LEXICON

EURIPIDEUM

AB

AUGUSTO MATTHIÁ

INCHOATUM

CONFECERUNT

CONSTANTINUS ET BERNHARDUS MATTHIAE

AUGUSTI FILII.

VOLUMEN I.

Α — Γ.

LIPSIAE

FRIDERICUS FLEISCHER

MDCCCXLI.

LEXICON

EURIPIDEUM

AB

AUGUSTO MATTHIÄ

INCHOATUM

CONFECERUNT

CONSTANTINUS ET BERNHARDUS MATTHIAE

AUGUSTI FILII.

VOLUMEN I.

Α — Γ.

LIPSIAE

FRIDERICUS FLEISCHER

MDCCCXLI.

VIRO EXCELLENTISSIMO

IOANNI ALBRECHTO FRIDERICO EICHHORNIO

SUMMO

REI SCHOLASTICAE IN BORUSSIA PRAEFECTO

HOC OPUS

EXIMIAE VENERATIONIS

DOCUMENTUM

ESSE VOLUERUNT

EDITORES.

PRAEFATIO.

Aliter inceptus est hic liber, aliter confectus. Suae editionis appendicem esse voluerat Augustus pater, separatum nos lexicon Euripideum foras damus.

Quinquaginta tria vocabula ex prima litera tractarat pater noster, quum morte subita opprimeretur. Nos tunc statim Weigelio bibliopolae, cuius impensis vulgata erat patris editio, per literas significavimus, librum, quem pater inchoasset, a nobis confectum iri. Is vero patris nostri editionem nimium iam accrevisse aegre ferens non credidisse se scripsit patrem operi suo etiam lexicon adiecturum esse, omnino indicibus tantum concisis opus esse, hos componendos se iam alii viro docto tradidisse. Mira haec erat agendi ratio, sed nobis tamen exoptatissima. Extemplo enim separatum lexicon Euripideum conscribere decrevimus, quod quum ad literas iuvandas utilissimum tum ad Euripidem intelligendum necessarium esse etiam Augustum patrem aliquando dicere memineramus. Abs quo consilio nos non deterruit insignis huius poetae depravatio. Non enim id spectavimus, ut omnibus partibus emendatus exhiberetur, sed ut lexici amplioris instrumento facilior paulatim redderetur et intellectu et emendatu.

Sponte autem intelligitur, ex quo hic liber seorsum edi coeptus sit, continuo etiam formam eius ac rationem multis modis

mutatam esse. Itaque et interpretationi, in qua parcior fuerat defunctus pater, maiorem operam impendimus, et criticae, qua ille prorsus abstinuerat, latiorem campum concedendum duximus, et incertis de rebus grammaticis, quas ille nusquam attigerat, subtilius fusiusque disputavimus, et notabiliores aliorum interpretum vel grammaticorum sententias aut examinavimus aut simpliciter commemoravimus *), et potissimam lectionis diversitatem indicavimus, quin saepe etiam ad formam aliquam vel dicendi rationem stabiliendam ultra fines Euripideos exspatiati sumus. Maximam vero operam atque industriam in particulis consumpsimus, quas, etsi orationis lumina sunt et ornamenta, ita tamen a grammaticis et lexicographis neglectas videbamus, vix ut unius natura ac significatio penitus perspecta esset.

Pluribus dicendum est de etymologia, cui permagnas in hoc libro partes concessimus. Stirpibus vocabulorum inquirere quum pater in lexico hoc suo omisisset, nobis initio idem faciendum videbatur. At mox experti sumus, quam vana sit omnis vocabulorum cognitio et explicatio, nisi proficiscitur ab etymologia. Tribus id exemplis declarabo. P. 44 haec scripsimus de vocabulo ἄελλα:

'ἄελλα, *ventus.* Θήραμα — ὠκυδρόμοις ἀέλλαις θρώσκει πεδίον, i. e. ἀελλόπους; v. *Matth.* ad h. l. *Herm.* ἀελλάς. Hel. 1514. λαμπρῶν ἄστρων ἀέλλαι i. e. *velox astrorum cursus,* quo rotantur circa terram. Vid. *Pflugk.* (v. 1498).

Confusa haec esse quivis vidit. Nec meliora sunt quae in lexicis de hoc vocabulo traduntur. Stirpe explorata sic scribere debebamus:

'ἄελλα. Ex ἄω factum. Quod quum omnino *motum* significet, ἄελλα *intentiorem s. celeriorem* proprie *motum*

*) Hermannianae Helenae Andromachae et Cyclopis editiones et Hartungiana Iphigeniae Aulidensis litera α iam absoluta ad nos perlatae sunt.

indicat. V. nos s. ἁμιλλᾶσθαι p. 158 et *Buttm.* lexil. II. p. 82. παῖδες Τυνδαρίδαι, λαμπρῶν οἵτ' ἄστρων ὑπ' ἀέλλαισι ναίετ' οὐράνιοι Hel. 1514, quae *Barnesius* inepte convertit: *stellarum sub procellis.* *Motum siderum velocem* intelligendum esse, quo circa terram rotari credebantur, *Musgravius* perspexit. Hinc celer *aëris motus*, h. e. *ventus*, *procella*. Tralate μόχθοις ὠκυδρόμοις ἀέλλαις θρώσκει (νεβρὸς) πεδίον Bacch. 871, *im Sturm des Schnelllaufs.* Quamquam haec eodem fere sensu etiam ad propriam notionem referri possunt. V. *Matth.* gr. p. 1004, a. Et Baccharum quidem in loco ingeniosa est et nescio an vera *Hermanni* coniectura μόχθοις ὠκυδρόμοις ἀελλὰς θρώσκει (νεβρός), sicut ἵπποι vocantur ἀελλάδες in Sophoclis Oedipo R. 466. V. s. μόχθος. Scilicet ut in ἄελλα, sic etiam in ἀελλάς et in Ἀελλώ celeris proprie motionis notio inest. Neque ἀελλόπους est *pedum celeritate ventum adaequans*, ut lexica imitantes diximus p. 44, verum simpliciter *pedibus velox s. pernix.*

Porro p. 72 sq. verbi αἰνεῖν significationes hoc ordine enumeratae sunt: *aliqu. accommodatum et idoneum ad aliq. habere* s. *iudicare* — hinc *aliq. bonum*, *rectum*, *iustum iudicare*, *probare* — hinc *approbare*, *laudare* — deinceps vel *concedere* et *assentire*, vel *promittere* vel re al. *acquiescere.* Aliter haec instituta essent, nisi originem verbi sero respexissemus. Scilicet αἰνεῖν ortum ex αἴνειν αἴειν αἴ. V. s. αἶσα. Hinc patet primam ac propriam verbi vim esse *aio*, secundam *approbare*, unde triplex et *concedendi* et *promittendi* et *acquiescendi* vis redundavit (v. p. 72), tertiam *probare* s. *bonum*, *rectum*, *iustum iudicare*, quartam denique *laudare*. Porro hinc patet etiam ea, quae *Passovius* de hoc verbo scripserit, partim confusa partim falsa esse. Postremo hinc patet etiam significatum a fratre in primo loco positum *aliquem accommodatum et idoneum ad aliquid iudicare* ab αἰνεῖν

allectum esse. Et Rhesi quidem locus 708 sic vulgo scriptus erat: τίν' ἀλκήν; τίν' αἰνεῖς; Haec esse vitiosa quivis videt. Neque meliora sunt quae Flor. 1. 2. Vict. habent: τίς ἀλκήν; τίν' αἰνεῖς; Adduxit tamen haec lectio *Hermannum*, ut scribendum coniiceret: τίς; ἀλκὴν τίν' αἰνεῖς; Eumque secuti sunt *G. Dindorfius* et *Naterus*. At non de re, verum de homine quaeri ostendit hemichorii responsum, Ὀδυσσῆ. Nempe sic legendum: Hemich. τίν' ἀλκῆς τίν' αἰνεῖς; Hemich. Ὀδυσσῆ. Hemich. μὴ κλωπὸς αἴνει φωτὸς αἱμύλον δόρυ. Itaque αἰνεῖν hic laudandi vim habet. Constructio autem eadem atque in Phoen. 677, ubi est: αἰνῶ σε τῆς προθυμίας, et in Iph. T. 1371, ubi legitur: τὸν μὲν οὖν ξένον δίκαιον αἰνέσαι προθυμίας. Cf. *Matth.* gr. p. 847.

Denique quum ego in Quaestionibus Sophocleis p. 166 sqq. *Boeckhio* not. crit. ad Pind. p. 343, *Seidlero* de vers. dochm. p. 103. not. et *Elmsleio* ad Med. 1219 auctoribus demonstravissem primam vocis ἀέλιος nonnunquam corripi idque *Ellendtio* ita persuasissem, hic ut in lexico Sophocleo I. p. 15 post meam disputationem de correptione ista dubitari non posse diceret, *Godofredus Hermannus* in censura lexici Ellendtiani in ephem. antiq. Darmst. a. 1835. p. 750 non vera esse ait, quae ego disputarim, et patrem me meum sequi debuisse, qui dubitaverit de illa prosodia (ad Med. 1242 et Or. 993). Indigna haec sunt *Hermanno*. Patris in verba iurare puerum iubeat, recte autem me statuisse ipse facile intellexisset, si reputasset vocis originem. Nempe in promptu est ἀέλιος cum ἀλέα-*hale*-ἕλη-σέλας-σελήνη ab ἄημι et ἄω descendere. Nam a *vapore* quem effundunt Graecis et sol et luna dicta sunt. Prima igitur et antiquissima forma fuit ἀέλιος. Hanc primum Iones in ἠέλιος mutarunt, rursus ἠέλιος Attici contractionis et aspirationis amantes in ἥλιος, denique ἥλιος Dores in ἅλιος*). Hinc patet primam vocis ἀέλιος

---

*) Non recte has formas explicuit frater s. ἀέλιος p. 44.

natura sua brevem nec nisi dactylici numeri necessitate productam esse, id quod poetas etiam in ἀέριος ἀθάνατος ἀκάματος θυγατέρος (ι) ἰσάθεος et aliis multis sibi permisisse constat. V. infr. p. 274. 275. 286. Quaest. Soph. p. 167 sq. et *Boeckhium* l. c. Produci autem prima ea facilius potuit, quod ipsa stirps ἄω cum plerisque propaginum suarum primam habet ancipitem. V. infra p. 37 sq. 42. 46. Itaque valde improbanda est *Hermanni* ratio, qui, ut alibi, sic etiam hic certissima exempla in corruptis numeravit, quia quod illa comprobant ipsi probabile non esse videbatur. Septem ego in Quaest. Soph. p. 166 et 167 correptionis illius exempla indubitata exposui. Sed etiam plura in canticis tragicorum latere arbitror. V. *Bernhardum* fratrem s. ἄλιος p. 48.

Talia si quis considerat, non demirabitur, quod etymologiae in hoc lexico tanto opere studuimus. Nec tamen ubique id facere placuit, sed iis tantum in verbis, quorum aut stirps non explorata aut propria notio non perspecta esset. Itaque nunc addimus, quod in exordio libri patrem sequentes omiseramus, ἁβρός cum ἀφρός descendere a βρύειν, ἀγαθός (*gut*) a stirpe verbi γηθεῖν, ἀγαπᾶν et ἄγασθαι cum ἀγάζεσθαι ἀγαίεσθαι ἄγαν ab ἄγειν (*trahi amore* vel *admiratione* vel *ira*), ἄγγος ab ἄγχω (*enges Behältniss*), ἄγειν ab ἄειν (*movere*), ἀγείρειν ab ἄγειν (*cogere*), ἀγή ἀγκάλη ἄγκος ἀγκύλη ἄγκυρα ἀγκών ἀγνύναι ab ἄγειν (*treiben drängen biegen*), ut *Bogen* (*Ellenbogen*) *Bug Bügel Buckel bücken Bauch* a *biegen*, ἀγλαός ab ἀγάλλειν (ἀγαλός), ἄγρα non ab αἱρεῖν, ut *Buttmannus* opinatur in lexil. I. p. 130, sed ab ἄγειν (*das Wegtragen Wegführen Wegtreiben*, *das Weggetragene Weggeführte Weggetriebene*), ἄγριος ab ἀγρός, ut *rusticus* a *rus*, ἀγρός ab ἄγειν (*Treibland Fahrland Fläche*), ἄγχι cum ἐγγύς ἄγχω (*verengen*) *angustus eng* ab ἄγειν, quatenus est *treiben drängen*, ἅζεσθαι ab ἅζειν (*favere*, *honorare*, *venerari*, unde ἁγνός, *venerabilis*), v. s. ἄλσος,

ἆθλος (ἀθλεῖν ἄθλιος ἆθλον) cum ἆσθμα ab ἄειν (*anhelatio, Keuchen*), αἶα ab ἄω, v. s. γαῖα et γίγνεσθαι, αἰγιαλός cum ἀκτή ab ἄγειν (*terra undis pulsa*), αἴθειν ab ἄειν (*leuchten machen*), v. s. αὐγή, αἰκάλλειν cum αἰόλος ab ἄειν (*caudam iactare, cauda movenda adulari*), v. *Buttm.* lexil. II. p. 82. not. 3, αἰνίσσεσθαι ab αἶνος; v. *Buttm.* lexil. II. p. 114, αἶπος ab ἄειν, v. s. ἄπος, ἀκούειν non a κοεῖν, ut nonnulli putaverunt, sed ab ἀκή (*die Ohren spitzen*), ἄκρος ab eadem ἀκή, v. *Rost.* ap. *Damminum* s. v. Ἀγάλλειν quidem utrum a γελᾶν (*glänzen machen, schmücken*) an a γαίειν (*erfreuen*) deducam adhuc fluctuo. Priorem derivationem activi potestas, alteram medii commendat. Dubito etiam de ἀγγέλλειν. Quod *Buttmannum* in lexil. I. p. 293 cum ἄνωγα falso composuisse insignis notionum differentia declarat. V. s. ἄνωγα p. 316. Sed neque vulgarem ab ἄγειν derivationem, ut proprie sit *bringen, überbringen*, pro certa affirmare ausim. Porro incertus sum de ἀθρεῖν et αἰχμή, quorum prius ex ἀ θεωρεῖν, alterum ex ἀκή factum esse parum probabiliter existimatur. *Αἰχμή* forsan ab ἀΐσσειν (αἴσσειν) repetendum, ut hastam proprie, quae *irruit*, et pugnam, in qua *irruunt* contra se invicem, significet. Non minus obscura est origo verbi αἷμα, nisi hoc ab ἄω, quatenus *motum* indicat, profectum esse statuas, ut *celerem* proprie sanguinis *fluxum* seu *circulationem* denotet. Denique ἀθύρειν αἴγειρος ἄκατος quam radicem habeant prorsus adhuc ignoro. Omnino saepius ignorantiam nostram libere fateri, quam inanibus coniecturis tempus perdere vel incredibilia proponere maluimus. Quamquam etiam tum notiones verborum eo quo par est ordine enumerasse nobis videmur. Hanc enim primam lexicographi virtutem esse arbitramur, ita disponere et explicare verborum significationes, ut ex uno omnes fonte manavisse et naturali quodam vinculo inter se cohaerere facile appareat.

Lubrica vero et periculosa res est etymologia. Cui qui studeant in quas ineptias possint incidere, tot etiam recen-

tissimi temporis exempla docent, ut non mirarer, si quis doctrinam istam penitus reformidaret. At enim doctorum, non doctrinae culpa est, quoties quid gravius in hoc genere peccarunt. Nam aut notionum affinitatem parum curarunt aut artificiis delectantes simplicitatem derivandi contempserunt *) aut Graecas voces a stirpibus Asianis derivarunt. Nos Graecorum verborum radices in ipsa Graecia quaesivimus, in derivando autem id potissimum spectavimus, ut et formae et significationes quam maxime congruerent. Et significationes quidem etymologos omnium maxime fefellerunt. Saepe enim voces radicitus diversas eiusdem esse stirpis propter notionum convenientiam putarunt; saepe cognatas voces diversi esse generis vel duo eiusdem formae diversa exstare vocabula propter notionum discrepantiam existimarunt. Alterius generis memorabile exemplum est verbum ἄω. Quod quum et *flandi* et *dormiendi* et *satiandi* vim habeat, plura huiusmodi verba diversa esse statuerunt. At omnes hae notiones faciles sunt consociatu. Nempe principalis verbi ἄω potestas est *spirare* s. *halare*. Ex hac vi non modo *flandi* et transitivo sensu *afflandi*, sed, quia dormientes gravius *respirant*, etiam *dormiendi* notio manavit. Rursus *afflandi* notio in duas significationes divisa est: quarum una est *iucunde afflare*, *delectare* (ἁδεῖν ἁνδάνειν ἥδεσθαι), altera *iniucunde afflare*, *gravare*, *satiare* (ἄδην ἄδος ἀδεῖν ἀδημονεῖν ἄση). V. p. 26. 272. 441.

Multis praeterea de rebus hic verba facere statueram, in quibus a vulgari consuetudine recessimus. Imprimis de iota subscripto, cuius turpissimus nunc est abusus, accuratius disputaturum me esse promiseram. At plura ne nunc disse-

---

*) Laborant hoc vitio permultae *Doederlini* subtilis ceteroquin viri derivationes, ut si in Glossarii Homerici Specimine *αὔτως* (s. v.) ab *ἄτη*, *βρότος* a *κύρω*, *ἐπίκουρος* a *curro* deducit.

rerem me temporis angustiae prohibuerunt. Haec igitur secundi Voluminis Praefationi reservabuntur. Id unum nunc addo vocabulis a me et Augusto patre tractatis nomina nostra subiuncta esse; quibus nullum nomen subiunctum sit — quae longe sunt plurima —, ea scripsisse Bernhardum fratrem.

Numburgi Calendis April. MDCCCXLI.

CONSTANTINUS MATTHIAS.

A.

Ἆ ipsum sonum prae dolore (ut αἶ σχετλιαστικὸν) vel stupore vel gaudio exclamantis denotat. Prima significatione ἆ plerumque repetitum invenitur, cf. *Herm.* ad Soph. Phil. 722. ἆ ἆ. ὀδύνη με τείρει κοὐκέτ' ὀρθοῦμαι τάλας Rhes. 799. Barn. ἆ ἆ. διά μ' ὀλεῖτε Herc. f. 1052. ἆ ἆ. μηδαμῶς δράσῃς τάδε Or. 1598. Med. 1056. Stuporem denotat Herc. f. 629. ἆ. οἶδ' οὐκ ἀφιᾶσ', ἀλλ' ἀνάπτονται πέπλων. Bacch. 809. ἆ. βούλει σφ' ἐν ὄρεσι συγκαθημένας ἰδεῖν; Etiam hoc ἆ bis invenitur Andr. 1076. ἆ ἆ. τί δράσεις· μὴ πέσῃς. Hec. 1069. non male ter habet *Mosqu. D.* ἆ ἆ ἆ. σῖγα (semel σίγα plerique codices)· κρυπτὰν βάσιν αἰσθάνομαι τᾶνδε γυναικῶν. Quater ἆ ἆ ἆ ἆ (bis Flor. 10. 11). τί σὺ πρὸς μελάθροις; Alc. 28. Significatio gaudii prae furore bacchantium subesse videtur Bacch. 586. ἆ ἆ. τάχα τὰ Πενθέως μέλαθρα διατινάξεται πεσήμασιν. ib. 596. ἆ ἆ. πῦρ οὐ λεύσσεις; nisi his locis scribendum est ἇ ἇ spir. asper. vid. infr. Interiectio ἆ saepe extra versum posita, ut Rhes. 799. Med. 1056. Herc. f. 629. Bacch. 809. Alius generis est ἄ, quae prae indignatione atque ira inclamantis particula vocari potest, quatenus ἄ animum exclamantis ἆ designat, ut fere differunt ἀλαλά et ἀλαλή. *Et quidem* semel plerumque posita invenitur et sequentibus cum verbis arctissime cohaeret. Grammatici vocant ἐπιτιμητικὸν ἐπίῤῥημα, ἐκπληκτικόν, quod est μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως, ἐφεκτικόν (ut Schol. ad Or. 144. et 275. ed. Matth.), *Ellendt.* in lex. Soph. particulam vetandi et castigandi, quae nomina non ad propriam particulae vim et naturam pertinent, sed ad externam modo vim rationemque eorum, quae subsequuntur, definiendam. *Suidas* igitur hanc vocem, si sit μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως, acuto accentu scribi vult: quod *Hermanno* ad Soph. Phil. 1284. non videtur indocte dictum, *Ellendtio* contra rationem; cf. *Göttling.* Accent. d. griech. Spr. (1835) p. 361. Recte Suidas. Quod ut probemus, certis quidem argumentis uti non licet, sed natura rei postulat, ut ἄ, quae inclamantis est atque aliorum usque verborum satelles, tenniore voce enuntietur, quam ἆ exclamantis, quae, quum per se sola stet, sono magis producatur et dilatetur necesse est; vid. αἶ. Illius vero significationis exempla sunt Alc. 529. ἄ (bis Flor. 10. 15.)

μὴ πρόκλαι' ἄκοιτιν —. Hel. 452. ἆ μὴ πρόσεις χεῖρα, μήδ' ὤθει βίᾳ. Rhes. 687. ἆ (c. codd. bis Aldus) φίλιον ἄνδρα μὴ θένῃς. ib. 226. Ἄπολλον, ἆ, δία κεφαλὰ, μόλε τοξήρης, ubi alii codd. cum iisque Dindorfius habent ὦ; quae lectio inde orta esse videtur, quod iungeretur ἆ δία κεφαλά; imo ἆ spectat ad seq. imperativum, μόλε τοξήρης, ut vocativus est interpositus Troad. 624. αἶ αἶ, τέκνον, σῶν ἀνοσίων προσφαγμάτων. Herm. Opusc. t. 3. p. 301. opinatur Οἰνεῖδα κεφαλᾷ. Or. 162. ἆ ἄδικος ἄδικα τότ' || ἔλακεν ἔλακεν (ὁ Λοξίας): nam ἄρ' post τότε omittunt plerique libri; ἆ semel Flor. 10. Taur., quam lectionem confirmat ὦ, quod Flor 33. Aug. d. exhibent; ita metrum quoque bene procedit. Bis Or. 144. ἆ ἆ σύριγγος ὅπως πνοὰ λεπτοῦ δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι. Alia forma cum spiritu aspero pronuntiata, ἅ, quae est ridentis (Photius: ῥασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ) in tribus Euripidis locis invenitur, in Cyclopis dramate satyrico v. 565. ἅ ἅ. τί δράσεις; — Sil. ἡδέως ἠμύστικα. ibid. v. 157, ubi Silenus exclamat vino ebrius: βαβαί· χορεῦσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχος· ἅ ἅ, de quo loco vid. Steph. thes. ed. Paris. p. 26 sq. Or. 275. Orestes quasi irridens Furias, quae eum insequuntur, ira exacerbatus exclamat: ἅ ἅ. τί δῆτ' ἔμ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα, ita enim fortasse una serie legendum pro τί δῆτα μέλλετε. Huc pertinere videntur etiam Bacch. 586. 596; vid. supr. De quantitate vocum ἅ et ἆ vid. Herm. ad Soph. Phil. 1284.

ἀβάκχευτος. ἄῤῥητ' ἀβακχεύτοισιν εἰδέναι βροτῶν Bacch. 472, qui Bacchi sacris non sunt initiati. ἀβάκχευτον θίασον Orest. 319, quem ἔλαχον Furiae; i. e. οὐ πρέποντα Διονύσῳ, ut Schol. explicat. Aug. Matthiae.

Ἀβαντίς. Ita vocatur Δίρφυς Herc. f. 185, mons Euboeae, quia ex Hom. Il. β'. 536. Εὔβοιαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἄβαντες; cf. Strab. X. in.

Ἄβας. n. pr. fr. dub. XLIV. Λυγκεὺς Ἄβαντα φύει διάδοχον τυραννίδος.

ἄβατος, invius, inaccessus. Παρνησιάδες ἄβατοι κορυφαί Ion. 86. κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους Temenid. fr. XVIII, 3. ἄβατον χώραν — ἐξημερώσας Herc. f. 851, a nemine adhuc visitatam. ἄβατον πέδον, θυγατρὸς σηκόν Bacch. 10, quo ingredi non licet, utpote locum sacrum et religiosum. Βρόμιος ἵνα τε σηκὸς ἄβατος ὄρεσι Μαινάδων Phoen. 1741, ubi Schol. δηλονότι τοῖς βεβήλοις. αἰθέρος εἰς ἄβατον φῶς ib. 816, quo nemo penetrare potest, in immensum aetherem. Aug. M.

ἄβιος. fr. inc. tr. CCLVI. Bachm. anecd. gr. I. p. 6, 6. ὁ μέντοι Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρήσατο τῇ λέξει. Bekk. ib. p. 323, 18. Hoc glossema Herm. ad Ion. 778. ad illum locum refert.

ἀβίωτος, *non vitalis.* Alc. 242. ἀβίωτον τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσει, *vitam non vitalem*, misere, *vivet.* Hinc Ion. 670. ἀβίωτον ἡμῖν, *infelix nobis erit vita*, ut Herc. f. 1257. ἀναπτύξω δέ σοι ἀβίωτον ἡμῖν — ὄν. Hipp. 868. ἀβίωτος βίου τύχα. Nota Graecorum consuetudo; vid. ἄνυμφος, ἀπάρθενος etc. Hipp. 821. κατακονὰ μὲν οὖν ἀβίωτος βίου i. e. ἀβιωτοποιός *Schol.* vid. *Matth.* ad h. l. *Herm.* ad Ion. 778. cum *Seidlero* de verss. dochm. p. 208. ob huius, quam sibi effinxit, antistrophicam illorum versuum rationem, ἀβίοτος. Si vero certissima est forma ἀβίοτος, ut contendit *Hermannus*, mirum Ion. 670. Herc. f. 1257. non ἀβίοτος, sed ἀβίωτος in prima iamb. trim. sede legi. De sensu vid. s. κατακονά. Legitur etiam Ion. 764. ἔπαθον ἄχος ἀβίωτον. *Seidl.* ἀβίοτον. *Herm.* et *Dind.* ἄβιον (s. v.). Ald. et MSS. βίοτον; hinc fortasse quis legerit: ἔπαθον ἄχεος βίοτον, ut Bacch. 388. ὁ τᾶς ἡσυχίας βίοτος; glossator enim adscripsit: βίον ἀβίωτον.

ἀβλαβής. ὄλβος ἀβλαβὴς βροτοῖς Phrix. fr. XI, 1, *opes sine fraude quaesitae, innoxiae. Aug. M.*

ἀβουλία, *inconsiderantia, temeritas.* ᾐσθόμην ἀβουλίαν πολλὴν ἔχουσα καὶ μάτην θυμουμένη Med. 882. ὄλοντ' ἐρῶντες μειζόνων ἀβουλίᾳ fr. inc. tr. LXXI, 3.

ἄβουλος, *inconsultus.* ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη i. e. οὐκ ὀρθῶς βουλευομένη Suppl. 821; vid. *Matth.* ad h. l. ἡμεῖς ἀβούλως κἀκλεῶς ὀλώλαμεν Rhes. 761, i. e. *nostra culpa.* τὰς τῶνδ' ἀβούλους ξυμφορὰς Heracl. 153, *calamitates inconsiderantia contractas.*

ἀβριθής, *levis.* βάρος οὐκ ἀβριθὲς ἀλγέων ὕπερ (μέλη πατρός) Suppl. 1125.

[ἀβρίξ, *insomnis.* Ita legitur Rhes. 730. ex MS. Steph. Ald. rell. Flor. 1. 2. ὕβριζ'. Nihil est certius, quam lectionem ἀβρίξ esse falsam; sententia enim inepta esset: ἔα. σῖγα πᾶς· ἀβρίξ. Multo praestantius est quod *Reiskius* suspicatur et *Dind.* recepit ὕφιζ', *subside* speculans, ἴσως γὰρ εἰς βόλον τις ἔρχεται. In ὕβριζε latere videtur glossa ἄβριζε; sed ex Vict. Havn. ὕφιζος εἰς βόλον (Vatic. ὕφισος εὐβόλον) γὰρ ἴσως τις ἔρχεται coniicias ἰχθυοβόλος γὰρ ἴσως τις ἔρχεται i. e. *ut piscis in rete captus* i. e. εἰς βόλον.]

ἀβροκόμης, *foliis luxuriantibus vestitus.* Ita vocatur φοῖνιξ Iph. T. 1099. ch. Ion. 920. ch. vid. s. ἀβρός.

ἀβρόπλουτος, *luxurians* (vid. s. ἀβρός). χαίτας ἀβρόπλουτον εἰς ἔριν ὀρνυμένα Iph. T. 1148, quod paulo post dicit πλοκάμους περιβαλλομένα γένυσιν ἐσκίαζον (s. v.). Sermo est de ornatu et nitore vestitus inter se certantibus.

ἁβρός proprie non est *delicatus*, *mollis*, *effeminatus*, sed *affluens copia* cuiusque generis, quae ad vitam iucundam et hilarem reddendam pertinet, quod etiam Latini *luxurians* dicunt. Herod. I, 71. Πέρσῃσι, πρὶν Λυδοὺς καταστρέψασθαι, ἦν οὐδὲ ἁβρὸν οὐδὲ ἀγαθὸν οὐδέν, *nihil elegans*, καλόν, ut explicat Suid. Hinc ἁβρὰ παθεῖν apud Theogn. *laute vivere* (*sich es wohl sein lassen*). ἁβροκόμας φοίνιξ (vid. supra), *palma foliis luxuriantibus et nitidis*, quod nos dicimus *üppig*. Troad. 506. ἄγετε τὸν ἁβρὸν δή ποτ' ἐν Τροίᾳ πόδα, quia Troianae mulieres ipsae in omnium rerum abundantia vixerant; eodem pertinet τὸ ἁβρὸν κῶλον pullae regiae Iph. A. 614; cf. Hel. 1544. ἁβρὸν πόδα τιθεῖσα. Hinc *secundus rerum status*, in quo *bonis a natura datis omnium rerum maxima est abundantia*, vocatur ἁβρότης; vid. infr. Quia vero eiusmodi homines bonis a natura sibi datis non tantum libenter utentes genio indulgere solent, sed etiam ad ornandum corpus etc. ea referre et aliis se ostentare, hinc significat eum, *qui ornatus studiosus est*, ut Herod. IV. 104. Ἀγάθυρσοι δὲ ἁβρότατοι ἄνδρες εἰσὶ καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. Apud Thuc. I. 6. τὸ ἁβροδίαιτον opponitur severae antiquorum Dorumque vitae et significat *vitae genus liberius*, *non rigidis legibus adstrictum*, in quo voluptatibus quamvis modicis fruuntur; neque aliter accipiam Λυδοὺς ἁβροδιαίτους apud Aesch. Pers. 41. ἁβρὸς βόστρυχος Bacch. 493, *cincinnus et copiosus et bene curatus*, ut ἁβρόπλουτος χαίτα (vid. supra). Phoen. 1494. βοστρυχώδεος ἁβρὰ παρηΐδος sunt *genae nitidae cincinnis item nitidis et luxuriantibus obsitae*. ἁβρῶς vel ἁβρὰ βαίνειν *eleganter*, *cum cura venustatis incedere*, Med. 830. Troad. 821, unde ἁβροβάτης Aesch. Pers. 1073. Hinc *splendor regius* ἁβροσύνη Orest. 349. De *fastu*, qui *lento gradu* cernitur, valet ἁβρὸν βαίνειν Med. 1164, cf. ἁβρύνεσθαι. Sic nunc defenderim Suppl. 860. ὁρᾷς τὸν ἁβρὸν οὗ βέλος διέπτατο, de Capaneo, ᾧ βίος ἦν πολύς quique hinc corpus *nitidum*, *carne luxurians*, habebat. *Dind.* τὸ Διῶν. *Aug. M.*

ἁβροσύνη, *luxuria*, *splendor*. Μενέλαος ἄναξ πολλῇ ἁβροσύνῃ δῆλος ὁρᾶσθαι Or. 349. Vid. s. ἁβρός.

ἁβρότης i. q. ἁβροσύνη. οὐκ ἐν ἁβρότητι κεῖσαι, *non in omnium rerum abundantia vivis* πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα, Iph. A. 1343; vid. s. ἁβρός. φερόμενος ἥξεις — ἁβρότητ' ἐμὴν λέγεις, *regiam pompam*, Bacch. 966 sq.

ἄβροχος, *non madefactus*. ἄβροχα (*sicca*) πεδία Hel. 1500.

ἁβρύνεσθαι, *superbire*. δοῦλος, οὐχ ἁβρύνομαι τῷδε Iph. A. 858. Vid. s. ἁβρός.

ἄβυσσος, *fundo carens*. Ταρτάρου εἰς ἄβυσσα χάσματα Phoen. 1599.

ἀγαθός, *probus.* ἄνδρ' ἀγαθὸν πιστόν τε Iph. A. 45. ἄνδρα δ' οὐ χρεὼν τὸν ἀγαθὸν — τοὺς τρόπους μεθιστάναι ib. 346. πένητι κἀγαθῷ Dan. fr. XIV, 7. ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ ἀγαθοὶ (vid. s. ἀνήρ) σαφέστατοι φίλοι Hec. 1226. ἔν γ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν Hipp. 1294. χρὴ τῶν ἀγαθῶν διακναιομένων πενθεῖν Alc. 108. αἰνούμενοι γὰρ ἀγαθοὶ μισοῦσι τοὺς αἰνοῦντας, ἢν αἰνῶσ' ἄγαν Iph. A. 979. ἀφορμὰς τοῖς λόγοισιν ἀγαθοὶ ἔχουσι Herc. f. 236. φίλων ἀγαθῶν πεπᾶσθαι βούλεται ib. 1426. παρ' ἀγαθοῖσι δ' ἀνδρῶν (εὐγένεια) Alex. fr. XVII, 2. ἀνδρῶν δικαίων κἀγαθῶν παρουσίαι Thes. fr. IX, 2. γυνὴ χρηστὴ κἀγαθή Iph. A. 780. *Rectus.* κρεῖσσον τὸ κακόν ἐστι τἀγαθοῦ Phoen. 896. τὸ κακὸν ἀντὶ τἀγαθοῦ Iph. A. 488. ποῖ παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς Hipp. 240. γνώμην δικαίαν κἀγαθήν Hipp. 427. σῆς εὐσεβείας κἀγαθῆς φρενὸς χάριν ib. 1419. φρενὸς εὐσεβοῦς τε κἀγαθῆς ib. 1454. ὅταν τις εἴδῃ τἀγαθόν Chrys. fr. II, 2. σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγαθά Med. 621. τἀγάθ' ἀσκήσας Suppl. 912. *Fortis.* τίς δὲ πρὸς λόγχην βλέπων μάρτυς γένοιτ' ἂν, ὅστις ἐστὶν ἀγαθός El. 378 et Suppl. 852. τοὺς πόνους γὰρ ἀγαθοὶ τολμῶσι, δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδέν Iph. T. 114. τοῖσι συνταχθεῖσιν οὖσι μὴ 'γαθοῖς αὐτὸς τέθνηκε Herc. f. 191. ἢ σπάνις τῶν ἀγαθῶν; Rhes. 246. πόλεις ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἐκένωσεν Rhes. 914. ψυχὰς δὲ πολλὰς κἀγαθὰς ἀπώλεσας Androm. 612. *Nobilis.* ἀνδρὸς γὰρ ἀγαθοῦ κῆδος Iph. A. 625. πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ Heracl. 299. ἐκ πατέρων ἀγαθῶν ἐγένου Troad. 1254. πατέρων ἀγαθῶν εἴην Androm. 768. ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι πάντ' ἔνεστιν σοφίας Alc. 605. λείψανα τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν οὐκ ἀφαιρεῖται χρόνος Androm. 775. *Prosper, secundus.* αὐτόματα πράξας τἀγάθ' εὐτυχέστατα Hel. 725. τὸ μέλλειν ἀγάθ' (i. e. πράσσειν) ἔχει τιν' ἡδονήν Or. 1182. πενθεροὺς δ' ἀνωφελεῖς λαβὼν πιέζει τἀγαθῷ τὸ δυστυχές Hipp. 637; vid. s. πιέζειν. χρὴ θύοντας αἰτεῖν ἀγαθά Hel. 760. τί σοι κατεύξῃ τἀγαθόν Iph. A. 1186. ἀλλ' ἐμὲ δίκαιον ἀγαθὸν εὔχεσθαι ib. 1188. ἔρπει κατάντης συμφορὰ πρὸς τἀγαθόν Rhes. 318. εἰς συμφορὰν ἀντὶ τἀγαθοῦ φέρει Hel. 811. τὸ κακὸν ἀγαθὸν σέ τε κἀμέ συνάγαγε — χρόνιον Hel. 649. κοινῇ μετασχεῖν τἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ El. 607. ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά Phoen. 1221. ἐκ τῶν πόνων τἀγάθ' αὔξεται Erechth. fr. IX, 1. οὐκ ἐπὶ πᾶσιν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς Iph. A. 29. μυριάδας δ' ἀγαθῶν ἑτέρας ἑτέραις μεταμειβομένα Phoen. 837. τἀγάθ' ἐξᾶσαι φίλον Troad. 472. τὰ σαυτῆς ἀγάθ' ἔχουσα Ion. 1603. *Bene ominatus, faustus.* δὰς ἀγγελίαν ἀγαθάν τινά μοι Orest. 1276. ἐπῳδὴν Ὀρφέως ἀγαθήν Cycl. 642. ἀγαθᾷ μοίρᾳ Ion. 153. στόμα τ' εὔφημον φρουρεῖτ' ἀγαθὸν (*linguis favete*) φήμας τ' ἀγαθὰς (*fausta omina*) τοῖς ἐθέλουσι μαντεύεσθαι γλώσσης.

869. 950. 961. Or. 437. *Ἀγαμέμνονος σκῆπτρα.* Tr. 177. *σκηνὰς Ἀγαμέμνονος;* cf. Hec. 54. Or. 1145. *Ἀγαμέμνονος δάρυ.* Tr. 249. *ἐξαίρετόν νιν* (Cassandram) *ἔλαβεν Ἀγαμέμνων ἄναξ.* ib. 44. *γαμεῖ βιαίως σκότιον Ἀγαμέμνων λέχος.* Hec. 124. *τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων.* El. 1079. *Ἀγαμέμνον' οὐ χρήζουσαν ἐκ Τροίας μολεῖν.* Iph. T. 664. *τὸν ἄθλιον Ἀγαμέμνονα.* Or. 497. *ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κάρα.* El. 124. *σᾶς ἀλόχου σφαγεὶς, Ἀγάμεμνον.* El. 763. *Ἀγαμέμνονος φονέα;* cf. 41. Orest. 360. *Ἀγαμέμνονος τύχας καὶ θάνατον.* El. 323. *Ἀγαμέμνονος τύμβος ἠτιμασμένος.* ib. 23. *Ἀγαμέμνονος ποινάτορας.* Iph. A. 621. *τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον;* cf. Or. 82. 325. 1038. Iph. T. 1416. Or. 371. *τὸν παῖδα Ἀγαμέμνονος;* cf. 376. 463. 853. 922. 1167. Andr. 892. 1061. 1090. El. 33. 392. 488. 833. 1238. Iph. T. 1158. 1331. 1362. 1474. 1487. Andr. 884. *Ἀγαμέμνονος τόκος.* El. 571. *τόνδε τὸν Ἀγαμέμνονος.* El. 115. *Ἀγαμέμνονος κούρα;* cf. 186. 167. *Ἀγαμέμνονος ὦ κόρα.* Iph. T. 801. *Ἀγαμέμνονος γεγῶσα.* ib. 1398. *Ἀγαμέμνονος παῖς* (Iphigenia).

ἄγαμος, innuptus. Iungitur fere cum *ἄτεκνος*, ut Orest. 205. Iph. T. 220. Hel. 695. Alc. 885. *ζηλῶ ἀγάμους ἀτέκνους τε βροτῶν;* cf. 891. Eandem vim subesse voci, etsi non expressam, Suppl. 786. *ἄγαμόν με χρόνος ὤφελε κτίσαι*, e v. 789. apparet, *τί γάρ μ' ἔδει παίδων;* At Hel. 696. *γάμος ἄγαμος* est *infaustum coniugium;* vid. gramm. gr. §. 446. 4. *Aug. M.*

ἄγᾱν stirpe cognatum esse cum *ἄγεσθαι*, quatenus est *ferri*, ut *vehemens* cum *vehi*, recte monent; propria est igitur notio *vehementiae* seu *gravitatis*, quod, qui impetu feruntur, *vehementes* sunt nec facile cessant ab aestuando. Ita fr. inc. tr. CXXIX, 1. *τῶν ἄγαν γὰρ ἅπτεται θεὸς, τὰ μικρὰ — ἀφεὶς ἐᾷ* i. e. *magna* seu *gravia curat*, quae quasi in sublime feruntur. *τοὺς ἄγαν ἐῤῥωμένους, Λαερτίου παῖ* Rhes. 668, *admodum validos, viribus excellentes*, quos robur quasi *aufert* ad res agendas. Ita *Schol.* Pind. Isthm. VII, 13. *ἀκαμαντολογχᾶν* bene explicat *τῶν ἄγαν πολεμικῶν*, quae verba *Musgrav.* falso refert inter fragm. CCV. Hinc quamquam proprie de iis, quae *vehementer sine intermissione, sine mora* fiunt, dicitur, tamen, quia praecipue vituperationi inservit, irrepsit potius quae non est propria notio, *supra modum, immodice, nimis.* *ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν ἐλθόντες* Med. 627. *τῶν φρονημάτων τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων* Heracl. 389; cf. Suppl. 864. Oen. fr. II (IX), 2. *οὐ ταπεινὸς οὐδ' ἄγαν εὔογκος* i. e. qui mediam viam non excedit Syl. fr. II (III), 1, ut *οἱ Κύπριν φεύγοντες ἄγαν νοσοῦσι ὁμοίως τοῖς ἄγαν θηρωμένοις* Hipp. fr. VI (V). *οὔτ' ἄγαν πρόσω οὔτ' ἐγγύς* Hel. 1593, *nicht mehr zu weit und doch nicht nahe.* Huc pertinet Hipp. 265. *τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ τοῦ*

μηδὲν ἄγαν, *nimium agere minus laudo quam illud ne quid nimis.* ἄγαν μωραίνειν, *parum sapere* fr. inc. tr. CXVIII, 3. παύσει, καίπερ ὠμὸς ὢν ἄγαν, *noch so sehr*, Alc. 64. ἄγαν ἐκεῖνος ἔστ' ἄγαν φιλόξενος Alc. 812, ita ut sua ipsius mala taceat, ne hospitem propellat. ἦν αἰνῶσ' ἄγαν Iph. A. 980; cf. Heracl. 205. σε παραιτοῦμαι τάδε — εἰ κατῳκτίσθην ἄγαν Iph. A. 686; cf. Hel. 1414. 1435. El. 1181. 1105. Or. 313. Alc. 682. ἄγαν ἐφῆκας γλῶσσαν Andr. 955; cf. 729. ὁ θεὸς ἐνδίκως μὲν, ἀλλ' ἄγαν — ἀπώλεσε Bacch. 1247. Praeterea vid. Iph. T. 1219. Erecht. fr. XVII (I), p. 172. ed. Matth. v. 7. Cresph. fr. I—VII (XII—XVIII), v. 7. Hinc adnectitur id, pro cuius ratione quis nimium agit. ἄγαν ἔλεξας ὡς γυνή Andr. 364. Huc pertinet Ino fr. XIV (XX), μὴ σκυθρωπὸς ἴσθ' ἄγαν πρὸς τοὺς κακῶς πράσσοντας ἄνθρωπος γεγώς. In Herc. f. 1414, si haec sunt recte ab *Hermanno* correcta, Herculi dicenti ζῶ σοι ταπεινός. ἀλλὰ πρόσθεν οὔ, δοκῶ, respondet Theseus ἄγαν γ' i. e. *sane hoc si quidquam verum est* (nur zu wahr). Irrisioni inservit οὐκ ἄγαν, ita ut sit *parum, minime.* οὐκ ἄγαν σφ' ἐπῄνεσα cum ironia dictum Phoen. 772. ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός Med. 582, de eo, qui cum aliorum damno sapit. Hinc ib. 305. σοφὴ γὰρ οὖσα τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος — εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή sc. ad vestras malitias calumniasque indagandas. Cum substantivo iungitur Or. 707. τὰς ἄγαν προθυμίας, *nimis vehementes impetus.* ὁ πλοῦτος αἴ τ' ἄγαν τρυφαί Alex. fr. XV, 2. τὴν ἄγαν λύπην Alc. 797. τοὺς ἄγαν πόνους Oenom. fr. V, 4. [Ultima syllaba producitur, ut Alc. 682, ubi vulgo additur μ'. Andr. 364, ubi addebatur γ'. ib. 955. Rhes. 668, ubi vulgo ἄγαν γ'. Cf. Heracl. 389. Or. 313. Alc. 812. Vid. *Brunck.* ad Androm. 364. *Aug. M.*]

ἀγανός, *blandus.* Iph. A. 601. δεξώμεθα, μὴ σφαλερῶς [ἐπὶ τὴν γαῖαν], ἀγανῶς δὲ χεροῖν μαλακῇ γνώμῃ. Si non totus locus a vers. 600 — 606. eiiciendus est, ut videtur *L. Dindorfio* et *Hermanno*, at certo verba ἐπὶ τὴν γαῖαν, ἀγανῶς δὲ χεροῖν interpolatoris sunt, cf. v. 615 etc. Nam verba σφαλερῶς et μαλακῇ γνώμῃ iungenda sunt c. seq. μὴ ταρβήσῃ et apte dicuntur de molli et pavido virginis animo.

ἀγαπάζειν i. q. ἀγαπᾶν. νέκυν ἀγαπάζων Phoen. 1337, ubi vid. not. *Aug. M.*

ἀγαπᾶν, *blandiri, amore prosequi.* ἠγάπα νεκροὺς Suppl. 764, *mortuum amplecti*, quod signum est luctus (male vertit *Schneid.* in lex.). Hinc etiam δακρύοις ἂν ἠγάπων Hel. 943, *ex animo deflerem.* *Aug. M.*

ἄγασθαι, *admirari.* ἀγάμεσθ', ἀγάμεσθα, Phoen. 1061. ἄγαμαι λήματος Rhes. 245. *Probare.* οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρός Iph. A. 28. *Invidere.* οὐκ ἀγασθῆναι φίλοις Herc. f. 845, de quo loco vid. not. *Aug. M.*

ἀγαστός, *invidendus.* οὐκέτι μοι βίος ἀγαστὸς ἐν φάει Hec. 169.

Ἀγαυή. Bacch. 1104. 1147. Ib. 971. Ἀγαυὴ αἵ θ' ὁμόσποροι Κάδμου θυγατέρες. Ib. 1165. Πενθέως Ἀγαυὴν μητέρα. Cf. 507. 719. 681. 924. 1090. 229. Ἀγαυήν, ἥ μ' (Pentheum) ἔτικτ' Ἐχίονι. Ib. 1229. δεῦρο βακχείῳ ποδὶ στείχειν Ἀγαυήν. 727. Ἀγαυὴ πλησίον θρώσκουσα. 1115. τλήμων Ἀγαυή. 1179. μάκαιρ' Ἀγαυή. De accentu in media syllaba Ἀγαύη disserit *Herm.* ad Bacch. 1141. et *Goettling.* de acc. p. 148. Cf. Ἀξιός.

ἀγγελία, *nuntius.* δὸς ἀγγελίαν ἀγαθάν Or. 1276. ἀγγελίαν μοι ἐνέγκατε Heracl. 751. κηρύξατ' ἀγγελίαν Hel. 1507. οὐδ' ἀγγελίας ψευδεῖς ἔλακε Iph. T. 461. ἀγγελίαν μανθάνειν Ion. 771. ἥδιστ' ἂν τήνδ' ἀγγελίαν δεξαίμεσθα Iph. T. 447. ἀγγελίας βάρος ἀραμένη Hec. 107. δυστυχὲς ἀγγελίας ἔπος οἴσει Phoen. 1540.

ἀγγέλλειν, *nuntiare.* De iis, qui vicem ἀγγέλου sustinent. καινὰν ἀγγελῶν ἔπος Phoen. 1082. καινὸν ἀγγελεῖ κακὸν Med. 1120. ὃς πᾶν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον Phoen. 1344. οἵας ἀγγελῶν ἥκω τύχας Androm. 1071. ἥκω νίκην ἀγγελῶν Suppl. 638. εὖ μὲν νόστον ἀγγέλλεις ib. 641. πάντ' ἂν ἀγγέλλοις φίλα ib. 643. καινῶν φόρτον ἀγγέλλων κακῶν Iph. T. 1306. σὺ ποίμνας δεσπόταις τελεσφόρους ἥκειν ἔοικας ἀγγελῶν Rhes. 268. ὅστις τάδ' ἀγγέλλει σαφῆ Hel. 1216. τάδ' ἀγγελοῦντα ib. 1633. πᾶσιν ἀγγέλλω φίλοις Electr. 762. βάξιν, ἣν ἤγγειλέ μοί τις Orest. 1559. ἀγγεῖλαι μολὼν Iph. T. 588. ἀγγέλλεται δόλος κρυφαῖος Rhes. 91. ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος Hec. 591. κἀνθάδ' ἠγγέλης μανείς Iph. T. 932. Hinc etiam de iis dicitur, qui novum aliquid referendo personam nuntii induunt. Ita chorus de se dicit ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε Orest. 1539. Rhes. 34. τὰ μὲν ἀγγέλλειν δείματα chorus dicitur, ut v. 39. νέον ἀγγέλλειν et v. 52. ἀγγέλλων φόβον. De praecone Suppl. 399. πρὸς τίν' ἀγγεῖλαί με χρὴ λόγους. Heracl. 54. πολλὰ ἤγγειλας κακά. De Talthybio Troad. 238. Ταλθύβιος ἥκω κοινὸν ἀγγελῶν κακόν. ib. 705. ἀγγελῶ ἀγγέλματα. Ita de omnibus, qui aliquid *indicant, referunt;* vid. ἄγγελος. Med. 1009. μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην οὐκ οἶδα. ib. 1011. ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας. V. *Matth.* ad Iph. T. 561. Alc. 207. σὴν ἀγγελῶ παρουσίαν. Heracl. 798. μάχης ἀγῶνα πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω. Andr. 822. ἐφ' οἷσιν ἦλθες ἀγγέλλουσα. Hel. 454. ἄγγειλον εἴσω δεσπόταισι. ib. 455. πικρῶς ἂν οἶμαι γ' ἀγγελεῖν τοὺς σοὺς λόγους Hec. 188. τί τόδ' ἀγγέλλεις; De Polyxena ad inferos ingressura Hec. 423. ἄγγελλε πασῶν ἀθλιωτάτην ἐμέ. Or. 617. ὄνειρατ' ἀγγέλλουσα τἀγαμέμνονος. Iph. A. 1448. τί δαὶ κασιγνήταισιν ἀγγελῶ. Iph. T. 582. θέλοις ἂν — ἀγγεῖλαι. ib. 769. ἄγγελλ' Ὀρέστῃ; cf. 704. 740. αὐτὸν ἀγγέλλων θανεῖν Hel. 1534. ὦ πάντ' ἀγγέλλων πάτερ Herc. f.

1136. πικρὰ δ' ἀγγείλαιμεν ἂν El. 418. De Minerva ἐκ θεῶν κοινὸν ἀγγέλλεις ἔπος Troad. 55. Hinc Ion. 180. aves vocat τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας θνατοῖς. Hec. 735. οὐ γὰρ Ἀργείων, πέπλοι — ἀγγέλλουσί μοι. Hec. 196. ἀγγέλλουσι δόξαι Ἀργείων ψήφῳ. Iussum referre, edicere Antiop. fr. XVII, 1. πᾶσι δ' ἀγγέλλω βροτοῖς — εὐγενῆ σπείρειν τέκνα. Hec. 727. Ταλθύβιος ἤγγειλέ μοι μὴ θιγγάνειν σῆς μήδεν' Ἀργείων κόρης.

ἄγγελμα, nuntius. μῶν τι πολεμίων πάρα ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε; Orest. 874. Cf. Iph. T. 1184. Troad. 706. Heracl. 660. ibid. 789. Aug. M.

ἄγγελος, nuntius. οὐ μακρὰν ὅδ' ἄγγελος Or. 848; itemque Or. 854. Phoen. 83. 1343. Hipp. 1175. Iph. A. 1608. Rhes. 264. 340. Praeco Suppl. 459. 462. dicitur. ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος fr. inc. XIX. μῶν οὐ δοκεῖ σοι φροντίσαι τιν' ἀγγέλων Andr. 82; cf. 563. El. 759. Heracl. 893. καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων Creontem vocat chorus Med. 270. Talthybium Hecuba Troad. 703. Porro θέλεις οὖν ἄγγελος μολεῖν σύ μοι; interrogat Andromache famulam Andr. 83. ἄγγελον chorus se vocat Rhes. 50. ὁ Διὸς ἄγγελος vocatur Mercurius Iph. A. 1302. et Electr. 462. Hinc βοὴν ἄγγελον φόβου Heracl. 656. ἄγγελον γλῶσσαν λόγων Suppl. 203. Aug. M.

ἄγγος, vas. τόδ' ἄγγος τῷδ' ἐφεδρεῦον κάρᾳ φέρουσα El. 55. εἰς δ' ἄγγος βακχίου μέτρημα πληρώσαντες Iph. T. 953, quod ib. v. 960. dicitur χοῆρες ἄγγος Παλλάδος. Ion. 1398. ὁρῶ γὰρ ἄγγος, οὗ 'ξέθηκ' ἐγώ ποτε, σέ γε βρέφος ἔτ' ὄντα νήπιον, de quo vase item sermo est v. 32. 1337. 1412, et quod vocat ib. 19. ἀντίπηγα (s. v.).

ἄγειν, ducere, abducere. Or. 475. ἄγετέ με. Cf. ib. 1444. Hec. 369. Iph. A. 415. 666. 885. 892 sq. 905. 1118. 1475. Hel. 1146. Ion. 654. Troad. 769. ἄγετε, φέρετε. Or. 740. ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ' ἤγαγεν. Alc. 1024. ἵππους δεῦρο ἄγων. ib. 856. ἄξειν ἄνω, in vitam reducere. Hec. 1213. ζῶντ' ἦλθες Ἀργείοις ἄγων. Or. 1365. ὃς ἄγαγ' Ἑλλάδ' εἰς Ἴλιον. Cf. Suppl. 1104. Iph. A. 588. Iph. T. 77. Bacch. 115. 972. Ion. 838. 895. Herc. f. 453 sq. 611. 1088. Hec. 266. Alcmen. fr. VIII (VI). τὸν γὰρ κάκιστον πλοῦτος εἰς πρώτους ἄγει. Suppl. 360. πρὸς οἴκους νιν ἄγω. Cf. Iph. A. 642. 1556. Iph. T. 138. Hec. 336. Hel. 1149. ἐπὶ ναυσὶν ἄγων. Iph. T. 1001. κἀμ' ἐπὶ — νεὼς ἄξεις. Andr. 1062 νιν βέβηκ' ἄγων χθονός. El. 1031. ἐκ δόμων ἄγων. Cf. Bacch. 51. Med. 726. 1045. Or. 628. ἡμᾶς ἀπ' οἴκων ἄγετε. Cf. ib. 65. Andr. 985. Hec. 59 sq. ἄγετ', ὦ παῖδες, τὴν γραῦν πρὸ δόμων. De eo, qui praeest exercitui, Suppl. 14. 229. Phoen. 78. πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει; cf. Andr. 607. Phoen. 444. μυρίαν ἄγων λόγχην.

ib. 469. στράτευμα Δαναϊδῶν ἄγων. Bacch. 1353. ἀγαγεῖν βάρβαρον στρατόν; cf. Rhes. 110. Troad. 807. Ἑλλάδος ἄγαγε πρῶτον ἄνθος. Iph. A. 247. ἄγων νῆας; cf. 262. ib. 284. λευκήρετμον Ἄρη ἦγεν. *Abducere ut captivum seu alia ratione.* Med. 736. ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ. Cf. 750. Alc. 260. Andr. 557. 561. 568. Iph. A. 135. ἦγεν σφάγιον Δαναοῖς. Cf. 1365. Troad. 188. Heracl. 68. Hel. 115. πρὸς βίαν ἄγειν Andr. 754. Cf. Iph. A. 319. Troad. 998. Heracl. 64. 128. 255. Bacch. 518. εἰς δεσμοὺς ἄγειν. Et in pass. Hec. 937. Andr. 109. Iph. T. 858. Tr. 140. 610. 1310. Bacch. 744. Herc. f. 454. πρὸς τὴν δίκην ἄγειν fr. inc. tr. XLII, 3, *in ius trahere.* θυμὸς ἄγειν dicitur Med. 310. ἐξέδου κόρην, ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν, *abripere.* Dubia est scriptura Sisyph. fr. I, 28. μάλιστ' ἂν ἐξέπληξεν ἀνθρώπους ἄγων; vid. not. [Huc referendus est locus Hec. 1146. λόγῳ με τοιῷδ' ἤγαγ' ὡς κεκρυμμένας θήκας φράσουσα — ἐν Ἰλίῳ χρυσοῦ, *decepit*; ita explicari potest etiam Sisyph. fr. I, 28. ἐξέπληξεν ἀνθρώπους ἄγων, ut v. 26. ψευδεῖ καλύψας τὴν ἀλήθειαν λόγῳ. De fato, quod omnia *abripit* quocumque vult, dicitur Hec. 43. ἡ πεπρωμένη δ' ἄγει θανεῖν ἀδελφήν. fr. inc. tr. CLXXXVI, 6. τοὺς μὲν ἀπ' οἴκων ἀναπίπτοντας ἄτερ βίου, τοὺς δ' εὐτυχοῦντας ἄγει (ὁ δαίμων), vid. El. 1300. Hinc Venus dicitur τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα καὶ βροτῶν ἄγειν, *delinire*, Hipp. 1269.] Etiam de rebus, *ferre*, *trahere.* ἄγειν πόδα, *ducere*, Troad. 506. Andr. 619. τεύχη — ὅμοι' ἐκεῖσε δεῦρό τ' ἤγαγες πάλιν. Iph. T. 1352. ἦγον διὰ χερῶν πρυμνήσια. ib. 1397. κλύδων παλίρροους ἦγε ναῦν. Hel. 1127. μέλεα (s. v.) Πριαμίδαις ἄγων λέχεα. El. 590. θεὸς ἁμετέραν τις ἄγει νίκαν. Andr. 277. τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων ἄγων. El. 1136. τούσδ' ὄχους φάτναις ἄγοντες. Hel. 243. Δαναΐδαις ἄγουσα θάνατον. Antig. fr. XIV. τὸ λυποῦν ὕστερον χαρὰν ἄγει. Alc. 1084. τὸ γὰρ φιλῆσαι τὸν θανόντ' ἄγει δάκρυ. Bacch. 168. πῶλος — κῶλον ἄγει ταχύπουν, *agitat.* ib. 1063. κλάδον ἦγεν εἰς πέδον, pro quibus mox v. 1066. κλῶν' ἄγων ἔκαμπτεν ἐς γῆν. De mortuis, ἄγειν ἐκ φόνου, *e strage auferre*, Suppl. 762. *Inferre*, *introducere*, Bacch. 465. τελετὰς ἄγεις εἰς Ἑλλάδα. Troad. 888. κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγεις, *administrare.* fr. inc. tr. XXXIX, 3. τἀμφανῆ δ' ὑψήλ' ἄγειν, *in altum evehere.* *Ducere* i. e. *existimare.* Bacch. 1035. Θήβας δ' ἀνάνδρους ὧδ' ἄγεις; ib. 225. τὴν Ἀφροδίτην πρόσθ' ἄγειν τοῦ Βακχίου, *Venerem pluris facere quam Bacchum.* Aliae formulae: λυπρὰν ἄγειν ἡμέραν Hec. 364. βίοτον ἡδέως ἄγειν Cycl. 452. ἄγειν αἰῶνα ἐν θεῶν εὐχαῖς Ion. 638. ἐπὶ τὰ καλὰ βίον ἦμαρ εἰς νύκτα τ' εὖ ἄγοντ' εὐσεβεῖν Bacch. 1007 [vid. not. (962) et s. εὐσεβεῖν]. κτύπον ἠγάγετε Or. 183 [ut Soph. Ai. 382. γέλωτα ἄγειν, *excitare*].

μύθους ἄγειν τινι Dan. fr. 1, 45. σχολὴν ἄγειν Med. 1238. ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ Δίκη Phrix. fr. VIII (V), 4. ἐρημίαν ἄγειν Med. 50. ἡσυχίαν ἄγειν Andr. 143. βλέφαρα πρὸς τἀναιδὲς ἄγειν, *supercilia tollere et impudentiam assumere*, Iph. A. 579. ἄγουσα θυμὸν εἰς ὑπερβολάς Suppl. 480, *extra modum efferens*. εἰς οἶκτόν μ' ἄγεις Iph. A. 653. εἰς δόλον ἄγει Rhes. 128. τί ποτ' εὐτυχίας ἐκ τῆς μεγάλης Τροίαν ἄγει πάλιν εἰς πένθη ib. 883. *Dind.* ἀνάγει (s. v.). εἰς τὸ δεῖμα περιβαλὼν μ' ἄγει Hel. 319. μῦθον εἰς καμπὴν ἄγω El. 659. ὁ δ' εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετήν τ' ἄγων ἔρως ζηλωτός Oed. fr. III (XV). ὁ φόβος — εἰς ἔκπληξιν ἄγει Alcmen. fr. XIV (inc. XVI). εἰς ἐλπίδ' ἄγει fr. inc. tr. CLXV, 6. διὰ πόνων ἄγει Iph. T. 988. Medium ἄγεσθαι est *secum ducere*. Alc. 383. ἄγου με σὺν σοι, πρὸς θεῶν, ἄγου κάτω; cf. Heracl. 808. Herc. f. 911. Andr. fr. XII (VI). ἵππους ἄγεσθαι, *ut praedam*, Alc. 1033. μάντιν οὐχ ἕτερον ἄξομαι Herc. f. 911. Imprimis *uxorem ducere*. Or. 246. 248. Herc. f. 12; hinc Med. 1331. ὅτε σε Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην. Cf. Hipp. 625. Andr. 104. Etiam *ad stuprum abducere* Sciron. fr. II (V). Ἄγε, *age*, formula adhortandi etiam sq. plur. Suppl. 258. Herc. f. 240. Beller. fr. XVII (III). *Aug. M.*

ἀγείρειν, colligere. κόσμον τ' ἀγείρασ' αἰχμαλωτίδων πάρα Hec. 615. De *stipe quaerenda* dicitur Xantr. fr. θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις, quod *Timaeus* in lex. Plat. explicat ἀγείρουσαν, περιερχομένην; vid. *Ruhnken.* ad h. l. p. 9. et *Welcker.* Nachtr. zur Aeschyl. Tril. p. 307. not. Locus respicitur a *Platone* de rep. II. p 381. et *Diogen.* epist. 5. ap. *Matth.* ad. h. l., ex quibus locis patet Iunonem dici ἠλλοιωμένην ὡς ἱέρειαν ἀγείρειν. Cuius autem poetae haec verba sint, eo difficilius est iudicare, quo incertiora refert *Schol.* Arist. Ran. 1385. ἐκ τῶν Ξαντριῶν Εὐριπίδου, φησὶν Ἀσκληπιάδης· εὗρε δὲ Ἀθήνησιν ἔν τινι τῶν διαθέντων· — οὐδὲ παρ' Αἰσχύλου ταῦτα ἥρμοζε λαμβάνεσθαι. Itaque solus Asclepiades haec verba Euripidi dedisse videtur.

ἀγείτων, *vicino carens*. οὕτως ἀγείτον' οἶκον ἵδρυσαι φίλων El. 1130, *desertam a vicinis*.

ἀγελαῖος, *gregalis*. ἀγελαῖα βοσκήματα μόσχων Bacch. 676.

ἀγέλη, *grex*. ἐν ἀγέλαις ὀλβίαις Hel. 1276. ἐν πταναῖς ἀγέλαισιν Hipp. 734. *Bergk.* in eph. ant. Darmst. 1836. p. 51. propter antistr. non male: ἔν τε ποταναῖς ἀγέλαις (antistr. ποντομέδων πορφυρέας); et ποταναῖς Ald. rell. Par. A. Flor. 10. 15. Havn. πτηνῶν ἀγέλας Ion. 106. θανάσιμον ἀγέλαν — τὰν Μαινάδων Bacch. 1021. Tralate μυρίων πόνων διῆλθον ἀγέλας Herc. f. 1276.

ἀγεννής, *non generosus.* δόλῳ δ' ἀγεννῶς Ἀτρέως τ' οὐκ ἀξίως Iph. A. 1458, *indigne genere ab Atreo ducto.*

ἀγέραστος, *inhonoratus.* ἀγέραστον ἔχων ὄνομ' ἐν Θήβαις Bacch. 1375. τύμβον ἀγέραστον Hec. 117.

ἀγή, *fragmentum.* ἁρμάτων ἀγαῖσι Suppl. 693.

Ἀγήνωρ, n. pr. Bacch. 152. Κάδμον Ἀγήνορος παῖδα; cf. Phrix. fr. I, 2. Ἀγήνορος παῖδας ἐκ παίδων, nepotes, Phoen. 288. ib. 298. chorus Phoenissarum Polynicem compellat ὦ ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων, ἐμῶν τυράννων.

Ἀγηνορίδης, *Agenorides.* Καδμείων ἔμολον γᾶν κλεινῶν Ἀγηνοριδᾶν Phoen. 225.

ἀγήρατος, *non senescens.* βιοτὰν ἀγήρατον Iph. A. 567, *aeternam.*

ἀγήρως, i. q. ἀγήρατος. ἀθανάτου φύσεως κόσμον ἀγήρω fr. inc. tr. CLIII, 6. χάριν τ' ἀγήρων ἕξομεν Suppl. 1177.

ἀγιστεύειν, *sacrare.* ὦ μάκαρ, ὅςτις — βιοτὰν ἁγιστεύει καὶ θιασεύεται ψυχάν Bacch. 74, i. e. *ad sanctitatem s. pietatem informat vitam.*

Ἀγκαῖος, n. pr. Meleagr. fr. III (VI.), 6. πελέκεως δίστομον γένυν ἔπαλλ' Ἀγκαῖος, ex emendatione *Dindorfii* in praef. ad scen. gr. p. XII., praeeunte *Schradero* Observ. I. p. 15, pro vulg. πέπλ' ἀλλακάταιος.

ἀγκάλη, *ulna.* In plurali tantum apud Euripidem legitur. χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς Ion. 1337. βρέφος μητρὸς ἦν ἐν ἀγκάλαις ib. 280. ἐν ἀγκάλαις ἔχειν Alc. 352. Iph. A. 385. Rhes. 948. Bacch. 1276. μητέρ' ἀγκάλαις ἐμὴν ἔχουσα Iph. T. 289; cf. Bach. 698. λαμβάνειν ἐν ἀγκάλαις Hipp. 1432. Alc. 188. ἐπ' ἀγκάλαις λαβεῖν Ion. 761. νιν ἀγκάλαις ἐπιδέξασθε Iph. A. 615. ἀγκάλαισι περιφέρων Or. 464. ἁρπάσαντ' ἐς ἀγκάλας Ion. 1598. ὃν ἐξέθρεψα ταῖςδε ἀγκάλαις Cycl. 142. δοὺς ἐς ἀγκάλας Herc. f. 1362. βρέφος σ' ἔλιπον ἀγκάλαις Iph. T. 834. πρὸς ἀγκάλαις πεσεῖν Ion. 962 πρὸς ἀγκάλαισι πηδῶν Dan. fr. I (XI.), 2. ἐπὶ ματέρος ἀγκάλαισι θρώσκων Iph. T. 1251. ὑπ' ἀγκάλαις σταθεὶς Andr. 748. ἕρπε δεῦρ' ὑπ' ἀγκάλας ib. 723. ἐν ἀγκάλαις μητρὸς τρυφῆσαι Ion. 1375. πόθεν ἔλαβετ' ἐμῶν βρέφος ἀγκάλαιν ib. 1454, i. e. ἐμὸν βρέφος; cf. ib. 280. Cycl. 142; *Herm.* ἐμὸν βρέφος ἀγκάλαις; *Dind.* ἐμὸν βρ. ἀγκαλᾶν. Ἀγκάλαι tribuuntur etiam rebus inanimatis, ut oceano: Ὠκεανὸς πόντον ἀγκάλαις ἑλίσσων κυκλοῖ χθόνα Or. 1378. πελαγίας ἐς ἀγκάλας Hel. 1068. 1452; aetheri: γῆν πέριξ ἔχοντι ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις fr. inc. tr. I, 2.

ἄγκος, *fauces.* ἄγκος (*vallis*) ἀμφίκρημνον Bacch. 1049.

ἀγκρεμαννύναι. v. ἀνακρεμαννύναι.

ἀγκύλη, *laqueus.* ἄλλος δὲ πλεκτὰς ἐξανῆπτεν ἀγκύλας Iph. T. 1408. Vulgo ἀγκύρας contra metrum; cf. ib. 1351: *Markl.* primus ἀγκύλας, quod, *ut navis ad litus alligaretur*, cum *Seidl.* explicat *Herm.* Tale quid spectasse remiges e vers. praeced. patet χὠ μέν τις ἐς θάλασσαν ὡρμήθη ποσίν. At primum dubium, an ἀγκύλη recte dicatur de loris vel funibus, quibus quid religatur; cf. Xen. Ven. 6, 1. ἀγκύλαι τῶν ἱμάντων; deinde litoris commemoratio, si quid video, aliena est. Legas ἀγκάλας, hoc ut ποσίν opponatur et ut remiges sibi invicem manus connexas dare dicantur. [Difficile est rei nauticae imperito certum hoc de loco difficillimo iudicium ferre. Sed haec mihi stant stabuntque primum cum Ald. rell. et ex parte cum Paris. A. legendum esse ἄλλοι — ἐξανῆπτον, deinde vero, quidquid *Herm.* contra *Matthiam* proferat, omnem de navi ad *litus* alliganda cogitationem prorsus esse alienam. Nam hoc si voluissent, quid opus saltu isto in undas dato, siquidem fluctus navem iam ultro impingerent ad litus (v. 1406)? Sed etiam in perniciem data opera ruissent: in litore enim nulla plane salutis spes a Tauriis interim arcessitis, in alto spes salutis a vento exsaeviente, sicut exsaeviit (cf. v. 1412 sq. 1444 sq.). Nec non ipse poeta istius modi religationem confutat. Certe in alto versatos esse Graecos, quum idem nuntius, cuius sunt verba ἐξανῆπτον ἀγκύλας, fugam nuntiaret, aperte docet v. 1444 sq. An religabant navem et momento post rursus solvebant? Imo vero ter quod tanto opere intenderant, ut litus infestum effugerent, iam denuo intendunt nihil omittentes inexpertum. At frustra remi. Ergo *funem religatum in mare demittebant*, quo *qui in undas desiluerant* (v. 1407) navem a litore protraherent. Optimum igitur *Markland.* ἀγκύλας, modo ita intelligatur, ut intellexit *Matth.* ad v. 1373. Et quis ignorat nostrae aetatis consuetudinem remulco trahendi naves? Aliam nec profecto spernendam per literas mecum communicavit sententiam *Bergkius* meus, qui scribendum esse suspicatur: ἄλλοι δὲ πλεκτὰς ἐξανῆπτον ἀνὰ κέρας i. e. *alii vero laxabant s. remittebant funes antemnarum*, cui artificio in naufragii periculo aptissimus locus esset, ut cursus navigii retardaretur. Κέρας poetas dicere pro κεραία docere Eratosthenem ap. Schol. Apoll. Rh. I, 567. et Pollucem I, 93; item Lat. *cornu* Virg. Aen. 3, 549. Ov. Metam. 11, 482; et tempestate coorta plerumque sola κεραίᾳ usos esse nautas apparere ex Poll. I, 113. *Const. M.*] — Ut ἀγκύλη *amentum* dicitur, quo iaculum vibratur, ita ipsum *iaculum* Or. 1477. ὁ μὲν πέτρους, ὁ δ' ἀγκύλας, ὁ δὲ ξίφος — ἐν χεροῖν ἔχων.

ἀγκυλωτός, *iaculus.* ἀγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν στοχάσμασιν i. e. ἀγκυλῶν Bacch. 1203.

ἄγκυρα, *ancora.* ἄγκυραν πάρα Hel 1630. ἐάνπερ ναῦν ἐπ'

ἀγκύρας λάβω ib. 1077, quod explicant, tanquam sit dictum ναῦν τὴν ἐπ' ἀγκύρας; imo legas ἐπάγκυρον, ut ἔπαγρος, ancora quasi alligatam navem i. e. navem in statione ubi semel habeo. ἐπαπίδων ἄγκυραν ἐξανῆπτον Iph. T. 1351. ναῦν τοι μί' ἄγκυρ' οὐδαμῶς σώζειν φιλεῖ — προστάτης θ' ἁπλοῦς πόλει σφαλερός Phaeth. fr. XVI (IV), 1. sq. Hinc ἄγκυρα δή μου τὰς τύχας ὀχεῖ μόνη Hel. 284, spes sola me sustinet. ἥδε μοι τροφός, μήτηρ —, ἄγκυρα, στέγη fr. inc. tr. CLXXXV. Ita Hecuba vocat Polydorum filium οἴκων ἄγκυραν Hec. 80.

ἀγκών, cubitus. θὲς δὴ τὸν ἀγκῶν' εὐρύθμως κἆτ' ἔκπιε Cycl. 560. In plurali ulna. ὡς — ἐμοῖς ἐν ἀγκῶσι τέκνα θῶμαι Suppl. 817. παῖδά — νυμφείους εἰς ἀγκώνων εὐνὰς (in amplexus) ἐκδώσειν λέκτροις Iph. A. 131.

ἀγλαί, ὄμμα. Εὐριπίδης. fr. inc. tr. CCLVII. ap. Bekker. anecd. p. 338, 14. Fortasse est ἀγλαΐα. V. Matth.

ἀγλαΐα, externus splendor, ornatus. πολύπηνα φάρεα χρύσεά τε χάρισιν (venustati formae) προσθήματ' ἀγλαΐας, ornatus splendorisque vestium, El. 192. θὲς εἰς χορὸν — ἴχνος — οὐράνιον πήδημα κουφίζουσα σὺν ἀγλαΐᾳ ib. 861, venuste, decore. Hinc in plurali hilaritas, qua exsultat animus. οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις θυμὸν ἐκπεπόταμαι ib. 175.

ἀγλάϊσμα, ornamentum. πυρὰ δὲ χέρσος ἀγλαϊσμάτων El. 325, ad sepulturam pertinentium. Hinc Helena Theonoen vocat τὸ μητρὸς ἀγλάϊσμα, decus, Hel. 11 (s. v. ἄγαλμα), ut ib. 289. Hermionen filiam ἀγλάϊσμα δωμάτων ἐμοῦ τε.

ἀγλαός, splendidus, decorus. θεᾶς Νηρηΐδος ἀγλαὸν ἕδραν Andr. 135.

ἀγλωσσία, infantia. ἀγλωσσίᾳ δὲ πολλάκις ληφθεὶς ἀνὴρ (elinguis) δίκαια λέξας ἧσσον εὐγλώσσου φέρει Alex. fr. XIII (III), 2.

ἀγμός, rupes. διαῤῥὼξ κυμάτων πολλῷ σάλῳ κοιλωπὸς ἀγμός Iph. T. 263: ita codd. c. Brodaeo. Ald. rell. ἁρμός. In plurali διὰ δὲ χειμάῤῥου νάπης ἀγμῶν τ' ἐπήδων Bacch. 1092. Suidas: ἀγμούς· τοὺς ὀρείους καὶ κρημνώδεις τόπους.

ἁγνεύειν, purum esse. λέγ' ἡλίους, ἐν οἷσιν ἁγνεύει λεχώ, purgatur, El. 654. Dind. c. Elmsl. δέχ'. ὃς οὐδ' ἀκούσας τοιάδ' ἁγνεύειν δοκῶ, insons esse, Hipp. 655. Etiam i. q. ἁγνίζειν, lustrare. χεῖρας ἁγνεύει θεοῖς Iph. T. 1227.

ἅγνευμα, sanctitas. ὦ σύμβακχε Κασάνδρα θεοῖς, οἵαις ἔλυσας συμφοραῖς ἅγνευμα σόν Tr. 501. ἅγνευμ' ἔχων τι θεῖον; castitatem, El. 256.

ἁγνίζειν, purgare, lustrare. ἁγνιστέον τὸ τῆς θεοῦ βρέτας Iph. T. 1199. πόντου σε πηγαῖς ἁγνίσαι ib. 1039. ἡγνίσμεθα λου-

τροῖσι καθαροῖς El. 793. σώμαθ' ἡγνίσθη πυρί Suppl. 1210. χεῖρας ἡγνίζου πυρί Herc. f. 1145. ἄγνισον πυρσῷ μέλαθρον Iph. T. 1216. ἐπὶ τοῖσι θανοῦσιν ἁγνιῶ χέρας, *expiabo*, Herc. f. 940. χέρας σὰς ἁγνίσας μιάσματος ib. 1324. οὐδ' ἥγνισαι σὸν αἷμα χεροῖν Or. 429. Hinc de iis, quae *sacrificantur*, *immolantur* diis, ut *Hesych.* ἁγνίσαι, ἀποθῦσαι, Βουσίριδι (Eur. fr. Bus. II. Matth.); cf. *Musgrav.* ad Soph. Antig. 196. ἱερὸς γὰρ οὗτος —, ὅτου τόδ' ἔγχος κρατὸς ἁγνίσῃ τρίχα Alc. 77, proprie diis inferis *lustrare.* ὡς ὄλωλ' — ἀμφὶ βωμὸν ἁγνισθεὶς φόνῳ, *immolatus*, Iph. T. 705.

ἀγνοεῖν, *ignorare.* μηδὲν ἀγνόει Andr. 900. τὸν λόγον ἀγνοῶ Phoen. 714. οὐ θαῦμά σ' ἡμᾶς ἀγνοεῖν Iph. A. 823.

ἁγνός, *sanctus*, *castus.* ἁγνός εἰμι χεῖρας — τὰς φρένας Or. 1604; cf. Hipp. 102. Heracl. 1011. El. 975. ἔτ' οὖσ' ἁγνὴ χρόα Troad. 453. ἁγνὸν σῶμ' ἐμόν Iph. A. 940. ἁγνὰς Πιερίδας Med. 831. ἁγνὸς Πιτθεύς Hipp. 11, *religionis observans.* ἁγνὸν βίον τείνομεν Cret. fr. II, 10. ἁγνὸν ὅρκον, *non violandum*, Hel. 841. Νηρέως ἁγναὶ κόραι Hel. 1601. ἡλίου ἁγναὶ βόες. Troad. 439. ἁγνοῖς ἐν ἱεροῖς Λοξίου Androm. 1066. ἁγνὰ Λοξίου χρηστήρια Ion. 243. ἁγνὸν Φοίβου πέδον Iph. T. 972. ἀδύτοις ἐν ἁγνοῖς Iph. T. 1155. πρὸς ἁγνοῖς ἑστίας βάθροις Herc. f. 715. ἁγνὸν βωμόν Androm. 428. πρὸς ἁγναῖς ἐσχάραις Suppl. 33. ἁγνὸν τέμενος ἐναλίου θεοῦ Androm. 252. ἐφ' ἁγνὸν πῦρ ἔθηκε. Electr. 812. ἁγνοῖς καθαρμοῖς Iph. T. 1191. δαιμόνων ἁγνὸν σέβας Cycl. 576. ἡμέρας ἁγνὸν φάος Hipp. fr. VIII (XIV). ἁγνὰς χεῖρας αἵματος φέρεις Hipp. 316; cf. 317. λέχους ἁγνὸν δέμας ibid. 1003. Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν ib. 138. De stirpe v. *Buttm.* lex. I, p. 236. *Aug. M.*

ἀγνύναι, *frangere.* ὁ δὲ ζυγ' ἄξας Hel. 1614. ναῦς πολλοὺς ἀριθμοὺς ἄγνυται ναυαγίων ib. 417, *navis in multa fragmenta comminuta est.* V. s. ἀριθμός. *Aug. M.*

ἀγνωμονεῖν, *incognitum habere.* μή νυν τὰ θνητὰ θνητὸς ὢν ἀγνωμόνει fr. inc. tr. CL, 5, i. e. *ne inique feras.*

ἀγνωμοσύνη, *amentia.* τούς τ' ἀγνωμοσύναν τιμῶντας καὶ μὴ τὰ θεῶν αὔξοντας σὺν μαινομένᾳ δόξᾳ Bacch. 883 ch.

ἀγνώς, *ignotus.* ἀκίνδυνον βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς ἀκλεής Iph. A. 18. ἀγνὼς πατρί, *clam patre*, Ion. 14.

ἀγνωσία, *ignorantia.* κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία Antiop. fr. VII, 3. πατὴρ — ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ — προσελθών, *mali inscius*, Med. 1204. φύρουσι δ' αὔθ' οἱ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω —, ὡς ἀγνωσίᾳ σέβωμεν αὐτούς Hec. 959. *Pors. Herm. Dind.* αὐτὰ θεοί.

ἄγνωστος, *ignotus.* Μενέλαος οὐκ ἄγνωστος ἐν πάσῃ χθονί

Hel. 511. ἀγνώστον ἐς γῆν ἄξενον Iph. T. 94. [Forma ἄγνωτος Euripidi pariter atque Homero et Pindaro incognita. Conferas igitur quae s. ἄκλαυστος extr. disputavimus. *Const. M.*]

ἄγονος, *sine prole.* τὸ σὸν γένος ἄγονον Herc. f. 886, *liberis orbum.* καὶ πρὶν ἐς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν ἄγονον — μ' ἐθέσπισεν φονέα γενέσθαι πατρός Phoen. 1592, *nondum natum.*

ἀγορά, *forum.* ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον Or. 917. ἀγορὰν, ἀγορὰν, Μυκηναῖοι, στείχετε El. 708. ἀγάλματ' ἀγορᾶς vocantur, qui *pulchra specie praediti in foro se iactant*, El. 388. *Aug. M.* V. ἄγαλμα.

ἀγοραῖος, *forensis.* ἱκέται δ' ὄντες ἀγοραίου Διός Heracl. 70. Sed fr. inc. tr. CCLVIII. ap. *Bekk.* anecd. p. 339, 10. ἀγοραῖος νοῦς, ὁ πάνυ εὐτελὴς καὶ συρφετώδης οὐδὲ πεφροντισμένος· οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαίδευτοι. οὕτως Εὐριπίδης. De accentu vid. *Göttl.* l. c. p. 297, b.

ἀγορεύειν, *dicere.* καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε Phoen. 1184. Bacch. 1080. El. 788. τάδ' ἠγόρευον Phoen. 1260. ἀγορεύοντες λόγον El. 853. In concione. ἠγόρευε Διομήδης Or. 896. 943. *Edicere.* θεὸς ὢν θνητοῖς ἀγορεύω El. 1356.

ἄγορος, *coetus.* Non legitur apud Euripidem nisi in melicis. ποθοῦσ' Ἑλλάνων ἀγόρους Iph. T. 1096. νεόμενος δ' εἰς ἀγόρους ἀύτει El. 724. ἀγορᾶς Flor. 1. 2. Singularis exstat Herc. f. 411. τίν' οὐκ ἀφ' Ἑλλανίας ἄγορον ἁλίσας φίλων. De diverso quodam vocis usu Androm. fr. XXXVIII. ap. *Bachm.* anecd. I. p. 24, 22. *Bekk.* ib. I. p. 339, 5. ἄγορος καὶ ἄγοροι· Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ· οἱ κατ' οἶκον ἀμφὶ δαῖτα καὶ τράπεζαν: quae postrema non esse verba poetae vidit *Matthias*: imo pro glossemate vocis ἄγοροι habuerim, ea ut similem atque ἀγοραῖος notionem contineat (s. v.). *Hesych.*: ἄγορος· ἄθροισμα, στρατός· ἢ καὶ δημήγορος. Hinc ἄγοροι essent etiam qui clamitando multa profitentur, sed nihil proficiunt, qui domi manent otiosamque vitam degunt neque pericula belli subeunt.

ἀγός (⏑), *dux.* Λυκίων ἀγὸν ἀνδρῶν Rhes. 29. ch.

ἄγρα, *venatio.* μελέαν ἀγρεύεις ἄγραν Meleagr. fr. V (II). ἐς ἄγρας ἰὼν Suppl. 885. ἱππείας ἄγρας Ion. 1161. ζωστῆρος ὀλεθρίους ἄγρας Herc. f. 415, poeta vocat certamina, quibus balteum Hippolytae venabatur Hercules. Id quod venando capitur, *praeda.* Ἑλλήνων ἄγρα vocantur αἱ αἰχμάλωτοι Hec. 881. οὐχὶ συλλήψεσθ' ἄγραν; Or. 1346. ἣν ἀμάρτω τῆσδ' ἄγρας Alc. 853. ἄγραν (serpentes captos) Μαίναδες ἀμφιβάλλονται πλοκάμοις Bacch. 102. τήνδ' ἄγραν ἠγρευκότες, Bacchum, ib. 434. τὸν ξυνεργάτην ἄγρας, Penthei ab Agave matre

capti, ib. 1144, ut 1181. εὐτυχεῖς τᾷδ' ἄγρᾳ. 1193. λαβοῦσαν ἄγραν λεοντοφυῆ. 1199. νικηφόρον ἄγραν. 1201. τήνδ' ἄγραν — θηρὸς ἣν ἠγρεύσαμεν. Σφίγγες ὄνυξιν ἀοίδιμον (s. v.) ἄγραν φέρουσαι El. 471.

Ἀγραυλίς. Ἀγραυλίδες παρθένοι Ion. 23. sunt *filiae Agrauli*, Cecropis uxoris. Vid. *Musgrav.* ad h. l.

Ἄγραυλος, n. pr. Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι Ion. 496: Aglauros, Herse, Pandrosos.

ἄγραυλος, *agrestis*, *rusticus*. θηρὸς ἀγραύλου Bacch. 1186. ἐπ' ἀγραύλους πύλας, *rus*, El. 342; cf. ib. 168. ἀγραύλοις κέρασιν ἐν ἀψύχοις ἀχεῖ Ion. 882. Stirpem ducere videtur ab ἀγρός et αὐλή.

ἀγρεύειν, *venari*. Vid. imprimis Meleagr. fr. V. ἀγρεύων αἷμα τραγοκτόνον Bacch. 138. *Capere*. ἄγραν ἠγρευκότες ib. 434; cf. 1202. θῆρας ἀγρεύειν χεροῖν ib. 1235. In medio. τὰ θύματ' ἠγρεύσασθε Iph. T. 1163. τί μοι ξίφος ἐκ χειρὸς ἠγρεύσω, *rapuisti*, Andr. 842.

ἄγρευμα, *venatus*, *captus*. γαυρούμενος τοῖς ἐμοῖς ἀγρεύμασι Bacch. 1239. αἰρόμενος ἄγρευμ' ἀνθέων, *gestiens flores carpere*, Hypsip. fr. V, 3.

ἀγρεύς, *venator*. Sic vocatur Bacchus Bacch. 1189. ὁ γὰρ ἄναξ ἀγρεύς, Penthei.

ἄγριος, *ferus*. De belluis. θοίναν ἀγρίων θηρῶν Hec. 1072. συὸς ἀγρίου Suppl. 316. λέοντος ἀγρίου Herc. f. 1211; cf. Ion. 1162. σκύμνους λύκων ἀγρίους Bacch. 699. τῆς ἀγρίας μέλος Σφιγγός Phoen. 1510. φύσις ἀγρία δρακαίνης Bacch. 1355. ἑρπετῶν ἀγρίων ἄκη Androm. 268. ἄγριον τέρας de monstro Hipp. 1214. Hinc ἀγρίων Κενταύρων γέννα Herc. f. 364. ἀγρία γέννυς aprorum Phoen. 1389. De mari saevo et tempestatibus. θάλασσαν ἀγρίαν ἐξημερώσας Herc. f. 851. χείματος ἀγρίου Andr. 749. χειμῶνος ἄγριον μένος Heracl. 429. Hinc ἀγρία νόσος Or. 34. ἄγρια τραύματα Phoen. 1663. Androm. 1156. Homines feri vel ob speciem, ἄγριος μορφήν Hel. 551, ut μορφή ipsa est ἀγρία Ion. 992; vel ob mores saevos et inhumanos, Bacch. 361. El. 1116. τῷ βιαίῳ κἀγρίῳ Archel. fr. XXIII (fr. inc. trag. XXIV). τῆς Σκύλλης ἀγριωτέραν φύσιν Med. 1343. γυνὴ πάντων ἀγριώτατον κακόν Phoenic. fr. XI (VI). De moribus ipsis. χωρὶς ἀγρίων ναίοιμι τρόπων fr. inc. trag. CLXV, 8. ἄγριον ἦθος Med. 103. *Aug. M.*

ἀγριοῦν, *efferare*. ἢ τῇ τεκούσῃ σ' ἠγρίωσε Or. 615, *te irritavit in matrem*. ἐπὶ τοῖσδε τοίνυν οὐκ ἠγριούμην, *ira efferabar*, El. 1031. ἐξ ὀνείρων, οἷσιν ἠγριώμεθα, *anxiis curis turbati*, Iph. T. 348. De eo, qui turbidam et terribilem prae se fert speciem, ut Lat. *efferare*.

ὥς ἠγρίωσαι πλόκαμον αὐχμηρόν Or. 387. ὡς ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλουσίας ib. 226.

ἀγριωπός, *trux*. ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνος, *torvos oculos*, Herc. f. 990. ἀγριωπὸν τέρας (Pentheum), οὐ φῶτα βρότειον, *monstrum immane visu*, Bacch. 542.

ἀγροβότης, *agrestis*. μηλοβότα — Κύκλωπος ἀγροβότα Cycl. 54.

ἀγρόθεν, *ex agro*. ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω βαίνων Cycl. 54.

ἀγρός, *ager*. εἶμ' ἐπ' ἀγρὸν, οὗ πόσις θυηπολεῖ El. 1134. ἀγρῶν πέλας τῶνδ' ἱπποφορβίων ἔπι ib. 623. ὁδὸν παρ' αὐτὴν ἀγροὺς ἔχει ib. 636. ἀγρῶν (*ruris*) ταμίας, Pan, El. 704. ἀγροὺς (*ruri*) ναίων Suppl. 884.

ἀγροτήρ, *agrestis*. σὺν Ἑρμᾷ, τῷ Μαίας ἀγροτῆρι κούρῳ, El. 463, mirabili epitheto, quod ab *Heathio* „quia in Arcadia natus et educatus et eius regionis praecipue patronus" etiam mirabilius explicatur. Quaecunque propria sunt Mercurio deo munera recidere videntur in hoc unum, quo est ἀγοραῖος; vid. *Hesych*. s. v. Hinc legerim ἀγορητῆρι, eodem modo dictum quo Euripides, quod est eius novandi studium, ex sua sibi mente res fingit; quod vero ad metrum, antistrophicum θορῶσα corruptum est. Feminini forma ἀγρότειρα exstat El. 168. cfr. ποτὶ σὰν ἀγρότειραν αὐλάν. Vulg. ἀγροτέραν. Vid. *Seidl*. ad h. l.

ἀγρότης, *agrestis*. ἀγρότας ἀνήρ Or. 1270.

ἄγρυπνος, *insomnis*. ἄγρυπνον ὄμμα Rhes. 824. τὶς ὑπασπιστῶν ἄγρυπνος βασιλέων ib. 2.

ἀγρώστης i. q. ἀγρότης, *agrestis, rusticus*. ἀγρώσταις, οἳ κατ' Ἰδαῖον λέπας οἰκοῦμεν Rhes. 287. συλήτειραν ἀγρωστᾶν Herc. f. 377; neque vero absonum et poëtico sermoni ineptum quod praebent Ald. Herv. 1. Brub. ἀγρώσταν, *agrestem*, i. e. ἀγρωστᾶν. ἢ πολλ' ἀγρώσταις (*rusticis*) σκαιὰ πρόσκειται φρενί Rhes. 287. Flor. 1. 2. ἀγρώταις.

ἀγρώτης, *agrestis*. θῆρας ἀγρώτας Bacch. 564.

ἀγυιά, *platea*. ἄστεως ἀγυιὰς τεύχεσιν πεφραγμένας Or. 759. ἕξεται ἑπταπύλου πόλεως ἀγυιαί Herc. f. 783. Ἑλλάδος ἐς εὐρυχόρους ἀγυιάς Bacch. 87. Tralate Ὀλύμπου χρυσέων θαλάμων — πρὸς ἀγυιάς Ion. 460. De accentu vid. *Göttl*. l. c. p. 138.

Ἀγυιᾶτις. Ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι Ion. 186, i. e. Apollinis Ἀγυιέως. *Hesych*. Ἀγυιάτιδες· αἱ πρὸ τῶν θυρῶν θεραπεῖαι, ubi vid. interpretes.

Ἀγυιεύς. Φοῖβ' ἄναξ Ἀγυιεῦ Phoen. 634, cognomen Apollinis, *cuius in gratiam arae ante fores aedium in plateis erant collocatae.*

ἀγύμναστος, *inexercitatus*. οὐκ ἀγύμναστος λόγων Bacch. 491. πόνοις οὐκ ἀγύμναστος φρένας Dict. fr. V (XVI), i. e. *animus ad la-*

borem assuetus. Inexpertus. οὐκ ἀγυμνάστῳ φρενί Pirith. fr. VI, 1. οὐδ' ἀγύμναστον πλάνοις Hel. 540.

ἄγυρις, coetus. ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς Iph. A. 753.

ἀγύρτης, mendicus. βίον ἐπαιτῶν εἷρπ' ἀγύρτης τις λάτρις Rhes. 715. ἀγύρτης πτωχικὴν ἔχων στολήν ib. 503.

ἄγχι, prope. τὸν γένει ἄγχιστον (proximum) πατρός Troad. 48. Superl. ἀγχότατος exstat Pel. fr. II. Μοῖραι Διὸς παρὰ θρόνον ἀγχόταται θεῶν ἑζόμεναι.

ἀγχίαλος, mari propinquus. ποδαπὸς ὁ ξένος — ἔμολεν ἀγχίαλος, prope mare, Alcmaeon. fr. VI. Χαλκίδα — ἀγχιάλων ὑδάτων τροφὸν τᾶς κλεινᾶς Ἀρεθούσας Iph. A. 169, quod bene Bothius: meerbefreundete Fluth.

ἄγχιμος, propinquus. fr. inc. tr. CCXLVI. ex Bekk. anecd. p. 340, 24. ἄγχιμος, ἀντὶ τοῦ πλησία. Εὐριπίδης· ἀλλ' ἄγχιμος γὰρ ἥδε Φοιβεία γυνή.

ἀγχίπλους. οὐ γὰρ ἀγχίπλουν πόρον φεύγουσιν, ὥστε διαφυγεῖν τοὐμὸν δόρυ, Iph. T. 1325: nam ἀγχίπλους πόρος est navigatio, quae propinqua loca petit. Vid. Seidlerum, qui huc refert glossam Hesych. ἀγχίπους [εὐδιακόμιστος], καὶ ὁ παρεστὼς καὶ σύνεγγυς. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις. V. Steph. thes. ed. Paris. p. 539.

ἀγχιστεύειν, prope esse. τὰν ἀγχιστεύουσαν γᾶν Ἰονίῳ ναύταις πόντῳ Troad. 224, prope adiacentem mari Ionio; vid. Matth. ad h. l.

ἀγχιτέρμων, finitimus. ἀγχιτέρμων γαῖα Rhes. 426.

ἀγχόνειος, ad suffocandum aptus. ἀγχόνειον βρόχον — κατεδήσατο Hel. 692, collo laqueum alligavit. Dind. ἀγχόνιον.

ἀγχόνη, laqueus, et quod eo efficitur, suspendium. ἀνῆξε ξίφους ἐπ' αὐτόχειρα σφαγὰν ὑπὲρ τέρεμνά τ' ἀγχόνας Phoen. 335. ἐν ἀγχόναις δέσποινα Hipp. 777. ἐν ἀγχόναις θάνατον ἔλαβεν Hel. 201. ὃ καὶ σίδηρον ἀγχόνας τ' ἐφέλκεται Erecht. fr. XX (II), 26. δεῖν ἀγχονῶν τε καὶ πετρῶν ῥίπτειν ἄπο fr. inc. tr. LXV, 2. δέσποιναν εἴργουσ' ἀγχόνης Andr. 817. ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἐπάξια (ita Elmsl. Herm. Dind. pro vulg. ἐστ' ἄξια) Bacch. 246. καὶ τάδ' ἀγχόνης πέλας Heracl. 247. ἀσχήμονες μὲν ἀγχόναι Hel. 306. βραχίονος ἀγχόναισιν ἐξελεῖν i. e. τῷ ἄγχειν, compressis faucibus, Herc. f. 154. βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης (ad suffocandum) ἀνήψατο Hipp. 802.

ἀγχότατος, v. ἄγχι.

ἀγώγιμος, quod vehi, portari potest. τρισσῶν ἁμαξῶν ὡς ἀγώγιμον βάρος Cycl. 384.

ἀγωγός. *πολλῶν ἐμοὶ δακρύων ἀγωγός* Tr. 1131, „*multas mihi lacrimas eliciens*, ut Alc. 1084. *ἄγειν δάκρυ*“ *Matth.* *χοὰς — τάσδε κηλητηρίους νεκρῶν ἀγωγούς*, *excitantes, evocantes*, Hec. 536.

ἀγών (◡) *certamen.* *μέγας Θήβαις ἀγών* Phoen. 867. *ὡς ἐγγὺς ἀγών* Heracl. 722. *παρέστηκεν — ἀγὼν μέγας* Hec. 229. *ἐν οἷς ἀγὼν ἐκράνθη* Suppl. 814. *ὧν οὕνεχ' ἀγὼν ἦν* ib. 754. *τίς ὅδ' ἀγὼν φόνιος ἔρχεται* Or. 333. *ἀγὼν κεῖταί τινος* Suppl. 665. *ἀγὼν ἥκει τινι* Iph. A. 1254. *ἀγῶνες τῇδ' ἐξέβησαν* Phoen. 1487. *ἀγῶν' ἀφέντες* ib. 1239. *ἔστησαν — ὡς εἰς ἀγῶνα* ib. 1372. *πῶς ἀγῶνος ἥκομεν* El. 751. *ὡς μεθήσομεν ἀγῶνα τόνδε* Heracl. 162. *ὅταν δ' ἀγῶνος τοῦδ' ἀπαλλαχθῇς* ib. 347. *δι' αἱμάτων ἀμείβει μυσαρὸν εἰς ἀγῶνα* Phoen. 1059. *ἄδικον εἰς ἀγῶνα τόνδε ὁρμᾷ* ib. 266; cf. 787. *ἴθ' εἰς ἀγῶνα δεῦρο* Or. 1342. *ἄγω τόνδ' εἰς ἀγῶνα μέγαν* Bacch. 973. *εὖ πυρσεύετε κραυγὴν ἀγῶνος τοῦδε* El. 695. *ἀγῶνα δραμεῖν* Or. 876. Alc. 492. El. 883 sq. Iph. A. 1456. *ἀγῶνα ὑπεκδραμεῖν* Alcmen. fr. XIV (fr. inc. XVI), 6. *ἀγῶνα συμβάλλειν τινι* Alc. 507. 1144. *ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι* Or. 1124. Alc. 651. Heracl. 992. Hel. 849. Ion. 939. Suppl. 427. *ἀγῶνας κρατεῖν* Hipp. 1016. *ἀγῶνα τιθέναι τινί* Alc. 1029. Troad. 364. *ἀγῶνα τίθεσθαι* Antiop. fr. XXIX (XXVIII). *πρὸς ἀγῶνα τίθεσθαι*, *subire*, Ion. 863. *ἅπτεσθαι ἀγῶνος* Suppl. 317. *εἰς ἀγῶνα καταστῆναί τινι* Andr. 828. Alcmen. fr. XIV, 2. *εἰς ἀγῶνα ὁπλίζεσθαι* Or. 1223. *ἐξ ἀγῶνος λαβεῖν τι* Alc. 1105. *εἰς ἀγῶνα τὸν προκείμενον δορός* Phoen. 787. *μάχης ἀγών* Andr. 726. *ἀγὼν ἰσόῤῥοπος* Suppl. 706. *τὸν Ἡρακλέους καλλίνικον ἀγῶνα* Herc. f. 789. *ξιφηφόρων ἀγώνων ἅμιλλα* ib. 812. *μητροκτόνους ἀγῶνας*, *matricidium*, Tr. 363. *ἀγὼν λόγων* Andr. 233. Phoen. 591. 937. *δισσῶν λόγων ἀγῶνα* Antiop. fr. XXIX. *ἀγὼν τοῦδε τοῦ λόγου* Heracl. 117. Cf. Hec. 229. Iph. A. 1254. Suppl. 427. De concertatione verborum in concione Or. 859. *ἀγὼν ὅδ' ἄλλος ἔρχεται γόων γόοις διάδοχος* Suppl. 71, i. e. *lamenta cum lamentis quasi certant alia aliis graviora.* *ἀγὼν εὐψυχίας* Med. 403. *ἀγῶνα ἀρετῆς* Ion. 863. *ἀγὼν περὶ σοφίας* Or. 491. Hinc de *discrimine s. periculo*, proprie quod pugna aditur. *μέγας ἐμοί, μέγας ἀγών* Rhes. 820. *σ' ἀγῶνες ἀναμένουσιν* Bacch. 962. Cf. Ion. 939. Alc. 651. Hel. 849. Iph. A. 1456. *κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν (πόσιν) ἢ χρηστόν* Med. 235. *ἔτ' εἴσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις* ib. 366. In re iudiciaria. *τρισσοῖς φίλοις εἷς ἀγών, δίκη μία* Or. 1244. *ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι δώσων* ib. 845 (vid. not.), ut *ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς πεπρᾶχθαι* Phoen. 1340. Ita *ἀγὼν θανάσιμος*, *iudicium capitale*, Or. 876. De insania *ἀγὼν φόνιος* Or. 333. *Ἥρας ὅδ' ἀγών*

Herc. f. 1189, *calamitas a Iunone immissa*; cf. ib. 1341. De miseriis, quas quis obnitens sustinet, Hel. 339. βᾶτε δ' εἰς δόμους, ἀγῶνας ὡς κύθησθε τοὺς ἐμούς. Hinc de *omni contentione et incepto arduo*. [Haec notio, quam stirpem vocis ἀγών indicet, primaria et propria est huius vocabuli. Stirps illa ἄγειν, *strenue agere, laborare, intendere. Bernh. M.*] νῦν δ' ἀγὼν μέγας σῶσαι βίον σόν Hipp. 496, *in eo elaborandum est, ut te servemus.* ἐμοὶ γάρ ἐστ' ἀγὼν μέγιστος ὑμᾶς ἐξαπαλλάξαι Iph. A. 1003. οὐχ ἕδρας ἀγών ib. 1192, proprie *non de eo laborandum est, ut otiosi sedeamus, sed res fortiter suscipienda*; vid. *Valcken.* ad. h. l. *Aug. M.*

ἀγωνία, *certamen.* πολεμίων ἀγωνία Hec. 314. δορικετὴς ἀγωνία Tr. 1003. οὐδ' ἀνδροκμῆτας προσφέρων ἀγωνίας Suppl. 525.

ἀγωνίζεσθαι, *certare.* ἵν' οἱ — λόγοι ἠγωνίσαντο Suppl. 637, *pugnabunt.* ἔνθ' ἅρματ' ἠγωνίζεθ' οἵ τ' ἐπεμβάται ib. 685. μῶν τι καινὸν ἠγωνίζετο Heracl. 795. δυοῖν γερόντοιν οὐ καλῶς ἀγωνιεῖ ib. 653. ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι; vid. s. ἀγών. *Verbis disceptare.* τῶν μὲν ἠγωνισμένων σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δ' ἐναντία Suppl. 465. εἰ — ἠγωνιζόμην Hipp. 1023, *si in iudicio certarem.* Hinc ἐν τοῖς δὲ πολλοῖς καὶ σὺ τόνδ' ἀγωνιεῖ φόνον Andr. 336, proprie *certabis in iudicio* de caede vel *in caede defendenda decertabis.*

ἀγώνισμα, *certamen.* πικρὸν δὲ χἠδὺ τἀγώνισμά μοι El. 987, *praemium certaminis propositum.* παίδων φόνος ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπου Phoen. 1364, ubi ipse *παίδων φόνος* vocatur ἀρᾶς ἀγώνισμα, *praemium*, quod ἀρά Oedipi tetenderat, *der Preis des Oedipischen Fluches.* V. s. ἀρά.

ἀγωνιστής. καὶ μὴν οἵδ' ἀγωνισταὶ πικροὶ δεῦρ' ἐπείγονται ξιφήρεις, *defensores causae* Ionis, Ion. 1257.

ἀδάκρυος. Si vera est lectio Iph. T. 832. κατὰ δὲ δάκρυ' ἀδάκρυα, quam *Musgravius* eruit ex Parr., pluralis ἀδάκρυα est ab ἀδάκρυος, ut Herc. f. 426. e. *Wackefieldio* nunc legitur τὸν πολυδάκρυον. *Herm.* ob metrum δάκρυ ἄδακρυ. At valde dubito de vi, quam inesse volunt in verbis δάκρυ' ἀδάκρυα, *mixtae gaudio lacrimae*: nam hi vocabulorum lusus *malam* rem denotant: vid. *Matth.* ad Hec. 608. Itaque ex Ald. rell. κατὰ δὲ δάκρυα, δάκρυα legerim κατὰ δὲ δάκρυα δακρύοις vel δάκρυσι (*Matth.* gr. p. 905. not.), κατὰ δὲ γόος ἅμα χαρᾷ τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον, unde alterum δάκρυα omittunt Parr. A. B. Flor. 1. 2. [Optime habet Hermannianum ἄδακρυ, modo referatur ad τὸ σὸν βλέφαρον scribaturque κατὰ δὲ δάκρυ', ἄδακρυ, hoc sensu: *lacrimae serenam atque luctus gaudio mixtus palpebram humectant. Const. M.*]

ἄδακρυς, *lacrimis vacuus.* οὐκ ἂν δυναίμην ἀδακρὺς εἶναι Alc. 1050. ἄδακρυν μοῖραν Med. 861. Vid. s. μοῖρα.

ἀδάκρυτος i. q. ἄδακρυς. ὁ θανὼν ἐπιλάθεται ἀλγέων ἀδάκρυτος Tr. 603. οὐδέποτ' ἀδάκρυτον ἀστένακτον ἆμαρ ἔμ' (vel ἁμέρα μ') ἐπισχήσει Hec. 690, ubi vid. *Matth.* At praeferenda videtur lectio Ald. rell. ἀδάκρυτος ἀστένακτος ἁμέρα, eodem modo dictum atque ἄδακρυν μοῖραν σχήσεις Med. 861. Pass. *deploratus.* οὐκ ἀδάκρυτος ἐκλοχεύῃ Ion. 1458.

ἀδάμας, *ferrum.* πέτρας τὸ λῆμα κἀδάμαντος ἕξομεν Cycl. 592.

ἀδάμαστος, *indomitus.* Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν —, ᾧ — μόσχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε Phoen. 643, quod *Matth.* explicat ἀδάμαστος μόσχος ἔπεσε i. e. nullum passa iugum curvique immunis aratri (Ovid. Metam. III, 11). At quum ἀδάμαστον ad πέσημα referatur, potius iuvencam denotare videtur Euripides, quae *sponte, nullius iussu,* stetit et procubuit. Quod vero ad formas ἀδάμαστος et ἀδάματος, *Ellendtius* cum aliis in lex. S. priorem condemnat formam, quia „multis in locis versui noceat;" quae non est recta iudicandi ratio; vid. s. ἄκλαυστος. Nostro loco unice convenit forma ἀδάμαστος, quod non sermo est de ipsa iuvencae natura vel condicione, sed singulus tantummodo et absolutus eius actus (*eine abgeschlossene Handlung*) denotatur. [Certa haec sano accusativo. Neque aliter de vulgatae sensu *Bergkius* meus in ephem. antiqu. Darmst. 1836. p. 69. Sed elegantissima sunt et vero vulgatis poeta longe digniora, quae idem scribenda proposuit: τετρασκελὴς μόσχος ἀδάματος πέσημα δίκε, quibuscum Ovidiana illa supra apposita egregie concordant. Quae si vera, recte habere ἀδάματος apparet ex iis, quae modo dicentur. *Const. M.*] Aliud est ἀδάματος μόσχος, ἀδάματος φύλαξ παρ' Ἅιδα S. Oed. C. 1572, i. e. *indomitus, invictus, ungezähmt, unbändig, unbezwinglich.* Nam quum forma ἀδάματος puram receperit *adiectivi* naturam, altera ἀδάμαστος *passivam* meram vim retinuit.

ἀδάπανος, *sine sumptu.* ἡδὺ καὶ διὰ στόμα πτηνοῖσι μύθοις ἀδαπάνως (τῷ εὔχεσθαι) τέρψαι φρένα Or. 1176.

ἀδείμαντος, *intrepidus.* ἀδειμάντῳ ποδὶ Rhes. 697.

ἄδειν; (de ι subscr. vid. s. ἀείδειν) *canere.* In conviviis. ὁ μὲν — ᾖδε Alc. 764. ᾄδει δὲ — ἄμουσα Cycl. 424. *Vaticinari, praedicere,* ut Lat. *canere.* ἐγὼ μὲν οὖν ἄδοιμι καὶ λέγοιμί τι σοφόν Antiop. fr. XXXIV (VI). κἀγὼ μὲν ᾖδον, *iubebam ut vates* qui scit futura, τῷ γαμοῦντι μήτε σοι κῆδος ξυνάψαι Andr. 619; vulgo ηὔδων.

ἀδελφεά, vid. s. ἀδελφή.

ἀδελφή, *soror.* Exstat haec vox passim Or. 61. 117. 122. Phoen. 1454. Hipp. 15. Iph. T. 473. 703. 1368. 1418. 1478. Hel. 1674. 1701. El. 98. 1093. Rhes. 976. ἀδελφαί Heracl. 545. πάσας ἀδελφὰς τῆσδε

Phoen. 1454. τήνδ' ἀδελφήν Or. 78. ἐμῆς ἀδελφῆς ib. 787. Cf. Iph. T. 1363. 1489. Hel. 1698. Heracl. 1698. Or. 614. σῇ ἀδελφῇ ib. 1046. Cf. Phoen. 1332. 1349. 1358. Iph. A. 1243. Phoen. 619. παρθένους ἀδελφάς. ib. 1328. ἀδελφὴν γραῖαν. Or. 1049. στέρνα ἀδελφῆς 1658. ἀδελφῆς λέκτρον. Phoen. 764. γάμους ἀδελφῆς, ut El. 49. ἀδελφῆς αἷμα Alc. 736. ἀδελφῆς ὑμέναιον Iph. A. 624. σφαγὰς ἀδελφῆς τῆσδε El. 1243. Tralate ἥδε μοι τροφός, μήτηρ, ἀδελφή, δμωΐς etc. fr. inc. tr. CLXXXV. ἡ δὲ μωρία μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας fr. inc. I. De forma ἀδελφεά, quae exstat in mel. El. 134. οἰκτρὰν λιπὼν ἀδελφεάν, vid. *Seidl.* ad h. l. et *Herm.* ad Oed. C. 1058.

ἀδελφός, *frater.* Or. 135. 863. 1037. Phoen. 11. 47. 761. 1376. Andr. 624. 656. Suppl. 153. 904. Iph. A. 97. 487. 1241. Iph. T. 373. 802. Tr. 372. Heracl. 120. Hel. 894. 898. [Ion. 33. *Matth. Herm.* probant coniecturam *Reiskii* ἔνεγκε Δελφῶν pro ἔνεγκ' ἀδελφῷ.] Ion. 28. 37. El. 242. Med. 563. ἀδελφοῖς. Tr. 360. Cycl. 531. Heracl. 45. 482. 532. 537. 581. 622. Hec. 18. ἀδελφὸς οὑμός. Cf. Iph. T. 803. El. 526. Phoen. 459. ἀδελφὸν σόν. Cf. Iph. T. 866. Heracl. 557. Phoen. 768. μητρὸς ἀδελφός. ib. 1384. στέρνα ἀδελφοῦ. El. 872. ἀδελφοῦ κρᾶτα. Phoen. 1526. ἀδελφῶν διssῶν. ib. 1604. παῖδας ἀδελφούς. Iph. T. 1059. φίλον ἀδελφοῦ. Phoen. 1446. ἀδελφὼ φιλτάτω. Iph. A. 508. ταραχή γ' ἀδελφῶν τις δι' ἔρωτα γίγνεται. fr. inc. tr. XCII. χαλεποὶ πόλεμοι γὰρ ἀδελφῶν. Andr. 175. παῖς τε μητρὶ μίγνυται κόρη τ' ἀδελφῷ. Med. 257. οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς. Or. 832. τὸν δ' ὥστ' ἀδελφὸν ἴσα φίλῳ λυπούμενον. Hinc Heracl. 231. γενοῦ φίλος, πατὴρ, ἀδελφὸς, δεσπότης. El. 536. δυεῖν ἀδελφοῖν πούς ἂν οὐ γένοιτ' ἴσος, „in universum dicit *fratris* et *sororis*; nos: *zweier Geschwister.*“ *Seidl.*, ut Hec. 896. τώδ' ἀδελφώ. Iph. T. 497. πότερον ἀδελφὼ μητρός ἐστον ἐκ μιᾶς; φιλότητί γ', ἐσμὲν δ' οὐ κασιγνήτω, par fratrum amore *gemellum.* Adiective. Or. 222. ἀδέλφ' (*fraterna*) ἀδελφῇ (*sororia*) χειρὶ θεραπεύειν μέλη, ut El. 536; vid. supra.

ἄδεσμος. δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδος Suppl. 32; i. e. *infaustis* supplicum *ramis redemta*: noto Graecorum loquendi usu. *Matth.* gr. p. 1006. ad Hec. 608.

ἄδηλος, *incertus.* τόδ' ἐστιν ἄδηλον Med. 1104. *Occultus.* γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων, *arcanis*, ib. 1201. χρόᾳ τ' ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων πέρι, *non prodentes vultu facinus*, Or. 1318.

ἀδημονεῖν. Legitur hoc verbum ex *Musgravii* coniectura Phoen. fr. IX (fr. inc. LXXXI), 3. ἀδημονοῦντα συμφοραῖς, *aegre ferentem sortem.* Vid. *Matth.* ad h. l. p. 293. De stirpe *Buttm.* lexil. II. p. 135 sqq.

ἄδην (⏑), *satis.* ὡς ἄδην ἐν Ἰλίῳ πόνους παρεῖχες σῷ πόσει καὶ συμμάχοις Hel. 626. *Pflugk.* et *Dindorf.* cum *Miltono* μάτην, quod minime necessarium et refellitur eo, quod Flor. 1. 2. voci ἄδην substituunt δαψιλῶς. V. *Matth.* ad l. Ἄδην scilicet non tam de eo usurpatur, cuius nullam habes inopiam, quam de eo, quod *usque ad molestiam* s. *fastidium* adest vel cuius tantum copiae est, ut *fastidium* habeas i. e. ἐς κόρον. V. Praef. Accedit quod Herv. 2. Cant. habent ἅδην c. spir. aspero, ut Rhes. 480. Flor. A. ἀλλ' ἅδην. Quum enim spiritus asperi ea vis sit, ut voci, cui est praefixus, maiorem quandam et firmiorem addat vim (v. s. Ἅιδης, αἱρεῖν), hoc proprium esse videtur Atticis, ut tali modo vocabulorum notiones amplificent atque intendant. Ita quod epicis, etiam Doribus et Aeolibus (v. Greg. Cor. p. 200. Schaef.), ἄδην est et ἄδδην, quae repetitio literae δ, si modo fit, non recte dicitur fieri propter metrum (vid. *Buttm.* lexil. II. p. 129, 3. p. 132, 8.), pro eo Attici usurpant ἅδην. Cf. *Stallb.* et *Schneid.* ad Plat. Rep. I. p. 341. C. et VII. extr. Quum igitur ἄδην sit *satis*, *abunde*, ἐς κόρον, ἄδην de eo dicitur, qui *defessus est satietate* alicuius rei; nos: *er hat gerade genug*, *er hat es ganz satt*; ut *Buttm.* lex. II. p. 128. Homericum ἀδηκότες recte explicat *fatigati.* Itaque in loco Hel. οὐκ ἐῶ σε περοπεῖν ἡμᾶς τόδ' αὖθις, ὡς ἄδην etc., in quo multum est ponderis, ἅδην scribendum i. e. *non obiurgabere iterum te nos fatigasse laboribus ad Troiam susceptis.* Rhes. 480. κού μεμφόμεσθά γ' (ἀριστεῖς Ἑλλήνων), ἀλλ' ἅδην ἐλαύνομεν respicit ad Homericum οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο Il. ν', 315; vid. *Buttm.* l. l. p. 133, 9; nihilominus apud Euripidem scribendum puto ἅδην, ut per ludibrium Graeci dicantur ἅδην ἐλαυνόμενοι: nos: *sie haben gerade genug.* Per se stat Ion. 975. νῦν πημάτων ἅδην ἔχω, *satis miserarum,* nisi hic quoque scribendum ἅδην, *gerade genug.* [Ἄδδην num ex lingua Graeca exterminandum sit, ut *Buttm.* l. c. censet, adhuc res integra. Certe, ut mittam Harpocr. p. 15, 16 (Bekk.). Greg. Cor. l. c. Etym. p. 17, 12, et Aesch. Prom. 585. ch. non exigente metro codd. uno ore servari iubent ἄδδην, et in oratione soluta lectio saepissime fluctuat inter ἅδην vel ἄδην et ἄδδην, cf. *Schneid.* ad Plat. l. c. et *Jacobs.* ad Ael. p. 491, id quod profecto mirum, si geminatio ista solis deberetur metricis. Utcunque sit hoc, ἄδην est ab ἄω, *satio.* Sed valde errant qui hocce ἄω ab ἄω, *flo*, et ab ἄω, *gravo*, itemque ἄδην ab ἀδῆσαι et ἀδηκότες cum *Buttm.* l. c. radicitus diversum putant. Neque temporum fluctuatio in prima natura ancipiti momentum ullum affert; v. s. ἀεί. Omnia illa ex uno ἄω vel ἀέω propullularunt, quod est *flo*, *afflo.* De cuius notionis cum *gravandi* et *satiandi* notionibus cohaerentia vid. Praefationem nostram. *Const. M.*]

Ἅιδης, Ἀΐδης, Ἄϊς (hinc — ιδος, — ιδι). Quo certius est has formas eamdem stirpem habere, eo incertius Ἅιδης ex Ἀΐδης contractum esse. Ac Plato quidem dubito an serio dixerit quae *Heindorfius* serio dicta accepit et *Plutarchus* de superst. p. 171, D corrupte refert, nomen Ἅιδους in Cratylo p. 404, B ἀπὸ τοῦ πάντα τὰ καλὰ εἰδέναι deducens, ut α sit intensivum, velut in ἅπαντες. *Etymologus* autem, quem fere omnes et grammatici et lexicographi sequuntur, nisi quod plurimi ex ἰδεῖν, quod ad idem redit, p. 17, 19 Ἀΐδης ex ἀειδής derivat: „καὶ κράσει τοῦ ἄλφα καὶ ε εἰς ἄλφα μακρὸν ᾅδης καὶ μένει τὸ ι προσγεγραμμένον." Qua derivatione quum appellationem lucramur, quae omnibus diis pariter atque Plutoni convenit, Plutonem autem ipsum, prementem illum quidem et ἀπάντων θεῶν ἔχθιστον, cui exprimendo inserviat, satis leviter exprimit, tum etiam linguae consuetudo dupliciter illa violatur. Primum enim nullum quod sciam vocabulum exstat cum α privativo compositum, quod aspero spiritu notetur: nam stirps α privativi est ἀν cum leni (*Kühner*. gr. §. 380. not. 1); quare inscite *Dammius* s. ἀΐδης, quod ipse quoque ab εἴδω derivat: „recentiores dixere ὁ ᾅδης attice mutato spiritu." Deinde nescio an verborum compositorum prior pars in vocalem desinens cum altera parte numquam contrahatur, haec si ab iota vel ypsilo oriatur; unde constanter scriptum videas ἀϊδής ἄϊδρις ἄϋπνος διϊέναι προΐστασθαι, alia (*Matth*. gr. p. 154 sq.). Itaque duabus de causis neque Ἅιδης ex Ἀΐδης fieri neque Ἀΐδης significare potest τὸν ἀφανῆ, quem insuper male significaret, atque verissime Plato in Cratylo l. c. τὸ ὄνομα ὁ Ἅιδης πολλοῦ δεῖ ἀπὸ τοῦ ἀειδοῦς ἐπωνομάσθαι, modo ipse meliorem viam iniisset. Omnino autem multorum vocabulorum antiquiorem esse formam non eam, quae diaeresi notatur, sed quae ex hac pleniore forma contracta esse creditur a grammaticis, ut οἰζύς οἶς παῖς, id quum alia tum ipsae illorum origines declarant: nam οἰζύς formatum ex οἰ, ohe, non ex ὀΐ (Arist. Pac. 930. ὀΐ; — ἀλλὰ τοῦτό γ' ἔστ' Ἰωνικόν); οἶς est ὀνοματοποιητικόν ex οἰ, quod ovium balatum reddit (*Moeris* p. 204, 25. Bekk. οἶς μονοσυλλάβως Ἀττικοί); παῖς denique ortum ex πάω παίω, ut δαΐς ex δάω δαίω. Ac παῖς quidem si ex παΐς demum contractum esset, certe etiam παΐζειν inveniretur, quod secus est. Atque ita Ἀΐδης quoque requirit antiquiorem formam Αἴδης. Quam formam nunc licet non obviam tamen exstitisse ostendit quod Sophocles bis habet in Oed. C. 1558: Αἰδωνεῦ; v. *Herm*. ad l. Item *Hesychius* p. 143. ed. Albert. Αἴδαν· ᾅδην; et Αἰδάας· δεσπότης. Nimirum stirps est vocabuli nostri ἄω, cuius plenior exstabat forma αἴω (quod cum diaeresi comparet in ἀΐω [s. v.]; cf. impr. Il. ο', 252), ut in κάω — καίω, κλάω — κλαίω, νάω — ναίω,

μάω — *μαίω* (*μαίομαι*). Ex altera formatum *Ἅδης*; *Hesychius* p. 85. *ἄδας· πονηρός*; et p. 91. *ἀδής· ἀτερπής* (v. Interpr. ad h. l.); ex altera *Αἴς* et *Αΐδης*, quae more Ionico vel epico distrahebantur in *Ἀΐς* et *Ἀΐδης*. Ut igitur *δάω* — *δαίω* — *δαίς* — *δαΐς*, *κάω* — *καίω* — *καίς* — *καΐς*, ita *ἄω* — *αἴω* — *Αἴς* — *Ἀΐς* et *Αΐδης* — *Ἀΐδης*; significatque *Ἀΐδης* *venti instar saevientem*, *irruentem* (*ἀΐσσοντα*; ut a *Sturm* — *anstürmen*), *urgentem* (hinc *Orcus*), *terrentem*, *perdentem*, *den Entsetzlichen*, *den Verderbenbringer*, quo cum nomine consonat *Φερσεφόνης* coniugis appellatio i. e. *mortem afferentis*, *der Todbringerin*. V. s. *ἀΐσσειν*. [Egregie haec derivatio aliorum vocabulorum similitudine confirmatur. *Ἀΐδηλος* quidem eiusdem esse stirpis atque *Ἀΐδης* prima quisque fronte perspicit. Hoc autem decies ab Homero frequentatum numquam *obscuri*, sed decem locis omnibus utique *perdentis s. perniciosi* significationem obtinet, id quod solito cum acumine demonstrantem vide *Buttmannum* lexil. I. p. 247 sqq. Neque aliter Hesiodus, cuius duos locos idem *Buttmannus* l. c. p. 250, 6 invitus quidem, sed tamen recte atque secus ut nequeant explicari, Homerico usui convenienter explicat: videlicet *ἔργ' ἀΐδηλα* in versibus Hesiodeis a schol. ad Pind. Pyth. 3, 14 memoratis sunt *facta perdita s. scelerata* (cf. *Buttm.* l. c. p. 247, 2) et *μωμεύειν ἀΐδηλα* Hes. Op. 754 est *perdite s. petulanter vituperare* (Il. φ', 220). Sequitur Sophocles — seriores enim ut Apollonium Homeri stolidum imitatorem non curo —; Sophocles igitur quam misere in Aiace v. 608 chorum indignabundum abominantem fecisset *invisibilem* — sit venia verbi — *Orcum!* Talia indigna Sophocleo cothurno: *ἀπότροπος ἀΐδηλος Ἅιδης* est *abominandus exitiabilis Orcus*. Vetus superest epigramma ap. *Brunck.* *Ἀδεσπ.* 692, ubi *ἀΐδηλον τύχαν* item esse *fortunam exitiabilem* *Buttm.* evincit l. c. p. 247. not. 1; falsus enim *Dorvillius* ad Char. p. 519. Et tamen *ἀΐδηλον* proprie esse volunt *invisibile s. obscurum*, antiquissimos scilicet poetas verae et antiquissimae vocabuli notionis inscios aliam ei indidisse somniantes, quam fibula tantum adhibita cum propria coniunxeris? Quid multa! Prorsus aliena ab *Ἀΐδης obscuri* notio. *Ἀΐδηλος* pariter atque *Ἀΐδης* ab *ἄω* descendit atque eadem inter *Ἀΐδης* et *ἀΐδηλος* ratio, quae inter *Orcum* et *Orcinum*. Indidem etiam *ἄητος αἴητος αἰανός αἰανής* et *αἰνός* (insulsum quod de hac voce tradit Greg. Cor. p. 446. Schaef.), de quibus adi quae *Buttmannus* ex animo plane nostro disputat l. c. p. 236: omnium enim stirps *ἄω*, omnium *terribilis s. perniciosi* innata vis. Et *αἰανός* quidem s. *αἰανής* neque scholiastae ad Soph. El. 506 atque *Hermanno* ad Soph. Ai. 657 concedo ab *αἰεί* deductum esse, certe quatenus est *αἰνός χαλεπός* (v. Hesych. s. v.), neque *Lobeckio* ad Ai. 672 et *Fritzschio* in censura Eumen. Mueller. p. 87 largior *αἰανός* in loco Sophocleo esse

σκοτεινός; imo de *horrida* (*der schauerlichen*) *nocte* poeta loquitur, prorsus ut Aeschylus Eum. 416, origini vocis congruenter, quae ut ante dictum ab *ἄω* est. Denique huc pertinent *ἀάω ἄτη ἀτέω ἀτάω ἀτύζω*, quae ipsa quoque ab *ἄω* derivata *terroris* s. *perniciei* notionem tenent. Sicut enim *ἄδης αἴδης ἀΐδης is qui irruit* (*der Verderber*), sic *ἄτη* est *id quod irruit* (*das Verderben*). Probe autem ab his omnibus secernas *ἀειδής ἀϊδής* (Hes. Sc. 477) *ἀείδελος ἀειδέλιος*: sane his quidem *εἴδω* et *α* privativum originem dederunt, sed neque scriptum usquam videris *ᾀδής* vel *ᾁδής*, *ᾄδελος* vel *ᾅδελος*; imo ipse Plato contractionis si quisquam diligens pluries utitur vocabulo *ἀειδής* (Phaed. p. 80, D. p. 81, B. C. Gorg. p. 493, B.). Quod vero lexicographi vocabulis *ἀείδελος* et *ἀειδέλιος terroris* quoque notionem inculcant (v. *Buttm.* lexil. p. 251, 7), id nil nisi ipsos eiusdem temeritatis coarguit, qua etiam voci *ἀΐδηλος*, prout originem vel usum, illam quidem perquam indocte, spectarent, vel *obscuritatis* vel *terroris* ac *perniciei* significationem assignabant. *Const. M.*]
Superest spiritus: quem natura lenem ab Atticis in asperum mutatum esse nemo demirabitur, qui consuetudinis Attico ori iucundissimae non hospes in *ἄδην* — *ἅδην* (v. s. v.), *ἀνύειν* — *ἁνύειν*, *ἠέλιος* — *ἥλιος* idem esse factum meminerit. Cf. *Matth.* p. 8 et p. 49. not. 3. Nec tamen temere ac frustra spiritum graviorem plenioremque substitutum esse leni, sed vocabulis quoque, quae adspirabat, maiorem quasi vim et gravitatem inspiravisse iam supra monitum s. vv. *ἅδην* et *αἱρεῖν*. Infelix est autem et a maioribus inducta et a posteris adoptata consuetudo, qua *ᾅδης* cum iota subscripto exarare et prorsus neglecto iota pronuntiare solent *Hades*. Dictum de foedo huius literae abusu in Praefatione nostra. Quare nunc illud tantum commonefactum volo, iota in hoc nomine ut stirpi proprium non posse negligi, ut non ipsa stirps, quae est *αἴ — ω*, litera ad libidinem detracta corrumpatur. Atqui iota, ubi subscribitur, pronuntiando plane evanescit. Scribendum igitur *αἵδης* sive *Ἅϊδης*, quam postremam scripturam utpote in nomine proprio praetulerim.

Forma *Ἀΐδης* imprimis usurpatur, ubi *Orcus* deus ceteris diis opponitur. Ita fr. inc. trag. CLV, 2 in anap. *Ζεὺς εἴτ' Ἀΐδης ὀνομαζόμενος στέργεις*, et ib. 8. *χθονίων Ἀΐδῃ μετέχεις ἀρχῆς*. Alc. 438. ch. *ἴστιν Ἀΐδης ὁ μελαγχαίτας θεός*. Dubius sum de Med. 1110. anap. *φροῦδος ἐς Ἀΐδην* (Dind. *Ἅιδην*) *Θάνατος προφέρων σώματα*, ubi quum libri etiam *Ἀΐδαν* praebeant, legerim genitivum *Ἀΐδα*. Hel. 1133. ch. *Ἀΐδαν* (Dind. *Ἅιδαν*) *μέλεον ἔχουσιν*. Hec. 1033. mel. *ἥ σ' ἐπήγαγε | θανάσιμον πρὸς Ἀΐδαν, ὦ τάλας.* *Pflugk.* et *Dind.* adversus codices *πρὸς Ἅιδαν, ἰὼ τάλας*. Mosq. C. *ἀΐδα*. Mosq. B. D. bis *ἰώ*; hinc recte *Matth.* *θανάσιμον Ἀΐδᾳ, ἰὼ ἰὼ τάλας*, ut sit dochmiacus; *πρὸς*

'Αΐδαν glossa dativi. Cf. Andr. fr. IV, 3. Iph. T. 159. In iamb. trim. exstat *'Αΐδης* fr. inc. tr. CLXXIX. *οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν 'Αΐδης μ' ἐδέξατο;* v. *Matth.* ad l. Quae forma e senario cur expellatur non est causa. Possis quidem scribere *'Αΐδης* i. e. *ὁ 'Αΐδης*, ut *ἀγὼν ἀγαθός;* cf. Dict. fr. I, 1. Soph. Ant. 515. Sed creticum esse *'Αΐδης* *Porsonus* iam monuit ad Hec. 1018, assentientibus *Herm.* ib. 1004 et ad Soph. Ant. 1226 et *Matth.* ad Hec. 1009. Quod quamvis dubium videri possit propter syllabas duas *ἀ — ἴ*, in quas *αἰ* solutum est (v. s. *ἀέλιος*), tamen et aliorum vocabulorum usu, quae poetarum licentia praesenti metrorum necessitati accommodavit, ut *ἀΐσσω* (v. s. v.) *'ἀνήρ* (v. nos p. 285 sqq. et *Lobeck.* ad Ai. v. 1194. ed. 2) *'ἰσόθεος 'ἀθάνατος* (v. *Const. Matth.* Qu. Soph. p. 167 sq.), et vero etiam Homeri auctoritate comprobatur, qui Il. *ν'*, 336 *'Αΐδος* dactylum usurpat. Haec ipsa forma nunc legitur Hipp. 549. ch. Plerumque vero promiscue frequentantur formae *Αἴδης* et *'Αΐδης*, nisi quod haec utpote senario minus apta praeter fr. inc. tr. CLXXIX tantum in melicis occurrit. *ἵν' Αἴδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν* Hec. 2. *ἄγει με πτερωτὸς Αἴδας* Alc. 262; cf. 269. *ὦ νέρτερ' Αἴδη* Hel. 975. *πύλας Αἴδου* Hipp. 57. *Αἴδα τε πυλῶνας*, *atria Ditis*, Alc. 124, ex emendatione *Hermanni* pro *πύλας*, improbata illa a *Bergkio* in ephem. ant. Darmst. 1836. p. 55, qui vulgatam servat et in str. deleto *ἕδρας* (s. v.) cum libris optime sane legit *'Αμμωνιάδας*. V. nos p. 160. *εἰς Αἴδου πύλας οἴχει*, *ianuas*, Med. 1234. *Elmsl.* et *Dind.* c. libr. peioribus *δόμους*. *τὸν Αἴδα δόμον κατέβα* Heracl. 912; cf. Hipp. 895. Alc. 25. 74. *ἐν 'Αΐδα δόμοισιν οἰκετεύοις* ib. 436. ch. *τὸν ἐς 'Αΐδα πορθμὸν ἄξω* Hec. 1105. ch. Cf. *Herm.* ad Soph. El. 135. *πήδημ' ἐς Αἴδου κραιπνὸν ὁρμήσασα* Hipp. 829. *εἰς Αἴδου μολὼν* Rhes. 915; cf. Herc. f. 25. 453. Or. 1584. *ζῶν εἰσ' ἐς Αἴδου* Tr. 443; cf. Eurysth. fr. III, 1. Hinc *ἐς Αἴδην* (*mortem*) *πιτνεῖ* Tr. 463 (*Dind.* *ἐς πέδον*). *ἐς Αἴδαν καταλύειν βίοτον* Suppl. 1004; cf. Herc. f. 737. *εἰς Αἴδαν ἐκβάλλεσθαι* Ion. 1496. Porro *πρoὔπτον ἐς Αἴδην στείχω* Hipp. 1366; cf. Suppl. 796. Andr. 415. Heracl. 949. *μαραινομέναν — χθόνιον παρ' Αἴδαν* Alc. 237. *μὰ τοὺς παρ' Αἴδην νερτέρους ἀλάστορας* Med. 1059. *βοᾷς τὸν παρ' Αἴδῃ παῖδ' ἐμόν* Tr. 586; cf. Herc. f. 491. *ἐν Αἴδου κείσομαι* Hec. 418; cf. El. 122. *τίς θανόντων ἦλθεν ἐξ Αἴδου πάλιν;* Herc. f. 297. *ἐξ Αἴδου λαβεῖν*, *recuperare*, Alc. 360. *'Αΐδᾳ πέμπειν τινά* Iph. T. 159. ch. Cf. Androm. fr. IV, 3. *Αἴδῃ προστιθέναι δέμας* Hec. 368. *λαιμότομόν τ' 'Αΐδᾳ γᾶς ὑποπεμπομέναν* (*εἰσόψει*) *σκότον* Hec. 208. ch. *'Αΐδᾳ κάτω μέλεσθαι* Hel. 1176. ch. *Dind.* in utroque loco *Αΐδᾳ*. *φοβεῖ τὸν Αἴδην, ὅς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;* Or. 1522. *Αἴδην ἐγγὺς ὄντ' οἰκτίζεται* Iph. T. 486; cf. Dict. fr. I (XIV), 1. Hinc *Αἴδην τὸν παραυτίκ' ἐκφυγεῖν* Alc. 13, *mortem*. *φόνιον ἀπό*

παυσον Ἅιδαν ib. 225. ταχὺς γὰρ Ἅιδης ῥᾶστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ Hipp. 1047. Hinc formulae ἀλλάξασ' Ἅιδα θαλάμους Hec. 483; v. s. ἀλλάσσειν. Ἅιδην νυμφίον κεκτημένη Or. 1109. Ἅιδης νιν, ὡς ἔοικε, νυμφεύσει Iph. A. 461; vid. *Matth.* ad Hec. 478. νυμφεύσει κἀν Ἅιδου δόμοις El. 1144. ὅπως ἐς Ἅιδου νυμφίῳ γημώμεθα Tr. 445. Ἅιδην νομίζων πενθερόν Herc. f. 484. Similiter δύο ἀντὶ μιᾶς Ἅιδης ψυχὰς συνέσχεν Alc. 903. *Dind.* σὺν ἂν ἔσχεν; v. s. ἄν p. 202. Ἅιδου ἐν δόμοις παιδεύεται Ion. 953. τὰν — μοῦσαν νέκυσι μελομέναν ἐν μολπαῖς Ἅιδας ὑμνεῖ Iph. T. 184. ἴτε χορὸν, τὸν Ἅιδας σέβει Suppl. 74, ubi vid. *Matth.* [Dis choream colit, quod chorea Ditem, et ἰέναι χορόν dicitur, quod in *chorea* latet notio communis *incedendi* (τοῦ ἰέναι s. βαίνειν). *Const. M.*] Hinc τὸν Ἅιδα χορόν, *choream lugubrem*, Herc. f. 1026. μέλος Ἀΐδα El. 143. ch. Ἅιδου μολπὰς ἐχχέω δακρυῤῥόους Suppl. 773. λοιβὰ Ἅιδα Iph. T. 168, *quae offeratur Orco;* nam dativus Ἅιδᾳ, quem al. libri exhibent, interpretationi inservit. Ἀΐδα φόνος Andr. 1047. ch. ξίφη Ἀΐδα Or. 1399. ch. *Dind.* utrinde Ἅιδα. Ἅιδου μέλαινα νυκτερός τ' ἀνάγκα Hipp. 1388. τὸν Ἅιδα κόσμον Med. 981 [quo qui ornatus est ad inferos detruditur *Aug. M.*] Huc pertinere videtur Bacch. 1155, ὃς (Pentheus) τὰν θηλυγενῆ στολὰν νάρθηκά τε πιστὸν Ἀΐδα γ' [sic legendum: nam *mortis pignus* i. e. mortis causa necessaria erat thyrsi vestiumque muliebrium gestatus. *Const. M.*] ἔλαβεν εὔθυρσον. Libr. Ἀΐδαν, quod dissyllabum tenuit *Dind.*, ita ut πιστὸν Ἀΐδαν sit appositio. *Herm.* Ἀΐδᾳ corrigens iam refutatus est a *Matthia*, quem videas. Hinc Ἅιδου Βάκχαι Hec. 1076 [quae furore quodam correptae trucidant *Aug. M.*]. Ita Hippol. 549. ch. τιν' Ἅιδος ὥστε Βάκχαν legitur cum *Musgravio* pro τὰν ναΐδ'; vid. *Matth.* ad l. Herc. f. 1119 Hercules ipse dicitur liberis occisis Ἅιδου Βάκχος. Ἅιδου μάγειρος vocatur Cyclops Cycl. 396. Ἅιδης Ἀχιλλεὺς ἦν ἄρ', οὐχ ὁ Πηλέως Iph. T. 369. τοῦτο Ἅιδης διακρινεῖ πρότερον, ἢ 'γὼ πείσομαι Cress. fr. I. Hinc Suppl. 991 sqq. in coniecturam incidit *Herm.* τί φέγγος, τίν' αἴγλαν | ἐδίφρευσεν ὅ γ' Ἀΐδας (vid. s. τάλας). De loco Andr. 1193 v. p. 181.

ἀδίαυλος. fr. inc. tr. CCXLVII ap. *Bachm.* anecd. I. p. 30, 14. ἀδίαυλος τόπος, ὅθεν μή ἐστιν ἐπανελθεῖν. οὕτως Εὐριπίδης· ζοφερὰν ἀδίαυλον — ἕδραν — Ἀχερόντειαν λίμνην.

ἀδικεῖν, *iniuste facere.* ἀδικοῦσα ἡμῶν οὐδὲν ἧττον εὑρέθη Hec. 270; cf. Or. 645. ἀδικεῖν κελεύεις με Phoen. 933. ἀδικεῖς αὖ τιμὰς ἐνέρων ἀφοριζόμενος Alc. 31. οὐδὲν ἠδικηκότα Suppl. 228. ἀδικοίημεν ἄν, εἰ μὴ 'κοδώσω Hel. 1016. τὰς ἡδονὰς τῆς προμηθίας πάρος σπεύδοντες ἀδικεῖτε Ion. 449. ἀδικεῖν μηδεὶς θελέτω El. 1354. εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι κάλλιστον ἀδικεῖν Phoen.

527 sq. *Iniuriam inferre, iniuria afficere.* σε κρίνας μὴ ἀδικεῖν Hec. 1249, *te absolvens.* μὴ 'δικεῖν πειρωμένοις Hipp. 997. ἀδικεῖν τοιαῦθ', οἷα μὴ βλάψαι πόλιν Suppl. 557. κἂν δοκῇ αὐτὸς ἠδικηκέναι Phil. fr. XI (XIII), 2. ψευδῆ τοῖσι χρωμένοις λέγων ἀδικεῖ τὰ τῶν θεῶν Phoen. 965. οἵ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν Med. 165. τί μ' ἠδίκηκας; ib. 309. ἀδικεῖ μ' Ἰάσων ib. 692. τί δῆτά σ' ἠδίκηκα; Alc. 692. ἀλλ' οἱ μένοντες τοὺς ἀπόντας ἠδίκουν Suppl. 152. τίς ἀδικεῖ σε; Iph. A. 382. εἰ δ' ἐκλιπὼν τὸν ὅρκον ἀδικοίης ἐμέ Iph. T. 750. στρατὸς —, ὅνπερ ἠδικεῖς Tr. 902. ἡμᾶς ἀδικῶν Bacch. 518. *Passive.* λέγ' ὡς παρ' ἡμῶν οὐδὲν ἀδικήσει Iph. A. 1437. τῷ δ' οὐ πάρεισι (σύμμαχοι θεοὶ) μᾶλλον ἠδικημένῳ Or. 583. πρὸς ἀνδρὸς ἠδικημένη Med. 26. Andr. 674. οὐδὲν ἠδικημένος Med. 221. El. 915. καὶ γὰρ ἠδικημένοι σιγησόμεσθα Med. 314. μὴ 'δικουμένοις ἐχρῆν τολμηρὸν εἶναι Suppl. 304. χρὴ βοηθεῖν τοῖσιν ἠδικημένοις Iph. A. 79. ἀδικούμεσθα ib. 314. τίν' (vid. not.) ἠδίκησαι; ib. 1138. *Dind.* e coni. nostra τί δ'. πατρίδος ἠδικημένης ib. 1388. τότ' ἠδικήθη πρῶτον οὐ θανὼν ὅδε Heracl. 970. ἱερὰ καθίζειν, ὅστις ἠδικεῖτ', ἐχρῆν Ion. 1317. καίπερ ἠδικημένη οὐκ ἠγριούμην El. 1030. *Iniuria* fit *stupro, adulterio.* ἐμοῦ πατρὸς ἠδίκεις λέχη El. 920. ἐς εὐνὴν ἠδικημένη Med. 265. εὐνὰς θυγατέρ' ἠδικημένην Andr. 350. τὸν πρῶτον ἀδικήσαντά σ' ἀποτίνου θεόν Ion. 972. ὁμολογῶ δέ σε ἀδικεῖν Aug. fr. I (VIII), 2. *Aug. M.*

ἀδίκημα, *iniuria.* δοκεῖτε πηδᾶν τἀδικήματα (quae quis perpetitur) εἰς θεοὺς πτεροῖσι Melan. fr. XII (III), 1. Ion se vocat ἀδίκημά του γυναικός Ion. 325, *e stupro illato natum.* Ita τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγένετ' οὐχ ἑκούσιον Aug. fr. I, 2. *Aug. M.*

ἀδικία, *iniustitia.* Φοίβου δ' ἀδικίαν τί δεῖ κατηγορεῖν; Or. 28. τῆς σῆς γυναικὸς ἀδικίαν ἰώμενος ib. 649. σύ τοι σέβεις δίκαν, τὸ δ' ἧσσον ἀδικίᾳ νέμεις αἰεί Suppl. 379. ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος ἀδικίᾳ γε, *iniuria*, Phoen. 611. Tyrannidem poeta vocat ἀδικίαν εὐδαίμονα Phoen. 552. ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ fr. inc. X (XLV). De *vi* virgini *illata.* ἀνδρὸς ἀδικίαν αἰσχύνεται Ion. 341. Huc pertinet ναοὺς τίνοντες ἀδικίας κενώσετε ib. 447. Ambigue loquitur Creusa ib. 254. τῶν κρατούντων ἀδικίαις ὀλούμεθα.

ἄδικος, *iniustus.* χρὴ μηκέθ' ἡγεῖσθαι θεούς, εἰ τἄδικ' ἔσται τῆς δίκης ὑπέρτερα El. 584. ζῶμεν ἄδικα καὶ δίκαι' ὡρισμένοι Hec. 801. οὐκ ἔστι τὰ θεῶν ἄδικα Peliad. fr. III, 1. φονεὺς αὐτῆς ἐγὼ ἀδίκως μέν, ἀλλὰ τἄδικον τοῦτ' ἔστ' ἐμόν Hel. 288. μὴ δύνασθαι (ἔδει) τἄδικ' εὖ λέγειν ποτέ Hec. 1191. γλώσσῃ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν Med. 582. ἡ φρονοῦσα ἄδικα Hipp. 930. συντιθέντες

τλᾶμεν Ion. 833. ἄδικα πεπονθώς Phoen. 470; cf. Med. 207. Ion. 963. διὰ σὲ πάσχω τάλας ἀδίκως Or. 1228. ἀδίκως εὐτυχεῖτ' ἀν' Ἑλλάδα Andr. 450. λαβεῖν χρή μ' ἄδικόν τι παρὰ σοῦ Or. 646. στρατεύσας ἄδικα Erecht. fr. IV. ἀδίκως ἀθροίσας Ἑλλάδα Or. 647. συλώμεθα σὴν ψυχὴν ἀδίκως (v. l. ἀδόκως) Troad. 786. οὐκ ἀδίκως (γαῖα) μήτηρ πάντων νενόμισται Chrysipp. fr. VI (VII), 6. ἄδικον ὁ πλοῦτος Alex. fr. XIV. οὐκ οὖσ' ἄδικός εἰμι δυςκλέης Hel. 277. ἄδικος ἡ θεός (φιλοτιμία) Phoen. 535. ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν Or. 162. ἄδικος ἄδικά τ' ἐκπορίζων ἀνήρ Bacch. 1040. ὅςτις ἄδικος ὢν σοφὸς λέγειν πέφυκε Med. 580. οὐδεὶς ἄδικος ἔστι μοι φίλος Hipp. 614. ᾠνοχόος ἄδικος Cycl. 557. τῶν ἄλλων βροτῶν τὸν ἄδικον fr. inc. trag. II, 3. τῶν ἀδίκων παραιρῶν φρονήματος αἰεί Heracl. 908. τοὺς ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν Ion. 1314. θεοὶ τῶν ἀδίκων μέλουσι καὶ τῶν ὁσίων ἐπαΐειν (s. v.) Herc. f. 772. τούςδ' ἀδίκους καθελόντες El. 878. ἀδίκων γενεά Belleroph. fr. XXVI (VI), 4. ἄδικον ἄρότην ἀνδρῶν Ion. 1095. σώματα ἄδικα δικαίοις συμμιγνύναι Suppl. 224. τὸν ἄθεον ἄδικον Ἐχίονος γόνον γηγενῆ Bacch. 993; cf. 1013. πατρὸς ἐξ ἀδίκου χρησμοῖς ἀδίκοις διελυμάνθην Hipp. 1349 sq. οὔτε πλοῦτός ποτε βέβαιος ἄδικος, iniuste parta, Erecht. fr. X (IX), 3; cf. ib. XX (II), 11. ἐατέος δ' ὁ πλοῦτος ἄδικος ὤς τις ὤν Hel. 911, quem versum ut spurium omisit *Dind.* *Hermannum* secutus ad Elmsl. Med. p. 376 sq. Lips. ὄλβος ἄδικος ἐξέπτατ' οἴκων El. 943. νοῦς δέ γ' οὐ βέβαιος ἄδικον κτῆμα Iph. A. 334. ἀδίκῳ γνώμᾳ Bacch. 995. ἄδικος λόγος Phoen. 474. ἰαχὴ σέθεν ἄδικος Hel. 1162. οὐ γὰρ ἄδικον εἰς ἀγῶνα ὁρμᾷ Phoen. 265. δύνασιν ἄδικον Herc. f. 776. ἀδίκων γάμων (ἔρως) Hel. 674. Ald. rell. ἀθλίων. χάριτας πονηρὰς κἀδίκους Hel. 908. εἰς ἀδίκους πράξεις fr. inc. tr. CLIII, 3. ξύνεργος ἀδίκων ἔργων Hipp. 676. βίου κέλευθον ἄθεον ἄδικον Herc. f. 434.

ἄδιψος, non sitiens. τέγξας ἄδιψον νηδύν Cycl. 570.

Ἀδμήτειος. ὦ δώματ' Ἀδμήτεια Alc. 1.

Ἄδμητος, n. pr. Alc. 767. 480. 280. 416. 539. 555. 1010. 1012. 1151. — 513. Ἄδμητε — Θεσσαλῶν ἄναξ. 511. τῆςδε κοίρανος χθονὸς Ἄδμητος. 392. Ἀδμήτου γυνή. 68. ἐν Ἀδμήτου δόμοις. 764. ἐν Ἀδμήτου; cf. 78. 170. 751. Ib. 13. Ἄδμητον Ἅιδην ἐκφυγεῖν. 32. μόρον Ἀδμήτου διακωλῦσαι. 95. πῶς ἂν ἔρημον τάφον Ἄδμητος ἔπραξε γυναικός. 221. ἐξεῦρε μηχανάν τιν' Ἀδμήτῳ κακῶν. 845. Ἀδμήτῳ θ' ὑπουργῆσαι χάριν.

ἀδόκητος, inopinatus. μόλις φανεὶς ἄελπτα κἀδόκητα Phoen. 318. ἀδόκητ' εὐτυχησάντων δόμων Erecht. fr. XX (II), 31. τῶν ἀδο-

κήτων πόρον εὗρε θεός Med. 1418. Alc. 1165. Androm. 1288. Bacch. 1389. Hel. 1707. τίς — ἢ θεὸς ἢ βροτὸς ἢ τί τῶν ἀδοκήτων φανεῖ κακῶν ἔκλυσιν Iph. T. 896, *quae rerum inopinatarum*; vid. *Herm.* ad l. ἀδόκητος ἀδόνά Ion. 1448. ἀδόκητον ἔχω σε πρὸς στέρνοις Hel. 663. δοκεῖν τἀδόκητ' οὐ χρή Herc. f. 93, *non speranda.*

ἀδόκιμος, *ignobilis, humilis.* πέπλων λακίσματ' ἀδόκιμ' ὀλβίοις ἔχειν Troad. 497. Vid. δόκιμος.

ἄδολος, *sincerus.* συντηχθεὶς αὔραις ἀδόλοις γενναίας ψυχᾶς Suppl. 1029.

ἀδονά, v. ἡδονή.

ἀδοξεῖν, *inglorium esse.* λόγος ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν κἀκ τῶν δοκούντων Hec. 294.

ἀδοξία, *ignobilitas.* ἐν τῷ πένεσθαι δ' ἐστὶν ἡ ἀδοξία Erecht. fr. XX (II), 16.

ἄδουλος, ἄκληστ' ἄδουλα δώμαθ' ἑστίας λιπών Andr. 594. *Brunckio* suspectum ἄδουλα; vid. *Matth.* ad h. l. *Pflugk.* assentiri videtur *Matthiae*: at obscurius uterque. Adiectiva cum α στερητικῷ composita persaepe non tam negant ipsam rem *existere*, quam *vim* et *naturam* rei *talem* esse, qualis ut sit notio vocis efflagitat; quae vis praecipue cernitur in illis γάμος ἄγαμος, νύμφη ἄνυμφος etc. Ita h. l. non negantur clausae fores et servorum custodiae sed ἄκληστα et ἄδουλα dicuntur δώματα, quatenus Menelaus γυναῖκα οὐ σώφρον' ἐν δόμοις ἔχει i. e. *male clausa et male servorum custodia munita domus*, non ut *Pflugk.* vertit: *servorum custodia destituta.* Omnis loci obscuritas evanescit, si transponamus verba λιπών et ἔχων: ἄκληστ' ἄδουλα δωμ. — ἔχων ὡς δὴ γυν. — λιπών. [De sensu recte, sed transpositione non magis opus quam correctione. *Const. M.*]

Ἀδράστεια, *Nemesis.* ἁ Διὸς παῖς Rhes. 342. σὺν δ' Ἀδραστείᾳ — στρατεύειν γῆν ἐπ' Ἀργείων θέλω ib. 468.

Ἄδραστος, n. pr. Partes agit in fabula Suppl. v. 354. 518. 592. 840. 942. 1165. 1189. 1232. Ib. 14. Ἄδραστος Ἀργείων ἄναξ; cf. 105. Phoen. 584, ὦ κακὰ μνηστεύματα Ἄδραστε προσθείς. ib. 77. κῆδος Ἀδράστου λαβών. 711. κήδει Ἀδράστου πεποιθότα. 1375. γάμοις ἔζευξ' Ἀδράστου παῖδα (Polynices Argiam). Oen. fr. I, 4. παῖδα δ' Ἀδράστου λαβών (Tydeus Deiphylen), cf. Phoen. 412. 418. 423. ib. 430 sq. Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς κατάξειν ἐς πάτραν, cf. Suppl. 14 sq. Phoen. 572. ib. 1141. ταῖς ἑβδόμαις Ἄδραστος ἐν πύλαισιν ἦν, cf. v. 163. ib. 1194. εἶδ' Ἄδραστος Ζῆνα πολέμιον στρατῷ, cf. 956. Suppl. 644. ib. 21. Ἄδραστος ὄμμα δάκρυσιν τέγγων ὅδε κεῖται, cf. 104. 105. 468.

Ἄδραστον ἐς γῆν τήνδε (Athenas) μὴ παριέναι. Dubia lectio Iph. A. 269. σὺν δ' Ἄδραστος ἦν ταγὸς ὡς φίλος φίλῳ, τὰς φυγούσας μέλαθρα βαρβάρων χάριν γάμων πρᾶξιν Ἑλλὰς ὡς λάβοι. Vid. *Musgrav.* et *Matth. Markl.* ἀδελφός, quem secutus est *Hermannus*, uncis tamen incluso loco, quod vereor ne solum sit loci remedium. [Alienissimum Adrasti nomen. Sed non minus alienum *Marklandianum* ἀδελφός, quod recte confutavit *Matth.* Divus *Schillerus*: *seinen Scepter theilend mit Adrasten, dem Gewaltigen von Sicyon*: non male, siquidem sano nomine alius nequit intelligi. At hoc quoque perspexit *Matthias*, Adrasti mentionem omnem manavisse ex *Homeri* Il. β', 572, quem locum perperam interpretati Adrastum Sicyonium aequalem Agamemnonis indeque comitem fuisse crederent. Iam vero Euripidem tanti erroris insimulare nolim. Quare totum versum 269 additamentum esse consentio baronis. *Const. M.*]

Ἀδριηνός (⏑⏑), *Hadrianus*. ἀρθείην δ' ἐπὶ πόντιον κῦμα τᾶς Ἀδριηνᾶς ἀκτᾶς Hippol. 736. Cf. *Bergk.* in ephem. ant. Darmst. 1836. p. 51, qui tamen ἀρθείην τ' mavult pro ἀρθ. δ'.

ἀδύνατος, *qui non potest.* ἀδύνατος οὐδὲν ἄλλο πλὴν λέγειν μόνον Androm. 747. ἀδύνατοι διαφυλάξασθαι πόλιν Iph. A. 369. ἀδύνατοι προσωφελεῖν Herc. f. 56. *Impotens*, *humilis*. τῶν ἀδυνάτων ὕπο μισησόμεσθα Ion. 596. *Id quod fieri non potest.* ἐρεῖς ἀδύνατον Or. 664. ἀδύνατον εἶπας Hel. 1049. ἀδύνατ' ἀδύνατά μοι Herc. f. 1058. τὰ δ' ἀδύναθ' ἡμῖν καρτερεῖν οὐ ῥᾴδιον Iph. A. 1370. τὸ τολμᾶν ἀδύνατ' ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ Hel. 817. ἄλλως δ' ἀδυνάτων ἔοικ' ἐρᾶν Herc. f. 318.

ἄδυτον, *occulta ac recondita templi pars*, quo praeter sacerdotes *adire* (δύειν) *fas non est* (Caes. b. civ. III, 105); hinc omnino *penetrale*, *templum*. ἀδύτων ἐκ μέσων ἐφθέγξατο Andr. 1147. πρόσθεν ἀδύτων ἐκταθείς Iph. T. 973. ἀδύτοις ἐν ἁγνοῖς ib. 1155. ἐντὸς ἀδύτων τῶνδε Ion. 1309. ἀδύτων ἐξιόντι θεοῦ ib. 662. Πανὸς ἄδυτα ib. 938. Obscurior est locus Iph. T. 1256. μαντείας θεσφάτων νέμων ἀδύτων ὑπέρ, quod *Musgr.* de „terrae spiraculo" accipit, quale Delphis fuisse prodant. Neque aliter ut videtur *Seidl. Herm. Dind.* correcto tamen ob metrum ἀδύτων ὕπο i. e. ὑπέκ, quod non probandum. Rectissime *Musgr.*, si quidem spiramen illud interioris templi intelligit, super quod tripus erat collocatus: id enim proprie vocabatur ἄδυτον; cf. Hom. hymn. in Apoll. 443. Adiectivum esse videtur ἄδυτος atque *vetitus* significare Andr. 1035. ἀδύτων ἐπιβὰς κτεάνων, de quo loco corrupto vid. s. κτέανον. Ineptum est enim hominem responsum a deo petiturum *divitias templi* adire dici, id quod recte contra plerosque interpretes monuit *Pflugk*. [Adiectivum

ἄδυτος etiam Pindarus usurpat Pyth. 11, 7. Et quidem optime in loco Andromachae *Herm.* cum eoque *Dind.* ὅτε νιν — κτάνεν pro ὅ τε νῦν — κτέανων, quod tamen ita verto: *quum aggressus quae aggredi nefas* (ἀδύτ. ἐπιβ.) i. e. sacrata s. vetita (matrem) *aggressus occideret eam Orestes matricida;* male enim inferciretur *ingressus templum.* Ceterum perperam vulgo comma post φονεύς, ubi puncto opus. In loco Iph. T. 1256. *Musgr.* perspexit, quod perspicuum est, Apollinem dici supra spiramen illud sacratum in tripode sedere oracula dantem hominibus. Cave enim de spiramine cogites „*ex quo* Phoebus *in tripode sedens* oracula ediderit; nisi vero Iovem in foramine illo latentem insusurrasse credas. Omnino ὑπό et sensum perdit nec metrum iuvat per se iam sanum: sic enim dispono illud: μαντ. βρ. | θεσφάτων νέμων ἀδύτων ὑπὲρ, | Κασт. ῥεέθρ. γείτων, | μέσ. γᾶς ἔχ. μέλαθρον. antistr. καὶ τιμ. πάλιν | θῆκε Λοξίᾳ, πολυάνορι δ' | ἐν ξεν. θρόνῳ θάρση | βρ. θεσφ. ἀοιδαῖς. *Const. M.*]

Ἀδώνιδος κῆποι Melan. fr. XXX. Vid. *Hesychium* s. v.

ἀδώρητος, *non donatus.* οὐδ' ἀδώρητος φίλων ἔσται πρὸς ἀνδρῶν Hec. 42.

ἄδωρος χάρις fr. inc. trag. CCLIX. ap. *Bekk.* anecd. I. p. 33, 23, ubi leg. pro ἡ ἐπὶ τέλους — ἡ μὴ ἐπὶ τέλους ἐλθοῦσα δωρεά. Vid. *Matth.* Eur. fragm. p. 429.

ἀεί. αἰεί. αἰέν. α in ἀεί plerumque corripitur; ubi producitur, scribebatur αἰεί, quod improbarunt *Person.* praef. Hec. p. VIII. XVIII. ed. Lips. *Brunck.* ad Aesch. Pers. 174. *Gaisford.* ad Suppl. (Markl.) p. 75. *Herm.* Praef. Herc. f. p. I. Quin correptionem nonnisi excipi et natura longum esse alpha suspicatur *Dindorf.* in ephem. ant. Darmst. 1836. p. 13, quippe quod neque cum articulo neque cum alio vocabulo per crasin unquam coalescat. Contra *Ellendtius* in lex. S. ἀεί prima producta non certissima fide esse contendit et cum libr. et codd. scripturam αἰεί tragicis vult restitutam: assentiri videtur *Hermann.* in eph. ant. Darmst. 1835. p. 750. In re incerta vestigiis codicum insistendum. Atque apud Euripidem quum ἀεί in impari sede versuum iambicorum exstat, codd. plerumque praebent scripturam ἀεί, nonnunquam αἰεί. Ita Or. 515. omnes αἰεί praeter Flor. 21. Gu. — Or. 604. omnes αἰεί, Stob. ἀεί. — Herc. f. 1292. libr. αἰεί. Ubi prima longa requiritur, in libris fere αἰεί. Hec. 1182. αἰεί Ald. rell. et codd. — Item Phoen. 542. praeter Flor. 18. 33. — ib. 87. praeter Par. A. Flor. 34. — ib. 1081. praeter Par. A. Flor. 2. Vict. — Etiam Med. 454. Lasc. Rom. omn. Havn. ἀεί. — Alc. 40. Flor. 10. 15. ἀεί. — Rhes. 395. duo codd. Reg. tres Flor. Havn. ἀεί. — ib. 507. Havn. ἀεί. — Heracl. 1033. Flor. 1. 2. ἀεί. — Heracl. 313. rursus

omnes αἰεί. At unanimi libri habent ἀεί prima producta Suppl. 382. Hel. 1666. Ion. 430. 641. Herc. f. 106. El. 889. 942. Med. 1023 (Rom. C. D. ap. Elmsl. αἰεί). Contra in choricis, ubi metrum primam longam flagitat, plerumque αἰεί in libr. invenitur, ut Suppl. 82. Iph. A. 560. Bacch. 72. 879. et 899. Heracl. 777. 909. Herc. f. 637. ib. 653. ib. 665. Sed Hipp. 1110. Flor. 15. Lasc. ἀεί. Suppl. 380. Parr. A. B. Flor. 1. 2. ἀεί. Bacch. 1004. Palat. ἀεί. In melicis, ubi incertum metrum, libri habent αἰεί, ut Phoen. 339. Hipp. 170; at Med. 828. et 840. partim ἀεί, partim αἰεί. Suppl. 978. ἀεί. Libris igitur et codicibus exploratis patet ἀεί, etiam si prima producitur, non sine auctoritate et fide librorum esse nec ubicunque prima producenda scribendum αἰεί. *Buttmannus* quidem gr. mai. II. p. 292. ᾰ in ἀεί natura esse breve contendit igiturque poetas, ubi prima longa esset opus, ad formam αἰεί refugisse; quare assentiente *Ellendt.* l. c. ἀεί negat cum κάω, κλάω esse componendum, quippe quae alpha producant. Atqui αἰεί vulgo pro forma Ionica habetur; neque iniuria. Et tamen, si est Ionica, duplex formae ἀεί mensura redundat. De brevi prima liquet. Sed etiam longa fit prima, quatenus ἀεί ex Ionico αἰεί quodammodo contractum est: eodem enim iure, quo ex καίω κλαίω poetae Attici κάω κλάω et alia huius generis permulta formavisse dicuntur, etiam ex αἰεί dici possunt ἀεί producta prima procudisse. V. s. ἀΐσσειν et *Matth.* gr. p. 68. Iam vero non solum apud poetas, sed etiam in oratione soluta, ut apud Isocratem Thucydidem Platonem, testibus *Ellendtio* l. l. et *Dorvillio* ad Charit. p. 280. exstat forma αἰεί. Certe Thucydidi eam eripere *Poppo* Prol. ad Thuc. p. 211. non est ausus. Neque apud Platonem *Bekk.* et *Stallb.* potuerunt re parum perpensa tacite anteferre ἀεί, ut non multis in locis eandem vel optimorum librorum auctoritatem violarent, qua nisus *Schneider.* hic illic pleniorem formam restituit: quem vide ad Civ. Tom. I. p. 96. p. 356. et impr. p. 246. Αἰεί porro Aristoteli vindicat *Goettling.* ad Polit. p. 303, inscriptionibus Atticis *Boeckh.* Corp. I. p. 116, Dionysio Hal. in formula ἐς αἰεί *Krueger.* p. 76. Neque aliter *Sturz.* in lex. de Xenophonte. Quae quum ita sint et quum apud Euripidem quoque, ubi longa prima requiritur, persaepe forma ἀεί a gravissimis vel etiam ab omnibus libris exhibeatur, apertum est legem illam *Buttmanni* in solum Homerum cadere, qui quod ter usurpat ἀεί semper correptum est, ut Il. μ', 211, seriores vero poetas, ut tragicos, non propter metrum formam αἰεί ab Ionibus mutuatos esse, sed formarum diversitati mature sese notionis quandam diversitatem applicuisse, cuius quidem ignari metrici neque ἀεί spondeum esse posse putantes, ubicunque spondeus postularetur, plerumque αἰεί sufficerent. Et quidem spondeum esse ἀεί quum vocum ἄϊω ἀΐσσω ἀήρ ἀείδω ἀείρω (s. vv.) similitudo confirmat,

tum vero maxime horum omnium stirps *ἄω*, cuius primam et longam et brevem fuisse videri ipse *Buttm.* lexil. II, p. 132, not. 2. declarat [ut nesciam quo iure *Rost.* gr. Gr. p. 435, i (ed. 4). de verbo *ἄημι* contrarium statuat, quam opinionem solum *ὑπαΐξει*, ⏑⏑–⏑, Hom. Il. φ', 126. refellit. *Const. M.*]. Ut vero diversa vocabulorum species externa plerumque diversam quandam internae notionis vim depingit (cf. *εἴργω* et *εἴργνυμι*, *αἴρω* et *αἱρέω* et v. s. *ἄδην* et *ἄκλαυστος*), ita etiam *ἀεί* et *αἰεί* ita, ni fallor, differunt, ut hoc proprie de eo dicatur, quod naturae rei tamquam proprium ponitur, unde saepissime adhaeret voci, ad quam pertinet (vid. infra), illud vero denotet quod rei non proprium, sed demum externa quadam ratione additur. Hinc sponte sequitur *ἀεί* utpote levius ac tenuius in universum describere *continuationem per minus temporis spatium* h. e. id, quod per certum quoddam fit tempus vel per suum quidque tempus durat (*ἑκάστοτε*), *usque, semper, allezeit, jederzeit, jedesmal; αἰεί* contra ut gravius et grandius sonans *continuationem in infinitum* et omnino per *maius temporis spatium* denotare h. e. id, quod perpetuum vel in aeternum est neque cessat vel interit, *semper, perpetuo, in omne tempus, immerwährend, in Einem fort, auf immer, immer und ewig*, quae vis inprimis cernitur in voce *αἰών*. Cf. *Doederl.* Synon. I, p. 14; et imprimis *Grotefend Komment. z. Lat. Stilüb.* p. 3. Ita ap. Xenoph. in Cyr. 8, 7, 3. *θεοὶ οἱ ἀεὶ ὄντες* dicuntur *dii, qui usquequaque vel suo quique sunt tempore, die jedesmaligen*; at *θεοὶ αἰεὶ ὄντες* ib. 1, 6, 19, iidem quos Homerus *αἰειγενέτας* appellat, *dii aeterni s. sempiterni, die ewigen.* Inspiciendus iam tragici nostri usus. Formulae primum singulae: *δεῦρ' ἀεί, usque adhuc*, Phoen. 1215. Med. 670. Hel. 767. Ion. 56. Suppl. 787. Huc pertinet fr. inc. tr. CCLXVII. ap. *Bachm.* anecd. gr. I, p. 191, 27, τὸ δὲ δεῦρ' ἀεί που καὶ Εὐριπίδης etc. *ἀεί ποτε, quovis s. omni tempore*, Or. 867. Iph. A. 638. 870. Rhes. 653. Heracl. 380. Ion. 1329. Alc. 572. ch. Antiop. fr. XXVIII. *ἀεί που* Ion. 1614. dub. *ἀεί πως* Hipp. 665. *πανταχοῦ — ἀεί* Hec. 845; cf. Dan. fr. XI (IX). *ἀεὶ κατ' ἦμαρ* Tr. 392; cf. El. 145. ch. et *Wunder.* ad Soph. O. C. 681. *ἐς μὲν γὰρ ἀεὶ (–) τὸν παρόντα νῦν χρόνον* Hel. 1666. *τὸν ἀεὶ χρόνον* Phoen. 1521; cf. Iph. T. 481. Bacch. 894. *ἐς τὰ πάντ' ἀεί* ib. 316, *qualibet in re. ἐν τῷδ' ἀεί* (*μενεῖτε*) ib. 1260. *οὐκ ἀεί* Hel. 1464; cf. Herc. f. 102. *ὁ αὐτὸς ἀεί* Heracl. 610 (v. infra). Imprimis frequens est *ἀεί* in fine sententiarum, ita ut in sexta plerumque iambicorum sede exstet. *πειράσομαι παρθένος μένειν ἀεί* Hel. 1014. Cf. Hec. 598. Or. 486. 525. 1590. Hipp. 668. 1330. Andr. 182. Bacch. 806. Heracl. 994. Ion. 8. El. 1102. 1269. Alex. fr. XII (XI). Antiop. fr. XIV (XXXI). Archel. fr. VIII (VII), 1. Beller. fr. XXIX (XXVIII), 1. Similiter Herc. f. 106; in

troch. Or. 771; in anap. Or. 1688. Ion. 103. Patet ex his quidem ἀεί pariter atque αἰεί in commune significare *semper*; tamen nescio an hic quoque discrimen ante constitutum obtineat. Ita Hel. 1014. πειράσομαι παρθένος μένειν ἀεί, in quibus libri nihil variant, ἀεί est merum adverbium atque sensus: *sim virgo et semper maneam*; contra in παρθένος αἰεί adiectiva potius vi esset αἰεί hoc sensu: *virgo, quae ipsa natura ideoque sempiterna virgo est.* Eodem nomine ponderanda alia exempla integra, ut ἄπαυστος αἰεὶ γόων Suppl. 82. ch., at δάκρυσι — ἀεὶ πέπλων — πτύχα τέγξω ib. 978. mel. V. *Herm.* elem. p. 546, et cf. Heracl. 616. Item πόσιν κελάδεις ἀεὶ μολπαῖς Iph. T. 1093. ch., ubi breve alpha requiritur, ut in diverbiis ἐγκείμεσθ' ἀεὶ θρήνοισι Andr. 91. ἀνὰ στόμ' ἀεὶ ἔχειν ib. 95. οἵ μ' ἀεὶ προσκείμενοι λέγουσι Iph. A. 814; cf. Med. 456. ποικίλος ἀεὶ πέφυκε Iph. A. 526; cf. Hec. 595. Or. 894. 896. Hipp. 17. Hinc iudicium aliquatenus sistitur de iis locis, ubi nihil interest ad metrum, num brevis sit an longa prima syllaba. Nulla librorum varietas in ἀεὶ — ἐς σὲ παρθένων ἔσται μέριμνα Hipp. 1428. κακούργους ὡς ἀεὶ στυγῶ Ion. 832. σὺ δ' εἴης εὐτυχὴς ἀεί Hel. 163; cf. El. 889. Hec. 1239. Suppl. 341. Alcm. fr. VI (V). Beller. fr. X (XI). Dan. fr. IX (VII), 3. Librorum scriptura ubi fluctuat in syllaba ancipiti, haud dubie plus tribuendum antiquiori αἰεί. Ita Herc. f. 1292. Ald. Herv. 1. 2. Brub. ᾧ δ' αἰεὶ κακῶς ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ, ut simillime Beller. fr. XX (XVI), 17. αἰεὶ δυστυχῶν κακῶς τ' ἔχων; v. infra. αἰεὶ γὰρ εἰς ἔμελλ' ἐνέξεσθαι φόνῳ Or. 515 (de varia lect. v. supra), cum irrisione quadam, sicut etiam acerbius αἰεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς ξυμφοραῖς ἔφυσαν ἀνδρῶν πρὸς τὸ δυστυχέστερον Or. 604, *mulieribus natura quasi innatum est viris perpetuo nocere;* Brunck. Pors. Dind. cum solo Stob. et cunctos adversus codices ἀεί. Huc referenda videntur aculeata verba ὁ δ' αἰεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται, Hec. 1182, i. e. *cuius munus est semper utendi mulieribus, is scit.* Sic Ald. rell. et codd., tamen plerique cum Porsono ἀεί corrigunt. Flor. 21. ὁ δ' αὖ ταῖς ξυντ.; fortasse ἀγρίαις. Ita etiam Or. 1447, οὐκ ἐκποδὼν ἴτ', ἀλλ' αἰεὶ κακοὶ Φρύγες, ubi codd. αἰεί praeter Flor. 10. Aug. 3, quamquam lex iambicorum breve alpha flagitat, tamen ut in meliciis αἰεί esset praeferendum, ut versus fieret ischiorrhogicus. Atqui nihil trimetri hoc in loco, sed ita sunt versus sententiae congruenter disponendi: οὐκ ἐκποδὼν ἴτ', ἀλλ' ἢ; αἰεὶ κακοὶ Φρύγες. Contra minus valet scriptura αἰεί, ubi longum alpha requiritur, quippe quae metricis debeatur primae in ἀεί productae ignaris et anxiis. Itaque, quamquam libri scriptura differunt, ἀεί producta prima scribendum censeo Med. 454. κἀγὼ μὲν ἀεὶ — ὀργὰς ἀφῄρουν. Rhes. 507. ἀεὶ δ' ἐν λόχοις εὑρίσκεται — θάσσων. Phoen. 1081. οὐ παρ'

ἀσπίδα βέβηκας ἀεί. Med. 1023. ἐν ᾧ — οἰκήσετ᾽ ἀεί, cf. Suppl. 382. Ion. 430. Tenendum tamen αἰεί ut gravius in graviore causa Phoen. 542. τὸ πλέονι δ᾽ αἰεὶ πολέμιον καθίσταται (natura) τοὔλασσον. Rhes. 395: φιλῶ λέγειν τἀληθὲς αἰεί (de scripturae his duobus in locis varietate v. supra). Heracl. 313. σωτῆρας αἰεὶ καὶ φίλους νομίζετε, neque libri in his dissentiunt. Atque ita persaepe usurpatur αἰεί, ubi notio semper omnino vim ac momentum habet. Suppl. 380. ch. de Athenis: σύ τοι σέβεις δίκαν, τὸ δ᾽ ἧσσον ἀδικίᾳ νέμεις αἰεί. *Dind.* omisso αἰεί: νέμεις, τόν τε δυστυχῆ etc. Heracl. 909. τῶν ἀδίκων παραιρῶν φρονήματος αἰεὶ (θεός), cf. Med. 828. et 840. ch., ubi et in stroph. et in antistr. legendum αἰεί, *perpetuo* (v. supra). Herc. f. 639. ch. ἄχθος δὲ τὸ γῆρας αἰεὶ — ἐπὶ κρατὶ κεῖται. ib. 653. ch. ἀλλὰ κατ᾽ αἰθέρ᾽ αἰεὶ (*in omne tempus*) πτεροῖσι φορείσθω (γῆρας). ib. 677. ch. αἰεὶ δ᾽ ἐν στεφάνοισιν εἴην, *schmückten mich ewig der Musen Kränze!* Alc. 40. συνηθὲς αἰεὶ ταῦτα (τόξα) βαστάζειν ἐμοί (Apollini), *assidue.* Bacch. 1004. τὰ δ᾽ ἕτερα — τῶν αἰεὶ ἐπὶ τὰ καλὰ βίον ἄγοντα; v. s. εὐσεβεῖν. Etiam Aeol. fr. XXI (XVI), 1. scripserim αἰεὶ τὸ μὲν ζῇ; et Bacch. 72. tenerem τὰ νομισθέντα γὰρ αἰεὶ Διόνυσον ὑμνήσω, nisi totum αἰεί ineptum esset: certissimum enim pariter atque elegantissimum, quod *Herm.* dedit ex *Jacobsii* coni. εὐοῖ: *das gewohnte Evoe, den Dionysos will ich singen.* Nonnunquam αἰεί adnectitur ipsi voci, ad quam pertinet, de quo usu minus recte *Herm.* ad Soph. Tr. 1063. Ita Heracl. 1033. πόλει σωτήριος μέτοικος αἰεὶ κείσομαι κατὰ χθονός. Imprimis solemne ὁ αὐτὸς αἰεί, ut Phoen. 87. χρὴ (Ζεῦ) οὐκ ἐᾶν βροτῶν τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῆ καθεστάναι. Item αἰεὶ εἷς, ut Or. 515; v. supra. Saepius hoc loquendi genus occurrit in melicis. ὅ τι καλὸν φίλον αἰεί Bacch. 879. et 899. ὁ δ᾽ ὀρθὸς (τρόπος) ἐσθλὸν σαφὲς αἰεί Iph. A. 560. πόθον ἀμφιδάκρυτον αἰεί Phoen. 333. πολυζήλωτος αἰεί Hipp. 170. αἰὼν πολυπλάνητος αἰεί ib. 1110; cf. Suppl. 62. πολύθυτος ἐς αἰεὶ τιμά Heracl. 777; cf. Suppl. 374. His omnibus igitur in locis partim cum omnibus partim cum plurimis libris αἰεί scribendum atque cum vi quadam dictum puto. Ac pari modo in melicis usurpatur αἰέν (⏑⏑), ut Phoen. 1544. ἃ πόδα σὸν — θεραπεύμασιν αἰὲν ἐμόχθει. ib. 337. σὺν ἀλαλαῖσι δ᾽ αἰὲν αἰαγμάτων. Or. 207. ἄτεκνος ἄτε βίοτον ἁ μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον, v. *Matth.* ad h. l. Numquam autem αἰεί, ut ἀεί, significat i. q. ἑκάστοτε, *jedesmal.* Itaque ad unum omnes in ἀεί consentiunt libri Ion. 323. οὑπιὼν ἀεὶ ξένος. ib. 641. ἡδὺς ἀεὶ καινὸς ὢν καινοῖσιν ἦν. Hel. 721. τῆς ἀεὶ τύχης, v. *Pflugk.* ad h. l. Phoen. 539. ἡ (ἰσότης) φίλους ἀεὶ φίλοις πόλεις τε πόλεσι — ξυνδεῖ. Suppl. 1172. ἐκ τέκνων ἀεὶ τέκνοις μνήμην παραγγέλλοντας. El. 942. ἡ μὲν

γὰρ (φύσις) ἀεὶ παραμένουσ' αἰρεῖ κάρα. Cf. quos laudat *Stallb.* ad Plat. Ap. S. p. 42. et ad Remp. II. p. 99. [Non multum a discrimine illo inter *ἀεί* et *αἰεί* constituto discrepat quod Vir doctus in ephem. liter. Ien. 1832. p. 413. monet *αἰεί* locum habere, ubi gravius ac liberius in oratione procedat (*wenn es mehr selbstständig in der Rede hervortritt*), alioquin exstare *ἀεί*: gravius est enim quod natura sua permanet ideoque per maius temporis spatium vel adeo in omne tempus durat. Atque etiam magis distinctioni isti favent quae *Wunderus* in Exc. ad Soph. O. C. p. 224 sqq. de communium et Ionicarum formarum apud tragicos discrimine peracute disseruit nec puto Virum honorabilem formas *ἀεί* et *αἰεί* ex regula sua fuisse exemturum, si harum quoque promiscuum ad usum animadvertisset: in *ἀεί* enim si unquam factum est, ut qui ei graviorem *perpetuitatis* notionem tribuebat paulo longius in voce illa pronuntianda commoraretur atque hinc sponte in longiorem gravioremque formam *αἰεί* incideret. Cf. impr. Soph. O. C. 1573. 1578. et 679, quo postremo in versu, ut 682 (cf. 688 et 704.), utique legendum *αἰεί*. At hoc quoque discrimen cave ne nimis urgeas: apertum est enim multum hac in re e scriptoris arbitrio pependisse eosque prorsus ut nostrates in *es dauert doch ewig* et innumeris aliis per hyperbolen quandam *aeternum* dicere potuisse quod nonnisi iusto diutius perdurabat, etsi certum exemplum desidero, quo *aeternitatis* vicissim disertam vim ad formam leniorem *ἀεί* delatam esse convincatur. Stirps vocis, ut supra dictum, *ἄω* vel potius *ἀέω* (v. s. *ἀείδω*); hinc *ἀέ*, *αἰέ* s. *ἀΐ* et *ἀΐν*, *αἰέ* s. *αἰή* et *αἰέν*, *ἀές* et *αἰές* s. *αἰέν*, *ἀεί* et *αἰεί* (*αἰών*): hic enim ordo duodecim formarum, quas enumerat *Bast.* ad Greg. Cor. p. 348 sqq. Ut igitur *ἄω* omnino *motum* indicat (v. *Lob.* ad Ai. p. 97. et s. *ἀείδω*), sic etiam *ἀεί* est quod non quiescit, sed continuo movetur i. e. *semper*. *Varro* de l. L. 4, 1. *motus intervallum tempus*. Ita et praepostera illa derivatione supersedemus, qua *Hartung.* Cas. p. 212. et qui eum plerumque sequitur *Kühner.* gr. Gr. §. 363, *f.* *αἰεί* et *ἀεί* dativum esse sibi fingunt obsoleti verbi *αἴον*, quod prorsus contra est, nec bono alpha intensivo, cuius est tantus grammaticorum abusus, cum *Dammio* et *Thierschio* gr. §. 170, 1. ex *ἀ* et *ἐμεναι* illud compositum putantibus denuo abuti cogimur. *Const.* M.]

— *ἀείδειν*, ex quo *ᾄδειν* contractum esse vulgo creditur, ut *αἴρειν* ex *ἀείρειν*: quare *ᾄδειν* iota subscripto notatur. Interim verbi *αἴρειν* aoristus *ἦρα* grammaticis praeeuntibus (vid. Etymol. M. p. 38, 17.) sine iota subscr. exarandus, quum, ut recte *Ellendtius* in lex. s. *αἴρειν* monet, *αἴρω* demum ex *ἄρω* dilatando seu per paragogen, quam vocant, factum sit, unde *ἀρῶ*, *ἦρα*, *ἦρκα* etc. (Typographis debetur, quod ap. *Matth.* gr. §. 223. *ἀπῆρας*, *κατήραμεν*, *ἦρατε* iota subscriptum retinuerunt.)

Eodem vero modo ᾄδειν non ex ἀείδειν contractum, sed ex ἄδειν per paragogen et pleniore sono fictum esse ἀείδειν censeo. Hinc valde dubium an, quum ᾖρα cum iota falso pingatur, ᾄδειν recte exaretur pro ἄδειν, siquidem etiam ἄδων Dorica est forma pro ἀήδων, non contractum ex ἀήδων. Verborum enim αἴρειν et ἄδειν stirps est ἄω — (ἀέω, ἄημι, *flo*), quod in universum *motum* denotat; cf. *Lob.* ad Ai. p. 97; hinc αἴρειν proprie est *moveri* (tr. ἀγκύρας αἴρειν); deinde *moveri* ad aliquid prehendendum, *tollere*: ἄδειν, quae vis elucet in ἄημι, proprie designat *flatum exhalare* (blasen), *canere*: flatus enim aëre repercussus sonat: eandem stirpem habet κλαίω — κλάω. Iam vero etiam ἀεί ad stirpem ἄ — ω referendum est. Sicut igitur α in ἀεί protractum est, ita etiam in ἄ — ρω et ἄ — δω, α in ἀει — transiisse videtur, quod in universum denotat *perpetuam* quandam vel *continuam* conditionem. Ita haec verba vim verbi *frequentativi* vel *continuativi* induere videntur, ita ut αἴρειν proprie sit *tollere*, ἀείρειν — sublatum *tenere*, ἄδω *canere*, ἀείδειν *cantare*, *cantitare*. Ceterum utriusque verbi prima et corripitur et producitur (cf. de ἀείρειν *Jacobs.* ad Anth. Pal. p. 862. nr. 185): ut enim ipse radix ἄω, sic pleraeque ex ejus propaginibus primam ancipitem habent. V. ἀεί, ἀΐειν, ἀΐσσειν. [Ἀεί et αἰεί ab ἄω vel ἄημι profecta esse certum; vid. s. v. Scilicet ἄημι utique efflagitat antiquam formam ἀέ — ω. Hinc ἀέ; ἀέ — ρ (ἀήρ), ἀέ — ρω (unde ἄερσα, ἀέρθην, ἀορτήρ, ἄωρτο) et ἀέ — δω. Jam ut ἀέ (αἰέ) in ἀεί (αἰεί) productum est, ita ἀέ — ρω et ἀέ — δω ex una parte ε vel eiecto vel cum α conflato in ἄ — ρω (unde αἴρω) et ἄ — δω decurtata, ex altera parte ε producto in ἀεί — ρω et ἀεί — δω dilatata sunt, quae postrema sibi sumpsit Ionismus. Eadem via formatum φ — αείνω. Αἴρειν autem utpote proxime ex ἀήρ natum (cf. *Buttm.* Lex. I. p. 276. not. 5. *Eustath.* ἀείρω · εἰς ἀέρα αἴρω) proprie significare dixerim *flatui dare* s. *exponere* (lüften), *ventilare*, hinc *elevare*, *tollere*. Quae si vera, et αἴρειν atque ἄδειν ex ἀείρειν et ἀείδειν contracta esse et ᾄδειν iota subscriptum habere somnia sunt. *Const. M.*]

Apud Euripidem ἀείδειν in melicis modo exstat praeter Antiop. fr. XXV (XXXIII), 3. χοἰαῦτ' ἄειδε (v. l.). Futurum ἀείσω pro ἀείσομαι invenitur Herc. f. 681. ch. *Elmsl.* corrigit ἀείδω; vid. *Matth.* ad h. l. et gr. p. 523. ὁ Φοῖβος ἔχων κέλαδον ἑπτατόνου λύρας ἀείδων Iph. T. 1130. ἀείδοιμι στεφάνοις κάρα πολιὸν στεφανώσας Erecht. fr. XIII (VI), 3. ἔλεγον οἶτον ἀείδεις Iph. T. 1091. καινῶν ὕμνων ἄεισον ἐν δακρύοις ᾠδάν Tr. 513. ἔτι τὰν Ἡρακλέους καλλίνικον ἀείσω Herc. f. 681. τὸν Ἰλιάδων ἀείδουσα δακρυόεντα πόνον Hel. 1121. *Carminibus s. cantu celebrare.* ἀείδοντες τὰν Διὸς οὐρανίαν Ἄρτεμιν Hipp. 53. Αἰθέρα καὶ Γαῖαν ἀείδω fr. inc. tr. CLXXIV.

Increpitare cantu. ἀείδεθ' ὕμνοις ἁμετέραν λέχεα καὶ γάμους — ἀθέμιτας Ion. 1091. *Vaticinari*, „quod versu ut plurimum oracula darentur“ (*Brodaeus*), unde eadem de re κελαδεῖν (s. v.), χρησμῳδεῖν, ὑμνῳδεῖν. γυνὴ — Δελφὶς ἀείδουσ' Ἕλλησι βοάς Ion. 92; vid. s. ἀεί; cf. Iph. T. 1130.

ἀεικέλιος, *indecorus.* δέμας ἀεικέλιον (*indecore deformatum*) καταλείβειν Andr. 131. *Gaisfordius* ap. Blomf. Aesch. Prom. 481. αἰκέλιος scribi jubet; vid. s. αἰκία.

ἀείμνηστος (⏑), *in perpetuum memorabilis.* κλέος ἀείμνηστον Iph. A. 1531.

ἀείρειν (⏑). De hac forma verbi ex ἄρειν facta vid. s. ἀείδειν. In melicis exstat, Rhes. 25. ἀείρειν. El. 873. ἄειρε. Hec. 63; ἀείρετε, item Suppl. 275, ubi libri κρίνετε habent. Alc. 452. ἀειρομένας. Andr. 849. ἀερθῶ. fr. inc. tr. CLIV, 3. ἀερθείς. In diverbiis invenitur futurum ἀροῦμεν Iph. T. 117, producto ᾱ, utpote ex ἀερῶ ab ἀείρω contractum explicante *Elmsleio* ad Heracl. 323; cf. *Matth.* ad Med. 841. et gr. §. 223. [Cum his componas, quae s. v. ἀείδειν diximus. *Const. M.*] Ita ex *Elmsl.* sententia ad l. c. legitur etiam Tr. 1148. Hel. 1613. ἀρεῖται. De usu hujus verbi vid. s. αἴρειν.

ἄελιος forma melicorum est. De significatu vid. s. ἥλιος. Ejus primam corripi posse suspicabatur *Seidlerus* de verss. dochm. p. 103. not., cujus sententiam defendit *C. Matthiae* quaest. Soph. exc. I. p. 166. sq.; secutus est *Ellendt.* in lex., refragatur *Herm.* in censura lex. Ellendt. l. c. p. 750. Plures sunt loci apud Euripidem, in quibus alpha correptum esse probabile sit. Med. 1252. ἀκτὶς ἀελίου in antistr. ὄρα μάταν γένος, ut Flor A., hac forma – ⏑́⏑ ⏑́–, ⏑ –́; libri scripturam non variant; vid. *C. Matth.* l. c. Phoen. 175. libri praebent ἀελίου, nisi quod Flor. 2. ἡλίου: λόγοις ὅμοια φλεγέθων βολαῖς ἀελίου, bacch. c. dochm. dim. [illegible] Phoen. 1797. libri habent ὦ λιπαρόζωνον θύγατερ ἀελίου, dochm. dim. — Troad. 269. τί τόδ' ἔλακες; ἆρά μοι ἀέλιον λεύσσειν, hac forma [illegible], iamb. c. anap. — Hel. 349. τέθριππά τ' ἀελίου, [illegible]. — Ion. 122. Ald. vell. ἠελίου; *Matth.* ἡλίου; *Herm.* ἀλίου; legas πανάμερος ἅμ' ἀελίου πτέρυγι θοᾷ, [illegible] iamb. trim. Ita etiam Troad. 1069. pro ἡλίῳ legerim ἀελίῳ prima correpta, ubi in antistr. respondet ὀλομέναις; etiam *Dind.* in antistr. ἐμᾶς πόλεος ὀλομένας; contra metrum legebatur ἁλίῳ et (πόλεως) ὀλομένας. Producitur vel corripitur ᾱ Herc. f. 1204. [illegible], dochm. Hipp. 850. φέγγος ἀελίου (*Bergk.* ἀλίου v. s. ἀστερωπός) τε νυκτός [illegible], glyc. vel [illegible], troch. Producitur ᾱ Or. 820; Mosqu. A. ἠελίοιο. Iph. A. 159.

El. 465. 729; coll. 739. Alc. 595. Phoen. 1556. Iph. A. 1282. Etiam Or. 1002. probabilius est ᾱ producere c. *Matth.*, ut versus constet ex duobus dochm. interiecto iambo; libri habent ἠέλ — et ἀελίου. Neque vero, si ἀέλιος Dorica esset forma pro ἠέλιος, verisimile esset alpha corripi. At ἥλιος duas habet formas, unam ἠέλιος, si longam vocalem η duplicatam esse statuimus brevi ε, ut in ἦ — ἠέ, ἦρι — ἠέριος (vid. *Buttm.* lexil. I, p. 120, 8): unde Dorica forma ἀέλιος alpha producto. Altera forma est ἀέλιος α correpto, vocali longa η soluta in duas breves αε —. Nam ἀέλιος alpha correpto primitiva vox est, ex qua ἥλιος per contractionem factum: unde *Boeckhius* quoque not. crit. ad Pind. p. 343. α per se breve esse vidit. Stirps est ἀλέα, ᴗᴗ— (ἀλεαίνω), εἵλη. [Stat mihi sententia primam illam a poetis etiam corripi. Quam meam sententiam quod *Hermannus* in ephem. ant. Darmst. l. c. paulo cupidius refutare studuit ita, ut certissima pariter atque sanissima exempla correptionem istam monstrantia ad arbitrium corrigeret, haec neque refutatio est neque omnino disputandi iusta ratio. *Const. M.*]

ἄελλα, *ventus.* θήραμα — ὠκυδρόμοις ἀέλλαις θρώσκει πεδίον Bacch. 871; i. e. ἀελλόποσι. vid. *Matth.* ad h. l. *Herm.* ἀελλάς. Hel. 1514. λαμπρῶν ἄστρων ἄελλαι i. e. *velox astrorum cursus*, quo rotantur circa terram. Vid. *Pflugk.* (v. 1498).

ἀελλόπους, *pedum celeritate ventum adaequans.* ἀελλόποδες Ἄρτεμις καὶ Γοργώ (s. v.) i. e. Minerva Hel. 1380. [Nolim enim epitheton illud longe aptissimum atque elegantissimum nec metro adversum cum *Bergkio* l. c. p. 62. mutare in νηλίποδες, etsi idem primus perspexit iungenda esse verba ζεύξασα θεὰ ἁ μὲν Ἄρτεμις, ἁ δὲ Γοργώ. V. s. θήρ et ζύγιος. *Const. M.*]

ἄελπτος, *insperatus.* μόλις φανεὶς ἄελπτα κἀδόκητα Phoen. 318. πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί Med. 1416. Alc. 1163. Andr. 1286. Bacch. 1387. Hel. 1705. τόδ' ἄχος ἦλθεν ἀέλπτως Hipp. 1463. ἔχω σ' ἀέλπτως Alc. 1137. El. 579. ἄελπτον οὐδέν, *nil est supra spem*, Hypsipyl. fr. IX (VIII). μηδεὶς δοκείτω μηδὲν ἀνθρώπων ποτὲ ἄελπτον εἶναι Ion. 1511. ἴσως ἄελπτα πέμψω Iph. T. 638. ἄελπτα λέγεις Hel. 591. ὁρᾷς δ' ἀέλπτων μυρίων ἀναστροφάς Belleroph. fr. XXV (XXI), 1. πολλὰ κἀκ τῶν ἀέλπτων εὔπορ' ἀνθρώποις πέλει Alcmen. fr. XII (XI), 2, *ex insperatis*; vid. *Lob.* ad Ai. p. 331 (ed. II). ἐκ τῶν ἀέλπτων χάρις μείζων Oed. fr. XV (XIV), 1. ἥκεις ἄελπτος Hel. 789. ἄελπτον πρᾶγμα Med. 225. ἄελπτον εὕρημα Ion. 1441. ἄελπτος σωτηρία Or. 1173. τήνδ' ἄελπτον ἡμέραν ἰδοῦσα Suppl. 731; cf. 784. ἄελπτον ὄψιν Heracl. 930, *quem non sperasti te visurum esse* (Eurystheum). ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμα Or. 877. ἄελπτον εἰσιδόντες

ἐκ θεῶν τινος φάσμα Iph. A. 1585. τὸ θεῖον ὡς ἄελπτον ἔρχεται θνητοῖσιν Alex. fr. XX (XVIII), 1.

ἀέναος, ἀέννaος (⏑). Uno ν scribendam esse vocem monuit *Heind.* ad Plat. Phaed. p. 338, cui adstipulatur *Herm.* ad Eur. Ion. 117, corrigens in quibuscunque locis secundam producendam esse metra evincerent. Qua de re iudicium ferendum ex ipsius compositi natura. Vid. ἀνιαρός. Compositum esse ex ἀέ vel ἀέν (i. e. ἀεί) et νάω satis constat. Iam si respicitur altera pars compositionis, tonus inest in secunda syllaba, unde ἀέννaος scribendum, i. e. *semper s. in aeternum fluens:* similiter et ἄμορος et ἄμμορος dicitur. Ion. 117. τὰν ἀέναον παγάν respondent in antistr. verbis εὐφάμοις πόνοις μοχθεῖν, ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ –; *Herm.* γᾶς τὰν ἀέναον, in antistr. εὐφάμοισι πόνοις. Ion. 1083. sibi respondent verba ἀεννάων τε ποταμῶν et δείκνυσι γὰρ ὁ Διὸς ἐκ ... cum ... coalescit ... Flor. 1. 2. ἀεναῶν. Hinc nescio quo iure *Stallb.* in not. crit. ad Plat. Phaedr. p. 191. ἀέναος apud poetas metro fere requiri contendit. Atque in his duobus locis primaria vocis notio apparet; quibus adde Theocr. 22, 37. εὗρον ἀέναον κράναν. Quae scribendi ratio etiam apud prosaicos locum habet; vid. *Sturz.* in lex. Xen. Ubi vero prior tantum compositionis pars momentum habet, quasi vox non sit composita, ἀέναος scribendum in prima contrahens accentum i. e. *perennis.* Ita Or. 1299. ὦ Διὸς, ὦ Διὸς ἀέναον (– ⏑ ⏑ –) κράτος, quam scripturam quinque Flor. praebent. Pirith. fr. III, 1. in anapaest. ἀκάμας χρόνος περί τ' ἀενάῳ (– ⏑ ⏑ –) ῥεύματι — φοιτᾷ. Ita Pind. Ol. 14, 17. ἀέναοι τιμαί, cf. Pyth. 1, 9. Nem. 11, 9. Xen. Ag. 1, 20. γῆ ἀέναον τροφὴν παρέχει. al. ἀέννaον. Atque eadem ratio esse videtur prioris α (v. s. ἀεί): si scribitur ἀέναος, ᾱ producitur; sin ἀέναος, ᾰ corripitur.

ἀέξειν, in melicis, *augere.* βούταν φόνον Ἑλλὰς αἴ' ἀέξει Hipp. 537, *multiplicat.*

ἀέριος (ᾰ), *aërius* (vid. ἀήρ). χθονίων τ' ἀερίων τε παιδεύματα Aeol. fr. XXIV (IX), 4. ἀέριον ἀνὰ κρότον ποδῶν Troad. 546. *Bergk.* in ephem. ant. Darmst. l. c. ἀνεκρότουν ποδοῖν. *Nebulosus, tenebricosus.* ἀέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλὼν Phoen. 1530.

Ἀερόπη (ᾰ), n. pr. Catrei filia. ὃς (Ἀτρεὺς) ἐξέφυσεν Ἀερόπης λέκτρων ἄπο Ἀγαμέμνον' ἐμέ τε Μενέλεων Hel. 398.

ἄετος, v. αἰετός.

Ἀζᾶνες, n. pr. Or. 1647. Ἀζᾶσιν Ἀρκάσιν τε. Vid. *Schol.*

ἅζεσθαι, *revereri*, c. infin. δυσφημεῖν ἅζομαι (vereor) θεάν Heracl. 600.

ἄζηλος, *cui non invidetur, miser.* ἄζηλά γε — κοὐκ εὐδαίμονα Iph. T. 619. ἄζηλα τοῖς φίλοισι Iph. T. 650.

ἀζήμιος, *impunitus.* ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους Med. 1050. σὺ γὰρ οὐδ' ἀζήμιον Electr. 295, *neque impune fertur.*

ἄζυξ, *iugo non subiectus.* ἄζυγες πῶλον Troad. 536. *Coniugii expers, caelebs.* παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες Bacch. 693. κόραι ἄζυγες γάμων Hipp. 1425. εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου Med. 673. ἄζυγες γάμων Iph. A. 805. τὰν μὲν Οἰχαλίᾳ πῶλον ἄζυγα λέκτρων Hipp. 546.

ἀηδόνιος πέτρα Ion. 1482, *rupes lusciniis celebris. Aug. M.*

ἀηδονίς i. q. ἀηδών. παιδολέτωρ μελοποιὸς ἀηδονίς Rhes. 550.

ἀηδών (⏑), *luscinia.* τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα μελῳδὸν ἀηδόνα δακρυόεσσαν Hel. 1116. μέλπει δὲ δένδρεσι λεπτὰν ἀηδὼν ἁρμονίαν Phaeth. fr. II, 20. πάσας ὥστ' ἀηδόνος στόμα φθόγγας ἀφεῖσα, de ea, quae flebili voce lamentatur, Hec. 337 (vid. *Jacobs.* ap. *Pflugk.*). τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσαν ἀηδόνα Μουσᾶν Palam. fr. VIII (VII), 2.

ἀηθία, *insolita* (eaque misera, ut νέος pro κακός) *vitae ratio* Hel. 425, interprete *Ellendt.* lex. Soph. s. ἀήθης.

ἀήρ (⏓), *aër, coelum*, i. e. animabilis illa spirabilisque natura (ut dicit Cic. de nat. deor. II, 36.), quae terram circumfundit. Itaque apud veteres aër terrae opponitur (Aeol. fr. XXIV, 4. χθονίων ἀερίων τε), quae sunt mundi partes. Hinc Soph. El. 87. γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ, quae verba *Ellendt.* lex. Soph. s. ἰσόμοιρος rectissime interpretatur: „*parem cum terra partem mundi sortitus.*" ὅπως μὲν ἀὴρ αἰετῷ περάσιμος fr. inc. tr. XXXVII, 1. δι' ἀέρος εἴθε ποτανοὶ γενοίμεθα Hel. 1494. Τάνταλος — ἀέρι ποτᾶται Or. 7. *Aura, ventus.* ἀέρι δὲ πρότονοι — ἐκπετάσουσι πόδα ναός Iph. T. 1134, ex *Herm.* coniectura, quam recepit *Dind.*, pro ἀέρι δ' ἱστία πρότονοι etc., v. *Matth.* ad l. et v. s. πούς. Tralate λόγων παρακέλευσμα σῶν ἀέρι φερόμενον οἴχεται Suppl. 1155. Primam ancipitem esse grammatici putant; vid. *Herm.* ad Soph. El. 87. Neque iniuria: nam ipsa stirps ἄω cum surculorum suorum plerisque primam habet ancipitem; v. s. ἀεί, ἀείδω, ἀΐσσω. Quamquam id nonnisi ad nominativum pertinere videtur: in obliquis enim casibus ᾱέρος ᾱέρι alpha semper apud Euripidem producitur, ut in melicis Hel. 1494. Iph. T. 1134; in trimetro Or. 7; in dim. iamb. Suppl. 1155, ubi ἀέρι bis dactylus est pro spondeo. Neque in ἀέριος (s. v.) alpha breve esse metra evincunt. Cf. *Seidl.* de vers. dochm. p. 349. Scilicet non rara est apud poetas talis intervallorum seu *quantitatis* quam vocant permutatio, quam similem habes in terminationibus genitivi — εως (⏑ –) et ηος (– ⏑) et in ἀπερείσια — ἀπειρέσια, aliis. Cf. *Matth.* gr. §. 10, 6. fin. *Buttm.* lexil. II, p. 201.

ἄησις (⏓), *flatus.* ψυχρὰν ἄησιν Rhes. 417.

Ἀθάμας, n. pr. Αἰόλου δὲ (παῖς) Ἀθάμας Aeol. fr. I (XXIII), 3. δόμους Ἀθάμαντος In. fr. XVII (II), 2.

Ἀθάνα. Hanc formam solam a tragicis esse usurpatam monet *Porsonus* ad Or. 26, quem omnes secuti sunt. Inspiciendi sunt libri. Heracl. 351. omnes libri Ἀθηνᾶ. Ion. 1529. Ald. reliqui Ἀθηνᾶν. (Rhes. 501. libri Ἀθηνᾶς praeter Paris. Vict. Havn. Troad. 24. Havn. Ἀθηνᾶς; cf. Erecht. fr. XIII, 6. Ἀθηνᾶς. fr. inc. tr. CCXV. Ἀθηνᾶ. Quibus in locis sermo est de Minerva Poliade, quae est Athenarum πολιοῦχος, ut Soph. Phil. 134. Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιάς, quam lectionem omnes libri habent iniuria mutatam ab *Erfurdt. Herm. Wund.* Ita Ion. 1529: Νίκην Ἀθηνᾶν (vid. *Gedik.* Soph. Phil. 134. in edit. Buttm.). Troad. 24. Ἀργείας θεοῦ Ἥρας Ἀθηνᾶς τ' opponitur Iuno Argivorum dea. Heracl. 351. τῶν μὲν γὰρ Ἥρα προστατεῖ, Διὸς δάμαρ (quae est dea tutelaris Dorum), ἡμῶν δ' Ἀθηνᾶ; cf. fr. inc. tr. CCXV. Hinc dicitur Rhes. 501. Ἀθηνᾶς σηκός. Erecht. fr. XIII, 6. Ἀθηνᾶς θάλαμοι, ubi colitur Minerva. Accedit quod teste *Boeckhio* (Athen. Staatshaush. II, p. 200.) in inscriptionibus ante Euclidem archontem insculptis sola invenitur forma Ἀθηναία, quae eadem exstat in Aeschyl. Eumen. 288. χώρας ἄνασσαν τῆσδ' Ἀθηναίαν. 299. οὔτοι σ' Ἀπόλλων οὐδ' Ἀθηναίας σθένος ῥύσαιτ' ἄν. 614. Ἀθηναίας μέγαν θεσμόν. Apud Euripidem quoque obvia haec forma; in melicis: Hec. 467. Παλλάδος ἐν πόλει τᾶς καλλιδίφρου Ἀθαναίας; in diverbiis: Suppl. 1183. ἄκουε, Θησεῦ, τούσδ' Ἀθηναίας λόγους, praecepta dantis pro salute Athenarum tanquam praesidis reipublicae. Iph. T. 1436. Ἀθηναία Oresti et Iphigeniae fugientibus tutelam praebet, qui ἄγαλμα ἱερόν Athenas in templum suum deportent. Hoc igitur significatu, quo Minerva est *tutelaris Athenarum dea*, quae urbi praesidet, praeferenda videtur forma Ἀθηναία, Ἀθηνᾶ (vid. *Herm.* ad Soph. Ai. 771. de discrimine vocum δάϊος et δήϊος); cui sententiae non repugnant loci Heraclid. 754. γλαυκᾶς ἐν Ἀθάνας, et 920. πατρὶ τῶνδ' Ἀθάναι ἐπίκουρον εἶναι, ubi, ut in melicis, fortasse Dorica forma praefertur; cf. Hel. 251. χαλκίοικον Ἀθάναν. Hipp. 1122. Ἑλλανίας Ἀθάνας, quibus in locis Ἀθάνα pro urbe Athenarum dicitur; cf. Hom. Od. η', 80. Praeterea et in melicis et in diverbiis Ἀθάνα. ἐμὰν Ἀθάναν ἱκετεύω Προμηθεῖ Τιτᾶνι λοχευθεῖσαν Ion. 454. ch. Ἀθάνα —, ἣ παρθενείαν πατρὸς ἐξῃτήσατο Tr. 979. ἵν' ἐλαίας πρῶτον ἔδειξε κλάδον γλαυκᾶς Ἀθάνα ib. 798. ch. ἣν (ἐλαίαν) πρῶτ' Ἀθάνα σκόπελον εἰσηνέγκατο Ion. 1434. Παλλὰς Ἀθάνα Iph. T. 1493. ch. ταύτης (ἐχίδνης) Ἀθάναν δέρος ἐπὶ στέρνοις ἔχειν Ion. 995. Ἀθάνας Ἰλίας στέγαι Hec. 1008. Παλληνίδος σεμνὸν — πάγον δίας Ἀθάνας Herack. 849. ἥ τε Σουνίου δίας Ἀθάνας — πέτρα Cycl. 294. δέσποιν' Ἀθάνα Rhes. 608. ἄνασσ'

Ἀθάνα Tr. 54; cf. Rhes. 938. ἔργοις Ἀθάνας, quae habet cognomen ἐργάνη, Suppl. 1062. ἤ καί σφ' (Erichthonium) Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετο Ion. 269; cf. 1030. 1428. [σὺν Ἀθηνᾷ (vid. supra et p. 419. ed. Matth.) καὶ χεῖρα κίνει fr. inc. tr. CCXV.]

ἀθάνατος (⏑̆), immortalis. ἀθάνατον ἄφθιτόν τε θεόν Andr. 1257. ἀθανάτας θεοῦ χορός Phoen. 242. Pors. ἀθανάτου; cf. *Matth.* gr. Gr. §. 116. not. 1. παρά τ' ἀθανάτοις καὶ παρὰ θνητοῖς Iph. T. 1492. οὐ θνατοῖς, ἀλλ' ἀθανάτοις Ion. 133. ἔκ τ' ἀνθρωπείων ἔκ τ' ἀθανάτων Ion. 878. *Non periturus, perennis.* ἀθανάτου φύσεως κόσμον ἀγήρω fr. inc. tr. CLIII, 5. ἀθάνατος αἰθήρ Hel. 1022. κῆπον ἐξ ἀθανάτων ἵνα δρόσοι τέγγουσι Ion. 116. νοῦς γνώμην ἔχει ἀθάνατον Hel. 1022. πυρὸς ἐξ ἀθανάτου Bacch. 523. ἀθανάτου Ἥρας ὕβριν Bacch. 9. τὴν ὀργὴν ἔχειν ἀθάνατον Phil. fr. X, 3. ἀθάνατον ἄλγος Hel. 993; cf. Bacch. 1000. Prima ex epicorum consuetudine in melicis producitur, ut in vers. anap. Iph. T. 1492. Ion. 878. fr. inc. tr. CLIII, 5. in glyconicis Ion. 116. 132; cf. Phoen. 242. in choriamb. Bacch. 523. In iambis semper habet primam brevem: Andr. 1257. Hel. 1022. Bacch. 9. Hel. 993. Phil. fr. X, 3. Qui poetarum usus nititur natura numerorum. Vid. *Matth.* Quaest. Soph. exc. II. p. 168.

ἄθαπτος, *insepultus.* νέκυς ἄθαπτος Phoen. 1783. πόσις ἄθαπτος Hel. 1238. 1239. νεκρὸν οὐκ ἄθαπτον Troad. 733. φθίμενος ἀλαίνεις ἄθαπτος ib. 1084.

ἄθεμις, *iniustus, scelestus.* γάμους Κύπριδος ἀθεμίτας ἀνοσίους Ion. 1093.

ἄθεος, *impius, improbus.* τὸν ἄθεον — Ἐχίονος γόνον Bacch. 993. 1013. ἄθεον ἱκεσίαν μεθεῖναι πόλει ξένων προστροπάν Heracl. 108. κακὴν γυναῖκα κἄθεον Or. 923. βίου κέλευθον ἄθεον ἄδικον Herc. f. 433. ἄθεος ἄνομος — ὁ φόνος Andr. 492. ἰαχῇ σέθεν ἄδικος — ἄθεος Hel. 1163.

ἀθέσφατος θέα Iph. A. 232, *inenarrabilis, infinitus;* cf. *Buttm.* lexil. I, p. 167 sq.

Ἀθηνᾶ, v. s. Ἀθάνα.

Ἀθῆναι. πόλιν κλεινῶν Ἀθηνῶν Hipp. 423; cf. 1094. Ion. 1038. Heracl. 38. Ἀθάνας κλεινάς Hipp. 760. ch. ὦ κλείν' Ἀθηνῶν Παλλάδος θ' ὁρίσματα Hipp. 1459. λαὸν αὐτόχθονα κλεινῶν Ἀθηνῶν Ion. 30. τὰς αὐτόχθονας κλεινὰς Ἀθήνας ib. 590. Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους Hipp. 974. Iph. T. 1449. λιπαραῖσιν Ἀθάναις Troad. 800. λιπαραῖσιν ἐν ὀλβίαις Ἀθάναις Alc. 452. ταῖς μεγάλαισιν καὶ καλλιχόροις Ἀθάναις Heracl. 360. ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀθάναις Ion. 184.

Ἀθήνας τάσδ' ἐλευθέρας ἔτι Heracl. 199. πόλιν Ἀθηνῶν Suppl. 28. Ion. 1270. Ἀθηνῶν χθονί Iph. T. 978. στρατὸς Ἀθηνῶν Suppl. 643. ἄναξ Ἀθηνῶν ib. 164. ὦ τὰς Ἀθήνας — σπείροντες Heracl. 839; cf. Phoen. 1699. Suppl. 185. 520. Iph. T. 943. 1087. 1488. Heracl. 192. 934. 388. Ion. 59. 294. 1021. 1554. 1567. 577. 1333. 671. Tr. 974. Herc. f. 621. 1421. El. 1254. 1343. Scir. fr. II, 4.

Ἀθηναία, v. s. Ἀθάνα.

Ἀθήναιος, *Atheniensis*. De accentu vid. *Göttl.* l. c. p. 178. not. 2; cf. p. 177, 2. τὴν Ἀθηναίων πόλιν Or. 1648. Hipp. 1158. Herc. f. 1333. πατρὶς γῆ Ἀθηναίων πόλις Ion. 261. γῆς Ἀθηναίων ἄναξ Suppl. 113; cf. Heracl. 824. λιπαρὰν Ἀθηναίων γᾶν Iph. T. 1131. Ἀθηναίων χθονί Iph. T. 96. Ion. 12. 655. Herc. f. 477. Ἀθηναίων κόρους Suppl. 356. Herc. f. 1164. Ἀθηναίων Θησεῖδαι πρόμοι Tr. 31. Heracl. 670. Ἀθηναίων τινὸς ἀνάθημα Ion. 1164; cf. Iph. T. 958. Ion. 289.

ἄθικτος, *intactus, purus*. ἄθικτον εὐνήν Hel. 801. ἑνὸς δ' ἄθικτος, ᾧ με νῦν ἑλεῖν δοκεῖς, *crimine vacuus*, Hipp. 1002. *Non tangendus*. χραίνεις ἀθίκτοις περιβαλὼν πέπλοις χέρα Iph. T. 799. πατρὸς — λέκτρων ἀθίκτων Hipp. 652, *non violandorum stupro*.

ἀθλεῖν, *perferre*. ἀγῶνος ἦψω φαῦλον ἀθλήσας πόνον Suppl. 317.

ἀθλητής, *athleta*. ἀγῶνα τιθέντας ἀθληταῖσιν Alc. 1030. οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένους Autol. fr. I (III), 2.

ἄθλιος, *miser*. ἄθλιος ἐγώ Iph. A. 472. ἔστ' ἄθλιός γε κοὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ Iph. T. 568. ἔν μοί τι σύγκαμ' ἀθλίῳ Herc. f. 1386. τί χρὴ τὸν ἄθλιον δράσαντας ἡμᾶς — χαρίζεσθαι Hipp. 1261. ὁρᾷς με, ὡς ἔχω, τὸν ἄθλιον ib. 1395. τοῖν τ' ἀθλίοιν τοῖνδ', οὓς ἀπώλεσεν θεός Or. 121. ὁρῶ γάρ, οἷς μὲν οὐκ ἔφυσαν (liberi), ἀθλίους Oenom. fr. II, 4. εἰς πόλλ' ἄθλια πέφυκ' ἐγώ Phoen 622. λιπόντες ἀθλίαν ἐμέ Med. 1022. ἀθλία — καθίσταμαι Andr. 385. τὸν ἐμὸν μόχθον ἀθλίας Suppl. 922. ἔκλυον οὖσαν ἀθλίαν σε Iph. A. 897. ποῦ χρή μ' ἀθλίαν εὑρεῖν σὴν χέρα ib. 1026. τὴν ἀθλίαν τήνδ' — κειμένην πυλῶν πάρος Troad. 36. γενόμεθ' ἄθλιαί γε Phoen. 1708. ἄθλιος κἀκεῖνος ἦν ib. 421. τίς ἡμῶν ἐγένετ' ἀθλιωτέρα; Hel. 600. οὐκ οἶδα θνητῶν ὅστις ἀθλιώτερος Herc. f. 1015. οἱ τὰς τέχνας ἔχοντες ἀθλιώτεροι τῆς φαυλότητος Polyid. fr. VIII (III), 1. ἀθλιώτατος βροτῶν Hel. 810. Antig. fr. I, 2. πασῶν ἀθλιωτάτην Hec. 423. ἀθλιωτάτη βροτῶν Hec. 811. οἵπερ κἄμ' ἔθηκαν ἄθλιον Or. 1166. ὅς μ' ἔφυσας ἄθλιον καὶ τλήμονα Phoen. 1589. πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ Or. 83. ἄθλιον νέκυν Hipp. 786. ἔρημος ἀθλίου πατρός Suppl. 1131. τὸν

ἄθλιον Ἀγαμέμνονα Iph. T. 663. τὴν τάλαιναν ἀθλίαν δάμαρτα Or. 1564. ποδαγὸς ἀθλία Phoen. 1707. ἀθλίαν ἐφολκίδα Androm. 199. μητέρ' ἀθλίαν λιπών Troad. 736. ἄθλιαι γραῖαι γυναῖκες Hec. 822. ἀθλία γυνή Hec. 417. γυναιξὶν ἀθλίαις προσωφελήσων — κεχρημέναις Suppl. 326. τέκνα ἄθλια Herc. f. 1032. ἄλλον ἀθλιώτερον Suppl. 1076. ἀθλιωτάτῳ πατρί Phoen. 1673. ὦ ξυνάορ' ἀθλιωτάτη Phoen. 1689. ἀθλιωτάτη γυνή Med. 818. ἀθλιώτατον φυτόν Med. 231. τὸ δ' ἄθλιον (miseria) κεῖν' εὐτυχὲς τάχ' ἂν πέσοι Hel. 1088. μακαρίως μὲν, ἀθλίως δ' ἐμοί ib. 916. ἀθλίως πράσσουσιν εὐτυχὴς μολών Or. 449. ὡς ἀθλίως πέπραγμαι Herc. f. 1375; cf. 707. Or. 87. Ita κεῖ μάλ' ἀθλίως ἔχομεν Or. 295; cf. Hel. 1300. ἀλλὰ καὶ τόδ' ἄθλιον, πενίᾳ σὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν Herc. f. 303. ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον Phoen. 1463. τοὐμοῦ γ' εἵνεκ' ἀθλίου βίου Androm. 409. πλανήτην εἷχετ' ἄθλιον βίον Heracl. 878. ἄθλιον μόρον Bacch. 337. ἀθλία τύχη Hec. 425. γυναικὸς ἀθλίους τύχας Alc. 1041. συμφορὰς ἀθλίας Hel. 490. [ἀθλίοις] ἐν συμφοραῖς Ἰλίοισιν Hel. 1180; vid. *Matth.* ad h. l. εἰλιχθεῖσαν ἀθλίοις κακοῖς Or. 358. ἐν οἷοις κείμεθ' ἀθλίοις κακοῖς Phoen. 1633. θριγκὸς ἀθλίων κακῶν Troad. 489. σ' ἔκειρεν ἀθλίως τείχη πατρῷα Troad. 1173. ὦ φίλα πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός Phoen. 1695. ἄθλιον τύμβον πατρός El. 519. πρόσοψις ἀθλία Or. 950. θηρσὶν ἄθλιον βοράν Phoen. 1597. τάφου ἀθλίους ἕδρας Hel. 803. ἀθλίους κλοπάς Herc. f. 100. ἀθλίῳ μητρὸς ποδί Herc. f. 336. ἀθλίου στόματος Or. 219. ἄθλιον κάρα ib. 225. Herc. f. 1198. χειρὸς ἄθλιον βάρος Alc. 202; vid. βάρος. ἄθλιον βάρος Πενθέως Bacch. 1214. ἄθλιον δέμας Troad. 772. τὴν ἀθλίως σπεύσασαν ἀθλίαν ὁδόν Ion. 1226. ἄθλι' ἑρμηνεύματα Herc. f. 1137. ἀθλίων προσφθεγμάτων El. 1174. οἶκος ἀθλιώτερος ib. 1175. ἀθλίως οἰκεῖν πόλιν Herc. f. 1365. ἀθλίως σωστέον (τὰ ὅπλα) ib. 1385, ubi in ἄθλιος notio ἀθλεῖν inesse videtur, ut sit i. q. ἀθλητέον, τολμητέον τὸ σώζειν [proprie: *tenenda arma, quamvis sit miserum. Const. M.*]. De locis, in quibus ἄθλιος communis generis est, Alc. 1041. Hel. 803. 1180. Herc. f. 100, vid. *Matth.* gr. §. 117. p. 296.

ἆθλον, *praemium certaminis.* Nunquam apud Euripidem denotat *pugnam, laborem.* προὐθέμην — ἆθλον Ἕλλησιν δορός Hel. 43. αὐτὴ (ἀρετὴ) ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει fr. dub. XXXVI, 3. ψυχὴν γὰρ ἆθλα τιθεμένην ἐμὴν ὁρῶ Alcmen. fr. XIV (inc. XVI), 7. ἆθλα κότταβον δίδους Oen. fr. IX (VIII), 3. οὐδὲν ἆθλον οὔτε τοῖς ἐσθλοῖσιν ἦν οὔτ' αὖ κόλασμα τοῖς κακοῖς Sisyph. fr. I, 3. καὶ τἆθλα (Pors. Dind. κἄπαθλα) δεινὰ δάκρυά σοι γενήσεται Phoen. 1268, i. e. *nil nisi lacrimas ex*

hoc fratrum certamine lucratura es; quem versum spurium habent editores. Neque apud Sophoclem (vid. ap. *Ellendt.* s. ἆθλος) vel Aeschylum haec vox significatum *laboris* s. *discriminis* habere videtur; nam Trachin. 506. πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἄεθλ' ἀγώνων ipsa est Deianira, cuius nuptiae praemii loco propositae sunt procis, ut Aesch. Suppl. 1034. στυγερὸν ἆθλον dicitur γάμος Κυθέρειος ὑπ' ἀνάγκας ἐλθών. Soph. Philoct. 508. πολλῶν ἔλεξεν (Philoctetes) δυσοίστων πόνων ἆθλα, πόνοι acerbe dicuntur ἆθλα (*merces*), ὅσσα μηδεὶς τύχοι. Nam ut *praemium certaminis* est ἆθλον, ita in universum *praemium* s. *merces*, quam quis *aerumna* et *labore* consequitur. [Latinis quoque *merces* in malam partem pro *poena* et *molestia* accipitur; nec non *praemium*; v. Ov. Metam. 8, 503. Philoctetae ἆθλα in loco Soph. non male vertas *Lehrgeld*. De gen. πόνων vid. Quaest. Soph. p. 19 sq. *Const. M.*]

ἆθλος, *labor*, *aerumna*. ἄθλους ἐκτελευτῆσαι πικρούς Herc. f. 827. μεγάλων ἄθλων δείμαθ' [ex coniect. *Matth.*] ὑποστάς Temenid. fr. XVIII, 2. τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν fr. inc. tr. CLV, 10.

ἀθορύβως, *sine interpellatione*. ὡς ἀθορύβως οὐπιὼν ἡμῖν λόγος πρὸς τόνδ' ἅπτεται Or. 629.

ἄθραυστος, *non dirutus*, *integer*. ἄθραυστός Ταινάρου μένει λιμήν Cycl. 291. πύργοι ἄθραυστοι Hec. 17. ἑστᾶσ' ἄθραυστοι (ἑπτάπυργοι περιβολαί) Phoen. 1086. Glossam *Hesychii*: ἄθραυστα, ἀπρόσκοπα· Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι, *Hemsterhusius* pertinere putat ad Iph. A. 57. τῆς τύχης ὅπως ἅψαιτ' ἄριστα. *Matth.* ad h. l. negat recte dici posse τῆς τύχης ἅπτεσθαι ἄθραυστα. Refragatur *Herm.*: an vere, dubito; quid si iungas τῆς τύχης ἄθραυστα ex *Matth.* gr. §. 330. not. Hesychii vero glossa num spectet ad h. l. difficile est diiudicatu.

ἀθρεῖν, *conspicere*. λεύσσετ', ἀθρήσατε Androm. 1228. ἰδοὺ τάνδ' ἄθρησον Ion. 190; cf. 201. *Inspicere*. ἱερὰ εἰς χεῖρας λαβὼν ἤθρει El. 827; cf. 839. ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκροῦ Hec. 679. δισσοὺς ἀθρήσας κἀπιβαστάσας χεροῖν Cycl. 378; vid. *Matth.* ad h. l. *Considerare*, *contemplari*. ἄθρησον Iph. A. 1416. δεῦρ' ἄθρησον Hipp. 300, ut εἰς τοῦδ' ἀθρήσας θάνατον Bacch. 1325. πῆδ' ἀθρητέον τόδε Hipp. 379. κἀκεῖνο νῦν ἄθρησον Androm. 669. σαφῶς ἀθρήσας — ἐκφρόντισον Iph. T. 1323. ἄθρησον αὐτὸ καὶ σαφεστέρως μάθε Bacch. 1280. τὰς βροτῶν τύχας ὀρθῶς ἀθρήσαντα Eurysth. fr. VII, 2.

ἀθροίζειν, *congregare*. Aspiravit verbum *Elmsleius* ad Heracl. 123. 341, quem vid. ad Ar. Acharn. 26. Secutus est *Ellendtius* in lex. auctoritatem grammaticorum (quos vid. ap. eum) sanciens. Putant vero ἀθρόος ex alpha collectivo et θρόος compositum esse. Et vero accentus in antepenultima decet alpha esse intensivum. Etymol. M. p. 26: ἀθροίζω ἐκ

τοῦ θροῦς καὶ κατὰ συναίρεσιν μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ ἀθροίζω, cuius verba reddit *Suidas* s. *ἀθροίζειν*. Neque enim *α*, ut alpha priv. in *ἄθροος* i. e. *sine strepitu*, notionem, quae inest in *θρόος*, nova quadam vi induit (unde huius quidem vocis prima accentu notatur; v. s. *ἀρακνόη*), sed intendit modo vim notionis: hinc tonus obtinet penultimam; cf. *Gött.* l. c. p. 295. b. Neque vero, quam vim alpha collectivi esse putant, *α* in *ἀθρόος* denotat *una* (*ἅμα*), quam notionem propter *ἀθροίζειν*, quatenus est *congregare*, voci infigere videntur, sed, quum origo vocabuli declaret *ἀθρόος* id esse, quod nos dicimus *geräuschvoll*, opp. *geräuschlos*, Lat. — *osus*, hinc proprie significat *magnum numerum* et *frequentiam*, *creber*, ita ut inde demum collectivam quandam vim induat. Ita *ἀθροίζειν* proprie est *frequentare* i. e. *congregare*. Unde quis colligat vim alpha collectivi ortam esse ex alpha intensivi, ut contraria quidem ratione *Kühner.* gr. Gr. I. §. 380, δ. statuit. Iam quum alpha collectivum eiusdem stirpis esse atque *ἅμα* grammatici putent, ut *Buttm.* gr. II. p. 358, hinc *α* illud aspirant cum *Etymol.* M. *τὸ ἀθροιστικὸν α δασύνεται*; cf. *Eust.* ad Il. *α'*. p. 16, 30. *Damm.* lex. s. v. *ἀθρόος*. Sed haec ipsa aspiratio collectivi alpha scripturam *ἁθρόος* et *ἁθροίζειν* c. spir. asp. suspectam reddit. Nam et origo respuit alpha collectivum, neque, si est asperum collectivum, ad liquidum perductum est, num asper spiritus in lenem transire possit, ut in *ἄλοχος* (s. v.), *ἀκοίτης*, si quidem sunt ex *ἅμα*. *Ἀθρόος* et *ἀθροίζειν* si aspirantur, id quod plane negari non potest, similis ratio huius rei causam aperire necesse est atque quae exstat in aliis verbis, ut *αἴρειν* — *αἱρεῖν*, *ἄνω*, *ἀνύω* — *ἁνύω* etc. Similiter dicitur *ἀόλλης* ab *εἴλω*: quae vox quum etiam aspiretur in *εἱλίω εἱλίσσω*, stirpem habet verborum *ἅλης* (-) et *ἁλίζειν*: quod verbum non est componendum cum *ἀθροίζειν*. Talem vero aspirationem ipsi notioni vocabulorum vim quandam inspirantem usus verborum *ἀθροίζειν ἀθρόος* repudiare videtur. Itaque *παράδοσις* Ellendtiana illa ambigua videtur atque absona nitique iis, quae profert *Etymol.* M. s. v. *ἀθρόος* (s. v.). [Et profecto rem illam diligentius examinanti nihil apertius erit quam omnem istam verborum *ἀθρόος* et *ἀθροίζειν* aspirationem grammaticorum quorumdam atticistarumve commentum esse vel lexicorum praecepta caeco assensu approbantium vel similitudine vocabulorum *ἅμα ἅπαξ ἅπας* inepte abutentium. *Const. M.*] Quod vero in Thucydidis codicibus nonnunquam asperum inveniri dicunt, contra *Poppo* ad I, 10. p. 190. „at nusquam ita (c. aspero) ullus liber Thuc.“ Idem Xen. Anab. s. *ἀθροίζω*: „quod nunc *ἀθροίζειν* in tragicis fabulis scribunt docti Britanni, nusquam fere iis favere videntur Xenoph. codd.“ Apud Euripidem libri non iubent spiritum asperum. *μὴ Τροίαν ἀθροίσῃ καὶ ξυνοικίσῃ πάλιν* Hec. 1139. *ποίμνας ἀθροῖσαι* Cycl. 83. *μάντεις ἀθροίσας θύ-*

σομαι Heracl. 341. τῶν φίλων κλήρωμ' ἀθροίσας Ion. 664; cf. Herc. f. 594. ἀθροίσας Ἑλλάδα Or. 647. πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδα Phoen. 78. Ἑλλήνων ὄχλον τοσόνδ' ἀθροίσας Andr. 607. λεπτοὺς ἀθροίσας δεῦρο — κόρους Suppl. 856. ἀθροῖσαι λαὸν εἰς κοινὰς ἕδρας Or. 871. Ἀργείων ὄχλος ἠθροίζετο Iph. A. 1547. ἠθροισμένου στρατοῦ ib. 87. ναυβάτας ἠθροισμένους ib. 267. Tralate περιπλοκὰς λόγων ἀθροίσας Phoen. 498. πνεῦμ' ἄθροισον ib. 858, *collige*. οὐρανὸς ἀθροίζων ἄστρα Ion. 1147. *Medium.* Heracl. 123. τίς ὄχλον τόνδ' ἀθροίζεται τύχη, ubi medium denotare videtur τὸ ἀθροίζειν ὄχλον soli τύχῃ proprium esse, ita ut τύχη multitudinem illam quasi ex sese sola procreet, ut Phoen. 1175. ἀλλά νιν (fugientes) πάλιν παῖς σὸς ἐξαθροίζεται, ut in quo *solo* pugnantium salus posita sit, i. e. *sua* unice s. potissimum opera fugientes recolligit. [Vide quae de hac subtiliore medii potestate exposui in Quaest. Soph. p. 95. *Const. M.*] Ceterum alpha, ut in ἀθρόος, apud Euripidem semper brevis est.

ἄθροισις, *congregatio*. στρατοῦ ἄθροισις Hec. 314.

ἄθροισμα. ἄθροισμ' (λαοῦ ἐς κοινὰς ἕδρας) ἰδών, *populum ad concionem convocatum*, Or. 872.

ἀθρόος, *creber*, *densus*. σοφῶν πλῆθος ἀθρόον, *magnus numerus*, Andr. 482. ἀθρόον δάκρυ, i. q. apud Homer. θαλερὸν δάκρυ, *largum*, Herc. f. 489. ἀθρόῳ στόματι, *pleno ore*, Bacch. 724. In Iph. A. 1000. στρατὸς γὰρ ἀθρόος ἀργὸς ὢν τῶν οἴκοθεν λέσχας πονηρὰς — φιλεῖ, non tam est *confertus*, *copiosus*, sed i. q. ἠθροισμένος, *congregatus*. Neque indocte, quamquam contraria ratione atque *Ellendtius* l. c., dicit *Etymol.* M. s. ἀθρόος· σημαίνει τὸν αἰφνίδιον· παροξύνει δὲ τὸν συνηθροισμένον καὶ δασύνει Ὅμηρος (Il. β', 439. ἡμεῖς ἀθρόοι ὧδε — ἴομεν). Omnino enim huiusmodi discrimen aspiratio vocis ἀθρόος efficeret, si modo fieret illa. Sed recte nunc omnia Iliadis exempla praebent: ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε — ἴομεν, neque apud alium vel poetam vel solutae orationis scriptorem ἄθροος cum aspero usquam occurrit. Unde concidit doctrina boni Etymologi.

ἀθυμεῖν, *animum despondere*. τί χρῆμ' ἀθυμεῖς El. 831. ὅταν τἄμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς Or. 296.

ἀθυμία, *animi defectio*. ἐς ὑμᾶς ἐσῆλθ' ἀθυμία Herc. f. 552. μήδ' ἀθυμίαν σχέθῃ τις ὑμῶν Alcm. fr. XVII, 1; v. *Matth.* εἰς ἀθυμίαν ἀφίκεσθε Bacch. 610, *desperationem*.

ἀθύρειν, *ludere*. ἠλᾶτ' ἀθύρων Ion. 53. πηδᾶν ἀθύροι Dan. fr. I, 2.

ἄθυρμα, *lusus*. νηπίοις ἀθύρμασιν Aug. fr. VI (V).

ἀθυρόγλωσσος, *garrulus*, ἀνὴρ Or. 901; quem ad locum per-

tinet *Bekk.* anecd. p. 352. *Bachm.* ib. p. 40. *ἀθυρόγλωσσος. Εὐριπίδης Ὀρέστῃ· ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος. εἴρηται δὲ ἢ παρὰ τὸ θύραν μὴ ἐπικεῖσθαι τῇ γλώττῃ* (v. Theogn. 421) *ἢ παρὰ τὸ ἀθύρειν* (-), *ὅπερ ἐστὶν ἀδιακρίτως ὁμιλεῖν. σημαίνει δὲ τὸν ἀθυρόστομον, τὸν μὴ κατέχοντα τὸ στόμα.*

ἄθυρσος, *thyrsum non gestans.* *ἄθυρσοι Βάκχαι* Or. 1492.

ἄθυτος, *non immolatus.* *ἀνίερος ἀθύτων πελάνων* Hipp. 147.

ἀθῶος, *impunitus.* *ἀθῶος ἐξ ἐμοῦ πάντως ἔσει* Bacch. 671. *ὁ δ' ἀθῶος μένει* Alcmen. XIV (inc. XVI), 5. *ἀθῶος αὐτὴ φεύξεσθαι δόμων* (*πέποιθα*) Med. 1300. *Elmsleius* ad Med. 1267. (ex *Etymolog*. M.: *ἔχει δὲ τὸ ι ἐκ παραδόσεως· ἐπειδὴ εὕρηται θωΐή, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ*) scribi vult *ἀθῷος* ι subscripto; quem secuti sunt *Herm. Pflugk.* et *Dind.* At eodem iure contendi potest *θωΐή* esse alteram formam poetis lyricis usitatam ι post ω assumto, ut in *ζώϊον* pro *ζῶον*, in *ὤϊον* pro *ᾠόν*; etsi sunt, qui scribere velint *ᾠόν*; vid. *Wessel.* Herod. II, 68. Propter accentum formas in — *ωος* iota subscripto notandas esse docet *Goettl.* l. c. p. 300; cf. p. 315 Nec tamen accentu in talibus moveor neque illud valet de *ζῶον*: unde iota dubium manet et suspectum. [Imo prorsus alienum est. Falso enim *θωή*, *ζῶον*, *ᾠόν* ex *θωΐή*, *ζώϊον*, *ὤϊον* contracta esse putantur, siquidem *θωή* ex *τι—θέω* eadem via atque *ζῶον* et *ζωή* ex *ζάω*, *σῶος* ex *σάω*, *ᾠόν* ex *ἕω* formatum est. Sicut autem *ἥλιος* et *ἤ* in *ἠέλιος* et *ἠέ*, *χροά* et *στόα* in *χροιά* et *στοία* dilatari solent, ita etiam literae ω tum ε, ut in *ὤεον*, tum ι, ut in *ὤϊον*, *ζώϊον*, *θωΐή*, adspergitur. Alia huius modi exempla suppeditat *Jacobs.* ad Anth. Pal. p. 8. nr. 5. Quare optimo iure in lexicis nunc exaratur *ᾠόν* et *ζῶον* sine subscripto iota, licet *Jacobsius* venerabilis in Praef. Ael. p. XXII. de Aeliano saltem in contrariam partem disputet; sed neque *θῳή* et *ἀθῷος* ullo pacto ferendum. *Const. M.*]

ἀθώπευτος. *ὡς ἀθώπευτόν γέ σε γλώσσης ἀφήσω τῆς ἐμῆς*, *non delinitum blanditiis linguae*, Andr. 460.

αἶ, prae dolore s. moerore lugentis interiectio. Semper bina *αἶ* coniungi monet *Herm.* ad Soph. Ai. 363. Phil. 1094. Oed. R. 1307; cf. *Seidl.* de verss. dochm. p. 72; assentitur *Ellendt.* in lex. Soph. exploratis poetae sui locis. Apud Euripidem Phoen. 1290. codd. bis aut quater *αἶ*; ter *Cant.* Aug. d.; in antistr. respondet *φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ*. Or. 316. codd. bis; *Heath.* propter antistr. *ἰὼ Ζεῦ* ter posuit; hinc *Kingius* pro *ἰώ* recte correxit *ὦ*, nisi quod verba *ὦ Ζεῦ* mutato ordine in stropham transponenda esse videntur, quum chorus in stropha *καθικετεύσατε*; in antistropha *κατολοφύρεται*. Alc. 227. verbis *αἶ αἶ* (quater Flor. 10. 15. Havn. ter Flor. A.) *ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε* respondent in stropha verba *ἔξεισί τις; ἢ τέμω τρίχα*; *Herm.* et *Dind.* *ἄρ'* pro *αἶ αἶ*. Imo legendum esse

videtur semel αἶ, de quo vid. infr. Etiam de reliquis locis, ubi αἶ bis aut quater ponitur, vid. infr. Quoniam igitur haec interiectio neque semel neque ter neque quinquies scriptum invenitur, ex *Herodiano περὶ μονήρους λέξεως* p. 27. τὰ δὲ τοιαῦτα περισπᾶται, ἀτταταῖ, αἰαῖ, παπαῖ, bina semper in unum vocabulum αἰαῖ contrahenda esse contendunt *Herm. Dind. Ellendt.*: quam scribendi rationem magis comoediae quam tragoediae propriam esse censemus. Nam cum sit tragicorum „magnumque loqui nitique cothurno," natura rei postulat, ut singulae voces et syllabae pronuntiando magis intendantur, praecipue in iis vocabulis, quibus propter notionem subiectam haec vocis contentio propria est. Hinc comicorum αἰαῖ lugentis esse videtur, qui, quum doloris causa sit levis, magis risum movet quam commiserationem. Quod vero bina plerumque apud tragicos copulantur, huius rei causa non sita in scriptura αἰαῖ, sed in vi et natura huius aliarumque interiectionum, ut ἆ ἆ (s. v.). *Herodianus* autem l. c. hanc vocem tantum ad accentum stabiliendum affert, non ad scripturam. Abs quo αἶ interiectionis vice κατ' ἐξοχὴν fungente, ut bis Phoen. 1500. αἶ αἶ, ἰώ μοί μοι. Alc. 865. Suppl. 819. Tr. 1228. Herc. f. 1067. Med. 1007. 1009. Phoen. 1554, differt alterum αἴ, quod acuto accentu scribitur; de cuius toni historia disserit *Ellendt.* l. c. p. 32; cf. *Goettl.* l. c. p. 362. Ut enim ἅ (s. v.), ita αἴ vim quandam *relativam* (quam vim etiam natura accentus recipere videtur) habet, quum ἆ et αἶ omnibus quasi enuntiationis partibus absolutis solum per se stet, quod ex iis maxime locis patet, in quibus post interiectionem particula aliqua subsequitur, Herc. f. 1140. αἶ αἶ. στεναγμῶν γάρ με περιβάλλει νέφος. Troad. 197. αἶ αἶ, αἶ αἶ. ποίοις δ' οἴκτοις τὰν σὰν λύμαν ἐξαιάζεις, cf. Iph. A. 137. Hipp. 1370. αἶ αἶ αἶ αἶ. καὶ νῦν ὀδύνα με βαίνει, cf. Herc. f. 900. Hipp. 806. Cycl. 847. Iph. A. 404. Omittitur particula Hec. 684. αἶ αἶ, κατάρχομαι νόμον βακχεῖον, item Or. 855. 1375. Phoen. 1223. 1350. Med. 277. 1042. Hipp. 208 (extra vers.); vulg. ἒ ἕ. Herc. f. 913. Chrys. fr. II, 1. Hec. 229. 332. Med. 144 (extr. vers.). Hipp. 1255. Andr. 1073. Bacch. 1348. Suppl. 1148. Cycl. 696. Quater legitur Med. 111 (extra vers.); codd. bis aut ἓ ἕ. Rom. A. B. ἓ ἓ αἶ αἶ. Paris. A. quater ἕ. Phoen. 1290. Hipp. 1347. Tr. 197; alii codd. bis. Hipp. 830. 1370. Andr. 829. Tr. 1226. Alterum vero αἴ, quod a priore diversum etiam *Ellendt.* l. c. statuit et cui id ipsum adnectitur, quod ad notionem eius accuratius declarandam pertinet, prae aegritudine dolentis est et indignabundi animi. Hipp. 881. αἶ αἶ· κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον. Hec. 183. αἶ αἶ σᾶς ψυχᾶς. Hipp. 814. αἶ αἶ τόλμας. Troad. 624. 625. αἶ αἶ, τέκνον, σῶν ἀνοσίων προσφαγμάτων. αἶ αἶ μάλ' αὖθις. Semel positum, ut in locis ab *Ellendtio* p. 31. allatis, videtur Alc. 227. αἶ ἄξια καὶ σφαγᾶς

τάδε i. q. αἶ ἀῤῥήτων κακῶν (vid. supra). In Herc. f. 899. αἶ αἶ κακῶν, genit. κακῶν potius ad praecedentia referri videtur, ita ut αἶ scribatur hoc modo: οὔποτ' ἄκραντα δόμοισι Λύσσα βακχεύσει, αἶ αἶ, κακῶν· αἶ αἶ δῆτα· τὸν γεραιὸν ὡς στένω. [Omnino necessarium, ut κακῶν ad ἄκραντα referatur: frigidissimum enim στένω κακῶν. *Const. M.*]

αἶα, *terra*. In melicis et diverbiis apud Euripidem obvium; neque sine caussa *Seidl.* de verss. dochm. p. 263, formam αἶα non reperiri censet, ubi de inferis sermo sit: nam αἶα dicitur terra, quatenus incolitur. *Δωρίδος αἶας* Hec. 450. *Φρυγῶν ἐς αἶαν* Hec. 1141. *Κόλχων ἐς αἶαν* Med. 2. *Δελφῶν κατ' αἶαν* Andr. 51. *κάτ' αἶαν Πελοπίαν* Ion. 1591. *Φωκέων ἐς αἶαν* El. 1287. *αἶας Αυλίας* Alc. 111; vid. *Herm.* et *Pflugk.* *τὰν πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν λευκὰν ἀκτάν*, *Leucen insulam*, Iph. T. 435. *εἰς τήνδε αἶαν* (Tauricam) ib. 736. *μακάρων ἐς αἶαν* Bacch. 1337. *ξένην ἐπ' αἶαν* Hipp. 898. 1049. Cf. de hoc postremo loco *Dind.* in eph. aut. Darmst. 1836. p. 13. *ἄμικτον αἶαν* Iph. T. 403. *ἄλλαν ἐπ' αἶαν* Hipp. 1125. El. 97.

αἴαγμα, *luctus*. In plurali modo apud Euripidem invenitur. *αἰάγμασι στένουσα* Hel. 186. *πέπονθας ἄξι' αἰαγμάτων* Alc. 876. *αἴλινον αἰάγμασιν ἃ τοῖσδε προκλαίω* Phoen. 1520. *σὺν ἀλαλαῖσιν αἰλὶν αἰαγμάτων* ib. 337. V. s. ἀλαλά.

αἰάζειν, *lugere*, *lamentari*. *αἰάζωμεν* Troad. 146. *οἰκτρὰν αἰαζόντων αὐδάν* Iph. T. 226. *θρῆνον αἰάζετ'* Herc. f. 1053. *ἔκλαγξ' ὄπα ἀξύνετον αἰάζουσα* Ion. 1205. *αἰάζω τύχας* Or. 80. *τὸν δαίμον' αἰάζειν* Med. 1347. *δουλείαν αἰάζουσιν* Troad. 159.

Αἰακίδης, *Aeacides*. *τὰς (ἵππους) πόντιος Αἰακίδᾳ Πηλεῖ δίδωσι δαίμων* Rhes. 240. *Πιερίδες — Πηλέος εἰς γάμον ἦλθον Θέτιν τόν τ' Αἰακίδαν — κλέουσαι* (vulg. *κλεῖ.*) Iph. A. 1045; cf. Andr. 790. *ὦ γέρον Αἰακίδα* etc., ubi chorus laudibus celebrat praeclare a Peleo facta.

Αἰακός, n. pr. *Αἰακὸν ἔφυσεν (Ζεὺς), Οἰνώνης πρόμον* Iph. A. 699. *ποῦ δ' Αἰακοῦ παῖς — Πηλεύς* ib. 700. *Αἰακοῦ γένεθλον*, Achilles, ib. 855. *Πρωτεὺς — γαμεῖ Ψαμάθην, ἐπειδὴ λέκτρ' ἀφῆκεν Αἰακοῦ* Hel. 7.

Αἴας, n. pr. *Αἴας ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος* Iph. A. 289. *Τελαμωνίου δ' Αἴαντος εἰσεῖδον σφαγάς* Hel. 854. *Αἴας μ'* (Teucrum) *ἀδελφὸς ὤλεσ' ἐν Τροίᾳ θανών* ib. 94; cf. 101. *τρικόρυθος Αἴας* Or. 1480. *οὔτ' ἂν Αἴαντος δόρυ — σχέθοις* Rhes. 601; cf. 462. 497. *Αἴαντος δίκαιος γόνος* fr. inc. XVIII (CXC). *Αἴας εἷλκε Κασάνδραν βίᾳ* Tr. 70; cf. 614. In plurali *δύ' Αἴαντε τὸν Ὀιλέως Τελαμῶνός τε γόνον* Iph. A. 192.

Αἴγαιος, *Aegeus*. *Αἴγαιον πόρον* Troad. 82. *πέλαγος Αἰγαίου*

κόρον Hel. 129. πέλαγος Αἰγαίας ἁλός Troad. 88. Αἴγαιον οἶδμα Iph. A. 1601. Αἰγαίαις ἐναλοις ἀκταῖς Hel. 1141. πόντιόν τ' Αἴγαιον ἐπ' ἀκτὰν ἀλίμενον Alc. 598, ubi *Herm.* et *Dind.* cum *Musgr.* (quem vid.) Αἰγαίων'; in antistr. libr. θάρσος; *Barnes.* recte θράσος. τὰς ἐν Αἰγαίῳ φθοράς Hel. 772. δίπαλτον ἱερὸν ἀνὰ μέσον πλατᾶν πέσοι Αἰγαίου κεραυνοφαὴς πῦρ Troad. 1104; *Matth.* „fulmen in Aegaeo mari missum;" *Musgr.* Ἰδαίου, *levis Idaei.* Simili sensu Αἰγαίου potius ad Neptunum retulerim; Strab. VIII. p. 385, C. ed. Paris. Αἰγαὶ Ποσειδῶνος ἱερὸν ἔχουσαι. Soph. Laec. fr. II, 1. Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρωνός. Cuius tridentem Euripides vocat Neptuni κεραυνοφαὲς πῦρ, ut Iovis fulmen Δῖον πῦρ Bacch. 8. Alc. 8; Forsan poetae magis accommodatum sit legere Αἴγαιον κεραυνοφαὲς πῦρ, ut vim adiectivi sustineat.

αἴγειρος, *populus.* ὑπὸ αἰγείροις Hipp. 210.

Αἰγεύς, n. pr. Αἰγεῖ — τῷ Πανδίονος Med. 1385. Suppl. 7. σὲ τὸν εὐπατρίδαν Αἰγέως — παῖδα, Theseum, Hipp. 1283. ὦ γεραιοῦ τέκνον Αἰγέως ib. 1431. Αἰγέως τόκος Suppl. 647. παῖδα κλεινὸν Αἰγέως ib. 656. πρὸς οἴκους Αἰγέως ib. 360. Vocativus Αἰγεῦ in compellando Med. 690.

Αἰγιαλεύς, n. pr. Adrasti filius. σύ τ' ἀντὶ πατρὸς, Αἰγιαλεῦ, στρατηλάτης νέος καταστάς Suppl. 1216.

αἰγιαλός, *littus.* παράλιον αἰγιαλόν Iph. T. 425. αἰγιαλοῖσι παρά τε κροκάλαις Iph. A. 210.

Αἰγικορεῖς. Ita vocatur una quatuor Ionicarum tribuum, quarum reliquae tres erant Γελέοντες, Ὅπλητες, Ἀργάδεις. Antiqui, ut est in fabula, harum tribuum genus duxerunt a quatuor Ionis filiis Γελέων, Αἰγικορεύς, Ἀργάδης, Ὅπλης: vid. Herod. V, 66; cui veterum opinioni favet Euripides Ion. 1579 sq. Quae vero sit ratio ac vis horum nominum, ambigunt viri docti, quorum sententias vid. *Herm.* praef. Ion. XXVII sq. Putant enim antiquos Atticos ad *vitae genera* in tribus fuisse dispertitos; cf. *Boeckh.* athen. Staatshaushalt. II. p. 28; et *Herm.* griech. Staatsalterth. §. 94. Hinc Αἰγικορεῖς (ab αἴξ et κορέννυμι; a κορεῖν, *colere*, *Welcker.* Aeschyl. Trilog. p. 294. not. 535.) *pastores* vel *rusticos* intelligunt. *Plut.* Sol. 23. τοὺς ἐπὶ νομαῖς καὶ προβατείαις διατρίβοντας. Quam sententiam recte refutavit *Herm.* l. c. p. XXIX sq. Magis arridet coniectura, quam proposuit *Göttlingius* in scholis de graec. antiquit. habitis. Is enim has tribuum appellationes τιμοκρατίας esse censet, qua cives *census* nomine in classes distributi sunt, ita ut γελέοντες sint οἱ ὀλίγοι, ὅπλητες i. q. ὁπλῖται, αἰγικορεῖς i. q. γυμνῆται, ἀργαδεῖς i. q. θῆτες. De singulis vid. singulas voces. Interim haud scio an haec classium descriptio non

quadret ad primordia civitatis, ubi non iuris quaedam aequabilitas, qualis est liberi populi, regnat, sed potentiores in inferiores dominantur. Et quidem nomen *Αἰγικορεῖς* duxerim ab *αἰγίς* et *κόρος*, *κορύσσω*. Euripides Ion. 1580. *ἐμῆς τ' ἀπ' αἰγίδος ἔμφυλον ἕξους' Αἰγικορῆς* (cf. *Herm.* ad h. l.); quod quomodo (nisi fallor c. Strab. VIII. p. 383.) de *sacerdotibus* intelligat *Herm.* praef. Ion. p. XXX. non video. Quod vero Euripides nomen *αἰγίς* ad aegidem Minervae transfert, hoc poetae condonandum lusu poetico gaudenti, neque tam absurde locutum fuisse puto, ut, si *Αἰγικορεῖς* ex sententia *Welckeri* l. c. ab *αἴξ* derivandum esset, dicis causa ab aegide Minervae derivaret. Scilicet *αἰγίς* lorica fuisse videtur e pelle caprina facta, qua *Αἰγικορεῖς* induti erant. Quae vero ratio sit huius tribus ac natura, vid. s. *Ἀργαδεῖς*.

Αἴγινα, n. pr. *Αἴγινα θυγάτηρ ἐγένετ' Ἀσωποῦ πατρός* Iph. A. 697.

αἰγίς, *aegis*. *ἣν* (*Γοργοῦς δέρος*) *αἰγίδ' ὀνομάζουσι, Παλλάδος στολήν* Ion. 996; cf. 1580. *Γοργὼ δ' ὡς ἐπ' αἰγίδος θεᾶς* Rhes. 306. *κεκρασπέδωται δ' ὄφεσιν αἰγίδος τρόπον* Ion. 1423. *Pellem caprinam* (utpote ab *αἴξ*), quae *lebetis* vicem suscipiat, denotat Cycl. 359. *μέλη ξένων δασυμάλλῳ ἐν αἰγίδι καινόμενα*: *Heath.* intelligit patinam ad carnes mensae apponendas idoneam. At vid. *Barnes.*

Αἴγισθος, n. pr. *θνήσκει* (Agamemnon) *τοῦ Θυέστου παιδὸς Αἰγίσθου χερί* El. 10. *σφαγεὶς Αἰγίσθου* ib. 124; cf. 685. 764. 869. 885. *Αἴγισθος βασιλεύει χθονὸς ἄλοχον Τυνδαρίδα κόρην ἔχων* ib. 12. *Αἴγισθος ἦν ὁ κρυπτὸς ἐν δόμοις πόσις* Or. 561. *ἄνδρ' οὐ κακίον' Αἰγίσθου πόσιν* El. 1081. *λυγρὰν Αἰγίσθου λάβαν θεμένα δόλιον ἔσχεν ἀκοίταν* ib. 165. *τεκοῦσα ἄλλους παῖδας Αἰγίσθῳ πάρα* ib. 62. *μισήσειαν Αἰγίσθου λέχος οἱ νέρτεροι θεοί* Or. 619. *μέλλοντ' Ὀρέστην χερὸς ὑπ' Αἰγίσθου θανεῖν* El. 17. *δεῖν' ὑπ' Αἰγίσθου παθών* ib. 85. *σφ'* (Electram) *εἶχ' ἐν δόμοις Αἴγισθος, οὐδ' ἥρμοζε νυμφίῳ τινί* ib. 24; cf. 32. 266. *μήτηρ νιν ἐξέσωσεν Αἰγίσθου χερός* ib. 28. *ὕβριν Αἰγίσθου* ib. 58. *δίκη ἂν ἦλθεν Αἰγίσθῳ τότε* ib. 42. *τὰ εἰς Αἴγισθον κακά* Or. 1158. *Αἰγίσθου φόβῳ* El. 525. *τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων* Or. 435. 894. Praeterea de Aegistho quamquam in scenam non prodeunte, at partes agente, sermo est El. 621. 665. 685. 764. 783. 796. 811. 826. 838. 869. 885. 894. 984. 1276.

αἴγλη eandem habet stirpem, quam *αἰθήρ* (cf. *Lob.* ad Ai. p. 97.), unde etiam *αἴθρη*, *caelum serenum*. Ut enim *ἀήρ*, *αἰθήρ* (ab *ἄω*, cuius radici *ᾰ* plerumque admiscetur iota, ut in *ἀεί — αἰεί* etc.) circumfusam denotant super terram spirabilem *aëris* naturam, ita *αἴγλη*, quae est veterum opinio, proprie est ea materia, quae naturam spirat *lucis* (*αὐγή*, quod est

eiusdem stirpis) pariter atque *caliginis* seu *tenebrarum* (ἀχλύς; vid. s. αἴθαλος). Hinc αἴγλη proprie non significat *lucem*, quatenus est *splendor* vel *fulgor luminis*, sed quod nos dicimus *Schein*, [Hinc λευκὴ αἴγλη Homeri in Od. ζ', 45; indeque Empedocles in Physic. 2. p. 522. aërem et aquam vocat νῆστιν αἴγλην, et quidem αἴγλην φῶς διαφανῆ, ut ait Simplicius. *Const. M.*] Troad. 549. ch. ἐν δόμοις δὲ παμφαὲς σέλας πυρὸς μέλαιναν αἴγλαν ἀνέδωκεν παρ' οἴνῳ (e coni. *Bergkii* l. c. p. 58. pro ἔδωκεν, licet quod idem proponit πυρίπνοον pro vulg. παρ' ὕπνῳ parum sit aptum), quatenus eorum, qui vino sunt ebrii, lumina tenebris quodammodo offusa sunt. [Nititur haec explicatio scriptura παρ' οἴνῳ, quam *Schaef.* pro vulgata παρ' ὕπνῳ ingeniose reposuit. Quam etsi certam puto atque iniuria a *Dindorfio* neglectam, tamen malim αἴγλη cum *Matth.* de *nigricante luce*, qualis est taedarum, accipere, ita tamen, ut, sicut v. 540. δάπεδα propter instantem calamitatem vocantur φόνια, sic αἴγλη quoque μέλαινα poetico verborum lusu simul imminentem Troianorum stragem significet: *lux nigra* propter colorem *nigrum* et propter *nigram* quae instat mortem (*Todesschein*). Cf. Virg. Aen. 7, 458. *Const. M.*] Hinc Soph. Phil. 819. ὄμμασι δ' ἀντίσχοις τάνδ' αἴγλαν, ἃ τέταται τανῦν, αἴγλη esse non potest *lux*, quae nulla est dormienti i. e. *caligo*, quod perridiculum, sed simpliciter et vi sua propria denotat oculorum *caliginem* vel *diluculum*, utpote eius, qui morbo debilitatus non gravi teneatur somno. [Possis igitur αἴγλην etiam cum *Herm.* simpliciter interpretari *Schein*. Sed cave de *luce* cogites, *quae non est lux*, ne sociam habeat *lucus a non lucendo*. *Const. M.*] Ut igitur αἴγλη de rebus dici potest, quae *tenebris* sunt offusae (quatenus harum quoque est *species*), ita etiam de iis, quae *lucem* diffundunt. τί φέγγος, τίν' αἴγλαν ἐδίφρευε — Σελάνα Suppl. 990. mel. μηνάδος αἴγλα Rhes. 534. ch. Hinc de facium *luce* s. *splendore*. Troad. 321. ch. ἀναφλέγω πυρὸς φῶς ἐς αὐγάν, ἐς αἴγλαν. Ceterum apud Euripidem, ut apud Sophoclem, in melicis tantum legitur ideoque vox esse videtur poetica.

αἰγλήεις, *nitidus*. νίψαντ' αἰγλάεντα σώματα ῥοαῖς Androm. 285.

Αἴγυπτος, ὁ, n. pr. Αἴγυπτος — σὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ Ἄργος κατασχὼν Archel. fr. I, 1. Δαναὸν Αἰγύπτῳ δίκας διδόντα, i. e. δικάζοντα, Or. 872.

Αἴγυπτος, ἡ, n. pr. Πρωτεὺς τάδ' οἰκεῖ δώματ', Αἴγυπτος δὲ γῆ Hel. 467; cf. 468. El. 1281. Αἰγύπτου πέδον Hel. 2. Αἰγύπτου δ' ἄναξ, Proteus, ib. 5; cf. Hel. 688. πλεκτὰν Αἰγύπτου παιδείαν, i. e. funes, Tr. 121.

αἰδεῖσθαι. Epicae quae dicitur formae αἴδομαι invenitur participium in melicis. Herc. f. 1199. αἰδόμενος e coni. *Herm.* Phoen.

1496. αἰδομένα c. codd. Ab αἴδεσθαι derivatur fut. αἰδέσομαι ceteraque tempora; *Matth.* gr. §. 173; neque recte *Rost.* ap. *Damm.* s. αἴδομαι hoc per syncopen ex αἰδέομαι ortum existimat, quod contra est. Sicut autem αἰδώς (s. v.) *naturalem* quendam *pudorem* s. *verecundiam* exprimit, ita αἰδεῖσθαι proprie est naturali *pudore affectum esse*, *pudentem* s. *pudicum esse*, *erubescere*, *verecundari* (cf. *Matth.* ad Iph. A. 553.), ut Hom. Od. ρ', 578. αἰδεῖται κατὰ δῶμα, et Il. κ', 237. αἰδόμενος σῇσι φρεσί i. e. αἰδόφρων. Eurip. Phoen. 1496. τὸν ὑπὸ βλεφάροις φοίνικ' ἐρύθημα προςώπου αἰδομένα, ubi accusativus rem denotat, quae verbo efficitur (Resultat; vid. *Matth.* ad h. l. et gr. §. 408. b.); *schamroth*. Ita Hec. 515. ἆρ' αἰδούμενοι (νιν ἐξεπράξατε), *pudore obruti* (*mit einer gewissen Scheu*). αἰδούμενος πολλὰ δὴ διέφθορα Med. 349, *verecundia ductus*; vid. s. αἰδώς. τί γάρ ἔτ' αἰδοῦμαι; Or. 1048, *pudore retineor*. Iph. A. 997. ὅμως δ' ὅσον γε δυνατὸν αἰδεῖσθαι χρεών, *sed tamen non ultra, quam res patitur, verecundum esse oportet* i. e. non immodice verecundum esse op. (*man muss die Schamhaftigkeit nicht zu weit treiben*): nam etiam ad Achillem accedens Iphigenia poterat δι' αἰδοῦς ὄμμ' ἔχειν, ut est v. 994; vid. *Matth.* ad l. et cf. Erecht. fr. XII. Ibid. 380. libri praebent lectionem ἀνὴρ γὰρ αἰσχρὸς αἰδεῖσθ' οὐ φιλεῖ et οὐκ αἰδεῖσθαι φιλεῖ: omnes e. Stob. corrigunt ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς αἰδεῖσθαι φιλεῖ; parum considerate; luce clarius est scribendum esse ἀνὴρ γὰρ αἰσχρὸς (s. v.) αἰδεῖσθαι φιλεῖ, *homo si turpia perpetravit solet erubescere*. τό τε γὰρ αἰδεῖσθαι σοφία τάν τ' ἐξαλλάσσουσαν ἔχει χάριν Iph. A. 563. Sic plurimi pro vulgato σοφίᾳ. Sed dubito an *verecundia* universe dici possit σοφία, neque haec cum antecedentibus congruunt. Imo legas τό τε γὰρ αἰδ. σοφία τ' ἀντεξαλλάσσουσαν χάριν ἔχει i. e. *verecundia* enim (ὁ ὀρθὸς τρόπος v. 559.) *coniuncta cum sapientia* (quae τροφαῖς ταῖς παιδευομέναις i. e. *disciplina* comparatur v. 561) *remunerantem capit gratiam, ut prudenter perspiciat decorum*. Scil. χάρις ἀντεξαλλάσσουσα est gratia, quae se ipsam commutando substituit s. contra dat i. e. mutua, remunerans gratia. Ante τροφαί θ' ponendum comma. Vid. Heracl. 461 sq. Alc. 604 sq. Herc. f. 300 sq. Hinc *pass.* αἰδεῖσθαι cum accus. est *revereri*, *vereri*, *observare* aliquem. αἰδέσθητί με Hec. 286. 806. αἰδεσθεὶς ἐμέ Alc. 860. τοὺς κλύοντας αἰδεσθεὶς λόγων Heracl. 813. In *medio*. αἴδεσαί με Iph. A. 1246. οὐ μὴν σύ γ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ᾐδέσω Alop. fr. III (I). Et quidem inter aor. pass. et med. illud interesse videtur, ut passivum denotet tanquam externa quadam vi vel auctoritate coactum, qui quamvis invitus reveretur id quod debet, medium vero interno quodam pulsu vel sua sponte motum: hinc αἴδεσαι magis supplicantis est atque de liberis dicitur, qui implorant

misericordiam parentum, ut Iph. A. 1246, et de parentibus, qui liberorum, ut Alop. fr. III, vid. *Matth.* gr. p. 523. Hinc Pind. Pyth. IV, 308. *αἰδεσθέντες ἀλκάν*, similiter ut Heracl. 813. *αἰδεσθεὶς λόγων*. *αἰδούμενος θεούς* Hipp. 1258. *οὐκ αἰδεῖ θεούς* Bacch. 263. *θεῶν ἱκτῆρας αἰδεῖσθαι* Heracl. 102. *συγγόνους αἰδουμένη καὶ παρθενείαν* Rhes. 926. *αἰδοίμεθ' ἂν Ἀγαμέμνονα* Iph. A. 838. *αἰδούμεθ' ὄχλον* Phoen. 1282. *πᾶσιν τόδ' ἐμπέφυκεν αἰδεῖσθαι φίλους* Iph. A. 839. *αἰδούμενος τὸ σὸν ὄμμα* Herc. f. 1199, ubi causam non video, cur *Herm.* et *Dind.* libr. et codd. lectionem mutarint in *αἰδόμενος*; neque enim metrum absonum. *αἰδοῦμαι τάδε* Iph. A. 848. *αἰδούμεθα τὰ λελεγμένα μοι*, *abominor verecundia ductus ea quae dixi*, Hipp. 244. Similiter *αἰδεῖσθαι χρὴ τὸ λίαν*, i. e. *vitare nimia*, Antiop. fr. VIII (XX), 1. *οὐδὲν αἰδέσει λιτάς* Med. 326. *σέβας χειρὸς αἰδοῦμαι τὸ σόν* Hipp. 335. *τὸ μὴ δακρῦσαι αἰδοῦμαι* Iph. A. 452. *αἰδούμεθ' εὐνάς* Ion. 977. Cum infinitivo. *ὀνομάζειν αἰδοῦμαι θεὰς Εὐμενίδας* Or. 37. *πατέρ' αἰδοῦμαι λέγειν* Or. 556. *ἐκβαλεῖν αἰδοῦμαι δάκρυ* Iph. A. 451. *νέας παρθένους αἰδούμεθα ὄχλῳ πελάζειν*. Heracl. 43. *κτείνειν ὑμᾶς αἰδοῦμαι* Ion. 179. *αἰδούμεθα (λέγειν)* ib. 336. *ᾐδεῖτό σε τῶνδ' ἀπώσασθαι δόμων* Alc. 826. Cur non *ηἰδεῖτο*, ut *ηὔχουν*? Nam *η* et *ῃ* uno eodemque sono pronuntiare falsum esse quivis facile videt. Cadit illud in verba quaecunque ab *αι* — incipiunt. Purganda tandem lingua a grammaticorum insana iota subscripti libidine. Vid. Praefat. Ceterum stirps verbi *αἰδεῖσθαι* est interiectio *αἶ*; vid. s. *αἰκία*: perversa enim derivatio, quam ponit *Damm.* s. v. *αἰδώς*.

Ἀΐδης, vid. *Ἅιδης*.

αἰδόφρων i. e. *αἰδόμενος*, *misericors*. *ὅστις αἰδόφρων πρός σ' ἦν μάλιστα* Alc. 662.

αἰδώς, *pudor*, in universum denotat eum „animi affectum, quo prohibemur turpe quid vel nobis indignum facere, sensum honesti," *Matth.* ad Alc. 617, et Suppl. 912; cf. ad Heracl. 6. *ὦ πότνι' Αἰδώς, εἴθε — τἀναίσχυντον ἐξῄρου φρενῶν* Hipp. fr. IV (III), 1 sq.; cf. Iph. A. 821. Similiter Hipp. 78. *αἰδὼς* dicitur *λειμῶνα ποταμίαισι κηπεύειν δρόσοις*, *pratum fecundare*, quatenus impedit ipse pudor animis hominum insidens, ne decerpant flores vel pratum omnino laedant. [Aliter et nescio an sequentibus accommodatius haec verba interpretantur *Herm.* et *Matth.*, quos vide. *Const. M.*] *οὐδέ τις ἀποτόμου λήματός ἐστιν αἰδώς* Alc. 896. *αἰδὼς (mos verecundus) ὀργῆς πλεῖον ὠφελεῖ βροτούς* Tem. fr. IV. *αἰδώς γ' ἀποικεῖ τῆσδε τῆς θεοῦ (i. e. βίας) πρόσω* Herc. f. 557. *βέβακε δ' ὅρκων χάρις οὐδ' ἔτ' αἰδὼς Ἑλλάδι* Med. 439. *αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖσι γίγνεται* Chresph. fr. XIX. *ποῦ τὸ τᾶς αἰδοῦς — δύνασιν*

ἔχει σθένειν τι πρόσωπον Iph. A. 1089. αἰδοῦς δὲ — δυσκρίτως ἔχω πέρι· καὶ δεῖ γὰρ αὐτῆς κἄστιν οὐ κακὸν μέγα Erecht. fr. XII, 1. Huc pertinet Hipp. 385. δίσσαι δ' εἰσὶν (αἰδοί)· ἡ μὲν οὐ κακὴ, ἡ δ' ἄχθος οἴκων, ubi vid. *Valcken.* τὸ εὐγενὲς ἐκφέρεται πρὸς αἰδῶ Alc. 604, i. e. „ὁ εὐγενὴς αἰδεῖται" *Matth.* τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ κακῶς αἰδῶ φέρει Suppl. 911, „*efficit, ut turpiter te gerere pudeat,*" *Matth.* τὸ δυστυχές μοι τῶν γάμων αἰδῶ φέρει Iph. A. 1342. δι' αἰδοῦς ὄμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον ib. 994; v. *Matth.* αἰδώς μ' ἔχει ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσα Hec. 970. δι' αἰδοῦς εἶχον Bacch. 441. κρύπτων ὑπ' αἰδοῦς τὰς τύχας Hel. 424. στόμα οὐ συνῆψ' ὑπ' αἰδοῦς Iph. T. 875; cf. Erecht. fr. XX (II), 33. Beller. XX (XVI), 14. αἰδοῖ τῶν πάρος μαντευμάτων Iph. T. 713. *Verecundia.* Or. 100. Electrae interroganti αἰδὼς δὲ δή τίς σ' ἐς Μυκηναίους ἔχει, respondet Helena δέδοικα πατέρας τῶν ὑπ' Ἰλίῳ νεκρῶν. αἰδώς μ' ἔχει ἐς ὄμματ' ἐλθεῖν τοῖσιν ἐξειργασμένοις Or. 460. οἷσιν αἰδὼς μήτ' ἐπαγγέλλειν κακά etc. Hipp. 998; cf. Bacch. 826. Tr. 713. Ion. 861. κοὐκ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι; Herc. f. 556. *Reverentia, observantia.* αἰδοῖ γε (ἡττήθη τοῦ γέροντος) i. e. ᾐδέσατο τὸν γέροντα Andr. 919. αἰδοῖ καὶ τὸ σύγγενες σέβων Heracl. 6. πολλῆς αἰδοῦς τις ἂν τύχοι Heracl. 461; cf. Herc. f. 301. ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς — ἂν τύχοις (sc. εἰ σοφοῖς εἴκοις). οἳ δ' ἔσχον αἰδῶ, ξένια — μοι παρέσχον Iph. T. 949; ubi αἰδώς ad *misericordiae* notionem, ut saepius, inclinat, siquidem quem propter infortunium vel miseriam reveremur *misericordia* prosequimur. De tono accusativi vid. *Goettling.* l. c. p. 259; cf. *Ellendt.* in lex. s. v.

αἰεί, vid. ἀεί.

ἀΐειν, *audire.* In melicis tantum usurpatur ab Euripide. καὶ μὴν ἀΐω Rhes. 546. ἄϊε ματέρος αὐδάν Hec. 174. ἄϊες, ὦ Ζεῦ, — ἰαχάν Med. 148. ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων ib. 204. ἄϊον οἴκτους Troad. 156. οἷαν ἀΐω φάμαν Hec. 177. φάτιν ἄϊον Ion. 508. τάδε Πενθέως ἀΐεις, ἀΐεις οὐχ ὁσίαν ὕβριν Bacch. 373 sq. ὡς ἄϊον καὶ ναυβάταν εἰδόμαν λεών Iph. A. 294. Cum genit. ἀΐετέ μου Suppl. 819. ἄϊες ὦ — ἀνήκουστα τᾶς — πάθεα μέλεα θρεομένας Hipp. 362. V. s. ἀκούειν. In Iph. A. 299. ἔνθα δ' ἄϊον εἰδόμαν νάϊον πόρευμα, qui versus male olet versum 294. ἄϊον καὶ ναυβάταν εἰδόμαν λεών, cum *Scaligero* corrigunt δάϊον. *Herm.* ἔνθαδ' οἷον εἰδόμαν. V. s. ἔνθα. Primam syllabam et corripi et produci a tragicis monent *Seidl.* ad Troad. 156. *Blomfield.* ad Aeschyl. Pers. 639. Apud Euripidem alpha in imperfecto semper producitur, ut in anap. Troad. 156. Ion. 507. Item Hippol. 362: sunt enim numeri antispastici; vid. *Herm.* elem. d. metr. p. 229. In strophicis Med. 148; cf. ib. 204. Iph. A. 294. 299. Quae primae productio aliqua ex parte

in locum videtur succedere augmenti temp. η. Cf. Buttm. lex. II. p. 129, 3. In praesente corripitur alpha Suppl. 819. Rhes. 546. Bacch. 373. 374. Hec. 177, praeter unum locum Hec. 174. ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε ματέρος, quamquam haec ultima verba etiam dochmium efficere probabile est. At totius loci sententia atque nexus non tam *audiendi* nudum significatum, quam *intelligendi, percipiendi* requirit, quum se iam voce significare (ὡς εἰδῇς) velle dicat, οἵαν ἀΐει φάμαν περὶ ψυχᾶς filiae. Atque apud Sophoclem quum notio *intelligendi* voci subest, alpha productum invenimus, ut Oed. Col. 181. προβίβαζε, κούρα, πρόσω· σὺ γὰρ ἀΐεις: cf. ib. 304. in iamb. trim. et Ai. 1263 (vid. *Ellendt.* in lex. s. v.). Aesch. Suppl. 57 sq. εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων, οἶκτον οἰκτρὸν ἀΐων δοξάσει τις ἀκούων ὄπα — ἀηδόνος. Nimirum stirps verbi ἀΐειν est ἄω (vid. s. ἀΐσσω): propriè enim denotat *spirare, halare*. Halat autem et qui *halitum ducit* et qui *halitum mittit*. Ita postrema vi Hom. Il. υ', 403. αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν. ib. ο', 252. ἐπεὶ φίλον ἄιον ἦτορ de morituris dicitur, qui extrudunt quasi spiritum. Altera vero *hauriendi s. halitum ducendi* vi refertur ad ea, quae quis *audit*, ut eiusdem stirpis sunt Lat. *auris, audire* et *aura*, et apud Graecos ἄδειν idem genus habet atque ἀΐειν. Quatenus enim aër reddit sonum, quem quis edit, auris *attrahit* vel *haurit* quasi sonum. Hinc eius est, qui leni quasi afflatu vel odoratu *percipit* aliquid (*merken*), unde αἰσθάνεσθαι, quod eiusdem est stirpis: atque ita, ut grammatici explicant (vid. ap. *Ellendt.*), *intelligendi* (*vernehmen, verstehen*) vim induit, qui significatus optime quadrat ad Hec. 174. Aesch. Suppl. 57. Atque hac vi ᾱ apud tragicos esse videtur productum.

αἰέν, vid. ἀεί.

αἰετός, *aquila*. Vere disputavit de scriptura huius vocis contra *Porson.* praef. ad Hec. p. XXI. *Ellendt.* s. v. ἅπας μὲν ἀὴρ αἰετῷ περάσιμος fr. incert. trag. XXXVII, 1. ὑπ' αἰετοῦ δίωγμα φεύγων Hel. 20. χρυσοῦν αἰετόν πέλτης ἔπι Meleagr. fr. III (VI), 1. *Sidus coeleste* est Rhes. 531. μέσα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ ποτᾶται. *Fastigium* termino technico dicitur αἰετός in Hypsip. fr. XI, 2, e *Valck.* coni. γραπτοὺς ἐν αἰετοῖσι προσβλέπειν τύπους. De stirpe v. *Passov.* s. ἀετός.

αἰθαλόεις, *fulgens*. κεραύνιον πῦρ αἰθαλόεν Phoen. 191.

αἴθαλος, *fumus*. κατὰ δ' αἰθάλου κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι Hec. 911, ubi quod καπνοῦ post αἰθάλου insertum glossema est; vid. *Matth.* ad v. 893. Qui fiat, ut αἴθαλος, quod ab αἴθειν, denotet *fumum*, cognosces s. αἴγλη coll. Hom. Od. κ', 152.

αἰθαλοῦν, *fuligine obducere*. μή σ' αἰθαλώσῃ πολύκαπνον στέγος πέπλους El. 1140; vid. s. αἴθαλος.

αἴθειν, *accendere*. αἴθουσι λαμπάδας πυρός Rhes. 95. πῦρ αἴθει στρατός ib. 41; vid. *Matth.* *Pass.* Iph. A. 1471. αἰθέσθω πῦρ. Hinc αἴθεσθαι est *ardere*, *fulgere*. πεύκης αἴθεται σέλας Troad. 298. δώματ' αἴθεσθαι δοκῶν Bacch. 624. τὰν (γῆν) ἅλιος αἰθομέναν δέρκεται Hipp. 1279. ἃν (πόλιν) πυρὸς αἰθομέναν κατέλυσεν ὁρμά Troad. 1080; vid. *Matth.* ad h. l. Quod vero his duobus in locis αἰθόμενος et αἰθομένα corrigere volunt, αἴθεσθαι non tam *urere* est, quam *ardere*; v. s. αἴγλη. Nisi vero ἅλιος αἰθόμενος cum *Bergkio* l. c. p. 53. ad Anaxagorae philosophi disciplinam referatur, qua sol pro lapide igneo habebatur.

αἰθέριος, *caelestis*. ἄστρων αἰθέριοι χοροί El. 467. Πλειάδες αἰθέριαι Rhes. 530. διὰ αἰθερίας πλανός El. 1349. ἐν αἰθερίῳ ῥόμβῳ (vid. ῥόμβος) Pirith. fr. II, 1. *Aërius*. ἐπ' αἰθερίαν γονῆς Chrys. fr. VI (VII), 9. ῥόμβον θ' ἑλισσομένα κύκλιος ἔνοσις αἰθερία Hel. 1379. σμύρνης αἰθερίας καπνόν Troad. 1064. πάλλε πόδ' αἰθέριον ib. 325. ἑδρ' αἰθέριον Andr. 831. αἰθερία δ' ἀνέπτα Med. 441. αἰθερίαν πέτραν Suppl. 987.

αἰθήρ, *aether*, *coelum*, altissima et purissima aëris pars, in qua sunt astra. Διὸς ἀστερωπὸς αἰθήρ Ion. 1079. Διὸς αἰθὴρ, ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ Chrys. fr. VI (VII). ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα fr. inc. tr. I. αἰθέρα ναίοντες Οὐρανίδαι Bacch. 391. τῶν ἐν αἰθέρι δισσῶν Διοσκούρων Iph. A. 768. ἐν αἰθέρος πτυχαῖς sunt Dioscuri cum Helena Or. 1631. 1636; cf. Hel. 1512. Ἑρμῆς λαβών μ' ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος νεφέλῃ 'κάλυψεν Hel. 44. Hinc Helena Menelao, αἰθήρ, inquit (βλέποντα σώματ' ἐξεργάζεται), ὅθεν σὺ θεοπόνητ' ἔχεις λέχη Hel. 590. βάσομαί τ' ἐς αἰθέρα πολὺν ἀερθεὶς Ζηνὶ προσμίξων fr. inc. tr. CLIV. βέβηκεν ἄλοχος σὴ πρὸς αἰθέρος πτύχας —, οὐρανῷ δὲ κρύπτεται Hel. 611. Solis equi ἔπταντ' ἐπ' αἰθέρος πτύχας Phaeth. fr. IX. X (VII. VIII), 6. Λιβυκὸν αἰθέρ' ἐμβαλών ib. 1. θεῶν παῖδες — διὰ λαμπροτάτου βαίνοντες αἰθέρος Med. 829 sq. ἐδιφρεύετο Σελάνα κατ' αἰθέρα Suppl. 992. Iupiter οὐράνιον ἕδρανον ἐπιβεβὼς αἰθέρα τε Troad. 1079. Οὐρανὸς ἀθροίζων ἄστρ' ἐν αἰθέρος κύκλῳ Ion. 1147. ὁ πετόμενος ἱερὸν ἀνὰ Διὸς αἰθέρα γοργοφόνος Andromed. fr. II. p. 45. ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἴκησιν Διός Melan. fr. VII.; cf. Androm. I (XXVIII), II. p. 45. De hoc aethere accipiendus etiam videtur locus Belleroph. fr. XVI (I). τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς αἰθέρ' ἰδέσθαι σπεύδω. Αἰθέρα καὶ Γαῖαν ἀείδω fr. inc. trag. CLXXIV. νοῦς εἰς ἀθάνατον αἰθέρ' ἐμπεσών Hel. 1022. πῦρ αἰθέρος vocatur sol Ion. 64. Πλειὰς μὲν ᾔει μεσοπόρον δι' αἰθέρος Ion. 1152. Hinc omnino *aër*, qui terram ambit et e quo spiritum ducimus. μέρος

τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένου αἰθέρος Bacch. 293. Γαίαν ἡμένην ἐν αἰθέρι fr. inc. trag. CLXXVIII, 2. αἰθέρ' ἀμπτάμενος οὐράνιον Hec. 1100. πολιὸν αἰθέρ' ἀμπτάμενος Or. 1376. πρὸς αἰθέρα ἀμπτάμενος Iph. T. 843. ἐξακρίζετ' αἰθέρα πτεροῖς Or. 275. τὸν ταναὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεσθε ib. 322. καπνὸς θοάζων αἰθέρος ἄνω Or. 1542. δρόμον ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος Phoen. 167. γῆ ἅ νιν (ὄψιν πάνοπλον, terrigenas) δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς, quae eos in lucem protulit, ib. 680. ἔβλεψας πόσει τὸν αὐτὸν αἰθέρα Troad. 1024. Sphinx φέρεν αἰθέρος εἰς ἄβατον φῶς Καδμογενῆ γένναν ib. 816. πτηνὸν ἆραι σῶμ' εἰς αἰθέρος βάθος Med. 1297. ἢν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα Phoen. 1222. φοιτᾷ ἀν' αἰθέρα Κύπρις Hipp. 447. Ἄρτεμις διὰ λαμπρὸν αἰθέρα ἔπεμψεν Ἰφιγένειαν Iph. T. 29. (ἄγαλμα φέρειν) σεμνὸν ὑπ' αἰθέρα ib. 1177. γνοφώδη αἰθέρος φυσήματα, de procella, Troad. 79. κόνις — πρὸς αἰθέρα sc. ἀΐξασα ib. 1320. ἐκαίνει φαεννὸν αἰθέρα, qui auras gladio verberat, Bacch. 631. Ζεὺς πρέπων δι' αἰθέρος κύκνου πτερῷ Hel. 217. ἀναρπάζειν δι' αἰθέρος ib. 253. θεῖον σέμνον θεσμὸν αἰθέρος μυχῶν Hel. 875. ἐς αἰθέρ' οἴχεται ib. 1235. μ' ἀφείλεθ' ἡ τύχη, ὥσπερ πτερὸν πρὸς αἰθέρα Herc. f. 510. αἰθέρος τέκνα vocantur οἰωνοί El. 897. πρὸς αἰθέρ' ἐξαμιλλῆσαι κόραις Hypsip. fr. XI. πλόκαμον εἰς αἰθέρα ῥίπτειν Bacch. 150. δέρην εἰς αἰθέρα δροσερὸν ῥίπτειν ib. 863. — Verba irrita πρὸς αἰθέρα emitti dicuntur, ut ἐμοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα φροῦδοι — μάτην ῥιφέντες Hec. 334; imprimis ab iis, qui nemine praesente loquuntur. θρήνοις πρὸς αἰθέρ' ἐκτενοῦμεν Andr. 93. λέξω πρὸς αἰθέρα Iph. T. 43. αἰθέρ' ἐς μέγαν γόους ἀφείην El. 59. Sed omnino αἰθήρ τι τινός audire dicitur Iph. A. 365. Similiter γῆρας κατ' αἰθέρ' ἀεὶ πτεροῖσι φορείσθω Herc. f. 653, evanescat. Suppl. 1139. αἰθὴρ ἔχει νιν ἤδη πυρὸς τετακότας σποδῷ. Or. 1087. μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ αἷμά μου δέξαιτο. Anima mortui in ventos abit, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα (ἀπῆλθε) Suppl. 533. ἀπέσβη πνεῦμ' ἀφεὶς ἐς αἰθέρα fr. inc. tr. CXXVII, 2. Sed γῆ ἄνεισ' ἐς αἰθέρα Syl. fr. I (II), 4, de praepostero naturae statu. — τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὅδ' αἰθήρ Hipp. 179. αἰθὴρ ἐνδιδοὺς θνητοῖς πνοάς fr. inc. trag. CL. 4., [hinc αἰθήρ pro πνοή, spiritus. φάρυγος αἰθέρ' ἐξιεὶς βαρὺν Cycl. 409. σιγῶμεν ἐγκάψαντες αἰθέρα γνάθοις ib. 625.] λαμπρὸς αἰθήρ Hipp. fr. VIII (XIV); cf. Or. 1087. Iph. T. 29. φαεινὸς αἰθὴρ ὁ περὶ χθόν' ἔχων fr. inc. trag. CLXII, 2. ἀν' ὑγρὸν ἀμπταίην αἰθέρα Ion. 796. αἰθέρος εἴδωλον vocatur homo infirmissimus Phoen. 1538. Dicitur etiam ἡ αἰθήρ (v. Gr. gr. p. 258.): αἰθέρα τὰν Μολοσσῶν Alc. 596. λευκὴν αἰθέρα Andr. 1229. λαμπρᾶς αἰθέρος ἀναπτυχαί Ion. 1445. φλογερὰν αἰθέρα El. 991. αἰθέρος ἱερᾶς Androm. fr. I

(XXVIII), 4. ἐκ βαθείας αἰθέρος fr. inc. CXXXII, 3. *Aug. M.* Femininum dicitur de caelo *sereno*, ut sit i. q. ἡ *αἰθρία.*

Αἰθιοπία χθών, *Aethiopia*, Erecht. fr. XXI (XIV).

Αἰθιοπίς, *Aethiopicus.* μελαμβρότοιο — ῥοὰς *Αἰθιοπίδος* γῆς Archel. fr. II, 4.

αἶθος, ὁ, *ardor.* αἶθον ἐξαμύνασθαι θεοῦ (Solis) Suppl. 208. Hinc *ignis.* ναυσὶν αἶθον ἐμβαλεῖν Rhes. 990; cf. *Markl.* ad Suppl. 208.

Αἴθοψ, n. pr. fr. inc. trag. CLXIX. ap. Athen. XI. p. 465. διόπερ καὶ Εὐριπίδης ἕνα τῶν τοῦ Ἡλίου ἵππων φησὶν εἶναι *Βακχίου φιλανθέος Αἴθοπα.* V. s. αἶθοψ.

αἴθοψ, *ardens*, *fervidus.* αἴθοπι φλογμῷ Suppl. 1019. κεραύνιον αἴθοπα λαμπάδα Bacch. 594. οἶνος αἴθοψ dicitur fr. inc. trag. CLXIX, ubi alii accipiunt de *colore* (*funkelnd*, *perlend*), alii de *calore*, quem instillat vinum pectori. Euripides, qui l. c. poetarum more verba idem sonantia permiscentium notionem istam derivat ab *Aethope*, Solis equo, qui πεπαίνει Βακχίου ὀρχάτους ὀπωρινούς, alludere mihi videtur ad *fervorem*, quem *mustum* maturatum continet (*gährend*). Cf. *Damm.* lex. Hom. s. v.

Αἴθρα, n. pr. ἐκ δὲ Πιτθέως Αἴθρα Heracl. 209. με — Αἴθραν πατὴρ δίδωσι τῷ Πανδίονος Αἰγεῖ δάμαρτα Suppl. 6 sq.

αἴθων, *ferox*, *acer.* αἴθων ἀνὴρ καὶ πεπύργωται θράσει Rhes. 122.

αἰκάλλειν, *blandiri.* φίλημ' ἐδέξω προδότιν αἰκάλλων κύνα Androm. 630.

αἰκέλιος, v. ἀεικέλιος.

αἰκία (‒). Derivatur ab αἴκης i. e. ἀείκης, ita ut altera forma sit pro epica ἀείκεια et ἀεικία (*Matth.* gr. Gr. p. 185. *Kühner.* §. 372. not 2.). Cui derivationi repugnat id, quod quum alia huius generis substantiva, ut εὐγένεια εὐσέβεια, in altera forma ab Atticis usurpata εὐγενία εὐσεβία (v. ἀλήθεια) ῐ semper corripiant, in αἰκῑα contra penultima semper producitur; v. *Brunck.* ad Arist. Eccl. 663. Et vero illud ipsum perquam dubium, an ἀείκης in αἴκης contrahere liceat: neque enim exemplum memini, ubi vocis cum α privativo compositae prima cum iota secundae syllabae coalescat; v. s. Ἀΐδης. Imo similium vocabulorum analogia, ut ἀλλοειδής, ἀοιδή, ἀνάειρε (*Matth.* gr. p. 167. *Kühn.* § 31, 3.), ἀηδία (Phryn. ap. Buttm. lexil. II. p. 134.), comprobat ἀείκης a veteribus passim per synizesin pronuntiatum esse (v. *Boisson.* ad Philostr. 294 sq.), quod idem valet de ἀεικέλιος (s. v.). Neque in hisce synizesis ista insignior est ac durior quam in ἐπεὶ οὐ, μὴ οὐ, ἐγὼ οὐ: ut enim η et ω pronuntiatione cum sequenti vocali quasi compressa ad simplex ε et ο sono

accedunt, ita ει cum sequenti vel antecedenti vocali conflatum simplex ι aequiparat. Quare et Euripidi in Andr. 131. formam ἀεικέλιος et Sophocli in El. 206. et 216. formas ἀεικεῖς et ἀεικῶς (cf. v. 191.) et Aeschylo in Prom. 472. formam ἀεικές restituerim, quidquid opponant quum alii tum *Seidl.* de vers. dochm. p. 404. Et quidem aliam originem atque ἀεικής ex α. et εἰκός compositum habent αἰκίζειν, αἴκισμα, αἰκία, quae voces, ut αἰάζειν, αἴλινος, originem ducunt ab interiectione αἴ: nam ut αἰάζειν est *dolere* et αἴδεσθαι sensum *doloris* habere, *pudere*, ita αἰκίζειν est *sensum doloris s. pudorem efficere* et αἰκία *iniuria* gravior, *contumelia*. Hinc patet, quae sit causa, cur ι in αἰκία producatur. Atque ex parte verum sensit *Eustath.* p. 1336, 58. p. 1893, 24. et *Herm.* ad Oed. C. 752, qui quod de *origine* verbi dicendum erat, ad *notionem* vocis transfert. Accedit, quod *Schol.* Ven. ad Il. X, 336. dicit, ἀπὸ τοῦ αἰκέως, ὃ δηλοῖ αἰκιστικῶς, γίνεται αἰκῶς; verius Gr. *Bekk.* An. p. 360, 26. αἰκῶς, χαλεπῶς· δισυλλάβως, ἀπὸ τῆς αἰκίας· οὕτω Πλάτων. Unus modo Euripidis est locus, quo invenitur αἰκία, Bacch. 1371. δεινῶς τάνδ' αἰκίαν — εἰς οἴκους ἔφερεν, *contumeliam*.

αἰκίζειν (v. αἰκία), proprie *dolorem* (αἴ) *inferre*, *pudorem inicere*, hinc *notam infamiae inurere*, *dedecorare*, *turpare*, quum is qui aliquem αἰκίζει, propriis se ipse contumelia *afficiat* ut ἀεικῶς agens (quod discrimen quum in αἰκία et ἀεικία (εια) natura rei concidat, inde haec altera forma apud Atticos rarissima). Sophocles Ant. 206. (ed. Herm.) de Polynicis cadavere, (ἐᾶν) πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν, propter expeditionem in Thebas factam; vid. alia exempla apud *Ellendt.* in lex. Soph. Medium αἰκίζεσθαι est *pudorem sibi inicere* s. *pudore* propter iniuriam aliquampiam illatam atteri, hinc itidem *iniuria afficere*, *dedecorare*, *turpare*, ut Or. 388. οὐχ ἡ πρόσοψίς μ', ἀλλὰ τἄργ' αἰκίζεται; cf. S. Oed. R. 1153. (ed. Herm.) μὴ δῆτα τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ. Hinc patet in Med. 1130. ἥτις τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένην (Matth.) χαίροις κλύουσα unice veram lectionem esse ᾐκισμένη.

αἴκισμα, *contumelia*. ἀδελφῶν οὐλόμεν' αἰκίσματα δισσῶν Phoen. 1526, *fratrum foedam necem*.

αἴλινος (ab αἴ et λίνος; vid. *Schaef.* in Steph. thes. ed. Par. p. 968), *lugubris*, *lacrymabilis*. αἰλίνοις κακοῖς — σύνοχα δάκρυα Hel. 170. αἴλινον, αἴλινον ἀρχὰν θανάτου βάρβαροι λέγουσιν Or. 1395. Hinc αἴλινος, ὁ, *carmen lugubre*, *naenia* lusciniae potissimum tributa (vid. *Lob.* ad Ai. p. 299 sq.). αἰλίνοις αἰάγμασιν ἃ τοῖσδε προσκλαίω Phoen. 1520. Athenaeus XIV. p. 619, C. λίνος δὲ καὶ αἴλινος οὐ μόνον ἐν πένθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπῇ κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Scilicet Herc. f. 348 sq. αἴλινον μὲν ἐπ' εὐτυχεῖ μολπᾷ Φοῖβος ἰαχεῖ

i. e. ἀνευφημεῖ. *Herm.*: „*carmen lugubre felicem eventum ominans.*" Hinc αἴλινον esse carmen *supplicatorium* patet ex Aesch. Agam. 121. αἴλινον, αἴλινον εἰπὲ, τὸ δ' εὖ νικάτω. Cf. *Blomf.* gl. Aesch. Agam. 119. et vid. ἀνευφημεῖν.

αἷμα, *sanguis*. τύμβον στεφανοῦν αἵματι χλωρῷ Hec. 129. φοινισσομέναν αἵματι παρθένον ib. 153. πῶμ' αἵματος ib. 392. μέλαν κόρης ἀκραιφνὲς αἷμα ib. 537. i. q. ἄκρατον αἷμα Iph. A. 1574. κτῶμ' ἰδὼν ἐν αἵματι Or. 1196. φόνῳ φόνος ἐξαμείβων δι' αἵματος Or. 815; cf. Phoen. 1058. καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος Phoen. 20. αἵματος ἔδευσε γαῖαν ib. 678. ἔῤῥει αἷμα μυρίων νεκρῶν ib. 1480. ἐπὶ τραύμασιν αἵματος ib. 1567. αἷμα οὐκ ἐνὸν χροΐ Med. 1175. αἷμα ἐξ ἄκρου ἔσταζε κρατός ib. 1198. αἷμ' ἐάσῃς στάξαι Heracl. 1041. σταλαγμοὶ αἵματος Ion. 1003. μητρὸς νεοφόνοις ἐν αἵμασι πεφυρμένοι El. 1172. φάτνας αἵμασιν πεφυρμένας Alc. 496. αἵματος φοινίου ῥοάς Suppl. 690; cf. Hel. 990. 1603. σίδηρον αἵματι χρανῶ Iph. A. 971. μέλανος αἵματος φυσήματα ib. 1114. βωμὸς ἐξ αἱμάτων ξάνθ' ἔχει θριγκώματα Iph. T. 73. αἷμα γῇ δωρεῖσθαι, in inferiis, Troad. 382. φόνιον αἷμα γῇ δοῦναι χοάς Phoen. 940. φόνος κρανθεὶς αἵματι ib. 1503. πίνειν κελαινὸν αἷμα Syl. fr. I (II), 3. χθὼν ἀντὶ αἵματος αἷμ' ἢν λάβῃ βρότειον Phoen. 944. Hinc *caedes*. τὸ μητρὸς αἷμά νιν τροχηλατεῖ Or. 36. αἷμα γενέθλιον κατήνυσε ib. 89. εἴργασται ἐμοὶ μητρῷον αἷμα ib. 285. αἷμα μητρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένος ib. 1624. δράκοντος αἷμα κατειργάσαι Phoen. 1069. ὁ συνδρῶν αἷμα Or. 406. ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι ib. 833. κακῆς γυναικὸς αἷμ' ἐπράξαμεν ib. 1139. Φοῖβος μέλεον αἷμα δοὺς ματρός ib. 192. ματέρος αἷμα σᾶς σ' ἀναβακχεύει ib. 338. Εὐμενίδες αἵματος τινύμεναι δίκαν ib. 322. αἵματος τιμωρίαι ib. 400. πατρὸς αἷμ' ἐτιμωρησάμην Oenei fr. IV (III). *Caedes caede repensa* vocatur αἷμα αἵματος πικρὸς δανεισμός El. 857 sq. αἱμάτων ἐπίκουρος, *ultor caedis*, ib. 137. ἔπεσε μέλαθρα δι' αἱμάτων Or. 1547. δι' αἱμάτων ἀμείβει Phoen. 1058; cf. 1300. ἅλις τὸ μητρὸς αἷμα Or. 1039. σταθεὶς ἐπὶ φόνιον αἷμα ib. 1256. αἷμα μητροκτόνον ib. 831. 1649. αἷμα τραγοκτόνον Bacch. 139. αἷμα παιδοφόνον Herc. f. 1201. αἷμα συγγενές, *caedes cognati*, Suppl. 148. Oenei fr. I, 2, pro quo est αἷμα σύγγονον Herc. f. 1077. αἵματα σύγγονα Phoen. 1507, v. not. αἷμα φεύγειν *propter caedem in exilium abire*, Suppl. 148. Oenei fr. I, 2, quod Hipp. 35. est μίασμα φεύγειν αἵματος: in quibus propria etiam vis vocabuli obtinet. αἷμ' ἔχειν i. e. αἵματος μίασμα ἔχειν Orest. 513. προστρόπαιον αἷμα τιθέναι τι, *piaculum ex caede*, Ion. 1260. vel προσβάλλειν Herc. f. 1161. καινὸν αἷμα προσάψαι ib. 831, *novae caedis piaculum.*

ἁγνὰς χεῖρας αἵματος ἔχειν Hipp. 316. *αἵματος ἐλεύθερον ἀφιέναι* ib. 1450. *αἵματος δοῦναι δίκην* Androm. 1109. *ἕζοντ' ἐπὶ ψήφοισιν αἵματος πέρι* El. 1259. *αἵματι καὶ θανάτῳ κατέχεσθαι* dicitur *Ἄρης* Phoen. 791. *αἵματος κοινοῦσθαι*, *participem esse caedis*, Andr. 655. *ἅμιλλα αἵματος*, *caedes certatim inflictae*, Hel. 1171. *φοίνιον αἷμα τλῆναι* Herc. f. 1184. *αἵμασι θύμασί τε θέσφατ' ἐξαλείφειν* Iph. A. 1485. *νόμος αἵματος κεῖται πέρι* Hec. 292, *lege constitutum est*, *caedes committenda sit necne.* Inde *αἷμα* pro *bello*, ubi caeditur (*Blutvergiessen*). Phoen. 248. Est etiam pro *genere*, *progenie*. *Μενέλαος — τῶν Ταντάλιδῶν ἐξ αἵματος ὢν* Or. 351. *τέκνα σέθεν ἀφ' αἵματος* ib. 199. *κοινὸν αἷμα Ἰοῦς* Phoen. 254. *τίς ἕτερος αἵματος ἁμερίων ἔτλα τοιάδε* ib. 1515. *θεῶν αἷμα* Med. 1256. *Περσέως ἀφ' αἵματος* Alc. 512. *δουλίου ἀφ' αἵματος* ib. 641. *ταὐτὸν πατρῷον αἷμά σοι κεκτήμεθα* Suppl. 264. *παῖς ἄλλων τραφεὶς ἀφ' αἱμάτων* Ion. 693. Sic etiam accipiendus videtur locus Phoen. 797. *στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας αἵματι Θήβας*; ubi vid. not. — Plurale *αἵματα* legitur Or. 1547. Phoen. 1058. 1300. 1507. Alc. 499. Iph. A. 1485. Iph. T. 73. Ion. 693. El. 137. 1172. *Aug. M.*

αἱμακτός, *sanguineus*. *τὸν χερνίβων ῥανίσι μελόμενον αἱμακταῖς* Iph. T. 644.

αἱμάσσειν, *sanguine conspergere s. inficere*, *cruentare*. *νεκρῶν ἅπαντ' Ἰσμηνὸν ἐμπλήσω φόνου Δίρκης τε νᾶμα λευκὸν αἱμαχθήσεται* (von Blute triefen) Herc. f. 573. *ἡμάχθη κασσών* El. 574. *θανοῦσαι σκόπελον ᾕμαξαν πέτρας* Ion. 274. Ibid. 168 ch. Ion alloquitur cycnum ad vestibula templi Phoebi advolantem: *πάραγε πτέρυγας· αἱμάξεις, εἰ μὴ πείσει, τὰς καλλιφθόγγους ᾠδάς*, *suaves cantus cruentabis s. sanguine pollues* i. e. *inter cantus sanguinem fundes* telis meis confossus. Recte igitur, quamquam non sine ambiguitate, quasi canere sit nefas, *Herm. non licebit tibi incruento canere.* Duplici cum accusativo coniungitur Iph. T. 225 ch. *δυσφόρμιγγα ξείνων αἱμάσσουσ' ἄταν βωμούς*: nam *τὸ βωμοὺς αἱμάσσειν* est *δυσφόρμιγξ ξείνων ἄτα*, quippe quod in hospitum calamitatem fiat; vid. *Seidl.* ad I. et Or. 960. cum nota *Matth.* Hinc est *facere ut quis sanguinem fundat*, *vulnerare*, *caedere*. *τὰς κόρας κεντοῦσιν*, *αἱμάσσουσιν* Hec. 1171. *πόρπαισιν αἱμάξας κόρας* Phoen. 62; cf. Hec. 1117. *αἱμάσσοντες λαιμόν* Iph. A. 1084. *δίδυμα τέκεα πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει — ὁμογενῆ δέραν* Phoen. 1295, ex *Matth.* gr. p. 942. not. 5. Cum genitivo construitur, ut *ἐπιτυγχάνειν*, *τοξεύειν*, Bacch. 760. *τῶν μὲν — οὐχ ᾕμασσε — βέλος*, quamquam alii male *τὰς μέν* legunt; vid. *Matth.* rectissime locum interpretantem: *κεῖναι* vicarium est pronominis *αὗται*, quod hic deesse

nequit. Vox praegnans αἱμάσσειν est Phoen. 1308. πέσεα δαΐ' αἱμάξετον. Involvitur enim *efficiendi* universa notio, unde accus. denotat id quod τῷ αἱμάσσειν i. e. *caedendo* efficitur. V. *Matth.* gr. p. 915. not. 1.

αἱματηρός, *sanguineus*. αἱματηρὸς πέλανος Rhes. 430; cf. Alc. 854. Iph. T. 300. δρόσον αἱματηράν Iph. T. 448. σὺν αἱματηραῖς σταγόσι Phoen. 1424. *cruentus*, *funestus*. τί δεινὰ φυσᾷς αἱματηρὸν ὄμμ' ἔχων Iph. A. 381, i. q. αἱματωπός. αἱματηρὸν ξίφος Phoen. 628. αἱματηρὸν φόνον Iph. A. 512. τὰν αἱματηρὸν ἄταν Or. 960. αἱματηρὰ στόμια Iph. T. 935. φιλτάτα αἱματηρά Hel. 1110. αἱματηρὸν γάμον Iph. T. 371. In Andr. 502. ἅδ' ἐγὼ χέρας αἱματηρὰς βρόχοισι κεκλημένα legendum est αἱματηροῖς βρόχοισι: at S. Ant. 975. τυφλωθὲν — ὑφ' αἱματηραῖς χείρεσσι.

αἱματόεις, *cruentus*. ὀμμάτων αἱματόεν βλέφαρον Hec. 1066. αἱματόεντα σώματα νεκρῶν Troad. 594.

αἱματόρρυτος, *sanguinem profundens*. ῥανίσιν αἱματοῤῥύτοις Iph. A. 1515. i. q. αἱματηροῖς.

αἱματοσταγής, *sanguine stillans*. σῶμαθ' αἱματοσταγῆ Suppl. 812. αἱματοσταγῆ κηλῖδα fr. inc. tr. CCXLIX.

αἱματοῦν, *cruentare*. ὄνυχα λευκὸν αἱματοῦτε Suppl. 77. αἱμάτου θεᾶς βωμόν Andr. 259. κρᾶτας αἱματούμενοι Phoen. 1156. ᾑματωμένη χεῖρας Bacch. 1133.

αἱματωπός, *sanguinarium prae se ferens vultum*, *sanguinarius* (blutgierig). δράκοντας αἱματωπὸν ὄμμα fr. inc. tr. CCXLVIII. i. q. Ion. 1262. δράκων ἀναβλέπων φονίαν φλόγα; vid. αἱματηρός. Ita Erinnyes vocantur αἱματωποὶ καὶ δρακοντώδεις κόραι Or. 256. Hercules furens dicitur ῥίζας ἐν ὄσσοις αἱματωποὺς ἐκβαλών Herc. f. 933; cf. Thes. fr. I, 3. Hinc causa patet, cur Phoen. 877. αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραί i. e. αἱματηροὶ (S. Oed. Col. 552.) διαφθοραὶ mutatum sit in διαφοραί.

αἱμόφραντος, *sanguine madens*. αἱμοῤῥαντοι — ξείνων αἱμάσσουσ' (sc. v.) ἄταν βωμούς Iph. T. 224. — αἱμόῤῥαντοι θυσίαι i. e. αἱματηροί Alc. 132.

αἱμοσταγής, *sanguine stillans*. αἱμοσταγεῖς κρατῆρες i. e. αἱματωποί Thes. fr. I, 3.

αἱμύλος, *callidus*, *dolosus*. Εὐριπίδης δὲ καὶ αἱμύλη εἶπε θηλυκῶς fr. inc. tr. CCLX. ex *Bekk.* anecd. gr. p. 368, 2. *Bachm.* ib. I. p. 52, 11. — οὐ γάρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνος Teleph. fr. X (XIX), 1. ἔστι δ' αἱμυλώτατον κρότημ' Ὀδυσσεύς Rhes. 498. Hinc κλωπὸς — φωτὸς (Ulyssis) αἱμύλον δόρυ ib. 709.

Αἵμων, n. pr. filius Creontis. γάμους Ἀντιγόνης παιδός τε Αἵμονος Phoen. 765; cf. 951. λέκτρον Αἵμονος ib. 1632. γάμων φερνὰς διδοὺς Αἵμονι ib. 1582.

αἵμων, in mel. i. q. αἱματηρός, *sanguineus*. λύκον αἵμονι χαλκῷ σφαζομέναν Hec. 91, quae brevior forma stirpis est compositorum αἱμάρραντος, αἱμοσταγής.

Αἰνέας, n. pr. Epici Αἰνείας, Rhes. 90. Αἰνέᾶ et ib. 585. Αἰνέᾶν bisyllabum est. Hinc ib. 85. *Barnes.* male delevit καὶ post Αἰνέας. Vid. *Herm.* in cens. lex. *Ellendt.* ephem. Darmst. 1835. p. 751.

αἰνεῖν, *aliq. accommodatum et idoneum ad aliq. habere s. indicare.* In Rhes. 708 sq. chorus nescius, quis perpetraverit caedem Rhesi, interrogat: τίν' αἰνεῖς, *quemnam iudicas idoneum qui fecerit*, et Ulixe nominato respondet: μὴ κλωπὸς αἴνει φωτὸς αἰμύλον δόρυ. Hinc *aliq. bonum, rectum, iustum iudicare, probare.* αἰνῶ· τὸ γὰρ χρεὼν σοῦ τε καὶ θεῶν κρατεῖ Iph. T. 1486; cf. Herc. f. 275. τὸν στρατηγὸν αἰνέσαι παρῆν Suppl. 707. εἴ σ' ὄψεταί τις θῆλυν ὄντ' οὐκ αἰνέσει Herc. f. 1412. χρόνῳ δὲ καὶ σύ μ' αἰνέσεις ἴσως Alc. 1039; cf. 1112. αἰνῶ μὲν, αἰνῶ· μωρίαν δ' ὀφλισκάνεις ib. 1093. σὲ δ' αἰνῶ, μῆτερ Phoen. 617; cf. Iph. A. 506. Hipp. 482. αἰνῶ Φοῖβον οὐκ αἰνοῦσα πρίν Ion. 1609. οὐ φρονεῖν δοκῶ, οὐδ' αἰνέσει με Alc. 569. αἰνῶ ὅτι σέβεις τὸ σωφρονεῖν Iph. A. 824. οὐδ' ἀστὸν ᾔνεσ', ὅστις — πικρὸς πολίταις ἐστίν Med. 223, *probatum volo*: frequens hic aoristi usus; sic ᾔνεσ', οὕνεκ' εὐλογεῖς θεόν Ion. 1614. μάλιστά σε — τέκνων τῶν Ἡρακλείων ἐνδίκως αἰνεῖν ἔχω Heracl. 486. μὴ — αἰνουσῶν λόγους Iph. T. 1073. αἰνῶ τοῦδ' ἀνδρὸς εἰσδοχὰς δόμων El. 396. οὐ γὰρ αἰνέσω ποτέ (caedem Agamemnonis) Or. 498; cf. Hipp. 37. Ἑλένην τὴν σὴν ἄλοχον οὔποτ' αἰνέσω ib. 519. αἰνῶ — τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι Med. 908; cf. Or. 784. τὴν εὐγένειαν αἰνοῦσιν βροτοί Cress. IX (Thyest. I), 2. τυραννίδος δὲ τῆς μάτην αἰνουμένης τὸ μὲν πρόσωπον ἡδύ Ion. 621; cf. Antiop. fr. XXXVI (IX), 3. Hinc *approbare, laudare, approbando alicui gratificari.* ᾔνουν ὑπ' αὐγὰς τούσδε λεύσσουσαι πέπλους Hec. 1154. De participio vid. ἀναίνεσθαι. παύσομαί σ' αἰνῶν, ἐπεὶ βάρος τι κἀν τῷδ' ἐστὶν αἰνεῖσθαι λίαν Or. 1161, cui similis sententia est Iph. A. 977 sq. πῶς ἄν σ' ἐπαινέσαιμι μὴ λίαν λόγοις —; αἰνούμενοι γὰρ ἀγαθοὶ τρόπον τινὰ μισοῦσι τοὺς αἰνοῦντας, ἢν αἰνῶσ' ἄγαν. Heracl. 204 sq. καὶ γὰρ οὐκ ἐπίφθονον λίαν γ' ἐπαινεῖν ἐστι· πολλάκις δὲ δὴ καὐτὸς βαρυνθεὶς οἶδ' ἄγαν γ' αἰνούμενος. αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ μισῶ· λογισμὸς (male λόγος γάρ) τοὔργον οὐ νικᾷ ποτε Alcmen. X (IX), 2. Paulo aliter Phoen. 1677. αἰνῶ μέν σε τῆς προθυμίας. Huc pertinet glossa

Hesychii (vid. *Ellendt.* lex. Soph.): αἰνῶ· παραιτοῦμαι (imo παραιτούμενος), sc. si quis eleganter ac benigne aliquid recusat: nam saepe quamquam recusamus, tamen quod quis voluerit fieri approbamus ad amicitiam eius reservandam. Eodem modo τὸν ξένον δίκαιον αἰνέσαι προθυμίας ἀλλά — Iph. A. 1371. Ita aor. ἤνεσα. οὐκ ἂν δυναίμην, τὸ δὲ πρόθυμον ἤνεσα Iph. T. 1023. Similiter παπαί· τὸ σιγᾶν οὐ σθένω· σὲ δ' ἤνεσα Iph. A. 655. Deinceps *approbare* id quod postulatur ideoque aut *assentire, concedere*, ut κἂν μὲν θέλωσιν αἰνέσαι Suppl. 388. ὁ δ' αἰνέσας ταῦθ' ὅρκίους τε δοὺς θεοὺς Phoen. 484; aut *promittere*, ut ἤνεσ' ἀνδρὶ πάντα Med. 1157. Πολιάδη δ' ἀδελφῆς λέκτρον, ᾧ ποτ' ἤνεσας, δός Or. 1658. ἤνεσάν μοι θεαὶ Ἄδμητον Ἀΐδην — ἐκφυγεῖν Alc. 12. Cf. ib. 528. Hipp. 1319. Denique *approbare* id quod nobis datum est, *acquiescere in aliqua re, ea contentum esse, eam non moleste ferre, perferre.* θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι Alc. 2. ταύταν ἤνεσα, ταύταν καὶ φέρομαι βιοτάν Andr. 786. θερμὰ ἡλίου τοξεύματ' αἰνεῖν (*calorem non gravate ferre*) fr. dub. XXIV. ἐνιαυσίαν αἰνέσας φυγήν Hippol. 37. αἰνεῖν ἀνάγκη ταῦτα, *perferre*, El. 1247. vid. *Matth.* ad h. l. [Eadem *acquiescendi* vi obvium αἰνεῖν ap. Hes. Op. 641. νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, quod falso explicuit *Passov.* in lex. s. αἰνεῖν. Idem enim quod verbo illi etiam meram *deprecandi* vel *recusandi* notionem adscripsit, apud Euripidem quidem, et contenderim apud Graecos, hac significatione non legitur. De stirpe verbi v. αἶσα. *Const. M.*]

Αἰνιᾶνες, *Aenianes*, gens Thessaliae. Αἰνιάνων δὲ δώδεκα στόλοι ναῶν ἦσαν Iph. A. 277. Vid. *Ellendt.* lex. Soph. s. Αἰνιάν. Ap. Hom. Il. β', 748. correpta prima vocantur Ἐνιῆνες.

αἴνιγμα, *aenigma.* τόδ' ἐστ' ἐκεῖν' αἴνιγμα Hel. 794. Ald. rell. αἶαγμα. αἴνιγμα Σφιγγὸς Phoen. 50, ut σοφῆς αἴνιγμα παρθένου ib. 48, et παρθένου κόρας αἴνιγμ' ἀσύνετον ib. 1721. ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ καὶ τὰ κλεῖν' αἰνίγματα; ibid. 1682; cf. 1747. καλλίνικος ὢν αἰνιγμάτων ib. 1056. Φοίβου δυστόπαστ' αἰνίγματα Suppl. 138; cf. Ion. 533. ἀσφαλὴς αἴνιγμ' ἀκούσας (τὰ τοῦ θεοῦ χρηστήρια). — De qualibet re *obscura*: τί τοῦτ' αἴνιγμα σημαίνεις σαφρόν Suppl. 1064. αἴνιγμ' οὐ σαφῶς εἶπεν σαφές Tr. 621. οὐκέτι παρῳδοῖς χρησόμεσθ' αἰνίγμασιν Iph. A. 1147.

αἰνιγμός, i. q. αἴνιγμα. Σφιγγὸς αἰνιγμοὺς Phoen. 1382. τάδ' οὐκ ἐν αἰνιγμοῖσι σημαίνει κακά Rhes. 754, *non obscurat verbis mala.*

αἰνίσσεσθαι, *ambigue, obscure loqui.* λόγοισιν — κρυπτοῖσιν αἰνίσσεται Ion. 430. τόδ' ὡς ὕποπτον ἠνίξω Herc. f. 1120. γνωρίμως αἰνίξομαι El. 946.

αἰνόγαμος, infelici matrimonio iunctus. Πάρις αἰνόγαμος Hel. 1130: hinc

αἰνόπαρις i. q. δύσπαρις, Paris infelix. Ἰδαῖον βούταν αἰνόπαριν Hec. 945.

αἶνος, comprobatio, laus. κατθανούμεθ' εὐγενῶς ἢ ζῶντες αἶνον τὸν πάρος εὖ σώσομεν Cycl. 201. τὸ εἶδος αἶνον ἄξιον φέρει El. 1062. ὁ δ' αἶνος οὗτος δυστυχέστερος λόγων τῶν τῆσδε Hipp. 484; v. s. αἰνεῖν. Hinc dictum longo tempore comprobatum, proverbium. παλαιὸς αἶνος Aeol. fr. XVIII, 1. Dict. fr. XV (X), 1. Melanipp. fr. XXIII (XVII), 1. ἦν τις αἶνος Dan. fr. X (VIII), 1.

Αἴολος, n. pr. τοῦ δ' (Ἕλληνος) Αἴολος παῖς Aeol. fr. I (XXIII), 2. Αἰόλου δὲ τοῦ Διὸς γεγὼς Ἀχαιός Ion. 63, stirpem ducentis ab Iove. Ξοῦθος πεφυκὼς Αἰόλου Διός τ' ἄπο ib. 292. τῶν Αἰόλου γάμων ib. 842.

αἰόλος, varius. συρίγγων ὑπ' αἰόλας ἰαχᾶς, de varia fistularum modulatione, Ion. 498. De origine ac primo huius vocis significatu vid. Buttm. lexil. II. p. 73 sq. et Ellendt. lex. Soph. s. v.

αἰολόχρως, versicolor. αἰολόχρως νύξ, stellis distincta, Pirith. fr. II, 4.

αἰπεινός, altus, arduus, excelsus. Ἰλίῳ αἰπεινᾷ Andr. 103. ἕλκε — με αἰπεινά μοι μαντεῖα, templum Apollinis, Ion. 739. [Dind. cum Valck. αἰπ. τόι μαντεῖα; vix recte: neque enim omnibus, sed tantum seni arduum templum Apollinis. Const. M.]

αἶπος, locus excelsus. Figurate δαίμων σκληρὸς ἀεὶ καὶ πρὸς αἶπος ἔρχεται Alc. 503, ardua, molesta fortuna. Similiter. Hel. 1459, ἕλκουσι πρὸς λέπας (s. v.) τὰς συμφοράς, ubi vid. Musgrav. v. 1463. Male Blomfield. gl. Agam. 276. legi vult ἄπος.

αἴρειν, ἀείρειν (s. v. et s. ἀείδειν), tollere. Hipp. 198. ἄρατέ μου δέμας. ib. 1361. πρόσφορά (i. e. προσφόρως) μ' αἴρετε. Troad. 465. γραῖαν πεσοῦσαν αἴρετ' εἰς ὀρθόν. Hec. 63. λάβετε, φέρετε, πέμπετ', ἀείρετε (μου δέμας). [unde Suppl. 276. πέμπετε, κρίνετε ταλαίνας χέρας γεραιᾶς corrigunt πέμπετ', ἀείρετε — χερὸς γεραιᾶς. At in loco Hecubae genitivus μου γεραιᾶς χειρός pendet a προσλαζύμεναι. Diversa etiam sententia Suppl. 275. Unde vero κρίνετε? an spectat ad illud σποράδην chori Eumenidum? Plut. Symp. II, 1. p. 629. D. E. σποράδην δὲ ἀναγέγραπται καὶ οὐ διακεκριμένως, ἀλλ' ὡς ἕκαστον εἰς μνήμην ἦλθεν. Hinc esset i. q. manus distinctas quasi in unum eundemque locum porrigere; v. κρίνειν.] Bacch. 942. αἴρειν θύρσον. Cycl. 457. ἄρας θερμὸν (ἀκρεμόνα). Helen. 1628. ἱστὸν ἦρον. Ion. 195. πανὸν πυρίφλεκτον αἴρει, sublatum tenet. Beller. fr. XVIII. αἴρειν πτέρυγας. Ion. 928. κῦμα αἴρει

μὲ de malis ingruentibus, quae cum fluctibus comparantur. Herc. f. 255. οὐ σκῆπτρα ἀρεῖτε, *baculos tollite*. El. 800. ἦρον κανᾶ in sacris. ib. 813. ὡς ἦραν χεροῖν (μόσχον). ib. 873. ἀγάλματ' ἄειρε κρατί. Rhes. 25. ἔγχος ἀείρειν. Autol. fr. I (III), 17. δίσκον ἄρας. El. 948. ἡ φύσις ἀεὶ παραμένουσ' αἴρει κάρα, *conspiciendam se praebet*; vid. Seidler. 837. *Sublatum praebere* El. 791. λουτρ' ὡς τάχιστα τοῖς ξένοις τις αἰρέτω, fere ut Il. ζ', 264. μή μοι οἶνον ἄειρε. *Asportare* El. 360. αἴρεσθε τῶνδ' ἔσω τεύχη δόμων. Phoen. 407. οὐδ' ηὑγένειά σ' ἦρεν εἰς ὕψος μέγα. In fr. XXII (XVI), 2. μί' ἡμέρα τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω. fr. inc. trag. XXVI, 1. ὅταν ἴδῃς πρὸς ὕψος ἠρμένον τινά. *Laudibus extollere* Heracl. 323. πολλῷ σ' ἐπαίνῳ ὑψηλὸν αἴρω. Suppl. 555. ὁ δ' ὄλβιος ὑψηλὸν αἴρει τὸν δαίμονα. Medium. Cycl. 471. ἁμαξῶν ἑκατὸν ἀροίμην βάρος. Iph. T. 1201. οὐ γάρ ποτ' ἄν νιν ἠράμην βάθρων ἄπο. *Suscipere sublatum* Hec. 107. ἀγγελίας βάρος (i. e. ἀγγελίαν βαρεῖαν) ἀραμένα. Or. 3. ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις. Ion. 199. κοινοὺς αἰρόμενος πόνους. *In manus sumere*. Iph. A. 938. σίδηρον ἤρατο. Bacch. 58. αἴρεσθε τύμπανα. Bacch. 1210. αἰρέσθω λαβὼν κλιμάκων προσαμβάσεις. Hypsip. f. V, 2. αἰρόμενος ἄγρευμ' ἀνθέων. Phoen. 1562. μαστὸν ἱκέταν ἀρομένα, *mammam levatam exserens*; v. Valck. El. 749. πνεύματ' αἴρεται, *aura clamorem afferens audiendum surgit*. Alc. 452. ἀειρομένας παννύχου σελάνας, *oriente luna*. In passivo αἴρεσθαι dicitur qui celeriter abit, quasi alis ablatus. Helen. 1532. πεπαρθεῖσιν ἀρθεῖσ' (Ἑλένη βέβηκ' ἔξω χθονός). ib. 612. βέβηκεν ἄλοχος σὴ πρὸς αἰθέρος πτύχας ἀρθεῖσ' ἄφαντος. Bacch. 747. χωροῦσι δ' ὥστ' ὄρνιθες ἀρθεῖσαι δρόμῳ. Hipp. 735. ἀρθείην ἐπὶ πόντιον κῦμα. Androm. 849. ποῦ δ' εἰς πέτρας ἀερθῶ; fr. inc. CLIV, 3. βήσομαι τ' εἰς αἰθέρα πολὺν ἀερθείς. Med. 1297. πτηνὸν ἆραι σῶμα, *evolare*. Animus etiam dicitur αἴρεσθαι, *efferri* gaudio timoreve aliisque affectibus. Hec. 69. αἴρομαι ἔννυχος δείμασι. Iph. A. 919. θυμὸς αἴρεται πρόσω; vid. not. Sed sententia haec videtur esse: *animus ad agendum abripitur*: πρόσω enim esse dicuntur quaecunque futura sunt ideoque etiam quae agere volumus. *Verborum formulae*. Hec. 965. πόδ' ἔξω δωμάτων αἴροντι. Hel. 1643. ποῖ σὸν πόδ' αἴρεις. Hinc Troad. 342. μὴ κοῦφον αἴρῃ βῆμα. Hec. 1141. μὴ Ἀχαιοὶ Φρυγῶν ἐς αἶαν αὖθις αἴροιεν στόλον. [Tr. 1148. ἀροῦμεν δόρυ ex coniectura Elmsleii.] Iph. T. 117. νόστον ἀρώμεθα. Rhes. 54. αἴρεσθαι φυγήν: cf. 154. [quippe quod sumtum sit ex S. Ai. 243, docente *Ellendtio* in lex.]. El. 2. Ἀγαμέμνων ἄρας ναυσὶ χιλίαις Ἄρη ἔπλευσε. — Phoen. 437. τοκεῦσιν ἠράμην δόρυ: cf. Heracl. 314. Rhes. 451. μή τις ἀσπίδ' αἰρέτω χερί. Heracl. 986. νεῖ-

κος ἠράμην: cf. fragm. inc. XLIII, 2. *δυσμένειαν ἠράμην* Heracl. 991. Iph. A. 1598. *πᾶς τις θάρσος αἶρε.* Herc. f. 147. *πένθος αἴρεσθαι.* — *αἴρειν χεῖρα* in compellando Suppl. 772; in laudando Cycl. 417. — *αἴρειν ναῦς* Philoct. fr. XIV.; vid. not. *Aug. M.*

αἱρεῖν, capere, manu prehendere. Heracl. 698. *ἀπὸ πασσάλων ἑλὼν ὁπλίτην κόσμον.* El. 141. *θὲς τόδε τεῦχος ἐμῆς ἀπὸ κρατὸς ἑλοῦσα:* cf. 810. Or. 1325. *παῖδα κρημνῶν ἐκ δρακοντείων ἑλὼν — ἐκόμισ' ἐν χεροῖν.* Suppl. 1069. *οὐ μὴ κίχῃς μ' ἑλὼν χερί.* Iph. Aul. extr. *compotem fieri.* Or. 693. *σμικροῖσι τὰ μεγάλα πῶς ἕλοι τις ἂν πόνοισιν; assequatur.* Rhes. 195. *μεγάλα ἐπινοεῖς ἑλεῖν.* Huc pertinet etiam locutio *γαῖαν ὀδὰξ ἑλεῖν* Phoen. 1432. Hel. 241. *ἑλεῖν γάμον* vel *λέχεα* ib. 1129, *assequi. Capere urbem* vel *locum* s. *expugnare.* Hec. 443. *Τροίαν εἷλε:* cf. Androm. 11. 106. 369. 543. 628. Suppl. 845. Hel. 1510. El. 5. 1279. Phoen. 574. 576. 1183. *αἱρεῖ τέτρωρον ἅρμα* Heracl. 859. El. 1009. *ἠρημένων δωμάτων ἠρήμεθα.* Cf. Erechth. fr. XVII (I), 39. *Capere hominem.* Or. 1213. *ἑλόντες σκύμνον ἀνοσίου πατρός:* cf. 1229. Andr. 584. 1279. Rhes. 330. *ἐν βρόχοις ἑλεῖν* Herc. f. 153; vel *cursu assequi.* Iph. T. 252. *πῶς αὐτοὺς εἵλετε:* cf. 256; vel *pugna capere.* Suppl. 635. *ᾑρέθην ἐν μάχῃ:* cf. Iph. A. 1364. Rhes. 326. *αἱρεῖν λείαν:* vel *quacunque arte in suam potestatem redigere, irretire.* Heracl. 941. *εἷλέ σ' ἡ δίκη.* Or. 972. *φθόνος νιν εἷλε θεόθεν, assecuta est s. evertit.* Rhes. 735. *οἷόν σε βιότου τέλος εἷλεν.* Hec. 1269. *οὐκ ἂν σύ μ' εἷλες ὧδε σὺν δόλῳ.* Alc. 988. *δεσμοῖς ἑλεῖν,* de necessitate. Andr. 289. *εἷλε λόγοισι δολίοις, conciliavit sibi.* [*ὦ γυναικείαις τέχναισιν αἱρεθεὶς ἐγώ, circumventus, irretitus,* Hel. 1637. Huc pertinet Hipp. 657. *εἰ μὴ ὅρκοις θεῶν ἄφρακτος ᾑρέθην* i. e. *nisi iurassem.* Est *Piersoni* emendatio probantibus ceteris omnibus pro lect. codd. et edd. *εὑρέθην;* vid. *Matth.* ad h. l. At vid. s. *ἄφρακτος.*] Hinc *vincere* [De Ion. 828. *ἑλών, si causam vicisset,* quae est *Canteri* emendatio pro *ἐλθών:* vid. s. *ἔρχεσθαι.*], *interficere* vel *evertere.* Phoen. 565. *ἢν Ἀργεῖα ἔγχη δόρυ τὸ Καδμείων ἕλῃ, si vicerit;* cf. Rhes. 172. Hec. 886. *γυναῖκες εἷλον Αἰγύπτου τέκνα.* Phoen. 762. *ἑλεῖν δορί.* Alc. 126. *πρὶν αὐτὸν εἷλε διόβολον πλῆκτρον πυρός.* Rhes. 257. *ἕλοι Μενέλαν, κτανὼν δὲ κ. τ. λ.* Troad. 376. *οὓς Ἄρης ἕλοι,* vel, ut ib. 387. *οὓς ἕλοι δόρυ.* Hel. 1138. *πολλοὺς εἷλ' Ἀχαιῶν πέτραις Καφηρίαις ἐμβαλών.* Herc. f. 394. *δεύτερον παῖδ' ἑλών:* ib. 1380. *ἡμῖν* (*τόξα* loquuntur) *τέκν' εἷλες καὶ δάμαρτα.* Hipp. 1002. *ᾧ με νῦν ἑλεῖν δοκεῖς,* propr. *obnoxium tibi reddidisse sceleris convictum.* Or. 797. *μή σε πρόσθε ψῆφος Ἀργείων ἕλῃ, damnet.* Med. 372. *τἄμ' ἑλεῖν βουλεύματα, irrita reddere, evertere.* Suppl. 608. *τὸν εὐτυχίᾳ*

λαμπρὸν ἄν τις αἴροι πάλιν, *evertat, deiiciat.* Hinc. Alc. 1068. μή μ' ἕλῃς ᾑρημένον, *ne me amore iam captum magis etiam incendas.* αἱρεῖν dicitur etiam affectus animi, ut amor Rhes. 859. μή μ' ἔρως ἕλοι ἵππων. Cf. Dict. fr. VIII (I), 1. Troad. 891. μή σ' ἕλῃ πόθῳ (Ἑλένη), et de eadem v. 892. αἱρεῖ ἀνδρῶν ὄμματα. Med. 623 sq. πόθῳ κόρης αἱρῇ. El. 968. μῶν σ' οἶκτος εἷλε. αἱρεῖν pro δοξάζειν Philoct. fr. XIV. Medium αἱρεῖσθαι plerumque significat *sibi capere, sibi sumere, eligere, praeoptare, velle.* Or. 307. σύν σοι κατθανεῖν αἱρήσομαι καὶ ζῆν. ib. 627. μὴ δυσσεβεῖς ἕλῃ φίλους: cf. Heracl. 179. Phoen. 748. ἑπτ' ἄνδρας ἑλοῦ. ib. 958. τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν πότμοιν τὸν ἕτερον. Med. 605. αὐτὴ τάδ' εἵλου. Iph. A. 68. δίδωσ' ἑλέσθαι θυγατρὶ μνηστήρων ἕνα. Rhes. 179. λαφύρων αὐτὸς αἱρήσει, *e manubiis ipse eliges.* Andromed. fr. XV (XIII). ἐκ τῶν λόγων ἑλοῦ τὰ βέλτιστα. Med. 396. ξυνεργὸν εἱλόμην. Suppl. 726. El. 1082. στρατηγὸν αἱρεῖσθαι. ib. 252. οὔτοι δικαστήν σ' εἱλόμην. El. 821. εἵλετ' ἐν πόνοις ὑπηρέτην. Alc. 466. καινὸν λέχος ἑλέσθαι, *novum matrimonium inire.* Cf. Hel. 301. Item in pass. Phoenic. fr. IV (IX). ᾑρέθην λόγων κριτής. — Or. 750. τὸ τοῦδε κῆδος μᾶλλον εἵλετ' ἢ πατρός. Heracl. 57. πάρουθ' αἱρήσεται τὴν σὴν δύναμιν. Erecht. fr. XVII (I), 30. πρὸ τοῦ καλοῦ ζῆν παῖδας εἵλοντο. Iph. A. 488. ἀπολέσας ἀδελφὸν — Ἑλένην ἕλωμαι. Hel. 969. οὐχὶ τοῦτο τὸ καλὸν — αἱρήσομαι τοπρόσθε τῆς εὐψυχίας. *Suscipere.* Med. 852. σκέψαι φόνον οἷον αἱρεῖ. Heracl. 505. κίνδυνον ἡμῶν οὕνεχ' αἱρεῖσθαι μέγαν: vid. not. Alex. XI (IX). πρὸς τῶν ὁμοίων πόλεμον αἱροῦνται μέγαν: vid. not. Iph. T. 794. τὴν ἡδονὴν οὐ λόγοις αἱρήσομαι, *non percipiam, fruar.* Etiam *sumere.* Hel. 1613. οὐκ εἶ' ὁ μέν τις λοῖσθον αἱρεῖται δόρυ; *Aug. M.* [In his quatuor locis Hel. 1613. Heracl. 505. Alex. fr. XI. et Med. 852. *Elmsleius* ad Heracl. 505. substitutum vult verbum αἴρεσθαι, quod in his formulis solemne sit. Plurimi secuti sunt, ut etiam *Pflugkius* ad Heracl. l. c. et *Dindorfius* in ed. poet. Scen. Iure refragatur *Matthias*, quem vide imprimis ad l. Heracl. et Med. 841. Αἴρειν et αἱρεῖν eiusdem sunt stirpis (vid. ἀείδειν); spiritus asperi vero haec ipsa vis est, ut quod cum leni leniter quasi ac sine effectu et consilio agentis est, cum aspero aspere quasi et strenue aliquid aggredientem ideoque quod velit plerumque assequentem significet. Ita Hel. 1613. αἴρεσθαι δόρυ, *contos tollere*, potius esset militis honoris vel salutationis causa *contos surrigentis*; λοῖσθον vero αἱρεῖσθαι δόρυ est *contum arripere* ad plagas ferendas. Hinc πόλεμον, κίνδυνον αἴρεσθαι simpliciter est *bellum* vel *periculum suscipere, obire*, sed αἱρεῖσθαι *bellum* v. *periculum in se recipere, capessere, amplecti, praeferre*, quod est *sponte suscipientis*, ut recte monet *Matthias* ad He-

racl. 504. Alex. fr. XI. Eodem modo Med. 852. φόνον αἱρεῖσθαι est interprete *Matth.* *caedem decernere, facere constituere.* *Aesch.* Pers. 487. Bl. οὐκ εὔκοσμον αἱρεῖσθαι φυγήν est *fugam capessere;* at Rhes. 54. αἵρεσθαι φυγήν simpliciter *profugere.* Accedit quod αἱρεῖσθαι etiam cum praepositionibus compositum hoc significatu invenitur, ut Suppl. 492. πολέμους ἀναιρεῖσθαι (vid. *Markland.*); nam αἱροῦνται homines πολέμους, qui pacem non capessunt, sed, quamvis non inscii, quanto pax bello sit melior, tamen bellum *amplectuntur* et *praeferunt*, ubi ἀνά vim addit *excipiendi;* vid. ἀνθαιρεῖσθαι.]

αἵρεσις, *optio.* πικρὰν κλήρωσιν αἵρεσίν τε βίου καθίστης Andr. 384. πονηρὰν αἵρεσιν μιαιφονεῖν Iph. A. 1364.

αἶσα, *sors homini constituta.* θεοῦ γὰρ αἶσα, θεὸς ἔκρανε συμφοράν Andr. 1204, *sors divinitus immissa.* τίς ποτ' αἶσα, τίς ἄρα πότμος Suppl. 623. Libri: ἔτι ποτ' αἶσα, quod quum αἶσα etiam id exprimat, quod *aequum s. fas* est, defendi posset ita ut esset i. q. ἔτι ποτε δική; de part. ἔτι v. *Seidl.* ad Eur. El. 636. Tamen ne hoc quidem convenit loci sententiae neque antistrophicorum rationi respondet: τὸ σὸν ἄγαλμα, τὸ σὸν ἵδρυμα: imo τί σέ ποτ' αἶσα, τίς ἄρα πότμος i. e. *quid erit quod tibi sit destinatum* i. e. τίς πότμος; de σέ — τὸν — ἄνακτα v. *Matth.* gr. §. 312, 5. et §. 427, a. — Stirps vocis est eadem quam habet αἰνέω. [Duriuscula illa et contortiora. Si coniectura opus, coniecerim τί, τί ποτ' αἶσα, *quid, quid in fato erit.* Cum αἰνεῖν autem cognatum esse αἶσα etiam *Buttm.* statuit in Lexil. II. p. 112. not. 2. extr. Et sane vix quisquam abhorrebit ab hac sententia, si Latina *fari (aio), fatum, fas,* cum Graecis αἰνεῖν, αἶσα, αἴσιος composuerit. Scilicet αἰνέω reducendum ad αἴνω (v. *Buttm.* l. c.) et αἴω, ut βαίνω ad βαίω (βάω), μαίνω ad μαίω (μάω). Αἴω ab αἴ factum, quod nostro *ja* respondet et approbantis est, et ab αἴω Lat. *aio.* Hinc αἴνω, αἰνέω proprie denotat *aio (bejahen)*, inde *annuo, probo.* Quid igitur, si αἶσα esset proprie quod numen de homine *ait probavit decrevit? Minuc. Fel.* c. 36. quid aliud est *fatum,* quam quod de unoquoque nostrum deus *fatus* est? Cf. *Stat.* ap. Servium ad Aen. 2. *Const. M.*]

αἰσθάνεσθαι, *sentire, animadvertere, percipere, intelligere.* Hec. 1114. ᾐσθόμην σέθεν φωνῆς ἀκούσας, *sensi te adesse.* Rhes. 671. πολέμιοι ᾐσθημένοι χωροῦσ' ἐφ' ἡμᾶς. Hipp. 1403. τρεῖς ὄντας ἡμᾶς ὤλεσ', ᾔσθημαι, μία. Iph. T. 1180. ὡς ᾔσθου καλῶς. El. 620. αἰσθοίμην ἐγώ. Hipp. 1192. αἴσθοιτο, ἡμᾶς ὡς ἀτιμάζει, πατήρ: cf. Or. 750. *Cum genit.* Or. 1311. ᾐσθόμην κτύπου τινός, *audivi.* Hipp. 603. πρὶν τιν' αἰσθέσθαι βοῆς. ib. 1392. ᾐσθόμην σου, *sensi te adesse.* Androm. 1227. τίνος αἰσθάνομαι θείου; Bacch. 605. ᾔσθησθ'

ὡς ἔοικε, Βακχίου. Ald. rell. ᾔσθηθ'. Rhes. 795. φασγάνου ᾐσθόμην. Troad. 638. τῶν κακῶν ᾐσθημένος. Cum accus. Hec. 1069. κρυπτὰν βάσιν αἰσθάνομαι. Or. 1550. ᾐσθημένον που τὴν τύχην. Phoen. 143. πῶς αἰσθάνει σαφῶς τάδε. Andr. 1049. ᾐσθόμην οὐ σαφῆ λόγον. Iph. A. 1582. πληγῆς κτύπον πᾶς τις ᾔσθετ' ἂν σαφῶς. Hel. 659. ᾐσθόμην τὰ τῆς θεοῦ. ib. 770. τὰ τῶν φίλων αἰσθέσθαι κακά. Antig. fr. XVII (XVI), 5. εἰ μηδὲν αἰσθάνοιντο τῶν παθημάτων, si crederet (haec vis est optat.) nihil sensuros esse. Cum particip. Or. 575. ἁμαρτοῦσ' ᾔσθετο. Med. 26. ᾔσθετ' ἠδικημένη. ib. 882. ᾐσθάμην ἀβουλίαν ἔχουσα. ib. 539. σ' ᾔσθοντ' οὖσαν σοφήν. Alc. 156. ἐπεὶ ᾔσθεθ' ἡμέραν τὴν κυρίαν ἥκουσαν. ib. 718. μακροῦ βίου ᾐσθόμην ἐρῶντά σε. Suppl. 394. ὡς θέλοντά μ' ᾔσθετο (πόνον τόνδε δέξασθαι). Aug. M. De stirpe vocis v. s. ἀΐειν. Praesens αἴσθομαι non convenit Euripidi: nam Hipp. 1192. αἴσθοιτο, El. 620. αἰσθοίμην, Hel. 770. πόθος — αἰσθέσθαι, aoristus adiuvat optandi vim, quum quod optamus libenter quasi iam factum nobis cogitemus, et Hipp. 603, ubi αἰσθέσθαι, notio audiendi requirit aoristum.

αἴσθημα, sensus. αἴσθημά τι τῶν κακῶν Iph. A. 1243.

αἴσθησις, i. q. αἴσθημα. αἴσθησις — κἀκ τῶν θυραίων πημάτων δάκνει βροτούς El. 290.

αἴσιος, a fato constitutus; hinc in bonam partem, opportunus, faustus, bene ominatus. Hesych. αἰσίως, καλῶς, δεξιῶς, Εὐριπίδης Τημένῳ i. e. Temen. fr. XIX (XV). αἰσίως ἔλθοιμεν Ion. 410. ὄρνιθα τόνδ' αἴσιον ποιούμεθα Iph. A. 607. ὄρνιν ἰδών τιν' οὐκ ἐν αἰσίοις ἕδραις Herc. f. 596. αἰσία ἡμέρα Ion. 401.

ἀΐσσειν. Duae aliae formae αἴσσω et ᾄσσω a grammaticis memorantur. Quarum unam αἴσσω, quae quidem valet ad stirpem verbi cognoscendam, propter molestum pronuntianti et absonum diphthongi αι — et duplicis σσ concursum non in usu fuisse docet gramm. Herodian. π. μονηρ. λεξ. p. 40, 25. Alteri vere formae ᾄσσω indocte substituunt (primus Hemsterhus. ad Arist. Plut. 732, quem omnes secuti sunt) formam ᾄσσειν subscripto iota, utpote contractam ex ἀΐσσειν. Quam contractionem linguae ratio ac natura respuit, si quidem recte statuimus s. Ἅιδης. Confirmat autem scripturam ᾄσσειν omissa iota et analogia vocabulorum ἀνάσσειν (s. v.) ἄσσον (s. v.), et vero etiam ipsi libri Euripidei veram exhibentes scripturam Phoen. 1475. ἦσσον sine ι; ib. 1391. Mosqu. Gu. Florr. ἦσσον; ib. 1388. ἦξαν Flor. A. Leidd.; Hipp. 165. Flor. 15. ἦξε (v. ἀναΐσσειν): pro dissyllaba forma ᾄσσειν libri plerumque praebent trisyllabum ἀΐσσω: quod aliqua ex parte confirmat formam αἴσσω. — Stirps verbi nota (cf. Lob. ad Ai. p. 97): pertinet enim ad magnam cognatorum

vocabulorum familiam, quae genus ducunt ab ἄ — ω. Ut vero Ἀΐδης propr. est *qui irruit*, ita ἀΐσσειν in universum dicitur de quolibet *vehementiore* vel *celeriore motu* (v. *Damm*. s. v.), ut αἴ — ολος. Radicem verbi α — dilatari solitam in αι — cognoscas ex Ἅδης, Αΐδης, Ἀΐδης (s. v.), ἀεί, αἰεί (s. v.), innumeris aliis. Hinc primitiva vox est ἄσσειν (unde ἆσθμα), quod transiit in αΐσσειν: quae forma non est usitata; vid. supr. Quum vero α — in forma ἀΐσσειν apud tragicos et corripiatur et producatur (cf. *Pierson*. ad *Moer*. 301. *Boeckh*. in comment. Berol. 18**. p. 340.), ἀΐσσειν ortum esse ex αἴσσειν diphthongo soluta non est probabile. Nam nullum exstare puto exemplum, quo vocalis ex diphthongo resecta, ut α — ῐ ex αι, producatur. Imo vero quum α stirpis ἄ — ω et longum sit et breve (v. s. ἀεί et ἀείδειν), ἀΐσσω ortum crediderim ex ἄ — σσω terminatione — ισσω radici verbi adnexa pro — σσω, ut in ἑλ — ίσσω, φρ — ίσσω, in δα — ΐζω, ῥα — ΐζω aliisque vocabulis. Horum enim omnium communis vis quaedam *intentiva* imprimis perspicua illa quidem in ἀΐσσω. Apud Homerum autem quod α plerumque producitur, praeter Il. φ', 126. ὑπαΐξει, eius rei haec causa esse videtur, quod ἡ ὑποστολὴ τοῦ ῐ δευτερεύοντος τοῦ φωνήεντος ἔκτασιν ποιεῖται τοῦ ᾱ. Apollon. de adverb. p. 600. Ut enim quod Iones dicunt κλαίω, καίω, ἐλαία, Atticis est κλάω, κάω, ἐλάα α producto, unde patet ἀεί quoque, si esset ex αἰεί factum, proprie productum α habere, ita fit, ut etiam apud Homerum, si quidem numerus tale quid requirit, α verbi ἀΐσσειν quum sit pro αἰ — ΐσσειν, producatur. [Nihilominus simplicius videtur ἀΐσσειν per diaeresin ex αἴσσειν factum credere, praesertim quum paene necessarium sit formae αἴσσειν propter molestiam pronuntiationis mature relegatae iacturam simillimae formae esse compensatam, quae erat ἀΐσσειν ex αΐσσειν distracta. Cui opinioni primae productio Homero praecipue consueta, licet per se mirabilior, non adversatur. Diphthongo enim in α — ῐ dissoluta prima illa principalem naturam recuperavit adsperso iota mutatam, qua et longa et brevis erat. Homerus autem quidni optione data longam praeoptaverit, quippe quae numero suo accommodatior esset? Sed haec utcunque sint, subscriptum sub ᾄσσειν iota non excusandum. *Const. M.*] Apud Euripidem, cui, ut supra dictum, et ᾄσσειν et ἀΐσσειν usitatum, α in ἀΐσσειν corripitur Hec. 31, in iamb. trim.; Iph. A. 12, in anapaestis; Suppl. 962. est ex genere glyconicorum; Bacch. 147. est Pherecrateus, monente *Ellendtio* lex. S. s. v. Producitur α Tr. 157. in anapaesticis; ib. 1086, ἀΐσσον respondet in antistr. Αἰγαίου.

Significat *ferri*, *ruere*, *festinare*, *properare*. ἐπὶ τοῦθ' ὡρμημένος ᾖσσε Bacch. 631. ᾖσσ' ἐκεῖσε κἀτ' ἐκεῖσε ib. 625. ᾖξαν — οὐχ ἥσσονες ποδῶν ib. 1088. ἐγὼ καὶ διὰ Μούσας καὶ μετάρσιος ᾖξα, per-

volo, Alc. 966. ὑπὲρ μητρὸς ἀΐσσω Hec. 31, de umbra Polydori. τὸν ἐς Ἅιδα πορθμὸν ἄξω; ib. 1106, metaphora sumta ex Suppl. 962. ὥσεί τις νεφέλα πνευμάτων ὕπο — ἀΐσσω: cf. Hippol. 165. δι' ἐμᾶς ᾖξεν νηδύος ἅδ' αὔρα. — σκηνῆς ἐκτὸς ἀΐσσεις Iph. A. 12. ἄσσω τήνδ' ἐς πυράν Suppl. 1065. ᾖξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι Phoen. 1388. οἱ δ' εἰς ὅπλ' ᾖσσον ib. 1475. ᾖξαν ἐς δόρυ El. 844. ᾖσσον λόγχαις, impetum faciebant, Phoen. 1391. Ἕλληνες ἄξαντες δορί Iph. A. 80. Hinc μάτην ᾖξα, conari, aggredi, ib. 742. ὃ δ' ᾖξας, ad quod desiderio incitatus es, Ion. 572. οὐδ' ᾖξας — ἐξευρεῖν γονάς ib. 328. Σείριος ἐγγὺς Πλειάδος ἄσσων, cursum dirigens, Iph. A. 8. σκάφος ἀΐσσον πτεροῖσι πορεύσει Troad. 1086. διὰ στέρνων φόβος ἀΐσσει, penetrat, Tr. 175. διὰ κεφαλᾶς ἄσσουσ' ὀδύναι Hipp. 1352. Vim transitivam vel factitivam (v. Lob. ad Ai. p. 86 sq. Matth. gr. §. 423.) ἀΐσσειν habet Bacch. 147. πυρσώδη φλόγα — ἐκ νάρθηκος ἀΐσσει, ignem elidit; aliter Herm. mutata interpunctione. Or. 1429. αὔραν πρὸ παρηΐδος ἄσσων, ventulum faciens, quo loco apertissime proditur stirps ἄω. Iph. T. 192. μόχθους ἐκ μόχθων ἄσσει, ut opinatus est Musgr.; vulgo μόχθος; vid. s. ἐλάσσειν. Quod reliquum est transitivam verbi vim propriam ac principalem fuisse inde apparet, quod etiam medium et passivum in usu erat. V. Damm. s. ἀΐσσω. extr.

ἄϊστος, ignarus, inscius. κόνις — ἄϊστον οἶκον ἐμῶν με θήσει Troad. 1321. ἅπας ἐμᾶς ἄϊστος εἶ ib. 1313. Qui Aesch. Eumen. 565. ὤλετ' ἄκλαυστος, ἄϊστος, ob metrum legunt αἶστος, ii contractionem fingunt, quae fieri nullo pacto potest: imo legas ὤλετ' ἄκλαυστ' ἄϊστος. [Ita iam optime coniecerat Lachm., male vituperatus a Wellauero. Sensus: er geht unbeweint zu Grunde ein Unbekannter. De monstro αἶστος v. s. Ἅιδης. Non minus falsum quod exaratur Soph. Ai. 515. πατρίδ' ᾔστωσας δορί. Imo ἠΐστωσας eadem adhibita synizesi, quae apud Homerum toties adhibenda in δήιος et δηιόω: nam pessime apud illum sequente longa iota subscribitur in δηιόω; cf. Matth. gr. p. 167. et p. 155. in. Rost. p. 391, f. (ed. 4). Const. M.]

ἀΐστωρ, imperitus. ὅπλων καὶ μάχης ἀΐστορες Andr. 683.

αἰσυμνᾶν, regnare. ὃς αἰσυμνᾷ χθονός Med. 19. Huc spectat Hesychius: αἰσυμνᾷ· βασιλεύει, ἄρχει. Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Similiter ut ἀνάσσειν proprie dicitur de regno, quod quis fati quasi beneficio accepit (αἶσα).

αἶσχος, probrum (vid. αἰσχρός fin.). δύσγαμον αἶσχος Ἑλλάδι Troad. 1114, i. e. interprete Matth. αἶσχος δυστυχοῦς γάμου. αἱ γὰρ σφαλεῖσαι ταῖσιν οὐκ ἐσφαλμέναις αἶσχος γυναιξί Melan. fr. XVIII (XXVI), 3.

αἰσχροκερδής, *turpis lucri cupidus.* οὐκ αἰσχροκερδεῖς Andr. 462. *Bekk.* anecd. p. 78, 21. αἰσχροκερδής· Εὐριπίδης Ἀνδρομέδα (Andr. fr. XXXIX); lege: Ἀνδρομάχῃ. *Aug. M.*

αἰσχροποιός, *turpiter faciens.* ἔρδ', αἰσχροποιέ, Med. 1346. „Huc spectare videtur gl. Gramm. *Bekk.* anecd. I, p. 21. αἰσχροποιός· ἡ αἰσχρὰ ποιοῦσα καὶ αἰσχύνης ἄξια." *Matth.*

αἰσχρός, *turpis, probrosus.* ἐπ' αἰσχροῖς γάμοις Hel. 704. νυμφεύματ' αἰσχρά Iph. T. 365. λέκτροις ἐν αἰσχροῖς Antiop. fr. XLV (XXVII), 2. αἰσχροὺς ἔρωτας Erechth. fr. XX (II), 25. αἰσχρὰ φυγή Phoen. 1685. αἰσχρὰν κληδόνα Alc. 316. ἄτῃ αἰσχρᾷ Cress. fr. IV (VI), 1. αἰσχρᾷ τύχῃ Hec. 498. αἰσχρὰν νόσον Phrix. fr. XIII (VIII), 2. αἰσχροῖς ἐπ' ἔργοις Hippol. 721. αἰσχρὸν κέρδος Alc. 1036. Rhadam. fr. I (II), 7. μισθὸν οὐκ αἰσχρόν Iph. T. 593. στέφανος οὐκ αἰσχρός Troad. 401. θανάτου δῶρον οὐκ αἰσχρόν Phoen. 1020, quatenus mors ipsa est δῶρον, quod datur πόλει. *Matth.* θανάτῳ. εἰ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρὸν, οὐκ εἰσὶν θεοί Belleroph. fr. XXIII (XIX), 4. δράσαντι αἰσχρά Hec. 1086. Hipp. 404. ἀνθυπουργεῖν αἰσχρά ib. 999. αἰσχρὰ μηχανώμεθα ib. 331; cf. 957. αἰσχρὰ σαυτῷ λέγεις Andr. 649, *tibi ipse probra infligis.* εὖ λέγεις γάρ, αἰσχρὰ δέ ib. 503. ὅταν αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ Hipp. 411. αἰσχρῶν τυχεῖν Hec. 374. λέγεις αἰσχρῶν πέρι Andr. 237. ταῦτ' ἐν αἰσχρῷ θέμενος Hec. 806. οὐδ' ἐν αἰσχροῖσι τιθεὶς — ἀθλίους τύχας Alc. 1040, quam lectionem recte tuetur *Matth.* verteas: *non quo (uxoris sortem) mihi probro esse putem. Herm. Pflugk.* c. quat. codd. ἐν ἐχθροῖσι scil. σε τιθεὶς. οἱ εὐγενεῖς κάμνουσι τοῖς αἰσχροῖσι τέκνων ὕπερ Herc. f. 294, i. e. „*aegre ferunt probra,* quae in liberos congeruntur." *Matth.* Libr. ἐχθροῖσι; v. infr. et cf. *Ellendt.* lex. S. s. v. ἐπ' αἰσχροῖς αἰχμάλωτος οἴχομαι Hec. 822, *quod mihi est probro.* ἥκων ἐπ' αἰσχροῖς Andr. 1112. οἶδεν τό γ' αἰσχρόν Hec. 602, *quid sit turpe, probrum.* τό γ' αἰσχρὸν ἐξεύροι τις ἂν Bacch. 488. ταἰσχρὰ ἢν λέγῃς καλῶς Hipp. 505. Hic ταᾳσχρά ι subscripto (ex τὰ αἰσχρά) scribendum esse contendunt (auctore *Seidl.* excurs. ad Troad. 399), quod, quum α coalescens cum praecedente α in longum ᾱ transeat, iota subscribatur. Quae lex talis est, ut radicem vocis illata vi corrumpat: quod fieri nullo pacto potest: nam radix est interiectio αἴ, ut verbi αἰσθέσθαι. Rectius *Matth.* gr. p. 160 scripturam ταἰσχρά statuit. Omnino subscriptio illa iusta ratione prorsus caret. Quam enim proferunt causam, cur iota subscribatur, „quod ι necessario ob praecedentem longam etiam in pronuntiatione obscurari debuerit" (*Seidl.* l. c.), id nihil valet ad scribendi rationem: imo vero si ταἰσχρά habet, quo differat ab αἰσχρά, id nil est nisi quod iota propter longum

quod crasis genuit alpha pronuntiando debilitatur nec tamen, ut fit hodie, quoties subscribitur, plane evanescit. Vide quae de hac re dicta sunt s. Ἅιδης et Praefationis nostrae sub finem. σιγᾶν ἄμεινον ταἰσχρά Troad. 384. τὰ δ' αἰσχρὰ μισεῖ In. fr. IV (X), 3. κἀκεῖ τάγ' αἰσχρὰ κἀνθάδ' αἰσχύνην ἔχει Androm. 243. ἔν τε τοῖσι γὰρ καλοῖς πολλῷ λέλειπται κἀπὶ τοῖς αἰσχροῖς πλέον In. fr. VIII, 4. τί δ' αἰσχρὸν ἀνθρώποισι τἀλλήλων κακά Suppl. 768. πολλοῖσι δούλοις τοὔνομ' αἰσχρόν Phrix. fr. XVII (X), 1. οὐκ αἰσχρὸν οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς Andr. fr. XVIII (X), 1. αἶσχρ', ἀλλ' ἀμείνω τῶν καλῶν τάδ' ἐστί σοι Hippol. 500; cf. Hec. 1248. τί δ' αἰσχρὸν, ἤν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ Aeol. fr. XI (I. et inc. XV). αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν Ion. 1526. αἰσχρὸν εἰπεῖν καὶ σιωπῆσαι βαρύ fr. inc. tr. CC. ἄψασθαι οὐκ αἰσχρὸν λόγου Andr. 663. αἰσχρὸν σιωπᾶν, βαρβάρους δ' ἐᾶν λέγειν Philoct. fr. IX, 2. αἰσχρόν μοι γυναιξὶ συμβάλλειν λόγους Iph. A. 830. αἰσχρὸν — βλέπειν ἡμᾶς φάος Iph. T. 674. αἰσχρὸν μοχθεῖν μὴ θέλειν νεανίαν Cress. fr. VI (III), 2. αἰσχρὸν παρὰ κλαίουσι θοινᾶσθαι ξένους Alc. 545. αἰσχρὸν προσπόλους φέρειν τάδε Or. 106. γυναικί τοι αἰσχρὸν μετ' ἀνδρῶν ἑστάναι νεανιῶν El. 344. αἰσχρὸν γὰρ ἡμῖν —, πολεμίους ἄνευ μάχης φεύγειν ἐᾶσαι Rhes. 102. αἰσχρόν γ' ἔλεξας χρῆστ' ἐπικρύπτειν φίλους Suppl. 296. καίτοι τόδ' αἰσχρὸν προστατεῖν γε δωμάτων γυναῖκα El. 932. οὔκουν τόδ' αἰσχρὸν, εἰ etc. cf. Phoen. 1006, ubi vid. *Matth.* τὸν αἰσχρῶς ζῶντα Alc 958. αἰσχρῶς θάνω Herc. f. 1384. θανούμεθα αἰσχρῶς Andr. 577; cf. fr. inc. ap. *Matth.* p. 437. αἰσχρῶς καὶ κακῶς λιπεῖν βίον Heracl. 451. αἰσχρῶς ἔπεσον ἐν τροπῇ δορός Rhes. 82. αἰσχρῶς τὰ κλεινὰ πεδί' ἀπώλεσας Troad. 768. αἰσχρῶς ἡ δίκη διοίχεται Suppl. 530. ἡ δίκη αἰσχρῶς ἔχει El. 1051. λιποῦσ' αἰσχρῶς δόμους Or. 99. οἴκοθεν αἰσχρῶς ἰών Iph. A. 1187. ὧν ἀπενάσθην αἰσχρῶς Med. 167. πολεμίων κατάσκοποι λήθουσιν αἰσχρῶς Rhes. 810. ἔγημας αἰσχρῶς μητέρα El. 916. Comparativus: αἴσχιον εἶδος, *deforme*, Hel. 270. αἰσχίων φανεῖ Med. 501; vid. infr. Superlativus: πενίας, αἰσχίστης θεοῦ, *fastidiosae, deformis* (v. infra), Archel. fr. XIX (XXV), 1. [αἴσχιστον στέφανον Phoen. 1378; vid. αἰτεῖν] αἰσχίστην νόσον Or. 10. αἰσχίστους λόγους Hipp. 499. 692. αἴσχιστον ἔργον Or. 498. Med. 695. τολμήματα αἴσχιστα Phoen. 1226. κτενεῖ μ' ἐπ' αἰσχίστοισιν Andr. 928. κακῶς πέπρακται κἀπὶ τοῖς κακοῖσι πρὸς αἴσχιστα Rhes. 757. αἴσχιστα Τροίαν εἷλε Hec. 443. αἴσχιστα καὶ κάκιστα κατθανόντα Bacch. 1306. τὰ τῶν φιλῶν αἴσχιστον, ὅστις καταβαλὼν ἐς ξυμφορὰς αὐτὸς σέσωσται Iph. T. 606. Ex his omnibus locis patet αἰσχρός non tam usurpari de *moribus* vel *animo* eius qui natura est κακός, sed de *dictis*

vel *factis* alicuius, quae ei sunt *probro*, vel de *rebus*, quae ἔχουσιν αἰσχύνην, i. e. *contumeliosis*, *probrosis*, *turpibus*. Itaque de homine dicitur αἰσχρός, quatenus αἰσχρά facit; cf. *Herm.* ad S. Phil. 1268. Hinc in Iph. A. 380. pro librorum lectione ἀνὴρ γὰρ αἰσχρὸς αἰδεῖσθαι (s. v.) φιλεῖ male restituunt χρηστός; nam, *si quis quae probro sunt facit*, *erubescit*. Haec etiam causa esse videtur variae lectionis ἐχθροῖσι Alc. 1040. et Herc. f. 293. Recte denique se habet lectio αἰσχίων φανεῖ Med. 501, ut αἰσχρὸς φανοῦμαι S. Phil. 906. In Archel. fr. XIX, 1. πενία vocatur αἰσχίστη θεός, quatenus pauperies *deformem* habet speciem.

αἰσχρουργία, *turpe factum*. Μαινάδων αἰσχρουργίαν Bacch. 1060.

αἰσχύνειν proprie est *pudenda*, *turpia facere*, quae notio elucet e passivo αἰσχύνεσθαι ut subst. αἰσχύνη. Hinc αἰσχύνειν c. accus. *foedare*, *dehonestare*, *ignominia afficere*, *violare*. αἰσχύνας ἐμέ Heracl. 286. γέροντα πατέρα καὶ Διοσκόρω ᾔσχυνας Hel. 727. μηδὲ πατρῷον δόμον αἴσχυνε Iph. A. 1031. χρηστῶν πενήτων ἥν τις αἰσχύνῃ τέκνα Erechth. fr. XX (II), 27. τὴν Τροίαν δειλοὶ γενόμενοι — αἰσχύνοιμεν ἄν Hel. 955. De *stupro* dicitur: αἰσχύνειν λέχη, *polluere*, Hipp. 408. ᾔσχυνε τἀμὰ λέκτρα ib. 944. ἄνδρα τὸν ἐμὸν αἰσχύνασα ib. 420. οὔ ποτ' αἰσχυνῶ γε Κρησίους δόμους ib. 719; cf. 1172. El. 44. ἣν οὔποτ' ᾔσχυνεν εὐνῇ, de eo dicitur, qui cum uxore non concubat, αἰσχυνόμενος ὀλβίων ἀνδρῶν τέκνα ὑβρίζειν. Quum act. proprie sit *pudenda facere*, passivum est *pudenda pati*, iis *affici quae sunt pudori*, *ignominia affici* (beschimpft, beschämt werden). οὐδ' αἰσχύνομαι τοῖς σοῖς λόγοισι Herack. 542. πῶς οὐ κρύπτεις δέμας αἰσχυνθείς; Hipp. 1291. Hinc *pudere*, *erubescere*. δι' ἄστεός σε οὐδὲν αἰσχυνθεὶς ὀχήσω Or. 800. Cum dativo causae: αἰσχύνομαι τοῖς δεδραμένοις κακοῖς Herc. f. 1160. Cum accusativo obiecti: αἰσχύνομαι σέ Ion. 934. αἰσχύνομαι τὸν — θεόν ib. 1074. τὸ γῆρας οὐκ αἰσχύνομαι Bacch. 204. ἀνδρὸς ἀδικίαν αἰσχύνεται Ion. 341. Cum participio vel infinitivo; de quorum discrimine v. *Matth.* gr. p. 1286. not. 1. φιλῶν μάλιστ' ἐμαυτὸν οὐκ αἰσχύνομαι Cresph. fr. IX (VI), 2. αἰσχύνομαι παραφέρουσ' οἰκτροὺς λόγους Iph. A. 981. αἰσχύνομαί σοι μεταδιδοὺς πόνων ἐμῶν Or. 281. αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον Hec. 968. δούλη κεκλῆσθαι αἰσχύνομαι Hec. 353; v. *Matth.* l. c. αἰσχύνομαι ἐλθόντα (Polynicem) σὺν ὅπλοις καὶ πορθοῦντα γῆν τυχεῖν ἃ χρῄζει Phoen. 518. δεῖξαι Ἀργείοισι σῶμ' αἰσχύνομαι Or. 98. αἰσχύνομαι τόνδ' ἰδεῖν Ἀχιλλέα Iph. A. 1340. ὄχλον εἰσπεσεῖν ᾐσχυνόμην Hel. 422. αἰσχύνομαι ὀλβίων ἀνδρῶν τέκνα — ὑβρίζειν El. 45; cf. 900. αἰσχύνεται τἀγάθ' ἀσκήσας κακὸς γενέσθαι, *prae pudore non vult*, Suppl. 912. [Medium

denique est dedecus sibi contrahere, ded. suscipere, hinc iidem pudere, erubescere. κοὐκ αἰσχυνοῦμαι —, ἐάν τις λέγῃ Heracl. 517. Const. M.]

αἰσχύνη, probrum, dedecus. ἡ αἰσχύνη βάρος τοῦ ζῆν — νομίζεται Heracl. 201. αἰσχρὸν γὰρ ἡμῖν καὶ πρὸς αἰσχύνῃ κακόν Rhes. 102. κἀκεῖ τάγ' αἰσχρὰ κἀνθάδ' αἰσχύνην ἔχει Andr. 243. βάσταγμα αἰσχύνην ἔχον Suppl. 767. μή τιν' αἰσχύνην λάβῃς Andr. 878. Ion. 395. μή μοι τὸ σῶμα — αἰσχύνην ὄφλῃ Hel. 67. αἰσχύνην φέρει — ἀπώσασθαι τόδε Hec. 1241. τοῖς δούλοισιν αἰσχύνην φέρει τοὔνομα Ion. 854. οὐκ ἄν ποτ' ἦλθον ἐς τόδ' αἰσχύνης, ὥστε etc. Hippol. 1332. οὐκ ἀρήξετ' αἰσχύνην πόλει Heracl. 840. ζῶσιν αἰσχύνης ἄτερ Scyr. fr. II, 5. οἶδ' ἄντροισιν αἰσχύνην τινά, stuprum, Ion. 288. ἀναλώσαντες αἰσχύναις δόμον, infamiam inurentes, Herc. f. 1423. αἰσχύνας ἐμὰς ὑπ' ἀλγέων, prae dolore ob dedecus s. infamiam mihi inustam, Hel. 202. Κασσάνδραν αἰσχύναν (probrum) Ἀργείοισι Troad. 171. Helena se vocat δύσγαμον αἰσχύναν Hel. 693; v. s. αἶσχος. γάμον ἄγαμον αἰσχύνᾳ ib. 696. Libr. αἰσχύναν. Matth. ἄγαμον αἰσχύναν, deleto γάμον i. e. dedecus vitae coniugii expertis: quod verius videtur; ita δύσγαμον αἶσχος Tr. 1114. est dedecus infelicis coniugii. Dindorf. deleto αἰσχύναν opinatur γάμων ἐμὸν ἄγαμον, tenens tamen in ed. Poet. Scen. γάμον ἄγαμον αἰσχύνᾳ: imo γάμον αἰσχύνας: ita ἄχεος βίοτον (ex coniect. v. a. ἀβίωτος) explicatur glossa ἀβίωτον Ion. 764. Hinc pudor, qui ex probro s. dedecore redundat. φοινίσσουσα παρῆδ' ἐμὰν αἰσχύνᾳ νεοθαλεῖ Iph. A. 188. ἐπ' αἰσχύνην ὄμμα τέτραπται Hipp. 246. οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά, pudor non convenit fortunae tuae, Phoen. 1282; vid. ἐν. ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι καὶ δι' αἰσχύνης ἔχω i. e. αἰσχύνομαι Iph. T. 683. ἐν αἰσχύναις ἔχω — γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερί Suppl. 164.

Αἴσων, n. pr. Αἴσονος υἱὸς Κρηθέως ἀφ' αἵματος fr. dub. XLIII.

αἰτεῖν, postulare. Activum αἰτεῖν, id quod elucet ex medii notione, in universum denotat poscere, quatenus causa aliqua subest, cur quid postuletur s. quatenus aliquid pro merito deposcimus; medium vero αἰτεῖσθαι, quum sit sibi s. in rem suam aliquid postulare, nulla causa cur detur cogente, de iis dicitur, quae humiliter et precario postulamus, petere, precari. Cf. Matth. gr. p. 1094. Ellendt. lex. Soph. s. αἰτεῖν extr. Nam stirpem vocabuli apparet esse αἰ, quod est desiderantis vel postulantis; v. Damm. lex. s. v. διδοὺς αἰτεῖν δοκῶ Archel. fr. extr. (fr. inc. CXXXIV). τοῖς θεοῖσι χρὴ θύοντας αἰτεῖν ἀγαθά Hel. 760, quatenus τὸ λαβεῖν ἀγαθά remuneratio est τοῦ θύειν θεοῖς: nam oratio est oracula deorum increpantis. ταύτην — μνηστῆρες ἦκον Ἑλλά-

δος πρῶτοι El. 21. χρῆν αὐτὸν αἰτεῖν τοὐμὸν ὄνομ' ἐμοῦ πάρα θηρωμένου παιδός Iph. A. 962. δίκην ᾔτησε Φοῖβον πατρός, poenam poscere, Andr. 58. πατρὸς φόνιον αἰτήσει δίκην Φοῖβον ib. 1003. ᾔτησα — πατρός ποτ' αὐτὸν αἵματος δοῦναι δίκην ib. 1108. ᾔτει γέρας — τινὰ Τρωϊάδων Hec. 96; cf. Rhes. 169. 181. Ἑλένην νιν αἰτεῖν χρῆν τάφῳ προσφάγματα Hec. 265. αἰτεῖ ἀδελφὴν — πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν Hec. 40. αἴσχιστον αἰτῶ στέφανον ὁμογενῆ κτανεῖν Phoen. 1378, quem versum spurium recte iudicarunt viri docti, quum dicendum fuisset: αἰτοῦμαι i. e. δός μοι κτανεῖν. Medium αἰτεῖσθαι, sibi aliquid postulare (sich ausbitten). οὔ σε κατθανεῖν — Ἀχαιούς, ἀλλὰ τήνδ' ᾐτήσατο Hec. 390. Inde petere, precari. αἰτουμένης κλῦθί μου Hipp. 872. τί προσπιτνεῖς με; δυσφύλακτ' αἰτεῖ κακά Phoen. 931. εἰ δίκαι' αἰτούμεθα El. 675. τὰ πρόσφορα τῆς νῦν παρούσης συμφορᾶς αἰτήσομαι Hel. 516. αἰτήσομαι γάρ σ' ἀξίαν (χάριν) μὲν οὔ ποτε Alc. 301. σε προσπιτνοῦσ' αἰτήσομαι τέκν' ὀρφανεῦσαι τἀμά ib. 162. ἡμᾶς μὴ κτανεῖν αἰτοῦ πόλιν Or. 1611. αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα Med. 940; cf. 336. 942. 775. 780. 860. Hel. 1064.

αἰτία [ab αἴτιος; hinc proprie accusatio, crimen. Const. M.] αἰτίαν φυγεῖν Hipp. 961. τῇδ' ἐπ' αἰτίᾳ φυγών ib. 1067. αἰτίας ἀποστροφήν ib. 1036. Culpa. αἰτίας μικρᾶς πέρι Andr. 387. μή — εἰς ἔμ' αἰτίαν βάλῃ Troad. 305. τῷ θεῷ προστιθῇς τὴν αἰτίαν Ion. 1525. αἰτίαν εἰς αὐτὸν οἴσει El. 1266. Causa. τίν' αἰτίαν ἔχων; qua de causa, Hec. 1203. ποίας ἀλλαγῆς πρὸς αἰτίας Andr. 1427. πολλῶν κακῶν αἰτίαν ἔχω El. 213.

αἰτίαμα, criminatio. ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι τοῖς σοῖσι τἀμὰ καὶ τὰ σ' αἰτιάματα Troad. 918.

αἰτιᾶσθαι ab αἰτία, accusare, criminari, culpam conferre in aliquem, sceleris aliquem arguere. μή 'με, τοὐμὲ αἰτιῶ Phoen. 632. μηδέν' αἰτιῶ βροτῶν Cycl. 284. μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ Med. 605. Ἀχαιῶν οὐδέν' αἰτιώμεθα Rhes. 851. αἰτιάσασθαι θεούς Archel. fr. XXIV (XXXI), 2. τὰ Φοίβου αἰτιᾶσθε θέσφατα Or. 276.

αἴτιος [ab αἰτέω, proprie postulatus i. e. accusatus, reus; hinc omnino Const. M.], qui est in culpa s. causa alicuius rei, auctor. Ζεὺς — αἴτιος Alc. 3. αἴτιόν τι καὶ νόμος Hec. 974. οὐδὲν ὄντες αἴτιοι Hipp. 933. Herc. f. 1310. οὐδὲν αἰτία πόλις Suppl. 879; cf. Hel. 621. οὐδ' αἴτιος ὢν βασιλεῦσιν Androm. 501. τὰ μὲν δι' Ἥραν, τὰ δὲ τὸ κάλλος αἴτιον Hel. 268. τάδ' εἴτε σίδαρος, εἴτ' ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος Phoen. 354; vid. Matth. τίν' (λόγον) ἂν τῶνδ' αἰτία λάβοιμι Suppl. 607. τῶνδ' αἴτιος κακῶν Med. 332. Iph. A. 895. μεγίστων

αἴτιος κακῶν βροτοῖς Med. 1080. πολλῶν τὰ χρήματ' αἴτι' ἀνθρώποις κακῶν Plisth. fr. III (VI), extr. οὐ γὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' (oraculum dei) αἴτιον γενήσεται πεσεῖν ἄχρηστον θέσφατον Iph. T. 120. τὸ δ' αἴτιον πόσις σός Iph. A. 939. οἱ δ' αἴτιοι τῶνδε El. 1040. τί ποτε τούτου ταἴτιον Phaeth. fr. XVII (V), 2. τὸν οὐδὲν ἄτας αἴτιον Hipp. 1149. In Dan. fr. IV (I), 9. pro αἰτίοις cum *Valcken.* ἐτείοις legendum.

Αἰτναῖος, *Aetnaeus.* ἐς Αἰτναίαν — πέτραν Cycl. 20. Αἰτναίων εἴσω σκοπέλων ib. 62. Αἰτναῖον πάγον ib. 95. Αἰτναῖος ὄχθος ib. 114. τὰν Αἰτναίαν — χώραν Troad. 220. Κύκλωψ Αἰτναῖος Cycl. 366. Ἥφαιστ' ἄναξ Αἰτναῖε ib. 595. Αἰτναῖα σφαγεῖα ib. 394.

Αἴτνη, *Aetna.* πρὸς Αἴτνῃ Cycl. 130. ὑπ' Αἴτνῃ, τῇ πυριστάκτῳ πέτρᾳ ib. 298. τὸ γῆρας βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων Herc. f. 639. τὸν Αἴτνας μηλονόμον Cycl. 660.

Αἰτώλιος i. q. Αἰτωλός. τῆσδ' γῆς Αἰτωλίας Meleagr. fr. II (I), 3.

Αἰτωλίς, *Aetolis.* Αἰτωλίδ' ἐς γῆν Phoen. 988. Αἰτωλίσιν λόγχαισιν ib. 1173.

Αἰτωλός, *Aetolus.* σακεσφόροι γὰρ — Αἰτωλοί — λόγχαις τ' ἀκοντιστῆρες εὐστοχώτατοι Phoen. 141, de more Aetolorum; cf. Meleagr. fr. III (VI), 9. παῖς ἀπ' Αἰτωλῶν μολὼν Τυδέως, Diomedes, Suppl. 1217. Adiect. Ἄρην Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει Phoen. 136. κάπρον — Αἰτωλόν Phoen. 1116.

αἴφνης, *subito.* θαῦμα ἦν αἴφνης ὁρᾶν Iph. A. 1581. Cognatum est cum ἀΐσσω (αἴσσω) s. v.

αἰχμάζειν, *hasta pugnare, bellare*; vid. αἰχμή. *Hesych.*: *αἰχμάζει*, πολεμεῖ. δέκατον αἰχμάζεις ἔτος Rhes. 444.

αἰχμαλωτικός, *ad captivum pertinens.* δόμοις ἐν αἰχμαλωτικοῖς Troad. 871. i. q. ἴδιαι αἰχμαλωτίδων στέγαι Phoen. 1016.

αἰχμαλωτίς, *captiva.* αἰχμαλωτίδας κόρας βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθουμένας Phoen. 567. ἴδιαι γυναικῶν αἰχμαλωτίδων στέγαι Hec. 1016; cf. Andr. 963. 1060. Hec. 1096. 1120. αἰχμαλωτίδας Θηβαίας Phoen. 193. Substantive dicitur κόσμον ἀγείρασ' αἰχμαλωτίδων πάρα Hec. 615. κωκυτοῖσιν αἰχμαλωτίδων — δεσπότας κληρουμένων Troad. 28. τὰς εἰληγμένας αἰχμαλωτίδων ib. 297.

αἰχμάλωτος, *captivus.* τις αἰχμάλωτος Phoen. 715. Iph. 585. ἡ αἰχμάλωτος pro αἰχμαλωτίς dicitur Hec. 881. Andr. 909. 933. αἰχμάλωτόν τινα Hec. 267. αἰχμάλωτ' ὅπλα i. e. *captivorum arma* Heracl. 695, ut apud Ovidium: *colla captiva.* αἰχμάλωτος est etiam *captus*, qua significatione non legitur αἰχμαλωτίς. νομισθεῖσ' αἰχμάλωτος ἐν-

δίκως Troad. 35. εἷλόν νιν αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας Andr. 584. σ' αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας ἔχω ib. 872. αἰχμάλωτος ἐς δοῦλον ζυγόν Troad. 673. αὐτὴ ἐπ' αἰσχροῖς αἰχμάλωτος οἴχομαι Hec. 822. αἰχμάλωτόν τοι μ' ἀπῴκισας δόμων El. 1008.

αἰχμή, *cuspis hastae.* λόγχης αἰχμῇ Hec. 104. Hinc ipsa *hasta.* ἐν αἰχμαῖς Μυσῶν. *Pugna, proelium.* θηρῶν ἐν αἰχμῇ, *in pugna cum feris*, Herc. f. 158; cf. 437. αἰχμὴν ἐς μίαν καθέστατον, *pugnam singularem commiserunt*, Phoen. 1279. *Bellum.* ὑπ' αἰχμῆς (*bello coactam*) γάμους γαμεῖσθαι Troad. 346. ἐν αἰχμαῖς Ἄρεος Aeol. fr. VI (VII), 1. φονία αἰχμά Troad. 819, ut Ἑλλὰς αἰχμά ib. 839. *Exercitus.* πάγχαλκον αἰχμήν Heracl. 277. ἥσσονες Ἑλλάδος αἰχμᾶς, *copiis*, Or. 1485.

αἰχμητής, *hastatus.* οὐκ αἰχμητὴς πέφυκεν Or. 752. Ἑλλήνων στρατὸν αἰχμητήν Hec. 120.

αἰών, *tempus*, imprimis *tempus*, per quod vita durat hominis, sicut etiam in nostra lingua synonyma saepe sunt *Zeit* et *Lebenszeit*, unde *zeitlich*; hinc *vitae tempus* seu *aevum*, unde *aetas* i. e. aevitas. *Hesych.* αἰών· ὁ χρόνος τῆς ζωῆς. δι' αἰῶνος Alc. 478. δι' αἰῶνος μακροῦ Hipp. 1426. ἔστ' ἂν αἰὼν οὑμὸς ἀντέχῃ Alc. 338. αἰῶνα διάξουσα Phoen. 1521. αἰῶνα τείνει Ion. 625. αἰῶνα τὸν σύμπαντα δουλεῦσαι Hec. 757. ἦγον αἰῶνα Ion. 638. ex coniectura Hug. *Grotii*, quam recepit *Barnes.*; *Dind.* ἢ λόγοισιν (ἢ βρότων); v. *Matth.* Exinde omnino *vita*, et *vitae ratio* (*Lebensart*): ἡδὺς (*mollis*) αἰών Archel. fr. VII (V), 1. Erechth. fr. IX (X), 2; et ea *vita*, qua quis spiritum ducit et vi viget vitali (*Lebenszustand*). *Hesych.* ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων. Huc pertinet *Hesychianum*: Εὐριπίδης δὲ Φιλοκτήτῃ αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει· ἀπέπνευσεν αἰῶνα; vid. Philoct. fr. XV (XIV). λιποῦσ' αἰῶνα Bacch. 92. ὁ πᾶς ἀσθενὴς αἰὼν βροτοῖς Plisth. fr. III (VI), 3. αἰῶνα δ' οὐκ ἔξεστιν scil. ἐξορθοῦσθαι, *emendare*, Suppl. 1084. Hoc sensu dicitur etiam ἡ αἰών. Phoen. 1492. θανάτῳ σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων; vid. *Matth.* gr. §. 95, a; et denique *sors vitae* (*Lebensloos*). τίν' αἰῶνα — ἕξεις Andr. 1216. ἕτερον αἰῶνα καὶ μοῖραν οἰκήσομεν Iph. A. 1507. αἰὼν δυσαίων τις ἔλαχέν σε Hel. 214. ἐλεύθερον αἰῶνα θέσθαι Hec. 755. αἰῶνα μέλεον Phoen. 1529. τὸν ἀμηχανίας — δυσκέρατον αἰῶν' οἰκτροτάτων ἀχέων Med. 648. αἰῶνος πόνους Suppl. 1005. βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀσταθμητὸς αἰών Or. 979. μετὰ δ' ἵσταται ἀνδράσιν αἰὼν πολυπλάνητος αἰεί Hipp. 1109. μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει Polyid. fr. XIII. (Glauc. III, IV.); cf. Oenom. fr. IV, 3. Hac significatione saepe periphrasi inservit: οἰκτρός τις αἰὼν πατρίδος ἐκλιπεῖν ὅρους Aeol. fr. XXII. τὸ μετ' εὐτυχίας κακοῦσθαι θνατοῖς βα-

ρὺς αἰών, Iph. T. 1122; vid. Or. 602. Med. 243. Ex prima vero temporis notione, quatenus tempus est quod non quiescit, sed continuo (ἀεί) movetur s. volvitur, significatio ista serioribus potissimum scriptoribus usitata fluxit, qua omnino de *longiore temporis spatio*, de *tempore infinito*, de *aeternitate dicitur*. Ita ipsa quoque *aeternitas*, i. e. *aeviternitas* ex *aevo* facta, quod proprie *tempus*, prorsus ut αἰών, denotat. Cf. Cic. de invent. 1, 36. *Etymol.* M. p. 41, 17. αἰὼν καὶ ὁ τῶν χιλίων ἐτῶν ἀριθμός. αἰὼν καὶ ὁ ἀΐδιος καὶ ὁ ἀτελεύτητος· αἰὼν γὰρ οὔτε χρόνος οὔτε χρόνου τι μέρος· οὐδὲ γὰρ μετρητός. Heracl. 900. πολλὰ γὰρ τίκτει Μοῖρα — Αἰών τε Κρόνου παῖς. Hinc Med. 429. μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει πολλὰ μὲν ἁμετέραν (γυναικῶν) ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν. Herc. f. 671. νῦν δ' οὐδεὶς ὅρος — σαφής, ἀλλ' εἱλισσόμενός τις αἰὼν πλοῦτον μόνον αὔξει. Haec vis Homero nondum cognita. De origine vocis v. s. ἀεί p. 38.

αἰωρεῖν, *tollere*, *elevare*, *librare*. Med. αἰωρεῖσθαι, *huc illuc librari*, *vibrare*, dicitur de celeri umbrae Polydori motu, ἀΐσσει σῶμ' ἐρημώσας — αἰωρούμενος Hec. 32. Ita Soph. El. 1390. φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον: nam significatio *menti obversari*, ut vult *Ellendt.* s. v., in hoc verbo non inest.

αἰώρημα, *allevatio*. ὄρνις ὥσεὶ — δύστηνον αἰώρημα κουφίζω Suppl. 1047; *Barnes.* *corporis onus pensile libro*. [Sic *Barn.* parum perspicue; imo *infelix corpus facile allevo*: nam αἰώρημα κουφίζειν est κοῦφα αἰωρεῖν. *Const. M.*] μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ μέσον καὶ χθονός τε τεταμέναν αἰωρήμασι (i. e. αἰωρουμένην) πέτραν Or. 981. *Suspendium*. φόνιον αἰώρημα διὰ δέρης ὀρέξομαι Hel. 359.

ἄκαιρος, *intempestivus*. ἐς καιρὸν ἦλθε, πότε δ' ἄκαιρ' ἀπώλλυτο Hel. 1087. ἀκαίρως εὔνοι' οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει Hipp. fr. V. p. 184. ed. Matth. (XVII.) Active ἄκαιρος dicitur de eo, qui a modo (καιρός) abhorrat, vel modum non tenet (vid. καιρός Iph. T. 908); hinc τὸ ἄκαιρον est *intemperantia*. fr. inc. tr. CLXIII, 2. τὸ δ' ἄκαιρον ἅπαν τόδ' ὑπερβάλλον τε μὴ προσείμαν. Ita Iph. T. 420. γνώμα δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ὄλβου, τοῖς δ' εἰς μέσον ἥκει i. e. *alii immodice sectantur opes*, *alii mediocriter* i. e. *moderatius* h. e. divitias sectantur homines, alii cupidius alii minus. Ita aptior evadit sententia, quam si cum *Herm.* corrigamus: μὲν ἐκκαίρος, qui *opportunum tempus adipiscendis opibus exspectat*. Vid. ὁ μέν.

Ἀκάμας, n. pr. Ἀκάμας ἀδελφός (Demophontis) Heracl. 120.

ἀκάμας (ᾰ), *indefessus*. ἀκάμας χρόνος Pirith. fr. III, 1.

ἄκαμπτος, *inflexibilis*. τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα Hipp. 1268.

ἄκανθα, *spina*. διαδοῦναι νῶτόν ἄκανθάν τε Troad. 117. δι-

πλὴν ἐκεῖθεν, curvam (senio) dorsi spinam, El. 492; vid. Seidl. et s. διπλόος.

ἀκάρπιστος, fruge carens, sterilis. ἀκάρπιστα πεδία Phoen. 218, i. e. mare.

ἄκαρπος, sterilis. ξηρὸν πέδον ἄκαρπον fr. inc. tr. III, 8. (Oed. fr. XVII, 8.). ἀρουραι πεδίων ἄκαρποι Herc. f. 869.

ἄκατος, navigium. Apud Euripidem in melicis modo inveniuntur λαῖφος ἀκάτου θοᾶς Or. 341. ποντοπόρους — θοὰς ἀκάτους Hec. 646. ἀκάτου Μενέλα μέσον πέλαγος ἰούσας Tr. 1100. ἄκατοι ἀνάγονται Phaeth. fr. II, 31; vulg. ἄκουτοι.

Ἄκαστος, n. pr. Ἄκαστος, — ὁ Πελίου γόνος Troad. 1128. Ἄκαστος οὐκ ἔτ' ἔστ' ἐν ἀνδράσιν, εἰ μή σ' ἀδελφῆς (Alcestis unius Peliadum) αἷμα τιμωρήσεται. Alc. 735 sq.

ἀκεῖσθαι, sanare. πρὸς τὴν νόσον τοι τὸν ἰατρὸν χρεὼν ἰδόντ' ἀκεῖσθαι Beller. fr. XXII (XVIII), 2. εἴθε μοι ὀμμάτων — βλέφαρον ἀκέσαιο τυφλόν Hec. 1067. τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι μολπαῖσι βροτούς Med. 199.

ἀκέλευστος, iniussus, ultro. ἀκέλευστόν με λαβεῖν Ion. 1359. με κἀκέλευστον — συνεκκομίζειν σοι πόνους El. 71.

ἀκέραιος, integer. ἀκέραιος ἀνεπίληπτον ἤσκηκὼς βίον Or. 920. Qui genus habet alieno sanguine non permixtum est ἀκέραιος. ἔκ τε μητρὸς ἀρσένων τ' ἄπο Phoen. 950. ἀκέραιον — Μενέλεῳ λέχος, intactum, purum, Hel. 48.

ἀκέστωρ, sanans. ὦ Φοῖβ' ἀκέστωρ, πημάτων δοίης λύσιν Andr. 901.

ἀκεσφόρος, remedium afferens. στάλαγμον αἵματος — ἀκεσφόρον νόσων Ion. 1005.

ἀκήρατος, purus. ἐλπίδας ἐξ ἀκηράτου Ion. 1436. μόσχον ἀκήρατον, intactum, Iph. A. 1083; cf. Troad. 670. ἀκήρατον λέχος Or. 574. Μούσας (virginis) δε' ἀκηράτων κόλπων Rhes. 352. ἀφρόνων καὶ κακῶν ἀκήρατος, illibatus, Hipp. 949. Cum dat. ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν, illaesum, ibid. 1114; al. ἀγήρατον; vid. Sturz. lex. Xenoph. in ἀγήρατος. ταῖς τύχαις ἀκήρατος Herc. f. 1314. Hinc integer, incolumis. ἐξ ἀκηράτου λειμῶνος, non demessus, Hipp. 73. 76, quod Euripides ipse his verbis explicat: ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτά, οὐδ' ἦλθέ πω σίδηρος; vid. Schneidewin ad Ibyci Rheg. carm. mel. p. 88. τοὺς ἀκηράτους πλόκους κόμης, intactos, Ion. 1266.

ἀκήρυκτος, ignotus. Hesych. ἄγνωστος. οὐ γάρ σφιν ('Iολάου) ἀκήρυκτον Heracl. 91.

ἀκίνδυνος, sine periculo. τοῦδ' ἀκινδύνως κτανεῖν Rhes. 588.

ἀκίνδυνον βίον ζῶμεν κατ' οἴκους, *tutam, otiosam vitam*, Med. 248; cf. Iph A. 17.

ἀκίνητος, *immotus, immobilis*. *οὐδὲν ἦν ἀκίνητον δρόμῳ* Bacch. 726. *τί τόδε (ἄγαλμα) μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βάθρων* Iph. T. 1157; vid. *βάθρον*. *Firmus*. *ἀκίνητοι φυλακαὶ τειχέων* Iph. A. 15. *βρόχοις ἀκινήτοισιν* (inexplicabilibus) *φόνου* Andr. 997. *εὐδαιμονίας ἀκίνητον ἀφορμάν* Ion. 474. Omissum hoc vocabulum ab *Ellendt.*; invenitur enim in Oed. C. 624.

ἄκλαυστος. De utraque huius vocis forma *ἄκλαυστος* et *ἄκλαυτος* allatis ceterorum sententiis exploratisque disputavit *Ellendtius* in lex. Soph. „formamque plenius sonantem *ἄκλαυστος* certiore fide esse" censet. Verius *Herm.* sensisse videtur, qui ad Oed. C. 1362 (cf. ad Oed. T. 362) has formas non tam forma, quam significatu diversas esse putat, licet ei de ipso discrimine non prorsus assentiar. Nam quum formae *κλαυτός*, *γνωτός*, *θαυματός*, *ἀγατός*, alia, proprio *adiectivorum* munere perfungantur, atque *perpetuam* quandam rei *condicionem statumque* vel ipsam eius *naturam* denotent, *κλαυστός*, *γνωστός*, et quae sunt reliqua, *passivi* mera vi servata ad *singulam* modo vel *absolutam rem actumque respicere* videntur ideoque de iis praecipue dici quae rei alicui ut non propria subiiciuntur. Itaque *κλαυτός* est *is*, *qui in flebili versatur condicione*, *lacrimabilis*, *miserabilis*, *κλαυστός* autem, cuius certus quidam casus aliquando *defletus* est. [Quarum notionum quae sit cognatio, facile intelligitur: in promtu est enim verbalium eam vim, qua *quod fieri potest* significant, ex passiva perfecti vi eadem via manavisse, qua factum est, ut praeterita Graecorum etiam *quod solet fieri* significent. *Const. M.*] Quam ad rem multum habet momenti, quod alia verbalia, quamquam perfecti sui forma —*σμαι* est, tamen in —*τος* desinunt, alia, quum perfectum careat inserta litera *σ*, tamen in —*στος* terminantur; vid. *Matth.* gr. p. 510, 2. Hinc patet, cur apud Aeschylum vulgati libri semper praebeant *πάγκλαυτος*, *πολύκλαυτος*; vid. *Herm.* l. c.; nam *πᾶν* et *πολύ* sponte efficiunt *perpetuitatis* notionem. [Et quidem apud Sophoclem Oed. C. 1360. legendum neque *κλαυτά* neque *κλαυστά*, verum cum synizesi *κλαυστέα*, siquidem aperte sensus: *sed haec deflenda non sunt* (ut fecit Polynices), nec tamen verbalia in *τος* unquam *necessitatis* vim induunt; quae si quando Latinorum participio fut. pass. commode redduntur, hoc ipsum non actum absolutum, sed conditionem permanentem declarat, ut, si *κλαυτός* est *miserandus*, hoc idem valet ac *miserabilis*. Atque rectissime habet *παγκλαυτὸς αἰών* Soph. El. 1085, i. e. *plane miserabilis*; v. *Herm.* *Const. M.*] Etiam ap. Euripidem Andr. 1236. *κἀγὼ, ἣν ἄκλαυστ' ἐχρῆν τίκτειν τέκνα* — sine dubio cum Flor. 10. 15. legendum: *ἄκλαυτα*, *quae fruantur secunda fortuna*. Contra *indefletus* est Hec. 30. *ἄκλαυστος, ἄταφος*. Phoen. 1628.

ἐᾶν ἄκλαυστον. V. ἀδάμαστος. [Omnium eruditissime de his verbalibus disseruit *Lobeckius* Vir illustris, qui ad Soph. Ai. p. 315 sqq. exemplorum mole demonstrans ipsa tempora, quibus verbalia ista assimilata sint, duplicem plerumque formam et adhibito et omisso sigma habuisse ipse quoque sic statuit, Graecos hac diversarum formarum opportunitate more suo (v. s. ἀεί) ad discernendas significationes usos esse. Nec vero, si sunt diversarum formarum diversae notiones, diversitas ista constitui potest aliter atque supra factum, siquidem non pauci loci comparent, ubi ἄκλαυστος, ut hoc teneam, *indefleti* vim utique flagitat nec tamen vel unus ex libris veteribus sigma repudiat. Vid. Eur. Hec. 30. Soph. Ant. 29. Nihilominus cave, ne nimium discrimini isti tribuas. Apertum est enim, ut formae diversae pedetentim tantum increbuerint, ita notionum quoque diversitatem decursu demum temporis, atticismo imprimis efflorescente, invaluisse. Hinc intelligitur, cur apud Homerum plurimi iique optimi codices in formis ἀσίγμοις κλαυτός eiusque compositis perseverent. Cf. *Nitzsch.* ad. Hom. Od. δ', 494. Deinde vero sponte apparet differentiam istam tantummodo obtinere, ubi eiusdem verbalis apud eundem scriptorem diversae formae reperiuntur. V. s. ἄγνωστος. Itaque ἄκλαυτος et ἄκλαυστος differre recte existimantur, sed vehementer erraret, qui ἀκουστός tantum *auditum* et ὁρατός tantum *spectabile* significare crederet, quandoquidem neque ἀκουτός neque ὁραστός Graeca vox sit. *Const. M.*] Ab his secernendum ἄκλαυστος activa vi usurpatum *non lacrimantis*. Alc. 171 (Lasc. Flor. 2. Vict. ἄκλαυτος). ἄκλαυστος, ἀστένακτος. Cf. Hom. Od. δ', 494.

ἀκλεής (⏓), *inglorius*. ἀγνώς, ἀκλεής Iph. A. 18. ἀκλεής — δόξα Heracl. 623. ὀλοίμην ἀκλεής, ἀνώνυμος Hipp. 1028. ἀκλεῶς θανεῖν Rhes. 752. Or. 784; cf. Rhes. 761.

ἄκληρος (⏑), *exsors* (Virg. Aen. VIII, 551.). ὅσαι δ' ἄκληροι Τρῳάδων Troad. 32, *sorte non assignatae viris*. Huc pertinet glossa ap. *Bekk.* anecd. p. 367, 14, et *Bachm.* ib. I. p. 56, 31. ἄκληροι, ἔξω τοῦ κεκληρῶσθαι, Εὐριπίδης.

ἄκλῃστος (⏑), *non clausus, apertus*. θύρας ἔχων ἀκλῄστους τῷ θέλοντι δημωτῶν Iph. A. 340. De Andr. 594. ἄκλῃστ', ἄδουλα δώματα, ubi propria vis α privativi elucet, vid. ἄδουλος. Ceterum v. s. κλείω, κλῄζω.

ἄκλητος (⏑), *invocatus*. ἐλθοῦσ' ἄκλητος Iph. A. 457. ἄκλητος ὢν φίλοις οὐκ ἦλθες Rhes. 399.

ἄκλυστος (⏑), *mari non circumfusus* (*non alluvius*, Varr.). Αὖλιν ἀκλύσταν Iph. A. 121.

ἀκμάζειν, *aetate florere*. ἀνὴρ ἀκμάζων Rhes. 795.

ἀκμή, proprie *acies, acumen* (ἀκή, Spitze). λόγχης ἀκμὴν Suppl.

318. φαυγάνων ἀκμάς Or. 1482. Inde omnino *extremam* vel *summam partem* alicuius rei, *extremitatem* denotat; unde Baech. 1205. οὐ δικτύοισιν, ἀλλὰ λευκοπήχεσιν χειρῶν ἀκμαῖσι. Ita Phoen. 1261 (cf. *Matth.* ad v. 1256). μάντεις ἐμπύρους ἀκμὰς ῥήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν ἄκραν τε λαμπάδα, idem fere significant ἔμπυροι ἀκμαί quod ἄκρα λαμπάς, *sursum erumpens flammae apex, lucidus apex* (Ov. ep. ex P. IV, 9, 53.), cui opponuntur ἔμπυροι ῥήξεις, *scissiones flammae*, cuius est ὑγρότης et quae *per fumum paulisper modo emicat* (ἄκρα τε λαμπάς); de ignispicio vid. *Musgrav.* [Similiter *Dammio* (in lex. s. ἀκμή) ἔμπυροι ἀκμαί sunt τὰ φῶτα τὰ ἐκ τῶν ἐμπύρων ἀναφαινόμενα. Ego potius ἔμπυρα ἀκμάζοντα, *ignes* quasi *vigentes* i. e. crassiores flammas volventes (helllodernd) significari puto ceteroqui prorsus assentiens patri ad v. 1256. Ita ὕδατος ζέουσα ἀκμή Pind. Ol. 1, 78. est ὕδωρ ἀκμαίως ζέον. *Const. M.*] *Summum periculum, discrimen.* ὃν — ἐπ' ἀκμῆς εἰμὶ κατθανόντ' ἰδεῖν Hel. 903; vid. *Pflugk.* ad v. 897. Phoen. 1088. de pugnantibus, qui ἦλθον ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτήν. [Ἀκμή, si proprie significat *aciem* (ἀκήν), ex α intensivo et κέω i. e. *scindo, divido* compositum. Sed magis arridet ea derivatio, quæ ab α privativo et κάμνω deductum proprie indicat *tempus*, quo quis *integer viribus* s. *vegetus* (ἀκμής, ἀκμηνός) est, *viget.* Hinc de *optimo* quoque, *summo, extremo. Const. M.*] *Summum* s. *optimum aetatis, flos aetatis, aetas matura.* ἥβης ἐν ἀκμῇ Alc. 317. *Summum* s. *optimum temporis, tempus opportunum.* οὐ γὰρ νῦν ἀκμή El. 275. στείχειν δ' ἀκμή ib. 684. ἀκμὴ καλεῖ — παρεῖναι συμμάχους Hec. 1042. εἰς ἀκμὴν (*opportune*) ἐλθὼν φίλοις Herc. f. 532.

ἄκμων, *incus.* Ἡφαίστου χρυσέων ἀκμόνων μόχθους ἀσπιστὰς — τευχέων El. 443.

ἀκοή, *auditus* (Gehör). φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω, *aurea admoveam,* Or. 1282. *Auditio* (d. Hören, Cic. de fin. 5, 15, 42), cui significatui numerus pluralis usitatior. φήμην ἀκοαῖσι δέδεγμαι Iph. T. 1496. οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία δώματος ἥκει Phoen. 1489. ὕμνους εὑρόντα, βίου τερπνὰς ἀκοάς, Med. 194, quatenus ὕμνοι sunt aurium delinimenta, *res auditu iucundae.* *Quod quis auditione percepit, fama.* βάρβαρον ὡς ἀκοὰν ἐδάην Phoen. 826. οὐδενὸς ἀκοὴν ὑπειπών Herc. f. 962; vid. ὑπειπεῖν. Iph. T. 811. λέγοιμ' ἂν ἀκοῇ πρῶτον Ἠλέκτρας τάδε est ex *Marklandi* emendatione pro vulg. lect. λέγοιμ' ἄν· ἄκουε πρῶτον Ἠλέκτρα τάδε: quem versum potius spurium iudicaverim ob v. 822, quam cum *Herm.* propter turbatam στιχομυθίαν versum 782 inserere.

ἀκοινώνητος, *non consociatus.* γάμοις ἀκοινώνητον ἀνδρὸς εὐνάν Androm. 471. Vid. ἀνήρ.

ἀκοίτης, coniux. ἀκοίταν τὸν ἐμόν Hec. 937. τοὺς ἐμοὺς — ἀθλίους ἀκοίτας Troad. 1309. δόλιον ἔσχεν ἀκοίταν El. 166. De α vid. sub ἀμᾶν.

ἄκοιτις, coniux. μὴ πρόκλα' ἄκοιτιν Alc. 529. γενναιοτάταν ἐξεύξω κλισίαις ἄκοιτιν ib. 997. ἄκοιτιν — φίλαν ib. 199.

ἀκόλαστος, non castigatus, immoderatus. ἀκόλαστα μάντεων θεσπίσματα Phoen. 978. Lascivus, effrenatus. ἀκόλαστα ἤθη, λαμπρὰ συγγελᾶν μόνον Erechth. fr. XX (II), 22. ἀκόλαστος ὄχλος (citat gramm. Bekk. anecd. p. 367, 20. Bachm. I. p. 57, 7.). ναυτική τ' ἀναρχία Hec. 607. ἀκόλαστα γίγνεται δούλων τέκνα fr. inc. tr. CXXX. ἀκόλαστον — γλῶσσαν, petulantem, Or. 10. ἀκόλαστον (intemperans) ἦθος γαστρός Antiop. fr. XXXIII (VII), 4.

ἀκόμπαστος, simplex. ἀκόμπαστος λόγος Εὐριπίδης φησὶ καὶ ἀκόμπαστος φάτις, fr. inc. tr. CCLXI. ap. Bekk. anecd. p. 369, 18. Bachm. I. p. 59, 15.

ἄκομψος, non fucatus, simplex. φαῦλον (s. v.), ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν Licymn. fr. I, 1. vid. Matth. — Vilis, rudis, non aptus ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον Hippol. 986.

ἀκοντίζειν, iaculari, iacere. λόγχαισιν εἰς ἄκρον στόμα πύργων ἀκοντίζοντας Phoen. 1174. De pugilibus. κῶλα — ἐς πλευρὰ καὶ πρὸς ἧπαρ ἠκοντίζετο Iph. T. 1370. manus — ferebantur. Impersonaliter dictum esse videtur ὄζοισί τ' ἐλατίνοισιν ἠκοντίζετο Bacch. 1096, nisi ad Pentheum referri mavis. Vi intransitiva Or. 1241. εἴπερ γὰρ εἴσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀραί, κλύει, penetrant preces, ita ut eum quem precamur tangant. κύκλος πανσέληνος ἠκόντιζ' ἄνω Ion. 1155, de luce lunae emicante.

ἀκοντιστήρ, iaculator. λόγχαις ἀκοντιστῆρες εὐστοχώτατοι Phoen. 142.

ἀκόρεστος, qui satiari nequit, insatiabilis. μή ποτ' ἐμοὶ φρόνημα ψυχᾷ τ' ἀκόρεστος εἴη, immoderata cupiditas, Heracl. 927. Non cessans, implacabilis. μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς ἀκόρεστά τε νείκη — προσβάλοι Κύπρις Med. 639. Citat gramm. ap. Bachm. I. p. 59, 15. Euripidi haec una forma cognita. Item Sophocli in El. 122. Contra Aeschylo in Agam. 1115 et 1143, si quidem verum quod omnes libri spernunt, usitata forma ἀκόρεστος, propior illa Homerico ἀκόρητος. V. s. ἀπλανατος.

ἄκος, remedium. πημάτων ἄκος Hipp. 600. κακῶν ἄκος Alc. 183. ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων Andr. 121. δίψης ἄκος Cycl. 97. ἑρπετῶν ἀγρίων ἄκη Andr. 269. κοὔτε φαρμάκοις ἄκη λάβοις ἂν Bacch. 327. ἐν ταῖς ἀναβολαῖς τῶν κακῶν ἔνεστ' ἄκη Herc. f. 93.

οὐκ ἔχεις ἄκη, *compensare non potes damnum*, El. 1111. *Medela.* εἴ τι δὴ τόδ' ἔστ' ἄκος Iph. T. 43, *si quidem hoc est bono.* σωτηρίας — τί νῷν ἄκος Hel. 1061.

ἀκοσμία, *petulantia.* θόρυβος καὶ λόγων ἀκοσμία Iph. A. 317. Citat gramm. ap. *Bachm.* I. p. 58 sq.

ἀκουή, *auditio* (v. ἀκοή). τίς — μῦθος κατ' ἐμὰν ἦλθεν ἀκουάν; Dan. prol. 50. mel., quem solum significatum ἀκουή etiam apud Hom. habet.

ἀκούειν, fut. ἀκούσομαι, *auditu percipere, audire.* οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκουσα Phoen. 926. μέμνησ' ἄκουσας Rhes. 522. ἀκοῦσαι δ' οὐκ ἀκούσεθ' ὅμως θέλω Andr. 1085. κενοὶ οὗτοι τῶν τ' ἀκουόντων λόγοι καὶ τῶν λεγόντων Suppl. 849. βρέφος διδάσκεται λέγειν ἀκούειν θ' ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει ib. 915. λέγεις ἀκοῦσαι (*auditu*) μαλθακά Med. 316. δείμαι' ἀκούειν Rhes. 84. οὐκ ἔστ' ἀκούσας δεῖν' ὅπως σιγήσομαι Hipp. 604. ἕν γ' ἀκούσασ' ἴσθι μὴ ψευδῶς μ' ἐρεῖν Iph. A. 1005. σὺ πάντ' ἀκούσει Rhes. 142; cf. 300. οὐκ ἄρ' ὀρθ' ἀκούομεν; Ion. 533. οὐδ' ἄκραντ' ἠκούσαμεν Bacch. 1220; cf. Iph. T. 520. Heracl. 1047. λόγους, οὓς οὐκ ἀκούειν πρέπει Iph. A. 1108. ἀκούσει πολλὰ κοὐ ψευδῆ κακά, *convicia*, Alc. 708. λόγους οὐ φίλους ἀκούσεται, *non impune abibit*, Andr. 420. πᾶν τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούσεται (θεός) Sisyph. fr. I, 20. νόῳ ἀκούων (*sentiens*) καὶ βλέπων ib. 18. τὸν — θανόντ' ἀκούειν τάδε δόκει Or. 674. ἐσφάλης αἴνιγμ' ἀκούσας Ion. 533. ἀκούομεν — δοῦπον ib. 515. ἠκούσατ' ἀνδρὸς — οἰμωγήν Hec. 1036; cf. Or. 1558. ἀκούεις βοὰν ἀκούεις τέκνων Med. 1273, ubi iungenda βοὰν τέκνων. Accedit genitivus hominis, *ex quo* quid auditur. τῶν δ' ἂν ἤκουσας τάδε Iph. A. 432, *ex aliis.* Additur etiam praepositio, ut παρά Andr. 959; πρός Hec. 576. [Etiam solum genitivum ἀκούειν adsciscit eumque vel hominis sonum edentis vel ipsius soni, quatenus, si quem vel hominem vel sonum audis, aurium *ab illis* sensus excitatur atque afficitur ideoque auditio ipsa *efficitur*; cf. *Matth.* gr. §. 349. not. 3. Hinc gravius est ἀκούειν τινός quam ἀκ. τινά vel τι: nam quo quis affici dicitur, eius etiam curam quodammodo habere significatur. *Const. M.*] Ita de homine ἤκουσε μητρός Phoen. 1448. ἤκουσά του λέγοντος Med. 67. De ipso sono ὀξὺ βοῆς ἀκοῦσαν Ἄργος ἐξεγείρεται Or. 1530; cf. Hom. Od. ξ', 266. Hinc simul et accusativum et genitivum assumit. τίνων γόων ἤκουσα καὶ στέρνων κτύπον νεκρῶν τε θρήνους Suppl. 86, ubi v. *Matth.* Saepe verbo subest notio *attendendi*, *aures praebendi* (*anhören*). ἄκουε δή νυν Hec. 833. Iph. A. 1146. Suppl. 857. Or. 1181. Iph. A. 1146. Iph. T. 753. Hel. 1041. Ion. 1539. ὧνπερ οὕνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ, ἄκουσον Hec. 788. Iph. A. 1009; cf. Hec. 372. 1137.

1217. Or. 1131. Phoen. 1456. Iph. T. 1313. Tr. 394. 923. Cycl. 323. Ion. 589. Hel. 1055. Suppl. 428. Ion. 987. Suppl. 670. Iph. T. 729. ἀκούσομαι, τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ Med. 867. καιρὸς ἀκοῦσαι Rhes. 10. ἄκουε δὴ τὸν μῦθον Ion. 336; cf. Heracl. 643. Phoen. 918. Tr. 631. ἐμοὺς λόγους ἀκούσας πρόσθε βουλεύου τότε Or. 636; cf. Andr. 959. εἰπὼν ἀκούσας θ' αἵματος μητρὸς πέρι Iph. T. 964. Cum gen. hominis ἄκουέ μου Alc. 784. Suppl. 1196. Iph. T. 1322. Ion. 633. ὡς ἀκουστέον γέ σου Iph. A. 1010. ἀκούσας (*auscultans*) σοῦ τε τῆσδέ τ' ἐν μέρει κρίνω δικαίως Hec. 1131. τί μαρτύρων ἄλλων ἀκούειν δεῖ με Or. 532. Cum gen. rei vel soni. τῶνδε — λόγων ἄκουσον Phoen. 1579. οὐκ οἶδεν, οὐδ' ἤκουσεν ἐγγὺς ὢν λόγων Rhes. 641, in quibus inest lusus quidam Euripideus: *er hat nicht darauf gehört.* Hinc *dicto audientem esse*, *exaudire* (*erhören*, *auf Einen hören*). οὐκ ἤκουσαν ἀνακαλούμενοι (θεοί) Tr. 1281. Cum genit. rei. ἐμῆς γνώμης ἄκουσον Herc. f. 279. ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων Hipp. 1170. ἄκουε καίνων ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων Iph. T. 239. *Parere*, *obedire* (ὑπακούειν). Transitus a primitivo significatu *audiendi* ad alterum *parendi* fit in Med. 29. ὡς πέτρος ἢ θαλάσσιος κλύδων ἀκούει νουθετουμένη φίλων. Hinc ἄλλων ἀκούειν Hel. 739; cf. 1431. ἀκούει οὐδὲν οὐδεὶς οὐδενός Cycl. 120. Ex ἀκούσει κακά Alc. 708. et ἀκούσεται τά γ' ἐσθλά Heracl. 999, *laudabitur* (cf. Andr. 420), patet, quomodo ἀκούειν denotare possit *dici*, *perhiberi*. Huc imprimis pertinent duo verss. El. 930 sq. πᾶσιν δ' ἐν Ἀργείοισιν ἤκουες τάδε· ὁ τῆς γυναικός, οὐχὶ τἀνδρὸς ἡ γυνή. Hinc κακῶς ἀκούειν, *male audire*, Alc. 729. Iph. A. 1032. Troad. 644. Hel. 974. Ζεὺς ἐξ ἐμοῦ μὲν οὐκ ἀκούσεται κακῶς Heracl. 718., *probris afficietur*. Denique significat *auditione* vel *fando aliquid accipere*, *comperire*. ἥκω δ' ἀκούσας οὐ τορῶς Rhes. 656; cf. 139. καίν' ἀκοῦσαι πήματ' ἐξ ἐμοῦ Hel. 1529; vid. supra. καινάς τινας — ἀκούσας συμφοράς, ὡς — Troad. 1127. ἤκουσα — τὴν ἐμὴν ξυνάορον ὡς οὐ τέθνηκεν Or. 1556. Cum infinitivo. ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν Phoen. 710. τὰν Αἰτναίαν (χώραν) — ἀκούω κηρύσσεσθαι στεφάνοις ἀρετᾶς Tr. 224. V. *Matth.* gr. §. 549. not. 2.

ἀκούσιος (ἄκων *Lob.* ad Phryn. p. 4), *non voluntarius*, *invitus*. ἀκουσίως — ἠράμην δόρυ Phoen. 436. μενοῦσ' ἀκουσίως Troad. 1011. πέμποιμ' ἂν οὐκ ἀκουσίως.

ἀκουστός, *qui audiri potest*. λέγ', ὡς ἀκουστὰ πάντα δῶρα δαιμόνων Hel. 669. ἀκοῦσαι οὐκ ἀκουστά, *auditu nefanda*, Andr. 1085. τὸ δ' ἦν οὐκ ἀκουστὸν οὐδ' ἀνασχετόν Dict. fr. XVI (XIII), 4. Vid. *Bekk.* anecd. p. 373, 5. *Bachm.* ib. I. p. 63, 15. Cf. *Ellendt.* in lex.

ἄκρα (v. ἄκρος), *tumulus*. θάσσοντ' ἄκραν Or. 869. *Pro-*

montorium. ἄκρας ἐναλίας Cycl. 317. αἱ Καφήρειοι ἄκραι Troad. 90. cf. Archel. fr. IV (XXIV), 1.

ἀκραῖος. *Hesych.*: ἀκρία· ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Ἄργει ἐπί τινας ἄκρας ἱδρυμένη· — ἔστι δὲ καὶ ἡ Ἥρα καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἀφροδίτη προσαγορευομένη ἐν Ἄργει. Adiectiva in — ιος desinentia ipsam naturam et internam vim denotant; adiect. in — αῖος vero ad locum referuntur. Itaque ἀκρία dea dicitur, quatenus eius natura est, *ut loca edita amet atque insideat*, ut arces, promontoria: huc pertinet Liv. XXXII, 23. *promontorium est adversus Sicyonem Iunonis, quam vocant Acraeam, in altum excurrens;* cf. *Elmsl.* ad Med. 1346; ἀκραία vero, quatenus *locum editum* ut *arcem* simpliciter *insidet* eique tanquam praeses *tutelam praebet*, ut Ζεὺς ἀγοραῖος. Med. 1379. Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ, ubi *Schol.* ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι. Cf. *Pausan.* II, 24, 1. (vid. *Pflugk.* ad. Med. l. c.). *Passov.* de Musaeo p. 79.

ἀκραιφνής, *purus, integer.* πῶς ἀκραιφνὴς (γυνή) ἐν νέοις στρωφωμένη ἔσται. Alc. 1055. ὡς πίῃς μέλαν κόρης (Polyxenae) ἀκραιφνὲς αἷμα Hec. 537.

ἄκραντος, *exitum non habens, irritus.* ἀψευδὲς ἦθος, — ἄκραντον οὐδὲν οὐδ' ἐς οἰκέτας ἔχων Suppl. 870. ἔστιν γὰρ οὕτως, οὐδ' ἄκραντ' ἠκούσατε Iph. T. 520. Bacch. 1229. ἄκραντα θεσπίζειν Alex. fr. XVIII (XXII), 1. οὐδ' ἄκραντ' ὡρμήσαμεν Bacch. 435. Hinc ἄκραντα, *frustra, sine effectu.* ἄκραντ' ὀδύρει Suppl. 770. οὔκοτ' ἄκραντα (κακῶν) Λύσσα βακχεύσει Herc. f. 897; vid. s. αἱ extr.

ἀκρατής. Aeol. fr. XXVIII, ap. *Hesych.* ἀκρατές, ἀσθενές, Εὐριπίδης Αἰόλῳ. Vid. *Ellendt.* in lex.

ἄκρατος, *merus.* ἄκρατον μέθυ Cycl. 149. σύ τ', — Ὕπνε, ἄκρατος ἐλθὲ θηρί ib. 598. ἄκρατος ἡ χάρις, *sincera,* ib. 573.

ἀκρέμων, *ramus.* ἀκρέμων ἐλαίας Cycl. 454.

ἀκριβής (ῐ), *accuratus, diligens.* ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θήσομαι λίαν Med. 532, i. e. οὐ λίαν ἀκριβώσω, *non nimium in rem inquiram.* οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς, εἰκάσαι γε μὴν πάρα Rhes. 284; nisi h. l. legendum: ἀκριβοῦν, *accurate et distincte narrare.* (vid. *Sturz.* lex. Xen. s. ἀκριβοῦν: no. 1.). πάντ' ἀκριβῶς (*considerate*) κἀκ φροντίδων βίον — ζῶσιν Scyr. fr. II, 4. εὑρὼν ἀκριβῆ μουσικὴν ἐν ἀσπίδι Suppl. 906, de eo *qui accurate didicit;* vid. ἀκριβοῦν. οὐκ εἰς ἀκριβὲς ἦλθες Tr. 901, *non est iudicium subtile de te institutum.* Pessimum est quod *Reiske* vult legi ἄκριτον. — οὐκ ἔστ' ἀκριβὲς οὐδὲν εἰς εὐανδρίαν El. 367, *non est certum ad nobilitatem dignoscendam indicium.* Quod ap. *Hesych.* legitur: ἀκριβές, ἄκρον· Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ (Phil. fr. XVI), id magis interpretamentum esse videtur vocis ἄκρος, ut

S. El. 1499. ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος (vid. *Ellendt.*). Stirps enim vocis ἀκριβής est in ἄκρος.

ἀκριβοῦν, *diligentem esse in aliqua re tractanda, accurate tractare* vel *elaborare.* [οὐδὲ στέγην — καλῶς ἀκριβώσαις ἄν Hippol. 469. Ita pro ἀκριβώσειαν legendum; male enim βροτοὶ στέγην ἀκριβοῦν dicuntur et ἄν (v. *Matth.* ad l.) prorsus necessarium: nam ita verba illa solvenda: οὐδὲ στέγην, εἰ ἀκριβώσαις, καλῶς ἀκριβώσαις ἄν vel ποιήσαις ἄν i. e. *ne tectum quidem, si nimis exacta cura elabores, bene elabores.* Const. M.] V. s. ἄν. *Accurate scire, callere.* σοφοὶ μὲν — εἰσ' οἱ τάδ' ἠκριβωκότες Hec. 1192.

Ἀκρίσιος, n. pr. τύραννον χθονὸς τῆσδ' Ἀργείας Ἀκρίσιον Dan. prol. 65.

ἄκριτος, *iudicio non subiectus (ohne Entscheidung).* ἄκριτον ἐκβαλεῖς με γῆς, *indicta causa,* Hipp. 1056. *Non distinctus (nicht unterschieden).* ἄκριτος (*indigestus, ingens*) ἄστρων ὄχλος Pirith. fr. II, 4. ἄκριτα (*perversa, temeraria*) μηχανώμενοι Andr. 550. Hinc ἀκριτόβουλος, ἀκριτόμυθος.

ἀκροθινιάζεσθαι, *sibi aliquid seligere, quod est optimum.* νύμφας ἠκροθινιαζόμην Herc. f. 476. Confuse *Damm.* s. v. ἀκροθίνια. V. voc. seq.

ἀκροθίνιον (ἄκρος et θίν). Schol. Eurip. Phoen. 211. ἀκροθίνια κυρίως αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί, παρὰ τὸν θῖνα, ὅ ἐστι τὸν σωρὸν τῆς ἅλω· καταχρηστικῶς δὲ λέγονται καὶ αἱ ἀπαρχαὶ τῆς λείας. Etiam *Hesych.* ἀκροθίνια· θύματα, λάφυρα, ἀπαρχαί. Neque aliter Etymologus M. et alienis quidem immixtis *Suidas.* Proprie ἀκροθίνιον est *summa portio acervi cuiusdam (Abhub)*; hinc *primitiae* i. e. primum vel optimum quodque ex aliquo numero, ut frugum vel praedae. ἀκροθίνιον κάλλιστον (*praestantissimum praedae decus*) ἥκει τὸν στρατηλάτην ἄγων Heracl. 861. Deinde *optima pars praedae,* quae diis optimis offertur. Rhes. 470. ἐπειδὰν — θεοῖσιν ἀκροθίνια ἐξέλης. Iit Phoen. 289. Phoenissae se vocant ἱερὸς Φοίβῳ — ἀκροθίνιος, ubi. 211. ἀκροθίνια Λοξίᾳ — Φοίβῳ δούλα μελάθρων (cf. V. 222), ubi ἀκροθίνια non pluralis, sed fem. adiect. ἀκροθίνιος esse videtur. Hinc quodque que diis offertur vel consecratur, quatenus optimum quid est, sive res, ut spolia Iph. T. 75. vocantur τῶν κατθανόντων τἀκροθίνια, ἐξ ὧν sive homines ut Iph. T. 459. τὰ Ἑλλήνων ἀκροθίνια (Orestes et Pylades) ναοῖσι πέλας τάδε βαίνει. Similis usus vernacularum vocum *Hub, Krone.*

ἀκρόκομος, *desuper frondosus.* δρυὸς ἢ ἐλάτας ἀκροκόμοις (τοῖς κατ' ἄκρον κομῶσιν *Schol.*) ἀμφὶ κλάδοις Phoen. 1547. —

Ἀκροκόρινθος, *arx Corinthi.* ὕδασι — περικλυζόμενον — Ἀκροκόρινθον ἱερὸν ὄχθον fr. inc. tr. XCIV.

ἄκρον, *cacumen montis, mons.* ὑπὲρ ἄκρων Βακχείων Phoen. 235. *Fastigium.* ἄκρα τειχέων Troad. 1297.

ἀκρόπτολις, *arx.* Φωκέων ἀκρόπτολιν Or. 1094.

ἄκρος, *extremus, vel remotissimus, vel infimus vel summus.* ἄκρας καρδίας ἔψαυσε Hec. 242. πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς Hipp. 255. ὑπὲρ ἄκρων ὅρων χθονός Phoen. 675. ἄκροισι δακτύλοισι πορθμεύων ἴχνος Iph. T. 266. ὄνυχας ἐπ' ἄκρους στάς El. 840. ἐν ἄκροισι βὰς ποσί Ion. 1166. (οἶνος) εἰς ἄκρους τοὺς ὄνυχας ἀφίκετο Cycl. 158. ἄκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα Bacch. 708. ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος Hec. 558. πρύμνα ἄκρα Cycl. 14. [Huc pertinet Iph. A. 240. κατ' ἄκρα (corr. Piers. pro κατ' ἄκραν) Νηρῇδες ἔστασαν θεαί.] θιγεῖν ἄκρᾳ χερί Hel. 1460. ἅπτεσθαι τινὸς εἰς ἄκραν χεῖρα Iph. A. 951. ἐπ' ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν Antig. XIII. παρ' ἄκρας τρίχας Or. 128. ὠλένας τρέμων ἄκρας Iph. T. 283. ἔθραυσ' ἄκρον δόρυ Phoen. 1408. ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις Med. 524. ποίμνας ἐς ἄκρας Rhes. 292. τείνοντος ἁρπάσας ἄκρου ποδός Cycl. 209. ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου Iph. T. 253. ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον Bacch. 1062. δόμων ἐπ' ἄκρων Or. 1574. ἐπ' ἄκροις ἕσταν' Ἄρεος στεφάνοισιν Phoen. 839. πύργων ἐπ' ἄκρων στάς ib. 1098. στέγας βεβλημένον πρὸς οὖδας ἐξ ἄκρων σταθμῶν Iph. T. 49. Μαλέας ἄκραι κευθμῶνες Cycl. 292. ὀβελοὺς ἄκρους ib. 392. ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς Hec. 94. ἐπ' ἄκρου χώματος ib. 524. Or. 116. ἄκραν λαμπάδα (πυρός), in ignispiciis, quum, ut est apud Dion. Cass. 37. c. 35. p. 134. ignis ἐπὶ μακρότερον αἴρεται, Phoen. 1263. ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων ib. 1016. πύργων ἐπ' ἄκρας στεφάνας Troad. 779. ἄκρον στέφος πύργων Phoen. 1178. εἰς ἄκρα κλιμάκων ἐνήλατα Suppl. 729. δόμων ὕπερ ἀκροτάτων El. 1238. κατ' ἀκροτάτας κορυφᾶς Διός Ion. 456. ἐξ ἄκρου κρατός Med. 1198. κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν Phoen. 1183. κατ' ἄκρας δῶμ' ἐμὸν πέρσας Hel. 697, quod uno etiam vocabulo scribitur κατάκρας Iph. A. 778. Δαναϊδῶν καὶ Μυκηναίων ἄκρον Phoen. 433; cf. 1251. ἄνδρας Ἀργείων ἄκρους Suppl. 118. ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι Teleph. fr. VII (XI). ποτὶ σέλμα γαστρὸς ἄκρας Cycl. 504. δι' ἄκρων φρενῶν τὸ σοφὸν εὑρέσθαι Bacch. 203. κακὸν ἄκρον ἔλακες Ion. 776. *Aug. M.*

ἄκρυπτος, *non occultus.* ἀμφιφανῆ καὶ ἄκρυπτα δεδράκαμεν πόσιν Andr. 836.

Ἀκταίων, *n. pr.* τὴν μὲν Ἀκταίων' Ἀρισταίῳ ποτὲ τεκοῦσαν — Αὐτονόην Bacch. 1225. Ἀκταίωνος (v. Elmsl. ad v. 337.) μητέρ'

Αὐτονόην ib. 230. *Ἀκταίωνος μόρον* ib. 337. *Ἀκταίωνα διέλαχον κύνες* ib. 1290.

ἀκτή, 1. *litus.* *ἀκτή τις ἔστι* Hipp. 1199. *ποντίας ἀκτῆς ἔπι* Hec. 778. *κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς* ib. 28. 36; cf. Hipp. 1179; Iph. T. 272; sed *θάσσουσ' ἐπ' ἀκτάς* Iph. A. 807. *ἀκταῖσιν ὁρμεῖ* Or. 55. *χωρεῖ πρὸς ἀκτάς* Hipp. 1212. *ἐπ' ἀκταῖς ὁρῶ* Polyid. fr. I, 2. *ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας* Hipp. 1173. *πρὸς ἀκταῖς ὄντας* Heracl. 433. *ἀκτῆς ποντίας πόδα ὑπερτείνειν* Med. 1288. *ἐπ' ἀκταῖς θαλασσίαις* Hec. 698. *πρὸς ἀκτὰς θαλασσίας* Iph. T. 1327. *ἀκτὰς ἐκλιπὼν θαλασσίους* ib. 236. *ἐπ' ἀκτὰς Σκαμανδρίους* Troad. 374; cf. Helen. 616. *Λευκὴν κατ' ἀκτήν* Andr. 1263. *λευκὰν ἀκτάν* Iph. T. 436. *τᾶς Ἀδριηνᾶς ἀκτᾶς* Hipp. 736. *Ἑσπερίδων ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτάν* ib. 742. *Σιμοεντίδα παρ' ἀκτάν* Andr. 1183. *ἐπ' ἀκταῖσιν Σιμοεντίαιν* ib. 1018. *ἐπὶ Σιμουντίδας ἀκτάς* El. 441. *Ἰλιάδος παρ' ἀκτὰς* Rhes. 366. *Εὐβοΐδ' ἀκτάν* Heracl. 83. *Εὐβοΐδας ἀκτάς* El. 442. *τὰν Πηλιάδ' ἀκτάν* Herc. f. 389. *Μουνύχου ἀκταῖσιν* Hipp. 761. *Σκιρωνίας ἀκτάς* ib. 1208. *διὰ Κυανέας ἀκτὰς* Andr. 865. *Φινεΐδας ἀκτάς* Iph. T. 423. *Αἰγαίαις ἐναλίοις ἀκταῖς* Hel. 1141. *ἐπ' ἀκτὰς Ναυπλίας* ib. 1602. *λίμνης Τριτωνιάδος κόρυμβον ἀκτᾶν* Ion. 873. *ἀκταὶ Μυκόνου* Troad. 89. *πολυψήφιδος ἀκτᾶς* Hipp. 1126. *ἐπ' ἀκτὰν ἁλίμενον* Alc. 598. *εἰς ἀλιρρόθους ἀκτάς* Hipp. 1205. *εὐλιμένους ἐπ' ἀκτάς* Hel. 1480. 2. *fruges.* *Δάματρος ἀκτᾶς* Hipp. 138. fr. inc. trag. XIV, 2. Est etiam nomen proprium priscae *Atticae* Hel. 1689. *Aug. M.* Vid. *Ellendt.* ἀκτή. no. 3.

ἀκτίς, *radius*, *βολή.* Hoc significatu pluralis modo apud Euripidem invenitur. *ἥλιος ἀκτῖνας ἐξίησι* Bacch. 678. *οὔτε πρὸς μέσας βολάς, ἀκτῖνας οὔτ' αὖ πρὸς τελευτώσας βίον* Ion. 1136. Singularis usurpatur, quando non tam ad *singulos*, quam ad *summam radiorum* respicitur; ita Hec. 412. *ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου*; vid. Alc. 206; cf. Phoen. 5. *δυστυχῆ ἀκτῖν' ἐφῆκας.* Rhes. 992. *ἀκτῖνα τὴν στείχουσαν ἡλίου.* Deinde denotat *fulgorem solarium radiorum.* *παμφαὴς ἀκτὶς ἀελίου* Med. 1251. *λαμπρὰ ἀκτὶς ἡλίου* Suppl. 650. Metaphorice dicitur *ὄλβου χρυσέος φαεννὰ ἀκτίς* fr. dub. XXXV, 2. Cf. Pind. Pyth. 4, 455. [Putida *Damii* huius vocabuli explicatio ab *ἄγνυμι* illud ducentis, quia radii solis per refractionem vim suam exerceant. Imo ab *ἄγω* est significatque proprie quod *agitatur*, *mittitur*, *iacitur* (*ἄγεται*, *βάλλεται*, *ῥίπτεται*), unde et *βολή* et *ῥιπή* simul et *iactum* et *radium* significant. Hinc etiam *ἀκταίνειν*, *ferri.* V. s. *ἀκτή.* *Const. M.*]

ἀκύμαντος, *ἀκύματος*, *ἄκυμος*, *ἀκύμων*, *fluctibus vacuus.* *ἀκύμονα πόντου — νῶτα*, *tranquilla*, Iph. T. 1444. *ἀκύμαντος πορθμός* fr.

inc. tr. CCVIII, *fluctibus non agitatus*, hinc *siccus*, *aridus*. ψαμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοις Hipp. 235; hinc denique *exilis*, *sterilis*. νηδὺς ἀκύμων Andr. 158. Inde confuse quidem disputat hunc locum citans glossator ap. *Bekk.* anecd. p. 6, 11. ἀκύμων θάλασσα· Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ μὴ γεννᾶν τέθεικεν, ὡσανεὶ ἀγόνου. λέγεται δὲ καὶ ἀκύμαντος. Circumspectius *Suidas*: ἀκύμονα· ἀτάραχον· καὶ ἀκύμων, μὴ γεννῶσα, ὡς ἐγκύμων ἡ συνειληφυῖα. [Idem esse vocabulum ἀκύμων, et quod *fluctuum vacuitatem* et quod *sterilitatem* indicet, eadem ostendit utrinsque stirps κύω, unde κῦμα est etiam *foetus*. Quare non est cur cum *Passovio* diversa duo huius generis vocabula statuamus. V. s. κῦμα. *Conitr. M.*] τὸν ἀκύμονα βίοτον Herc. f. 698; vid. τιθέναι.

ἀκύρωτος, *irritus*. Ion. 801. ἢ σιωπῇ τοὔπι' (ὄνομα) ἀκύρωτον μένει; *an non ratum manet silentio* i. e. *an tacetur vel nescitur, ita ut perinde sit ac nullum?*

ἄκων (⏑), *iaculum*. μέσον ἄκοντ' ἐθραυσάτην Phoen. 1411. δίβολον ἄκοντα πάλλων Rhes. 374. Ex *Hesychii* glossa: ἄκοντι· μὴ θέλων, ἢ τῶν δοράτων, patet ἄκοντα proprie esse *cuspidem*; nam stirps est ἀκή.

ἄκων (–, ἀ et ἑκών), *invitus*, *nolens*. οὐκ ἄκοντί μοι δίδως ἔπαινον Suppl. 857. ἄκοντας φίλους πρόθυμος μὴ καλῶς εὐεργετεῖν Hipp. 693. τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν φράζειν ἃ μὴ θέλουσιν Ion. 375. 378. οὐκ ἄλλου — ἀναγκάσω ἄκοντα Heracl. 414. ἔδωκεν οὐκ ἄκων χέρας Bacch. 437. Saepe opponitur ἑκών; cf. *Matth.* gr. p. 1640. ἑκόντες, οὐκ ἄκοντες — αὐτοὶ τὴν δίκην ὑφέξομεν Andr. 357. ἥδε γὰρ ψυχὴ πάρα ἑκοῦσα κοὐκ ἄκουσα Heracl. 532. Or. 612. *Invitus*, *coactus*, quando quis rebus obnoxius aliquid impedire non potest. ἄκων ἐξελαύνομαι χθονός Phoen. 633. ἔγημας ἄκουσάν με κἄλαβες βίᾳ Iph. A. 1149. Hinc de eo dicitur, qui quamvis *invitus* vel *inscius*, tamen aliquid *facit* externa quadam vi coactus, *nesciens*. συνῆψ' ἄκουσα γάμον Ion. 941. ἄκων με — διώλεσεν Iph. A. 1457. ἄκων ὤλεσάς νιν Hipp. 1433. ἔκτεινά σ' ἄκουσα Ion. 1500. Quo significatu ἄκων etiam de *factis* dicitur. Huc imprimis pertinet Ion. 746. τοῦ δ' ἄκοντος οὐ κρατῶ, i. e. *quod invitum est s. quod invitus facio, non praesto*; v. s. ἀπαρέσκειν. *Herm.* et *Dind.* c. *Reiskio* ἀκόντος. Ita S. Oed. C. 976 sq. εἰ — κατέκτανον μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων εἰς οὕς τ' ἔδρων, πῶς γ' ἂν τό γ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; et ib. 240. ἔργα ἄκοντα dicunt pro ἀκούσια; cf. O. T. 1230, cum nota *Wunderi* et *Ellendt.* in lex. Soph. Ion. 379. ἂν σπεύδωμεν ἀκόντων θεῶν, ἄκοντα κεκτήμεσθα τἀγαθά recte *Dindorf.* et *Wackefield.* e coni. *Matthiae* dederunt οὐκ ὄντα, nam ἄκοντα essent *bona*, quae *invitus*, *inscius* *possideo*.

Ἀλαί, n. pr. Euripides ipse Iph. T. 1450 sq. describit his verbis:

χῶρος τίς ἐστιν Ἀτθίδος πρὸς ἐσχάτοις ὅροισι, γείτων δειράδος Καρυστίας, ἱερός· Ἁλάς νιν οὑμὸς ὀνομάζει λεώς. Vid. *Musgr.* et *Seidl.* et cf. *Sturz.* lex. Xen. s. Ἁλαί.

ἀλαίνειν, *vagari*. δοῦλος ἀλαίνω σὺν τᾷδε τράγου χλαίνᾳ μελέᾳ Cycl. 79. μέλεος ἀλαίνω ποτὶ θῆσσαν ἑστίαν El. 204. κατ' αὐλὰν ἀλαίνων γεραιὸν πόδα Phoen. 1539. πατρῴων ἀπὸ δωμάτων πάλιν ἀλαίνειν ib. 689. φθίμενος ἀλαίνεις ἄθαπτος Troad. 1083. μανίαις ἀλαίνων καὶ φόβοις Or. 531. Iph. T. 284. Phoen. 1532. V. ἀλᾶσθαι.

ἀλαλαγμός, *laetus sonitus*. οὐ τυμπάνων ἀλαλαγμοί Cycl. 65. Κύπρις — δέξατο εἰς χέρας — αὐλὸν τερφθεῖσ' ἀλαλαγμῷ Hel. 1368. V. ἀλαλή et *Matth.* ad El. 837.

ἀλαλάζειν, *clamorem tollere*; v. ἀλαλή. Dicitur imprimis de proelium inchoantibus; vid. *Sturz.* lex. Xen. ἦν δὲ πᾶσ' ὁμοῦ βοή, — αἱ δ' (Βάκχαι) ἠλάλαζον Bacch. 1131. Ob victoriam *tollere laetum clamorem, triumphare*; v. *Herm.* ad Bacch. 584. στέφουσι σοῦ κασιγνήτου κάρα χαίροντες, ἀλαλάζοντες El. 855. ὁ δ' ἠλάλαξε κἀπεκόμπασεν τάδε Herc. f. 981. ὁ Βρόμιος ἀλαλάξεται στέγας ἔσω Bacch. 593; ubi nescio an sit passiva vi dictum: ob victoriam reportatam *cantari, laeto cantu celebrari*. Formae brevitas sat excusatur quum aliis exemplis tum proceritate verbi; atque eadem ratio futuri διατινάξεται v. 587. Cf. *Matth.* gr. p. 1100. et ad Phoen. 253. *Flebilem* prae dolore *clamorem tollere, eiulare, vagire*. Ita El. 843. (v. *Matth.* 837.) πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω ἤσπαιρεν, ἠλάλαζε (*Matth.* c. *Valcken.* ἐσφάδαζε) δυσθνήσκων φόνῳ; quod simili modo dictum est atque σὺν ἀλαλαῖσι (s. v.) αἱμάτων Phoen. 337. [Miror interpretes haesisse in his verbis. Πᾶν quidem ad solum ἤσπαιρεν pertinere in promtu est. Ἀλαλάζειν autem, i. e. *vagire, wimmern, winseln*, neque inepte dicitur *corpus*, praesertim quum ipsius hominis notionem involvat, et si quidquam poetice. Iniquum enim quidquid ingenii calor effudit, frigido animo ad vivum resecare. Similis et propter asyndeton et propter imaginis audaciam locus est Soph. El. 719. ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί. De ἀλαλάζειν, quatenus doloris vox est, cf. Hom. Il. φ', 10. *Const. M.*]

ἀλαλή, ἀλαλά (vid. *Buttm.* gr. mai. I. p. 140). Ἀλαλά proprie est exclamatio, imprimis proelium committentis; ut Pind. fr. inc. XXXVI. κλῦθ', ἀλαλά, Πολέμου θύγατερ, ἐγχέων προοίμιον, ubi non Ἀλαλά dicitur πολέμου θυγάτηρ, sed ἀλαλά ipsum est pugnae prooemium, unde α corripitur; vid. *Matth.* gr. p. 186, 9. Forma vero quum substantivum aequet, etiam flexum accepit substantivi et usum, fere ut nos dicimus *das Evoë, das Juchhei*. Idem factum in μάμμα, πάππα, aliis. Ita Isth. VII,

15. *ἐξ ἀλαλᾶς καρτερᾶς* et Nem. III, 104. *ἀλαλὰν δορίκτυπον*, est ipsa *pugna*, quod nos dicimus *das Hurrah der Schlacht.* Diversum est eiusdem fr. inc. XXXVI. *μανίαι τ' ἀλαλαί τ' ὀρινομένων ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ*, ubi *ἀλαλαί* nil nisi *ἄλαι* sunt, ex *ἀλάλημαι* formatum illud quidem: huc pertinet *Hesych.* *ἀλάλαγξ· ἡ πλάνη*; cf. Or. 531. *μανίαις ἀλαίνων*. [Nescio an praestet *μανίαι τ' ἀλαλαί τε* per hendiadyn dictum sumere pro *μανικαὶ ἀλαλαί*, *furiosi clamores*. *Caut. M.*] Hinc etiam apud Atticos *ἀλαλ — ή* substantivum (v. s. *ἆ*) proprie sonum *ἀλαλά* denotat, *quem quis edit*; qui quum et gaudii et doloris esse possit, *ἀλαλή* de *quolibet sono* vel *laeto* vel *queribundo* dicitur; de *laeto* Hel. 1360. ch. *τὰν περὶ παρθένῳ λύπαν ἀλλάξαιτ'* (s. v.) *ἀλαλᾷ*; de *queribundo* Phoen. 337. *στενάζων δ' ἀρὰς τέκνοις σὺν ἀλαλαῖσιν αἰὲν αἱαγμάτων σκότια κρύπτεται*, *der Klage Wehruf*: ita enim legendum: modo furit Oedipus, modo graviter lamentatur; *δέ* quum ante *ἀράς* excidisset, rursus insertum inepto loco. Ceterum vix recte de *Buttm.* et *Ellendt.* (vid. lex.) sententia disserit *Herm.* in censura lex. Ellendt. Nobis assentitur *Goettling*. de accentu p. 140.

ἀλάλησθαι, *circumvagari* (vid. *Matth.* gr. p. 527.). *οὓς* (*πόνους*) *ἀμφὶ Τροίαν δεκέτεις ἀλάλητο νέοι λόγχαις* Andr. 306. ch., i. e. *labores*, *quos vagi et miseri obibant.* Accusativus eodem modo cum *ἀλάλησθαι* iungitur, quo Hel. 539. *πορθμοὺς ἀλᾶσθαι μυρίους*. V. s. *ἀλᾶσθαι*.

ἀλαός (*α* et *λάω*; v. s. *λεύσσω*), *luminibus privatus*, *caecus*. *ἀλαὸν ὄμμα φέρων* Phoen. 1528. V. s. *ἀλᾶσθαι*.

ἀλᾶσθαι (*ἀλαός*), *caecum huc illuc ferri*, *vagari.* Vid. *Doederl.* lat. Synon. u. Etymol. I. p. 92, qui *ἀλᾶσθαι* cum *vagari*, *πλανᾶσθαι* (v. *ἀμβλύς*) cum *errare* recte comparat: *errat* enim, qui a recta via aberrat; sed *vagatur* neque habet, quid agat, qui *caecus* (*ἀλαός*) est vel mente vel oculis. Eandem stirpem habent *ἀλύειν*, *ambigere* (s. v.), *ἀλάστωρ* (v. *ἄλαστος*). Itaque *ἀλᾶσθαι* de miseris dicitur, qui omnium ope destituti nesciunt quo se convertant, imprimis de mendicis. *πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας* Med. 515; cf. Phoen. 1699. *ἀμφὶ βωμίους τροφὰς ἠλᾶτ' ἀθύρων* Ion. 53. (cf. v. 323); ubi verba *ἠλᾶτ' ἀθύρων* egregie exprimunt puerilem parvuli Ionis animum hilaritatemque naturae *caecum* appetitum sequentis; v. *ἀμφί.* Neque enim sermo est de Ione, quatenus est *exsul*, ut *Herm.* vult. *φεύγομεν ἀλώμενοι* Heracl. 15. *πόνοισι μυρίοις ἀλώμενος* Or. 688, *in misera versans condicione.* *πατρίδος ἀποπρὸ γαίας ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα* Phoen. 1729. *ἀλώμενος ξένην ἐπ' αἶαν λυπρὸν ἀντλήσει βίον* Hipp. 897. *ἐπ' οἶδμα πόντιον τλήμων ἀλῶμαι* Hel. 408. *πορθμοὺς ἀλᾶσθαι μυρίους* ib. 539; vid. *Matth.*

gr. §. 409, 4. Troad. 685. *ὁ δ' εὐτυχήσας ἐς τὸ δυστυχὲς πεσὼν ψυχὴν ἀλᾶται τῆς πάροιθ' εὐπραξίας*, ubi *ἀλᾶται* genitivum adiunctum habet, quia in hoc similibusque verbis notio *aberrandi ab* aliqua re ideoque *carendi* inest; vid. *Herm.* ad Suppl. 59; nihilominus verbum ipsum propriam vim retinet, qua denotat *miseriam τοῦ ἀλήτου* (s. v.), similiter ut Pind. Ol. I, 94. *εὐφροσύνας ἀλᾶται*, quod *Schol.* non male explicat: *ἐν πόνοις ἐστίν.* Hinc etiam accus. *ψυχήν* adnectitur, siquidem miseria ista *ad animum* potissimum pertinet.

ἄλαστος plerumque derivatur a *λήθειν* atque *ἀνεπίληστος* explicatur a grammaticis: pessime quidem et ad formam et ad sententiam. Quare *Herm.* ad Soph. Oed. C. 1480. derivat a *λάζομαι*, ut sit *intolerabilis:* at quaeras qui fiat, ut *λάζεσθαι* recipiat hanc notionem: nam *λάζειν* et med. *λάζεσθαι* est *capere, domare;* hinc *ἄλαστος*, *qui domari non potest* i. e. *ferox*, *dirus*. Sed huic quoque derivationi refragatur animus. Haud dubie enim ad eandem atque *ἀλαός* familiam pertinet *ἄλαστος*. Est igitur ab *α* privativo et *λάω* (v. s. *λεύσσω*) significatque *caecus*. Sed ut *ἀλαός* et *ἀλάστωρ* de hominibus, ita *ἄλαστος* praecipue de rebus dicitur, quarum causam non perspicis h. e. quae *caeco* et violento impetu potius quam consilio et cogitatione fiunt. Ita *ἄλαστος* est quidquid *violentum*, *furiosum*, *dirum*, *nefarium*, *vehemens*, *grave*, *infestum*, *intolerabile:* nihil enim intolerabilius quam hominum vel rerum *caecus* furor, cui nec modus est nec finis. *οἴμοι σῶν ἀλάστων κακῶν* Troad. 1231. Similiter apud Latinos *caecum exitium*, *caeca pernicies* et *caeci* ap. Virgilium ignes i. e. caeco impetu saevientes. *ἄλαστα τὰν δόμοισι* Herc. f. 911. *ἄλαστα ματρὶ τάδε* Phoen. 343, quae bene interpretatur *Damm.* s. v. *Dind.* *τᾶδε*. *βοᾷ δέλτος ἄλαστα* Hipp. 877. *τεκοῦσ' ἄλαστα* (liberos matricidas), *μέλεα καὶ πέρα παθοῦσα* El. 1185. Inprimis refertur ad animi perturbationes „mentis lumine carentes“ (Cic. Tusc. 3, 9.), ut ad *πένθος*, *ἄχος*, alia. Recte igitur *Dind.* *πένθει παιδὸς ἀλάστῳ* Hel. 1352. pro *ἀλάστορι*, nisi spurius esset totus versiculus: deest enim in plerisque codd. (v. *Matth.*) et glossam quam maxime redolet. De hominibus dicitur *ἄλαστος* atque *nefarium* (*ruchlos*) denotat Hom. Il. χ', 261, et Soph. O. C. 1483. Stirpem vero supra statutam, nisi omnia me fallunt, ipse Sophocles callide significat in loco O. C. *μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμι*, et in Ant. 974. *Φινείδαις εἶδεν* (*Ἄρης*) *ἕλκος τυφλωθὲν ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις*, *den rachschreienden Augen*, ut ingeniose vertit *Welcker.* Permirum enim esset, si poeta ceteroqui vocum illarum non ita prodigus mero casu bis eas usurpavisset ita, ut ad *caecatum* Oedipum et ad *caecatos* Phinidas referrentur utque paulum abesset, quin iis ipsam *caecitatis* vim tribueres: quo facto in loco

Antig. et elegantissimam prolepsin habes et gravissimam verborum lusum, quod utrumque Sophocles in eadem fab. v. 791. coniunxit. Etiam scholiastes ad Eur. Hec. 675. Matth. veram vocis originem divinasse videtur, quum scriberet: ἀλάστωρ ὁ ἄλαστα ἔργα ποιῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλῶ τὸ πλανῶμαι. Nam activa vi dici ἄλαστος ex vocabulo ἀλάστωρ patet. V. Matth. gr. p. 511, et ad Hec. 680. Const. M.

ἀλάστωρ pariter atque ἄλαστος (s. v.) proprie est caecus atque hominem significat, qui caecus factus impetu sceleri ac flagitio, verblendet (cf. Cic. pro Cluent. c. 70.); hinc hominem vel facinorum mole coopertum vel ad omnia facinora paratissimum, sceleratum, nefarium, qui quum omnia contagione polluat, ab omnibus vitatur, detestandum. Huc maxime pertinet quod Herc. f. 1234. ad Herculis iussum: φεῦγε μίασμ' ἐμόν, respondet Theseus: οὐδεὶς ἀλάστωρ τοῖς φίλοις ἐκ τῶν φίλων, amicus amicum non polluit quamvis ipse scelere pollutus. Vicissim ἀλάστορ' οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν Melan. fr. XXVIII (XXIV). Eodem sensu Oedipus ἄλαστος (s. v.) dicitur apud Sophoclem O. C. 1483. Sed multo crebrior vocabuli usus est de fortuna, quae, ut ait Seneca in Hipp. 979, caeca manu spargit munera et quam etiam philosophi insanam et caecam et brutam perhibere Pacuvius narrat apud Auct. ad Her. II. c. 23. Ut vero Graeci quidquid in natura vel vita mirabilius acciderat singuli cuiusdam et certi numinis effectui tribuebant, ita imprimis, si quis insigni per vitam vel assidua calamitate conflictaretur, in peculiarem solebant illud dei alicuius vel deae invidiam vel odium conferre. Huiusmodi κακοδαίμων, qui caeca ac violento impetu viventem aliquem persequebatur, sive in ipsam eum miseriam praecipitaret, sive ad facinora, quae miserum redderent, vel inscium impelleret, is, inquam, δαίμων solemni nomine dicebatur ἀλάστωρ, *Furia, Dämon, böser Geist, Plagegeist, Teufel.* Ita Theseus Phaedrae suspendio comperto: ὦ τύχα, — — κηλὶς ἄφραστος ἐξ ἀλαστόρων τινός. Hipp. 820. Hecuba Polydori caede attonita: κατάρχομαι νόμον βακχεῖον ἐξ ἀλάστορος ἀρτιμαθῆ κακῶν Hec. 685. Iason liberis orbatus ad Medeam liberorum parricidam: τὸν σὸν ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί Med. 1333. Porro huc pertinet γάμος, οὐ γάμος, ἀλλ' ἀλάστορός τις οἰζύς (Helenae cum Paride coniugium) Hec. 949, *eines bösen Geistes Jammerwerk;* nisi adiectivum hic est ἀλάστορος, *a Furia profectum* malum; v. *Brunck.* ad Soph. Ant. 962. *Ellendt.* lex. S. s. v. Etiam Med. 1260, ubi τάλαιναν φονίαν τ' Ἐρινὺν ὑπ' ἀλαστόρων vocatur Medea, quod contra linguae usum vertunt *Furiis agitata,* legendum ὑπαλάστορον i. e. *Furiis addictam, dem bösen Geist verschrieben, im Dienste des bösen Geistes.* Similis notio adiectivorum ὕπανδρος, ὑπόβακχος, ὑποχείριος etc. Tres sunt loci de Furiis ita perdente ho-

minem, ut ad piacula stimulet. εἰς ἄνδρ' (Agamemnonem filiam immolaturum) οὐκ ἄγων ἀλαστόρων; Iph. A. 878. Orestes: ἆρ' αὖτ' ἀλάστωρ εἶπ' ἀπεικασθεὶς θεῷ; El. 979, Furiaene Phoebo assimilata iussit, ut matrem occiderem? Cf. Or. 1669. Etiam ad hominem transfertur nomen illud, qui aliorum est pestis atque exitium ἀλάστορος; isque vel natus dicitur ἀλάστορος, ut Iph. A. 946, ubi Achilles, οὐχὶ Πηλέως, ἀλλ' ἀλάστορος filius essem, inquit, si caedem Iphigeniae adiuvarem, et Troad. 768, ubi Helena vocatur ἀλάστορος μὲν πρῶτον, εἶτα δὲ φθόνου, φόνου τε θανάτου τε filia, quippe πολλοῖς κὴρ βαρβάροις Ἕλλησί τε, ut est v. 766; vel ipse ἀλάστωρ, ut Troad. 941. ἦλθ' ὁ τῆσδ' (quem Hecuba genuit) ἀλάστωρ, εἴτ' Ἀλέξανδρον θέλεις — προσφωνεῖν νιν εἴτε καὶ Πάριν. Similiter Nemeaeus leo vocatur βουκόλων ἀλάστωρ Soph. Tr. 1092. Hinc ἀλάστωρ dicitur omnino *deus punitor*, *ultor*, *vindex*, imprimis *furia ultrix*, quae poenam delicti expetit vel etiam unius propter delictum caeco impetu in totam saevit progeniem. πορεύων τις εἰς δόμον ἀλαστόρων ματέρος αἷμα σᾶς, ὅ σ' ἀναβακχεύει Or. 337, *furia matricidium tuum tuis oculis proponens, quod te exagitat* (Orestem) i. e. matricidio in memoriam revocando exagitans. δι' ἀλάστορ' ἔπεσ' ἔπεσε μέλαθρα τάδε — διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου Or. 1546. διὰ τοὺς ἀλάστορας τοὺς σοὺς δεδοικὼς μή τι γῇ πάθῃ κακόν Phoen. 1587, de Oedipi furiis, ut ib. 1550. σὸς ἀλάστωρ ἐπὶ παῖδας ἔβα σούς. V. de his duobus locis Soph. O. C. 788, ibique *Wunder*. οὔ σοι παραινῶ μηχανωμένῃ κακ' ἐχθροῖσι σαυτῇ προσβαλεῖν ἀλάστορα, *tibi met ipsi immittere furiam*, fr. inc. tr. CCL. ap. *Bekk.* p. 383 sq. *Bachm.* I. p. 74, 20. Per ipsas Furias, quae Orcum incolunt, iurat Medea Med. 1059. μὰ τοὺς παρ' Ἅιδην νερτέρους ἀλάστορας. *Const. M.*

ἀλγεῖν, *sollicitum esse*, *aegre ferre*, *dolere*, *angi*. ἀλγεῖ μέν, ἀλγεῖ, παγκάκως δ' ἀλγύνεται Beller. fr. XX (XVI), 7. ὁ θυμὸς ἀλγῶν ἀσφάλειαν οὐκ ἔχει fr. inc. III. νέα φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ Med. 48. ψυχὰ ἀλγεῖ Ion. 877. ὥστ' ἀλγεῖν φρένα Iph. A. 1435. ὥστε μ' ἀλγῆσαι φρένα (vulg. φρένας) Or. 607. ἤλγουν σιγῇ Iph. T. 956. ἧσσον ἀλγεῖ ib. 421. μέγ' ἀλγεῖ ib. 815. μήδ' ὑπερμέτρως ἄλγει In. fr. XXI, 2. ἐς κοινὸν ἀλγεῖν τοῖς φίλοισι χρὴ φίλους Iph. A. 408. οὐδὲν ἀλγεῖ Herc. f. 1293. λέγων — κἄν ἀλγοίην ἔτι Hel. 776. ἀλγεῖς ἀκούων Hec. 1283. ἀλγήσει κλύων Suppl. 1033; cf. Alc. 711. Hec. 376. Andr. 837. Troad. 638. Cum accus. vel eventi (*Resultat*), ad quod dolens pervenis, ut in ἀλγήσετ' ἄλγος δεινόν Bacch. 1259; vel rei, ad quam dolor simpliciter pertinet, ut in τὸ κοινὸν ἄλγος (*mortem*) μεθ' ὑμῶν ἀλγεῖν Alex. fr. IV (XVII), 2. τὰ πάρος οὐκέτι στένομεν, οὐδ' ἀλγῶ Hel. 654; de loco Bacch. 1326. vid. infra.

Antig. et elegantissimam prolepsin habes et gravissimum verborum lusum, quod utrumque Sophocles in eadem fab. v. 791. coniunxit. Etiam scholiastes ad Eur. Hec. 675. Matth. veram vocis originem divinasse videtur, quum scriberet: ἀλάστωρ δὲ ἀλάθητα ἔργα ποιῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλῶ τὸ πλανῶμαι. Nam activam vim [illegible] ex vocabulo ἀλάστωρ patet. V. Matth. gr. p. 511, et ad Hec. 680. Const. M. [illegible]

[illegible] ἀλάστωρ pariter atque ἄλαστος (s. v.) proprie est caecum atque hominem significat, qui caecus factus, imprimis scelere ac flagitio, [illegible] det (cf. Cic. pro Cluent. c. 70.); hinc hominem vel facinorum mole coopertum vel ad omnia facinora paratissimum, sceleratum, nefarium, qui quum omnia contagione polluat, ab omnibus vitatur, detestandum. Huc maxime pertinet quod Herc. f. 1234. ad Herculis illud: φεῦγε μίασμ' ἐμόν, respondet Theseus: οὐδεὶς ἀλάστωρ τοῖς φίλοις ἐκ τῶν φίλων, amicus amicum non polluit quamvis ipse scelere pollutus. Vicissim ἀλάστορ', οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν Melan. fr. XXVIII (XXIV). Eodem sensu Oedipus ἄλαστος (s. v.) dicitur apud Sophoclem O. C. 1483. Sed multo crebrior vocabuli usus est de fortuna, quae, ut ait Seneca in Hipp. 979, caeca manu spargit munera et quam etiam philosophos insanam et caecam et brutam perhibere Pacuvius narrat apud Auct. ad Her. II. c. 23. Ut vero Graeci quidquid in natura vel vita mirabilius acciderat singuli cuiusdam et certi numinis effectui tribuebant, ita imprimis, si quis insigni per vitam vel assidua calamitate conflictaretur, in peculiarem solebant illud dei alicuius vel deae invidiam vel odium conferre. Huiusmodi κακοδαίμων, qui caeca ac violento impetu viventem aliquem persequebatur, sive in ipsam eum miseriam praecipitaret, sive ad facinora, quae miserum redderent, vel inscium impelleret, is, inquam, δαίμων solemni nomine dicebatur ἀλάστωρ, Furia, Dämon, böser Geist, Plagegeist, Teufel. Ita Theseus Phaedrae suspendio comperto: ὦ τύχα, [illegible], κηλὶς ἄφραστος ἐξ ἀλαστόρων τινός Hipp. 820. Hecuba Polydori caede attonita: κατάρχομαι νόμον βακχεῖον ἐξ ἀλάστορος ἀρτιμαθὴς κακῶν Hec. 685. Iason liberis orbatus ad Medeam liberorum parricidam: τὸν σὸν ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί Med. 1333. Porro huc pertinet γάμος, οὐ γάμος, ἀλλ' ἀλάστορός τις οἰζύς (Helenae cum Paride coniugium) Hec. 949, eines bösen Geistes Jammerwerk; nisi adiectivum hic est ἀλάστορος, a Furia profectum malum; v. Brunck. ad Soph. Ant. 962. Ellendt. lex. S. s. v. Etiam Med. 1260, ubi τάλαινά τε φονία τ' Ἐρινὺς ὑπ' ἀλαστόρων vocatur Medea, quod contra linguae usum vertunt Furiis agitata, legendum ὑπαλάστορον i. e. Furiis addictam, dem bösen Geist verschrieben, im Dienste des bösen Geistes. Similis notio adiectivorum ὕπανδρος, ὑπόβακχος, ὑποχείριος etc. Tres sunt loci de Furiis ita perdente ho-

minem, ut ad piacula stimulet. εἴς ἀντὸν (Agamemnonem filiam immolaturum) οἰκάγων ἀλάστορας; Iph. A. 878. Orestes: ἆρ' αὖτ' ἀλάστωρ εἶπ' ἀπεικασθεὶς θεῷ; El. 979, *Furiane Phoebo assimilata suasit, ut matrem occiderem?* Cf. Or. 1669. Etiam ad hominem transfertur nomen illud, qui aliorum est pestis atque exitium ἀλάστορος; isque vel natus dicitur ἀλάστορος, ut Iph. A. 946, ubi Achilles, οὐχὶ Πηλέως, ἀλλ' ἀλάστορος filius essem, inquit, si caedem Iphigeniae adiuvarem, et Troad. 768, ubi Helena vocatur ἀλάστορος μὲν πρῶτον, εἶτα δὲ φθόνου, φόνου τε θανάτου τε filia, quippe πολλοῖς κὴρ βαρβάροις Ἕλλησί τε, ut est v. 766; vel ipse ἀλάστωρ, ut Troad. 941. ἦλθ' ὁ τῆσδ' (quem Hecuba genuit) ἀλάστωρ, εἴτ' Ἀλέξανδρον θέλεις — προσφωνεῖν νιν εἴτε καὶ Πάριν. Similiter Nemeaeus leo vocatur βουκόλων ἀλάστωρ Soph. Tr. 1092. Hinc ἀλάστωρ dicitur omnino *deus punitor, ultor, vindex,* imprimis *furia ultrix,* quae poenam delicti expetit vel etiam unius propter delictum caeco impetu in totam saevit progeniem. πορεύων τις εἰς δόμον ἀλαστόρων ματέρος αἷμα σᾶς, ὅ σ' ἀναβακχεύει Or. 337, *furia matricidium tuum tuis oculis proponens, quod te exagitat* (Orestem) i. e. matricidio in memoriam revocando exagitans. δι' ἀλάστορ' ἔπεσ' ἔπεσε μέλαθρα τάδε — διὰ τὸ Μυρτίλου πέτημ' ἐκ δίφρου Or. 1546. διὰ τοὺς ἀλάστορας τοὺς σοὺς δεδοικὼς μή τι γῆ πάθῃ κακόν Phoen. 1587, de Oedipi furiis, ut ib. 1550. σὸς ἀλάστωρ ἐπὶ παῖδας ἔβα σούς. V. de his duobus locis Soph. O. C. 788, ibique *Wunder.* οὔ σοι παραινῶ μηχανωμένῃ κακ' ἐχθροῖσι σαυτῇ προσβαλεῖν ἀλάστορα, *tibimet ipsi immittere furiam;* fr. inc. tr. CCL. ap. *Bekk.* p. 383 sq. *Bachm.* I. p. 74, 20. Per ipsas Furias, quae Orcum incolunt, iurat Medea Med. 1059. μὰ τοὺς παρ' Ἅιδην νερτέρους ἀλάστορας. *Const. M.*

ἀλγεῖν, *sollicitum esse, aegre ferre, dolere, angi.* ἀλγεῖ μέν, ἀλγεῖ, παγκάλως δ' ἀλγύνεται Beller. fr. XX (XVI), 7. ὁ θυμὸς ἀλγῶν ἀσφάλειαν οὐκ ἔχει fr. inc. III. νέα φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ Med. 48. ψυχὰ ἀλγεῖ Ion. 877. ὥστ' ἀλγεῖν φρένα Iph. A. 1435. ὥστε μ' ἀλγῆσαι φρένα (vulg. φρένας) Or. 607. ἤλγουν σιγῇ Iph. T. 956. ἧσσον ἀλγεῖ ib. 421. μέγ' ἀλγεῖ ib. 815. μηδ' ὑπερμέτρως ἄλγει Ino fr. XXI, 2. ἐς κοινὸν ἀλγεῖν τοῖς φίλοισι χρὴ φίλους Iph. A. 408. οὐδὲν ἀλγεῖ Herc. f. 1290. λέγων — κάκ' ἀλγοίην ἔτι Hel. 776. ἀλγεῖς ἀκούων Hec. 1283. ἀλγήσει κλύων Suppl. 1083; cf. Alc. 711. Hec. 376. Andr. 837. Troad. 638. Cum accus. vel eventi (Reduliat) ad quod dolens pervenis, ut in ἀλγήσετ' ἄλγος δεινὸν Bacch. 1259; vel rei, ad quam dolor simpliciter pertinet, ut in τὸ κοινὸν ἄλγος (mortem) μετρίως ἀλγεῖν Alex. fr. IV (XVII), 2. τὰ πάρος οὐκέτι στένομεν, οὐδ' ἀλγῶ Hel. 654; de loco Bacch. 1326. vid. infra.

externum dolorem, quam internam animi aegritudinem denotat. ἀλγυνῶ δέ σε Hipp. 1297. ὥστε σ' ἀλγῦναί γ' ἀνδείξας ἃ σὺ κάκ' εἰργάσω Iph. A. 326. Pass. *pudere, erubescere*, si quis coactus facit quod est pudori. ἐν δ' ἀλγύνεται Beller. fr. XX, 13. τὸ θέλειν οὐκ ἔχων ἀλγύνομαι Iph. A. 657.

ἄλεκτρος, *innuptus*. ἄλεκτρον ζωάν, *caelibem vitam* (Hor. ep. I, 1, 88.), Troad. 254.

Ἀλέξανδρος, n. pr. τὸν ἀμφὶ βουσὶ βουκόλον τραφέντ' Ἀλέξανδρον Iph. A. 1293. φαλοῦ πικρὸν μίμημ' Ἀλέξανδρον Troad. 922. ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους πέρι Ἰδαῖον ἐς κευθμῶν' Ἀλέξανδρον πάρα Hel. 24. Παλλάδος ἦν Ἀλεξάνδρῳ δόσις — Ἑλλάδ' ἐξανιστάναι Iph. A. 925. τοὐμὸν (Helenae) κάλλος — Κύπρις προτείνασ' ὡς Ἀλέξανδρος γαμεῖ Hel. 28. τοὺς Ἀλεξάνδρου γάμους, δώρημα Κύπριδος ib. 888. Ἀλέξανδρος — ναυστολήσων Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα Hec. 632; cf. Iph. A. 1236. Ἥρα μεμφθεῖσ' — ἐξηνέμωσε τἄμ' Ἀλεξάνδρῳ λέχη Hel. 32. ἐν τοῖς Ἀλεξάνδρου γὰρ ὕβριζες δόμοις Tr. 1020. ὁ τῆσδ' (Helenae) ἀλάστωρ εἴτ' Ἀλέξανδρον θέλεις — προσφωνεῖν, εἴτε καὶ Πάριν ib. 941. θανὼν γῆς ἦλθ' Ἀλέξανδρος μυχοὺς ib. 952.

ἀλεξητήριος, *idoneus* ad *arcendum malum*. ἀλεξητήριον ξύλον, clavum Herculis, Herc. f. 470.

Ἄλεος, n. pr. Αὔγη Ἀλέου παῖς fr. inc. tr. XCVIII (Teleph. I), 4.

ἄλη, *vagatio, error*. ἐκ Τροίας ἄλαισι πλαγχθείς, *erroribus circumactum*, Or. 56. ἡ Διὸς δάμαρ νιν (Ἰνώ) ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ Med. 1285, *in errorem s. vagationem coniecit, fecit ut circumvagaretur*; cf. *Matth.* ad l.

ἀλήθεια. Nullus apud Euripidem locus exstat, quo ultima huius vocis producatur. Scribunt vero ἀληθία, ubi ultima longa requiritur. Aliam init *Ellendtius* in lex. viam praeeunte *Etymol. M.* p. 462, 4, qua et ἀλήθεια et ἀληθεία scribatur, ubi longa; ἀλήθια ubi brevi penultima opus sit. Vellem vir doctissimus exemplum formae ἀληθία attulisset: quae omnino est condemnanda. Quod vero ᾱ substantivorum in — οιά, ut in ἄνοια; ἄγνοιᾰ etc. (vid. *Matth*. gr. p. 184. not.), interdum producitur, alia ratio est substantivorum ἀλήθεια similiumque (v. s. ἄνοια); ἀλήθεια enim ictum in prima ἀλη— et in penultima habet — θεία: quae lex est arseos et theseos. In quibuslibet enim vocabulis regnat natura ipsa praeceptrice haec, ut ita dicam, *rhythmica* ratio, ut vox demissa per vices intendatur: bráuchen, Amériká: qua lege metiantur metrici vocales *ancipites*. Hinc non male *Etymol.* M. l. c. Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ α καὶ ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν φυλάττουσιν.

Simplicitas. τῆς δ' ἀληθείας ὁδὸς φαύλη τίς ἐστι, ψεύδεσιν δ' Ἀρησ-φίλος Beller. fr. IX (XII), 2. *Veritas.* ἀπώλεσεν ἀλήθει', ἐπεὶ σὺ δυστυχεῖς Phoen. 929. τῆς ἀληθείας τὸ φῶς Iph. T. 1026. ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ Phoen. 472; cf. Sen. ep. 49 extr. *Vera rei ratio, verum, veritas.* διέστην ἀλήθει', ὡς ἐν οὐ καιρῷ πάρει Bacch. 1286. κρεῖσσον δὲ τοῦ δοκεῖν, κἂν ἀληθείας ἀπῇ Or. 236. τοῦτο (male audire) μεῖζον τῆς ἀληθείας (quam revera malum esse) κακόν Hel. 278, quibus iam per epexegesin additur ὅστις τὰ μὴ πρα-σόντα κέκτηται κακά i. e. si cui quae non commisit maleficia imputan-tur. δείξω μύθων τῶνδ' ἀλήθειαν Hipp. 9. ψευδεῖ καλύψας τὴν ἀλήθειαν λόγῳ Sisyph. fr. I, 26. καὶ τἄμπαλίν γε τῶνδ' ἀληθείας σαφῆ Hel. 317. *Pflugk.* cum *Dindorf.* genit. ἀληθείας pendere monet a praecedente διά: imo duo genitivi iungendi sunt cum τἄμπαλιν hoc modo: καὶ ἔμπαλίν γε τῶνδε (ψευδῶν) τὰ ἀληθείας (ἔπη) σαφῆ i. *multa, inquit chorus, etiam fraudulenta verba sunt, ad quae Helena: et vero contra illa s. contra quam illa veritatis verba perspicua* i. e. *veri-tatem prae se ferunt.* [In quibus si quem offendat καί profecto illud, quidem mirabilius, levissima medicina scribat: καί τοὔμπαλιν (i. e. καί-τοι ἔμπ.) γε τῶνδ' ἀλήθεια σαφής, *at contra quam illa veritas per-spicua* i. e. at falsa quidem decipiunt, sed veritas veritatem prae se fert. Quibus significat Helena narrationem Teucri veritatem prae se tulisse. Ἀλήθεια σαφής iam *Matthius.* Const. M.] Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀλη-θείας ὕπο Melan. fr. I (I. II), i. e. ἀληθῶς, *vere*; cf. Pirith. fr. V, 4. Andr. 321. [ὃ βούλεται μόνον ὁρᾷ — ἀλογιστός ἐστι τῆς ἀληθείας κριτής fr. inc. VI (XXXII. inc. tr.), 2. fragm. est Menandri.] De stirpe v. s. ἀληθής.

ἀληθεύειν i. e. ἀλήθειαν δεικνύναι. χρόνος διέρπων πάντ' ἀληθεύειν φιλεῖ Hippol. XV, *exitu comprobare.* Vid. *Lob.* ad Aj. p. 385. ed. 2.

ἀληθής (λήθω), *non celatus* (*unverhohlen*) i. e. *apertus, simplex, ingenuus, sincerus.* καλόν γ' ἀληθὴς κἀκτενὴς παῤῥησία Temen. fr. II. ἀληθὴς εἰς φίλους ἔφυς φίλος Or. 424; cf. Hipp. 927. Suppl. 867. Hinc quod *fuco non est illitum, non corruptum, sed naturae suae conve-niens, integrum, sincerum, verum.* ὁ θεὸς ἀληθὴς ἢ μάτην μαντεύε-ται Ion 1537, *verax.* Imprimis solenne substantivi sensu τἀληθές, *ve-rum, veritas.* μήτ' ἀποτρέπου τἀληθὲς Iph. A. 336. φιλῶ λέγειν τἀ-ληθὲς ἀεὶ κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ Rhes. 395. λέγων τἀληθὲς οὐ σφαλεῖ ποτέ fr. inc. H (XIX. inc. tr.). τί τἀληθὲς οὐκ εἴποι τις ἄν Iph. A. 1424. κλύων τἀληθές Alc. 712. τἀληθὲς μαθεῖν Dan. fr. 41. λογίζομαι τἀληθὲς εἰς ἀνδρὸς φύσιν σκοπῶν Phoenic. fr. IV (IX), 5.

τἀληθῆ λέγειν Hec. 1206. Busir. fr. I, 1. τἀληθῆ κλύων Hippol. fr. XI (VIII), 2. δύστηνος, ὅστις — οὐ — χρῆται τοῖς καλοῖς ἀληθέσιν fr. inc. tr. XVIII, 2, *si quis non studet venustae veritati.* εὐρόοισι στόμασι τἀληθέστατα κλέπτουσι Hippol. fr. XII (IX), 3. ἀληθῆ καὶ δίκαι᾽ εἰπεῖν Suppl. 859. Deinde quod non est obscurum vel dubium, sed *verum, certum.* ἆρ᾽ ἀληθὲς ἢ μάτην λόγος Ion. 275. κἂν ταῦτ᾽ ἀληθῆ καὶ σαφῶς ἔχοντ᾽ ἴδῃ Dan. fr. 42. πάντ᾽ ἀληθῆ εἰρηκέναι Hel. 314. πότερα θέλεις σοι μαλθακὰ ψευδῆ λέγω ἢ σκλήρ᾽ ἀληθῆ fr. inc. tr. XX, 2. ἥκω ἐκμαθεῖν, εἰ ταῦτ᾽ ἀληθῆ Andr. 1052. ὡς ἀληθὲς ἦν ἄρα ἐσθλῶν — ἐσθλὰ γίγνεσθαι τέκνα Alcmaeon. fr. VII (VIII), 1. Hinc ἀληθῶς, *vere, revera, certe.* ἀληθῶς εἰ κεῖθεν γεγώς Iph. T. 509. ἦ γάρ ἐστιν ὡς ἀληθῶς τήνδ᾽ ἀφιγμένος χθόνα Or. 737; cf. Ion. 265. 281. Alc. 805. Hel. 715. Or. 652. Paulo aliter πάντ᾽ ἀληθῶς οἶδε Hel. 537, *certo s. probe scit.* ἀληθῶς ὄνομα Πολυνείκην πατὴρ ἔθετό σοι Phoen. 639, *ad veritatem.* Denique quod non *obscurabitur* vel infirmabitur, sed ratum manet et *integrum* i. e. *verum, certum, exitum habens.* τὸ θεῶν ἔπος ἀληθὲς ηὗρον Hel. 1165. ξυμβεβᾶσιν οἱ λόγοι οἱ τῆσδ᾽ ἀληθεῖς ib. 629. ἥκιστ᾽ ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνειν Cress. fr. p. 133. ed. *Matth.* (Thyest. fr. III, 3. Musgr.). μάντις —, ὃς ὀλίγ᾽ ἀληθῆ, πολλὰ δὲ ψευδῆ λέγει Iph. A. 957. Retracto accentu scribitur ἄληθες, *itane*, quod ironice interrogantis est, ut Cycl. 240. fr. inc. tr. CXCIX, quo de loco vid. *Brunck.* ad Ar. Ran. 840.

ἀλητεία „est eius, qui sedem certam nullam habet“ (*Matth.* ad Ion. 578.), *vagatio.* τὴν ἐνθάδ᾽ ἐκλιποῦσ᾽ ἀλητείαν πικράν Hel. 940. Ion. 576; cf. v. 53. ἀλατείᾳ βιότου ταλαίφρων Hel. 530, ubi ἀλατ. βιότ. non est *vita erratica*, qualis est mercatorum, sed eius, qui huc illuc iactatus per terras et maria vagatur; v. s. ἀλᾶσθαι.

ἀλητεύειν, *vagari*, imprimis de exsule. τὸν ἔξω χθονὸς — παῖδ᾽ ἀλητεύοντα σόν, Orestem, El. 1113. ἐκπεσοῦσα τῆσδ᾽ ἀλητεύω χθονός Heracl. 516. ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονὸς ξένην ἐπ᾽ αἶαν Hippol. 1048. φυγὰς ἀλητεύων χθονά ib. 1029, ut πορθμοὺς ἀλᾶσθαι Hel. 539.

ἀλήτης proprie non tam *erro* est, quam homo *vagus*, qui vel opibus destitutus vel patria eiectus vel alia de causa nescit quid agat vel quo se vertat; v. s. ἀλᾶσθαι. *Suidas:* ἀλήτης· ὁ πλανήτης. Hinc Ion domo ac parentibus carens dicitur ὁ Φοίβειος ἀλάτας Ion. 1089; cf. v. 53. 576. Imprimis de *exsule* usurpatur, quem casus huc illuc iactat. Ov. Metam. 11, 408. Magnetas adit *vagus exsul;* cf. Cic. pro Cluent. c. 62. Ita Orestes dicitur ἀλάτας El. 202, et Ἄργει κέλσας πόδ᾽ ἀλάταν ib. 139; cf. v. 1113. Chorus Supplicum propter maritos ac filios insepultos

vagantium se vocat ἱκέταν — τιν' ἀλάταν (v. s. ἥ.) Suppl. 281. Heraclidae ab Eurystheo per Graeciam exagitati dicuntur πάσης ἀλῆται γῆς ἀπεστερημένοι Heracl. 51; atque iidem se vocant ἱκέτας ἀλήτας ib. 225 (cf. ib. 365), et πτωχοὺς ἀλήτας ib. 319. Corruptum esse metrum coarguit locum Heracl. 614 sq τὸν μὲν ἀφ' ὑψηλῶν βραχὺν ᾤκισε, τὸν δ' ἀλήταν εὐδαίμονα τεύχει (ἄλιταν *Herm.* ad Soph. Oed. C. 372); sine dubio legendum est τὸν δ' ἀλαὸν εὐδαίμονα τεύχει. Aesch. Prom. 549. ἰσόνειρον — τὸ φωτῶν ἀλαῶν ἀλαὸν γένος. Cf. s. ἄλλεσθαι. [Adhuc amplector quod *Boeckhius* coniecit τὸν δὲ πλάνητ' εὐδ. Vocis πλάνητα glossa erat ἀλήταν, quae genuinam scripturam depelleret, sicut in contrariam partem *Suidas*: ἀλῆται· πλανῆται; v. supr. *Const. M.*]

Ἀλθαία, n. pr. Οἰνεὸς —, ὃς ποτ' Ἀλθαίαν γαμεῖ, Λήδας ὅμαιμον, Θεστίου δὲ παρθένον Meleagr. fr. II (I), 4. Ἀλθαίας δόμους Cycl. 39.

ἁλιαίετος, *aquila marina.* ἐπ' ἀκταῖς νομάδα κυματότροφον ἁλιαίετον Polyid. fr. I, 1. Ib. 4. vocatur ὁ κύμασ' οἰκῶν ὄρνις.

ἀλίαστος (λιάζω), *inflexibilis, durus, inexorabilis.* Πυλάδης ἀλίαστος Or. 1479. οὔ ποτ' ἐμὰ φρὴν ἀλίαστος φρίσσει Hec. 85. *Bekk.* anecd. p. 383, 8. *Bachm.* I. p. 74, 28. ἀλίαστον, τὸ μάταιον. Εὐριπίδης· ἔστι δὲ τὸ ἀνέγκλητον, ὃ οὐκ ἔστι φυλάξασθαι, κατὰ ἀπόφασιν (fr. inc. tr. CCLXIII). Similiter *Hesych.* ἀλίαστος· ἄτιμος, ἀνέγκλητος, ἀμετάτρεπτος. V. *Buttm.* lexil. I. p. 74.

ἀλίβατος, v. ἠλίβατος.

ἁλίζειν (–), *congregare.* ἀοιδοὺς πάντας εἰς ἓν ἁλίσας Heracl. 404; vid. *Musgrav.* et *Elmsl.* ἄγοραν ἁλίσας φίλων Herc. f. 412.

ἁλιήρης, *mare secans s. verrens.* ἁλιήρει κώπᾳ Hec. 455.

ἁλίκτυπος, *mare perstrepens.* πόντιον κῦμ' ἁλίκτυπον Hipp. 754.

ἀλίμενος, *importuosus.* ἀλίμενον ἄντλον Hec. 1024 (v. ἄντλον). ἀκτὰν ἀλίμενον Alc. 599. ἀλιμένοις πρὸς πέτραις Hel. 1227. ἀλίμενα ὄρεα ib. 1143. Per similitudinem dicitur ἀλίμενος καρδία, *importunum s. insolens cor,* Cycl. 348.

ἅλιος (⏑), *aequoreus, marinus.* ἁλίας Θέτιδος Andr. 108. ἅλιον οἶδμα Hec. 698. Hel. 527. 1517. ἁλίου πέλαγος Hec. 938. 950. Andr. 1013; [quod propter *vada salsa* Virgilii interpretarer *mare salsum*, nisi etiam Homerus Od. ε', 335. ἁλὸς ἐν πελάγεσσι, et Pindarus Ol. 7, 103. πελάγει ἐν ποντίῳ haberet. *Const. M.*] κῦμ' ἅλιον Hel. 1321. βένθος ἅλιον Beller. fr. XXVII (XX), 3. ἅλιον πλάνον Hel. 780. δέσποιν' ἁλίας — λίμνας Hippol. 228. ἠϊόνες ἅλιαι Troad. 827. ἁλίαν

πέτραν Andr. 528. ἁλίῳ πλάκᾳ Heracl. 83; vid. Matth. gr. p. 296. Iph. A. 1081. vulgo legitur sine sensu γ' ἀλιᾶν. Herm. coniecit τὰν ἁλίαν ὥστε πετραίαν ἀπ' ἄντρων ἐλθοῦσαν — μόσχον. Melius Scaliger. βαλιάν. [Scribendum τὰ δ' ἐπὶ κάρα στέψουσι — Ἀργεῖοι τάλαιναν, ut versus sit trochaicus. Similis est vocabulorum confusio Suppl. 991, ubi vice versa pro ἐδιφρεύετο τάλας legendum ἐδίφρευε τόθ' ἅλιος. V. s. τάλας. Const. M.]

ἅλιος (–), vid. ἥλιος.

Ἁλιρρόθιος, n. pr. Ἁλιρρόθιον ἔκταν' Ἄρης El. 1260.

ἁλιρρόθος, fluctibus fremens. εἰς ἁλιρρόθους ἀκτάς Hipp. 1205. Schol. τὰς ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζομένας.

ἅλις (ἁλής, ἁλίζω, εἴλω), abunde, satis. τῶν τεθνηκότων ἅλις Hec. 275. ἅλις ὀδυρμάτων ἐμοί Phoen. 1737. ἅλις παίδων (ἐστί) Alc. 335. ἅλις μύθων Hel. 142; cf. 1105. 1462. Herc. f. 1394. γόων ἅλις τύχας, ἅλις δ' ἀλγέων ἐμοὶ πάρεστιν Suppl. 1147. ἅλις λεόντων ἐστί μοι θοινωμένῳ Cycl. 247. ἅλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν Or. 240. ἅλις μοι Hel. 1597. In praedicato sine genit. intell. ἐστί, εἰσί. ἅλις κόρης σῆς θάνατος Hec. 394, sufficit. ἅλις τὸ μητρὸς αἷμα Or. 1039; cf. Iph. T. 1008. Σπαρτῶν λαὸς ἅλις, ὃς κεῖται θανών Phoen. 1241. ἅλις οἱ γεγῶτες Med. 558, quod Alc. l. c. est ἅλις παίδων. ἅλις ἡ παροῦσα συμφορά Med. 676. ἅλις κλάειν τοσόνδ' ἦν ἐμοὶ κακόν Alc. 1044. οὐχ ἅλις σοι κρατεῖν Andr. 583. πημάτων γ' ἅλις βάρος Suppl. 818. ἅλις ἅλις ὁ πάρος ἁμᾶς ἀρχαγὸς ὤν Ion. 723. τὰ πάροιθεν ἅλις κακά ib. 1508. ἅλις ὁ θεὸς ὠφελῶν Herc. f. 1339. χρημάτων ὄντων ἅλις Antiop. fr. XL, 2. Musgr. (vid. Add.). ἅλις, οὐ βιοτά Phil. fr. V, 1. Et cum ἔχω. λύπας ἅλις ἔχων Hel. 595. ἅλις ἔχεις τἄξωθεν ἔργα El. 73. Absolute ἅλις ὑπ' Ἀργείας χερὸς τέθνηχ' ὁ τλάμων Or. 1027, satis me periisse Argiva manu. εἰ δ' ἅλις ἔλθοι Κύπρις Med. 630, abundanter, non moderate. ἅλις βίοτον εὗρον Med. 1107. ἔφερε κακὸν ἅλις Alc. 941, satis fortiter. ἅλις συμφοραῖς βαρύνομαι ib. 1051. ἅλις Πριάμου γαῖ' ἐχήρωσ' Ἑλλάδα Cycl. 303. ἅλις ἐλθὼν ἱκανὸς ἂν γένοιο σύ Herc. f. 495; vid. not. Aug. M.

ἁλίσκεσθαι (ἁλόω, ἕλω, εἷλον), capi. Τροίας ἁλούσης Hec. 304. εἶδον πόλιν ἁλοῦσαν Troad. 484; cf. Heracl. 513. El. 189. καλὸν τὸ θήραμ'; ἢν ἁλῷ, γενήσεται Or. 1316. μὴ νῦν φυγόντες εἶθ' ἁλῶμεν ὕστερον Andr. 757. χειρία ἁλοῦσα Ion. 1257. οὐδ' ἁλίσκεται τέχνη (τύχη) Alc. 789, fortunam artibus in suam potestatem redigere nemo potest. θεᾶς ἄγαλμ' ἁλίσκεται Iph. T. 1038; aufertur. τολμήμασιν — ἁλίσκεταί τε πάντα καὶ θηρεύεται Hipp. fr. II (IV), arripiuntur. Deprehendi, convinci. ὃς ἂν νεκρὸν τόνδε καταστέφων ἁλῷ

Phoen. 1626. ὡς μή ποτ' ἄνδρα τὸν ἐμὸν αἰσχύνασ' ἁλῶ Hipp. 420. ἐμαυτὴν οὐ προδοῦσ' ἁλώσομαι Andr. 190. κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται Med. 84. καρδία — λίχνος οὖσ' ἁλίσκεται Hipp. 913. φόνον — θεᾷ προδοῦσ' ἁλίσκεται Iph. T. 1419. ἢν ἁλῶ τεχνωμένη Hel. 1097. κοὐ μή ποθ' ἁλῶ κακὰ πράσσων fr. inc. tr. XCVI. ἐν τῷδ' ἁλίσκει πλεῖστον Hipp. 959. τἀφανῆ τεκμηρίοισιν εἰκότως ἁλίσκεται Phoen. fr. V (I). δοκῶν (πονηρὰ) ἁλίσκεται Phrix. fr. VIII (V). *Aug. M.*

ἀλίτυπος, *mare pellens.* ἔκλυον ἀλιτύπων (nautarum) τινος Or. 373; vid. *Schol.*

Ἀλκάθος, n. pr. urbs Megarensium. Ἀλκάθου — ἐπ' ἐσχάτοις — τέρμασιν Heracl. 279. Vid. *Musgrav.*

Ἀλκαῖος, n. pr. Ἀλκαῖος — ὁ Περσέως Herc. f. 2.

ἀλκαῖος, *robustus, validus.* δορὸς ἀλκαίου Hel. 1167.

ἄλκαρ, *robur, praesidium.* μόλοις — μοι σᾶς δάμαρτος ἄλκαρ Troad. 587.

ἀλκή, *robur, vires.* γίγνωσκε δ' ἀλκὴν — κακῶν Hec. 227. ἀλκῇ σ' οὐκ ἂν σώσαιμ' ἂν Or. 710. δειμαίνω τὰν σὰν ἀλκάν Phoen. 264. τρισώματον ἀλκάν Chimaerae Ion. 204. χρυσόδετον σώματος ἀλκήν Rhes. 382, *corpus robustum auro cinctum.* λαμπρὰν ἔδειξ' ὁ χρόνος τὰν Ἡρακλέος ἀλκάν Herc. f. 806. *Fortitudo.* τίν' ἀλκήν Rhes. 708, *quem virum fortem? Auxilium, praesidium.* ἀλλ' ἐγγὺς ἀλκή Phoen. 281. δορὸς ἀλκὴ ib. 1105. εἴ τιν' ἀλκὴν ἔχεις ib. 1265. ἀλκήν τιν' εὑρεῖν κἀπικούρησιν κακῶν Andr. 28. ἀλκᾶς οὐ σπάνις εὐγενέταις ib. 772. ἔχεις ἀλκὴν οὐδαμῇ Troad. 724. ἀλκὰ ἐν κακοῖς Ion. 481. σωτήριον ἀλκάν ib. 484. τίν' ἐλπίδ' ἀλκήν τ' εἰσορᾶτε Herc. f. 144. (λόγχην) ἔχων ἀλκὴν μόνον ib. 194. οὐ γὰρ ἀλκὴν ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν ib. 826. *Copiae, exercitus.* σμικρᾷ σὺν ἀλκῇ Phoen. 689. βέβηκε πρὸς ἀλκὴν Μυκηνίδα ib. 869. ἀλκῆς μυρίας στρατηλατῶν Rhes. 276; et plur. φιλαιμάτους ἀλκὰς κορύσσειν ib. 933. *Pugna, certamen.* στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι Phoen. 424. ὡς εἰς ἀγῶνα μονομάχου τ' ἀλκὴν δορός ib. 1372. θρασὺς ἐς ἀλκάν Or. 1405. Φρύγες Ἄρεως ἀλκὰν ἥσσονες Ἑλλάδος ἐγενόμεθ' αἰχμᾶς ib. 1484 sq. γυνὴ κακὴ ἐς ἀλκήν Med. 264. στρατὸν στρέφειν πρὸς ἀλκήν Andr. 1150; cf. Suppl. 679. συνῆψαν ἀλκήν Suppl. 683. (πώλους) ζεύξειν ἑωθινὴν πρὸς ἀλκήν Rhes. 772. ἀνδρῶν ἀλκὴ (ἐστι) Heracl. 711. δορὸς πολυαίνετον ἀλκᾷ ib. 761, *viribus bellicis, virtute bellica.* Φρυγῶν ἐς ἀλκὴν προὐθέμην Hel. 42, *ut de me pugnarent.* ἐς ἀλκὴν πόδ' ἀντιθεῖναι ποδί ib. 986. ἐς ἀλκὴν σῶμ' ὅπλοις ἠσκήσατο ib. 1395. τέκεσιν ἂν παρέσταν ἀλκᾷ Herc. f. 440. ἐσθλοὶ — εἰς ἀλκὴν δορός Beller. XI (XIV). *Aug. M.* De stirpe s. ἄλκιμος.

Ἄλκηστις, n. pr. *Πελίου παῖς Ἄλκηστις* Alc. 83. *γυνή — Ἄλκηστις σέθεν* ib. 521. *ἔστ' αὖν ὅπως Ἄλκηστις ἐς γῆρας μόλοι* ib. 52. *ἄξειν ἄνω Ἄλκηστιν* ib. 857; cf. 845. *ταῦτ' ἔχουσ' Ἀλκήστιδι μορφῆς μέτρα* ib. 1065.

ἄλκιμος, *robustus*, *validus*, *fortis*. *τὸν ἄλκιμον ἄνακτα* Suppl. 624. *ἔστι Φρυγῶν τις, ἔστιν ἄλκιμος* Rhes. 249. *οὔτε θρασὺς οὔτ' ἄλκιμος πέφυκε* Or. 1202. *οὐ — αἰχμητὴς, ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος* ib. 752. *ἐν τοῖς δεινοῖσιν ἄλκιμος* Suppl. 727. *δειλίαν εἰσφέρει τοῖς ἀλκίμοισιν* Suppl. 541. Quum vero *ἀλκή* (ab *ἀρκεῖν* s. v.) imprimis ei tribuatur, qui ad malum *arcendum* valet, *ἄλκιμος* non tam de *telis*, quam de *armis* usurpatur. Hinc *τἄλλα — οὐδὲν ἄλκιμος, ὃς οὔποτ' ἀσπίδ' ἔσχε πρὸς — χερὶ, οὐδ' ἦλθε λόγχης ἐγγὺς, ἀλλὰ τόξ' ἔχων* Herc. f. 158 sqq.; vid. Or. 752. *ἄλκιμον δόρυ* Heracl. 815. Archel. fr. XIII (X), 1. *ἀλκίμου μάχης* i. q. *ἀλκῆς*, *pugnae*, Heracl. 683. *προκρίνας οἵπερ ἀλκιμώτατοι* Phoen. 750. *ὦ — ἀλκιμώτατον κάρα, ἄναξ Ἀθηνῶν* Suppl. 163.

Ἀλκμήνη, n. pr. Introducitur in fabula Heraclidarum, ut v. 41. 642. 1018. *ἡ Τιρυνθία Ἀλκμήνη* Alc. 842. *ὃν* (Herculem) *φασιν εἶναι Ζηνὸς Ἀλκμήνης τ' ἄπο* Herc. f. 826; cf. 1260. *τὴν γεραιὰν μητέρ' Ἀλκμήνην πατρός* (Herculis) Heracl. 447. 585. *ὦ μῆτερ ἐσθλοῦ παιδὸς, Ἀλκμήνην λέγω* ib. 642. *Ἀλκμήνας τόκῳ* Hipp. 552. Herc. f. 929. Sisyph. fr. III, 1; p. 328. ed. Matth. *Ἀλκμήνης παῖς* Heracl. 211. *τὸν Ἀλκμήνης γόνον* Alc. 508. 1009. Troad. 804. Herc. f. 712. 826.

ἀλλά, *at*, *sed*, proprie nil est nisi neutrum pluralis adiectivi *ἄλλος* accentu quo notetur natura particulae retracto; sed origine ac vi cognatum est cum privativo *ἀν — ἀ* (v. s. *ἄν*), quatenus *ἀλλά* vel tollens vel excludens vel minuens *aliud* quid *ponit*, unde persaepe verti potest *nisi*. Qua in re mirum quantum concordat cum Latino *se — d* (*si — ne* i. e. *se — ne* [cf. Cic. de leg. 2, 24.], *se* — iungo etc.) et cum vernaculo *sonder — n* (*sonder* d. i. *ohne*, *absondern* etc.): utrumque enim tollit vel excludit. Perspexit hanc *tollendi* vim particulae *Hermannus* in ephem. Darmst. 1834. p. 1083, nisi quod longius in ea persequenda progressus argutius multa quam verius disputat. Qui si in iisdem ephem. 1834. p. 1090 et 1835. p. 753. propriam particulae vim ubique eam esse monet, qua in vicem rei negatae ponatur res, quae vere sit („*ἀλλά setzt einem negirten Begriffe einen affirmativen entgegen*“), vereor ne sententiis, quibus *ἀλλά* praefixum est, saepe inseratur quod non affert particulae natura, sed de suis cuilibet admiscere ac substituere licet. Si enim *Herm.* verba *θεῶν παῖς' ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον* (Soph. Ant. 973.) ita explicat: *eine Tochter der Götter: was ihr nichts half, sondern —*, i. e. *ἀλλ' οὐ λυσιτελεῖ, ἀλλά —*, quid tandem sibi vult prius *ἀλλά*? Scilicet

excludit verba θεῶν παῖς eorumque vim minuit; at haec ipsa particulae vis, nihil si inserueris; v. s. I, 7.

I. Latissime patet *grammaticus* particulae usus. Quo et aliud quid *opponit*, ut in οὐ — ἀλλά, ἀλλ' οὐ —, *sed*, *at*, *sondern*, *aber*, *doch*, et aliud quid *supponit* vel *apponit*, ut in enuntiationibus concessivis, μὲν — ἀλλά, *sed*, *at*, *tamen*, *aber*, *indessen*, *jedoch*, *doch*, *allein*.

1. Propria ac primaria particulae vis, qua aliud tollens aliud opponit, imprimis cernitur post negationem (οὐκ vel μή — ἀλλά, *sed*). οὐχ ἕν, ἀλλὰ μύρια Med. 952, *nicht in einer Hinsicht*, *nein in unzähligen*; cf. Andr. 96. 562. (χρυσὸν) — οὐ σὸν, ἀλλὰ τοῦδε Hec. 1219; cf. 290. 390. 512. 605. 797. 1018. 1023. οὐχ ἡ πρόσοψίς μ', ἀλλὰ τἄργ' (αἰκίζεται) Or. 388. οὐ ψευδόμαντις, ἀλλ' ἐτήτυμος ib. 1667. κἂν μὴ νοσῇς, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν Or. 314; cf. Rhes. 114. Praeterea cf. Or. 740. 955. 1447. 1508. 1557. Phoen. 530. 561. 1119. 1550. 1686. Med. 470. 808. 1350. Hipp. 298. 491. 1052. 1322. μὴ νῦν ὑπέρβαλλ', ἀλλ' ἐναισίμως φέρε Alc. 1080; cf. ib. 1092. Med. 1247. Hipp. 1456. Or. 636. Andr. 196. 208. 377. 441. 680. 953. Suppl. 1187. Iph. A. 394. 476. 865. 946. 961 (v. s. ἤ). 1271. 1428. 1539. Iph. T. 885. Cycl. 139. 687. Rhes. 929. Bacch. 1204. 1339. Heracl. 315. 480. 566. 821. 885. 997. Hel. 161. 757. 1656. Ion. 133. 290. 581. 1554. Herc. f. 166. El. 196. 857. 893. 949. Porro οὔτ' ἐμὴν — χάριν, οὔτ' οὖν Ἀχαιῶν, ἀλλ' ὡς ἔχῃς τὸν χρυσόν Hec. 1245. δίδωσι δ' οἷς ἔδωκεν (Ἀπόλλων), οὐ φύσασί σε, ἀλλ' ὡς κομίζῃ σ' οἶκον εὐγενέστατον Ion. 1562, *non qui te genuissent, sed ut* —. οὐκ ἐξαμαρτὼν αὐτὸς, ἀλλ' ἁμαρτίας τῆς σῆς γυναικὸς — ἰώμενος Or. 649; cf. Hec. 214. 573. 598. 1245. Or. 677. 1040. 1058. 1097. 1141. 1170. 1292. Phoen. 485. 498. 532. 591. 796. 798. 1224. 1636. Med. 102. 524. 559. 591. 595. 620. 783. 867. 1077. 1157. Hipp. 76. 420. 489. 620. 979. 998. 1001. 1048 (v. s. ἀλητεύειν). 1330. Alc. 50. 166. 285. 337. 348. 758. 959. 1016. 1038. 1042. 1129. Andr. 151. 162. 342, ubi comma ponendum post καλεῖ. 552. 569. 608. 629. 696. 762. 872. 1005. 1128. 1132. Suppl. 174. 256. 405. 408. 516. 674. 698. 709. 725. 902. Iph. A. 347. 351. 379. 476. 487. 930, ubi colon vel comma post πείσομαι ponendum, non punctum, ut ap. *Dind.* Iph. T. 224. 292. 603. 645. 721. 1322. Rhes. 97. 145. 377. 440. 511. 614. 636. Tr. 306. 350. 743. 901. 905. 1184. 1262. Bacch. 316. 789. 791. 1126. Heracl. 85. 187. 256. 288. 381. 425. 468. 541. 550. 559. 590. 676. 703. 777. 807. 816. 954. 989. 1005. Hel. 527. 995. 1573. Ion. 305. 451. 1315. 1581. 1547. Herc. f. 32. 160. 163. 246. 317. 629. 653. 671. 932. 1177. El. 58. 518. 537. 884. 1089. Aeol. fr. II (VI), 4. VI (VII), 3. Alex. IX (VII). Andr. XVIII (X). Antig. VIII. Arch. X (XXX). Aug. VIII (II). Dan. II (VI), 5. IX (VII), 2. Hipp.

XVIII (XV), 5. Melan. VI (XXII), 1. IX (XII), 6. XII (III), 7. Meleag. VI (VII). Rhad. I (II), 3. Sthen. IV (III), 2. V (IV). Syl. II (III), 1. 3. fr. inc. tr. II, 8. LVIII, 7. ib. p. 399. CLIII. CXCI. CCXXXV et VI. fr. dub. XXIV, 2. Hinc formulae *οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις* Med. 293. 446. Hel. 963. *ὡς οὔποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον* Alc. 205; cf. 322. Hec. 411. *γάμος οὐ γάμος, ἀλλ' ἀλάστορός τις οἰζύς* Hec. 948. *σὰ ἔρις οὐκ ἔρις, ἀλλὰ φόνῳ φόνος* Phoen. 1503. *οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος, ἀλλὰ συμφορά* Alc. 805; cf. Hel. 1146. *ἀπώλεσ', οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως* Hec. 1121. *τὰν οὐ φίλαν, ἀλλὰ φιλτάταν γυναῖκα* Alc. 232. *Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς, ἀλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ* Hipp. 360. *οὔκ, ἀλλὰ νεκρῶν τῶν ὀλωλότων κόροι* Suppl. 107. Iph. T. 622. 931. Rhes. 567. Cycl. 553. Bacch. 463. 1283. Tr. 57. 252. Hel. 458. Ion. 1407. El. 964. fr. inc. tr. CLXXIX. Cf. *Stallb.* ad Plat. Lach. p. 61. *μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι* Med. 336. Hel. 945. *μὴ σύγ'· ἀλλ' — ἀρετὰς δίωκε* Ion. 439. *οὐ δῆτ' —. ἀλλὰ — κατθανούμεθ' εὐγενῶς* Cycl. 201. *οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὀσφραίνομαι* ib. 154. *ναὶ μὰ Δί' ἀλλ' οἶνος γλυκύς* ib. 558. *μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' εἰπέ* Iph. T. 547. *οὐ μὴν —, ἀλλ' ὧν γε δυνατὸν οὐδ' ἐγὼ λείψω χάριν* ib. 631. *ὅτῳ τὸ μηδὲν ἀλλ' ἀνωφελὴς — γυνή*, *nil nisi*, Hipp. 638. *τὰ τῶν θανόντων οὐδὲν ἀλλ' ἄλλως πόνος* Hel. 1437; ita Flor. 1. 2. Vict. *Matth.* ἁπλῶς, licet ipse quoque ad ἄλλως acclinet. V. *Pflugk.* Huc pertinet elliptica formula *οὐ γὰρ ἀλλά*, quae cum vi aliquid opponit *κλύοιμ' ἄν· οὐ γὰρ ἀλλὰ δεῖ δοῦναι μέρος* Suppl. 570, i. e. *οὐ γὰρ κωλύειν, ἀλλὰ μέρος δοῦναι δεῖ.* Ita Iph. T. 1005. Bacch. 784. V. *Matth.* gr. §. 610, 3. Longius remotum est *ἀλλά* ab ea cui opponitur sententia Hipp. 467—471. *οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρῆν βίον λίαν βροτούς· — ἀλλ' εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχεις, — κάρτα γ' εὖ πράξειας ἄν.* Cf. locum Cycl. 201 supra allatum. Ad sensum constructum est *πᾶς ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων κοὐκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις, ἀλλ' ὅ τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο σκότος κρύπτει* Hipp. 191, i. e. *in vita non est malorum requies, sed in Orco demum.* Ita non raro enuntiationi negativae aliunde suspensae opponitur *ἀλλά* non ipsum quoque suspensum, sed liberum ac per se efficiens enuntiationem. *ὅς (Κιθαιρὼν) μ' οὐ διώλεσ', ἀλλὰ δουλεῦσαί με δαίμων ἔδωκε* Phoen. 1600; at v. s. *δαίμων*. *ὅθ' ἡ τεκοῦσά με — μαστὸν οὐχ ὑπέσχεν, ἀλλ' ἀνώνυμος — εἶχον — βίον* Ion. 1372. *οἷον εἶδον ἄλγος δόμων οὐ τλητὸν, οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' ἀπωλόμην* Hipp. 846. *πᾶσι γάρ μ' Ἕλλησι κοινὸν ἔτεκες, οὐχὶ σοὶ μόνῃ, ἀλλὰ μύριοι μὲν ἄνδρες — τολμήσουσιν — ὑπὲρ Ἑλλάδος θανεῖν, ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ — πάντα κωλύσει τάδε* Iph. A. 1387, ubi negatio oppositi novum creavit oppositum: *non tibi me*

soli genuisti, sed ut innumerabiles Graeci ne pereant impedirem. Cf. ib. 500. Hec. 1250. Liberior sermonis conformatio interrogatione subito relicta est Suppl. 216. *ἆρ' οὐ τρυφῶμεν — οἷσιν οὐκ ἀρκεῖ τάδε; ἀλλὰ — δοκοῦμεν εἶναι δαιμόνων σοφώτεροι*, i. e. *nonne petulantes sumus, qui in illis non acquiescamus, sed diis nobis sapientiores esse videamur?* [Accedit passim ad sententiam confirmandam ἤ. *τὰ μὲν ἀγγέλλεις δείματα —, τὰ δὲ θαρσύνεις, κοὐδὲν καθαρῶς, ἀλλ' ἢ Κρονίου Πανὸς τρομερᾷ μάστιγι φοβεῖ* Rhes. 36, nisi legendum est *ἀλλ' ἦ* (ceu) *Κρ. Πανὸς τρομ. μάστιγι φοβεῖς — στρατιάν.* Vulg. *ἀλλ' ἤ*, quod prorsus absonum. *Const. M.*] Nonnunquam *ἀλλά* respicit ad negationem suppressam. *παύσασθ', ἀλλὰ λήξαντες πόνων ἄστη φυλάσσετε* Suppl. 951, i. e. *μὴ ποιεῖτε τοῦτο, ἀλλά —*; vid. *Matth.* ad h. l. et cf. Hipp. 247—9. Imprimis fit illud in interrogationibus. *σὺ γάρ τί μ' ἠδίκηκας* (i. e. *οὐ σύ μ' ἠδίκηκας*); — *ἀλλ' ἐμὸν πόσιν μισῶ* Med. 310. *τίς δ' ἔνεστί μοι λόγος; ἀλλ' — ὄλλυμαι* Iph. T. 999, i. e. *non habebo quo me excusem, sed, nisi simul et me et palladium abstuleris, peribo.* *τί δὴ βροτοῖσιν οὐκ ἔστιν — νέους δὶς εἶναι καὶ γέροντας —; ἀλλ' — αἰῶνα — οὐκ ἔξεστιν* (*ἐξορθοῦσθαι*) Suppl. 1082, i. e. *bis iuvenem esse ac senem non licet homini, sed semel sumus.* Cf. Hec. 1214. El. 545, ubi in praecedentibus latet negatio: *non fuit Orestes.* *ὄρνις γένοιτ' ἂν τοῖσι μέλλουσιν γάμοις θανοῦσ' ἐμὴ παῖς, ὅ σε φυλάξασθαι χρεών· ἀλλ' εὖ μὲν ἀρχὰς εἶπας, εὖ δὲ καὶ τέλη· σοῦ γὰρ θέλοντος παῖς ἐμὴ σωθήσεται* Iph. A. 990, i. e. *ὃ μή σ' ἐᾶν χρεὼν, ἀλλὰ — παῖδ' ἐμὴν σώζειν.*

[Hoc loco illustranda esset memorabilis illa ac celebris formula *ἀλλ' ἤ*, eius si certum apud Euripidem exemplum inveniretur. Quare nunc tantum moneo de illa non vera esse quae disputent *Herm.* ad Vig. p. 810. nr. 476, et in ephem. Darmst. 1834. p. 1090 sqq. *Ast.* ad Plat. Leg. p. 359. *Schaef.* app. Dem. I. p. 752. *Bremi.* ad Dem. in Aph. p. 66. Certum nunc puto et exploratum *ἀλλ' ἤ* compositum esse ex *ἀλλά* et *ἤ* eamque compositionem inde fluxisse, quod praegressae negationi salvo sensu et *ἀλλά* et *ἤ* opponi poterat, quippe quae ambo tollant atque excludant (v. s. *ἤ*). Cuius dictionis iam in Homericis carminibus latent primordia. Od. ξ', 302. *οὐδέ τις ἄλλη φαίνετο γαιάων ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα.* Il. φ', 275. *ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐρανιώνων ἀλλὰ φίλη μήτηρ.* In quibus quum iure tuo *ἤ* posses substituere particulae *ἀλλά*, posses etiam utraque coniuncta sufficere *ἀλλ' ἤ*. Est hoc pleonasmi genus, cuius quum alia plurima in lingua Graeca documenta exstant, tum illustrissimum et vero etiam simillimum *πλὴν ἤ* et *πλὴν ἀλλά*. Cf. *Matth.* gr. p. 1462. C. G. *Krueger.* ad Xen. An. 4, 6, 11. *Stallb.* ad Plat. Phaed. p. 102. *Kuehner.* gr. §. 741. not. 1. et 4., et impr. *G. T. A. Krueger.* in egregia

dissert. de formula ἀλλ' ἤ (Brunsvig. 1834.), qui tamen nollem *restrictivum s. exceptivum* hunc particulae ἀλλά usum vocasset. *Const. M.*]

2. Eadem ratione dicitur licet inverso membrorum ordine ἀλλ' οὐ, *at non*. δοῦλος ὤς, ἀλλ' οὐχὶ — *Οἰδίπου γεγώς* Phoen. 681, *wie ein Sklav, nein nicht wie der Sohn des Oed.* ἡ τύχη σε (φεύγει), ἀλλ' οὐκ ἐγώ ib. 904. σὺ δρῶν παρακάλει μ', ἀλλὰ μὴ λυπῶν ἐμέ Iph. A. 409; cf. 407. 1199. 1400. Med. 587. Heracl. 1088.

3. Eiusdem generis sunt οὐ μόνον — ἀλλά et οὐ μόνον — ἀλλὰ καί. Illic enim opponitur quo prius totum tollitur; hic opponitur quo prius ex parte tollitur, siquidem non omnino constare prius negatur, sed *solum* constare. Cf. *Stallb.* not. crit. ad Plat. Symp. p. 114. Prior formula apud Euripidem certo exemplo non obvia; altera in his: οὐ μόνον στενάξεις τοὺς — παῖδας, ἀλλὰ καὶ δόμου τύχας Herc. f. 250. μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε Or. 252; cf. ib. 451. οὐκ ἐν ταῖς — Ἀθάναις — αὐλαὶ θεῶν μόνον —, ἀλλά γε καὶ παρὰ Λοξίᾳ Ion. 187. ch. Ad sensum constructum est ἀλλὰ καὶ Suppl. 1181. ἔσται τάδ'· ἀλλὰ καὶ σὺ τῶν αὐτῶν τύχοις Hel. 668. Ἑλληνίς (εἰμὶ γυνή). ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν.

4. Eadem vi ἀλλά persaepe in apodosi opponitur praecedenti εἰ μή: nam opponitur etiam hic quod, si prius vel *etiamsi* prius tollitur, ipsum contra locum habet et constat (*si non — at*; v. *Hand.* Turs. I. p. 427.). Cf. *Stallb.* ad Plat. Lach. p. 28. *Jacobs.* Praef. ad Ael. p. XXVII. εἰ μὴ πρὸς οἴκους — ἀλλὰ πρὸς νεκρούς Hel. 990. Recte ut videtur a *Dindorfio* expunctus, certe valde suspectus, est Phoenissarum versus 953. καὶ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος; v. *Matth.* Additur ad sententiam confirmandam vel οὖν (v. 8. p. 123.). εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν Phoen. 501. χειρὶ δ' εἰ μηδὲν σθένεις, ἀλλ' οὖν ἐπεγκέλευέ γε Cycl. 647; vel γοῦν. εἰ μὴ γάμοισιν ἐξύγης, ἀλλ' ἐκλήθης γοῦν — πόσις Iph. A. 908; vel ὅμως. παράσχες χεῖρα — εἰ καὶ μηδέν ἐστιν, ἀλλ' ὅμως Hec. 843.

5. Huc pertinet cultioris Graecitatis consuetudo, qua ἀλλά mediae orationi inseritur. Quod loquendi genus vereor ut recte dicant ellipticam condicionalem aliquam sententiam, ut εἰ μὴ ἄλλο, supplentes (*Matth.* gr. p. 1461. *Herm.* ad Vig. p. 810. nr. 273. ephem. Darmst. 1835. p. 754. *Elmsl.* ad Heracl. 863. *Pflugk.* ad Med. 912. *Kuehner.* gr. §. 742. not. 1.) Quamvis enim in talibus ad logicam particulae vim explicandam cogitandum sit aliquid, tamen neque haec est ellipsis neque ad grammaticam sententiae integritatem quidquam desideratur. Imo quo iure particula in apodosi saepe posita sententiam condicionalem excipit, eodem iure etiam in medio ponitur. Nimirum aliis sublatis, quae facile suppleas ex orationis

serie, aliud aliquid opponit, quod locum habeat et constet. Quod si una aliqua res omnibus aliis remotis distinguitur, tanquam quae sola cogitari possit atque inter alia eminent, necesse est magna in ea vis sit ac pondus. Hinc patet cur *ἀλλά* in medio positum proxime accedat ad particulas *γε* et *γοῦν* atque commode vertatur *certe*, *saltem*, *wenigstens*. *ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ βουλήν* Med. 912, i. e. antea quidem saniorem sententiam *non* agnovisti, tamen *certe nunc* agnovisti. Ita *Λοξίας δ' ἐὰν θέλῃ νῦν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἁμαρτίας* — Ion. 426. *ὄμμα δὸς φίλημά τε, ἵν' ἀλλὰ τοῦτο* — *ἔχω σέθεν μνημεῖον* Iph. A. 1239; cf. Or. 1562. Pariter in colloquio frequentatur, imprimis post sententiam negativam. Phoen. 1661 sqq. Creon. *οὐ γὰρ ἂν τύχοις τάδε.* Antig. *σὺ δ' ἀλλὰ (at saltem) νεκρῷ λουτρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα.* Creon. *ἓν τοῦτ' ἂν εἴη τῶν ἀποῤῥήτων πόλει* (i. e. *οὐκ ἂν τύχοις*). Antig. *ἀλλ' (at saltem) ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν.* Cf. ib. 619. Rhes. 167. Med. 942. Hec. 391. Ion. 978. Heracl. 565. Similiter *ὡς τοῦδ' οὕνεκ' οὐ σφαγήσεται* — alter: *ἀλλὰ μὴν ἐς τοῦτό γ' ἥξει* Iph. A. 1368, *at saltem eo procedetur* vel *procedendum*; *Matth. Dind.* alii ex *Musgr.* coni. *ἐς ταὐτό γε*, *eodem recidet*: quod et ab Achille prorsus abhorret et a particula *γε*. [Omnino ille sensus esse debet. Scribendum tamen *ἥξεις*, *at saltem eo procedas* ut refrageris i. e. *at saltem, quantum in te est refrageris. Const. M.*] Itaque saepius *γε* additur, ut res per *ἀλλά* iam distincta etiam magis distinguatur. *ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι* Phoen. 1665. *ἡμῖν δέ γ' ἀλλὰ πατρικῆς οὐκ ἦν μέρος* Ion. 1304, quo de hyperbato v. s. *γε*. *ὡς ἀλλὰ ταῦτά γ' ἀπολάχωσ' οἴκων πατρός* Herc. f. 331. [Phaeth. fr. VI (IX). *φίλος δέ μοι ἀλλ' οὗτος* — nunc legitur *ἄλουτος*.]

6. Non tam opponentis, quam supponentis vel subiicientis, nec prorsus tollentis, sed tantum minuentis est *ἀλλά* post concessionem. Hic enim etsi quae praecedunt aliquatenus conceduntur, id quod addito *μέν* vel *μὲν οὖν* significare solent Graeci, tamen *aliud quid subiicitur*, quod illa admodum debilitet ac frangat. *γενναῖα μὲν τάδ' εἶπας, ἀλλ' ἀμήχανα* Heracl. 465. *ὁ θεὸς ἡμᾶς ἐνδίκως μέν, ἀλλ' ἄγαν ἀπώλεσεν* Bacch. 1247; cf. Hec. 382. Hel. 288. *σοφοὶ μὲν οὖν εἰσ' οἱ τάδ' ἠκριβωκότες, ἀλλ' οὐ δύναιντ' ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοί* Hec. 1193; cf. 799. Or. 138. 565. Hec. 799. Med. 529. Alc. 752. 784. 880. Andr. 989. Iph. A. 1372. Rhes. 65. Bacch. 1344. Heracl. 14. Herc. f. 586. Saepe *ἀλλά* adiunctum habet *ὅμως*, ut, quod iam illud significat, priora quamvis concessa tamen nihil valere, id *ὅμως* super addito fortius declaretur (*sed tamen*). *ἤκουσα κἀγὼ τηλόθεν μέν, ἀλλ' ὅμως* El. 753. *μάτην μέν, ἀλλ' ὅμως (ἄμυνον)* Iph. A. 904. *διὰ μακροῦ μέν, ἀλλ' ὅμως ἐξῆλθε.*

Phoen. 1076. προμερά μὲν, ἀλλ' ὅμως πρόθυμα Herc. f. 113. οἰκτρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως φέρειν ἀνάγκη Or. 1023. πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ Phoen. 441. Cf. Hipp. 47. Or. 738. Tr. 366. Bacch. 824. 775. 1026. Heracl. 928. Hel. 1248. Iph. A. 688. Alc. 353. Herc. f. 1365. πρόσω μὲν ἤδη βίοτος (Πιτθέως)· ἀλλ' ὅμως ἔτ' ἂν λυπηρὸς ἡμῖν τούσδ' ἂν ἐκλίποι δόμους Hipp. 795; cf. ib. 456. Andr. 956. Alex. fr. XV, 8.

7. Longe crebrius in huiusmodi enuntiationibus particula concessioni inserviens omittitur. In quibus ἀλλά non prorsus atque in omnes partes tollere, sed una tantum aliqua ex parte rescindere ideoque minuere ac debilitare priora, clarissime apparet ex his: Or. 537. θυγάτηρ ἐμὴ θανοῦσ' ἔπραξεν ἔνδικα, concedit haec Tyndareus; sed subiiciens ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τοῦδ' (Oreste) εἰκὸς ἦν αὐτὴν θανεῖν omnem caedis aequitatem in dubium vocat atque infringit. Hipp. 378. ἔστι γὰρ τό γ' εὖ φρονεῖν πολλοῖσιν, ἀλλὰ τῇδ' ἀθρητέον τόδε· τὰ χρήστ' ἐπιστάμεσθα —, οὐκ ἐκπονοῦμεν δέ, i. e. sciunt quidem homines, quid sit agendum, sed vanum hoc est, neque enim agunt; cf. *Barnes.* ad h. l. V. *Hand.* Turs. I. p. 420 sqq. et impr. p. 426 sq. Itaque αἰσχρ', ἀλλ' ἀμείνω τῶν καλῶν τάδ' ἔστι σοι Hipp. 500. λόγους ἀτερπεῖς, ἀλλ' ἀναγκαίους κλύειν El. 293; cf. 498. σοί γ' (κακὰ), ἀλλὰ πατρίδι — σωτήρια Phoen. 925. θανούμεθ', ἀλλ' ὅπως θανούμεθα κάλλιστα Iph. T. 321. λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' ἔσω φρενῶν ὀῤῥωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν Med. 316; cf. Or. 1328. Suppl. 627. ἐσθλῆς γὰρ — γυναικὸς ἡμάρτηκας, ἀλλὰ ταῦτα μὲν φέρειν ἀνάγκη Alc. 618; cf. Hel. 519. Hipp. 705. εἰκὸς ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος —· ἀλλ' ἐς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ Med. 910. πείσεσθαι δέ με καὐτὴν δοκεῖ τάδε —· ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συνισχνανεῖ Iph. A. 694. ὁρῶ δὴ τελευτάν —· ἀλλὰ — ἔνθεν ὁρμάσω τᾶσδ' ἀπὸ πέτρας Suppl. 1014; v. s. τύχη. εὐδαιμονοῖτον, ἀλλ' ἐκεῖ Med. 1073. οὐδ' ἂν σὺ φαίης (με βεβουλεῦσθαι κακῶς) —, ἀλλὰ — πάντ' ἔχειν νομίζετε Med. 569. θέλοιμ' ἂν, ἀλλὰ τοὔθ' ὁρῶ πολλοῦ πόνου Phoen. 726. πείσαιμ' ἂν, ἀλλὰ τίνα φυγὴν φευξούμεθα; Hel. 1047. στείχοιμ' ἂν, ἀλλὰ ποῦ γενήσεται τόδε Ion. 981; cf. Or. 1179. El. 614. Heracl. 686. Iph. A. 516. Alc. 1078. Bacch. 613. Hec. 976. καίτοι φύγοιμ' ἂν —, ἀλλ' οὐ δίκαιον Cycl. 481. χρῆν ἥδεσθαι· ἀλλ' ἐσμὲν οἷόν ἐσμεν Med. 889. θαύμαστ' ἔλεξας, ἀλλά σ' — ἀγγεῖλαι θέλω Heracl. 798. πολλοὺς — εὕρησω φίλους, ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν δεόμεθα Rhes. 321; cf. Hec. 978. Or. 1559. 1670. Phoen. 722. 1088. Med. 1133. Hipp. 1298. 1313. Alc. 508. 835. 927. 1037. 1083. Andr. 39. 221. 261. 312. 392. Suppl. 350. 1044. Iph. A. 420. Iph. T. 102. Rhes. 189. 426. 483. 493.

672. 985. Rhes. 450. Cycl. 259. 591. 698. Bacch. 926. 981. 1253. Heracl. 90. 176. 300. 544. 554. 934. 957. 1040. Hel. 292. 841. 958. 972. 1418. Ion. 26. 390. 565. 1275. Herc. f. 303. 503. 1075. 1413. El. 350. 793. 948. 1032. Oed. fr. XI, 3. Etiam hic insuper additur ὅμως (v. s. 6.). τὸ δὲ ζῆν σμικρὸν, ἀλλ' ὅμως γλυκύ Alc. 696. δεινὴ γὰρ ἡ θεὸς, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος Or. 399. Cf. Bacch. 391. 880. Heracl. 463. Tr. 626. Herc. f. 209. 1318. Hel. 650. Hipp. 1312. 1325. Or. 1168. Phoen. 1455. Iph. A. 974. 1358. Liberior orationis conformatio est Heracl. 319. πτωχοὺς ἀλήτας εἰσορῶντες, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἐξέδωκαν. Eadem vi additur ἔμπας Alc. 909. ch. Nonnunquam ἀλλά iis verbis, quibus supponitur, non statim ex adverso subsequitur, sed aliis demum verbis interpositis. σκαιοὶ βοτῆρές ἐσμεν· οὐκ ἄλλως λέγω· ἀλλ' οὐδὲν ἧσσόν σοι φέρω κέδνους λόγους Rhes. 272. κέντροις ἔρωτος ἡ τάλαιν' ἀπόλλυται σιγῇ· ξύνοιδε δ' οὔτις οἰκετῶν νόσον· ἀλλ' οὔτι ταύτῃ τόνδ' ἔρωτα χρὴ πεσεῖν Hipp. 41; cf. Iph. T. 64. 354.

Huc etiam numerandum si quis per ἀλλά sibi temperat vel linguam continet vel omnino sententiam mutat. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ θρηνεῖν —; Hec. 960. ἀλλ' — τοὐθένδε σιγῶμεν, φίλαι, ib. 724. ἀλγῶ γάρ· ἀλλὰ παύσομαι θυμουμένη El. 1118. ἀλλ' αὔτ' ἐάσω Tr. 361. ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θήσομαι λίαν Med. 531. Accedit etiam οὖν, ut qui sententiam mutavit *iam in statu rerum acquiescere* dicatur (v. s. 8. p. 123). σύ τ' οὐκ ἔσωσας τὸν σὸν — οὐθ' ἱστορούσῃ μητρὶ — ἐρεῖς — ἀλλ' οὖν ἐᾶν χρὴ τάδικ', εἰ — Ion. 390: ita *Matth.* Ald. rell. ἀλλ' ἐᾶν χρὴ τάδ', εἰ, quod servavit *Dind.* nescio quo numero; *Herm.* ἀλλ' οὖν ἐᾶν γε χρὴ τάδ', εἰ; non male [Scribo: ἀλλ' οὖν ἐᾶσαι χρὴ τάδ', εἰ. *Const. M.*]. Hinc est pavidi ac trepidantis, qui quod facere coepit rursus retractat. ἄκουε δὴ τὸν μῦθον· ἀλλ' αἰδούμεθα Ion. 336. Itaque ἀλλά locum habet in adhortationibus, quum quis aliter atque antea factum vel cogitare vel facere iubetur. καλῶς τά γ' ἐνθένδ'· ἀλλὰ τἀπὶ σοῦ σκόπει Or. 1278. ταῦτα πάντ' ἔπη καλῶς λέγεις —· ἀλλ' ἄνες λόγον Hel. 449. ὀρθῶς ἔλεξας· ἀλλὰ μὴ πάρες κόπῳ Ion. 745. ἀλλ' ἀμελίᾳ δὸς αὐτά Iph. A. 850; cf. El. 1342. Vel si quid aliter nunc esse refertur atque olim fuit. κἀγὼ γὰρ ἦν (εὐτυχῶν) ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι Hec. 284. ἦν παῖς ἥδε μοι, ἀλλ' οὐκέτ' ἐστίν Suppl. 1049. καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν τότ', ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευται τάδε Med. 893. Hinc narrantis est aliter quid evenisse vel eventurum esse quam exspectaris. ὁ δ' Ἀρκὰς — βοᾷ πῦρ — ὡς κατασκάψων πόλιν· ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν — Περικλύμενος Phoen. 1163. ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον εὖ δοκῶν λέγειν Or. 943. Tr. 1019. ἀλλ' οὐδὲν ἦνεν Bacch. 1098. Andr. 1132; cf. Iph. T. 1364. 1377. Hel. 128. 1676. Herc.

f. 996. 1002. Similiter ἣν χρῆν σ' ἀποπτύσαντα — μή ποτ' εἰς οἴκους λαβεῖν· ἀλλ' οὔτι ταύτῃ σὸν φρόνημ' ἐκούρισας Andr. 610; cf. Med. 365. Hipp. 41. Ita etiam ἧσσον δὲ λόγχαις· ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις Phoen. 1390, i. e. *at nihil perfecerunt*, *nam* —; cf. ib. 1395. 1175. Iph. A. 1357. Iph. T. 28. 325. 327. Med. 1192. Or. 941. Haec omnia licet iam magis ad rhetoricum usum inclinentur, tamen id habent proprium atque commune, ut concedatur aliquid, sed quod alia subiecta sententia minuitur atque infringitur.

8. Saepissime ἀλλά, ut Lat. *sed*, *vero*, *autem*, in *transitu* usurpatur i. e. simpliciter *aliud* quid gravius memorabiliusve *apponit* vel *alius* rei mentionem inchoat. ἔσται τάδ', ὦναξ. ἀλλά τοι τὰ μάντεων ἐσεῖδον, ὡς φαῦλ' ἐστί Hel. 750. ἔσται τάδ'. ἀλλὰ τίς προφητεύει θεοῦ Ion. 413; cf. Med. 731. Or. 1041. Heracl. 572. Ita etiam ἐπῄνεσ'. ἀλλὰ στεῖχε δωμάτων ἔσω Iph. A. 440. εὖ λέγεις· σώζει σε σύνεσις. ἀλλὰ βαῖν' εἴσω δόμων Or. 1524. δράσω τάδ'. ἀλλὰ βαῖνε Med. 1019. καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐμοὶ — τεύχη κόμιζε Heracl. 726. οὐκ ἴσμεν. ἀλλὰ στεῖχε καὶ δίωκέ νιν Iph. T. 1296. οἶδ'. ἀλλ' ἕκαστα συνθέτου Tr. 246. χωρεῖτε —. ἀλλὰ σημαίνειν σε χρή Hec. 983. πολεμία γὰρ ἦν· ἀλλ' ἔπειγε Or. 799. οὔπω λελήσμεθ'. ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος Phoen. 857; cf. Hec. 409. 679. Or. 449. 1337. Phoen. 119. 438. 736. 1280. Med. 550. 610. 932. 950. 1408. Alc. 297. 432. 544. Suppl. 582. Tr. 1285. Rhes. 855. Bacch. 197. 606. Heracl. 248. Hel. 1644. Ion. 1123. 1456. 1569. El. 764. Hinc formulae ἀλλ' εἶμι Phoen. 710. 1016. Alc. 207. Andr. 89. Iph. T. 635. Tr. 1158. Bacch. 855. Heracl. 676. El. 1132. 1316. ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι Hec. 1054. ἀλλ' ἀντιάζω σ', ὦ γέρον, Andr. 572; cf. ib. 921. Med. 709. Heracl. 227. ἀλλὰ πρός σε δεξιᾶς, σὲ καὶ σ' ἱκνοῦμαι Iph. T. 1068. ἀλλὰ τὰν Διὸς κόραν κλῄσωμεν Iph. A. 1521. Tr. 143. ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους El. 787. ἀλλ', ὦ γεραιέ, καὶ τὰ δωμάτων ἔσω σκοπῶμεν Herc. f. 747; cf. Phoen. 1586. Hipp. 638. Iph. T. 1492. Rhes. 123. Bacch. 779. Itaque praecipue iungitur cum imperativo, ubi ad iussum subito vel adhortationem *transitur*, atque reddendum est *doch*: etsi enim commode plerumque vel vertitur vel adiicitur *wohlan*, *auf*, tamen haec vis non in particula inest, sed in ipso imperativo; cf. Matth. gr. p. 1462. ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκους Hec. 1019; *doch geh hinein*; cf. Andr. 433. 1263. Iph. T. 699. 1411. Tr. 92. Hel. 484. ἀλλὰ — στεῖχε Ion. 576. 663. Phoen. 1268. ἀλλ' ἴθι El. 190; cf. Phoen. 1213. Med. 180. 321. Hipp. 708. Alc. 1150. Andr. 135. 876. Iph. A. 138. 610. Iph. T. 1086. 1473. Ion. 94. Cycl. 345. Heracl. 344. 698. ἀλλ' ἴτω Or. 1532. Cycl. 616. El. 879. ἀλλ' ἡσύχαζε Herc. f. 98. Iph. A. 973. ἀλλ' ἴσθι μέντοι Hipp. 304. ἀλλ' ἄνα τόλμα Alc. 277.

ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ Cycl. 309. Bacch. 309. 363. Heracl. 175. Hel. 330. ἀλλὰ χαίρετε Alc. 389. Hipp. 1094. Cf. Or. 311. 600. Med. 918. Iph. A. 903. 1246. 1344. Iph. T. 167. 979. 1053. Andr. 380. 639. Tr. 1192. 1275. Cycl. 666. Heracl. 617. Hel. 960. 1672. Ion. 76. 404. 434. Herc. f. 1422. El 850. 864. 1135. Porro ἀλλ' εἶα Med. 400. ἀλλ' εἶα χώρει Phoen. 977. 997. Hipp. 802. Iph. A. 111; ita etiam Or. 1060. 1618. Phoen. 1702. Iph. A. 435. Tr. 880. Hel. 1445. Herc. f. 622. 704. 833. Vocativus saepe interponitur inter ἀλλά et verbum. ἀλλ', ὦ Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς Phoen. 84. ἀλλ', ὦ γεραιά, λέξον Med. 132. ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε ib. 1257; cf. 969. Hipp. 82. 473. 887. Or. 301. Suppl. 359. 549. Iph. T. 983. Tr. 45. 692. Hel. 378. 472. El. 332. 848. Huc pertinent etiam ἀλλ' ὡς γενέσθαι· τάνδε μὲν μέθες λόγον Hec. 888. ἀλλ' ὡς γενέσθαι, καὶ σοφωτέρα φανεῖ Tr. 721; v. *Matth.* ad h. l. et ad Hec. 871. ἀλλ' εἶεν, αἴρω χεῖρα Suppl. 772. ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσαι βούλομαι ib. 932; *Dind.* δρᾶν σε, quod licet a *Valck. Markl. Matth.* probetur, vix tamen quadrat ad θάψαι θέλεις v. 935, et ad θήσεις v. 937. ἀλλ' οἶσθ' ὃ δράσω Iph. T. 707. Heracl. 452. Hinc exstat ἀλλά, ubi ad *aliam* quae inducitur personam *transitur*. ἀλλὰ — οἵδε παῖδες — στείχουσι Med. 46. ἀλλ' ἥδε τροφὸς γραιὰ πρὸ θυρῶν Hipp. 171; cf. Iph. T. 456. Suppl. 794. Phoen. 99. Herc. f. 1153. El. 1172. 1233. Alc. 184. Additur etiam μήν, ut *aliam* prodire personam *asseveretur*, ut in καὶ μήν. ἀλλὰ μὴν καὶ τόνδε λεύσσω Μενέλεων. Or. 1549. Simili vi adnectitur οὖν, quod quum proprie stabilem in re aliqua perseverantiam exprimat (*ut nunc res se habet, quum ita res se habeat*), hinc ἀλλ' οὖν eius est, qui *in rerum statu acquiescit*, significatque *at vero, iam vero, atqui. Matth.* ad Ion. 393: „ἀλλ' οὖν formula est, qua quod fit fieri nos pati significamus." Propria huius formulae vis cernitur Iph. A. 984. ἀλλ' οὖν ἔχει τι σχῆμα κἂν ἄπωθεν ᾖ ἀνὴρ ὁ χρηστὸς δυστυχοῦντας ὠφελῶν (ita rectissime *Dind.* pro vulg. ὠφελεῖν)· οἴκτειρε δ' ἡμᾶς, ubi haec ultima verba adnexa quidem sunt ad sententiam intermediam ἔχει — ὠφελῶν, sed proprie spectant ad ἀλλ' οὖν. Hinc ἀλλ' οὖν ἐκεῖσε προσδόκα με Alc. 363. Eandem fere vim habet ἀλλ' εἶεν Suppl. 772. ἀλλ' ὡς γενέσθαι Hec. 888; v. supra. De ἀλλ' οὖν post εἰ μή v. s. I, 4. In colloquio exstat Med. 618. Heracl. 689; vid. s. II, 3.

Transitum etiam facit ἀλλὰ γάρ. [Saepe enim pars sententiae ab ἀλλά incipiens intercipitur alia, qua causa redditur. ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότου δέμας —, τοὐνθένδε σιγῶμεν, φίλαι Hec. 724. ἀλλ' ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ — σὲ δέρκομαι κάρα ξυρηκὲς — ἔχουσαν, οἴμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν Phoen. 374; v. quae ad h. l. adno-

tavimus. ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι, παῖδας προσειπεῖν βούλομαι Med. 1067; cf. 1344. Or. 1366. Hipp. 51 sq. 923. Alc. 422. Iph. T. 118. Tr. 701. Bacch. 1164. Hel. 1401. Ion. 892—95. Herc. f. 442. Heracl. 770. El. 107. 391. 1245. Alcmen. fr. X. Longius circumducitur sententia Med. 252. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος —: quae enim statim sequuntur inde a v. 253 usque ad v. 258, ad illustranda et uberius explicanda ea, quae v. 252 dicta erant, valent; tum demum sequuntur v. 259. τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι, quae, si sensum spectes, cohaerent cum ἀλλά v. 252 (ἀλλὰ τοσοῦτον σου τυγχάνειν βουλ.), sed ex iis, quae modo praecesserunt, nexa sunt; vid. gr. §. 631. 2. [Similiter Cycl. 431. ἀλλ' ἀσθενὴς γὰρ κἀποκερδαίνων ποτοῦ — ἀλύει, ubi quae sententiam ab ἀλλά incipientem conficiunt (σὺ σώθητι μετ' ἐμοῦ) demum v. 233 per δέ adnectuntur ad verba interposita ἀσθενὴς γὰρ — ἀλύει. Sic etiam Heracl. 481. ἀλλ' εἰμὶ γάρ πως πρόσφορος· μέλει δέ μοι — ἀδελφῶν τῶνδε —. Ion. 144. ἀλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους δάφνας ὁλκαῖς, χρυσέων δ' ἐκ τευχέων ῥίψω γαίας παγάν.] Id, cuius causa redditur, in aliis verbis latet Rhes. 106. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν πέφυκεν, ἄλλῳ δ' ἄλλο πρόσκειται γέρας, σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖς δὲ βουλεύειν καλῶς, ubi sic procedere debebat oratio: ἀλλὰ σὺ μὲν οὐκ εὔβουλος εἶ (οὐ γὰρ αὐτός etc.), quae sententia in v. 105. inest, εἴθ' ἦσθ' ἀνὴρ εὔβουλος, et repetitur verbis σοὶ μὲν μάχ. τοῖς δὲ βουλ. κ. Vel id, quod causam reddit, alibi latet utroque membro in unum conflato. ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ καὶ μάτην ὀδύρομαι Phoen. 1750, i. e. ἀλλὰ τί ταῦτα θρηνῶ; μάτην γὰρ θρηνῶ. Atque ita saepius ἀλλὰ γάρ in unam formulam coaluit, ita ut inter ἀλλά et γάρ nihil interiiciatur (*at enim*, *enimvero*), etsi sententia, cuius causa redditur, integra deinceps adnectitur. ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ — στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους Phoen. 1318, i. e. ἀλλὰ παύσω· Κρέοντα γὰρ λεύσσω. ἀλλὰ γὰρ λόγους κρύψω, τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τάχα, κάθησ' ἑδραία Andr. 264, i. e. ἀλλὰ κάθησ' ἑδρ.· κρύψω γάρ —; cf. Tr. 444. Oenom. fr. III. Nonnunquam nihil diserte additur, cuius causa significetur, sed cogitandum est illud. ἀλλὰ γὰρ ἔστιν Μοῦσα καὶ ἡμῖν Med. 1084, i. e. *tamen* ego quoque in res a mulierum captu fere remotas inquisivi; *nam mulieribus quoque est scientiae studium.* ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω ib. 1301, i. e. ἀλλὰ σώσω τέκνα· οὐ γὰρ κ. τ. λ. ἀλλ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ τἀμὰ μαθήσῃ κλύων Phil. fr. XI (XIII), ubi deest ἀλλ' ἐπίμεινον vel simile quid; vid. adnot. ἀλλ' ἐσορῶ γὰρ τούσδε φθιμένων ἔνδυτ' ἔχοντας Herc. f. 442, ubi γάρ causam indicare videtur, cur in fletus erumpat chorus (Antiop. fr.

XXVIII. *σοφὸς μὲν, ἀλλὰ γάρ* — non verum videtur); cf. Or. 723; ubi forsan sententia, cuius reddenda causa est, in verbis *ἡδεῖαν ὄψιν* latet. *ἀλλ' ἥκομεν γὰρ εἰς ἀναγκαίας τύχας θυγατρὸς αἱματηρὸν ἐκπρᾶξαι φόνον* Iph. A. 511, pro *ἀλλὰ τί ταῦτα λέγοντες διατρίβομεν; ἥκομεν γάρ* etc. Vide quae de hoc toto loquendi genere in gr. §. 615. p. 1465, et ad Phoen 371. disputavimus. *Aug. M.*]

II. Differt aliquantulum a *grammatico* usu *rhetoricus*, quo quis vel ipse gravius commotus vel etiam alium ut commoveat *aliud quid opponens* vel *apponens* per *ἀλλά* reclamat atque repugnat vel omnino obloquitur atque intercedit *(at, sed)*. *Opponentis* est.

1. si quis ipse alterius sententiam refert, ut eam frangat. *φῄς — Ἀγαμέμνονος ἕκατι παῖδ' ἐμὸν κτανεῖν· ἀλλ', ὦ κάκιστε, πρῶτον οὔποτ' ἄν* — Hec. 1199; cf. Tro. 664. Heracl. 521. Vel si quis suam ipsius sententiam reiicit. *ἦ δάκνει σε τὸ φιλότιμον τοὐμόν; ἀλλ' ἐν ἀγκάλαις — γυναῖκα χρῄζεις — ἔχειν* Iph. A. 385, quam perperam statuunt interrogationem esse: sensus enim: *at* vix ita, imo *(nein nein) mulieris amplexum appetis*: nam *mali hominis mala libido*. Et si quis duplicem agit personam et disputantis et opponentis. *οὐκ οἶδα, — πότερον ὑφάψω δῶμα — ἢ — ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος — · ἀλλ' ἕν τί μοι προσάντες* — Med. 381. *ἀφικόμην ἐχθροὺς ἐς ἄνδρας· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει πατρίδος ἐρᾶν* Phoen. 361; cf. ib. 281. Hec. 741.

2. Sed multo saepius in colloquio fit illud. Hic alterius sententia aut tota refellitur *(nein* vel *nein nein)*. *ἄσσω τήνδ' ἐς πυράν* (v. 1065) — alter: *ἀλλ' οὐδέ τοί σοι πείσομαι δρώσῃ τάδε* Suppl. 1068. *ἐξιχνεύσουσίν σε, κἂν θέλῃς λάθρα* — alter: *ἀλλ' ἐμφανῶς* Bacch. 816; cf. ib. 192. 789. Hel. 1071. 1652. Heracl. 99. Rhes. 697. *μήπω στενάξῃς* — alter: *ἀλλὰ πάρεισι γόοι* Ion. 769; *doch doch*. Aut ex parte tantum aliqua impugnatur et dissolvitur alterius sententia *(ja aber)*. *κερτομεῖτέ μ' ἐν κακοῖς* — alter: *ἀλλ' οὐκ ἔτι* Cycl 687; cf. El. 577. *καὶ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται* — alter: *ἀλλ' οὐκέθ' Ἅιδην νυμφίον κεκτημένη* Or. 1109. *ἀρκέσω δ' ἐγὼ λέγων* — alter: *ἀλλ' οὔτι χαίρων* ib. 1593. *ἁγνὸς γάρ εἰμι χεῖρας* — alter: *ἀλλ' οὐ τὰς φρένας* ib. 1604. *ἀνόσιος πέφυκας* — alter: *ἀλλ' οὐ πατρίδος ὡς σὺ πολέμιος* Phoen. 612. *οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους* — alter: *ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς* Or. 414. *οὐ τοίνυν ἡ 'μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν* — alter: *ἀλλ' ὕβρις* — Med. 1365; ubi *Dind.* nescio cur *οὔτοι νιν — δεξιά γ' ἀπ.* *οὐ μήν ἀνδάνοντά μοι ποιεῖς* — alter: *ἀλλ' ἔσθ' ὅθ' ἡμᾶς αἰνέσεις* Alc. 1112; cf. Bacch. 930.

Hinc id quod opponitur saepe non tollit rem ipsam vel sententiam, quam quis proposuit, sed potius corrigit ac circumscribit. Quamvis enim

illa aliqua ex parte concedatur, tamen vel alia sententia obiicitur vel caussa affertur, quae vim eius et effectum admodum labefactat atque infringit, id quod praecipue fit in excusatione et consolatione (*ja aber*). Haec si uno tenore legerentur, exciperent sese *μέν* — *ἀλλά*. V. s. I, 6. 7. Or. *ἀφεῖσαι*. Phr. *καλὸν ἔπος λέγεις τόδε*. Or. *ἀλλὰ μεταβουλευσόμεσθα* Or. 1526. *κακός τίς ἐστι καὶ λίαν ταρβεῖ στρατόν* — alter: *ἀλλ' οἱ λόγοι γε καταπαλαίουσιν λόγους* Iph. A. 1013. *βίου — ᾐσθόμην ἐρῶντά σε* — alter: *ἀλλ' οὐ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ' ἐκφέρεις;* Alc. 719. *δεινὸν οἱ πολλοὶ, κακούργους ὅταν ἔχωσι προστάτας* — alter: *ἀλλ' ὅταν χρηστοὺς λάβωσι, χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεί* Or. 771. *καὶ τοῦτο λυπρὸν, ξυνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς* — alter: *ἀλλ' ἐς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δουλευτέον* Phoen. 398. *οὐκ ἔστιν ἵππων δεσπόσαι σ' ἄνευ μάχης* — alter: *ἀλλ' οὐδ' ἀπειπεῖν (s. v.) τοὺς πόνους οἷόν τέ μοι* Alc. 490; cf. 497. *σκήπτρῳ — σὸν καθαιμάξω κάρα* — alter: *ἀλλ' εὐκλεές τοι δεσποτῶν θνήσκειν ὕπερ* Iph. A. 312; *immerhin*; cf. Phoen. 1653. *ἄζηλά γε — κοὐκ εὐδαίμονα* — alter: *ἀλλ' ἐς ἀνάγκην κείμεθα* Iph. T. 620; cf. Suppl. 152. Iph. A. 1365. Iph. T. 560. 1022. *ὡς πολλά γ' ἐστὶ κἀπὸ θηλειῶν σοφά* — alter: *ἀλλ' εἰς ὄκνον μοι μῦθος ὃν κεύθω φέρει* Suppl. 295; cf. Hel. 1053. Bacch. 815. Ion. 1288. Herc. f. 1399. El. 283. Andr. 256. Etiam in talibus adiungitur *οὖν* constantem in re perseverantiam exprimens (v. p. 123.). Ion. *χαῖρ', ὦ φίλη μοι μῆτερ οὐ τεκοῦσά περ*. Pythia: *ἀλλ' οὖν λεγόμεθά γε* — Ion. 1325; *aber — nun einmal*. *οὐκ ἔστιν, ὦ τᾶν, ἥ ποτ' ἦν ῥώμη σέθεν* — alter: *ἀλλ' οὖν μαχοῦμαί γ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι* Heracl. 689. *οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα* — alter: *ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοι — θέλω* Med. 619.

3. Nonnunquam per *ἀλλά* opposito fit ita, ut alteri quod dubitationis vel scrupuli residuum eripiatur, ubi opportune plerumque redditur *ja* vel *ja ja*. *πρὸς στέρνα πατρὸς στέρνα τἀμὰ προσβαλῶ* — alter: *ἀλλ', ὦ τέκνον, χρῶ* Iph. A. 638, i. e. *at* ne haesites, sed *fruere amplexu patris*: recte enim *Dind.* interrogationis delevit signum. *μὴ μέλλε τοίνυν, ἀλλὰ φράζ' ὅσον τάχος* — alter: *ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, πᾶν πεύσει σαφῶς* Iph. A. 1540, i. e. *at* ne dubites quin *omnia comperias*; cf. ib. 638. 647. 1360. Or. 1117. Heracl. 597. El. 420. Phoen. 1339. Similiter *ἀπωλόμεσθα πάντες, οὐ κείνη μόνη* — alter: *ἀλλ' ᾐσθόμην μὲν ὄμμ' ἰδὼν δακρυῤῥοοῦν* Alc. 829, ubi opponit Hercules se sane iam animadvertisse quod famulus eum nesciisse obscure significat: *at crede animadverti illud*. *ἀλλ' ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμὸν εὖ σκοπεῖν χρεών* Iph. T. 76, ubi quod sponte intelligitur tamen disertis verbis quasi inculcatur, utique ne quis utpote in vitae periculo peccet: *ja ja, vorsichtig!* Huc

pertinet etiam Suppl. 252. ἀλλ' ὥς σ' ἰατρὸν — ἀφιγμεθα, ubi σ' recte inseruit *Matth.*, sed sine causa correxit ἄλλως; sensus: *ja ja hilf uns.* V. s. ἰατρός. Ita etiam quod antea iam monitum per ἀλλά repetitur, ut quidquid sit morae vel impedimenti vel dubitationis removeatur. θάρσει· Παλλάδος ὁσίαν ἥξεις πόλιν· ἀλλ' ἀνέχου El. 1320; cf. Suppl. 1219. ἐς δόμους χώρει —. ἀλλ' ἴθ' ἐς δόμους Heracl. 344. χαίρων πορεύου —. ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ πελάσειε δόμοις Med. 759. Similiter Or. 779. Pyl. (μολεῖν) κρεῖσσον ἢ μένειν. Or. ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω, quae interrogatio esse non recte creditur; v. *Matth.* ad l. ἄγω τὸν ὑμᾶς κἀμὲ τἀμά τ' ὄργια γέλων τιθέμενον· ἀλλὰ τιμωρεῖσθέ νιν Bacch. 1079.

4. Hinc ἀλλά non raro initio orationis ponitur, ita quidem, ut opponatur non iis, quae ante sunt dicta, sed iis, quae vel facta sunt vel cogitantur, ut sensui, animo, sententiae, vel ipsius loquentis vel alterius; cf. *Matth.* gr. p. 1462. *Kuehn.* gr. §. 742. not. 2. Commode in talibus redditur *nein* vel *nein nein*, v. supra in. p. 114. ἀλλ' οὐδὲ ναυκληρίαν ἔσθ' ὅποι τις αἴας στείλας — δυστάνου παραλύσαι ψυχάν Alc. 110, quae sunt chori verba salutem quidem Alcestis vehementer exoptantis, *at* de salute desperantis. ἀλλὰ τὸν εὐτυχίᾳ λαμπρὸν ἂν τις αἱροῖ μοῖρα πάλιν Suppl. 608, quae sunt hemichorii de Theseo quidem metuentis, *at* sese consolantis ac sperantis fore ut Thebani nupera victoria florentes (τὸν ἐν εὐτ. λαμπρ.) iam rursus prosternantur (ἄν τις αἱρ. μ. παλ.). ἀλλ' οὔποτ' οὔποτε — χρὴ — πρὸς τὴν ἐν οἴκοις ἄλοχον ἐσφοιτᾶν ἐᾶν γυναῖκας Andr. 944, quae sunt Hermionae se aures quidem pravis mulieribus praebuisse confitentis, *at* pessime hoc factum esse intelligentis. Eiusdem generis loci sunt Andr. 221. Hec. 1039. Idem fit in optando. ἀλλ' εὖ σ' ὁ Μαίας παῖς ἐκεῖσε καὶ πάλιν πέμψειεν Ἑρμῆς Rhes. 216: haec chorus in apertum quidem periculum Dolonem ruere intelligens, *at* precans ut salvus redeat. ἀλλά σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων φονία τε Δίκη Med. 1389: haec Iason ad Medeam, quam etsi impune discessuram esse videt, *at* tamen miseram ei mortem imprecatur. ἀλλ' εὐτυχοίτην Iph. A. 716: haec Clytemnestra ignara quidem, ubi filia cum marito habitatura sit, *at*, ubiubi sint, optans ut sint felices; cf. Alc. 1156. ἀλλ' ὦ — ἀλκιμώτατον κάρα — σῶσον νεκρούς μοι (v. 168.) Suppl. 163: haec Adrastus auxilio quidem haud ita dignum se esse concedens, *at* tamen supplicans ut auxilium feratur.

5. Saepe ad interrogata per ἀλλά respondetur, siquidem qui respondet simul refutantis vel corrigentis vel dubitationem tollentis personam induit. οὐ γάρ με χαίρειν χρή —; alter: ἀλλ' οὐ τάχ', ἡνίκ' ἂν — Hec. 1259. καὶ νοσφιεῖς με τοῦδε δευτέρου νεκροῦ; alter: ἀλλ' οὐδ'

ἐκεῖνον πρὸς βίαν σ' ἀφειλόμην Alc. 44. *ὅπως δ' ἔρωμαι, μή τι σὴν δάκω φρένα* (quam interrogationem esse neminem miror interpretum vidisse) —; alter: *ἀλλ' ἐξερώτα, μηδὲν ἐνδεὴς λίπῃς.* *ἦ σὺ δὴ Ῥῆσον κατέκτας;* alter: *ἀλλὰ τὸν κτενοῦντά σε* Rhes. 686; cf. Ion. 1287. Herc. f. 258. Ita etiam in oratione, qua quis sententiam alteri suppositam refutat (v. 6). *σὺ δ' ἐκδιδοὺς ἄλλῳ (παῖδα) τί λέξεις; πότερον ὡς κακὸν πόσιν φεύγει τὸ ταύτης σῶφρον; ἀλλὰ ψεύσεται* Andr. 346; cf. Hec. 264. Bacch. 826. Depingit igitur hominem in angustias adductum vel anxium et trepidantem, qui quae sola salutis remedia supposuerit ipse sibi refutans desperat. *τίν' ὑπολείπομαι τύχην; γάμους ἑλομένη τῶν κακῶν ἀπαλλαγὰς μετ' ἀνδρὸς οἰκεῖν βαρβάρου —; ἀλλ' ὅταν πόσις πικρὸς ξυνῇ γυναικί, καὶ τὸ σώζεσθαι πικρόν* Hel. 300 sq. *ἐμποδὼν γενήσομαι ἐγὼ θνητὸς οὖσα τῇ θεῷ; ἀλλ' ἀμήχανον* Iph. A. 1397; cf. Herc. f. 303.

6. Hinc solemne est *ἀλλά* in artificio iste rhetorico, quo quod ab altero aliquo opponi posset ipsi opponentes quasi occupamus vel praesumimus. Quam *ante occupationem* sive *praesumtionem* quae vocatur (Cic. or. III, 53. Quint. IX, 2, 16.) non recte vulgo pro interrogatione habent. *ἀλλ'* (*at*, obiiciat quispiam) *ὡς τυραννεῖν ἡδὺ τοῖσι σώφροσιν· ἥκιστά γε* Hipp. 1013; ita recte distinguit *Dind.*; sed ne pudici omnino regnum appetere dicantur, in voce *ἡδύ* vis esse putanda est. *ἀλλ'* (*at*, inquies) *ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν οὐκ ἔνι, γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν· οἶδ' ἐγώ* — ib. 966; ita recte *Dind.* *ἀλλ' ἐκπεσοῦσα τῆσδ' ἀλητεύσω χθονός· κοὐκ αἰσχυνοῦμαι δῆτα —;* Heracl. 516. *καὶ τίς θανόντων ἦλθεν ἐξ Ἅιδου πάλιν; ἀλλ' ὡς λόγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἄν· ἥκιστα* Herc. f. 298. *ἀλλ' Ἄργος ἔλθω· πῶς, ἐπεὶ φεύγω πάτραν; φέρ' ἀλλ' ἐς ἄλλην δή τιν' ὁρμήσω πόλιν· κἄπειθ' ὑποβλεπώμεθα —;* ib. 1285 sqq. Nec solum id, quod obiici posset, per *ἀλλά* occupamus, sed id ipsum, quod hunc in modum occupavimus, iam etiam refellitur per *ἀλλά*. *τίς ἡγεμὼν μοι ποδὸς ὁμαρτήσει τυφλοῦ; ἥδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσά γ' ἂν σάφ' οἶδ' ὅτι. ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς· ἀλλ' οὐκ ἔστι μοι. ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν βίον· πόθεν;* Phoen. 1610 sqq. Interdum etiam omittitur *ἀλλά* vel in occupatione vel in refutatione. *τί σοι κατεύξει τἀγαθὸν σφάζων τέκνον —; ἀλλ' ἐμὲ δίκαιον ἀγαθὸν εὔχεσθαί τί σοι· οὐ τἄρ' ἀσυνέτους τοὺς θεοὺς ἡγοίμεθ' ἄν —; ἥκων δ' ἐς Ἄργος προσπεσεῖ τέκνοισι σοῖς· ἀλλ' οὐ θέμις σοι* Iph. A. 1187 sqq. *πῶς οὖν τις αὐτὰ διαλαβὼν ὀρθῶς κρινεῖ; — ἢ τοῖς ἔχουσι μηδέν; ἀλλ' ἔχει νόσον πενία —. ἀλλ' εἰς ὅπλ' ἔλθω· τίς δὲ πρὸς λόγχην βλέπων μάρτυς γένοιτ' ἄν —;* El. 375 sqq. Eiusdem generis est licet praecisum atque in breve coactum *εἶτ' ἐγὼ τάδ' ὠλέναις οἴσω; τί φάσκων; ἀλλὰ γυμνω-*

θεὶς ὅπλων — ἐχθροῖς ἐμαυτὸν ὑποβαλὼν αἰσχρῶς θάνω; ib. 1332 sq. i. e. ἀλλ' ὅπλων γυμνωθῶ — ἀλλ' ἐχθρ. ἐμ. ὑποβ. αἰσχρῶς θάνω;

7. Opponentis est etiam, sed non tam refutantis et corrigentis, quam simpliciter contradicentis atque intercedentis, si quem de re aliqua graviter monemus (*ja aber*). οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν; alter: ἀλλ' αἷμα θήσεις Bacch. 835. θῦσαί με θυσίαν — δεῖ τιν' ἐνθάδε. alter: ἀλλὰ ξὺν ἱεροῖς χρὴ τό γ' εὐσεβὲς σκοπεῖν Iph. A. 673 sq. Usitatius hoc loquendi genus in interrogatione. Solemus enim, ut de sua aliquem sententia demoveamus, hanc ipsam cum vi eius menti obiicere interrogantes, num ea revera sit eius sententia, scilicet quasi exspectemus eum iam denuo re examinata ad sanitatem rediturum esse. In quibus ἀλλά non male plerumque vertitur *aber — wirklich, aber ist es denn wahr, dass.* Men. ἄπειπε θυγατρὸς φάσγανον. Or. ψευδὴς ἔφυς. Men. ἀλλὰ κτενεῖς μου θυγατέρα; Or. οὐ ψευδὴς ἔτ' εἶ Or. 1608 sq. οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ. alter: ἀλλ' ἐξελᾷς με κοὐδὲν αἰδέσει λιτάς; Med. 326; cf. Alc. 1132. ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις; Med. 816. οὐκ ἐγγενῆ ξυνῆψας κηδείαν δόμοις. alter: ἀλλὰ ξένοις ἔδωκας Ἀργείας κόρας; Suppl. 135. In quibus quum interrogetur, num quid *revera* locum habeat, sponte intelligitur etiam adiungi posse ἦ. ἀλλ' ἦ τὸν αὐτὸν τῇδ' ὑποστήσω δόλον; El. 983; ita iure suo *Matth. Dind.* pro ἀλλ' ἦ: *num vis revera eam occidam?* Interdum alterius sententia in dubium vocatur vel reprehenditur ita, ut contrariam per ἀλλά obiiciamus interrogantes, haec num probari possit, scilicet quae non potest (*aber*). τολμᾷς ξενοδοχεῖν; τί μῶρος εἶ; alter: ἀλλ' εἰ δόμων σφε — ἀπήλασα —, μᾶλλον ἄν μ' ἐπῄνεσας; Alc. 556. τί με βρόχων εἴργεις; alter: ἀλλ' εἴ σ' ἀφείην μὴ φρονοῦσαν, ὡς θάνοις; Andr. 847, ubi apodosis suppressa est per aposiopesin quandam: *at quid diceres, si te dimitterem?* cf. Phoen. 1678. οὐκ ἀφήσομαι πέπλων σῶν. alter: ἀλλὰ δεσποτῶν κρατήσεις δοῦλος ὤν; Hel. 1646. ἀλλ' ὑποπτήξας σιωπῇ κατθάνω; Or. 775.

8. Huc pertinet interrogationis formula ἀλλ' ἦ. Quae interrogatio ab ea, quam nudum ἦ inchoat, non differt nisi adspersa notione *repugnandi*, ut, si dicas ἦ τέθνηκεν; simpliciter de morte quaeras (*periitne vero?*), sin vero ἀλλ' ἦ τέθνηκεν; simul non credere te mortem significes (*periitne vero? vix credam*). Iam ut, si quis ab alterius sententia abhorret, per simplex ἀλλά interrogat, ille *num vero* sic sentiat (v. s. 7.), ita, si quid inopinatum accidisse videatur, quod a fide abhorreat, etiam maiore cum pondere per ἀλλ' ἦ interrogare solent Graeci, hoc *num* sit *verum*. Hinc ἀλλ' ἦ cum vi (ἦ) interrogat de re, quae tam inexspectata est, ut ei fidem non habeas vel invitus habeas (ἀλλά); neque ullo pacto significat *an ergo*, ut *Ellendt.* cum *Elmsl.* ad Heracl. 426 suspicatur,

neque etiam simpliciter *num*, ut *Valck.* ad Hipp. 932, rectius ille quidem, statuit, sed *num vero* vel *quid vero? num;* v. *Matth.* ad Phoen. 1704. Illustre huius generis exemplum est *πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ καὶ σοφὸς λέληθας ὤν;* Alc. 58, acerbe dictum illud: *ih? hast du auch Verstand? das hätt' ich nie gedacht.* Ita Rhes. 560. *ἀλλ' ἦ κρυπτὸν λόχον ἐσπαίσας διόλωλεν; ist er am Ende gar in Feindes Hand gerathen?* Similiter Herc. f. 1128. *ἀλλ' ἦ τι κἀκεῖθεν πολέμιον πεπόνθαμεν; wie? hat sie (Hera) uns mit ihrem Zorne heimgesucht?* Hipp. 858. *τί δή ποθ' ἥδε δέλτος — —; θέλει τι σημῆναι νέον; ἀλλ' ἦ λέχους μοι καὶ τέκνων ἐπιστολὰς ἔγραψεν ἡ δύστηνος ἐξαιτουμένη; hat sie etwa gar noch ein Anliegen —?* Phoen. 1698. Oed. *νῦν χρησμὸς — Λοξίου περαίνεται.* Antig. *ὁ ποῖος; ἀλλ' ἦ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακά; sprichst du etwa gar von neuem Unglück?* [Huc etiam refero *ἀλλ' ἦ Λάκαινα Τυνδαρίς σ' ἐγείνατο;* Iph. T. 806, *wie? bist im Ernste du der Tyndaride Sohn?* Quod enim vulgo legitur *ἀλλ' ἡ Λάκ.* interrogationis ponderi non convenit. *ἀλλ' ἦ τιν' ἔκανον βαρβάρων ἀκριβῆς ἔπι;* Iph. T. 1170, *wie? haben sie etwa gar —? ἀλλ' ἦ τις ἐς σὸν οὖς με διαβαλὼν ἔχει —;* Hipp. 932, *wie? hat man mich etwa gar verläumdet?* quod quam inopinatum sit Hippolyto, declarat quod addit *ἔκ τοι πέπληγμαι. ἀλλ' ἦ πρόθυμον οὖσαν οὐκ ἐᾷ θεὸς ξένοις ἀρήγειν τήνδε χρῄζουσαν πόλιν;* Heracl. 426; ita recte *Pflugk. Dind.*, nisi quod ille non apte vertit *an ergo:* sensus enim hic quoque: *ih! will denn die Gottheit, dass die Stadt durchaus nicht helfe?* Ita non opus *Matthiae* coniectura *ἄλλως* neque est cur in interrogatione chori haereamus; v. *Pflugk.* Pariter Achilles *ἄμφω γὰρ οὖν ψευδόμεσθα τοῖς λόγοις ἴσως.* Clyt. *ἀλλ' ἦ πέπονθα δεινά;* Iph. A. 846: sic recte *Matth.* pro vulg. *ἀλλ' ἦ* et hic et Alc. 819, cuius est etiam verissima emendatio *οὖν ψευδ.* pro vulg. *οὐ ψευδ.* Secutus *Dind.* Puncta et perturbata quaerit Clytaemn.: *wie? hat man etwa gar ein schändliches Spiel mit mir getrieben?* Vitiatus eiusdem generis locus Ion. 755. *ἀλλὰ τί θεσφάτοισι δεσποτῶν νοσῶ;* qui Creusae tribuendus et scribendus: *ἀλλ' ἦ τι θεσφ. δεσπ. νοσεῖς; Ἀλλ' ἦ τι* iam *Musgr. Matth. Dind.*, iniuria tamen vel choro vel paedagogo assignatum: a choro enim haec prorsus aliena; sed etiam paedagogum, quem res illa nihil attingeret, absurdum est colloquio se immiscere, Creusam vero, cuius omnium maxime res agitur et quae modo cupidissime de oraculo perquisiverat, repente obmutuisse: imo chori exclamatione (*ἰὼ τλᾶμον*) perterrita instat: *wie? ist es etwa gar der Orakelspruch, der dich betrübt?* ex *νοσεῖς* enim non mirum in libris *νοσῶ* factum esse, in quibus hic versus continuaretur choro. *Const. M.*] Hinc per *ἀλλ' ἦ* quaeritur omnino de

re non verisimili. ἀλλ' ἦ τίς ἐστι Ζηνὸς ὄνομ' ἔχων Νείλου παρ' ὄχθας; Hel. 497, *lebt denn etwa gar am Nil ein Zeus?* ἀλλ' ἦ ποτ' ἦσθα θήρ; Bacch. 920, *bist du denn im Ernst ein Thier?* quae quod apte dici negans *Herm.* correxit ἀλλ' ἦ, nihil ego novi vulgata scriptura aptius, Hermanniana vero minus aptum; v. *Matth.* ad l.

Diversa est ab hoc interrogativo ἀλλ' ἦ asseverandi formula, qua extra interrogationem posita *obiicitur* (ἀλλά) aliquid cum *asseveratione* (ἦ). Ita scribendum videtur Aeol. fr. IX (XIX), 1. ἀλλ' ἦ τὸ γῆρας τὴν Κύπριν χαίρειν ἐᾷ. Vulg. ἀλλ' ἢ; v. *Matth.* Huc pertinet etiam Rhes. 36, quo de loco v. s. I, 1.

Multis praeterea fragmentorum in locis obvium ἀλλά, sed ita vel depravatis vel mutilatis illis, ut quae sit natura particulae dispici nequeat. Quare satius duximus hos plane omittere.

De ἀλλά τοι et ἀλλά γε v. s. τοι et γε.

ἀλλάσσειν ex ἄλλος factum, ut *ändern* ex *ander*, atque proprie est aliquid *aliud facere*, i. e. *mutare, immutare, permutare*. χροιὰν ἀλλάξασα Med. 1168. χρῶμά τ' οὐκ ἠλλαξάτην Phoen. 1252. οὐδ' ἤλλαξεν οἰνωπὸν γένυν Bacch. 438. θανεῖσθαι κοὔποτ' ἀλλάξειν λέχη Hel. 842. Huc pertinet τὰν — λύπαν ἀλλάξαιτ' ἀλαλᾷ Hel. 1360, *pellite, tollite.* [Libri ἐξαλλάξαιτ' omnes, quod ab editoribus inde a *Musgr.* iniuria desertum esse puto propter metrum. Optativus enim mirifice displicet et longe opportunius compositum ad *eximendi* vim indicandam, quam sententia poscit. Vitium in versu antistr. v. s. στέφειν. *Const. M.*] Cum dat. rei, quacum al. permutatur. ὄρνιθι πταμένῳ Διὸς ὅτ' ἀλλάχθη δέμας Iph. A. 797; sed v. s. τυγχάνειν. De loco: λέγεται στρέψαι θερμὰν ἀελίου χρυσωπὸν ἕδραν ἀλλάξαντα. El. 740. [*Dind.* ἀελίου; recte. Iupiter enim vix potest cogitari; cf. ib. 729 et locum Iphigeniae, de quo statim disputabitur. *Const. M.*] Inter difficillima sunt ἀλλάξας ἐξ ἕδρας ἱερὸν ὄμμ' αὐγᾶς ἅλιος Iph. T. 193. Ald. rell. ἀλλάξας δ' ἐξ ἕδρας ἱερ. etc. *Herm.* scribens ἐξ ἕδρας post ἱερόν excidisse putat verbum μετέβαλεν; eorum vero quae praecedunt μόχθος δ' ἐκ μόχθων ἄσσει δινευούσαις ἵπποισιν πταναῖς postrema verba non de Solis, sed Pelopis Myrtilum in mare praecipitantis equis intelligit. At neque lacunae causam video neque de Pelopis equis ullo pacto sermo. Legendum puto μόχθους ἄσσει — ἐξαλλάξας ἕδρας ἱερὸν ὄμμ' αὐγάσσας ἅλιος: nam verba δ' ἐξ ἕδρας sunt glossatoris. [Verissimum αὐγάσσας; sed ἐξαλλάξας non satis aptum metro. Scribo ego et dispono hoc monstrum loci ita: ἔρρει φῶς σκήπτρων, οἴμοι· | οἴμοι πατρῴων οἴκων | τὴν τὴν ἐκ τῶν εὐόλβων | Ἀργείων βασιλέων ἀρχάν· | μόχθους δ' ἐκ μόχθων ἄσσει | δινευούσαις ἵπποισιν |

πταναῖς ἀλλάξας ἕδρας | ἱερόμματος αὐγαίσσας | ἅλιος. O infelix, inquit chorus, patrum exordium: aerumnas enim aerumnis addit sol, ex quo de radiata tunc aufugit sede. „Dies, quo sol locum reliquit, omnium malorum origo fuisse dicitur" *Matth.*, quem vide. Et quidem *τίν'* v. 2. itacismus creavit pro *τήν*, quod duplicandum esse significat codicis Par. C. lectio *τίν' ἐκ τῆς τῆς εὐόλβων* etc. *Ἕδρας* autem quod v. 7. adiunctum habet *ἐξ* glossatori debetur genitivum esse opinanti, qui est accusativus: nam eadem est structura atque El. 740. *λέγεται αἔλιον ἕδραν ἀλλάξαντα στρέψαι*, et dat. *ἵπποισιν* eodem modo dictus atque Hel. 1360. *τὰν Δηοῖ λύκαν ἐξαλλάξατε. Sol equis mutavit sedem* i. e. reliquit sedem. Versus denique an sint antistrophici adhuc dubito, ut dubitavit *Dind.* Si tamen sunt, haec illis v. 210—217 accurate respondent: (*ἂν*) *Λήδας ἁ τλάμων κούρα | σφάγιον πατρῴᾳ λώβᾳ | καὶ θῦμ' οὐκ εὐγάθητον | ἔτεκεν κἄτρεφεν εὐκταίαν | ἱππείοις ἐν δίφροισι | ψαμάθων Αὐλίδος ἐπιβᾶσαν | νύμφαν, οἴμοι, δύσνυμφον | τῷ τᾶς Νηρῆος κούρας.* Similiter versus descripsit *Herm.* In quibus quae correxi maximam partem *Seidleri* sunt; *ἐπιβᾶσαν* a *Matthia* iam commendatum *Canteri*. *Αἶ αἶ* ad sequentia pertinere ipse declarat sensus. De *ἔτρεφεν κἄτρεφεν* cf. Soph. O. T. 827. Eur. El. 969. *Const. M.*] Hinc medium *ἀλλάσσεσθαι* est *se ipsum* de loco *mutare* i. e. in alium locum *transgredi*. *ἔξω τρίβου τοῦδ' ἴχνος ἀλλαξώμεθα* El. 103. Deinde *ἀλλάσσειν* est *permutare* i. e. *commutando assumere* vel *acquirere* (*eintauschen*). *εἶδος θνητὸν ἀλλάξας* (mutata divina forma) *ἔχω* Bacch. 53. *δάμαρ σὴ ὄφεος ἀλλάξει* (*induet*) *τύπον* ib. 1329. Huc pertinere videtur Hec. 483. *ἀλλάξασ' Ἀΐδα θαλάμους*. *Herm.* cum *Pflugk.* interpretatur *quum mortem servitute mutaverim* coll. Soph. Ant. 944. *οὐράνιον φῶς ἀλλάξαι* i. e. *lucem mutare tenebris.* At Sophoclis in loco additur *ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς*, quod iunctum cum *ἀλλάξαι* est *mutare cum carcere*, in nostro autem nihil additur, etsi notio servitutis, quae maximam habet vim, non erat omittenda. Neque coniectura *ἀλύξασ' Ἀΐδα θαλάμους* stare potest, quae maxime poetam ornamento fraudat. Imo vero accus. eodem modo coniungitur cum *ἀλλάξασα*, quo Bacch. 438. 1329, *Orco permutato*, i. e. *permutatione facta Orcum pro domicilio nacta*, *in Orcum transposita*, quo nomine intelligit Europam. [Similiter nos *Grab* vel *Hölle* appellamus locum admodum invisum ac tristem, veluti *Goethius: wo ich ihn nicht hab', ist mir das Grab.* Europa, inquit chorus, mihi Orcus est. Sed male me habet Asiam dici *Εὐρώπας θεράπναν*, non mulierem Asianam. Accedit quod participia ista duo *λιποῦσα — ἀλλάξασα* utique indigent vinculo. Scribo igitur: *κέκλημαι δούλα λιποῦσ' Ἀσίαν*

Εὐρώπας θεράπνα τ' ἀλλάξασ' Ἀΐδα θαλάμους, ich bin Sklavin; eine Magd Europas habe ich Asien mit dem Grabe vertauscht. Quam sententiam gravissimam et maxime poeticam *Jacobsium* quoque invenisse video, cuius exstat ap. *Pflugk.* adnotatio. *Const. M.*] Hinc *med.* denotat *sibi aliquid permutare* i. e. *emere, redimere.* τῶν ἐμῶν παίδων φυγὰς ψυχῆς (*pretio vitae*) ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον Med. 968. Porro ἀλλάσσειν est al. ita *mutare*, ut modo unus habeat modo alter i. e. *per vices commutare, alternare.* Ἐτεοκλέα σκῆπτρ' ἔχειν ἐνιαυτὸν ἀλλάσσοντα Phoen. 74. Denique ita *mutare*, ut quod alter vel dederat vel intulerat ab altero vel reddatur vel referatur i. e. *referre, rependere.* ἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν τοιάνδε — ἠλλαξάτην Alc. 664. (ἀφῖγμαι) φόνον φονεῦσι πατρὸς ἀλλάξων ἐμοῦ El. 89. Ad animi opinionem ἀλλάσσεσθαι refertur, qua quis al. *aliud sibi fingit* ac revera est et cum alio *commutat* vel *confundit*, in παρῆν ὁρᾶν· οὐ ταῦτα (Furiarum) μορφῆς σχήματ', ἀλλ' ἠλάσσετο φθογγάς τε μόσχων καὶ κυνῶν ὑλάγματα, ἅ φασ' Ἐρινῦς ἱέναι μιμήματα Iph. T. 291 sq., voces vitulorum pro Furiarum habuit. V. *Seidl.* et *Herm.*

ἅλλεσθαι, *salire, exsultare.* θεομανὴς ἥλατο βωμοῦ λιποῦσα ξόανα Ion. 1402. ποῖ ποῖ ποθ' ἡλάμεσθα δεμνίων ἄπο Or. 278. At cum in ἅλλεσθαι *motus* tantum significatus insit, de Oreste, qui Furiis agitatus *furit*, aptius legitur: ποτ' ἠλώμεσθα; v. s. ἀλᾶσθαι et ἀλύειν. Ita Soph. Oed. T. 1312. ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλλου, ut scribi volunt *Herm. Wund. Ellendt.*, sine dubio ex Dresd. b. Aug. b. reponenda lectio ἐξηλῶ. Eadem scripturae varietas Xen. hist. gr. 7, 2, 9; vid. *Sturz.* in lex. [Apte quidem ἀλᾶσθαι diceretur δαίμων, qui centies vocatur eiusdem stirpis vocabulo ἀλάστωρ (s. v.); tamen multo gravius et elegantius dicitur ἅλλεσθαι, *exsultare*, et in loco Soph. et in Aesch. Pers. 516. Quamquam vehementer miror editores his in locis fere omnes ex *Hermanni* coni. induxisse imperfectum, quod et ab Aeschyleis verbis prorsus alienum est et a Sophocleis esse recte vidit *Schaef.* ad Plut. V. p. 186. Utrobique aoristum ἧλω plane esse necessarium vel id solum evincit, quod ap. Aesch. praecedit πολλὰ κακῶν ἐγκατέσκηψεν θεός, et ap. Soph. τίς ὁ πηδήσας μείζονα δαίμων. *Const. M.*] Stirpe cognatum ἅλλεσθαι cum αἰόλος et ἄελλα: omnium enim stirps ἀέω indeque *celeris motus* notio. V. s. ἀΐσσω et *Buttm.* Lex. II. p. 82.

ἀλλήλοιν, factum ex ἀλλ-ἄλλοιν (ut *einander* ex *einer den andern*) alterius lambda eiectione eo compensata, ut vocalis antecedens produceretur. Denotat enim mutuam alterius cum altero rationem, *in vicem, vicissim.* Hinc non accurate gramm. ap. *Bekk.* anecd. p. 378, 13. ἀλλήλων ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης (fr. inc.

tr. CCLXII). *Dualis.* πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν Phoen. 1275, de Polynice et Eteocle, at ἧξαν δρόμημα — ἀλλήλοις ἔπι ib. 1388. Neque enim differunt *dualis* et *pluralis*, nisi quod illi locus, ubi *duorum* commembratio urgetur, huic vero, ubi omnino plures memorantur, sive duo sint sive tres pluresve. *Pluralis.* τἀλλήλων κακά Suppl. 768. συγγενείαν ἀλλήλων Iph. A. 510. τὰ δ' ἄλλα χωρὶς χρώμεθ' ἀλλήλων νόμοις Dict. fr. IV (VIII), 4. πέραν διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους Suppl. 676. χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους Phoen. 107. ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα Melan. fr. VI (XXII), 8. εὐτυχοῖμεν ἀλλήλων μέτα Iph. T. 841. κατ' ἀλλήλων φόνους τίθεσθε Suppl. 951. ὡς διαλλαγὰς ἔχοιμεν ἀλλήλοισιν Suppl. 210. δεξιὰς συμβαλεῖν — ἀλλήλοισι Iph. A. 59. κοινῶν λόγων δώσοντες ἀλλήλοις ἔριν Bacch. 714. ξυνῆψαν ἀλλήλοις μάχην Heracl. 881. οὐ λέκτρα — ἀλλήλοισιν — ξυνῆψαν; Herc. f. 1316. Βακχεῖον ἀντέκλαζον ἀλλήλαις μέλος Bacch. 1053. ἐπ' ἀλλήλοισιν ἱέναι δόρυ Phoen. 1258. λόγος δ' ἐν ἀλλήλοισιν (ἦν) Hel. 1566. μυθεύουσαι τάδ' ἐς ἀλλήλας Iph. A. 790, ut verissime emendavit *Matth.* pro μυθεῦσαι: activa enim forma inaudita, quam non debebat sancire *Dind.* δειναὶ δ' ἀπειλαὶ καὶ κατ' ἀλλήλων φόνος ξυνίστατο Iph. A. 53, *alter alteri minabatur atque mortem parabat, nisi puellam caperet* i. e. alter alteri mortem minabatur, nisi —: quem optimum sensum iam suspicatus est *Matth.*, licet in textum receperit e. *Markl.* φθόνος, quod vix probandum. [κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας olim legebatur Phoen. 1380, quem versum cum duobus prioribus iam a *Valck. Matth.* repulsum iure exterminavit *Dind.*] De inanimatis rebus. ἐξίσταται γὰρ πάντ' ἀπ' ἀλλήλων δίχα Herc. f. 104.

ἀλλοδαπός, *alienigena.* δόμων γ' ἑτέρους ἄρχοντας ἀλλοδαπούς Ion. 1070. De stirpe v. s. ποδαπός.

ἄλλοθεν, *aliunde.* λεὼς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν Erechth. fr. XVII (I), 7. οὐκ ἔστ' ἄλλοθεν τὸ σὸν κάρα, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου — πέφυκας Heracl. 540. χρῆν ἄλλοθέν ποθεν — παῖδας τεκνοῦσθαι Med. 573. ἄλλοθεν γέγονας γάρ, ἄλλοθεν Ion. 1471; *Matth.* cum *Heath.* ἄρ' pro γάρ, quod non necessarium. De ἄλλος ἄλλοθεν s. ἄλλος.

ἄλλοθι, *alibi.* εἰμὶ παρὰ σοὶ νῦν ἅπας κοὐκ ἄλλοθι Iph. A. 647.

ἀλλοῖος, *alius generis, alius.* ὀργὰς ποιεῖσθαι γάμους παρεμπολῶντά γ' ἀλλοίους πόσιν Med. 910; ita verissime *Brunck.* confirmatum illud codicis Flor. A. lectione παρεμπολῶνται. Quod vulgo legitur παρεμπολῶντος — πόσει ne Graecum quidem. Debetur illud librariis, qui ὀργὰς ποιεῖσθαι accusativum adsciscere posse nescirent. *Matth.* παρεμπολῶντί γε — πόσει, licet Brunckianae scripturae non inimicus.

ἀλλοιοῦν, *variare.* ὄλοιντ' ἰδοῦσαι (matres) τεύσδ' (filios mortuos) ἂν ἠλλοιωμένους i. e. ἀλλοιοσχήμονας Suppl. 944. *Hesych.* ἀλλοιοῦται, μετασχηματίζεται.

ἄλλος. 1. Sine articulo: *alius.* a) *Adiective: quodcunque aliud est* vel *diversum genere.* ἄλλο λέκτρον — λαβών Or. 1080; cf. 1638. Med. 1001. Alc. 372. 1062. Ion. 1104. El. 210. Hel. 587. 1531. Tro. 663. εἰς ὁδὸν ἄλλαν Ζεὺς μεταβάλλει Or. 1006. σπουδὴν ἐπ' ἄλλην Ἡρακλῆς ὁρμώμενος Suppl. 1199. ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγάς Med. 1024. ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου ib. 1039; cf. Hipp. 1125. Phoen. 1171. 1177. Alc. 541. 548. Andr. 48. 311. 604. Iph. A. 670. 689. El. 97. 202. Dict. fr. XIV (IV), 3. Erechth. fr. XVII (I), 11. Heracl. 497. ἄλλον διαλλάξαντα — νεκρόν Alc. 14. ἄλλου τυχὼν σωτῆρος Alc. 671; cf. Hipp. 315. 461. Or. 532. Hel. 1334. Rhes. 884. fr. inc. tr. CXXXVI. γάμους ἐξαιρέτους ἄλλους Iph. A. 441. θάνατος ἐξ ἄλλης χερός Rhes. 607. ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν Suppl. 330. ἄλλος ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος Phoen. 134. ἄλλον λόγον μέμνησο, μὴ κείνης ἔτι Hel. 120; cf. Ion. 544. El. 962. ἐκ αὐτὸς ἐξ ἄλλης χθονός Ion. 290; cf. ib. 330. 639. 816. 1067. 1545. Hipp. 195. Cycl. 538. fr. inc. tr. XIV. Bacch. 1385. μί' ἔστιν ἄλλη μηχανὴ σωτηρίας Phoen. 897. πόλλους· ἀριθμὸν δ' ἄλλον οὐκ ἔχω φράσαι Heracl. 669. οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον βρότοις fr. inc. tr. LXXV. Bacch. 283. οὐκ ἄλλα θεὸς εὔχαρις οὕτω Med. 630. Iungitur cum *comparativo.* ἄλλῃ δυσμενεστέρᾳ χερί Med. 1139. ἐπ' ἄλλον εἶμι βελτίω λόγον Hipp. 292; cf. Hel. 649. Med. 445. 1100. οὐ γάρ τιν' ἄλλον φίλτερον θάψω νεκρόν Alc. 432. εἴ τιν' ἄλλην οἶσθα κυριωτέραν βουλήν Heracl. 472; cf. Med. 266. Hipp. 191. Suppl. 1076. Herc. f. 1239. Dict. fr. X, 3. Hipp. fr. XVII (XVIII). εἰλιχθεῖσαν ἀθλίοις κακοῖς οὐπώποτ' ἄλλην μᾶλλον εἶδον ἑστίαν Or. 359. ἄλλους κτάνοιμι μᾶλλον ἐχθίους σέθεν El. 222. οὐχὶ βούλομαι ἄλλῳ παρεῖναι μᾶλλον ἢ σώζειν ἐμοί Phoen. 511. Adiicitur pron. indefin. τις. τράπωμαι — ὁδοὺς ἄλλας τινάς Phoen. 729. ἡδονὴν ἄλλην τινά Hipp. 383. ἄλλη τις γυνή Alc. 179. ἄλλην τιν' εὐνήν Andr. 907. Rhes. 204. ἐπ' ἄλλας — μηχανάς τινας Iph. A. 413. ἀλλ' ἐς ἄλλην δή τιν' ὁρμήσω πόλιν Herc. f. 1286; cf. Erechth. fr. XVII (I), 6. Praefigitur pron. interr. τίς. περὶ τοῦ γὰρ ἄλλου μᾶλλον ἂν φθέγξαιτό τις; Or. 1336. ἐς γάρ τί μ' ἄλλο δεῖ προθυμίαν ἔχειν; Phoen. 909. τί δή ποθ' ὑμῖν ἄλλ' ὑπουργῆσαί με χρή; Suppl. 1180. καὶ τί βουλόμεσθά γ' ἄλλο; Ion. 558. θανεῖν θανεῖν (κακῶν τελευτὰ μένει)· τί δ' ἄλλο; Or. 188; sic optime *Dind.* optimorum codd. vestigia secutus, qui γ' εἴπω post ἄλλο vulgo additum omittunt. Id quidem pellendum esse iam sensit *Matth.*, quem vide. Cf.

Hel. 1278. Rhes. 861. Hel. 586. Suppl. 611. El. 1314. Vel *ποῖος*. *ποίων δὲ λέκτρων δεσπότης ἄλλων ἔφυς;* Hel. 578. Sequitur *ἀντί*. *ἄλλην τιν' εὐνὴν ἀντὶ σοῦ* Andr. 907. *οὐκ ἔστιν ἄλλη σή τις ἀντ' ἐμοῦ γυνή* Hel. 580; cf. Herc. f. 519. *ἀντὶ γὰρ πυρὸς πῦρ ἄλλο μεῖζον — ἔβλαστον αἱ γυναῖκες* Hipp. fr. VII. Vel *πλήν*. *οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις τάδ' ἐστί* Hipp. 474. *ἀδύνατος οὐδὲν ἄλλο πλὴν λέγειν μόνον* Andr. 746; cf. Cycl. 184. 590. Oen. fr. VII (VI). Tem. fr. VII. Aeol. fr. XVIII. Antig. II. *καλῶς ἔλεξας τἄλλα πλὴν ἕν* Iph. T. 597; cf. Or. 540. *ὁ πονηρὸς οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός* Hec. 596. *σὺ πλὴν γυναικὸς οὕνεκα στρατηλατεῖν τἄλλ' οὐδέν, ὦ κάκιστε* ib. 718. Item *ἤ*. *οὐκ ἔχω βωμὸν καταφυγεῖν ἄλλον ἢ τὸ σὸν γόνυ* Iph. A. 911; cf. Hel. 586. El. 1314. Opponitur *αὐτός*. *οὐκ ἀνέξεται τίκτοντας ἄλλους οὐκ ἔχουσ' αὐτὴ τέκνα* Andr. 712. *αὐτὸς κτανών, οὐκ ἄλλος, οὐδ' ἄλλη χερί* Iph. A. 1178; cf. Hel. 518. fr. inc. tr. XL. CCXI. *τὸν αὑτοῦ παῖδ' ἔδωκ' ἄλλῳ πατρί* Ion. 1532. Hinc *ἄλλος* ad numerum refertur diciturque de iis, quae *superveniunt* vel *accedunt* ad alia, etiamsi eiusdem sunt generis: *alius*, *alter*, *novus*. *λύπη τις ἄλλη διάδοχος κακῶν κακοῖς* Hec. 588; cf. Suppl. 72. *ἦλθεν ἄλλος αὖ φυγάς* Phoen. 420. *τὸ δ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν* Med. 705. *τὰ δ' αὖ Διὸς βουλεύματ' ἄλλα τοῖσδε συμβαίνει κακοῖς* Hel. 37. (*μεγάλα — κακὰ*) *πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλοις πήμασιν* Phoen. 1348. *τόδ' οἷον ἄλλο πρὸς κακῷ κακόν* Hipp. 874; cf. Alc. 560. *τιν' ἄλλην ξυμφορὰν ἥκεις φέρων πρὸς τῇ παρούσῃ* Iph. A. 1536; cf. Bacch. 832. *ἄλλων πημάτων καινὰς ὁδούς* Ion. 930; cf. ib. 928. Thes. fr. V (IV), 4. *ἄλλο τοί που καινὸν εὑρίσκω κακόν* Herc. f. 1177. *κακῶν κάκ' ἄλλα μείζονα* Hec. 233. *δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα θάλλει παίδων* Phoen. 818. *οὐκ ἔστ' ἔρως τοιοῦτος ἄλλος, οἷος ἡδίων ἐρᾶν* Erechth. fr. XIX (VIII). *ἄλλος τις Αἴας — δεύτερος παιδὸς πέφηνε σῆς* Tr. 614. *ἄλλα φιτύσειν τέκνα* Alc. 294; cf. Iph. T. 561. El. 62. Ion. 356. Cycl. 252. 420. *ἄλλα οἷ' ἐμηχανῶ κακὰ σιγῶ* Heracl. 951. *χρόνον ἔμειναν ἄλλον ἐν Τροίᾳ πόσον;* Hel. 113. *τόδ' ἄλλο θαῦμα* Bacch. 248. *ἑτέρους ἄλλους πόνους* Suppl. 573. *μυρίας ἄλλης χερός* Tr. 1163; cf. Ion. 677. 928. 1159. 1191. Hel. 1642. Herc. f. 425. De Rhes. 949 vid. s. *ἐπάγειν*.

b) *Substantive*: *alius* vel numero vel genere *ὁ τῆς κυναγοῦ δ' ἄλλος Ἀταλάντης γόνος Παρθενοπαῖος — Ἀρκὰς μὲν ἦν* Suppl. 888, *alius* (*quartus*), *Atalantae filius*, *Arcas erat*. Hinc nescio an recte habeat lectio *τὸν δὲ δεύτερον λέγω Ἐτέοκλον ἄλλον, χρηστότητ' ἠσκηκότα* ib. 872, i. e. *ein Anderer*, *der Zweite*, *war Eteoklus*, *ein Tugendheld*, quod sine articulo esset *ein Anderer Zweiter*; cf. Tr. 614. Certe non placet quod coniecit *Matth.* recepitque *Dind.* *ἄλλην χρηστ.* *ἄλλος οὐχ ἧσσον σέθεν*

Andr. 579; cf. Or. 917. Iph. A. 811. Suppl. 483. Bacch. 964. *παῖδα δ' οὔτ' ἐμὴν κτενῶ οὔτ' ἄλλον ἀστῶν τῶν ἐμῶν ἀναγκάσω* Heracl. 413. *ἄλλον δαιμόνων ἀγὼν ὅδε* Herc. f. 1311; cf. Hipp. 1420. Or. 553. Hel. 102. *ἐμοὶ — οὐκ ἄλλῳ* Ion. 588; cf. ib. 194. 216. 1191. Andr. 345. Alc. 637. Herc. f. 727. Hel. 1650. *ἄλλης τόδ' ἔργον* El. 1128; cf. Thes. fr. VII (V), 6. fr. inc. tr. CLVII. Item *τις ἄλλος*, *alius quis*, Or. 405. Med. 750. Alc. 1043. 1046. Iph. A. 86. Iph. T. 275. 1044. Heracl. 494. 527. Hel. 457. 495. *εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ* Hipp. 360. Porro *οὐδέν' — ἄλλον* Rhes. 837; cf. Med. 605. Hel. 995. *οὐκ ἄλλο δίκαιον εἰπών* Heracl. 869; cf. 984. fr. inc. tr. LXIV. *οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι* Bacch. 773. *τοσόνδε γάρ τοι θάρσος, οὐδὲν ἄλλ' ἔχω* Heracl. 716. Hinc formula *οὐδὲν ἄλλο*, *nil nisi*. *ὦ φίλτατ', οὐδὲν ἄλλο, φίλτατος γὰρ εἶ* Iph. T. 827; cf. 1169. *Pluralis*. *ἄλλοις μελήσει ταῦτ', ἐμοὶ δὲ —* Phoen. 935. *χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστι τόδε* Hec. 427. *σὲ — ἔχω μόνην — ἄλλων ἔρημος ὤν* Or. 306. *σὺν ἄλλοις* Phoen. 1623. Rhes. 630. Tr. 872. Ion. 1188. Herc. f. 1163. *τἀπὸ τοῦδ' ἤδη κλύων λέγοιμ' ἂν ἄλλων* Heracl. 847, ut melius *Elmsl. Dind.* quam *Valck. Matth.* *ἄλλου*; cf. Troad. 481. Hel. 739. Med. 1016. Alc. 660. Andr. 705. Suppl. 183. 195. 1087. 1193. Iph. A. 309. 659. Iph. T. 39. Tr. 381. 486. Heracl. 506. Ion. 414. 1088. Herc. f. 196. 388. Antiop. fr. XXV. Erechth. fr. XVII (I), 42. fr. dub. V. *μυρίων ἄλλων* Herc. f. 1275. *εἷς μετ' ἄλλων μυρίων* Andr. 697. *πολλῶν μετ' ἄλλων* ib. 1152. Hipp. 835. *παύρων μετ' ἄλλων* Heracl. 328. *οὐκ ἄλλ' ἐρωτῶ καὶ σὺ μὴ λέγ' ἄλλα μοι* Iph. A. 1135; cf. Or. 1446. *οὐ λέγοντες ἄλλα μὲν γλώσσῃ, φρονοῦντες δ' ἄλλ' ἐφευρίσκεσθ' ἀεί*; Andr. 451. Cf. Bacch. 632. Rhes. 193. fr. inc. tr. LIII. Huc pertinet formula *εἴ τις ἄλλος*, quae vim habet superlativi. Vid. *Matth.* gr. §. 617, e, et ad Androm. 6. *ὥς μ' ἔφυσας — τλήμον' εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ* Phoen. 1590, i. e. *τλημονεστάτην*. Sed v. s. *τλήμων*. Hinc iungitur cum superlativo. *νῦν δ' εἴ τις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνή* Andr. 6; vid. *Pflugk.* ad l. *Matth.* ad l. et in Encycl. philol. p. 130. c) *Adverbii* loco est *ἄλλῃ* (int. *ὁδῷ*), *alio*. *πόρευσον ἄλλᾳ τὸν — στρατὸν Ἀργόθεν* Heracl. 775. *οὐκ ἄλλᾳ — πόδα κινήσεις*; Ion. 162; v. s. 3.

2. Assumto articulo *ἄλλος* denotat *id quod praeterea est* i. e. *alterum*, *ceterum*, *reliquum*. *ὁ δ' ἄλλος ποῦ κεκμηκότων ὄχλος*; Suppl. 756. *ἐγὼ μὲν θάτερον λαβὼν βάθρον, τὸ δ' ἄλλο* (*alterum*) *πρέσβειρ' — Ἐριννύων* Iph. T. 963. Crebrior hac vi *pluralis*. *θεοὺς τοὺς ἄλλους* Tr. 86; cf. 949. 1032. Hec. 814. Rhes. 437. Herc. f. 22. Erechth. fr. XVII (I), 8. Peliad. fr. VI, 6. fr. inc. tr. II, 2. *γυναικῶν — τῶν ἄλλων μία* Med. 945. *πρὸς τοῖς ἄλλοις* ib. 1112; cf. Andr. 1161. Tr.

297. 738. Bacch. 196. Heracl. 17. Alex. fr. V. τοὺς ἄλλους πάντας Suppl. 936. ταῖς μὲν ἄλλαις — ἣ δὲ — Ion. 1202; cf. Heracl. 407. Hel. 311. Frequentissimum substantivo sensu τ ἄ λ λ α. τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών Phoen. 528. ὡς τἄλλα γ' εἶπας — κάλλιστα Or. 1212; cf. Med. 918. Hipp. 523. 751. Iph. T. 1051. 1282. Tr. 430. Bacch. 450. 974. Heracl. 693. Hel. 1281. Vel τ ὰ δ' ἄ λ λ α: τὰ δ' ἄλλα θάρσει Hec. 875. τὰ δ' ἄλλ' ἔασον ταῦτα Alc. 795; cf. Hipp. 1021. Alc. 792. Suppl. 188. Iph. A. 441. 1121. Iph. T. 37. 1055. Cycl. 317. Heracl. 132. Ion. 35. 855. Herc. f. 726. 1125. Archel. fr. XXX. Cress. fr. XII (VIII). Dict. fr. IV (VIII), 4. Polyid. fr. X (V). τὰ μὲν γὰρ ἄλλα δεύτερα Andr. 372. Saepe τἄλλα pro adverbio est significatque ceteroquin. γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα Med. 263; cf. Andr. 726. Suppl. 303. Heracl. 500. Hel. 1111. Huc pertinet etiam ὀβέλους — ξεστοὺς — δρεπάνῳ, τ ἄ λ λ α παλιούρου κλάδῳ Cycl. 393, ex verissima coni. *Matthiae* (quem vide), nisi quod etiam κλάδῳ mutandum in κ λ ά δ ο υ ς. *Dind.* δρεπάνῳ γ', ἀλλὰ — κλάδῳ. Ita τά γ' ἄλλα Or. 68. τά τ' ἄλλα Bacch. 769.

3. Respondent sibi ὁ μ ὲ ν — ἄ λ λ ο ς δ έ. καὶ μέν τις —, ἄλλος δὲ —, *hic* —, *alius* —, Iph. T. 1408. ὁ μὲν —, ὁ δὲ — ἄλλος δὲ — Suppl. 236. Hel. 1589. Herc. f. 974. Rhadam. fr. I (II), 6. Phoen. 1485. El. 801. Hec. 1155. εἷς μὲν —, ἄλλῳ δὲ — Herc. f. 984. ἐγὼ —, ἄλλοι δὲ —. Cycl. 406. Latet passim responsio in praecedentibus. πρῶτον μὲν — χερμάδας ἔρριπτον —, ὄζοισί τ' — ἠκοντίζετο, ἄλλαι δὲ θύρσους ἵεσαν — Bacch. 1097; cf. Suppl. 502. Saepe verborum lusui inservit ἄλλος aliud ἄλλος adiunctum habens. προσεῖπε δ' ἄ λ λ ο ς ἄ λ λ ο ν, *alius ad alium, Einer zum Andern.* οὐ προσοιστέος ἄ λ λ ο ς (θάνατος) π ρ ὸ ς ἄ λ λ ῳ Hec. 395. εὐτυχέστερος ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος Med. 1230. ἐγὼ δ' ἐπεγχέων ἄλλην (κύλικα) ἐπ' ἄλλῃ Cycl. 424. ἄλλαις δ' ἄλλα προσέβα — ὀδύνα Iph. T. 195. ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν Heracl. 16. (εἶπεν) ἄλλος εἰς ἄλλον δρακών Herc. f. 951. οὐδ' ἄλλον ἄλλου δεσπότην πεφυκέναι (πείσομαι) ib. 1344. ἄλλαι (πόλεις) παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι Erechth. XVII (I), 10. ἄλλον δι' ἄλλου Andr. 1248. ἄλλῳ δ' ἄλλο πρόσκειται γέρας Rhes. 107, *alii aliud, dem Einen dieses, dem Andern jenes.* ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει Hipp. 104. ἄλλος ἄλλοις μᾶλλον ἥδεται τρόποις Oen. fr. VIII (IV). ἄλλη πρὸς ἄλλο γαῖα χρησιμωτέρα Temen. fr. XII. ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων κυρεῖ Rhes. 107; cf. Iph. A. 1324. Heracl. 612. fr. inc. tr. CXVIII. ἄ λ λ α δ' ἄλλο φροῦδον Troad. 1322. στρέφει δ' ἄλλους ἄ λ λ ω ς εἰς ἁμέραν Andr. fr. XVI. ὁ μὲν τὸ κεῖθεν, ὁ δὲ τὸ κεῖθεν ἄλλος ἄ λ λ ο θ ε ν πεφραγμένοι Or. 1412. οἱ δ' εἰς ἔλεγχον ἄλλος ἄλλοθεν πιτνῶν Herc. f. 73; cf. Hipp. 1108. Iph. T. 319.

Or. 1476. Phoen. 1254. Hipp. 1107. ἐκπλήσομεν σφᾶς ἄλλον ἄλλοσ' ἐν στέγαις Or. 1127. ἄλλος ἄλλοσε στρέφει Suppl. 413; cf. Or. 1448. 1451. 1458. Bacch. 222. Hel. 127. Herc. f. 972. ἠκκάζετ' ἄλλοτ' ἄλλον Alc. 189. πηδᾷς ἄλλοτ' εἰς ἄλλους τρόπους Troad. 67.

4. Exquisitior est, licet non infrequentior, loquendi modus, quo, si unam vel plures eiusdem generis *species* commemorant Graeci, per ἄλλος vel ὁ ἄλλος ipsum deinceps *genus* adnectunt, nec tamen diserte exprimunt, ut quod ex notione speciei ante dictae facile cogitetur, sed per epexegesin alius speciei nomen addunt idque per attractionem cum ἄλλος construunt. Acute de hoc loco exposuit *Wunder*. ad Soph. Phil. v. 38, per mire quidem *ellipticas* eiusmodi dictiones vocans, quae, etsi multum conferant ad perspicuitatem et gravitatem orationis, tamen *pleonasmis* utique adnumerandae sunt. Praeivit Homerus Od. α', 132. (Τηλέμαχος Ἀθήνην) ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων — ἔκτοθεν ἄλλων μνηστήρων, i. e. ἐκτ. τῶν ἄλλων ἀνδρῶν, δηλονότι τῶν μνηστήρων; cf. ξ', 342. Nota Platonis in Gorgia p. 473, C. ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων. Ita Eur. Ion. 162. φοιτᾷς' ἤδη — πτανοὶ —. μάρψω σ' αὖ τόξοις, ὦ Ζηνὸς κῆρυξ —. ὅδε πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει κύκνος, i. e. ἄλλος πτηνὸς s. ὄρνις, δηλονότι κύκνος. χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας φθόνον — ἀλφάνουσι Med. 296, i. e. χωρὶς ἄλλου κακοῦ, δηλονότι ἀργίας ἧς ἔχουσιν, *praeterquam quod inertiae insimulantur*; vid. *Porson*. et *Matth*. ad l. Alia huiusmodi exempla ex tragicis collegit *Nevius* ad Soph. O. T. 8; cf. *Matth*. gr. p. 1542. not. *Nitzsch*. ad Hom. Od. 1, 132. Diversi generis sunt ii loci, in quibus ἄλλος per prolepsin apponitur significans id, quod verbo efficitur. Quorum e numero est μεταβαλὼν ἄλλους τρόπους Iph. A. 343; i. e. *mutatis moribus, ut essent alii*; cf. ib. 363. Similiter Med. 849. μετ' ἄλλων (quae verba ineptum est iungere cum praeced. τὰν οὐχ ὁσίαν) σκέψαι τεκέων πλαγάν, σκέψαι φόνον, οἷον αἱρεῖ, legerim μετ' ἄλλαν σκέψαι — πλαγάν, i. e. ἄλλαν μετασκέψαι πλαγάν, quod prorsus dictum ut Iph. A. 343. 363, *muta consilium mactandi liberos*: unde adnectit poeta: μὴ — μὴ τέκνα φονεύσῃς. Certe μετασκέπτεσθαι commendationem habet a verbis μετανοεῖν, μεταγιγνώσκειν, aliis.

ἄλλοσε, *aliorsum*. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο Hel. 364. ἐξέβην δ' ἄλλοσε Iph. T. 781. ποῖ δ' ἂν ἄλλοσ' ἢ 'πὶ βωμόν (διαφεύγοις;) Ion. 1255. αἱ τύχαι — ἄλλοτ' ἄλλοσε πηδῶσι Troad. 1206, *alias alio*. σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε Med. 1191. De ἄλλος ἄλλοσε v. s. ἄλλος, 3. extr.

ἄλλοτε, *alias*. V. s. ἄλλοσε et ἄλλος, 3. extr. Supprimitur alterum ἄλλοτε Hec. 28. κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ,

modo — modo, nunc — nunc. Vid. *Porson.* ad h. l. Idem factum Soph. El. 742, ut monet *Ellendt.* in lex.

ἀλλότριος, *alienus.* Opponitur *οἰκεῖος* fr. inc. tr. CCXLV. *τὸν τῇ φύσει οἰκεῖον* (s. v.) *οὐδεὶς καιρὸς ἀλλότριον ποιεῖ.* *ἐς οἶκον ἀλλότριον* Ion. 607. *ἐπὶ ξένας — ἐπ᾽ ἀλλοτρίας πόλεος* Andr. 137. *τἀλλότρια λέκτρα* Herc. f. 345. El. 1090. *τἀλλότρια κρίνειν κακά* Hec. 1240. *τἀλλότρια μὴ ᾽χειν* Hel. 914. *τἀλλότρια δειπνεῖν, alieno sumtu coenare,* fr. inc. tr. CCXXII. *Externus.* *ἐπ᾽ ἀλλοτρίαις ψήφοισι* El. 1317.

ἀλλόχροος. *δέμας ἀλλόχροον* Hipp. 176, de pallido et exsangui reginae vultu pristinum *mutatum habente colorem.*

ἀλλόχρως dicitur de barbaris, *qui alium habeant colorem* vel *habitum* atque Graeci ipsi. *ἀλλόχρως τις ἔνδημος ξένος* Andr. 880. *ἀλλόχρως ὅπλοισι, μιξοβάρβαρος* Phoen. 140; cf. v. 134.

ἄλλως, *alio modo, aliter.* *οὐκ ἔστιν ἄλλως* Med. 814. Suppl. 1224. *ὃς ἄλλως λέγει* Phoen. 362. *οὐκ ἄλλως λέγω* Hec. 302, *non diffiteor;* cf. *Pflugk.* ad Hel. 1106; ita Or. 708. Rhes. 164. 271. Hel. 1112. El. 1035. *οὐκ ἄλλως ἐρεῖς* El. 226. *στρέφει ἄλλους ἄλλως* Andr. XVI (VIII), 4. *εἰ ἄλλως* (*alia ratione s. condicione,* non tanquam rex) *τήνδε γῆν οἰκεῖν θέλει* Phoen. 521, ut *οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν ἄλλως ἢ ᾽πὶ τοῖς εἰρημένοις* ib. 593. *Alia ex parte, alioquin, ceteroquin, praeterea, übrigens, sonst.* *ἄλλως δ᾽ ἀδυνάτων ἔοικ᾽ ἐρᾶν* Herc. f. 318, i. e. *εἰ ἄλλων ἐρῶ.* Ita *εἶδος ἄλλως ἐκπρεπεστάτη γυνή* Alc. 334; vid. *Matth.* et *Herm.* ad h. l. *ἄλλως δὲ πάντων δυσμαχώτατον γυνή* Oed. fr. VIII (X). *ὀθνεῖος* (*γυνή*), *ἄλλως δ᾽ ἦν ἀναγκαία δόμοις* Alc. 536. *ἄλλως δ᾽ αἴτιόν τι καὶ νόμος γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον* Hec. 974; *Schol.* *ἄλλως τε*, quod a *Monkio* non male praelatum non dixerim: sensus enim: *ne malevolentiam in causa esse putes,* cur te non recta adspiciam, *sed quaedam praeterea causa est —.* Similiter *σὸν* (*παῖδα*) *γεγῶτ᾽, ἢ δῶρον ἄλλως;* Ion. 537, i. e. *εἰ μὴ σὸν γεγῶτα.* Etiam per *τε* ubi adnectitur *ἄλλως* est *ceteroquin, praeterea.* *ἄλλως τέ μ᾽ ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης εἰσῆλθε* Iph. A. 491. *ἄλλως τε τὴν σὴν ἄλοχον οἰκτείρω* Ion. 618. *ἄλλως τε πῶς ἂν μὴ διορθεύων λόγους ὀρθῶς δύναιτ᾽ ἂν δῆμος εὐθύνειν πόλιν* Suppl. 417; vid. *Matth.* ad l. Reliqui vocis significatus per levem explicandi sunt ellipsin. Ut enim comparativi saepe ita usurpantur, ut sententiam, quacum quid comparatur, cogitatione addas (*Matth.* gr. §. 457), ita etiam ἄλλως, ut in qua vis sit comparativi, levi ellipsi significat *aliter* s. *secus* quam fas est vel exspectaris i. e. *sine fructu, frustra.* *ἄλλως ἄρ᾽ ὑμᾶς, ὦ τέκν᾽, ἐξεθρεψάμην, ἄλλως δ᾽ ἐμόχθουν* Med. 1029 sq. *ἄλλως τούσδε μοχθοῦμεν πόνους* Hipp. 301. *ἄλλως εἴχομεν πόνους* Hel. 713. *μό-*

χθόνος ἄλλως ἐκόνησα Hipp. 1368. τί πονεῖς ἄλλως Heracl. 704. μοχθοῦμεν ἄλλως θῆλυν φρουροῦντες γένος fr. inc. tr. LV. ἄλλως ἄλλως — βούταν φόνον Ἑλλὰς αἴ' δέξει Hipp. 535. ἄλλως λέκτρ' ἔγημεν Αὐλίδι Iph. T. 638. ἄλλως ἄρ' αὐτὸν αἰχμάλωτον εἵλομεν Heracl. 962. Hinc *sine causa, temere, inconsiderate*: nam etiam quod inconsideratum ac temerarium fere *aliter* habet quam exspectaris. Sic iam Homerus Od. ξ, 124. ἄλλως — ἄνδρες ἀλῆται ψεύδονται, *lügen in's Gelag hinein*. ἢ δόξαν ἄλλως — κεκτῆσθαι μάτην ψευδῆ Hec. 489, ubi ἄλλως illustratur ac definitur verbis μάτην et ψευδῆ. μύθοις ἄλλως φερόμεσθα Hipp. 197. μῦθον τάδ' ἐς ἀνθρώπους ἤνεγκαν παρὰ καιρὸν ἄλλως Iph. A. 600. ἄλλως νομίζει, Ζεῦ, τὸ μηδὲν ὢν θεός Cycl. 354. φήμας ἡ τάλαινα Τυνδαρὶς ἄλλως κακὰς ἤκουσεν οὐδὲν αἰτία Hel. 621. βίον γὰρ ἄλλως δέλεαρ εὑρέθη τόδε (μαντεία) ib. 761. Hinc denique de iis dicitur, quae ut qualia sint diiudicetur, consideratione non opus est, i. e. *simpliciter, geradezu, schlechthin, nil nisi*: σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα Erechth. fr. XVII (1), 27. τάδ' οὐδέν· ἄλλως φροντίδων βουλεύματα γλώσσης τε κόμποι Hec. 626. τέκνα οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν Troad. 476.

ἅλμα (ἅλλομαι), *saltus*. κοῦφον ἅλμα ποδῶν Ἀχιλῆ El. 439. αὐτὸν ὤλεσ' ἅλμ' ἐπὶ ξίφος Hel. 95. Imprimis dicitur de praecipitatione. ὅθεν πετραῖον ἅλμα δισκευθήσεται Ion. 1268; cf. *Matth.* gr. §. 408, b. κοὐκ εἶμι πέτρας λισσάδος πρὸς ἅλματα Herc. f. 1148. βιαίων τυγχάνουσαν ἁλμάτων Hec. 1262. Vid. v. seq.

ἅλμη radicitus diversum est ab ἅλμα (s. v.), ut Lat. *sal* ab *salio, saltus*: illud enim ex ἅλς, haec vero ex ἅλλω ἅλλομαι formata, nec prorsus assentior iis, quae disserit *Doederl.* Syn. I. p. 175. Ut igitur ἅλς proprie significat *sal*, deinde *salsas* maris *aquas* et ipsum *mare*, sic etiam ἅλμη. ῥίψαι ἐς ἅλμην λευκάδος πέτρας ἄπο Cycl. 165. κῦμ' ἀλίκτυπον ἅλμας Hipp. 754. θῆρας, οὓς ἅλμη τρέφει Melan. fr. VI (XXII), 5. δίναισιν νοτίαις ἅλμας Hipp. 150. πιτνεῖ — ἐς ἅλμαν Med. 1286; v. *Matth.* ad Suppl. 693. ἔπαισαν ἅλμην Iph. T. 1391.

ἁλμυρός (ἅλμη), *salsus*. ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου κλῆδ' ἀπέραντον Med. 212. ἁλμυρὸν βάθος πόντου Tr. 1. θαλάσσης ἁλμυρᾶς ναυάγια ib. 438. Interdum apud Euripidem opponitur γῇ. γαῖαν — ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον Hipp. 1273. ἐν γῇ — ἢ καθ' ἁλμυρὰν ἅλα Tr. 76. Ἀσίαν ἣ παρ' ἁλμυρὰν ἅλα κεῖται Bacch. 17.

ἀλόγιστος, *cuius ratio* (λόγος) *habetur nulla, vilis, futilis*. ἀλόγιστόν (*nullius pretii*) τι τὸ πλῆθος Or. 1156. De fr. inc. VI, 2. v. s. ἀλήθεια.

ἄλογος, *irrationabilis.* Ἐλπίδες ψεύδουσιν αἱ ἄλογοι (*irritae, vanae*) βροτούς Protesil. fr. VI.

ἄλοξ (⏑), *sulcus.* βαθεῖαν ἄλοκα τραύματος, *ulcus*, Rhes. 796. δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα Herc. f. 164: „δορὸς ἄλοξ, i. e. *hastarum gladiorumque sulcus*, plagae sunt ac vulnera" *Barnes.* Deinde, quatenus est *sulcus segetis*, denotat *uterum* feminae, qui partum edit. μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα Phoen. 18, quem locum respicit *Etymol.* M. p. 70, 2. ἄλοξ, ἡ αὖλαξ — μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ. Εὐριπίδης Φοινίσσαις. Cf. *Blomfield* gloss. ad Aesch. Sept. c. Theb. 590.

ἀλουσία, *illuvies* (vid. *Döderl.* l. c. II. p. 45). ὡς ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλουσίας Or. 226.

ἄλουτος, *illotus.* ἄλουτος καὶ δυσείματος χρόα El. 1107.

ἄλοχος, *uxor*, derivatur ab alpha collectivo et λέχος. At opinioni veterum, qua femina nil sit nisi *partum edens*, magis est consentaneum ab ἄλοξ hanc vocem ducere. Eodem modo *uxor* derivandum esse puto a *sulcus*, ut ex *vellic—are* ortum est *vex—are*, quod Graece est ἕλκ—ειν. Ita quod Graecis dicitur γυναῖκα ἕλκειν Latinis est *uxorem vexare.* ἄλοχον ἄγεται Or. 248. ἄγου με εἴτε δμωίδ' ἐθέλεις εἴτ' ἄλοχον Andr. fr. XII (VI). μ' οὗτος — πόσις — ἄλοχον εἶχεν Tr. 960. ἡδὺ — συσκυθρωπάζειν πόσει ἄλοχον fr. inc. tr. CLII, 10. πᾶσα ἀνδρὸς κακίων ἄλοχος Oed. fr. V (II), 2. τέκνων θ' ἁμαρτεῖν — καὶ ἀλόχου κεδνῆς ib. VII (IX), 4; cf. Phoen. 1542. Tr. 21. τὴν ἐν οἴκοις ἄλοχον Andr. 946. ἀρίστης ἀλόχου Alc. 241. συνδυάδος φίλας ἀλόχου ib. 474; *Monk.* et *Dind.* cum aliquot codd. φιλίας; v. *Matth.* ad h. l. et ad v. 479. πιστῆς ἀλόχου ib. 883. ἄλοχον εὐσεβῆ Hel. 1294. ὦ τάλαιν' ἄλοχος Phoen. 1559. ἄλοχοι μέλεαι Tr. 144. 1120; cf. Andr. 1039. Hel. 1134. τὰν Μενελάου στυγνὰν ἄλοχον Tr. 132. πατρῴαν ἄλοχον Hipp. 1073. προδοὺς σὴν ἄλοχον Med. 578. τὴν σὴν ἄλοχον οὔποτ' αἰνέσω Or. 519; cf. Hec. 1277. Or. 367. 473. 587. Andr. 1027. Med. 994. 1394. Hipp. 801.

ἅλς *aequor* (v. s. ἅλμη). κἀθ' ἁλμυρὰν ἅλα Tr. 76. Bacch. 17; vid. ἁλμυρός. ποντίας ἁλός Hec. 610; cf. Hel. 128. Herc. f. 400. γλαυκὴν ἅλα Cycl. 16. Hel. 407. ἅλα πορφυρέην fr. inc. tr. CLXXXII; cf. Tr. 124. Εὔριπος κυανέαν ἅλα στρέφει Iph. T. 7. δι' ἅλα νύχιον Med. 211. ἐς οἶδμ' ἁλός Hec. 36. δίναις ἁλός Tr. 83. ἐν ἁλὸς ῥοθίαις El. 992. οἰκτρότατον (θάνατον θανεῖν) ὑγροῖς ἐν κλυδωνίοις ἁλός Hel. 1225; ita bene *Dind.* e coni. *Scalig.* probatum etiam *Elmsleio* et *Matthiae*, quem v. πέλαγος Αἰγαίας ἁλός Tr. 88. ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός Andr. II. p. 45 (fr. inc. tr. CXIV). ὦ ναίων ἅλα πόντιε Πόσειδον Hel. 1600. καθῆκ' ἐμαυτὸν εἰς ἅλα ib. 1630; cf. 1391. ἐν ἁλὶ

πολυπλανής Hel. 204. ἐν ἁλὶ κύμασί τε ib. 228. λούτρ' — οἴνους ἐξ ἁλός Hec. 780; cf. Andr. 1267. Iph. T. 300. ὑπὲρ ἁλός El. 459.

ἄλσος, *lucus*, a plurimis derivatur ab ἄλδω ἀλδαίνω, *alo*, ut ab *Ellendt.* in lex.: quae ratio si vera, totus terrarum orbis ἄλσος est: perridiculum enim quod *Damm.* proponit ἄλσος esse locum, ubi multae *arbores* ἀλδάνονται, quasi vero arbores tantum alantur. Rursus *Doederl.* Synon. I. p. 175. et II. p. 92. ducit ab ἅλλομαι, *salire*, ut sit *Springplatz*: quam stirpem etiam *Ellendt.* in lex. agnoscit, quatenus ἅλλεσθαι „*prosilientium* quasi herbarum" habeat significatum: quamquam ille quidem etiam in usum verbi peccat. Sine dubio ἄλσος stirpem quidem ducit ab ἄλω, sed quatenus primariam habet notionem *calefaciendi.* Nempe ἄλω (*halo*) et ἀλέω (*caleo*) cum derivatis suis ἀλέα ἕλη ἀέλιος σέλας σελήνη aliis originem trahit ab ἄω, *halo*, ut quibus omnibus communis subest *halitus* gravioris ac *vaporis* notio. Hinc demum ἄλδω ἀλδέω ἀλδαίνω, quae ipsa quoque *calefaciendi* proprie potestatem habent, deinde, quia quidquid nascitur ex *calore* potissimum incrementa capit, *fovendi*, *alendi.* Itaque ἄλσος proprie est *locus sole calefactus* s. *apricus* vel in universum *solum quod sol fovet*. Ita Temen. fr. XVIII, 4. ποιμνήια ἄλση sunt *pascua.* Similiter *nemus* a νέμειν derivandum; vid. *Doederl.* l. c. Deinde est silvarum *locus patens, quem sol fovet*, viretum, i. e. pars quaedam συνδένδρου τόπου (*Hesych.*), quae undique arboribus inclusa, ipsa tamen vacua est et aprica et cuius claritas opponitur opaco silvae. In his quum arae solemniter starent et choreae ducerentur in honorem dei (*Doederl.* l. c. *wo vorzugsweise den Göttern zu Ehren gesprungen* [*ime getanzt*] *wurde*), hinc ἄλσος, ut τέμενος, omnino *locum diis sacrum* denotat, et imprimis etiam *silvam* (*Hain*), quae, quia propter secretiorem naturam numini prae ceteris iucunda et eius quasi spiritu impleta esse videbatur, praecipue consecraretur diis. Qua in re mirifice congruit cum Latina voce *lucus*, quae ut ἄλσος a *lucendo* facta et de *loco* proprie *aprico* usurpata easdem deinceps notionis vicissitudines experta est. Huc pertinet *Hesychii* gl. ἄλσος, σύνδενδρος τόπος. Hac ἔρημα ἄλση καὶ θεῶν ἀνάκτορα Tr. 15. ἄλσος Ἀρτέμιδος Iph. A. 185. 1544; cf. 1548. Διὸς ἄλσος Herc. f. 359. Χθονίας ἄλσος ib. 615.

ἀλσώδης, *nemoralis.* μήτ' ἀλσώδεις ἴζου κρήνας μήθ' ὕπνῳ θελχθῇς Iph. A. 141. Ita vocantur loca opaca (v. ἄλσος fin.), qualia lucorum sunt, per quae leni susurru labuntur aquae; haec mystico quasi silentio obvoluta imprimis invitant ad somnum.

ἀλύειν (⏑–) ab ἀλᾶσθαι formatum ad animi fluctuationem transfertur significatque *mente vagari*, *ambigere*, *perturbari*, *insanire.* τί ταῦτ' ἀλύω; πιστέον πατρὸς λόγοις Hipp. 1182. τοιαῦτ' ἀλύει (in-

sanit) *νουθετούμενος ἔρως* Stheneb. fr. II, 1. Orestes furiis agitatus, *τί χρῆμ'*, inquit, *ἀλύω (conturbor) —; ποῖ ποτ' ἡλάμεσθα;* Or. 277; v. s. *ἀλλέσθαι.* Ita de ebrio Sileno Cycl. 433. *ἀσθενὴς — τῇ κύλικι λελημμένος πτέρυγας ἀλύει.* Interpretes quidem fere omnes *Musgravii* adoptant coniecturam *πτέρυγα σαλεύει*, quia „gravis animi perturbatio non cadat in Silenum." At *ἀλύειν* optime depingit eam animi condicionem, qua quis vino captus sui non compos est atque *delirat (irre sein)*, quae propria ac frequentissima verbi vis est. [Aptissima vulgata, inepta *Musgraviana* lectio, quam verbis *ὥσπερ πρὸς ἴξῳ* prorsus repugnare miror interpretes non perspexisse. *Const. M.*] De aspiratione huius vocis quid sit censendum v. s. *ἅλυσις.*

ἄλῡπος, *non afflictus, illaesus*, non tam de interno dicitur animi dolore, quam de externis malis divinitus immissis. *οὔπω γὰρ ἔφυ τις ἄλυπος* Iph. A. 161, ut Soph. El. 1002. *ἄλυπος ἄτης.* *ἐμοί γ' ἄλυπος δι' αἰῶνος ἂν ξυνείη* Alc. 478. „*ἄλυτος* errore typographico in Barnesianam utramque irrepsit." *Matth.* *ἄλυπος βίος* Bacch 1002. fr. inc. tr. LXXXVII. *ἄλυπον βίοτον* Teleph. fr. XXVIII (XXII), 3. *Active: non affligens, dolore vacuus, tristitiam pellens.* *οἴνου τέρψιν ἄλυπον* Bacch. 423. De amore fr. inc. tr. CLXV, 5.

ἄλυρος (ῠ), *lyra non consociatus s. adiutus.* Quum enim ad lyram plerumque in laetis festis cantaretur, *ἄλυρος* ut *ἄμουσος* dicitur de *lugubri cantu.* *δυσθρηνήτοις ὡς θρήνοις ἔγκειμαι τᾶς οὐκ εὐμούσου μολπαῖσι βοᾶς ἀλύροις ἐλέγοις* Iph. T. 146. [*Elmsl.* et *Dind.* *τᾶς — μολπᾶς* excluso *βοᾶν.* Et profecto perquam inflata est ac molesta oratio, ut verear ne *τὰς οὐκ εὐμούσους μολπὰς βοᾶν* glossa sit ad locutionem *δυσθρην. θρήνοις ἔγκεισθαι* adscripta, deinde in textum recepta et corrupta. Tum pertritus loci pleonasmus, cui simillimum habes in loco Helenae statim sequente. *Const. M.*] *ὅμαδον ἄλυρον, ἔλεγον* Hel. 185. *ἐν ἀλύροις ὕμνοις* Alc. 449. Sphingis cantilena vocatur *ἄλυρος μοῦσα* vid. *Valcken.*

ἅλυσις. *Etymol. M.* p. 72, 3. *ἅλυσις, ἡ — πεπλεγμένη σειρά —.* *Εὐριπίδης καλεῖ ἅλυσιν, ὅτι ἄλυτός ἐστιν.* Id est hariolari. Stirps est in *ἀλύειν* (s. v.), quod etiam spiritu aspero *ἁλύειν* exaratur testibus grammaticis (ap. *Ellendt.*) *Suida* ad Soph. El. 135, *Eustathio* p. 1636, 18. *Didymo* in anecd. Bekk. p. 380, 20, et in *λεξ. π. πνευμ.* p. 210: quorum sententias examinantem vid. *Ellendt.* in lex. p. 91. Multis iam locis dictum de aspiratione vocabulorum Atticis adamata, ut s. *Ἅιδης*, *ἅδην*, *αἱρεῖν.* Ubi quod non temere ac sine causa vocabula aspirata esse monuimus, idem cadit in *ἁλύειν.* Quum enim *ἀλύειν* sit *haerere, ambigere*, quid sit agendum, *laborare (schwanken, in Verlegenheit sein)*, qua

vi aspirari vocem non recte censet *Schaef.* ad Greg. 523, ἀλύειν quando spir. aspero notatur, graviorem animi perturbationem et eius describit, qui *mentis non compos* atque *confusus* est, et eius, qui seu dolore seu gaudio quasi *suspensus summopere dolet* seu gaudet, *exsultat*, *insanit*, *debacchatur* (*nicht bei Sinnen*, *in Verzweiflung*, *ausser sich sein*). Ita Soph. El. 135. cum Suida scribendum: ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἁλύειν: neque enim sermo est h. l. de *fluctuatione* animi (v. s. ἀλύειν), sed *exsultare* prae dolore atque *bacchari* Electrae dulce est. Hinc ap. *Eustath.* p. 555, 24. Ptolemaeus Ascalonita rectissime vocem aspirari iubet, quum de gaudio dicatur: v. ap. *Ellendt.* et *Damm.* s. ἀλύειν. Item ἁλύειν de eo dicitur, qui *in discrimine versatur*, ut Soph. Phil. 174. ἁλύει δ' ἐπὶ παντὶ τῷ χρείας ἱσταμένῳ, i. e. *quoties necessitas aliqua ingruit*, *in summo versatur discrimine*, *er ist in kritischer Lage* (*in Verzweiflung*) *bei jedem Bedürfniss*, *das sich* e i n s t e l l t. Atque ita vocem aspirandam esse arbitror etiam in eadem Fab. v. 1194, et Oed. T. 696; forsan etiam Eur. Or. 277. Stheneb. fr. II, 1. Hinc si ad externam rerum fluctuationem respicitur, ἅλυσις est *vacillatio* s. *libratio* (*das Schweben*), deinde (concr. pro abstr.) id quod ipsum libratur vel librationem adiuvat, *libramentum* (*die Schwebe*) i. e. *funis*, *vinculum*, *catena*, id quod paene digito monstrat Tacitinum illud Hist. 3, 23. *vincla et* l i b r a m e n t a *tormentorum*. Ita Or. 982. mel. τὰν οὐρανοῦ μέσον καὶ χθονὸς τεταμέναν αἰωρήμασι πέτραν ἁλύσεσι χρυσέαισι φερομέναν, quod proprie est *an goldenen Schweben* i. e. *Ketten*.

ἄ λ υ χ ν ο ς, *lucerna carens*, *obscurus*. κοίλοις ἐν ἄντροις ἄλυχνος In. fr. XVI (XXII).

ἀ λ φ ά ν ε ι ν (◡), *alere*, *nutrire*, quod si ad subiectum reflectitur est *sibi parere* s. *parare*, *quaestum facere*. Hinc non accurate schol. ad Med. 297. ἀλφάνουσι, εὑρίσκουσι. Eandem enim quam ἀλδαίνειν stirpem ἄλω habere patet, nec ferenda *Dammii* derivatio, apud quem vid. *Rost*. Ita ἀλφησταί non tam *sollertes* sunt, quam qui operando sese nutriunt s. victum parant, *industrii*, *operosii*, id quod imprimis patet ex S. Phil. 709. V. *Nitzsch.* ad Hom. Od. 6, 7. Ad hanc primariam notionem cum ironia quadam alludit Eur. in Med. 297. χωρὶς γὰρ — ἀ ρ γ ί α ς φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀ λ φ ά ν ο υ σ ι (σοφοί), i. e. quamvis inertes, tamen *in invidiam civium sibi parandam industriam collocant*.

Ἀ λ φ ε ι ό ς, n. pr. ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς El. 1273; cf. Aeol. fr. I (XXIII), 3. El. 863. Ion. 175.

Ἀ λ φ ε ό ς, n. pr., brevior est forma pro Ἀλφειός. Deus fluvialis. πρύμνας σῆμα ταυρόπουν —, τὸν πάροικον Ἀλφεόν Iph. A. 276.

Fluvius. πρὸς Ἀλφεὸν θύσοντες — Ὀλυμπίῳ Διὶ El. 782. παρὰ Ἀλφεῷ Φοίβου τ' ἐπὶ Πυθίοις τεράμνοις.

ἁλώσιμος, *qui capi potest.* γνῶναι τὸν ἐχθρὸν ᾗ μάλισθ' ἁλώσιμος Temen. fr. IX, 2. κεἰ μὲν ἦν ἁλώσιμος ναῦς διώγμασιν Hel. 1638.

ἅλωσις, *expugnatio.* πόλεως ἅλωσιν El. 1024. Τρωικῆς ἁλώσεως Hec. 1135.

ἅμα (⏑⏑). *Hesych.* s. ἅμα· — καὶ ἐκ διαφόρων τόπον καὶ εἰς ἕνα τόπον. Nec falso: nam liquet ἅμα stirpe cognatum esse cum ἀνά, quatenus est *passim*, *hic illic*, *et hac et illa parte:* quas partes si complecteris, *una* vel *simul* habes. Hinc *una* sc. parte. *Etym.* M. p. 75, 10. ἅμα ἐπίῤῥημα συλλήψεως ἢ ἀθροίσεως. Et quidem ἀν in ἀμ immutatum, ut quod vox depingit ipso sono exprimeretur. Clarum enim et μ̄ compresso et compresso ore pronuntiatum comprehensioni plurium partium exprimendae multo aptius inservire quam ν̄, et asperum spiritum celeritatis notioni, quae in comprehensione ista inest, multo magis convenire leni (v. s. ἀμᾶν). Restat hic ut tangam ἁ *collectivum* quod dicitur. Recte quidem an dicatur dubito. Neque enim illud ex ἅμα, sed ex ἀ *intensivo* eadem ratione ortum qua αμα ex ἀνά, siquidem fieri non poterat quin *intendendi* vis propria ad spatium tempusque translata *extendendi* vim nancisceretur (v. s. ἀθροίζειν). Quapropter illud quoque alpha aut *intensivum* dixerim aut *extensivi* certe nomine designarim. V. Praefat. *Una*, *simul.* πέποιθα — κοὐ πέποιθ' ἅμα Phoen. 279. καλὸν — σοφόν θ' ἅμα ib. 502. τόλμα — βούλησίς θ' ἅμα Andr. 702. ἁβρὸν — ἀσθενές θ' ἅμα Iph. A. 614. δυσγενὴς πένης θ' ἅμα Ion. 580. ὁ νόμος ἢ φύσις θ' ἅμα ib. 643. πένης σοφός θ' ἅμα Archel. fr. XX, 1. ἀμαθία δειλόν θ' ἅμα ib. XXXIII. Αὐτονόην Ἰνώ θ' ἅμα Bacch. 1226. συννοίᾳ θ' ἅμα Andr. 805; cf. Hec. 819. Or. 464. Cycl. 171. προσείπατε πατέρα — καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα — Med. 896. τίκτουσιν ἡμῖν πάντα κἀκτρέφουσ' ἅμα fr. inc. tr. III, 12. δύο λόγω προθεῖσ' ἅμα Phoen. 562. μὴ δύο σφαλῆθ' ἅμα Andr. 692. δύο γὰρ ἐξανδρᾷς ἅμα Suppl. 143. ἄμφω δ' ἅμ' ἐξέπνευσαν — βίον Phoen. 1463. ἀπ' ἀμφοῖν τοῖν νεανίαιν ἅμα — ἠκοντίζετο Iph. T. 1369. ὀργὴ γὰρ ἅμα σου καὶ τὸ γῆρας οὐ σοφόν Or. 490. ὑμῖν ὄνησιν — σπεύδουσ' ἅμα κἀμοί Iph. T. 579. ξίφους ἐφηψάμαν ἅμα El. 1225. ἅμ' ἑσπόμην Med. 1143. Iph. A. 457. Tr. 946. ἅμα δ' ἐπιβρέμει τοιάδε Bacch. 151. καὶ ταῦτ' ἅμ' ἠγόρευε καὶ πετρούμενος ἀνεῖρπε Phoen. 1184. Bacch. 1080. El. 788; v. *Matth.* gr. p. 1312. not. 3. Cum dat. *una cum.* Videlicet ἅμα etiam hic nil nisi *una* est et societatis notio, quam ad signandam valet *cum*, ipsi insita dativo. ἅμ' αὐτῷ Phoen. 178. Hipp. 54; cf. Tr.

802. *ἔποι' ἅμ' αὐτῇ* Tr. 1010. *πῶλος ὅπως ἅμα ματέρι φορβάδι κῶλον ἄγει* Bacch. 166. *ἅμα νύμφαις — κρούσω πόδα* El. 179. *τί οὐχ ἅμ' ἐξωρμᾶτ' ἐμὴ μήτηρ πόσει;* ib. 642. *ἅμ' ἡλίου πτέρυγι θοῇ* Ion. 122. *ἅμ' ἱππεύοντος ἡλίου κύκλῳ* ib. 41. Ita *Musgr.* pro *ἀνιππεύοντος;* vid. *Matth.* *ἅμ' ἡμέρᾳ* El. 78. *ἔλεξε δ' ἅμα γέλωτι παραπεπληγμένῳ* Herc. f. 935. *ἥξει τε χορεύσων ἅμα βακχεύμασι* Bacch. 567. Adiungitur etiam *σύν.* *πηδᾷ ἅμα σὺν Βάκχαις* Ion. 718. Item *ἐν.* *ὅτ' ἐν νεανίαισι Θηβαίοις ἅμα θηρῶν ὀριγνῷτο* Bacch. 1252; vid. *Matth.* ad h. l.

Ἀμαζών, *Amazon.* *ὁ τῆς φιλίππου παῖς Ἀμαζόνος* (Antiopae) *Ἱππόλυτος* Hipp. 581. *Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος* ib. 10. *τὰν ἄνασσαν ἱππίαν Ἀμαζόνα* ib. 307. *τὸν ἱππευτὰν Ἀμαζόνων στρατὸν* Herc. f. 408. *Ἡρακλέης Ἀμαζόνων σκυλεύματ' ἤνεγκεν θεῷ* Ion. 1145.

ἀμαθής (⏑) proprie est *iners*, i. e. qui *artibus* ac disciplinis non doctus est et exercitatus (v. s. *ἀμαθία*). Itaque non ad naturalem animi inscitiam respicit, sed de eo dicitur, qui artium ac literarum expers est, *indoctus, ineruditus, rudis, ignarus, ἀπαίδευτος.* *μὴ 'μαθὴς ἔργων ὕπο*, *rerum usu exercitatus*, *praktisch geübt*, Suppl. 421; v. s. *ἔργον.* *δόξει τις ἀμαθεῖ σοφὰ λέγων οὐκ εὖ φρονεῖν* Bacch. 480. *ὁ δ' ἐμὸς γενέτας καὶ σός γ'* (Ion) *ἀμαθὴς — ἔῤῥει* Ion. 916, ubi *ἀμαθής* est *matrem ignorans* (cf. *Matth.* ad v. 914): consulto enim poeta ita loquitur, quia Ion, quum divini sit generis (*σός γε*), non facile sibi persuaderi sinit nisi *edoctus* Creusam esse matrem. [Longius hoc repetitum: matrem cognosse Ionem non refert, sed ipsum esse cognitum: itaque *ἀμαθής* aut passiva vi *ignotum* esse puto, id quod optime quadrat ad *ἔῤῥει*, aut corruptum. *Const. M.*] Hoc sensu *ἀμαθής* etiam ad res refertur, quae *cultu carent* ac *disciplina: incultus, rudis.* *θορύβῳ τε κίσυνος κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ* Or. 903. *ῥώμη — ἀμαθὴς πολλάκις τίκτει βλάβην* Temen. fr. XI. Deinde *ἀμαθής* imprimis est qui experientia et usu non est edoctus, *imperitus.* Itaque de eo dicitur, qui in vita communi et quotidiana hominum consuetudine *incultus* ac *rudis* nec legibus vitae socialis sese accommodare didicit nec loco ac tempori servire: *rudis, agrestis, imperitus, imprudens, vecors.* *μὴ 'μαθεῖς ποίει θεάς* Tr. 981; cf. 972. *ἐκμαρτυρεῖν — τὰς αὐτοῦ τύχας εἰς πάντας ἀμαθές* Oed. fr. XIV (XIII), 2. *εἰ δὲ τῶν θεῶν κρατεῖν βούλει, τὸ χρῄζειν ἀμαθές* Troad. 965. *ἀμαθὲς καὶ τὸ βούλεσθαι τάδε* Or. 694. *ἃ* (peccata) *συγκαλύψαι — χρόνῳ χρῄζοντες — ἥμαρτον ἀμαθῶς* Phoen. 881. *ἀμαθέστερός γ' ὢν* (Phoebus iubens matrem occidere) *τοῦ καλοῦ καὶ τῆς δίκης* Or. 417. *συνετὸν ἄτολμον ἢ θρασύν τε κἀμαθῆ* Oed. fr. XI (VI), 2, ubi v. *Matth.* Etiam hoc sensu ad res transfertur; cf. *Matth.* gr. p. 1002. not. Heracl.

460. τοῖς σοφοῖς εὐκτὸν σοφῷ ἔχθραν συνάπτειν μὴ 'μαθεῖ φρονήματι, *cum stolida ferocitate* (*Liv.* VII, 5): nam αἰδοῦς καὶ δίκης ἂν τύχοις. ἀμαθεῖς (i. q. ἀμαθής) Ἄδραστος χάριτας ἐς σ' ἀνήψατο Phoen. 572. μήτ' εἰς ὄνειδος ἀμαθὲς (i. q. ἀμαθῶν) ἔλθωμεν Iph. A. 999. Hinc *inertiam* vel *tarditatem* denotat Herc. f. 347. ἀμαθής τις εἶ θεὸς ἢ δίκαιος οὐκ ἔφυς; nam qui in aliqua re est ἀμαθής, nil valet, in agendo est *tardus* et *lentus*. De Hel. 1069 ἀμαθῶς v. s. ἀπαθής.

ἀμαθία. Nusquam apud Euripidem ceterosque tragicos exstat forma ἀμάθεια, ut valde errat *Passov.* in lex.; cf. *Matth.* gr. p. 185, et s. ἀλήθεια. Nam forma — εια in iis substantivis praeferenda esse videtur, quae a verbis in — εω — ενω desinentibus originem ducunt, ut ἀμέλε — ια ab ἀμελέ — ω, εὐσέβε — ια ab εὐσεβέ — ω, ἀλήθε — ια ab ἀληθε — ύω; ἀμαθ — ία contra est a μήθ — ω, ἔμαθ — ον. Si igitur ἀμάθεια invenitur, haec forma serioris est temporis, quo adiectivo ἀμαθ — ής adaptandam esse formam in — εια temere putabant. Ad usum quod attinet, ἀμαθία est *imperitia*, *imprudentia*, *stultitia*. σὺν ὄχλῳ ἀμαθίᾳ Antiop. fr. XXXI (XII), 4. θεοῖσι προσθεὶς ἀμαθίαν κακῶς φρονεῖν Hipp. 951. τὴν Κύκλωπος ἀμαθίαν κλαίειν κελεύων Cycl. 172. ἀμαθίᾳ θανεῖν Herc. f. 1254; cf. ib. 172. ὁ πλοῦτος ἀμαθία (*inertia*) δειλόν θ' ἅμα Archel. fr. XXXIII. χρυσὸς ἀμαθίας μέτα ἄχρηστος Antig. fr. XII, 1; cf. ἀπειρία. πατὴρ ἐς αὐτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει ὄψιν τυφλώσας Phoen. 770. ἀμαθίαι δυοῖν — αἴσχιστον κακόν Phoen. 587; *Dind.* ἀμαθία. οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτεκεν ἂν ἡ Διὸς δάμαρ Λητὼ τοσαύτην ἀμαθίαν (Dianam) Iph. T. 386; cf. Troad. 972. σὲ δ' ἀμαθίας γε (δίκην δοῦναι δεῖ) κἀσεβοῦντ' ἐς τὸν θεόν Bacch. 490. εἰ κακῶς νομίζομεν τιμᾶν τὸν ἐσθλόν, ἀμαθίαν ὀφλήσομεν Hec. 327. ἐς τοῦτο δ' ἥκεις ἀμαθίας —, ἣ παιδὶ πατρὸς — τολμᾷς ξυνεύδειν Andr. 170; cf. El. 918. Ion. 374. τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας (quibus vetant libertatem dicendi) φέρειν χρεών Phoen. 396. ἔνεστιν οἶκτος ἀμαθίᾳ μὲν οὐδαμοῦ, σοφοῖσιν δ' ἀνδρῶν El. 294. *Inhumanitas, rusticitas, insolentia, feritas.* αὐθάδης γεγὼς πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο Med. 224. ἐν τοῖς κακοῖσι συγγένει' ὅταν παρῇ τραχεῖα κὠξύθυμος, ἀμαθίαν ἔχει fr. inc. tr. CCXXXI.

ἀμαλός. *Hesych.* ἀμαλόν· ἀπαλόν, ἀσθενῆ· Εὐριπίδης Ἡρακλείδαις, quae iam *Hemsterh.* et *Wessel.* pertinere divinarunt ad Eur. Heracl. 75. ἴδετε τὸν γέροντ' ἀμαλὸν ἐπὶ πέδῳ χύμενον, ubi antehac legebatur ἴδετε τὸν γέροντα μᾶλλον ἐπὶ π. χύμ.

ἀμᾶν (⏑), *metere*, *mähen*. Quam vocem levius tractavit *Ellendt.* in lex. Soph., si diversa duo verba fingit, ἀμᾶν, *metere*, et ἀμᾶν, *condere*. Cf. *Herm.* in ephem. antiqu. Darmst. 1835. p. 755. *Bekker.* Anecd. p. 386,

30. *Bachm.* ib. I. p. 78. ἀμᾶν· θερίζειν, παρὰ τὸ ἅμα. *Hesych.* ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀνέχειν. Recte, quod ad ἅμα: pariter *sammeln* factum ex *samm* — *t* (*zusammen*): lenis enim Ionismo debetur spiritus, quem olim in ἅμα iuxta asperum obtinuisse docet antiquior forma ἄμυδις et cognatum ἀνά (v. s. ἅμα); cf. *Kuehner.* gr. §. 380. not. 3. Prima vero quod apud Homerum plerumque producitur, eius rei causa esse videtur, quod, quum Attici aspirationem ament (v. s. Ἅιδης, ᾅδην), antiqui contra epici vocabula lenientes, ut eiusdem ponderis momentum iis addant, vel duplicant literam, ut in ἄδδην pro ἅδην, vel primam producunt, ut in ἀμᾶν pro ἀμᾶν. Itaque primaria verbi vis est *simul corripere, colligere, zusammenraffen;* cf. *Damm.* s. v. et impr. *Herm.* ad Soph. Ant. 597. Deinde, imprimis in *medio*, est *metere*, quia metentis falx permagnum culmorum numerum *uno ictu corripit.* [Huc referenda elegantissima imago, qua Sophocles Antigonam in cognomine fab. (602) cum extrema arboris radice comparans κᾆτ' αὖ νιν φοινία, inquit, θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κοπίς, *et iam inferorum eam demetit falx.* Quis enim falcis memor, quam nos quoque Morti tribuere consuevimus, vel momentum dubitabit de veritate scripturae κοπίς? Videlicet totus ita ubique scribendus locus: νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις· κᾆτ' αὖ νιν (ῥίζαν) φοινία θ. τ. νερτ. ἀμᾷ κοπίς. Libri ῥίζας τέτατο — κᾆτ' — κόνις. Et κᾆτα quidem dolori et indignationi aptissime inservit. *Const. M.*] Similiter apud Euripidem in *In.* fr. XII (IV), 4. a prima notione ad alteram per comparationem transitur his verbis: πάντοθεν θηρώμενοι σύμμικτα μὴ δίκαια καὶ δίκαι' ὁμοῦ ἔπειτ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος. Hinc in acie qui occumbunt dicuntur ἀμᾶσθαι κόνιν (*in's Gras beissen*), cui similes sunt Homericae dictiones κονίαις μίγνυσθαι vel μιαίνεσθαι, ὀδὰξ λάζεσθαι γαῖαν, atque etiam similius Horatianum *pulverem colligere* et Virgilianum *mordere humum.*

ἅμαξα, *plaustrum.* τρισσῶν ἁμαξῶν ὡς ἀγώγιμον βάρος Cycl. 384. ἁμαξῶν ἑκατὸν βάρος ib. 471.

ἁμαξήρης, *plaustris agendis aptus.* τήνδ' ἁμαξήρη τρίβον i. e. ἁμαξιτόν Or. 1251.

ἁμαξιτός, *via trita* vel *publica.* *Hesych.* ἁμαξιτόν, ὁδὸν δημοσίαν καὶ ἁμάξαις διαπορευτήν. πλατείας πεδιάδος θ' ἁμαξιτοῦ Rhes. 283. δίκροτον εἰς ἁμαξιτόν El. 775.

ἁμαξοπληθής, *plaustrum implens, amplus.* λαᾶν ἁμαξοπληθῆ Phoen. 1165.

ἁμαρτάνειν, *peccare.* ἁμαρτοῦσ' ᾔσθετο Or. 575. ἐκεῖνος ἥμαρτ', οὐκ ἐγώ ib. 595; cf. 1630. Phoen. 881. Med. 191. 800. Hipp.

323. 464. 507. 615. 916. Alc. 1102. Suppl. 250. *ἐπὶ τοῖς πρόσθεν ἡμαρτημένοις* Troad. 1028. Ion. 1327. *ἠνέσχοντο ἡμαρτηκότες* Herc. f. 1319. El. 1036. Oenom. fr. I. fr. inc. trag. VI. Hinc *ἁμαρτάνειν εἴς τινα. ἃ εἰς ἔμ' ἡμάρτηκε* Hipp. 21. *τίν' ἡμάρτηκεν εἴς σ' ἁμαρτίαν;* ib. 320. *ἣν ἁμαρτίαν εἰς ἔμ' ἁμαρτάνεις* Andr. 318. *Non accipere, non assequi. γῆ ἁμαρτοῦσ' ὧν χρεὼν αὐτὴν τυχεῖν κακὸν δίδωσι καρπόν* Hec. 594. *ἐλπίδων ἡμάρτομεν* Med. 498. Rhes. 581. *οὐκ ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γε* Med. 867. *ἣν δ' οὖν ἁμάρτω τῆσδ' ἄγρας* Alc. 853. *τῆς τύχης ἡμάρτανον* Troad. 639. *Carere. ἥνπερ μὴ φρενῶν ἁμαρτάνῃ* Alc. 328. *τέκνων ἁμαρτεῖν* Oedip. fr. VII (IX). *Amittere, privari. σώφρονος γυναικὸς ἡμάρτηκας* Alc. 618 sq.; cf. ib. 142. 343. 882. *τοιαύτης ἁμαρτήσει γυναικός* Orest. 1207. *γυνὴ ἀνδρὸς ἁμαρτάνουσ' ἁμαρτάνει βίου* Andr. 373. *Aug. M. Ἁμαρτάνειν (ἁμαρτᾶν)* compositum videtur ex *ἅμα* et *ἄρειν (ἀρτᾶν ἀρτύειν)*, ut proprie sit *zusammenfügen, —knüpfen, anknüpfen.* Quod ad omnia principio facinora relatum ita tamen deflexit usus, ut *κατ' ἐξοχήν* de *vitiis* ac *maleficiis* diceretur et denotaret *peccare (etwas begehen, fehlen).* Cui deductioni opportunissima Latina vocabula *committere (commissum)* et *admittere (admissum)*, quae eadem a *coniungendi* et *adiungendi* vi ita degenerarunt, ut etiam simpliciter significarent *peccare.* Cic. pro Cluent. c. 23. *idcirco his legibus condemnatus est, quod contra aliam legem commiserat.* Cf. pro Mil. c. 23. At vid. impr. s. *βλαστάνειν.* Quum vero qui *peccat* a recta via *aberret*, hinc *ἁμαρτάνειν* cum genitivo coniunctum omnino *aberrandi* vim accepit, ex qua variae illae *non assequendi, carendi, amittendi* notiones emanaverunt. [Alia *Buttmanni* de vocabuli origine sententia in Lexil. I. p. 137, 4, a *μέρος* et *μείρειν* illud ducentis cum alpha priv. Quam rationem nequaquam repudiarem, nisi tum aspiratio, quam alpha priv. nunquam admittit (v. s. *Ἅιδης*), tum etiam mirabilis verborum *ὁμ—αρτεῖν* et *ὁμ—αρτῇ* similitudo adversaretur, quae mutato sono ex *ἁμ—αρτᾶν* et *ἁμ—αρτῇ* facta ut *ὁμός (ὁμοῦ)* ex *ἅμα.* Atqui *ὁμαρτεῖν* proprie nihil est nisi *conserere (zusammenfügen)* et *ὁμαρτῇ coniunctim* i. e. *simul.* Ergo idem proprie verbi *ἁμαρτάνειν* significatus. *Dammii* ut solet absurda derivatio. *Const. M.*]

ἁμαρτία, peccatum, imprimis de iis dicitur, quae quis invitus vel inscius commisit. Ita vocatur Thesei in Hippolytum peccatum Hipp. 1409. Hinc *τὴν σὴν ἁμαρτίαν τὸ μὴ εἰδέναι — ἐκλύει κάκης* ib. 1334. *Θησεὺς τίν' ἡμάρτηκεν ἔς σ' ἁμαρτίαν;* ib. 320. *ἁμαρτίας ὕπερ, ἣν εἰς ἔμ' — ἁμαρτάνεις* Andr. 317. *εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν* Or. 76; cf. Bacch. 29. *ἁμαρτίαν τῆς σῆς γυναικὸς ἰώμενος* Bacch. 648. *τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἁμαρτίας* Ion. 426. *συγγνώσεταί σοι τήνδ' ἁμαρ-*

τίαν Andr. 841. ἐρεῖ καθ' ἡμῶν πατρὶ σὰς ἁμαρτίας Hipp. 690. τῆς πάροιθ' ἁμαρτίας δίκας παρασχεῖν Andr. 1107. Διὸς γράφοντος τὰς βροτῶν ἁμαρτίας Melan. fr. XII (III), 5. μηδὲ ταῖς ἐμαῖς ἁμαρτίαισι παῖδα σὸν (me) κατακτάνῃς Bacch. 1119. τὴν ἁμαρτίαν λέχους Bacch. 29; cf. Hipp. 320.

ἀμαρτύρητος, *non testatus*. οὑμὸς ἀμαρτύρητος — πόσις ὡς τούσδε παῖδας οὐκ ἂν ἐκσῶσαι θέλοι Herc. f. 290; vid. *Matth.* ad h. l.

ἀμαυρός, *inanimis*, *invalidus*, *tenuis*. Ita dicitur senis ποδὸς ἀμαυρὸν ἴχνος Herc. f. 125. γήρᾳ τρομερὰ γυῖα κἀμαυρὸν σθένος ib. 231. Hinc Soph. O. C. 1018. Creon omni ope destitutus rectissime vocatur ἀμαυρὸς φώς, quod cave cum *Hermanno* corrigas; v. *Wund.* Deinde ad externam vitae condicionem refertur estque *obscurus*, *ignobilis*. αὐτή τ' ἀμαυρὰ κοὐ τύραννος Androm. 203. V. ἀμαυροῦν.

ἀμαυροῦν. Mire vagatur huius verbi notio, quia grammatici plerumque ex unius tantum loci vado aliunde exortos rivulos derivant neque per etymologiam nisi ex genere verborum species deducunt. Neque quae *Herm.* ad Soph. O. C. 1022, et *Wund.* ad eiusdem fab. v. 1015. hac de voce depromunt approbare possum. Repugnat enim ἀφαυροῦν, quod cognatum esse patet, et μαυροῦν, quod si μαίρω (μαρμαίρω) stirps esset nullo pacto dici posset. Imo ἀμαυρός stirpem ducit a privativo αν, ν mutato in μ (vid. s. μή), et ἄω (ἄϝω) αὔω, i. e. *vim vitalem habeo*, *vigeo*, unde alpha abiecto μαυροῦν eodem modo ortum quo pro ἀνώνυμος dicitur νώνυμος; vid. *Matth.* gr. p. 127. Similis *Dammii* deductio, nisi quod perperam de euphonico μ et de *lucendi* vi cogitat. Hinc ἀμαυρός proprie est *vitali vi carens* et ἀμαυροῦν *vigorem* vel *vim vitalem eripere*, i. e. *exanimare*, ut ἀφαυροῦν. Ita Hipp. 816. τίς σάν, τάλαιν', ἀμαυροῖ ζωάν. Neque In. fr. XI (III). πολλοὶ — τῷ θράσει τὰς συμφορὰς ζητοῦσ' ἀμαυροῦν κἀποκρύπτεσθαι κακά, *obtenebrare* est ἀμαυροῦν, sed de constanti dicitur et inconcusso homine, qui calamitati fortiter resistens vim eius quasi *exanimat* atque infringit.

ἄμαχος, *invictus*, *inexstinctus*. φθόνον ἄμαχον Rhes. 456.

ἀμβάτης, v. ἀναβάτης.

ἀμβλύς a *Dammio* derivatur ex ἀναβάλλω: non male, quod ad formam, sed pessime, quod ad sententiam. Etenim cognatum esse videtur cum ἀμβλακεῖν (ἀμπλακεῖν), πλάζεσθαι (πλανᾶσθαι; v. s. v. et s. ἀλᾶσθαι) et significare proprie *errantem*, *mente captum*, *obtusum*, *stupidum*, *hebetem*. Inde ad animum transfertur, cuius vel sensus vel affectus nescio quo pacto vi sua amissa quasi *hebetati sunt*. Ita Aesch. Eum. 238. Orestes, cuius furorem et iracundiam multa itinera et frequens hominum consuetudo obtuderant et compescuerant, semet ipsum vocat ἀμβλὺν ἤδη

προστετριμμένον — *πορεύμασιν βροτῶν*, i. e. *sedatum*, *expiatum*, ubi non male *Od. Mueller*. *der Frevel ist abgestumpft*. Lumen his affundunt ea, quae habet Euripides in Aeol. fr. XIX (inc. tr. CLXVII), 5. εἰ — μὴ μακρὰν διὰ πόνων ἐναυστόλουν, εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν· νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκὼς πόνων, i. e. multo malorum usu *hebetatus sum* et assuefactus malis. [Favent derivationi isti ἀμβλόω ἄμβλωσις et quae sunt eius generis (*Fehlgeburt*). Tamen mirum quantum allicior et pertrahor, ut ἀμβλύς ex privativo αν et βλέπω (βλάω, λάω), ut λεύσσω ex λάω, ἀλύω ex ἀλαός, formatum esse credam atque proprie pariter atque ἀλαός denotare *caecum*, *oculis hebetem* (*blöde*), deinde ad mentem relatum omnino *hebetem*, *stupidum* (*blödsinnig*). Quid igitur, si ἀμβλακεῖν ipsum quoque originem duceret ab αν vel α priv. et λάω, ut proprie idem esset quod ἀλᾶσθαι (s. v.); unde ἀμπλακεῖν et abiecto alpha πλάκειν (*Hesych*. πλακίησι), πλάζειν, πλανᾶσθαι. V. s. ἀμπλακεῖν. *Const. M.*]

ἀμβλώψ, *hebes*, *caecutiens*. κατ' εὐφρόνην ἀμβλῶπες αὐγαί Rhes. 737.

ἀμβρόσιος, *immortalis*, *divinus*, apud Euripidem in melicis modo invenitur. κρῆναι ἀμβρόσιαι χέονται Ζηνὸς — παρὰ κοίταις Hippol. 748. De homine, qui *divinam* prae se fert speciem, dicitur ib. 136. κατ' ἀμβροσίου στόματος. Hinc χάρις ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων Med. 983; ubi vid. interprett. De stirpe vocis vid. *Buttm*. lexil. I. p. 131 sq. De genere *Matth*. gr. p. 296, ubi haec omissa vox est.

ἀμβροτόπωλος, *divinus equus*. Ita dicitur Troad. 536. equus Troianus a Graecis fabricatus. Ald. rell. ἄμβροτα πῶλον. De formatione vid. *Matth*. ad h. l.

ἀμέγαρτος, *non invidendus*. ἀμέγαρτα κακῶν Hec. 193. Vid. *Buttm*. lexil. I. p. 262, de hoc loco disserentem.

ἀμείβειν, *commutare*, *alterum pro altero sumere* s. *dare*. πέπλους μέλανας — λευκῶν ἀμείψασα Hel. 1203. πέπλους ἀμείψας ἀντὶ ναυφθόρου στολῆς ib. 1398. μορφὴν ἀμείψας ἐκ θεοῦ βροτησίαν Bacch. 4. τὸν σαυτᾶς ἔτλας πόσιν ἀντὶ σᾶς ἀμεῖψαι ψυχᾶς Alc. 463. τῶνδ' ἀμείβει θανάτους θανάτων Or. 1006, *pro hac caede aliam affert*. [Quibus in locis *genitivus* exstat eius, *pro quo* vel sumitur aliquid vel datur, quia si quid cum altero commutatur *de* suo id loco movetur vel relinquitur, id quod apparet ex loco Bacch. 4. *Const. M.*] δάμαρτ' ἀμείψας Alc. 47, *pro se uxorem tradens*. Hinc τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον — διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν Hec. 1159, *pueros alia post aliam per vices excipientes*. τίς ἀμείβει τὰν ἐμὰν (φυλακάν) Rhes. 527, *custodiam pro me suscipit*. Et in passivo: *commutari*, *invicem succedere*, *variare*.

ἕτερα ἑτέροις ἀμείβεται πήματα Or. 977, [ubi *dativus* est propter *coniunctionis* vim.] δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται (φόνῳ) Med. 1267, *caedes alia super aliam fit;* vid. not. ἄλλα ἄλλοθεν ἀμείβεται, μετὰ δ' ἵσταται ἀνδράσιν αἰὼν Hipp. 1108. Item in medio: *mihi commuto s. alterum pro altero sumo.* δυσόρφναια δ' ἀμφὶ τρύχη [vid. ἀμφιτρυχής] τάδε σκότι' ἀμείβομαι Phoen. 330, *squalidos hos pannos in vicem* (candidarum vestium) *mihi induo.* Hinc *locum mutare:* ἀμείβω κέλευθον Or. 1294, *huc illuc transeo. Transire locum.* πόρον σχιστὸν ἀμείβων Iph. A. 144. Τμῶλον ἀμείψασα Bacch. 65. κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα Phoen. 1186, *per scalam scandens.* Sic etiam in med. ἀμείψασθαι πύλας Alc. 755, *pedem suum limine efferre.* Similiter ὅταν δι' ἐχθρᾶς ποὺς ἀμείβηται χθονός ib. 278, *quando pes loco suo mutato per hostilem incedit terram.* Hinc περαιοῦται legendum videtur Androm. XL. Et intransitive. δι' αἱμάτων ἀμείβει Phoen. 1058, *mutata via per sanguinem incedit.* Vel *relinquere locum.* ἄμειψον δώματα El. 750. Hinc in medio saepe est *alterum* loco mutato *in suum locum sufficere, alterum excipere.* ἕως ἂν νὺξ ἀμείψηται φάος Rhes. 615, *nox lucem excipit* i. e. *lux pro nocte succedit.* πολλοῖσι κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἠμείψατο Cycl. 311, *multi damnum remunerationis loco sibi contraxerunt.* Et intransit. ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε Or. 1503, *malum malo succedit.* Imprimis medium est *se in alterius locum sufficere, in alterius l. succedere (ablösen)*, maxime verbis, i. e. *verbis excipere, respondere, erwidern.* λόγοις σ' ἀμείψομαι Hec. 1196; cf Hipp. 85. Or. 607. σφριγῶντ' ἀμείψει μῦθον Suppl. 478. πρῶτά τε πρὸς τὰ πρῶτ' ἀμείψομαι ib. 517. ἄμειψαί με Iph. A. 1206. σαθροῖς λόγοισιν ἐχθρὸν ἄνδρ' ἀμείψομαι Rhes. 639. ἔξεστι πρὸς ταῦτ' ἀμείψασθαι λόγῳ Troad. 903. ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι τοῖς σοῖσι τἀμὰ καὶ τὰ σ' αἰτιάματα ib. 917. Hinc denique *par pro pari referre.* σ' ἀμείψασθαι θέλω φιλότητι χειρῶν Or. 1047. οὐδ' ἀμείβεται (Δίκα) βροτῶν ἀσυνεσίας Phoen. 1718, *non rependet.* ἀμείψεται φόνον δικάζων φόνος El. 1093, *rependet. Aug. M.* [Ἀμείβειν et ἀλλάττειν propria vi differunt prorsus ut *commutare* et *immutare:* v. *Doederl.* l. c. III. p. 268, 2. Nam originem ducit ἀμείβειν ex ἀνά (v. s. μή), quod in compositis saepe idem sonare ac μετά cognoscas ex ἀναπλάσσειν — μεταπλάσσειν, ἀναστρέφειν — μεταστρέφειν, ἀνατρέπειν — μετατρέπειν, aliis (v. s. ἀνά), et ex ἕω (v. s. ἵημι) ἐϜω εὔω (ἀμεύω) εἴω εἰϜω εἴβω (λείβω), unde etiam σέω σείω σέϜω σεύω, χέω χείω χέϜω χεύω, et innumera alia (s. ἵημι). Quod ἕω quum *motum* qualemcunque vehementiorem exprimat, ἀμείβειν proprie est *um — werfen, um — wenden, um — legen* (τι — θ — εω) i. e. *ändern.* Cuius derivationis veritatem etiamsi non declararet synonymum

ἀμεύειν, tamen satis convinceret simillima formatio tum Graecae vocis μετα — βάλλειν (*umwerfen* i. e. *ändern*), tum Latinae *mutare* i. e. *movitare*, tum denique vernaculae *umwandeln*: nam *wandeln*, quod proprie transitivum, idem est quod Graecum ἔω. Ita non necessarium ἀμείβειν cum *Buttm.* Lexil. I. p. 112. per amplificationem ex ἀμφί (amb) formatum esse suspicari, id quod, si fieri posset propter formam, nullo pacto posset propter notionem. *Dammii* nugas praetereo.

ἀμείλικτος, *inexorabilis*, *durus*. ἀμείλικτον πατέρα στυγνόν τε Melan. fr. XXIV (XIII), 1.

ἀμείνων, *melior*. ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης Phoen. 602. ἀμείνων πρὸς φίλον γενήσομαι Iph. A. 1019. νεκρὸν ἀμείνον' εἰς ἐμὲ Alc. 435. οὐδὲ γὰρ δίπτυχοι τυραννίδες μιᾶς ἀμείνονες φέρειν Andr. 474. ἀμείνον' οἱ θεοὶ γνώμην ἔχουσιν Phoen. 1206. εὐβουλίας τῆς ἀμείνονος τυχεῖν Heracl. 111. ὅταν κακός τις ἐν πόλει πράσσῃ καλῶς, νοσεῖν τίθησι τῶν ἀμεινόνων φρένας Polyid. XII (Glauc. II). σκέψασθε νῦν ἄμεινον Or. 1292. λέξεις ἄμεινον Phoen. 462. ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε Med. 893. φρονεῖν ἄμεινον ἐξαύχει Διός Suppl. 504. ἐς τὸ κοινὸν δοὺς ἄμεινον ἂν μάθοις Iph. T. 673. ἐσθλῆς γυναικὸς οὐδὲν πέφυκ' ἄμεινον Melan. XIV (VII). νόθοι πολλοὶ γνησίων ἀμείνονες (εἰσί) Andr. 639. πολλοὶ (δοῦλοι) ἀμείνους εἰσι τῶν ἐλευθέρων Melan. X (VI), 2. κερδανεῖς ἀμείνονα Med. 615. αἴσχρ', ἀλλ' ἀμείνω τῶν καλῶν τάδ' ἐστί σοι Hipp. 500. μικρὰ γὰρ μεγάλων ἀμείνω λέχη El. 1099. Pro ἀγαθόν comparat. pro positivo; vid. gr. §. 457 (et s. ἄλλως). τὰ χείρονα πλείω βροτοῖσίν ἐστι τῶν ἀμεινόνων Suppl. 197. Impr. in neutro. ἄμεινον, ἢν σὺ κατθάνῃς, τόνδ' εἰδέναι Hec. 1006. δηλαδὴ σιγᾶν ἄμεινον Or. 787. σιγᾶν ἄμεινον ταἴσχρά Troad. 384. Ἀμείνων et οἱ ἀμείνονες sunt etiam *fortiores*, *robustiores*. νέος πεφυκὼς κἀξ ἀμείνονος πατρός (Agamemnone) El. 338. πενία — τρέφει μοχθοῦντ' ἀμείνω τέκνα καὶ δραστήρια Alex. XV, 4. οὐδεὶς — δεσπότας ἀμείνονας αὐτοῦ πρίασθαι βούλεται Syl. fr. III (IV); vel *potentiores*. θεῶν ἀμεινόνων τυχεῖν Heracl. 352; vel *nobiliores*, *proceres*, *optimates*, etiam in singul. ἀμείνον' ὡς λάβοι Διὸς πόσιν Troad. 978; cf. Dict. XI (X). ἢ δὴ νοσῶδες τοῦτο τοῖς ἀμείνοσιν Suppl. 423. τοὺς ἀμείνονας φίλους ἑλέσθαι Heracl. 178. οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν οἵ τ' οὐδὲν ὄντες Herc. f. 634; cf. ib. 211. Vis comparativi patet e loco Herc. f. 741. ὑβρίζων εἰς ἀμείνονας σέθεν. *Aug. M.* [Ἀμείνων unde originem trahat difficile inventu. A μένειν quidem et alpha privativo, quod *Dammii* commentum, derivandum non esse certum est. Sed neque, id quod multo probabilius, ex alpha priv. et μείων ortum esse pro certo affirmare ausim. *Const. M.*] V. s. μείων.

ἀμέλγειν, *mulgere.* μόσχους ἀμέλξας Cycl. 388. De stirpe vid. s. ἀμολγός.

ἀμέλεια, ἀμελία, *incuria, negligentia, securitas.* τὰ κατ' οἴκους ἀμελείᾳ παρεὶς ἐᾷ Antiop. fr. XXIII (XXIX), 2. ἀλλ' ἀμελίᾳ δός αὐτὰ (*ne cures ista*) καὶ φαύλως φέρε Iph. A. 850. In Antiop. fr. XXIII. libri habent ἀμελείᾳ; in Iph. A. 850. ἀμελίᾳ. Propter solum metrum ἀμελία scribere inconsideratum esset, quum etiam diphthongus sequente longa syllaba corripiatur. Nihilominus recte habet ἀμελία: nam ἀμέλεια est ab ἀμελεῖν, ἀμελία a μέλεσθαι; v. s. ἀμαθία. Quod vero *Ellendt.* ἀμεμφ—ία (i. e. a μέμφ—ομαι) alteram formam a metro flagitatam esse censet pro ἀμέμφεια ab ἀμεμφής, id falsum est: neque enim ullo loco exstat forma ἀμέμφεια.

ἀμελεῖν, *non curare, negligere.* οὐ γάρ ἠμέλησέ μου Ζεύς Hel. 45. οὔ ποτ' ἠμέλησε παιδός Ion. 1610. Cum accusativo iungitur ib. 439. παῖδας ἐκτεκνούμενος — θνήσκοντας ἀμελεῖ. Vid. *Matth.* gr. §. 348. not. 2. Hinc ἁ δ' ἀρετὰ θνατοῖς ἀμελεῖται Iph. A. 1094.

ἄμεμπτος, *irreprehensus.* ξενία τε λήψει — ὡς ἄμεμπτος ᾖ Cycl. 341. *Inculpatus.* ἄμεμπτος γυνή Iph. A. 1158.

ἀμενηνός unde descendat magna est grammaticorum dissensio. *Dammius* nescio quo artificio ex νέω ducit, *Ludov. Doederl.* in Lect. Homer. Spec. III. ex μένω, plerique pariter atque ἀμενής ex μένος. Prima absurda derivatio, altera per se probabilis, sed longioribus notionis ambagibus illigata, quam ut veritatis speciem prae se ferat, tertia si quaequam verisimilis. Ut igitur Λαμψακ—ηνός e Λαμψακός, ὀρ—εινός ex ὄρος, καματ—ηρός e κάματος, et diversis intervallis σκύτ—ινος e σκῦτος, ita ἀ—μεν—ηνός ad exemplum brevioris formae ἀμεν—ής factum e μένος. Affluunt enim Graeci duplicibus unius adiectivi formis, una breviore, prolixiore altera, quales sunt ἑσπέριος — ἑσπερινός, ἥσυχος — ἡσυχαῖος, ἡμέριος — ἡμερήσιος. Nec tamen spernenda alia vocabuli explicatio. Quid enim, si ἀμενηνός per literarum metathesin ex ἀνεμηνός factum esset, cuius generis innumera Graecorum linguae volubilitas progenuit (μηκάς — κεμάς, πρόσω — πόρσω, ἀριθμεῖν — ἀμιθρεῖν). *Venti* certe notio omnium optime quadrat in usum vocis Homericum, quo *somnia* et imprimis *mortuorum capita* ἀμενηνά praedicantur, tam levia illa quidem ac tenuia, ut levi quasi *vento* auferantur. Et ἀνεμηνός pro ἀνεμόεις esset ut ἀμπέλινος pro ἀμπελόεις. Sed haec lubrica atque incerta; illud certum, ἀμενηνός esse *fragilis, caducus, invalidus, inanis* (*ohnmächtig, hinfällig*). Ita Hecuba languida et corrugata, marito orbata ac liberis, serva denique et abiecta aptissime sese vocat νεκύων ἀμενηνὸν ἄγαλμα Tro. 193. Ita etiam Aiacem furoris vehementia fractum

et spectro assimilatum chorus appellat *ἀμενηνὸν ἄνδρα* Soph. Ai. 890. De tono in ultima posito vid. *Lob.* ad Ai. v. 890. *Const. M.* Eadem stirps est verbi *ἐκ—, κατ—ενήν—οθεν* (*Buttm.* lex. I. p. 266 sq.) i. e ex *ἐν* et *ἄω* (*ἀνθεῖν, ἄνεμος*), ut in *ἀν—ήνοθεν*, i. e. non simpliciter *inesse*, *insidere*, sed de iis dicitur quibus quid *vitale* insit quo *vigeant* (*ἄω*), *moveri*, ap. Hom. *undare* (wallen): unde *ἀμ—ενηνός* omnino est i. q. *ἀμ—αυρός* (s. v.).

ἀμενής (*μένος*), *invalidus*, *infirmus*. *ἀμφίπολον γραίας ἀμενοῦς* Suppl. 1116.

ἀμέργειν, *detrahere*, *demere*, *decerpere*. *χερὶ καρπὸν ἀμέρξων* Herc. f. 397. Stirps eadem atque sequentis verbi: *ἀμέργειν* enim cum *ἀμέρδειν* cognatum ut *ἔργειν* cum *ἔρδειν*.

ἀμέρδειν ab alpha priv. et *μέρος* (*μείρειν*) recte derivat *Buttm.* lexil. I. p. 137, 4. Quamobrem proprie est suam alicui *partem* vel *negare* vel *demere*. Hinc notio vel *privandi s. spoliandi*, qua Homero usitata *ἀμέρδειν τινὰ αἰῶνος, δαιτός, ὀφθαλμῶν*, vel *detrahendi*, *adimendi*, *eripiendi*. Huc trahendus qui molem annotationum excitavit locus Hec. 1028. *δώσεις δίκην, ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν λέχριος ἐκπέσῃ φίλας καρδίας, ἀμέρσας βίον.* Nolim enim cum *Herm.* construere *ὡς τις ἐκπέσῃ καρδίας ἀμέρσας βίον*, quae intolerabilis esset in re leviore tautologia. *Pflugk.* autem animum huc illuc torquens si *δώσεις δίκην ἀμέρσας βίον* coniuncta vertit *poenam capite lues*, falso vertit: nunquam enim *mortem* significat *ἀμέρδειν*: sin *ἀμέρσας βίον* cum proximis iuncta vertit *qui pessimo mortis genere afficiatur*, poetae tribuit quod ipsius est commentum. Idem tamen perspexit maiore post *δίκην* distinctione facta scribendum esse *ἐκπεσεῖ φιλ. καρδ. ἀμέρσ. βίον*, quod etiam *ἐκπεσῇ* duorum codd. lectio commendat: nam particulae *ὡς* cum coniunctivo in comparationibus coniunctio apud Atticum vel poetam inaudita. Nunc sensus elegantissimus *poenam lues: importuosas ceu quis in undas ex obliquo collapsus vita cara privabere, qui vitam eripueris.* Ita *ἀμέρσας* solemni vi dicitur ad Polydori caedem relatum: *dafür dass du ein Leben geraubt hast.* *Tertium* vero quod vocant comparationis est *inopinati* notio, siquidem *inopinato* et in undas aliquis delabitur et Polymestor profligabatur. *Const. M.* Nam quum quod *adimis* fere deperditur et evanescit, *ἀμέρδειν* c. accus. induit notionem *imminuendi*, *perdendi*, *corrumpendi*, id quod idem et eodem modo factum videris in *αἱρεῖν* et *absumere*. Huc spectat *Hesychii* glossa: *ἄμερδεν· ἠμαύρου, ἔβλαπτεν. ἀμερσίφρων· βλαβερός.* Ita Homerus Od. τ', 18. *ἔντεα καλά, τά μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει*: nam fumus dicitur arma *absumere* ac *perdere* oppleta

sordibus. Il. ν', 340. ὄσσε ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη, i. e. *absumebat vel praestringebat oculorum aciem.*

ἀμέτρητος, *immensus, innumerabilis.* τῶν ἀμετρήτων πόνων Hec. 783. τοῖς ἀμετρήτοις ἐρετμοῖς El. 433.

ἀμήτωρ, *matre carens.* θίας ἀμάτορος Παλλάδος Phoen. 670, quia ex Iovis capite exsiluit. Ion. 109 et 837. ἀμήτωρ dicitur Ion, quia ignorat quae sit mater. ib. 837. ἀμήτορα, — ἐκ δούλης τινὸς γυναικός, in adiectivo simul inest notio *spurii. Hesych.* ἀμήτωρ, κακομήτωρ.

ἀμηχανεῖν, *inopem esse consilii,* ἀπορεῖν. ὅπῃ τράπωμαι τῆς τύχης ἀμηχανῶ Or. 634. ποῦ ποτ' ὢν ἀμηχανῶ; Herc. f. 1105. ξυμφορὰν τήνδ' εἰσπεσοῦσ' ἀμηχανεῖς Andr. 984. *Ambigere, haerere.* ἀμηχανῶ ἔγωγε κοὐκ ἔχω μαθεῖν, εἴτε — εἴτε Oenom. fr. II, 1. ἀμηχανῶ πότερ' ἔχω τάδ' ἢ μεθῶ Herc. f. 1378. πῶς ἀφικόμεσθα δεῦρο; ταῦτ' ἀμηχανῶ Ion. 548. *Laborare, angi.* τίνος ἀμηχανεῖς πέρι Iph. T. 734. ταῦτ' οὖν ἀμηχανοῦμεν Heracl. 493.

ἀμηχανία, *inopia consilii.* φιλεῖ τᾷ δυστρόπῳ γυναικῶν ἁρμονίᾳ κακὰ δύστανος ἀμηχανία ξυνοικεῖν ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας Hipp. 163, de quo loco difficillimo vid. s. ἁρμονία. *Inopia auxilii, mendicitas.* τὸν ἀμηχανίας — δυσπέρατον αἰῶν' οἰκτροτάτων ἀχέων (exulis) Med. 647. Ambo loci sunt melicorum; itaque in Medea *Elmsl.* Doricam formam ἀμαχανίας de suo reposuit, in Hippol. *Monk.*, quos secuti sunt *Pflugk. Dindorf.*; in Aesch. fr. 290, 9. *Wellauer.* ἀμαχανίας; in Soph. Ai. 181. *Herm. Ellendt. Lobeck.* μαχαναῖς; contra in eiusdem Ant. 348, qui versus est choricorum, omnes μηχαναῖς; cf. *Dissen.* not. crit. ad Pind. Pyth. II, 90. In re dubia librorum auctoritati sedulo obtemperandum, ut apud Euripidem fecit *Matthias.*

ἀμήχανος proprie est is, qui *non habilis s. idoneus est ad aliquid machinandum, iners, ineptus, tardus, imperitus (unbeholfen, einfältig).* ταῦτα γὰρ λέγειν ἐπιστάμεσθα, δρᾶν δ' ἀμηχάνως ἔχει Oenom. fr. III, 5. Hinc opponitur σοφός (*Meister*). ἐς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται, κακῶν δὲ — τέκτονες σοφώταται Med. 408. Ad animum relatum τὸ κακοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις ἐν ταῖς σοφαῖσιν, ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ γνώμῃ βραχείᾳ μωρίαν ἀφῃρέθη Hippol. 643. Etiam de rebus dicitur, *quae nulla vel arte vel consilio effici possunt.* γενναῖα μὲν τάδ' εἶπας, ἀλλ' ἀμήχανα Heracl. 465. τἀμήχανα ζητῶν Alc. 200. τὰ δ' ἀμήχαν' ἐᾶν (χρή) Heracl. 707; cf. El. 529. Iph. A. 1397. Hinc omnino ad mentem transfertur maximeque est *inops consilii.* ὡς ἔγωγ' ἀμήχανος χρησμῶν ἀκούσας εἰμί Heracl. 473. *Inops auxilii*, quando quis in angustiis versans non habet, quomodo sibi subveniat vel sese expediat. τοῖς ἀμηχάνοις προσωφελεῖν Heracl. 330. Deinde de rebus dicitur, e

quibus te aegre expedias: *inextricabilis*, *inevitabilis*, *desperatus*, *perditus*, *molestus*. ξυμφορὰ ἀμήχανος Med. 392. πολλὰς ξυμφορὰς ἀμηχάνους ib. 552; vid. *Pflugk.* ὦ παθοῦσ' ἀμήχανα Hipp. 598. εἴ τι ἂν πάσχοι τις ἀμήχανον, ἀλκᾶς οὐ σπάνις εὐγενέταις Andr. 771. διδάσκαλον ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον ἔρωτα Hippol. fr. III (VI), 2. Hinc τὸ ἀμήχανον, *desperata rerum condicio*. δόμος μεθέστηκ' εἰς τἀμήχανον Heracl. 488. ὁρῶ γὰρ ἐλπίδ' ἐξ ἀμηχάνων, *e rebus desperatis*, El. 624. κίνδυνον ἐξ ἀμηχάνων ῥίπτοντες, εἴτ' οὖν εἴτε μὴ γενήσεται Heracl. 149; v. *Elmsl.* et *Pflugk.* ἔθη οὐκ ἐθισθέντες καλὰ σκληρῶς μεταλλάσσουσιν εἰς τἀμήχανα Autol. fr. I (III), 9, *aegre sese accommodant rebus adversis*, quibus explicatur v. 7. οὐδ' ἐξυπηρετεῖν τύχαις οἷοί τε. Hinc denique de iis rebus usurpatur, quarum nulla medicina (μηχανή) est vel quae compensari non possunt: *perditus*, *immanis*, plane nostrum *heillos*. σὺ τόλμαν τήνδ' ἔτλης ἀμήχανον; Hec. 1123. ὀργὴν ἀμήχανον κακόν Med. 447.

ἄμικτος, *insociabilis*. φίλοις ἄμικτός ἐστι καὶ πάσῃ πόλει Ix. fr. IV (II), 3. *Inaccessus*, *inhospitalis*. φεύγειν ἄμικτον ἄνδρα Cycl. 428. Κύκνον ξενοδαίκταν — οἰκήτορ' ἄμικτον (*unnahbar*) Herc. f. 393. ἄμικτον αἶαν Iph. T. 402.

ἅμιλλα, *concursus*, *certamen*. ἐρήτυσον τέκνα δεινῆς ἁμίλλης Phoen. 1267. δυεῖν ἅμιλλαν ξυντιθεὶς El. 95; vid. not. πρὸς ἁμίλλας ἦλθον μείζους Med. 1082. φονίους ἀνδρῶν ἁμίλλας ἔθετο Androm. 1020. Cum genit. ἐς χειρῶν ἅμιλλαν ἐξελθεῖν τινί Hec. 226. ἅμιλλαν προὔθηκας λόγων Med. 546. Suppl. 428. λόγων ματαίων ἅμιλλα Dict. fr. XVI (XIII), 3. λέκτρων ἅμιλλα Hipp. 1141. ἅμιλλα φρονήματος Andr. 213. ἅμιλλαν ἐπόνει ποδοῖν Iph. A. 413. κακῶν εἰς ἅμιλλαν ἔρχεται Troad. 617. ἅμιλλα αἵματος Hel. 1170, i. e. ἅμ. αἱματόεσσα; v. gr. §. 316 f. εἰς ἁμίλλας χαρίτων ὄρνυσθαι Iph. T. 1147. κυλίκων ἅμιλλαι Rhes. 364. ἐν ἁμίλλαισιν ἀνάγκας Bacch. 552. ξιφηφόρων ἐς ἀγώνων ἅμιλλαν Herc. f. 813. Cum adiect. εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων Med. 557, *multos liberos suscipere cupiens*. φιλόπλουτον ἅμιλλαν αὔξοντες Iph. T. 412; vid. gr. §. 446, 3, c. αὐτοσίδαρον ἅμιλλαν Hel. 361; vid. not. Πέλοψ ὁ τὰς τεθρίππους — ἁμίλλας ἐξαμιλληθείς Hel. 394. *Aug. M.* De stirpe v. s. ἁμιλλᾶσθαι.

ἁμιλλᾶσθαι proprie non tam est *certare*, quam *cominus ire*, *concurrere*, *contendere* (*wett-eifern*), siquidem stirpem ducit ab ἅμα et ἴω: nam terminatio —λλω vim habet intensivam, ut in κύλλω, κέλλω, στέλλω, βάλλω, θάλλω, itemque in ἄελλα ab ἄω, in θύελλα a θύω. Hinc omnino est *aemulari*, *contendere*, *certare*, maxime verbis, *altercari*. Quo sensu saepe cum accusativo iungitur et praepositione πρός. πρὸς οὐδέν' ἡμιλ-

λᾶτο Herc. f. 960. ἁμιλληθῶ λόγοις πρὸς νουθετήσεις σάς ib. 1255. πρὸς τοὺς σθένοντας θεοὺς ἁμιλλᾶσθαι Iph. T. 1479. Crebrius natura sua cum dativo construitur eius, quocum certamen est (*Matth.* gr. §. 404). δεσπόταις ἁμιλλᾷ —; Andr. 127. Additur etiam dativus rei, *qua* tanquam instrumento certas. ἄλλοισι δὴ 'πόνησ' ἁμιλληθεὶς λόγῳ τοιῷδε Suppl. 195. Sed pro eo dativo non raro ponitur accusativus, quatenus in ἁμιλλᾶσθαι *festinandi* (v. infr.) notio inest. ἄλλοις ἁμιλλῶ ταῦτα Iph. A. 300, *de his cum aliis discepta, mache das mit Andern aus.* τῷ δικαίῳ τόνδ' ἁμιλλῶμαι λόγον Hec. 271, *haec iure meo decertans dico.* τί ταῦτα σοῖς ἁμιλλῶμαι λόγοις; Hipp. 971. [Recte ταῦτα. At perabsurdum σοῖς λογοῖς. Deinceps demum Hippolytus innocentiam suam longa *oratione* protegit; adhuc tantum non nihil in rem suam dixerat. Scribendum igitur σοί γ' ἁμιλλῶμαι λόγοις. Λόγοις aptissime additum: nam sensus: quid *verba* facio? *res* ipsa loquitur (νεκροῦ παρόντος μάρτυρος). Subtilius atque obscurius dictum ἁμιλλᾶσθαι Hipp. 426. μόνον τοῦτό φασ' ἁμιλλᾶσθαι βίῳ, γνώμην δικαίαν κἀγαθήν, ὅτῳ παρῇ. Quae quum respondeant verbis δουλοῖ ἄνδρα, ὅταν ξυνειδῇ κακά (v. 424), sententia esse debet: *servum vitae reddit mala conscientia, tantum si quis vir probus est cum vita certat* nec succumbit, i. e. mala hominem conscientia omnem per vitam persequitur; dumtaxat vir probus fortuna non inferior tranquillam agit et securam vitam. Γνώμην ad τοῦτο appositum cum ἁμιλλᾶσθαι construitur ut νικᾶν γνώμην, quod tetigit *Heind.* ad Gorg. p. 32, et ἁμιλλ. βίῳ similiter dictum ut μάρνασθαι φυᾷ Pind. Nem. I, 37, licet aliter illud interpretatus sit *Matth.* gr. §. 404. Incommodum tamen, ne dicam fastidiosum ac miserum illud φασί. Scripseris fortasse eodem sensu τοῦτο πᾶς ἁμιλλᾶται βίῳ. *Const. M.*] Denique ἁμιλλᾶσθαι prorsus ut *contendere* in simplicem abiit vim *intendendi*, *festinandi*, *laborandi.* σὲ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλλημένην τύμβον 'πι κρηπῖδα Hel. 553, ubi ὄρεγμα additum ex *Matth.* gr. §. 408, b. γέροντι δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδὶ Τυνδάρεως Or. 456. ποῖον ἁμιλλαθῶ γόον; Hel. 164, i. e. *qualia contenta voce lamenta fundam.* Passive dicitur ἁμιλλᾶσθαι Phoen. fr. IV (IX), 2. ἁμιλληθέντα μαρτύρων ὕπο τἀναντί' ἔγνων, ubi v. *Matth.*

ἀμισθί, *sine mercede, gratis.* λαβεῖν ἀμισθί fr. inc. CXXXII, 4. *Impune.* οὐκ ἂν ἀμισθί — στρατηλάτας τοιαῖσδε φήμαις ἐξέπεμπες ἂν χθονός Troad. 409; ita Flor. Havn. Vulgo οὔκουν. V. s. ἀμοχθεί.

ἅμμα, *vinculum, laqueus.* τόδ' ἅμμα λύσομεν δέρης Hipp. 781. *Nodus.* ἁμμάτων σύνδεσμ' (νεβρίδων) ἐλέλυτο Bacch. 695. *Vinculum, compes.* πολύβροχ' ἁμμάτων ἐρείσμαθ' Ἡράκλειον ἀμφὶ δέμας Herc. f. 1036.

ἄμμορος vid. *ἄμορος.*

Ἀμμονιάς v. sequ. v.

Ἀμμωνίς, *Ammoniacus.* τὰς ἀνύδρους Ἀμμωνίδας ἕδρας Alc. 114. [Ita *Musgrav.* correxit librorum scripturam Ἀμμωνιάδας, quem omnes secuti sunt. At ne sic quidem congruit quod libri in antistr. exhibent *Αἵδα τε πύλας*, nisi etiam hic cum *Herm.* corrigas πυλῶνας. Hinc speciosa est *Bergkii* mei in ephem. Darmst. 1836. p. 55. opinio utrobique retenta vulgata delendum esse ἕδρας et Ἀμμωνιάδας ad Nymphas Libyae referendum, quo facto optime sibi respondent εἶτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους Ἀμμωνιάδας. antistr. ἦλθεν ἕδρας σκοτίους Αἵδα τε πύλας. Et vero nihil probabilius quam ἕδρας repetitum esse e sequenti loco Electrae. *Const. M.*] El. 734. ξηραὶ Ἀμμωνίδες ἕδραι, ubi vid. *Barnes.*

ἀμνημονεῖν, *immemorem esse.* ἀμνημονῶ τῶν πρὶν ἀπολειφθεὶς φρενῶν Or. 216. τίς δ' εἶ σύ; ποῦ σοι συντυχὼν ἀμνημονῶ Heracl. 638. οὐδ' ἀμνημονῶ τιμῆς Rhes. 647. κακῶν τῶν τότ' οὐκ ἀμνημονῶ Iph. T. 361.

ἀμνημόνευτος, *immemor.* φόνον τὸν Αὐλίδι ἀμνημόνευτον θεᾷ προδοῦσ' ἁλίσκεται Iph. T. 1419; vid. *Matth.* Passivo sensu *neglecti* sumi potest ex *Matth.* gr. p. 1090; sed non opus; quin etiam multo poetico sermoni convenientior vis activa. Nam ut dicitur μνήμων μῆνις itemque *memor ira* eius, qui memori animo non impunitum aliquid relinquit (Aesch. Ag. 161. Virg. Aen. 1, 4), ut *immemor* dicitur *beneficium*, cuius quis immemori animo gratiam non refert (Terent. Andr. 1, 1, 17), ita φόνος est ἀμνημόνευτος θεᾷ, quatenus Iphigenia immemori animo deae non gratiam liberationis persolvit. Cf. *Heyn.* ad Virg. l. c. Prolepsin esse in ἀμνημόνευτον vix est quod moneam. Ceterum v. s. ἀμνήμων. [Dativus θεᾷ quoquo te vertas commoda explicatione caret, ut mihi quidem nihil sit certius genitivo θεᾶς. Sententia eadem: *liberatio deae immemor. Const. M.*]

ἀμνημοσύνη, *oblivio.* δείκνυσι — ὁ Διὸς ἐκ παίδων (Xuthus) ἀμνημοσύναν, οὐ κοινὰν τεκέων τύχαν — φυτεύσας Ion. 1100, ubi ἀμν. neque *ingratitudo* est, ut vult *Barnes.*, neque cum *Herm.* supplendum δεσποίνας, quum non intelligatur cur adulterium leni ἀμνημοσύνας nomine obtegatur; neque δεικνύναι est *praestare*, sed δείκνυσι interpretandum *testis est* et ἀμνημοσύναν iungendum cum participio φυτεύσας, ita ut Xuthus cum acerbitate dicatur *coniugi non liberos*, qui nomen familiae ab oblivione conservent, sed *oblivionem generis gignere.* Ita elegantissime opponuntur ἀμνημοσύνη et τεκέων τύχα, *liberorum felicitas*, i. e. felicitas ex liberorum procreatione nata.

ἀ μ ν ή μ ω ν, *immemor.* γενοίμην πέτρος ἀμνήμων κακῶν Herc. f. 1397. Ita Phoen. 64. τύχη dicitur ἀμνήμων, quippe quae optetur ut sit malorum *immemor.* Labdacidarum generi divinitus destinatorum neque etiam posteros furiis suis persequatur; vid. v. 879. Itaque eundem quem ἀμνημόνευτος habet significatum *immemorem esse*, seu poenas non expetentem, ut h. l., seu gratiam non exsolventem, ut Iph. T. 1419.

ἀ μ ν ή σ τ ε υ τ ο ς, *innuptus.* Phoen. fr. XIII. ap. *Hesych.* ἀ μ ν ή σ τ ε υ τ ο ς γυνή· ἡ παλλακή· Εὐριπίδης Φοίνιξι. Cf. Cic. pro Coel. 20, 49.

ἀ μ ο ι β ή, *commutatio.* τοῦ κάτω σκότους φίλας ἀμοιβάς — δεδορκότες Herc. f. 564, *permutationem cum tenebris* factam (i. e. tenebris nos ereptos) *videntes.* *Remuneratio.* τίνων ἀμοιβὰς ὧν ὑπῆρξεν Ἡρακλῆς Herc. f. 1169. οἷς — ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς οὐ καλάς Or. 467. θεοί σοι ἐσθλῶν ἀμοιβὰς ἀντιδωρησαίατο Hel. 158. τῶν κακῶν βουλευμάτων κακὰς ἀμοιβὰς καρποῦσθαι fr. dub. (Oed. fr. IV) IV, 2. ποντίων καθαρμάτων χέρσου τ' ἀμοιβάς Herc. f. 226. πατρῴων παθέων ἀμοιβάν, ultionem, Or. 841. ἀμοιβαὶ κακῶν El. 1147. οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ Med. 23. De stirpe v. s. ἀμείβειν.

ἄ μ ο ι ρ ο ς, *exsors, expers.* ὅς μ' ἄμοιρον (patrimonii) ἐξελαύνεις Phoen. 613.

ἀ μ ο λ γ ό ς. *Hesych.* ex Alcmen. fr. XVII. ἀ μ ο λ γ ὸ ν νύκτα Εὐριπίδης Ἀλκμήνῃ ζοφερὰν καὶ σκοτεινήν. Vid. *Buttm.* lexil. II. p. 89 sq. ingeniosissime de hac voce disserentem. Adiicere debebat ἀμέλγειν stirpem ducere ex ἅμα (v. s. ἁμᾶν) et ἕλω εἴλω ἔλλω (*pello, vello,* ἕλκω), i. e. *urgeo* s. *premo, drängen, drücken* (vid. *Buttm.* l. c. II. p. 141 sq. impr. p. 145, 5.), igiturque ἀμέλγειν proprie esse *comprimere, zusammendrücken, zusammenpressen*, et ad *ubera* relatum *comprimere ubera* i. e. *mulgere.* Rem conficit quod habet Virgilius Ecl. 3, 99. si lac praeceperit aestus, frustra *pressabimus ubera palmis.* Ut vero ὀλή ab ἕλω (*Buttm.* l. c. p. 147, 7, et I. p. 111.), ita ἀμολγός ab ἀμέλγειν. Hinc ἀμολγαῖος μαστός (*Buttm.* l. c. p. 45) est *uber compressum (ein gedrängtes, straffes Euter)*, i. e. *abundans, turgens*, unde comparatione ducta facile apparet quomodo et νὺξ ἀμολγός dici possit et ἀκμή. Scilicet ἀμολγὸς νὺξ vel νυκτὸς ἀμολγόν non mediam tantum partem noctis denotat, sed omnino *densam noctem* depingit, cuius *sunt spissae tenebrae (Dickicht der Nacht).* Similiter ἄμπελος ortum ex ἀμφί et ἕλω et proprie denotat *densas et circa caulem quasi compactas uvarum baccas*, ut ἐλάα (*Buttm.* lexil. I. p. 155). [Obiter moneo similem de voce ista sententiam esse *Hermanni* de Aesch. Hel. p. 11, etsi quam propriam eius vim esse statuit *spissum et pingue lactis mulgendo expressum (das Dicke und Trübe der Milch)*,

eam ipsam demum ex propria translatam esse patet, qua est compressus. Cet. v. s. εἴλεω. *Const. M.*]

ἄμορος, *ἄμμορος*, *non particeps*, *expers*. *δυοῖν γ' ἄμορος τέκνων* Med. 1395. *πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων* Hec. 421, unde *Hesychii* gl. *γάμμοροι*, *ἀμέτοχοι*, *ἐστερημένοι*. [Hoc ἄμορος, quod descendit ab alpha priv. et *μείρω μέρος*, temere fere confunditur cum alio, quod ex *μόρος* factum idem est atque *δύσμορος*, *infelix*, quamquam etiam *μόρος* rursus a *μείρω* ducit originem. *Const. M.*]

ἀμορφία, *informitas*. *παράλογόν μοι σὴ φανεῖσ' ἀμορφία* Or. 391.

ἄμορφος, *informis*. *κἂν ἄμορφος ᾖ πόσις*, *χρὴ δοκεῖν εὔμορφον εἶναι τῇ γε νοῦν κεκτημένῃ* fr. inc. tr. CLI. CLII, 10. Similis sententia In. fr. VI (XIII). *τὴν εὐγένειαν*, *κἂν ἄμορφος ᾖ γάμος*, *τιμῶσι πολλοί*. *τὴν ἄμορφον λόγχα* fr. inc. tr. CLXXII, 2. *τὸ σῶμ' οὐκ ἄμορφος* Bacch. 453. *δυσχλαινίᾳ ἄμορφος* Hec. 240. *στολὴν ἄμορφον* Hel. 561.

ἀμός, *ἁμός* (–). Diversas de hoc pronomine sententias vid. ap. *Buttm.* Gr. gr. mai. I. p. 296 not. *) *Matth.* gr. p. 356, t. *Blomfield.* gloss. *Aesch.* Theb. 418. Putant enim plerique Doricam esse formam pro ἡμέτερος. At ut mittam vim vocis ἡμέτερος a plurimis locis alienissimam esse (cf. Hom. Il. ζ', 414. θ', 178. κ', 448), mirum etiam si ipsi Attici in ipsis iamb. trim. tales formas usurparint. Alii dicunt, ut *Ellendt.*, ἁμός esse Doricum, unde Attici dicant ἀμός. At non grammaticus, sed usus exemplis argumentisque stabilitus tyrannus est. Ἀμός originem ducit ab ἀ et ἐμός, ut αὐτός (s. v.) ab ἀ et οὗτος. Haec grammatica quam dixerim anacrusis, cui apud Latinos persimilis catalexis met, *pse*, *pte*, nihil est nisi alpha quod vocant *intensivum* (v. s. ἀνά) pronomini vim afferens ac momentum; unde apud Atticos aut ante substantivum ponitur, aut si postponitur articulum adiunctum habet. Differt igitur ἀμός ab ἐμός ut αὐτός ab οὗτος. Ita ap. Euripidem opponuntur in iamb. trim. *ἢ τὸν ἀμὸν οἶκον οἰκήσεις —; οὐχ ἅλις σοι τῶν κατὰ Σπάρτην κρατεῖν.* Andr. 582. *τὸν ἀμὸν πατέρα* El. 555 trim. *πόσιν τὸν ἀμὸν* Hel. 538 trim. Vulgo ἁμόν. In mel. Alc. 397. *ἀμὸν βίον*. Alius generis est *ἁμός*, *noster*, quae Dorica est forma pro ἡμός (i. e. ἡμέτερος, ut ὑμός pro ὑμέτερος) et quae substantivo sine articulo postponitur. In quo si μ duplicatur, ἄμμος spiritu vicissim lenito scribitur, ut in ἁμῖν — ἄμμι, ἁμέ — ὔμμε; vid. s. ἁμᾶν et *Matth.* gr. p. 349. *Buttm.* l. c. p. 296. not. 18. *δώμασιν ἁμοῖς* Andr. 1174; ita Par. D. Lasc. Havn. *πόλιν ἁμάν* ib. 1188; vulg. ἀμάν. *ναύταις ἁμοῖς* Iph. T. 1141; ita libri. *τέκνων ἁμῶν* Tr. 588; ita libri. *σύγγονον ἁμόν* Iph. T. 149; ita libri. *πενέ-*

-στης ἀμός Phryx. fr. XVI (VII). His expositis apparet verum vidisse *Brunck.* ad Eur. Andr. 1175, ἀμός, quod sit ἡμέτερος, secernentem ab ἀμός, quod sit ἐμός. Sed tanta eius fuit in his notionibus distinguendis caeca propemodum religio, ut temere nonnulla corrigeret pertritae pluralis pro singulari apud poetas potissimum frequentationis immemor. V. *Damm.* s. ἡμέτερος.

ἀμουσία, *ruditas*, *inhumanitas*, de eo dicitur, qui est *alienus a Musis* i. e. cuius sensus occalluit, obduruit. τὸ σκαιὸν εἶναι πρῶτ' ἀμουσίαν ἔχει fr. inc. tr. XII, 2, *qui amens est, sensu caret.* ἀμουσία τοι μήδ' ἐπ' οἰκτροῖσιν δάκρυ στάζειν In. fr. XV (Antiop XL), 1.

ἄμουσος, *artis musicae expers.* μουσικὴν ἔρως διδάσκει κἂν ἄμουσος ᾖ, *crassa, invita Minerva,* Sthenob. fr. III (VIII), 2. *Dissonus, inconcinnus.* ἀμουσοτάται σὺν ᾠδαῖς Sphingis Phoen. 814. ᾄδει ἄμουσα Cyclops ebrius Cycl. 425. ἄμουσ' ὑλακτῶν aliis gementibus Alc. 763. fr. inc. tr. CXLVII. *Rudis*, *durus*, *ferus.* ἀμούσους καὶ μεμηνότας ξένους Ion. 526.

ἀμοχθεί, *sine labore.* ὁ θεὸς ἀμοχθεὶ κεῖσε νῷν ἡγήσεται Bacch. 194. Ita libri unanimi cum iisque *Matth. Herm.* Tamen *Elmsl.* sequente *Dind.* ἀμοχθί. Dubias atque diversas grammaticorum de adverbiis in ῑ et εῖ desinentibus vid. ap. *Herm.* ad Soph. Ai. 1206. *Reisig.* comm. in Soph. O. C. p. CC. *Matth.* gr. p. 681. not. r; quibus adde *Hartung.* de cas. p. 213 sqq. Neque adhuc ad liquidum perducta res. Et veterum quidem nil nisi levis consuetudinis descriptio nulla subiecta ratione atque sententia. Recentiorum primum aliquot normam quandam terminationum illarum statuere conati, ut *Blomfield.* gloss. in *Aesch.* Prom. 216 (vid. *Buttm.* Gr. gr. mai. p. 343. not. **), *Goettling.* ad Theodos. p. 229 sq., *Ellendt.* in lex. Soph. s. ἀνατεί. Quorum postremus duas rationes secutus esse videtur, quarum una posita est in ipsa aut a verbis aut a nominibus tertiae vel secundae declinationis derivatione, altera in productione aut correptione ultimae. Qua ratione incerta res manet, nec non etiamnunc ad suam unicuique libidinem quamlibet illarum terminationum in libros veterum inferre liceat. Vid. *Lobeck.* ad Soph. Ai. 1227. ed. sec. Primum enim ea adverbia sunt eximenda, quae nil sunt nisi dativi nominum tertiae declinationis, ut αὐτοχειρί, αὐτοποδί, αὐτονυκτί, αὐτανδρί, παμπαιδί, παγγυναικί, i. e. αὐτῇ χειρί, αὐτῷ ποδί, παντὶ παιδί etc. (*Matth.* gr. p. 908. not. 3), porro accentu plerumque retracto ἑκοντί, ἐθελοντί, ἕκητι quorum adverbiorum iota corripitur; denique etiam αὐτοετεί, αὐτοψεί, αὐτολεξεί, alia. Quae omnia eodem modo formata atque Latina *merito, occulto, improviso, inopinato, consulto, inconsulto, auspicato, inauspicato.* Cf. *Kuehn.* gr. §. 363, a. Praeterea duo sunt genera adverbiorum in εῖ

et in ῑ desinentium. Quae enim ῐ habent, ea, ut iam monitum a grammaticis, maximam partem derivantur a verbis, ut ἑλληνιστί ab ἑλληνίζω, ἀνοιμωκτί ab οἰμώζω, ἀστακτί a στάζω etc. Vid. *Matth.* gr. p. 681, 1. *Goettl.* l. c. p. 230, IV. *Herm.* ad Soph. Ai. 1206. *Reis.* comm. in O. C. p. CC. Hoc iota quia fere producitur, idem esse videtur atque in οὑτοσί νυνί οὐχί, hoc est, *demonstrativum* (ῑ, hic, ce—ci). Quum enim iota *demonstrativum* unum aliquod quasi digito commonstrans hoc unum faciat ut omnium oculos in se convertat atque inter reliqua omnia emineat, hinc omnium generum vocabulis adiungitur *certam* quandam *rationem* ac *modum* vel *morem certum* denotantibus, hic ut quasi digito monstretur vel alio corporis motu exprimatur vel omnino gravius ante oculos ponatur et distinguatur. Ut igitur ὡδί et οὑτωσί (*sicce siccine*), ita γυναικιστί, *nach Weiber Art* (νεανιστί ἀνδριστί), ἀλογιστί, *unüberlegter Weise*, ἀστακτί, *guttatim*, *nicht tropfenweise*, ἀκηρυκτί, *nicht heroldsmässig*, ἀμυνητί, *vertheidigungsweise*; porro βοιωτί, ἰαστί, αἰολιστί, ἑλληνιστί; adque horum analogiam διαστί s. θεαστί, *götterartig*, δημωστί, *öffentlicher Weise*, μεγαλωστί, *grossartig*. Etiam νεωστί huc pertinet, ubi iota additum, ut quasi digito monstretur *superum tempus*. Quorum adverbiorum ultima si non raro corripitur, facile poetis propter dativi tertiae declinationis analogiam hanc libertatem condonarim, nec minus condono Sophocli, quod eandem formam ἀστακτί in eadem fab. O. C. v. 1646 produxit, contra v. 1251 corripuit. Hinc grammaticus apud *Herm.* de em. gr. gr. p. 448 de iota isto: ἔστι δὲ ὅτε ποιητικῇ ἀδείᾳ συνεσταλμένον προφέρεται. Cf. *Herm.* ad Soph. l. c. *Reisig.* l. c. Atque hoc iota vehementer gavisus sum ubi etiam a *Goettlingio* Viro venerabili *demonstrativum* dictum esse cognovi in praestantissimo libro de acc. p. 339 sq. Alterum genus eorum est, quae promiscue et in ῐ et in ει terminantur adverbia. Fuit autem ῐ et ε—ι terminatio dativi tertiae quae dicitur declinationis, quamquam haec primitiva et antiquissima habenda, ο—ι (ῳ) dativi secundae, α—ι et η—ι (ᾳ ῃ) dativi primae. [Iam quum adverbiorum haec vis sit, ut vel *tempus* ac *locum*, *quo*, vel *modum* ac *rationem*, *qua* fit aliquid, significent, eadem autem etiam dativi propria ac frequentissima vis sit, hinc sex illae dativi terminationes, ι et ει, οι et ῳ, ᾳ et ῃ, adverbiorum formae ac notae factae sunt: nam iota subscriptum in ipsis adverbiis paullatim evanuit, ita ut rectius in omnibus huiusmodi vocabulis constanter omittatur. Ut igitur ᾗ πῇ τῇ (τῆ—μος τή—νικα) ταύτῃ πάντῃ, ἀλλαχῇ κοινῇ πεζῇ εἰκῇ οὐδαμῇ et λάθρα σάφα τάχα ῥίμφα ἰδία δημοσία, ut ὧ (ὧδε) ὧ—ς (unde solennis adverbiorum terminatio —ως) οὕτω (ς) ἄφνω (ς) ἄνεω (ς) ἄνω εἴσω πρόσω οὔ—πω (πώποτε), et οἷ ποῖ ἐνταυθοῖ πανταχοῖ οἴκοι Ἴσθμοι, ita etiam ex una parte ἀμφί (ς) μέχρι (ς) πάλι—ν ἀντί

ἄρτι ποτὶ ἄγχι ἴφι ἀμφὶ ποταινὶ προταινὶ νηποινὶ ἀμισθὶ ἀβλαβὶ πασσυδί, ex altera parte εἴ (l. e. ἤ) καὶ ἐ—καὶ εἶ—τα αὐτεὶ τηνεὶ ἀμελεὶ ἀμοχθεὶ ἀνατεὶ ἀποινεὶ παγγενεὶ πανομιλεὶ πανορμεὶ πανσυδεί, et centum alia. *Const. M.*] Hactenus igitur recte *Blomf.* l. c. in., nisi deinceps a recta concludendi via abduci se passus esset. Quod vero *Goettlingius* Vir sagacissimus etiam haec adverbia iota *demonstrativum* assumere censet, vix unquam quod sciam hoc iota cum praecedenti vocali coalescit, ita ut ἀμοχθεΐ ἀμαθεΐ etc. dicendum esset, aeque ac τουτουΐ τουτωΐ.

ἄμοχθος, *laboris fugiens*, *segnis*, *piger*. τίς δ' ἄμοχθος εὐκλεής; Archel. fr. IX (XII), 2. Ita *Grot.* et *Gaisford.* pro ἀμόχθητος, quod glossema esse videtur, quatenus adiectiva ex verbis facta *activum* fere verborum significatum recipiunt; vid. ἀμνήμων et ἀμνημόνευτος.

ἄμπελος, *vitis*. ἀμπέλου βοτρυώδει χλόῃ Bacch. 11. ἀμπέλου ῥοῆς, vini, ib. 281. Βρομίου πῶμα — ἀμπέλου ῥοάς Cycl. 123. ἀμπέλων ἄπο θεῖον — πῶμα ib. 413. τὴν πολύβοτρυν ἄμπελον Bacch. 650. τήν πανσίλυπον ἄμπελον ib. 771. ὁ δ' ἀμπέλων γάνος Androm. fr. XXXIII (XXVII), 3. σοφὸν τὸ ξύλον τῆς ἀμπέλου Cycl. 569. γιγνώσκεται γοῦν ἡ 'μπελος τῇ 'μῇ χερί ib. 564; vid. s. γιγνώσκειν. De stirpe v. s. ἀμολγός.

ἀμπέχειν, ἀμπίσχειν. Apud Euripidem prior forma (cf. *Elmsl.* ad Med. 276) invenitur in fut. ἀμφέξει Cycl. 343, in aoristo, si quidem recte statuerunt *Buttm.* gr. mai. p. 143 sq. *Elmsl.* ad Med. 1128; ἤμπι—σχεν Ion. 1159. ἀμπί—σχῃ Iph. A. 1439. Etiam quod legitur Med. 1159. ἠμπέσχετο *Elmsl.* in ἠμπίσχετο mutavit, cui adstipulari videtur *Matth.* gr. p. 584. not. 1. cum grammaticis et editoribus fere omnibus. Altera forma ἀμπίσχω exstat Hipp. 192. Suppl. 165. Troad. 14. ἀμπίσχομαι Hel. 429. Radix verbi ἔχειν est in ἔω (v. s. ἔχειν et *Buttm.* l. c. §. 18, 5), unde ἕ—κ—ω et aspiratione permutata ἕ—χ—ω. Ut vero ex μ—έ—νω — μ—ίμ—νω, ex γ—έ—νω — γ—ίγ—νω, ex π—έ—τω — π—ίπ—τω, ex μ—ί—γω — μ—ίσ—γω, ex εἴ—κω — ἴσ—κω, ex ἐν—έ—πω — ἐν—ίσ—πω, ita ex ἕ—χω — ἴσ—χω. In his enim quum mollior forma inserta consona corroboretur, concentus sonorum postulat ut etiam mollius ε immutetur in robustius ι. Deinde aoristus ἔ—σχον non per syncopen ortus est, ut docet *Buttm.* l. c. II. p. 129 (cf. *Matth.* p. 385. not. z.), sed ut ex verbo γι—γνώσκω (γ—ι—νώσκω) aor. ἔ—γνων syllaba γι—deiecta flectitur, ita ex ἴ—σχω deiecto ι fit ἔ—σχον. Itaque ε non est idem atque in ἔχειν, sed augmentum aoristi, prorsus ut in ἔ—πω — ἔσπον (non ἔ—σπον). Hinc emendanda sint quae posuit *Matth.* in gr. §. 168 b. not. et p. 517. b. Iam qui verbi ἀμπίσχειν aoristum fingunt ἤμπι—σχον, augmentum ab aoristo suo avulsum praepositioni affigunt

(ἠ—άμπι—σχον). Quod ut fieri possit, tamen an factum sit vehementer dubito tum propter gravissimam eiusdem stirpis formarum, in quibus duplex apparet augmentum, similitudinem, dico ἠνειχόμην et ἠνεσχόμην, tum propterea, quod longe verisimilius est rariorem duplicis augmenti formam a librariis hic illic obliteratam esse quam simpliciorem unius augmenti. Atqui Plat. Phaed. p. 87. B. plurimi iique optimi codd. ἠμπείχετο (v. *Stallb.*), Arist. Thesm. 164. omnes ἠμπέσχετο, Eur. Med. 1159. omnes praeter Havn. a pr. manu ἠμπέσχετο. Hoc igitur verum puto si non ubique tamen certe ubi librorum auctoritate valet, quin ubicunque libri inter utramque lectionem fluctuant. *Buttmannum* enim profecto mirum (l. c. II. p. 143.) tam multum tribuere *Hesychianis* glossis ἀμπισχεῖν, περιβαλεῖν — ἠμπίσχετο, περιέσχε, περιέβαλεν — ἠμπίσχετο, ἐνεδύσατο, περιεβάλλετο, et tamen ipsum non modo secunda in glossa ἤμπισχε corrigere pro ἠμπίσχετο et in tertia περιεβάλετο pro περιεβάλλετο, sed etiam eiusdem *Hesychii* vocabulo ἀμπισχοῦμαι omnem auctoritatem abiudicare. Nam primum ἀμπισχεῖν legitimus infinitivus aoristi ἠμπέσχον, deinde quidni in tanta verborum depravatione etiam ἠμπίσχετο ex ἠμπέσχετο leviter depravatum statuamus? Atque id factum confirmat et *Photii* glossa: ἠμπέσχετο, ἠμπείχετο, et quod est ap. *Bachm.* Anecd. Gr. II. p. 310, 11. ἀμπέχομαι, ἠμπειχόμην καὶ ἠμπεσχόμην. Quibus non obstat ἤμπισχεν Eur. Ion. 1159, quippe quod imperfectum sit verbi ἀμπίσχω: falsus enim *Elmsl.* hoc respondere censens aoristo ἤνεγκεν v. 1145, quod ad Herculem spectans est *attulerat*, sed accurate sese excipiunt κατεσκίαζε — πρῶτον μὲν ὀρόφῳ πτέρυγα περιβάλλει πέπλων (1143), et, τοίχοισιν δ' ἔπι ἤμπισχεν ἄλλα ὑφάσματα. Et imperfectum quidem aptissimum, quippe cui solennis sit in narratione locus, ut res praesenti tempori propius admotae vividiores quasi ante oculos ponantur (v. impr. *Kuehn.* gr. §. 441, 3). Hinc ἱδρύετο v. 1134, κατεσκίαζε v. 1142, ἤλαυνε v. 1148, ἔπαλλεν et ὡμάρτει v. 1151, ἠκόντιζε v. 1155, ἐπλήρουν v. 1170, ἔπεμπε v. 1174, et sic porro; hinc ipsum praesens περιβάλλει v. 1145, δίδωσι et λέγει v. 1193, εἰσπίπτει v. 1196; hinc etiam v. 1166. ἵστησι scripserim pro ἔστησε, licet plura praesentia ad indicandam rem momento absolutam huic narrationi immixta sint (*Kuehn.* l. c. 4.). Iam quod ad significatum, et ἀμπέχειν et ἀμπίσχειν proprie est *amicire* (i. e. *am—iacere*), *circumdare* (*umgeben*), *iniicere*, *imponere*, eo scilicet discrimine, quo etiam ἔχειν et ἴσχειν (v. s. ἰσχαίνειν et ὑπισχνεῖσθαι) differunt, ut ἀμπέχειν simpliciter sit *iniicere*, ἀμπίσχειν firmius aliquid *iniicere*, ita ut iniectum maneat, unde ἄμπυξ (s. v.) ἀμπυκάζειν πυκνός (s. v.) πηγνύναι. V. *Thiersch.* gr. §. 123. not. acute de hac notionum amplificatione amplificatis formis expressa disputantem. Ita πέ-

πλους — ἠμπέσχετο Med. 1159, i. e. *sibi iniecit, induit;* at τοίχοισιν ἔπι ἤμπισχεν — ὑφάσματα Ion. 1159, i. e. *affigebat.* Hinc fluxit *cingendi* vis vel *circumdandi.* (*umgeben*), ita quidem ut ἀμπέχειν simpliciter sit *circumdare*, ἀμπίσχειν firmius arctiusque *circumdare* i. e. *continere, amplecti, complecti.* Ita (λέβης) — σάρκα — ἀμφέξει Cycl. 343, i. e. *circumdabit;* at γόνυ ἀμπίσχειν Suppl. 165, i. e. *amplecti* ardoris ac studii notione adspersa. Denique ἀμπίσχειν est tam arcte *circumdare* aliquid, ut cerni non amplius queat, i. e. *circumvelare, obvolvere, obtegere, operire.* Cuius notionis origo per se iam plana planissima fit ex his: φίλτερον ἄλλο σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις Hipp. 192, et, κεκλήσεται δούρειος ἵππος κρυπτὸν ἀμπίσχων δόρυ Tro. 14; *Dind.* ἀμπισχών. Hinc ναὸς ἐμβόλοις ἀμπίσχομαι Hel. 429. Suspecta sunt μήτ' ἀμφὶ σῶμα μέλανας ἀμπίσχῃ πέπλους Iph. A. 1439, quem versum στιχομυθίαν turbantem glossatoris esse recte perspexit *Herm.*: nihil enim clarius quam interpretem aliquem versu 1449, ubi est μηδ' ἀμφὶ κείνοις μέλανας ἐξάψῃς πέπλους, inductum esse ut similibus verbis explicaret priorem versum μήτ' οὖν γε τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμῃς τριχός. Quare non debebat libero relicto altero priorem versum circumscribere *Dindorfius*, quam glossam esse sequentis parum probabile. *Const. M.* v. s. γιγνώσκειν.

ἀμπλακεῖν, aor. insolentis verbi ἀμπλάκω (ἀμπλακίσκω), originem trahere videtur ab ἀ vel ἀν privativo et λάειν (v. s. ἀλᾶσθαι et ἀμβλύς), ita ut proprie pariter atque ἀλᾶσθαι significet *caecum esse.* Certe non leviter errant qui ex ἀνα—πλάζω (*ultro citroque erro*) illud factum putant: ut enim augmentum mittam praepositioni infixum, tamen πλάζω demum ex πλάκω esse ortum, ut φρίσσω ex φρίκω, κράζω ex κράγω, aperte docet futurum πλάγ—ξω; v. *Matth.* gr. p. 397. Et λάκω quidem ex λάω inserto cappa amplificatum esse non tantum cognata vocabula λευκός, γλαυκός, λύκη, *lux*, *lugen*, sed etiam larga confirmat verborum copia, quorum stirps vel κ vel quod ad idem redit σκ adiuncto corroborata est, ut in ἐρύω — ἐρύκω, γηράω — γηράσκω, λάω (i. e. λ—άω, *strepo*), λάκω (ἔλακον), λάσκω. Aut igitur principio fuit ἀν—λάκειν (*Buttm.* Lexil. I. p. 136, 9. in.), unde ἀμλάκειν et inserto beta, ut in μέμβλωκα ἤμβροτον, ἀμβλάκειν, aut, quod probabilius, ut βλέπω (βλέω λέω λάω), βλάπτω (λάπτω λάβω λάω), βλύω (λύω ὕω), ita λάκω praefixo beta etiam βλάκω antiquitus sonuit, unde ἀβλάκω et inserto my, ut in χρίμπτειν ὄμβριμος φασίμβροτος, ἀμβλάκειν: patet enim, utralibet via verior, ex hac demum molliore forma durato beta profectum esse ἀμπλάκειν. V. impr. *Schneidew.* ad Ibyc. p. 214 sq. Obiter autem moneo nequaquam factum esse propter aurium voluptatem, ut toties

apud Graecos vel μ vel β vocabulis immisceretur (*Kühn.* gr. §. 53. not. 1; contra *Buttm.* Lexil. I. p. 186.), sed inviti has literas atque inscii loquentis quasi ex ore excidisse (*Matth.* gr. §. 40.). Quum enim et μ̄ compressis labiis et deinde relaxatis pronuntiaretur et iisdem labiis primum compressis, deinde vel lenius reclusis β̄ vel fortius effractis π̄ progigneretur, fieri non potuit quin imprimis litera sequente, ad quam ore itidem aperto pronuntiatam facilis esset ab illis transitus, ut λ̄ et ρ̄, modo β̄ vel π̄ post μ̄, modo μ̄ ante β̄ vel π̄ in pronuntiationem sponte irreperet. Neque aliter Latini in *sumpsi promptus temptare*, Germani in *umb*, *krummp*, *Rumpf*. Similis ratio δ̄ ante ν̄ inserti, ut in ἀνδρός. Hinc lumen clarissimum affunditur insolentiori isti primae in ἀμπλακεῖν apud tragicos correptioni, quae multum inde a *Persono* metricis sudorem excussit. Quae etsi fieri haud facile posset, si ἀμπλακεῖν ex ἀναπλάζειν orto my ad ipsam stirpem pertineret, tamen nihil illa naturae sonorum convenientius, si ἀβλάκειν pro primaria vocabuli forma agnoscitur: iam enim et μ̄ et β̄ (π̄) utpote oris volubilitate molliter effusa aut perinde ac non adsunt aut certe ne minimum quidem pronuntianti impedimentum obiiciunt, quandoquidem os utravis litera absente eandem fere viam conficeret. Perspexit hoc *Seidlerus* rei metricae cum paucis facile princeps, cuius haec sunt verba de vers. dochm. p. 25. not.: „correptio ante μπ et μπλ fortasse eo vindicari possit, quod recentioris aevi Graeci, qui, quemadmodum ostendit *Herm.* de Emend. Gr. Gr. p. 54, veterem consonantium vim integram ad hunc diem conservarunt, consonas μπ tam leniter pronuntiant, ut Latinorum *b* et v per illas literas in sua lingua reddant, veluti *barba* μπάρμπα, *bombyx* μπόμβυξ, *verbena* μπέρμπενα, *buccina* μπούκινα.“ Quibus adde ex antiquissimo tempore βλάξ i. e. μβλάξ (μαλακός), βλώσκειν i. e. μβλώσκειν (μολεῖν), βλίττω i. e. μβλίττω (μέλι), βροτός i. e. μβροτός (μορτός). Quae quum ita sint, non est quod multis demonstretur, quam temere plerique editores *Porsonum* praepropere secuti ubicunque apud tragicos ἀμπλακεῖν prima correpta legeretur adversus librorum consensum correxerint ἀπλακεῖν, et quam etiam incautius id factum sit, ubi prima producitur. Quamvis enim tum *Hesychii* ex glossa: ἤπλακον, ἥμαρτον, tum e simili permutatione formarum ἄμβροτος — ἄβροτος, ἀμβροτεῖν — ἀβροτάζειν (*Buttm.* lex. I. p. 134. 136.) aliquatenus coniicere possis etiam leviorem formam ἀπλακεῖν passim in usu fuisse, tamen quod alio tempore et ab aliis scriptoribus factum esse tenuis est coniectura a tragicis non esse factum singularis librorum in pleniore forma ἀμπλακεῖν conspiratio declarat, qua nihil hac in re gravius propterea, quod librarii, si vel uno in loco breviorem formam exaratam invenissent, in pleniore propter raram istam correptionem vix ac ne vix quidem mirabili concordia acquievissent.

Atque eandem de hoc loco sententiam iisdem fere verbis quatuor abhinc annis proposui in Quaest. Soph. p. 165. De qua *Ellendt.* in lex. Soph. p. 137: „hoc si verum est, iam omnis doctrina prosodiae obiiciatur oportet.“ Recte quidem Vir honorabilis inversa sententia: neque enim inanius ego quidquam atque absurdius novi quam rei metricae doctrinam, quae insolenti nititur librorum veterum despicientia. Itaque recte habet ἀμπλακών prima correpta Eur. Iph. A. 124, ubi v. *Musgr.* et Alc. 247, ubi v. *Wuestem.* et ad h. l. et ad v. 480; recte ἀμπλακήματα Aesch. Eum. 894, ubi v. *Well.*, et sicubi praeterea apud Aeschylum prima brevi legitur; recte etiam ἀνάμπλάκητοι Soph. O. T. 472, ubi v. *Musgr.*: falso enim *Erf. Herm. Wund. Dind.* cum paucitate codicum ἀναπλάκητοι, quod si verum esset, vix ullus codex raram plenioris formae correptionem exhiberet. Omnium pessime autem prima producta introducitur adversus omnes codd. forma brevior, sicut Aesch. Prom. 112. a plerisque editoribus excepto *Well.* et Eur. Med. 117. ab *Elmsleio* factum est. Sed hac de re satis. Hoc tantum addo etiam ἄμπυξ prima brevi exstare Aesch. Suppl. 424, et εὐάμπυκες correpta media apud Leonidam Tarentinum in Iacobs. Anth. I. p. 160. Cf. Quaest. Soph. p. 164 sq. *Matth.* gr. §. 24. *Const. M.* Prima verbi vis est *in tenebris errare (im Finstern tappen)*, *aberrare (s. verirren)*. Unde, quum qui aberrat a recta via terminum propositum non attingat, altera deducenda est *propositum non assequi (verfehlen)*. Hinc opponitur κερδαίνειν Andr. 949. ἡ μέν τι κερδαίνουσα —, ἡ δ' ἀμπλακοῦσα —. Deinceps est *decipi*, *defraudari*. λέκτρων ἀμπλακών Iph. A. 124. *Orbari.* ἀρίστης ἀμπλακὼν ἀλόχου Alc. 241; cf. 420. 1086. 827. His omnibus in locis quum universa subsit *aberrandi* notio, hinc genitivus rei, *abs qua* aberras; v. s. ἁμαρτάνειν. Ex prima *errandi* notione exorta est tertia *delinquere*. γνώσει αὖθις ἀμπλακών Hipp. 892. αὐτὸς ἀμπλακών fr. inc. tr. XL, 1.

ἀμπλάκημα, *error*, *delictum*. γνοὺς τἀμπλάκημα Phoen. 23.

ἀμπλακία, *error*. τὸν κακοδαίμονα καὶ κατάρατον πατρὸς ἀμπλακίαις Hipp. 1363, *errore patris*, *quo* Hippolytum incusarat sceleris; v. 1402—9 et s. ἀλᾶσθαι. Hinc minime condemnanda lectio, quam praebent Ald. rell. ἀμπλακίᾳ. *Delictum.* σὺ δ' ἀμφὶ — Δίκτυνναν ἀμπλακίαις — τρύχει Hippol. 146. παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας μετέχουσι Med. 116. ἀμπλακίαισι τῶν πάροιθέν τινος Hipp. 832.

ἄμπυξ (ἀμπέχω, s. v.), *vitta*. Ἀρτέμιδος χρυσέαν ἄμπυκα Hec. 464. Est *taenia frontalis*. Vid. schol. ad *Pind.* Ol. V, 15, et ad h. l.

ἄμυγμα, *laceratio*. σπάραγμα κόμας ὀνύχων τε δάϊ' ἀμύγματα Andr. 828. In hac voce imprimis cernitur vis praepositionis ἀνά (s. v.), cui respondet apud Latinos *di* — *dis* (*zer*). Latet enim in ἀμ—ύ—σσ—ω

praepositio ista cum stirpe ὕω i. e. ἕω, sicut pro χέω dicitur χύω. Quum vero *ἀμ—ύειν* simpliciter esset *huc illuc movere* i. e. *dimovere*, *divertere*, *dividere*, *ἀμ—ύσσειν* aucta et corroborata stirpe proprie est *gravius huc illuc movere* i. e. *discindere*, *discerpere*, *dilaniare*, *dilacerare*, unde consueta vis *vulnerandi*. Simillimum *ἀφ—ύ—σσ—ειν* i. e. *defundere*. V. s. *ἀμείβειν*. Hinc nihil mirum si Sophocles Ai. 633. dicit *ἄμυγμα χαίτας*, qua de re *Lobeck*. ad h. l. videtur dubitare.

Ἄμυκλαι, n. pr., urbs Laconiae, ubi regnabat Tyndarus, Helenae pater. Hinc Troad. 985. *οὐκ ἂν μένουσ' ἂν (Κύπρις) ἥσυχός γ' ἐν οὐρανῷ αὐταῖς Ἀμύκλαις σ'* (Helenam) *ἤγαγεν πρὸς Ἴλιον;*

Ἀμυμώνιος, *Amymonius*. *Μυκήναισιν Λερναίᾳ τε τριαίνᾳ, Ποσειδωνίοις Ἀμυμωνίοις ὕδασι* Phoen. 196; alii libr. *Ἀμυμωνείοις*. Vid. *Matth.* ad h. l.

ἀμυνάθειν. De verbis in *άθειν έθειν ύθειν* exeuntibus disputat *Ellendt*. in lex. S. s. *ἀμυναθεῖν* et *εἰκαθεῖν*, ex parte secutus *Elmsleium* ad Med. 186, qui talia verba *authypotacta* esse censet. Et profecto aoristum latere in his formis aliorum huiusmodi verborum analogia docet. Nempe ut a *σχέω* (*σχῆμι*), quam formam postulat fut. *σχήσω* et perf. *ἔσχηκα*, *ἐσχέ—θην*, a *πελάω* (*πελά—ζ—ω*) iuxta *ἐπελάσθην* etiam *ἐπελά—θην*, a *μινύω* (*minuo*) *ἐμινύ—θην*, ita rursus ex his aoristi formis novum praesens *σχέθ—ω πελάθ—ω μινύθ—ω* videtur declinari, unde imperf. et aor. *ἔσχεθον ἐπέλαθον ἐμίνυθον*. Cuius formationis exemplum etiam cetera verba in *αθω*, *εθω*, *υθω* desinentia sequi patet. Ut enim complura perfecta non solum significatum praesentis habent, ut *ἧμαι ἀλάλημαι*, id quod cernitur retracto participii accentu (*Buttm*. gr. §. 111. not. 3.), sed etiam inclinatum praesentis recipiunt, ut *ἥκω* (ib. not. 1 et 2. *Matth*. gr. §. 221, IV, 1.), atque ex futuri forma desiderativa quae vocantur verba, ut *ὀψείω δρασείω γελασείω* conformantur (*Matth.* l. c. 2.), ita aoristus quoque praesentis quadam vi illata etiam terminationem praesentis assumere posse credibile est (*Buttm*. ib. not. 4.). Huc igitur referendae sunt formae in *αθω*, *εθω*, *υθω*, quibus respondent verba in *—αω — εω —υμι* et in *ανω — υνω*. Errant vero docti, ut *Ellendt*. l. c., si, quoniam aoristus imperfecto oppositus actionem momento absolutam denotat, eandem notionem aoristum si praesenti supponatur retinere existimant. Sane quidem necessarium, ut in desiderativis verbis *futuri* quaedam vis remansit, ita etiam verba ex *aoristo passivi* formata et *aoristi* et *passivi* notionem aliquampiam retinuisse. Atqui hic omnium frequentissimus *aoristi* usus, quo non quod factum et *absolutum est* significat, sed quod *absolutum esse cogitatur;* quod vero *absolutum* iam esse statuimus, licet revera nondum sit absolutum, id certum ac *necessarium* esse signifi-

camus; itaque aoristus etiam indicat *quod fieri necesse est*, ubi nos *es geschieht absolut* (cf. *Matth.* gr. §. 506, 1. *Kuehn.* gr. §. 443). Deinde etiam *passivum* externam quandam *necessitatem*, cui subiectus est aliquis, indicare constat, unde propria eius cum genitivo vel nudo vel praepositione addita (ὑπό πρός ἐκ) constructio. Quid igitur mirum Graecos ex his *aoristis*, qui duplicem quodammodo *necessitatis* vim continent, peculiare quoddam verborum genus conformavisse, in quibus *absoluta* valeat vel moralis vel physica *necessitudo?* Haec immutabilis illa atque aeterna naturae lex est, qua omnia, quae in natura sunt, modo τελέθουσι et θαλέθουσι, modo μινύθουσι et φθινύθουσι, et qua ipse quoque sol et reliqua corpora fulgentia φαέθοντα vel φλεγέθοντα sunt. Hac lege pater ἀμυνάθει oppresso filio (Eur. Andr. 1080), hac mulier inops gladium nacta ἀμυνάθεται interfectorem (ib. 721), hac filia fortis patris parricidis nullo pacto ὑπεικάθει (Soph. El. 361); hac etiam ἀκρίδες perterritae ἠερέθονται (Il. φ', 12), hac ὦμος βαρύθει graviter vulnerati (ib. π', 519); hac denique mortalibus μόρος ἀπότομος κλάθει (Eur. Alc. 116). Cave vero ubique atque in omnibus huiusmodi verbis ipsam urgeas *necessitudinem*. Quum enim quod legi necessitatis adstrictum est vel gravius sit atque maioris momenti vel stabilius atque diutius perdurans, clarum in multis universam *gravitatis* (*Nachdruck*) vel *continuationis* vim constitisse. V. *Thiersch.* gr. §. 123. not. et s. διωκάθειν, εἰργάθειν, σχέθειν. Atque ad ἀμυνάθειν ut redeam, hoc proprie de eo dicitur, qui *ipso naturae impetu ad opem ferendam incitatur, qui non potest quin opem ferat*, qui *utique fert opem*. Ita quum Clytemnestra supplicaverit Achillem Iph. A. 903. ἄμυνον τῇ ἐμῇ δυσπραξίᾳ τῇ τε λεχθείσῃ δάμαρτι σῇ, eumque v. 907 admonuerit: σοὶ δ' ὄνειδος ἵξεται, ὅστις οὐκ ἤμυνας, graviter deinde perorat v. 910. ὄνομα — τὸ σόν μ' ἀπώλεσ', ᾧ σ' ἀμυνάθειν χρεών, i. e. *tuum me nomen perdidit, tuo etiam nomine* (non *propterea*) *ut mihi opem feras naturale te debet studium perducere;* v. infr. Andr. 1080. ἄκουσον, εἰ καὶ σοῖς φίλοις ἀμυνάθειν χρῄζεις, i. e. *audi, si, quae est innata patri cupiditas, etiam succurrere tuis concupiscis;* v. *Pflugk.* et infr. Item in med. ἀμυνάθεσθαι, ulcisci, ib. 721. ἦ μὴ ξίφος λαβοῦσ' (Andromache) ἀμυνάθοιτό σε ἔδεισας; i. e. *an timebas ne gladium nacta defensionis instinctu abriperetur teque ulcisceretur?* [Ex aoristo igitur passivi verba in —θειν exeuntia manarunt. Cave vero haec usu quoque nonnisi aoristos esse sive αὐθυπότακτα credas. Id ipsum enim *Elmsleium* contendisse insigne est documentum, quas ad ineptias vir ceteroqui vel acutissimus delabi possit. Prudentior quidem novissimus Brittanni assectator *Ellendtius* in lex. Soph. I. p. 501 sqq. Sed huius quoque tam

levia sunt argumenta, ut sua sponte corruant. Praesentia quidem esse verba *μινύθω θαλέθω τελέθω φθινύθω πελάθω κιάθω φαέθω βαρύθω ἠγερέθομαι νεμέθομαι* ipse largitur tantum *ἀλκαθεῖν ἀμυναθεῖν διωκαθεῖν εἰκαθεῖν εἰργαθεῖν* et *σχεθεῖν* aoristos esse atque praesente carere statuens. Quorum suo quodque loco tractabitur. De *ἀμυνάθειν* igitur *Photius*: *ἠ μ ύ ν α θ ο ν*, *ἤμυνα*. Per me recte: neque enim quisquam negat *ἠμύναθον* etiam aoristum esse posse. At *Hesych.* pariter atque gloss. *Vict.* ad Arist. Nub. 1327 (*Herm.*): *ἀ μ υ ν ά θ ε ι ν*, *ἀμύνειν*, *βοηθεῖν*. *Etym. M.* p. 8, 19. *ἀμύνω*, *ἀ μ υ ν ά θ ω*. *Arcad.* *ἀ μ υ ν ά θ ω τὸ βοηθῶ*. *Schol.* ad Arist. Nub. l. c. *τὸ ἀμύνειν καὶ ἀ μ υ ν ά θ ε ι ν λέγουσι*. Cf. *Albert.* ad Hesych. s. v. *Buttm.* gr. II. p. 36. not. x. Certum igitur praesens *ἀμυνάθω*. Atque omnes libri *ἀμυνάθειν* Eur. Iph. A. 899; v. *Herm.*; omnes Andr. 1080; omnes Soph. O. C. 1015; v. *Herm.*; omnes *ἀμυνάθον* Aesch. Eum. 416 (*Well.*). Et vero ineptus his locis aoristus, id quod nec *Buttm.* post diligentiorem contemplationem negasset gr. II. p. 36. not. 15: inepta enim de auxilio vel defensione momento absoluta cogitatio. Dubium quidem iudicium neque vel libris vel sententia constitutum Eur. Andr. 722 et Arist. Nub. 1327; hoc tamen in promtu est aoristum neutrubi necessario requiri; imo priore in loco *ἀμυνάθοιτο* rectius pro *praes.* optativo haberi propter adiunctum aor. *λαβοῦσα*, in altero *ἀμυνάθετε* rectius pro *praes.* imperativo propter schol. supr. cit. Itaque optimo iure post *Ruhnk.* ad Tim. p. 87 et *Piers.* ad Moer. p. 118 cum recentioribus grammaticis omnibus praes. *ἀμυνάθω* *Elmsleianum* somnium spernentes agnoscunt *Herm.* ad Soph. O. C. 1019 et *Stallb.* ad Plat. Gorg. p. 133. *Const. M.*]

ἀ μ ύ ν ε ι ν, *adesse*, *auxilio esse*, *opitulari*, *opem ferre*, ut *τίς ἀμύνει μοι;* Hec. 160. *ποῦ δῆτ' ἀμύνειν οἱ κατὰ στέγας Φρύγες;* Or. 1473; cf. ib. 1511. Phoen. 695. Suppl. 377. 897. Iph. A. 903. 907. Rhes. 400. 402. *ἐν πόνοισι γὰρ παροῦσ' ἀμύνεις* (sc. *μοι*) *τοῖς ἐμοῖς ἀεί ποτε* ib. 610; cf. Tro. 966. Heracl. 30. 70. 165. Herc. f. 170. 219. 500. 574. 578. El 679. Hinc *ἀμύνειν τῷ νόμῳ* dicitur Or. 522, qui legem inviolatam servare studet. *Ἀμύνειν* alicui dicitur etiam qui iniuriam alicui illatam ulciscitur, ut *τῷ γένους ἀρχηγέτῃ ἀμῦναι* Or. 555; (sed *τῇ ὑποστάσῃ τροφὰς ἀμῦναι*, quod sequitur, est *opem ferre*; vid. gr. §. 634, 5.) [Mihi et ad patrem et ad matrem relatum *ἀμῦναι* simpliciter esse videtur *adesse*, *opitulari*; v. infra. *Const. M.*]; cf. ib. 932. El. 976. *τύμβῳ ἀμύνει* ib. 331 [cf. v. 327]. *οὐκ ἀμύνει τοῖς σοῖς κακοῖς* Or. 419, *non medetur*, propr. *in malis nullam opem fert*. [Originem non dubium quin a *μύνη μύειν* ducat *ἀμύνειν*. Ut enim nobis quoque in quotidiana vita accidit ut ad officium aliquodpiam praestandum provocati, quod praestare

minime opportunum, praecise quidem non negemus, sed depressa voce labiisque compressis *mu* faciamus seu *mutiamus* (v. *Passov.* s. *μῦ*), sic etiam Graecis *μύειν* et *μύνη tergiversantis*, *cunctantis*, *recusantis* erat. Itaque *ἀ—μύνειν* (*δύειν — δύνειν*) est *non recusare* vel *tergiversari* (*drucksen, sich drücken*), sed *promta* ac *parato esse animo*, et *ἀμύνειν τινί non deesse alicui*, sed *promto erga eum animo esse*, *ei adesse*, *auxilio esse*, *opitulari*. Haec igitur primaria verbi notio, ex qua reliquae facile emanaverunt. *Const. M.*] Hinc opitulantem *propulsare*, vel *prohibere* aliquid (*τι*) vel *arcere* aliquid ab aliquo (*τί τινι*). *ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις* Phoen 751. *μὴ τῷδ' ἀμύνειν φόνον* Or. 623. *ἀμύνων θῆρας πώλοισιν* Rhes. 787. *τῷ σώματι θάνατον ἀμῦνας* Herc. f. 194. Medium est *a se propulsare*. *ἠμύνασθε πολεμίους καλῶς* Suppl. 529; cf. Herc. f. 198. *Ἐρινῦς θεὰς ἀμύνεσθαι* Iph. T. 299. *τὸ δυστυχὲς ηὐγένει' ἀμύνεται* Heracl. 303. Obscure dictum *τὸν χρόνον ἀμύνεσθαι θέλων* Ion. 828. Vid. interim not. et Auct. [Libri *ἐλθὼν δὲ καὶ τὸν χρόνον ἀμύνεσθαι θέλων τυραννίδ' αὐτῷ* (Ioni filio) *περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς* (Xuthus). *ἐλθών* enim respicit ad v. 824: nam *ἦλθε δεῦρο* s. *ἐλθεῖν σ'* (Creusam) *ἔκεισε δεῦρο*, non propter *ἀπαιδίαν*, sed *τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε*: *τὸν χρόνον* vero *ἀμύνεσθαι θέλων*, *tempus sibi auxiliari* dedit filio nomen Ion. i. e. *τοὔνομα ἀνὰ χρόνον πεπλασμένον* (v. 830), ita ut Ion non ex Xuthi genere esse aliis videatur sed forte ab eo repertus.] Oed. fr. XI (VI). *τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν* (*τὸ θρασὺ κἀμαθές*) *σκαιὸν, ἀλλ' ἀμύνεται*, esse videtur *a se propulsat* (*iniuriam* vel *malum*). Hinc *se defendere*, *iniuriam sibi illatam ulcisci*, *κᾆτ' ἔγωγ' ἠμυνάμην* Andr. 911. *Aug. M.*

ἀμύντωρ, *ultor*. *ὁ πατρὸς ἀμύντωρ* Or. 1588.

ἀμυστίζειν, *sugere*, *sorbere*, *obducere* (Hor. od. 1, 36, 14). *ἡδέως ἠμύστισα* Cycl. 562. Neque enim, ut *Passovio* in lex. videtur, ab alpha priv. et *μύειν* haec vox derivanda, sed ab alpha intensivo et *μύζειν*, quod ut ipsum de eo usurpatur, qui delectatur gustu, ita *ἀμύζειν ἄμυστις ἀμυστίζειν* de aviditate bibendi, unde Anacreontium *ἀμυστὶ πίνειν*.

ἄμυστις, *haustus*. *ἔσπασεν ἄμυστιν ἑλκύσας* Cycl. 416, *pleno haustu pocula ducebat*. *πυκνὴν ἄμυστιν δεξιούμενοι* Rhes. 419. In plurali est *compotatio* ib. 438. *τὰς ἐμὰς ἀμύστιδας*.

Ἀμφάναια, n. pr. regio Thessaliae. *Κύκνον Ἀμφαναίας οἰκήτορα* Herc. f. 392. De acc. vid. *Goettling*. l. c. p. 129, 2.

ἀμφελικτός, *circumvolutus*. *δράκων — ἀμφελικτὸς ἕλικ' ἐφρούρει* Herc. f. 399. Libr. *ἀμφ' ἑλικτόν*. Primus *Scaliger ἀμφελικτός*. Vid. *Matth.* ad h. l. et s. *ἕλιξ*.

ἀμφελίσσειν, *circumplicare*. *λάβεσθε τῆσδ᾽ ἀμφελίξαντες χέρας*, vinculis *constringentes*, Andr. 426.

ἀμφέπειν proprie significat *obambulare* (cf. *Doederl*. l. c. III. p. 50) i. e. *circumire* (*herum-*) et *ambire* (*umhergehen*) adsperna notione *studii*; v. s. *ἕπεσθαι*. Hinc est *circa* aliquid vel aliquem esse i. e. de rebus *occupatum esse*, *obire*, de hominibus *praesto esse*, *comitari*. *ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ — ἀμφέπει* Phoen. 151. *Ambitus* est etiam vel *custodientis*. *δράκων πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας* Med. 480. *δράκων ἄμφεπε μαντεῖον χθόνιον* Iph. T. 1248; vel *curantis*, *foventis*, *colentis*. *ξένοι κῆδος ἀμφέπειν* Phoen. 342. Haec verbi vis imprimis consueta Pindaro.

ἀμφήκης, *anceps*. *ἀμφήκει ξίφει* El. 688. Vid. *Lobeck*. ad Ai. p. 208 sq. et s. *ξυρήκης*.

ἀμφήρης cum duplici praepositionis notione duplicem habet stirpem terminationis *—ηρης*. Aut enim *ἀμφί* denotat *utrimque*, ut in *ἀμφήκης*, atque *—ηρης*, non ab *ἐρέσσω* factum, ut sit *utrimque remis instructus*, quam derivationem iure condemnat *Passov*. s. *τριήρης*, licet ipsius quoque ab *ἄρειν* (i. e. *aptare*) deductio vagam efficiat atque inanem notionem (cf. *Blomf*. gloss. ad Aesch. Pers. 414); verum ab *αἴρω* stirpem ducit, cuius verbi radicem esse *ἄρω* satis demonstrat aor. *ἦρα* (v. s. *ἀείδειν*). Quod quum proprie sit *tollere levare*, *ἀμφήρης* fere ut *ἀμφιέλισσος* est *utrimque levatus* vel *propulsus*, praecipue navis remis propulsa; unde *κωπήρης*. Quid aliud spectans *Hesych*. *ἀμφήρεις νῆες*, *ἀμφοτέρωθεν ὁρμωμέναι ἢ ἐρεσσόμεναι*? Scilicet *ἐρ—έσσ—ειν* ipsum demum ex *ἄρειν* (*αἴρειν*) derivandum significatque proprie adhibita vi *attollere* vel *elevare* (s. v.). Itaque Cycl. 15. *εὔθυνον ἀμφῆρες δόρυ* (s. v.), rectissime *Heath*., quem secutus *Matth*., *δόρυ gubernaculi clavum* intelligit, *quod in utramque partem tollitur* vel *dirigitur*. Aut ab *ἀμφί*, *circa*, et *ἄρειν*, *aptare*, *iungere*, *ἀμφήρης* deducendum, ut sit *circa aptus*, i. e. *concinnatus*, *concinne* s. *apte compositus*, *constructus*, velut *κατήρης* i. e. instructus. *Ἀμφί* enim quum etiam *rotunditatem* exprimat, hinc aliis cum nominibus compositum saepe *concinnitatis* vel *congruentiae* notionem affert (v. s. *ἀμφιδέξιος*). *ἀμφήρεις σκηνάς* Ion. 1228, ut *περιβολὰς σκηνωμάτων* v. 1133. *βωμὸν πέριξ νήσαντες ἀμφήρη ξύλα*, *concinnam lignorum congeriem* s. *struem*, Herc. f. 243. An hac notione *ἀμφήρης* oxytonon est (*ἀμφηρής*)?

ἀμφί natum est ex *ἀνά* assumpto *ι* dativi, quod invenimus in *ί*, *ποθί*, *κεῖθι*, *ἐνί*, aliis (v. s. *ἀμοχθεί*). Sicut enim ex *ἀνά* factum *ἅμα* (s. v.), ita etiam *ἀμί ἀμπί* (v. s. *ἀμπλακεῖν*) et aspiratione permutata *ἀμφί*, ut in *ἕκω — ἔχω* (v. s. *ἄμφω*). Quum igitur *ἀνά* sit *huc illuc* vel *ultro citroque*, hinc *ἀμφί* quoque:

1. proprie est *hic illic* s. *passim* s. *diversis partibus*, *circa*, *umher* (*umb*), quae vis adhuc residua in magna adiectivorum copia, ut *ἀμφίβολος ἀμφίγυος ἀμφιδέξιος* (s. v.) *ἀμφίθετος ἀμφικάρηνος* et in Lat. *amb—ulare ambi—guus ambi—tium*. *Adverbii* potestatem servavit Hel. 183. *ἕλικά τ' ἀνὰ χλόαν —, πέπλους — θάλπουσ' ἀμφί τ' ἐν δόνακος ἔρνεσιν*. Sic vulgo aptissime, ut respuam violentiorem et ne aptam quidem *Seidleri* de vers. dochm. p. 102. not. medicinam quamvis a plurimis editoribus receptam *ἀμφιθάλπουσ' ἔν τε δόν. ἔρν.* Imo in stropha pro *σύριγγας* legendum *λωτὸν ἢ σύριγγ' | αἰλίνοις κακοῖς*, quibus in antistr. respondent *θάλπουσ' ἀμφί τ' ἐν | δόνακος ἔρνεσιν*. Hac autem vi quum *ἀμφί* significet quod non uno *in* loco consistit, sed *per* plures loci partes porrigitur, planum est, ubi cum nominibus iungatur, haec *accusativo* apponi, cui *motus* vis propria (*in — an — umher*). Ut igitur Liv. 1, 9. legatos *circa* vicinas gentes misit, *bei den Völkern umher* (cf. 4, 23. 26, 13. 28, 26. Cic. Quint. 6.); ita *τὰ ἀμφί τ' Ἄργος καὶ νομὸν τὸν Ἑλλάδος* Rhes. 477, *quae circa Peloponnesum et Graeciam sita sunt*, *in — umher*. *ὁ παῖς ὅδ' ἀμφὶ νάους σέθεν τρόφιμος* Ion. 683, *in deinem Tempel umher*. *τὰν ὀρεστέραν τότ' ἀμφὶ μέλαθρα παρθένον ἐμελπόμαν* Tr. 551. *στένει δὲ καί τις ἀμφὶ τὸν — Εὐρώταν Λάκαινα — κόρα* Hec. 649, *an — umher*. *ἔνθα θάσσουσι — ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ* Med. 69; cf. Suppl. 392. *κυανοειδὲς ἀμφ' ὕδωρ — πέπλους θάλπουσα* Hel. 179. *ἀμφὶ πύλας Κάδμου θανόντων* Suppl. 11. 101. *ὅθι δάκρυα δάκρυσι συνέπεσεν — ἀμφὶ τὰς Σκαμάνδρου δίνας* Or. 1310; cf. Hel. 1137. Herc. f. 409. El. 410. Ion. 510. *ἀμφὶ σποδὸν κάρα κεχύμεθα* Suppl. 826; cf. Iph. T. 443. 622. *ἀμφὶ τὸν τάφον μελίκρατ' ἄφες* Or. 114; cf. El. 801. Hinc omnino de loco usurpatur, cuius sive *hac* sive *illa parte* aliquid agitur — sat enim regionem universam indicasse —, i. e. de situ loci, qui incertus atque infinitus relinquitur (*circa, prope, ad*). Hic autem quum *propinquitatis* notio obtineat, legitima est praepositionis cum *dativo* constructio. Ita quod Iph. T. 6. infinite dicitur *ἣν ἀμφὶ δίναις, ἃς Εὔριπος ἑλίσσων — ἅλα στρέφει, ἔσφαξε — πατήρ*, v. 9. accuratius definitur verbis *ἐν πτυχαῖσιν Αὐλίδος*; cf. Iph. A. 1294. *ἐν τῷ καθάψας ἀμφὶ παιδὶ σώματος*; Ion. 1006. *δάκρυ' ἀμφὶ βλεφάροις* Suppl. 49. Tamen etiam *accusativus* non raro adiungitur, si quidem in verbo apposito *motus* notio vel latet vel etiam expressa est et manifesta. Inde dat. et accus. in eadem re variant. Quod Theonoe de Menelao Hel. 1015. *ἀμφὶ τύμβῳ τῷδ' ὀνειδίζεις πατρί*, id ipse Menelaus v. 967. *λέξω τόδ' ἀμφὶ μνῆμα σοῦ πατρὸς πόθῳ*. Haec enim sic explenda: *πεσὼν ἀμφὶ μνῆμα*, nisi hoc ipsum *πεσών Hesychio* praeeunte reponendum est pro *πόθῳ*, quod valde incommodum. Hinc *ἀμφὶ μνῆμ' Ἀχιλλείου*

τάφον τέθνηκε Πολυξένη Tr. 89, *mactata corruit ad sepulcrum*; cf. Iph. T. 705. *ὡς ἀμφὶ βωμὸν στῶσι* El. 792, *ut ad aram consistant*; cf. Alc. 90. Suppl. 651. Iph. A. 258. Iph. T. 1462. *ἀμφὶ βωμὸν θάσσων* Rhes. 508; cf. Herc. f. 1145. Soph. O. C. 888. Haec omnia explicanda ex praegnanti loquendi genere, de quo v. *Const. Matth.* Quaest. Soph. p. 161. *Matth.* gr. §. 596, c. Aperta *motus* notio in his: *ὅρον ἀμφὶ ἀελίου κνεφαίαν ἱππόστασιν αἰθέρα τὰν Μολόσσων τίθεται* Alc. 595. *τίς ἀμφὶ μνῆμα τὸ Ζήθου περᾷ* Phoen. 147. *τίς — ἀμφὶ μέλαθρον πολεῖ — ἀνήρ*; Or. 1269; cf. ib. 1312. *ἀμφὶ Τροίαν δεκέτεις ἀλάληντο* Andr. 306. *ἀμφὶ βωμίαν ἔπτηξε κρηπῖδα* Herc. f. 984, quod v. 974. est *βωμὸν ἔπτηξ᾽ ὕπο*. *τείχη Θήβας πύργοι τε ἀνέσταν — πόρον ἀμφὶ μέσον Δίρκας* Phoen. 832. *ἀμφὶ μαστὸν ὑποβάλω σποδόν* Suppl. 1159. *τὸν ἀμφὶ βοῦν ῥιφέντα Βοιωτόν* Melan. fr. II XXVIII), quamquam incertum de hoc abrupto loco iudicium. *Ἀλέξανδρον οἰκίσαι ἀμφὶ τὸ λευκὸν ὕδωρ, ὅθι κρῆναι Νυμφᾶν κεῖνται* — Iph. A. 1294. Similiter *οὐκ ἔτι συζυγίαν — ἐπιβάσει τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον* Hipp. 1133, ubi *motus* notio latet in *τρόχος* (*τρέχω*) et in *συζ. ἐπιβάσει* i. e. *vehetur*. Ab his aliquantulum differunt loci, ubi *ἀμφί* eadem quidem vi indutum non singulam *prope* aliquem locum, sed *intra* maius spatium particulam designat. Cf. *Matth.* §. 583, c. Ita Andr. 215. *εἰ ἀμφὶ Θρῄκην τύραννον ἔσχες ἄνδρα*, sive *hac* sive *illa parte Thraciae*, i. e. *alicubi Thraciae*, *auf* Thracien. Troad. 4. *ἀμφὶ τὴν Τρωικὴν χθόνα — πύργους πέριξ ἔθεμεν*, *in parte quadam Troadis*, *auf* Troianischem Gebiet.

2. Quia vero quod *diversis* loci *partibus* versatur illum vel includit ac cingit vel eo includitur ac cingitur, hinc frequentissima particulae *ἀμφί* vis, qua et *ambitum* vel *circuitum* indicat (*circa* vel *circum*), prout quid rem vel *ambit* vel *circumit* (vid. *Doederl.* l. c. III, 46.), et spatium *interiectum* vel *medium*, *Mittelpunkt* (*inter*), unde *ὀμφαλός* (v. *Rost.* ap. *Damm.* s. v.) et *umbilicus*. In his quoque propter apertam *propinquitatis*, sive, ut *Ellendt.* s. *ἀμφί*, *contiguitatis* notionem iusta particulae cum *dativo* coniunctio; sed etiam *accus.* saepissime apponitur, minime quidem propter *longinquiorem ambitum*, ut censet *Ellendt.* l. c., sed propter unam solam notionem *motus*, quam, ubi de *orbe* seu *circulo* sermo, sponte sua immisceri ostendunt vocabula amb*itus* circu*itus* Um*kreis* (*kreisen*) herumg*ehn*; v. s. 1. a) *circa*, *circum*. Adverb. *στέμμασί γ᾽ ἐνδυτὸν, ἀμφὶ δὲ Γόργονες*. [*ἅψεται ἀμφὶ βρόχον λευκᾷ δείρᾳ* Hipp. 770, pro *ἀμφιάψεται* (v. s. *ἅπτειν*), nisi *ἀμφί* ad dativum referre mavis, quod ad idem redit. *Const. M.*] De Hec. 968. v. s. *ἀμφικρύπτειν*; de Phoen. 329. s. *ἀμφιτρυχής*. Praepos. cum *dat.* *ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος* Med 1186.

Subtilior *circuitus* s. *amplexus* notio, ubi respondet Latino *sub.* *ἀμφὶ βουπόροισι πηχθέντας — ὀβελοῖσι, verubus suffixos*, Cycl. 301. *ἀμφὶ βάκτροις ἔρεισμα θέμενος, subnixus*, Herc. f. 108. *κεῖσει — μαστοῖς ματέρος ἀμφὶ σᾶς, mammae suppositus*, Andr. 512. Tralate dicta *φθόνον Ζεὺς ἐθέλοι ἀμφὶ σοῖς λόγοισιν εἴργειν* Rhes. 457, quibus lumen affundunt Homerica, quale est Il. ξ', 477. Similiter *ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνων τέκνοις* Heracl. 40, quibus similia sunt quae habet Soph. Ai. 562. Huc etiam pertinet Or. 1051. *τάδ' ἀντὶ παίδων — προσφθέγματ' ἀμφὶ τοῖς ταλαιπώροις πάρα, haec alloquia complectuntur infelices*, i. e. sola illis remanent; „nam summam calamitatem significare volebat, quae circumdat hominem“ *Matth.* Alii alia opinati. Caveas vero ne iungas *ἀμφὶ προσφθέγματα.* Similiter Ion. 237. *π α ρ ο ύ σ α ς ἀ μ φ ὶ τάδε*, et Hec. 638. *πόνοι καὶ ἀναγκαὶ κ υ κ λ ο ῦ ν τ α ι.* [Bona vulgata. Quam tamen interpretor: *haec alloquia sunt vincula, quae infelices devinciant* seu *obstringant (das Band, das Unglückliche an einander fesselt) liberorum loco atque coniugii. Const. M.*] Cum *accus.* *πῦρ ἀμφὶ τάφον* Bacch. 597. *ἀμφὶ βωμοὺς εὔχου θεοῖς* Ion. 422, *circum aram consistens.* Saepe expresse adiecta *motus* notio. *ἀμφὶ τραύματα τελαμῶνας βαλεῖν* Phoen. 1663. *ἐξάψει βρόχον ἀμφὶ δειρήν* Ion. 1065. *ἀμφὶ τείχη — ξυνωρίδας λόχων τάσσων ἐπέσχον* (s. v.) Phoen. 451; cf. ib. 257. *ἑλίσσετ' ἀμφὶ ναὸν ἀμφὶ βωμὸν Ἄρτεμιν* Iph. A. 1480 sq., *saltate circa templum — Dianam* celebrantes; v. *Matth.* ad l. et *s. πηγή.* *ἀμφὶ βωμίους τροφὰς ᾐλᾶτ' ἀθύρων* Ion. 52, ubi *Elmsl.* et *Herm.* non recte *ἀμφιβωμίους*: egregie enim his Ion puerulus depingitur *circa aram cibis repletam* saliens; v. s. *ἀλᾶσθαι.* *χόρευσε δ' ἀμφὶ σὰν κιθάραν, Φοῖβε, — νεβρός* Alc. 586; v. *Matth.* ad Phoen. 1028. et gr. p. 1364. De Cycl. 345. v. s. *βωμός.* Tenuior *amplexus* vis Phoen. 122. *ἀσπίδ' ἀμφὶ βραχίονα κουφίζων, clypeum circa brachium alligatum.* Bacch. 113. *ἀμφὶ ναρθήκας — ὁσιοῦσθε, ferulas sacris ritibus amplectimini* i. e. *vibrate;* v. s. *ὁσιοῦν.* Quum igitur *dat.* et *accus.* non differant nisi quod huic locus, ubi *motus*, illi, ubi *propinquitatis* notio respicitur, utram vero respiciat, ex arbitrio pendeat scriptoris, hinc perpetuae dativi et accusativi vicissitudines. *λύκειον ἀμφὶ ν ῶ τ ο ν ἅψομαι δορὰν καὶ χάσμα θηρὸς ἀμφ' ἐ μ ῷ θήσω κ ά ρ ᾳ* Rhes. 208 sq. *ἀμμάτων ἐρείσμαθ' Ἡράκλειον ἀμφὶ δ έ μ α ς — ἀνημμέν' ἀμφὶ κ ί ο σ ι ν οἴκων* Herc. f. 1036 sq. Ita Iph. A. 1449. *ἀμφὶ κείναις — ἐξάπτειν πέπλους.* Bacch. 819. *στεῖλαι ἀμφὶ χρωτὶ — πέπλους.* At ib. 828. *στολὴν ἀμφὶ χρῶτα βαλεῖν.* Hel. 428. *ἀμφὶ χρῶτ' ἐσθῆτες.* Tr. 1137. (*ἀσπίδα*) *ἀμφὶ πλευρ' ἐβάλλετο.* De Iph. A. 1439. v. s. *ἀμπίσχειν.* Hel. 561. *στολὴν ἀμφὶ σῶμ' ἔχεις.* Eodem modo *ἀμφὶ κόμᾳ θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον*

Med. 980. κόσμον ἀμφὶ κρατὶ — ἔχουσα Andr. 147. θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις Med. 1160. At στέφανον ἀμφὶ κάρᾳ ἀμφιθεῖναι Iph. A. 1530. Porro τέκνα ἀμφὶ γούνασι πίπτοντα Alc. 950. At ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ Hec. 787; cf. Hel. 900 (v. s. πίπτειν et *Matth.* gr. §. 583, c.). ἑλίξας ἀμφὶ σὸν χεῖρα γόνυ Phoen. 1616. Denique Phoen. 1658. οὔτις ἀμφὶ τῷδε θήσει κόνιν (sepeliendi causa). At ἀμφὶ νῶθ' ἵετο κόνις El. 477. Ex his licet colligas, quam vanum sit harum constructionum discrimen, quod statuit *Hartung*. de Cas. p. 42. b) *In medio*, *intra*, *inter*, *in*. V. impr. *Matth*. gr. §. 583, b. α. ὄρνις — ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα Phoen. 1517. εἶδον Αὐτονόην — ἀμφὶ δρυμοῖς Bacch. 1227. Neque aliter τὸν ἀμφὶ βουσὶ βούκολον τραφέντα Iph. A. 1291, *inter boves*. ἄχει τέκνων ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοισιν Phoen. 1572, *medios inter filios*. Hinc tralatum θανάτου ἀμφὶ φόβῳ Or. 823, *timore comprehensa s. occupata*, ut ἀμφὶ τάρβει, ἀμφὶ θυμῷ. In his *dat*. propter evidentem *propinquitatis* notionem. Quod si quid ante propinquum vel inhaerens *amovetur*, *dativi* in locum *genitivus* succedit. Hinc ἀμφὶ πέπλων ξίφη σπάσαντες Or. 1457, gladiis e palliis extractis, *zwischen den Mänteln hervor*.

3. Imprimis igitur ἀμφί de iis usurpatur, *circa* quae sumus i. e. de homine, *cui adsumus* vel *servimus*, et de re, *circa quam occupati sumus* vel *in qua versamur* (*Matth*. p. 1364). Quint. 8. pr. 15. *circa praecepta partis huius laboravit*; cf. 2, 16, 14. In his quum *mobilitatis* vel *agilitatis* vis regnet, assiduus *accusativi* usus. ἀμφὶ δεῖπνον οὖσι Phoen. 735. σὺ δ' ἀμφὶ βωμίους λιτάς ib. 1738, ubi ex vers. sq. κόρον ἔχουσ' ἐμῶν κακῶν praecipiendum est ἔχε; cf. Aesch. Sept. adv. Th. 98: patrem enim interpellat Antigone acerbe monens sibi non animum esse supplicandi, quum se iam taedeat vel verbum facere de malis suis. Ita in munere obeundo. ἀμφὶ γηγενῆ μάχην — παρασπιστὴς γεγώς Cycl. 5. In serviendo. δουλεῦσαι — ἀμφὶ δεσπότην Phoen. 1601. De uxore, quae quasi servit marito. ἐπίχοινο νἱοῦσαν ἀμφὶ παῖδ' Ἀχιλλέως Andr. 123. De Hippolyto Dianae comite atque satellite. θῆρας ἔναιρεν Δίκτυνναν ἀμφὶ σεμνάν Hipp. 1130. [Huc pertinet etiam formula οἱ ἀμφί τινα, in qua nomen cum praep. copulatum personam principem s. caput designat, *circa* quod tanquam centum maior hominum numerus congregatur (*Matth*. p. 1364 sqq.). Unde factum ut seriores hac formula etiam ad solam personam principem indicandam abuterentur, quam licentiam veteres quoque sibi sumsisse error est *Kuehneri* gr. §. 474. d, c. V. *Stallb*. ad Plat. Hipp. mai. p. 165 sq. Ap. Eurip. dictionis integrae exemplum non obvium, nisi quod similiter dictum videatur δόμος — ἀμφὶ τοὺς Ἀτρείδας Or. 1538, i. e. *domus*, *cuius capita sunt Atridae*, *Atridarum domus*.

V. Schol. et v. 965. *Const. M.*] Hinc ἀμφί etiam *comitatum* vel *consociationem* exprimit. Phoen. 1035. (Sphinx) νέους πεδαίρουσ' ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν, cui simillimum ἀείδετο πᾶν τέμενος — τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον Pind. Ol. 10, 92. V. de his locis *Matth.* gr. p. 1364 et ad Phoen. 1028.

4. Denique ἀμφί omnino de eo dicitur, quod actionis alicuius vel sermonis quasi *cardo* est vel *momentum* (*Mittel — Hauptpunkt*) seu *circa quod* actio vel sermo *versatur* (*um das sich eine Handlung oder Erzählung dreht*), sicut Quintil. *circa omnes res rhetorice versatur*. Quo sensu mirifice congruit cum περί (s. v.). Hinc est a) *de*, *von*, *über*, ubi Latini similiter *super*. Atqui *de* quo agitur, id *causa* est sermonis vel actionis atque *ab eo* sermo vel actio *proficiscitur*; clarum igitur ἀμφί hac vi adsciscere *genitivum*. En quid sit quod Latinis in his consueta praepos. *de*, quae proprie est *von — her*, *von — aus*. δεῖξον φήμην ἔτυμον ἀμφὶ Θεσσάλων El. 818, ut *Tac.* Ann. XI, 23. *multus ea super re rumor*. τὴν ἀμφὶ Θησέως βάξιν Suppl. 642. ἀμφὶ Πηλέως ἦλθεν, ὡς ἥξοι, φάτις; Andr. 79. ἀμφὶ Πολυξένης — δι' ὀνείρων φοβερὰν ὄψιν ἔμαθον Hec. 75; cf. Hec. 706. δεινὰ βοᾶται ἀμφὶ σῆς παιδός Iph. A. 1347. Imprimis dicitur λέγειν ἀμφί τινος et quae sunt eius generis. τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω παιδὸς θανούσης Hec. 580. τὸν εὐθὺν ἐξιόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον Hipp. 492. μάτην ῥιφθέντες (λόγοι) ἀμφὶ σοῦ φόνου Hec. 335. πάντ' οἶσθ' — ἀμφ' ἐμῶν γάμων Hel. 799. παρούσας ἀμφὶ τᾶσδ' ἐρωτᾷς Ion. 237, quae est egregia *Hermanni* emendatio pro vulg. τάσδ'; atque sic iam Vict.: „de *praesente hacce Creusa interrogas*" i. e. *eccum adest qua de interrogas*. Quint. 7, 2, 6. *quaeritur circa modum*, *speciem*, *numerum*. Similiter ψῆφον ἀμφ' ἡμῶν πολίτας ἐπὶ φόνῳ θέσθαι χρεών Or. 754, i. e. *de nobis*, unde glossae ὑπέρθε — ὑπέρ — καθ' ἡμῶν. Ita etiam Μοῦσ' εἰς ἄνδρας ἴτω δυσκέλαδος ἀμφὶ λέκτρων Ion. 1098, invito metro. Quod vero *Herm.* ἀμφί c. *Heath.* in περί non mutat mutata stropha, *Heathii* coniectura vera esse possit, si legimus Μοῦσ' ἀμφ' ἄνδρας ἴτω δυσκέλ. περὶ λέκτρων, ita ut verba ἀμφ' ἄνδρας in universum dicta verbis περὶ λέκτρων accuratius explanentur. Sed haec audaciora. [Magna *Heathii* temeritas, qua metri causa induxit περί. Metra ut congruant, facillima medela scribo: str. Νηρῆος αἱ κατὰ πόντον — antistr. δυσκέλαδος ἀμφί τε λέκτρων, in quibus trita est hendiadys. *Const. M.*] Sed etiam *accusativum* hoc sensu admittit ἀμφί, quatenus, *de* quo agitur, *ad illud* sermo vel actio pertinet. ἀμφί μοι Ἴλιον, ὦ Μοῦσα — ἄεισον Tro. 511; v. *Matth.* ad l. (ὄψιν) ἐσεῖδον ἀμφί σ', ὦ τέκνον, Hec. 706.

b) Quod *attinet ad*, *de*. Cum *gen.* rei vel hominis, *unde* vel sermo vel actio *proficiscitur* (*Rücksicht*). *circa bonas artes socordia* Tac. Ann.

11, 15. Huc pertinet τά τ' ἀμφὶ σοῦ (Electrae) τά τ' ἀμφ' Ὀρέστου πυθέσθαι δεόμενος Or. 865 sq., proprie: ea quae facta sunt, a te et Oreste si proficiscor, i. e. ea quae ad te et Or. pertinent cognoscere cupiens, quid agatis cogn. cup. καὶ τἀμφὶ σοῦ μὲν οὐδ' ἔχοντ' ἐπίστασο, τὰ δ' ἀμφὶ παιδὸς τοῦδε παῖς ἐμὴ κρινεῖ Andr. 431 sq. Cum accus. σὺ δ' ἀμφὶ τὰν — Δίκτυνναν ἀμπλακίαις — τρύχει Hipp. 145, quatenus peccata illa ad Dianam pertinent; v. Matth. ad l. c) Propter. Cum gen. rei vel hominis, qui causa s. auctor est actionis. ἀμφὶ τέκνων μ' ἱκέταν Suppl. 280, propter liberos sepeliendos supplicem. σὲ καὶ Ἑρμιόνην ἔριδι στυγερᾷ συνέκλῃσαν ἀμφὶ λέκτρων διδύμων Andr. 123. Anastrophen ἀμφί non patitur; v. Goettl. de acc. p. 377.

Ἀμφιάρᾱος, n. pr. σφάγι' ἔχων ἐφ' ἅρμασιν ὁ μάντις Ἀμφιάραος Phoen. 1118; cf. 117. Altera forma est Ἀμφιαρέως (Matth. gr. §. 70). ἦλθον Ἀμφιάρεώ γε πρὸς βίαν Suppl. 158.

ἀμφιβαίνειν, circumire. συμβαλόντε δ' ἀσπίδας πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης Phoen. 1415. Schol. συστάντες, ἐνσταθέντες. Imo de pugnantibus dicitur, qui sese invicem ambeunt cupide circumspicientes, ubi nudum latus praebeat adversarius (voltiren). Circumvenire, occupare. ὦ μοῖρα, — οἵα με τὸν δύστηνον ἀμφιβᾶσ' ἔχεις Andr. 1083, quam occupatum s. irretitum me tenes. τόδε μοι θράσος ἀμφιβαίνει, incessit, occupat, Suppl. 609. ἐθέρμην' αὐτὸν ἀμφιβᾶσα (permanans, pertingens) φλὸξ οἴνου Alc. 761.

ἀμφιβάλλειν, amicire, circumdare (v. ἀμπέχειν s. fin.). στολὴν θηρὸς ἀμφέβαλλε σῷ κάρᾳ Herc. f. 465. Hinc sumta pulchra imago ὁπόταν — ἀνδράσι κρατὴρ ὕπνον ἀμφιβάλλῃ Bacch. 384, ita ut somnus eos complectatur, unde Tibull. 3, 4, 56. te fusco somnus velavit amictu. Cum duplici accus. φάρεά σέ γ' ἀμφιβάλλομεν El. 1231. V. Matth. gr. §. 418. g. Pflugk. ad Andr. 110. Ita etiam ἀγόμαν — δουλοσύναν — ἀμφιβαλοῦσα κάρα Andr. 110, qui locus memorabilis propter act. et med. differentiam: act. enim exstat, quia Andromache invita atque coacta servitutis iugum sibi iniunxit. Medium est igitur sua sponte sibi induere s. iniungere aliquid. μέλανα στολμὸν πέπλων ἀμφιβαλώμεθ' ἤδη Alc. 216. ἄγραν ἀμφιβάλλονται (sibi innectunt) πλοκάμοις Bacch. 103. [Subtilior vis medii Andr. 1190 sqq. μήποτε σῶν λεχέων τὸ δυσώνυμον ὤφελ' ἐμὸν γένος εἰς τέκνα καὶ δόμον ἀμφιβαλέσθαι Ἑρμιόνας Ἀΐδαν ἐπὶ σοί, τέκνον, i. e. utinam ne — suum Orcum immisisset. V. Matth. gr. 1094 et C. Quaest. Soph. p. 96 sq. Incommodum enim coniungere Ἑρμ. Ἀΐδαν. Graviter hic locus calefecit interpretes. Quem ego quidem uti nunc scribitur despero. Neque pavida quidquam proficitur in vulgatis permansione. Scribo igitur et dispono ita: μήποτε

τῶν λεχέων τὸ δυσώνυμον † ὤφελέ μοι γένος ἀμφιβαλέσθαι † Ἑρμιόνας Ἀΐδαν ἐπὶ σοί, τέκνον. stroph. Θεσσαλία, διολώλαμεν οἰχόμεθ᾽· | οὐκέτι μοι γένος λείπετ᾽ ἐν οἴκοις |. Τῶν λεχ. optime *Dind.* Etiam ἐμοί pro ἐμὸν γέν. iam *Musgr.* et *Pflugk.* Denique iure suo *Brunck.* molestissima expunxit verba εἰς τέκνα καὶ δόμον: sunt enim a glossatore agglutinata ad ἐμὸν γένος.· Affirmat schol. Taur. μήποτε ὤφελε τὸ δυσώνυμον γένος τῆς Ἑρμιόνης Ἀΐδαν ἀμφιβαλέσθαι ἐπὶ σοί. Affirmant etiam strophica: ibi enim quae vulgo leguntur post οὐκέτι μοι γένος, eorum cod. Havn. omittit μοι, Taur. Gu. Flor. 2. Flor. A. μοι τέκνα: nimirum hae quoque glossae sunt ad γένος adscriptae; nisi altero οὐκέτι servato exstinguere malis ἐν οἴκοις: οὐκέτι μοι γένος οὐκέτι λείπεται. Sensus: *utinam ne infaustu ad connubium gens Hermiones suum tibi Orcum, o fili, immisisset.* V. schol. ante cit. Malum, inquit, connubii omen gens Atridarum (propter Helenae raptum, Clytaemnestrae adulterium, Agamemnonis caedem); quae utinam ne Orcum sibi familiarem per Hermionen in te, Neoptoleme, transtulisset. De Ἀΐδαν ἀμφιβαλέσθαι cf. Andr. 800. *Const. M.*} *Circumdare, amplecti.* τί μ᾽ ἀμφιβάλλεις χερσίν Bacch. 1361. ἀμφιβαλεῖν λυγρὰ μέλη παιδός Suppl. 70. ἀμφίβαλλε μαστὸν ὠλέναισι ματρός Phoen. 313. [Schol. ad v. 315. οὐ τὸν ἑαυτῆς πλόκαμον λέγει, ὅτι μικρὸν ὕστερον ἐξυρῆσθαι αὐτήν φησὶ διὰ τὸ πένθος. Quae scite dicta si attendissent interpretes, et μαστόν et παρ. ὄρεγμα et βοστρ. πλόκαμον non Iocastes, sed Polynicis intelligi vidissent, id quod ipsa verborum conformatio flagitat. Adde quod suam Ioc. comam ipsa vocat λευκόχροαν 326, hic autem contrarius κυανόχρως πλόκαμος memoratur, quod Neptuni ornamentum unice convenit Polynici bellatori. Iam vero ἀμφίβαλλε aut accipiendum *inter brachia mea conice* vel *brachiis subiunge pectus* (v. Cycl. v. 60 posthac cit. et s. ἀμφί 2. b.), aut, id quod potius, scribendum ἀντίβαλλε. *Const. M.*} *Stipo, obduco, obruo* (v. s. ἀμπέχειν). (ὕδραν) βέλεσι — ἀμφέβαλλε Herc. f. 422. Unde similitudine deprompta Andr. 800. Ἰλιάδα πόλιν ἀμφέβαλεν φόνῳ. Intrans. (v. s. βάλλειν) εἰς αὐλάν ποτ᾽ ἀμφιβαλεῖς, *subibis,* Cycl. 60. ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν ὠκυτάτῳ πτερῷ, alis *subnitens,* Hipp. 1270. Cf. Ov. ep. ex P. 2, 7, 27. Virg. Aen. 4, 252.

ἀμφίβλημα, *amictus, tegumentum.* βασίλεια ἀμφιβλήματα Hel. 70. πέπλους λαμπρά τ᾽ ἀμφιβλήματα ib. 430. τεύχη πάνοπλά τ᾽ ἀμφιβλήματα Phoen. 786.

ἀμφίβληστρον, *amictus.* τάδ᾽ ἀμφίβληστρα σώματος ῥάκη Hel. 1085. *Septum.* ἀμφίβληστρα τοίχων ὑψηλά Iph. A. 96. V. *Damm.* s. ἀμφιβάλλω extr.

ἀμφίβλητος, *circumiectus, indutus.* ἀμφίβλητα σώματος λαβὼν ῥάκη Teleph. fr. II, 1, nisi hic ut Hel. 1085 legendum ἀμφίβληστρα.

ἀμφίβολος, *circumiectus, indutus.* παρθένια δ' ἐμᾶς ματέρος σπάργαν' ἀμφίβολά σοι τάδε ἐνῆψα Ion. 1490. Sed intolerabilia verba ἐμᾶς ματ. *Herm.* ἀπ' ἐμᾶς ματ. delete σπάργανα. Quorum neutrum vel aliquid probabile. Scribendum παρθ. δ' ἐμὰ ματ. σπάργ. etc.: *has tibi fascias a me matre tua virgine contextas indui*; cf. vv. 1413. 1417. 1427. Aptissima enim comparatione velamina puero iniecta appellantur *fasciae.* An *monumenta* sunt s. γνωρίσματα? V. certe *Wund.* ad Soph. O. T. 1006. Ἀμφίβολα vero licet propria vi esse possit *circumiecta* vel abundante notione, tamen nescio an subtilius sit dictum de *ambiguis* s. *arcanis* fasciis quippe arcanum velantibus, sicut Ion. v. 1487 vocatur ὠδὶς κρύφιος. Etiam Tro. 537. κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοις λίνοισι ναὸς ὡσεὶ σκάφος — εἰς ἕδρανα — Παλλάδος θέσαν, de *funibus* equo *circumiectis* i. e. alligatis intelligunt. [Non refragor. Verisimile tamen poetam scripsisse ἀμφίβολον i. e. *ambiguum* s. *arcanum* nim. πῶλον, sicut idem equus λόχος dicitur v. 534. *Const. M.*]

ἀμφιβώμιος. σφαγαὶ ἀμφιβώμιοι Troad. 562, *caedes circa* s. *ad aras perpetratae.* De Ion. 52. v. s. ἀμφί, 2. p. 177.

ἀμφιδάκρυτος, *lacrimosus.* πόθον ἀμφιδάκρυτον ἀεὶ κατέχων Phoen. 332, propr. *lacrimis obductum* s. *completum*, quatenus desiderium in oculis potissimum cernitur (cf. Suppl. 49), i. e. *largo cum fletu consociatum, lacrimabile.* Ita *gemitus lacrimabilis* ap. Virg. Aen. 3, 39.

ἀμφιδέξιος duplici potissimum vi usurpatur. Quando est *ambidexter, omni ex parte aptus, aptissimus*, opp. ἀμφαριστερός, δεξιός solita vi exstat, praepositio vero ad notionem eius amplificandam valet *concinnitatis* s. *congruentiae* notionem adspergens; v. s. ἀμφήρης. Pariter ἀμφίγυοι (*rundgliederig*) dicuntur Soph. Trach. 504, qui sunt *concinno* ac *terete corpore*, ut fere sit i. q. δεξιόγυιοι vel εὔγυιοι εὐσώματοι (*wohlgegliedert, drell, rüstig*); cf. *Ellendt.* s. v. et *Doederl.* Syn. IV. p. 152, 9. Non male igitur schol. ad l. c. ἰσχυροὶ ἐν τοῖς γυίοις. Quam particulae ἀμφί vim induit etiam περί in περιδέξιος; cf. *Buttm.* lex. II. p. 219. Alia vocabuli notio, ubi ad manus vel arma refertur. Quo usu falso putatur modo *anceps* esse modo *uterque* compositionis parte altera δεξιός prorsus supervacua. Imo hic nescio an δεξιός antiquissimam vim obtinuerit, qua ex δέκω (v. s. δέχομαι et δεξιός) factum et cum δάκνω (s. v.) cognatum significat *capiens, prehendens* (*fassend*), prorsus ut in formulis Hom. δέχεσθαί τινα δουρί — ἔγχεϊ — τόξοισιν et in δεξίμηλος δεξίπυρος aliis. Similis verbi ἀμφίγυος ratio, quod, ubi ad arma referatur, non solitam *membri*, sed, ut in γύης et γρυπός primariam *cur-*

vanninis notionem habere acute perspexit *Herm.* ad S. Trach. 502, licet Sophoclis in locum significatus ille non quadret. Itaque ἀμφιδέξιος est etiam *utrimque capiens*, quod ubi de manibus dicitur *uterque* sane valet, de ferro *bipennis* s. *anceps*; verum non supervacanea in his vox δέξιος, sed plane necessaria. οὐκ οἴσει τις ἀμφιδέξιον σίδηρον, ᾧ τόδ' ἅμμα λύσομεν δέρης Hipp. 780; v. *Valck.* Et S. Oed. T. 1243. κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς, ubi recte schol. ἀμφοῖν χεροῖν. Cf. Aesch. Teleph. fr. ap. *Erf.* ad h. l. Contra S. O. C. 1112. utique scribendum ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφὶ δεξιόν pro ἀμφιδέξιον, i. e. *applicaminor* s. *adnitiminor dextrum ad latus.*

ἀμφίδοξος, *dubius.* ἀμφίδοξος πελάζω, Dan. prol. 53, *incertus*, num vera an falsa fama. Vid. *Matth.* ad l.

ἀμφικαλύπτειν, *operire*, *velare.* πυρσοῦ δ' ἀμφεκαλύφθη χάσματι θηρός (leonis) Herc. f. 361.

ἀμφίκρανος, *undique capitibus succinctus.* τὴν ἀμφίκρανον — κύνα ὕδραν Herc. f. 1274.

ἀμφίκρημνος. ἀμφίκρημνον ἄγκος Bacch. 1049, i. e. *vallis convexa* s. *praeruptis montibus inclusa*, *convallis.*

ἀμφικρύπτειν, *obtegere.* ὦ πατρὶς Ἰλιὰς — Ἑλλάνων νέφος ἀμφί σε κρύπτει Hec. 908.

ἀμφίλεκτος. οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις Phoen. 503. Schol. ἀμφισβητήσιμος. Male. Imo ut ἀμφὶς φράζεσθαι est *in diversas partes sentire* s. *dissentire*, ἀμφισβητεῖν (ἀμφὶς βαίνειν) *in diversas partes ire* i. e. *dissidere* (v. s. ἀμφί, 1.), ita ἀμφιλέγειν, *in diversas partes dicere*, *disputare* et ἔρις ἀμφίλεκτος *controversia*, *quae in disputatione constat* i. e. *verborum consertatio*, *disputatio*, *altercatio*, quod Soph. Ant. 111. νεῖκος ἀμφίλογον dicit. Est enim

ἀμφίλογος i. q. ἀμφίλεκτος. μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς ἀκόρεστά τε νείκη — προσβάλοι δεινὰ Κύπρις Med. 638. Schol. φιλονεικους λόγους καὶ ὀργῆς κινητικούς. Recte: *altercantes aestus* s. *animi concitationes* poetice pro *exaestuantibus* s. *effervescentibus altercationibus*, unde explicandi causa statim additur ἀκόρεστά τε νείκη. Sic Hor. Serm. 2, 7, 57. *altercans pavor* pro *pavida altercatione.* Deinde est *in utramque partem disputatus* i e. *ambiguus* (*streitig*). ἀμφίλογα δίδυμα μένους φρὴν, σὲ πάρος ἢ σ' ἀναστενάξω Iph. T. 655.

ἀμφιμήτωρ, *bimatris.* οὔποτε δὴ δίδυμα λέκτρ' ἐπαινέσω — οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους Andr. 467. V. s. ἄν.

Ἀμφιόνιος. Ἀμφιονία λύρα Phoen. 831.

ἀμφιπιτνεῖν, *amplecti.* ἀμφιπιτνοῦσα τὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα Suppl. 278. V. s. πιτνεῖν.

ἀμφιπλέκειν, *circumtexere*. *κείσθω δόρυ μέσον ἀμφιπλέκειν ἀράχναις* Erechth. fr. XIII (VI), 1.

ἀμφίπολος ap. Eurip. et de femina et de mare dicitur (vid. *Ellendt.* s. v.) denotatque proprie eum, qui *circa* aliquem eique praesto est (v. s. *ἀμφί*, 8.). Itaque non de servo vel famulo frequentatur, qui heri sub potestate est, sed de eo, qui munere *fungitur* vel *famuli* atque *ministri* vel *comitis* atque *satellitis*. V. *Damm.* s. v. Quin fit ut etiam *ἀμφίπολος* rursus servarum ministerio utatur, sicut Iph. T. 1114. chorus de se dicit: *τᾶς ἐλαφοκτόνου θεᾶς ἀμφίπολον* (*ministram*) *κούραν* (Iphigeniam) *λατρεύω*. Hinc *ἀμφίπολος* (*minister* vel *cultor*) *Ἄρεος ἀνιέρου* fr. inc. tr. CXII. *οὐ μὰν — τις ἀμφιπόλων στατίζεται ἀμφὶ πύλας* Alc. 89. *ἀνὰ δὲ δρομάδες ἔθορον — ἀμφίπολοι Φρύγες* Or. 1417, *famuli* s. *satellites* Helenae, quorum munus describitur v. 1426 sq. *λάβετ', ἀμφίπολοι* (*sociae* s. *ancillae*) *γραίας* Suppl. 1115. [Alius generis locus Soph. Trach. 860, ubi *ἀμφίπολος Κύπρις* est *quae hic illic* (*ἀμφί*; s. v. 1.) *est* (*πέλει*), *huc illuc cursat, sedula, laboriosa. Const. M.*]

ἀμφιπτυχή, *amplexus*. *δὸς χερὸς φίλημά μοι σῆς σώματός τ' ἀμφιπτυχάς* Ion. 519.

ἀμφίκυλος, *biforis*. *ἐκ' ἀμφικύλου γὰρ ἔσω μελάθρου βοὰν ἔκλυον* Med. 134. Quo de loco disserit *Boettiger*. in prima de *Medea* prolusione (*Matth*. Misc. Philol. I. p. 120. not. *), monens duplicem fuisse ianuam in aedibus Graecorum unam *αὔλειον*, quae universum aedium ambitum clauderet, unde exitus in plateam et quam qui intrasset, aula s. vestibulo superato ad cubicula coenacula et peristylia perveniret (*ἀνδρῶνας*), alteram *μέταυλον*, qua in interiorem partem aedium, gynaeconitin, aditus pateret. Hic versantem Medeam ingentes clamores sustulisse, qui per duplices fores exaudiri possent. Haec ille cum aliis (v. ap. *Matth.* ad l.) eruditissime. In quibus duo non leviter offendunt, primum, quod inaudito more usurpatum esset compositum *ἀμφίκυλος*, deinde, quod *μέλαθρον* non de *domo*, sed de singulo diceretur *cubiculo*, qui nusquam opinor vocabuli significatus. Nec magis probaverim scholiastae et *Elmsleii* interpretationes, quorum ille iungit *ἐγὼ ἐπὶ τοῦ ἀμφικύλου οὖσα ἤκουσα φωνῆς ἔσω τοῦ μελάθρου*, *Elmsl.* *ἐπὶ τοῦ ἀμφικύλου μελάθρου οὖσα ἤκουσα φωνῆς ἔσω*. Sed illud quidem recte videtur factum a schol. quod *ἀμφίκυλος* substantivo sensu accepit, ita ut de ipsa ianua alterutra intelligatur. Atque magni hac in re ponderis *Pollux*, qui I. c. VIII. §. 76: *μέρη δ' οἰκίας, αὔλειος* (*vestibularis*) *θύρα, κηπαία* (*hortensis*) *θύρα, ἀμφίθυρος, ἣν Ὅμηρος ὀρσοθύρην καλεῖ, ὡς οἱ πολλοὶ πλαγίαν θύραν*. Quamquam de hac ipsa *ὀρσοθύρᾳ* maxima doctorum dissensio ac dubitatio. Grammatici veteres, ut *Eustath.* p. 1921, 15, fere in eo consentiunt, ut

sit *θύρα τις ἐπίσημος ὑψηλοτέραν πρόσβασιν ἔχουσα.* Item *Hesych.* s. v.: *πᾶσα θύρα μὴ ἔχουσα τὸν βαθμὸν πρὸς τῇ γῇ, ἀλλ' ἀπέχουσα τοῦ ἐδάφους, οἷον θυρίς. Photius* p. 350. *Bachm.* anecd. I. p. 321, 7. *θύρα ἐν ὕψει τοῦ τοίχου. Etymol. M.* p. 634. *θυρίς τις ἔοικεν ἐπὶ τὴν δημοσίαν ὁδὸν φέρουσα.* Rursus interpretes ad *Poll.* l. c. vel de ianua intelligunt, per quam ad superiorem domus partem adscenditur, vel, ut *Kuehn.*, quae est *ἀμφὶ τὴν αὔλειον*, vel quae ex adverso aliam sibi habet oppositam, quae *ἀντίθυρος* dicitur. His omnibus nihil efficitur. Una in sobria etymologia salus. Ac stirps quidem vocabuli manifesto est *ὄρω ὄρνυμι ὀρούω.* Ita iam *Eustathius* l. c. *θύρα, εἰς ἣν ὄρνυταί τις,* et *Etym. M.* l. c. *εἴρηται παρὰ τὸ ὀρούειν εἰς αὐτήν,* nisi quod perperam et prior *εἰς ἥν* pro *δι' ἧς* et alter *ἐπ' αὐτήν* pro *δι' αὐτῆς.* Ut igitur *ὀρσύδρα* denotat *ὀπήν, δι' ἧς ὄρνυται ὕδωρ* [*ὑψοῦ*] (*Eustath.* l. c, 18), ita *ὀρσοθύρα* est *ianua*, per quam quis e cubiculo *ὄρνυται* i. e. *aufugit s. elabitur* (cf. *schlüpfen*, Schlupfwinkel). [Quam derivationem ipse Homerus comprobat Od. χ', 130 eodem fere sensu, quo paulo ante *ὀρσοθύρῃ*, usurpans *ἐφορμή*, i. e. *ἔξοδος* (*schol.*), *effugium* (Tac. Ann. III, 42). Itaque *ὀρσοθύρη* eadem est ianua, quae alias vocatur *πλαγία θύρα* (v. Poll. l. c) *παραθύρα, ψευδόθυρον, κηπαία* (v. *Kuehn.* ad Poll. l. c.), et quae Latinis est *posticum* vel *ianua subsidiaria*, *Seitenthür*, *Hinterthür*, *Winkelthür.* Ita Simonides ap. *Etymol. M.* p. 634, 6. *καὶ τῆς ὄπισθεν ὀρσοθύρης ἠλσάμην* (*Buttm.* lexil. II. p. 147, 3. *ἠλευάμην* sc. *αὐτόν*), fere ut Horat. epist. I, 5, 31. *atria servantem postico falle clientem*, quod optime *Ern. Guenther: lauern Klienten dir auf an dem Vorhof, schlüpfe durch's Pförtchen.* Gravissimus autem locus pariter ac difficillimus et quem nemo adhuc interpretum, ne *Vossius* quidem, penitus perspexit Homeri est in Od. χ', 126 sqq. *ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ· ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην* etc. (v. impr. v. 132). Cuius loci quae sit ratio satis plane cognoscitur ex accurata domus Ulixeae delineatione, quam vernaculae versionis calci adiiciendam curavit *Vossius.* Erat enim *ὀρσοθύρη* ista procis contra Ulixem stantibus atque effugium circumspicientibus a dextro latere per eamque fugientem gradus aliquot e pavimento conclavis paulo depressiore ferebant (unde v. 132. *ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίνειν*). Horum *altissimum* seu *limen* transgressus (*ἀκρότ. παρ' οὐδόν*) primum *viam* (*ὁδός* v. 128) intrabat praeter conclave pertinentem indeque aut recta progressus per scalas in Ulixis cubicula, ubi arma erant deposita (v. 142 sq.), aut sinistrorsum circa angulum conversus per *angustum iter* (*λαύρη* v. 128. 137) *ianua firma* praeclusum (v. 37)

in atrium (πρόδομον) et aulam perveniebat (v. schol.). *Const. M.*] Ad Pollucem redeo. Qui quum ὀρσοθύρην etiam ἀμφίθυρον nominet, Euripidem quoque consentaneum est vocabulo ἀμφικύλου *posticum* illud sive ὀρσοθύρην significare: apparet enim hanc portulam non eadem in omnibus aedibus parte, sed modo a transverso, ut ap. Homerum, modo ex adverso principalis ianuae fuisse, unde ap. Euripidem dicitur ἀμφίκυλος i. e. *quae alteram sibi ianuam oppositam habet* (v. *Kuehn.* l. c. ad ἀμφίθυρον). *Hac* igitur in ianua (ἐπ' ἀμφικύλου) clamantem Medeam exaudivit chorus. [Ex Polluce sane collegerit aliquis ὀρσοθύρην etiam ἀμφίθυρον et ἀμφίκυλον vocatam esse, quatenus alteri ianuae *opposita* fuerit. Sed hoc ne opinemur prorsus interdicit praepos. ἀμφί. Numquam enim verba cum ἀμφί composita id ipsum indicant, quod alterum sibi habet oppositum. Imo ut ἀμφικύπελλον est *quod utrimque est poculum* (*Doppelbecher*), ἀμφικάρηνον *quod utrimque caput habet* (*zweiköpfig*), ἀμφιπλήξ *quod utrimque percutit* (v. s. ἀμφιδέξιος et ἀμφιτρής), ita enim ἀμφίκυλον nihil aliud esse potest quam *quod utrimque fores s. duplicem forem habet.* Quod ita intelligere, ut Medea dicatur intra aedes (ἔσω μελάθρου) *in ianua* vel *ad ianuam duplici valva instructam* (ἐπ' ἀμφικύλου) clamores edere, absurdum: ibi enim constitisse Medeam chorus extra aedes versans divinare profecto non potuit. Restat igitur ut ἐπ' ἀμφικύλου μελάθρου iungas hoc sensu: *intra aedes duplici ianua* (αὐλείῳ et μεταύλῳ) *instructas audivi clamores:* quod unice verum. Atque ita iam *Pflugkius*, nisi quod *Boettigero* hanc explicationem tribuit, cuius longe est alia (v. supra). Rem conficit ἀμφίθυρος οἰκία apud Lysiam (v. *Schneid. Epimetr.* ad Xen. Mem. [Lips. 1801] p. 292), οἶκος ἀμφίθυρος ap. Soph. Phil. 159, et quod ipse habet Eurip. in Phoen. 308. βοὰν ἔσω δόμων κλύουσα — ἕλκω ποδὸς βάσιν. Quae quum ita sint, Pollux aut corrupta refert aut ipse corruptus est et corrigendus: αὔλειος θύρα, κηπαία θύρα, ἀντίθυρος, i. e. *antica ianua, postica ianua, quae anticae opposita est.* Cf. Hom. Od. π', 159. *Const. M.*]

ἀμφίπυρος, *prorsus igneus, flammeus.* κεραυνὸν ἀμφίπυρον Ion. 212. ἀμφιπύρῳ φλογμῷ Hec. 473, *Flammenbrand.* ἀμφιπύρους πεύκας Ion. 716. βροντᾷ ἀμφιπύρῳ Hipp. 559; schol. τῇ μετὰ ἀστραπῆς βροντῇ: recte; v. s. ἀμφί, 3.

ἀμφιτιθέναι, *imponere, circumdare, induere.* κἄνπερ — κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ Med. 787. στέφανον — ἀμφέθηκά σοι Ion. 1433. Ἀγαμέμνονα — στέφανον δὸς ἀμφὶ κρᾶθ' ἑὸν — ἀμφιθεῖναι, *ornare*, Iph. A. 1531. Sic recte *Seidl. Dind.* pro vulg. κάρα τεόν. ἀμφιθεῖναι σῇ δερῇ θέλω χέρας Or. 1042, *brachia cervici dare.* τύμβῳ ἀμφέθηκα μυρσίνας El. 512. *Circumdare, obtegere.* μ' ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις Hec. 432. Cf. Soph. O. T. 807 sqq. *Matth.* gr. §. 421. not. 5.

ἀμφιτόμος, *bipennis* (Quint. 1, 4, 12). ἀμφιτόμου λόγχας Hipp. 1375. ξίφεσι ἀμφιτόμοις El. 164. De tono vid. *Goettl.* de acc. p. 317, 3, a.

ἀμφίτορνος, *circa rotundus*, *conglobatus*. ἀμφίτορνον ἀσπίδα Troad. 1156.

ἀμφιτρής, ἡ (v. *Matth.* gr. §. 125, 7), *locus cavernosus s. rimosus*. εἶμι καίπερ ὢν τυφλὸς δι' ἀμφιτρῆτος τῆσδε προσβαίνων ποδί Cycl. 702. Significatur enim rupes non aequalis, sed aspera et *rimarum foraminumque plena* a cribro ducta similitudine. Per illam Cyclops incedere conatur vel caecus. Et quidem ἀμφιτρής et subst. et adi. ab ἀμφίτρητος ita differt, ut hoc dicatur de rebus hominum demum opera *perforatis*, illud vero de rebus natura *foraminum* vel *rimarum plenis*; v. s. ἄκλαυστος. Hinc. S. Phil. 19, ubi adiectivo sensu legitur δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου i. e. ἀμφιθύρου vel διστόμου (v. 16), perversa glossa *Suidae*: ἀμφίτρητον, τὸ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τετρημένον ἄντρον, siquidem spelûnca non hominum arte, sed ipsa natura fabricatrice *biforis* est. V. *Matth.* gr. p. 286. not. 1.

Ἀμφιτρίτη, n. pr. ἐπ' Ἀμφιτρίτας ῥοθίῳ Iph. T. 426.

ἀμφιτρυχής. δυσόρφναια δ' ἀμφιτρυχῆ τάδε σκότι' ἀμείβομαι Phoen. 329. *Hesych.* ἀμφιτρυχῆ, κατεῤῥωγότα. Ald. rell. ἀμφιτρύχη, unde scribunt ἀμφὶ τρύχη. V. *Matth.* ad l. At sine dubio recte habet, quod etiam altera codd. scriptura ἀμφιτρίχη commendat, ἀμφιτρύχη ab ἀμφίτρυχος, quod formatum ut ἀμφίμιτος ἀμφίνεικος: refertur enim ad Iocasten *pannis obsitam (umlumpt)*.

Ἀμφιτρύων, n. pr. Ἀργεῖον Ἀμφιτρύων', ὅν Ἀλκαῖός ποτε ἔτιχθ' ὁ Περσέως Herc. f. 2. Ἀμφιτρύωνος ἶνιν, Herculem, ib. 354. Compellatur ib. 278. 315. 701.

ἀμφιφανής, *pervulgatus*. δῆλα καὶ ἀμφιφανῆ καὶ ἄκρυπτα Andr. 835.

ἀμφιχορεύειν, *in modum chori circumvolvi*. περὶ δ' — νὺξ — ἄκριτός τ' ἄστρων ὄχλος — ἀμφιχορεύει (*saltat*) Pirith. fr. II, 5.

ἀμφίχρυσος, *inauratus*. ἀμφίχρυσον φάσγανον Hec. 543, *vergoldet*.

Ἀμφίων, n. pr. τὼ λευκοπώλω — τυραννῆσαι χθονὸς (Θηβαίων), Ἀμφίον' ἠδὲ Ζῆθον, ἐκγόνω Διός Herc. f. 30; cf. Phoen. 116. Suppl. 663. Antiop. fr. II.

ἄμφοδος. Exstat haec vox in Antiop. fr. II. ap. *Etymol.* M. p. 92, 4. λέγει δὲ Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολογῶν (v. *Valck.* Diatr. p 62.) τὸ Ἀμφίων, ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὴν ἄμφοδον, ἤγουν παρὰ τὴν ὁδὸν γεννηθῆναι. At Aristoph. Thesmophor. fr. V. p. 141. ed. *Dind.* et ap. *Polluc.* IX, 36. ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα, quibus verbis irridet etymologiam Euripidis, et *Etymol.* M. l. c. 27.

ὁ δὲ Ἀριστοφάνης κωμικευόμενος λέγει ὅτι οὐκοῦν Ἄμφοδος ὤφειλε κληθῆναι, satis demonstrant in Euripidem cadere non posse irrisionem suae ipsius etymologiae, sed ap. *Etymol.* M. l. c. ex glossa *ἤγουν παρὰ τὴν ὁδὸν* legendum esse *παρὰ τὸ ἀμφ' ὅδον*, quae est etiam *Sylburgii* coniectura ad Etymol. p. 760, et quam ipsam lectionem MS. ap. *Valcken.* l. c. exhibet. Huc pertinet *Hygin.* fab. 7. *alterum autem Amphionem (appellarunt)*, *ὅτι ἐν διόδῳ ἢ ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν αὐτὸν ἔτεκεν.* Itaque Euripidis nil nisi verba *ἀμφ' ὁδὸν* sunt, *ad viam*.

ἀμφορεύς, *amphora.* *ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα* Cycl. 326. Putant per syncopen formatum esse ex *ἀμφιφορεύς*. Quae inaudita esset syncope. Imo est i. q. *ἀναφορεύς* atque aut activa vi dictum *instrumentum* quodlibet *portatorium* s. *vectem* (*Träger*) denotat aut passiva vi quodcunque *suffertur*, *sustinetur*, *portatur*, *feretrum* (*Trage*). Itaque non male *Ruhnk.* Soph. Camic. fr. V. *πιστοί γε κωχεύουσιν ἀμφορεῖ δέμας;* quo ducere putat glossam *Hesych.* *ἀμφορεῖ· τῷ ἀμφορείῳ, φορτίῳ.* At idem *Hesych.* s. *κωχεύουσιν* pro *ἀμφορεῖ δέμας* — *ἐμφοραιδέσμας*, — unde *Dind.* probabilius *ἐν φορᾷ* (v. fragm. Poet. Scen. Gr. p. 43). [Sed *φορά* ubi est *feretrum?* Malim igitur *ἐν φορεῖ* vel *ἀνὰ φορεῖ.* *Const. M.*]

ἀμόφτερος, *uterque.* Singularis. *θάρσει — ἢ φρενῶν εὐβουλίας alter: ἀμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον.* Phoen. 754. Pluralis. *μία δ' ἀμφοτέρους ἄτη πατέρων διέκναισεν* El. 1306. *εἰς ἀμφοτέρους τοίχους μελέων.* Tr. 118.

ἄμφω, *ambo.* *πρὸς δὲ γόνυ χέρας ἱκεσίους ἔβαλον Ἑλένας ἄμφω* Or. 1415. *περιβαλοῦσ' ἀμφοῖν χέρας* Phoen. 1468. *κάμακος ἀμφοῖν χεῖρ' ἀπεστερημένοιν* ib. 1412. *ἀμφοῖν ἂν εἴην τοῖνδ' ὑπηρέτης ἐγώ* Ion. 986. *ἄμφω δ' ἅμ' ἐξέπνευσαν — βίον* Phoen. 1463. *καὶ κῶλ' ἀπ' ἀμφοῖν τοῖν νεανίαιν — ἠκοντίζετο* Iph. T. 1369. *ἀλλήλοιν πέλας πίπτουσιν ἄμφω* Phoen. 1433. *ξυνάπτετον πόδα ἐς ταὐτὸν ἄμφω* ib. 38. *τόδ' ἴσον ὑπὲρ ἀμφοῖν λέγεις* Iph. A. 641. *ἄμφω γὰρ οὖν ψευδόμεθα τοῖς λόγοις ἴσως* ib. 846. Or. 1051. *τάδ' — προσφθέγματ' ἀμφοῖν τοῖν ταλαιπώροιν πάρα* est e. coni. *Lobeckii* ad Ai. 610 (ed. 2.) pro *ἀμφὶ τοῖς ταλαιπώροις.* At vid. s. *ἀμφί*, 2. Recte enim *Matth.* „nulla vis esse potest in eo quod duo sunt, non unus vel plures.“ Ut *ἀμφί* (s. v.), ita *ἄμφω* stirpem ducit ab *ἅμα* (s. v.) permutata aspiratione ut in *ἕκω* — *ἔχω*. Proprius igitur vocabuli locus, ubi *hic et illic* vel *unus et alter simul* quid agunt vel patiuntur. Cf. *Buttm.* lex. p. 218, 3.

ἀμφώβολος. *μεσάγκυλ' ἔκλυτοί τ' ἀμφώβολοι σφαγῆς* (v. s. *σφαγεύς*) *ἐχώρουν βουπόροι* Andr. 1134. Intelligunt *missilia*. *Eustath.*

ad Od. p. 1405, 27. ὁ ὄβολος ἐκ τῆς βολῆς καὶ τοῦ βάλλειν γίνεται καθὰ καὶ ὁ ὀβελός. Hinc ἀμφώβολος est veru vel *hasta*, *utrimque s. duos habens dentes*, *furca*, ut πεμπώβολος, *quinque habens dentes*. Sunt enim h. l. ἀμφώβολοι *verua*, quibus victimarum carnes affigi, ut σφαγεῖς *cultri*, quibus intercidi solitae. Quod ἀμφωβόλων genus nescio an significet Soph. fr. inc. CV, 41. ap. *Eustath.* p. 1405, 30 et *Hesych.* s. v. ἀμφώβολα· αἱ διὰ σπλάγχνων μαντεῖαι: haec enim oracula fuisse videntur, quae e visceribus *veru affixis* et observatis ederent.

Ἄν particulam ad *condicionem* referri indeque *fortuita* atque *incerta* significare inveterata est et communis fere omnium grammaticorum opinio. Ita praecipua voculae in membris condicionalibus usurpatio doctorum animos occupavit et obtudit, ut maximi quique et sagacissimi in vi ista condicionali enodate explicanda et constanter persequenda cruciare sese quam de alia vel cogitare mallent. Inter quos neminem esse mirere magis quam, qui rerum novarum cupidissimus est, *Hartungium* Part. II. p. 216 sqq. Is vero, quamquam etiam hic stupendam saeculorum inscitiam olfecisse sibi visus eruditissimum quemque singulari, ut solet, misericordia prosequitur, tamen ipse tantum abest ut quidquam profecerit, ut, quae ab aliis non recte erant disputata, eodem errore captus confirmarit, quae plane et explicate, nimia subtilitatis et dialecticarum captionum affectatione implicuerit et conturbarit. Tandem nuper errorem sensit et quodammodo detexit *Baeumlein.* in Hermanniani de ἄν particula libelli censura ephem. Darmst. 1835. p. 474 sqq., qui multum potuisset loco obscuro et perturbato luminis afferre, nisi etymologiam, quae una certissima in re incerta dux est, in auxilium vocare consulto neglexisset. Nolo hic iterum opinionis tralaticiae vanitatem ac pravitatem demonstrare. Quid etiam verbis opus, ubi res ipsa loquitur? Fac enim Graecos adi et varios particulae usus integre ac sine studio pensita: facile videris centenis a locis et *condicionis* et *fortuiti* vel *incerti* notionem plane alienam esse, centenis autem in locis enuntiari quidem *incertum* aliquid, sed in solo optativo, non in ἄν particula, hanc vim inesse. Quamquam id ipsum *Hermanno* potissimum accidit, ut particulae tribueret quod erat optativi. Quin totum *incertum* ac *fortuitum*, cuius notionem particulae iniungunt, ex illo maxime fonte manasse dixerim. Utinam vero ne *Rostius Sommeri* se somnio imbui passus esset, verum ἄν et κέν particulas eadem trutina pensasset. Sic enim ille de κέν in gr. §. 120, not. 2: „Das epische κέ gesellt sich zu dem Satze, um Sicherheit der Behauptung, Festigkeit der Zusage, Trotz der Verweigerung, Kühnheit der Vermuthung, Zuversicht der Hoffnung, Gewissheit der Befürchtung, Bitterkeit der Ironie und überhaupt Treuherzigkeit und innere *Ueberzeugung* bei jeder Art von Aeusserung anzudeuten und die

Rede durch Zugabe eines Druckes der Empfindung affektvoll zu machen.“ Quod si de ἄν et κέν dictum putaveris, divinam habe et qua nihil unquam verius exstitit particularum descriptionem. Ut enim ad ipsam rem veniam, perverse *Max. Schmidt.* de pron. p. 15 ἄν ex ἴ demonstrativo, praepropere *Hartung*. Part. II. p. 225 ἄν ex *an* interrogativo et κεν ex *quam* particula disiunctiva, prave *Stuerenburg* ad Off. Comment. II. p. 168 sq. ἄν ex ἀμός et κε ex κις i. e. τις, non recte denique *Herm.* de part. ἄν p. 4 sq. κέ ex καί et ἄν ex ἀνά praepositione deducit, ἄν sane quidem descendit ab ἄνα (s. v.), sed ab antiquiore adverbio, non praepositione, et longe alia quam plerique opinantur via. Constat enim inter primarias huius adverbii notiones eam esse, qua motum *retrogradum* *(re—retro)* et prioris status immutationem vel *dissolutionem* exprimit, ut in ἀναχωρεῖν, *recedere*, ἀνακαλύπτειν, *retegere*, ἀνεύχεσθαι, *revocare*, ἀναίνεσθαι, *reprobare*. Hinc ortum ἀπό (s. v.), hinc privativum ἀ — ἀν — ἄνευ, hinc ἀλλά (s. v.), hinc etiam ἄν particula. Est igitur ἄν proprie *refragantis, tollentis, denegantis*. Quum vero alterius sententiam non tollas vel deneges nisi ut aliam ipse mente conceptam habeas et tamquam veram ponas, quumque sententia, quae aliis sublatis et exclusis tamquam vera ponitur, vim quamdam et affirmationem habeat, hinc ἄν est *ex sua aliquid sententia tamquam certum ponentis, asserentis (assertorisch), affirmantis.* Quae si quis argutius excogitata putet, meminerit de *logica* hic agi *negatione, logicam* autem *negationem*, qua quid concluditur, plane differre a *reali*, qua *esse* et *non esse* opponuntur, meminerit eius, qui ponit *hoc ita est, haec vera rei ratio est,* negativam esse conclusionem, hoc est, eum inscium quasi et ipsa mente pueruli instar deductum non *ponere* quid et affirmare nisi ita, ut aliud quid cogitatione *negaverit* atque excluserit. Quam tacitam mentis agitationem unus omnium acutissime indagavit atque perspexit *Hegelius*. [Quamquam non refragor, si quis a talibus abhorrens et ἀλλά et ἄν cum ipso intensivo ἀν (s. ἀνά) cognatum existimare malit. Sed duos errores cane peius et angue caveas. Primum *Sommero* ne credas et *Rostio* gr. §. 120, not. 1 ἄν et κέν particulas et vi et usu diversas esse: sola enim sermonis differentia differunt (cf. *Matth.* gr. p. 1429. not.). Deinde ad miseram particularum *condicionalem* vim ne relabaris: est enim prorsus *affirmativa*. Et ἄν quidem stirpitus ambae sonabant. Sed ut ex ἄϝω — κάπω, ex αὐχή — καύχη, ex ἴω — κίω, ex ἀλινδέω — καλινδέω (*Buttm.* Lexil. II. p. 167), ea ἕω (ἧμαι) — κέω (κεῖμαι), ex ἰέω (ἵημι) — cieo, ita ex ἄν condensato spiritu in antiquiore sermone orta est altera forma κάν, quam olim in usu fuisse docet *Hartung*. Part. II. p. 225, et ν exstincto κά, quam Dorum πλατειασμος suam fecit. Neutra probata Ionismo. Is enim ut ἄρσην in ἔρσην, τέσσαρες in τέσσερες, ὁράω in ὁρέω,

ita *κάν* et *κά* suo more immutavit in *κεν* et *κε*. Similem vocularum ex communi radice derivationem proposuit *Rost.* in novissima Dammiani lexici editione p. 94, cuius quo limatius hic est et intelligentius de particularum natura iudicium, hoc magis doleas eum in gramm. l. c. prorsus ab hac sententia destitisse. *Affirmativam* autem particularum vim hebetem esse oportet qui non prima statim specie deprehendat his in locis: *οὐ δῆτ' ἐπεί τἂν μεγάλα γ' ἡ Τροία στένοι, εἰ φευξόμεσθ' ἕν' ἄνδρα* Cycl. 198, ubi vide quam misere ac paene aniliter dixisset Ulixes: *denn Troja dürfte vielleicht schwer seufzen.* Enimvero nervose dicit: *siquidem graviter profecto ingemiscat Ilium, si unum virum fugiemus.* Hel. 1047. Menel. *πείσειας ἄν τιν' — ὥστε νῷν δοῦναι δίφρους;* Hel. *πείσαιμ' ἄν.* *Forsan* in re suspensa respondere quam insulsum. Aut negare aut affirmare debebat Helena. Et vero affirmat: *sane persuadeam.* Alc. 180. *σὲ δ' ἄλλη τις γύνη κεκτήσεται, σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.* Ubi puer videt opponi *ἄν* et *ἴσως* sensumque esse: *castiorem tibi uxorem non fore certum est, sed fieri potest ut sit felicior.* Suppl. 608. *τὸν εὐτυχίᾳ λαμπρὸν ἄν τις αἱροῖ μοῖρα πάλιν· τόδε μοι θράσος ἀμφιβαίνει.* Quod intellectum volunt: *felicem forsitan fortuna rursus deiiciat: haec mea fiducia est.* At non in dubiis atque incertis, sed in certis et indubitatis fiducia ponitur. Itaque, *certe*, inquit chorus, *felicem fortuna rursus deiiciat.* El. 399. *ἴσως ἂν ἔλθοι· Λοξίου γὰρ ἔμπεδοι χρησμοί.* Ubi egregie absurdum dici *fortasse veniet*, sed incertum (*ἄν*): *nam Phoebi certa oracula.* An certa oracula, quae incerta praedicunt. Imo *certa*, inquit Orestes, *Phoebi oracula; hinc valde* (*ἄν*) *probabile* (*ἴσως*) *fratrem venturum esse.* Hipp. 1062. *πάντως οὐ πίθοιμ' ἂν οὕς με δεῖ.* An etiam hic tibi vis: *omnino fortasse non persuadeam quibus oportet?* Non puto. Certe ipse *Herm.* de part. *ἄν* p. 11: „est *ἄν* et *κέν* sumentis aliquid, sed non contendentis: qui ubi iam non sumit, sed contendit, *contrario* utitur vocabulo *πάντως*.“ Omnium clarissima vero *affirmativa* particulae potestas talibus in locis, ubi alia vox *affirmativa* vel ipsi *ἄν* adiuncta vel certe in vicinia est. Huc pertinent quum alia innumera tum Alc. 92. 467. Hipp. 90. 480. 1043. Or. 109. Iph. A. 1022. Cycl. 198, huc *ἐάνπερ, ἐάν γε, ἐὰν δή, ὅσπερ ἄν, κἄν εἰ, ὥσπερ ἂν εἰ* etc. An fieri posse putas ut duae pluresve voculae consocientur, quarum una *certum*, altera *incertum* exprimit? Huiusmodi igitur in locis, qui longe plurimi, aliena prorsus et inepta *incerti* vel *fortuiti* significatio est. Et apta nusquam. Quin etiam talibus in locis, ubi vel haec vel *condicionis* notio aliquo modo tolerari posset, si *affirmationis* pro iis valentem quasi ac roborantem succum sententiae suppeditaris, dici non potest, quantum sanguinis derepente atque coloris accipiat oratio. Con-

ficit rem quod omnis illa vulgaris opinio falsissima nititur argumentatione. Ratiocinantur enim: *ἄν condicione addenda id, quod aliter certum definitumque esset, incertum et infinitum reddit* (*Herm.* l. c. p. 6), vel, *ἄν et κέν spectat ad ea, quae fortuita sunt i. e. ex aliqua condicione pendent* (ib. p. 12). Quae duobus vitiis laborant. Primum enim propositio vitiosa est, siquidem ad condicionem ἄν referri mera est coniectura. Deinde, si etiam condicionem significaret ἄν, tamen quod inde concludunt falsum est. Nam ipsa quidem condicio sive ea, quae condicione aliqua enuntiantur, fortuita sunt atque incerta; at quae impleta condicione consequuntur tantum abest ut sint incerta, ut certo ac necessario consequantur. Ita si Bacchus in cognomine fab. 945 dicit *δύναι' ἄν, εἰ βούλοιο*, *voluntas* quidem incerta et nunc est et esset, si scriberetur *εἰ βούλει*, at *si voluntas* adest, *certo consequitur* ex opinione Bacchi (optat.), ut etiam *potestas* adsit. Et quid aliud spectantes et nos *dann* vel *so* et Latini *tum* in apodosi membrorum condicionalium usurpant, nisi ut certa illa consequentia significetur? Scilicet *dann, so, tum, τότε* utpote proprie demonstrativa (*da—nn, t—um, τ—ότε*) certum temporis momentum designantia rem ipsam ut *certum* ponunt et *affirmant*. Irrita igitur omnis quam particulae tribuunt *incerti* ac *fortuiti* notio. Sed etiam *condicionis* notionem voculae et stirps et usus respuit. V. s. II. et *Baeuml.* l. c. p. 475 et 477. Et profecto diu non potuit lingua nitidissimis coloribus et ornamentis defraudari, ut non unus alterve veram particulae potestatem vel augurаretur vel etiam inscius cognosceret. Penitus *κεν* perspexisse *Rostium* iam supra dictum. Neque et eum et *Sommerum* puto in discrimen illud mirabile incidisse, nisi vera particularum notio eorum animo obversata esset. Quum enim hanc revocare vellent nec pristinam abiicere auderent, alteram alteri particulae attribuebant. Etiam *Reisigius*, quamvis non raro balbutiat, tamen ἄν cum *optativo* et *futuro* iunctum rectissime interpretatus est de part. ἄν. Quem secutus optime *Krueger.* ad Xen. An. 2, 3, 18: „*saepe ἄν futuro iungitur rei probabilitatem extollens* (*sicherlich*).“ Neque quod *Baeuml.* l. c. p. 479 et 507 exprimere ἄν contendit „*die Setzung eines Wirklichen*“ a veritate longe abest. Quin ipse *Hermann.* Opusc. IV. p. 380 non pauca particulae cum opt. vel indic. iunctae exempla affert, quae „et *restrictionem* omnia et *asseverationem* admittant.“ Cf. Vig. p. 823. Denique omnes hanc affirmativam vim inscii concedunt, quum doceant ἄν et κέν commode plerumque verti *wohl*. Omnino commodissime vertuntur: nam prorsus sibi invicem respondent. At enim *wohl* illud pessime vulgo creditur sententiam debilitare; imo affirmat idemque fere est quod *sicherlich, gewiss*. Ut si dicas: *ich werde wohl kommen*, quid aliud est quam *venturum me certum puto, sane veniam, ἔλθοιμ' ἄν. Const. M.*]

Venio ad usum particulae. Cuiuscunque logica propria seu ratiocinativa vis sit, hoc est, quum qui ea utitur ex eo, quod aliud quid non est, aliud quid esse concludat (v. supra), apparet praecipuum eius usum esse

I. in apodosi enuntiationum condicionalium seu *connexorum*, quae dicunt philosophi: est enim connexorum haec ratio, ut ex hypothesi aliquid ratiocinando deducatur vel certo consequi dicatur. Quam consequentiam ut *tanquam certam* ponant, apud nosmet vocabulorum *dann* et *so*, apud Graecos ἄν particulae provincia est. Atqui huius proprium, ut non ad *facta*, sed ad *cogitata* referatur. Hinc

1. propria eius in sententiis condicionalibus cum *optativo* coniunctio (v. III.), et quidem a) post *ἐάν*, *ἤν* *cum coniunctivo* (s. III, 3). In quibus hic est sententiarum nexus ac modus: si unum aliquid fiat (per rerum necessitudinem), tum (ἄν) alterum aliquid futurum esse cogito (opt.). σὺ δ᾽ ἢν γ᾽ ἐρωτᾷς εἰκότ᾽, εἰκότ᾽ ἂν κλύοις Iph. A. 1134. Cf. Ion. 427. Hel. 1092. Simillima vi praecedit ὅταν c. coni. Or. 700. ὅταν δ᾽ ἀνῇ πνοάς, τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως ὅσον θέλεις. Cf. *Matth.* gr. p. 1203 sq.

b) Post εἰ cum *optativo*. Ubi dicitur: si unum aliquid fiat (ex cogitatione mea), tum (ἄν) alterum aliquid futurum esse cogito (opt.). V. *Matth.* §. 523, 3. εἰ γὰρ λαβὼν ἕκαστος ὅ τι δύναιτό τις χρηστὸν — εἰς κοινὸν φέροι, κακῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλασσόνων πειρώμεναι τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν Phoen. 1022 sq., ubi ἄν supponit (apodosis) id quod certo s. revera consequatur, si prius fiat. De iteratione particulae v. s. V. Neque aliter στείχοιμ᾽ ἄν, εἴ τις ἡγεμὼν γίγνοιθ᾽ ὁδοῦ El. 669, i. e. *sane* (bono animo) *aggrediar*, *si quis me ducat*. Ita in quavis sententia condicionali per optativum elata: εὐθυμοῖμεθ᾽ ἂν Ἀγαμέμνονι, εἰ ψαύοιμεν ἄν, μή μοι θέμις Iph. A. 833. πλάσσοις ἄν, εἰ πράσσοις ἃ μὴ πράσσειν σε δεῖ ib. 306. εἴ μοι ξυλλάβοι, χαίροιμεν ἄν Ion. 331. δύναι᾽ ἄν, εἰ βούλοιο Bacch. 945; v. supr. πορρὰ (δ᾽) ἀγγείλαιμεν ἄν, εἰ ζῶντ᾽ Ὀρέστην — αἴσθοιτ᾽ ἔτι El. 418. εἰ δαὶ τὰ λοιπὰ τῆς τύχης εὐδαίμονος τύχοιμι, πρὸς τὰ πρόσθεν ἀρκέσειεν ἄν Hel. 706; cf. Meleag. fr. VII (IX). In interrogando, (θέλοις ἄν, εἴ σοι σώσαιμι, ἀπαγγεῖλαί τί μοι; Iph. T. 582. His omnibus in locis ἄν rectissime adhaeret ipsi verbo. Quod enim ad collocationem particulae, plerumque illa quidem pendet ex arbitrio scriptoris, ea tamen cum exceptione, ut ad illud potissimum vocabulum adiungatur, quod, quum praecipuum quoddam momentum habeat, vel ad sententiam, quae enuntiatur, efficiendam et constituendam maxime valeat; etiam maxime interest ut *tanquam certum* ponatur et *affirmetur*. Ita quodammodo differunt haec tria, ἐν μὴ ᾽χόντων βίῳ, οὐδ᾽ εἰ θέλοιεν ὠφελεῖν, ἔχοιεν ἄν Hel. 441, et οὐδ᾽ ἂν εἰ βούλοιντο

τις σώφρων γένοιτο Σπαρτιατίδων κόρη Andr. 595; et οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος Med. 568. Postremo enim in loco momentum habet σύ (ne tu quidem); in altero maximam habet vim ad sententiam constituendam ipsa condicio, ita ut rem fieri omnino non posse indicetur (ne tum quidem, si etc.); in primo denique et condicio vim habet et vero etiam verbum ἔχειν, cui opponatur μὴ ἔχειν (ex nihil habentibus neque habeant quidquam, ne tum quidem, si etc.): falso enim in editionibus post θέλοιεν incisum et constructum est ὠφελεῖν ἔχοιεν ἄν. Ita Phoen. 515, ubi est ταῖς γὰρ ἂν Θήβαις τόδε γένοιτ' ὄνειδος, εἰ Μυκηναίου δορὸς φόβῳ παρείην σκῆπτρα τἀμὰ τῷδ' ἔχειν, notiones Thebarum et Mycenarum inter se oppositae sententiam extollunt. Hinc etiam aliis cum particulis consociatur, quae vi sua cum ἄν cognatae sunt quippe nomen vel verbum appositum augentes vel distinguentes. ἃ (talia perpetrasti) κἂν θεῶν τις, εἰ πάθοι, καταστένοι Herc. f. 1115, ubi vis in θεῶν. εἴ τι καινὸν ἕλοιτο πόσις λέχος, ἦ μάλ' ἐμοί γ' ἂν εἴη στυγηθείς Alc. 467, ubi vis in ἐμοί. Ab his particulis probe secernas ἴσως, ut in εἴ τις — ἐντείνοντι μὲν χαλῶν ὑπείκοι —, ἴσως ἂν ἐκπνεύσειε Or. 699: certum enim et eos falli, qui ἄν eandem habere vim putant quam ἴσως vel τάχα, et qui, ut *Ellendt.* in lex. p. 123, ἄν aliquid confirmationis ex addito adverbio accipere, quod contra est: *cogitationem* (optat.) enim *probabilem* esse declaret ἴσως (s. v.), ἄν vero *probabilem* eam esse tamquam *certum ponens* vel *asserens* probabilitatem istam auget; v. s. II, 1. Porro ἡμῖν ἂν εἶεν, εἰ κρατοῖμεν, εὐμενεῖς; El. 632, ubi vis in ἡμῖν. στρατός τ' ἂν οὐ μέμφοιτό μ' εἰ τὰ πράγματα λελογισμένως πράσσοιμι μᾶλλον ἢ σθένει Iph. A. 1020, ubi vis in στρατός τε: opponitur enim κἀγώ τε in vers. praec. κεἰ σμίκρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι Hec. 318, ubi vis in πάντα. εἰ μόλοιμεν ἐς πάτραν, κλείθροις ἂν εἰργοίμεσθα Hel. 295, ubi vis in tota apodosi. C. infinitivo. δοκεῖτ' ἂν οἰκεῖν γαῖαν, εἰ πένης ἅπας λαὸς πολιτεύοιτο πλουσίων ἄτερ; i. e. οὐκ ἂν οἰκοῖτε, Aeol. fr. II (VI), 1. Cf. Meleag. fr. VIII (X), 1 sq.

c) Post εἰ cum *indicativo praesentis* vel *futuri*. Ubi dicitur: si unum aliquid fit vel fiet (indic.), tum (ἄν) alterum aliquid fiat vel fieri cogito (opt.). V. *Matth.* gr. p. 1206. not. 2. et ad Eur. Hipp. 471. εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχεις ἄνθρωπος οὖσα, κάρτα γ' εὖ πράξειας ἄν Hipp. 472, *si tibi homini bona sunt plura quam mala, optime revera s. profecto tecum agatur.* εἰ δὲ καὶ στρατὸς σῶς ἐστ' Ἀθηνῶν, πάντ' ἂν ἀγγέλλοις φίλα Suppl. 642. ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι τὰ πράγμαθ' οὕτως, εἰ 'πιταξόμεσθα δή Suppl. 520, ubi v. *Matth.* ἐπεὶ τἂν μεγάλα γ' ἡ Τροία στένοι, εἰ φευξόμεσθα ἕν' ἄνδρα Cycl. 198, ubi animum advertas ad τοι particulae utpote simillima vi praeditum adhaerens; v. s. v.

Ceterum cf. Troad. 730 sq. Hinc etiam in apodosi nudum *futurum* interdum excipit *optativum*. *εἰ δὲ μὴ δοκεῖ, ἐγὼ μὲν — ἄθλιος ἂν εἴην, σὺ δὲ γυνὴ κακὴ φανεῖ* Hel. 964, ut *κἂν δρᾷς τάδ', — εὐφρανεῖς φίλους — καὶ παῖδα τόνδε — ἐνθρεψαίας ἂν* — Tr. 697. Hoc enim in his *futuri* et *optativi* cum *ἄν* discrimen, ut fut. declaret rem futuram, de qua idem sit omnibus iudicium (*objektiv*), quae quum per se iam certa sit particula non eget, opt. vero rem indicet, de qua non idem omnibus videatur, sed unius alicuius sit propria ac peculiaris sententia (*subjektiv, individuell*), „quam per se incertissimam haud paulo *certiorem* ut reddat“ accedit *ἄν* (*Reisig*. de part. *ἄν*. p. 99). Porro *ἀληθῆ εἰ λέγεις, φαίημεν ἄν* Ion. 943. *εἰ μητέρ' Βάκχος* (sc. *εἶ*), *ἐκφράσαιμεν ἄν* Herc. f. 1119; v. *Ἅιδης* p. 31. *τί δ' ἂν προκόπτοις, εἰ θέλεις ἀεὶ στένειν* Alc. 1082. *ἀδικοίημεν ἄν, εἰ μὴ 'ποδώσω* Hel. 1016. *οὐ τἄρα συνετοὺς τοὺς θεοὺς ἡγοίμεθ' ἄν, εἰ τοῖσιν αὐθένταισιν εὖ φρονήσομεν* Iph. A. 1189; v. s. *ἀσύνετος*. *εἰ ἀρσένων φόνος ἔσται γυναιξὶν ὅσιος, οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν θνήσκοντες* Or. 934; cf. 939. *εἰ δ' ἀρείφατοι φόνοι — φανήσονται, τίνα λόγον τίν' ἂν τῶνδ' αἰτίαν λάβοιμι;* Suppl. 606; cf. Cresph. fr. XVI (IX). Iocose dictum *ὡς κἂν ἁμαξῶν ἑκατὸν ἀραίμην βάρος, εἰ τοῦ Κύκλωπος — ὀφθαλμὸν — ἐκτρέψαιμεν* Cycl. 473. Acerbe *ἦ τἄρ' ἂν ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν, εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν* Hipp. 480. Alius placitis sese accommodantis est *εἰ μὲν δοκεῖ σοί, παρθένον δ' ἐκσώσαιμ' ἄν*·Hec. 789.

d) Optativus cum *ἄν* refertur etiam ad *indicativum imperf.* vel *aor.* cum *εἰ*, hoc sensu: si unum aliquid fieret vel factum esset (indic. praet.), tum (*ἄν*) alterum quid fiat (opt.). V. *Matth.* §. 508. not. 1. *Herm.* ad Eur. Bacch. 1337. *ἥδιστ' ἂν τὴν ἀγγελίαν δεξαίμεσθ', Ἑλλάδος ἐκ γᾶς πλωτήρων εἴ τις ἔβα* Iph. T. 447, i. e. *iucundissime hunc nuntium accipiamus, si quis Graecorum huc appulisset*. V. *Matth.* ad l. *φαίης ἄν, εἰ παρῆσθ' ὅτ' ἠγάπα νεκρούς* Suppl. 764, i. e. „*dicas* Theseum virum optimum esse, si *affuisses* (vel *adesses*) *curanti cadavera*,“ ut recte *Elmsl.* ad Bacch. 1341, nisi quod falsissime *diceres* pro *dicas*. De Phoen. 507 v. statim post s. e, de Bacch. 1341. s. 2, a.

e) Saepe pro *εἰ* vel *ἐάν* cum verbo finito *participium* est. In talibus ubi ipsa condicio in participio latens momentum habet, *ἄν* participio admovetur. V. *Matth.* gr. p. 1415, 3. *θανὼν ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος, ἢ ζῶν* Hec. 377. *τοὺς θεοὺς ἔχων τις ἂν φίλους ἀρίστην μαντικὴν ἔχοι δόμοις* Hel. 765. *πολλά σοι γυνὴ χρῄζουσ' ἂν εὕροι δαιτὶ προσφορήματα* El. 423. *ἐκμαθεῖν — εἰ δρῶντες ἂν μάλιστα σώσαιμεν πόλιν* Phoen. 871; cf. Hel. 776. In aliis aliud momentum; plerumque ipsum verbum vel adiuncta negatio; v. a. b. *ὄλοιντ' ἰδοῦσαι τοῦδ' ἂν ἡλ-*

λοιπωμένους Suppl. 944. ἀρκέσει μὲν ξυνεὶς ἀνθρώποις οὐ μισθεῖ ἂν ἐκ γαίας ἐμέ. λόγοις δὲ συμβὰς — φίλος γένοι' ἂν καὶ κληρονόμοις τάχ' ἂν πίθοιο Med. 765, ubi τάχα eadem ratione positum ut ἴσως s. b. V. s. ἀκώμυτος. τὴν δ' ἐμὴν στρατηγίαν λέγων ἔπ' ὠφελοῖς ἂν ἢ σιγῶν πλέον Andr. 679. οὐκ ἄν σ' ἀνάσχοιτ' οὐδὲ σιγήσειεν ἂν μέλλοντ' ἀδελφῇ ξυγγόνῳ κατακτανεῖν Hel. 1051. Ita rectissime Matth. cum Barnes. pro vulg. οὐκ ἂν ἠνέσχετο, probatum etiam, licet non receptum, Dindorfio praef. ad Poet. sc. p. VIII sq. Cf. Herm. Opusc. IV. p. 378. μάτην γὰρ ἥβην ὧδέ γ' ἂν κεκτῄμεθα πολλήν γ' ἐν Ἄργει μή σε τιμωρούμενοι Heracl. 283. καλῶς δὲ προσθεῖσαν πρὸς ἡδονήν. φίλος σοί τ' ἂν γένοιτο — τάδε Iph. A. 1082. ἀλλὰ τοῦ λόγου προδοὺς ἔχοιμ' ἂν δῆμον εὐμενέστερον Suppl. 350. σοῦ γὰρ φθιμένης οὐκ ἂν ἔτ' εἴην Alc. 277. ἀνώνυμοι θανόντες οὐ γελῴμεθ' ἂν Iph. T. 502; cf. Phoen. 954. ὄχθον ἐμβὰς ἴδοιμ' ἂν ὀρθῶς Bacch. 1060. Διόφυν ἐρωτῶν — οὐκ ἄν σ' ἐπαινέσαιμεν Herc. f. 185. Perperam Dind. οὐκ ἂν ἐπῄν. v. eundem in praef. l. c.; de constructione Matth. ad h. l. Πελώνε — ἡμεῖς ἐπαινέσαντες οὐ ψευδοίμεθ' ἂν Suppl. 929. ὀργὴν λάβοις ἂν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων κλύων ib. 1050. τὴν Τροίαν γὰρ ἂν δειλοὶ γενόμενοι πλεῖστον αἰσχύνοιμεν ἄν Hel. 955; v. s. V. πάτρος ἂν εἴην τοῦ φόνου δράσας τάδε Herc. f. 721; cf. Heracl. 1017. Ion. 1121. Hipp. 89. ἄλις γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸς ἂν γένοιο σύ Herc. f. 495; cf. Tr. 733 sq. Heracl. 172 sq. Hel. 776, ubi partic. λέγων ad tres optativos pertinet, ib. 1316 sq. πείσαντες δ' ἐκ γῆς διορίσαιμεν ἂν πόδα; Hel. 884. τί δ' ἂν μαθοῦσα τόδε πλέον λάβοις; Iph. T. 496. τί σοι πλέον λυπουμένῃ γένοιτ' ἄν; Hel. 380. De particulae in interrogando vi vid. s. II, 1. Mire dictum ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντολὰς καὶ γῆς ἔνερθε, δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε, — ὥστ' ἔχειν τυραννίδα Phoen. 507, ubi, quum sceptrum iam teneat Eteocles, nemo non legere maluerit ἂν ἦλθον. Sana igitur vulgata sensus: *ich glaube, ich kann allenfalls bis in den Himmel und bis in die Unterwelt nach einem Szepter gehn.*

Interdum in οὕτω latet condicio. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις Med. 817, i. e. εἰ τοὺς παῖδας κτάνοις. τἀμά γ' οὕτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι Iph. T. 1195. οὕτως ἂν εἴην ἀθλιώτατος βροτῶν Hel. 810. Idem fit in τοῦτο. τοῦτ' ἂν προσείη τοῖς ἐμοῖς κακοῖς κακόν Or. 764, i. e. εἰ οἴχοιο. Vicissim in ἄνευ latet εἰ μή. ἄνευ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν Phoen. 554, i. e. εἰ μὴ πατήρ ἐστι.

f) Saepe ita ponitur optativus cum ἄν, ut condicio ex orationis perpetuitate facile suppleri possit. ξυγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς Or. 735, sc. εἰ οἴχοιο. τὰ λῷστ' ἂν εἴη Heracl. 1021, sc. εἰ θάνοι. εὖ γ' οὖν

[illegible] ἂν γεραιὸν [illegible] Or. 1602 sq., sc. εἰ τῆς γῆς κρατοίη· [illegible] ἂν γένοιτο Phoen. 736, sc. εἰ ἀμφὶ δεῖπνον [illegible] δόρυ. πάντως γοῦν [illegible] ἂν νῦν με δεῖ, μάτην δ' ἂν ὅρκους συγχέαιμ' οὓς ὤμοσα Hipp. 1062, sc. εἰ στόμα λύοιμι. ἦ γὰρ ἂν [illegible] φαινοίμεθ' ἂν Hipp. 90, sc. εἰ μή τι δεξαίμεσθά σου βουλεύσαντες εὖ. βάρος ψυχῆς ἐξαντλοίην ἄν, ἐν δ' ὀνείρασι φοιτῶσά μ' εὐφραίνοις ἂν Alc. 353 sq., sc. εἰ δέμας τὸ σὸν εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται; cf. ib. 475. [illegible] γὰρ μῦθος ἂν γένοιτό μοι Heracl. 952, sc. εἰ λέγοιμι: cf. Hel. 157. γένοιτ' ἂν κέρδος Suppl. 603, sc. εἰ λόγῳ ξυναλλαγαῖς κριθείη. [illegible] γὰρ ἂν Iph. A. 1256, sc. εἰ τέκνα μὴ φιλοίην. ἀμφότερον γοῦν τῇ θεῷ πέσοιεν ἂν Iph. T. 1194, sc. εἰ θάλασσα [illegible] κλύζει. προδότις ἂν εἴης (εἰ γήμαιο) Hel. 840. ὡς ποθεινὸς ἂν μόλοις Hel. 547, sc. εἰ ἥκοις; cf. Hec. 506; praeterea Hipp. 794 sq. Alc. 59. Suppl. 622. Cycl. 220. Meleag. fr. X (XI), 3 sq.

2. Ἄν cum indicativo vel imperfecti vel aoristi. a) Post εἰ cum indic. imperf. vel aoristi. Dicitur in talibus si unum aliquid factum esset vel fieret, tum (ἄν) etiam alterum aliquid factum esset vel fieret. [Sic certe suo quidem iure Latini, quatenus quod huiusmodi enuntiationes continent non vere factum est, sed fieri tantum potuit. Verum enim vero Graecis hoc ipsum praecipuum est ac proprium, ut in his non coniunctivum, sed indicativum usurpent. Qui mos necessario fluxit ex ea vi animi, quam φαντασίαν ipsi vocant et qua nemo Graecis calidior fuit atque vividior. Haec Maeonidum erat et Pindarorum parens, haec mythologiae divina procreatrix, quae inanimis naturae rebus vitam et corpora donaret, haec denique etiam orationis regina verum ac praesens loquentium oculis obiiciebat quod mente sola et cogitatione continebatur. Hic igitur animi vigor effecit etiam Graeci ut id, quod membris illis condicionalibus enuntiatur, licet proprie in sola cogitatione situm sit (*subjektiv*), tamen tamquam revera factum et fingerent sibi (*objektiv*) et pronuntiarent (*indicativ*). Ita ἔλεγον ἄν, εἰ ἐβουλόμην, si accuratius vertas, est *dicebam*, *si volebam*, ἔλεξα ἄν, εἰ ἐβουλόμην, *dixeram*, *si volebam*, ἔλεξα ἄν, εἰ ἐβουλήθην, *dixeram*, *si volueram*. Ne Romani quidem ab hoc liberiore dicendi genere abhorruerunt. Cic. leg. I, 20. in *Labebar longius*, *nisi me retinuissem*. Hor. Od. 2, 17, 27. *me truncus sustulerat*, *nisi Faunus ictum dextra levasset*. V. *Zumpt*. gr. §. 519. *Reisig*. de part. ἄν p. 139. *Const. M.*] Atque huiusmodi in locis ἄν particulae si umquam dilucida atque aperta vis est. Qua etiam hic est ex sua aliquid sententia tamquam certum ponentis. Primum enim in natura harum enuntiationum inest, ut exprimant, si unum aliquid factum esset, certum esse seu certe consequi etiam

λελειμμένους Suppl. 944. ἀρκέσει μὲν ξυμβαλεῖν ἀνθ' ὧν ἂν ἐκ γαίας ἐμῆς· λόγοις δὲ συμβὰς — φίλος γένοιτ' ἂν ... τάχ' ἂν πίθοιο Med. 765, ubi τάχα eadem ratione positum ut ἴσως s. b. V. s. ἀκώμυτος. τὴν δ' ἐμὴν στρατηγίαν λέγων ἐπ' ὠφελοῖς ἂν ἢ σιγῶν πλέον Andr. 679. οὐκ ἄν σ' ἀνάσχοιτ' οὐδὲ σιγήσειεν ἂν μέλλοντ' ἀδελφὴ σύγγονον κατακτανεῖν Hel. 1051. Ita restituit Matth. cum Barnesio pro vulg. οὐκ ἂν ἀνάσχοι, probatum etiam, licet non receptum, Dindorfio praef. ad Poet. sc. p. VIII sq. Cf. Herm. Opusc. IV. p. 378. μάτην γὰρ ἥβην ὧδέ γ' ἂν κεκτῄμεθα πολλὴν ἐν Ἄργει μή σε τιμωρούμενοι Heracl. 283. καλῶς δὲ προσθεῖσαν πρὸς ἡδονὴν φίλοις σοί τ' ἂν γένοιτο — τάδε Iph. A. 1022. ἀλλὰ τοῦ λόγου προδοὺς ἔχοιμ' ἂν δῆμον εὐμενέστερον Suppl. 350. σοῦ γὰρ φθιμένης οὐκ ἂν ἔτ' εἴην Alc. 277. ἀνώνυμοι θανόντες οὐ γελῴμεθ' ἄν Iph. T. 502; cf. Phoen. 964. ὄχθον ἐπεμβὰς ἴδοιμ' ἂν ὀρθῶς Bacch. 1060. Δίρφυν ἐρωτῶν — οὐκ ἄν σ' ἐπαινέσειεν Herc. f. 185. Perperam Dind. οὐκ ἂν ἐπῃ; v. eundem in praef. l. c.; de constructione Matth. ad h. l. Πολυνείκην — ἡμεῖς ἐπαινέσαντες οὐ ψευδοίμεθ' ἂν Suppl. 929. ὀργῆς λάβοις ἂν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων κλύων ib. 1050. τὴν Τροίαν γὰρ ἂν δειλοὶ γενόμενοι κλεινὴν αἰσχύνοιμεν ἂν Hel. 955; v. s. V. μέτοχος ἂν εἴην τοῦ φόνου δράσας τάδε Herc. f. 721; cf. Heracl. 1017. Ion. 1121. Hipp. 89. ἅλις γὰρ ἐλθὼν ὄναρ ἂν γένοιο σύ Herc. f. 495; cf. Tr. 733 sq. Heracl. 172 sq. Hel. 776, ubi partic. λέγων ad tres optativos pertinet, ib. 1316 sq. πείσαντε δ' ἐκ γῆς διορίσαιμεν ἂν πόδα; Hel. 884. τί δ' ἂν μαθοῦσα τόδε πλέον λάβοις; Iph. T. 496. τί σοι πλέον λυπουμένῃ γένοιτ' ἄν; Hel. 330. De particulae in interrogando vi vid. s. II, 1. Mire dictum ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντολὰς καὶ γῆς ἔνερθε δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε, — ὥστ' ἔχειν τυραννίδα Phoen. 507, ubi, quum sceptrum iam teneat Eteocles, nemo non legere maluerit ἂν ἦλθον. Sana igitur vulgata sensus: *ich glaube, ich kann allenfalls bis in den Himmel und bis in die Unterwelt nach einem Szepter gehn.*

Interdum in οὕτω latet condicio. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις Med. 817; i. e. εἰ τοὺς παῖδας κτάνοις. τἀμά γ' οὕτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι Iph. T. 1195. οὕτως ἂν εἴην ἀθλιώτατος βροτῶν Hel. 810. Idem fit in τοῦτο. τοῦτ' ἂν προσείη τοῖς ἐμοῖς κακοῖς κακόν Or. 764, i. e. εἰ οἴχοιο. Vicissim in ἄνευ latet εἰ μή. ἄνευ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν Phoen. 554, i. e. εἰ μὴ πατήρ ἐστι.

f) Saepe ita ponitur optativus cum ἄν, ut condicio ex orationis perpetuitate facile suppleri possit. ξυγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς Or. 735, sc. εἰ οἴχοιο. τὰ λῷστ' ἂν εἴη Heracl. 1021, sc. εἰ θάνοι. εὖ γ' οὖν

ϑήροις ἂν γενοίμην — — — Or. 1602 sq.; sc. εἰ τῆς γῆς κρατοίη· ἐπιληψίᾳ ἂν γένοιτο Phoen. 736; sc. εἰ ἀμφὶ τεῖχος προσβάλλοις δόρυ. πάντως ἂν οὓς με δεῖ, μάτην δ' ἂν ὅρκους συγχέαιμ' οὓς ὤμοσα Hipp. 1062; sc. εἰ στόμα λύοιμι. ἦ γὰρ οὐ σοφοὶ φαινοίμεθ' ἂν Hipp. 90, sc. εἰ μή τι δεξαίμεσθά σου βουλεύσαντος εὖ. βάρος ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν, ἐν δ' ὀνείρασι φοιτῶσά μ' εὐφραίνοις ἄν Alc. 353 sq.; sc. εἰ δέμας τὸ σὸν εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται; cf. ib. 475. κενὸς γὰρ μῦθος ἂν γένοιτό μοι Heracl. 952, sc. εἰ λέγοιμι; cf. Hel. 157. γένοιτ' ἂν κέρδος Suppl. 603, sc. εἰ λόγοισι ξυναλλαγαῖς κριθείη. μαινοίμην γὰρ ἄν Iph. A. 1256, sc. εἰ τέκνα μὴ φιλοίην. ἀμφότερον γοῦν τῇ θεῷ πέσοιεν ἂν Iph. T. 1194, sc. εἰ θάλασσα αὐτοὺς κλύζει. προδότις ἂν εἴης (εἰ γήμαιο) Hel. 840. ὡς ποθεινὸς ἂν μόλοις Hel. 547, sc. εἰ ἥκοις; cf. Hec. 596; praeterea Hipp. 794 sq. Alc. 59. Suppl. 622. Cycl. 220. Meleag. fr. X (XI), 3 sq.

2. Ἂν cum indicativo vel imperfecti vel aoristi. a) Post εἰ cum indic. imperf. vel aoristi. Dicitur in talibus, si unum aliquid factum esset vel fieret, tum (ἄν) etiam alterum aliquid factum esset vel fieret. [Sic certe suo quidem iure Latini, quatenus quod huiusmodi enuntiationes continent non vere *factum est*, sed *fieri* tantum *potuit*. Verum enim vero Graecis hoc ipsum praecipuum est ac proprium, ut in his non *coniunctivum*, sed *indicativum* usurpent. Qui mos necessario fluxit ex ea vi animi, quam *φαντασίαν* ipsi vocant et qua nemo Graecis calidior fuit atque vividior. Haec Maeonidum erat et Pindarorum parens, haec mythologiae divina procreatrix, quae inanimis naturae rebus vitam et corpora donaret, haec denique etiam orationis regina, verum ac praesens loquentium oculis obiiciebat quod mente sola et cogitatione continebatur. Hic igitur animi vigor effecit etiam Graeci ut id, quod membris illis condicionalibus enuntiatur, licet proprie in sola *cogitatione* situm sit (*subjektiv*), tamen tamquam revera *factum* et fingerent sibi (*objektiv*) et pronuntiarent (*indicativ*). Ita ἔλεγον ἄν, εἰ ἐβουλόμην, si accuratius vertas, est *dicebam, si volebam*, ἔλεξα ἄν, εἰ ἐβουλόμην, *dixeram, si volebam*, ἔλεξα ἄν, εἰ ἐβουλήθην, *dixeram, si volueram*. Ne Romani quidem ab hoc liberiore dicendi genere abhorruerunt. Cic. leg. I, 20 in *Labebar longius, nisi me retinuissem*. Hor. Od. 2, 17, 27 *me truncus sustulerat, nisi Faunus ictum dextra levasset*. V. *Zumpt.* gr. §. 519. *Reisig.* de part. ἄν p. 139. *Cohst. M.*] Atque huiusmodi in locis ἄν particulae si umquam dilucida atque aperta via est. Qua etiam hic est ex sua aliquid *sententia tamquam certum ponentis*. Primum enim in natura harum enuntiationum inest, ut exprimant, si unum aliquid factum esset, *certum* esse seu certe *consequi* etiam

alterum aliquid esse factum; deinde ad factum quidem refertur particula, sed quod fictum sit tantum et in sententia loquentis positum („vorgestelltes Faktum" Baeuml. l. c. p. 478). Hinc ad amussim saepe respondet Gallico par conséquent, licet etiam certo sane profecto vel etiam simplicius tum reddi queat (v. s. 1, b). De promiscua temporum usurpatione v. Matth. gr. §. 508. b. c. Kuehn. gr. §. 830. not. 1. *εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, συγγνώστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους* Med. 491; cf. El. 1026. *εἰ σὺ παῖδα τὴν σοὺς τῷ πολιτῶν εἶτ' ἔπασχε τοιάδε* [anacol. pro *εἰ σὺ — εἶτα τοιάδε πάσχουσαν ἑώρας* Aug. M.], *σιγῇ κάθησ' ἄν; οὐ δοκῶ* Andr. 669 sq.; cf. Aeol. fr. XIX, 1 sq. fr. inc. tr. CXXXII. *εἰ δὲ δὴ τὰ μητέρος σιγῶν ἐπῄνουν, τί μ' ἂν ἔδρασ' ὁ κατθανών; οὐκ ἄν με μισῶν ἀνεχόρευ' Ἐρινύσιν;* Or. 679 sq. *εἰ πρόσαντες ἦν τόδε Ἀρτέμιδι, πῶς ἂν Λοξίας ἐθέσπισεν κομίσαι μ' ἄγαλμα —;* Iph. T. 1012 sq. *εἰ δ' ἀμφὶ Θρῄκην — τύραννον ἔσχες ἄνδρ', ἵν' ἐν μέρει λέχος δίδωσι πολλαῖς εἷς ἀνὴρ κοινούμενος, ἔκτεινας ἂν τάσδ'; εἶτ' ἀπληστίαν λεχῶν πάσαις γυναιξὶ προσθεῖσ' ἂν ηὑρέθης* Andr. 215 sqq. *εἰ γὰρ σὺ μὲν παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατήρ, ἔκτεινά τοί σ' ἂν* Hipp. 1043. *εἰ μόνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν* Or. 247; cf. Alc. 557. 565. *ἔδωκα τὴν Ἑλλήνων, εἰ πρὸς Ἴλιον ἐν τῷδ' ἔκαμνε νόστος· οὐκ ἠρνούμεθ' ἂν —* Iph. A. 964 sq. [Huc refero Bacch. 1341. *εἰ δὲ σωφρονεῖν ἔγνωτε, — εὐδαιμονεῖτ' ἄν.* Ita Musgr. et Brunck. Herm. in ed. Baccharum *— εἶτ' ἄν*, rursus ad Vig. p. 812 Brunckium redarguens *— εἶτ' ἄν*; atque sic codd. cum iisque Matth. Elmsl. Dind. Res simplicissima. *Εὐδαιμονεῖτε* esset fieri potest ut felices sitis. At Bacchus id ipsum negat itaque in exilium proficiscitur cum suis Cadmus. Dicit igitur felices esse poteratis, quod est *εὐδαιμονεῖτε*, idque tanquam certum ponit, quod est *εὐδαιμονεῖτ' ἄν*. Subtiliter de huiusmodi sententiis disseruit Matth. ad h. l. recteque noster vertit felices essetis; sed hoc ipsum Graecis est *εὐδαιμονεῖτ' ἄν*. V. Herm. ad l. (v. 1337). Conrad. M.] Ita *εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν, κατῆλθον ἂν —* Alc. 360; cf. Iph. A. 1211—14. *μόνος δ' ἂν εἰ φῶς τόδ' ἦν ὄμμασιν δεδορκὼς Φοίβου παῖς, προλιποῦσ' ἦλθεν* (Alcestis) *ἕδρας σκοτίους* Alc. 123 sqq., ubi notanda sedes particulae; vid. s. 1, b. *εἰ ἔθανες πρὸ πόλεως —, μακάριος ἦσθ' ἂν* Tr. 1170. *εἰ ἔξη πόσις ἀνεγνώσθημεν ἂν ἐς ξύμβολ' ἐλθόντες* Hel. 291. *κεἰ — κατεστράφη δυσκλεὴς ἂν ἠγάπων* ib. 948; cf. Suppl. 805. *εἰ δ' ἦμεν νέοι δὶς καὶ γέροντες, εἴ τις ἐξημάρτανεν —, ἐξωρθούμεθ' ἂν* ib. 1086 sqq. Cf. ib. 1081 sq. Hel. 1639. *εἰ δ' ἦν νέος τε κἄτι σώματος κρατῶν, λαβὼν ἂν ἔγχος — πλόκους καθῃμάτωσ' ἂν* Herc. f. 234; cf. ib. 313. 439. *εἰ θεοῖς ἦν ξύνεσις καὶ σοφία κατ' ἄνδρας, δίδυμον ἂν ἥβαν ἔφερον*

Herc. f. 659 sq. εἰ δ' ἀπειπεῖν χρῆν με κηρύκων ὕπο τὴν σὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀπεῖπον ἄν Alc. 740. σοὶ ταὐτὸν ἥβης, εἴπερ ἦν, εἶχ' ἂν μέτρον Ion. 354; vid. *Matth.* ad h. l. et ad Alc. 923: falsus enim *Herm.* de part. ἄν p. 78. εἴ σε μὴ διώλεσεν Παλλάς, ἦσθ' ἂν ἐν βάθροις ἔτι Tr. 47. τὸ μὲν γὰρ οὐκ ᾤμωζον ἂν πεπονθέναι πάθος περισσὸν, εἰ γάμων ἀπεζύγην Suppl. 790. εἰ μή σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσεν φρένας, οὔ τἂν ἀμισθὶ τοὺς ἐμοὺς στρατηλάτας τοιαῖσδε φήμαις ἐξέπεμπες ἂν χθονός Tr. 408 sqq. Ita recte *Dind.* pro οὔκουν ἀμ., quem v. in Praef. ad Poet. sc. p. VIII; v. s. V et VI. εἰ μή σε γῆρας — ἐξεῤῥύετο, καθῆσ' ἂν — δέσμιος Bacch. 258. εἰ δὲ μὴ 'ν ξένῃ γαίᾳ πόδ' εἶχον, — ἔθανες ἂν Hel. 76. εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλὸν ἔφυ σοφόν θ' ἅμα, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις Phoen. 502 sq.; cf. Dan. fr. X (VIII), 2 sqq. Polyid. fr. I, 4. εἰ μὲν ἦν στρατῷ πλοῦς, οὐκ ἂν εἶχον τήνδε σοι δοῦναι χάριν Hec. 899. εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν Med. 540 sq.; cf. Hipp. 387. 495. εἰ μὲν γὰρ ἦν τόδ', οὐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει Suppl. 199; cf. 485. Erechth. fr. XVII (I), 24 sqq. εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν ἄφρακτος ᾑρέθην, οὐκ ἄν ποτ' ἔσχον — Hipp. 657 sq. κακῶς γὰρ ἂν Τροίαν γε διεπορθησάμην, εἰ μή σ' ἑταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην Cycl. 694 sq. κλαίων γ' ἂν ἦλθες, εἴ σε μὴ 'πεμψεν πόλις Suppl. 458; cf. Med. 1351. εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξε, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν Hipp. 700. ἀλλ' ἄλγος ἄλγει τοῦτ' ἂν ἦν προσκείμενον, εἴ του πρὸς ἄλλου δώμαθ' ὡρμήθης ξένου Alc. 1042. καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ, εἴ σοι γάμον κατεῖπον Med. 588 sq. [Huc pertinet locus Or. 1132 sqq. εἰ μὲν γὰρ ἐς γυναῖκα σωφρονεστέραν ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος. Quo de loco non leviter errarunt *Kuehn.* gr. §. 819, c. a. et *Herm.* ad Vig. p. 811 sq. (ed. 4); nam neque optativus est μεθεῖμεν neque, si esset, ullo pacto indicaret, quod docet *Herm.*, *interficiendam adhuc esse mulierem minus castam, sed fieri posse ut castior mulier interficiatur.* At vero id ipsum a Pyladis mente prorsus alienum; imo contrarium dicit, turpem hanc esse caedem, ergo a se non perpetrari. Nimirum indicativus aor. 2. μεθεῖμεν est (v. *Matth.* §. 211, II, 3) ac sensus: *si factum fuisset ut mulierem (Helenam) castiorem occideremus, profecto turpis haec esset caedes. Const. M.*] Infinitivus cum ἄν. V. *Matth.* §. 598, 1. a. οἶμαι δὲ πατέρα τὸν ἐμὸν, εἰ κατ' ὄμματα ἐξιστόρουν νιν, μητέρ' εἰ κτεῖναί με χρή, πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτεῖναι λιτὰς Or. 290.

b) *Indicativus imperf.* vel *aor.* cum ἄν refertur etiam ad *futurum* cum εἰ. εἰ γὰρ γυναῖκες ἐς τόδ' ἥξουσιν θράσους ἄνδρας φονεύειν —, παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις Or. 565, [i. e. *pono fore ut*

mulieres eo petulantiae progrediantur, ut maritos necantes in liberis praesidium habeant, profecto tum parvum esset interficere maritos. Quod vide quam subtiliter sit dictum. Primum enim futuro ἥξει significat Orestes per se valde probabilem esse hanc mulierum ferocitatem. Quod dicens callide pertractat Tyndarei animum: scit enim fore ut mulierum mores horridioribus coloribus depingens faciliorem ab irato patre excusationem obtineat. Deinde vero orationem convertens et quasi consolans Tyndareum imperfecto ἦν ἄν declarat non fore ut mulieres illud conentur; idque sibi deberi, se enim hanc audaciam edomuisse. Quod si dixisset εἰ ἧκον —, ἦν ἄν —, mulierum ferocitatem illam negans sese non purgasset, sed gravius accusasset. *Const. M.*]

[c) Huc pertinet rarior ille particulae usus, quo rem fieri solitam vel saepius repetitam indicare creditur; ut si dicitur εἰ βουλοίμην, ἔλεγον ἄν. V. *Rost.* gr. p. 594. ed. *Kuehn.* §. 464, b, β. Quae nec est umquam particulae vis nec esse potest, sed ex ipso praeterito repetitionis notio sponte redundat, praesertim antecedente εἰ. Quum enim εἰ non raro etiam temporis notionem contineat, significetque quoties (*Matth.* §. 523. not. 4.), unde et cum optativo coniungitur et mixi particulis ὅτε, ὁπότε, ἐπεί aliisque similibus commutatur, apparet, ubi dicatur, quoties unum quid factum sit, etiam alterum quid factum esse, hoc nihil aliud esse quam saepe quum quid fiebat, ergo etiam alterum quid saepe fiebat. Eius generis exemplum integrum ap. Eurip. non exstat. Illustre vero hoc est ap. Soph. in Phil. 701 sqq. εἴρπε δ' ἄλλον ἄλλοτ' ἂν —, ὅτ' ἐξανείη δακέθυμος ἄτα, quem locum unus ex omnibus interpretibus penitus perspexit *Wunder.* Hunc igitur adi. Hue etiam numerandi eiusdem fab. loci v. 290. 294. 295, et quos congessit *Matth.* gr. §. 599. Itaque ἄν etiam hic usitata vi dictum. V. a, 2, a et II, 2 b. *Const. M.*]

d) Pro εἰ — ponitur participium (vid. I, d). θανοῦσα τὰν ἄλγεο Alc. 195, i. e. εἰ κατέθανες. τοῦ θεοῦ δὲ λεγόμενος οὐκ ἔσχες ἄν ποτ' οὔτε παγκλήρους δόμους — Ion. 1540. Ζηνὶ μὴ φοβουμένη οὐκ ἄν ποτ' ἦλθον εἰς τόδ' αἰσχύνης ἐγώ Hipp. 1331 sq. καίτοι καλόν γ' ἂν τένδ' ἀγῶν' ἠγωνίσω, τοῦ σοῦ πρὸς ἀνδρὸς κατθανών Alc. 651. καὶ γὰρ ἂν κεῖνος βλέπων ἀπέδειξεν ἂν τοῦτ' ἔχων Hel. 1017. οὐ τἂν φθιμένας γ' ἐδάκρυσ' Alc. 997. οὐ γὰρ ἂν καρᾶ ἦν ἠχθόμην σ' ὁρῶν ib. 818. σοῦ δ' ἂν κρατοῦντος μᾶλλον ἐξημάρτανον ib. 718. αὐτός τ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾶτ' ἂν θανών Andr. 1184; *Matth.* nescio cur γ' pro τ'. Cf. Heracl. 1007. Ion. 1273 sq. Hel. 998. De collocatione particulae vid. not. ... ἄν ... γὰρ οὐκ ἂν ὧδέ σ' ἂν πράσσειν κακῶς ... Andr. 77, i. e. οὐκ ἂν ὧδε κακῶς ἔπρασσες, εἰ κεῖνος ...

Etiam δ-ἄρα, ὡς οὐδὲ condicionem involvit: οὕτως (h. 6. εἰ μὴ Θῆβαι ἦν γένος) ἂν αὖ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν Med. 574. τί σὸν ... ἦν οὐδ' ἂν εὐτυχέστερον (i. e. εἰ ἔθανες; cf. v. praeced.) Andr. 1184.

e) Omnino variis modis supprimitur condicio, quam facile suppleas ex orationis serie; v. s. 1, e. Ἐτεοκλέους μὲν οὔνεκ' ἂν κλῄσας στόμα χρησμοὺς ἐκαρτέρουν Phoen. 872, ubi in Ἐτεοκλέους οὕνεκα latet condicio εἰ Ἐτεοκλῆς ... ἧκεν; hinc pergit νῦν δ', ἐπεὶ χρῄζεις μαθεῖν, λέξω· οὐκ οἶσθ' οἱ κακῶν ἐλήλυθας· σὺ γὰρ τοσόνδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους (εἰ ᾔδεις): Med. 1307. χρῆν αὐτὴν ἐπιθεῖναι αἵματος δίκην — μητέρα τὸ σωφρονεῖν τί ἂν ἔλαβε ... καὶ τοῦ νόμου τ' ἂν εἶχεν εὐσεβὴς τ' ἂν ἦν Or. 502 sq. [Ita *Dind.* e coni. *Matth.* pro τὸ σωφρον τ' ἔλαβεν ἂν τῆς ἐμῆς. In quibus etsi me etiamnunc moratur particulae γάρ vel similis absentia, quae *Matthiam* quoque male habuit, tamen nunc meliora non sunt in promptu. *Const. M.*] Similiter κοὐκ ἂν ἠπιστάμεθα (εἰ βροτοῖς τῶν φίλων τεκμήριον σαφές τι ἦσαν) Hipp. 931. οὐ γὰρ ἂν θέσσαιν ἐμὴ Μήδεια πύργους γῆς ἐκεῖνος Ἰωλκίας — οὐδ' ἂν — καρδίαν — τήνδε γῆν Κορινθίαν (εἰ μὴ Ἀργὼ διέπτατο Κόλχων ἐς αἶαν) Med. 6 sqq. οὐ γάρ ποτ' ἂν τὸν ἡμέτερον βίοτον ... (εἰ μὴ ...) Iph. T. 1201. Cf. Hipp. 1416. Alc. 295 sqq. 558. 560. Andr. 934. Troad. 976. 985. El. 1031. 1044.

f) Quum igitur in quavis sententia condicionali particula ἄν, sive cum optativo sive cum indicativo praeteriti iungatur, eius sit, qui ex sua aliquid sententia vel cogitatione tamquam certum ac verum ponit, patet si particula omittatur, ea quae ex condicione pendent, vel tamquam per se iam satis certa vel tamquam communi omnium sententia comprobata dici. Inde explicanda constans particulae in sententiis condicionalibus indicativo praesentis enuntiatis omissio, qualis est in εἰ εἰσὶ βωμοί, εἰσὶ καὶ θεοί. De optat. sine ἄν v. s. II, d. Ita Tr. 397 sqq. εἰ δ' ἐς τοιοῦτον (Achaei), χρηστὸς ἂν ἐλάνθανεν· Πάρις δ' ἔγημε τὴν Διός, γήμας δὲ μὴ σιγώμενον τὸ κῆδος εἶχεν ἂν δόμοις. Ubi non repudiarem quod ex cod. Havn. posuere *Matth.* et *Dind.* χρηστὸς ἔλαθεν ἂν ὑγιὰς, nisi deinceps sequeretur εἶχεν, quod in εἶχ' ἂν temere mutavit *Schaef.* Porsona vulgata. Hoc enim omnium consensu satis constat, et Hectoris virtutem obscuram mansisse sine bello Troiano et Paridis domum sine coniugio Helenae. Quare nos quoque: *kann sonst niemand vom Hektor.* Cf. *Herm.* de part. ἄν p. 72 et ad Soph. El. 902. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν πύργους πεσόντας ᾔδμεν Ἑλλήνων δορί, φόβον παρέσχεν οὐ μέσως ὅδε κτύπος Hec. 1111 sq. Coniungat παρέσχ' ἂν; melius *Elmsl.* ὧδ' ἂν, sed neutro

opus. Nos: *wir fürchteten einen feindlichen Ueberfall, wenn wir Troja nicht zerstört wussten.* δι' ἀδύνας ἔβας, εἰ — τόδε σώματα τεκρῶν ὄμματος αὐγαῖς σαῖς ἐπέτυχες Phoen. 1554 sq. Inseritur ἄν ante ἔβας: sed nihil opus. Nos: *dein Jammer war gross, wenn du deiner Söhne Leichen sahst.* δύο δ' ἀντὶ μιᾶς Ἅιδης ψυχὰς συνέσχεν ἐμοῦ (sc. εἰ μή μ' ἐκώλυσας μεν ἐμέ κεῖσθαι φθίμενον) Alc. 904. Pers. συνέσχ' ἄν; Dind. c. Herm. σὺν ἂν ἴσχεν: utrumque pessimum in optima vulgata: *dann waren zwei treue Seelen auch im Tod vereinigt.* Ita etiam πάλαι δ' ἀδελφὴν κεὶ πρὶν ἐξεσώσαμεν, — ἀλλ' ἥσσον' ἦμεν Hel. 1675. Etiam hic sunt qui temere corrigant κἂν πρίν. δίκην γὰρ ἀξίαν ἐλάμβανεν (εἴ τις ὕβριζε τὸν γέροντα) Bacch. 1311. Heath. Brunck. ἐλάμβαν' ἄν; Elmsl. ad Med. p. 150. not. ἀξίαν ἂν ἔλαβεν ἄν, in edit. ἐλάμβανεν sine ἄν, ut cum edd. et codd. etiam Matth. Herm. Dind.: recte. Nec secus est ubi indicativi in locum succedit *infinitivus*, ut Phoen. 1354. ὥστ' ἐκδακρῦσαί γε (τὰ δώματα), εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον, i. e. ἐξεδάκρυσάν γ', εἰ φρ. ἐτ. Ubi quum γέ iam satis distinguat et *tanquam certam ponat* aedium lamentationem, ἄν perquam esset supervacaneum. V. a. I, 1. Ea certe explicatione vix opus est, ad quam confugit Matth. ad h. l. et gr. p. 1153 sq. Ita etiam post εἰ cum optative supponitur indic. praeter. sine ἄν, ut Bacch. 612. τίς μοι φύλαξ ἦν, εἰ σὺ συμφορᾶς τύχοις; Quem ad locum quae adnotavit *Elmsleius* inania esse ostendit *Herm.* ad Soph. El. l. c. Prudentius est atque subtilius de talibus patheticos cum gravitate ac iucunditate declamatis iudicium *Herm.* de part. ἄν p. 70 sqq. et Matth. gr. §. 508. not. 5, hic quidem retractans quae olim disputaverat ad Phoen. 1344 et Alc. 933. Quamquam idem rectissime demonstravit ad Alc. l. c. editionis insolentiam, quam *Elmsl.* ad Med. 416. not. p. *Herm.* ad Soph. El. l. c. et *Reisig.* de part. ἄν p. 138. alius alia ratione sibi fingunt, commentatam esse.

II. Etiam in aliis omnium generum enuntiationibus ἄν usitatum, praecipue in *absolutis*. In his omnium maxime patescit, quam vana sit vulgaris de *condicionali* particulae potestate opinio. Saepissime enim ἄν ita usurpatur, ut de eo, quod ex condicione aliqua pendeat, ne cogitari quidem possit. Ita qui in εἰκὸς ἄν sententiam delitescere putat, qualis est εἰ ἐνικῷο, is temere cogitat condicionem, quam neque optativus neque ἄν particula vel perficit vel requirit, sed quae omnibus aeque sententiis necesse est sponte inhaereat. Quid est enim in re humana, quod eveniat, si evenire nequeat? Rectissime hac de re indicat *Baeumlein.* l. c. p. 477. infr. Nec minus inanem esse *incerti* vel *dubii* vel *fortuiti*, quem ἄν habere sibi fingunt in talibus, significatum supra ostendimus.

Tum enim ad rem quam maxime certam pertinet (v. s. 2.), tum dubii quidem aliquid admixtum, sed ea in solo optativo vis est (v. s. 1). Imo etiam in his particulae vis propria obtinet, quae eius est, qui quodcumque aliquis de re aliqua dicere potuerit *tollens* vel *excludens* unum quid *tamquam certum ponit* et *affirmat*. Quod idem munus quum etiam aliarum sit particularum, ut *μήν*, *τοί*, *ἦ* etc., quid mirum, ubi iam harum aliqua affirmandi causa adsit, *ἄν* non adesse? Inde explicandus, in quo omnes haesere, locus Xenoph. Hier. 11, 13. *θησαυρούς γε μὴν ἔχοις πάντας τοὺς παρὰ τοῖς φίλοις πλούτους*, ubi cave *ἄν* et de tuis addas, ut *Schaef. Brem. Reisig.* alii, et ex praegressis suppleas, ut *Herm.* de part. *ἄν* p. 193. Inde etiam Hom. Il. δ', 93 et η', 48. *ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο;* ubi *ἦ ῥά νυ* coniuncta gravem efficiunt affirmationem. Omnino *ἄν* mirum quantum in his cum *τοί* et *μήν* consentit: utrumque enim ut *ἄν* et *affirmativam* et *subiectivam* quamdam vim habet. Hinc multiformis eius apud nosmet et Latinos notio. Et quidem maxime respondent *wohl* (v. supra), *allerdings*, *in der That*, *sane*, *certe*, *profecto*, *utique*, *sine dubio* (*Stuerenb.* ad Off. p. 138) et, modestae affirmationis formula, *haud scio an* (*Matth.* Exc. ad Cic. ep. p. 349 sq. ed. 3.). Neque *οὐκ ἄν* inepte verteris *vix*, *nequaquam*, *minime*, *vix ac ne vix quidem*, *nullo pacto*.

1. *Ἄν c. optativo.* Quae a) omnino eius est formula, qui sententiam aliquam vel opinionem vel coniecturam *tamquam certam ac veram* refert i. e. *affirmat*. Hinc statim intelligitur, cur in *optatis ἄν* constanter omittant Graeci. Nam quod optas, id tantum abest ut ratiocinando *tamquam certum ponas*, ut nihil sit incertius sub sole. Ita, si *ἔλθοι* dicis, meram *cogitationem* esse *adventum* significas, (*veniat*); sin *ἔλθοι ἄν*, cogitationem quidem esse, sed *tamquam certum* te eum cogitare (*sane veniat*). Huius generis evidentissimum exemplum est Hel. 830. *θνήσκοιμεν ἄν· λαθεῖν γὰρ οὐχ οἷόν τέ μοι*, i. e. *omnino moriar* s. *mori me certum puto: neque enim latere possum.* Item Iph. A. 373. *μηδέν' ἂν χρέους ἕκατι προστάτην θείμην χθονός*, i. e. *propter opes profecto neminem terrae praeficiam.* Hinc *πρῶτον οὔ ποτ' ἂν φίλον τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἕλλησιν γένος, οὐδ' ἂν δύναιτο* Hec. 1199. [Vulg. *οὔτ' ἂν δύναιτο*; quod non esse soloecum opinatur *Pflugk.* utpote fretus prolixa disputatione *Hermanni* Opusc. III. p. 150 sqq. Est vero soloecum (*Matth.* gr. p. 1448). Idque ipse vidit *Herm.* in ed. Hec., quem tamen valde miror et *οὔτ' ἂν* et *πρῶτα ποῦ ποτ' ἄν* corrigentem levissimum vitium gravissima sanare voluisse medicina. Nihil non sanum praeter *οὔτ' ἄν*, quod scribe *οὐδ' ἄν*. Conf. M.] *μάχῃ μὲν οὖν ἂν οὐχ ὑπερβαλοίμεθα Πέλασγον Ἄργος*

Or. 690. Cf. Ion. 362. 1288. 1608. Andr. 1004. Hec. 489. ἐντὸς ἂν ποτ' ἐκ γῆς παῖδας Ἀργείων λάβοις Suppl. 568. οὐδ' ἂν ἑκὼν ... παῖδά τις δοίη κτανεῖν Phoen. 973. ... ἂν φίλ' εἴη χθονός Ion. 1299. οὔτε γαίας ἄρ' ἂν ἐκβαίην λάθρα — Herc. f. 82. οὕτως μὲν οὐδ' ἂν τὴν γνάθον πλήσειέ μου Cycl. 146. Ita in Or. 109. Helena: ἐς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν, quod infringens Electra dicit καὶ μὴν τίνοις γ' ἂν τῇ τεθνηκυίᾳ τροφάς, v. 110. et cf. Suppl. 1053. ἢ λέγομεν οὐκ ἀδελφῇ τῇδ' ἐμῇ; — μὴ πρὸς θεῶν —. δάκρυα γοῦν γένοιτ' ἂν Or. 788. καὶ μὴν γυναικείοις ἂν οἰκτισαίμεθα χορείαισι καὶ θρήνοισι πρὸς τὸν ἀπόντα Hel. 1059. Φοῖβος δικαίως τὸν θεμιστεύοντά σοι δράσειεν ἄν τι πῆμα Ion. 372. εἰ δ' ἐγὼ πράσσω κακῶς, μηδὲν τόδ' αὔχει· καὶ σὺ γὰρ πράξειας ἄν, *fieri profecto potest* (*es ist* **wohl** *möglich*) *ut tu quoque in adversam fortunam incidas*, Andr. 463. ἀλλὰ τὸν εὐτυχίᾳ λαμπρὸν ἄν τις αἱροῖ μοῖρα πάλιν, Suppl. 608. v. supra. καὶ γὰρ ἂν φίλος φίλῳ δοίη τὸν αὑτοῦ παῖδα δεσπότην δόμων, Ion. 1535. αὐτανεψίας πατὴρ ἂν εἴη σοῖς τε καὶ τούτων γεγώς Heracl. 213. tamquam quod rationibus subducendis efficiatur. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦτ' ἐμοῦ ζῶντός ποτε ib. 66. γνοίη δ' ἄν Ion. 239. Bacch. 812. οὐκ ἂν — θέλοι Herc. f. 291. καλῶς ἂν εἴη Hel. 1289. Cf. Or. 1054. Phoen. 1622. Hipp. 557. Andr. 335. Tr. 951. Suppl. 939. 959. Iph. T. 1003. Heracl. 117. 461. Bacch. 327. Hel. 316. 594. 91. Ion. 165. 1072. Herc. f. 1254. 1350. El. 536. 670. Andr. fr. XIII. Aeol. fr. II (VI). Antiop. XLI (XXI). Beller. XL (XIV). Hipp. fr. p. 190, 4 (fr. inc. tr. LXII). In. II (VI), 3. Meleag. fr. XII (XIV), 1. Teleph. fr. XIII (VII). Ixion. fr. II (III). Melan. fr. XII (III), 4. Meleag. fr. XII (XIV), 3. Phoen. fr. XII (VII). Pel. fr. III, 3. fr. inc. tr. LIII, 5 sq. LVIII, 7. Pro optativo *infinitivus* est ex verbo aliquo pendens Suppl. 1044. τῇδέ νιν δοκοῦμεν μάλιστ' ἂν εἶναι, i. e. τῇδε μάλιστ' ἂν εἴη. Phoen. 1182. ἐκόμπασε μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διός, i. e. οὐδ' ἂν εἰργάθοι. Participium Hipp. 519. πάντ' ἂν φοβηθεὶς ἴσθι, i. e. πάντ' ἂν φοβηθείης.

Si igitur τάχα vel ἴσως optativo cum ἂν adiungitur, haec adverbia nequaquam ἂν particulae vim augent, imo vero ἂν ipsum confirmat quodammodo probabilitatem adverbiis illis expressam quippe hanc certam esse *ex sententia* loquentis indicans. Hinc ἂν plerumque postponitur (ἴσως ἂν —, τάχ' ἂν —). V. s. I, p. ... παῦρον πρὸς δὴ γένος ἐν πολλαῖς εὕροις ἂν ἴσως κοὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν Med. 1087. ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως εὕροις ἂν Heracl. 328. γνώμῃ δὲ δόντες ταῦτ' ἴσως εὕροιμεν ἂν Ion. 575. ἴσως δ' ἂν ἔλθοι El. 399, quod

nimadverte Orestem quidem ipsum non sine fiducia dicere, quare addit Λοξίου γὰρ ἐμπέδοι χρησμοί. Cf. ib. 402. τὰ δ' ἄλλ' ἴσως ἂν πάντα συμβαίη καλῶς Iph. T. 1056; v. infra s. d. Ita etiam τάχα. αἰτία σοι τάχα ὄρνις γένοιτ' ἂν τοῖσι μέλλουσιν γάμοις θανοῦσ' ἐμὴ παῖς Iph. A. 988 sq. τάχ' ἂν φέρων ἐς δέρα πέσοι χάρις Alc. 1104. τάχ' ἂν γὰρ ἡμῖν κέρδος· ἀλλ' ὅμως κακὸν γένοιτ' ὄνειδος Heracl. 453. τάχ' οὖν ἂν εἴποις Suppl. 184. τὰ δ' ἄλλ' ἴσως εὐτυχὴς τάχ' ἂν πέσοι Hel. 1088. τάχ' ἂν γένοιτο Alcmen. fr. XII (XII). Cf. Rhes. 995.

b) Itaque optativus cum ἄν modestiae inservit ac lenitati, quippe tamquam certo (quod re vera sit fiatve) cogitatum (subjektiv) describens, quod ut res certa vel certa (objektiv) indicativo praesentis vel futuri fortius declarari potest. V. Matth. gr. §. 515, c. [Nam quod non factum esse, sed fieri modeste declaratur, necessario ita comparatum est ut pro sua cuiusque loci sententia aut praesenti, ut in βουλοίμην ἄν, aut postero sive futuro tempore fiat, ut in λέγοιμ' ἄν. Hic autem vide quid committant qui incerti vim attribuunt particulae. Nam rem certissimam et verbi modo (opt.) et particula (ἄν) dupliciter tamquam incertam, hoc est tamquam incertissimam describere, haec non modestia est, verum ultima insulsitas. Imo in eo cernitur mirabilis Graecorum modestia atque urbanitas, ut rem per se vel certissimam tamen ex sua tantum sententia (opt.) tamquam certam referant. Const. M.] Ita τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθα Med. 968, quod non tam denotat propensionem animi, quam utrum expleas recte definire non ausim (permutare velim), id quod nudus significaret optativus, sed prorsus ut apud Latinos haud scio an ut iste est modeste affirmantis est. Scilicet affirmatio in ἄν particula, modestia in optativo est. V. s. II. τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ', ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγώ Or. 1517. Inest enim simul ironia quaedam, tamquam quis non crediderit quod affirmatur, nos ubi similiter doch wohl, doch wahrhaftig; cf. ib. 1111. οὐκ ἂν γενοίμην σοῦ τε καὶ μητρὸς φονεύς. Iph. T. 1007. θύοιμ' ἂν αὐτῷ μᾶλλον ἢ θυμούμενος πρὸς κέντρα λακτίζοιμι Bacch. 793. οὐκ ἂν θάνοιμι τῇ τύχῃ λαχοῦσ' ἐμῇ Heracl. 548. πᾶν δέ σοι δρῴημεν ἄν Cycl. 132. λόγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἄν Herc. f. 298. ἐγὼ δὲ διὰ τὸ μὲν εὐεργετεῖν φύσιν καὶ ξυνθέλοιμ' ἄν Hel. 1418. οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς ἐκείνου κλαίουσ' ἀεί Phoen. 1590; cf. Bacch. 187. τὸ ἐμόν ποτ' εὐγενὲς οὐκ ἂν προδοίην Phoen. 1618. Iph. T. 717. ἐγώ τε ναίειν οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα Phoen. 1620. οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα Med. 616. οὐ τόνδ' ἀγῶνα πρῶτον ἂν δράμοιμ' ἐγώ Alc. 492. οὐκ ἂν μεθείην σοῖς γυναῖκα προσπόλοις ib. 1114; cf. Iph. A. 310. ὥστ' οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν εἰσιδών Or. 389; cf. El. 283. 285. λάθοιμι ποῦ ...

ἂν Iph. A. 516; cf. 1621. Iph. T. 1049. *καίτοι φύγοιμ' ἂν* Cycl. 480. *'Ασιάδος οὐκ ἂν ἥδιον ψόφον κιθάρας κλύοιμεν ἢ Κύκλωπ' ὀλωλότα* Cycl. 443. *τὸ μὲν δίκαιον δυστυχεῖς καλοίμεθ' ἂν* Iph. T. 500. *οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν ἄλλως ἢ 'πὶ τοῖς εἰρημένοις* Phoen. 593. *οὐ σιωπήσαιμεν ἂν* ib. 933. *σιγῷμ' ἂν ἤδη* Hipp. 886. *οὐκ ἂν θίγοιμι* Alc. 1117. *ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχοιμ' ἂν εὖ λέγειν τύχην* ib. 1073; cf. Iph. A. 383. *οὐκ ἂν λίποιμι βωμόν* Heracl. 345. *ἐγὼ σὸν οὔτ' ἂν προσπεσεῖν τλαίην γόνυ* — Hel. 953. *θνήσκοιμ' ἂν* Beller. VII (XXIII), 2; vid. *Matth.* *κλέος τοὐμοῦ πατρὸς οὐκ ἂν μιάναιμι* Hel. 1006; cf. ib. 1698. Ion. 986. *στείχοιμ' ἂν* Bacch. 515. 848. Ion. 668. 981. *οὐκ ἂν φιλήσαιμι* Cycl. 581. *κλύοιμ' ἂν* Suppl. 570. *οὐδ' ἂν πυθοίμην* El. 981. Hipp. 950. *πείσαιμ' ἂν* Hel. 1047. *οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι*, i. e. *οὐκ ἂν πείσαιμι*, Med. 941. Alc. 48. V. s. VI. *παραινέσαιμ' ἂν* Herc. f. 1318. Cf. Protes. fr. VII. fr. inc. tr. XL, 2. XLII. fr. dub. XXIV, 12. Palam. fr. III (I), 1. Pro optativo *participium* est Iph. A. 96. *εἶπον πάντ' ἀφιέναι στρατὸν ὡς οὔποτ' ἂν τλὰς θυγατέρα κτανεῖν ἐμήν*, i. e. in recta oratione *οὐ γὰρ ἂν τλαίην*. Hinc solemnes formulae: *λέγοιμ' ἂν ἤδη*, *sane iam dicam*, Suppl. 465. Iph. T. 811. 939. Heracl. 848. Hel. 23. El. 900. 1060. Bacch. 481. Heracl. 396. *οὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι τοῖς κακά* Phoen. 1221. *ὡς μόνοις λέγοις ἂν* Iph. A. 863. *οὐκ ἂν δυναίμην*, *vix possim*, Or. 105. Med. 464. 1044. Alc. 1049. Suppl. 858. Iph. T. 1023. Bacch. 273. 834. Heracl. 564. Herc. f. 1395. Pel. fr. VI. Pirith. fr. VII, 2 sq. fr. inc. tr. X. XI, 3. *οὐκ ἂν δύναιο* Phoen. 410. Alc. 63. *οὐκ ἂν δύναιτο* Suppl. 182. 189. 422. Hel. 1303. Suppl. 855; cf. Hec. 1193. *ταῦτα γὰρ δυναίμεθ' ἄν* Iph. T. 62. Iph. A. 1215. Tr. 771. Ion. 565. *βουλοίμην ἂν* Hec. 319, quod non tam simpliciter est *velim* (*βουλοίμην*), quam *sane velim*, nos ubi simillime *ich möchte wohl*. Cf. Med. 73. Hipp. 904. Cycl. 164. Heracl. 787. Rhadam. fr. I (II), 10. *βουλοίμεθ' ἂν* Hipp. 270. Alc. 188. *βούλοιτ' ἂν* Heracl. 457. Vel *θέλοιμ' ἂν* Phoen. 726. Med. 251. Hipp. 1017. Iph. T. 1009. Ion. 626. Heracl. 679. Phoen. fr. VI (II). Teleph. fr. XXVIII (XXII), 2. V. infr. s. 2.

Quod quum praes. optat. c. *ἂν* futuri saepissime significatum habeat, *futurum* et *optativus* interdum brevi intervallo variant, eo videlicet discrimine, ut ille rem tamquam *revera futuram*, hic autem rem tamquam quae *cogitetur futura esse* describat. Cf. *Herm.* de part. *ἂν* p. 166. *Ἑλένην οὔποτ' αἰνέσω, οὐδ' ἂν προσείποιμι* Or. 521; cf. Alc. 944 sqq. Plura dedit *Matth.* gr. p. 1164, *γ*.

c) Nonnumquam igitur *aoristi optativus* c. *ἂν* idem valet ac Latinorum *coniunctivus perfecti*, quamquam subtilior est Graecorum aoristus,

quam ut non praesens persaepe Latinis vel futurum sit usurpandum, etiamsi Graeci aoristi usurpant optativum. εἴποις ἄν Ion. 629, sane quidem dixeris. οὐκ ἄν τις εἴποι μᾶλλον ἢ πεπόνθαμεν Herc. f. 916; cf. Antiop. fr. XLI (XXI). XLVI (XLI). Archel. fr. VII (V). Aug. IV. Beller. III (IX). fr. inc. tr. III, 6, 2. οὐκ ἄν γ' εἰδείης ἕτερον πολυμοχθότερον, vix cognoveris, Herc. f. 1196. οὔ τιν' ἂν πείθοις, vix cuiquam persuaseris, Heracl. 1008, quod est urbane dictum pro nemini certe persuadebis. λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ Med. 325. πολλὰς ἂν εὕροις μηχανάς, profecto inveneris, Andr. 85. κἂν ἡμέρᾳ τό γ' αἰσχρὸν ἐξεύροι τις ἄν Bacch. 488. πολλοῖς δ' ἂν εὕροις βοστρύχους ὁμοπτέρους El. 530. οὐκ ἄν τιν' εὕροιτ' ἄλλον ἀθλιώτερον Suppl. 1077; cf. Peliad. fr. V, 2. οὐκ ἂν τύχοις Phoen. 618. οὐ γὰρ ἂν τύχοις τάδε ib. 1660. δὶς τόσον γὰρ ἂν τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως Med. 1134. ἴδοις ἄν Alc. 499. σκαιοὺς δὲ λέγων — τοὺς πρόσθε βροτοὺς οὐκ ἂν ἁμάρτοις Med. 191; cf. 867. Antiop. fr. XXI. XXII. οὔτις ἂν φαύσειέ μου Cycl. 583. τρέχων ὁ μῦθος ἄν σοι τἀμὰ σημήνειεν ἄν Ion. 529. Etiam hunc optativum in obliqua oratione infinitivus excipit. Ἥραν νομίζων οὐκ ἂν προδοῦναί με Heracl. 1040, i. e. Ἥρα μ' οὐκ ἂν προδοίη, certe me non prodiderit.

d) Etiam pro imperativo usurpatur optativus cum ἄν, quatenus qui ita loquitur non tam iubet vel imperat, quam ex sua aliquem sententia vel posse quid facere vel recte quid facere affirmat. Ita quod nobis est ich dächte du gingst hinein, Sophocli est χωροῖς ἂν εἴσω Phil. 674. El. 1491. Nec multo aliter κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν θεσπισμάτων Phoen. 910, i. e. sane igitur per me licet audias. λέγοις ἄν Ion. 335. 1336. ὡς οὐκ ἔτ' οὖσαν οὐδὲν ἂν λέγοις ἐμέ Alc. 387, sane te dicere licet me non amplius esse. Sic etiam σφάζοντες οὐ λήγοιτ' ἄν Ion. 1404. V. Matth. gr. p. 1165. 8. Rost. gr. p. 584. b. Herm. de part. ἄν p. 170.

e) Eadem particulae in interrogationibus ratio ac vis est. Quum enim per nudum optativum quaeratur, quid vel utrum quid esse cogitari vel statui possit, per optativum cum ἄν coniuncto quaeritur, quid vel utrum quid esse revera certo cogitari vel statui possit. Apte igitur particula Latinis tum vero tum quaeso vel tandem exprimitur, quamquam etiam in his nihil ad vim particulae affirmativam pariter atque subiectivam exprimendam accommodatius est vernacula vocula wohl. Ita Hom. Il. δ', 94. τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν; i. e. ausisne, quaeso, Menelaum vulnerare, wagtest du wohl auf Menelaos zu schiessen? Videlicet hoc nihil aliud est quam affirma mihi (non dic mihi) utrum Menelaum vulnerare ausis. Hinc πρὸς τόνδε σοφίας τις ἄν

ἄγων ἥκοι πέρι; Or. 491, *num vero cum eo sapientiae sit certamen?* πείσειας ἄν τιν' —; *persuadeasne, quaeso, alicui —?* Hel. 1045, ad quod v. 1047 respondet Helena πείσαιμ' ἄν, *sane, persuadeam.* οὐ γάμων ἐξαιρέτους ἄλλους λάβοιμ' ἄν, εἰ γάμων ἱμείρομαι; *nonne vero consequar —?* Iph. A. 485. Clarissima haec affirmativa particulae vis, ubi similis potestatis particulam, ut δή vel δῆτα, adnexam habet. οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο; Il. ε', 456; cf. κ', 204. Eur. Or. 92. Iph. A. 843. Itaque est etiam modeste vel optantis vel iubentis. Optantis: εἴποι τις ἂν τὸ πραχθέν; Hipp. 842. πίθοι' ἂν δῆτά μοί τι, παρθένε; Or. 92. οὐδ' ἂν πόλιν φράσειας, ἥτις ἐστί σοι; Iph. T. 505. ξένοι, φράσαιτ' ἄν, νᾶμα ποτάμιον πόθεν δίψης ἄκος λάβοιμεν; Cycl. 96. κλύοις ἂν οὖν τι κἀποκρίναι' ἂν σοφῶς; Bacch. 1270. Iubentis: οὐκέτ' ἂν φθάνοιτε κλῇθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς; Or. 1551; cf. Iph. T. 245. Tr. 456. Heracl. 721. Ita etiam praefixo vocabulo interrogativo, ut ἤ, ἆρα, πότερον. ἦ τλαίης ἄν; El. 278. ἆρα δυναίμεσθ' ἄν; Iph. T. 1020; cf. Bacch. 943. σκόπει, πότερον ὁ δαίμων χὠ θανὼν τὰ τῶν πέλας βούλοιντ' ἂν ἢ οὐ βούλοιντ' ἂν ἀποδοῦναι πάλιν Hel. 921. Τίς, ποῖος, πόσος. τίς μάρτυς γένοιτ' ἄν; El. 378, *quis tandem testis sit?* τίς σωφρονῶν τλαίη τάδ' ἄν; Hel. 97. τίν' ἂν προσειπών, τοῦ δὲ προσρηθεὶς ὕπο τερπνῆς τύχοιμ' ἂν εἰσόδου; Alc. 945. τίς οὖν ἂν εἴη — γυναικὶ συμφορά; Andr. 904. τίς ἐκ δράκοντος θοῦρος ἂν γένοιτ' Ἄρης; Suppl. 579. τίν' ἂν λάβοιμι τῶν ἐμῶν ἀρχὴν κακῶν; Iph. A. 1124. τίς ἂν δίκην κρίνειεν; Heracl. 180. τίν' ἂν ἔχοις μᾶλλον φίλον; Hel. 92. καὶ τίς ἄν γέ μ' οἰκτίσειε; Or. 782. τίς δ' ἂν κλύοι σου πατρίδ' ἐπεστρατευμένου; Phoen. 608. τίς ἂν θεῶν ἀρωγὸς ἢ τίς ἂν βροτῶν — φανείη; Hipp. 675. τίς ἂν φράσειε; Iph. A. 802; cf. Iph. T. 577. Bacch. 1256. Hel. 442. Iph. A. 843. Phoen. 969. Or. 1336. Suppl. 1120. Heracl. 538. Herc. f. 1308. Aeol. fr. XVI (XXI). Archel. fr. XVII (XXI). Beller. XII (XIII). [Huc pertinet Alcest. v. 211, ἰὼ Ζεῦ, τίς ἂν πως πόρος κακῶν γένοιτο —; Libri fluctuant inter πως — πᾶ — παῖ — πᾶ πᾶ, id quod iure admirareris, si certum quid scriptum invenissent librarii. Scribo igitur ὦ Ζεῦ, τίς ἂν πόρος κακῶν | γένοιτο, quibuscum congruunt antistr. παπαῖ παπαῖ, φεῦ φεῦ, ἰώ —: id ipsum enim compendio quidem scriptum exhibet vulgata παῖ παῖ, φεῦ φεῦ, ἰώ, alterum vero quod vulgo additur ἰώ scribendum ὦ coniungendumque cum παῖ Φέρητος. Nimirum πᾶ — πῶς vel ex prima vocis πόρος vel eo quo *Erfurdt.* indicavit modo ortum (v. ap. *Matth.* ad l.). Hic enim nos quod dedimus iam pridem dedit. *Const. M.*] ἐροῦ, τίν' ἄνδρ' ἄριστον ἐγκρίνειεν ἄν Herc. f. 183. ποῖοι γὰρ ἄλκοι κρείσσονες

τίνες λόγοι τῆσδε (δέλτου) ἂν γένοιντ' ἄν; Hipp. 961. *πόσας ἂν εὐνὰς θυγατέρ' ἠδικημένην βούλοι' ἂν εὑρεῖν;* Andr. 350. De dupl. *ἂν* v. s. V. Porro *τί γὰρ ἂν ὠφελοῖμί σε;* Hel. 156. Et ubi *τί* adverbii vim induit. *τί σοι λέγοιμ' ἂν ἅ γε παροῦσ' ὁρᾷς —;* Or. 81 et *τί σοι λέγοιμ' ἂν τὰς ἐν Αἰγαίῳ φθοράς —;* Hel. 772. [Participii pro verbo finito positi exemplum esset *ἰσχὺν ἔχοντ' ἂν* (h. e. *ἔχοντε ἂν*) *τίνα πρὸς ἀνθρώπου φύσιν;* Ion. 1004, sicut prius e *Scaligeri* coniectura legebatur, nisi rectius cum *Hermanno* et *Dindorfio* scriberetur *ἔχοντας*. Rectius autem sic scribitur non propter *ἄν*, quod per se hic non ineptum, sed propter optativum: hic enim a sententia loci alienus. De collocatione particulae v. infra. *Const. M.*] *Πῶς. καὶ πῶς ἂν* (*qui tandem*) *αὐτὸς κατθάνοι τε καὶ βλέποι;* Alc. 140. *πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις —;* ib. 152. *πῶς ἂν σ' ἐπαινέσαιμι μὴ λίαν λόγοις;* Iph. A. 977. *πῶς ἂν δικαίως ὡς Μυκηναίους ἄγοι ὅδ' ὄντας ἡμᾶς —;* Heracl. 188. *πῶς ἂν μὴ διορθεύων λόγους ὀρθῶς δύναιτ' ἂν δῆμος εὐθύνειν πόλιν;* Suppl. 417. *πῶς ἂν οὖν λάθοιμεν ἄν;* Iph. T. 98. *πῶς ἂν οὖν δρῴην;* Or. 776. *πῶς ἂν οὖν εἴην κακός;* Hipp. 654. *πῶς ἂν οὖν εἴη σοφός;* Andr. 1165. *πῶς ἂν οὖν εἴην σός;* Ion. 543. *πῶς οὖν ἂν εἴη;* Suppl. 558 *πῶς θάνοιμ' ἂν οὖν καλῶς;* Hel. 305. *πῶς οὖν ἂν αὐτῷ πλησιασθείην ποτέ;* El. 634. *πῶς οὖν ἔτ' ἄν τις ἐλπίσαι πράξειν καλῶς;* Hec. 820. *πῶς οὖν ἔτ' ἂν θνήσκοιμ' ἂν ἐνδίκως;* Troad. 961. *πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις;* Suppl. 447. *ἐλθὼν δέ σ' ἠρώτησα, πῶς τροχηλάτου μανίας ἂν ἔλθοιμ' εἰς τέλος;* Iph. T. 83. *καὶ πῶς σ' οὔτις ἂν θείη τυφλόν;* Cycl. 674. *πῶς οὖν θανὼν ἂν* (*ἡμᾶς*) *ἀπολάβοι; κεῖνος δὲ πῶς τὰ ζῶντα τοῖς θανοῦσιν ἀποδοίη ποτ' ἄν;* Hel. 918 sq. Cf. El. 534. Hipp. fr. p. 190, 3. Phrix. fr. IX(VI). Phil. fr. I, 1. Ita etiam *ἔστ' οὖν ὅπως ἂν — κἀγὼ λαβοίμην τοῦ — δαλοῦ;* Cycl. 469. Cum *infinitivo*. *πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς;* Hipp. 470. Ab his aliquantulum differunt propter collocationem particulae (vid. infr.) *πῶς εἴποιμ' ἄν;* Phoen. 1179. *καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα;* ib. 1357. *πῶς γὰρ ἀγγέλλειεν ἄν;* Iph. T. 740. *πῶς σωθεῖμεν ἄν;* ib. 1028. *πῶς οὖν γένοιτ' ἂν —;* ib. 1017. Bacch. 824. *σμικροῖσι γὰρ τὰ μεγάλα πῶς ἕλοι τις ἂν πόνοισι;* Or. 693. *ὃν μὴ σὺ φράζεις πῶς ὑπολάβοιμ' ἂν λόγον;* Iph. A. 523; vulg. *ὑπολάβοιμεν;* v. infr. p. 213. *πῶς γὰρ κτήσαιτ' ἂν ὄλβον;* Autol. fr. I, 4. Iam quum *quomodo tandem quid fieri possit* interrogare interdum sit eius, qui aliquid ut fiat optare sese significat, sed quomodo perficiat ignorare, hinc factum ut Attici hanc interrogationis formulam etiam ad *optatum* exprimendum adhiberent. V. *Matth.* gr. p. 1116. *Herm.* de part. *ἂν* p. 170 sq. *Kuehner.* gr. §. 467, 6.

In quibus πῶς ἄν mirifice conspirat cum Latino *utinam* i. e. *quomodonam* s. *quomodo tandem*. τὰ καλλίπυργα πεδία πῶς ἐκλίποιμ' ἄν Suppl. 618. πῶς ἄν ξίφος νῷ ταὐτὸν, εἰ θέμις, κτάνοι Or. 1052. πῶς ἄν ὀλοίμαν Med. 97. Alc. 867. Suppl. 796. πῶς ἄν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν ἔλθοι Med. 173. πῶς ἄν — πῶμ' ἀρυσαίμαν Hipp. 208; cf. 345. Herc. f. 487. Iph. T. 627. Ποῦ et ποῖ. ποῦ δῆτ' ἄν (*ubinam tandem*) εἴη; Hel. 474. ποῦ ταῦτα καλῶς ἄν εἴη παρά γ' εὖ φρονοῦσιν; Heracl. 370. ποῖ τις οὖν ἔτ' ἄν φύγοι; Or. 598. At ποῖ δέ σ' ἐκφύγοιεν ἄν; Iph. T. 1204. ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θησέα μολὼν εὕροιμ' ἄν; Hipp. 1153 sq., ubi scire vult nuntius, num Theseus omnino non procul absit; de ipso loco, *ubinam* ille sit, non quaeritur.

Nempe probe notanda particulae in interrogando sedes. Vides enim tum ipsi vocabulo interrogativo tum verbo tum alii cuipiam voci agglutinatam. Quorum suo quidque iure fit ac sensu. Scilicet de ipsa *re* vel *homine* (τις) vel de *ratione* (πῶς) vel de *loco* (ποῦ, ποῖ) ubi quaeritur, ἄν interrogativo vocabulo adhaerescit, ubi vero de *actione* vel *condicione*, associatur verbo, ut, si quaeras τίς — πῶς — ποῦ ἄν γένοιτο, de *homine* vel *ratione* vel *loco* addubites respondeaturque οὗτος — οὕτως — ἐνταῦθα ἄν γένοιτο, sin τίς — πῶς — ποῦ γένοιτ' ἄν, omnino num *exsistat* aliquis addubites respondeaturque οὗτος — οὕτως — ἐνταῦθα γένοιτ' ἄν. Quin etiam ad aliud vocabulum accedit ἄν, in eo quando interrogationis momentum est, ut, si Theseus in Suppl. 579 ex praecone Thebano acerbe cavillans quaerit: τίς δ' ἐκ δράκοντος θοῦρος ἄν γένοιτ' Ἄρης, neque de *partu* dracontis (γένοιτ' ἄν) neque de *hominis* e draconte partu (τίς δ' ἄν), sed *vir fortis* num qui e draconte procreari possit vehementer dubitare sese declarat. V. s. I, 1, b et e. *Matth.* gr. p. 1414, 3. *Rost.* gr. §. 120. not. 4. 5. *Herm.* de part. ἄν p. 193 sq.

f) Similis est particulae usus, quando in enuntiatione ex *pronomine* vel *adverbio relativo* suspensa cum *optativo* coniuncta exstat. In quibus ἄν addi, quia de eo, quod *possit* fieri, sermo sit, haud verum est *Hermanni* praeceptum ad Soph. Ai. 1200. Nam eadem prorsus particulae natura ac si pronomine vel adverbio demto libera esset enuntiatio. Quamquam eius in talibus vi exprimendae plerumque impar est et nostra lingua et Romanorum. σύμμαχος γένοιό μοι τοιοῦτος, οἷος ἄν τροπὴν Εὐρυσθέως θείην Heracl. 743: hic enim, quem nemo interpretum perspexit, sententiarum nexus: utinam, o lacerte, qualis olim iuveni, talis etiam nunc seni sis socius: *talis* (i. e. tali lacerto pollens) *enim profecto* (οἷος ἄν) *in fugam vertam Eurystheum*. Οἷος utrum pro τοιοῦτος γάρ (*Matth.* gr. §. 477, d) an pro ὥστε (ib. §. 479. not. 2) dictum velis ad

idem redit. Crebrius illud post sententiam negativam. Ita *ἀλλ' οὐδὲ φίλων τις πέλας οὐδείς, ὅστις ἂν εἴποι* Alc. 80, quod sine negatione esset *φίλων γὰρ ἄν τις πέλας ὢν εἴποι, certe familiarium si quis sit prope dicat. οὐκ ἐξεριστὴς τῶν λόγων, ὅθεν βαρὺς μάλιστ' ἂν εἴη δημότης τε καὶ ξένος* Suppl. 894, i. e. *ἐκ τούτου γὰρ βαρὺς μάλιστ' ἂν εἴη* etc., *inde maxime profecto molestus fiat et civis et hospes.* Cf. Hipp. 227. (*φυγεῖν χρὴ*) — *ἔσω πέτρας τῆσδ', οὔπερ ἂν λάθοιτέ γε* Cycl. 195. *οὐκ ἔστιν — κερκίδος ὕπο γνοίης ἂν ἐξύφασμα σῆς;* ib. 539. *οὐκ ἔστιν οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις, ἥτις — κλύουσα θρήνους οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ* Hec. 296, i. e. *θρήν. κλύ. δάκρυ ἂν ἐκβάλοι ἀνθρ. φύσις*, cf. Ion. 924. *οὐκ ἔστι — — συμφορά, ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις* Or. 3. *οὐδεὶς σκότος γὰρ ὧδ' ἔχει μέλαν νέφος, ὅστις κακῶν σῶν συμφορὰν κρύψειεν ἄν* Herc. f. 1216. *οὐκ ἔστι τοῦτον ὅστις ἂν κατακτάνοι* Heracl. 972, quam periphrasin esse tritum est pro *τοῦτον οὔτις ἂν κατακτάνοι, haud scio an nemo illum occidat*; cf. El. 903. *οὐκ ἔσθ' ὅπου θίγοιμ' ἂν ἐνδικώτερον* ib. 224. *οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου ἐσθλόν τι δράσας μάρτυρ' ἂν λάβοις πάτρων* ib. 186. *ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου κρείσσων γένοιτ' ἄν* Or. 638. *οὐκ οἶδ' ὅπως εἴποιμ' ἂν εὐτυχεῖν τινὰ θνητῶν* Hipp. 981, i. e. *οὐδαμῶς εἴποιμ' ἄν* etc. Cf. *Matth.* p. 1070 sqq. p. 1215. Praeterea huc pertinent *μέγας θησαυρὸς ὡς ἀνοίγνυται κακῶν, ἐφ' οἷσι πᾶς ἂν ἐκβάλοι* (*quivis profecto fundat*) *δάκρυ* Ion. 924. *πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος, ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν* Phoen. 520, i. e. *multum sane proficiat ferrum, sed hoc totum evincit etiam oratio.* V. *Matth.* ad l. *ἃ γενναία γυνὴ δράσειεν ἂν ποθοῦσα τὸν πάρος πόσιν* Tr. 1014. *μί' ἔστιν ἐλπίς, ᾗ μόνῃ σωθεῖμεν ἄν* Hel. 821. *ἀλλ' ᾗ γένοιτ' ἂν ἐνδικωτέρως φράσω* Heracl. 544. *λέγων —, ὡς φίλων μὲν ἂν γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν* Andr. 975. *συμπροξένησον, ὡς τύχω μαντευμάτων, ὅπῃ νεὼς στείλαιμ' ἂν οὔριον πτερὸν εἰς γῆν ἐναλίαν Κύπρον* Hel. 147, quod oratione recta esset *πῆ — στείλαιμ' ἄν —*; v. s. e. [Ita etiam *ἱερεὺς — λαιμὸν ἐπεσκοπεῖθ', ἵνα πλήξειεν ἄν* Iph. A. 1579.] Similiter Iph. T. 1025. *τί δ' εἴ με ναῷ τῷδε κρύψειας λάθρα; — ὡς δὴ σκότος λαβόντες ἐκσωθεῖμεν ἄν;* i. e. *quippe tenebras nactos sane servari nos posse putas?* Neque enim *ὡς* h. l. *finalis* est particula, ut *Herm.* statuit de part. *ἄν* p. 176. De *ὡς δή* vid. s. *ὡς*. De toto hoc genere *Matth.* gr. p. 1214 sq.

Et quidem eadem particulae in sententiis *finalibus* vis. Verum in talibus optativus cum *ἄν* consociatus apud Euripidem non invenitur. Alienus enim locus Iph. A. 171, ubi cum *Dind.* legendum *ὡς κατιδοίμην* pro vulg. *ὡς ἴδοιμ' ἄν*. Contra luculentum exstat exemplum in

Soph. Oenom. apud Arist. Av. 1337. *γενοίμαν ἀετὸς —, ὡς ἂν ποταθείην — ἐπ' οἶδμα λίμνας*, ubi quid valeat *ἄν* facile dispicitur sic immutata sententia: *ποταθείην γὰρ ἄν* i. e. *nam avolem profecto*. Ceterum iisdem hic legibus adstricta est particulae collocatio, de quibus dictum s. I, 1, b et II, 1, e. extr. Falsus enim *Herm.* de part. *ἄν* p. 174.

g) Praeterea loci sunt aliquot, ubi particula deesse videbatur viris doctis. Nec id mirum. Nam paene nutricis cum lacte errorem suxerant *ἄν* optativo in liberis enuntiationibus numquam deesse, nisi ubi *optatio* exprimeretur. Ut vero ab omni inde tempore peccarunt, quod, si quid saepe factum esse animadverterent, id semper fieri debere opinabantur, ita etiam, quod optativum opinionem significantem, quoniam raro careret, carere numquam posse particula existimabant. Exstitit particulae non positae defensor *Hermannus* in praef. ad Ai. p. XIX sq. et ad v. 904. Sed ibi quidem quae de hac omissione commentus erat vir illustrissimus, haec dudum et a *Matthia* confutata sunt ad Eur. Hipp. 469 et gr. p. 1166 sq. et ab ipso tacite retractata de part. *ἄν* p. 160. Multa etiam *Reisigius* de nudo disseruit optativo p. 123 sqq., sed tam perversa illa quidem ac mirabilia, ut nemo umquam mirabiliora excogitaverit. V. *Herm.* l. c. p. 159. Rectissimum esset quod *Herm.* p. 160 et *Matth.* ll. cc. optativi cum *ἄν* coniuncti et non coniuncti constituunt discrimen, si condicionem significare *ἄν* constaret. At vero hanc ipsam vim alienam esse vel Reisigiana somnia docere poterant: exempla enim, quibus ille in rem suam utitur, demonstrant condicionem, sicut ad optativum cum *ἄν* coniunctum saepissime cogitari nequeat, ita ad nudum optativum saepissime cogitari posse. V. etiam *Const. Matth.* Quaest. Soph. p. 12 sq. Imo quum *ἄν* optativo adiunctum sententiam referat eius, qui quod cogitat (opt.) *tamquam certum ac verum* (*ἄν*) *ponit* sive *affirmat*, apparet nudum optativum sine hac affirmatione usurpari atque simpliciter esse cogitantis, opinantis, coniectantis, dubitantis. Utcumque igitur fert animus scriptoris, *ἄν* vel subiungitur vel non subiungitur: in promptu est enim, utrum affirmare velit nec ne scriptoris esse arbitrium. Ita Hom. Il. *τ'*, 90. *ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι;* i. e. *aber was hätte sich denn auch thun lassen?* Cf. Od. *δ'*, 649. *Matth.* p. 1152. not. 4. p. 1168. not. 2. At Theocr. 27, 24. *καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι;* i. e. *ja was lässt sich thun?* Melius enim de hisce iudicat *Rost.* gr. §. 120, 6, a, α, quam *Herm.* de part. *ἄν* p. 157, qui quid sibi velit nemo credo intelliget. Dem. in Lept. p. 484, 9. *οὐδεὶς ἂν ἀντείποι*, i. e. *nemo profecto contradicat.* At Eur. Iph. A. 1210. *οὐδεὶς πρὸς τάδ' ἀντείποι βροτῶν*, quem optativum quod penitus laborare sibi persuasit *Reisig.* p. 126 penitus erravit erraruntque

Elmsl. Blomf. Herm. Praef. ad Ai. p. XXII: omnes enim praepropere correxerunt ἀντερεῖ. Optimo iure librorum scripturam conservant *Herm.* Vig. p. 816. de part. ἄν p. 162 et *Matth.* ad h. l., quem vide. Nempe simpliciter dicitur: *nemo contradicat.* Quod Par. B. habet ἀντείπῃ editoris nescio an typothetae culpa in *Dindorfianam* irrepsit. Hinc πῶς οὖν τάδ', ὡς εἴποι τις (*könnte man sagen*), ἐξημάρτανες; Andr. 929; v. *Matth.* ad l. Et hic quidem ἄν (*könnte man wohl sagen*) utpote in simplici ac mera loquendi formula ne aptum quidem esset. Huius generis sunt etiam θᾶσσον ἢ λέγοι τις Hipp. 1186 et θᾶσσον ἢ σὺ ξυνάψαις βλέφαρα Bacch. 746. *Herm.* quidem ad h. l. „in hac formula ἄν non habet locum, nisi dicere velis *citius quam tu possis nictari.*" Atat id ipsum dicitur et quidem dicitur propter ipsam particulae absentiam: hac enim adiecta diceretur *citius quam tu nictari profecto possis,* quod insulsum esse nemo non videt. [Prorsus inutile ἄν esset. Sed ne optativus quidem genuinus. Rectissima enim codd. lectio, quam *Dind.* quoque reposuit, ἢ σε ξυνάψαι, quae librariorum emendatio esse nequit. V. *Matth.* ad l. *Const. M.*] τί τὸ δίκαιον τοῦτό γ'; ἆρ' ἔχοιμεν ἀντειπεῖν ἔπος; Iph. A. 1391. *Herm.* ἔχοιμ' ἄν. *Dind.* ἆρά γ' ἔχομεν: utrumque male; est enim simpliciter dubitantis, ut recte intellexit *Matth.*, quem v. μήτηρ δ' ὁμαρτεῖ — καὶ παῖς Ὀρέστης, ὥστε τερφθείης ἰδὼν χρόνον παλαιὸν δωμάτων ἔκδημος ὤν Iph. A. 418, ubi non necessarium et ne aptum quidem quod *Herm.* coniecit ὥς τι τερφθείης: id enim, etiamsi consilium exprimeretur, quod non exprimitur, tamen certe diceretur ὥς τι τερφθῇς. Imo sensus: *ita ut eorum adspectu te delectari putem.* Est enim simpliciter coniicientis, prorsus ut in οὐ γάρ ἐμπλήσαιμί σε μύθων, λέγων τ' ἂν σοι κάκ' ἀλγοίην ἔτι Hel. 775. Et hic quidem magna in constructionis varietate et subtilitas est et elegantia: nam Helenam narrationis suae insatiabilem fore utpote in alieno homine dumtaxat coniicere (opt.), at sibi eadem illa narratione dolorem refricatum iri utpote de se ipso tamquam certam ponere opinionem vel coniecturam (opt. cum ἄν) poterat Menelaus. Itaque inutilis *Dindorfii* correctio οὔτ' ἄν pro οὐ γάρ. Contra in ἀλλ' ἀντίαζε καὶ λόγους πειστηρίους εὕρισκε —· τὰ δ' ἀλλ' ἴσως ἅπαντα συμβαίη καλῶς Iph. T. 1055 unice aptum videtur quod *Markl.* proposuit ἅπαντα, ut quod fiduciam Orestis, qualem iam per se ipsa prodit sententia, gravius depingat. Sic etiam *Dind.* V. s. II, 1, a. Simili vitio laborat locus Iph. A. 523. ὃν μὴ σὺ φράζεις πῶς ὑπολάβοιμεν λόγον, ubi, quamvis excusationem habeat nudus optativus, tamen, quum inauditum sit Menelaum de se uno numero plurali loqui, in ὑπολάβοιμεν patet

latere *ὑπολάβοιμ' ἄν.* Atque sic etiam *Dind.* [Male denique etiam Hipp. 469 vulgo legitur *οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρὴ βίον λίαν βροτούς· οὐδὲ στέγην γὰρ, ἧς κατηρεφεῖς δόμοι, καλῶς ἀκριβώσειαν.* Qui quamvis obscurior sit locus, tamen poetam dicere non est obscurum aut: *ne tectum quidem nimis exacta cura bene elabores* (i. e. ne tectum quidem bene elabores, si nimis artificiose vel accurate elabores), aut, quod propter *καλῶς* minus placet: *ne tectum quidem bene elabores ut sit ex omni parte accuratum* (v. *Matth.* ad l.). Horum utrumcumque praeferas ratiocinatio est, in qua praecipuus particulae locus. V. s. I. Itaque *ἀκριβώσαις ἄν* et s. *ἀκριβοῦν* scribendum dixi et nunc dico. *Ἄν* quidem addendum *Reisigius* quoque vidit de part. *ἄν* p. 127, sed ab ipsa sententia etiam longius aberrans quam *Herm.* praef. ad Ai. p. XXII. *Const. M.*] De Hec. 997 v. s. *ὀνινάναι*: falsus enim *Kuehner.* gr. §. 468, 1.

2. Eadem vi qua optativo particula etiam *indicativo aoristi* vel *imperfecti* adnectitur, eo videlicet discrimine, quo optativus et indicativus aoristi vel imperfecti per se ipsi differunt. Cuius generis duplex est ratio. Aut enim indicativus rem exprimit, quae *facta esse cogitatione fingitur* (*vorgestelltes — ideelles Faktum*), aut rem, quae *vere facta est* (*wirkliches — reelles Faktum*). Et quidem a) ubi de re cogitata sermo est, *ἄν* particulae accessio declarat hanc rem *tamquam certe factam cogitari.* Duo huiusmodi exempla primo loco collocem, quae *affirmativam* particulae vim vel obstinatissimo persuadeant. *οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτεκεν ἄν — Λητὼ τοσαύτην ἀμαθίαν* Iph. T. 385, i. e. *nullo pacto* (*nimmermehr*) *Latona tantam progenuit stultitiam.* *ἐμοὶ γενέσθαι πάντα μᾶλλον ἄν ποτε — παρέστη τῶνδε* Ion. 1450, *ich hätte wahrhaftig* (*ἄν*) *eher alles Andere gedacht als dieses.* Huc referas etiam Hom. Od. δ', 546. *ἢ γάρ μιν ζωόν γε κιχήσεαι ἤ κεν Ὀρέστης κτεῖνεν, oder O. hat ihn gewiss getödtet.* Ita *παῖδας δ' ἐγὼ μὲν γνησίους ἔτικτον ἄν, ἣ δ' ἡμιδούλους τοῖς ἐμοῖς* Andr. 941. *ἄταρ λέχος γε τῆσδ' ἂν οὐκ ἐκτησάμην* Tr. 416. *οὐδ' ἂν ᾠόμην ποτὲ εἰς τοῦθ' ἱκέσθαι* Herc. f. 1355; cf. Alc. 1091; nos: *ich hätte wahrhaftig nicht geglaubt.* *οὐκ ἄν ποτ' ηὔχουν οὔτε σ' οὔθ' ἡμᾶς λαθεῖν Μενέλαον* Hel. 1635. Imprimis huc pertinent *ἤθελον ἄν* et *ἐβουλόμην ἄν*, quae qui differant a *θέλοιμ' ἄν* et *βουλοίμην ἄν* in promtu est: ubi enim quae cupis *non perficiuntur*, ut si de re praeterita loqueris, legitimus est *imperfecto* locus (*vellem*), ubi vero quae cupis etiam *perfici posse cogitas*, ut si de re praesenti vel futura loqueris, *praesenti optativi* locus est (*velim*). V. *Matth.* § 509. a. Ita *οὐδ' ἄν σε Φῶκον ἤθελον κατακτανεῖν* Andr. 687. *ἐβουλόμην ἄν, εἰ κασίγνητός με σὸς εἰς εὐτυχοῦντας ἦγεν εὐτυχῶν δόμους* El. 397, i. e. *vellem me fratrem tuum in*

noctes suas duxisse. πόσει σφιν συνθανεῖν ἂν ἤθελον Suppl. 769. Ita etiam de re praesente, quam certum est *non perfici*. Eius generis illustrissimum est exemplum, licet pro indicativo *infinitivus* sit, Alc. 1078, ubi, quum Hercules optasset εἰ γὰρ τοσαύτην δύναμιν εἶχον, ὥστε σὴν εἰς φῶς πορεῦσαι — γυναῖκα, respondet Admetus: σάφ' οἶδα βούλεσθαί σ' ἄν· ἀλλὰ ποῦ τόδε; οὐκ ἔστι τοὺς θανόντας εἰς φάος μολεῖν, i. e. *certe velles* (ἐβούλου ἄν), *non dubito, in vitam reducere te posse uxorem meam; at fieri non potest.* Indicativus est Ion. 568. δέσποιναν εἰς τέκν' εὐτυχεῖν ἐβουλόμην ἄν —. V. s. II, 1, b. p. 206. Contra ἂν ἠθέλησα (*voluissem*) dicitur, si quid cupiveras, sed quod cupiveras *non est perfectum* ideoque rursus abiectum, sicut obliqua oratione per *infinitivum* dicitur Hipp. 1027. ὄμνυμι τῶν σῶν μήποθ' ἅψασθαι γάμων, μηδ' ἂν θελῆσαι, i. e. oratione recta: *coniugem tuam non contrectavi et ne voluissem quidem contrectare.* [Hactenus recte. Sed quae sequuntur pessime ab editoribus fere omnibus cum plerisque codd. exarantur: μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν. Id enim esset *quin ne in mentem quidem venisset uxorem tuam contrectare*, quod est absurdum. Dicit Hippolytus et debet dicere *quin ne in mentem quidem venit.* Melius igitur *Barnes.* ἐς ἔννοιαν ex vulg. εἰς ἔνν. Sed ne hoc quidem verum. Utraque scriptura conflata lege: μηδ' ἐν ἐννοίᾳ λαβεῖν. *Const. M.*] Hinc formulae τοὺς δὲ κειμένους νεκροὺς ἂν εἶδες Hel. 1622. Contra ἴδοις ἄν de re praesente. καὶ τὴν μὲν ἂν προσεῖδες — πόριν — ἔχουσαν ἐν χεροῖν Bacch. 736; cf. 739. Andr. 1135. Phoen. 1157. πληγῆς κτύπου γὰρ πᾶς τις ᾔσθετ' ἂν σαφῶς Iph. A. 1582. τῶν δ' ἂν ἤκουσας τάδε ib. 432. θηρῶν δ' οὐκ ἂν ἤκουσας βοήν Bacch. 1083. In interrogando. φίλων γὰρ ἄν τίς ἂν πατρὸς σοῦ φόνον ἐκοινώνησέ μοι; El. 1047. De collocatione particulae vid. I, 1, b et II, 1, e, p. 210. τίς ἂν τόδ' ἤλπισεν βροτῶν ποτέ; Hel. 662. τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον —; Med. 552. πῶς οὖν ἂν ἐνθάδ' ᾖσθά τ' ἐν Τροίᾳ θ' ἅμα; Hel. 593. Post relativum. ἀνεγνώσθημεν ἂν εἰς ξύμβολ' ἐλθόντες, ἃ φανερὰ μόνοις ἂν ἦν Hel. 298, *quae nobis solum nota fuissent.* Huc etiam referendae formulae οὐδ' ἂν βάρβαρός γ' ἔτλη τόδ' ἄν Iph. T. 1174, quae est egregia emendatio *Matthiae* pro vulg. οὐδ' ἐν βαρβάροις τόδ' ἔτλη τις ἄν. Violenta certe medicina, qua *Gaisf.* et *Seidl.* deleverunt τόδε, quod insuper pernecessarium est. Sed etiam γε si usquam necessarium. Permira sunt quae dedit *Herm.* τίς δ' ἂν ἔτλη σώματος τοῦ σοῦ θιγεῖν; Iph. A. 1351. οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ ἔτλη ποτέ Med. 1339. Et in his quidem haud magni est discriminis *indicativum* aoristi an *optativum* ponas, licet ipsi per se sint probe discriminandi. Talia enim quum fere ad facinoris alicuius vel perpetrati vel tan-

tum non perpetrati gravitatem describendam valeant, non multum interest utrum ad tempus, quo factum est illud, respicias dicasque *nemo profecto hoc ausus esset* (ἂν ἔτλη) an non respicias dicasque *nemo profecto hoc audeat* (ἂν τλαίη), sicut ipse dixit Eurip. in Hel. 97. τίς σωφρονῶν τλαίη τάδ' ἄν; quibus mortem Aiacis voluntariam perstringit Helena. Particulae vero in talibus affirmativa vis tam clara est, hanc ut vel caecus videat, quum condicionalem vim ne Lyncei quidem acies assequatur. *Infinitivus* c. ἄν. τοῦδε τοὺς ξανθοὺς πλόκους καθημάτωσ' ἄν, ὥστ' Ἀτλαντικῶν πέρα φεύγειν ὅρων ἄν Herc. f. 236, i. e. ἔφευγεν ἄν. οὐκ ἄξι' ἀνδρὸς σοφοῦ λέγεις, εἰ κρυπτὸν εἰς γῆν τήνδ' ἂν — δοκεῖς ἀδελφὸν τὸν ἐμὸν εὐθαρσῆ μολεῖν El. 525: quamquam ambiguum est hoc sitne pro οὐκ ἔμολεν ἄν (*non venisset*), an pro οὐ μόλοι ἄν (*non veniat*). Dicitur utrumque salvo sensu.

b) Neque alia particulae ratio, ubi indicativus aor. vel imperf. de re vere facta dicitur. Quod enim nudo praeterito simpliciter tamquam *factum* refers, id ἂν adiecto tamquam *certe ex sententia tua factum* refers atque affirmas. Ita dictum ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν Phoen. 404, i. e. *bald hatte ich mein täglich Brot, bald mochte ich freilich* (ἄν) *keines haben*. Quae optime depingunt pietatem atque animi mollitiam Polynicis: molliter haec enim atque subtiliter eloquitur, quo minus affligat afflictam matrem. Perperam igitur quidam αὖ pro ἄν. [Huius generis sunt etiam quae declamat chorus Andr. 1083. πολλαὶ δ' ἂν Ἑλλάνων ἀχόρους στοναχὰς μέλποντο δυστάνων τεκέων ἄλοχοι. Sic enim verissime *Matth.* (quem v.) e vulg. ἂν Ἑλλ. ἀγοραὶ ἀχόρους, certissimis argumentis impugnans alteram lectionem a *Dind.* et *Pflugk.* exhibitam ἀν' Ἑλλάνων ἀγόρους. Sensus: *wohl mochten* (ἄν) *viele Mütter der Hellenen in Klagen des Schmerzes sich ergiessen um ihre armen Kinder.* Quo nihil exquisitius dici potest. Quamvis enim vera esset lamentatio ista mulierum, tamen non ipsum se audivisse illam vel vidisse significat chorus, sed *ex sua* tantum *sententia pro certa affirmat.* Simplex μέλποντο esset simpliciter narrantis. *Const. M.*] Iam quum in talibus passim de re non semel facta, sed saepius repetita sermo sit, infelix antiquitus percrebruit opinio ἂν *repetitionem* quoque vel *consuetudinem* significare posse. Quam vim nequaquam in ipsa particula, sed in uno solo praeterito inesse demonstravimus s. I, 2, c. Cf. *Matth.* gr. §. 497, b. An πολλάκις semper adiiciatur necesse est, ut, si quid factum dicitur, id non semel, sed *saepius* esse factum intelligas? Itaque illud divine intelliges, quod Xenophon habet in Mem. 4, 1, 2. πολλάκις ἔφη μὲν ἄν τινος ἐρᾶν. Sed ibi quorsum ἄν, si repetitionem indicat? nam eamdem iam indicat πολλάκις. Scilicet repetitio nihil ad ἄν, sed sensus: *aller-*

dings mochte er (ἄν) *oft sagen* —. Atque ita fere omnia interpretanda sunt, quae citat *Herm.* de part. ἄν p. 21 sqq., quem miror ne ipsum quidem ab *iterativo* quem sibi fingunt particulae usu abhorruisse. Quid enim quod de *iteratione* interdum ne cogitari quidem potest? An potest Soph. Phil. 572. πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς Ὀδυσσεὺς ἔπλει? Et tamen cave cum *Herm.* et *Wund.* impedias locum expeditissimum. Nimirum sensus: *zu wem mag denn in der That (in aller Welt) Odysseus selbst geschifft sein*, prorsus ut O. T. 523. ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν ὀργῇ βιασθέν, *das mag ihm wohl* (ἄν) *in der Hitze entschlüpft sein, das hat er gewiss in der Hitze gesagt.*

3. *Futuro* particulam opportunissime adiungi ex iis, quae dicta sunt, sponte consequitur. Quod enim nudo futuro simpliciter tamquam *futurum* eloqueris, id ἄν adiecto tamquam *certe* ponis *ex sententia tua futurum*. Quae res quo planior est atque simplicior et quo magis ipso Graecorum usu sancta et stabilita, eo incredibilius hanc futuri cum ἄν consociationem tanta plerisque doctis negotia facessivisse, ut vel corrigendi libidini indulgerent vel singularibus plane et inauditis interpretandi artificiis uterentur. V. *Matth.* gr. §. 599, d. p. 1413 et qui huius constructionis adversarii nominati sunt ibid. not. e. Duo soli particulae in talibus vim perspexere, *Reisigium* dico de part. ἄν p. 99 sqq. et *Kruegerum* ad Xen. An. 2, 3, 18. [Prae omnibus autem hinc removendus locus Andr. 464, quem Par. E. Flor. 2. edd. vett. cum iisque *Matth.* exarant οὐδέποτ' ἂν δίδυμα λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν. Quod etsi probarem, ἄν si in pluribus codd. inveniretur, repudiandum tamen quod plerique repudiant. Codd. οὐδέποτε διδ. —. In quibus latere vitium antistrophica produnt. Sed neque ἄν addendum esse neque οὐ, verum δή elapsum illud quidem propter eamdem cum sequenti syllaba δι pronuntiationem atque legendum esse οὔποτε δὴ δίδυμα λέκτρ' ἐπαινέσω βρ. egregie vidit V. D. in class. journ. 3, p. 469. not. Ita non opus violenta *Dindorfii* correctione, qui codd. lectione servata in antistr. scripsit οὐδ' ἐνὶ πόλεσι γάρ pro οὐδὲ γὰρ ἐν πόλ. *Const. M.*] Contra rectissime habet κἂν ἔτ' ἔτι φόνιον ὑπὸ δέραν ὄψομ' αἷμα χυθὲν σιδάρῳ El. 484, i. e. *ich werde wohl noch sehen.* Sic etiam *Herm.* de part. ἄν p. 34, aliter quidem interpretatus. *Dind.* σὰν δ' pro κἄν ingeniose quidem, sed sine causa. Item in interrogatione. Ubi quaeritur, *quid* vel *utrum quid certe futurum sit.* οὐκ ἂν σιωπῇ Κύπριδος ἀλγήσεις πέρι; Andr. 239. Ita codicum quotquot melioris notae sunt. Tantum Flor. A. Par. A. οὐκ αὖ. Quam pravam pravorum codd. lectionem vix credas et *Hermannum* l. c. p. 37 et *Dindorfium Pflugkiumque* induxisse, ut alteri nihil tribuerent. Summa

eius auctoritas optimusque sensus: *wird denn deine Eifersucht durchaus nicht schweigen?* [τίς ἂν οὖν τάδ' ἂν ἢ θεὸς ἢ βροτὸς — φανεῖ κακῶν ἔκλυσιν; Iph. T. 895. Quam si intellexisset *Reisig*. p. 100, neque absurdam vocasset interrogationem neque ut *Seidl*. et *Herm*. ad ἐξανύσας retulisset particulam, quae arcte cohaeret cum *futuro*. Quid enim aptius quam Iphigeniam pro fratre mirifice sollicitam vociferari: *quem tandem vel deum vel hominem confidam* (ἄν) *malorum nobis effugium monstraturum esse.* Quibus significat non nisi *certo* salutis praesidio invento desinere sese et conquiescere. Hactenus igitur nihil non salvum et expeditum neque ullum anacoluthi vestigium, quod deprehendere sibi visus est *Matth*. ad h. l. et gr. p. 1411, sed per epexegesin ad τάδε deinceps additur κακῶν ἔκλυσιν. At reliqua despero. Quae si ita placet accipere, uti accepta sunt s. ἀδόκητος, per me licet. Ego vero corrupta duco et corrigo: τίς ἂν οὖν τάδ' ἂν ἢ θεὸς ἢ | βροτὸς εἴ τινα τῶν ἀδοκήτων | κἀπόρων πόρον ἐξανύσας — φανεῖ κακῶν ἔκλυσιν. In quibus ἀδοκήτων ad πόρον refer: haec enim quinquies ab Euripide coniuncta permirum est hic disiuncta esse ab interpretibus. Et quidem in ἀπόρων πόρον elegans verborum lusus Euripidi si cuiquam dulcis. De εἴ τινα πόρον ἐξανύσας cf. simillimum locum Soph. Ai. 179 sq. ibique *Herm*. et *Matth*. gr. p. 1474, g. Etiam Soph. Trach. 672 libri omnes οἷον ἂν φράσω, quo nihil melius: *evenit, quod haud scio an vobis mirabile auditu sim dicturus.* Male igitur plerique οἷον, ἢν φράσω. *Const. M.*] Iam etiam explicationem habet perfacilem exemplum alioquin inexplicabile Hom. Il. ο', 211. νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω (v. *Matth*. gr. p. 1411), i. e. *sane nunc quidem cedam*: est enim affirmatio, unde praecedit ἤτοι. Neque aliter ubi in obliqua oratione *futuri* exstat infinitivus. V. *Matth*. p. 1412. *Hermannum* enim de part. ἄν p. 180 sqq. quis credat, ne se suamque opinionem desereret, quum alia permulta tum illud commutavisse, ne dicam corrupisse, integerrimum exemplum Hel. 455. πικρῶς ἂν οἶμαί γ' ἀγγελεῖν τοὺς σοὺς λόγους. Ubi quo ineptius esset ἄρ', hoc aptius ἄν est, ut dicatur: *tuo profecto cum dolore nuntiabo.* [Alius generis est locus Bacch. 639. τί ποτ' ἄρ' ἐκ τούτων ἐρεῖ; Sic enim codd. Ex uno Par. E. produxit ἄν pro ἄρ' temeritas Brunckiana. Id hoc quidem in loco plane inutile. Quare certius exemplum proferre debebant *Rost*. gr. p. 602 (ed. 4) et *Kuehner*. gr. §. 454, a. *Hermannum* vero l. c. p. 35 nescio magisne mirer quod interpretatus est illa: τί ποτ' ἂν εἴη, ὃ ἐκ τούτων ἐρεῖ, an quod, quum certissima quaeque huius generis exempla spreverit, hoc incertissimum agnovit et approbavit. *Const. M.*] De Herad. 769 v. infra.

III. *Ἄν cum pronominibus et coniunctionibus.* Cum his enim cohaerere puto particulam, ubicumque vel pronomen vel coniunctio cum *ἄν* et *coniunctivo* constructa reperitur. Dudum id vidit *Hermannus* de part. *ἄν* p. 13. Quamquam non dixerim particulae et coniunctivi notiones per se non concordare. Nempe et optativus et coniunctivus ea significant, quae non vere sunt vel fiunt, sed *esse* vel *fieri* tantummodo *possunt* (*die Möglichkeit*), ita quidem, ut *optativus* dicatur de iis, quae sola *ex cogitatione possunt fieri* (*d. ideelle — subjektive Möglichkeit*), *coniunctivus* autem de iis, quae *ex* ipsa *rerum natura ac necessitudine fieri possunt* (*d. reale — objektive* Möglichkeit). V. *Reisig.* de part. *ἄν* p. 97 et 105. Vaga sunt enim nec propriam modorum vim exprimunt quae *Bäumlein.* l. c. p. 485 sq. hac de re disputat, ut si coniunctivum eius esse sibi persuadet, qui *nititur ad aliquid efficiendum* vel *assequendum, quod non est* (*ein Streben zur Verwirklichung*). Nec minus inania sunt et commenticia quae ex *Hartungiana* ni fallor doctrina de modorum ratione decreta facit *Kuehner.* gr. §. 449. Cf. *Mehlhorn.* eph. ant. Darmst. 1836, p. 1211. Itaque optativus eius est, qui aliquid *fieri posse ponit ex iis, quae cogitat,* coniunctivus eius, qui aliq. *fieri posse ponit ex iis, quae sunt.* Quam coniunctivi notionem licet natura particulae nequaquam respuat, tamen videbimus deinceps omnibus in locis, ubi in eadem enuntiatione coniunctivus et *ἄν* constructa sunt, particulam non ipsi coniunctivo adnexam esse, sed

1. *pronominibus relativis.* Qua in re magna et olim fuit et nunc est doctorum levitas atque confusio. Nam quoniam persuasum habent relativa in talibus usque et utique ad incertam rem referri, tum ea, quae sunt reapse incerta, cum iis solent confundere, quae nomine dumtaxat vel genere incerta sunt, tum vero etiam relativa diversissimi generis Graeca et Latina permiscere. Haec igitur antequam ad ipsam rem perveniamus expediendae turbae sunt. Est autem duplex potissimum rerum incertarum genus, unum earum, quae utrum sint necne incertum est, alterum earum, quae, etsi sunt, tamen quo nomine sint vel genere ignores. Ita fit, ut quod quidem per se ipsum incertum est necessario etiam nomine vel genere incertum sit, contra quod nomine vel genere incertum est tamen reapse certissimum esse possit. Et Graecos quidem constat de utraque re incerta usurpavisse relativum ὅστις (*aliquis qui*) vel etiam simplex ὅς (*si quis*); at graviter errant qui haec prorsus eadem esse opinantur atque Latina pronomina *quisquis* et *quicumque.* Haec enim tantum abest ut incertam omnino rem denotent, ut de illis ipsis usurpentur, quae quamvis nomine vel genere incerta tamen per se certissima sunt. Nec mirum. Nam et *qui — cumque*

diserte est *cuncti* i. e. *omnes qui*, unde non raro coniuncta legas *omnia quaecumque*, et *quis — quis* esse proprie *quisque qui* eiusdem vocis geminatio docet, nisi vero *Hartungianae* insulsitati de cas. p. 288 credas duplicationem istam non ad certum, sed ad *incertum* exprimendum valere. An certius quid esse potest quam si quid non de uno *aliquo*, verum de *unoquoque* seu *omnibus* praedicatur? Itaque ὅστις et *quicumque* vel *quisquis* ipsa origine atque natura differunt. Iam vero etiam ἄν particula *affirmantis* est et *ex sua* aliquid *sententia tamquam certum ponentis*. Apparet igitur, haec ubi ad *relativum* accedat, id, quo referatur relativum, *tamquam certum poni et affirmari*. Et quidem duabus id fit rationibus. Aut enim *solum* seu *singulum* quid tamquam certum ponitur: tum ὅς ἄν vel ὅστις ἄν vertendum *qui quidem* (*der eben, der da*), *idem qui, is ipse qui*, quo simili sensu frequentatur ὅς γε, ὅστις γε, ὅσπερ, ὃ δή, ὅστις δή: aut *plura* tamquam certa ponuntur: tum ὅς ἄν vel ὅστις ἄν ad amussim respondet Latino *quisquis* et *quicumque*, quum solum ὅς vel ὅστις esset *qui* vel *si quis*. Duobus haec omnia exemplis explanabuntur. Med. 1153. παύσει θυμοῦ — φίλους νομίζουσ' οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν. Ibi iam περ ostendit ad *certissimos* liberos referri relativum cum ἄν coniunctum: nam sensus: *quos maritus tuus, eosdem tu ama liberos*. Quo exemplo confirmatur etiam quod diximus particulam in talibus non pertinere ad coniunctivum: ut enim hic, ita saepe ne adest quidem coniunctivus. Cf. Hom. Il. α', 547. Eur. Hipp. 659. *Schaef.* ad Gnom. p. 22. Porro Ion. 440 ὅστις ἂν βροτῶν κακὸς πεφύκῃ ζημιοῦσιν οἱ θεοί. Ibi quos dii puniunt quo nomine sint ac genere incertum quidem est, atque hac ipsa de causa ὅστις poeta usurpavit; at tamen per se certissimi sunt illi; puniuntur enim *omnes, quicumque* sunt improbi; hinc ἄν adiectum. Quae quum sint ita, singulari denuo fortuna accidit, ut, quae *Hermannus* disputat de part. ἄν (p. 113 sqq.), eorum nobis quidem plane contraria statuenda esse videantur. Ut si de Soph. O. T. 580 ἂν ᾖ θέλουσα πάντ' ἐμοῦ κομίζεται *Herm.* „non potuit omitti particula; non enim dicit *omnia ea, quae voluerit, a me impetrat*, quia non de re quapiam certa cogitat, quam rogatura sit Iocasta, sed de eo, si quid roget, quidquid sit," — haec igitur quid tandem sibi volunt? Aut enim sermo de *omnibus iis, quae* velit Iocasta, aut πάντα, quod clarissime scriptum exstat, non sunt *omnia*. Itaque sane omitti non potuit particula, sed propterea non potuit, quia de re certa cogitatur. Item Eur. Suppl. 460 τὸν ἄγγελον χρεὼν λέξανθ' ὅσ' ἂν τάξῃ τις ὡς τάχος πάλιν χωρεῖν *Herm.* „multo aptius hic est dici *id quod quis iusserit* quam *quidquid quis iusserit*. Id vero scribi potuerat ὅσον τάξῃ τις." Minime vero potu-

erat, et eo minus potuerat, quo certiora sunt de quibus loquitur Theseus: nam, *haec ipsa*, inquit, *quae quis iusserit*, neque praeterea quidquam (περισσά), *denuntiare oportet nuntium*. Atque haec omnium huiusmodi locorum ratio. Cf. *Ellendt*. lex. Soph. I, p. 124. Ὅς ἄν. κακῶς ὀλεῖται πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ κόρης Med. 788. ἀνὴρ βασιλεὺς — τοὺς ἀρίστους, οὓς ἂν ἡγῆται φρονεῖν, κτείνει Suppl. 445, *quos quidem sapere existimat*. ὑφάς, ἅς ἂν γυναῖκες ἐν τόκοις ψυχοῤῥαγεῖς λείπωσι Iph. T. 1466. Itaque per ὅς ἄν — describitur qui eam habeat naturam, ut quod de eo praedicatur ceteris *exemtis* in ipsum hunc unum cadat. ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῷ ἢ γῇ καλύπτων (*quisquis — deprehensus sit*), θάνατον ἀνταλλάξεται Phoen. 1626. θύω γὰρ — ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἕλλην ἀνήρ Iph. T. 39. θνήσκουσι δ' οὓς ἂν χέρνιβες βάλωσ' ἐμαί ib. 58. οὔτοι νομίζω σοφὸν ὃς ἂν μέλλων θανεῖν οἴκτῳ τὸ δεῖμα τοὐλέθρου νικᾶν θέλῃ ib. 484. ὃς ἂν μεθυσθείς γ' ἐν δόμοις μείνῃ, σοφός Cycl. 538. ᾧ δ' ἂν ἐν δόμοις χρόνον συνοικῇ (εὐγένεια) πλεῖστον, οὗτος εὐτυχής Aeol. fr. IV (XIII), 4; cf. Archel. XXVI. χρυσὸν εἶφ' ὃς ἂν κτάνῃ (Ὀρέστην) El. 33. πικρὸς καθέστηχ' οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ Phoen. 963. Item de rebus. εἶφ' ἂν ἐρωτήσω σε Iph. A. 1129. ἐλθόντ' ἐς οἴκους ἂν δοκῇ βουλεύσομεν Bacch. 841. ἂν γὰρ βίᾳ σπεύδωμεν ἀκόντων θεῶν οὐκ ὄντα κεκτήμεσθα τἀγάθ' —· ἃ δ' ἂν διδῶσ' ἑκόντες ὠφελούμεθα Ion. 378 sq. In quibus οὐκ ὄντα verissima est *Matthiae* emendatio a *Dind*. recepta pro ἄκοντα: *ea* *quidem* *bona, quae extorquemus, aeque ac nulla sunt*. Cf. Hipp. 1421. Cycl. 219. Ion. 475. Eurysth. fr. V. In. fr. VII (XV), 1. Palam. fr. I (III), 5. Scir. fr. II (V), 1. fr. inc. tr. IV (XLIX). CLI, 2. Imprimis clara affirmativa particulae vis, ubi vel praecedit vel sequitur οὗτος, τοιοῦτος, τοιόσδε. ἀντιλάζυται τοιάδ', ἂν τοκεῦσι δῷ Suppl. 364. δρῷμέν τε τοιαῦθ' ἂν σὺ τυγχάνῃς θέλων ib. 736. ἃ δ' ἂν μάθῃ τις, ταῦτα σῴζεσθαι φιλεῖ ib. 916. Cf. locum ante citatum Aeol. fr. IV (XIII), 4. Similiter ᾗ δ' ἂν διοίξῃς σφάγια —, μάχαιραν εἰς γαίας μυχοὺς κρύψον Suppl. 1205. Sed longe clarissimum exemplum et ad sententiam nostram comprobandam opportunissimum hoc est ex Iph. A. 1025. ἢν δ' αὐτὰ μὴ πράσσωμεν, ἃ ν ἐγὼ θέλω, *haec ipsa, quae ego voluero*. Et hic quidem si ad *incertam* rem refertur relativum, certum sub sole nihil. *Herm*. igitur quid fecit? Correxit ὡς. Ὅστις ἄν. Quod supra iam significavimus usurpari ita, ut ὅς — ἄν referatur ad rem per se *certam*, τις vero indicet hanc rem incerto vel nomine esse vel genere. οὐχ ὅντιν' ἄν γε ζῶνθ' ἕλωσιν ἐν μάχῃ (καλὸν κτανεῖν) Heracl. 966, i. e. *nefas eum* *quidem* *occidere, quem, quisquis sit nomine vel genere, vivum in pugna ceperint. Certissi-*

mus igitur quem occidere nefas est; hinc γε adspersum. κτείνει γὰρ Ἕλλην' ὅντιν' ἂν λάβῃ ξένον Hel. 155. νόμον δὲ τόνδε — θὲς γυναιξὶ, θνήσκειν ἥτις ἂν προδῷ πόσιν Tro. 1082. χαλεπὸν τόδ' εἶπας, ὅστις ἂν πίνῃ πολύν Cycl. 569. Cf. Alc. 356. Neque aliter res habet, ubi ὅστις ἂν refertur ad certum quod praecedit nomen. Tum enim haec eius vis: *certe* (ἄν) *aliquis* (τις), *qui* (ὅς), vel *aliquis quidem*, *qui*. V. *Matth.* ad Hipp. 900. gr. §. 483, b. οὐδὲ πῶλος, ἥτις ἂν διαζυγῇ τῆς συντραφείσης, ῥαδίως ἕλκει ζυγόν Tro. 664. κόσμον φυλάσσουσ', ὅντιν' ἂν τάξῃ πόλις Suppl. 245. Itaque quod *Porson.* Iph. A. 1193 tacite scripsit τίς δὲ καὶ προσβλέψεται παίδων σ', ὅτων ἂν προθέμενος κτάνῃς τινά, id tantum abest ut cum *Herm.* Opusc. IV, p. 113 et p. 374 pro soloecismo habeam (v. *Matth.* ad h. l.), ut et ὅτων et ἂν aptissime dictum videatur hoc sensu: *quis te etiam adspiciet tuorum liberorum, quippe aliquorum, quorum unum occideris* i. e. liberorum scilicet, quorum unum occideris. Similiter nos: *werden dir deine Kinder in's Angesicht schauen, Kinder, deren eines du getödtet?* Eximia igitur haec emendatio *Porsoni* pro vulg. ἐὰν αὐτῶν πρ. κτ. τινά, quam quum glossam esse nemo non videat a *Dindorfio* vel invito metro servatam esse satis mirum. Eodem pacto cum ὅσος iungitur ἄν. Insigne huius generis exemplum est ap. Soph. El. 946. ξυνοίσω πᾶν, ὅσονπερ ἂν σθένω. Hic enim ad rem *certissimam* referri relat. c. ἄν coniunctum vel caeco persuadere debet adiectum περ. Itaque Eur. πειθόμεσθα πάνθ', ὅσ' ἂν κεῖνος λέγῃ Or. 593; cf. Suppl. 460. Ion. 1336. δὶς τόσον πῶμ', ὅσον ἂν ἐξ ἀσκοῦ ῥυῇ Cycl. 147. ὅσῳ δ' ἂν εἴπῃς δεινότερα Βακχῶν πέρι, τοσῷδε μᾶλλον — — Bacch. 673. Ita etiam post ὡς, ὅπως, *prout*. Huc pertinet Soph. Ant. 215. ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων, quem locum neque *Herm.* neque *Wund.* intellexit. Sensus: *je nachdem ihr das Gesagte befolgt*, i. e. *es kommt ganz darauf an, wie ihr das Ges. befolgt.* Ita (πῶς τοὺς θανόντας θάπτετε;) ὡς ἂν (*prout quidem, wie eben*) παρούσης οὐσίας ἕκαστος ᾖ Hel. 1269. (βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα·) ὅπως ἂν οἶμαι (*ich denke es kommt ganz darauf an, wie* —) καὶ παραστῶσιν τύχαι Med. 331. ὅπως ἂν ἐκβῇ τῶν ἐρωμένων ὁ νοῦς (ἔστ' ἐραστής) Tro. 1052. Interdum ὅπως est *quomodo*, ut Iph. A. 539. ἕν μοι φύλαξον, ὅπως ἂν μὴ Κλυταίμνηστρα τάδε μάθῃ, *cura, quo quidem modo* i. e. *cura, utique ne Clyt. illa comperiat.* Hoc igitur exemplum alieno loco collocavit *Herm.* de part. ἄν p. 123. Post ὅπου, ὅπου δ' ἂν ζῶ (*ubicumque vivam*) κακὸς φανήσομαι Phoen. 1012. Post ἵνα, *ubi*. ἅπαν θεοῦ μοι δῶμ', ἵν' ἂν (*ubi quidem*) λάβῃ μ' ὕπνος. Ion. 315.

Iam si relativo non additur particula, id quo refertur illud simpliciter ac *sine affirmatione* enuntiari sponte intelligitur. Discrimen per se planum planissimum fit ex hoc Thucyd. loco (4, 17. in.): ἐπιχώριον ἡμῖν οὗ μὲν βραχεῖς ἀρκῶσι μὴ πολλοῖς χρῆσθαι, πλείοσι δὲ ἐν ᾧ ἂν καιρὸς ῇ διδάσκοντάς τι τῶν προὔργου λόγοις τὸ δέον πράσσειν, i. e. *mos nobis patrius* **ubi** *pauca sufficiant non multis uti verbis,* **ubicumque** *vero res postulet prolixiore commoda nostra oratione persequentes quae sunt e re conficere.* Hinc Eur. Alc. 981. καὶ Ζεὺς ὅτι νεύσῃ, σὺν σοὶ τοῦτο τελευτᾷ, i. e. *etiam Iupiter* **si quid** *approbat, tua id opera perficit.* Ubi ἄν si accederet, quod salvo sensu posset, diceretur: **quodcumque** *approbat* (ὃ ἄν), cuiusvis sit generis (τι). Cf. ib. 77. Hipp. 427. 527. 1275. Ion. 856. Iph. T. 1064. Beller. fr. XX (XVI), 4. Item ὅπου δ' Ἀπόλλων σκαιὸς ῇ, τίνες σοφοί; El. 972. ὅπου τιθῇ τις, ἐνθάδ' ἐστὶν εὐσεβής Cycl. 526. [Huc etiam pertineret, si sanus esset, locus Med. 516. χρυσοῦ μὲν ὃς κίβδηλὸς ῇ τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ. At *coniunctivum* hic turpem esse soloecismum nec nisi aut optativum aut indicativum admitti posse perquam miror neque *Matthiam* ad h. l. et gr. p. 1219 neque *Hermannum* l. c. p. 115 neque alium quemquam editorum animadvertisse. *Stobaeus* (v. *Matth.*): ὃς κίβδηλὸς ἦν. Hoc verum. *Const. M.*]

Clarum est autem, si quis quod de re vel homine praedicat non tamquam *ex ipsa rerum natura probabile*, verum simpliciter tamquam *cogitatum* aut alienum aut suum referat, *coniunctivi* in locum reliquis immutatis succedere *optativum.* Aliorum cogitatio refertur Heracl. 191. τὸν Ἑλλήνων ὅρον φεύγειν δικαιοῦθ' ὅστις ἂν (*quicumque*) τἄργος φύγοι; Quae lectio quo est munitior consensu codicum, hoc aegrius coniunctivum feras a *Matth. Elmsl. Pflugk. Dind.* introductum. Cf. *Matth.* gr. §. 527. a, β. Ipsius loquentis cogitatio optativo exprimitur in eadem fab. 978. τὴν θρασεῖαν ὅστις ἂν θέλοι (*quicumque velit*) — λέξει. Quam exquisitam plurimorum codd. lectionem neque hic postponere debebant editores duorum tantummodo Florr. coniunctivo. Eiusdem rationis exempla sunt Hom. Il. α', 549. Od. β', 54 et η', 33, quae cave ne depraves ex mente *Kuehneri* gr. §. 798. not. 1. V. *Matth.* §. 527, a, α. *Reisig.* l. c. p. 111. Scilicet haec similia sunt iis, de quibus s. II, 1, c. dictum, nisi quod ἄν particula in illis ad ipsum plerumque optativum pertinens diversam sententiam conficit.

2. Etiam cum *finalibus* particulis et *coniunctivo* ubi ἄν constructum reperitur, non coniunctivo, sed ipsis fere particulis adhaerescentem videas. Et eo aptius adhaerescit, quo magis vi sua atque natura cum particulis illis cognata est. Etenim consilium quodlibet ita est natura

comparatum, ut tum e sola eius, cuius est, sententia vel animo proficiscatur (*subjektiv*), tum ad rem non incertam ac dubiam, sed probe consultam ac certam pertineat. Hinc et Latini etiam *finem* dixere consilium, siquidem quod intendis ad *certum* vis *finem* perducere, et nos Germani *Absicht*, siquidem quod intendis defixis et irretortis oculis persequeris (*es darauf abgesehen haben*). Iam quoniam *certi* notio in ipso iam insit consilii vocabulo, peculiariter illam exprimere plurimis quidem in locis non necessarium, at saepe tamen orationis gravitas ac pondus flagitat, ut ipsis etiam verbis *tamquam certum ponatur* et affirmetur consilium. Idque fit ἄν particulae adiectione. Quae cum *finalibus* particulis iuncta opportune plerumque explicatur *hoc certo consilio ut, hac ipsa de causa ut*, *eo quidem consilio ut*, *scilicet ut*, *nimirum ut*. Atque *Hermannus* quae de hoc genere l. c. p. 119 sqq. exponit non vera esse ipse quodammodo largitur, quum tribus locis omnium evidentissimis quid faciat nescire sese fateatur p. 122. Qui quum prorsus sint similes, hoc unum sat est apposuisse ex Nicol. Damasceno p. 245 in Corais Prodromo: καί μ' εἰς τοῦτο μόνον ἤρθρωσαν οἱ θεοί, ὅπως ἂν ὀδύρωμαι τὰς ἡμετέρας τύχας. Et profecto hic locus cum duobus aliis (Aesch. in Ctes. p. 430. Demosth. de Symm. p. 184, 9) apertissime declarat ἄν „incertum finem atque rebus fortuitis obnoxium" nulla ratione significare. V. *Matth.* ad Bacch. 1192. *Bäuml.* l. c. p. 495 sqq. Scilicet finis in hisce quam maxime *certus* indicatur atque hac ipsa de causa ἄν additur. Neque aliter habet locus, quem ex Aesch. Choëph. 933 affert *Herm.* p. 120. Quamvis enim id agat Orestes, ut velamen Sol videat, tamen hoc per se levius; contra illud gravissimum idque longe studiosius agit, ut Sol velamine conspecto ei testis adsit in iudicio. Haec igitur et distinguenda erant et vero distinguuntur, quum dicat ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς, *utique ut* (*damit sie ja*) *mihi testis adsit*. Omnino his in locis non agitur, ut eventus, quo spectat consilium, sit certus, quod si esset, non coniunctivus, sed indicativus exstaret, verum id agitur, ut ipsum *consilium* serium ac certum sit. Atque haec omnium huiusmodi locorum ratio. Ὡς ἄν. προσπόλοις λέγω ὠθεῖν πύλας τάσδ', ὡς ἂν ἀλλὰ παῖδ' ἐμὴν ῥυσώμεθα Or. 1563. ὡς οὖν ἂν εἰδῇς, τοῖσιν θεοῖς μὴ πρᾶσσ' ἐναντία Or. 534; cf. Phoen. 1004. Iph. A. 1426. οὐ μὴν ἀνήσω γ' οὐδὲ νῦν προθυμίας, ὡς ἂν παροῦσα καί σύ μοι ξυμμαρτυρῇς Hipp. 286. ἀλλ' ἔξ' ἥσυχος, τοὐνθένδ' ἀκούσας ὡς ἂν οἰμώξῃς πλέον ib. 1314. στείχωμεν, ὡς ἂν ἐν πυρᾷ θῶμεν νεκρόν Alc. 743. καί μοι χερός τις ἐνδότω στηρίγματα, θάκους ἀπήνης ὡς ἂν ἐκλίπω καλῶς Iph. A. 618. σωθεῖσα δ', ὡς ἂν καὶ σὺ κοινωνῇς τύχης, σώσω σ' ἐς Ἑλλάδα Iph. T. 1067. γεῦσαί νυν,

ὡς ἂν μὴ λόγῳ 'παινῇς μόνον Cycl. 155. Praeterea vid. Cycl. 634. Tro. 85. 1263. Bacch. 356. 510. Hel. 1198. 1427. 1539. Ion. 77. Herc. f. 725. Recte habet etiam ὡς ἂν κρεμασθῇ Bacch. 1238: nam ὡς γ κρεμασθῇ scribendum esse *Hermanno* ne post ea quidem concedi potest, quae monuit de part. ἄν p. 123. V. *Matth.* ad h. l. Ὅπως ἄν. ἀλλ' εἶμ', ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα Phoen. 760. παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χερὶ, αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα Med. 939. δεῦρ' ἔλθ', ὅπως ἂν καὶ σοφώτερος γένῃ Alc. 782. ἀστῶν σύλλογον ποιήσομαι τάξω θ', ὅπως ἂν τὸν Μυκηναίων στρατὸν πολλῇ δέχωμαι χειρί Heracl. 337. Cf. Hipp. 111. Hel. 748. 899. De ἵν' ἄν v. *Matth.* gr. §. 520. not. 2.

3. Pari modo ἄν a) *condicionalibus* ac *temporalibus* cum particulis consociatur. Et ad has quidem, non ad coniunctivum, pertinere ἄν ipse loquendi usus digito, ut ita dicam, demonstravit, quippe qui tulerit ἄν ut cum εἰ ὅτε ὁπότε ἐπεί unam plerumque in vocem coalesceret (ἐάν ἤν ὅταν etc.). Quum vero simplex εἰ vel ἐπεί simpliciter condicionem vel tempus indicet, apparet, ἄν si adiiciatur, condicionem ac tempus *tamquam certum poni*, h. e. *distingui* vel *fortius exprimi* (*ea quidem condicione, ut —, eo quidem tempore, quo —, si quidem —, quando quidem*). [Sensit hoc ipsum, si quid video, *Matthias*, quum in gr. p. 1211 Spartiatarum opportunissime commonefaceret, qui Philippo minitanti patria virtute digne responsitarent: αἴκα. An vis Laconum spiritum ac maiestatem humiliter respondisse *si forte*, non *si vero*, *si modo*, *si quidem?* Vide sis igitur Hom. Od. μ', 137. τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάᾳς νόστου τε μέδηαι, ἦτ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην — ἵκοισθε. Ubi puer videt non dici *si forte*, sed magna cum vi: *si quidem boves intactas sinis reditionisque curam geris, sane vero Ithacam perveniatis.* Cf. Hes. op. 390. Momentum habet etiam Il. η', 410. οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνηώτων γίγνετ', ἐπεί κε θάνωσι. Cf. φ', 340. Quod monstrum esset sententiae, si diceretur: *funeribus non parcendum, ubi forte sunt mortua.* Videlicet poeta dicit: *funeribus non parcendum, ut semel s. quum quidem sunt funera.* Itaque *Hermannus* de part. ἄν p. 95 sqq. non potuit coniunctivi et ἄν particulae notiones etiam hic permiscere atque contendere ἐάν, ὅταν, ἐπάν, ἕως ἄν, πρὶν ἄν de *incerta* condicione *et ex rebus fortuitis pendente* dici (*si forte, ubi forte*, etc.), ut non multa huiusmodi exempla tum ipse p. 107, 108, 111 confiteretur praeceptis suis non convenire tum etiam in contrariam sententiam accipienda esse demonstraret *Bäumlein.* l. c. p. 491. V. *Matth.* l. c. et p. 1197. not. t. Sed etiam *affirmativam* particulae vim in talibus ne nimis urgeas. Ut enim in multis verbis

compositis accidit, ut alterutra vox, quum semel sui iuris esse ac per se stare desiisset, vim suam ac potestatem magis magisque amitteret, ita fieri non potuit quin etiam ἄν particulae cum εἰ ἐπεί ὅτε conflatae vis pedetentim exstingueretur (v. s. γάρ). Ita ἐάν ἤν ἐπάν ὅταν ὁπόταν in exculto sermone Attico simpliciter fere tamquam graviores particulae condicionales ac temporales usurpabantur, quarum solemnem cum coniunctivo consociationem familiaris consuetudo sanxerat. Quare, ubi momentum erat in condicione vel tempore, fieri non poterat quin nova adderetur particula affirmativa, ut περ Eur. Hel. 1077, γε Hec. 396. Or. 1593 Iph. A. 1134. Arist. Eccl. 856, adeo κε Theocr. 27, 35 (locus Antig. fr. VI, 4 corruptus est; v. *Matth.* p. 61). Hoc inanier ad hunc usque diem fuit eorum opera, qui in discrimine nescio quo magno inter εἰ et ἐάν cum coni. constituendo desudarunt. Inter quos primas agit *Hermannus*. Quem sapientissimum olim hac de re iudicem ad Vig. p. 828, 304 (ed. 4) profecto mirandum est posthac de part. ἄν p. 97 sq. et ad Soph. O. T. 198 (ed. 3) regulam excogitasse et per se argutiorem quam veriorem et vero etiam linguae naturae atque usui prorsus contrariam. V. *Matth.* gr. p. 1209 sqq. Encycl. phil. p. 38 et 131. *Bäuml.* l. c. p. 491. Quamvis enim constet epicos pariter ac Dores Aeolesque, qui divisim fere dicebant εἴ κε, αἴ κα, εἰ ἄν, ὅτε κε, ὅτε ἄν, ἐπεί κε, ἐπεί ἄν, particulam persaepe omisisse, tamen sinceris Atticis, quin etiam tragicis, apud quos voculae illae semel concreverant, tantum abest ut nudi εἰ vel ἐπεί cum coniunctivo coniunctionem largiar, ut quae huius generis certa exempla, paucissima illa quidem, exstare videantur ad unum omnia depravata censeam. Neque obscura depravationis causa est. Quid enim quod, ubicumque libri variant, numquam ἐάν vel ἄν, sed unice ἤν varia lectio est? Videlicet ex itacismo, infinitorum vitiorum fonte, omnis illa confusio profluxit, in quo εἰ et ἤν nihil differebant nisi una litera ν (i—in). V. *Matth.* Encycl. phil. p. 128. *Schaef.* Melet. p. 46. *Wex.* ad Soph. Ant. v. 40, et imprimis ipsum *Herm.* ad Vig. l. c. Atque hac de re hactenus. Saepe enim εἰ quidem recte habere, sed ipsum coniunctivum manifesto soloecum esse, ita ut diligentius perpensa re vix unum illius barbarismi exemplum superet, s. εἰ docebitur. *Const. M.*] Largam ex Euripide locorum copiam, ubi ἐάν ἤν ὅταν etc. cum coniunctivo rite coniunctum est, vid. s. ἐάν, ἤν, ὅταν etc. Sed restant aliquot particulae, quae quamvis cum ἄν coniungi solitae tamen usu venit ut non coalescerent cum eo, sed plenae et integrae relinquerentur. Hic sponte apparet ἄν vim suam incolumem servasse. Einsmodi est ἡνίκα. καὶ λέκτρ' ἐπήνεσ', ἡνίκ' ἂν δέδῳ πατήρ Or. 1672, si quidem pater dederit, οὐ ταῦτα λέξεις, ἡνίκ' ἂν λεύσσῃς μ' ἐκεῖ Heracl. 786; cf. Bacch. 865.

ἐ υ τ α. ἡ μὲν γὰρ ἔνδον ἐξελᾷ μ' ἐρημία, γυναικὸς εὐνὰς εὖτ' αν εἰσίδω κενάς Alc. 948. ἕως. γυναῖκα τήνδε μοι σῶσον λαβών, ἕως ἂν ἵππους δεῦρο — ἄγων ἔλθω Alc. 1024. ἔστε. νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν, ἔστ' ἂν ἔκδημος χθονὸς Θησεύς, ἄπειμι Hipp. 659; cf. Alc. 338. πρίν. οὔπω θέμις σοι — κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι — ἀφαγνίσηται Alc. 1148; cf. fr. inc. tr. XL, 3. Plura vid. s. ἡνίκα, ἐστέ, εὖτε, ἕως, πρίν.

b) In his autem quum ἄν condicionis vel temporis notioni vim quamdam tribuat, apparet, ubi vi illa non opus sit, ἄν non apponi. Huius generis est πολλὰ γὰρ εὖτε πτόλις δαμασθῇ ἒ ἒ δυστυχῆ τε πράσσει Aesch. Sept. adv. Th. 320. ἄκουε δή νυν —, ἕως ἐῶσί σ' ευ φρονεῖν 'Ερινύες Eur. Or. 238. φύλασσε δ' ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, — ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ ib. 1218. Plura sub singulis particulis.

c) Atqui quod tempore aliquo vel condicione fieri dicitur non semper *ex ipsa rerum natura consentaneum* esse necesse est, verum saepe etiam nihil est nisi *cogitatio*. Tunc autem sponte apparet in *coniunctivi locum* succedere *optativum*. Talia ab iis, quae s. II, 1 tractavimus, non differunt nisi praeposita vocula condicionali vel temporali. Multa huiusmodi ex Homero suggessit *Herm*. de part. ἄν p. 171. Quorum unum apponitor, quo nihil ad explanandam rem aptius. Hom. Il. α', 59. νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν, *si modo s. quidem mortem fugiamus, wenn wir ja dem Tod entfliehen sollten*. Sed etiam hic lapsum video *Hermannum*, et quod propriam ac solam epicorum hanc constructionem esse opinatur et quod huius opinionis in gratiam exemplum incorruptissimum corrigit. Est hoc in Andr. v. 770. εἴ τι γὰρ ἂν πάσχοι τις ἀμήχανον, ἀλκᾶς οὐ σπάνις εὐγενέταις, i. e. *denn wenn man ja* (ἄν) *einmal in einer Verlegenheit sein sollte*; quo quid aptius dici potest? Perperam igitur etiam *Dind.* eiecto ἄν antistrophica corrigit. V. s. γάρ et πάσχειν. Similiter Hel. 830 Menel. λαθεῖν γὰρ οὐχ οἷόν τέ μοι. Helen. εἴ πως ἂν ἀναπείσαιμεν ἱκετεύοντέ νιν, *ea sane condicione, ut eam aliquo modo exoremus*, i. e. *sane si* s. *si quidem — exoremus*. Alia huius generis luculenta exempla sunt praeter ea, quae *Matth.* p. 1209 et *Herm.* l. c. p. 173 afferunt, Pind. Pyth. 4, 468. Isocr. Arch. p. 120 extr. Cf. Aesch. Ag. 904 cum nota *Wellaueri*. Contra Phoen. 731 recte *Dind.* cum Ald. rell. et codd. nonnullis pro vulg. εἰ — προσβάλοιμ' ἄν scripsit: εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμεν ἐκ λόχου; quod dictum est ut v. 739 (s. εἰ): nam quoquo te vertas ἄν plane inutile. Sed haec in Attico sermone rariora. Hoc minus mirum εἰ — ἄν optativo sequente disiuncta atque integra mansisse. Corrupta sunt enim

si quae exempla ἐάν vel ἤν cum optativo in recta oratione coniuncta exhibent, ut Thuc. 3, 44. Isocr. Pac. 168. C.

[d) Neque cum *indicativo* praeteriti coniungi εἰ ἄν per se absurdum est, si quidem ipsa condicio distinguitur vel gravius exprimitur. Homerica quidem exempla iure suo removit *Rost.* gr. p. 617. Sed inconcussa Theocritea β', 124 et 126. Quare nec apud Euripidem quod legitur in In. fr. XIII (VII), 3. χρῆν γὰρ τὸν εὐτυχοῦνθ' ὅτι πλείστας ἔχειν γυναῖκας, εἴπερ ἂν τροφὴ δόμοις παρῆν, cum *Matth. Herm. Dind.* vitiosum dixerim: graviter enim et singulari cum vi enuntiari condicionem (*wenn anders wirklich*) et ipsa sententia et adiectum περ indicat, nec rari sunt apud Atticos eiusdem rationis loci collocatione tantum particulae dispares: v. *Matth.* gr. p. 1150. not. 2. *Herm.* de part. ἄν p. 55 sqq. Omnino si qua mutatione opus neque cum *Dind.* ex Par. B. εἴπερ δή neque cum *Herm.* l. c. εἴπερ καί scribendum, sed levi transpositione εἴπερ ἐν δόμοις τροφὴ παρῆν. *Const. M.*]

IV. Nonnumquam verbum deest, sive sit coniunctivus sive optativus sive indicativus. Cuius omissionis condiciones declaravit *Herm.* p. 187. Sed unam neglexit, omnium quidem gravissimam, verbum nonnisi tum omitti, quum ἄν non ipsum ad verbum, sed ad aliam vocem ut particulam vel negationem vel interrogativam voculam pertineat. Quae omnis omissionis necessaria lex est. *Coniunctivi* omissi exempla v. s. III, 1 et ap. *Schaef.* ad Gnom. p. 22. *Optativi* haec sunt: Menel. εὖ γ' οὖν θίγοις ἂν χερνίβων — καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλοις. Orest. σὺ δ' ἂν καλῶς; Or. 1603. ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος εὐτυχέστερος ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, ὄλβιος δ' ἂν οὔ Med. 1230. τειχέων μὲν ἐλθὼν ἐντὸς οὐδ' ἂν εἰ θέλοις (λάβοις) El. 615. ποῖ δ' ἂν ἀλλόσ' ἢ 'πὶ βωμόν (φύγοις); Ion. 1255; cf. Palam. fr. III (I), 2. Syl. fr. II (III), 3. *Indicativus* in his omissus: σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται, σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως Alc. 180 [ubi ad ἄν nequaquam cogitandum οὖσα, id ut sit pro ἢ μᾶλλον ἂν σώφρων εἴη, quae infelix est quorumdam opinio, sed simpliciter repetendum κεκτήσεται. V. s. II, 3. *Const. M.*]. τίς ἡγεμὼν μοι ποδὸς ὁμαρτήσει τυφλοῦ; ἥδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσά γ' ἂν σάφ' οἶδ' ὅτι Phoen. 1611; ubi neque ὁμαρτήσει supplendum neque ὁμαρτήσειε, sed ὡμάρτει. Huc referendum censeo locum Heracl. 768. Ζεύς μοι χάριν ἐνδίκως ἔχει· οὔ ποτε θνατῶν ἥσσον' ἔς ποτ' ἂν (ita legendum, sc. Ζεὺς χάριν ἔχοι vel ἕξει) εἴ τ' (vid. s. τε) ἐμοῦ φανοῦνται (sc. ἥσσονα χάριν ἔχοντες Διός). [Profundum loci vitium, quod tam leni medicina non tollitur. Coniecturas inter se contendere *Steph. Scal. Reisk. Erf. Herm.* in notis mss. ap. *Matth.* et de part.

ἕν p. 34. *Reisig.* de part. ἄν p. 101 et Synt. crit. p. 48. *Hartung.* de part. II. p. 284, 4. *Pflugk.* ad h. l. et *Iacobs.* ap. Pflugkium, pari quidem successu omnes, hoc est, nullo. Mali sedem ac rationem optime exploravit *Herm.* de part. ἄν p. 34. Quod enim necessarium est adesse deorum nomen deest et quod adest εἴτ' ἐμοῦ, quum sine sensu sit, abesse debet. Hic igitur vitium latere clarum. Iam pro εἴτ' ἐμοῦ codd. aliquot οὔτ' ἐμοῦ. Hinc lego οὔποτε θνατῶν ἥσσονές ποτ' ἄν' οὐρανὸν (vel ἐν οὐρανῷ) φανοῦνται. Cf. v. 752. *Const. M.*]

[V. Vicissim saepe etiam bis vel adeo ter ponitur particula in eadem enuntiatione. Qua in re mirum quantum consentiat cum vocula γε. Quum enim ἄν iis plerumque vocabulis adiungatur, quae praecipuum quoddam momentum habent (v. s. I, 1, b. et II, 1, e. p. 210), apparet, ubi in duobus tribusve vocabulis tale momentum sit, duobus tribusve illis particulam adiungi. Huiusmodi graves ac ponderosas orationis partes, quarum comes ἄν esse solet et quae praeter ipsum verbum innumerabiles sunt, permultas accurate enumeravit *Rostius* in gr. p. 600 (ed. 4) et p. 602. not. 6. Vanae sunt autem quae praeterea repetitionis illius causae a grammaticis memorantur, ut si de ratione *condicionali* vel initio annuntianda vel post parenthesin in memoriam revocanda cogitant. Etiamsi enim ἄν *condicionem* denotaret, quam non denotat, tamen neque initio neque post parenthesin locari potest, nisi vel hic vel illic vocabula adsunt, quae pondus ac momentum habeant. Exemplis rem illustrabo. Prioris generis, ubi ἄν condicionalem sententiae rationem annuntiet, hoc esse exemplum putat *Rostius* gr. p. 601: τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι λέξαιμ' ἂν ἢ σοί; S. O. T. 772. At hic particula ad duo vocabula accessit, quia in duobus vis est, in pronomine interrogandi τῷ (v. s. II, 1, e. extr.) et in ipso verbo (v. ibid.). Deinde *Rost.* l. c. affert ἥδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν — λέγοι S. O. T. 1053. At hic et pronomen (ἥδε) et adverbium (οὐχ ἥκιστα) vim habet: ambobus igitur adiectum ἄν. Alterius generis esse putant locum S. Ant. 466. ἀλλ' ἂν εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἐσχόμην νέκυν, κείνοις ἂν ἤλγουν, τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι. At hic summa vis est in ipsa condicione (εἰ — ἄθαπτον ἐσχόμην νέκυν): itaque ad voculam condicionalem accessit ἄν (v. I, 1, b. p. 194); hanc autem sententiam Antigone una deinde voce κείνοις complectitur eaque insuper voci τοῖσδε opponitur: itaque etiam in κείνοις vis est et etiam hanc ad vocem accessit ἄν. Condicio pondus habet etiam in loco a *Kuehnero* gr. §. 458, 1 allato S. El. 333. ὥστ' ἂν εἰ σθένος λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἄν, alterum autem ἄν non propter parenthesin iteratum, quod tam paucis interpositis vix esset operae pretium, sed propter verbum, in quo non minor

vis est: dann (ἂν εἰ σθ. λάβ.) wollte ich wohl (ἂν) zeigen. Propter condicionis vim ἂν etiam in κἂν εἰ et ὥσπερ ἂν εἰ particulae condicionali praepositum. Denique propter parenthesin ἂν iteratum volunt in loco S. Ant. 892. οὐ ποτ' οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν, οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο, — τόνδ' ἂν ᾑρόμην πόνον. At hic primum negationi se iunxit particula, qui frequentissimus eius locus est (v. p. 195, e), deinde pronomini τόνδε, in quo praecipua vis est: *tantum quidem* (τόνδ' ἂν) *laborem certe nec* (οὔτ' ἂν) *propter maritum nec propter liberos suscepissem.* Et sic, ubicumque ἂν iteratum reperitur, iteratum est propterea, quod duae vel tres adsunt orationis partes, quae praecipuum momentum habeant. Etiamnunc dubitanti haec spero Euripidea exempla persuadebunt, quorum pleraque suo iam loco tractata sunt. εἰ γὰρ ἕκαστος ὅ τι δύναιτό τις — εἰς κοινὸν φέροι, κακῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλασσόνων πειρώμεναι τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖεν ἂν Phoen. 1022 sq. (v. I, 1, b). ἦ τἄρ' ἂν ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν, εἰ μή — Hipp. 480 (v. I, 1, c). μόλις γὰρ ἄν τις αὐτὰ τἀναγκαῖ' ὁρῶν δύναιτ' ἂν ἀστὸς πολεμίοις ἐναντίος Suppl. 855, et, τὴν Τροίαν γὰρ ἂν δειλοὶ γενόμενοι πλεῖστον αἰσχύνοιμεν ἂν Hel. 955 (v. I, 1, e). Cf. Tr. 985. εἰ ἦν νέος —, λαβὼν ἂν ἔγχος — πλόκους καθῃμάτωσ' ἂν Herc. f. 234 (v. I, 2, a). καὶ γὰρ ἂν κεῖνος βλέπων ἀπέδωκεν ἂν — Hel. 1017 (v. I, 2, d). Cf. Andr. 77. 1184. ἴσως ἂν δεσποτῶν ὁρῶν φρένας τύχοιμ' ἂν Hec. 859 sq. (v. II, 1, a). Cf. Hec. 1199. οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν etc. Med. 616, et, οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν Or. 379 (v. II, 1, b). Cf. Med. 251. τρέχων ὁ μῦθος ἄν σοι τἀμὰ σημήνειεν ἂν Ion. 529 (v. II, 1, c). οὐδ' ἂν ἐκ σέθεν ἂν πυθοίμαν αὐδάν; ib. 222 (v. II, 1, e). φθάνοις ἂν οὐκ ἂν —; Heracl. 721. Iph. T. 245. Tr. 456 (v. ib.). τίνες λόγοι τῆσδε (δείνου) ἂν γένοιντ' ἂν (κρείσσονες); Hipp. 961, quae misere lacerata dedit *Kuehner*. §. 458, 2. πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἂν —; Iph. T. 98 (v. II, 1, e). Cf. Iph. T. 627. Suppl. 417. 447. Tr. 961. El. 534 Aeol. fr. XXI et Andr. 350. οὐδ' ἂν βάρβαρός γ' ἔτλη τόδ' ἂν Iph. T. 1174 (v. II, 2, a). Cf. El. 1047. Ter ἂν positum Tr. 1244. εἰ μὴ θεὸς ἔστρεψ' ἄνωθεν — κάτω χθονός, ἀφανεῖς ἂν ὄντες οὐκ ἂν ὑμνήθημεν ἂν (v. I, 2, a), et Andr. 936. οὐκ ἂν ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις βλέπουσ' ἂν αὐγὰς τἄμ' ἐκαρποῦτ' ἂν λέχη (v. I, 2, e). Ceterum cum coniunctivo ne simplex quidem ἂν coniungitur, multo minus duplex. V. supr. III et *Herm.* de part. ἂν p. 190 sq. *Const. M.*]

[VI. Etiam transponi ἂν grammaticorum opinio est. Cuius transpositionis exempla proferunt quum formulam Euripideam οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι Med. 941 et Alc. 48, tum si qui praeterea loci sunt, ubi

ἂν locum paulo inelegantiorem habeat. Transpositio est, ubi particula vel nomen in alio quam quo debere videatur loco collocatum est, ut si Eurip. in Phoen. 96 ἅ τ' εἶδον εἰσήκουσά τε dicit pro ἃ εἶδόν τ' εἰσήκουσά τε (v. *Matth.* gr. p. 1503 et nos s. τε). Id vero in ἂν particulam cadere existimantes errant: haec enim suo ubique verbo adiuncta est, V. I, 1, b et e. II, 1, e. p. 210. III, 1, 2. 3 et V. Et duplex quidem illius erroris fons est: aut enim praepositum est ἄν, quod nonnisi postponi falso credebant (v. *Matth.* gr. p. 1414, 3), aut cum verbo constructum est, quocum vel constructum non esse vel construi non posse existimabant. Utriusque generis exempla suppeditat grammaticae a *Kuehnero* editae paragraphus 457, quae omnino confusionis plena est. Prioris rationis, ubi fraudem fecit particulae collocatio, haec sunt: μανθάνω ἂν ἴσως φαίη καὶ ἐγώ Plat. Hipp. Mai. p. 299, A, ubi ἂν ad ἴσως pertinet (v. supr. p. 204), porro τί οὖν ἄν τις εἴποι σὺ γράφεις ταῦτ' εἶναι στρατιωτικά; Dem. Ol. 3. p. 14, 20. τί οὖν ἂν φαίη ὁ λόγος ἔτι ἀπιστεῖς; Plat. Phaedon. p. 87, A. ἄλλο τι οὖν ἂν φαῖεν ἢ — —; Id. Crit. p. 52, D, in quibus ἂν ad ipsum verbum pertinet; denique ἀλλ' ὦ μέλ' ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει Arist. Pac. 137, ubi ἂν ad σιτίων referendum: in hoc enim vis est. In talibus autem ne putes ἂν in principio sententiae exstare, in quo collocari nequit, memento duo in his orationis membra, quae est Thucydidis, Platonis, Demosthenis concisa brevitas, in unum condensata esse. V. *Matth.* gr. p. 1414. not. h. In alterius generis exemplis constructio partim non visa partim non nota transpositionis opinionem excitavit. Non visa est in πρός γε ὑποδημάτων ἂν οἶμαι φαίης κτῆσιν Plat. Rep. 1. p. 333, A, ubi ἂν ad ὑποδημάτων pertinet: in hoc enim vim esse ostendit adiectum γε. His addo ἴσως γὰρ ἂν ἔφη δοκοῖ τι λέγειν Plat. Rep. 4. p. 438, A, et, τί οὖν ἂν ἔφην εἴη ὁ Ἔρως; Id. Symp. p. 202, D, in quibus tritissima quidem (ἴσως ἄν, τί ἄν), sed a *Kuehnero* tamen l. c. not. 1 non visa constructio est. Non nota autem illa in Euripidea locutione οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, et quae sunt similia. Nempe οὐκ οἶδ' εἰ, si sensum spectas, negatio est (*schwerlich*). Atqui ut simplici negationi (οὐκ ἄν), sic etiam formulae isti negativae ἂν sese iungere solet. Prout vero aut metrum poscit aut sententia iubet aut euphonia suadet, tum οὐκ οἶδ' ἂν εἰ dicitur, ut Euripidis in locis, tum οὐκ ἂν οἶδ' εἰ ponitur, ut Plat. Tim. p. 26, B, tum formulae negativae iam alia affirmandi vocula adiecta ἂν etiam ipsi verbo annectitur, ut in οὐκ οἶδά γ' εἰ φαίης ἂν Arist. Av. 1018, et, οὐκ οἶδ' ἔγωγε εἴ τινα λίποις ἂν τῶν πολεμίων Xen. Cyr. 1, 6, 41. Ab his diversa sunt, quae *Hermannus* de part. ἂν p. 195

contulit, Demosth. p. 441, 21 et p. 1423, 15: ibi enim formula εὖ οἶδ' ὅτι integra ac sola per se orationi inserta est, ἄν autem tum ad οὐδ' εἷς (οὐδ' ἂν εἷς) tum ad οὐδέν annexum est: utrumque enim cum vi effertur. Contra simillimum est οὐκ ἂν οἶδ' ὅ τι ἄλλο εἶχεν ψηφίσασθαι Demosth. p. 1103, 20, quod est *vix aliud quidquam*. Porro simillimum quod Sophocles habet in Oed. T. 1438. ἔδρασ' ἂν εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, quod est *certissime: falsissime* enim *Hermannus* interpunxit ἔδρασ' ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν. Simile etiam ubi οἶμαι cum ἄν coniunctum invenitur (v. *Rost.* gr. p. 593): ἄν enim, etsi etiam hic proprie ad verbum sequens pertinet, tamen apponitur ad οἶμαι, quia hoc est i. q. *haud dubie* vel *certe*. Itaque in his omnibus nihil est transpositionis, neque erat cur illa in grammaticis a principalis regulae exemplis separarentur. *Const. M.*]

[VII. Difficilior de mensura particulae quaestio est. Quam quum philologi diu nonnisi corripi ante vocalem credidissent, *G. Dindorfius* primo in Praef. Soph. p. 56 sq. et Aesch. p. 5, deinde in Praef. Poet. Scen. p. VII sqq. gravissimam movit dubitationem. Hic enim plura exempla protulit, ubi aut optimi et veterrimi codd. spernuntur aut ἄν productum est. Ex Euripide huc pertinent: οὐκ ἂν ἀνάσχοιθ' Ἑλλὰς ἀμαθίᾳ θανεῖν Herc. f. 1254. Δίρφυν ἐρωτῶν — οὐκ ἂν ἐπαινέσειεν ib. 186. Porro οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο — μέλλοντ' ἀδελφὴ σύγγονον κατακτανεῖν Hel. 1045. διόλωλε; τάχ' ἂν εἴη φοβερόν Rhes. 561. οὐκ ἂν ἀμισθὶ τοὺς ἐμοὺς στρατηλάτας — ἐξέπεμπες Tr. 409. οὐκ ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γε Med. 867. Horum locorum tres primos minoris momenti esse ipse *Dindorfius* putat p. IX. Quamquam ne id quidem largior. Duos quidem priores nihil valere certum. Hi enim, ni pronomen σε additur, omni sensu carent, atque id ipsum codd. Florr. in Herc. f. 1254 praebere testatur *Matth.* V. supr. p. 196. At Helenae exemplum tutum puto, quamvis et frater supr. p. 196 σε inserendum censuerit et *Hermannus* Op. IV, p. 378 hanc verissimam *Porti* emendationem esse iudicet. Pronomine illic non opus esse monstrat Baccharum locus 789. Βρόμιος οὐκ ἀνέξεται κινοῦντα Βάκχας — ὀρῶν ἄπο (v. s. κινεῖν). Nempe in talibus sat est obiectum in participio latens. Ita tertii illius loci non minus quam reliquorum pondus est. Et quidem Helenae in loco οὐκ ἄν omnes et codd. et edd. vett., iidem in Rhesi l. sine dissensu τάχ' ἄν, in Troadum l. Ald. οὔκουν, scilicet ne ἄν corriperetur (v. *Dind.* l. c.), at Flor., optimus cod. Havn. et omnium praestantissimus Rom. A. οὐκ ἄν; in Medeae denique l. Ald. et aliae edd. vett. rursus οὐκ ἄν γ', at Lasc. Flor. A. 10. 15. Par. A. Rom. B. C. D., quin etiam Havn. et Rom. A. οὐκ ἄν. *Hermannus* quidem in disser-

tatione, quam scripsit de mensura utriusque ἄν, Op. IV. p. 378 hos omnes locos ad suum arbitrium correxit, ut solet opinioni alicuipiam semel addictus. Sed libidinosa haec est agendi ratio. In re critica quo quid est rarius et exquisitius, hoc certius, si pluribus in locis ab optimis vel omnibus codd. exhibetur, modo nec rationi repugnet nec linguae legibus. Ἄν autem si passim producebatur, id nequaquam absonum esse ex iis apparebit, quae disputata sunt s. ἀναλοῦν p. 253. et s. νῦν in. Itaque non tantum intacti relinquendi sunt loci praeter Herc. f. 186 et 1254 omnes a *Dindorfio* enumerati, sed etiam videndum, ne, ut illorum in plurimis, sic aliis quoque in locis librarii vel metrici particulae correptionem interpolationibus vel correctionibus suis obliterarint. *Const. M.*]

Ἀνά pariter atque ἀπό et κατά (s. vv.) ex ἄω factum: omnium enim communis ac propria significatio *motus*. Quae universa notio ita posthac discissa ac dispertita est, ut ἀπό certae *de* vel *a* loco *motionis* vim reciperet, ἀνά vero et κατά in *infinita motione* significanda convenirent, nisi quod motio de superiore loco sive *descensio* in κατά, motio de inferiore loco sive *adscensio* in ἀνά inhaerescebat. Quum vero quaelibet motio, praecipue adscendentis, in auctiore quadam agitatione vel intentione consistat, hinc et ἀνά et quod inde decurtavit usus ἀν et simplex α, quod est ab ipso ἄω, augendi atque intendendi i. e. maiorem quemdam modum significandi vim acceperunt. Est hoc alpha quod dicitur *intensivum*, pessime illud quidem et habitum et intellectum a viris doctis. Quum enim alii hoc alpha in tertio quoque vocabulo deprehendere sibi viderentur, alii ut *Passovius* in quarta lexici editione plane illud negantes ad *euphonicum* quoddam alpha confugere, quo nihil futilius atque inanius. Stabile est in lingua Graeca et late patens *intensivae* illius particulae imperium. Eique et Romanorum et nostra sese accommodavit oratio. Nam ut ex ipso ἀνά fluxit Germanicum *ana* (v. *Graff althochd. Praepos.* p. 69 sq.) et *an* (*an strengen*), ita ex ἀν mutato sono ἐν (ἐν τείνειν — ἀ τενής) indeque tum eadem soni immutatione Lat. *in* (*intendere*) tum spiritus condensatione Lat. *ven* et *ve* (*vegrandis, venire*). Quae *movendi* et *intendendi* notionum affinitas imprimis elucet e cognatione vocabulorum *vehere* (Ϝαω Ϝεω) — *vehemens* (v. s. ἄγαν) — *ventus*, quibus in Graecis respondent ἄειν — ἄνω — ἄνεμος. Et *intensivum* quidem alpha deinceps ita usu mollitum ac debilitatum est, ut omnino tamquam augmentum quoddam nominale multis nominibus vel etiam verbis praefigeretur, horum ut notionem vel expleret vel augeret vel amplificaret. V. s. ἄποινα. Atqui *intentio* quaelibet, ad locum ubi refertur, *extentio* est. Ita factum ut

alpha illud etiam *extentionem* i. e. maiorem quendam ambitum vel plurium rerum complexionem indicaret. Aptius igitur hoc sensu vocatur *extensivum* vel *complexivum*, quam, quo nunc est in usu nomine, *collectivum* (v. p. 52 et 146).

Ad ἀνά iam redeo. Quod quum *motionem* proprie vel *agitationem* exprimat, ἄνα pro adverbio usurpari et imperativis apponi solet, ut quis graviter *ad rem gerendam* impellatur. Turpis est enim lexicorum error id ἄνα esse pro ἀνάστηθι, praesertim quum *standi* vel *assurgendi* notio saepe sit ineptissima. Quo errore miror etiam *Hermannum* imbutum esse ap. *Seidl.* ad Eur. Tr. 98. An Homericum illud Ζεῦ ἄνα interpretabere *consurge Iupiter?* Imo prorsus respondet Latino *age* s. *agedum* et nostro *rühre dich*, *mach*, *auf*, *wohlan*, ubi Galli simillime *allons*. Ita ἀλλ' ἄνα τόλμα Alc. 277, *sed agedum sustine*: sic enim recte cum *Matthia Dindorfius* pro vulg. ἀνάτολμα. ἄνα, — πεδόθεν κεφαλήν, ἐπάειρε δέρην Tr. 98. Hinc ἄνα in universum est quod nos dicimus *dahin*, quippe omnino *motum* significans. Adverbium est hoc sensu Hec. 928. ἄνα δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν. Falsus enim *Herm.* in epist. ad *Spitznerum* Opusc. V, p. 40 contendens ἄνα hic nullo pacto cum ἔμολε coniungi posse, sed constructum esse cum πόλιν; alioqui strepitum non per urbem, sed in urbem iisse dici. Imo ad utrumque pertinet ἄνα: perinde est enim dicasne: *Geschrei durchlief die Stadt*, an: *Geschrei lief durch die Stadt*. Nimirum ἄνα κέλ. ἔμολε est *Geschrei lief dahin*. His strepitum illum *per* maiorem locum extentum esse significatur. Qui locus *urbs* est. Et quidem μολεῖν πόλιν dicitur plane ut ἰέναι ὁδόν. Si igitur ipsis nominibus praeponitur ἀνά, patet haec eo casu efferri, cuius eadem propria est *in locum* vel *per locum motio*, h. e. *accusativo*. In quibus

1. prima praepositionis vis est, qua a. directum *per* spatium aliquod *motum* vel *decursum* indicat: *durch*, *hindurch*, *durch-hin*, *über-hin*, *auf-hin*, *an-hin*, *entlang*, *längs*. ἀν' ὑγρὸν ἀμπταίην αἰθέρα Ion. 796; cf. Andr. fr. II. p. 45, ed. *Matth.* Hypsip. fr. X(IX). ἀνὰ στέγας φυγάδες ἔβησαν Hec. 1171. Huc pertinet etiam τίν' ἀνὰ χέρα δόμους ἔβα Λοξίου; Ion. 1455, *an welcher Hand hin*, ubi manus illa tamquam funis est cogitanda, *secundum quem* Ion ingrederetur. Quum vero quod per maius aliquod spatium porrigitur pedetendim adscendere videatur oculis, hinc ἀνά b. cum verbis praecipue compositum etiam *eam*, *quae sursum fit*, *motionem* seu *adscensionem* exprimit (ἄνω). Apud Euripidem praepositio ipsa hac vi non legitur, nec saepe apud alios. Sed nota sunt ἀνὰ τὸν ποταμόν, ἀνὰ ῥόον, alia. Etiam ἀνὰ κράτος i. e. *intentis viribus* huc numerandum. Crebrior alia indidem profecta

praepositionis vis. Quoniam enim de *superiore* loci parte usurpabatur, cum *dativo* locum, *in quo* quid est, indicante coniuncta significat c. *supra in*, *super*, *in*, *oben auf*, *auf*. Ita dictum apud Homerum *ἀνὰ ὤμῳ*, *ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ*, *ἀνὰ σκήπτρῳ*, *ἂμ βωμοῖσι*; apud Pindarum *ἀν' ἵπποις* Ol. 8, 67. 10, 83, *ἀνὰ βωμῷ* 16, 13, 106; ita, ni fallor, ap. Eur. El. 469. *ἵπποις ἂμ πτεροέσσαις*, et Iph. A. 754. *ἥξει — ἀνὰ ναυσί*. Quamquam non refragarer, si quis priore in loco corrigeret *ἵπποις ἅμα πτερ.* At nullam in partem defendi potest, quidquid *Herm.* in ep. ad *Spitzn.* l. c. moneat, locus Iph. A. 1058. *ἀνὰ δ' ἐλάταισιν στεφανώδει τε χλόᾳ θίασος ἔμολεν — Κενταύρων.* Ut enim dici posset *sie kamen an Fichtenstämmen*, tamen id neque ad *χλόᾳ* quadrat neque *ἀνά* umquam hac vi usurpavit bona Graecitas. Scribendum *ἐν δ' ἐλάταισιν*. Quo facto purum lucramur choriambum. Librariis credo *ἐν* hoc sensu exquisitius fuisse. Quare e suae aetatis consuetudine posuerunt *ἀνά*. V. *Matth.* gr. p. 1340, 2 et s. *ἐν*. Sed non solum in recto *per* locum decursu, verum imprimis etiam in *vago ultro citroque* discursu conspicitur motio. Itaque

2. usitatissima praepositionis vis est, qua cum derivato *ἀμφί* (s. v.) consona *discursum*, *dispersum*, *dissipationem*, *distributionem* denotat: *hic illic in*, *per*, *inter*, *circa*, *circum*, *in — auf — herum*. Et hanc quidem vim, qua nihil certius et evidentius, profecto fidem superat ab *Hermanno* contra *Spitznerum* l. c. plane negatam esse, quamvis eam et reliqui praepositionis significatus et ipsa quae ille p. 41 attulit exempla utique desiderent. Scrupulum evellet haec exemplorum multitudo. *Adverbium.* *ἄνα δὲ δρομάδες ἔθορον ἔθορον — Φρύγες* Or. 1416, *ἄνα δὲ λαῖφος ὥς τις — τινάξας δαίμων κατέκλυσε* Or. 341, *tamquam velum huc illuc quassum* i. e. *tamquam velum discussum*; v. *Matth.* ad l. *μόλε — τινάσσων ἄνα θύρσον* Bacch. 553, *torquens huc illuc thyrsum.* *ἄνα θύρσον — τινάσσων* ib. 80, *huc illuc thyrsum vibrans.* Quam tmesin ut imperite factam dicerent nescio quid obtigerit *Hermanno* et *Elmsleio* (v. *Herm.* ad Bacch. p. 24). Non qui tmesin fecit poeta imperitus, sed auditor lectorque imperitissimi essent, qui iungerent quae iuncta sensu carent. Similis, sed difficillimus locus est ib. 126, de quo v. s. *Βάκχιος.* *Praepositio.* *ὀρεία ποτὲ δρομάδι κώλῳ μάτηρ θεῶν ἐσύθη ἀν' ὑλάεντα νάπη* — Hel. 1319. *ἐν ὄρφνῃ πολεμίων ἀνὰ στρατὸν ζητῶν* Rhes. 587. *ἀνὰ Πήλιον ἀνά τε — Ὄσσας νάπας — κόρας ματῶσ'* (s. v.) El. 445, *oculos frustra circumferentes;* cf. Iph. A. 1040. *χλωρὰν ἀν' ὕλην κυσὶν — θῆρας ἐξαιρεῖ* Hipp. 17. *Dind.* *ἐξαίρει.* V. *Matth.* ad Phoen. 516. *ἀνὰ πόλιν στείχοντες ἐξιχνεύσατε τὸν — ξένον* Bacch. 352; vid. *Elmsl.* ad h. l. *Discursationi*

notio subest etiam Iph. A. 538. ἵν μοι φύλαξον ἀνὰ στρατὸν ἐλθών, i. e. *ubi ad exercitum profectus inter milites versaris*. Cf. Phoen. 1281 et *Matth*. gr. §. 579, 2. Hinc de potentia, quae in ramos quasi *diffusa* multa simul complectitur. ἑνὸς ἁ δύνασις ἀνά τε μέλαθρα κατά τε πόλιας Andr. 484; v. s. εἷς. φοιτᾷ δ' ἀν' αἰθέρ', ἔστι δ' ἐν θαλασσίῳ κλύδωνι Κύπρις Hipp. 447. ὁ Διόνυσος ἀνὰ μέλαθρα· σέβετέ νιν Bacch. 588. De re *pervulgata*. δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἀν' Ἑλλήνων στρατόν ib. 119. Similiter ὦ — ἔχθιστοι βροτῶν —, ἀδίκως εὐτυχεῖτ' ἀν' Ἑλλάδα Andr. 450. Cf. Ion. 1575. Heracl. 325. Or. 250. Ita etiam ἀνὰ Θηβαίων πόλιν ἐσιγάθη σᾶς ἔσοδος νύμφας Phoen. 351. ἁ ἀρετὰ μέγα φρονοῦσ' ἀν' Ἑλλάδα Or. 806. νόμον ἔθηκ' ἀν' Ἑλλάδα, *toti Graeciae*, Archel. fr. II, 8. De luce *per* locum *diffusa*. σελαγεῖτο δ' ἀν' ἄστυ πῦρ ἐπιβώμιον Ἀργείων El. 713. πῦρ αἴθει στρατὸς — πᾶσαν ἀν' ὄρφναν Rhes. 42. De malo *per* locum *disseminato*. κλύω νεοχμὰ τήνδ' ἀνὰ πτόλιν κακά Bacch. 216. De clamore, cantu, rumore, qui locum *personat*. βοὴ καὶ κωκυτὸς ἦν ἀνὰ πτόλιν Suppl. 721. Cf. Troad. 555. Phoen. 1045. λέλακ' ἀνὰ στρατὸν Ἠχώ Hec. 1110. Similiter ὃς ἀν' Ἴδαν τέρπεται — τυμπάνων ἰάκχοις Palamed. fr. VII(V), 2. Huc pertinet etiam Iph. A. 1046. Πιερίδες — μελῳδοῖς Θέτιν — ἀν' ὄρεσι κλέουσαι Πηλιάδα καθ' ὕλαν. Ald. rell. ἐν ὄρεσι; Par. A. ἀν' ὄρεσι, quod iure recepit *Matth*. cum eoque *Dind*. *Dativus* est pro accusativo, quatenus *per* maiorem quidem montis partem porrigebatur (ἀνά), sed tamen *in monte* (*dat.*) fiebat celebratio ista. Absque necessitate igitur *Herm*. ἀν' ὄρος. Sed κλέουσαι pro κλεί. recte *Monk*. et *Dind*. propter metrum. Simillimum σύριγγ' ἀν' Ἴδᾳ σεβίζειν Hel. 362, quae est *Matthiae* emendatio pro ἀοιδαί. Rursus *accus*. est propter *dissipationis* vel *vagationis* notionem in μοῦσα ἄϋπνος λήξει πατρῷον ἀνὰ δόμον Hipp. 1136, i. e. *non amplius cantabit circa* s. *per aedes*. Et Or. 330 Orestes dicitur τρίποδος ἄπο φάτιν δεξάμενος ἀνὰ δάπεδον, ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοί, quia vox ex adyto submissa personat δάπεδον. Evidens *dissipationis* vis etiam in his locis: ἢν δορυξένων — μείνωσιν ὅρκοι Πυθικὴν ἀνὰ χθόνα Andr. 1001, *si foedera firma per Delphos manserint*. ἀνὰ δ' ἄντρον ἔρημον οἰωνῶν γαμφηλαῖς φόνευμα ἐκβάλλει Ion. 1494, i. e. *in antrum abiiceris, ubi ab avibus distractus peres*. ἀστέφανοι — ἀνάπαυλαι Λατοῦς βαθεῖαν ἀνὰ χλόαν Hipp. 1138, *hic illic in gramine*. Hinc locutio ἀνὰ στόμα ἔχειν τι Andr. 95. El. 80, quam infeliciter explicuit *Kuchner*. gr. §. 602, b. Est eius accurate definitae sensus: *aliquid hic illic in ore habere* i. e. *al. ita in ore habere, ut hac illa occasione proferatur*. Itaque *distributioni* inservit ἀνά, imprimis cum numeralibus iunctum, ut ἀνὰ ἑκατόν Xen. An. 5, 4,

12, proprie *hic centum et illic centum* i. e. *centeni*. Hinc ἀνὰ μέρος, *hic partem et ille partem*, *partim hic partim ille*, i. e. *per partes*, *per vices*, *alternis*, *abwechselnd*. οἰκεῖν — οἶκον ἀνὰ μέρος λαβὼν Phoen. 489, ut v. 481. ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος. Quum autem qui *ultro citroque* movetur non tantum *pro*cedat, sed etiam *re*cedat, hin ἄνα

3. cum verbis praecipue copulatum etiam *incessum retrogradum* h. e. *recessum* s. *reversionem* indicat, sicut *um* ortum est ex *herum*: nam *sich herumdrehen* dicitur et is, qui *huc illuc vertitur*, et is, qui *revertitur*. Adverbium est hoc sensu Or. 171 (v. s. ἀνειλίσσειν) et Suppl. 44 (v. s. ἀναλύειν). Atque duae inde notiones manavere; una *removendi*, *rescindendi*, *tollendi*, unde ἀν privativum (v. s. ἀλλά et ἄν), altera *repetendi*, *iterandi*, *renovandi*, sicut etiam Germanice dicitur *wiederkehren* (i. e. *zurückkehren*) et *wiederholen*. Denique

4. ex primaria particulae notione, qua id denotat, quod *per* vel *secundum* locum aliquem *porrigitur*, ea quoque significatio manavit, qua ut ἀμφί *comitatum*, *convenientiam*, *accommodationem* exprimit: *secundum*, *ad*, *ex*, *nach*, *gemäss*, *zu*. Ita explicandum videtur Ion. 830. καινὸν δὲ τοὔνομ' ἀνὰ χρόνον πεπλασμένον, Ἴων —. *Herm.* nomen intelligit, quod *novum interea excogitaverit* Xuthus, aut legere vult ἀνὰ λόγον. Neutrum probabile. Imo nomen *secundum* sive *ad tempus fictum est*, unde per epexegesin additur ἰόντι δῆθεν ὅτι συνήντετο, i. e. *quod* Xutho *ex templo exeunti obviam ivit*. Dubitare de hoc sensu non sinit v. 661 sq., ubi τῇ τύχῃ πρέπον idem est quod hic ἀνὰ χρόνον. Eodem modo dictum Tro. 546. παρθένοι δ' ἀέριον ἀνὰ κρότον ποδῶν βοὰν ἔμελπον εὔφρονα. Sic enim levissima medela sanandum esse locum vitiosum primus vidit *Matth.* Vulg. βοάν τ' ἔμελπ. Sensus: *virgines ad pedum pulsus*, i. e. pedum pulsibus comitantibus, *canebant*. Ἀνακρότουν, quod *Bergk.* in ephem. ant. 1836, p. 58 proposuit, nec per se aptum nec propter ἀέριον.

Anastrophen non admittere ἀνά grammaticorum veterum praeceptum est (*Goettl.* l. c. p. 378), scilicet ne cum vocativo vocis ἄναξ et cum ἄνα, quod *age* significet, permisceatur. At pueris haec est regula, non viris. Ἀνά, seu nomen suum plane non habeat seu non habeat adiunctum seu per tmesin a verbo suo avulsum sit, aeque ac reliquae praeter ἀμφί et ἀντί praepositiones necessario sibi poscit anastrophen, id quod enucleate demonstravit gravissimus puerilium ineptiarum exagitator *Hermannus* in epist. ad Spitzn. Op. V, p. 32 et ad Eur. Med. Elmsl. 1143. Cf. *Matth.* gr. §. 32, 7. Alpha vero ubi abiiciatur, non ἂν vel ἄμ, sed ἀν vel ἀμ, ut ἐν — ἐνί, scribendum esse perquam probabilis est sententia *Buttmanni* in gr. ampl. II. p. 296 **). *Const. M.*

ἀναβάτης, *is qui adscendit.* *τὸν ἀμβάτην θῆρ' ὡς ἕλωμεν* (Pentheum) Bacch. 1105.

ἀναβαίνειν, *adscendere.* *πρὸς ἱστὸν ναὸς ἀμβήσει ποδὶ* Hec. 1263. *Conscendere.* *μήδ' ἀναβῇς τὸν δίφρον* Phaëth. fr. VIII (VI), 2. *Musgr.* *μήδ' ἐς δίφρον ἀναβῇς.*

ἀναβακχεύειν, *debacchari.* *ἐν — χοροῖς θήσω ποτὲ λευκὸν πόδ' ἀναβακχεύουσα* Bacch. 862. *Debacchantem facere, in furorem adducere, exagitare, perturbare.* *φόνον ἐπὶ φόνῳ βαλὼν ἀναβακχεύσει Καδμείων πόλιν* Herc. f. 1086. *ματέρος αἷμα σᾶς, ὅ σ' ἀναβακχεύει* (Orestem) Or. 338.

ἀναβάλλεσθαι, *reiicere*, *differre.* *μὴ πρόκλαι' ἄκοιτιν· εἰς τόδ' ἀναβαλοῦ* Alc. 529.

ἀναβλέπειν, *suspicere*, *oculos attollere.* *οὐ φῶς ἀναβλέψεσθε* —; Herc. f. 563. Tralate *δόμος οὐκέτι νύκτας δέρκεται, ἀελίου δ' ἀναβλέπει λαμπάσιν* Ion. 1467. *τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν — ἀναβλέπει σὴ πατρίς* Suppl. 322. V. *Matth.* ad l. Hinc *oculos attollere* ad aliquem tamquam praesidium vel solatium vel spem, i. e. *confidere* alicui, niti aliquo, *spem repositam habere* in aliquo. *κατθανόνθ' ὁρῶ, ᾧ δῶμ' ἀνέβλεπεν, ὃς συνεῖχες — τοὐμὸν μέλαθρον* Bacch. 1307. De dativo propter *appropinquationis* vim posito v. *Matth.* gr. §. 401, 2. *Circumspicere.* *δράκοντ' ἀναβλέποντα φοινίαν φλόγα* Ion. 1263, *sanguinolentos flammeosque oculos circumferentem* s. *spargentem.* Vid. *Matth.* gr. §. 409, 2.

ἀναβοᾶν, *exclamare*, *conclamare*, adsperso significatu soni *per* locum aliquem serpentis. *ἣ δ' ἀνεβόησεν* Bacch. 730. *ἐκ δ' αἰθέρος φωνή τις — Διόνυσος ἀνεβόησεν* ib. 1077. *ἂν δ' ἐβόασεν λεὼς — ἀπὸ πέτρας σταθείς* Tro. 522; vid. *Matth.* ad l. [*Ἂν* de meis dedi pro vulg. *ἀνά*. *Const. M.*]. *οἰκτρὸν ἀνεβόασεν* Hel. 184. *κρόταλα Βρόμια — ἱέντα κέλαδον ἀνεβόα*, *resonabant*, Hel. 1325. Cum accus. rei, *quo* ducit clamor (*Resultat*). *τάδ' ἀναβοάσας* Bacch. 525. *Dind.* nescio cur numero choriambico invito *ἀμβοάσ.* Cet. cf. Iph. A. 465. Cum acc. hominis vel rei, *quo* pertinet clamor (*Objekt*). Hominis: *inclamare*, *invocare.* *σὲ — ἀναβοάσω, σὲ τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα — ἀηδόνα* Hel. 1114. *ἀνεβόησε συμμάχους*, *evocavit*, Hel. 1608 [nisi scribendum *συμμάχοις*, *sociis acclamavit*, ut v. 1611. *Const. M.*]. Rei: *clamorem tollere* ob aliq., *conqueri*, *lamentari* aliquid. *ἀναβοάσομαι ξυμφορὰν τὰν τοῦ Πενθέως* Bacch. 1152. *Πανὸς ἀναβοᾷ γάμους* Hel. 191. *ἵν' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσω πατρὶ γέροντι Ταντάλῳ — τὸ πτανὸν μὲν δίωγμα πώλων* etc. Or. 984. [Ib. 103 vitiose vulgo: *δεινὸν γὰρ Ἄργει τ' ἀναβοᾷ διὰ στόμα.* *Cant.* *καταβοᾷ.* *King.* *Dind.* *δεινὸν*

γάρ · Ἄργει τ' ἀναβ. *Matth.* δ. γὰρ Ἄργει γ' —; recte. Sensus: *sane Argis quidem valde diffamaris s. rumoribus differris.* Quod enim in mentem alicui venire posset, ad τὰ νεκρά referre ἀναβοᾷ ac vertere *sane Argis graviter acclamant* i. e. ad ultionem eos provocant, id vetat adiectum διὰ στόμα. *Const. M.*] De V. s. βοᾶν.

ἀναβολή, *ἀμβολή*, *dilatio.* ἐν ταῖς ἀναβολαῖς τῶν κακῶν ἔνεστ' ἄκη Herc. f. 93, quod quid sibi velit explicatur v. 95 sqq. οὐκ ἐς ἀμβολάς (*sine mora, continuo*) Hel. 1313 et Heracl. 271. Vid. *Pflugk.* ad Hel. 1297 et s. εἰς.

ἀναγγέλλειν, *renuntiare, referre.* λόγῳ φράσω σοι πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις Iph. T. 761.

ἀνάγειν, *sursum ducere, educere.* οὐ γὰρ ἀνάξεις ἔνερθεν κλαίων τοὺς φθιμένους ἄνω Alc. 989. Cf. Propert. V, 11, 2 et 6. αὐτὸς ἀνῆκται Νεοπτόλεμος Troad. 1126, ut ap. Lat. *in altum ferri.* Cf. Phaëth. fr. II, 31 et v. s. ἀνά 1. κύνα εἰς φῶς ἀνάξων Herc. f. 25; cf. Pind. Isthm. 6, 91. εἰς Ὄλυμπον βρέφος (Ζεὺς) ἀνήγαγεν νέον Bacch. 289. τόδ' ἱερὸν ἀνάγετε ξόανον διογένει κόρᾳ, *subvehite,* Troad. 525. Hinc de *choreas ducentibus*, ubi etiam nos *aufführen.* πάλλε πόδ' αἰθέριον, ἄναγε χορόν Troad. 326. Cuius significationis origo elucet ex Tr. 332. χόρευε, ἄναγε πόδα σόν. Hinc *choreas ducere* in honorem alicuius, i. e. *celebrare, honorare* aliquem. Itaque Herc. f. 1333. θυσίαισι λαΐνοισί τ' ἐξογκώμασιν τίμιον ἀνάξει (Herculem) πᾶσ' Ἀθηναίων πόλις. Ita etiam de *vocem intendentibus*, sicut Latini quoque *tollere clamorem* et nos *erheben.* ἀνάγετ' ἀνάγετε κωκυτόν Phoen. 1359. ἔγειρε γόον, ἄναγε πολύδακρυν ἀδονάν El. 126, i. e. *flebili voce querelas tolle* (Lucr. 4, 550), *quae voluptati sunt tibi. Reducere, referre, revocare.* πάλιν μ' ἀνάξουσ' εἰς τὸ σῶφρον αὖθις ἄν Hel. 938; v. s. αὖ, 5. κῆδος εἰς Κρέοντ' ἀνηγμένον Herc. f. 35, quatenus genus a Creonte repetunt. *Dind.* ἀνημμένον. Iph. A. 955, ubi olim erat πικροὺς προχύτας χέρνιβάς τ' ἀνάξεται Κάλχας ὁ μάντις, e praeclara nunc legitur *Musgravii* coniectura ἐνάρξεται.

ἀναγιγνώσκειν, *agnoscere, dignoscere.* ἀνεγνώσθημεν ἂν εἰς ξύμβολ' ἐλθόντες Hel. 297.

ἀναγκάζειν, si verbi originem (v. s. ἀνάγκη) spectamus, primitivam habet notionem *adigendi, subigendi, adducendi, impellendi, iubendi,* qua eadem vi nobis inter epulas usitata vox *nöthigen.* Vid. *Herm.* ad Bacch. 462. *Pflugk.* ad Hel. 427. *Wund.* ad Soph. O. C. 588. Ita Hel. 434. τούς γε περιλελειμμένους φίλων φυλάσσειν τἄμ' ἀναγκάσας λέχη Bacch. 469. πότερα νύκτωρ σ' ἢ κατ' ὄμμ' ἠνάγκασεν, ad-

duxit; *admonuit*, *adegit* ad celebranda sacra, unde *παντόσυνοι ἀνάγκαι*, Iph. A. 761. Similiter dictum *ἀνίσταται ἀνήρ τις — ἰσχύων θράσει, Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος θορύβῳ τε κίσυνος* Or. 902, [peregrinus, qui civitatem adeptus est, quique non sua sponte sententiam suam profert, sed prout tempora *postulant*. *Aug. M.* Imo ab alio *incitatus*, *instigatus*, *subornatus*: nam Tyndareum eum subornasse docet 913 sq. *ὕπο δ' ἔτεινε Τυνδάρεως λόγους — τοιούτους λέγειν*, i. e. *talem ei sententiam ferendam suppeditavit Tyndareus*. *Const. M.*] *τὸ συνδρᾶν σ' ἀναγκάσει* (*te adiget in iudicium*) *χρέος* Andr. 337; v. *Pflugk*. *εὖ φρονεῖν τοὺς μὴ φρονοῦντας δυνατὸς ἀναγκάσαι*, *persuadere*, *adducere*, Hipp. 922; vid. *Valcken*. *Ἔρως σ' ἠνάγκασε τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας* Med. 530. Hinc est *cogere*. *τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγὼ δίδωμ' ἑκοῦσα τοῖσδ', ἀναγκασθεῖσα δ' οὒ* Heracl. 552. *κατεῖπ' ἀναγκασθεὶς μόγις τόλμας* Ion. 1215. *ὥστ' ἀναγκάσαι δρᾶν τὰς Ἀθήνας ταῦτα* Suppl. 519. *τρισσαί μ' ἀναγκάζουσι συμφορᾶς ὁδοὶ τοὺς σοὺς μὴ παρώσασθαι ξένους* Heracl. 237. *θητεύειν ἠνάγκασεν* Alc. 7. *κερκίσιν ἐφεστάναι — μ'* (servam) *ἀναγκάσει* Hec. 364. Cf. El. 922. Iph. A. 1183. Cum accus. rei, *quo* pertinet coactus: *exigere*, *extorquere*. *πόλις ἀναγκάζει τάδε* Iph. T. 595.

ἀναγκαῖος, propr. *impellens*, *urgens*, *cogens*; v. Hom. Il. *θ'*, 57. Od. *ρ'*, 399; hinc *quod necesse est*, *quod non potest quin fiat* (*nothwendig*). *ἀναγκαῖον θανεῖν* Or. 753; cf. Herc. f. 502. *ἀναγκαίως ἔχει βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν* Hypsip. fr. VI (IV), 5. *ἥκομεν εἰς ἀναγκαίας τύχας θυγατρὸς — ἐκπρᾶξαι φόνον* Iph. A. 511. *τί μέλλομεν τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ οὐ πράσσειν κακά* Med. 1243; vulg. *μὴ πράσσειν*, quod servavit *Dind*. Quod cum *Matth*. et *Pflugk*. dedimus *Elmsleii* est. *τῷ ἀναγκαίῳ τρόπῳ* (*fato*) *ὃς ἀντιτείνει σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτόν* Herc. f. 282. *θεῶν ἀναγκαῖον τόδε* Hec. 584. Quae separata vulgo leguntur. At loquendi usus postularet *τἀναγκαῖον*; itaque in unum iungas *δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέξεσεν — θεῶν ἀναγκαῖον* (*fatale*) *τόδε*. V. s. *ἀνάγκη*. *οὐκ αἰσχρὸν οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων* (*rerum fatalium*) *βροτοῖς* Andr. fr. XVIII (X), 1; cf. Hypsip. fr. VI (IV), 9. *ἐξελογίσω τὰ χρηστὰ τἀναγκαῖά τε* Iph. A. 1410; v. s. *ἐκλογίζειν*. *φημὶ καὶ νόμον γε μὴ σέβειν ἐν τοῖσι δεινοῖς τῶν ἀναγκαίων πλέον* Hippol. fr. I (II), 2. Hinc *τὰ ἀναγκαῖα* sunt *mala*, *quae fatalia sunt* s. *divinitus immittuntur*, *res adversae*, *angustiae* (*Noth*). *ὡς ῥᾷστα τἀναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν* Hel. 261. Ita *ἀναγκαῖος* ad *servi* sortem refertur necessitate quadam fati impositam; v. s. *ἀνάγκη*. *ἕψομαι τοῦ ἀναγκαίου χάριν*, quum tibi serva sim, Hec. 346. *καὶ νῦν τὰ προσταχθέντ' ἀναγκαίως ἔχει, σαίρειν — δόμους* Cycl. 32; cf. Herc. f. 859. Similiter *νῦν δ'*

ἀναγκαίως ἔχει δούλοισιν εἶναι τοῖς σοφοῖσι τῆς τύχης Or. 714. De sorte *mendici*. *ἀναγκαίως ἔχει* (*βίον προσαιτεῖν*) Hel. 519; v. sq. vrs. *Quod fieri oportet*. *ἀναγκαίως ἔχει πατρίδος ἐρᾶν ἅπαντας* Phoen. 361. *ἀναγκαίως ἔχει τὰ πρῶτα λέκτρα — τιμᾶν* Hel. 1415. Hinc *necessarius* (*nöthig*). *λόγους ἀτέρπεις, ἀλλ᾽ ἀναγκαίους κλύειν* El. 293; cf. Phoen. 434. Or. 230. *εἰς κοινὸν λέγειν χρὴ — τίνος ἀναγκαίου πέρι;* Or. 772. Hinc *τὰ ἀναγκαῖα* sunt *res necessariae*. *μόλις ἄν τις αὐτὰ τἀναγκαῖ᾽ ὁρᾶν δύναιτ᾽ ἂν ἑστὼς πολεμίοις ἐναντίος* Suppl. 855. De loco Iph. A. 724 v. s. *καλῶς*. *Necessitudine coniunctus*, *cognatus*. *τοὺς ἀναγκαίους φίλους* Andr. 672. In Alc. 536. *ὀθνεῖος* (*γυνή*), *ἄλλως δ᾽ ἦν ἀναγκαία δόμοις*, pro ambiguitate orationis (vid. *Herm.* ad v. 547), qua Admetus decipit Herculem, *ἀναγκαία* et *ad res domesticas gerendas necessaria* et *necessitudine mihi coniuncta* (cf. v. 538) potest intelligi.

ἀνάγκη verisimilius est originem repetere ab *ἀνάγειν*, quatenus idem significat atque cognatum *ἀνιέναι* (v. *Damm.* s. v. et nos s. *ἱέναι*), quam, unde *Doederl.* Synon. 3, 175 cum *Etymol.* M. p. 95, 50 derivandum esse censet, ab *ἀγκὰς*, *ἐπεὶ τὸ ταῖς ἀγκάλαις κρατούμενον κατὰ δύναμιν ἀφυκτότερον κρατεῖται*. Nam et *ἄγειν* iam habet notionem *cogendi* s. *necessitate subigendi* (vid. s. *ἄγειν* p. 12) et *ἀγκάς* (*ἀγκάλη*, *ἀγκών*, *ἀγκύλη*) demum ex *ἄγειν* eadem ratione factum qua *ἀνάγκη* ex *ἀνάγειν*. Itaque *ἀνάγκη* proprie est *impulsio*, *coactus*, ut Il. ε', 633. Eur. Iph. A. 761. *θεοῦ μαντόσυνοι ἀνάγκαι* [i. e. divinus *instinctus*, qui quasi vim affert hominibus, ut vaticinentur. *Aug. M.*]. *ἀνάγκη σιτοποιός* Hec. 362, *coactus* s. *necessitas parandi cibos*. *δέμας καταλείβειν δεσποτῶν ἀνάγκαις* Andr. 132. Hinc *impressio*, *violentia*, *vis*, cui quis cedere coactus est (*Gewalt*). *εἶδον ἔλαφον — ἀπ᾽ ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν ἀνάγκᾳ* Hec. 92. *σὺ δ᾽ οὐκ ἀνάγκην προσφέρεις πειρωμένη νόσον πυθέσθαι* Hipp. 282. *δύο δ᾽ ἐκ δισσαῖν θνήσκετ᾽ ἀνάγκαιν* Andr. 517. Alia huiusmodi innumera suppeditat Homerus. Praecipue vero *ἀνάγκη* est *vis*, quam natura omnium rerum mater exercet, i. e. *lex naturae*, *quae necessitate quadam omnia complectitur*, qua et res in universo gignuntur atque intereunt et sors ipsa humana regitur (*Naturnothwendigkeit*). Vid. *Matth.* ad Hec. 829. p. 97. extr. et ad Cic. in Catil. 4, 4, 7. Sext. 21, 47. *ἡ γῆ ἀνάγκῃ, κἂν θέλῃ κἂν μὴ θέλῃ, τίκτουσα ποίαν* Cycl. 330. *Ζεύς, εἴτ᾽ ἀνάγκη φύσεος εἴτε νοῦς βροτῶν*, Troad. 886. Memorabilis Anaxagorae sententia. Nam praeceptoris ingenium haec verba Euripidis exprimere a nemine observatum esse miror. V. *Barnes.* et *Matth.* ad l. et s. *ἀνάκτορον*. Hinc *ἀνάγκη* etiam de iis rebus ac condicionibus dicitur, quae, quum ipsa naturae lege contineantur, *ne-*

cessariae sunt nec possunt aliter esse. Gravissimus huius generis locus est in Or. v. 488, ubi, quum Menelaus propter familiare cum Oreste matricida colloquium a Tyndareo vituperatus ita se excusasset, ut *Graecum esse* diceret *cognatum colere*, Tyndareus autem contra monuisset *etiam legibus obtemperare Graecum esse*, Menelaus rursus opponit: *πᾶν τοὐξ ἀνάγκης δοῦλόν ἐστ' ἐν τοῖς σοφοῖς*, *quodcumque necessitati adstrictum inferius est inter sapientes*, i. e. cognatum colere necessitas est et necessitati cedunt sapientes. His luminis aliquid affertur loco vexato Hec. 846 sq. *δεινόν γε, θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπίτνει καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν.* Interpretum farraginem congessit *Matth.* ad h. l. Neque *Herm.* quid sibi velit interpretans: *necessitates per legum diversitatem sunt definitae*, assequor. Melius, sed liberius, *Matth.* in notis mss. *leges et instituta hominum aliud alio tempore necessarium habere iubent.* Nec male *Bernhardus* frater *τὰς ἀνάγκας* haec ipsa esse statuit, *ἃ θνητοῖς συμπίτνει* i. e. *fata.* Ego tamen sic sentio. Polymestor ex amico inimicus et Agamemno ex inimico amicus factus est. Id vero mirum. Nam Polymestor Troianorum socius *naturali* quodam vinculo cum Hecuba coniungebatur, Agamemnon autem et Hecuba *naturali* quodam odio dissidebant: hae sunt *ἀνάγκαι* s. *necessitates.* Tamen rationem invertit *τῶν νόμων* h. e. *moralium legum* auctoritas. Polydoro enim necato a Polymestore abhorret, cum Agamemnone in ulciscenda nece conspirat Hecuba. Quod igitur Menelaus Or. 488 enuntiarat *necessitatem legibus superiorem esse*, id ipsum hic esse secus miratur chorus: necessitas enim hic legibus inferior. Quam explicationem mirifice confirmat et ipse Euripides in eiusdem fabulae v. 797 sqq., ubi Hecuba de Polymestore: *ἔκτεινε — ἀφῆκε πόντιον* (Polydorum) —. *ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι χὠ κείνων κρατῶν νόμος* (cf. v. 802 sqq.), et imprimis etiam Plato in Protag. p. 337, C, ubi Hippias: *ἡγοῦμαι ἐγὼ ὑμᾶς συγγενεῖς τε καὶ οἰκείους καὶ πολίτας ἅπαντας εἶναι φύσει, οὐ νόμῳ· τὸ γὰρ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φύσει συγγενές ἐστιν, ὁ δὲ νόμος τύραννος ὢν τῶν ἀνθρώπων πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται.* Itaque *ἀνάγκη*, ut ap. Plat. *φύσις*, *necessarius* est *rerum ordo* s. *natura*, *necessitas*, *διορίζειν* autem ut simplex *ὁρίζειν disiungere*, *dissolvere:* hic enim sensus: *Der Mensch muss auf Alles gefasst sein: selbst den nothwendigen Zusammenhang der Dinge hebt das moralische Gesetz, das den Feind zum Freunde, den Freund zum Feinde macht.* Similiter iam *Pflugk.* Quodsi quis dictum malit: *necessitudines leges constituunt*, nihil impedio. Certe et Graecis *ἀνάγκη* et Latinis *necessitudo* recte dicitur ea *coniunctio*, quae *necessaria* est ex ordine naturae. Plerum-

quae vero ἀνάγκη est necessitas fatalis res humanas gubernans, fatum. ἀνάγκης τὸ χρεών El. 1301, fati necessitas: v. Seidl. ad l. τὸ τῆς ἀνάγκης δεινόν Troad. 617. κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκας εἶδον Alc. 968. δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύει πλέον Hel. 521, quae festinantius in novissima Hel. ed. correxit Hermannus et loco Tr. 612 et dirae vel saevae ap. Horat. necessitatis immemor. Ita etiam στεῤῥὰ γὰρ ἀνάγκη Hec. 1295. μοχθεῖν βροτοῖσιν ἀνάγκη Hipp. 207; cf. Aeol. fr. XX (XVII), 1. εἴκ' ἀνάγκῃ Teleph. XXV. ὅστις ἀνάγκῃ συγκεχώρηκεν fr. inc. tr. CXX. ὑπ' ἀνάγκας προπίτνουσα προσαιτοῦσ' ἔμολον Suppl. 65. εὖθε δέ με κοιμάσειε — Ἅιδου μέλαινα νύκτερός τ' ἀνάγκα, mors fatalis, Hipp. 1388: ita scripsi ex Flor. 2. Vict. Par. A., ut trimeter prodiret iambicus. Et δέ quidem sententiae ponderi aptissimum. Vulg. εὖθε με. τὸ τῆς ἀνάγκης ζυγόν Licymn. fr. V. ἀνάγκης εἰς ζυγὸν καθέσταμεν Or. 1330. εἰς τἀ ἀνάγκης ζεύγματ' ἐμπεπτώκαμεν Iph. A. 443. Hinc ἀνάγκαι θεῶν sunt fata a diis constituta; vid. Matth. gr. §. 375. σκαιὸν θεῶν ἀνάγκας ἰᾶσθαι θέλειν Dict. fr. VII. οὐκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι Phoen. 1007. τὰς ἐκ θεῶν ἀνάγκας — δεῖ φέρειν ib. 1751. Hinc de qualibet necessitate, qua quid fieri necesse est. ἀνάγκῃ πείθεσθαι Archel. fr. XXXII (XVII). ἀνάγκην προσθείης ἡμῖν θανεῖν Herc. f. 710; cf. Meleag. fr. XXI (XXII), 2. εἰς ἀνάγκην κείμεθα, coacti sumus, sc. θύειν, Iph. T. 620. τὰ πόλλ' ἀνάγκη διαφέρει τολμήματα Aeol. fr. XXIII (VIII), i. e. plerumque necessitas peragit facinora audacia; v. s. διαφέρειν. Corruptissimus locus est Iph. A. 1327 sq. Ζεὺς μελλέσσαν αὔραν ἄλλοις ἄλλαν λαίφεσι χαίρειν, τοῖσι δὲ λύπαν, τοῖσι δ' ἀνάγκαν, τοῖς δ' ἐξορμᾶν, τοῖς δὲ στέλλειν, τοῖσι δὲ μέλλειν. Quibus explicandis lapidem verberant interpretes. Neque Hermanni correctionibus quidquam profectum. Spuria in his non pauca esse aperte declarat inanis verborum tumor ac strepitus. Neque difficile est perspectu eadem manu, cuius tot in hac fabula vestigia apparent, etiam hic verba λύπαν et ἀνάγκαν ad μέλλειν, ἐξορμᾶν et στέλλειν ad λαίφεσι χαίρειν adscripta esse, nisi totum στέλλειν ex μέλλειν corruptum est. His deletis et numerus optimus, Ζεὺς μελλ. αὔραν ἄλλοις | ἄλλαν θνατῶν, λαιφ. χαίρειν, | τοῖσι δὲ μέλλειν, et, si a μελλέσσαν discesseris, etiam sensum. Nam vix est quod moneam ad λαίφεσι χαίρειν cogitandum esse πομπόν. Cet. v. s. ἀλλάσσειν et μελλέσσαν. Hinc solemne est omisso verbo ἀνάγκη, i. e. necesse est, fieri non potest quin —. σφῷ γ' ἀνάγκη παῖδε θανεῖν Hec. 1275. τολμᾶν ἀνάγκη ib. 751. ἀνάγκη πείθεσθαι Archel. fr. XXXII (XVII); cf. Med. 247. 806. Phoen. 923. Herc. f. 1282. El. 1247. μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν Teleph. fr. XXVII

(XVIII). Frequens etiam fortiore sensu πολλὴ ἀνάγκη, nunc interposito pronomine, nunc ἐστί, nunc γε vel δέ particula. Sed magna in vocabulo inserto librorum inconstantia. V. *Elmsl.* ad Med. 981. Itaque artas ad regulas revocare hanc formulam periclitatus est *Herm.* ad S. Trach. 294. Quibus egomet accedere non possum. Et id quidem recte vidit *Porson.* ad Med. 1008, πολλή μ' (σ') ἀνάγκη et πολλή 'στ' ἀνάγκη nullo sensus discrimine usurpari: perspicuum est enim ad hiatum vitandum vel pronomen vel verbum inseri. Horum igitur utrum sit verum, id totum vertitur in codicum auctoritate. Atque tutum pronomen Med. 1013. τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα καὶ δακρυῤῥοεῖς; — πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ. V. *Matth.* ad l. Tutum verbum S. O. C. 293. El. 309. Tr. 294. Sed falsus *Porsonus*, quod ex his arbitrariis ne γε quidem particulam excepit: nam huius peculiaris vis efficit πολλή γ' ἀνάγκη ibi locum habere, ubi quid *valde necesse esse* ***affirmatur***: *omnino s. sane valde necesse est.* Male igitur Phoen. 1668 et *Herm.* l. c. πολλή σ' ἀν. et *Dind.* πολλή 'στ' ἀν.; imo verissimum quod *Matth.* cum optimis plurimisque codd. dedit post *Barn. Valck. Musgr.* ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτέ; — πολλή γ' ἀνάγκη. Nec minus et sensu necessarium et librorum consensu munitum γε in loco Alc. 378, quem leviter tractarunt *Monk.* et *Elmsl.*, σὺ νῦν γενοῦ τοῖσδ' ἀντ' ἐμοῦ μήτηρ τέκνοις — πολλή γ' ἀνάγκη σοῦ γ' ἀπεστερημένοις. V. *Matth.* ad l. et *Herm.* l. c. Denique illud sponte intelligitur, πολλὴ δ' ἀνάγκη usurpari, ubi quid *valde necesse esse* ***opponitur***: *at valde necesse est.* Idque peropportune praebet Flor. 21 in loco Hec. 396, ubi nec verbum, quod poscit *Herm.* l. c., nec γε, quod vulgo interponitur, tolerari potest: Ulixi enim Polyxenae mortem sufficere admonenti *opponit* Hecuba: πολλὴ δ' ἀνάγκη θυγατρὶ συνθανεῖν ἐμέ, *at utique necesse est me una mori.* Hinc ἀνάγκη dicitur de qualibet *vi*, quae deprimit aliquem vel frangit et cui cedere *necesse est: necessitas, inopia, angustiae, miseria* (*Noth*). ἀνάγκας ἱκεσίους λύειν Suppl. 39, quae recte contra *Herm.* defendit *Matthias*, nisi quod interpretari malim: *has supplicum aerumnas:* nam ἀνάγκη ἱκέσιος est i. q. ἀνάγκη τῶν ἱκετῶν. ἥκω δ' ἀνάγκης εἰς τόδε Herc. f. 1281. πόνοι γὰρ καὶ πόνων ἀνάγκαι κρείσσονες κυκλοῦνται Hec. 639. ἐν ἀνάγκαις οὐ κάμνει σύντροφος ὤν Iph. T. 1118. ὠδίνων λόχιαι ἀνάγκαι Bacch. 89, *labores s. dolores partus*, ubi nos quoque *Kindes* ***nöthen***. Corrupta, si quid video, sunt τὰ πανύστατα δ' εἰς ἐμὲ — ἦλθε δόμων πολυπόνοις ἀνάγκαις Or. 1011: nam et subiectum deest et dativus valde incommodus, ne dicam inexplicabilis. Scribo igitur et dispono: τα πανύστατα δ' (*am Ende*) | εἰς ἐμὲ καὶ γεν. ἐμὸν ἦλθε | δόμων

πολύπονος ἀνάγκα. Ita etiam de *periculo* s. *discrimine. ἐν ἁμίλλαισιν ἀνάγκας* Bacch. 552. *Const. M.*

ἄναγνος, impurus. ἄναγνον φρένα Hipp. 1448, *pollutam caede.*

ἀνάδελφος, sine fratre. μόνη —, ἀνάδελφος, ἀπάτωρ Or. 310. *οὐδ' ἐγὼ ἀνάδελφός εἰμι πλὴν ὅσ' οὐχ ὁρῶσά νιν* Iph. T. 613. *στερεῖσα διπτύχων νεανιῶν ἀνάδελφος ἔσται* ib. 475.

ἀναδέσμη, redimiculum, vitta, non *ἀνάδεσμός*, siquidem *Hesych. ἀναδέσμη, μίτρα, ἀνάδημα· οἱ δὲ εἶδος κόσμου ἐπὶ κεφαλῆς.* Secuti *Porson. Elmsl. Matth. Dind. Pflugk.* Med. 978 edentes *δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν δέξεται δύστανος ἄταν (τὸν Ἀΐδα κόσμον).* Cf. v. 949, 1161 et Hipp. 83.

ἀνάδετος, redimitus. πλόκαμον ἀναδέτοις μίτραισιν (mitra capillos redimiens) ἐρρυθμιζόμαν Hec. 923. Cf. Ovid. Ep. 9, 63.

ἀναδέχεσθαι, recipere. λοῦτρ' ἐς Αὖλιν μητρὸς ἀνεδέξω πάρα; Iph. T. 818. V. *Seidl.* ad l.

ἀνάδημα, redimiculum. χρυσέας κόμης ἀνάδημα δέξαι, i. e. *πλεκτὸν στέφανον* (v. 78), Hipp. 83. Adversus metrum El. 882 vulgo legitur *δέξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀναδήματα*, quae v. 871 et 873 sunt *κόμης ἀγάλματα.* Alii aliter coniectarunt; vid. *Matth.* ad l. Et facillimum profecto quod cum *Blomfieldio* ad Aesch. S. c. Th. 740 dedit *Dindorfius ἀνδήματα*, etsi nec *Matthiae* coniecturam *βοστρύχῳ 'ναδήματα* repudiarim.

ἀναδιδόναι, edere, efferre, producere. (οὐρανὸς γαῖά τε) τίκτουσι πάντα κἀνέδωκαν εἰς φάος Melan. fr. VI (XXII), 4.

ἀναδρομή. Hypsip. fr. XIV ex *Hesych. ἀναδρομαί· αὐξήσεις, βλαστήσεις. Εὐριπίδης Ἱκέτισιν, Ὑψιπύλῃ.*

ἀνάθημα, anathema, i. e. *donarium diis repositum, statutum, dedicatum. Suidas: πᾶν τὸ ἀφιερωμένον θεῷ. οἴσω θεῷ ἀνάθημα* Ion. 1381. *ἀνάθημα δῖον παιδός, οὓς (πέπλους) Ἡρακλέης — θεῷ ἤνεγκεν* ib. 1144. Ib. 310 Ion. *τοῦ θεοῦ — δοῦλος εἰμί.* Creus. *ἀνάθημα πόλεως ἤ τινος πραθεὶς ὕπο;* Cf. ib. 177. 108. 1165. Tralate *Θησέως ἀναθήματα νεκροῖς* Suppl. 983. *παῖδες χρηστοὶ — τοῖς τεκοῦσι ἀνάθημα βιότου* Meleagr. fr. XI (XIII), 5; v. *Iacobs.* ad anthol. Palat. p. 104, nr. 227.

ἀναθρεῖν, dispicere. ἰδοῦ με κἀνάθρησον, οἷ' ἔχω κακά Hec. 808.

ἀναθρώσκειν, v. s. *ἀνά*, 2.

ἀναίδειᾰ, impudentia (v. s. *αἰδώς*). *ἡ μεγίστη τῶν — νόσων πασῶν, ἀναίδεια* Med. 472. *ἦν χρῆν ταπεινὴν — ἐλθεῖν, τὸ σῶφρον τῆς ἀναιδείας πλέον ἔχουσαν ἐπὶ τοῖς πρόσθεν ἡμαρτημένοις* Troad. 1027. *ἔχει τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, ἀλλ' εὐλάβειαν* Herc. f. 165. *ἄνοικτος καὶ*

ἀναιδείᾳ — φίλος Tread. 783. Ita c. *Harl.* favente Havn. *Matth.* et *Dind.* pro *ἀναιδείας*. De sensu v. *Matth.* *τὸ γῆρας ὡς ἀναιδείας πλέον* Alc. 730. *εἰς ἄντρον κοίτας — με — ἄγες ἀναιδείᾳ* Ion. 895, *impudenter*; vid. *Matth.* gr. §. 400. De ultimae syll. correptione v. s. *ἄνοια*.

ἀναιδής, *impudens*, *inverecundus*. *βλέφαρα πρὸς τἀναιδὲς* (i. e. *ἀναιδείαν*) *ἀγαγών* Iph. A. 379. *κακὴ γὰρ αἰδώς, ἔνθα τἀναιδὲς κρατεῖ*, fr. dub. XXII. *ἥδ'* (Alcestis) *οὐκ ἀναιδής· τήνδ' ἐφεῦρες ἄφρονα* Alc. 731, ut ib. 697, *ἀναιδῶς διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν*. *ἐξ ἀναιδοῦς φάρυγος ὠθήσει κρέα* Cycl. 588, de Cyclopis homines *sine pudore* comedentis faucibus.

ἀναίθειν, *succendere*, *accendere*. *πῦρ ἀναίθων* Cycl. 330.

ἀναιθύσσειν i. q. *ἀναίθειν*. *ἀναιθύσσων φλόγα* Tread. 314.

ἀναίμακτος, *incruentatus*. *μὴ — οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα* Phoen. 271. *incruentus*. *οὐδ' ἀναιμάκτῳ χερὶ ἥξω πρὸς οἴκους* Rhes. 222.

ἄναιμος, *incruentus*. *πολλοὺς — βροντῆς πνεῦμ' ἄναιμον ὤλεσεν* Phaëth. fr. VI. p. 270 (fr. inc. CXXXVII). Vid. *Plutarch.* Sympos. p. 666, C, ap. *Matth.* ad h. l. p. 269.

ἀναίνεσθαι *Buttm.* lexil. I. p. 274 et gr. II. p. 76 ducit ab *αν* — ne et — verborum terminatione — *αινω*. Quae derivatio, si *ἠνηνάμην*, *ἀνήνηται*, *ἀνήνασθαι* verae ac tutae formae sunt, in controversiam vocari nequit. Ut vero *ἀνηνόμην* formam omittam, quam a grammaticis excogitatam esse nequaquam contenderim, num quis in tanta fluctuatione scripturae *αι* et *η* pro certo affirmare ausit non *ἀναίνασθαι*, sed *ἀνήνασθαι*, non *ἠναινάμην* vel *ἠνηνάμην*, sed *ἀνηνάμην* constanter scribendum esse? Accedit quod nemo non valde gravabitur etymologiam egregie probabilem et ultro quasi se offerentem repudiare, qua *ἀναίνομαι* ex *ἀνα* (v. s. *ἀνά*, 3.) et *αἰνέω* vel *αἴνω* (v. s. *αἶσα*) compositum ad amussim respondeat Latinis vocabulis *reprobare*, *renuere*, *negare* (i. e. *ne aiere*). Atque hanc in sententiam et *Matthiam* video inclinantem gr. p. 388 et ipsum *Buttmannum* lex. II. p. 113 et 272. Adhuc igitur res integra, nec nisi omnibus verbi formis religiose exploratis et ad obrussam quasi exactis controversia dirimi poterit. Qua in re utinam facem praeferret *Lobeckii* admiranda diligentia. *Reprobare*, *renuere*, *recusare*. *οὐκ ἀναίνομαι ἀδέλφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη* Or. 221; cf. Herc. f. 1400. Cum *accus.* *respuere*, *repudiare*, *denegare*. *οὐκ ἀναίνομαι θεράπευμα τέκνων* Herc. f. 632. *τί μ' ἀναίνῃ; τί με φεύγεις;* Bacch. 533. *ἀναίνεται λέκτρα κοὐ ψαύει γάμων* Hipp. 14, ut Med. 237. *οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν*, ubi male quidam interpretantur *abdicare*; nam aliud est quam *ἀπαλλαγαί* 236. V. *Pflugk.* ad l.

ἀναίνομαι γυναῖκας οὖσα παρθένος, ἀναίνομαι δὲ Κάστορ', ᾧ — ἔμ' ἐμνήστευεν El. 311 sq., *aversor coetum mulierum*, *aversor Castoris coniugium*; vid. *Matth.* ad h. l. meliorem illorum interpretem quam *Seidlerum*. ὅστις εὐγενὴς βροτῶν φέρει τὰ θεῶν γε πτώματ', οὐδ' ἀναίνεται, Herc. f. 1228, *reluctatur*. Hinc omnino *aversum s. alienum esse* ab aliqua re, *improbare*, *moleste ferre*, *pigere*: v. *Herm.* ad Bacch. 248. Cum participio, ut ἄχθεσθαι, ἀγανακτεῖν (*Matth.* gr. §. 555). θανοῦσα δ' οὐκ ἀναίνομαι Iph. A. 1503. εὖ δράσας δ' οὐκ ἀναίνομαι Herc. f. 1235; vid. *Matth.* ad l. In suspicione est locus Bacch. 251. Τειρεσίαν ὁρῶ πατέρα τε μητρὸς τῆς ἐμῆς — νάρθηκι βακχεύοντ'· ἀναίνομαι — τὸ γῆρας ὑμῶν εἰσορῶν νοῦν οὐκ ἔχον. Quae quamvis cum *Hermanno* defendi possint, tamen ea insigniter languere nemo credo infitiabitur. Quid vero quod in optimis codd. est βακχεύοντας (v. *Matth.*)? Scribo ergo βακχεύοντας· αἰνοῦμαι (gl. ἀναίνομαι), πάτερ, τὸ γῆρας —, id ut sit acerbe dictum et insolentiae Penthei conveniens. [Scilicet αἰνοῦμαι esset plane quod nos *das lobe ich mir*. An mavis κἰνῶ μέν? Vulgatae certe pertaesum est. Languidum etiam ἀναινόμεσθαι Herc. f. 1124. Ubi vide ne sit scribendum ἀνιώμεσθα; nisi supplere vis ὀλθεῖς. *Const. M.*]

ἀναίρειν, *attollere*. *Med.* Ἕως λευκὸν ὄμμ' ἀναίρεται El. 102, *oculum suum attollit*, quatenus adscendit coelum. V. *Matth.* gr. p. 1094 et s. ἀμφιβάλλειν.

ἀναιρεῖν, *sursum tollere*, *excipere*. *Med.* ἀδελφὸν οὔτ' ἀνειλόμην χεροῖν etc. Iph. T. 373, *habe ich nicht zu mir auf meine Arme genommen*. Quam *Tyrwhitti* emendationem mirum est a *Seidlero* repudiatam esse, licet recte perspexerit loci sententiam. V. *Matth.* ad l. Ita etiam ἤδη κάμνονθ' ἑρμίαν τείνων μέ τις ἀνείλετο Hel. 1632, ut in *act.* Hel. 1233. ναῦταί σφ' ἀνεῖλον. Hinc ii, qui in proelio navali perierunt, dicuntur ἀναιρεῖσθαι, i. e. *excipi* ad sepulturam, unde in universum transfertur ad eos, qui in acie ceciderunt. ἀναιρεῖσθαι νεκροὺς Suppl. 471. πατέρων ἀρίστων σώμαθ' ὧν ἀνειλόμην ib. 1166. V. *Stallb.* ad Plat. Rep. X. p. 357. Tralate ταῦτ' ἀφέντες οἱ κακοὶ πολέμους ἀναιρούμεσθα Suppl. 492, *excipimus s. suscipimus* bella, i. e. *amplectimur*, *consectamur*; vid. s. αἱρεῖν p. 77. *Tollere* sc. e conspectu, i. e. *auferre*, *extinguere*, *perdere*. σὲ μὲν ἡμετέρα ψῆφος ἀναιρεῖ Andr. 518. ἐκ βάθρων γὰρ πᾶς ἀνῄρησαι φίλοις El. 608. Denique ἀναιρεῖν solemne est de oraculis, quia ex alto emergebat s. *tollebatur* dei vox. Hinc omnino est *oraculum edere*, *vaticinari*. Κάλχας ἀνεῖλεν — Ἰφιγένειαν θῦσαι Iph. A. 90. V. *Stallb.* ad Plat. Rep. VII. p. 161.

ἀναίρεσις, *sepultura* (v. s. *ἀναιρεῖν*). *οὐδ' ἀναίρεσιν* (*τῶν νεκρῶν*) *δοῦναι θέλουσι* Suppl. 18. Hinc *φυλάσσειν ὀστέων ἀναίρεσιν*, *ossa collecta*, Or. 404.

ἀναΐσσειν, v. s. *ἀνάσσειν*.

ἀναίσχυντος, *impudens* (*unverschämt*). *ὦ — Αἰδὼς, εἴθε — τἀναίσχυντον ἐξῄρου φρενῶν* Hipp. fr. IV(III), 2. *τὸ ἀναίσχυντον τί δεῖ ψευδῆ λέγοντα προσλαβεῖν τῇ συμφορᾷ*; Iph. A. 1144. *σῆς ἀναισχύντου φρενός* ib. 327, ut ib. 329. *οὐκ ἀναισχύντου τόδε* (sc. *τἀμὰ φυλάσσειν*); *τῆς ἀναισχύντου βορᾶς* Cycl. 415; cf. v. 588.

ἀναίτιος, *innocens*, *culpa vacuus* (*unschuldig*). *οὐδὲν κακῶσαι τοὺς ἀναιτίους θέλω* Herc. f. 1162. *ἀναίτιος ἔγωγε πάντων* Rhes. 828. *Innocuus*, *innoxius* (*schuldlos*). *ἀναίτιος καὶ ξένοις εἶναι θέλω* Med. 730.

ἀνακαίειν, *accendere*. *ἀνέκαυσε πῦρ* Cycl. 382.

ἀνακαλεῖν, *evocare*, *excitare*. *τὸν θανόντα γ' ἀνακαλεῖ μάτην πόσιν* Herc. f. 717. *Invocare*, *inclamare*, i. e. *vocare intentiore* (*ἄνα*) *voce*. *ἀνακαλεῖς τίνα με τίνα βοάν*; Herc. f. 910; v. *Matth.* gr. p. 940, not. 3. *πόθεν δ' ὁ κέλαδος ἄνα μ' ἐκάλεσεν Εὐίου*; Bacch. 579. *ὦ θεοὶ — τί τοὺς θεοὺς ἀνακαλεῖς*; Iph. T. 780; cf. Phoen. 611. *ὦ κασίγνηται — τί ταύτας ἀνακαλεῖς*; ib. 620. *ἀνακάλει Λέρνης· ὕδωρ* ib. 616. *ἀνακαλεῖ δεξιὰς, πίστιν μεγίστην*, Med. 21, *intenta voce testatur dextras* sibi datas. V. s. *δεξιός*. *ὦ θεοί· κακοὺς μὲν ἀνακαλῶ τοὺς συμμάχους* Troad. 469, ubi poeta consulto *activum* usurpasse videtur: nam *ἔχει τι σχῆμα κικλήσκειν θεούς*, *nomina deorum proloqui*, ib. 470. Sic etiam *τί τοὺς θεοὺς καλῶ; καὶ πρὶν γὰρ οὐκ ἤκουσαν ἀνακαλούμενοι* ib. 1281; cf. Hel. 972. *μυκᾶται Κῆρας ἀνακαλῶν τὰς Ταρτάρου* Herc. f. 870. *χωρεῖ ἀνακαλοῦσα Βάκχιον* Bacch. 1143. At *Βρόμιον ἀνακαλούμεναι θεόν* ib. 446, *ad se vocantes*. Tenue enim inter activum et medium discrimen illud est, quod activum nil nisi *actum* clamandi denotat, medium vero simul *modum consiliumque* clamandi indicat atque de eo dicitur, qui *sibi* vel in rem *suam* vel ad opem *sibi* ferendam aliquem inclamat. Itaque *medium* est *invocare*, *implorare*, *obtestari*. V. s. *ἀφιδρύειν*. *κεκλημένους μὲν ἀνακαλούμεθ' αὖ θεούς*, *subsidium deorum imploramus*, Suppl. 626. *Clamare*, i. e. *intenta voce edere* (*ausstossen*). *τίνα — στοναχὰν — ἀνακαλέσωμαι —*; Phoen. 1506, *quod suspirium ex pectore meo traham*.

ἀνακαλύπτειν, *revelare*, *retegere*. *μῶν τρέσας οὐκ ἀνακαλύψω βλέφαρον*, tamquam facinoris conscius, Iph. A. 321. *τί μου* (scelere polluti) *κρᾶτ' ἀνεκάλυψας ἡλίῳ*; Herc. f. 1231. *ἀνακάλυπτ', ὦ κασίγνητον κάρα, ἐκ δακρύων τ' ἄπελθε* Or. 294, ubi sumunt pro *ἀνακαλύπτου*; v. *Matth.* gr. p. 1106, 2. Quod etsi ferri posset, tamen non

placet Orestem *caput* sororis alloqui, quod ipsum iubet detegere. *Reiskius* non male ἀνακάλυπτου κασίγν. κάρα. Sed gloss. Aug. 1. ἀποσκέπασον, unde legere malim ἀνακάλυψον κασ. κάρα. V. Schol. ad h. v. et Herc. f. v. 1198 sqq. 1226. Tralate ἀνακαλύψω λόγους κοὐκέτι — χρήσόμεσθ' αἰνίγμασιν Iph. A. 1146, i. e. *aperte loquar.*

ἀνακεῖσθαι, *repositum esse* (*vorliegen, sich vorfinden — befinden*). μηθ' (ἔλθοιμι) ὅθι θύρσον μνῆμ' ἀνάκειται, Bacch. 134, i. q. ὅθι θύρσον μνημονεύεται vel μνῆμά ἐστιν. Imprimis etiam dicitur de donariis (ἀναθήμασι) deo *repositis* et consecratis. Hinc ἀνακεῖσθαί τινι est *alicui addictum esse, penes aliquem esse.* Ita Bacch. 932. σὺ κόσμει· σοὶ γὰρ ἀνακείμεσθα δή.

ἀνακέλαδος, *strepitus.* φυλασσομένα στόματος ἀνακέλαδον Or. 185. V. s. ἀνά, 2.

ἀνακιρνάναι, *commiscere. Med.* χρῆν μετρίας εἰς ἀλλήλους φιλίας θνατοὺς ἀνακίρνασθαι Hipp. 254, *mediocres*, i. e. *laxas inter se invicem amicitias commiscere s. contrahere debebant homines.* Plut. T. II. p. 95. E. χρὴ μετρίαν εἰς ἀλλήλους φιλίαν θνατοὺς ἀντείνασθαι. Cic. Lael. c. 13. quibusdam, quos audio sapientes habitos in Graecia, placuisse opinor mirabilia quaedam, — fugiendas esse nimias amicitias —; alienis nimis implicari molestum esse; commodissimum esse quam laxissimas habenas habere amicitiae. Cf. *Porson.* ad Med. 138.

ἀνακλάζειν, *exclamare.* μέγα ἀνέκλαγον Iph. A. 1062.

ἀνακλᾶν, *recurvare.* ὤμοις — ἀνακλάσας δέρην Or. 1471.

ἀνακομίζειν, *reportare. Med.* πρόσωθέν ποθεν ἀνακομίζομαι τύχαν δαιμόνων ἀμπλακίαισι τῶν πάροιθέν τινος Hipp. 831, tamquam hereditate relictum accipio.

ἀνακουφίζειν, *sublevare, erigere.* βούλει θἀγὼ σου κἀνακουφίσω δέμας; Or. 218. ἐν κακοῖς ὧν ᾐσθόμην σου κἀνεκουφίσθην δέμας, *levatus s. recreatus sum*, Hipp. 1392.

ἀνακρεμαννύναι, *suspendere.* πέλταν πρὸς Ἀθάνας περικίοσιν ἀγκρέμασας θαλάμοις Erecht. fr. XIII(VI), 7.

ἀνάκτορον nemo non ducit ab ἀνάσσειν. Nec falso. Quum enim ἀνάκτορον nil sit nisi *domus* ἀνάκτορος, ἀνάκτωρ vero (s. v.) non tantum de *rege*, sed etiam de *deo* dicatur, ἀνάκτορον est locus, ubi deus ἀνάσσει, i. e. ubi animus divinus, qui regnat in universo, quasi spirat et in animos hominum precantium penetrat. Hinc proprie ut ἄδυτον *interna* templorum *pars* esse videtur, *penetrale*, abs quo profani ac vulgus arceantur. Imprimis huc pertinet *Soph.* fr. inc. XXXVIII, 4. ἢ τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον, ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον, *arcanum.* Apud Euripidem quoque de ea templi parte dicitur,

in qua oracula eduntur. κατὰ σὸν ἐν δάφναις ἀνάκτορον θυηπολῶ (Cassandra) Troad. 330. Hinc omnino *delubrum, templum* est (*Heiligthum*). ἔρχεται δ' ἀνακτόρων κρηπῖδος ἐντὸς, ὡς πάρος χρηστηρίων εὔξαιτο Φοίβῳ Andr. 1112. σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει ἄῤῥητ' ἔσωθεν τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς Iph. T. 41. ἔκτος θυοδόκων ἀνακτόρων Andr. 1158. Et quidem ad templum universe denotandum pluralem usurpasse videntur Graeci, ut quod e pluribus partibus a deo incultis constaret. Ita δόμων πάροικον Θέτιδος εἰς ἀνάκτορον Andr. 43: nam βωμός intelligitur. At Θέτιδος δάπεδον καὶ ἀνάκτορα θάσσεις ib. 117 et ἐξανίστω τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς ib. 380: intelligitur enim omnino ναός; cf. v. 161 sq. Sic etiam εἴσω δόμων — τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς Iph. T. 66; cf. 635. τῶνδ' ἀνακτόρων ἄπο Suppl. 88. θεῶν ἀνάκτορα Rhes. 516; cf. Troad. 15. 85. Ion. 55. 1224. Iam si ἀνάκτορον vocem maxime in Andromacha, Troadibus et Iph. Taurica fabulis usurpatam esse ab Euripide invenimus, non sine causa concludat aliquis has fabulas eo fere tempore conscriptas esse, quo iuvenilis Euripidis animus novis quibusdam Anaxagorae magistri de dei natura sententiis recens adhuc imbutus fuerit. Iuvenis est enim quod animo arridet quavis occasione in medium proferre. Et quidem placuit Anaxagorae ipsam naturam seu universum deum esse, cuius quum omnia, quae cernerentur, plena essent, tum luci praecipue ac templa. Cf. *Reinhold.* hist. phil. I. p. 46 sq. et 56. Cic. leg. 2, 11. Accedit quod hoc idem Anaxagorae placitum ab Euripide diserte repetitur in iisdem Troadibus v. 886. Obiter autem monemus illam de ipsa dei praesentia opinionem in mysteriis potissimum invaluisse. Hinc Cereris Eleusiniae templum κατ' ἐξοχήν dictum ἀνάκτορον. V. *Markl.* ad Suppl. 88. *Lobeck.* Aglaoph. I. p. 59 sqq. et *Hesych.* s. ἀνακτοτελέσται et ἀνάκτορον.

ἀνάκτωρ, *rector*, *rex*. ὦ μέγας ἐμοί ποτ' ὢν ἀνάκτωρ πόλεως Troad. 1217. πόντου ἀνάκτωρ Ποσειδῶν Iph. T. 1414. *Hesych.* ἀνάκτωρ· θεός. βασιλεύς.

ἀνακυκλεῖν, *revolvere.* αὖθίς μ' ἐς ὀρθὸν στῆσον (cf. v. 218), ἀνακύκλει δέμας Or. 231. *Schol.* ἀνακλινεῖ, ἀνόρθου, ἔξεγειρε· συμβαίνει γὰρ τὸ κείμενον κυκλοτερῆ τὴν ἀνάπαυσιν ἔχειν. Aug. D. ἀνάστασιν ποιεῖσθαι, quocum consentiens *Hesychius*: ἀνόρθου. Alter *schol.* στρέφε τὸ δέμας. Nihil horum vel verbo vel rei accommodatum. Incommodissima omnino vox hoc ἀνακύκλει, quam si quis interpretandam susceperit ipse credo ἀνακυκληθείς ad finem numquam perveniet. Duo in promptu sunt. Est enim scribere ἀνακύπτει δέμας, i. e. *emergit* s. *vires recuperat corpus*: quam ad scripturam eximie quadrat Electrae responsio: ἦ κἀπὶ γαίας ἁρμόσαι πόδας θέλεις. Est etiam scribere

ἀνακλινθὲν δέμας: cui scripturae favet v. 227; nec non probabile syllaba *θὲν* propter sequentis syllabae similitudinem praetermissa κλι pro compendio habitum et in κυκλει dilatatum esse. *Const. M.*

ἀνακύπτειν, *caput excitare*, *suspicere*. *πρὸς αὐτὸν τὸν Δί᾽ ἀνακεκύφαμεν καὶ τἄστρα — δέρκομαι* Cycl. 211.

ἀναλαλάζειν, *clamorem extollere* (*aufjauchzen*). *ἐγὼ δ᾽ ἀνηλάλαξα* (ob victoriam) *κἀνωρχησάμην* Suppl. 719. *στρατὸς ἀνηλάλαξε* Phoen. 1404. V. s. *ἀλαλάζειν*.

ἀναλαμβάνειν, *recipere*, *recuperare*. *ἀπολέσας κακὸν λέχος ἀναλαβεῖν θέλεις* Iph. A. 390. *τὸν ἀρχαῖον φίλον Διόνυσον ἀνάλαβε* Cycl. 435. *εἰ — ἀναλαβεῖν ἔμελλε φῶς*, *reviviscere*, Or. 292. Vulg. *ἤμελλε*; v. *Brunck*. ad Soph. Phil. 1245. *Excipere*. *Μενελέων — ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφους* Or. 1531 [Schol. Gu. *εἴσω ξίφους, ἤγουν πολέμου, τουτέστιν εἰς πόλεμον*. Habeat haec sibi scholiasta. Nobis portentum locutionis *εἴσω ξίφους*. Verum non procul. Vict. Aug. D. *ξίφος*. Hinc lego: *Μενέλεω — ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφος*. *Const. M.*]. *Suscipere*. *ἀναλαβοῦσα τὰς ἐμὰς τύχας* Heracl. 1005, quod dictum est plane ut *ἀναλαβεῖν πρόσωπον*, *partes suscipere*. Magna enim editorum inconsiderantia, qui quod *Reiskius* temere correxerat *ἂν λαβοῦσα* arriperent ad unum omnes. *Retractare* (*zurücknehmen*), *rescindere*, *corrigere*. *τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἁμαρτίας* Ion. 426. Cf. Soph. Phil. 1249.

ἀνάλγητος, *durus*, *immisericors*, *immitis*. Ita Hipp. 1386 vocatur *πάθος*; vid. *Matth.* et *Monk.* ad l. Simile Homericum *λᾶας ἀναιδής* et *dolor* ap. Senecam *immitis*.

ἀναλίσκειν, *delere*, *conficere*, *interficere*. *κἂν ἀναλίσκῃς ξένους τοιούσδε* Iph. T. 337. Crebrior apud Euripidem per omnia tempora vetustior forma

ἀναλοῦν, quae utrum in praeteritis augeatur necne, magna est et librorum fluctuatio et grammaticorum dissensio. De origine et sensu liquet. Nempe stirps est *ἔλω* (v. s. *ἱέναι*), quod ex *ἕω* factum ut *ἄλω*, *ἅλλομαι* ex *ἄω*. Inde partim *ἴλλω*, partim *εἴλω εἰλέω εἰλύω*, partim (*ἕλω*) *εἷλον* (*ἁλόω*) *ἁλίσκομαι*. Quorum omnium communis notio *agitandi* ac *premendi*, nisi quod aspiratae formae fortiorem, ut solent, vel *comprimendi comprehendendi capiendi* vel *opprimendi perdendi caedendi* vim receperunt (v. nos p. 26. 29. 70). Atqui in *ἀν-αλοῦν* novum accedit robur particula *ἄνα* (s. v.), cui in talibus ad amussim respondet nostrum *ver* —. Itaque *ἀναλοῦν* est *disperdere*, *delere*, *extinguere*, *conficere*, *consumere*, *verderben*, *vertilgen*, *verschwenden*. *Φρύγας ἀνάλωσαν δορί* El. 681. Ita Flor. 1. 2. Brub. Cant. seqq. *Seidl.* *Matth.* *Dind.* Vulg. *ἀνήλωσαν*. Nihil varietatis in his: *στρα-*

τὸν — ἀναλῶσαι δορὶ Rhes. 58. πόλις ἀναλώθη Φρύγων Andr. 456. εἰς τοῦθ' ὃ φεύγω νῦν ἀναλωθήσομαι Hipp. 506, *delapsa peribo.* εἰ τοὺς λελειμμένους — δαῖτ' ἀναλώσεις πικράν Cycl. 307. πᾶν ἀνάλωται δέμας τραυμάτων ὑπ' ἀγρίων Andr. 1155. ἀνάλωμ' ἀναλωθέν Suppl. 776; v. s. ἀνάλωμα. ἀναλώσαντες αἰσχύναις δόμον Herc. f. 1423, *domo eversa s. prostrata.* μέγ' ἀναλώσας ψυχῆς μόριον Τροίαν εἷλον Andr. 542, *magna vitae parte consumta.* ἀνάλωται χρόνος οὑν μέσῳ μάτην Phoen. 591. λόγους ἀναλοῖς Med. 325, ubi Latini minus graviter *tempus, verba perdere.* Similiter ἡ θανοῦσ' ἀνάλωσεν γυνὴ λόγων ἐλέγχους Hipp. 1336, *argumenta consumsit* (*aufwenden*). Haec Euripides. Quem vides auctam formam repudiasse. Nec ea reliquis poetis placuit. Nusquam certe apud Aeschylum obvia. Sophoclis autem unicum in Aiace exemplum 1049 optimo iure prae tot ex Attica poesi contrariis spreverunt *Brunckius Erfurdtius Lobeckius Dindorfius* ἀνάλωσας e duobus codicibus scribentes. Recedit pedetentim soluta oratio. Thucydides quidem, etsi longe praeoptat augmenti omissionem, tamen adiecit 2, 13. 3, 81 (v. *Poppo.* ad Thuc. T. I. p. 226. *Krueger.* ad Dion. p. 446). Saepius, si non semper, apud Xenophontem invenitur aucta forma (v. *Poppo.* ad Cyrop. 1, 4, 5). Quocum fere concordat Plato. Denique in omnibus decem oratoribus vix ullum non auctae formae certum exemplum reperiri, sed plerisque locis vel omnes vel plurimos et optimos libros auctam tueri testis est *Benseler.* ad Isocr. Areop. p. 133 sq. (cf. *Bremi.* ad Dem. Chers. p. 221 et ap. *Schaef.* app. Dem. I. p. 497. *Lobeck.* ad Ai. p. 433). Turpis igitur quum aliorum fuit tum *Valckenarii* error ad Phoen. 591, quum formam non auctam solam ab Atticis ac semper usurpatam esse contenderet (v. *Matth.* gr. §. 166. not. 2. *Goettling.* ad Theod. p. 221). Sed non levius etiamnunc errant qui promiscuum utriusque formae usum fuisse recte quidem statuunt, at omissionem augmenti vulgaris linguae propriam opinantur. Quam *Hermanni* quoque opinionem esse non crederem, nisi claris verbis scriptum legerem ad Soph. Ai. 1028. Id vero falsum esse et usus docet et ratio. Euripides quidem, etsi ad cothurnum Sophocleum non assurgat, humiliora tamen sectatus esse ab eodem *Hermanno* l. c. permire dicitur. Fuit enim poeta, qui id cum aliis poetis commune habuit, ut gravioribus et exquisitioribus verbis formisque uteretur, illud vero e Sophistarum disciplina praecipuum attulerat, ut orationis nitori et elegantiae maximam, quin maiorem fere quam sententiarum ac morum gravitati, operam navaret (cf. *Bernhardy.* Synt. p. 13). An etiam Thucydides, quo nemo post Euripidem magis forma illa non aucta oblectabatur, humiliori sermoni studuit? Accedit quod grandior ac plenior

vocabulorum sonus, qualis eorum imprimis est qui ᾱ habent pro η, non tenui et vulgari sermoni convenit, sed sublimiori orationi, maxime poesi. Neque aliud quidquam spectantes et Euripides et reliqui poetae Attici toties sese in epicam, praesertim Doricam, dialectum insinuarunt, nisi ut vocabula grandisona cothurno suo accommodatiora sibi excerperent (v. p. 55). Quapropter clarum puto formas non auctas ἀνάλωσα ἀναλώθην ἀνάλωκα ἀνάλωμαι utpote gravius ac plenius sonantes sublimioris potius dictionis fuisse, quippe quas ii potissimum frequentarint, qui sublimiore dicendi genere utuntur, Thucydides et tragici, contra auctas formas ἀνήλωσα ἀνήλωκα etc. tum quotidianum ac popularem sermonem, ut oratorum, tum simpliciorem ac subtiliorem orationem, ut Platonis et Xenophontis, deinde omnino seriorem aetatem sibi sumsisse. Idque dudum ostenderat *Matth.* gr. p. 380, quem falli praeceps erat cogitatio *Popponis* ad Thuc. T. VII. p. 540. Quod si causam quaesieris, cur in ἀναλοῦν saepe augmentum omiserint Graeci, recte quidem ad syllabae radicalis productionem quaestionem illam revocavit *Valcken.* ad Phoen. l. c., sed quod augmenti capacem non esse vocalem productam diceret, in eo summum virum peccasse docent ἀθλέω — ἤθλησα, ἀΐσσω — ἤϊξα, alia (v. *Matth.* gr. l. c.). Imo sic arbitrandum, Graecos, ut in verbis ab ω η ου et nonnullis ab ει ευ οι incipientibus, quum prima iam satis aucta esset, augmentum non desiderarent, sic etiam in ἀνᾱλοῦν propter alpha literae productionem augmento facile caruisse (cf. *Buttm.* lex. II. p. 129, 3) et pro suo quemque dicendi genere vel auctam vel non auctam formam adhibuisse. Et productionis quidem causam hanc esse existimo. Est enim inter praestantissimas linguae Graecae virtutes haec a grammaticis parum adhuc vel cognita vel considerata, ut aucta notione augeatur forma. Quod augendi genus triplex est. Aut enim ipsa vox per se simplicior una pluribusve literis vel a fronte vel in medio vel in fine adiectis dilatatur: quod genus praeclare tetigit primus quod sciam *Thiersch.* gr. §. 123. not., nec dissimilia quae in Exc. ad Soph. O. C. subtiliter disseruit *Wunderus* (v. nos p. 38 et 41): aut spiritus lenis aspiratur: qua de re saepe a nobis dictum, ut p. 26. 29. 75. 144 sq. 146: aut denique syllaba brevis producitur, quod subtilius productionis genus omnes per linguas latissime patere facile observabunt ingeniosiores grammatici, estque haec lex, qua omnis et accentuum et quantitatis seu temporum doctrina nititur: quem locum et nos attigimus p. 45. 63. 149 et *Buttm.* lex. II. p. 165, 4. Huc pertinet etiam ἀνᾱλοῦν. Videlicet ἁλοῦν (ἁλίσκεσθαι), quoad leviorem *comprimendi* et *capiendi* vim haberet, constanter corripiebatur — quod enim vulgo excipiunt ἄψῑσι λι-

νου ἀλόντε Il. ε', 487 dudum scribi debebat ἀψ. λίνοιο ἁλόντε —; ubi vero cum ἄνα compositum graviorem opprimendi ac perdendi vim receperat, fieri non potuit quin gravius et maiore cum affectu pronuntiatum sponte produceretur: est enim proprium pronuntiationis, ut, quod leniter efferat, corripiat, quod graviter, producat. *Const. M.*

ἀναλύειν, exsolvere. ἱκετεύω σε — ἄνα μοι τέκνα λῦσαι φθιμένων νεκύων Suppl. 44. Quae recte explicuit *Matth.* Medii subtilis usus: λύω enim, si quae *solvo alii* ceduntur (*reddo, restituo*); λύομαι, si quae solvo mihi ipsi ceduntur seu in *meam* reflectuntur possessionem (*redimo, libero, recipio, potior*). Etiam hic mortuis solutis potiri iubetur Aethra, ut matribus (μοι) eos restituat. V. *A. Matth.* ad l. et gr. p. 1094. *C. Matth.* Qu. Soph. p. 95, et s. ἀφιδρύειν. [Sed metrum laborare nemone vidit? Illico scribe: ἄνα μοι τέκν' ἀναλῦσαι φθιμένων | νεκύων. *Const. M.*]

ἀνάλωμα. σκαιόν γε τἀνάλωμα τῆς γλώσσης (*Schwatzerei*) τόδε, φόβους πονηροὺς καὶ κενοὺς δεδοικέναι Suppl. 547; v. *Matth.* ad l. τοῦτο μόνον βροτοῖς οὐκ ἔστι τἀνάλωμ' ἀναλωθὲν λαβεῖν, ψυχὴν βροτείαν ib. 776, *id unum semel consumtum s. perditum recipere non licet*; v. *Barnes.* ad l.

ἀναμένειν, restare, manere, exspectare. ὄλβιον σκῆπτρον ἀναμένει (σε) πατρός Ion. 578. αὐτὸν ἐλπὶς ἀναμένει Andr. 445. ποῦς χρυσοβόστρυχος φιλεῖ γεραιὰς θυραίας ἀναμένειν κευφίσματα Phoen. 855. φόνια λουτρά σ' ἀναμένει Hec. 1281. Similiter λύχνα δ' ἀμμένει δάϊα τὸν χρόα Cycl. 512. mel. Sic enim optime pro ἀμμένει rescripserunt *Reisk.* et *Dindorf.* Idque et Vict. habet et corrupte quidem scriptum (ἀμμένει) Par. G. (ἀμμεί) Flor. 1. 2. Ita etiam τοιγάρ σ' ἀγῶνες ἀναμένουσι Bacch. 962. Dicitur etiam de actionibus, quas *exspectas* (*abwartest*) i. e. *non statim perficis, differs.* ἀνάμεινον φασγάνου τομάς Or. 1101.

ἀναμετρεῖσθαι, remetiri, repetere. μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά Ion. 250. τί τἄδ' ἐμοὶ ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; Or. 14. *Admetiri, emetiri* (Cic. Brut. 4), *tribuere, praestare* (*zumessen*). εἰς θυμόφθορον ἀναμετρουμένη δάκρυ Iph. T. 346. *Permetiri, perpendere, reputare* (*ermessen*). ἀναμετρούμενος τὰ τοῦ πατρὸς γενναῖον ὠφελεῖ τρόπον Temen. fr. XIII, 4. πονηροῖς κανόσιν ἀναμετρούμενος τὸ σῶφρον El. 52, *ponderans.* ἐν συμμάχοις ἀνεμετρησάμην φρένας τὰς σάς, ὅσον μοι πῆμα δυσμενής τ' ἔφυς Ion. 1271.

ἀναμιγνύναι, permiscere. Κάδμου παισὶν ἀναμεμιγμένα (mulieres Thebanae) — ἧνται πέτραις Bacch. 87. σοὶ προστάσσω — ἐμοὶ μὴ 'ναμίγνυσθαι τύχας τὰς σάς Suppl. 591; v. *Markl.* ad l.

ἀναμιμνήσκειν, in memoriam revocare aliquid, admonere alicuius

rei. *τί δ' ἱστορεῖς τόδ'; ὥς μ' ἀνέμνησάς τινος* Ion. 284. *μή μ' ἀναμνήσῃς κακῶν* Alc. 1048. Sine genit. *μῶν τἀμὰ διὰ χρόνου σ' ἀνέμνησαν κακά;* El. 504, *te admonuerunt, in memoriam tibi redierunt.* *Med.* vel pass. *se admonere* vel *admoneri*, i. e. *recordari*, *reminisci.* *ἐγκάναξον, ὡς ἀναμνησθῶ πιών* Cycl. 152, quibus peritum se Bacchi comitem et potatorem gloriatur Silenus. *μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων, ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες,* Med. 1246.

ἀναμοχλεύειν, *vectibus refringere.* *τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας;* Med. 1317. *Λόγους* pro *πύλας* hic primo scriptum fuisse, quae vana erat suspicio Porsoni, iure suo denegaverunt *Elmsl.* et *Matth.*: Scriptores illos, qui induxerant Porsonum, locum aliquem ex deperdita Euripidis fabula respexisse non repugnabimus; certe probabile est, ut Sophocles verbum *ἀνασπᾶν* et de *foribus* (Ant. 1186) et de *verbis* (Ai. 302) usurpavit, ita Euripidem locutionem *κινεῖν κἀναμοχλεύειν* a *foribus* desumptam alicubi ad *verba* transtulisse. Hoc vero in loco ineptissime profecto ex Iasone *τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους* quaerentem fecisset Medeam, cui ille irrumpens adhuc ne verbum quidem fecerat. V. *Matth.* ad l.

ἀνανδρία, *mollitia.* *ὦ παγκάκιστε· τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν* Med. 466. Speciosa *Wyttenbachii* coniectura *ἀναίδειαν*, sed supervacua: apte enim *ἀνανδρία* tribuitur Iasoni propter libidinem et inconstantiam. V. *Matth.* et *Pflugk.* *ὁ ἡδὺς αἰὼν ἡ κακή τ' ἀνανδρία* Archel. fr. VII(V), 1. *μή μοι περιβάλῃς ἀνανδρίαν* Or. 1031. *οὐ μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πέσῃς* El. 982. *Ignavia.* *ἀνανδρία, ὅστις τὸ πλέον ἀπολέσας τοὔλασσον ἔλαβε* Phoen. 512. *ἀνανδρίᾳ χερῶν* Suppl. 314. De terminatione v. s. *ἀνδρία.*

ἄνανδρος, *viri expers*, *innuptus.* *ἄνανδρον τὸ πρὶν καὶ ἄνυμφον* Hipp. 547. *ἄνανδρος — παρθενεύεται* Hel. 290. *ἄπαις, ἄνανδρος, ἄπολις* Hec. 669. *ἄνανδρον — χήραν* Andr. 347. *τᾶς ἀνάνδρου κοίτας ὀλέσασα λέκτρον* (Medea) Med. 436. In quibus prolepsin esse vix est quod moneam. Apposite *Iacobs.* ap. *Pflugk.* comparat Aesch. Pers. 302. Cf. locum Cycl. statim seqq. *Viro orbatus, viduus.* *ἀλόχους ἀνάνδρους — ὤλεσεν* Cycl. 305. *Virili robore carens, ignavus.* *Θήβας ἀνάνδρους οὐδ' ἄγεις* Bacch. 1335. *αὐχεῖ οὐδ' ἄνανδρον αὐτὸν* (Neoptolemum) *ἡ Τροία καλεῖ* Andr. 341. Cf. Beller. fr. IV (VIII), 2. *Viro indignus*, *ἄνανδρ' ἄρ' εἶπας Ἰλίου τ' οὐκ ἄξια* Hel. 814, ubi v. *Herm.* *ἄνανδρον ἀκλεῶς κατθανεῖν* Or. 784.

ἀνανεοῦν, *renovare.* *Med.* *sibi renovare*, i. e. *reminisci.* *νῦν ἀνανεοῦμαι τὸν σὸν ὑμέναιον πάλιν* Hel. 728.

ἀνανομή Temen. fr. XX(XXI). *Hesych.* *ἀνανομήν· ἀναδασμόν* (*partitionem*). *ἀνανέμειν γὰρ τὸ μερίζειν. Εὐριπίδης Τημένῳ.*

ἄναξ, *caput*, *princeps*, *dominus*, *rex* (*Herr*, *Herrscher*). Sic dii maxime vocantur. *Φοῖβ' ἄναξ Ἀγυιεῦ* Phoen. 634. *ἄνακτα Φοῖβον* Andr. 1004. *ὁ θεσπίζων ἄναξ* ib. 1162. *ὦ μαντεῖ' ἄναξ* Troad. 454. *Λοξίας ἄναξ* Ion. 1531. *ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ* Med. 759. *Διὸς ἄνακτος* Iph. A. 1305, qui vocatur *ἄναξ οὐρανοῦ* Iph. T. 749. *ὁ πόντιος ἄναξ* Hipp. 45. *ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν* Alc. 846. *Κόρης ἄνακτός τ' εἰς δόμους* Alc. 855. *θερμὴ ἄνακτος φλόξ* Phaëth. fr. XI(XIII). *Ἥφαιστ' ἄναξ Αἰτναῖε* Cycl. 595. *ὦναξ Παιάν* Alc. 220. Herc. f. 820. *ὦ Ὑμέναι' ἄναξ* Troad. 311. 314. Deinde qui *caput* s. *princeps* terrae est vel civitatis, *rex* (*König*, *Fürst*). Absolute Ion. 1566. Herc. f. 810. Et in *vocat.* Hec. 759. 828. 1144. Or. 1507. Phoen. 301. 704. Hipp. 88. Cum nomine proprio. *Ἀγαμέμνων ἄναξ* Hec. 553. Or. 21. Iph. A. 431. 950. 961. *Μενέλαος ἄναξ* Or. 349. *Διομήδης ἄναξ* ib. 896. *Ἱππομέδων ἄναξ* Phoen. 127. 1120. *Ἐτεοκλῆς ἄναξ* ib. 1447. Cum *gen.* gentis vel terrae, cuius quis rex est. *Δελφῶν ἄνακτες* Ion. 1222. *Πανελλήνων ἄναξ* Iph. A. 414. *ἀνάκτων Τρωϊκῶν* Rhes. 738. *ἄνακτες Ἑλλήνων* Iph. A. 1260. *ἄναξ Φρυγῶν ἁπάντων* Hec. 349. *Θρῄκης ἄνακτι* ib. 856. *μέγαν Θρῃκῶν ἄνακτα* Rhes. 407. *γῆς ἄναξ Τροιζηνίας* Med. 683. *γῆς Ἀθηναίων ἄναξ* Suppl. 113. *γῆς Κεφαλλήνων ἄναξ* Cycl. 103. *Θήβαισιν εὐΐπποις ἄναξ* Phoen. 17; vid. gr. §. 389, 3, *τῆσδ' ἄναξ χθονός* Phoen. 594; cf. 894. 1015. Med. 269. Hinc omnis qui alicui rei *praeest*, *dominus*, *princeps*, *dux* (*Gebieter*, *Herr*, *Meister*). *δόμων ἄνακτα* Hel. 512. *Θρακίας πέλτης ἄναξ* Alc. 501; v. *Pflugk.* *μοναμπύκων ἄναξ* Suppl. 680, *praefectus.* *λόχων ἄνακτας* Phoen. 746; v. not. *φηλητῶν ἄναξ* Rhes. 217, *princeps* s. *praeses furum.* *Ὀρφέα ἄνακτ' ἔχων βάκχευε* Hipp. 953. *ψευδῶν ἄνακτες* Andr. 448. *κώπης ἄνακτας* Cycl. 86, *remi gubernatores*, i. e. *remiges*, ut Aesch. Pers. 370: falsus *Pflugk.* ad Eur. Alc. 498. *Aug. M.* [De crasi *ὦναξ* v. s. *ἀνήρ*. Stirpem esse *ἄνα* (s. v. 1), unde etiam *ἄνω*, in promptu est. Itaque *ἄναξ* proprie dicitur quilibet *ἀνώτερος* s. *superior* (*der Obere*, *das Oberhaupt*). En cur nos: *über Einen herrschen.* V. s. *ἀνήρ*. *Const. M.*]

ἀνάξιος, *indignus*. *παθοῦσ' ἀνάξια* Iph. A. 852. Ion. 1515. *ἀνάξι' ἠτιμασμένη* Iph. A. 943. *ὡς ἀνάξι' ἠτιμώμεθα* Hel. 462. *δούλειον ἦμαρ ἐσπεσοῦσ' ἀναξίως* Andr. 99. *οἵδε — δυστυχοῦσ' ἀναξίως* Heracl. 236. (*ἐμὲ*) *θανεῖν ἄμεινον ἢ τούτων τυχεῖν ἀναξίαν* Heracl. 527. Cum *gen.* *ἀνάξια τῆς Δαρδάνου γονᾶς τάδ' οἷα πάσχομεν δέδορκας;* Troad. 1289: quae tam apte et eleganter dicta sunt, ut nescio quid *Bergkio*

in mentem venerit, quum in ephem. Darmst. 1836. p. 60 *ἀναξία* scribendum et interpretandum censeret *regnum*.

ἀναξιοῦν, v. s. *ἀπαξιοῦν*.

ἀναπάλλειν, *excutere*, *efferre*, *excitare*. *δρόμῳ χοροὺς ἐρεθίζων πλανάτας ἰαχαῖς τ' ἀναπάλλων* Bacch. 149. *ὁ Βάκχιος κυναγέτας ἀνέπηλεν ἐπὶ θῆρα τόνδε Μαινάδας* ib. 1188. *Med.* *se efferre*, *efferri*, *evolare*. *μελαγχρῶτες Εὐμενίδες αἵ τε τὸν ταναὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεσθε* Or. 322. V. *Matth.* gr. §. 409, 4. [Discant ex his *Damm.* et *Passov.* *ἠεροφοῖτιν* ap. Hom. *Ἐριννύν* non eam esse, *quae in caligine vadit*. Homerica enim hic expressisse Euripidem apertum est. Sed malim apud hunc *αἵ τε τὸν — αἰθέρ' ἂμ πάλλεσθε*. *Const. M.*]

ἀναπαύειν, *cessare facere*, *finem facere* alicuius rei. *πηγὰς ἀμπαύει* (Ceres) *δροσερὰς λευκῶν ἐκβαλεῖν ὑδάτων* Hel. 1351, *fontes fecit ut scatere cessarent*, ita ut ne libationes quidem fieri possent; v. s. *ἐκβάλλειν*. *Remittere*, *relevare*, *recreare*. *ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω* Hipp. 1354. *Med.* *se recreare*, *conquiescere*. *Γαννμήδην τόνδ' ἔχων ἀναπαύσομαι κάλλιστα* Cycl. 578. *ἐν λειμῶνι κλιθεῖσ' ἀναπαυσαίμαν* Hipp. 211.

ἀνάπαυλα, *requies*. *εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν* fr. inc. trag. CLV, 13. Hinc *locus quietis*. *ἀστέφανοι κόραι ἀνάπαυλαι Λατοῦς* Hipp. 1137, loca Dianae consecrata, ubi requiescere solebat Hippolytus.

ἀνάπαυσις, *requies*. *κοὐκ ἀνάπαυσις πόνων* Hipp. 190.

ἀναπείθειν, *persuadere*. *εἴ πως ἂν ἀναπείσαιμεν ἱκετεύοντέ νιν* Hel. 831.

ἀναπείρειν, *ἀμπείρειν*. *ἀμπείρας ῥάχιν θήσω* (Ulixem) — *γυψὶ θοινατήριον* Rhes. 514: sic enim quod praebent Ald. rell. *ἐμπείρας* e Flor. A. 10. Havn. rectissime mutatum a *Matth.* et *Dind.* atque etiam Hom. Il. *β'*, 426 pro *σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες* e bonis codd. *σπλ. δ' ἄρ' ἀμπείραντες* correxit *Wolfius*. Recte id factum, non quo *ἀνά* requireretur, sed quia, Euripidis certe in loco, nec *ἐν* nec *ἀνά* tolerari potest: neque enim *infigitur* (*ἐμπείρεται*) *dorsum* vel *affigitur* (*ἀναπείρεται*), verum *transfigitur*. Scilicet *ἀμπείρειν* compositum non est ex *ἀνά* et *πείρειν*, sed ex *ἀμπ* — (ut in *ἀμπ — ίσχειν*, *ἄμπ — ελος*, *ἄμπ—υξ*) et *εἴρειν* (*ἔρειν*, *ἄρειν*). *Ἄρειν*, *εἴρειν*, *πείρειν* vi sua proxime cognata esse haec monstrant: *τείχεα σκολόπεσσιν ἀρηρότα* Hom. Od. *η'*, 45, cf. Il. *λ'*, 31. *ξ'*, 181; *ὅρμος ἠλέκτροισιν ἐερμένος* Od. *σ'*, 296; *σκῆπτρον ἥλοισι πεπαρμένον* Il. *α'*, 246. Nempe omnium communis *figendi* notio. Quod igitur Eurip. in Cycl. 302 est *μέλη πηγνύναι ἀμφ' ὀβελοῖσι*, idem esset *μέλη ἀμπείρειν ὀβελοῖσι*, *membra verubus circumfigere s. circum verua figere*, i. e. *verubus transfigere*. Nam

ut Latini proprie *figere* aliquid *hastae*, deinde omisso dativo simpliciter *figere* aliquid dicebant, i. e. *transfigere* s. *confodere*, ita ἀμπείρειν paulatim *transfigendi* s. *confodiendi* vim recepit. Eaque vi ἀμπείρ. et Rhes. 514 et Il. β', 416 iure suo restituerunt. Et ex ἀμπείρειν quidem alpha abiecto μπείρειν (v. p. 168) indeque πείρειν (s. v.) factum, ut ex ἀμπλακεῖν — πλάζειν (p. 152), ex ἀμπήγειν — πηγνύναι et πυκνός (p. 166). Ita vero quum ἀμπί praepositio prorsus evanuisset, non mirum alias vicissim praepositiones verbo πείρειν praefixas esse, quibus universa notio *figendi* (*spiessen*, *stechen*) accuratius definiretur. Itaque et ἐμπείρειν, i. e. *infigere*, dictum est, quod cur ex Aristoph. Ach. 796 expellatur causam non video, et ἀναπείρειν i. e. *affigere*; cf. Arist. Ach. 1007. Herod. 4, 94. 103.

ἀναπεταννύναι, *explicare*, *expandere*, *dispandere*. ἄφελ' (vittam), ἀμπέτασον βόστρυχον ὤμοις Hipp. 202. an. οὐκ ἐπὶ στεφάνοισι — βόστρυχον ἀμπετάσας — μέλπει μοῦσαν Phoen. 794. ch. Schol. ἀνασείσας τὸν πλόκαμον, ὥσπερ ὁ Διόνυσος καὶ οἱ τούτου χοροί. Recte. Sensus: *non carmen canis sertis impositis passisque cincinnis*. V. s. ἐπί. Tralate λαμπτῆρος φάος ἀμπετάσας δέλτον γράφεις Iph. A. 34. an., *sparsa lucernae luce*, i. e. *lucerna accensa*. *Aperire*, *reserare*. ἀναπέτασον πύλας Phoen. 304. δόμον ἀμπετάσας Alc. 600. ch.

ἀναπέτεσθαι, v. s. ἀναπτάσθαι.

ἀναπίπτειν, *relabi*. πλησθεὶς βορᾶς ἀνέπεσε (Cyclops) Cycl. 409. τοὺς μὲν ἀπ' οἴκων ἀναπίπτοντας, τοὺς δ' εὐτυχοῦντας fr. inc. tr. CLXXXVII. [Ita *Grotius* pro οἴκων δ' ἐναπίπτοντας, ut sit *evolutos de paternis*. Ἀπ' οἴκων ἀναπίπτειν dubito num Graecus dixerit. Malim certe οἴκων δείν' ἀποπίπτοντας vel ἀπ' οἴκων δεινὰ πεσόντας. Sed lapidem verbero. *Const. M.*]

ἀναπληροῦν, *replere*. χρὴ δώματ' ἀναπληρουμένους τἀλλότρια μὴ ἔχειν Hel. 913. Medium exstat, quia *suis* replere domum iubetur, non alienis.

ἀναπνεῖν, *anhelare*, *spirare*. ὦ μεγάλα δή ποτ' ἀμπνέουσ' ἐν βαρβάροις Τροία Tro. 1277. Ita libri. Tamen c. *Wakefield*. fere omnes ἐμπνέουσα. Triplex horum temeritas. Primum enim librorum auctoritatem negligunt; deinde verbum inferunt, quod sententiam omnem pervertit: nam ἐμπνεῖν nusquam non est *inspirare* vel *adspirare*; denique imaginem elegantissimam exstinguunt: pulcerrime enim Troia superbiens olim viribusque pollens *graviter* dicitur *anhelavisse* s. *altum spiravisse* (*kräftig emporathmen*, *Kraft athmen*), id quod Homero est μένεα πνείειν et Pindaro Pyth. 10, 69 θρασείᾳ πνεῖν

καρδίᾳ. Et ἀναπνεῖν quidem fere esse *respirare* nemo negabit. At hanc non solam esse verbi potestatem recte monet *Seidler.* ad h. l. Nam saepe etiam *adscensionem* vel *intentionem* significat ἀνά, ad amussim ut respondeat illud Latino *an-helare*, cuius compositi prior pars nil est nisi Graecum ἀνά. V. Pind. Ol. 8, 47. Nem. 7, 7 et s. v. seq.

ἀναπνοή, *anhelitus.* In plurali plerumque apud tragicos obvium. ἀμπνοὰς οὐ σωφρονίζει, *immoderate*, i. e. *ferociter anhelat*, Herc. f. 869. Mirum autem quod, quum aliarum vocum ut ἀναπάλλειν ἀναπαύειν ἀναπεταννύναι contracta forma ἀμπ — in melicis tantum ap. Euripidem inveniatur, sola forma ἀμπνοά et ἀμπνεῖν et in diverbiis et in melicis legitur. Cuius rei causa esse videtur diversa notio. Ubi enim simpliciter *anhelitus s. spiritus* significatur, scribendum puto ἀμπνοή, ut ἀμφορεύς: nam praepositio in unam vocem cum verbo coaluit, ut quae non novam atque diversam addat notionem, sed verbi notionem nonnisi expleat et augeat. Ita ἀμπνέουσα Tro. 1277. κἀμπνέοντα S. Phil. 883. ἀμπνοὰς ἔχοντα Ai. 416. Contra ubi *respiratio s. recreatio* exprimitur scribendum ἀναπνοή: magni enim hic ponderis praepositio, quippe quae novam plane conficiat notionem. V. S. Oed. T. 1221 et Ai. 274. Quae si vera sunt, Eur. Andr. 1138 ὥς νιν κύκλῳ κατεῖχον οὐ διδόντες ἀμπνοὰς aut c. Flor. 2 legenda οὐ διδόντες ἀναπνοάς, i. e. *respirandi facultatem non facientes* (cf. Xen. An. 4, 1, 22), aut simpliciter interpretanda *spirandi facultatem non facientes*. Sed Iph. T. 92 utique scribendum ἀναπνοὰς ἕξειν πόνων pro ἀμπνοάς.

ἀναπτάσθαι, *sursum volare*, ab ἀναπέτομαι (v. s. πέτεσθαι). πρὸς αἰθέρα ἀμπτάμενος Iph. T. 843. mel. αἰθέρ' ἀμπτάμενος οὐράνιον Hec. 1100. mel. Or. 1376 mel. ἀν' ὑγρὸν ἀμπταίην αἰθέρα Ion. 796. mel.: ita primus *Wakefield.* pro ἂν πταίην. De iis, quae e conspectu *auferuntur, evanescunt, intereunt.* αἰδὼς αἰθερία ἀνέπτα Med. 441. ch. ἀμπταμένα πάντα φροῦδα κεῖται Andr. 1220. mel. καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀνέπτατο Herc. f. 69. *Aug. M.*

ἀνάπτειν (v. s. ἅπτειν), *annectere, religare.* ἀνήπτομεν πρὸς κίονα Herc. f. 1011, *ad columnam religabamus.* ἁμμάτων ἐρείσματα λαΐνοις ἀνημμέν' ἀμφὶ κίοσιν ib. 1037. ἀνημμένοι κάλως πρυμνησίοισι Herc. f. 478. V. *Barn. Med.* de iis, quae quis *sibi* vel *in rem suam* agit. ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων Med. 770. ναῦς δέ τ' ἀνήψατο πρυμνᾶν Troad. 811. βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο Hipp. 802. θανάτου περιβόλαι' ἀνήμμεθα Herc. f. 549, *nobis iniecimus vestimenta mortis*, i. e. *induimus.* At (παῖδες) ἀνάπτονται πέπλων Herc. f. 629, *ita se applicant s. inhaerent vestibus*, ut ex iis nexi

esse et pendere videantur; cf. Med. 770. Etiam θύρσους ἀνάπτειν Bacch. 176, quasi partem vestitus: licet *Elmsleio* sensus esse videatur θύρσους ἀνάπτειν κισσῷ, i. e. ἐξαναστέφειν, quo verbo utitur Eur. v. 1053. [Inepta *Elmsleii* ratio. Ἀνάπτειν θύρσους, si verum est, interpretandum *thyrsos induere*, fere ut *arma induere* Latinis dicitur. Attamen insolentius illud. Quare scripserim θύρσον τ' ἀνάσσειν (s. v.) *Const. M.*] Tralate θεοῖσιν κῆδος ἀναψάμενος Troad. 845, *affinitatem cum diis iungens.* ἀμαθεῖς — χάριτας εἴς σ' ἀνήψατο Phoen. 572, *ineptam benevolentiam in te contulit.* αἷμα εἰς θεὸν ἀνάψαι Andr. 1197, *caedem deo iniunxisse*, i. e. *imputasse*, tamquam quae e deo pendeat, nos ubi similiter *aufheften, aufbürden. Admovere, subiicere*, impr. ignem (*anlegen*). μητρὸς τάφῳ πῦρ ἀνῆψα Bacch. 624. Hinc *accendere, incendere* [nos ubi simillime *anstecken*: id enim quum proprie esset *annectere, affigere*, eamdem paulatim *accendendi* vim accepit. *Const. M.*]. πῦρ ἀνῆπτον El. 801. πῦρ ἀνάψουσιν θεοῖς Or. 1137. οὔτε (s. v.) σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς Phoen. 346. μέγαν φάκελον ξύλων ἐπιθεὶς ἀνάψεις Cycl. 242. πυρὶ ἀνάψομεν δόμους Or. 1594, *incendemus.* Et tropice μᾶλλόν μ' ἀνάψεις ἐπὶ σὸν ἐξελθεῖν φόνον Or. 608, *inflammabis, incitabis.* ἀνάψει νέφος οἰμωγῆς Med. 107; vid. *Elmsl.* et gr. p. 1105. [Codd. aliquot in iisque Flor. 2 ἀνάξει, quod unice verum esse *Elmsl.* iam divinavit. V. s. ἀνάσσειν. *Const. M.*] *Aug. M.*

ἀναπτεροῦν, *exciere, commovere.* φόβος μ' ἀναπτεροῖ Suppl. 89, „*animum suspensum et anxium reddit.*“ *Matth.* μῶν τι πολεμίων πάρα ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε — πόλιν; Or. 874. γέγηθα, κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας ἀνεπτέρωκα Hel. 639, *comas arrectas habeo et horrentes*, i. e. *horret capillus*: nam in ὀρθίους prolepsis.

ἀναπτύσσειν, *expandere, aperire.* θεοῖς εἴπ' ἀναπτύξας χέρας Hipp. 1190, *passis manibus.* ἀναπτύξαντες εὐγόμφους πύλας Iph. T. 1286. πάλαι χρῆν τοῖσδ' ἀνεπτύχθαι πύλας El. 357. ἀναπτύξας κύτος ἑλικτὸν ἀντίπηγος Ion. 39. Tralate πρὸς — πόσιν ἀναπτύξω φρένα Troad. 657, *detegam* s. *nudabo*, de eo, qui totus est alicuius. Quamquam dubium an hic non aptior sit significatus *applicandi. Evolvere.* δέλτων ἀναπτύσσοιμι γῆρυν Erecht. fr. XIII(VI), 6. *Explicare, demonstrare.* ἀναπτύξω σοι ἀβίωτον ἡμῖν — ὅν Herc. f. 1256; v. *Matth.* gr. p. 1273, 5.

ἀναπτυχή, *explicatio* (*Entfaltung*). ἰὼ ἰὼ λαμπρᾶς αἰθέρος ἀμπτυχαί Ion. 1445. mel. ὦ γαῖα μῆτερ ἡλίου τ' ἀναπτυχαί Hipp. 601. Quibus per se obscurioribus aliquid luminis affundit *Eustathius*, qui ad Il. p. 679, 49: αἱ δὲ πτύχες καὶ τὰς περιπτυχὰς παράγουσιν καὶ τὰς

αὐταῖς ἀντικειμένας ἀναπτυχάς, ὡς τὸ ἡλίου ἀναπτυχαί, τοῦ ἀναπτύσσοντος δηλαδὴ τὰ ἐν σκότῳ. Cui similiter schol. ad Hipp. l. c. ἡλίου ἀναπτυχαὶ αἱ ἀκτῖνες, καθὸ τὸ σκότος ἀναπτύσσουσι καὶ ἡμῖν δηλοῦσι τὰ πάντα διὰ τοῦ φωτός. Nec multum dissentiens *Hesych.* ἀναπτυχαί, ἀνατολαί. Perspicuum ex his, id quod vox ipsa docet, ἀναπτυχὰς αἰθέρος et ἡλίου dici *aëris* et *luminis solaris explicationes* s. *evolutiones*, i. e. *evagationes*, *effusiones* (*Ausströmungen*, *Strömungen*), quas easdem Ion. 1516 περιπτυχάς (s. v.) vocat Euripides et quas Apuleius *flumina* appellat *aëris*. Cic. nat. d. 3, 12. *ignis* et *aër* omni impulsu facillime pellitur naturaque cedens est maxime et *dissipabilis*. Lucr. 5, 468. levis ac *diffusilis aether*. Idem spectantes Lucr. 3, 608 *apertum* (ἀνάπτυχον), Ovid. Met. 1, 12 *circumfusum*, Tibull. 4, 1, 21 *vagum* dicunt *aëra*. Et Anaxagorae quidem doctrinam Euripidea illa redolere dudum significaverat scholiasta ad Hipp. l. c. Tralate ὦ φέγγος, ὦ τέθριππον ἡλίου σέλας, — νῦν ὄμμα τοὐμὸν ἀμπτυχαί τ' ἐλεύθερον El. 868, quae verissime interpretatus est *Heath.* (v. ap. *Seidl.*). In ὄμμα τοὐμὸν ἀμπτυχαί τε tritissima hendiadys est: *libera nunc mihi oculorum est apertio*, i. e. *nunc oculos libere aperire, nunc libere suspicere s. dispicere possum.* Ita nec *Matthiae* explicatione opus nec *Reiskii* coniectura ceteroqui pereleganti ἀμπνοαί: nam longe etiam venustior imago ἐλευθέρως ἀμπτύσσειν ὄμμα (*das Auge frei entfalten*) de iis, qui nihil habent quod metuant. V. impr. Herc. f. 221. *Const. M.*

ἀνάρβυλος, *non calceatus* (v. s. ἀρβύλη). οἱ Θεστίου κόροι τὸ λαιὸν ἴχνος ἀνάρβυλοι ποδός, τὸν δ' ἐν πεδίλοις Meleagr. fr. III (VI), 7. V. *Valck.* ad Eur. Phoen. schol. p. 624 et ad Hipp. v. 1188.

ἄναρθρος, *enervatus.* Orestes de se ipse in cognomine fab. 228. ὅταν μ' ἀνῇ νόσος μανίας, ἄναρθρός εἰμι κἀσθενῶ μέλη. Hinc Oedip. fr. XVII ap. *Hesych.* ἄναρθρος· ἄτονος, ἀσθενής. Εὐριπίδης Οἰδίποδι. V. *Valcken.* ad Phoen. 1538.

ἀνᾰρίθμητος, *ignobilis*, *ignotus*, proprie *qui nullo numero putatur.* Itaque opponitur εὐγενής. τῶν ἀναριθμήτων μᾶλλον (ἢ τῶν εὐγενῶν) εἰσὶν οἱ πόνοι Hel. 1695; v. *Pflugk.* ad l. ἀμήτορ', ἀναρίθμητον, ἐκ δούλης τινὸς γυναικός Ion. 837.

ἀνᾱ́ριθμος, *innumerus.* ἀναρίθμῳ στρατεύματι Bacch. 1333. Itaque ἀνᾱ́ριθμος etiam diverbiorum est, quod moneo propter *Ellendtium* in lex. s. v. Ionum s. potius epicorum est ἀνήριθμος, cuius formae analogia exstat in ἀνήνεμος ab ἄνεμος, ἀνήνωρ ab ἀνήρ.

ἀναρπαγή, *raptus.* ὁ — πόσις στράτευμ' ἀθροίσας τὰς ἐμὰς (Helenae) ἀναρπαγὰς θηρᾷ Hel. 53. V. *Matth.* et eiusdem fab. v. 1338.

ἀναρπάζειν, corripere, rapere, comprehendere. ἴετ' εὐθὺς λάμπρ' ἀναρπάσας ὅπλα Suppl. 698. οὐκ εἶ' ἀναρπάσαντες — ὤμοισι ταύρειον δέμας εἰς πρῷραν ἐμβαλεῖτε; Hel. 1577. (νεκρὸν) ἀναρπάσαντες — χεροῖν κομίζομεν Andr. 1159. *Arripere.* σκῆπτρα χώρας τῆσδ' ἀναρπάσας Λύκος, *occupato regno*, Herc. f. 1167. [Huc refero locum triplici vitio contaminatum Hel. 1390. κάλλιστα δῆτ' ἀνήρπασεν ἐν τύχῃ πόσις. Ita sine sensu libri. Corrupta magis etiam corrupit *Barnesianum* τεύχῃ, quod mirum est quum editoribus plerisque tum etiam *Lobeckio* in prima Aiacis edit. p. 1017 probari potuisse. Ipso sole clarius scribendum esse, quod iam *Musgrav.* ex parte viderat, τύχην ἀνήρπασεν πόσις. Sed δῆτ' quoque corruptum. Nimirum scripserat poeta δ' αὖ, haec ut responderent verbis τὰ μὲν κατ' οἴκους v. 1385. V. s. αὖ. 3, a. Αὖ (ΑΥ) τύχην a librariis legebatur δυτυχην, unde recentior pronuntiatio fecit δῆτ (*Bast.* ad Greg. Cor. p. 805 sq.) τύχην et inverso ordine δῆτ' ἀνήρπ. τύχην. *Vicissim maritus*, inquit Helena, *egregie arripuit occasionem.* Aesch. Suppl. 875. ἀμηχανῶ τύχην ἑλεῖν, *strenue perficere quod opportunum est.* Hor. Epod. 13, 3. *rapiamus* amici *occasionem*, quod alias est *occasionem* vel *tempus arripere* (v. Cic. fam. 5, 12). Simillime *Hoelty* divinus: *husch die Minute, eh' sie der Sturm verweht.* Et *Goethius* in Fausto tragoedia: *und keinen Tag soll man verpassen; das Mögliche soll der Entschluss beherzt sogleich beim Schopfe fassen. Const. M.*] *Abripere, rapere, auferre* (v. *Matth.* ad Hel. 50). ἀνήρπασέν ποτε Κέφαλον εἰς θεοὺς Ἕως Hipp. 454. ζῶντ' ἀναρπάσαντες εἰς μυχοὺς χθονός Suppl. 926. (Mercurius) με (Helenam) — ἀναρπάσας δι' αἰθέρος τάνδε γαῖαν εἰς ἄνολβον Hel. 253. ὃν (Tithonum) ἀστέρων τέθριππος ἔλαβε — ὄχος ἀναρπάσας Troad. 856. λῃστὰς —, οἳ Βρόμιον ἀνήρπασαν Cycl. 112. Hinc omnino *de medio tollere, exstinguere, delere.* οὐκ ἀνήρπασται πόλις Phoen. 1086. πόλις ἀνηρπάσθη μάτην Hel. 757. ἀναρπάσουσι καὶ κατασκάψουσι γῆν Iph. A. 535; v. *Matth.* ad l. σὺ τῶν ἀτέκνων δῆτ' ἀναρπάσεις δόμους; Ion. 1303. Ἀχαιοὺς ἀναρπάσαι, *conficere*, Rhes. 121. In his omnibus ἄνα vel *celeritatis* vel *violentiae* vel *aviditatis* notionem adspergens vim verbi intendit.

ἀναρπαστός, raptus. μόσχον — χειρὸς ἀναρπαστὰν σᾶς ἄπο, *ereptam*, Hec. 206.

ἀναῤῥηγνύναι, dirumpere, discindere, εἶμ' ὀρυκτὸν τῷδ' ἀναῤῥήξων τάφον Troad. 1153, i. e. *discindenda terra sepulcrum fodere.* Cf. Hom. Il. υ', 63. *Diruere.* βάλλων οἴκων τῶνδ' ἀναῤῥήξω μυχούς Hec. 1040.

ἀναρτᾶν, adiungere, tribuere, addicere. εἰς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρ-

τήσαντ' ἔχειν Phoen. 712, diis permittere. δήμῳ μὴ πᾶν ἀναρτήσῃς κράτος Plisth. II (I), 1.

ἀναρχία, *effrenatio, licentia.* ἐν τοι μυρίῳ στρατεύματι ἀκόλαστος ὄχλος ναυτική τ' ἀναρχία κρείσσων πυρός Hec. 607. V. voc. seq.

ἄναρχος, *effrenatus.* ναυτικὸν στράτευμ' ἄναρχον κἀπὶ τοῖς κακοῖς θρασύ Iph. A. 914. V. voc. praeced.

ἀνασείειν, *huc illuc quatere, excutere.* παύσω κτυποῦντα θύρσον ἀνασείοντά τε κόμας (Bacchum) Bacch. 240, id quod bacchantium fuisse docet vers. 928, ubi Pentheus furore bacchico impletus de se ipse dicit: ἔνδον προσείων αὐτὸν (πλόκαμον) ἀνασείων τ' (h. e. *retro quatiens*) ἐγὼ καὶ βακχιάζων ἐξ ἕδρας μεθώρμισα. V. schol. ad Phoen. 786. ed. *Matth.* et Quintil. 11, 3, 71.

ἀνασειράζειν. ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει καὶ παρακόπτει φρένας Hipp. 237. *Hesych.* ἀνασειράζει· ἀνακρούειν ποιεῖ, ἀνερεθίζει. Εὐριπίδης Ἱππολύτῳ Στεφανηφόρῳ. Similiter *schol.* ἤτοι τοῦ καλῶς ἔχοντος ἀνθέλκει καὶ ἀνακρούει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ταῖς σειραῖς παρακρουομένων ἵππων καὶ τοῦ εὐθέος δρόμου παρεκβαλλομένων. Sua haec fecit *Passow.* Quae approbarem, si παρασειράζει scripsisset Euripides. Atqui ἀνασειράζειν non esset *deflectere*, verum *reflectere*, quod prorsus ab hoc loco alienum. Fefellit grammaticos ἄνα particula, cuius eamdem hic atque in ἀνακρούειν vim esse existimarent. Id vero secus. Ἀνασειράζειν proprie dicitur qui insolentius *adhibitis habenis* (σειράζειν) equum *huc illuc* (ἄνα) *rapiens* distorquet et vexat. Unde ducta comparatione *Phaedrae animus* in loco Hipp. *a deo aliquo vexari* (ἀνασειρ.) dicitur et *perturbari* (παρακόπτ.). *Const. M.*

ἀνασκευάζειν. ἦ πάντ' ἀνεσκευάσμεθ', ὥσπερ αἱ τύχαι; El. 602. „Ab argentariis petitum videtur, quorum mensae ἀνασκευάζεσθαι, *amoveri, tolli e foro* dicuntur a Demosthene in Apatur. p. 895, 5 et in Timoth. p. 1204, 26. 1205, 2, quum ipsi non sunt solvendo et decoxerunt. Quorum quum fortuna eversa sit, ἀνασκευάζεσθαι h. l. est *everti.*" *Matth.* Neque aliter Harpocration et Suidas, quorum ille ἀναστατοῦσθαι, hic ἀνάστατον γίγνεσθαι. Cf. Bekk. Anecd. p. 398 extr. [Aeque nos *einpacken.* Et aptissime profecto Orestes: *an fortunis omnino eversi,* i. e. *an omnibus destituti sumus?* Sed quid ὥσπερ αἱ τύχαι? Altum de eo silentium, ut puero planum existimes. At id meum quidem captum superat. *Const. M.*

ἀνασπᾶν, *revellere.* μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ τύμβους ἀνασπῶν Med. 1381. Cf. Auct. ad Herenn. 4, 8. μοχλοὺς φέρωμεν ἢ χεροῖν ἀνασπάσω (Κιθαιρῶνα), *e radicibus revellam,* Bacch. 947. Ita

πύλας ἀνασπᾶν S. Antig. 1186, *fores effringere s. revellere.* Cf. Cic. Verr. 4, 23. Mur. 15. Suet. Calig. 6 et v. s. ἀναμοχλεύειν.

ἀνασπαράσσειν, *revellere.* ῥίζας (quercus) ἀνεσπάρασσον — μοχλοῖς Bacch. 1102, *eruebant.*

ἄνασσα, *princeps, domina.* De *deabus* maxime dicitur; v. ἀνάσσειν. τὰν ἄνασσαν Ἄρτεμιν Iph. A. 1482. ὦ Διὸς Λητοῦς ἄνασσα παρθένε Iph. T. 1230; cf. Iph. A. 434. 1522. Δαμάτηρ θεὰ ἁπάντων ἄνασσα Phoen. 692. ἄνασσ' Ἀθάνα Iph. T. 1475. Troad. 52. Γῆ ἄνασσα El. 678. μὰ τὰν ἄνασσαν Ἀργείαν θεάν Iph. A. 739, Iunonem, quae cum excellentia dicitur ἄνασσα Andr. 935. Hinc de *regina,* seu ipsa *regnet* seu *regis* sit filia vel soror vel uxor. τὴν τοῦ βασιλέως — Ἰφιγένειαν ἄνασσαν ἐμήν Iph. A. 592, ubi ἐμήν delevit *Herm.* Pariter Phaedram ἐμὰν ἄνασσαν appellat chorus Hipp. 755; cf. ib. 783. μὰ τὴν ἄνασσαν ἱππίαν Ἀμαζόνα Hipp. 307. δόμων ἄνασσαν τήνδε Μενέλεω κόρην (Hermionam) Andr. 898. τὴν ἄνασσαν — οὖσαν Ἰλίου Ἑκάβην Hec. 484, quae ἄνασσα τῶν Φρύγων dicitur ib. 492. Cf. In. fr. XVIII (XVII), 1. Deinde de *hera,* quatenus *famulae* opponitur. ἄγετε — τὴν ὁμόδουλον, Τρωάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἄνασσαν (Hecubam) Hec. 61. ἐμοὶ μὲν — ὡς δούλῳ ψόγος, σοὶ δ' ὡς ἀνάσσῃ (Antigonae) Phoen. 95. σύνδουλος γάρ εἶ τῇ πρόσθ' ἀνάσσῃ τῇδε (Adromachae) Andr. 65. Denique de *principe, capite, auctore.* ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος Teleph. fr. IV (XV), 1.

ἀνάσσειν, ab ἄναξ, unde imperf. ἤνασσον, proprie est *superiorem esse,* hinc *dominum, regem esse, dominari, regnare.* δῆμος ἀνάσσει διαδοχαῖσιν Suppl. 406. Cum *gen. imperare.* ἀνάσσειν πατρίδος Phoen. 480. μηδέ ποτ' ἄλλος πόλεως ἄνασσοι Ion. 1059; cf. El. 835. ὃς γῆς ἀνάσσει τῆσδε Hel. 793. ἀνάσσειν γῆς Φαρσαλίας Andr. 22. ἀνάσσει γῆς Αἰτωλίας Meleagr. fr. II (I), 3. ἄνασσε Σπαρτιάτιδος χθονός Or. 1661. Θρῄκης ἀνάσσων Rhes. 931. ἀνάσσων Κρήτης Cretens. fr. II, 3. Εὔρυτος ἄνασσε τῶνδε Iph. A. 282; cf. ib. 285. Cum *dat. Matth.* gr. §. 360, a. οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι — Θόας Iph. T. 31. *Praeesse, praefectum esse.* De dea. Εἰνοδία θύγατερ Δάματρος, ἃ τῶν νυκτιπόλων ἐφόδων ἀνάσσεις καὶ μεθαμερίων Ion. 1049. De homine. δωμάτων ἠνάσσομεν, *aedium eram domina,* Andr. 941. ὦ τῆσδ' ἀνάσσων — στρατηγίας Iph. T. 17. *Regere, moderari,* ubi etiam nos *regieren.* οἵτινες τετραζύγων ὄχων ἀνάσσουσι Hel. 1046. κώπης ἀνάσσει Teleph. fr. XX (II), 1; v. s. ἄναξ. λόχων ἀνάσσειν ἢ μονοστόλου δορός Phoen. 749; cf. 746, ubi *Matth.* optime reposuit ἄνακτας; idque recepit *Dind.* His adde θύρσου τ' ἀνάσσειν καὶ νεβρῶν δορὰς ἔχειν Bacch. 176, *den Thyrsus regieren:* sic enim scribendum

esse iure meo mihi videor contendisse s. ἀνάπτειν, ubi v. Nec aliter γνώμα παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον σκῆπτρον ἀνάσσεται Soph. Phil. 140, i. e. γνώμα παρὰ τούτῳ, ὅτῳ (i. q. ὑφ' ὅτου) τὸ θ. σκῆπτρον ἀνάσσεται (cf. Hom. Od. δ', 177). Similiter Pind. Ol. 1, 18. σκᾶπτον ἀμφέπειν. *Alius*, inquit Sophocles, *alio prudentior neque prudentior quisquam rege.* Non recte *Herm.* et *Wunder.* Diversi generis

'Ανάσσειν, ab ἄνα et ἄσσειν (i. e. ἀΐσσειν), unde imperf. ἀνῆσσον. Et Euripides quidem longiore numquam utitur forma ἀναΐσσειν, sed sola breviore. Cuius verbi quod simplex sine iota scribendum esse contendimus p. 78 sq., idem hic nostrum de composito iudicium. Idque ipsi ex parte comprobant libri Euripidei. *Exsilire*, *exsurgere*, *prorumpere.* ἀνῆξε ξίφους ἐπ' αὐτόχειρα σφαγὰν Phoen. 333: sine iota Flor. 5. 6. 9. 10. Aug. B. ἀνάξας ὁ ξένος πεσήματος Iph. T. 315, *quum a lapsu resurrexisset* (*sich aufgerafft hatte*). Adiunctum plerumque ὀρθός. ἀνῆξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων Phoen. 1469: sine iota Flor. A et Flor. 5. αἳ δ' ἀνῆξαν ὀρθαί (Bacchae) Bacch. 692. ὀρθοὶ δ' ἀνῆξαν πάντες Hel. 1616. ὀρθὸς δ' ἀνάσσω χειρὶ σὺν κενῇ δορός Rhes. 792: libri contra metrum ἀναΐσσω. Tralate νέφος οἰμωγῆς ὡς τάχ' ἀνάξει μεῖζον' ἀθυμῷ Med. 107: sic enim cum libris aliquot emendo mendosum locum (v. s. ἀνάπτειν). Vulg. νέφ. οἰμ. ὡς τάχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ scil. Medea. Quibus nihil ineptius: Medeam enim e v. 98 suppleri durissimum et νέφος ἀνάπτειν, i. e. *nubem incendere*, plane absurdum. Imo *trepido*, inquit nutrix, *ne eiulationis nubes mox gravior exsurgat* (v. s. ἐξαίρειν). Seneca Med. 1 de eadem Medea: *gravior exsurgit dolor.* V. schol. ad l. Nec dispar quod Pindaro Ol. 13, 153 restituit *Herm.* ἀνάσσων βωμός, i. e. *exsurgens ara:* sic enim codd., non ἀνάσσων. V. s. ἄσσειν. *Const. M.*

ἀνάστασις, *eversio*, *exstinctio*, *exitium.* οἴκων 'Ατρέως ἀνάστασις Tr. 364. εἰς ἀνάστασιν δόμων περαίνει πολλάκις τὰ τοιάδε Dict. fr. VI, 4.

ἀνάστατος, *eversus*, *exstinctus.* οὐ γὰρ ὧδ' ἀνάστατον γένος γενέσθαι δεῖ τὸ σὸν κἀμὸν Τροίας τε Andr. 1250.

ἀναστέλλειν, *removere*, *repellere.* ἀλλ' εἴργον ἡμᾶς τοξόται — ἰοῖς, ὥστ' ἀναστεῖλαι πρόσω Iph. T. 1378. Cf. Xen. An. 5, 4, 12. *Admovere*, *iniicere*, *induere.* *Med.* νεβρίδας ἀνεστείλανθ' ὅσαισιν ἁμμάτων σύνδεσμ' ἐλέλυτο Bacch. 695: etsi id etiam *rursus induebant* interpretari possis, siquidem στέλλειν iam est *induere.*

ἀναστενάζειν, *ingemiscere.* [ἀνεστέναξε καὶ — δάκρυα προῆγεν Iph. A. 1549.] Cum *accus.* rei vel hominis, *quo* pertinet gemitus. τὸν 'Αΐδα δόμοις πόσιν ἀναστενάζεις Herc. f. 118. σὲ πάρος ᾖ σ' ἀναστενάξω γόοις Iph. T. 657.

ἀναστένειν, *ingemere*. βραχὺ ἀναστένει Or. 156. τί ποτ' ἀναστένεις; Hec. 186. πρὸ τύμβου σ' ὁρῶσ' ἀναστένω Or. 1018. Cum acc. ἀνέστενε πόσιν Hel. 1544. πάτραν ἀναστένουσα Tro. 1132. τὸν ὄλβον αὐτοῦ τὸν πάροιθ' ἀναστένω Iph. T. 551.

ἀναστέφειν, *redimire*. τὸν σὸν κρᾶτ' ἀναστέψαι θέλω Archel. fr. XVI (III). τί τοῖσδ' ἀνέστεμμαι κάρα — φύλλοις; Hipp. 806. Cf. Erecht. fr. XVII, 48.

ἀναστομοῦν, *aperire* (propr. *oscitare*). εὐρείας φάρυγγος ἀναστόμου τὸ χεῖλος Cycl. 356.

ἀναστρέφειν, *vertere, convertere*. ὡς οὐκ ἔτ' — ἀναστρέψει πόδα, *pedem referet*, i. e. *revertetur*, Hipp. 1176. Codd. fluctuant inter ἀναστρέφοι, — ψοι, — ψει. Quorum nos ultimum ut exquisitius praetulimus. *Musgr. Valck. Matth. Dind.* ἀναστρέψοι. προὔφαινετ' εἰς τοὔμπροσθεν, ὥστ' ἀναστρέφειν (ὄχον), ταῦρος ib. 1228. Similiter δέσμιος φυγὼν σώσει τόδ', ἤ σοι πάλιν ἀναστρέψω δίκην Bacch. 792, *aut iterum in te convertam poenam*, i. e. *aut iterum tibi poenam infligam* s. *iterum te castigabo*. Imprimis de fortuna, qua minimis saepe momentis maximae temporum inclinationes fiunt. εὖ δέ πως ἀναστρέφει ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀναφέρων (deus) Hel. 718. ὁ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν Suppl. 331. πόλλ' ἀναστρέψει θεός Rhes. 332. τὰ δὴ πρῶτ' ἀνέστραπται πάλιν Hipp. 982. *Huc illuc vertere, versare.* ἐξεβρυχᾶτ' ὄμμ' ἀναστρέφων κύκλῳ (taurus) Hel. 1573, *in orbem torquens*. Hinc *Med. sese huc illuc vertere, versari, circumagitari*, nos ubi similiter *sich herumdrehen — treiben*. μόνος μόνοισιν ἐν δόμοις ἀναστρέφει Andr. 1222. ἐν Ἄργει μίκρ' ἔχουσ' ἀνεστρέφου Troad. 993.

ἀναστροφή, *conversio*. ἐχθρῶν ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀναστροφὴν δαίμων δίδωσι Andr. 1008. ὁρᾷς ἀέλπτων μυρίων ἀναστροφάς, *rerum vices*, Beller. fr. XXV (XXI), 1.

ἀναστρωφᾶσθαι, *versari*. ἐν ἀφθόνοισι — ἀναστρωφωμένη βλέπουσά τ' εἰς πᾶν — ἀπήλλακται κακῶν fr. dub. XXIII, 4.

ἀνασχέθειν, *tollere*. ἐγὼ δ' — εἶμι δὴ φυγὰς —, πρὶν — γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν Med. 1027. Aoristum hic esse ἀνασχεθεῖν et sententia loci et aoristorum ὄνασθαι ἐπιδεῖν ἀγῆλαι vicinitas efficit. Sed *authypotactum* ἀνασχέθειν non magis est quam σχέθειν (s. v.). Omnino non temere ac sine causa graviorem formam adhibuit poeta: significat enim Medea faces liberorum nuptiis sublatas praeferre *moralem* quamdam matri *necessitatem esse*. Cf. Phoen. 346. Iph. A. 732 c. not. *Barnesii* et v. s. ἀμυνάθειν p. 171.

ἀνασχετός, *tolerandus*. δρόμους παλαίστρας τ' οὐκ ἀνασχετοὺς (*intolerabiles*) ἐμοί Andr. 600. κεῖνο δ' οὐκ ἀνασχετὸν, εἴργειν —

τοῖς κακίοσιν Ion. 637. οὐκ ἀκουστὸν οὐδ' ἀνασχετὸν σιγᾶν κλύοντα δεινὰ πρὸς κακιόνων Dict. fr. XVI (XIII), 4. γυναῖκες, οὐκ ἀνασχέτ', οὐκ ἀνέξομαι ζῶσα Hipp. 354. Cf. *Goettling.* de acc. p. 313, §. 47, 1.

ἀνᾱτεί, *sine damno, impune.* οὐδ' ἡ τύραννος οὐδὲ — Κρέων (ἔμελλε) ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός Med. 1357. *Elmsl.* suo more quum alibi tum hic omnes adversus codd. ἀνατί. Secutusque *Dind.* Dictum de his adverbiis s. ἀμοχθεί p. 163 sqq. Et *Elmsleii* quidem ratio tantum abest ut approbari possit, ut vel pauci ubi libri adiuvant pleniorem formam restituendam arbitrer. Causa in promptu est. Saepissime enim terminationem εῖ recentior pronuntiatio obliteravit, qua εῖ sonabat ῖ, hanc ut, sicubi in libris antiquis incorrupta remansit, a librariis profectam esse insulse credas. Itaque apud Soph. in Ant. 485 ne optimi quidem libri Laur. a et b me movent ut deseram vulgatum ἀνατεί. Ceterum illud rectissime fecit *Elmsleius*, ut in loco Med. pro οὔθ' — οὔθ' corrigeret οὐδ' — οὐδ'. V. s. οὔτε et *Matth.* gr. p. 1448.

ἀνατείνειν. τιμᾶν τ' ἀντέτασθε, πλούτῳ δ' ἀρετὰν κατεργάσασθαι δοκεῖτε fr. inc. tr. CXVII. „Ἀνατείνεσθαι esse videtur se *erigere, brachia et manus extendere* ad aliquid apprehendendum, hinc adiuncto genitivo *concupiscere* aliquid." *Matth.* Imo ἀνατετάσθαι est i. q. ἀνατατικὸν εἶναι, nos ubi simillime *aufgeblasen sein, sich breit machen: honoribus tumetis* s. *inflati estis.* Scripserim autem τιμᾶν μὲν ἀντέτ. Aliorum commenta apposuit *Matth.*, quem adi. *Const. M.*

ἀνατιθέναι, *imponere, iniungere, retribuere.* Φοίβῳ τήνδ' ἀναθήσω πρᾶξιν φονίαν El. 1296, ut Hom. Il. χ', 100. ἐλεγχείην ἀναθήσει. *Reponere, consecrare, dedicare;* v. ἀνάθημα. ναοῖς ἀνατίθημι τήνδε σοῖς Ion. 1384, vid. 1380.

ἀνατινάσσειν, *discutere, concutere.* ἀνετίναξε — ὁ Βάκχος δῶμα Bacch. 623. De Bacch. 80. 553 et Or. 341 v. s. ἀνά, 2.

ἀνατλῆναι, *sustinere, tolerare.* ὁ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα Phoen. 60. „Ne hunc quidem versum, si abesset, desiderarem." *Valck.* Ego vero desiderarem. Nam Oedipi nomen deesset, quod repeti hic necessarium. Nihilominus hunc versum *Brunckii* levitas delevit. V. *Matth.* ad l.

ἀνατολή, v. ἀντολή.

ἀνατρέπειν, *evertere, diruere.* θάκους τούσδε μοχλοῖς τριαίνου κἀνάτρεψον ἔμπαλιν ἄνω κάτω τὰ πάντα συγχέας ὁμοῦ Bacch. 348. δαιμονῶντας κἀνατρέψοντας πόλιν Phoen. 895. Hinc τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντ' ἀνέτρεψε βίον Iph. A. 25.

ἀναύδητος, *infandus*. ἄφατον ἄφατον ἀναύδητον λόγον ἐμοὶ θροεῖς Ion. 783. mel. *Herm*. propter metrum puto coniicit οὐδ' αὐδητόν. *Dind*. asteriscum posuit ante ἀναύδ. In re incerta libris obtemperandum. Cet. v. *Lobeck*. ad Ai. 715. ed. 2.

ἄναυδος, *mutus*. ὃ δ' εἰρκτ' ἄναυδος Phoen. 41. τί — ἄναυδος ἕστηκεν γυνή; Alc. 1146. ἄναυδος εἰς πέδον πιτνεῖ Troad. 463. Hinc μύσαν ὄμμα eleganti metaphora dicitur ἄναυδον Med. 1183, quocum *tacita* Virg. Aen. 4, 362 *lumina* apte componit *Pflugk*.

ἄναυλος, *non coniunctus cum tibiarum cantu*, qui festae laetitiae signum erat (cf. Il. κ', 13. σ', 495); hinc *laetitiae expers*, *lugubris*, *tristis*. κῶμον (Martis) ἀναυλότατον Phoen 797. V. *Valcken*. ad l. Hinc μανίαι Λύσσας dicuntur ἄναυλοι Herc. f. 879: sic enim optime *Tyrwhitt*. pro libr. lect. ἐν αὐλοῖς. V. *Matth*. ad l.

Ἄναυρος, n. pr. τὰν Πηλιάδ' ἀκτὰν Ἀναύρου παρὰ πηγάς Herc. f. 390.

ἀναφαίνειν, *facere* ut quid *conspicuum* vel *clarum* sit, hinc *detegere*, *aperire*. πῶς σιγάσω; πῶς σκοτίας ἀναφήνω εὐνάς; Ion. 860. *Expromere*, *declarare*. οἵαν οἵαν ὀργὰν ἀναφαίνει Πενθεύς Bacch. 538; v. s. ὀργή. *Exponere*, *indicare*. πῶς — ἄταν πατέρος ἀμφαίνεις; Herc. f. 918. mel. *Exhibere*, *producere*. ἀναφαίνω σε τόδ' (Dithyrambi nomine), ὦ Βάκχιε, Θήβαις ὀνομάζειν Bacch. 528, *sic Thebis te appellandum exhibeo*. Ἀναφαίνω *Herm*. Quo et metri concinnitas lucratur et sententiae gravitas. Vulg. ἀναφανῶ. De τόδε v. *Matth*. [Obscurior locus Iph. T. 466. δέξαι θυσίας, ἃς ὁ παρ' ἡμῖν νόμος οὐχ ὁσίας Ἕλλησι διδοὺς ἀναφαίνει. Quae uti nunc legimus integra esse ac salva nego. Res ipsa loquitur. Δέξαι θυσίας est *victimas excipe*; at quae sequuntur de *victimis* accipere absurdum: de *sacrificiis* enim dicta sunt. Quare, haec ultima si salva sunt, quod non spoponderim, legendum certe puto δέξαι vel δεῖξαι θυσίαις, i. e. *saluta s. excipe* (hospites) *immolationibus*, *quas*, *licet Graecis impias*, *nostra tamen* (Taurorum) *consuetudo largitur et exhibet* (*heisse sie mit ihrer Opferung willkommen*, *die zwar den Griechen Sünde*, *aber hier Gebrauch ist*). Quibus non dispar est celeberrimus iste ex Iphigenia Goethiana locus: *Unglücklicher*, *ich löse deine Bande zum Zeichen eines schmerzlichern Geschicks* etc. Cf. v. 468. Qui ὁ παρ' ἡμῖν de Graecis a Graecis quippe mulieribus dictum accipiunt quid sibi velint non assequor. *Const. M.*] Quod olim ib. 1255 legebatur ἀναφαίνων dudum pro glossa agnitum vicini verbi νέμων, quod ex ἐμῶν felicissime resarserat *Musgravius*.

ἀναφέρειν, huc illuc *ferre*, *versare*, *iactare*. εὖ δέ πως ἀναστρέ-

φει ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀναφέρων (deus)· ὃ μὲν πονεῖ, ὃ δ' οὐ πονήσας αὖθις ὄλλυται κακῶς Hel. 718 sqq. Tacent interpretes. Etiam *Pflugkius* quae attulit perinde ac nihil est. Ineptissima tamen loci sententia vel potius nulla. Quid enim (θεὸς) εὖ ἀναστρέφει ἀναφέρων sine obiecto? Quid insulsum illud ὃ μὲν πονεῖ? quod ὃ μὲν πονῶν ἀνορθοῦται vel simili modo dicendum fuisse declarant et quae proxime sequuntur et quae 722—725 ad haec illustranda apponuntur. Vitium levissima medela tollitur. Scribas et interpungas: εὖ δέ πως ἀναστρέφει ἐκ. κἀκ. ἀναφέρων ὅς μὲν πονεῖ —, i. e. *facile deus in melius convertit quamvis huc illuc iactans laborantem.* Quibus apte depingitur Helenae et Menelai sors, qui diu iactati adversae fortunae fluctibus in portum iam perventuri erant. V. 722. 725 et s. ὅς. *Referre.* λαιὸν εἰς τοὔπισθεν ἀναφέρει πόδα Phoen. 1419: ita optimis cum libris legendum pro ἀμφέρει (v. s. ἀναπνοή) recteque statuit *Valck.* ἀμφέρειν senario tragico non convenire. Hinc *referre* aliquid ad aliquem, *demandare s. committere* alicui aliquid (*übertragen*). τὸ καλλιστεῖον εἰς ἔμ' ἀναφέρων (sc. illa dicebat) Iph. T. 23. τί δῆτα; ποῖ δίκην ἀνοίσομεν, εἰ τῶν κρατούντων ἀδικίαις ὀλούμεθα; Ion. 253. Ita *Musgr.* Vulg. ἀνήσομεν. Ἀνοίσομεν si scripsit Euripides — et receptum a plerisque editoribus —, vertendum: *ad quem ius referemus,* i. e. cui iuris dicendi munus trademus? Commoda vero sententia. Tamen si quis gravius aliquid desideret, scribere etiam possit vel ποῦ δίκην εὑρήσομεν, vel τί δῆτ' ἔτι δίκην ἀσκήσομεν vel δικάσομεν. Imprimis ἀναφέρειν dicitur qui culpam aliquam vel ad alium *refert* vel in alium *confert* seu *derivat.* τοὺς ἐνθάδ' αὐτοὺς ὄντας ἀνθρωποκτόνους εἰς τὸν θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ Iph. T. 390. εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν Or. 76. Σεμέλην — εἰς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν λέχους Bacch. 29. Et absolute, ubi nos quoque *es auf Einen schieben.* πῶς ἂν οὖν εἴην σός; — οὐκ οἶδ', ἀναφέρω δ' εἰς τὸν θεόν Ion. 543. ἄλους ἀνέφερ' εἰς τὸν δαίμονα ib. 827. Huc referunt etiam ἦ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς (Phoebus) ἀναφέροντί μοι (Oresti) μίασμα λῦσαι; Or. 596. At haec inepta sententia. Ἀναφέρω ν τί μοι legendum esse solum κελεύσας v. 598 ostendere poterat. Hic enim sensus: *an non idoneus deus, qui, si quid demandat mihi, immunem me culpae praestet? Quo quis se vertat, nisi qui mandavit morte me liberabit?* Porro ἀναφ. de oratione vel memoria dicitur, quae ad rem vel hominem *refertur s. revocatur,* ubi nos *die Rede zurückführen — zurückbringen.* ἀλλ' ἀνοιστέος ὁ λόγος fr. inc. tr. CXXV ap. Plut. T. II. p. 390, C. de def. orac. p. 431, A. Quae etsi neque ut vult *Musgravius* ex Iph. A. 865. neque ex alia Euripidis fabula desumta

esse, sed tantum *ἀναφέρειν* vocem crebro a poeta usurpatam significare iure monet *Matthias* fr. p. 391, tamen valent ad peculiarem verbi rationem illustrandam, quae omisso paulatim accusativo *λόγον* vel *μνήμην* omnino *referri* vel *se referre*, *spectare*, *provocare* ad rem vel hominem significabat, *worauf zurückgehen — zurückkommen*, *sich worauf beziehen — berufen.* Ita *ἐπεὶ δ' ἀνοιστέον, ὅτ' ἐξέσωσάς μ' εἰς φάος νεκρῶν πάρα* Herc. f. 1221, *memento temporis illius, ubi —.* Multus in hac neutrali verbi vi usurpanda prae aliis Plato, cuius exempla aliquot collegerunt licet non prorsus intellecta *Heindorf.* ad Plat. Theaet. p. 395 et *Stallb.* ad Remp. VI, p. 14. Paulo melius idem *Stallb.* ad Plat. Lys. p. 135. Denique *ἀναφ.* est *rursus* (*ἄνα*) *afferre* s. *proferre*, *repetere*, *renovare*, ubi nos quoque *wieder bringen*, et de re iniucunda *recoquere*, *refricare*. *Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος*; Phoen. 1722, *Sphingisne refricas gloriosam memoriam*, i. e. *rursusne gloriae mentionem infers, quam Sphinge victa tibi comparasti?* Etiam c. *dat.* *Οἴαξ* (*με γῆς ἐξαμιλλᾶται*) *τὸ Τροίας μῖσος ἀναφέρων πατρί* Or. 432, *odium Troianum* (i. e. ad Troiam conceptum) *patri renovans* s. *refricans*, nos ubi *nachtragen*. Locus a plerisque interpretibus non intellectus, credo quod verbi *ἀναφέρειν* vim *repetendi* lexica neglexerant. De loco Bacch. 1131 v. s. *φέρειν*. Interea v. *Matth.* ad v. 1086. *Const. M.*

ἀναφλέγειν, *accendere*. *ἐγὼ τόδ' ἐπὶ γάμοις ἐμοῖς ἀναφλέγω πυρὸς φῶς* Troad. 320.

ἀναφορά, *relatio*. *ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς*, *est quo malum illud derivare possimus*, Or. 414.

ἀναφύρειν, *maculare*. *ἔσταζε* (membra) — *ἀναπεφυρμέν' αἵματι* Bacch. 741.

ἀναχαιτίζειν „proprie est *restitare*, ut equus facere solet, *erectis iubis*. Sic Rhes. 785. *αἳ δ'* (*ἵπποι*) *ἔρρεγκον — θυμὸν πνέουσαι κἀνεχαίτιζον φόβῳ*. Figurate vero significat *restitando repellere*, *excutere*, et est verbum Dio Chrysostomo imprimis familiare.“ *Barnes.* Insolentior quam *Barnesius* sibi vult figura, indubitata tamen his locis: *μεθίει — βλάστημ' ἄνω ἀτρέμα, φυλάσσων μὴ 'ναχαιτίσειέ νιν* Bacch. 1070, *ne Pentheum excuteret*. *ταῦρος — πελάζων ἄντυγι ξυνείπετο εἰς τοῦθ', ἕως ἔσφηλε κἀνεχαίτισεν* Hipp. 1232, *evertit*. Grammaticorum veterum inutilem de hac voce farraginem post *Ellendtium* recoquere nolui. Unum sat est adire *Valckenarium* ad Eur. Hipp. l. c. *Const. M.*

ἀναχορεύειν, *choream ducere*, *saltare*. *Διὸς ἀστερωπὸς ἀνεχόρευσεν αἰθήρ, χορεύει δὲ σελάνα* Ion. 1079. Similiter *ἀναχορεύσατ' ἀγυιαί* Herc. f. 783. Interdum sensu praegnanti cum accusativo vel hominis

(*choreis celebrare*) vel rei (*choreis s. saltando agere*), qua pertinet saltatio, iungitur. *ἀναχορεύσωμεν Βάκχιον* Bacch. 1151. *θίασον Σεμέλας ἱερὸν ὄρεσιν ἀνεχόρευσα* Phoen. 1744. *πᾶς ἀναχορεύει βαρβάρων τάδ' ὄργια* Bacch. 482. Activa vi exstat, si vera lectio, Or. 581. *οὐκ ἄν με* (Orestem pater) *μισῶν ἀνεχόρευ' Ἐρινύσιν*; *nonne me Furiis saltare fecisset*, quod acerbe dicitur pro *nonne me Furiis exagitasset.*

ἀναχωρεῖν, *recedere.* *ἐπτηξάτην τε κἀνεχωρείτην πάλιν*; *retrocedebant*, Rhes. 775. *βαθύς γέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος* Phoen. 737, *profundus ad recedendum*, i. e. tam profundus, ut qui *se recipiunt* vado transire non possint.

ἀναψυκτήρ, *recreator.* *γάλακτος κίσσινον — σκύφος πόνων ἀναψυκτῆρα* Androm. fr. XXXIII (XXVII), 3, quod *animum ex aegritudine relevat, curis liberat.*

ἀναψύχειν, propr. *animam* (*ψυχήν*) alicui *reddere*, i. e. aliquem *recreare.* *Ἥρα, δύ' οἰκτρὼ φῶτ' ἀνάψυξον πόνων* Hel. 1100. *παρὰ κρήνην ἀναψύχουσι* (*reficiunt*) *θηλύπουν βάσιν* Iph. A. 421.

ἀναψυχή, *recreatio.* *ἀναψυχῆς πόνων* Ion. 1604. *κακῶν ἀναψυχάς* Suppl. 615. *δεῦρ' ἦλθ' Ὀρέστης — πημάτων ἀναψυχάς* Iph. T. 1442. Quem versum antehac in editionibus omissum e tribus Parr. et Florr. addiderunt *Musgrav. Matth. Dindorf. Herm.* De accusativo v. s. *ἄτη.*

ἀνδάνειν, *placere*, *arridere*, *probatum esse.* *δεινὸν ταὐτὸν τοῖς μὲν ἀνδάνειν βροτῶν, τοῖς δ' ἔχθος εἶναι* fr. dub. XXXII. *τὰς φρένας διέφθορε θνητῶν ὅσοισιν ἀνδάνει μοναρχία* Hipp. 1015. *οὕτω κρῖνον, ὡς ἅπασιν ἀνδάνῃς* Hel. 1005. *νικᾶτ', ἐπειδὴ πᾶσιν ἀνδάνει τάδε* Rhes. 137. *οὐ μὴν ἀνδάνοντά μοι ποιεῖς* Alc. 1111. *ἀνδάνοντα δεσπόταις ποιεῖν* Alcmen. fr. VI (V), 3. In his *dativus* est propter *societatis* notionem: quod enim *placet* homini se quasi socium vel amicum eius animo adiungit. Quatenus vero quod placet homini omnino *ad eum* pertinet, et *ἀρέσκειν* et *ἀνδάνειν* et quae sunt eius generis etiam cum *accusativo* iunguntur. Qua de structura eo minus dubitare debebat *Porson.* ad Or. 1623, quod ipsum *ἥδω*, unde *ἀνδάνω* factum, *accusativum* olim adsciscebat. V. *Matth.* gr. p. 919, ubi tacite retractat, quae re parum perpensa dixerat ad Or. 1602. Ambiguum quidem *δεῖ τοῖσι πολλοῖς τὸν τύραννον ἀνδάνειν* Antig. fr. III, quod et *regi placere oportet vulgum* interpretari licet et vero etiam *vulgo placere oportet regem.* Sed recte sine dubio habet *οὐ γάρ μ' ἀνδάνουσιν αἱ κακαί* (matres) Or. 1607. Sic enim quum alii codd. tum Flor. 83. Aug. D. cum iisque *King.* et *Brunck.* Quod exquisitius est quam pro doctrina librariorum. Insuper plane necessarium pronomen. Vulg. *οὐ γὰρ ἀνδ.* Etiam Med. 11 *ἁνδάνουσα μὲν*

φυγῇ πολιτῶν ὧν ἀφίκετο χθόνα, attractionem haberemus minime insolitam, si πολιτῶν non pro πολίταις, sed pro πολίτας dictum acciperetur. Sed de hoc loco v. s. πολίτης. Stirps ἥδω ἅδω, quae ex ἄω facta proprie significant *iucunde afflare, suaviter afficere*. V. s. αὔξειν. Hinc aor. 2. ἅδον, *suaviter affeci*, indeque ἀνδάνω, *placeo*. V. s. βλαστάνειν. *Const. M.*

ἀνδρεία, ἀνδρία. Quarum utra sit verior forma mirabilis est grammaticorum discordia: V. *Ellendt.* ad Arr. I. p. 26 sqq. Solam in — εια desinentem e recentioribus agnoscunt *Elmsl.* in cens. Herc. fur. ed. *Herm.* ad v. 473. Class. iourn. n. 15. p. 199 sq. et *Ellendt.* in lex. S. I. p. 147, solam in — ια desinentem *Buttm.* gr. II. p. 322.* et vir doctus in ephem. lit. Ien. 1810. p. 289. Etiamhic sapientis est auream tenere mediocritatem. Verissime enim post *Schaeferum* Melet. p. 41 et app. Dem. I. p. 539 decrevit *Matthias* ad Eur. Herc. f. 469 formarum illarum sua quamque ratione fictam esse et suo quamque iure a Graecis usurpatam. De significatu liquet: est enim *virtus, virilis animus, fortitudo*. Forma autem legitima est ἀνδρία: v. *Buttm.* l. c. *Matth.* gr. p. 185. *Kuehner.* gr. §. 372. ἀνδρίας ὕπο ἔστησαν ἀντίπρωρα σείοντες βέλη El. 845; *Dind. Elmsleio* male morigeratus ἀνδρείας. (Hercules) μέγα φρονῶν ἐπ' ἀνδρίᾳ Herc. f. 475; *Dind. Elmsleii* dicto audiens εὐανδρίᾳ. Cf. Diod. Sic. T. I. p. 406, 63. Hanc iuxta formam altera exstabat ἀνδρεία, non ex ἀνήρ (ἀνδρ) illa quidem rite formata, sed nata ex feminino adiectivi ἀνδρεῖος, unde etiam alpha productum habet. Cuius formae veritatem praeter ea, quae *Matth.* l. c. gravissima illa quidem attulit, et praeter *Etym.* M. p. 461, 54. *Harpocr.* p. 19, 15 (ed. *Bekk.*) non modo codicum, praecipue Platonicorum, auctoritas (v. *Stallb.* ad Gorg. p. 161. *Schneid.* ad. Civ. I. p. 115 sq.), sed etiam aliorum abstractorum similitudo sancit. Duae scilicet multorum substantivorum formae reperiuntur, quarum alterutra quaeque ex adiectivi feminino orta est. Cuius generis sunt ἔχθος et ἔχθρα, κακία et κάκη, ἀνάγκη et ἀναγκαία, προνομή et προνομαία, alia. Quare ne metrum quidem solum hac in re momentum fecisse, sed liberam Graecis utriusque formae optionem fuisse censeo. Plenioris formae exemplum ap. Eur. in Troad. est v. 669. σὲ, — Ἕκτορ, εἶχον ἄνδρ' ἀρκοῦντά μοι, ξυνέσει, γένει, πλούτῳ τε κἀνδρείᾳ μέγαν.

ἀνδρεῖος, *virilis*. πόσις μὴ παρθενωπὸς, ἀλλὰ τἀνδρείου τρόπου El. 949. μορφῇ οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνήρ Or. 916. *Fortis*. τοὺς ἀνδρείους φύσιν καὶ τοὺς δικαίους Melan. fr. XI (XIV), 2. χέρ' ἀνδρείαν Chrys. fr. III, 1. τοῦτό τοι τἀνδρεῖον (*fortitudo*), ἡ προμηθία

Suppl. 510. ἔβησαν εἰς τἀνδρεῖον Andr. 684. Opponuntur τὸ ἀνδρεῖον et τὸ μαλθακὸν βίον Suppl. 885. V. s. πρός.

ἀνδροβρώς, homines vorans. Κυκλωπίαν γνάθον τὴν ἀνδροβρῶτα Cycl. 93. Hinc dicuntur ἡδοναὶ ἀνδροβρῶτες Meleagr. fr. XV (XVIII), 1, ut χαρμοναὶ ἀνδροβρῶτες Herc. f. 385 ex *Matth.* gr. p. 1004; c.

ἀνδροκμής, homines fatigans, profligans. ἀνδροκμῆτας ἀγωνίας Suppl. 525.

ἀνδροκτόνος, homicida. Κύκλωπες ἀνδροκτόνοι Cycl. 22.

ἀνδροῦσθαι, pubescere. μή ποθ' οἵδε (παῖδες) ἠνδρωμένοι μητρῷσιν ἐκπράξωσιν αἵματος δίκην Herc. f. 42.

ἀνδροφόνος, homicida. τὰς ἀνδροφόνους Ἰλιάδας, αἵ με διώλεσαν Hec. 1061.

ἀνδρών, cubiculum s. coenaculum virile. Ita Herc. f. 954 Hercules dicitur μέσον ἐς ἀνδρῶν' ἐσπεσὼν — κλιθεὶς ἐς οὖδας — σκευάζεσθαι θοίνην. V. *Barnes.* ad l. *Vitruv.* 1, 6, 10. *Sturz.* lex. Xen. s. v.

ἀνεγείρειν, excitare. δέσμ' ἀνεγειρόμενος (Hercules) χαλάσας Herc. f. 1055; cf. 1069.

ἀνειλείθυια, Lucinae non indiga. σὲ τὰν ὠδίνων λοχιᾶν ἀνειλείθυιαν ἐμὰν Ἀθάναν ἱκετεύω Ion. 453. Quam lectionem editores grammaticis auctoribus restituerunt pro vulg. τὰν ὠδ. λοχίαν εἰλείθυιάν τε ἐμάν. V. praeter eos, quos *Matth.* ad h. l. citavit, *Bachm.* anecd. I. p. 89, 6 (*Bekk.* p. 396, 12). *Eustath.* ad Odyss. τ'. p. 1861. *Etym.* M. p. 298, 41. *Polluc.* III, 15. Et *genitivus* quidem explicandus *quod attinet ad partus dolores.* Quae longe frequentissima genitivi significatio est. Id enim sic intelligebant Graeci: *si a partus doloribus proficisceris.* Multa huius generis illustravit *Matth.* in gr. §. 339.

ἀνειλίσσειν, removere, revolvere. οὐκ ἀπ' οἴκων πάλιν ἄνα πόδα σὸν εἱλίξεις; Or. 171 mel. V. s. ἑλίσσειν. *Schol.* σύναπτε τὸ ἄνα πρὸς τὸ ἑλίξεις. ἀναστρέψεις τὸν σὸν πόδα. τὸ πάλιν καὶ τὸ ἄνα ἐκ παραλλήλου. V. s. ἄνα, 3.

ἄνειν. ἀλλ' οὐδὲν ἦνεν, profecit, Andr. 1132. Ald. rell. et Codd. ἤνυεν. Correxit cum *Musgravio* ex Flor. 2. Par. D. *Matthiae* contemtis *Brunckii* clamoribus ad Arist. Vesp. 369. V. *Mehlhorn.* in ephem. lit. univ. 1835. p. 244. Legitur etiam, si ab Homero et Pindaro discesseris, Aesch. Choëph. 788. Arist. Vesp. 369. Plat. Crat. p. 415, A. Cf. *Blomfield.* gloss. ad Aesch. Choëph. 786. *Stallb.* ad Plat. l. c. Stirpem verbi ἄνα esse recte sensit *Buttm.* lexil. I. p. 271. Quod quum *motionem* declaret (s. v.), ἄνειν proprie est *movere, promovere,*

proficere, ad amussim ut respondeat vernacule *fördern*, quod cum *fort* i. e. ἄνα, cognatum esse vix est quod moneam. Aperta vis ista Hom. Il. κ', 251, ubi νὺξ ἄνεται est *nox promovetur* (*rückt vor*). Hinc translatum ad opus vel laborem, sicut etiam nos: *die Arbeit geht* munter *fort*. Quod igitur Ovidius Fast. 4, 820 *opus movetur*, Homerus Il. σ', 473 dixit ἔργον ἄνοιν, et quod Terentius 4, 1, 16 nihil *promoveris*, Euripides l. c. οὐδὲν ἤνυν. Commodum inde ad *efficiendi*, *perficiendi*, *conficiendi* vim iter. V. s. ἀνύειν. Errant autem de prosodia vocabuli quum alii tum *Passov.* in lex. et *Rost.* ap. *Damm.* s. v. Ne *Herm.* quidem sibi certus ad Pind. Ol. 8, 10. ed. Heyn. Tom. III. p. 299. Neque legitime neque constanter alpha productum est. Imo legitima primae correptio, ut in ἄνα, ἄνω, ἀνύω, ἀνύτω (v. Hom. Il. σ', 473. Aesch. l. c. Arist. l. c.). Nonnisi metri causa produxit primam Hom. Il. κ', 251. Quam epicam licentiam sibi sumsit Pindarus Ol. 8, 10. Vid. p. 30 et 48, et Qu. Soph. p. 167 sq. *Const. M.*

ἀνειπεῖν, *proclamare*, *pronuntiare*. κῆρυξ ἀνεῖπε — εἰς δαῖτα χωρεῖν Ion. 1167. [Ταλθύβιος εὐφημίαν ἀνεῖπε καὶ σιγὴν στρατῷ Iph. A. 1564.]

ἀνεκτός, *ferendus*, *tolerabilis*. δεινὰ τλᾶσα κοὐκ ἀνεκτά Iph. A. 942. ἄῤῥητα —, οὐχ ὅσι', οὐδ' ἀνεκτά Hec. 715. φεύγειν οὐκ ἀνεκτόν Iph. T. 104. οὐκ ἀνεκτὸν δειλίας θανεῖν σ' ὕπο Herc. f. 289. οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν morbosus homo Phil. fr. IV (III).

ἀνελέγχειν, *convincere*. οἷον οἷον ἀνελέγχομαι, *qualis facti convincor s. quale f. ut fatear cogor*, Ion. 1470.

ἀνέλκειν. ἀνέλκων κῶλον — δρόμου ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο Med. 1181. In quibus ἂν particulam desiderantes partim ἂν ἕλκων partim ἀνθήπτετ' ἂν scripsere. V. s. ἕλκειν.

ἄνελπις. οὐχ ὅστις Ἅιδην ἐγγὺς ὄντ' οἰκτίζεται σωτηρίας ἄνελπις Iph. T. 487. Mirum quosdam, ne idem bis diceretur, v. 484 κτανεῖν pro θανεῖν cum *Seidlero* corrigere maluisse quam ex optimis codd. reponere οὐχ ὅστις pro vulg. οὐδ' ὅστις. Id igitur optimo iure revocarunt *Matth.* et *Dind.* Sed etiam ἂν ἔλπις pro vulg. ἄνελπις ex Ald. Brub. Herv. 1 et 2 scribendum erat. Hic enim sensus: *non, si quis Orcum appropinquantem lamentatur, idcirco salutis spes sit.* Prop. 5, 11, 5. te licet orantem fuscae deus audiat aulae, nempe tuas lacrimas littora surda bibent. [Omnino aut hic sensus aut totus versus 486 pro glossa verborum ὃς ἂν μέλλων θανεῖν οἴκτῳ etc. habendus atque delendus est. *Const. M.*]

ἀνέλπιστος, *insperatus*. τί δῆτα φάσμα τῶν ἀνελπίστων ὁρῶ;

Ion. 1395. *θαῦμ' ἀνέλπιστον τόδε* Alc. 1126. *ἀνελπίστῳ τύχῃ* Hel. 419. *ἀνελπίστοις τύχαις* ib. 1157. *τερπνὴν κἀνέλπιστον φήμην* Iph. T. 1495. *ἀνέλπιστον λόγον* El. 570.

ἀνεμόεις (ᾱ), *ventosus.* **ἀνεμόεντι γᾶς ἐπ' ὄχθῳ** Heracl. 781. ch. Ita scribendum cum *Bergkio* in ephem. ant. 1836. p. 67 *Hermanno* praeeunte, qui γᾶς ὄχθῳ coniecerat. Vulg. γ' ἐπ' ὄχθῳ. Primam productam non demirabere post ea, quae nos p. 30 et 48 et *Constantinus* frater Qu. Soph. p. 167 sq. disputavit. Eadem ratio vocabulorum ᾱέλιος, ᾱέρος, ᾱέριος, ᾱνεται (v. s. ἄνειν) et aliorum innumerabilium, quae natura correpta vel ancipitia numeris suis accommodavit poesis. Ulterius progressi epici, qui etiam sono saepe mutato ἀέλιος in ἠέλιος, ἀέριος in ἠέριος, ἀνεμόεις in ἠνεμόεις producebant. Ἠνεμόεις quidem etiam Soph. Ant. 354 e plurimis codd. ediderunt *Wund.* et *Herm.* in ed. tertia. At haec sine dubio metricorum correctio est optimoque iure cum Ald. et Aug. B. communem formam licet productam servarunt *Erf.* et *Dind.*

ἄνεμος, *ventus.* **εὐαεῖς ἀνέμων πνοάς** Hel. 1520. **μετρίας ἀνέμων ἡδυπνόους αὔρας** Med. 838. **ἀνέμων θύελλαι** Cycl. 109. **ἀπηλιώτης ἄνεμος** ib. 19. **δεινὸς ἐλθὼν ἄνεμος** Iph. T. 1394. **σιγαὶ ἀνέμων** Iph. A. 10. **στέμματ' ἀνέμοις καὶ θυέλλαις μέθες** Bacch. 350. Hinc **Ἀργεῖ' ὀνείδη καὶ Φρυγῶν ἐπαινέσεις ἀνέμοις φέρεσθαι παραδίδωμι** Troad. 419, *ventis do auferenda*, i. e. *oblivioni do.* Per imaginem de *fortunae procella s. tempestate*, ubi nos quoque *der Sturm des Schicksals.* **νεύει δὲ τύχα κατὰ πνεῦμ' ἀνέμων** Andr. fr. XXVI (XIX), 4. **καὶ πνεύματ' ἀνέμων** (adversa fortuna) **οὐκ ἀεὶ ῥώμην ἔχει** Herc. f. 103. Cf. Hor. Od. 2, 9.

ἀνεμώκης, *velocissimus, ventosus, windschnell* (equi ventosi Ov. Fast. 4, 392). **ἀνεμώκεος δρόμον νεφέλας** Phoen. 166.

ἀνέορτος, *expers festorum.* **ἀνέορτος ἱερῶν καὶ χορῶν τητωμένη** El. 310. V. s. ἀνειλείθυια et *Matth.* gr. §. 339.

ἀνεπίληπτος, *irreprehensus.* **ἀνεπίληπτον** (*integrum s. sanctum*) **ἠσκηκὼς βίον** Or. 920. Pars codd. ἀνεπίπληκτος. Quod esset *non coram s. palam obiurgatus.* V. *Musgr.*

ἄνεργος. **ἰὼ Τροία τάλαινα, δι' ἔργ' ἄνεργ' ὄλλυσαι** Hel. 366: „ob raptum Helenae," inquit *Pflugkius*, „qui quod erat susceptus, ἔργον, idem quod non perpetratus, ἔργον ἄνεργον dici poterat." Mira observatio. V. s. ἄχαρις.

ἀνέρεσθαι, praesens insolitum, cuius aoristum fere solum ἀνερέσθαι servavit usus (v. s. ἔρεσθαι). *Percontari (befragen, ausfragen), interrogare.* **κάλλιον εἶπας ἤ σ' ἀνηρόμην ἐγώ** Hel. 778. Ex-

quirere (*erfragen*), *quaerere*. Cum dupl. *accus.* et hominis et rei, quia et *ad eum* pertinet quaestio, ex quo quid quaeris, et vero etiam *ad id*, quod quaeris (*Matth.* gr. §. 417). πόλλ' ἀνήρου μ' ἑνὶ λόγῳ Hel. 771. Ἑλληνικῶς ἀνήρεθ' ἡμᾶς τοὺς ἐν Ἰλίῳ πόνους Iph. T. 661.

ἀνερεύνητος, *inexploratus*. τί χρῆμα δ' ἀνερεύνητα (*occulte*) δυσθυμεῖ; Ion. 255.

ἀνέρπειν, *sursum serpere s. repere*. ἀνεῖρφ' (*enitebatur clanculum*) ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἱλίξας δέμας, κλίμακος ἀμείβων — βάθρα Phoen. 1185. Aptis haec illustravit exemplis *Valck.*

ἀνέρχεσθαι, *redire, reverti*. ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν Ἅιδου Herc. f. 607. Tralate ὁ μέγας ὄλβος — πάλιν ἀνῆλθ' (*reversus est*, *deflexit*, *declinavit*) ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις Or. 808, similiter ut nobis dicitur *zurückkommen*, qui in peiorem partem mutatur s. vertitur. Etiam ad orationem transfertur, qua quis degressus ad rem aliquam *redit* sive *revertitur* (*auf etwas zurückkommen*). Cf. Cic. or. 3, 53. Quint. 9, 2, 4. ἄνελθέ μοι πάλιν, τί παῖδ' ἐμὼ δρασείετον Phoen. 1213. τί φῄς; — ἄνελθέ μοι πάλιν Ion. 933. ἐκεῖσε πρῶτ' (priusquam alia roges) ἄνελθε Troad. 61. [Insolentior verbi usus est Hec. 802. ὃς (νόμος) εἰς σ' ἀνελθὼν εἰ διαφθαρήσεται — οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον. Schol. θαυμαστῶς ἐνταῦθα τὸ ἀνελθὼν κεῖται· διὰ γὰρ τὸ τῆς βασιλείας ὕψος ταύτῃ τῇ λέξει ἐχρήσατο. Quae iure derisit *Markland.* ad Suppl. 562. Sed nec ipse vocem explicuit nec ullus interpretum. Scilicet ἀνέρχεσθαι vel simplex ἔρχεσθαι εἴς τινα in talibus plane nihil differt a vernaculo *auf Einen ankommen*, nisi quod hoc in impersonale verbum male detorsit usus. Itaque sensus: *quae lex si perfringetur, quum ad te redit s. ad te refertur s. tibi administranda traditur*, i. e. *si in tua manu s. voluntate posita perfringetur.* Suppl. 562. εἰς ἔμ' ἐλθὼν — νόμος διεφθάρη. De Phoen. 507 v. s. ἄν p. 196. *Const. M.*]

ἀνερωτᾶν, *exquirere*. ἀνηρώτα με γυναῖκα παῖδάς τε Iph. T. 664. V. s. ἀνέρεσθαι.

ἄνευ, *sine*. *Ellendtius* discrimen statuens inter ἄνευ *praepositionem aequans* et *adverbiascens* (i. e. adverbium cum substantivo iunctum) quid sibi velit nescio. Nam omnes praepositiones quas dicunt, si verum quaeris, adverbia sunt. Neque ἄνευ, ubi cum genitivo substantivi connectitur, vim suam atque naturam vel paululum immutat. Id enim per se usque constat, genitivo autem, plane ut post χωρίς δίχα πλὴν ἔξω ἐκτός, propria *separationis* vel *disiunctionis* notio subest. Quum vero ἄνευ a privativo ἀν — (α), unde etiam *in* — et *se* — *sine*, *un* — et *ohn* — *ohne*, recta via descendat (v. s. ἀνά, 3. ἀλλά p. 114. ἄν p. 190), ἀν — autem non, ut οὐ, simpliciter et absolute tollat vel neget, sed

tollendo vel *negando* novam notionem *efficiat*, necesse est ἄνευ cum substantivo iunctum eamdem vim habeat, quae inest in adiectivo cum ἀν — vel α — privativo copulato. ἄνευ μάχης φεύγειν (i. q. ἀμαχεί) Rhes. 103. πολέμους αὐξάνουσ' ἄνευ δίκης (i. q. ἀδίκως) Suppl. 233; cf. Andr. 551. κατθανεῖν ἄνευ πάλου (i. q. ἀκληρωτεί) Herad. 547. εὔκλειαν ἔλαβον οὐκ ἄνευ πολλῶν πόνων Andr. fr. XVII (IX). ἔμαρψα τόνδε ἄνευ βρόχων Bacch. 1172. κλῇδες ἀνῆκαν θύρετρ' ἄνευ θνητῆς χερός Bacch. 448. ἐμπέπτωκ' ἔρως Ἑλλάδι οὐκ ἄνευ θεῶν (*nonnisi diis inspirantibus*) Iph. A. 809. Hinc aliud non raro adverbium ἐκ παραλλήλου ponitur. ῥαδίως — ἄνευ πόνου Bacch. 614. φαύλως — ἄνευ πόνου Herc. f. 89. ὀρθῶς — ἄνευ ψόγου In. fr. VII (XV), 1. Interdum ἄνευ condicionalem sententiam negativam involvit. V. s. ἄν p. 196. οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀσύνετος πέφυκ' ἐγώ, ὥστ' — ἄνευ θεῶν του ταῦτ' ἐμηχανησάμην, *nisi deorum me aliquis instigasset*, Phoen. 1608. ἄνευ πατρὸς (*nisi pater est*) τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν Or. 55. ἀργὸς οὐδεὶς βίον δύναιτ' ἂν ξυλλέγειν ἄνευ πόνου El. 81. οὐκ ἔστιν ἵππων δεσπόσαι σ' ἄνευ μάχης Alc. 489. πῶς ἄνευ νεὼς σωθησόμεσθα; Hel. 1065. [Corrupta sunt ἄνευ τύχης πόνος μονωθεὶς οὐκέτ' ἀλγύνει βροτούς Stheneb. fr. IX (V). Sententiae quidem perversitatem sensit *Musgr.*, sed quod coniecit ἀλδαίνει Euripidi non convenit. Malim certe πόνος μον. οὐδὲν ἀλφάνει βροτοῖς (*bringt nichts ein*) vel etiam οὐκ ἐπαυξάνει βροτούς (vel βροτῶν sc. πόνος). Sed horum nihil pro ipsa poetae manu vendito. *Const. M.*]

ἀνεύρεσις, *repertus* (Apul.), *inventio*. εἰς σὴν ἀνεύρεσιν ὀρθῶς θεὸς ἔκρανε Ion. 569.

ἀνευρίσκειν, *reperire* (*auffinden*), *invenire*. πατέρα σ' ἀνευρών Ion. 588. *Excogitare* (*erfinden*, *ausfindig machen*), *invenire*. χρεών τι δύσποτμον ἀνδράσιν ἀνευρεῖν Iph. A. 1333; v. s. δύσποτμος. δεινὴ πόλις νοσοῦσ' ἀνευρίσκειν κακά fr. inc. tr. XXXVIII. τόδε σόν, ὦ μελέα ψυχά, χρέος, ἀνευρίσκειν, πότερον — Iph. T. 883.

ἀνευφημεῖν, *infaustum clamorem tollere*, *eiulare*. V. *Ellendt.* in lex. s. v. ἐπ' ἀξίοισι τἄρ' ἀνευφημεῖ δόμος Or. 1335; v. 1324 sq. ἅπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεώς S. Trach. 783. Recte igitur *Herm.* ad Soph. l. c. monet nullam hac in voce ἀντίφρασιν esse, quam scholiastarum insulsitas comminiscitur; sed non magis vera quam ipse profert significatio.

ἀνέχειν, *sursum tenere*, *attollere*, *arrigere*; vid. *Valck.* ad Hipp. 1288. τίς ἀνασχήσει φλόγα (quod matris est in nuptiarum solemnitate); Iph. A. 732, pro quo v. sq. est παρέχειν φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει. Cf. Phoen. 346. Huc pertinet formula ἄνεχε πάρεχε, quae plena et propria

vi exstat in Troad. 309. *ἄνεχε πάρεχε φῶς, Licht her.* Nempe propria fuit in nuptiis; deinde vero usurpatur ubi quis maleficio vel insaniis vel nugis supervenit, quas ad lumen quasi contemplaturus est, ut eas puniat, ubi nos *ei seht doch, was soll das heissen.* Sic posita Cycl. 202. Arist. Vesp. 1326. Porro huc pertinent *ἀμφιπύρους ἀνέχων πεύκας* Ion. 716. *μητρὶ ὀρείᾳ δᾷδας ἀνασχών* Cretens. fr. XI, 14. *ἀνέχειν χεῖρας* (de precante) Iph. T. 269. El. 592, ubi additur *ἄνεχε λόγον.* Figurate dictum *ἀνέσχον σοι φάος σωτήριον* Med. 482, ubi v. *Pflugk.* Venusta etiam imago *δάφνα ἱεροὺς ἀνέσχε* (*porrexit*) *πτόρθους Λατοῖ* Hec. 459. Ab hac significatione ducta etiam videtur *honorandi, colendi* [quam vim contumacius quam consideratius negatam ab *Hermanno* ad Soph. O. C. 680 iam satis superque comprobavit *Wunder.* ad Soph. l. c. 673. Cf. *Pflugk.* ad Hec. 123. *Const. M.*]. *τῆς μαντιπόλου Βάκχης ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων* Hec. 123. *Sustinere, suscipere, perferre, tolerare.* [Qua vi de oneribus proprie humeris impositis dictum deinde ad curarum ac malorum, omnino rerum adversarum, molem translatum est. Huc pertinet *οὔτε τόκοισιν καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες* Soph. O. T. 174, quod perabsurde interpretantur *e partus doloribus non emergunt.* Sensum esse *partus dolores non perferunt* i. e. *non pariunt Matth.* evicit ad h. l. et v. 26 in ed. Weig. Vid. impr. eius Encycl. Philol. p. 101. De *genit.* v. infr. Sed quum malorum toleratio ad ipsum maxime *subiectum* redundet, unde etiam nos *auf sich nehmen* et Latini *in se suscipere s. recipere,* hinc longe crebrius hoc sensu *medium ἀνέχεσθαι. Const. M.*] *πολύπονα πάθεα ἀνασχόμενος* Or. 1501. *τούτους ἀνάσχου δεσπότας* Alc. 305. *πῶς δόμων τῶνδ' εἰσόδους ἀνέξομαι;* ib. 944, *quomodo sustinebo hanc in domum intrare? τοῦτό γ' οὐκ ἠνεσχόμην* El. 508, *animum coercere non potui, quominus flerem. μήτηρ ταῦτ' ἠνέσχετο, fieri passa est,* ib. 264. *σὸς δὲ πᾶς πατὴρ ἀνέσχετ' ἂν ταῦτα;* ib. 1044. Cum *partic. accus.* (gr. §. 550, b) *pati, facile ferre.* Andr. 712 sq. *οὐκ ἀνέξεται τίκτοντας ἄλλους.* ib. 934. *σὺ — δούλην ἀνέξει σοι λέχους κοινουμένην;* Bacch. 789. *Βρόμιος οὐκ ἀνέξεται κινοῦντα Βάκχας.* Ion. 1069 sqq. *οὐ γὰρ δόμων γ' ἑτέρους ἄρχοντας ἀνέχοιτ' ἄν.* Hel. 1051. *οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο — μέλλοντα σύγγονον κατακτανεῖν* [v. s. *ἄν*, VII]. Pro partic. est etiam *infin.* (gr. p. 1283. not. 2). Herc. f. 1254. *οὐκ ἄν σ' ἀνάσχοιθ' Ἑλλὰς ἀμαθίᾳ θανεῖν.* Nam *οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο* idem valet quod *οὐκ ἂν ἐάσειε.* Cet. v. not. ad h. l. Cum *nominat.* partic., quum idem subiectum est verbi fin. et partic. Or. 1599. *ἀνέχου ἐνδίκως πράσσων κακῶς.* Phoen. 550. *σὺ δ' οὐκ ἀνέξει δωμάτων ἔχων ἴσον;* Med. 38. *οὐδ' ἀνέξεται κακῶς πάσχουσα.* Hipp. 354. *οὐκ ἀνέξομαι ζῶσα.* Heracl. 353. *νικωμένη Παλ-*

λαὶς οὐκ ἀνέξεται. ib. 687. οὐδεὶς ἔμ' ἐχθρῶν προσβλέπων ἀνέξεται. Ion. 947. ἀνάσχου ταῦτ' ἐμοῦ κλύων. Herc. f. 222. οὐδ' ἀνέξομαί ποτε σιγῶν, *facere non potero ut taceam* vel *quin eloquar*, ut Hipp. 687. σὺ δ' οὐκ ἀνέσχου scil. σιγῶσα. ib. 1319. ἠνέσχοντο ἡμαρτηκότες, *non indigne tulerunt se peccasse*; fr. inc. CII. πάσχων ἀνάσχου, *mala fer patienter*. fr. CLII, 5. σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι, *libenter tecum aegrotabo*. Etiam cum *genit.* (gr. §. 359. not. §. 550, b). Troad. 101. μεταβαλλομένου δαίμονος ἀνέχου. Andr. 340. πῶς πατὴρ τέκνου θανόντος ῥαδίως ἀνέξεται; [„At in his," inquit *Hermannus* ad Soph. O. T. 173 (ed. 3), „genitivus cum ἀνέχεσθαι non est constructus." Ergo absoluti genitivi sunt. De quibus *Hermannum* cogitare posse non exspectassem. Fracta tandem decennio nostro absolutorum casuum caeca tyrannis. Vera docuisse *Matthiam* abunde comprobat et Homeri locus Od. χ', 423, quem cave ne cum *Herm.* corrigas, et Plat. Rep. 8. p. 564, E. Prot. p. 323, A. Axioch. p. 369, E (c. 9 extr.). Cf. Gorg. p. 491, A. Apol. S. p. 31, B. Phileb. p. 13, B. C. *Schneid.* ad Plat. Civ. T. III. p. 89. Neque vero est cur genitivum in his positum mirere. Indicat enim id, *propter quod* vel *quod spectans* se aliquis sustentat vel non sustentat. V. s. ἀνειλείθυια et *Kuehner.* gr. §. 539, β. *Const. M.*]. Absolute Med. 1156. οὐκ ἠνέσχετο, *non se continuit, negare non sustinuit;* cf. Thes. fr. VIII (IX), 2. Hipp. 458. σὺ δ' οὐκ ἀνέξει; *non tua condicione acquiesces*, quod antea erat στέργειν; nos *etwas aushalten*, *sich gefallen lassen*. Andr. 980. ἠνειχόμην, *ich duldete* [v. s. ἀλγεῖν p. 106]. Heracl. 381. ἀνάσχου. El. 1320. ἀλλ' ἀνέχου. *Retinere.* (πῶς οὐ) πήματος ἔξω πόδα τοὐδ' ἀνέχεις; Hipp. 1293; v. *Barnes.* ad Heracl. 110. *Aug. M.*

ἀνεψιός, *frater amitinus.* ἀνεψιός γε (Iphigeniae Pylades) Iph. T. 919.

ἀνηβᾶν, *repubescere*, *repuerascere*. ἀνηβᾷ δ' Ἐρεχθεύς (Ione reperto) Ion. 1465. [In Heracl. 173 κακῶς γὰρ Ἀργείοισιν οἵδ' (παῖδες Herculis) ὡπλισμένοι μάχοιντ' ἂν ἡβήσαντες nunc legitur pro ἀνηβήσαντες.] Praeterea est *adolescere*, *pubescere*, *aufwachsen*. Hinc

ἀνηβητήριος, *adolescenti proprius*, *iuvenilis*. οὐ σχολῆς τόδ' ἔργον, ἀλλ' ἀνηβητηρίαν ῥώμην μ' ἐπαινῶ λαμβάνειν Andr. 553.

ἀνήκεστος, *insanabilis.* ἀνήκεστον κακόν Med. 283. Hipp. 722.

ἀνήκουστος, *non audiendus*, *inauditus*. ἔκλυες ὦ ἀνήκουστα τᾶς τυράννου πάθεα μέλεα θρεομένας Hipp. 362. *Schol.* τὰ ἄῤῥητα.

ἀνήλιος, *sole non collustratus*, *solis luce carens*, *caliginosus*. χαίρουσά μοι ἐν Ἀΐδα δόμοισι τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύοις Alc. 436. ch. Κόρης — εἰς ἀνηλίους δόμους ib. 855, ut ἐξ ἀνηλίων μυχῶν Herc. f.

607. *λείβομαι δακρύοις —, στάζω λισσάδος ὡς πέτρας λιβὰς ἀνάλιος ἁ τάλαινα* Andr. 535. mel. Sic nostro Marte scripsimus pro ἀνήλιος. Cet. cf. Andr. 116. Cum fontis gutta, *quam sol non fovet*, sese comparat Andromacha, ut acrius depingat sortis suae miseriam.

ἀνήμερος, immanis. ἀνήμερον οὐρείαν ἐκβολὰν (τέκνων) Hec. 1078.

ἀνήνυτος, quod perfici s. fieri non potest (*unmöglich*). *μὴ 'πὶ τοῖς ἀνηνύτοις τρύχου σὺ σαυτήν* Hel. 1301, *propter ea, quae perfici non possunt*, sc. in vitam revocare Menelaum. Est igitur i. q. *ἀμήχανος*. Cet. v. s. *τρυχοῦν*.

ἀνήρ stirpem habet infinitorum vocabulorum parentem *ἄω* (v. Praef.), unde etiam *animus* et *anima*. Quod quum omnino *vigorem* seu *vim vitalem* exprimat, *ἀνήρ* proprie nil est nisi *qui vim vitalem habet*, i. e. *vigens, vivens, animatus*, *ὁ ζῶν* (*ζάων*), *ὁ ὤν* (*ἔων ἄων*). Aliam sibi ex India et Persia petierunt radicem *Reimnitz*. de syst. Gr. declin. p. 142 sq. et *Kuehner*. gr. §. 281. not. 2. Nosmet pertaesum est de Graecis consulere barbaros. Omnino *νερ ner nri* illud scire perinde est ac nihil scire. Sed habeant haec sibi qui crepundiis delectantur. Nostram etymologiam mirifice confirmat et vocabulorum *βίος* ac *vita* similitudo, quae utpote ex *βία* (*ἴα ἴς*) et *vi-s* formata proprie vitalem *vim* significant, (et imprimis vocabulum *vir*, quod ut *vi-vo vi-geo vi-reo* ab eadem *vi* deductum, si verum quaeris, nil est nisi *qui vim vitalem habet* seu *viget*. V. s. *ἄνθρωπος*. Ut vero homines, quamvis etiam reliquis animalibus moriundum sit, tamen *κατ' ἐξοχὴν βροτοί* vel *θνητοί*, i. e. *mortales*, nominantur, ita etiam prae reliquis animalibus dicuntur *ἄνδρες*, i. e. *viventes*, *animati*. Itaque *ἀνήρ*

I. communiter de uno quolibet ex genere humano sive de *homine* usurpatur. Quam vim etiam *Mann* nostrum principio habuisse declarant *Niemand Jemand Jedermann* et praecipue pronomen *man*; v. *Herm*. ad Vig. p. 722. ed. 4. Nam ex *Mann* demum factum *männisch* indeque *Mensch*. Et *homo* quidem

1. simpliciter dicitur qui *animatus* est *et ratione praeditus* (Eur. Med. 230). *πελαγίων θ' ὅσα τε γᾶ τρέφει — ἄνδρας τε* Hipp. 1280. *Ἔρωτα τὸν τύραννον ἀνδρῶν* ib. 538; cf. 896. *ἄνδρας ἀρταμοῦσι* (Diomedis equi) Alc. 497; v. s. *ἀνδροβρώς*. *πᾶς ἀνὴρ — ἥδεται τὸ φῶς ὁρῶν* Or. 1523. Ita etiam *ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν* Med. 220; cf. ib. 675 cum not. *Elmsl*. *κατ' ἀνδρὸς βίοτον* Hipp. 938, ubi v. *Matth*. *δουλοῖ ἄνδρα, ὅταν ξυνειδῇ — κακά* ib. 424. *ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν — παρέδωκαν ἀνδράσιν* Med. 630. *ἐκμαρτυρεῖν ἄνδρα τὰς αὑτοῦ τύχας εἰς πάντας ἀμαθές* Oed. fr. XIV (XIII),

ibi nos: *wenn man*. διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακόν El. 376; cf. 369. οὔτινά φημι ἄτερ θεῶν ὄλβιον — ἄνδρα γενέσθαι Heracl. 609. εἰ θεῶν ἦν ξύνεσις, κατ' ἄνδρας δίδυμον ἂν ἥβαν ἔφερον Herc. f. 655. βραχὺ σθένος ἀνέρος Aeol. fr. XXIV (IX), 1. πολλάκις σοφωτέρους πένητας ἄνδρας εἰσορῶ τῶν πλουσίων Dan. fr. XII, 5. Porro huc pertinent ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνήρ Med. 294; cf. Polyid. fr. XI (Glauc. I), 3. εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ Hipp. 1031. 1075. 1191; cf. Herc. f. 106. κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ Iph. T. 395. ὁ μὲν δίκαιος — πέφυκ' ἀνήρ Heracl. 2; cf. Dan. fr. VI (III), 1. ὅστις ἔστ' ἀνὴρ γνάθου τε δοῦλος — Autol. fr. I (III), 4. ὅστις ἔστ' ἀνὴρ σοφός Phoen. fr. IV (IX), 4. 7; cf. Aeol. fr. XX (XVII), 2. Antiop. fr. XXIII (XXIX), 1. Stheneb. fr. I, 1. Thes. fr. X (IX), 1. fr. inc. tr. XLII, 1. LXXV, 3. τίς ἀνδρῶν Or. 493. Herc. f. 1195. οὔτις ἀνδρῶν Alex. fr. III (XVI). ἀνδρῶν ὅς Iph. A. 17. μετ' ἀνδρῶν Andr. 590; cf. El. 628. Beller. fr. XX (XVI), 20. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Bacch. 1315. Hel. 631. Herc. f. 531; cf. Hipp. 1332. ἐχθρῶν ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀναστροφὴν δαίμων δίδωσι Andr. 1007; cf. ib. 975. ἰὼ τυραννὶ, βαρβάρων ἀνδρῶν φίλη fr. dub. VIII. ἀνδρὸς ὑπ' ἐσθλοῦ καὶ τυραννεῖσθαι καλόν Aeg. fr. IV (VI); cf. Cycl. 600. Beller. fr. XXVI (VI), 1. τί γὰρ πατρῴας ἀνδρὶ φίλτερον χθονός; Aeg. fr. III (IV). Cf. Bacch. 383. Heracl. 202. Iph. A. 1332. Hipp. 1109. 1294. Andr. 591. Oen. fr. VII (VI). Praeterea cf. Iph. T. 729. Hipp. 994. 1100. Med. 518. Iph. A. 1338. Suppl. 493. Hel. 508. 1642. Herc. f. 105. El. 396. Aeol. fr. XIV (IV), 2. XVII (V), 1. Alcm. fr. VII (VIII), 2. Arch. fr. XXII (VI). Beller. fr. IX (XII), 1. Alop. fr. VI (IV), 1. Hyps. fr. VIII (VII). Meleag. fr. XIX (XV), 1. Melan. fr. XXIX (XX), 1. Phoen. fr. X (III), 2. fr. inc. XXXVII. In his igitur *hominis* universa notio obtinet. Quamquam fatendum est horum non pauca etiam specialiter de *viris* accipi posse, sicut Latinis quoque centies *vir* ita dicitur, ut et communiter de *hominibus* et separatim de *viris* queat intelligi.

2. *Homo* etiam cum emphasi dicitur qui, quae est hominum natura, *imbecillus fragilisque* est *et animo et corpore*. V. Quint. 8, 3, 86. Luculentum huiusmodi exemplum est apud Soph. in O. C. 566. ἔξοιδ' ἀνὴρ ὤν. Nec aliter dictum quod non recte intellexit *Wunder*. πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν; Soph. Ai. 77; v. schol. Abundant talibus Latini. Quint. 10, 1, 25. summi sunt, homines tamen. Cf. Terent. Ad. 4, 2, 40. Hinc ἀνήρ opponitur *deo*. θεῶν αἵματι πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων Med. 1257. Cf. ib. 411. πρὸς θεὸν ὢν ἀνὴρ εἰς μάχην ἐλθεῖν ἐτόλμησε Bacch. 635. Cf. ib. 54. Rhes. 200. Ita Petron. 75. homines sumus, non dei. [Huc traxerim etiam ἀνδρὸς ἀδικίαν αἰσχύνεται Ion. 341, i. e.

pudet eum (nim. Phoebum) *humani sceleris*. Sic iam *Barnes*. V. 367. Aliter *Matthias*, sed dubito an recte. *Const. M.*]

II. Deinde ἀνήρ separatim de eo hominum genere usurpatur, in quo *vigor* ille s. *vis vitalis* praecipue conspicua est. Cuius generis quatuor species, non iusto quidem ordine, sed recte tamen enumerat *Eustathius* p. 1381, 5. ὁ ἤδη τέλειος τὴν ἡλικίαν καὶ ὁ συζευχθεὶς γυναικὶ καὶ ὁ ἀνδρεῖος καὶ ὁ φύσει. Enimvero

1. ad *sexum* (φύσιν) refertur. Nam quum e duobus *hominum* sexibus virile et corporis et animi viribus muliebri antecellat, hinc ἀνήρ et Lat. *vir* κατ᾽ ἐξοχήν de *maribus* dicitur. Et *femina* quidem saepe expresse opponitur. ἀνδρῶν γὰρ ἀλκή, σοὶ δὲ (Alcmenae) χρὴ τούτων (τέκνων) μέλειν Heracl. 711; cf. Hom. ζ', 490 sqq. οὐ καλὸν δυοῖν γυναικοῖν ἄνδρ᾽ ἕν᾽ ἡνίας ἔχειν Andr. 178, quod v. 910 est ἄνδρα δίσσ᾽ ἔχειν λέχη. ἴσον γ᾽ ἀνήρ τε καὶ γυνὴ σθένει ib. 673; cf. 674. εἷς γ᾽ ἀνὴρ κρείσσων γυναικῶν μυρίων ὁρᾶν φάος Iph. A. 1394. ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων θανὼν ποθεινός, τὰ δὲ γυναικὸς ἀσθενῆ Iph. T. 1005. αἰεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς ξυμφοραῖς ἔφυσαν ἀνδρῶν Or. 605. ἄνδρας οὐ χρὴ γυναιξὶν ἐξομοιοῦσθαι φύσιν Andr. 354. γυναῖκες ἀνδρῶν, οὐ παίδων φίλαι El. 265. νόμος γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον Hec. 975. ἡ πάντα νικῶσ᾽ ἄνδρα καὶ θῆλυν σπορὰν κακοῖσιν (Hecuba) ib. 659. τὸ μῶρον ἀνδράσι μὲν οὐκ ἔνι, γυναιξὶ δ᾽ ἐμπέφυκεν Hipp. 966. ὀψέ γ᾽ ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν, εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν ib. 480 sq. ἐπενώτιζον φυγῇ γυναῖκες ἄνδρας Bacch. 763. Cf. ib. 820. Or. 566. Med. 244. 430. Iph. A. 570. 826. Tro. 892. Bacch. 821. Ion. 1087. Herc. f. 294. El. 537. 1081. [Dan. prol. 24.] Dan. fr. X (VIII), 4. Hipp. fr. XVIII (XV), 1. In. fr. VIII, 2. Meleagr. fr. X (XI), 1. fr. inc. tr. LVIII, 6. fr. dub. XV. Sed longe saepius feminae nomen non additur, quia non feminam dici, sed *marem* s. *virum* sponte apparet. σπάνιον θήρευμ᾽ ἀνδρὶ τοιαύτην (ἄμεμπτον) λαβεῖν δάμαρτα Iph. A. 1162; cf. Phoen. fr. I (IV), 1. οὐδὲν οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ Phil. fr. I, 4; cf. ib. 6. Rhes. 276. Bacch. 960. Herc. f. 1416. ἄνδρα χρεὼν οὐκ ἀγγέλοισι τοὺς ἐναντίους ὁρᾶν Heracl. 390; cf. Rhes. 581. 626. Tro. 865. οὐδεὶς ἀνήρ Rhes. 510. πᾶς ἀνήρ Hipp. 1185. Iph. T. 309. A. 375. Heracl. 340. Suppl. 912. Antig. fr. VI, 3. εἷς ἀνήρ Heracl. 8. Suppl. 405. Phoen. 752. Herc. f. 825. El. 337. In. fr. II (VI), 3. τίς ἀνήρ Rhes. 11. 676. Herc. f. 183. El. 554. ἄνδρα τόνδε Heracl. 982. 1019. 1047; cf. Alc. 176. Phoen. 1650. Hipp. 312. Hel. 558. Herc. f. 255. 835. Andr. 967. Nonnumquam ὅδ᾽ ἀνήρ pro ἐγώ ponitur, ita quidem, ut quis se ipsum monstret digito. μὴ θνῆσχ᾽ ὑπὲρ τοῦδ᾽ ἀνδρὸς οὐδ᾽ ἐγὼ πρὸ σοῦ Alc. 693. Cf. ib. 331. 722. 1087. 1097. Med. 1337.

El. 43. [Etiam ὁ ἀνήρ ponitur pro ipso nomine Hipp. 491. οὐ λόγων εὐσχημόνων δεῖ σ', ἀλλὰ τἀνδρός, i. e. Hippolyto. *Aug. M.*] ἀνὴρ κεῖνος Eurysth. fr. VIII, 3. τοῖος ἀνήρ Alc. 65; cf. Iph. A. 711. Herc. f. 1404. οἵου — ἀνδρός Hipp. 1461. ἐμοὶ μίμημ' ἀνδρὸς οὐκ ἀπωστέον Herc. f. 294; cf. ib. 162. 1350. Tro. 606. Heracl. 924. Hel. 787. Alc. 548. Iph. T. 1460. Phoen. fr. IV (IX), 5. φονίους ἀνδρῶν ἁμίλλας Andr. 1020; cf. Med. 229. 488. Rhes. 931. Alc. 1054. τίς ἀνδρῶν Rhes. 692. 726. ἐμοί γ' εἴη τέκνα, ἃ — μετ' ἀνδράσιν πρέποι Erechth. fr. XVII (I), 26. Cum *adiectivis*. φίλος Alc. 43. 565. 1011. Hec. 43. Iph. T. 314. Cycl. 478. 498. Herc. f. 512. El. 362. Archel. fr. XXVII, 3. φίλιος Rhes. 687. 639. Heracl. 450. 940. Herc. f. 299. ἐσθλός Andr. 872. Hec. 307. 844. Herc. f. 1335. Antiop. fr. XVII (XVIII), 2. fr. inc. tr. LXXV, 2. ὅσιος Alc. 10. ἀνόσιος Bacch. 613. Herc. f. 853. γενναῖος Med. 762. El. 262. ἄριστος Med. 953. Hipp. 1242. Tro. 895. El. 1066. Oen. fr. III. ἀγαθὸς πιστός τε Iph. A. 45. 345. πιστὸς ἐν κακοῖς Or. 725. οὐ κακός Iph. A. 502; cf. 944. Med. 618. Antiop. fr. XL (X), 1. Melan. fr. XXI (IV). fr. inc. tr. XLII, 4. σοφός Iph. A. 749; cf. Iph. T. 907. Rhes. 206. Bacch. 179. 260. 641. El. 524. Hel. 817. Autol. fr. I (III), 23. Erecht. fr. XX (II), 34. fr. inc. tr. X. XI, 4. χρηστός Iph. A. 985. Beller. fr. VIII, 1. fr. inc. tr. XLIII, 2. δυστυχής Hipp. 1047. Herc. f. 559. δυσσεβής Hipp. 1050. Iph. T. 1426. Herc. f. 760. εὐσεβέστατος Iph. A. 926. El. 886. μέγας Rhes. 650. Οἰδίπους μέγιστος ἦν ἀνήρ Phoen. 1747. ἀνδρός ὀλβίου τινός Hel. 438. El. 45. ὑψηλός Hel. 424. εὐγενής ib. 956. Phoen. 445. El. 528. Archel. fr. XV (XI), 2. ib. XVIII (XXII). In. fr. XXIII (XI). σκαιός Beller. fr. X, 1. Melan. fr. XXII (V); cf. Herc. f. 299. ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ στρατοῦ Hec. 304. Herc. f. 1306. εὐτυχής Antig. fr. I. δίκαιος Autol. fr. I (III), 25. Thes. fr. IX (VIII), 2. Suppl. 1034. ἀνδρῶν — ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν fr. inc. XIV. θνητῷ παρ' ἀνδρί Alc. 7. ἡβῶντ' ἄνδρα καὶ πρέσβυν ib. 714. ἀνδρὸς φιλοξένου ib. 833. ἄνδρας Ἀργείων ἄκρους Suppl. 118. Teleph. fr. VII (XI), 1. πολιός ib. 166. γηπόνος ib. 420. πένης ib. 863. αἰσχρός Iph. A. 380. μυρίοι ἄνδρες ib. 1387. θρασύς Rhes. 500. Bacch. 270. ἄμικτος Cycl. 429. περισσός Hipp. 948. εὔψυχος Hel. 858. εὔβουλος Rhes. 105. μονόκωπος Hel. 1138. μάργος Herc. f. 1084. ἀξίωμ' ἔχων ἀνήρ El. 40. πλούσιος ib. 373. δορικόνων ἀνδρῶν ib. 480. νέων — ἀνδρῶν Suppl. 160. σπαρτῶν ἀνδρῶν ib. 712. ἄνδρας βιαίους ib. 308. θυραίους Hipp. 408. ἀνὴρ ὁμογενής Or. 244. μακάριος ib. 539. ἀθυρόγλωσσος ib. 901. ἰσάδελφος ib. 1015. ὠκύπους Autol. fr. I (III), 16. δειλοὶ — ἄνδρες Meleagr. fr. VI (VII). ἄνδρα δήμῳ πιστὸν Plisth. fr. II (I), 3; cf. 6. πλουτῶν ἀνήρ fr.

dub. XVI. Cum *substantivis*, quae *adiectivorum* vicem gerunt. V. *Matth.* gr. p. 967. *Kuehner.* gr. §. 477, 1. ἀνδρὶ Θρῃκί Hec. 19; cf. 682. 873. 1036. Κρῆτας ἀνήρ Hipp. 156. ἀνδρὸς Φρυγός Andr. 592. Δελφῶν — ἀνδρῶν ib. 1075. 1151. Ἕλληνας ἄνδρας Iph. T. 347. Λυκίων ἀνδρῶν Rhes. 29. ἀνδρῶν Φεραίων Alc. 609. νεανίου ἀνδρός Andr. 604. Iph. A. 933. El. 344. Antig. fr. VI, 1. Archel. VIII (VII), 1. ἀνὴρ βούτας Hec. 646. ἄνδρα ξένον ib. 1244. Heracl. 245. τυράννους ἄνδρας Med. 808. 700. κλῶπες ἄνδρες Rhes. 645. ἄνδρες ξύμμαχοι Or. 687. Rhes. 598. κακομήτας ἀνήρ Or. 1403. ἄνδρ' ἑταῖρον δεσπότου Alc. 779. πάντ' ἄνδρ' ὁπλίτην Suppl. 585. γέροντος ἀνδρός Heracl. 467. ἀνδρὸς ἀριστέως Iph. A. 28. ἀνδρὸς — βαρβάρου Hel. 302. 1620. fr. dub. VIII. πρεσβύτης ἀνήρ Dan. fr. II (VI), 4. ἄνδρα ξεναπάτην Stheneb. fr. VII (IX). ναυβάτης ἀνήρ Hipp. 1221. μάντις — ἀνήρ Iph. A. 956. Notabiles praeterea formulae sunt κατ' ἄνδρ' ἑκάστη, *singulae singulis viris*, Tr. 243. ἀνὴρ ἐπ' ἀνδρὶ στάς Heracl. 837. ἀνὴρ παρ' ἄνδρα Hel. 1078. 1590.

2. E *viri* s. *maris* notione sponte consequitur *maris cum femina coniugati*, i. e. *coniugis* sive *mariti* significatio. Quare Latini *maritum* ex ipso *mare* finxerunt et nos Germani maritum fere simpliciter vocamus *Mann*. λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη Med. 286; cf. ib. 15. Andr. 373. εἴς τιν' ἀνδρὸς εὐνάν Suppl. 823. εἰς ἀνδρὸς λέχος Tr. 661. ἵν' ἀνδρὶ τἀμὰ διασώσῃ λέχη Hel. 65 [cf. Dan. prol. 60]. οὐχὶ τἀνδρὸς ἡ γυνή El. 931; cf. 927. 933. 937. 1040. ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι Or. 927; cf. 1528. 1563. κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίγνεσθαι κακόν ib. 735. τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον ἁμαρτεῖν — ἀλόχου; Alc. 882. μεγάλη τυραννὶς ἀνδρὶ τέκνα καὶ γυνή Oed. fr. VII (IX), 1. εἰ — τύραννον ἔσχες ἄνδρα Andr. 216. ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν Med. 11. ἄνδρα τὸν ἐμόν Hipp. 420. τῷ σῷ ἀνδρί Andr. 228. τὸν ἄνδρα τὸν σόν Hel. 1410. Cf. Med. 33. 498. 1157. Alc. 774. 1005. Iph. A. 101. 1224. Suppl. 1056. Tr. 662. 668. 695. Hel. 58. 571. 1413. Ion. 299. 300. 395. El. 29. 916. 1038. 1070. Chresph. fr. X (VII), 2. Cress. fr. II (XI). Melan. fr. XVI (IX), 4. XVIII (XXVI), 5. Oed. fr. IV (I), 1. ib. V (II), 1. Pel. fr. VI, 4. 6. Phoen. fr. II (V). fr. inc. tr. XLVIII, 1. [Mire hoc sensu usurpatum ἀνήρ Andr. 470. τὴν μίαν μοι στεργέτω πόσις γάμοις ἀκοινώνητον ἀνδρὸς εὐνάν. Quae, si sana sunt, hanc solam admittunt interpretationem: *unum mihi amet maritus cum connubio minus legitimo* (v. s. γάμος) *non consociatum* s. *communicatum viri torum*. Aliena certe quam sequitur *Matth.* scholiastae explicatio. Sed ἀνδρός, si non spurium, otiosum tamen esse ac molestum facile concedo *Brunckio*. Quam igitur vellem vel ἄλλοις vel simile quid pro ἀνδρός scribi

posse. *Const. M.*] In malam partem dicitur ἀνήρ (*concubinus*), ubi opponitur πόσις. Recte igitur *Ellendt.* in lex. S. s. v. „ἀνήρ est quo uxor fruitur, πόσις, qui honorificum gerit nomen coniugis.“ Cf. *Herm.* ad S. Trach. 547. Huc videtur pertinere ἰδίοισιν ὑμεναίοισι κοὐχὶ σώφροσιν εἰς ἀνδρὸς ἤει λέκτρα (Clytaemnestra) Or. 558; cf. Hipp. 491.

3. Deinde ad *aetatem* (ἡλικίαν) refertur ἀνήρ opponiturque *puero* vel *adolescenti*. Quum enim inter quatuor hominum aetates ea, quam mediam vocant quaeque ab anno vicesimo usque ad quadragesimum vel quinquagesimum pertinet, et robustissima sit et florentissima, hinc *vir*, qui illa aetate erat, prae ceteris dicebatur ἀνήρ. Cuius aetatis virum etiam nos κατ' ἐξοχήν vocamus *Mann* et Latini *virum*. V. Ov. Met. 13, 397. Virg. Buc. 4, 37. Quamquam his vi ista solemnior vox *iuvenis*. εἰς ἄνδρ' ἀφικέσθαι Ion. 322. Ὀρέστην ἔκτρεφ' ἄνδρα τόνδε μοι Iph. A. 1451. Hinc

4. sponte sua fluxit ea significatio, qua ἀνήρ cum emphasi dicitur *vir fortis*, *gravis*, *animosus*, unde etiam ἠνορέη ἀνδρία ἀνδρεῖος alia. [V. Quint. 8, 3, 86. Scilicet ἀνήρ in his proprie per breviloquentiam quamdam rhetoricam dicitur pro ἴσανδρος, i. e. *instar s. exemplar viri, qui corroborata aetate est.* Cuius generis exempla aliquot rariora posuimus Quaest. Soph. p. 136. *Const. M.*] Ἀχιλλεὺς θανὼν — ἀνήρ Hec. 310. εἰδὼς μὲν οὐκ ἀριθμόν, ἀλλ' ἐτητύμως ἄνδρ' ὄντα τὸν σὸν παῖδα Heracl. 998. πρὸς τάδ' ἄνδρα γίγνεσθαί σε χρή El. 693. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσει Cycl. 591. ἄνδρας, οὐ Φρύγας κακοὺς εὑρών Or. 1351. ἐν ἀνδράσιν εἶναι ib. 1528; cf. Alc. 726. 735. Iph. A. 945. αἱ γὰρ πόλεις εἴσ' ἄνδρες, οὐκ ἐρημία Phrix. fr. XII (IX). ἀνὴρ δ' ὃς εἶναι φῄς, ἀνέρος οὐκ ἄξιον δειλὸν κεκλῆσθαι ib. fr. XIII (VIII); cf. Rhes. 946. Temen. fr. XIV. V. *Wund.* ad Soph. Ai. 1335. Etiam Latinis solemne hoc sensu nudum *vir*. Cic. Cat. 3, 5, 12. *cura ut vir sis*, quod nos quoque *sorge dass du ein Mann bist*.

[Forma vocis primitiva ἀνέρος ἀνέρι etc., unde per syncopen demum ἀν-δ-ρός ἀν-δ-ρί etc. (v. s. ἀμπλακεῖν p. 168), in melicis tantum obvia. ἀνέρος Aeol. fr. XXIV (IX), 1. ἀνέρι Rhes. 229. ἀνέρων Med. 1257. Semel tantum in senario legitur ἀνέρος Phrix. fr. XIII (VIII), 1. Id vero a *Matthia* quoque ut insolentius notatum recte videtur *Dind.* ex Paris. A. Trincav. scripsisse ἀνδρός. Et alpha quidem alias breve in tribus illis locis productum est. Eaque prosodia Homero in trisyllabis formis solemnis et constans. Quin etiam primae in dissyllabo ἀνήρ productio tragicis, imprimis Aeschylo, usitata, Homero usitatissima. ἐχθρὸς γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ τῷ ξυστήσεται Aesch. Sept. c. Theb. 491, ubi perabsurdum esset ἀνήρ. ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνήρ Il. ε', 361.

τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ ib. β', 701. ἔρειδε κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ ib. ν', 131. Haec quatuor ante oculos proposui ex larga copia, tum *Porsoni* gratia ad Phoen. 1670, tum quia ad hunc usque diem sunt qui productionem illam, qua nihil et usu certius et naturae vocabuli convenientius, propter pervicaciam nescias an propter ignorantiam negent. Saepe iam monitum a nobis verbum ἄειν, unde etiam ἀνήρ formatum, cum derivatis suis primam ancipitem habere. Ut igitur Ἀΐδης (p. 30) ἀεί (p. 37 sq.) ἀείδειν (p. 42) ἀέλιος (p. 44) ἀήρ (p. 46) ἀΐσσειν (p. 79), ita ἀνήρ quoque pro numerorum necessitate tum corripitur tum etiam producitur. Quod etsi dudum docuerant *Valck.* ad Phoen. 1650, *Wellauer.* ad Aesch. Sept. c. Theb. 491 et Eumen. 727, *Lobeck.* ad Ai. 1194, tamen post ea, quae *Hermannus* ad Soph. Phil. 40 re parum examinata promulgarat, tragicorum editores invasit mos, percommodus ille quidem ac delicatus, ubicumque ἀνήρ prima producta occurreret vel omnes contra libros articulo assuto scribendi ἁνήρ. At haec non est doctrina, verum indocta petulantia. Euripidei loci, ubi longum est alpha neque codices variant, hi sunt. σοφὸς γὰρ ἀνὴρ (Pittheus) καὶ τρίβων τὰ τοιάδε Med. 685. αἴθων γὰρ ἀνὴρ (Achilles) καὶ κεπύργωται θράσει Rhes. 122. σκαιὸς γὰρ ἀνήρ (Eurystheus) Heracl. 459 et de eodem Eurystheo ἐχθρὸς μὲν ἀνήρ ib. 1049. De ignoti nominis viro ὡς σκαιὸς ἀνὴρ καὶ ξένοισιν ἄξενος fr. inc. tr. LXXXV. σοφὸς γὰρ ἀνήρ fr. dub. I. Et in his quidem, in quibus ἀνήρ non subiectum, sed *praedicatum* est (*er ist ein weiser Mann* etc.), articulum inde a Porsono quod sciam omnes inculcavisse mera est temeritas. Cf. *Stallb.* ad Plat. Phaedr. p. 196. Neque id maiore iure factum, ubi item pro praedicato ἀνήρ, El. 364. ὅδ' ἀνὴρ, ὃς συνεκκλέπτει γάμους τοὺς σούς; i. e. *hiccine est qui* —, et Bacch. 644. ὅδ' ἐστὶν ἀνήρ, *en ille*, *da ist er*. Cf. Soph. O. C. 32 cum nota *Reisigii*. In ceteris ἀνήρ *subiectum*. Quorum ea primum ponam, in quibus adiunctum est pronomen. οὗτος γὰρ ἀνήρ (Aegeus) Med. 758. οὗτος γὰρ ἀνήρ (Orestes) El. 380. ὅδ' ἀνήρ (Polynices) Phoen. 1650. Etiam ubi quis se ipsum digito monstrat. ἦν οὔποτ' ἀνὴρ (sic libri, non οὔποθ') ὅδε — ᾔσχυνεν εὐνῇ El. 43. Atque in his quoque tanta editorum fuit incuria, omnes ut partim ne monito quidem lectore adversus librorum consensum articulum infercirent. Quamquam hunc recte abesse perdiscere poterant ex iis locis, ubi pro nominativo casus obliquus est. ἐκ τοῦδ' ἀνδρός Alc. 176. τοῦδ' ἀνδρὸς πέρι Hipp. 812. τοῦδ' ἀνδρός Herc. f. 255. σὺν τῷδε — ἀνδρί Andr. 967. πρὸς ἄνδρα τόνδε Heracl. 982. πρὸς ἀνδρὸς τοῦδε Hel. 558. ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε Herc. f. 835. Cf. *Ellendt.* in lex. s. v. His adde locos s. II, 1 citatos, ubi ὅδ' ἀνήρ est pro ἐγώ. Quin ipsum οὗτος ἀνήρ

etiam aliis, ut Platoni, consuetum: cuius generis exempla aliquot suppeditat *Stallb.* ad Gorg. p. 90 sq., non recte quidem et hic et ad Phaedr. p. 198 propter contemtionis vim articulum omissum ratus. Denique ipse Euripides ἀνὴρ κεῖνος habet Eurysth. fr. VIII, 3. Supersunt ἔνδον μὲν ἀνήρ (Cyclops) Cycl. 587. ἀνὴρ (Pentheus) εἰς βόλον καθίσταται Bacch. 844. ἀνὴρ (Orestes) ἔστι καὶ λεύσσει φάος; El. 349. Quae ludus quidem esset cum editoribus exarare ἁνήρ. At critici non est veteres scriptores ludere. Ἀνήρ quidem illud, quod codices tuentur, non temere mutandum esse clarissime demonstrat Ἀργεῖος ἀνήρ, i. e. Orestes, Aesch. Eum. 727, quod ne tiro quidem scribere auderet ἁνήρ. Demonstrant etiam γενοῦ σωτήριος ἀνέρι (Doloni) Rhes. 229. ὦ πολύξενος — ἀνδρὸς (Admeti) ἀεί ποτ' οἶκος Alc. 572. ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα (Aiacem) μανιάσιν νόσοις ὤτρυνον Soph. Ai. 59. οἵαν ἔφηνας ἀνέρος (Aiacis) ἀγγελίαν ib. 221. ἀπέταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα (Philoctetam) καὶ δόλοις ἑλών Phil. 1228 (v. *Herm.* ad O. C. 32). ἄλαστον ἄνδρ' (Oedipum) ἰδών O. C. 1482. Porro φεύγουσιν ἄνδρες (Graeci) Rhes. 93. οἶσθ' ὅποι βεβᾶσιν ἄνδρες (Ulixes et Diomedes); ib. 689. Cf. Aristoph. Lysistr. 152. Rectior enim de his postremis librorum consensu tutis in gramm. p. 705 quam in notis Euripideis sententia est *Matthiae.* Atque haec sat esse puto, quae, nisi eximiam librorum concordiam non prorsus flocci facias, ἀνήρ vocabulum etiam ad certum ubi virum referatur apud poetas articulo persaepe carere comprobent. Quod si verum est, etiam illud sponte consequitur, ἀνήρ a tragicis persaepe productum esse. Et articuli quidem omissionem istam quum alia vocabula ἄναρθρα, ut ἄνθρωπος θεός πατήρ μήτηρ παῖς γυνή (*Herm.* ad S. O. C. 32), imprimis βασιλεύς illud de rege Persico dictum, egregie confirment, tum etiam ipsa ratio ac natura ἀνήρ vocabuli convincit. Probe enim tenendum est ἀνήρ a Graecis, praecipue poetis, per omnes saepe casus ita usurpari, ut a simplici demonstrativo (*der dem den — er ihm ihn*) nihil plane nisi graviore quodam sono poetarum auribus iucundo differat: quod demonstrativum ubi insuper accedit meram induit vim δεικτικήν (*der da, dem da, den da*). Clarum est autem, qua lege pronomen pro ipso nomine, eadem etiam ἀνήρ pro pronomine poni, ut, quo de *viro* agatur, etiam non diserte indicato nomine ex orationis cursu perspicuum sit omnibus ac notum. Atque ut numquam Graeci dicunt ὁ οὗτος vel ὁ ἐκεῖνος vel, nisi si *idem* significare volunt, τοῦ αὐτοῦ τῷ αὐτῷ τὸν αὐτόν, ita etiam ad ἀνήρ tantum abest ut articulum in talibus adiungant, ut, quod summi hac in quaestione momenti est, vicissim eadem vocabula, quae alias sine articulo efferunt, vel saepe, ut ἄνθρωπος πατήρ μήτηρ ἀνήρ γυνή παῖς, vel etiam constanter, ut υἱός

et θυγάτηρ, tota omittant solo articulo contenti. Est hoc tritissimum loquendi genus, quod nemo accuratius tractavit *Rostio* gr. §. 98, 5. Itaque ἀνήρ etiam de certo viro dictum articulo carere posse prudenter iudicarunt *Reisig*. ad O. C. 32 et *Wex*. ad Ant. 762, prudentius etiam ut solet vera rei causa investigata *Rost*. gr. §. 98, 6, itemque *Brem*. ap. *Schaef*. app. Dem. I. p. 328 sq. Hinc Sophoclis quoque editores vereor ne multa praepropere correxerint. Utique certe, ut pauca tangam, cum libris servandum ἀνήρ Phil. 40. Ai. 9. 979. 991 (cf. Eur. Euryst. fr. VIII, 3). O. C. 1486. 1633. Ant. 766, imprimis Ai. 234 ubi de eodem Aiace paulo ante erat ἀνέρος, et ib. 1355, ubi ἀνήρ pro praedicato est. Neque solis poetis hunc usum esse, sed etiam ad prosam pertinere existimo. Multa id genus a grammaticis collecta; multa etiam delitescere puto librariorum ignorantia obliterata: ab his enim probabile est, ubi inter ἀνὴρ et ἀνήρ vel ὁ ἀνήρ libri fluctuant, articulum fore agglutinatum esse. Cf. *Wyttenbach*. ad Plat. Phaed. p. 258. *Krueger*. ad Dionys. p. 110 et impr. *Bernhardy*. Synt. p. 317 sq. not. 80. Qua in re cautiora nostra aetate et sapientiora fuerunt praeterita tempora. Dudum enim ἀνήρ articulo non indigere eiusque omissionem etiam libros veteres probare monuerat philologiae parens *Wolfius* in Anal. liter. II. p. 458 (cuius verba praeter *Bremium* l. c. exscripsit *Stallb*. ad Protag. p. 41), et *Heindorfius* quae ad Plat. Phaed. p. 182 annotaverat complecti potius ac diligenter persequi debebant recentiores Platonis editores quam quod ille profecerat inepta religione rursus infringere. Nunc et *Bekkerus* saepe peccavit et *Schaeferus* app. Dem. I. p. 329 *Bremii* praescripta non rationibus, sed verbis inanibus impugnavit et *Schneiderus* ad Civ. I. p. 18 ita disputavit, ut quid sibi velit nescias, et *Stallbaumius* talem de ἀνήρ ἀνάρθρῳ Excursum scripsit ad Phaedr. p. 196 sqq., ut quae disseruit paucis exceptis falsa sint. Quod si cui mirum videatur ἀνήρ apud poetas, ubi ad certum virum pertineat, fere productum esse, ubi correptum sit, fere ad incertum virum pertinere, ne haec quidem res iusta ratione caret. Nempe egregius Graecorum mos est notioni formam, formae notionem accommodandi. V. s. ἀναλοῦν extr. Iam quum ἀνήρ primam ancipitem haberet, consentaneum est poetas illud, ubi ad incertum virum referebatur, lenius pronuntiavisse atque corripuisse, ubi ad certum virum, gravius pronuntiavisse atque produxisse. Cavendum autem, ne quod de ἀνήρ contendimus continuo etiam ad alia vocabula pertinere credas. Ἀγαθοί certe, i. e. οἱ ἀγαθοί, scribendum esse Hec. 1226. Iph. A. 979. Herc. f. 236. Iph. T. 114 plus una causa vincit: primum enim ἀγαθός numquam primam producit, deinde necessarius articulus propter vim sub-

stantivi; denique vel multi in illis vel certe aliquot libri veteres articulum suppeditant. Hinc ἀγαθός etiam contra libros exarare consultum Suppl. 852 et El. 378. Ἀλήθεια quoque scribi Phoen. 929 et Soph. Ant. 1195 et ipsi iubent libri et prima numquam producta. Nec minus indubitatum ἀρετή Suppl. 596. Ἀγών quidem num recte scribas Heracl. 722. Suppl. 754. Herc. f. 1189 dubitari potest: libri enim in ἀγών perseverant neque articulum desiderares: tamen quum ne hoc quidem umquam productum inveniatur, perlevem istam medelam non spreverim. De vera crasi nunc inter omnes constat. *Const. M.*]

ἀνήφαιστος. (Electra) ὕφηψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί Or. 620. Mirabiles de hisce nugas garrit scholiasta, quas cui cordi sunt talia inspiciat. Ἀνήφαιστον πῦρ nil est nisi ἄπυρον πῦρ, i. e. *ignis, qui malus est ignis, infaustus, funestus ignis.* V. s. ἄχαρις.

ἀνθαιρεῖσθαι, *capere s. sibi parere* aliquid *prae* (ἀντί) aliquo, *praeripere* alicui aliquid (τί τινος). οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται (Ἑκάβης νικώσης πάντας κακοῖσιν) Hec. 660. *Capere s. eligere* aliquid *prae* (ἀντί) aliqua re, *praeferre, praeponere* aliquid alicui rei (τί τινος). τὸ εὐσεβὲς τῆς δυσσεβείας ἀνθελοῦ Cycl. 310. παραινῶ μήτ' ἀποκτείνειν τέκνον μήτ' ἀνθελέσθαι τοὐμόν (*meum commodum*) Iph. A. 482. τὰν εὔδοξον ἀνθαιρουμένα φάμαν (Phaedra) Hipp. 773.

ἀνθάμιλλος, *aemulus*. οἳ τὰς πόλεις ἔχουσι — τοῖς ἀνθαμίλλοις εἰσὶ πολεμιώτατοι Ion. 606. Praepositio *certaminis* notionem ipsi iam nomini insitam nonnisi intendit et auget.

ἀνθάπτεσθαι, *vicissim tangere s. apprehendere.* ἥψω τῆς ἐμῆς χερὸς καὶ — παρηίδος· ἀνθάπτομαι σοῦ τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγώ Hec. 275. Tralate τῆς σῆς γὰρ καρδίας — ἀνθηψάμην Med. 1360, *vicissim momordi. Attingere* (*be-rühren*, v. s. ἀντέχειν). δρόμον ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο Med. 1182. Tralate ἃ — σῆς καρδίας ἀνθάψεται Hel. 966, *attinget, commovebit.* Sic etiam χρηστοῖσι δούλοις — τὰ δεσποτῶν κακῶς πίτνοντα — φρενῶν ἀνθάπτεται Med. 55.

ἀνθεῖν, *florere, vigere, valere.* Tralate ὄλβος — σμικρὸν ἀνθήσας χρόνον El. 944. ὅτ' ἔζη Πρίαμος Ἕκτορος τ' ἤνθει δόρυ Hec. 1210.

ἀνθεμόρρυτος, *e floribus profluens.* ἀνθεμόρρυτον γάνος μελίσσης Iph. T. 633, „*apis delicias e florum liquore collectas*" *Barnes.* Quem v. ad h. l.

ἀνθεμώδης, *floreus.* τὸν ἀνθεμώδη Τμῶλον Bacch. 462.

ἀνθεσφόρος, *florifer.* μίλακος ἀνθεσφόρου Bacch. 702. [λειμῶνας ἀνθεσφόρους Iph. A. 1544.]

ἀνθήλιος, v. ἀντήλιος.

ἀνθηρός, *floridus.* λαχνῶδες οὖδας ἀνθηρᾶς χλόης, *graminis*

floribus consiti, Cycl. 539. Tralate *ἀνθηρὸς* (*florens*) *εἱμάτων στολῇ χρυσῷ τε λαμπρός* Iph. A. 73.

ἀνθίζειν, *floribus ornare*. *κρόκεα πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον ἀνθίζειν χρυσανταυγῆ* Ion. 890. Eleganter *Musgrav.* coniecit *ἀνθισμὸν χρυσανταυγῆ*. Quod quamvis non necessarium tamen non ideo damnare debebat *Herm.*, „quia folia dicantur *χρυσανταυγῆ πρὸς τὸ ἀνθίζειν*." Id enim plane alienum. Lectio si vera est, *ἀνθίζειν* cum *ἔδρεπον* iungendum et explicandum: *flores vestibus carpebam croceos auricolores, his ut ornarem eas* (vestes). Neque aliud quidquam diceretur Musgraviana coniectura recepta.

ἀνθόκροκος. *ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ᾽ ἀνθοκρόκοισι πήναις* Hec. 471. V. s. *ἐν* et *πήνη*.

ἀνθοπλίζειν, *ex adverso armare*. *ἱππεῦσι δ᾽ ἱππεῖς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι* Suppl. 666, *equites contra equites armati stabant*.

ἄνθος, *flos*. *ὅθι — λειμὼν ἄνθεσι θάλλων χλοεροῖς καὶ ῥοδόεντ᾽ ἄνθεα θ᾽ ὑακίνθινά τε* Iph. A. 1296 sq. *ῥοδέων πλόκον ἀνθέων* Med. 842. *ἔδρεπεν — αἰρόμενος ἄγρευμ᾽ ἀνθέων* Hypsip. fr. V, 3. Tralate *Ἑλλάδος — πρῶτον ἄνθος*, *flos roburque Graeciae*, Tr. 808. ch. *ἀποκείρεται σὸν ἄνθος, πόλις, ὁ Διὸς ἔκγονος* Herc. f. 875. [Non mala *Buttmanni* lexil. I. p. 291 ex obsoleto verbo *ἄνθειν* (*ἄνα*) derivatio. Simplicius tamen videtur *ἄνθος* pariter atque *ἀνήρ* (s. v.) et *ἄνθρωπος* ex ipso *ἄω* deducere, ut proprie sit quodlibet *vigens*, *virens*, *florens*, deinde *flos*, *robur*, denique *summum*, *optimum*, *praestantissimum* quodque. *Const. M.*]

ἀνθρακιά, *prunae*. *ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ καὶ ἀνθρακιᾶς ἄπο χναύειν* Cycl. 357. Ita legitur cum *Toup.* ad Suid. II. p. 269 pro vulg. *ἀνθρακ. ἀποχναύειν*. [Sed quum duo tantum ciborum genera, *cocta* et *assa*, commemorari et per se sit probabile et ex eiusdem fabulae v. 243, ubi opponuntur *θερμὴ ἀπ᾽ ἄνθρακος δαὶς* et *τὰ ἐκ λέβητος ἑφθὰ καὶ τετηκότα*, legendum puto *κατ᾽ ἀνθρακιὰς ἀποχναύειν* vel quo quod Vict. habet *ἀνθρακίας* videtur ducere *κατ᾽ ἀνθρακίδας*. *Const. M.*]

ἀνθρακοῦν, *amburere*. *ἤδη δαλὸς ἠνθρακωμένος* Cycl. 609.

ἄνθραξ, *carbo*, *pruna*. *θέρμ᾽ ἀπ᾽ ἀνθράκων κρέα* Cycl. 373. *ἀπ᾽ ἄνθρακος* (*ἐπ᾽* Ald. rell.) *θέρμην ἔδοντος δαῖτα* ib. 243, i. q. *ἀπανθράκισμα*. *μεθύων κατέπεσες εἰς μέσους τοὺς ἄνθρακας* Cycl. 667. [*Ἄνθραξ* compositum esse ex *ἄνω τρέχειν* ut *ἄνθος* ex *ἄνω θέειν* scurrile *Dammii* commentum est. Stirpe cognata esse *ἄνθραξ* et *ἄνθος* probe sensit Vir bonus; at stirps illa simpliciter est *ἄω*. Itaque *ἄνθραξ* proprie dicitur quidquid *viget vivit floret*. Qua vi non solum de igne *vivente*, sed

omnino de rebus *ardentibus*, *calentibus*, *candentibus*, imprimis de *carbone candente*, usurpabatur. *Const. M.*]

ἀνθρώπειος, *humanus*. *γίγνωσκε τἀνθρώπεια* (*sortem humanam*), *μήδ᾽ ὑπερμέτρως ἄλγει* In. fr. XXI, 1. De acc. v. *Goettl.* p. 298.

ἀνθρώπιον, *homullus*. *Μενέλεων ἀνθρώπιον λῷστον λιποῦσα* (Helena) Cycl. 184.

ἀνθρωπίσκος, *homunculus*. Cyclops v. 315 Ulixem compellans: *ὁ πλοῦτος*, *ἀνθρωπίσκε*, *τοῖς σοφοῖς θεός*.

ἀνθρωποδαίμων, *homo divina natura indutus*. Ita vocatur Rhesus in cognom. fab. 971.

ἀνθρωποκτονεῖν, v. *ἀνθρωποσφαγεῖν*.

ἀνθρωποκτόνος, *homicida*. *τοὺς ἐνθάδ᾽ ὄντας ἀνθρωποκτόνους* (Tauros) Iph. T. 389. *βορᾷ χαίρουσιν ἀνθρωποκτόνῳ* Cycl. 127, i. e. *ἀνθρώπων κταθέντων*.

ἄνθρωπος ut pro composito haberent plerosque doctos externa verbi species induxit. Alii enim cum *Etym. M.* s. v. *παρὰ τὸ ἀνθηρὰν ὄπα ἔχειν* dictum existimarunt; alii cum *Dammio* ex *ἄνω ἀθρεῖν ὠπί* compositum putarunt; quin idem *Dammius* eo processit insulsitatis et ignorantiae, ut, quae Plato in Cratylo dialogo irrisionis causa ac per ludibrium tamquam absurdae etymologiae specimina exhibuit, ea pro veris philosophi decretis venditans *ἄνθρωπον* ex *ἀναθρεῖ ἃ ὄπωπε* consarcinatum opinaretur eamque „ingeniosam" scilicet derivationem deperiret. Hoc satis lepidum. Sed ne de composito quidem ullo pacto cogitandum. *Ἄνθρωπος* (*ἀνερ-ωπος*) pariter atque *ἀνήρ* ex *ἄω* factum proprie denotat *vigentem*, *viventem*, *animatum*. Quo nomine Graeci *κατ᾽ ἐξοχήν* signarunt *hominem* (v. s. *ἀνήρ*). *Const. M.* Et quidem

I. in *plurali* omnino de *genere humano* usurpatur. Quo sensu *diis* saepe opponitur. *θεοῖς τε κἀμοὶ παντί τ᾽ ἀνθρώπων γένει* Med. 467 et 1324. *αἰθὴρ ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ* Chrys. fr. VI (VII), 2. *ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρως* Andr. fr. XI (VIII), 1. *ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει* Hipp. 104. *κακοβουλευθεῖσ᾽ ἔκ τ᾽ ἀνθρώπων ἔκ τ᾽ ἀθανάτων* Ion. 878. *τοῖς τε νεωτέροις καὶ τοῖς ἄνωθεν πᾶσιν ἀνθρώποις* Hel. 1020. Porro *τῶν ἐχόντων πάντες ἄνθρωποι φίλοι* Cress. fr. VIII (VI). *Genit. ἀνθρώπων θερμὰ κρέα* Cycl. 373; cf. 249. *ἀνθρώπων φρένες* Polyid. fr. V. *πᾶς ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων* Hipp. 189. *βίοτος ἀνθρώπων πλανή* Rhadam. fr. I (II), 8. (legislatores) *ποικίλλοντες ἀνθρώπων βίον* Cycl. 339. *ἐν δ᾽ ἂν εὐτυχὴς μόλις ποτ᾽ ἐξεύροι τις ἀνθρώπων βίῳ* Ion. 383, v. s.

εἷς. *ἀνθρώπων κακότητας* Beller. fr. XXVI (VI), 5. *ἀνθρώπων λόγους* Suppl. 565. *ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει* Iph. A. 72. *πολλοὶ ἐστὶν ἀνθρώπων κακά* In. fr. XVIII. (XVII), 1. *πάντα τἀνθρώπων κακά* Iph. T. 1193. *πάντα τἀνθρώπων ἴσα* Herc. f. 633. *ἀνθρώπων πόλεις* Suppl. 312. *ἐν νέοισι ἀνθρώπων* ib. 250. *οἳ Κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων* Hipp. fr. VI (V), 1. *σὲ πρῶτον ἀνθρώπων — πιστὸν νομίζω* El. 82. *ἐπ' ἀνθρώπων φίλους* Herc. f. 846. *τις ἀνθρώπων* El. 516. Ion. 1210. Beller. fr. XXI (XXV), 2. *ὅστις ἀνθρώπων* Andr. 185. *πᾶς τις ἀνθρώπων* fr. inc. tr. LXXVIII, 2. *οὐδεὶς ἀνθρώπων* fr. inc. tr. LXXXIV. *χωρὶς ἀνθρώπων* Andr. 18. *δόξα πρὸς ἀνθρώπων* Heracl. 624. *Dativ.* *ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι* Palam. fr. II, 3. *εἰ δ' ἦσαν ἀνθρώποισιν ὠνητοὶ λόγοι* — fr. inc. tr. CXXXII; cf. Iph. T. 415. Melan. fr. XXV (XV). In. fr. XVIII, 1. *ὀργαὶ — ἀνθρώποισι συμφορᾶς ὕπο δειναί* fr. inc. tr. CCXXIX. *καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι — ἰσότης ἔταξε* Phoen. 544. Cf. Hippol. fr. X (XI). Exquisitior dativi usus *ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν ποτὲ τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον* Hec. 1187. *τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν φωνήν* Hipp. fr. XII (IX). Talia vero si consideraris, aegre credas *Hermannum* eiusdem rationis dativum in loco Hec. 595 *ἀνθρώποις δ' ἀεὶ ὁ μὲν πονηρὸς οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός* — ne ferendum quidem existimantem scripsisse *ἄνθρωποι*. Hunc tu ne audias. Pariter Homerus iam millies *τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε — τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε — τοῖς — μετέφη*. Pariter Eurip. *μὴ τὸ κράτος αὔχει δύναμιν ἀνθρώποις ἔχειν* Bacch. 310 et *οὐκ ἔστιν ἀνθρώποισι τοιοῦτο σκότος —, ἔνθα τὴν φύσιν ὁ δυσγενὴς κρύψειεν ἄν* Pelei fr. III, 1 sq. Pariter dicta etiam eorum, quae deinceps enumerabimus, permulta. Cf. *Matth.* et *Pflugk.* ad l. Hec. Est ille, quem nemo grammaticorum recte tractavit, consuetus dativus *societatis*, unde et nobis commode redditur *bei — unter* et Graecis saepe vel *μετά* additur vel *ἐν*. *ὦ φύσις, ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ' εἶ κακόν* Or. 126. *ἐν ἀνθρώποισι κακοῖς νοσοῦντα σύγχυσιν πολλὴν ἔχει* Peliad. fr. III; cf. Bacch. 275. Med. 494. 948. *οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον* Hec. 805; cf. Phoen. 443. fr. inc. tr. V. XXXIX. fr. dub. XXXVI, 1. *τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων* In. fr. X (V). Med. 471. Saepe de toto hominum genere sermonem esse *πᾶς* insuper addito significatur. *πᾶσιν ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος* Phoen. 972; cf. Andr. 419. *πᾶσιν ἀνθρώποισι — δαίμων βίον ἔσφηλε* Aug. fr. IX (VI), 1. *ἔμφυτος πᾶσιν ἀνθρώποις κάκη* Beller. fr. III (IX), 1. *πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἥδε — ψῆφος (τοῦ κατθανεῖν)* Andr. 1271. *ἀνθρώποισιν πᾶσιν αἱ τύχαι μορφὴν ἔχουσι* Palam. fr. I (III), 1. *τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποισι κατθανεῖν μένει*. Temen. fr. XV. Cf. Andr. 331. 1162.

Hipp. 928. Cress. fr. VIII (VI). Multa praeterea *dativi* exempla. οὐδὲν ἀνθρώποισι τῶν θεῶν σαφές Herc. f. 62. οὐκ ἔστιν οὐδὲν χωρὶς ἀνθρώποις θεοῦ fr. inc. tr. CIV. πολλὰ κὰκ τῶν ἀέλπτων εὔπορ' ἀνθρώποις πέλει Alcmen. fr. XII (XI). ταύτας — ἀνθρώποισιν θεοὶ τίσεις διδοῦσιν — Melan. fr. XII (III), 9. Ion. 445. τόδε — θεῖον ἀνθρώποις κακόν Chrys. fr. II, 1. πόλλ' ἔστιν ἀνθρώποισιν κακὰ Antiop. fr. XLII (XXII); cf. Med. 575. οἴνου μηκέτ' ὄντος τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι Bacch. 773. τὸν μέγιστον ἀνθρώποις θεόν (ἔρωτα) Aug. fr. III, 4. (πιεῖν καὶ φαγεῖν) Ζεὺς οὗτος ἀνθρώποισι τοῖσι σώφροσιν Cycl. 337. ἐσμὲν (γυναῖκες) ἀνθρώποις κακόν Andr. 273. ἡ δόκησις ἀνθρώποις κακόν Aug. fr. V, 1. διαβολαὶ δεινὸν ἀνθρώποις κακόν Alex. fr. XIII (III). κακόν τι βούλευμ' εἰς εὐανδρίαν ὁ πλοῦτος ἀνθρώποισιν ib. XV, 2. τί δ' αἰσχρὸν ἀνθρώποισι τἀλλήλων κακά; Suppl. 768; cf. Palam. fr. II, 8. τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν Iph. A. 1250. μέγιστος (Βάκχιος) ἀνθρώποισιν εἰς τέρψιν βίου Cycl. 520; cf. Hel. 1113. τέκνων φίλτρον ἔθηκε θεὸς ἀνθρώποις Alcmen. fr. VII (VI), 2; cf. ib. XVIII (X), 1. Dan. fr. XIII. Dict. fr. IV (VIII), 1 sq. Protes. fr. X. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν ἡδονὰς ἔχει Polyid. fr. IX (IV); cf. Phoen. 442. Plisth. fr. III. τὸ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ Phoen. 541. θάνατος ἀνθρώποισι νεικέων τέλος Antig. fr. XVII (XVI), 1. νεῖκος ἀνθρώποις μέγα γλῶσσ' ἐκπορίζει Andr. 643. (πειθὼ) τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην Hec. 816. λῦπαι — ἀνθρώποισι τίκτουσιν νόσους fr. inc. tr. LXVI. παῖδας φυτεύειν οὔποτ' ἀνθρώπους ἐχρῆν fr. inc. tr. CXLIX. φιλεῖ θουμόφυλον ἀνθρώπους ἄγειν Beller. fr. VIII, 3. τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις fr. dub. VI. Med. 1035. εὐκτὸν ἀνθρώποισι Ion. 642. Praeterea cf. Hec. 488. Med. 517. Bacch. 256. Ion. 449. Sisyph. fr. I, 5. 28. 37. *Accus.* μῦθοι τάδ' ἐς ἀνθρώπους ἤνεγκαν Iph. A. 799. Cf. Meleag. fr. XIII (XVII), 2. Archel. fr. XXIV (XXXI), 1.

II. In singulari vel omnino de uno ex genere humano usurpatur, ut in σοὶ Ζῆν' ἐς εὐνὴν ὥσπερ ἄνθρωπον μολεῖν Antiop. fr. VI (XXX), 3. φθέγμα ἀνθρώπου λαβεῖν Iph. T. 52. ἀνθρώπου φύσις Hec. 296. Or. 3. Antig. fr. II, 2. Phrix. fr. X (XVI), 1; cf. Ion. 239. οἴησις ἀνθρώπου κακοῦ Polyid. fr. XI. ὡς ἄνθρωπος κακός Andr. 1164. ἔμπληκτος ὡς ἄνθρωπος Tro. 1206. εἴρηκας ἐπιτυχόντος ἀνθρώπου λόγους Herc. f. 1248: vel cum emphasi dicitur de *homine*, quatenus infirmus est natura et imbecillus (v. s. ἀνήρ I. 2); cuius generis sunt θεοῦ βίον ζῆν ἀξιοῖς ἄνθρωπος ὤν; fr. inc. tr. LXX; cf. Or. 8; et in femin. ἄνθρωπος οὖσα Hipp. 474. οὐδεὶς οἶδεν ἄνθρωπος γεγὼς οὔτ' εὐτυχοῦς ἀριθμὸν οὔτε δυστυχοῦς Chrys. fr. IV; cf. In.

fr. XIV (XX), 2. Alcmen. fr. IV, 1. ὦ δυστυχεῖν φὺς καὶ κακῶς πεπραγέναι, ἄνθρωπος ἐγένου fr. inc. tr. CL.

ἀνθρωποσφαγεῖν, homines mactare. πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν πρὸς τύμβον; Hec. 260. Ita cum plurimis libris, *Thoma Mag.* s. χρῆν et *Eustathio* editores omnes pro vulg. ἀνθρωποκτονεῖν. Librorum consensui quantumvis cedam, non levis tamen relicta dubitatio est. Certe vulgatae ἀνθρωποκτονεῖν et scholiasta favet et versus 262, ubi eadem de re est ἀνταποκτεῖναι, et ipse denique poetae usus, qui nusquam praeterea ἀνθρωποσφαγεῖν vel aliam huius compositi formam, sed bis usurpat ἀνθρωποκτόνος (s. v.). Quare nonnihil suspicor librarios ἀνθρωποσφαγεῖν scribentes *Thomae* et *Eustathio* morem gessisse. V. *Eust.* ad Il. τ'. p. 1179, 38.

ἀνθυβρίζειν, vicissim iniuria lacessere. ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει — καὶ γὰρ ἀνθυβρίζομαι Phoen. 623.

ἀνθυπουργεῖν, mutua officia praestare. ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις Hipp. 999. V. s. χρῆσθαι.

ἀνία, v. ἄνοια.

ἀνῐᾱρός (ἀνία) derivandum ex ἀν priv. et ἰαίνειν (ἰᾶσθαι); quod quum sit *suaviter* s. *iucunde afficere*, *delectare*, ἀνιαρός est *iniucundus, incommodus, importunus, molestus* (*unbehaglich, lästig, leidig, widrig*), quod Galli dicunt *ennuyant.* Infelicissima, ut solet, derivatio *Dammii* s. ἀνία. τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί Phoen. 1324. λύπην ἀνιαροτάτην Méd. 1113. εἴτ' ἡδὺ βροτοῖς εἴτ' ἀνιαρὸν παῖδες τελέθουσι ib. 1095. φίλον τοι τῷ νοσοῦντι δέμνιον, ἀνιαρὸν ὂν τὸ κτῆμ', ἀναγκαῖον δ' ὅμως Or. 230. Iota apud Euripidem quidem semper corripitur, ut in trim. iamb. Or. l. c. Phoen. l. c., in anap. Med. ll. cc. (v. *Davis.* ad Max. Tyr. III. §. 10. *Porson.* ad Phoen. 1334) — estque haec legitima vocis prosodia (v. s. ἱέναι) —; sed reliquis poetis usitatior productio (cf. Soph. Ant. 316 et *Ellendt.* s. v.); quia ea Homero sola consueta et in ἀνιᾶν et in ἀνιηρός. Eamdem prosodiae varietatem in ἀνῐ̄άζειν ῐ̄ᾶσθαι ῐ̄αίνειν observare licet. Nec mirum: nam ῐ illud praepositivum sua natura anceps. Alpha vero quum pariter atque in φλύᾱρος sine exceptione longum sit, ἀνι-ηρός et φλύ-ηρος pro primitivis formis habuerim, hae ut fictae sint ad similitudinem adiectivorum λυπ-ηρός νοση-ρός καματ-ηρός πον-ηρός ὀχλ-ηρός. De forma compar. v. *Ellendt.* s. v. *Const. M.*

ἀνίδρυτος, instabilis, vagus, (*un-stät*). δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ' ἀεί. (Furiae) Iph. T. 971.

ἀνιέναι (ἄνειμι), *adscendere.* πρόσθε κάτω γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ

δ' ἄνεισ' (sursum fertur) εἰς αἰθέρα, πρίν etc. Syl. fr. I (II), 4. Redire. πάλιν τῶνδ' ἄνειμί σοι γένος, ab ultima origine repeto horumce genus, Heracl. 210. Ineptit hoc loco bene ceteroqui de Herculis genealogia disputans Barnes. V. s. ἀνέρχεσθαι et Pflugk. ad. l.

Ἀνιέναι (ἀνίημι) 1) est sursum emittere s. simpliciter emittere, ut Bacch. 765. κρήνας ἃς ἀνῆκ' αὐταῖς θεός. Rhes. 965 Proserpinam rogat Musa ψυχὴν ἀνεῖναι τοῦδε, ad superas auras remittere. Dict. fr. I (XVI). δοκεῖς τὸν Ἅιδην παῖδ' ἀνήσειν τὸν σόν; Hinc terra στάχυν Σπαρτῶν ἀνῆκεν Phoen. 947. Exhalare. Or. 277. πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πνευμόνων. Phoen. 1447. φύσημ' ἀνεὶς δύστλητον. 2) Remittere, quod antea intentum vel constrictum fuerat, dimittere, relaxare, solvere. Or. 699. ὅταν ἀνῇ πνοάς, si ventus s. flatum remiserit, lenius spiret. Suppl. 1042. φυλακὰς ἀνῆκα. Herc. f. 122. ὥστε πρὸς πετραῖον λέπας πῶλον ἀνέντες, minus intento gressu agentes. Phoen. 1498. στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα, demittens vestem antea sublatam et compositam. Sic etiam Andr. 599. πέπλοις ἀνειμένοις. ib. 579. χεῖρας διπτύχους ἀνιέναι, a vinculis liberare. Iph. A. 325. σήμαντρ' ἀνείς epistolae. Bacch. 448. κλῇδες ἀνῆκαν θύρετρα, claves detractae laxarunt fores. Hinc etiam Hel. 449. ἄνες λόγον, remissius loquere. [Perperam Pflugk. sermonis copiam fac. V. s. λόγος. Const. M.] ἄνες θάνατόν μοι Andr. 532. remitte (erlass) s. condona mihi mortem. ὁ νόμος ἀνεῖται Or. 939, lex vim amisit, soluta est. ἀνεῖσαν ἡδονήν Ion. 1170, appetitum edendi sedaverunt, quod est Homericum πόσιος καὶ βρώσιος ἐξ ἔρον ἕντο. 3) Permittere (überlassen), dedere, dedicare, consecrare, devovere, unde ἄνετος, consecratus. V. Valck. ad Heród. 2, 65. Huc pertinet Phoen. 954. οὗτος πῶλος τῇδ' ἀνειμένος πόλει, urbi devotus; v. Valck. ad h. l. 4) Intrans. remittere, desinere, desistere (nachlassen). Bacch. 661. χίονος ἀνεῖσαν βολαί, remiserant, finitae erant. Cum genit. (de al. re) Med. 457. σὺ δ' οὐκ ἀνίης μωρίας. Hipp. 285. οὐ μὴν ἀνήσω γ' οὐδὲ νῦν προθυμίας. Cum part. (gr. §. 551) Iph. T. 318. οὐκ ἀνίεμεν πέτρους βάλλοντες, i. e. οὐκ ἐπαυόμεθα. De loco mendoso ὅταν ἀνῇ νόσος Or. 227 v. s. νόσος. Med. ἀνίεσθαι, sese effundere, efferri, exsultare (sich auslassen, ausschweifen). Hinc part. ἀνειμένος, effrenatus, insolens, ferox, nos ubi similiter ausgelassen. Andr. 728. ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν ἔφυ καὶ δυσφύλακτον. Heracl. 3. ὁ εἰς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον, qui animum habet lucro immodice addictum s. indulgentem, qui ad lucrum faciendum ita fertur, ut coerceri nequeat; vid. Elmsl. ad l. Singularis verbi usus est El. 826. κἀνεῖτο (non plusquamp. sed aorist. 2 med. vid. gr. p. 497) λάγονας, solutis corporis compagibus s. secando ilia aperie-

bat. Aug. M. [Hunc ultimum locum suspectum haberem, non propter ipsam verbi notionem, quae est consueta *relaxandi*, *solvendi* (*aufmachen;* v. s. 2), sed propter *medii* vim, de qua mihi quidem non liquet, nisi et Homerus Od. β', 300 diceret αἶγας ἀνιέσθαι, i. e. *capras secando aperire*, *excoriare*, et *Hesychius*, licet non accurate, notasset: ἀνιέναι· δέρειν. Forsan Homericum locum ante oculos habens medium ponebat Euripides. Quamquam proci quidem recte dicuntur *capras sibi excoriasse*, at Orestes non sibi, verum Aegistho *ilia solvebat*. *Const. M.*]

ἀνίερος, *impius.* ἀμφίπολος Ἄρεος ἀνιέρου fr. inc. tr. CXII. *Reisk.* ἀνιαροῦ. Quae fuerit poetae mens, pro certo affirmari nequit. Fortasse *impium* Martem significare voluit, fortasse etiam *expertem sacrorum*, similiter ut in ἀνίερος ἀθύτων πελάνων Hipp. 147 [ubi ἀνίερος activa vi accipiendum μὴ ἱερεύσασα, *quia liba non obtulit*. V. not. ad l. et gr. §. 344, 1. *Aug. M.*].

ἀνικέτευτος, *non supplex.* πάντως μ' ἱκετεύοντες ἥξει' εἰς ἴσον ἦν τ' ἀνικέτευτος ῇς (i. e. μὴ ἱκετεύσῃς) Iph. A. 1003. Ita rectissime cum *Vossio* et *Matthia Dind.* pro soloeco quod vulgo legitur εἰ τ' ῇς. V. s. εἰ. Activam vero verbalium vim in dubium ne voces, v. *Matth.* ad h. l. ad Hec. 680 et gr. p. 511. V. etiam s. ἄκλαυστος extr.

ἀνίκητος, *invictus.* τὸν ἀνίκατον (Bacchum) ὡς κρατήσων βίᾳ Bacch. 999. ch. V. s. κρατεῖν.

ἀνιστάναι, *extollere*, *erigere*, *statuere.* πᾶς ἀνίστησιν πόδα Herc. f. 78, *omnes surgunt.* δμαθέντας ἀνέστη Alc. 125, *resuscitabat*, ut εἴγε μή τις θεῶν ἀναστήσειέ νιν Herc. f. 719. ἀμφήρεις σκηνὰς ἀνίστη Ion. 1129. ἀνίστη τύμβον, *excita tumulum*, Hel. 1260. *Restituere*, *erigere.* θεῶν ἀνέστησεν μόνος τιμάς Herc. f. 852. ἀναστήσασα ἡμᾶς πιτνόντας Alc. 628. *Intrans. exsurgere*, *surgere.* κῆρυξ ἀναστὰς εἶπεν Or. 883. 915, quod v. 885. 900 est ἀνίσταται. ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων Med. 1163. 1190. πύργος ἀνέστα Phoen. 831, *turris erecta*, *exstructa est.* ἀνίστασο, *surge*, Hec. 499. ἀνίστασθαί σε χρὴ εἰς Ἄργος Heracl. 59 [v. *Pflugk.* ad l.]. Hinc *tolli*, *everti* (v. s. ἀνάστασις). πόλις κατ' ἀνέστηκεν δορί Hec. 494, *e sedibus suis convulsa*, *eversa est.* ἀναστήσεις τρόπαια erat Phoen. 575; sed nunc legitur ἄρα στήσεις. *Aug. M.*

ἀνιστορεῖν, *percontari*, *sciscitari.* σὲ — ἀνιστορῶ· λέγε — Suppl. 110. ὡς πάνθ' ἅπαξ με συλλαβοῦσ' ἀνιστορεῖς Iph. T. 528. δεσπότης ἀνιστορεῖ, τί χρῆμ' ἀθυμεῖς El. 830. Cf. Rhes. 297. Hipp. 92. Ion. 362.

ἀνίσχειν, *attollere.* Neutralem vim *attolli*, *assurgere*, *oriri* habet in ἥλιος ἀνίσχων Phaëth. fr. I, 3.

ἄνοδος. βάρβαρα φῦλα καὶ δι' ὁδοὺς ἀνόδους στείχων Iph. T. 888, *vias infelices* (v. gr. p. 1006 et ad Hec. 608) vel *invias*. *Aug. M.* V. s. ἄχαρις.

ἀνόητος, *ratione carens*, *brutus*. θηρῶν ἀνόητα γένη fr. dub. XXXIV, 8.

ἄνοια. Producitur ultima Andr. 521 in anapaesticis. Nec rara ea productio. Vid. *Matth.* gr. p. 184. not. *Goettling.* p. 132. not. 2. Cuius mensurae causa ex ictu quem vocant repetenda est. Videntur enim ἄγνοια ἄνοια alia ictum in prima habere (v. gramm. ap. *Goettl.* l. c. et *Matth.* l. c.), unde sponte consequitur deinceps rursus ultimam ictu notari seu graviore voce pronuntiari. Vicissim quadrisyllaba ut ἀλήθεια ἀναίδεια ἀσέβεια ἱέρεια συνήθεια ὑγίεια βασίλεια (*regina*) alia quum ictum in eadem prima habeant, efficitur deinceps penultimam ictu notari, ultimam vero demissiore voce pronuntiari (v. s. ἀλήθεια). Iam quum substantiva ex adiectivis in — ης et — ους desinentibus formata ultimam natura brevem habeant (Drac. de metr. 20, 17. 57, 16. Etym. M. 111, 2. 462, 4. Arcad. de acc. 195, 18. Reg. Pros. 77), sic statuo, quadrisyllaba ista et quae sunt eiusdem rationis quinquesyllaba ut φιλοκέρδεια περιπέτεια per se constanter brevem habuisse ultimam nec nisi propter positionem quam dicunt metrici vel si ᾰ in η̆ epicorum more dilataretur producta esse, trisyllaborum vero ultimam tum primitivam mensuram retinuisse (ἄνοιᾰ) tum propter ictum, quem etiam *arsin* vocant, productam esse (ἀνοίᾱ). *Amentia, imprudentia, stultitia.* κοινὸν ἐξ ἰδίας ἀνοίας κακόν Hec. 640. τῆς σῆς ἀνοίας τόνδε τὸν διδάσκαλον Bacch. 345. ἄνοια μεγάλη λείπειν ἐχθροὺς ἐχθρῶν Andr. 521. De incesto amore dicitur τὴν ἄνοιαν εὖ φέρειν τῷ σωφρονεῖν νικῶσα προὐνοησάμην Hipp. 398. Sic etiam Oed. fr. IV (I), 2. ἡ μὴ σώφρων (γυνὴ) ἀνοίᾳ τὸν ξυνόνθ' ὑπερφρονεῖ. De insania dicitur, si vera lectio, Iph. T. 1031. ταῖς σαῖς (Orestis) ἀνοίαις χρήσομαι σοφίσμασιν. Sed Par. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. ἀνίαις, quod cum *Markl.* et *Dind.* recepit *Hermannus*, quia „ἀνίαι dolores quivis et quaevis mala" sint. Id quidem falsum: nam ἀνία nil est nisi *incommodum, molestia, cura, sollicitudo* (v. s. ἀνιαρός). Quare, si verum illud, sic interpretandum: *curis, quae te sollicitant* (i. e. culpa parricidii, quae cura te afficit), *ad fallendum utar*. Cf. Pind. Nem. 1, 81.

ἀνοίγειν, *ἀνοιγνύναι*, *aperire*. ἀνοιγέτω τις δῶμα Or. 1561; cf. Phoen. 1075. Tr. 304. δόμους ἀνοίξας Herc. f. 330. πύλας ἀνοίξας Med. 1313. Iph. T. 100. δόμος πύλας ἀνοίξας Hipp. 793. ἀνεῳγμένας πύλας Ἅιδου Hipp. 56. ἀνοῖξαι σιρούς Phrix. fr. IV. Tralate ἀνοίξας

ἃ σὺ κἀκ' εἰργάσω λάθρα Iph. A. 326. ἀνοικτέον τάδε (σύμβολα) ἐστὶ καὶ τολμητέον Ion. 1387. καθαρὰν ἀνοίξαντα κλῆδα φρενῶν Med. 660. μέγας θησαυρὸς ἀνοίγνυται κακῶν Ion. 923. ἐπεὶ δ' ἀνεῴχθη πρᾶγμα μηνυθὲν τόδε Ion. 1563. Ita *Matth.* pro vulg. ἀνῴχθη. De duplicato augmento vid. *Buttm.* gr. §. 84. not. 11. *Matth.* p. 382. not. 1 et p. 533. De stirpe v. s. ἀνώγειν.

ἀνοιδεῖν, intumescere. (κῦμα) ἀνοιδῆσάν τε καὶ πέριξ ἀφρὸν πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι Hipp. 1210.

ἄνοικτος, immisericors. ἄνοικτος καὶ ἀναιδείᾳ (s. v.) — φίλος Troad. 782. ἄνοικτος ὅς τεκών σε — μεθῆκεν Αἴδᾳ Andr. fr. IV. λυγρὸν πήδημ' εἰς τράχηλον — πεσὼν ἀνοίκτως Troad. 751.

ἀνοιστέος, v. s. ἀναφέρειν.

ἀνοιστρεῖν, instimulare. ἀνοιστρήσατε (Λύσσης κύνες) νιν (Bacchas) ἐπὶ τὸν — κατάσκοπον λυσσώδη Bacch. 977.

ἀνόλβιος, infelix, miser. ὅστις — εὐλόγως φέρει τὸν δαίμον', οὗτος ἧσσόν ἐστ' ἀνόλβιος Antig. fr. XV. Ita *Scalig.* pro ἔστιν ὄλβιος. De sententia v. *Wyttenb.* ad Plutarch. p. 774.

ἄνολβος, infelix, infortunatus, miser. τάνδε γαῖαν εἰς ἄνολβον (Aegyptum) Hel. 254. ἐν ἐσθλοῖς καθήσεσθ' ἄνολβοι fr. inc. tr. CXVII, 2. ὡς ἄνολβον εἶχες ὄμμα — (Menelaus inquit ad Agamemnonem) μὴ νεῶν χιλίων ἄρχων Πριάμου τε πεδίον ἐμπλήσας δορός Iph. A. 354. [In suspicionem venerunt καὶ δακρῦσαι ῥαδίως αὐτοῖς (τοῖς δυσγενέσιν) ἔχει ἄνολβά τ' εἰπεῖν, τῷ δὲ γενναίῳ φύσιν ἅπαντα ταῦτα· προστάτην γε etc. Iph. A. 447 sqq. Quae si sana, ἅπαντα ταῦτα aut ad sequentia referenda hoc sensu: *aber das ist Alles, was der Grosse hat, dass wir* — (v. *Matth.* ad l.) aut interrogative sumenda sunt: *at nobili num haec sunt omnia? imo* etc. Fatendum tamen et ἄνολβα εἰπεῖν et ἅπαντα ταῦτα nonnihil incommodi habere, ut laeto animo amplectar, quod *Musgr.* verbis ἄνολβα et ἅπαντα transpositis coniecit: ἅπαντά τ' εἰπεῖν — ἄνολβα ταῦτα. Idque ab *Hermanno* quoque receptum. Egregia nunc sententia, in qua δακρῦσαι et προστ. γε τοῦ βίου τὸν ὄγκον (s. v.) ἔχομεν, ἅπαντα εἰπεῖν et τῷ ὄχλῳ δουλεύομεν aptissime opponuntur. *Const. M.*]

ἀνολολύζειν, exululare, i. e. *magnum clamorem tollere.* Flebilem s. moestum: *ululare, eiulare.* ποίαν βοὴν ἀνωλόλυξας (auxilium implorans) Troad. 1000. V. *Matth.* gr. p. 408, b. καί τις γεραιὰ — ἀνωλόλυξε Med. 1173; v. s. ὀλολυγή. Laetum s. festum: *ululare, iubilare, exsultare.* ἀνωλόλυξε καὶ κατῇδε βάρβαρα μέλη Iph. T. 1337.

V. *Damm.* et nos s. ὀλολύζειν. [Laetus etiam clamor significatur in πρώτας Θήβας — ἀνωλόλυξα Bacch. 24. Sed ἀνα particulae hic non *intensiva*, verum *localis* notio: *Thebas perululavi*, i. e. *Thebas ululatibus implevi* (*durchjauchzte*, *durchlärmte*). Simillime Statio dicuntur *iuga* et *antra ululata* (*durchheult*). *Const. M.*]

ἄνομβρος, *sine imbre*. ἂν — ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἄνομβρον Bacch. 406. Sic recte *Matth.* pro ἄνομβροι.

ἀνομία, *legum violatio*, *licentia*, *effrenatio*. ἀνομία νόμων κρατεῖ, *opprimit leges* s. *legum pestis est*, Iph. A. 1095. τὴν ἀνομίαν τοῖς νόμοις κατέσβεσε Sisyph. fr. I, 40. νόμον παρέμενος, ἀνομίᾳ χάριν διδούς, *licentiae indulgens*, Herc. f. 779. Sic, ut iam *Scal.* et *Canter.* legendum viderant, nunc etiam *Matth.* e Par. E. G. Flor. 1. 2 rescripsit pro vulg. εὐνομίᾳ. Similiter ἀνομίαν ὀφλισκάνειν Ion. 443; vid. *Herm.* ad l. ἀνομίᾳ θρασύς, *vir effrenatae licentiae*, Iph. T. 275, ut ὁ θεοὺς ἀνομίᾳ χραίνων Herc. f. 757.

ἄνομος, de homine: *leges violans*, *effrenatus*, *dissolutus*, *nefarius*. τὸν ἄθεον ἄνομον ἄδικον Ἐχίονος γόνον Bacch. 993. 1013. De re: *legibus repugnans*, *illicitus*, *nefarius*. ἄθεος ἄνομος ἄχαρις ὁ φόνος Andr. 492. ἀνόμων κακῶν Or. 1455. ἀνόμου ἀφροσύνας Bacch. 386, quae v. 374 dicebatur οὐχ ὁσία ὕβρις. ἄνομα πάθεα Androm. fr. VIII. ἄνομα δρῶντα κοὐ δίκαια παῖδας Iph. A. 399. (λέχεα) προλιπὼν ἀνόμως (*contra ius fasque*) πόσις Med. 1000. Similiter ἄνομα τεκεῖν ἐμέ (Iocastam) Phoen. 383.

ἀνόνητος, *inutilis*. ἀνόνητον ἄγαλμ᾽ οἴκοισι τεκών Thes. fr. III. IV (II. III). ἀνόνητον ἔλαβε τὸν Ἑλένας γάμον (Menelaus) Or. 1501. πλοῦτος ἐπακτὸς ἐκ γυναικείων γάμων ἀνόνητος Melan. fr. XVI (IX), 6. *Adv. sine utilitate*, *frustra.* ἀνόνητά γε — τάνδε (ἔτεκον) Hec. 766; v. *Pflugk.* ad l. ἔτεκες ἀνόνατα Hipp. 1145. ἀνόνατ᾽ ἀνόνατ᾽ ἐνύμφευσας Alc. 414. ὃν ἀνόνητ᾽ ἔθρεψας σοί (Agamemnonem) El. 507. 508. ἀνόνητά γ᾽ ἱκετεύουσαν ἐκσῶσαι βίον Herc. f. 716.

ἀνορθοῦν, *erigere*, *sublevare*, *iuvare*, *restituere*. πειρῶ ἀνορθοῦν (*sustentare*) σῶμ᾽ ἐμὸν κἀγὼ τὸ σόν Bacch. 364. Tralate σὺ γάρ μ᾽ ἀνορθοῖς, ὥστε μὴ ᾽ξαμαρτάνειν Suppl. 1227; v. *Matth.* ad l. Ambiguum est quod legitur Archel. fr. VII (V), 2. κακὴ ἀνανδρία οὔτ᾽ οἶκον οὔτε πόλιν ἀνορθώσειεν ἄν, ubi licet *restituere* (*aufhelfen*) interpretari, licet etiam, idque potius videtur, *evehere*, *florentem reddere* (*emporbringen*).

ἀνόροφος, *intectus*. χλωραῖς ὑπ᾽ ἐλάταις ἀνορόφοις ἧνται πέτραις Bacch. 38. Tacent interpretes. Quamquam ἀνορόφοις vocabulo nihil

umquam corruptius exstitit. Ἐκηρεφίας πέτρας qui ex Homeri Odyssea κ', 131. μ', 59 novit, aegre se continebit quin etiam hoc illas loco commemorari arbitretur. Neque ego ita scribere dubitarem, si quomodo ex ἐκηρεφέας absurdum illud ἀνορόφοις nasci potuerit dispicerem. V. s. ἦσθαι. *Const. M.*

ἀνορχεῖσθαι, *exsultare.* ἀνηλάλαξα κἀνωρχησάμην Suppl. 719.

ἀνόσιος, *impius, nefarius.* De hominibus. ἀνόσιον ξένον Hec. 852. ἀνοσιωτάτου ξένου ib. 790. ἀνόσιός εἰμι μητέρα κτανών Or. 545; cf. 481. 594. 765. Hel. 1060. ἀνόσιος πέφυκας Phoen. 612. ἀνοσίου πατρός Or. 1213. Iph. A. 1319. ἀνδρὸς ἀνοσίου Bacch. 613. Cycl. 347. Κύκλωπος ἀνοσίου Cycl. 261; cf. 377. ἀνοσίων ἀνδρῶν ὕπο Herc. f. 853. ἀνοσίους μιάστορας El. 683. ἀνόσιος γυνή El. 645; cf. Or. 517. μητρὸς ἀνοσιωτάτης Or. 24. De rebus. ποδὶ στείβων ἀνοσίῳ Hel. 875. κρᾶτα ἀνόσιον τεμών Herc. f. 567, ut ἀνόσιον κάρα Or. 481. Cycl. 437. Herc. f. 255. βίον ἀνόσιον ib. 1302. ἀνόσιον φόνον Or. 374. Med. 1305. σφαγαῖσιν ἀνοσίαισιν Iph. A. 1318. ἀνοσίαις σφαγαῖς Troad. 1315. ἀνοσίων προσφαγμάτων ib. 624. ὄλεθρον ἀνόσιον Iph. T. 872. ἀνόσιον γάμον El. 926. γάμους ἀνοσίους Ion. 1093. El. 600. ἀνοσίων νυμφευμάτων ib. 1261. ἀνόσιον μίασμα Herc. f. 1233. ἀνοσίου δαιτός Cycl. 689. δείπνων ἀνοσίων ib. 31. ἀρὰς ἀνοσίους Med. 607. ἀρ. ἀνοσιωτάτας Phoen. 67. ἀνοσίῳ συμφορᾷ Hipp. 814. ἀνόσιον θέαν Herc. f. 323. βρόμον ἀνόσιον ib. 1212. ἔργον ἀνοσιώτατον Hec. 792. Or. 286. Med. 796. ἀνόσια δρῶν Or. 562. ἀν. πράσσων Iph. A. 1105. ἀνόσια εἰργάσω El. 1170. ἀποστεροῦμαι πατρίδος ἀνοσιώτατα Phoen. 496. ὦ κάτω γῆς ἀνοσίως οἰκῶν El. 677. *Aug. M.*

ἄνοσος, *sine morbo;* hinc 1. *non aeger.* ἄνοσον (*sine doloribus*) λοχεύει σ', ὥστε μὴ γνῶναι φίλους Ion. 1596. σὺ δ' ἄνοσος κακῶν ἐμῶν, *non particeps malorum meorum*, Iph. A. 982. 2. *Innoxius.* ταῖς μὲν ἄλλαις ἄνοσος ἦν λοιβὴ θεοῦ (vinum) Ion. 1201.

ἀνόστιμος i. q. ἄνοστος. τὰν ἀνόστιμον τέκνων βίου κέλευθον Herc. f. 431: „*e qua via negant redire quemquam*, i. e. *mortem.*“ *Matth.* Imo *liberorum e vita iter*, *ex quo non est reditio* (*die Reise aus der Welt ohne Heimkehr*). Ut hic βίου κέλευθος, ita Iph. T. 1384 Palladium dicitur τὸ οὐράνου πέσημα. V. *Matth.* gr. p. 832, ζ. *Const. M.*

ἄνοστος, *sine reditu.* Iph. εἰ δ' ἐκλιπὼν τὸν ὅρκον ἀδικοίης ἐμέ; Pyl. ἄνοστος εἴην Iph. T. 751.

ἀνοτοτύζειν, *eiulare.* βοὰν δ' Ἑλλὰς κελάδησε κἀνοτότυξεν Hel. 376. Ita Ald. Brub. Herv. 1, et ita pater in ed. ad usum quotidianum comparata correxit. *Pflugk. Dind.* c. *Barnes.* ἀνωτότυξεν.

ἄντα, *ex adverso*, *coram*. *εἰσιδεῖν — ἀλόχου πρόσωπον ἄντα* Alc. 880. V. s. *ἀντί*.

ἀνταγωνιστής, *adversarius*. *ἔρωτος ἀνταγωνιστὴν* (*aemulum*) *μέγαν* Troad. 1006.

ἀνταῖος, *adversus*. *ἀνταίαν πνεῦσαι πομπάν* (s. v.) Iph. A. 1324. *ἀπόδος* (*ξίφος*), *ἵν' ἀνταίαν ἐρείσω πλαγάν* Andr. 844. Interpretantur *letale vulnus*; vid. *Valck.* ad Phoen. 1440. Imo plane est quod Latini dicunt *adversum vulnus* (Cic. de harusp. resp. 19. Sall. Cat. extr. Val. Flacc. 4, 184; cf. Curt. 3, 11, 9), i. e. plaga, quae ipsi cordi infligitur (*Bruststich*). Quam *letalem* s. *mortiferam* esse sponte intelligitur. Cf. Soph. Ant. 1308. El. 195. Aesch. Cho. 631. Sept. c. Th. 876. *Const. M.*

ἀντακούειν, *vicissim audire*. *ἄγ' εἴπας ἀντήκουσας* Heracl. 1014; vid. *Matth.* *τάδ' ἀντάκουέ μου* (respondentis) Hec. 321. *κἀμοῦ νυν ἀντάκουσον — πάλιν* Suppl. 569.

ἀντάλλαγμα, *commutatio*. *ἀλόγιστον δέ τι τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου* Or. 1157, *vulgus*, *quatenus commutatur cum honesto amico* i. e. *cum hon. am. comparatum* s. *prae honesto amico*.

ἀνταλλάσσειν, *commutare*. C. *gen.* rei, *unde* commutando *discedis* (v. s. *ἀμείβειν*). *πέπλων λευκῶν μέλανας ἀνταλλάξομαι* Hel. 1094. C. *dat.* rei, *quacum* al. commutas. *δάκρυα ἀνταλλάσσετε τοῖς τῆσδε* (Cassandras) *μέλεσι γαμηλίοις* Troad. 351. *Vicissim permutare* (*dafür eintauschen*). *ὃς νεκρὸν τόνδ' — ἀλῷ γῇ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται* Phoen. 1627, *mercedis loco mortem sibi permutabit*, i. e. *mortem mutuo sibi contrahet*. V. s. *ἀλλάσσειν* p. 132 sq.

ἀνταμείβεσθαι, *respondere*. *ὑμᾶς τοῖσδ' ἀνταμείβομαι λόγοις* Andr. 154. *σὺ δ' ἀντάμειψαί μ', ὅστις ὢν ἐλήλυθας* Phoen. 293. *ἴσως με, κἂν εὖ κἂν κακῶς δόξω λέγειν, οὐκ ἀνταμείψει* Tro. 915. V. s. *ἀμείβειν* p. 153.

ἀντᾶν, *occurrere*. *Ἴων, ἐπείπερ πρῶτος ἤντησεν πατρί* Ion. 802. Corrupta sunt *ἣν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσῃς* Iph. A. 150. De quibus nunc id tantum moneo, vitium in *νιν* latere: hoc enim nec per se aptum nec propter *πομπαῖς* nec propter *ἀντήσῃς*. *Νῦν* vero, quod corrigi facile posset, non minus ineptum. V. s. *ἐξορμᾶν* et *πομπή*. *Obvenire*, *obtingere*. *ἔνθ' ἀντάσω Μενέλᾳ δούλα* Tr. 212. Quae significatio non erat cur addubitaretur a *Matthia*. Primum enim eadem plane ratio est Latini *obvenire* et vernacularum vocum *begegnen* (*gegen*, ob, *ἀντί*), *zustossen*, *zufallen*: quae omnia ut vi sua ad amussim respondent Graeco *ἀντᾶν*, sic etiam usu: omnia enim de locali proprie *occursu* dicta ad ea paulatim transferebantur, quae alicui in vitae cursu *occur-*

runt i. e. *obtingunt.* Deinde *ἀντᾶν* cum genitivo constructum non raro est *participem esse* vel *fieri* (v. *Ellendt.* s. v.). Ut vero ἀντῶ τινός est *ich werde einer Sache theilhaftig*, eodem iure *ἀντᾷ μοί τι mir wird eine Sache zu Theil:* eadem enim significatio; persona tantum diversa. *Const. M.*

ἀνταναλοῦν, vicissim perdere. ἵν' ἀνταναλώσωμεν οἵ με προὔδοσαν Or. 1165.

ἀντάποινος, v. s. *ἀντίποινος.*

ἀνταποκτείνειν, vicissim interficere. τοὺς κτανόντας ἀνταποκτεῖναι Hec. 262. Ita etiam Or. 508. 514.

ἀνταπολλύναι, vicissim perdere. τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι Ion. 1328. *Pass.* et *med. vicissim perire.* ὕβριζ' ὑβρίζων τ' αὖθις ἀνταπώλετο Suppl. 743. μητέρα κατακτὰς αὐτὸς ἀνταπόλλυμαι Iph. T. 715. ξύν γε πέρσας αὐτὸς ἀνταπωλόμην Hel. 105.

ἀνταυγεῖν, relucere facere. [ὥς τις ἶρις ἀνταυγεῖ σέλας, *fulgorem regerit*, fr. dub. XVII.] Tralate ἄπεχε φάσγανον· πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ φόνον, *strahlt Mord aus*, Or. 1519.

ἀνταφιέναι, vicissim emittere. σ' ἐκβαλόντ' ἰδὼν δάκρυ — αὐτὸς ἀνταφῆκά σοι πάλιν Iph. A. 478.

ἀντειπεῖν, contra dicere. οὐδὲ — σιγήσομαι δίκαιά γ' ἀντειπεῖν ἔχων Teleph. fr. V (XVI), 1. οὐδεὶς πρὸς τάδ' ἀντείποι βροτῶν Iph. A. 1210. ἆρ' ἔχοιμεν ἀντειπεῖν ἔπος; ib. 1391. V. s. ἄν II, 2. μηδὲν ἀντείπητε El. 361, *ne repugnetis.* V. s. *ἀντερεῖν.*

ἀντεμμάσσασθαι Peliad. fr. XII. V. *Matth.* p. 255.

ἀντερᾶν, vicissim appetere. ἐρῶντί γ' ἀντερᾷς ἵππων ἐμοί, *uns cum me*, Rhes. 184.

ἀντερείδειν, obiicere (entgegenstrecken — stämmen). καὶ παρηγύρων (Thebani) κελευσμὸν —: θεῖν', ἀντέρειδε τοῖς 'Ερεχθείδαις δόρυ Suppl. 702. V. s. ἐρείδειν.

ἀντερεῖν, contra dicere. οὐδεὶς ἀντερεῖ (*obloquetur*) βουλεύμασι Hipp. 402. Notandae praeterea formulae: τίς ἀντερεῖ, οὐδεὶς ἀντερεῖ, quas commode plerumque verteris *sine controversia, sine dubio, omnino.* κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ; Med. 364. γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες· τίς ἀντερεῖ; Alc. 1086, ut ib. 618. ἐσθλῆς γὰρ — οὐδεὶς ἀντερεῖ — καὶ σώφρονος γυναικὸς ἡμάρτηκας.

ἄντεσθαι (ἄντα) proprie est *obuiam ire, occurrere, obsistere*, hinc alicui *obsistere* vel *sese obiicere (den Weg vertreten)* ad preces faciendas, i. e. alicui *supplicare*, aliquem *orare, obsecrare. Hesych.* ἄντομαι· ἄντα ἱκετεύω. Sic enim optime *Heinsius* pro vulg. πάντα. ἱκετεύω. Plerumque adnectitur id, *per* (πρός) *quod* quis aliquem obsecrat. ἀντο-

μαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος γονάτων τε τῶν σῶν ἱκεσία τε γίγνομαι Med. 709. ἀλλ' ἅντομαί σε — χεροῖν καὶ πρὸς γενείου Heracl. 227, V. *Pflugk.* ad l. Sic etiam Suppl. 278. Iph. A. 1247. Hinc πρός σε τοῦ σπείραντος ἄντομαι Διός Alc. 1101. ἄντομαί σε Δία καλοῦσ' ὁμόγνιον Andr. 922.

ἀντέχειν, *occupare* (obcapere Ov. Met. 3, 48), *tenere* s. *prehendere* aliquid *obiectis* (ἀντί) manibus, i. e. *apprehendere*, *comprehendere*, omnino *tenere*. Scilicet ἀντί in talibus compositis ut πρός et ἐπί accurate respondet vernaculis particulis *be* — (*berühren*) *an* — (*anfassen*) *er* — (*ergreifen*) *zu* — (*zugreifen*). Haec omnia enim quum indicent eum, qui rem aliquam agat vel tractet, illi *obverti* s. *adverti* (v. s. ἀντί), *incumbere*, *operam dare*, *studere*, hinc verbis, quibuscum consocientur, *studii* et *intentionis* notionem addunt eorumque vim augent atque intendunt. A manibus autem ad animum translatum ἀντέχειν est *perstare* s. *perseverare* in aliqua re et intransitivo sensu *permanere*, *perdurare*, *obdurare*, nos ubi prorsus ita *anhalten*. V. *Stallb.* ad Plat. Rep. VI. p. 35. ἕστ' ἂν αἰὼν οὑμὸς ἀντέχῃ Alc. 338. *Med.* *sese tenere* s. *sustinere* re aliqua *apprehensa*, i. e. *sese applicare* ad aliquid, *adhaerere*, *inniti* al. rei, plane quod nos *sich an etwas anhalten* — *anklammern*. τί — ἀντέχει πέπλων νεοσσὸς ὡσεὶ πτέρυγας εἰσπιτνῶν ἐμάς; Tr. 745; cf. ib. 722. Ion. 1404. Similiter ἀντέχου θυγατρός Iph. A. 1367, *tene* s. *retine filiam*. Tralate ἀλάτας καὶ ἐμᾶς χθονὸς ἀντεχομένους (*terrae meae in sinum confugientes* vel *in fidem se conferentes*) βιαίως ἕλκεις Heracl. 366. *Dind.* et *Herm.*, ut duo evadant choriambi, ἀντισχομένους et in str. μεγαληγορίαισιν. Non opus. Metrum idem quod vv. 360. 361. 369. 370, nisi quod bis pro una longa duae sunt breves. Similiter μὴ νῦν ἔτ' οἴκτων ἀντεχώμεθα Ion. 970, *iam ne lamentis indulgeamus*. τοῦ κέρδους ἀντέχεσθαι Soph. Creus. fr. IV, 1. Simillime et nos *an etwas hängen*, *es mit etwas halten*, et Latini *adhaerescere* (cf. Cic. Acad. 4, 3. Off. 1, 25). De genitivo falso a grammaticis explicato v. s. ἐκ et ἔχειν. *Const.* *M.*

ἀντήλιος. Meleagi fr. XXII (XXI) apud *Matth.* p. 232. τίς — ἀντήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν; Ion. 1550. Sic recte *Dind.* cum Vict. pro vulg. ἀνθήλιον. Male enim quidam existimarunt Euripidem in hoc vocabulo a reliquis poetis recessisse non reputantes antiquiorem verbi ἥλιος formam leni spiritu pronuntiatam et ab Atticis demum deflexam et aspiratam esse (v. s. ἥλιος). Cf. *Lobeck.* ad Soph. Ai. 805. *Blomf.* gl. Aesch. Ag. 502. *Schaef.* ad Greg. Cor. p. 399. Nec necessarium ἀντήλιος in loco Ionis cum Hesychio interpretari ὁ ἴσος καὶ ὅμοιος ἡλίῳ φαινόμενος, i. e. *solis instar splendens*. Nam ex propria verbi notione *soli oppositus* s. *expo-*

situs sponte manat significatio *sole collustratus*, *solari luce perfusus* (*lichtumflossen*). Aptissime vero Minerva dicitur aetherea luce circumfusa in conspectum venire. V. Hom. Od. τ', 37—44.

ἀντήρης stirpem ducit ab *ἄρω* (*apto*, *iungo*) ut *ἀμφήρης* (s. v.) *ἀγχήρης εὐήρης*, alia; cf. *Goettling*. l. c. p. 325. Est igitur proprie *ex adverso aptus* s. *iunctus* diciturque de partibus quae ex adverso sibi mutuo respondent et vel conveniunt (*konvergiren*) vel in contrarium discedunt (*divergiren*). Hinc omnino *oppositus*, *adversus*, *contrarius*, ut de pugnantibus. *Hesych.* *ἀντήρη· τὸν ἐξ ἐναντίας ἀντικαραταττόμενον.* *γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης ἑλεῖν* Phoen. 761. *δός μοι κτανεῖν ἀδελφὸν ἀντήρη, δ' ἐμὴν καθαιματῶσαι δεξιὰν νικηφόρον* ib. 1376. *E regione situs*, *contrarius*. *τὰν Αἰτναίαν Ἡφαίστου Φοινίκας ἀντήρη χώραν* Tr. 221. De Iph. A. 224 v. s. *καμπή*. De dorismo recte iudicat *Ellendt*. in lex.

ἀντηρίς proprie est *id quod ex adverso iungitur* (v. s. *ἀντήρης*) sive *opponitur*, ne quid ruat, *ἀντέρεισμα*, imprimis *fulcrum*, *columen*. *Hesych.* *ἀντηρίδες· τὰ ἀντερείδοντα ξύλα ἢ λίθινα κατασκευάσματα.* Huc pertinere videntur obscura ceteroquin et corrupta verba *κρήμνη σεαυτὴν ἐκ μέσης ἀντηρίδος* fr. inc. tr. CCXII, *de medio columine*. Deinde *ἀντηρίς* est *quidquid reprimit* s. *inhibet* s. *sustinet* impetum ac vim vel rei vel bestiae vel hominis. Hinc de *frenis* dicitur, qui equi vim coërcent. *αἱ ἵπποι ἔρεγκον ἐξ ἀντηρίδων* Rhes. 785, *e frenis* i. e. ex ore frenis compresso. Ita non opus Musgravii coniectura quamvis speciosa *ἐξ ἀρτηριῶν*. *Const. M.*

ἀντηχεῖν, *occinere*. *ἀντάχησ' ἂν ὕμνον ἀρσένων γέννᾳ* Med. 426. *ἀντηχήσατε παιᾶνα τῷ κάτωθεν — θεῷ* Alc. 425.

ἀντί (*ἄντα*, *ἄντην*) pariter atque *ἀμφί* ex *ἄνα* ortum inserto i dativi (*ἀν-τ-ι*), quam adverbiorum terminationem tractavimus s. *ἀμοχθί* p. 164. Et *ἀντί* quidem eam sibi sumsisse primitivi vim, qua *recessum* s. *reversionem* indicat (v. s. *ἀνά*, 3), facile cognoscitur e compositis *ἀντιστρέφειν* i. e. *revertere*, *ἀντίτυπος* i. e. *reciprocus*, *ἀντίπαλος* i. e. *reluctans*, *ἀντιλέγειν* i. e. *reclamare*. Sed novos flores misit novus surculus. Quum enim qui recedit s. revertitur iis iam advertatur, abs quibus procedens aversus erat, hinc *ἀντί* significare coepit *adversus*, *ex adverso*, *e regione*, *contra* (*entgegen*); v. *Matth.* gr. p. 1327. Qui usus originem dedit Latino *ante*: quod enim Graecis *ἀντὶ ὀφθαλμοῖν*, id Latinis est *ante oculos*. Inde transfertur ad comparationem diciturque de rebus, quae sibi invicem *ex adverso tenentur* s. ponuntur (*gegen einander gehalten werden*) i. e. *conferuntur*, com-

ponuntur, comparantur (prae). Huc pertinet θεοῖσι ἄντα ἐῴκει Hom. Il. ω', 630, i. e. *diis ex adverso s. contra deos positus (den Göttern gegenüber) par erat.* Huc etiam trahenda formula ἓν ἀνθ' ἑνός, pro quo dicitur etiam ἓν πρὸς ἕν, ἓν παρ' ἕν (v. Interprr. ad Greg. Cor. p. 264. *Ast.* ad Plat. Leg. p. 81). Quod proprie est: *si alterum cum altero compararis, singulis inter se comparatis, Eins gegen das Andere gehalten.* Parum perspecte de his *Stallb.* ad Plat. Phil. p. 216. Rep. I. p. 20. Atqui *comparari* non possunt nisi quae tamquam *aequa* quodammodo seu *paria* cogitantur. Itaque frequens ἀντί in *aequiparatione*, quum alterum *aeque atque* alterum s. *instar loco*ve alterius s. *pro* altero esse dicitur (*so gut wie*), ut in ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνος τέτυκται Hom. Od. θ', 546 (cf. Il. ι', 116) et in compositis ἀντιάνειρα ἀντίθεος ἀντιτάλαντος. Atque hinc facile reliquae notiones profluunt, *permutationis, pretii, remunerationis,* quin etiam *causae.* Omnino mirifice respondet Latino *ob*, in compositis praecipue vocabulis. Id enim, quod eiusdem originis est atque ὑπέρ, *super, über, ob, up, auf*, plane ut ἀντί proprie *superum* vel *adversum situm* (*gegen über, gerade über*) indicans etiam *causae* deinceps indicandae potestatem suscepit. Et cum *genitivo* quidem ἀντί eadem de causa qua aliae voces vel regionem vel rationem indicantes iungitur. Scite enim Graeci in talibus alterum *ex* altero metiuntur, ut, si dicunt ἀντὶ — πρὸ — ὑπὲρ (ἄνω) — ἐγγὺς (πέλας, πλησίον) τῆς πόλεως, sic illa cogitant: *ex urbe* si regionem metiris vel *ab urbe* si proficisceris (*von der Stadt ausgegangen*) *contra — ante — supra — prope.* Huc omnia pertinent, de quibus egit *Matth.* in gr. §. 337—342. *Const. M.*] 1) Quum alterum in alterius locum succedit: *pro, loco, anstatt, für.* ἥδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστί μοι παραψυχή Hec. 280. τάδ' ἀντὶ παίδων καὶ γαμηλίου λέχους προσφθέγματα — πάρα Or. 1050; v. s. ἀμφί p. 177. ἀντὶ νικητηρίων πικρῶς ἐδούλευσα Tr. 963, i. e. *tantum abfuit ut victoria potirer, ut acerbam servitutem subirem.* Omnino in permutatione. Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς κατοικεῖς, *relicta barbaria Graeciam habitas*, Med. 536. δέσποινα, ἣν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν ib. 1144. οὔποτε κεκλήσει δυσσεβὴς ἀντ' εὐσεβοῦς Hel. 1035. δύο ἀντὶ μιᾶς Ἅιδης ψυχὰς σύνεσχεν ὁμοῦ Alc. 903. ἀντὶ τῶν πρὶν ὀλβίων φρονημάτων πτῆξαι ταπεινήν Andr. 164. μνημεῖά γε (κόμας) ἀντὶ σώματος τοὐμοῦ Iph. T. 821. γενοίμαν ἀντὶ σοῦ νεκρός Hipp. 1410. σὺ νῦν γενοῦ τοῖσδ' ἀντ' ἐμοῦ μήτηρ τέκνοις Alc. 378. οὐ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ' ἐκφέρεις; ib. 719. Porro πέπλους ἀμείψασ' ἀντὶ ναυφθόρου στολῆς Hel. 1398. ἀντὶ κέδρου περιβόλων τε λαΐνων ἐν τῇδε (ἀσπίδι) θάψαι παῖδα Tr. 1141, i. e. ἀντὶ τοῦ ἐν κέδρῳ — θάψαι. ἀντὶ εὐίων βακχευμάτων κοίμνας Κύ-

κλωπὸς ποιμαίνομεν Cycl. 25. ὅς (Hector) σε πολλάκις δορὶ ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χερσαίου κακόν, *e terra in naves te fugavit*, Andr. 467; v. *Pflugk.* ad l. οἶκον κατασχεῖν τὸν σὸν ἀντὶ σοῦ θέλω Andr. 198; cf. 199. El. 1091. 92. Interdum nomen cum ἀντί iunctum designat id quod fieri debuit, sed factum non est. εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ' εὐβουλίας Suppl. 161. εἰς ξυμφορὰν γὰρ ἀντὶ τἀγαθοῦ φέρει Hel. 318, i. e. ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἀγαθὸν φέρεσθαι, qua de brachylogia v. *Fritzsch.* Qu. Luc. p. 108. Ponitur etiam post ἄλλος; vid. gr. §. 366. not. 1. *Pflugk.* ad Eur. Hel. 574. οὐκ ἐσθ' ὅδ' ἄλλος ἀντὶ σοῦ παιδός Herc. f. 519. ἄλλην τιν' εὐνὴν ἀντὶ σοῦ στέργει πόσις Andr. 908; cui simile est κοὔτις ἀντὶ σοῦ ποτὲ τόνδ' ἄνδρα νύμφη Θεσσαλὶς προσφθέγξεται, *pro te s. praeter te*, Alc. 331. οὐκ ἔστιν ἄλλη σή τις ἀντ' ἐμοῦ γυνή Hel. 580. Cf. Hipp. 382. Et post comparativum. ὁ γὰρ χρόνος μάθησιν ἀντὶ τοῦ τάχους κρείσσω δίδωσι Suppl. 419. V. gr. §. 450. not. 1. *Stallb.* ad Plat. Gorg. p. 114. Utrumque iunctum in ἀντὶ πυρὸς πῦρ ἄλλο μεῖζον — αἱ γυναῖκες Hipp. fr. VII, 1. 2) Saepe pretio indicando inservit: *pro*, *für*, *gegen*, *um den Preis von*. σὺ τὸν αὑτᾶς ἔτλας πόσιν ἀντὶ σᾶς ἀμεῖψαι ψυχᾶς (*um den Preis deines Lebens*) ἐξ Ἅιδα Alc. 463. Sic etiam ib. 283. Erechth. fr. XVII (I), 51. Hinc 3) in remuneratione, quum aliud pro alio datur praemii vel poenae loco. ἀντιτείσειν νήπι' ἀντὶ νηπίων Med. 891. λαβεῖν χρή μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ ἄδικόν τι παρὰ σοῦ Or. 645; cf. ib. 650. Cycl. 699. τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε, *pro his beneficiis*, Med. 510. ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου ib. 1383. ἀντὶ τῶνδε τῶν κακῶν τιμὰς μεγίστας δώσω Hipp. 1423. πόσιν τρέμουσα, μὴ 'ντὶ τῶν δεδραμένων ἐκ τῶνδε — δωμάτων ἀποσταλῇ Andr. 809; cf. 1059. χάρις ἀντὶ χάριτος ἐλθέτω Hel. 1250. χθὼν ἀντὶ καρποῦ καρπὸν ἀντί θ' αἵματος αἷμ' ἢν λάβῃ βρότειον, ἕξετ' εὐμενῆ γῆν Phoen. 944. ὡς σφαγαῖσι Διονύσου πέτρας δεύσειε δισσὰς παιδὸς ἀντ' ὀπτηρίων Ion. 1127. ἐγὼ δὲ δράσω σ' ἀντὶ τῶν λόγων κακῶς Herc. f. 239. ἀντὶ χρηστῶν λόγων ξενίων κυρήσετε El. 358. Similiter ἀλλ' ἀντὶ τῶν σῶν καὶ πόλεως μοχθημάτων πρῶτον λάβ' ὅρκον Suppl. 1187. ἐγὼ τάσδε — ἀντὶ παιδὸς ἣν ἀπώλεσα (*als Ersatz für*) σμικρὸν γέρας κέκτημαι El. 1002. Hinc 4) *causam* significat. Huc pertinet ἀνθ' ὅτου, propr. *cuius rei rependendae causa*, i. e. *cur*; v. gr. p. 1327. Pariter nos: *für was*. Hec. 1181, ἀνθ' ὅτου πάσχεις τάδε; Et, ubi simpliciter causa indicatur, ἡ δ' αἰτία τίς; ἀνθ' ὅτου κτείνει πόσιν; Iph. T. 926. τί μαίνει μ'; ἀντὶ τοῦ; Andr. 388. ἀνθ' ὅτου δ' ἔκτεινά νιν ἄκουσον Hec. 1136, propr. *cuius rei consequendae causa* vel *quod praemium mihi propo-*

nens. σὲ κάρα — οὐδὲν θεοὺς δράσαντας, ἀνθ' ὅτου θανεῖ, *cuius in poenam*, Alc. 247. *Aug. M.* [Ἀντί cum ἀμφί (s. v. p. 180) anastrophen non pati grammaticorum omnium praeceptum est: verum an falsum, in medio relinquimus.]

ἀντιάζειν, *orare*, *obsecrare*. ἀντιάζω σ' ἱκέτις ἐξειπεῖν τάδε Ion. 1119; cf. Andr. 573. Alc. 402. ἀντίασον γονάτων ἔπι χεῖρα βαλοῦσα Suppl. 272. ἀντίαζε καὶ λόγους πειστηρίους εὕρισκε Iph. T. 1053. V. s. ἄντεσθαι.

ἀντιβαίνειν, *pedem opponere* (*den Fuss* g e g e n *etwas setzen — stemmen*), obniti. πλευραῖσιν ἀντιβᾶσα τοῦ δυσδαίμονος Bacch. 1124. Tralate *obniti*, *reluctari*. ἢν ἀντιβαίνῃ — Iph. A. 1016.

Ἀντιγόνη, n. pr. τὴν μὲν Ἰσμήνην πατὴρ ὠνόμασε, τὴν δὲ πρόσθεν Ἀντιγόνην ἐγώ Phoen. 58. Cf. ib. 764. 1582. Compellatur ib. 1270. 1333. 1474. 1485. 1630.

ἀντιδέρκεσθαι, *obtueri*, *ex adverso intueri*, *exspectare*. ὃς μένων βλέπει τε κἀντιδέρκεται δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα Herc. f. 163, *hastae velocem sulcum*, h. e. *hastam aëra velociter sulcantem* s. *secantem*: inepta enim *Barnesii* explicatio a fratre s. ἄλοξ apposita. Ceterum ἀντιδέρκεται in medio positum: nam *accus.* pendet e βλέπει. *Const. M.*

ἀντιδέχεσθαι, *vicissim accipere*. φίλας χάριτας ἔδωκα κἀντεδεξάμην Iph. A. 1222.

ἀντιδιδόναι, *vicissim dare*. Iph. T. 737. ἦ κἀντιδώσεις τῷδε τοὺς αὐτοὺς λόγους; Herc. f. 481. νύμφας ὑμῖν Κῆρας ἀντέδωκ' ἔχειν. Impr. ad referendam gratiam. Hec. 272. ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ' ἀπαιτούσης ἐμοῦ, ἄκουσον. ἀντιδοῦναι χάριν Heracl. 221. 1337. δεινὰ δ' ἀντέδωκέ σοι El. 957. *In locum* alicuius s. *pro* al. *dare*. ἀντιδοῦσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα ψυχῆς Alc. 341; cf. 959. ἔλαφον ἀντιδοῦσά μου Iph. T. 28. 783. ἀντέδωκ' εἴδωλον Hel. 689. In permutandis mercibus. Cycl. 138. σὺ δ' ἀντιδώσεις χρυσὸν πόσον; cf. 164. 191. *Aug. M.*

ἀντιδουλεύειν, *vicissim servire*. τοῖς τεκοῦσι δύσφημος ὅστις μὴ 'ντιδουλεύει τέκνων Suppl. 362.

ἀντιδρᾶν, *rependere*. γενναῖα παθόντες ὑμᾶς ἀντιδρᾶν ὀφείλομεν Suppl. 1178.

ἀντιδωρεῖσθαι, *vicissim donare*, *reddere*. θεοί σοι ἐσθλῶν ἀμοιβὰς ἀντιδωρησαίατο Hel. 158.

ἀντικηδεύειν. ἐγὼ δέ σ', ὥσπερ καὶ σὺ πατέρ' ἐμόν ποτε, — ἀντικηδεύω πατρός Ion. 734, i. e. *aeque ac patrem te colo*. Genitivi eadem atque post simplex ἀντί ratio. V. s. ἀντί in.

ἀντικηρύσσειν, *vicissim renuntiare*. οὐδὲν τοῖσδ' ἀντεκήρυξεν λόγοις, *respondit*, Suppl. 673.

ἀντικλάζειν, per vices cantare. αἳ δὲ — Βακχεῖον ἀντέκλαζον ἀλλήλαις μέλος Bacch. 1055, *Bacchicum cantum canentes sibi invicem respondebant.* Intrans. *resonare.* κραυγὴ — πέτραισιν ἀντέκλαγξεν Andr. 1146.

ἀντιλάζεσθαι (in tertia praes. med. in infinit. et imperf. etiam *ἀντιλάζυται* etc.), *apprehendere, capessere,* id quod *ἀντιλαμβάνεσθαι.* Et *ἀντί* quidem hic vim videtur habere adverbii *ἄντα,* ut proprie sit *prehendere* quod *oppositum* vel *coram positum* est. [Eadem praepositionis ratio ac vis quae in verbo *ἀντέχειν*, ubi vide. Cf. etiam *ἀνθάπτεσθαι. Const. M.*] οὔ νῦν ἀντιλάζομαι χερί Iph. A. 1227. ἣ δ' ἀντελάζυτο (τοῦ πατρός) Med. 1216. Similiter Iph. A. 1109 οὔ σοι καιρὸς ἀντιλάζυται est *quod praesens rerum status faciendum monet*: nam καιρός *prehendit* id, quod ipsi accommodatum est et ab eo postulatur. Hinc ad labores et opera translatum est *aggredi, capessere, suscipere, attingere.* Unde, quum duo eumdem suscipiunt laborem, sponte redundat *una suscipiendi, una subeundi, iuvandi* notio. V. *Damm.* s. v. ἀντιλάζου πόνων Or. 452. Cf. 751. *Vicissim accipere.* Suppl. 363. ἀντιλάζυται παίδων παρ' αὐτοῦ τοιάδε. *Aug. M.*

ἀντιλαμβάνειν, loco alicuius *accipere.* χρυσοῦ δώματα πλήρη τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν Herc. f. 646. *Vicissim accipere.* σώφρον' ἀντιλήψεται Andr. 742, *responsum moderationis plenum vicissim accipiet.* ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχ' ἀντιλήψεται ib. 744. [*Capere s. prehendere obiectis* (ἀντί) manibus, i. e. *occupare, apprehendere, comprehendere, arripere* (v. s. *ἀντέχειν*). Qua vi usitatius *medium*, quatenus actio *capiendi* in *capientis* s. *subiecti* commodum redundat (*sibi capere s. prehendere*). *Const. M.*] οὐκ ἀντιλήψεσθε; Troad. 464, *nonne manum iniicietis* (*zugreifen*), *nonne prehendetis* et prehensam sustentabitis, ne cadat? *Aug. M.*

ἀντιλέγειν, contra dicere. φιλῶ πόλιν τήνδ' · οὐδὲν ἀντιλεκτέον Heracl. 975. ἄρξομαι λέγειν, ὅθεν μ' ὑπῆλθες — ὡς διαφθερῶν κοὐκ ἀντιλέξοντα Hipp. 993. Recte *schol.* ὡς ἀπολογίαν μὴ ἔχοντα πρὸς τὰ ἐγκληθέντα. V. *Matth.* ad l.

ἀντίλογος, contrarius. τὰ θεῶν — αὖθις ἐκεῖσε καὶ πάλιν ἀντιλόγοις πηδῶντ' ἀνελπίστοις τύχαις Hel. 1156. V. *Matth.* ad l.

ἀντιμηχανᾶσθαι, contra moliri. Ζεὺς ἀντεμηχανήσαθ' οἷα δὴ θεός, occurrens Iunonis consilio, Bacch. 291.

ἀντίμολπος. καί τις — ἀνωλόλυξε —· εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν κωκυτόν Med. 1176. V. s. ὀλολυγή.

ἀντίος, adversus. ἀντί' ἅρμαθ' ἅρμασιν Suppl. 667. ναῦς ἀντίας Ἑλληνίσιν Ion. 1160. C. *genitivo* [de cuius ratione v. s. *ἀντί*; neque alia genitivi natura, ubi cum ἐναντίος ἀντίστροφος (*Matth.* gr. §. 366.

not. 2) αντίπαλος (s. v.) coniungitur. *Const. M.*]. ὡς κάπροι — γυναικὸς ἀντίοι σταθέντες Or. 1461. *Contrarius.* τούτοις ἀντίαν γνώμην ἔχω Suppl. 198. Hinc *Herm.* Suppl. 466 σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δ' ἐναντία optime correxit ἐμοὶ δὲ τἀντία. Vid. eumdem Praef. ad Suppl. p. XIV et *Matth.* ad l. Recepit *Dind.*

ἀντίπαλος, adversarius, infestus. γίγαντ' ἀντίπαλον θεοῖσιν Bacch. 544; cf. Phoen. 803. *Contrarius.* ὑμεναίων γόος ἀντίπαλος Alc. 925. De genitivo v. s. ἀντίος. πάντα τἀκεῖθεν ἐνθάδ' ἀντίπαλ' αὖθις ἐκεῖσε διπτύχῳ γλώσσᾳ — τιθέμενος Troad. 285. Hinc *id quod par est* s. *ex altera parte respondet*, ἀντίστροφος. ὃ δ' ἦλθεν ἐπὶ τἀντίπαλον (Cereri) ὁ Σεμέλης γόνος Bacch. 278; v. *Matth.* ad l. et Nonnum XLV, 101. Similiter ποινὰς δοῦσ' ἀντιπάλους (Helena) Iph. T. 446, *poenas dans* delicto s. culpae *respondentes*, *pares* (Ov. Trist. 2, 578. Cic. Leg. 3, 30): „iustum nempe esset Helenam, cuius causa Iphigenia ad aram ducta est, ab eadem immolari." *Barnes. Aequiparans*, ἰσόρροπος. βάρος ἀντίπαλον δακρύοις συναμιλλᾶται Herc. f. 1205. Quo de loco v. s. βάρος.

ἀντίπηξ, arca. [Nominativus non nisi in grammaticorum scriptis invenitur. V. *Valck.* ad Adoniaz. p. 334. *Aug. M.*] *Hesych.* ἀντίπηγα· κίστην· Εὐριπίδης Ἴωνι· ἤγουν ἀγγεῖον. Dicitur de arca, in qua expositus erat Ion infans. ὁρῶ παλαιὰν ἀντίπηγα — ἐν τῇδέ σ' ἔλαβον (Pythia) νεόγονον βρέφος ποτέ Ion. 1338; cf. 1380. *Arca* nempe fuit seu *cista* corbi similis et e virgis ita composita, ut virga virgam, pars partem *fulciret* ac *sustineret* (ἀντί). V. s. ἀντηρίς. E virgis autem contextam fuisse haec declarant: κύτος εἱλικτὸν ἀντίπηγος ib. 40. περίπτυγμ' ἀντίπηγος εὐκύκλου ib. 1391, cuius sunt πλέγματα ib. 1393. Cf. ib. v. 19.

ἀντίποινος. Dicitur plerumque in neutr. plur. estque i. q. ποινή, *remuneratio, talio, poena:* nam ἀντί nonnisi auget *vicissitudinis* notionem ipsi iam voci subiectam: nisi ex ἀντὶ ποινῆς conflatum mavis, quod minime spernendum (v. *Buttm.* lexil. I. p. 175, 3). θοίναν — θηρῶν τιθέμενος ἀρνύμενος λώβαν, λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς Hec. 1074, *haec ut sit poena mutilationis meae.* V. *Pflugk.* ad l. ἀντίποινα δ' ἐχτίνων τόλμα διδούς γε τῶν δεδραμένων δίκην Herc. f. 755.

ἀντιπορθεῖν, vicissim vastare. ἀντιπορθήσω δόμους ποινὰς — λαβοῦσα Troad. 359.

ἀντίπορθμος, e regione freti i. e. *in contraria freti parte* s. *trans fretum situs.* Καλυδὼν ἥδε γαῖα Πελοπίας χθονὸς ἐν ἀντιπόρθμοις πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονα Meleag. fr. II (I), 2. ἀντίπορθμα

δ' ἠπείροιν δυοῖν πεδία κατοικήσουσιν, Ἀσιάδος τε γῆς Εὐρωπίας τε, Ion. 1585.

ἀντίπορος i. q. *ἀντίπορθμος*. ἃ νῦν ἔβασιν Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον (*Ἀσίας*) Med. 210. Iph. A. 1493 Ἄρτεμις dicitur *Χαλκίδος ἀντίπορος*, *Chalcidis e regione habitans*, *littora Chalcidi opposita* i. e. Aulidis vel Boeotiae *frequentans*. V. *Barnes*. ad l. et *Spanhem*. ad Callim. Dian. 188.

ἀντίπρωρος, prop. *id cuius prora s. antica pars adversa s. contraria est*, hinc omnino id *quod ex adverso est*, *adversus*, *contrarius*. δαΐοις πυρὰ κατ' ἀντίπρωρα ναυστάθμων δαίεται Rhes. 136, *ante navium stationes*. V. s. ἀντί in. ἀντίπρωρα (*adversa*) σείοντες βέλη El. 846. Cf. Virg. Aen. II, 162. Metaphoram a nave sumtam infesto rostro incurrente monet *Ellendt*. in lex. De scriptura ἀντίπρῳρος v. s. πρῷρα.

αντίπυργος. χερμάδας ἔῤῥιπτον ἀντίπυργον ἐπιβᾶσαι πέτραν Bacch. 1095, „*turri altitudine parem*.“ *Aug*. *M*. Aliter cum *Brodaeo* *Barnes*., quem vide.

αντισηκοῦν, alterum *contra* alterum s. *ad* alterum *librare*, *pensare*, i. e. alterum alteri *exaequare*. ἀντισηκώσας δέ σε φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας Hec. 57, i. e. σηκώσας σε ἀντὶ τῆς πάροιθ' εὐπραξίας φθ. θεῶν τις, quod ante simpliciter dixerat poeta: πράσσεις κακῶς ὅσονπερ εὖ ποτέ, *ein Gott legt nun dein Unglück gegen dein früheres Glück in die Wagschale*. Ἀντισηκοῦν docte explicuit *Coraës* ad Is. p. 37. V. *Matth*. ad l. De genit. v. s. ἀντί.

ἀντίστοιχος, *oppositus*. σκιὰ γὰρ ἀντίστοιχος ὡς φωνὴν ἔχεις Andr. 746. V. s. σκιά.

ἀντιτάσσειν, *opponere*. Plerumque de pugnantibus in acie sibi recta oppositis dicitur. ἀλλήλοισιν ὁπλίτην στρατὸν — ἀντετάξαμεν Heracl. 801. *Med*. ἀντιτάξομαι κτενῶν σε Phoen. 625. Impeditior locus est Suppl. 1143, sic ille quidem perscriptus in libris omnibus: ἄρ' ἀσπιδοῦχος ἔτι ποτ' ἀντιτάσσομαι σὸν φόνον; Quem locum, nisi cum *Marklando* aliisque *Canteri* facillimam pariter atque aptissimam emendationem ἀντιτίσομαι recipere malis, ea tantum per linguae legis rationem explicare licet, qua explicuit *Matthias*, quem adi. V. etiam s. φόνος.

ἀντιτείνειν, *tendere contra* s. *adversus* al., *obsistere*, *obniti*. τῷ ἀναγκαίῳ τρόπῳ — ἀντιτείνει Herc. f. 283. ὁ μὴ 'ντιτείνων τοῖς λόγοις (*qui non obloquitur*) σοφώτερος Protes. fr. II, 2. *Vicissim tendere* s. *moliri*, *rependere*, *reddere*. ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων Med. 891.

ἀντιτέμνειν. φάρμακα ἀντιτεμὼν βροτοῖσι Alc. 975, i. e. ἀντιφάρμακα τέμων, *medicamina auxiliantia hominibus praeparata*. V.

Monk. ad h. l. *Blomf.* gl. ad Aesch. Ag. 16. *Ast.* ad Plat. Leg. p. 406. *Pflugk.* ad Eur. Andr. 120.

ἀντιτιθέναι, *opponere*, impr. in acie. ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς Phoen. 757. ἣν δ' εἷς — ἀλκὴν μὴ πόδ' ἀντιθῇ ποδί, *si non congrediatur mecum*, Hel. 986. In contradicendo ac refutando. ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι τοῖς σοῖσι τἀμὰ καὶ τά σ' αἰτιάματα Troad. 917. Hinc solemnis imperativus. λέγε — κἀντίθες παῤῥησίᾳ (*libere*), ὅπως τέθνηκε σὸς πατὴρ οὐκ ἐνδίκως El. 1049. φέρ' — ἀντίθες γάρ — τί κερδανεῖς; Heracl. 154. δύο ἀντίθες δυοῖν Or. 550. *Ponere s. praebere* al. *pro* al. re s. *mercedis loco* (*dafür geben*), *reddere*. χρῆν ἀντιθέντας βροτοὺς ἢ χάλκον ἢ σίδηρον — παίδων πρίασθαι σπέρμα Hipp. 620. ἀλλ' οὔτι πνεῦμα ἦλθε, οὐ πορθμίς, ἥτις — Ἑλένην ἀπήγαγ' ἐνθάδε — Μενέλεών θ', ἵν' αὐτοὺς ἀντετιμωρησάμην τὴν ἐνθάδ' Αὖλιν ἀντιθεῖσα τῆς ἐκεῖ Iph. T. 358, *hanc Aulidem pro illa reddens*, i. e. hic ipsos mactans, ut illic me mactarunt.

ἀντιτιμωρεῖσθαι, *ulcisci*. φονία πατρὸς ἀντετιμωρησάμην Ὀρέστης El. 849. ἵν' αὐτοὺς ἀντετιμωρησάμην Iph. T. 357. Et in hac et in sequenti voce praepositio nonnisi ad *vicissitudinis* notionem ipsis iam verbis subiectam augendam et intendendam valet.

ἀντιτίνειν, al. *luere*, al. rei *poenas luere* s. *solvere*; hinc *med.* ἀντιτίνομαι, *curo ut* quis *mihi luat* aliquid s. *poenas* al. rei *solvat*, i. e. *ulciscor*, *punio*. πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν Med. 261. Ita rectissime *Matth. Dind.* cum Rom. D. Flor. 15 pro vulg. δίκῃ. V. s. ἀποτίνειν. De Suppl. 1143 v. s. ἀντιτάσσειν.

ἀντιφεύγειν, *exsulare pro* aliquo. οὔτ' ἀντιφεύγει παιδὸς ἀντὶ σοῦ (Orestis) πόσις (Aegisthus) οὔτε — El. 1091.

ἀντιφθέγγεσθαι, *resonare*. οὐ πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος πληρουμένη φρικῶδες ἀντεφθέγγετο Hipp. 1216.

ἀντίφωνος, *vicissim respondens*. στεναγμὸν — ἀπύσατ' ἀντίφων' ἐμῶν στεναγμάτων κλύουσαι Suppl. 800. mel.

ἀντίψαλμος i. q. ἀντίφωνος. ἀντιψάλμους ᾠδὰς — δεσποίνᾳ γ' ἐξαυδάσω Iph. T. 178. mel. *Hesych.* ἀντιψάλμους· ἀντιστρόφους. Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις.

ἀντλεῖν (ἄντλος) propr. est *sentina occupatum esse*, *sentinare*, i. e. *sentinam exhaurire* (cf. Cic. sen. 6. Catil. I, 5), deinde in universum *exhaurire*. Hinc duae fluxere significationes Graeci pariter ac Latini verbi. Altera eaque rarior est *exhauriendi* id, cui parcendum erat, i. e. *consumendi*, *profundendi* (*verschwenden*). Huc pertinet, si vera lectio, Rhes. 431. αἱματηρὸς πέλανος εἰς γαῖαν Σκύθης ἠντλεῖτο λόγχῃ. Cui loco simillimus est Aeschyli in Persis 802 sqq. Crebrior altera

significatio. Quum enim in *ἀντλεῖν* generalis inesset *laborandi* ac *desudandi* notio, factum est ut aeque ac *πονεῖν ἐκπονεῖν ἐκμοχθεῖν* praegnanti sensu dictum cum accusativo cognati nominis coniungeretur. Solemne igitur *πόνον* — *τύχην ἀντλεῖν*, *laborem* — *infortunium desudantem s. laborantem* pati, i. e. *lab.* s. *inf. perpeti*, *subire*, *sustinere*, *exantlare* (*bestehen*, *ausstehen*). *λυπρὸν ἀντλήσει βίον* Hipp. 898. 1049. *δέκα ἀντλήσας ἔτη* Tr. 433. Etiam Cic. div. 2, 30. tot nos ad Troiam belli exantlabimus annos. *Const. M.*

ἄντλος unde originem ducat, eiusdem stirpis vocabulum *τέλμα* docet. Ut enim *τέλμα* ex *τέλλω* factum proprie *aquas*, *quae ortae sunt s. exstiterunt*, hinc *stagnum*, *lacunam*, *lacum* denotat, ita *ἄντλος* ex *ἀνατέλλω* (*ἀντολή*) conflatum proprie *aquas*, *quae exortae sunt*, *accreverunt*, hinc item *stagnum*, *lacunam* (*Pfütze*), imprimis eam, quae in fundo navis exsistere solet, i. e. *sentinam*, denique omnino *aquas*, *undas* significat. V. *Dissen.* ad Pind. Ol. 9, 53. p. 116. Ut igitur Pindarus Ol. 9, 79. *λέγοντι Ζηνὸς τέχναις ἀνάπωτιν ἄντλον ἑλεῖν*, *aquas*, quae accreverant, *refluxisse*, sic Eurip. Hec. 1025. *ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν* (*in undas collapsus*) *λέχριος ἐκπεσεῖ φίλας καρδίας*. V. s. *ἀμέρδειν* p. 156. Tr. 686. *ἄντλον εἴργων ναός*, *aquas* urgentes *navi arcens*; v. s. *εἴργειν*. Similiter Aesch. Sept. c. Th. 778. *πόλις ἄντλον οὐκ ἐδέξατο*. Cf. Virg. Aen. 126. Saepe proverbio inservit *ἄντλος*. Sicut enim nos Germani: *zu Wasser werden* — *in den Brunnen fallen* — *zu Wasser machen* — *zu Grunde richten*, ita Pind. Pyth. 8, 14. *τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ*, i. e. *submergis*, *ad irritum revolvis*, *profligas superbiam*; v. *Dissen.* ad l. Eur. Heracl. 169. *ἢ κακὸν λόγον κτήσει πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὕνεκα* — *εἰς ἄντλον ἐμβήσει-πόδα*, *te praecipitabis*, *perdes*, *profligabis*. Indocte *Barnes.* aliique: *in sentinam impones pedem*, hoc ut sit, *molestum negotium aggredieris*. Nec magis perspecte, ut de hoc loco, ita de toto verbo disputat ad h. l. *Elmsleius*. Subtilior de talibus *Lobeck.* ad Ai. v. 804. Obiter autem monendum *ἄντλος* aeque ac Lat. *sentina* proprie quidem *aquas*, *quae in cavo navis colliguntur*, deinde vero ipsum etiam navis *locum*, *ubi colligi solent aquae* (*Schiffsboden*), significare. Qua vi Homero praecipue usitatum. *Const. M.*

ἀντοικτείρειν, *vicissim miserari*. *ἡμεῖς δ᾽ ἄρ᾽ αὖθις ἀντοικτείρομεν* Ion. 312.

ἀντολή, *ortus*. *ἀστέρων ἐπ᾽ ἀντολαῖς* Melan. fr. III (XXVII), 2. *ἄστρων* — *αἰθέρος πρὸς ἀντολάς* Phoen. 507, i. e. *πρὸς ἄστρων ἐν αἰθέρι ἀντολάς*. Recte enim *Pors. Valck. Matth. Dind.* *αἰθέρος* e

Stobaeo reposuere pro vulg. ἡλίου, quod patet a grammatico profectum esse, qui genitivo ἄστρων neglecto αἰθέρος ἀντολάς coniunxit nec intellexit. Utram lectionem praeferret nesciisse videtur *Herm.* ad Soph. El. 19. Vid. *Valck.* ad l., qui apte contulit Οὐρανὸς ἀθροίζων ἄστρ' ἐν αἰθέρος κύκλῳ Ion. 1147 et λαμπροὺς δυνάστας ἐμπρέποντας αἰθέρι Aesch. Ag. 6. Ipsas ἀντολὰς ἄστρων Aeschylus habet in Prom. 455. Ad formam ἀντολάς cf. quae dicta sunt s. ἀμπνοή.

ἀντραῖος Aeg. fr. p. 7. ed. *Matth.* *Stephanus* Byz. s. ἄντρον: εὕρηται δὲ ἀντραῖος, ὡς Εὐριπίδης ἐν Αἰξὶ, καὶ ἀντραία. Corrigunt ἐν Αἰγεῖ. *Valck.* tribuit Eupolidi; cf. *Meineck.* quaest. scen. I. p. 41. *Runkel.* fr. Eupol. p. 89.

ἄντρον, *antrum*, *caverna*, ex ἀνατράω (ἀντρ-αω) ortum videtur, ut proprie sit *foramen* quodlibet s. *cavum* (*Höhlung*), ἀνάτρησις. Quamquam etiam cum ἐντός cognatum esse existimare possis. ἐν ἄντρου μυχοῖς Hel. 431. Saepe *singularis* et *pluralis* ap. Eur. variant, etiamsi de *uno* diserte antro sermo est. V. s. γύαλον. Ita Cyclopis antrum dicitur plurali ἐμῶν ἄντρων Cycl. 224. σῶν ἄντρων ib. 254. ὡς — Κύκλωπα καθαροῖσιν ἄντροις μῆλά τ' εἰσδεχώμεθα ib. 35. ἄντρα εἰς πετρηρεφῆ ib. 82. δροσερῶν ἔσωθεν ἄντρων ib. 513; cf. 100. 191. 208. 288. At singulari ib. 425. ἐπηχεῖ ἄντρον. ib. 478. ἐκβέβηκ' ἄντρου μυχῶν, et ib. 87. στείχοντας εἰς τόδ' ἄντρον. In Ionis fabula antrum, ubi Creusa Ionem clam genuit, ἄντρον plerumque dicitur. εἰς ἄντρου κοίτας Ion. 892. κατ' ἄντρον, οὗπερ ἐζεύχθην γάμοις ib. 949. ἄντρον, οὗπερ εὐνάσθη θεῷ ib. 17; cf. 958. 1494. Κεκροπίας πέτρας πρόσβοῤῥον ἄντρον, ἃς Μακρὰς κικλήσκομεν ib. 937. V. *Barnes.* ad vv. 1400 et 13. At eodem de antro Κέκροπος ἄντρα καὶ Μακρὰς πετρηρεφεῖς ib. 1400; cf. 288. ὦ Πὰν, τοῖσι σοῖς ἄντροις ib. 501. V. *Barnes.* ad v. 492. De *pluribus* antris Κύκλωπες ἄντρ' ἔχοντες Cycl. 118; cf. ib. 22. ὦ κατ' ἄντρα νύχια Νηρέως κόρη Andr. 1225. ἐν ἄντροις τῆς ὑπαργύρου χθονὸς κείσεται Rhes. 970. Similiter ζάθεα ἄντρα δράκοντος Phoen. 239. κοίλοις ἐν ἄντροις ἄλυχνος In. fr. XVI (XXII). κρύψωμεν δέμας κατ' ἄντρα Iph. T. 107. πετραίων ἀπ' ἄντρων Iph. A. 1082; cf. Bacch. 123. Hel. 482. De Hypsip. fr. X (IX) v. *Matth.* p. 194 et s. δωδεκαμήχανος.

ἄντυξ ab ἀντέχειν ut ἄμπυξ ab ἀμπέχειν profectum esse tam clarum est, id ut vel *Dammius* viderit. Itaque proprie est *quidquid* alicui rei extrinsecus *adhaeret* seu *applicatum*, *affixum*, *agglutinatum* est, i. e. *margo*, *limbus*, *ora*, nos ubi simillime *Ein*(ἀντί)*fassung* (ἔχειν). Qua vi 1. de *margine* dicitur, qua vehiculi parietes circumclusae erant et ad quam freni illigari solebant (*Wagenkranz*), vel etiam de

totis vehiculi *parietibus* (*Wagenstuhl*). V. Hom. Il. ε', 728. *Hemsterhus.* ad Luc. dial. deor. 25. *Hesych.* ἄντυγας· περιφερείας τοῦ ἅρματος. μάρπτει χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος Hipp. 1188. Cf. Hom. Il. ι', 262. 322. δίφρου εἰσέβαινεν ἄντυγα Herc. f. 948. παρ' ἄντυγα καὶ σύριγγας ἁρματείους Iph. A. 229. Hinc de toto *vehiculo.* ἐπ' ἄντυγα βαίη Rhes. 238. σχιστὰν παρ' ἄντυγα ib. 373. ταῦρος ἄντυγι ξυνείπετο Hipp. 1231. In plurali. ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο Phoen. 1200. Porro 2. de *margine s. orbe* rotae (*Felge*) usurpatur ac deinde de tota *rota.* *Hesych.* ἀντύγων χνόαι· αἱ περιφέρειαι τοῦ ἅρματος, οἱ τροχοί. θραύσαντες ἀντύγων χνόας Rhes. 118, *axes rotae*; quanquam etiam *axes vehiculi* intelligi possent. Denique 3. de lyrae *margine* in usu est, quae etiam πῆχυς dicitur, h. e. de *manubriis s. brachiis s. cornibus* lyrae, quae iugo continebantur et inter quae nervi intenti erant. ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν Hipp. 1135. Citat hunc locum *Eust.* ad Il. p. 456, 18, cuius tamen verba a *Valck.* ad h. l. adscripta ex parte tantum vera sunt. Falsissimum est enim, quod etiam *Porson.* aliique opinantur, ἄντυγα de *iugo* quoque lyrae (ἐπὶ ζυγοῦ) dici. Obscura sunt δεσμὰ πωλικῶν ἐξ ἀντύγων κλάζει σιδήρου Rhes. 567, pro quibus 569 simpliciter est ᾐσθόμην δεσμῶν ἀραγμὸν ἱππικῶν. Forsan haec δεσμά sunt *capistra ferrea,* quibus equi *ad margines curruum* (ἐξ ἀντύγων πωλ.) alligati erant. V. s. δεσμός. Cet. cf. *Monk.* ad Hipp. 1131. *Const. M.*

ἀντωπός, *ex adverso s. rectis oculis intuens.* τᾶς Ἑλένας ἐν ἀντωποις βλεφάροισιν ἔρωτα δέδωκας Iph. A. 584. Quod elegantissime dicitur de Paride, quem Helena advenientem hiantibus oculis intuebatur.

ἄνυδρος, *siccus.* τὰς ἀνύδρους Ἀμμωνίδας ἕδρας Alc. 113. V. s. Ἀμμωνίς. σμύρνης ἀνύδρου καπνός Ion. 89. σὺ μὲν φθίμενος ἀλαίνεις ἄθαπτος, ἄνυδρος, *aqua lustrali non conspersus,* Tr. 1085.

ἀνύειν, ἀνύτειν. Utraque forma promiscue utitur Euripides; sed prior frequentior. *Proficere* (v. s. ἄνειν). οὐδὲν ἤνυον Hec. 1167; cf. Andr. 1132. *Intrans.* σεμνὰν προσίζουσ' οὐκ ἤνυσ' Ἄρτεμιν Hec. 936, *non profeci.* οὐκ ἤνυτον Bacch. 1098. Respondet in talibus Gallico *reussir.* V. *Matth.* ad Hec. 917. *Perficere, conficere, peragere, perfungi.* μάτην αὐτοὺς (πόνους) ἤνυσα Herc. f. 576. βραδεῖς μῦθοι πλεῖστον ἀνύουσιν σοφόν Phoen. 456. Quum vero ὁδὸν ἀνύειν εἰς vel πρὸς τόπον, *iter in locum conficere,* idem sit quod aliquo *venire,* hinc ἀνύειν omisso accusativo ὁδόν *perveniendi s. deveniendi* vim recepit (*gelangen*). V. *Herm.* ad Soph. El. 1443. *Lobeck.* ad Ai. 296. ἤνυσαν τὸν Αἴδαν Suppl. 1141, i. q. ἦλθον τὸν Αἴδαν. Ἑσπερίδων

μηλόσκορον ἀκτὰν ἀνύσαιμι Hipp. 743. Hinc denique *consequendi, nanciscendi, reperiendi* significatio fluxit (*erlangen*). ζυγὰ δ' ἤνυσε δούλια Τροία Tr. 595, *servitutem nacta est, ist in die Sklaverei gerathen.* Qua vi quum sit i. q. τυγχάνειν, λαγχάνειν, κυρεῖν, etiam cum *genitivo* iungitur. τίνος χρείας ἀνύσαι; Soph. O. C. 1755, *quidnam ut assequare.* φίλας προξένου κατήνυσαν Soph. El. 1451, *hospitam amicam nacti sunt:* quem locum quod a priore diversum esse censet *Hermannus*, fallitur; prioris autem infelix interpres *Wunder*. Atque haec omnia exhibui, uti exhibita sunt in libris omnibus. Tamen grammaticorum quorumdam observatio ἀνύειν δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί (v. ap. *Ellendt.* in lex. et *Schaef.* ad Greg. p. 71) *Porsonum* commovit ut ἀνύτειν formam, quippe quam Atticam opinaretur, in poesin Atticam induceret, τ illud de suo credo superaddens. V. eius notam ad Phoen. 463 et ad Arist. Plut. 607. Quod male factum dicerem, etiamsi apud pedestris orationis scriptores Atticos ἀνύτειν solum in usu fuisse certum esset: nam constat tragicos epicorum consuetudinem sectatos esse. Atqui haec forma aspirata neque Platoni (v. *Schneid.* ad Civ. T. II. p. 148) neque Xenophonti (v. *Poppo.* ad Cyrop. 1, 6, 5) neque Thucydidi (v. *Poppo.* Proleg. ad Thuc. p. 214) neque reliquis quod sciam usitata fuit, ut iure demireris et *Porsoni* incredibilem temeritatem et *Elmsleii* inconsiderantiam, qui in Bacch. l. c. *Porsono* morem gessit. Habeant suam sibi doctrinam Atticistae: non horum in Attica poesi, sed codicum auctoritas regina est. Cf. *Herm.* ad Eur. Bacch. 1092. Soph. El. 1443. *Ellendt.* in lex. s. v. *Const. M.*

ἀνυμέναιος, *innuptus.* ἄνυμφος ἀνυμέναιος, ὤν με (Polyxenam) ἐχρῆν τυχεῖν Hec. 416. Νυκτὸς κελαινῆς ἀνυμέναιε παρθένε (Lyssa Furia) Herc. f. 834. V. *Barnes.* ad l. ἀνυμέναιος Ἀχιλλέως εἰς κλισίαν λέκτρων δολίαν ἀγόμαν Iph. T. 856. V. s. λέκτρον. ἀνυμέναια Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη λουτροφόρου χλιδᾶς Phoen. 349. V. s. χλιδή.

ἀνυμνεῖν, *canendo s. cantu edicere.* ἰὼ Φοῖβ' ἀνύμνησας δίκαν El. 1190, quatenus Phoebus ὑμνῳδεῖ βροτοῖς: *qui vindictam vaticinio iussisti.*

ἄνυμφος, *innuptus.* ἄνυμφος ἀνυμέναιος Hec. 416. ἄζυγα ἄνανδρον καὶ ἄνυμφον Hipp. 548. Aliter dictum (Polyxenam) νύμφην ἄνυμφον παρθένον τ' ἀπάρθενον Hec. 612; v. s. ἄχαρις. *Sponsis orbatus, sine sponsis.* ἄνυμφα μέλαθρα κεῖται Hel. 1135.

ἀνυστός, *quod perfectum s. factum est*, hinc *quod perfici s. fieri potest* (*thunlich*). V. s. ἄπλαυστος p. 90. οὐκ ἔστ' ἀνυστὸν τόνδε σοι κατακτανεῖν, *non licet*, Heracl. 961.

ἄνω, *sursum.* V. s. ἀνά 1. βλέπετ' ἄνω καὶ μὴ κάτω Cycl. 210.

πτανὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον Hipp. 1292. πέλεκυν ἐξάρασ᾽ ἄνω Hec. 1279. ἄξειν ἄνω Ἄλκηστιν, ex inferis ad superos, Alc. 856. οὐκ ἀνάξεις τοὺς φθιμένους ἄνω ib. 991. ὀρθὸν μεθίει διὰ χερῶν βλάστημ᾽ ἄνω Bacch. 1069. ἄνω ἐπ᾽ ὄχθον εἶμι Cycl. 702. λαὸν ἐκτείνοντ᾽ ἄνω Ἰσμήνιον πρὸς ὄχθον Suppl. 654. Hinc ἐς ὄγκον οὐκ ἄνω βλέπειν (χρὴ) τύχης Alcmaeon. fr. IX (II), 2. ἄνω βλέφαρα πρὸς τάναδὲς ἀγαγών Iph. A. 378. μί᾽ ἡμέρα τὸν μὲν καθεῖλεν, τὸν δ᾽ ἦρ᾽ ἄνω In. fr. XXII (XVI), 3. τὰ μὲν πυργοῦσ᾽ (θεοὶ) ἄνω τὸ μηδὲν ὄντα, τὰ δὲ δοκοῦντ᾽ ἀπώλεσαν Troad. 608. ἔρως καὶ θεῶν ἄνω ψυχὰς ταράσσει Hipp. fr. XVIII (XV), i. q. ἀναταράσσει, bringt in Aufruhr. Peculiares sunt formulae ἄνω ἂν ῥέοι τὰ πράγμαθ᾽ οὕτως Suppl. 520; v. Markl. ad l. ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαὶ καὶ πάντα πάλιν στρέφεται Med. 410; v. Barnes. et Pflugk. ad h. l. et Cic. Att. 15, 4. Ovid. Her. 5, 30 c. notis interpretum. Cum genitivo [de cuius ratione v. s. ἀντί. Const. M.]. σὲ γῆς ἡκόντ᾽ ἄνω Herc. f. 616, die Erde herauf. θοάζων αἰθέρος ἄνω καπνὸς Or. 1542, den Aether empor. σύριγγες ἄνω τροχῶν ἐπήδων Hipp. 1234. Hinc ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρ᾽ ἄνω fr. dub. XXVIII, et ib. XXX. πηδῶν ὁ θυμὸς τῶν φρενῶν ἀνωτέρω. Similiter nos oben hinaus sein. Genitivus idem atque in ποῖ φρενῶν. Supra, superne. πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ᾽ ἄνω Hec. 1010. θάσσων ἄνω Bacch. 1074. κύκλος πανσέληνος ἡκόντ᾽ ἄνω Ion. 1155. Hinc οὔτε τοὺς γῆς νέρθεν οὔτε τοὺς ἄνω (deos superos) δείσας Hec. 791. Frequens est formula ἄνω τε καὶ κάτω s. ἄνω κάτω de iis, quae sursum deorsum s. huc illuc feruntur. πάντ᾽ ἄνω τε καὶ κάτω διέφερον Bacch. 752. ῥιπτόμεν᾽ ἄνω τε καὶ κάτω Bacch. 740. τοὺς ἄνω τε καὶ κάτω φορουμένους Suppl. 689. πᾶν σῶμ᾽ ἄνω κάτω ἤσκειρεν El. 842. κάρα διετίναξ᾽ ἄνω κάτω Iph. T. 282. προσβάσεις τεκμαίρεται — ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν Phoen. 188. „Virgilius in re simillima Aen. 8, 229. accessum lustrans huc ora ferebat et illuc.“ Valck. Cf. Stat. Theb. 10, 834. εἶρπ᾽ ἄνω τε καὶ κάτω κατὰ στέγας (Hercules furens) Herc. f. 953, ut ib. 1307. ἄνδρα — ἄνω κάτω στρέψασα (Iuno). ἄνω κάτω τὰ πάντα συγχέας ὁμοῦ Bacch. 349. ἄνω κάτω τιθεὶς ἔπεισι μέλαθρα τάδε ib. 602. Hinc τὸν δὲ (νόμον) ἄνω τε καὶ κάτω λόγοις ταράσσων, invertens, Pirith. fr. VII, 3, ubi simillime Latini sursum deorsum versare.

ἄνωγα, ἀνωγέναι, ἀνώγειν obsoletae stirpis ἀνήγειν (ἄγγειν) reliquum et verbi ἀγγέλλειν consanguineum esse Buttmanni commentum est in lexil. I. p. 293 et 299. Probabilior Matthiae ab ἀνάσσειν derivatio in gr. p. 534. Quamquam ne haec quidem propriae verbi potestati convenit. Imo ἀν-άγειν stirps est. Cuius verbi perf. 2

vel simpliciter fuit (ἀν-ἔοργα) ἄνωγα vel exuta compositi natura primum ἤνογα, deinde ut in ἠόργειν-ἐώργειν, ἤορτο-ἄωρτο (*Buttm.* lex. I. p. 294), ἀπερείσια — ἀπειρέσια (v. nos s. ἀήρ et *Buttm.* lex. II. p. 201) permutatis quippe intervallis ἄνωγα. Et soni quidem in ō mutationem quum omnino perfectis (*Buttm.* lex. I. p. 296 sq.) tum verbo ἄγειν familiarem fuisse et alia docent eiusdem originis vocabula, ut ὄγμος ὄχθη, et imprimis verbum οἴγω, quod etsi e sono fictum esse et cardinum crepitum (οἴ) significare non male crederetur, tamen ex ἄγειν (ὄγειν οἴγειν) potius factum dixerim et proprie *movendi s. pellendi* vim habere. Ut igitur ἀνοίγειν, si verum quaeris, *removere, repellere* (*auftreiben, aufmachen*), *recludere, aperire*, ita ἀνωγέναι proprie est *permovere, impellere* (*antreiben*), *iubere* (v. s. ἀνάγκη): mox enim praesentis vim receperat perfectum: v. *Kuehner.* gr. §. 439. not. 2. κλαίειν σ' ἄνωγα Cycl. 697, *abi in malam rem, der Henker soll dich holen.* Sic etiam οἳ τοὺς νόμους ἔθεντο κλαίειν ἄνωγα ib. 339. Similiter in contrariam partem dicitur χαίρειν ἐᾶν vel κελεύειν. *Imperat.* γυναῖκα δ' ἄλλον τινὰ σώζειν ἄνωχθι Alc. 1047. Cf. Phaëth. fr. IV, 34. χωρεῖτε συμμάχους θ' ὁπλίζεσθαι τάχος ἄνωχθε Rhes. 987. τέμνειν ἄνωχθ' ὑλουργοὺς δρυὸς κόρμους Herc. f. 241. V. de his formis *Matth.* gr. p. 445, b. *Kuehner.* gr. §. 237 et 238. Nec mirum perfectum, ubi notionem praesentis assumserat, etiam formae praesentis novae originem dedisse. V. *Matth.* gr. p. 533 sq. *Buttm.* lexil. I. p. 268, 4 et 293, 26. εὐμενῆ δ' ἄνωγέ νιν ἐμοί τε καὶ σοὶ — γνώμην ἔχειν Or. 119. *Const. M.*

ἄνωθεν, *deorsum, desuper.* ὅταν ἄνωθεν ὄμβρον ἐκχέῃ (Ζεύς) Cycl. 322. θεὸς ἔστρεψ' ἄνωθεν περιβαλὼν κάτω χθονός Tr. 1243. Peculiaris verbi ratio Hel. 1020. καὶ γὰρ τίσις τῶνδ' ἐστὶ τοῖς τε νερτέροις καὶ τοῖς ἄνωθεν πᾶσιν ἀνθρώποις, i. e. *apud omnes homines et eos qui infra sunt et eos qui* supra *sunt* et posthac aliquando *desuper* descendent, i. e. *apud omnes et inferos et superos homines.* Cuius generis aliqua praegnanti quippe sensu dicta attulit *Matth.* gr. p. 1413, c. V. etiam *Ellendt.* s. ἄνωθεν.

ἀνώμαλος, *impar, dispar.* τῶν βροτείων ὡς ἀνώμαλοι τύχαι Scyr. fr. II, 1.

ἀνώμοτος, *iniuratus.* ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος Hipp. 612, *iureiurando non obstricta.* λόγοις δὲ συμβὰς καὶ θεῶν ἀνώμοτος Med. 737, quatenus θεοὺς ὀμνύναι dicitur. [V. s. ἐνώμοτος.]

ἀνωνόμαστος, *infandus.* ἄῤῥητ' ἀνωνόμαστα θαυμάτων πέρα Hec. 714.

ἀνώνυμος, *ignobilis, inglorius.* ἀκλεής, ἀνώνυμος Hipp. 1028.

πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοὐκ ἀνώνυμος θεὰ κέκλημαι Κύπρις Hipp. 1. *ἀνώνυμος — εἶχον οἰκέτην βίον* Ion. 1372. *ἡμῖν γῆ πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος* Hel. 16. *τάχ' εἰς φίλαν γᾶν πεσεῖσθ' ἀνώνυμοι* Troad. 1319. *ἀνώνυμοι θανόντες* Iph. T. 502. *οὐκ ἀνώνυμος πεσὼν ἔρως ὁ Φαίδρας εἰς σὲ σιγηθήσεται* Hipp. 1429. *Non nominandus. ταῖς ἀνωνύμοις θεαῖς* Iph. T. 944, i. e. Furiis, quas Graeci vel omnino nominare perhorruerunt vel auspicatiore certe *σεμνῶν θεῶν* vel *Εὐμενίδων* nomine appellarunt. Hinc *οἶδ' ὡς ἔλεξας· ὀνομάσαι δ' οὐ βούλομαι* Or. 409. Cf. Soph. Oed. C. 40 sqq. et 128.

ἀνωφελής, inutilis, futilis, vilis, nichtsnützig, nichtswürdig. οὐκ ἔστι — κτῆσις κακίων οὐδ' ἀνωφελεστέρα (δούλου φρονοῦντος μᾶλλον ἢ χρεών) Alex. fr. VI, 4. *χρηστὰ λέκτρα, πενθεροὺς δ' ἀνωφελεῖς λαβών* Hipp. 636. *οἱ μὲν ὄλβιοι ἀνωφελεῖς τε πλειόνων τ' ἐρῶσ' ἀεί* Suppl. 239. *ῥᾷστον, ὅτῳ — ἀνωφελὴς εὐηθίᾳ κατ' οἶκον ἵδρυται γυνή* Hipp. 638. Hinc Or. 1616 Menelao exclamanti *πέπονθα δεινά* acerbe respondet Orestes *τότε γὰρ ἦσθ' ἀνωφελής*.

ἄξενος, inhospitalis. ἀξείνου πόντου ξεῖνα δυσχόρτους οἴκους (Tauricam) *ναίω* Iph. T. 218. mel. *ἐπὶ ῥηγμῖνα ἀξένου πόρου* ib. 253. Cf. ib. 341. „*Axenus* hic *Pontus* olim vocabatur ob immanitatem in hospites, *Εὔξεινος* postea per scomma dicitur, unde Ovid. [Trist. 5, 10, 18] *quem tenet Euxini mendax cognomine Pontus.*“ *Barnes.* Or. Trist. 4, 4, 55. *frigida me cohibent Euxini litora Ponti: dictus ab antiquis Axenus ille fuit.* Hinc etiam de Taurica ib. 94. *ἄγνωστον εἰς γῆν ἄξενον.* De Symplegadibus *ἄξεινον — ἐκπεράσαι — Συμπληγάδα* Andr. 795. ch. *Συμπληγάδων πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν* Med. 1264. ch. Praeterea *Λιβύης ἀξένους ἐπιδρομάς* Hel. 411. *ἄξενον στέγην* (Cyclopis) Cycl. 91. De homine. *ἀνὴρ ξένοισιν ἄξενος* fr. inc. tr. LXXXV, 1. *ἀξενώτερος ἐγώ* Alc. 559. De forma *ἄξεινος* v. *ξένος*.

ἀξία, meritum. αἰσχρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν Hec. 374. *ὑπὲρ τὴν ἀξίαν τὸ πένθος αἴρεσθε* Herc. f. 146. *Pretium. πρίασθαι σπέρμα τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας* Hipp. 623.

ἀξιόθρηνος, lamentatione dignus. ἀξιόθρηνος κόρος Alc. 907.

ἀξιοπενθής, luctu dignus. ἀξιοπενθεῖς φῆμαι Hipp. 1465.

Ἀξιός, n. pr. *τὸν ὠκυρόαν — Ἀξιόν* Bacch. 579. Pal. vulgari regulae convenienter *Ἄξιον*. V. *Göttling*. l. c. p. 178. not. et *Herm.* ad Bacch. 1141. *Arcad.* p. 103. 9. *Ἀγαυή ὀξύνεται ἐπιθετικὸν ὄν, ὡς θοή τὸ ἐπίθετον, Θόη δὲ τὸ κύριον.* Unde patet diversitatem accentus ad solam nominum propriorum et adiectivorum differentiam revocari. At his argutiis nihil tribuo. Itaque et *Ἄξιος* et vero etiam

Ἀγαύη (s. v.) scribendum censeo. [Utrumque sic scripsit *Dind.* Et *Ἄξιον* scripturam etiam Thucydidei libri (2, 99) confirmant. *Const. M.*]

ἄξιος. Cum *gen.* *ἄξιος τιμῆς* Hec. 309; cf. Alc. 435. *ἄξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων* Or. 1326. *Κάστορος ἄξι' ἐνθυμήσεως* Archel. fr. XX (XIV), 2. *τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;* Med. 1124. *μεγάλων ἄξι' ὀδυρμῶν* ib. 112. *μερίμνης ἄξιον λόγον* Hipp. 1157. *μαντείας ἄξια πολλῆς* ib. 236. *μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον* ib. 906. *ἀγῶνα ἄξιον πόνου* Alc. 1030. *τάδε μοναρχίας οὐκ ἄξια τῆς ἐμῆς, οὐδ' Ἑλλάδος* Andr. 367. *ἄξι' ἀξίων γεννητόρων ἤθη φυλάσσεις* Ion. 735. *Πλούτου οἶκος ἄξιος προσεικάσαι* Hel. 69. *ἀξίαν* (*γυναῖκα*) *τοῦ μηδενός* Meleag. fr. IX (XII), 2. *πέπονθας ἄξι' αἰαγμάτων* Alc. 876. *ἄξια σφαγᾶς τάδε* Alc. 228. *κόμου καὶ γέλωτος ἄξια* ib. 807; cf. Heracl. 508. *ἔλεξας σοῦ τ' ἄξια καὶ τῆς ἐναλίας δαίμονος* Iph. A. 975. *φροιμίον ἄξιον φόβου* Troad. 895. *πτωμάτων ἄξια πάσχω* ib. 467. *δεινῆς ἀγχόνης ἄξια* Bacch. 246. *ἄξια πατρός* Heracl. 626; cf. 627. *Ἰλίου οὐκ ἄξια* Hel. 814; cf. 965. *χρῆμα ἄξιον τῆς συμφορᾶς* ib. 788. *ἄξια Πελοπιδᾶν* ib. 1280. *ἄξιος δόμων* El. 252. *οὐκ ἄξια ἀνδρὸς σοφοῦ λέγεις* ib. 524. *Ἀγαμέμνονος ἀξιώτατα* Or. 1061. *ἀνέρος οὐκ ἄξιον δειλὸν κεκλῆσθαι* Phrix. fr. XIII (VIII). *ἀξίους τυραννίδος* Aeol. fr. III (XX), 9. *τοὐλεύθερον ὄνομα παντὸς ἄξιον* Aug. fr. X (VII). Cum *infin.* *οὐκ ἄξιος κακῶς ἀκούειν* Iph. A. 1031. *θανεῖν ἀξία* Or. 614. *ἀξία ζῆν μᾶλλον ἢ θανεῖν ἔφυς* ib. 1206. *ἀξία στυγεῖν* ib. 1153. *ἀξία μοι σέβειν* Alc. 1063. *ἄξια σέβεσθαι* Suppl. 1232. *ἀξία ἀπαιδίαν νοσεῖν* Ion. 619. *γαμεῖν οὐκ ἄξιον* Alc. 631. *ἄξι' εἰδέναι* Bacch. 474. *Infinit.* e proximis supplendus. *ἄξιος καὶ σὺ καὶ πόλις σέθεν* (*χαίρειν*) Suppl. 1180. *ὡς ἀξία* (*προσελθεῖν*) Hec. 613. *καὶ γὰρ ἀξία* (*πένθος αὐτῆς φέρειν*) Alc. 370. *ὥσπερ ἀξία* (*θανεῖν*) *κακῶς θανεῖται* Tr. 1055; cf. Teleph. fr. XIII (VII). *ἀξιώτερος γὰρ εἶ* (*ἀμύνειν*) Or. 1511. *ἐπ' ἀξίοισιν* (*ἀνευφημεῖν*) *ἀνευφημεῖ δόμος* Or. 1335. *σώματα σφαγέντα οὐκ ἄξι' οὐδ' ὑπ' ἀξίων* (*σφάζειν*) Suppl. 813. *χρὴ ἐπ' ἀξίοις πονεῖν*, *in iis, quae digna sunt in quibus elaboretur*, Rhes. 182. *κακοὺς ἀποπτύομεν, ὥσπερ ἄξιοι* (*ἀποπτύεσθαι*) In. fr. XXIII (XI). *πονοῦντα ἄξιον* (*τοῦ πονεῖν*) *μισθὸν φέρεσθαι* Rhes. 161. *Absolute.* *οὐ γὰρ ἄξιον*, *non decet*, Hec. 408, ut *οὐ γὰρ ἄξιον λεύσσειν φάος* Beller. fr. VII (XXIII). *αἶνον ἄξιον φέρει*, *laudem ipsis dignam, accommodatam*, El. 1062. *ἀξίαν τίσει δίκην* Rhes. 894. *δίκην ἀξίαν ἐλάμβανεν* Bacch. 1311. 1327. *αἰτήσομαι γάρ σ' ἀξίαν* (*χάριν*) *μὲν οὔποτε* Alc. 301; cf. fr. inc. tr. CCXXXIII. *ὡς ἄξιον τόδ' εἶπας*, *te dignum*, Hipp. 1045. *ἀξία γ' ἡμῶν ὁδουρός* Ion. 1617. *ἄξιον τὸ κτῆμά μοι*, *praeclarum*, ib. 1618. *ἄξιος ἐμὸς γαμβρὸς κέκλησαι* Protes. fr. VIII; v. not.

οἱ μὲν ἐσθλοὶ τυγχάνουσιν ἀξίων Ion. 1621. *ἐπὶ μεῖζον ἔρχεται τῆς εὐγενείας τοὔνομα τοῖσιν ἀξίοις* Hec. 381. *ἀξίων ἅπτομαι*, *quae mi digna, mihi accommodata sunt*, Bacch. 968. *ἀξίων οὐ τυγχάνει* Herc. f. 265. *Aug. M.* [*Adv.* *ὡς εὖ κἀξίως σέθεν λέγεις* Hec. 990; cf. Iph. A. 1408. *ταῦτα δ' ἀξίως σαυτῆς τε ποιεῖς καὶ τέκνων* Andr. 1275. *παῖδας θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν* Med. 562; cf. Phoen. 760. fr. dub. XVI. *θάλλουσαν ἀξίως ἐμοῦ* Iph. A. 1225. *ἀξίως τήνδε κτανὼν σαυτοῦ* Troad. 1030. *προγόνων ἀξίως δόμων τε σῶν* ib. 1033. *ὀρθῶς σοῦ τ' ἀξίως* Iph. A. 507. *ἀγεννῶς Ἀτρέως τ' οὐκ ἀξίως* ib. 1458. *Absol.* *ἀξίως μισεῖν* El. 1016. (*λιποῦσα μητέρ'*) *ὡς ὁρᾷς γ' οὐκ ἀξίως*, *indigne*, Iph. A. 1466. *Herm.* *Bremium* sequutus *εὖ κἀξίως*. V. s. *οὐ*.]

ἀξιοῦν, 1. *dignum habere, dignari.* Cum *genit.* *εἴπερ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς γυνή* (i. e. *ἀξιολόγους ἡγεῖται*) Med. 962. *οὐκ ἀξιῶ οὐτ' οὖν σὲ Τροίας οὔτε σοῦ Τροίαν ἔτι* Andr. 828. *τύμβου οὐκ ἠξίωσεν* Hec. 797. *τυράννων πρόσθεν ἠξιωμένα* (*λέχη*) ib. 366. *οἴων ὑφ' ἡμῶν στείχετ' ἠξιωμένοι* Suppl. 1174. Cum *infinit.* *οὐκ ἀξιοῖ με δόμος εὐφρόνως προσεννέπειν* Hipp. 792, *quem alloquatur.* *σέ τοι καὶ ὁ Πύθιος ἠξίωσε ναίειν* Alc. 575. *καὶ κατ' οἶκον ἠξίουν τὸν σόν* (*σε καλεῖν δέσποιναν*) Andr. 57. *ἠξίουν ἐγὼ γῆμαί σε* Med. 1340. *τοὺς ὑπὸ ψευδῶν* (*εὔκλειαν ἔχοντας*) *ἔχειν* (*εὔκλειαν*) *οὐκ ἀξιώσω* Andr. 323. *οὐκ ἀξιοῦμαι τοῦδε πρὸς θεῶν τυχεῖν* Hel. 410. Interdum absolute dicitur, ubi ex orationis serie genitivum vel infinitivum facile suppleas. *Ἑλλάδος ἦρξ' ἀξιωθείς* (sc. *ἀρχῆς*), eo honore *dignus habitus*, Or. 1168. Omnino saepius est honore *dignum habere* indeque *honorandi* significatio fluxit. V. *Porson.* et *Pflugk.* ad Eur. Hec. 319. *ὦ Ὑμέναιε, δίσσους παῖδας Διὸς ἠξίωσας* Heracl. 918, propr. honore nuptiarum *dignos iudicasti*, i. e. *honorasti*, *ornasti.* Cf. *Elmsl.* ad h. l. *τύμβον βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι* Hec. 319. Cf. *Herm.* ad h. l. Hinc iungitur etiam cum *dativo* rei, *qua* quis *honoratur* s. *ornatur.* *ὑμεναίοισιν ἀξιουμένη* Or. 1210. Est etiam fide *dignum habere* indeque *fidem habere, credere.* *θεσμὰ* (*θεοὺς*) *ἐξάπτειν χεροῖν οὔτ' ἠξίωσα πώποτ' οὔτε πείσομαι* Herc. f. 1342. Cf. Soph. O. C. 579. 2. *Rectum*, *aequum*, *accommodatum*, *opportunum putare* s. *censere*, qua vi Latini quoque *dignandi* vocabulum usurpant. *λέχους σφε κἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν*; Med. 1367. *οὐδεὶς ἀνὴρ εὔψυχος ἀξιοῖ λάθρα κτεῖναι τὸν ἐχθρόν* Rhes. 510. *διὰ τὴν ἐμὴν οὐκ ἀξιώσω κατθανεῖν δάμαρτ' ἐγώ*; Hel. 856. *οὐκ ἠξίωσε τοῦ θεοῦ προλαμβάνειν μαντεύματα* Ion. 407. *ἐγὼ σοῖς κακοῖσιν ἠξίουν ἐγγὺς παρεστὼς ἐξετάζεσθαι φίλος* Alc. 1013, *aequum censebam* s. *meum esse putabam me tuis in malis amicum spectari.* Non recte *Monk.* *me dignum putabam.* Hinc *non indignari*, *non gra-*

vari, velle. *ξυντράπεζον ἀξιοῖς* (cum barbara muliere) *ἔχειν βίον* Andr. 659, *non indignaris.* *πόλις ἀξιοῖ κίνδυνον αἱρεῖσθαι* Heracl. 504, *non gravatur.* *πατέρα — οὐκ ἀξιώσει* (*non volet*) — *κακῶς ἀκοῦσαι* Hel. 973. *θεοῦ βίον ζῆν ἀξιοῖς* fr. inc. tr. LXX, 2. *Θησεὺς ἀξιῶν τυχεῖν* (*νεκρῶν*) Suppl. 386. Si vero maius quid vel vetitum vel illicitum *volumus, audemus.* Hinc etiam *ausum* indicat *ἀξιοῦν.* *ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτά* Hipp. 75. *εἴπερ γυναικὸς ἠξίους ἐμῆς θιγεῖν* ib. 1044. *ὕβρισμ' ἐς ἡμᾶς ἠξίωσεν ὑβρίσαι* Heracl. 18; cf. 947. *εἰς ὄψιν σφῶν μολεῖν οὐκ ἠξίου* Ion. 1557. *γονέας ὑβρίζειν τοὺς ἐμοὺς οὐκ ἠξίουν* El. 257. Cf. Phrix. fr. IV. Plat. Menex. p. 239. E. Thuc. 7, 63. Aesch. Pers. 327. V. *Abresch.* diluc. Thuc. p. 713.

ἀξιόχρεως, propr. aliqua *re dignus, idoneus* (*ἄξιος*) ad *rem* (*χρέος*), hinc omnino *dignus, idoneus* (*kompetent*). *ἦ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς* (Apollo) *μίασμα λῦσαι;* Or. 596.

ἀξίωμα, *dignitas, gravitas, auctoritas, honor.* *τῶν ἐν λόγῳ τε χρωμένων τε τῇ πόλει εἰς ἀξίωμα βάς* Ion. 603. *οἳ τὰς πόλεις ἔχουσι κἀξιώματα* ib. 605. *τὸ ἀξίωμα τἀνδρὸς ἐκγαυρούμενος* Iph. A. 101. *ἀξίωμ' ἔχων ἀνήρ* El. 40. *ὅταν πονηρὸς ἀξίωμ' ἀνὴρ ἔχῃ* Suppl. 424. *τὸ δ' ἀξίωμα — τὸ σὸν* (*tua auctoritas*) *πείσει* Hec. 293. *τὸ ἀξίωμα* (*honores*) *μᾶλλον ἢ τὰ χρήματα* (*πολλοὶ τιμῶσι*) In. fr. VI (XIII), 3. Ironice dictum *ἀξίωμ' ἐμῶν τόκων* El. 658; v. *Seidl.* *τὸ φῦναι πατρὸς εὐγενοῦς ἄπο ἔχει — ἀξίωμα* Temen. fr. XIII, 2. *θεοῖς — κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον* (Tantalus) Or. 9, ubi genitivus appositionis et explicationis loco est: *pari cum diis honore fruens: communi* enim *mensa* fruebatur. Hinc *honor, decus, ornamentum,* ut *ἄγαλμα.* *εἰς ἀξίωμα νυμφίων ἐξαίρετον* Tr. 485. *γάμων Κρεούσης ἀξίωμ' ἐδέξατο* Ion. 62.

ἀξίωσις, *dignatio, aestimatio;* deinde i. q. *ἀξίωμα.* *πλείστη γὰρ ἀρετὴ — τὴν ἀξίωσιν τῶν καλῶν τὸ σῶμ' ἔχειν* Aeol. fr. III (XX), 4, quae obscurissime vertit *Grotius: spondens honesta corporis pulchri fides.* Dicere poetam puto: *summum est bonum corpus honestorum s. virtutum dignitatem s. gravitatem prae se ferens. Const. M.*

ἀξυνεσία, ἀξύνετος, vid. *ἀσυνεσία, ἀσύνετος.*

ἄξων, *axis.* *τροχοὶ ἐπήδων ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι* Phoen. 1201. *ἄνω — ἐπήδων ἀξόνων ἐνήλατα* Hipp. 1235.

ἀοιδή, *cantus, cantilena, carmen.* *Sing.* *οὐ λύρας ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν Φοῖβος* Med. 425. mel. Cf. Hom. Od. θ', 498. *παλίμφαμος ἀοιδά* Ion. 1096. mel. *Plur.* *μοῦσαι παλαιγενέων λήξουσ' ἀοιδᾶν* Med. 422. *νέων τ' ἀοιδαὶ χορῶν τε μολπαί* Heracl. 780. *καλλιχόρους ἀοιδὰς φιλοστεφάνους τε κώμους* Cresph. fr. XV (IV), 7. *ἀοιδαί, τὰς*

Ἀπόλλων οὐκ ἐνδέχεται, *carmina lugubria*, Suppl. 975. θεσφάτων ἀοιδαῖς (Phoebi) Iph. T. 1283. μακαρίαις ἀοιδαῖς ἰαχαῖς τε Tr. 336. ἀοιδὰς εὐδαιμονίας (s. v.) Suppl. 997. ἀοιδαῖς βαρβίτων σαυλούμενοι Cycl. 40. κεχαρμένοι ἀοιδαῖς Tr. 529. ἀοιδὰς δόντες ὑστέροις βροτῶν Tr. 1245. μεταλλαγαὶ συντυχίας ἔτεκον ἀοιδάς Herc. f. 767. In Antiop. fr. XXV (XXXIII), 2 παῦσαι δ' ἀοιδῶν est a *Grotio* pro παῦσαι δ' ἐλέγχων. Hel. 362 pro ἀοιδαί ex emendatione *Matthiae* nunc legitur ἀν' Ἴδα, quod omnium editorum solus *Hermannus* sprevit. Etiam quae El. 143 legebantur, ἰαχὰν ἀοιδάν, μέλος Ἀΐδα — ἐνέπω γόους, corrupta erant. *Herm.* per se non male: ἰαχ. Ἀΐδα, μέλος Ἀΐδα — ἐνέπω γ. Probabilius tamen quod ἀοιδάν deleto dedit *Matth.* ἰαχὰν μέλος Ἀΐδα Ἀΐδα — ἐνέπω γόους (v. not. ad l.). Idque recepit *Dindorf.* Ceterum notabile est vocabulum ἀοιδή ap. Eurip. in melicis plerumque legi; bis tantum, Tr. 1245 et Cycl. 40, in diverbiis.

ἀοίδιμος. Σφίγγας ὄνυξιν ἀοίδιμον ἄγραν φέρουσαι El. 471, quod *Seidler.* cum *Barnes.* explicat *celebrem*, i. e. de qua poëtae canunt, *praedam*. Imo ἀοίδιμος ἄγρα est i. q. ἀοιδῆς ἄγρα, h. e. *praeda carmine s. cantu parta*, ut recte explicat *Musgravius*. Hinc ipsa Sphinx Phoen. 1511 et Soph. O. T. 36 vocatur ἀγρία — σκληρὰ — ἀοιδός. V. *Wunder.* ad Soph. l. Non male *Bothius*: *den liederbethörten Raub.*

ἀοιδός, *qui s. quae canit, cantor, cantrix.* Herc. f. 692 de se ipse chorus: παιᾶνας — κύκνος ὣς γέρων ἀοιδὸς κελαδήσω, cf. 678, et 110. ἰστάλην ἰηλέμων γόων ἀοιδὸς ὥστε πολιὸς ὄρνις. De Musa. μηδὲ Μοῦσά μοι γένοιτ' ἀοιδὸς, ἥτις ὑμνήσει κακά Tr. 385. πῶλος ἀοιδοῦ Μούσης Rhes. 386. De Sphinge. δυσξύνετον μέλος (aenigma) Σφίγγος ἀοιδοῦ Phoen. 1512. Cf. Soph. Oed. T. 36. Tralate κερκίδος ἀοιδοῦ (*stridentis*) μελέτας Meleag. fr. XVII (III). *Superl.* τὸν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα — ἀηδόνα Hel. 1115. In plurali fere est *vates, poëta.* ἀοιδῶν εἴπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι Herc. f. 1315. ἀοιδῶν οἵδε δύστηνοι λόγοι ib. 1346. χρησμῶν ἀοιδοὺς i. e. χρησμῳδούς Heracl. 404.

ἄοικος, *domo carens.* ἄπολις ἄοικος Hipp. 1029 et fr. dub. XXXVIII.

Ἄονες, *Aones.* πεδία — πυροφόρ' Ἀόνων Phoen. 647, e coni. *Valcken.* pro πυροφόρα δόμων. V. *Valck.* p. 230.

ἀπαγγέλλειν, *denuntiare, nuntiare.* Semel dictum volumus in verbis motionem indicantibus ἀπό saepissime nonnisi vim motionis ipsis iam verbis insitam intendere et amplificare. Quod Latinis imitari non ubique licet. ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι Med. 287. ἀπάγγειλον τάδε El. 322. σαφῶς ἀπήγγειλ' ὅστις ἐστὶν ἀγαθός Suppl. 852. τούσδ' ἀπαγγελῶ λόγους γέροντι El. 420. λεχώ μ' ἀπάγγελλ' οὖσαν ib. 652. *Pass.* ἀπηγ-

γέλθη τάφος (Polyxenae) Ἀχαιῶν διὰ χερὸς σπονδὴν ἔχειν Hec. 672. De re: δέλτος πλάτας ἡδονὰς ἀπαγγελεῖ Iph. T. 641. ὡς ἀπαγγέλλῃ τάφος φόνον βίαιον τῆς Ὀρεστείας χερός Andr. 1242. Pro corruptis a quibusdam habita sunt τάδ' εἶδον αὐτὴ καὶ κλύουσ' ἀπαγγελῶ Iph. T. 901. *Hermannus* certe vanam in his loquacitatem reperiens correxit κοὐ κλύουσ' ἀπ' ἀγγέλων. At id ipsum vereor ne longe vanissimum sit. Primum enim hoc quidem in loco ineptissime chorus adiiceret *se non a nuntiis illud audivisse*, siquidem quod modo viderat ipse secum in animo volutat neque quisquam est, cui pro certo asseveret. Deinde, si etiam adiecisset, quod non adiecit, tamen ἀπ' ἄλλων dixisset ut Heracl. 847. Hel. 739, non ab ἀγγέλων. Sana vulgata; quam interpretare: *aurita testis referam s. denuntiabo*. Id ipsum enim Iphigeniam et Orestem timuisse, ne chorus quae praesens viderat Thoanti denuntiaret, ostendunt vv. 1052 sqq. *Enuntiare*, *deferre*, *prodere* (*ausplaudern*, *klatschen*). μήδ' ἀπαγγείλῃ θεοῦ χοροὺς κρυφαίους Bacch. 1106. Huc locum traho pessime ab interpretibus tractatum Hipp. 998. οἷσιν αἰδὼς μήτ' ἀπαγγέλλειν κακὰ μήτ' ἀνθυπουργεῖν αἰσχρά. Certatim docti ἐπαγγέλλειν vel coniecerunt vel etiam perscripserunt. Quod male invectum etiam peius interpretantur: nam *petendi*, *incitandi*, *spondendi* notiones, quarum alii aliam verbo illato tribuerunt, prorsus et ab hoc loco et ab ipso verbo alienae. Optima vulgata quae est in libris omnibus. Ἀπαγγέλλειν κακά proprie est *mala de aliquo enuntiare s. deferre*, i. e. *calumniari*, nos ubi similiter *Böses nachsagen*. Duplex enim perfidiae genus ponit Hippolytus, *calumniam* (*Verleumdung*), quae est in verbis, et *fallaciam* (*Intrigue*), quae cernitur in factis: prioris est ἀπαγγέλλειν κακά, alterius ὑπουργεῖν αἰσχρά. Ab utroque autem genere suos dicit amicos abhorrere. *Enuntiandi* vi obvium ἀπαγγέλλειν etiam Hom. Od. δ', 775. μή πού τις ἀπαγγείλῃσι καὶ εἴσω. Sic enim scribendum pro ἐπαγγείλῃσι. *Const. M.*]

ἀπάγειν, *abducere*. γελῶν καὶ δεῖν κἀπάγειν ἐφίετο Bacch. 439. ὡς τήνδ' ἀπάξεις οὔποτ' ἐξ ἐμῆς χερός Andr. 588. ἐκεῖσ' ἀπάξει — παρθένον; Iph. A. 714. κεῖθεν ἀπάξει σ' ἄλλος Bacch. 964. πώλους ἀπάξω κοιράνῳ Τιρυνθίῳ Alc. 494. *Reducere*. ἄπαγ' οἴκαδε στρατόν Iph. A. 817. ἂν (*Helenam*) μήτε πέλαγος ἀπαγάγοι πάλιν μήτε — Hec. 951. *Deducere*, *deferre*. οὐ παρθμὶς (ἦλθεν), ἥτις Ἑλένην ἀπήγαγ' ἐνθάδε Iph. T. 856; nam recte hunc locum *Herm.* tuitus est contra *Matthiam*, qui *Dindorfiis* celerius sequentibus scripsit ἂν ἤγαγε. *Ducere*, *agere*, *ferre*. V. s. ἀπαγγέλλειν in. et cf. Hom. Od. σ', 278. π', 370. Tr. 1184. πρὸς τάφον ὁμηλίκων κώμους ἀπάξω, i. e. *pompam tibi ducam*. *Med.* *secum abducere*. fr. inc. tr. CCLXIV ap. *Bekk.* anecd. gr. p. 414,

15. ἀπάγου, ἀντὶ τοῦ πρὸς σαυτὸν ἄπαγε. Εὐριπίδης. ἐγώ σφ' ἀπάξομαι, εἰ μὴ πρὸς οἴκους —, ἀλλὰ πρὸς νεκρούς Hel. 995. ἀπάξομαί γε νερτέραν ὑπὸ χθόνα, inquit Mors Alc. 48. *Intrans.* ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν Phoen. 1723, *apage te narrans*, i. e. *desine narrare.* Itaque *Hesych.* ἄπαγε· παῦσαι — πέπαυσο. V. *Valck.* ad l. Sisyph. fr. I, 10 pro ἀπῆγον ex *Normanni* ad Aristid. p. 484 coniectura legendum ἀπεῖργον. Etiam Soph. Ai. 448 ἀπῆξαν et ἀπεῖρξαν a librariis confusa.

ἀπαείρειν i. q. ἀπαίρειν. ἐκτόπιοι δόμων ἀπαείρατε Phaëth. fr. III, 27.

[ἀπαθής olim in adverbio legebatur Hel. 1169. ἄφρονες, ὅσοι τὰς ἀρετὰς πολέμῳ κτᾶσθε — λόγχαισιν καταπαυόμενοι πόνους θνατῶν ἀπαθῶς. Ubi recte nunc legitur e *Musgravii* emendatione ἀμαθῶς, i. e. *imperite*, *inepte*, *insulse.*]

ἀπαίδευτος, ut ἀμαθής (s. v.), *ineruditus*, *indoctus*, *rudis*, *imperitus*, *imprudens.* φέρε νιν κόροις παιδεύσωμεν τὸν ἀπαίδευτον (Cyclopem) Cycl. 491. πόλλ' ἔστιν ὀργῆς τῆς ἀπαιδεύτου κακά. fr. inc. tr. CCXXX et Archel. fr. XXII (VI), ubi *ira* significatur caeca et immoderata, qua qui abripitur *agrestem* se praebet *barbarumque* (ἀπαίδευτον) hominem. τὸ μὲν σὸν οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχει εἰς θαύματ' ἐλθεῖν δακρύων ἐμῶν πέρι Ion. 247, *tu quidem non imprudenter s. temere fecisti ut lacrimas meas mirarere.* Etiam Or. 410 vulgo legebatur ἀπαίδευτα δ' ἀποτρέπου λέγειν, Sed v. s. εὐπαίδευτος.

ἀπαιδία, *orbitas.* Ξοῦθος — ἱστορῶν ἀπαιδίαν Ion. 513. εἰ παρ' εὐγενοῦς μητρὸς — σὴν λέγων ἀπαιδίαν ἐσῴκισ' οἴκους (Ionem) ib. 840.

ἀπαιολᾶν, *agitare*, *vexare*, *conturbare.* τοῦτο κἄμ' ἀπαιολᾷ, *animum meum distendit*, Ion. 549.

ἀπαίρειν, *e medio* (ἀπό) *tollere* (αἴρειν), hinc *amovere*, *auferre*, *abducere.* σὲ Μαιάδος τόκος Σπάρτης ἀπάρας Hel. 1687. τίς νιν ναυκληρία ἐκ τῆσδ' ἀπῆρε χθονός; ib. 1536. ἐπεὶ μελάθρων τῶνδ' ἀπήραμεν (*extuleramus*) πόδα El. 774. ἄπαιρε (*amove*) θυγατρὸς φάσγανον Or. 1608. *Intrans. se. auferre*, *abire*, *discedere.* ἄπαιρε, *apage te*, Heracl. 67. Simillime nos: *hebe dich weg.* μακρὰν ἀπαίρεις λιπὼν ἐμέ Iph. A. 664. νικῶν ἀπῆρα φόνια πειρατήρια Iph. T. 967, *reliqui.* Nave *abire*, *solvere.* ὡς ἀπαίρωμεν χθονός Cycl. 138. Σπάρτης ἀπῆρας νηῒ Κρησίαν χθόνα Tr. 944. Fugaciter *abire.* φυγὰς ἀπῆρας πατρίδος; Iph. T. 511. ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ Med. 938. ἐὰν δ' ἀπαίρωσ' εἰς φυγὴν ὁρμώμενοι Rhes. 143.

ἄπαις, 1. *sine prole*, *sine liberis*. De viro. *παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα καὶ παίδων γονὰς σπεῖραί σε θήσω* Med. 717. *οὐκ ἄπαιδά με πρὸς οἶκον ἥξειν* Ion. 408. *χρόνον Στρόφιος ἦν ἄπαις τινά* Iph. T. 921; cf. Med. 490. Phoen. 13. *ἄπαις δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον* Med. 670. Hinc *ἄπαις* dicitur *βίος* Ion. 488 et Oenom. fr. II, 3. De femina. *ὁ παῖς δὲ ποῦ 'στιν, ἵνα σὺ μηκέτ' ἦς ἄπαις;* Ion. 950; cf. 1302. *ἄπαις καὶ λελειμμένη τέκνων* ib. 680, ubi opponitur *εὐπαιδία*. *λέγει ὥς νιν φαρμάκοις τίθημ' ἄπαιδα* Andr. 33. *ἄπαιδα γηράσκουσαν* Ion. 619. *οὐδ' ἄπαις δόμος πατρῷος οὑμὸς ἐξαλειφθείη ποτ' ἄν* Iph. T. 697, quae bene contra *Marklandum* defendit *Seidler.*: *ἄπαις*, ad quod *ὤν* subaudias, causam declarat: *quod sine prole est.* *ἄπαιδες οὐκέτ' ἐσμὲν οὐδ' ἄτεκνοι* Ion. 1463. *ἄπαιδές ἐσμεν χρόνι' ἔχοντ' εὐνήματα* ib. 304. *ἄπαιδές ἐσμεν δαίμονός τινος τύχῃ* Med. 671. *οἱ ἄπαιδες ἐν δόμοις ἄλλοις τέκν' ἐκθρέψαντες* Tr. 380. *οἱ ἔχοντες εὐνίδας ἄπαιδες*, *liberos non gignunt*, Iph. A. 808. Temere *Musgr.* *καὶ παῖδας*. Sed nec vulgatam recte explicuit *Matthias*. *οὐδὲν οὕτω — καλόν, ὡς τοῖς ἄπαισι — παίδων νεογνῶν ἐν δόμοις ἰδεῖν φάος* Dan. fr. III (X), 6. Contra Rhes. 982. *ὦ παιδοποιοὶ συμφοραί, ὡς ὅστις ὑμᾶς μὴ κακῶς λογίζεται ἄπαις διοίσει κοὐ τεκὼν θάψει τέκνα.* 2. *Orbus.* *ἄπαις ἄνανδρος ἄπολις* Hec. 669. *γραῦς ἄπαις θ' ἅμα* ib. 810; cf. 495. *ἀλόχους ἀνάνδρους γραῦς τ' ἄπαιδας* Cycl. 305. *εἰ τὸ κείνης δυστυχεῖ παίδων πέρι, ἄπαιδας ἡμᾶς δεῖ καταστῆναι τέκνων;* Andr. 715. *παίδων ἄπαιδας γραῦς ἔθηκας* Andr. 613. *ὅς μ' ἄπαιδα γέννας ἔθηκεν* Rhes. 908; cf. Alc. 624. *κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας* Med. 1326, ubi causam indicat *ἄπαιδα*, ut in loco Iph. T. 697. *δόμον ἔλιπες γέροντ' ἄπαιδα νοσφίσας* Andr. 1208; cf. Alcmaeon. fr. X (IX), 1. *μὴ λίπῃς μ' ἄπαιδα* Hec. 440. Ita Supplicum chorus in cognom. fab. 966. *καὶ νῦν ἄπαις ἄτεκνος γηράσκω*, quia quos liberos genuerant bellum consumserat. Cf. ib. 170. 13. 35. 810.

ἀπαιτεῖν, *deposcere*, *expetere*, *exigere*, *postulare*, (*abfordern*, *sich ausbitten*). Non male *schol.* ad Or. 667. ed. *Matth.* *ἀπήτηκα· ὡς χρέος ᾔτησα.* V. s. *αἰτεῖν*. *ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ' ἀπαιτούσης ἐμοῦ ἄκουσον* Hec. 272. *χάριν ἀπαιτῶ τὴν τότε* Hec. 276. *πατρῷ' ἀπαιτεῖ σκῆπτρα καὶ μέρη χθονός* Phoen. 80. 604. *ἀπαιτήσων νεκρούς* Suppl. 725. *ἀπήτηκα τὴν σωτηρίαν* Or. 677. Quum vero Graeci non solum *ἀπαιτεῖν τι*, *aliquid poscere* s. *postulare* (*etwas abfordern*), sed etiam *αἰτεῖν* et *ἀπαιτεῖν τινά* dicant, ubi Latini quoque *poscere* s. *postulare aliquem* (*Einen mahnen*), hinc et simplex et compositum cum duplici iungitur accusativo (*Matth.* gr. §. 417, d). *ἀπόδος, ἀπαιτῶ τὴν ἐμὴν δάμαρτά σε* Hel. 969. *ἀποδώσομεν ζῶντες (ὅπλα)· θανόντας δ'*

οὐκ ἀπαιτήσει θεός Heracl. 697. Cf. Xen. Anab. 2, 5, 38. extr. θεοὺς ἀπαιτεῖ (νέκυν) Or. 1586. Hinc, ubi *passivum* est pro *activo*, *accusativum* personae iam *nominativum* fieri apparet. οὐκ ἀπαιτούμεσθα (σκῆπτρα καὶ μέρη χθονός) Phoen. 605, *ich lass es mir nicht abfordern, es wird mir nicht abgefordert, eitle Forderung.* Pariter Latini *poscor s. postulor.* Cum *infin.* ὧν ἀντιδοῦναί σ' οἶδ' ἀπαιτοῦσιν χάριν Heracl. 221. Θησεύς σ' ἀπαιτεῖ πρὸς χάριν θάψαι νεκρούς Suppl. 385. κτεῖν', οὗ σ' ἀπαιτεῖ Μενέλεω σχέσθαι χέρας Rhes. 174.

[ἀπαιώνιστος. fr. inc. tr. CCLV. ap. *Hesych.* ἀπαιώνιστον, δύσφημον. Εὐριπίδης ἀλλαχοῦ καὶ ἐν Μηδείᾳ Κόρινθον ἀπαιώσιον, δύσφημον. Nobis quid hic lateat incertum. Certum vero *Hesychii* verba corrupta ab editoribus non recte correcta esse. Nam in Medeae quae exstat fabula vox illa non invenitur. V. *Matth.* ad l. p. 428.]

ἀπάλαμνος. Cycl. 593. πρίν τι τὸν πατέρα παθεῖν ἀπαλλαγμόν ex *Canteri* emendatione nunc legitur ἀπάλαμνον, hoc ut sit i. q. ἀμήχανον. Nobis in mentem venit quod et metro et sensui opportunissimum neque ἅπαξ εἰρημένον est: ἄλαστον. Fons puto corruptelae fuit librariorum de prima dubitatio, quae utrum αλ an απ esset nescirent. V. *Bast.* ad Greg. Cor. p. 730. Itaque altero alteri superscripto utrumque deinde in unum consutum est.

ἀπαλλαγή, *abitus, discessus, decessio.* καὶ μὴν ἐγὼ σὴν (βάξιν ἐχθαίρω)· ῥᾴδιοι δ' ἀπαλλαγαί Med. 1375, et, οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν Med. 236, *Scheidung.* ὃ δ' ἐσφάδαζεν οὐκ ἔχων ἀπαλλαγάς, *excessum*, inc. fr. tr. CCII. ἀπαλλαγὴ πόνων Heracl. 586. 811, et, οὐδ' ἔστι μοίρας τοῦ χρεών τ' ἀπαλλαγή Hipp. 1256, *effugium.*

ἀπαλλάσσειν, proprie *demutare s. mutare* (ἀλλάσσειν) *de* (ἀπό) loco vel statu, i. e. *demovere, avertere.* μύθοις ἔργ' ἀπαλλάσσειν κακά Autolyc. fr. I (III), 26. ὀμμάτων βλέφαρον ἀπέσαιο τυφλὸν φέγγος (i. e. τὴν τυφλότητα) ἀπαλλάξας Hec. 1068. τἄῤῥητ' ἀπαλλάξαι σέθεν *a te propulsare* refutando, Herc. f. 176. ἀπαλλάξαι χερὸς (χρυσόν), *dimittere*, Hec. 1222. ταύτην (δέλτον) σῶν ἀπάλλαξον χερῶν Iph. A. 323. ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον, *relinquo, finio*, Med. 790. ἀπαλλάσσουσα γῆς πρόσωπον ib. 27. πόνον ἀπαλλάσσων διπλοῦν Hec. 1197. ἀπαλλάσσουσα ἀλγεινὸν φρενῶν ἔρωτα Hipp. 774. Hinc ἀπαλλάττειν τινά τινος, *liberare*, ut κακῶν Or. 1522. Andr. 1256. Hel. 285. νόσου Phoen. 1021. φόβου ib. 1084. πόνων Med. 333. Suppl. 367. ἑνός μόχθου σ' ἀπαλλάξας ἔχω Tr. 1150. πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν τοῦδε πάθους; Hipp. 1385. σφαγῆς σῆς χεῖρ' ἀπαλλάξαιμεν ἄν Iph. T. 994. Omnino *facere ut quis relinquat, omittat, deponat* aliquid. ἀπαλλάξα

(*ἑαυτὸν*) *βίου* Hel. 309 [at v. s. *ἄρτι*]. *κώμου αὐτὸν τοῦδ' ἀπαλλάξαι* Cycl. 450. *ἀπαλλάττειν* explicatur *διατρίβειν* fr. inc. tr. CCXLII. *Passiv.* et *med.* *removeri* vel *se removere*, *abire*, *discedere*, qua vi omisso accusativo *ἑαυτόν* *activum* quoque in usu est. *ἀπαλλάσσου γῆς* Phoen. 606; cf. 979. Med. 339. Iph. T. 44. Heracl. 12. Hel. 786. Ion. 372. El. 32. *ἐκ τῆσδε γῆς ἀπαλλάσσου πόδα* Med. 729 [v. s. *πούς*]. *οἴκων τῶνδ' ἀπηλλάχθαι* Andr. 964. *οὐκ ἀπαλλάξει δόμων;* Hel. 444. *ναοῦ ἀπαλλαχθέντε* Iph. T. 106. *Σπάρτης ἀπαλλαχθεῖσα* Tr. 994; cf. Phoen. 979. Et sine casu Ion. 524. *οὐκ ἀπαλλάξει;* Heracl. 1000. *κείνου ἀπαλλαχθέντος*, *mortuo*, qua vi etiam *οἴχομαι* usurpatur. Plene *ἀπαλλαχθήσομαι βίου* Hippol. 356; cf. Hel. 101. Ion. 847; vel *ψυχῆς ἀπαλλαχθεῖσα* ib. 726. Hinc etiam *discedere* ab aliqua re, *omittere* vel *dimittere* aliquid, indeque tum *liberari*, ut Phoen. 595. *τῶν μακρῶν ἀπαλλαγεῖσα νουθετημάτων μ' ἔα.* Hipp. 1181. *ἀπαλλαχθεὶς γόων.* Phoen. 1672. *τῶνδ' ἀπηλλάχθαι γάμων*, tum *privari*, ut Andr. 593. *ἀπηλλάγης λέχους*, *spoliatus es connubio s. uxore.* Similiter Med. 878. *οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι θυμοῦ; nonne iram deponam?* Heracl. 347. *ὅταν ἀγῶνος τοῦδ' ἀπαλλαχθῇς καλῶς*, *quum perfunctus eris.* El. 1137. *θυσίας τῆσδ' ἀπηλλάχθαι*, *fertig sein.* Hipp. 629. *ἀπαλλαχθῆναι κακοῦ;* cf. Rhes. 474. Cycl. 596, ubi vid. not. *ἀπαλλαχθῆναι πόνων* Andr. 425. Tr. 270. El. 1291. *ἀπήλλακται κακῶν* fr. dub. XXIII, 6, *libera est a culpa. Aug. M.* [In his postremis probe distinguenda medium et passivum. Idem enim inter medium et passivum verbi *ἀπαλλάττειν* interest, quod inter easdem formas verbi *ἀφορμᾶν*, ubi vid. Quin ipsum medium varie usurpatur. Nempe de eo proprie dicitur, qui a se ipso, non ab alio (*passiv.*), ad *remotionem* impellitur. Unde duplex manavit usus: alter, quo est *sua sponte removere* aliquid, quae vis clarissima est in *ἐκ τῆσδ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα* Med. 729, alter, quo est *se ipse removere*, hinc *discedere*, *abire.* V. s. *ἀφιδρύειν. Const. M.*]

ἀπαλόθριξ, *molli crine comatus*, *mollicomus.* *κόρυθ'* (s. v.) *ἀπαλότριχα κατάκομον* Bacch. 1184.

ἀπαλός, *mollis*, *tener.* *βρέφος ἀπαλόν* Iph. A. 1286. *βλέφαρον ἀπαλόν* El. 1339. De stirpe v. s. *μαλακός*.

ἀπαλόχρους, *tenui membrana obductus*, *tener.* *ἀπαλόχροα γένυν* Hel. 378.

ἀπανδροῦσθαι, *pubescere.* *ὡς ἀπηνδρώθη δέμας* Ion. 53. Praepositio in talibus plane ut nostrum *ab* in *abthun*, *abmachen*, *abschliessen*, *abrunden* perfectionem vel absolutionem (*Völligkeit*, *Vollständigkeit*) exprimit. Cuius potestatis cum propria cognatio facile intelligitur ex *absolvendi* vocabulo. *Const. M.*

ἀπαντᾶν, obviam ire, occurrere. αἴρω χεῖρ' ἀπαντήσας νεκροῖς Suppl. 772; v. not. *ὅπλοις (cum armis) ἀπαντῶν* Herc. f. 542. *ἀπήντησεν δορί, irruens percussit*, Phoen. 1401. At Bacch. 781 *ἀπαντᾶν* dicuntur ii, qui ad imperium ducis *comparent s. praesto sunt*, nos ubi simillime *zu Einem stossen. Adversari* est Hipp. 1329. *οὐδεὶς ἀπαντᾶν βούλεται προθυμίᾳ τῇ του θέλοντος.* Tralate Syl. fr. I (II), 5. *πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον, priusquam obtigerit* [v. s. *ἀντᾶν*]. Ion. 940. *ἀπαντᾷ δάκρυά μοι, oboriuntur. ἀπαντᾷ* legendum censet *Musgr.* Erechth. XVII (I), 41 pro *ἅπαντα. Aug. M.* [Subtilior in hoc verbo praepositionis vis. Quam ita explicandam arbitror, ut *ἀπαντῶ* proprie sit *proficiscor* s. *prodeo* (*ἄπο*) *ut obvius sim* (*ἀντᾶν*). Hinc sponte sequitur *ἀπαντᾶν* a simplici *ἀντᾶν* ita differre, ut hoc fortuitum sit (*occurrere, obvenire, begegnen, in den Weg kommen*), illud consulto fiat (*obviam proficisci s. prodire s. ire, entgegengehn – kommen*). *Const. M.*]

ἀπανταχῇ, in omnibus rebus, per omnia, ubique. Antiop. fr. XII (XVI). *τὸ δοῦλον ὡς ἀπανταχῇ γένος πρὸς τὴν ἐλάσσω μοῖραν ὥρισεν θεός. τὸ σῶφρον ὡς ἀπανταχῇ καλόν* Hipp. 431. Ita ex optimis codd. rescripsit *Matth.* pro vulg. *ἀπανταχοῦ*. Cf. gr. p. 684 et nos s. *ἀμοχθεί* p. 164.

ἀπανταχοῦ, in omnibus rebus, ubique. ἧς (Τροίας) ἀπανταχοῦ λόγος Iph. T. 517. *τὸ νικᾶν τὰ μὴ δίκαια ὡς ἀπανταχοῦ κακόν* fr. inc. tr. XVII, 2, ut Dan. fr. V (II), 1. *τοῖσι γενναίοισι ὡς ἀπανταχοῦ πρέπει χαρακτὴρ χρηστὸς εἰς εὐψυχίαν.*

ἀπάντεσθαι, precari (*ἄντεσθαι*) ut quis desistat *de* (*ἄπο*) al. re, *deprecari, verbitten. ἄπο δ' ἀντομένου πατρός* Rhes. 901. Hoc verbum levissime tractavit *Passov.*

ἀπάντημα, occursatio. περᾶν — εἰς ἀπάντημα Or. 513, i. q. *ἀπαντᾶν.*

ἀπαντλᾶν, haurire liquorem aliquempiam *ab* vel *ex* al. re, *deplere* (*abschöpfen*); unde ad alias res translatum est *demere, adimere, auferre, tollere* aliquid vel rei vel homini, impr. *levare* aliquem aliqua re (*abnehmen*). *θανάτους ἔθηκαν (θεοί), ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς ὕβρισμα θνητῶν ἀφθόνου πληρώματος* Or. 1641, *ut e terra multitudinem haurirent* i. e. *ut terram multitudine levarent.* De re v. *Barnes.* et *schol.*, de structura s. *πλήρωμα.* Similiter *βάρος ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν* Alc. 355, ubi genitivum ut in priore loco cum verbo iunxerim: *onere* i. e. sollicitudine *animum levem.* Eadem vi dictum, sed aliter constructum *ἀπαντλεῖν* in Aesch. Prom. 84. *τί σοι οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων;* Non male igitur *Hesych.* Alcestis locum respiciens: *ἀπαντλοίην ἄν· ἐπικουφίσαιμι ἄν. Const. M.*

ἅπαξ ex *ἅπας* factum est ideoque proprie significat *omnino, cunctim, simul* (*alle zusammen, zugleich, auf einmal*). *πάνθ' ἅπαξ συλλαβοῦσα* Iph. T. 528. Deinde est *omnino, semel* (*für allemal, ein für allemal*). *γείτονος κακοῦ ἀπαλλάχθηθ' ἅπαξ* Cycl. 596. Quum vero quod omnes *simul* faciunt non diversis temporibus, sed uno tempore seu *semel* fiat, hinc eam, qua maxime solemne est, notionem recepit *ἅπαξ*, *semel*. Ita etiam Latinis eiusdem originis sunt *simul* et *semel*. *τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ* Med. 251. *χρῆν οὐχ ἅπαξ θνήσκειν σε πολλὰ πήματ' ἐξειργασμένον* Heracl. 959. *ἔπεμψ' ἐπ' αὐτὸν οὐχ ἅπαξ μόνον* Andr. 81. Cum *praepos*. *πάσας γε* (*τραποῦ ὁδοὺς*), *πρὶν κίνδυνον εἰς ἅπαξ μολεῖν* Phoen. 730, nos ubi similiter *für einmal*. Vides ex his quam primam vulgo opinantur significationem vocabuli postremam esse. Tales iam saepe fructus tulit etymologiae mala contemtio. De acc. v. *Goettling*. p. 347, 12.

ἀπαξιοῦν, *dedignari*. *ἄγνευμ' ἔχων τι θεῖον* (*οὐκ ἔτλη θιγεῖν εὐνῆς*) *ἤ σ' ἀπαξιῶν;* El. 256. Vulg. *ἀναξιῶν*. Correxit *Schaefer*. in praef. ad Anacr. p. VIII. V. *Seidl*. ad l.

ἀπαράμυθος, *monentem s. hortantem non audiens* (*der sich nicht zureden lässt*), *implacabilis, ferus*. *φοβερὸν ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν* Iph. A. 620, *terribilis adspectus equi ferocitate exsultantis*.

ἀπαρέσκειν. *ἀλλὰ μὴ 'πάρεσκέ σοι* vulgo legitur Ion. 745. At v. s. *κόπος*.

ἀπαρθένευτος, *virgini non decens*. *βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ; ἀπαρθένευτα μὲν τάδε* Iph. A. 993. *ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα* Phoen. 1729.

ἀπάρθενος. *νύμφην ἄνυμφον παρθένον τ' ἀπάρθενον*, *infaustam*, Hec. 612. V. s. *ἄχαρις*.

ἀπαρκεῖν, *sufficere*. *ὧν* (*ἀκτῆς πώματός τε*) *οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονή* fr. inc. tr. XIV, 3. Praepositionis vis eadem atque in *ἀπανδροῦσθαι*.

ἀπαρνεῖσθαι, *denegare*. *καὶ νῦν γέ φημι κοὐκ ἀπαρνοῦμαι* El. 1057. *ἕτοιμοι κοὐκ ἀπαρνούμεσθα* ib. 796. *οὐδ' ἀπαρνοῦσθαι χρεών* ib. 789. *τὸν τἄμ' ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι λέχη* Hipp. 1266.

ἀπαρτᾶν, *suspendere*. *ἧδε χειρία σφάζειν, φονεύειν, δεῖν, ἀπαρτῆσαι δέρην* Andr. 413. De praepos. v. s. *ἐξαρτᾶν*.

ἀπάρχεσθαι, *primitias* vel *tamquam primitias* (*ἀπαρχάς*) *afferre*. *πρὸς τάφον μολὼν δάκρυά τ' ἔδωκα καὶ κόμης ἀπηρξάμην* El. 91. Vid. Or. 96 et s. v. seq.

ἀπαρχή ap. Eurip. in plurali tantum legitur significatque *primitias*. V. *Buttm*. lexil. I. p. 102, 4. *Rost*. ap. *Damm*. s. *ἐπάρ-*

χεσθαι. *Nitzsch.* ad Hom. Od. γ', 338. p. 210. *θύων ἀπαρχάς* Meleagr. fr. II (I), 7; quem locum citat *Eustathius* p. 770. 21. *ἀπαρχὰς πολεμίων σκυλευμάτων* Phoen. 864. *κόμης ἀπαρχάς* Or. 96. V. *Barnes.* ad El. 91. *τίν' ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας σπαραγμοῖσιν ἀπαρχὰς βαλῶ;* ib. 1524. Hinc, ut *ἀκροθίνιον* (s. v.), *primum* s. *optimum* quidque, quod pio animo offertur, ut Andr. 150. *οὐ τῶν Ἀχιλλέως — ἀπὸ δόμων ἀπαρχὰς ἔχουσ', ἀλλ' — ἡμῖν ταῦτα δωρεῖται πατήρ.* Tralate *τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων λαβὼν ἀπαρχάς* Ion. 402, ubi Latini quoque *primitias.*

ἅπας ex *πᾶς* et alpha *intensivo* seu potius *extensivo* natum est (v. p. 52. 146 et s. *ἀνά*). Recte igitur *Doederl.* Synon. IV. p. 359 *πᾶς* esse monet *omnis*, *ἅπας cunctus*, *σύμπας universus*: nam *ἅπας* nil est nisi auctum et intentum *πᾶς*. Quamquam vocabula ista religiose usquequaque discernere perabsurde elaborares. Primum enim omnium communis *toti* significatio, deinde est ubi et *ἅπας omnis* vel *universus* et *σύμπας omnis* vel *cunctus* recte vertas, praesertim quum *universus* et *cunctus* eiusdem sint stirpis ideoque nihil propemodum differant. Nam et *universum*, si verum quaeris, est *in unum versum* i. e. *iunctum*, et *cunctum* ex *iungo* factum atque idem esse quod *iunctum* sponte intelligitur. *Iungendi* autem vocabulum ab *uno* descendit, sicut etiam Germani ex *ein* fecere *einen* — *vereinigen*. Neque *ἅπας cunctus* est nisi ubi de toto aliquo corpore vel genere sermo est (*gesammt*), de singulis ex illo corpore vel genere est *unusquisque* (*jedweder*). *Unusquisque.* *ἁπάσης δεξιᾶς προσθιγγάνων* Iph. A. 339. *τὸ δ' ἄκαιρον ἅπαν μὴ προσείμαν* fr. inc. tr. CLXIII, 2. *Cunctus*, *totus.* *θεῶν συντιθεὶς ἅπαν γένος* Med. 747. *ἅπαντ' ἐρευνῶν τοῖχον* Hec. 1173. *ἅπασαν Ἑλλάδα* Or. 565. 1134. 1363. Heracl. 954. *ἅπαν πεδίον ἀστράπτει* Phoen. 110. *στρατὸς ἅπας* Phoen. 1404. Iph. A. 1584. Tr. 901. Rhes. 58. *οὐχ ἅπασα πέφευγεν ἐλπίς* Heracl. 452. *ἅπασα — εὐτυχεῖ πόλις* Temen. fr. XVII. *ἅπας ἀὴρ αἰετῷ περάσιμος, ἅπασα χθὼν ἀνδρὶ γενναίῳ πατρίς* fr. inc. tr. XXXVII, 1 et 2. *οὐχ ἅπαντα — κακά* Phoen. 531. *οὐχ ἅπαντα — τὰ δρώμενα* ib. 1367. *βροτοῖς ἅπασι* Alc. 785. Andr. 422. Heracl. 864. Cresph. fr. IX (VI). *τὰ δ' ἄλλ' ἅπαντα — συμβαίη καλῶς* Iph. T. 1055. *ἅπαντα ταῦτα συντεμών* Hec. 1180. Iph. T. 1015. *εἷς ἦν ἁπάντων τῶνδε μηχανοῤῥάφος* Andr. 1116. *τῶνδ' ἁπάντων ἔσχατον — κακόν* Ion. 836. *ἅπαντ' ἐλάσσω κεῖνα — κακά* Herc. f. 1411. Cf. Or. 123. Med. 1179. Iph. A. 1601. Tr. 1326. Heracl. 158. Ion. 315. Aeol. fr. II (VI), 1. Erecht. fr. XVII (I), 16 et 21. *εἰμὶ παρὰ σοὶ νῦν ἅπας* Iph. A. 647, *tuus iam totus sum, ich bin nun bei Dir mit Leib und Seele.* Cum articulo. *τὸν ἅπαντα χρόνον* Med. 1100. *τῶν ἁπάντων δαιμόνων*

Aug. fr. III, 2. *Substantive: unusquisque.* καθαρὸς ἅπας τοι — ὅς — Ion. 1334; cf. ib. 427. ἅπας ὁσιούσθω Bacch. 70; cf. 626. τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἅπαν καλόν fr. inc. tr. CXIX. ἅπαν κάκιον Phoen. 738. *Cunctus, omnis.* ἅπαντες Hec. 303. Or. 30. 1245. Alc. 767. Iph. T. 953. 1208. Andr. 436. Bacch. 208. Hel. 1003. Cycl. 179. Alex. fr. XVI (XII), 6. Polyid. fr. VIII (III), 3. fr. inc. VII (v. 96. XXXIII), 1. ἅπαντας ἑνὶ λόγῳ πενθήσατε Herc. f. 1391. ἅπαντα Phoen. 277. Hec. 846. Ion. 1368. Aeol. fr. XXV, 1. Erecht. fr. XVII (I), 41. Oed. fr. XVI, 2. σύμφυρτα ἦν ἅπαντα Hipp. 1234. εἰς ἅπαντα δυστυχής Phoen. 1636; cf. Alex. fr. III (XVI). ἅπασι γὰρ πρώτοισι χρῆσασθαι πάρα κἂν ὑστάτοισι κἂν μέσοισι Iph. A. 1125. [Singularis rationis est γαστὴρ ἅπαντα Alex. fr. X (VIII), 2, quod neque cum *Grotio* vertendum *ventres meri* neque cum talibus confundendum, quale est ἅπαντα δυσχέρεια Soph. Phil. 902 (*Matth.* gr. §. 437. not. 3. p. 985): illic enim subiectum est ἅπαντα, hic praedicatum. Imo hoc nostrum ex eorum est genere, de quibus monuit *Matth.* gr. §. 438: nam sensus: *venter unica voluptas, der Magen ist ihr Alles.* De re cf. Cycl. 335 sq. *Const. M.*] *Adverb.* πῶς ἅπαντα (*plane, penitus*) καὶ χερσὶ καὶ λόγοισι πολυέλικτον ἀδονὰν ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα τέρψιν — λάβω; Phoen. 317.

ἀπασπαίρειν, *palpitare.* θνήσκει ἀπασπαίρουσα Ion. 1207. Praepositionis vis eadem atque in ἀποθνήσκειν, ubi vid.

ἀπατᾶν, *fraudare, fallere.* δόλῳ μ' ὑπῆλθες, ἠπατήμεθα Andr. 436. οὐκ ἂν ἠπατώμεθα Hipp. 931. πρὸς θεῶν ἦμεν ἠπατημένοι Hel. 711. ὃ δ' ἠπάτα σε πλεῖστον οὐκ ἐγνωκότα El. 938. V. *Seidl.* ad l. [*Buttmanno* auctore lex. I. p. 274 cum ἀπαφεῖν cognatum putant, quod addita reduplicatione ab ἀφή — ἅπτεσθαι descendat. Cf. *Matth.* gr. p. 534. Non refragor. Tamen simplicius videtur et ipsi verbi significationi accommodatius ex ἄπο et ἀτᾶν (v. s. ἄτη) compositum putare, ita ut accurate respondeat Latinis vocibus *defraudare, deludere, decipere.* V. s. ἀποιμώζειν. *Const. M.*]

ἀπάτη, *fraus.* Ap. Eurip. pluralis tantum in usu est: *fallaciae.* ἀπάτας δολιά τ' ἐξευρήματα ἀσκοῦσα Hel. 1109. ἡδὺ κἀπάται φίλων Phrix. fr. VI (XI), 4. σκολιὰς ἀπάτας fr. inc. tr. CLVIII, 3.

ἀπάτωρ, *patre orbus.* ἀμήτωρ ἀπάτωρ τε γεγώς Ion. 110. ἀνάδελφος ἀπάτωρ Or. 310. τέκεα πατρὸς ἀπάτορα Herc. f. 115. Hinc ἀπάτορ' ἀπάτορα πότμον ἔλαχον Iph. T. 863.

ἀπαυδᾶν, *recusare.* ἀπαυδᾷν πόνους Suppl. 342. *Vetare.* ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ — Ἄδραστον — μὴ παριέναι Suppl. 467. χαλᾶν κελεύω δεσμά —· ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ Andr. 580. Τροίας ἀπηύδων ἄστυ μὴ κέλσαι ποτέ Rhes. 934. *Renuntiare.* ἀπαυδᾷς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς Andr. 87, quibus

similima sunt *πᾶσιν μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν* Hom. Od. α', 91. Plura id genus citavit *Pflugkius*, qui tamen in ipsa verborum explicatione aberravit. Etiam Germani: *Einem aufsagen — aufkündigen.*

ἀπαυρᾶν, *tollere*, *auferre*, *eripere*, *davontragen*, *nehmen*, *rauben*. Prima haec verbi significatio eaque Homero sola consueta. Dehinc est *auferre*, *referre*, *reportare*, *davontragen*, *davonhaben*. Huc pertinet Andr. 1028. *αὐτά τ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ πρὸς τέκνων ἀπηύρα*, i. e. *caedem liberorum cum caede permutatam abstulit* Clytaemnestra. V. *Buttm.* lex. I. p. 83, 12. Simillime Aesch. Prom. 28. *τοιαῦτ'* (labores aerumnasque) *ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου*, *das hast du gehabt von* —. Inepta igitur *Hesychii* glossa: *ἀπηύρα· ἀφῆκεν, ἀφεῖλεν· Εὐριπίδης Ἀνδρομάχῃ*, cui temere parens *Boissonadius* distinxit: *ἀπηύρα θεοῦ θεοῦ νιν κέλευσμα*. V. s. *ἐπαύρειν*. *Const. M.*

ἄπαυστος, *non cessans*. *ἄπαυστος αἰεὶ γόων* Suppl. 82.

ἀπειθεῖν, *non obedire*. *οὐκ ἀπειθήσας θεῷ* Or. 31. Quod verbum bene contra criticum istum in *Quarterly review* n. 18. p. 363 defendit *Matth.* ad h. l. et *Ellendt.* in lex. s. v.

ἀπεικάζειν, *exaequare*, *similem effingere* (*gleich machen*). *ἀλάστωρ ἀπεικασθεὶς θεῷ* El. 979. *Assimilare*, *comparare* (*vergleichen*). *μάχην γε δισσοῖν κνωδάλοιν ἀπεικάσας* (Tydei et Polynicis) Suppl. 146. *Effingere, colligere, coniicere.* *Ἑλένης τὸ κώκυμ' ἐστὶν, ὡς ἀπεικάσαι* Or. 1298. Praepositio indicat in talibus aliquid subesse, *ex* quo quid vel re vel cogitatione *fingas*. Unde et nos *etwas abbilden — an sich abnehmen* et Latini *effingere — de se facere coniecturam*.

ἀπειλεῖν, *minitari*. *δείν' ἀπειλήσων ἔπη* Suppl. 542. *τί τοιόσδ' ἀπειλεῖς —;* Rhes. 833. *κλύω δ' ἀπειλεῖν σε — τὸν δόντα — δράσειν τι* Med. 287. *ἐφ' οἷς ἀπειλεῖς* (vid. s. *ἐπί*), *ὡς πετρωθῆναι με δεῖ, ἄκουσον* Or. 563. [De origine vocis v. s. *ἀπειλή*.]

ἀπειλή. Plurali tantum utitur cum Homero et Latinis consentiens Euripides. *Minae.* *δοκεῖς ἀπειλῶν σῶν μέλειν τι δαίμοσιν;* Herc. f. 1242. *ἐκ τῶν ἀπειλῶν τῶν πρὶν, αἷσι δεινὸς ἦν* Bacch. 854. *δειναὶ ἀπειλαὶ καὶ κατ' ἀλλήλων φόνος* Iph. A. 53; v. s. *ἀλλήλοιν* p. 134. [Derivatio non mala est, qua ex *ἄπο* et *εἴλειν* compositum putatur, ut proprie sit *urgere* (*zusetzen*). Ingeniosior tamen *Buttmanni* ratio lex. I. p. 274, qua eiusdem originis est atque *ὄψ ἔπος ἠπύειν ἀπελλαί ἀπελλάζειν* et *clamandi* s. *increpandi* proprie vim habet. Cui rationi eximie favet *clamandi iactandi gloriandi* notio, qua legitur Hom. Il. θ', 150. υ', 83, et vero etiam Latinum *appellare*. *Const. M.*]

ἀπεῖναι, *absentem esse*. *μένων τοὺς ἀπόντας* Andr. 378. *ὅδ' οὐ μακρὰν ἄπεστι, πλήσιον δέ σου* Phoen. 913. *πρὶν ἐκ δόμων μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα*

Med. 1158; cf. Or. 572. Suppl. 91. ποῦ νῦν ἄπεστι; Heracl. 662. ἄπεστιν — ἐν φοναῖς θηροκτόνοις Hel. 172. ἐν Θρήκης ὅροις ἀπών Hec. 964. ὡς πολὺν ἀπῆσθα χρόνον ἐν Αὐλίδος μυχοῖς Iph. A. 660. ἀπὼν Δελφῶν κατ' αἶαν Andr. 50. ποῦ πατὴρ ἄπεστι γῆς; Herc. f. 74. χρόνιον ἀπόντα κἀκλελοιπότα στέγας Iph. A. 1099; cf. El. 1072. Andr. 634. ἀπόντες ἐσπανίζομεν φίλων; Herc. f. 558. τίς ἔστ' ἀπόντων τύμβος; Hel. 1256, *absentes qui sepeliri possunt?* cf. ib. 1562. πρόσω σφ' ἀπόντα δακρύοις ἂν ἠγάπων ib. 943. Similiter εἰ τὸ σῶμά μοι ἄπεστιν αὐτῆς, τοὔνομ' οὐκ ἄπεστί πω Ion. 1278. Opponitur παρών. ἀπὼν ἐκεῖνος, οὐ παρών, ἡμῖν φίλος El. 245; v. *Matth.* ad l. ἀποῦσά σε καὶ παροῦσ' ἀφιγμένον δεῦρ' οἶδεν Hel. 867. ἀδελφῷ βούλομαι δοῦναι χοὰς παροῦσ' ἀπόντι Iph. T. 62. δειλοὶ ἄνδρες — ἐν μάχῃ — ἄπεισι κἂν παρῶσ' ὅμως Meleag. fr. VI (VII), 2. Ita etiam λέξον· παρὼν γὰρ τοὺς ἀπόντας εὐφρανεῖς Suppl. 649. Sic Ald. rell. Quae tam exquisita lectio est, hic ut vel codd. bonorum auctoritatem spernam, ut sprevit *Dindorf.* Quod enim tres Parr. item Flor. 1. 2. et Vict. habent τοὺς παρόντας inanis vide ne sit verborum strepitus, quem *Marklandi* et *Hermanni* ingenio arrisisse miror. Etiam *Matthiam* τοὺς ἀπόντας primum propter praeteriti vim aspernatum posthac probasse video: nam commode ad marginem editionis in usum quotidianum adhibitae praeter Hel. 1453. Tr. 1213. 1217 et Andr. 967 adscripsit Hel. 1215. φησὶν ὁ παρὼν ὅτ' ὤλλυτο. Quibus adde Aesch. Pers. 258. καὶ μὴν παρών γε κοὐ λόγους ἄλλων κλύων φράσαιμ' ἄν. Soph. Ant. παρὼν ἐρῶ, quod falsó ab *Hermanno* explicitum *quum adsim Boeckhius* tandem perspexit significare *als Augenzeuge.* Eaque quum alias tum in Aeschyli et in nostro loco participii sententia est: *dic: nam testis oculatus nos, qui testes non erant, exhilarabis.* Scilicet participium in talibus non perfecti est, sed imperfecti. V. s. παρεῖναι. Omnino gaudet Euripides his vocibus inter se opponendis. πράσσειν τε γὰρ πάρεστι κίνδυνός τ' ἀπὼν κρείσσω δίδωσι — χάριν Hipp. 1019. Sic etiam Ion. 385. οὐ δίκαιος εἶ εἰς τὴν ἀποῦσαν, ἧς πάρεισιν οἱ λόγοι. Similiter Suppl. 152. ἀλλ' οἱ μένοντες τοὺς ἀπόντας ἠδίκουν. *Abesse, remotum s. disiunctum esse.* ἴσον ἄπεσμεν τῷ πρὶν Hipp. 302 [i. e. *a proposito assequendo absumus. Aug. M.*]. De re. κἂν ἀληθείας (τὸ δοκεῖν) ἀπῇ Or. 236. εὑρὼς ἄπεστι πλεγμάτων Ion. 1393. [Forsan etiam Ion. 1062 scribendum εἰ — ὁ καιρὸς ἄπεστι τόλμας pro ἄπεισι. *Const. M.*] οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρόν, τὸ δ' ἀπὸν (*quod non possides*) φίλτερον ἡγῇ Hipp. 184. τί; τῶν ἀπόντων ἤ τι τῶν ὄντων πέρι; El. 564 (v. s. τίς). Unde formula τά τ' ἀπόντα τά τ' ὄντα, *omnia, quotquot sunt.* Vid. *Ellendt.* in lex. s. v. *Deesse.* μή τοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον φίλοισιν ἀπέστω Med. 179.

simillima sunt πᾶσιν μνηστήρεσσιν ἀπεικέμεν Hom. Od.
id genus citavit *Pflugkius*, qui tamen in ipsa ver
aberravit. Etiam Germani: *Einem aufsagen* —

ἀπαυρᾶν, *tollere, auferre, eripere, davontr*
Prima haec verbi significatio eaque Homero
auferre, referre, reportare, davontragen,
Andr. 1028. αὐτά τ' ἐναλλάξασα φόνον
i. e. *caedem liberorum cum caede permu*
V. *Buttm.* lex. I. p. 83, 12. Simillime
res aerumnasque) ἀπηύρω τοῦ φιλαν
habt von —. Inepta igitur *Hesychi*
λεν· Εὐριπίδης Ἀνδρομάχῃ, cui
ἀπηύρα θεοῦ θεοῦ νιν κέλευσμα

ἄπαυστος, *non cessans*. ἄ.

ἀπειθεῖν, *non obedire*.
bene contra criticum istum
Matth. ad h. l. et *Ellendt* ... nos ubi simil.

ἀπεικάζειν, *exaequa* ... umque *dativus* causae.
στωρ ἀπεικασθεὶς θεῷ ... Dativo adiectum ἐν.
μάχην γε δισσοῖν κυν ... th. ad l. Absolute Hipp. 1354.
Effingere, colligere, ... καύσω.
Or. 1298. Praepos ... ere, *prohibere*. ἤν τις ἄψηται φόνου —
vel re vel cogitat ... T. 383. ὧν (θεῶν πατρῴων) ἀπειργμένοι
abnehmen et L ... θιγγάνειν ἀπεῖργεν Hel. 1575. μ' ἀπεῖργε

ἀπειλεῖν, ... Rhes. 432. ὁ φόβος — τὸν νοῦν ἀπείρ-
ἀπειλεῖς —; ... Alcmen. fr. XIV, 4. πάλαι δέ σ' ἐξερωτῆσαι
τι Med. 28 ... Pitan. fr. IV (VIII). Αἵμονος γάμοι σφαγῆς
ἄκουσον ... ἀπείργει (σταλαγμός) Ion. 1013. Disclu-

ἀπει ... μῆκος ἐκ γαίας δόρυ; Hel. 1284, ubi
Euripid ... ut ex δεῖ aptum sit.
ἐκ τῶ ... ἀπειρεσίαν olim erat Hipp. 548, ubi
καὶ ... gr. p. 1399 legitur ἀπ' εἰρεσίᾳ (s. v.).]
noi ... τῆς ἀπειρίας κρατεῖ Pel. fr. V, 3.
υ ... δ' ἀπειρίᾳ (*mortis ignarus*) πᾶς τις φο-
... fr. IX (inc. LXXXI), 10. σκαιόν τι χρῆμα
... fr. IX (VIII), quae quam vim habeant
... fr. XII, 1.
... Ἀμμωνίδες ἕδραι — ἀπειρό-
... Herm. pro ἄπειροι δρόσον.

...lorum inexpertus. παρ' εὐτυχῆ σοι πότμον ἦλθεν ...lc. 930.

...pertus, imperitus, ignarus. καλῶν ἀπει- ...τῆς νόσου fr. inc. tr. LXV, 4. ἀπει- ...υχοῦσα πρίν Hel. 1265. πεδίων ... 1048. μῶν ἄπειρος εἶ ξένου; ...τειρος ὢν Phaëth. fr. VIII ...72. Sic etiam πάμπαν ...ρας, πέρας) infini- ...ἤπειρον (s. v.) ...cus vel res, ...h): infinitus, ...quo circumdatum ...eganter dicitur ἄπει- ... eadem re versans ἀμήχα- ... apponens non male explicat: ...ρῶν. Similiter Homerus ἀπείρονα ... s. quem excutere nequeas. Const. M. ...ια. οἱ μὲν ἄτεκνοι δι' ἀπειροσύνην (sic ...λῶν μόχθων ἀπέχονται Med. 1094. an. δυσ- ...δι' ἀπειροσύνην (sic optimus Havn.) ἄλλου βιό-...n. Vid. Phoen. fr. IX, 10 s. ἀπειρία.

..., immensus. δι' ἀπείρονα γαῖαν Phaëth. fr. IV, 30.

...αύνειν, abigere, depellere, expellere. ὅς μ' εἰς δόμους ἐδέξατ' ἀπήλασε Alc. 858. οὐκ ἐξέδωκαν οὐδ' ἀπήλασαν χθονός Heracl. ...0. 189. δόμων σφε καὶ πόλεως ἀπήλασα ξένον μόλοντα Alc. 556. ...πόλεως ἀπελαυνομένη τῆς Ἑλλάδος Hec. 103. ὧν (Thebarum) οὐ δι-...καίως ἀπελαθεὶς ξένην πόλιν ναίω Phoen. 372. ὡς προσθόταθ' Ἑλλά-...δος ἀπήλασεν Iph. T. 713. Absolute Med. 1405. ὡς ἀπελαυνόμεθα, ...quod quid sibi velit ostendunt vv. 1411. 12. [Manifesto corrupta sunt ἐγὼ γὰρ οὔτ' εἰς πατέρ' ἀπηλάθην τύχης Herc. f. 63: durissima enim constructio, ineptissima sententia. Lege: ἐγὼ γὰρ οὖν τῆς πατρὸς ἀπηλάθην τύχης, ego patria fortuna eiecta sum, quod deinde repetitur verbis: νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀνέπτατο. Const. M.]

ἀπεμπολᾶν, vendere, i. e. dare, tradere seu data pecunia seu permutatione vel pactione facta. τοὺς ἄρνας ἡμῖν οὗτος ἀντ' οἴνου — ἀπημπόλα κἀπεδίδου — ἑκὼν ἑκοῦσι Cycl. 256. ἡ μὲν (Ἥρα) Ἄργος βαρβάροις ἀπημπόλα Tr. 973. τίνος τίς ὢν σὺ τήνδ' ἀπεμπολᾷς χθονός; Iph. T. 1360: quae praegnanter dicta sunt pro ὡς ἐμπολήσων ἀπά-

εἰ ἀπῆν δορὸς τοῖς Σπαρτιάταις δόξα Andr. 725. Ἀχαιοῖς ὧν (δαμάρτων καὶ τέκνων) ἀπῆσαν ἡδοναί Tr. 393. τί ἄπεστί σοι κακῶν; Hel. 219. ἓν τῆς τύχης ἄπεστί μοι Ion. 668.

ἀπειπεῖν, *negare* (*ne aiere*), *renuere*, *recusare* (*absagen*, *abschlagen*). (μυρίων πόνων) ἀπεῖπον οὐδέν Herc. f. 1354. *Vetare*, *interdicere* (*untersagen*, *verbieten*). εἰ δ' ἀπειπεῖν χρῆν με κηρύκων ὕπο τὴν σὴν πατρώαν ἑστίαν, ἀπεῖπον ἄν Alc. 740, ubi v. *Pflugk*. *Renuntiare* (*entsagen*, *sich lossagen*, *aufgeben*, *sich entziehen*). Homini: κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις ἥκω Med. 459, *officium amicis non renuntians*. V. s. ἀπαυδᾶν. Rei: huc pertinet, si verum suppeditant Par. B. Flor. A. 10. 15. Havn., ἀλλ' οὐδ' ἀπειπεῖν τοῖς πόνοις οἷόν τέ μοι Alc. 490, i. e. *at neque renuntiare laboribus* s. *detrectare labores possum*. [At quum rarissimus sit dativus rei, quum Suppl. 342 expresse legatur ἀπαυδᾶν πόνους, quum etiam hoc in loco Lasc. Ald. rell. habeant πόνους, consultius videtur scribere ἀπειπεῖν τοὺς πόνους. Et sic ediderunt *Monk*. *Herm*. *Dind*. *Const*. *M*.] Denique causa pro effectu posita est *viribus defici*, *defatigari*, nos ubi simillime: *die Kräfte versagen mir*. Additur plerumque *dativus* causae. ἀπεῖπον ἄλγει Hec. 942, *dolore tabesco*. Dativo adiectum ἐν. ἆσσ' ἀπείρηκ' ἐν κακοῖς Or. 91; vid. *Matth*. ad l. Absolute Hipp. 1354. ἀπειρηκός (*defatigatum*) σῶμ' ἀναπαύσω.

ἀπείργειν, *excludere*, *arcere*, *prohibere*. ἣν τις ἅψηται φόνου —, βωμῶν ἀπείργει (ἡ θεός) Iph. T. 383. ὧν (θεῶν πατρώων) ἀπειργμένοι Heracl. 877. Cum *infin*. μὴ θιγγάνειν ἀπεῖργεν Hel. 1575. μ' ἀπεῖργε συμφορὰ πέδον Τροίας ἱκέσθαι Rhes. 432. ὁ φόβος — τὸν νοῦν ἀπείργει μὴ λέγειν ἃ βούλεται Alcmen. fr. XIV, 4. πάλαι δέ σ' ἐξερωτῆσαι θέλων σχολή μ' ἀπεῖργε Palam. fr. IV (VIII). Αἵμονος γάμοι σφαγὰς ἀπείργουσι Phoen. 952. νόσους ἀπείργει (σταλαγμός) Ion. 1013. *Discludere*, *disiungere*. πόσον ἀπείργει μῆκος ἐκ γαίας δόρυ; Hel. 1284, ubi tamen malim ἀπείργειν, id ut ex δεῖ aptum sit.

[ἀπειρέσιος. οἴκων ζεύξασ' ἀπειρεσίαν olim erat Hipp. 548, ubi nunc ex emendatione *Matthiae* gr. p. 1399 legitur ἄπ' εἰρεσίᾳ (s. v.).]

ἀπειρία, *imperitia*, ἐμπειρία τῆς ἀπειρίας κρατεῖ Pel. fr. V, 3. τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρίᾳ (*mortis ignarus*) πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν Phoen. fr. IX (inc. LXXXI), 10. σκαιόν τι χρῆμα πλοῦτος ἥ τ' ἀπειρία Alcmen. fr. IX (VIII), quae quam vim habeant simillima declarat sententia Antig. fr. XII, 1.

ἀπειρόδροσος, *roris expers*. ξηραὶ Ἀμμωνίδες ἕδραι — ἀπειρόδροσοι, *non irroratae*, El. 735. Ita *Herm*. pro ἄπειροι δρόσου.

ἀπειρόκακος, malorum inexpertus. καρ᾽ εὐτυχῆ σοι πότμον ἦλθεν ἀπειροκάκῳ τόδ᾽ ἄλγος Alc. 930.

ἄπειρος, (πεῖρα) 1. *inexpertus, imperitus, ignarus.* καλῶν ἄπειρος ὤν Aug. fr. III, 3. ἄπειρος τῆς νόσου fr. inc. tr. LXV, 4. ἄπειρος (eorum quae facienda sunt) εὐτυχοῦσα πρίν Hel. 1265. πεδίων ἄπειροι βαρβάρου τ᾽ ὄντες χθονός ib. 1048. μῶν ἄπειρος εἶ ξένου; Alc. 487; cf. v. seq. μὴ θίγῃς ἡνιῶν ἄπειρος ὤν Phaëth. fr. VIII (VI), 1. λέχους ἄπειρος ὤν, *expers*, Med. 672. Sic etiam τέκνων ἄπειροι ib. 1091 et ἄπειρος ὤν Andr. 420. 2. (πεῖρας, πέρας) *infinitus, immensus.* τόνδ᾽ ἄπειρον αἰθέρα fr. inc. tr. I, 1. ἤπειρον (s. v.) εἰς ἄπειρον ib. CCX. Hinc ἄπειρος dicitur omnis vel locus vel res, *unde exitum non habes, unde te expedire nequis (Labyrinth): infinitus, inexplicabilis, inextricabilis.* Itaque Or. 25 ὕφασμα, quo circumdatum Agamemnonem occidit Clytaemnestra, graviter et eleganter dicitur ἄπειρον, quod scholiasta fragmentum Aeschyli in eadem re versans ἀμήχανον τεύχημα καὶ δυσέκλυτον opportune apponens non male explicat: μὴ διεξόδους ἔχον κεφαλῆς καὶ χειρῶν. Similiter Homerus ἀπείρονα vocat *somnum, unde te expedire s. quem excutere nequeas. Const. M.*

ἀπειροσύνη i. q. ἀπειρία. οἱ μὲν ἄτεκνοι δι᾽ ἀπειροσύνην (sic optimus Rom. A) — πολλῶν μόχθων ἀπέχονται Med. 1094. an. δυσέρωτες — τοῦδε — δι᾽ ἀπειροσύνην (sic optimus Havn.) ἄλλου βιότου Hipp. 195. an. Vid. Phoen. fr. IX, 10 s. ἀπειρία.

ἀπείρων, immensus. δι᾽ ἀπείρονα γαῖαν Phaëth. fr. IV, 30.

ἀπελαύνειν, abigere, depellere, expellere. ὅς μ᾽ εἰς δόμους ἐδέξατ᾽ οὐδ᾽ ἀπήλασε Alc. 858. οὐκ ἐξέδωκαν οὐδ᾽ ἀπήλασαν χθονός Heracl. 320. 189. δόμων σφε καὶ πόλεως ἀπήλασα ξένον μολόντα Alc. 556. πόλεως ἀπελαυνομένη τῆς Ἰλιάδος Hec. 103. ὧν (Thebarum) οὐ δικαίως ἀπελαθεὶς ξένην πόλιν ναίω Phoen. 372. ὡς προστάταθ᾽ Ἑλλάδος ἀπήλασεν Iph. T. 713. Absolute Med. 1405. ὡς ἀπελαυνόμεθα, quod quid sibi velit ostendunt vv. 1411. 12. [Manifesto corrupta sunt ἐγὼ γὰρ οὔτ᾽ εἰς πατέρ᾽ ἀπηλάθην τύχης Herc. f. 63: durissima enim constructio, ineptissima sententia. Lege: ἐγὼ γὰρ ν ῦ ν τ ῆ ς π α τ ρ ὸ ς ἀπηλάθην τύχης, *ego patria fortuna electa sum*, quod deinde repetitur verbis: νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ᾽ ἀνέπτατο. *Const. M.*]

ἀπεμπολᾶν, vendere, i. e. dare, tradere seu data pecunia seu permutatione vel pactione facta. τοὺς ἄρνας ἡμῖν οὗτος ἀντ᾽ οἴνου — ἀπημπόλα κἀπεδίδου — ἑκὼν ἑκοῦσι Cycl. 256. ἡ μὲν (Ἥρα) Ἄργος βαρβάροις ἀπημπόλα Tr. 973. τίνος τίς ὢν σὺ τήνδ᾽ ἀπεμπολᾷς χθονός; Iph. T. 1360: quae praegnanter dicta sunt pro ὡς ἐ μ π ο λ ή σ ω ν ἀπά-

γεις χθονός. Venalia vero quum nobis ea fere sint, quae parvi aestimamus neque servare dignamur, hinc de pretiosis rebus, quas retinere debebas, est *missum facere*, *profundere*, *prodere*, *abiicere* (*weggeben*, *wegwerfen*). ἡ τεκοῦσά με (Ionem) κρυφαία νυμφευθεῖσ' ἀπημπόλα λάθρα Ion. 1371. Ita etiam Phoen. 1234. μήτε Πολυνείκους χάριν ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε μήθ' ἡμῶν ὕπερ.

ἀπεννέπειν, ἀπενέπειν, *vetare* (v. s. ἐνέπειν). κἂν ἀπεννέπῃ πόλις Phoen. 1651. οὐ μὴ κελεύω γ' οὐδ' ἀπεννέπω θνήσκειν σε Heracl. 556. δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε Med. 813. ἀπεννέπω σε μὴ κατακτείνειν ἐμέ Ion. 1282. χθὼν ἀπεννέπουσά με μὴ θιγγάνειν γῆς καὶ θάλασσα μὴ περᾶν Herc. f. 1295. Praegnanter dictum ἀπενέπω νιν (τόξον Ἔρωτος) ἀμετέρων θαλάμων Iph. A. 552, i. e. ἐνέπω νιν ἀμ. θαλάμων ἀπεῖναι.

ἄπεπλος, *non vestitus*. ἄπεπλος (*non indutus*) φαρέων λευκῶν Phoen. 328. mel.

ἀπέραντος, *immensus*. ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου κλῆδ' ἀπέραντον Med. 213.

ἀπεργάζεσθαι, *conficere*, *perficere*. τά τοι μέγιστα πάντ' ἀπείργασται βροτοῖς τόλμ' ὥστε νικᾶν Ixion. fr. II (III), 1. De praepos. v. s. ἀπανδροῦσθαι. Similiter nos *abmachen* et Latini *exsequi*.

ἀπέῤῥειν, *abire*. ἀπέῤῥων (*te auferens*) ἔνθεν ἦλθες ἐνθάδε ὕβριζε Herc. f. 260.

ἀπέρχεσθαι, *abscedere*, *abire*. ἄπελθε δεξιάν τ' ἐμὴν μέθες Hipp. 333. ἄπελθε, μὴ ψαῦε El. 223; cf. Alc. 732. Iph. A. 304. Hel. 450. Hipp. 708. ἡ γυνὴ ἀπελθέτω (ex meo conspectu) Alc. 1107. ἀπέλθετ' ὑμεῖς καὶ παρευτρεπίζετε Iph. T. 725. οὔκουν ἀπελθὼν δάκρυα σοῖς δώσεις φίλοις; Hel. 465. φίλος γὰρ ἐλθὼν δυστυχῶς ἀπέρχεται, e vita *discedit*, Rhes. 961. Similiter ἀπέρχομαι κάτω Alc. 380. τί μ' οὐκ εἴασας ἐξ (*post*) εὐαγγέλου φήμης ἀπελθεῖν Phoen. 1224; vid. v 1215. ἀπελθέτω νυν θεσφάτων ἐμῶν ἑκάς Phoen. 914 [*abeat*, *ubi vaticinia mea exaudire non poterit*. *Aug. M.*]. Tralate τί — εἰς φροντίδας ἀπῆλθες (ἐκ χαρμονᾶς), *sollicitudini te das*, Ion. 583. ἄπελθε τοῦ λόγου τούτου, *mitte hunc sermonem*, Iph. T. 546. ἐκ δακρύων ἄπελθε Or. 295. ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν (s. v.) τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σόν Or. 547; v. *Matth.* ad l. *Recedere*, *redire*. ὅθεν ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο, ἐνταῦθ' ἀπῆλθε Suppl. 533; v. *Barnes.* εὕδειν ἀπελθὼν εἰς κοίτην Rhes. 779.

ἀπευθύνειν, *in rectam viam* (εὐθύνειν) *reducere* (ἀπό), *restituere*, *erigere*. Ita Oedipus ἀπευθύνει πόλιν S. Oed. T. 104, quatenus rem publicam calamitate fluctuantem *in bonum statum restituit*. Hinc

le improbis vel impiis est *ad officium* vel *sanitatem reducere s. revocare, corrigere.* Bacch. 882. ch. ἀπευθύνει (τὸ θεῖον σθένος) βροτῶν τοὺς ἀγνωμοσύναν τιμῶντας. Similiter nos: *Einem die Wege weisen.*

ἀπεύχεσθαι, *deprecari.* ἀπεύχου ταῦτα πρὸς θεῶν πάλιν Hipp. 890. De praepos. v. s. ἀπάντεσθαι.

ἀπέχειν, *avertere, amovere.* ἄπεχε φάσγανον. *Retinere, abstinere,* σοφὰν ἀπέχειν πραπίδα φρένα τε (τοῦ εὐαίωνα διαζῆν) Bacch. 427; v. s. σοφός et παρά. *Med. se abstinere, abstinere.* [γάμων ἀπείχετο Dan. prol. 18.] οἱ ἄτεκνοι — πολλῶν μόχθων ἀπέχονται, *multis laboribus supersedent*, Med. 1097.

ἀπεχθάνεσθαι, v. s. v. seq.

ἀπέχθεσθαι non praesens, sed aoristum esse et scribendum ἀπεχθέσθαι, quia praesens sit ἀπεχθάνομαι, *Elmsleius* contendit ad Med. 285, eadem videlicet ἀοριστομανίᾳ correptus, qua etiam verba in $\overline{\alpha\theta\epsilon\iota\nu}$ $\overline{\epsilon\theta\epsilon\iota\nu}$ $\overline{\upsilon\theta\epsilon\iota\nu}$ desinentia authypotacta esse opinabatur. Magnam in utraque re levitatem expromsit eruditissimus Brittannus (v. p. 171 sqq.). Praesens ἔχθειν claris literis perscriptum exstat Soph. Ai. 459. ἔχθει με Τροία πᾶσα significatque *odisse s. odio habere (hassen).* Hinc *pass.* ἔχθεσθαι est *odio haberi s. in odio esse (gehasst werden — gehasst sein).* Quod praesens exstitisse convincere debebant quum ii loci, ubi ἠχθόμην quidem scriptum, sed de re perdurante dictum et imperfectum est, ut Hom. Od. δ', 756. ξ', 366. τ', 338, tum vero maxime Od. δ', 502. καί νύ κεν ἔκφυγε Κῆρα καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ, et Aesch. fr. ap. Plut. consol. p. 106, C. οὐ δικαίως θάνατον ἔχθονται βροτοί (*machen sich zum Gegenstand des Hasses*). Porro ut *odii* notionem augerent, ad simplex ἔχθειν Graeci ἀπό praepositionem adiiciebant, quae respondet vernaculo *ver* (v. s. ἀπό). Itaque ἀπέχθεσθαι est *invisum esse (verhasst sein).* Et hoc quidem praesens satis superque munitur uno Homeri loco Il. φ', 83. μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διῒ πατρί. Cui adde praeter Euripidis exemplum infra allatum Plat. rep. I. p. 343, E. Thuc. I, 136. Lys. c. Andoc. p. 108, 3. Isocr. ep. 9. §. 14. Atqui multorum verborum stirps syllaba $\overline{\alpha\nu}$ inserta amplificata est, ut vel notio verbi augeretur vel notioni per se iam auctae forma quoque aucta congrueret. Hinc duae illorum in praesenti et imperfecto formae erant, una pura, altera amplificata. Quarum prior etsi in multis exolevit, tamen in multis etiamnunc superest. Ut igitur αὔξω et αὐξάνω, ἐρύκω et ἐρυκάνω, ἕζω et ἱζάνω, ἵκω et ἱκάνω, λήθω et λανθάνω, τεύχω et τυγχάνω, φεύγω et φυγγάνω, sic etiam geminas formas ἀπέχθομαι et ἀπεχθάνομαι (ἔχθω et ἐχθάνω) servavit et sanxit consuetudo. Itaque optimo iure praesens ἀπέχθομαι agnoscunt *Buttm.* gr. ampl. II. p. 141.

Matth. gr. p. 534 et ad Med. 293. Poppo comment. ad Thuc. I. p. 657. *Stallb.* ad Plat. l. c. Quin huius quidem verbi aoristum ne in usu quidem fuisse contenderim propterea, quod *odii* vis stabilitatis usque notionem adiunctam habet. Neque *Matthias* in gr. l. c. perperam aliquot in locis de aoristo cogitasset, si reputasset activum ἔχθω non esse *in odium voco* (*mache verhasst*), sed *odio habeo* (*hasse*), igiturque *odio habeor* s. *invisus sum* (*bin verhasst*) non aoristi, sed ipsius praesentis passivi significationem esse. Ad usum Euripideum venio. Ex quo prae omnibus repellendus locus Hipp. 1260, ubi Lasc. Ald. rell. sine sensu οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ' οὔτ' ἀπέχθομαι κακοῖς. Callide iam *Pierson.* Veris. p. 69 correxerat, quod optimi postea codd. Par. A. B. D. Flor. 2. 10. Havn. confirmarunt, ἐπάχθομαι. Cui cave ne praeferas quod unius codicis lectioni ἀπάχθομαι nimium tribuens *Elmsleius* proposuit ἄρ' ἄχθομαι. Sententiam docte illustravit *Valck.* Recte vero habent ἀπεχθήσει δ' ἐμοί Alc. 72 et κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι Med. 290: inepte certe hoc ultimo in loco *Dind.* cum *Elmsl.* ἀπεχθέσθαι, inepta enim odii *absoluti* sententia. *Const. M.*

ἀπέχθημα, *odium.* ἓν ἀπέχθημα πάγκοινον βροτοῖς (κήρυκες) Tr. 425.

ἀπηλιώτης, *subsolanus.* ἀπηλιώτης ἄνεμος (*Eurus*) ἐμπνεύσας δορί Cycl. 19. V. s. ἀντήλιος.

ἀπήμων, *mali* s. *infortunii expers.* πλοῦν νεῶν ἀπήμονα, *secundum*, Iph. A. 1575.

ἀπήνη, *vehiculum.* ἔκβητ' ἀπήνης El. 998. θάκους ἀπήνης Iph. A. 618. ποῖ ποτ' ἀπήνας νώτοισι φέρει; Tr. 571. τροχάλοισιν ὄχοις παραμειψαμένη παῖδα κομίζουσ' ἀπήνῃ Iph. A. 147. Omnino *quidquid vehitur* (*Fuhrwerk, Fahrzeug*). Navigium: ναΐαν ἀπήνην Med. 1123, cui opponitur ὄχος πεδοστιβής. Equus Troianus: τετραβάμονος ὑπ' ἀπήνας Ἀργείων ὀλόμαν Tr. 516. Deinde est *quod vehiculo iungitur, iugum* (*Gespann*). Tralate ἀπήνα ὁμόπτερος, *par fratrum* (Eteocles et Polynices), Phoen. 331. Ita Antonium et Dolabellam *iugum impiorum* appellat Cicero Philipp. 11, 6. Difficilis locus Phoen. 854. ὡς πᾶσ' ἀπήνη πούς τε πρεσβύτου φιλεῖ χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα. De his v. s. πούς. Interim consule *Matthiam* ad h. l. [De origine vocis nondum liquet. Possis quidem simpliciter ex ἀπό derivare, ut respondeat vernaculo *Wagen*, quod ex *weg* (*hinweg*) profectum suspicor, et Latino *currui*: certe — ηνη consueta substantivorum terminatio est. Possis etiam Ionicum vocabulum dicere et ex ἀπό et ἡνία compositum, ut significet proprie id, quod *habenarum ope* mo-

vetur s. regitur. Sed neutrum satisfacit: etymologiam enim desidero, ex qua qui factum sit aliquo modo appareat, ut ἀπήνην, quae propria vi dicitur, et mulieres potissimum adhiberent et muli plerumque traherent vel boves. V. *Valck.* ad Phoen. v. 854. *Const. M.*]

Ἀπιδανός, n. pr. Ἀπιδανὸν ἀμφὶ ποταμὸν ἐν Φθίας ὅροις Iph. A. 713. Φθιάδος, ἔνθα καλλίστων ὑδάτων πατέρα φασὶν Ἀπιδανὸν γύας λιπαίνειν Hec. 454.

ἀπιέναι, *abire.* ἄπειμι, χαίρετε Phoen. 900; cf. Alc. 733. ἄπεισιν, εἰ χρή ib. 1108. ἄπειμι δὴ κάτω Hec. 414. ἐκποδὼν ἄπειμι κἀποστήσομαι Θρῃκί ib. 1054. οὐδ' ἐγὼ μὴν τήνδ' ἄπειμ' αὐτοῦ λιπών ib. 401; cf. Phoen. 1727. ἔξω χθονὸς ἄπειμι Phoen. 1012. ἐκ δόμων — ἄπειμι Hipp. 660. πατέρ' ἐς οὐρανὸν ἄπειμι Hel. 620. οὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν Med. 275. οὐκ ἄρ' ἐς Ἄργος ῥαδίως ἄπει πάλιν Heracl. 269. Tralate εἰ — ὁ καιρὸς ἄπεισι τόλμας, *destituit,* Ion. 1062 [sed v. s. ἀπεῖναι]. οὐ βαλὼν οὕτως ἄπει Alc. 683, ubi similiter et nos *du wirst nicht so wegkommen — es wird nicht so hingehen* et Latini *non hoc tibi sic abibit.* Cf. *Pflugk.* ad Heracl. 375.

ἀπιστεῖν (πιστός), *fidem non habere, diffidere.* ἀπιστῶ Hec. 429. ἀπιστεῖν οὔ σε θαυμάζω τύχῃ Alc. 1133. [Sic recte cum *Reiskio Monk.* et *Matth.* pro vulg. τύχην, quod cum *Hermanno* tuetur *Pflugkius,* quia ἀπιστεῖν τύχην dicatur de eo, qui *non credat verum esse quod accidit,* ἀπιστεῖν τύχῃ de eo, qui *instabilem futuram putet sortem.* Imo, ut ἀπιστεῖν θεόν est *deum non credere (nicht an Gott glauben),* ἀπιστεῖν θεῷ *deo,* qui est, *non confidere (Gott nicht vertrauen),* sic ἀπ. τύχην est *fortunam non credere* h. e. non credere fortunam sibi aliquam obtigisse (*an einen Glücksfall nicht glauben*), ἀπ. τύχῃ *fortunae non confidere* h. e. non credere fortunam, quae domina mundi est, sibi favere (*dem Glück nicht trauen*). Illud si poeta voluisset, vel τάδε scripsisset pro τύχην vel τήνδε addidisset. Hoc igitur voluit: *non miror te diffidere fortunae* i. e. non miror te fortuna toties delusum non credere eam tibi iam subito favere. *Const. M.*] *Non obedire,* quatenus ei, qui fide vel auctoritate caret, neque in iis, quae dicit vel iubet, obtemperamus. V. *Valck.* ad Herod. VI, 108. p. 489. *Heind.* ad Plat. Theaet. p. 296. *Stallb.* ad Apol. S. p. 54. *Elmsl.* et *Pflugk.* ad Heracl. 968 et *Ellendt.* in lex. Ita Ion. 557. τῷ θεῷ οὐκ ἀπιστεῖν εἰκός. Hinc αἰνεῖν (*assentire*) opponitur Suppl. 389. κἂν μὲν θέλωσιν αἰνέσαι — ἢν δ' ἀπιστῶσι — Porro ἥκομεν ἐφετμαῖς οὐκ ἀπιστοῦσαι σέθεν Iph. A. 634. δράσω τάδ'· οὔτι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις Med. 927. χρῆν αὐτὸν τῇδ' ἀπιστῆσαι χθονί

Heracl. 963. Cum accus. τὸ σῶμ' οὐκ ἀπιστήσω χθονί ib. 1024, quod dictum esse ut πείθομαί τινί τι recte monuit *Matthias*: *quod ad corpus obtemperabo terrae;* χθονί est i. q. χώρᾳ vel πόλει. Cf. 963 et 964.

ἀπιστία, *incredulitas.* οὐκ ἀπιστίᾳ (*incredulo animo*) σοὺς λόγους ἐνδεξόμεσθα Ion. 1605. *Diffidentia.* σώφρονος ἀπιστίας οὐκ ἔστιν οὐδὲν χρησιμώτερον βροτοῖς Hel. 1634.

ἄπιστος. De rebus: passive *incredibilis.* ἦν ἄπιστον Iph. T. 328; cf. Ion. 1608. ἄπιστα λέγεις Hel. 1536. φασὶ δ' οὐκ ἄπιστ' ἐμοί El. 350. ἄπιστ' ἄπιστα καινὰ δέρκομαι Hec. 687. ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνειν βροτοῖς Thyest. fr. III, 8. ap. *Matth.* p. 133. ἐρωτῶν ὁ εἰς ἄπιστ' ἀφίξομαι Iph. T. 782. ἄπιστον εἶπας μῦθον ib. 1293. τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἑστιάματα ἄπιστα κρίνω ib. 388. Active *incredulus.* Per elegantissimam enallagen hoc sensu dictum ἐκπεπληγμένος ὅμως σ' ἀπίστῳ περιβαλὼν βραχίονι εἰς τέρψιν εἶμι ib. 796, *mit ungläubigem Arm.* De hominibus: active *non obediens.* τοῖσι τῶν θεῶν λόγοις ἄπιστος ib. 1476. Passive *infidus.* πολλοὶ παρῆσαν, ἀλλ' ἄπιστοι Θεσσαλοί fr. inc. tr. CXCIV. ἄπιστον γυναικεῖον γένος Iph. T. 1298. ἄδικος, προδότις, ἄπιστος (Helena) Hel. 1162. οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χαράν Ion. 751: „οὐκ ἀπίστους videtur dicere respiciens δούλευμα πιστόν (v. 748): ut vos mihi fideles estis, ita heram non habebitis infidelem, quod est, memorem, si accepta nuntiaveritis." *Herm.* Etiam de rebus. ἄπιστον ἔστ' ἔρως Andr. fr. XV (XIII), 2.

ἀπιστοσύνη, *infidelitas.* τὰν ἐμὰν (γυναικῶν) ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν Med. 423.

ἄπλᾶτος proprie dicitur quidquid est tale, ut *accedere* (πελᾶν) *non liceat*, unde primum *horrendi* ac deinde *immensi* significatio fluxit. Accurate igitur respondet Latino *immanis* et Germanico *ungeheuer*, quae de iis proprie usurpata, abs quibus non es *tutus* (*geheuer*), *ingentis* deinceps et *immensi* vim acceperunt. Priore sensu Soph. Trach. 1093 leo Nemeus dicitur ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον, altero Thracum Troianis opitulantium πλῆθος ἄπλατον ἰδεῖν Eur. Rhes. 310. Utraque vis mixta in ἄπλατον ἀμφελικτὸς ἕλικα (δράκων) Herc. f. 399; v. s. ἕλιξ. Cet. cf. *Piers.* ad Moer. p. 25.

ἄπληκτος, *non vulneratus.* φροῦδοι δ' ἄπληκτοι (πολέμιοι) Rhes. 814.

ἀπληστία, *insatiabilis aviditas.* ἀπληστίαν λέχους Andr. 217.

ἄπληστος, *insatiabilis.* τᾶς ἀπλήστου κοίτας ἔρος Med. 150. *Elmsleii* ἀπλάτου ab aliis iam satis refutatum. ἄπληστος χάρις γόων

Suppl. 79. ἐλπὶς ἐγένετ' — ἄπληστος ἀνθρώποις Iph. T. 415. τὸ νήπιον ἄπληστον ἔχων Hypsip. fr. V, 4, *insatiabilem puerilem ludendi cupiditatem.* τί ποτ' ἄπληστος εἶ κακῶν —; Hel. 1108.

ἄπλοια, *navigandi difficultas s. iniquitas.* ἀπλοίᾳ χρώμενοι κατ' Αὐλίδα Iph. A. 88. δεινῆς ἀπλοίας — τυγχάνων Iph. T. 15. Perperam *Herm.* ἀπνοίας.

ἁπλοῦς, *simplex*, cum alio non iunctus vel mixtus. ἁπλᾶς λύπας ἐξὸν οὐκ οἴσω διπλᾶς Iph. T. 688. τὸ μὲν (νοσεῖν) ἐστὶν ἁπλοῦν, τῷ δὲ (τοὺς νοσοῦντας θεραπεύειν) συνάπτει λύπη τε φρενῶν χερσίν τε πόνος Hipp. 187. ἁπλοῦν ἂν ἦν τὸ κακόν, εἰ — Ion. 839. Hinc i. q. μόνος vel εἷς, *unus, unicus*, quo sensu Latinis quoque usitatum *simplex.* προστάτης ἁπλοῦς πόλει σφαλερός, ὑπὼν δὲ κάλλος οὐ κακὸν πόλει Phaëth. fr. XVI (IV). εἰ θεοῖς ἦν ξύνεσις —, ἁ δυσγένεια ἁπλοῦν ἂν εἶχε ζωᾶς βιοτάν Herc. f. 663. *Dind.* ἁπλᾶν — ζόας: prius bene, alterum non item. ἁπλοῦν Τυνδάρειον ὄνομα κλῄζεται, *unicum s. singulare,* Hel. 501. *Simplex*, cui ambagibus vel circuitione non opus est, *brevis.* ἐκεῖνον ἢ 'μὲ δεῖ θανεῖν· ἁπλοῦς λόγος ib. 985. ἁπλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος ὁπλίζειν χέρα Rhes. 84. Ita etiam ἁπλῶς. ἁπλῶς Ἀχαιῶν οὐδέν' αἰτιώμεθα ib. 851, *quid multa, kurz.* At μέμφομαι κἀγὼ πόσει σῷ κοὐχ ἁπλῶς οὕτω φέρω Iph. A. 899, *non ita simpliciter* h. e. non ita ut eum non etiam castigem vel ei obsistam. Hel. 1437 vulgo est τὰ τῶν θανόντων οὐδὲν, ἀλλ' ἁπλῶς πόνος, sed aptius c. Flor. 1. 2, Vict. legitur ἄλλως; v. s. ἄλλως extr. *Simplex, non fucatus.* ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ κοὐ ποικίλων δεῖ — ἑρμηνευμάτων Phoen. 472. ἁπλοῦς ὁ μῦθος, μὴ λέγ' εὖ Archel. fr. XXIX (VIII), 1. τοὺς τρόπους ἁπλοῦς (*sinceros*) ἔχειν Iph. A. 927. [Compositum est ex πλέ-κ-ω et alpha *extensivo:* hoc enim quum *extentionem* proprie vel *complexionem* denotet, hinc etiam *coniunctionem* et *unitatem.* Ad amussim igitur ἁπλοῦς respondet Latino *simplex*, quod est a *sin* (ἕν) et *plico* (πλέκω), et Germanico *einfältig* ab *ein* et *falten* (πλέκειν). Simile etiam nostrum *einfach* i. e. *einmal genommen:* nam *fach* est a *fachen, fahen, fassen. Const. M.*]

ἀπό, quod et Latina (*ab a abs*) et in compositis (*ab-reisen*) Germanica lingua adscivit, cum ἀνά et κατά ex ἄω fluxisse et quamlibet proprie *motionem* significasse, deinde vero, ut ab ἀνά et κατά distingueretur, certam *de* vel *a* loco *motionem* notandam accepisse supra demonstratum est s. ἀνά. Et quidem ἀπό, ut ἄνω εἴσω ἔξω, initio videtur sonuisse ἄπω (ἄπωθεν ἀπώτερος), unde usu demum quotidiano in expeditius vocabulum ἀπό deflexum est. V. s. ἀμοχθεί p. 164. Notabile

vero notionem *ἀπό* particulae aliam, ubi cum verbis componitur, aliam, ubi cum nominibus coniungitur, viam secutam esse. Verbis quidem praefixum ad amussim respondet vernaculo *ver* —. Ut enim *ἀπό*, sic etiam *ver* cum *fern fort vor* quippe cognátum et *fer* — *far* antiquitus pronuntiatum in verbis compositis proprie significat *amotionem* vel *abscessum* (*Entfernung*), ut in *verreisen*, deinde *processum* vel *promotionem* (*Förderung*), ut in *verhelfen* (v. s. ἄνειν), hinc *absolutionem* vel *perfectionem* (*Abfertigung*, *Vollendung*, *Vervollkommnung*), ut in *verzweifeln*, *veredeln*, postremo *maiorem* omnino *modum* (*höhere Potenz*), ut in *verehren*, *verhasst* (v. s. ἀπέχθεσθαι). *Abscessus* autem quum *ab* eo loco factus, *ad* quem antea *accesseras*, *recessus* sit sive *reversio*, hinc *ἀπό* in compositis etiam *re* —, *retro* significat. Harum potestatum, si a principali *amotionis* discesseris, nullam habet *ἀπό*, ubi vel adverbium est vel *genitivo* utpote casui, cuius propria est *amotionis* vis, appositum. Hic enim

1. *amotionem* indicat (*de a ab*, *von* — *weg*, *von*). a. Simpliciter de loco. *Adverb.* ἄπο δὲ παρθένοι κόμας ἔθεντο Hel. 372; v. s. ἀποτιθέναι. ἄπο δ' ἔθραυσ' ἄκρον δόρυ Phoen. 1408, *brach* — *ab*; v. s. ἀποθραύειν. μὴ — ἀπολεῖ πόλιν, ἄπο δὲ πατέρα Herc. f. 1056; v. *Matth.* gr. p. 1398. Sic etiam Or. 197. Hipp. 878. Hec. 910. Hipp. 257. V. s. ἀπολλύναι, ἀποκείρειν, ἀπωθεῖν. *Praepos.* οὐκ ἀφ' ἡμῶν, οὐκ ἀπ' οἴκων πάλιν ἄνα πόδα σὸν εἱλίξεις; Or. 170. ἀπ' ἐχθρῶν ἥκετε πύργων Andr. 517. ἥκει — Τροίας ἄπο Or. 53; cf. Cycl. 277. Hel. 769. 869. στείχοντα Φωκέων ἄπο Or. 726. Tr. 230. Ἐρεχθειδῶν ἄπο δεῦρ' ἐκκομισθείς Phoen. 859. ἢ ἀπ' ἀμφοτέρων ἢ Κρησίας ἐκ γᾶς — ἔπτατο Hipp. 757. ἀπὸ Σπάρτης μολών Andr. 41. 916. Alc. 750. Herc. f. 32. φροῦδος — δόμων ἄπο Andr. 73. Πηλέως ἀπὸ δόμων — ἀφικόμην ib. 149. φθερεῖ τῆσδ' — ἀπὸ στέγης ib. 709. φεύγων ἀπ' οἴκων ib. 976; cf. Alcmaeon. fr. V (XV). Hel. 484. ἀπὸ χθονὸς φεύγοντας Rhes. 113. φυγάδα πατρίδος ἄπο γενόμενον Phoen. 1725. βᾶθι — δαπέδων ἄπο Περσεφονείας Suppl. 271. ἀπ' Ἰνάχου στείλας (Ἀργείους) Adrastus ib. 645; cf. Tr. 1264. ὁρμάσω τᾶσδ' ἀπὸ πέτρας Suppl. 1016. ἰέναι πέτρας ἄπο Herc. f. 320. πετραίων ἀπ' ἄντρων ἐλθοῦσαν — μόσχον Iph. A. 1082. ὅταν ναυστολῶσ' ἀπ' Ἰλίου Tr. 77. Cf. ib. 164. Cycl. 107. χωρεῖτ' — ἄντρων ἄπο Cycl. 191. ἤλθομεν νεὼς ἄπο ib. 255. Ἀσίας ἀπὸ γᾶς Τμῶλον ἀμείψασα Bacch. 64. δεμνίων ἄπο πηδᾷ — πῶλος ὣς ἀπὸ ζυγοῦ Or. 44 sq. Cf. ib. 278. τινάσσει κρᾶτα — βαλβίδων (s. v.) ἄπο Herc. f. 867. ἀπ' οἴκων ἀνδρὸς ἐξωρμημένον El. 1070. τοὺς μὲν ἀπ' οἴκων ἀναπίπτοντας (exsules) fr. inc. tr. CLXXXVI, 5. ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἴκον

εἶμι Rhes. 449. παρὼν κήρυξ ἀπ' Ἄργους Heracl. 648. ἧς (πόλεως) πάρειμ' ἄπο Suppl. 410. πρευμενοῦς ἀπ' Ἰλίου νόστου τυχόντας Hec. 540. Δακεδ. γῆς δεῦρο νοστήσασ' ἄπο Hel. 481. προσδοκῶν σὴν παῖδ' ἀπ' Ἄργους, εἰ στράτευμ' ἀφίξεται Iph. A. 328. ἡμᾶς ἀπ' οἴκων ἄγετε Or. 629. 65. Med. 1330. Andr. 984. Hel. 1127. τί — πέμπετε τῶνδ' ἀπ' οἴκων (Hippolytum); Hipp. 1150. Andr. 966. Iph. T. 877. μεθίημ' Ἑρμιόνην ἀπὸ σφαγῆς Or. 1671. πορεύει αὐτὸν ἐκκλήτων. ἄπο ib. 947. Hipp. 755. ἐμὲ δὲ πατρίδος ἄπο — ἔβαλε ἀπό τε πόλεος ἀπό τε σέθεν Hel. 700 sq. σπονδῶν ἄπο ὠθεῖ με Bacch. 45. Στρόφιος ἤλασέν μ' ἀπ' οἴκων Or. 763. θηλυγ. ὄχλος ἀφ' ἱστῶν — οἰστρηθείς Bacch. 118. κινοῦντα Βάκχας — ὁρῶν ἄπο ib. 790. μονωθεῖσ' ἀπὸ πατρὸς καὶ μητέρος Iph. A. 669, *a patre et matre seiuncta, ita ut sola sis*. Similiter (Διόνυσον) κρυπτὸν ἀφ' Ἥρας Bacch. 98, ubi Latini quoque *a Iunone absconditum*, *vor der Hera*: quem locum pessime cum *Doederlino* iudicavit *Wunder*. ad S. O. C. 1518. μητρὸς ἁρπασθεῖσ' ἄπο Hec. 513, *avulsa*. ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν ib. 91. μόσχον — χειρὸς ἀναρπαστὰν σᾶς ἄπο ib. 207. ἀπ' ἐμᾶς οὖν, ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς πέμψατε, *avertite*, ib. 98. νεοχμὸν ἀπ' ἐμέθεν ἐλάβετε τέκος Tr. 260. μόναν δή μ' Ἀχαιοὶ κομίζουσι σέθεν ἀπ' ὀμμάτων ib. 1093. οἴκων ζεύξασ' ἄπο Hipp. 549 ex *Matth.* gr. p. 1399. Huc pertinet etiam τὸν μὲν ἀφ' ὑψηλῶν βραχὺν ᾤκισεν Heracl. 613, quod est praegnanter dictum: *a splendida condicione* avocatum s. deiectum *tenuem reddidit*. Usitatius in his ἐκ (s. v.). Sic etiam φίλων μὲν ἂν γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν Andr. 975, *ab amicis uxorem ducam*, *aus befreundetem Hause*. εὐγενὴς ἀπ' εὐγενοῦς γήμας Or. 1676, *aus edlem Hause*. V. *Matth.* gr. p. 1331.

b. De rebus, *abs* quibus aliquid *disiungitur* vel *removetur*. ἔρρε πλοκάμων ἐμῶν ἄπο (φάρος) Andr. 832. ἴτε (στέφη) ἀπ' ἐμοῦ χρωτὸς σπαραγμοῖς Tr. 453. τίν' ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας σπαραγμοῖσιν ἀπαρχὰς βάλω; Phoen. 1522. ῥίπτε — ἀπὸ χροὸς — στεφέων ἱεροὺς στολμούς Tr. 258. μίτραν κόμης ἄπο ἔρριψεν Bacch. 1113; cf. El. 820. κράδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς Phoen. 1497. σάρκας ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων Med. 1217. ὁρᾷ — ὀμμάτων ἄπο κόρας στρέφουσαν ib. 1174, quod *Pflugkius* c. *Heath.* per tmesin dictum putans, pro ὀμμάτων κόρας ἀποστρέφουσαν, non reputavit rarissimam in trimetris tmesin esse, vix ut unum apud Euripidem exemplum reperiatur. Sensus: *vidit ex oculis pupillas torquentem* i. e. oculos ita distorquentem, ut pupillae disparerent. Hinc formulae: δύσκλειαν ἀπὸ συγγόνου βάλετε — λεχέων Hel. 1522, *repellite*. ἀπ' οὖν τέκνων σῶν πημονὴν εἴργοι θεός Alc. 517. μολπᾶν ἄπο καὶ — θυσιᾶν καταπαύσας Hec. 917,

desinens a —. εἰς μεταβολὰς ἦλθον ἀπὸ δεινῶν λόγων Iph. A. 500. Hinc etiam longiorem *remotionem* significat cum verbis quietem indicantibus coniunctum (*von — entfernt*). Qua vi egregie respondet Latino *ab* in formula *ab re.* V. *Thiersch.* gr. §. 261, 4. τηλουρὰ ναίουσ' ἀφ' ἡμῶν πεδία Andr. 891. τηλύγετον χθονὸς ἀπὸ πατρίδος Iph. T. 829. ἐξίσταται πάντ' ἀπ' ἀλλήλων δίχα Herc. f. 104. μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθε Iph. T. 481. ὅσιος ἀπ' εὐνᾶς ὤν Ion. 150. ἀπὸ λέχεος Or. 185. Huc pertinet etiam οἶδα πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀ μ μ ά τ ω ν ἄ π ο, τοὺς δ' ἐν θυραίοις etc. Med. 216, quem locum nemo interpretum plane intellexit. Recte tamen vidit *Matthias* ὀμμάτων ἄπο esse fere ut Tr. 1093 *a conspectu hominum remotos* i. e. in occulto. De ceteris v. s. θυραῖος. Hinc *defectionem* quoque vel *absentiam* denotat, in quo mirifice conspirat cum Latino *absque.* χρόνιος εἰμ' ἀπ' ἀνθρώπων βορᾶς Cycl. 249, *absque carnibus humanis sum, carn. hum. careo.* Itaque factum est ut ἀπό in compositis saepe idem valeret quod alpha privativum. V. *Matth.* gr. p. 1328 et infr. p. 347. c. De re vel loco, *unde* quid *seiungitur*, *detrahitur*, *depromitur*, *demitur*, *petitur* (*von — weg — her*, *von*, *a*, *de*). τρίποδος ἄπο φάτιν — δεξάμενος Or. 329. ἀνάδημα δέξαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο Hipp. 83. μάρπτει ἡνίας ἀπ' ἄντυγος Hipp. 1188. ἀπ' Εὐρώτα — Πάρις — ἂν (Helenam) ἔλαβεν Iph. A. 179. σκῦλ' ἀπὸ Τροίας ἑλών ib. 1629. (τεῦχος) ἐμῆς ἀπὸ κρατὸς ἑλοῦσα El. 140. ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς — ἀφυσσαμέναν Med. 835. πῶς ἂν δροσερᾶς ἄπο κρηνῖδος — πῶμ' ἀρυσαίμαν; Hipp. 208. λουτροῖσι ποταμίων ῥείθρων ἄπο El. 794. νιν (βρέτας) ἠράμην βάθρων ἄπο Iph. T. 1201. φέρε νιν (μάτηρ) ἀπὸ δειράδος ἐναλίας ib. 1240. πετάλων ἄπο — καρπὸν ἀμέρξων Herc. f. 396. τίν' οὐκ ἀφ' Ἑλλανίας ἄγορον ἁλίσας Herc. f. 411. φόνια δ' ὤπασας λέχε' ἀπὸ γᾶς Ἑλλανίδος El. 1193. δεῖ δ' ἐξ ἐκείνου δή τι — σημεῖον ἢ λόγον τιν' ἢ πέπλων ἄπο λαβεῖν Hipp. 514; v. schol. γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο Phoen. 1165, *pinnas a propugnaculo revulsas.* σκῦλα ἀπὸ νεκρῶν ἐρείπια Aug. fr. II (IX). οἷσιν (σκύλοις) στέψει ναοὺς ἀπὸ Τροίας Tr. 576. κρατήρων πληρώματα — Γοργοῦς — ἀπὸ σταλαγμῶν Ion. 1055. ἀπὸ θηλειῶν ὅσας (ἔχων ἐραστάς) Suppl. 899; v. *Matth.* θέρμ' ἀπ' ἀνθράκων κρέα Cycl. 373, quae ib. 243 dicit ἀπ' ἄνθρακος θερμὴν δαῖτα. De v. 357 v. s. ἀνθρακιά. ὡς εὖ πυνθάνει τἀφ' Ἑλλάδος Iph. T. 540 [pro τὰ ἐν Ἑλλάδι γενόμενα, quia πυνθάνεσθαι ἀπό τινος dicitur; vid. gr. §. 596, a. *Herm.* ad Soph. El. 135. *Aug. M.*]: nos: *von Hellas her Erkundigung einziehn.* Hinc

2. de quovis *principio* vel *exordio* usurpatur, *unde* quid *profici-*

scitur (*Anfangs — Ausgangspunkt: von — aus, aus, von, a*). a. De tempore. ἀπὸ τοῦδε, *dehinc* s. *deinde*, Heracl. 847. b. De loco. τῶνδ' ἀνακτόρων ἄπο ἠχοῦς ἰούσης Suppl. 88. στέρνων δ' ἄπο φύσημ' ἀνείς Phoen. 1446, ut πνοὰς θερμὰς πνέω πνευμόνων ἄπο Herc. f. 1095 [nisi utroque in loco scribendum ὕπο. *Const. M.*]. πῦρ πνέουσι μυκτήρων ἄπο (Diomedis equi) Alc. 496. Imprimis de superiore loco (*von — herab*), ut in formula ἀφ' ἵππων μάχεσθαι (*Matth.* gr. p. 1328). Ἐτεοκλέης ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς πύργου Phoen. 1229, cui simillimum ἂν δ' ἐβόασεν λεὼς Τρωάδος ἀπὸ πέτρας σταθείς Tr. 523; v. *Matth.* ad hos ll. et gr. p. 1403. ἀπὸ τειχέων σκοποί, *qui de muris speculantur*, Tr. 956. περγάμων — ἀπ' ὀρθίων — εἰσορῶμεν στρατόν Phoen. 1105. μάτηρ νιν — ἀπὸ πέτρας — ὄψεται Bacch. 980. ῥιφθέντα πύργων — ἀπ' ὀρθίων Andr. 10; cf. Tr. 720. Cycl. 166. Hel. 1610. ὀμμάτων ἄπο φόνου σταλαγμοὶ — κατέσταζον Hec. 240. ἵδρωτα σώματος στάζων ἄπο Bacch. 620. οὐρανοῦ πεσεῖν ἄπο Iph. T. 88. Bacch. 290. τὴν βασίλειαν δεξώμεθ' ὄχων ἄπο Iph. A. 600. ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο Phoen. 1200. δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων βαλεῖν Herc. f. 1356; cf. Iph. A. 477. 650. Cycl. 405. (βρόχον) τεράμνων ἀπὸ νυμφιδίων κρεμαστόν Hipp. 768. σάρκες ἀπ' ὀστέων — ἀπέῤῥεον Med. 1200. ὀμμάτων δ' ἄπο — κρηστῆρες ῥεύσονται Thes. fr. I, 2. c. De re vel homine (*von Seiten, a*). ἀκέραιος ἔκ τε μητρὸς ἀρσένων τ' ἄπο Phoen. 950; v. s. ἀκέραιος. Crebra hic et paene solemnis particulae cum neutro articuli consociatio. ἐρεῖν σοι τἀπὸ καρδίας Iph. A. 1214, *quae e pectore proficiscuntur*, ut fr. inc. tr. XXI, 3. τά τ' ἐκ ποδῶν σιγηλὰ καὶ γλώσσης ἄπο σώζοντες Bacch. 1047, *sonum*, qui *a pedibus et a lingua* proficisci posset, *tacitum servantes* i. e. pedum et linguae silentium servantes. τἀπ' ἐμοῦ σοφά Iph. A. 1214. κλύων νῦν τἀπ' ἐμοῦ σοφὸς γενοῦ Herc. f. 189. ἀσθενῆ τἀπ' ἐμοῦ δεδορκότες Heracl. 23, *quae a me praestari possunt;* v. *Matth.* ad l. et *Wunder.* ad S. O. C. 1610, qui tamen haec parum explicate vertit *quod attinet ad.* Sic etiam ἕτοιμ' ἃ βούλει τἀπ' ἐμοῦ Tr. 74. Paulo aliter βέβαια τἀπὸ σοῦ, *consilia tua*, El. 280. τἀπ' ἐμοῦ, *mandata mea*, ib. 666. πάντα τἀπ' ἐμοῦ Ion. 804, *quae a me dici possunt.* τἀπ' ἐμοῦ τε κἀπὸ σοῦ ἐς ἓν ξυνελθόντα Tr. 1154, *operae s. vires nostrae coniunctae.* Huc pertinet etiam τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων (τις) Or. 435, *qui ab Aegisthi parte stant, einer der Freunde von Aegisthus.* V. *Hand.* Tursell. I, p. 36, 3. [Saepe hac vi etiam cum passivo construitur ἀπό. Falsissime Bacchi locum v. 98 huc retulerunt *Wunder.* et *Doederl.* ad S. O. C. 1518 (v. supra 1, a). Est vero huius generis κἀλλ' ἀπ' ἀμφοῖν τοῖν νεανίαιν — πρὸς ἧπαρ ἠκοντίζετο

Iph. T. 1369, *von Seiten beider Jünglinge.* Cave autem in talibus ἀπό vel, ut veteres grammatici, pro ὑπό esse, vel, ut *Bernhardy* Synt. p. 223 sq., per negligentiam quamdam usurpari, vel, ut *Poppo* ad Xen. An. 6, 5, 18, ita dici opineris, ut *passivum* in vim *intransitivi* verbi transeat. Aniles hae sunt doctrinae. Imo ipsa vi ac natura ἀπό et ὑπό cum passivis constructa differunt. Ἀπό enim nonnisi gravius exprimit, quod ipse iam genitivus indicat (*von*), ὑπό autem ad genitivi notionem (*von*) novam notionem addit (*unter*). Itaque ἀπό simpliciter et infinite significat locum vel rem, *unde* quid *proficiscitur* (*von Seiten*), ὑπό vero definite et accurate describit locum vel rem, *unde* quid ita *proficiscitur*, ut ei *subiectum* sit aliquo modo vel *obnoxium* (*von*). Hinc sponte sequitur ἀπό saepe de eo dici, *per* quem vel *quo* fit aliquid (*mittelbar*), ὑπό autem semper de eo, qui *ipse* alicuius rei *auctor* est (*unmittelbar*): aliter imperii vis, cui subiectus es (ὑπό), debilitatur. Ita διδάσκεσθαι ὑπό τινος dicitur qui praeceptori commissus est et eum audit eique paret (*ab aliquo doceri*), at ἀπό τινος διδ. qui aliquem vel legens vel observans edocetur vel cui quis doctrinae assequendae occasionem dedit (*aliquo doceri*). Huc pertinet ἡμᾶς καὶ ἀπὸ τοῦ χωρίου δεῖ διδάσκεσθαι Xen. An. 6, 5, 18, *von Seiten der Lokalität*, *durch die Lok.*, huc ἀδῄιον πόλιν Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν S. O. C. 1534, *unangefeindet von Seiten der Thebäer;* huc denique omnia, quae collegit *Poppo* ad Thuc. comment. I. p. 158. *Hermannus* quae ea de re monuit ad S. El. 65 ex parte tantum vera sunt. *Bremii* nota ad Aesch. adv. Ctes. p. 337 confusa. *Const. M.*] Hinc

3. *initium*, *ortum*, *originem* denotat (*von — her*, *von*, *a*). ἀπ' ἀρχῆς, *ab initio*, Alc. 109. Andr. 642. Aeol. fr. XII (II). ὦ Διὸς καὶ Περσέως τ' ἀφ' αἵματος Alc. 512, ut δουλίου ἀφ' αἵματος ib. 641; cf. Or. 198. Herc. f. 844. γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς Ἡλίου τ' ἄπο Med. 406. οὐδ' ἐλευθέρων ἄπο Hel. 282. ἀπ' εὐγενοῦς τινὸς ῥίζης πέφυκας Iph. T. 609; cf. Phoen. 827. Med. 1255. Andr. 664. 1247. Alc. 680. Cycl. 230. Hel. 398. Ion. 262. 1058. 1580. Herc. f. 826. El. 35. Alcmaeon. fr. VII (VIII), 2. Antiop. fr. XVII (XVIII), 2. Dan. fr. XII, 3. Meleagr. fr. VIII (X), 3. Temen. fr. XIII. fr. dub. XLIII. κηρυσσομένοισι δ' ἀπ' ἐσθλῶν δωμάτων τιμὰ καὶ κλέος Andr. 772. τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων τὸν ἀπὸ Ταντάλου οἶκον Or. 347. ἕτερα ἀφ' ἑτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ Hec. 688. Hinc

4. *fontem* vel *causam* significat, *unde* aliquid *exortum est* (*von — her*, *von wegen*, *von*, *durch*, *a*, *per*, *propter*). φιλοῦσι γάρ μ' Ἕλληνες Ἕκτορος ἄπο Andr. 203. ὁ μέγας ὄλβος — πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων Or. 809. οἷον Ἑλ-

λὰς ἀμπέλων ἄπο — κομίζει πῶμα Cycl. 413; cf. *Seidl.* de vers. dochm. p. 308. Sic etiam ἀφ' ἡσύχου ποδὸς δύσκλειαν ἐκτήσαντο Med. 217 [nam *ab otiosa vita* profecta est δύσκλεια. *Aug. M.*]. ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν Med. 202, *a se* i. e. *per se*, ubi nos quoque *von selbst*. καλλίστων ὀμμάτων ἄπο (*durch*) — πέδι' ἀπώλεσας (Helena) Φρυγῶν Tr. 767. V. *Matth.* gr. p. 892 et cf. Soph. Ant. 695. Thuc. 1, 24. Hinc denique

5. *subsidium* vel *instrumentum* indicat, *unde* quid *efficitur* (*durch, vermittelst, mit*). ἔγχος — ἀπ' ὠλένης βαλεῖν Phoen. 1384; cf. Hom. Il. λ', 664. ω', 605. μάντεις προσημαίνουσιν οἰωνῶν ἄπο Suppl. 213. ἀπὸ γνώμης σοφῆς νόμους τιθέναι Ion. 1313. ὀμμάτων ἄπο προσεῖπε Phoen. 1449; cf. Aesch. Ag. 232. Soph. O. C. 319.

[Anastrophen sibi poscere ἀπό, ubicumque vel nomini suo postpositum sit vel per tmesin quam vocant a verbo separatum, ex iis, quae s. ἀνά extr. dicta sunt, apparet. Saepius autem ἀπό quam alias praepositiones post genitivum collocari non demirabere, si reputaris ἀπό non novam genitivo notionem addere, verum notionem genitivo iam insitam augere tantum et confirmare. Id vero mirum, plerosque doctos in anastrophe adhibenda nimis alioqui parcos eam vel iussisse vel etiam adhibuisse, ubi plane inutilis est et aliena. Quod enim post *Stephanum* Thes. T. I. p. 492 *Schaeferus* Melet. crit. p. 51 et ad Long. p. 329, *Bastius* ad Greg. Cor. p. 210 sq., *Hermannus* ad Vig. p. 748 sq. (cf. ad S. El. 1116) praeiverant, ἀπό quum *remotionem* declararet retracto accentu ἄπο scribendum esse, id creduli deinde imitati sunt quum alii permulti, tum *Bernhardy* Synt. p. 221, 12, *Rost.* gr. §. 11. not. 3, *Stallb.* ad Plat. Phaedr. p. 193. Rep. V. p. 380, *Iacobs.* ad Ael. p. 267, 25. Id vero vide quam caeco studio fecerint. Primum enim ἀπό vi ista nihil plane differt a propria ac principali, nisi quod haec *motus* plerumque notionem adiunctam habet, illa saepe *quietis*, quae motum secuta est: ἀπὸ πατρίδος ἐπέμφθην, *a patria remotus sum*, ἀπὸ πατρίδος εἰμί, *a patria remotus sum*. Porro res nota est praepositiones bisyllabas accentum propterea in ultima habere, „quia in pronuntiando ad nomen proripitur vox“ (*Herm.* Opusc. V. p. 32), vel quia tam arcte cum nomine cohaeret praepositio, ut unam quasi ambo notionem efficiant. Atqui ἀπό tum, quum *remotionem* indicat, vel maxime cum nomine adiuncto cohaerere et unam cum eo notionem efficere clarissimo argumento est larga ista vocabulorum copia, in quibus hoc ipsum ἀπό cum nomine suo in unam vocem coaluit. Ita quod divisim erat ἀπὸ θυμοῦ, coniunctim est ἀποθύμιος; ita ἀπὸ γαίης in ἀπόγαιος, ἀπὸ δήμου in ἀπόδημος, ἀπ' οἴκου in ἄποικος, ἀπὸ θεοῦ in ἀπόθεος con-

crevit, eiusdemque generis sunt ἀπόκληρος ἀπόκοιτος ἀπόμισθος ἀποκηδής, alia. Itaque anastrophen in his rectissime omiserunt *Heind.* ad Plat. Theaet. p. 412, *Thiersch.* gr. §. 261, 4, et omittendam esse rectissime admonuerunt *Matth.* gr. p. 1328. not. 5, *Goettling.* de acc. p. 380, 3, *Ellendt.* lex. Soph. I. p. 197, 4. *Const. M.*]

ἀποβαίνειν, *descendere.* *ἀποβᾶσα τῶνδ' ὄχων* Tr. 622. *Decedere.* *Τροίας πεδίων ἀπέβησαν* Hec. 142. *ἀποβὰς εἰς Μυσίαν* Teleph. fr. XX (II), 1. *ἄπο δὲ φθίμενοι βεβᾶσιν* Andr. 1022, ubi Latini quoque *decesserunt;* nos: *sind dahingegangen.* Tralate *αἱ μὲν (ἐλπίδες) τελεῶσιν —, αἱ δ' ἀπέβησαν* Bacch. 908, *spes abierunt* i. e. *inanes et vanae fuerunt.* *Evadere*, *evenire*, *einen Ausgang nehmen.* *τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα* Med. 1419. Alc. 1166. Andr. 1289. Bacch. 1390. Hel. 1708.

ἀποβάλλειν, *abiicere.* *ἀποβαλοῦσαι θαλερὸν ὀμμάτων ὕπνον* Bacch. 691, *somno excusso.* *τὰς ἐλπίδας ἀπέβαλον πρόσω* Ion. 1453. *ἄνδρα τὸν πάρος καινοῖσι λέκτροις ἀποβαλοῦσ' ἄλλον φιλεῖ* Tr. 663. *σὰν ψυχὰν ἀπέβαλον* Ion. 1499, quae verba sunt Creusae, quae Ionem infantem exposuerat: *verschleudern.* *Abiicere* inscium vel invitum, *amittere.* Herc. f. 878. *μέλεος Ἑλλὰς, ἃ τὸν εὐεργέταν* (Herculem) *ἀποβαλεῖς, ὀλεῖς μανίαισιν Λύσσας χορευθέντ' ἀναύλοις.* Bacch. 1184 pro vulg. *ὁ μόσχος — ὑπὸ κόρυθα — βάλλει* ex *Herm.* coniectura nunc edunt *ὁ μόσχος — ἄπο κόρυθα — βάλλει*, hoc ut sit *amisit.* V. s. *ὑπό.*

ἀποβλέπειν, proprie *oculos ab alio aversos* (*ἀπό*) *in aliud convertere* (*βλέπειν*), hinc omnino *oculos coniicere* s. *intueri* in aliquid. *εἰς ἁλιῤῥόθους ἀκτὰς ἀποβλέψαντες — εἴδομεν κῦμα*, *oculis conversis*, Hipp. 1206. *ὁρᾷς ἄγαλμα Θέτιδος εἰς σ' ἀποβλέπον;* Andr. 245, vetans, ne me occidas. *εἴς γε τοιόνδ' ἄνδρ' ἀποβλέψας μόνον τροπαῖον αὐτοῦ στήσομαι* ib. 763, *talem virum prosternam solo oculorum obtutu.* *Respicere.* *γαπόνος ἀνὴρ πένης — οὐκ ἂν δύναιτο πρὸς τὰ κοίν' ἀποβλέπειν* Suppl. 422, *rempublicam respicere* s. *saluti communi prospicere;* v. s. *ἔργον.* Paulo aliter (*σοφὸν*) *πένητα εἰς τοὺς πλουσίους ἀποβλέπειν* Suppl. 177, quod explicatur verbis: *ζηλοῦντ', ἵν' αὐτὸν χρημάτων ἔρως ἔχῃ.* Utrumque versum *Bothius* a librario quodam appositum suspicatur ad sententiam illam explendam: *σοφὸν πενίαν εἰσορᾶν τὸν ὄλβιον τά τ' οἰκτρὰ τοὺς μὴ δυστυχεῖς δεδορκέναι.* V. s. *ὑμνοποιός.* Hinc de eo, qui auxilium exspectat alicunde vel spem in aliquo repositam habet (*auf Einen schauen — hoffen*); v. s. *βλέπειν.* *τὸ Ἄργος πρὸς σὲ* (Orestem) *νῦν ἀποβλέπει;* Iph. T. 928. *εἰς ἔμ' Ἑλλὰς — πᾶσα νῦν ἀποβλέπει κἀν ἐμοὶ πορθμὸς ναῶν* Iph. A. 1378. Similiter

ὅστις — εἰς μίαν ἀποβλέπων τύχην πρὸς θεῶν κακοῦται — Hel. 274, *spem repositam habens in una fortuna.*

ἀπόβλεπτος, conspicuus. παρθένοις ἀπόβλεπτος μέτα, ἴση θεοῖσι, Hec. 355. V. *Pflugk.* ad l.

ἀποβώμιος, sacrorum expers. θυμάτων ἀποβώμιος — Κύκλωψ Cycl. 364. V. s. ἀπό extr. et s. ἀνέορτος.

ἀποδεικνύναι, demonstrare. πολλὰ γὰρ εἰπὼν οὐδέν γε τρανῶς ἀπέδειξας Rhes. 40. οὓς (θεοὺς) ἀποδείξω λέκτρων προδότας Ion. 879. In talibus ἀπό *absolutionem* (*Abthun*) significat, ut *de* in *demonstrare, er* in *erweisen.* V. s. ἀπό p. 342. *Declarare, expromere, prae se ferre.* εὐγένειαν ἀποδείξω πόλει παίσας πρὸς ἧπαρ φασγάνῳ Or. 1062, ut in *medio,* ἔστι καὶ πταίσαντ' ἀρετὰν ἀποδείξασθαι Aeg. fr. V (IV), 2, propr. *von sich — an sich aufweisen.* διακρινόμενον ἄλλο πρὸς ἄλλου μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξε Chrys. fr. VI (VII), 14. In his ἀπό respondet particulis *de* in *declarare* et *ex* in *expromere, exhibere.*

ἀπόδειξις, demonstratio. δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας Hipp. 196, *quod non demonstratae s. patefactae sunt res subterraneae.*

ἀποδέχεσθαι, propr. *capere* (δέχ.) aliquid *ab* alio (ἀπό); hinc *excipere, accipere, admittere.* ἢν δὴ νῷν μὴ 'ποδέξηται (*gelten lässt*) λόγους; Hel. 838. Similiter nos: *Gründe — Entschuldigungen annehmen.* Hinc frequens de re *approbandi,* de homine *assentiendi* significatio. Male vero cum Helenae loco *Pflugkius* composuit μὴ τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων ἄγαν ἀποδέχου Or. 313, i. e. *ne rem illam, quae te exterret, nimis cures* s. *admittas,* ne re illa — nimis commovearis, ubi nos quoque *sich etwas — annehmen.*

ἀποδιδόναι, reddere (*zurückgeben*). Qua vi probe discernendum est a simplici διδόναι (*dare*): *das* enim fere quod tuum est, *reddis* autem quod est alius. Celeberrimus de hoc discrimine locus Demosthenis est in or. de Halonn. p. 78, 5. V. *Voemel.* Prolegg. in orat. de Halonn. p. 30 sqq. et *Iacobs.* in vernacula Demosthenis versione p. 314 sq. (ed. 2). Quin locum illum oratoris Euripidi quoque obversatum esse credas: idem certe verborum lusus est Or. 641 sq. ἐμοὶ σὺ τῶν σῶν μηδὲν δίδου, ἃ δ' ἔλαβες ἀπόδος πατρὸς ἐμοῦ λαβὼν πάρα, quo spectat v. 736. ὥσπερ οὐκ ἐλθὼν ἐμοίγε ταὐτὸν ἀπέδωκεν μολών. Cf. Plat. rep. p. 612, C, ibique *Stallb.* Itaque omnino de rebus dicitur, quae alii debentur, seu sumseris illas seu acceperis seu alia ratione nactus sis. τί μοι ξίφος ἐκ χειρὸς ἠγρεύσω; ἀπόδος, ὦ φίλη, ἀπόδος Andr. 843. οἷσι (ὅπλοις) χρησόμεσθα κἀποδώσομεν ζῶντες Heracl. 696. οι

ποτ' ἠμέλησε παιδὸς ἀποδίδωσί μοι Ion. 1610. ἀπόδος τὸ σῶμα πατρί· μὴ ξύνθνησκ' ἐμοί Or. 1075: nam pater ei vitam *dederat*. ἀπόδος δάμαρτος νέκυν Or. 1585. ἀπόδος, ἀπαιτῶ τὴν ἐμὴν δάμαρτά σε Hel. 969. Sic etiam ib. 919. 922. 962. 971. 978. 980. 1017 sq. Hinc etiam de iis, quae, si non ipsa, at ita tamen *redduntur*, ut aliud vicissim detur: *reddere*, *referre*, *remunerari*, *gratias* al. rei *referre* (*zurückgeben*, *vergelten*, *danken*). ἀποδίδωμί σοι ἃ κεῖνος (Phoebus) — μ' ἐβουλήθη λαβεῖν σῶσαί τε Ion. 1358; v. s. βούλεσθαι. πόνων τιθηνοὺς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς Iph. A. 1230, ut τροφεῖα δεσπόταις ἀποδούς Ion. 853. Cf. Hom. Il. δ', 478. ρ', 302. Etiam id, quod *vicissim datur*, per *accus.* apponitur (*mit etwas vergelten*). οἷς ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς οὐ καλάς Or. 467, *malam gratiam retuli*. Et malo sensu μείζους ἄτας δαίμων — οἴκοις ἀπέδωκεν Med. 130, *rependere solet*. In his postremis idem est quod ἀντιδιδόναι (s. v.). Denique de iis, quae ita *redduntur*, ut vicissim vel *pecunias persolvas* vel etiam *poenas*: *luere*, *poenas* al. rei *luere* (*bezahlen*, *büssen*). πόνους Ἀχαιῶν ἀπόδος — θανοῦσα Tr. 1040, *Ach. labores capite s. vita lue.* Cf. Il. ι', 387. His omnibus in locis *iusta* ac *debita* vel *restitutio* vel *remuneratio* memoratur; nec mirum: *das* enim, non *reddis*, quod dari nec fas nec ius est. Tamen haec *debiti* notio non magis necessaria est quam ipsa vis *reddendi*. Valde igitur circumscribendum quod modum excedens ad Hel. 871 adnotavit *Pflugkius*, peculiarem hanc esse dicens et constantem praepositionis ἀπό in ἀπαιτεῖν ἀποδέχεσθαι ἀποδιδόναι potestatem. In his quidem, quae sequuntur, *officii* vel *debiti* notionem urgere perridiculum. *Reddere* (*wiedergeben*). ἀπέδωκεν (Eteocles) ἡδονὰς Κάδμου πολίταις Phoen. 1407, sc. Polynicem vicissim vulnerans. *Tradere*, *dare* (*übergeben*, *abgeben*). (σε) ἀποδώσειν τινὶ πέτρους μοχλεύειν (ἔφασκον) Cycl. 238. τοῖς σοῖς φίλοισι γράμματ' ἀποδώσω τάδε Iph. T. 745; cf. 791. Similiter λόγον ἀπόδος Or. 150, *rationem da s. redde*; ubi etiam simplex διδόναι exstare poterat (cf. Plat. Prot. p. 336, C); nisi interpretari mavis *dicta redde* i. e. *responde*. *Dedere* (*hingeben*). ἀπέδοτο — τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοι Or. 651, ultro *suum corpus dedidit* s. *exposuit*; hinc *medium*. *Edere*, *emittere* (*heraus — von sich geben*). πῶς ἂν — ἀποδοίην δάκρυ Herc. f. 489, *dem*, *effundam*. *Prodere*, *promere* (*vorbringen*, *heraussagen*). ἀποδώσω σοι (Aegistho) ἐκεῖν' ἅ σε ζῶντ' ἤθελον λέξαι κακά El. 912, *effabor*, *depromam*. Ne in Helenae quidem loco v. 877, quem *Pflugkius* imprimis ursit, de *officio* cogites necesse est. Ibi enim quod legitur, νόμον τὸν ἐμὸν θεοῖσιν ἀποδοῦσαι, simpliciter interpretandum: *diis ubi quod ego dare consuevi dederitis*, nos ubi *zukommen — zu Theil werden lassen*: nam ἀπό in talibus nonnisi rerum

ab alio ad alium *transitioni* indicandae inservit. Eodem sensu ἀποδιδόναι usurpatur Plat. Symp. p. 220, D et p. 194, D, ubi etiam *Stallbaumius* temere infert *debiti* notionem. Quod si ἀποδιδόναι etiam in his interdum, ut Iph. T. 745. Or. 150, *reddendi* vocabulo respondet, memento *re* — illud saepissime non *recessum* vel *vicissitudinem*, sed plane ut ἀπό (s. v. in.) omnino *amotionem*, indeque *processum*, *absolutionem*, *perfectionem* significare. Hinc utriusque verbi, *reddere* et ἀποδιδόναι, frequentissima potestas est *praebendi*, *exhibendi*, *efficiendi*, *perficiendi*. V. *Heind.* ad Plat. Theaet. p. 398 et imprimis *Dorvill.* ad Charit. p. 597. *Const. M.*

ἀποδικεῖν, *abiicere*. πάρες ἀπ' ὀμμάτων πέπλον, ἀπόδικε Herc. f. 1204, *reiice*. V. s. δικεῖν.

ἀποζευγνύναι, proprie *a iugo solvere*, sicut tralate de iugo connubii Suppl. 791. εἰ γάμων ἀπεζύγην, *si expers essem coniugii*. V. s. ἄζυξ. Hinc omnino *abiungere*, *disiungere*, *separare*. ἀπήνας ὁμοπτέρου τᾶς ἀποζυγείσας δόμων, i. e. ἀποίκου, Phoen. 332, ut Hipp. 549. τὰν μὲν Οἰχαλίᾳ πῶλον — οἴκων ζεύξασ' ἄπο, i. e. ἀποικίσασα (s. v.). νέα (soror) ἀπεζεύχθης νέου (a fratre) El. 284. ἀποζεύγνυμαι τέκνων γυναικός τε, *avellor*, Herc. f. 1375. σῶν ἀπεζύγης τέκνων Med. 1017. μητρὸς στερηθεὶς ὀρφανός τ' ἀποζυγείς Phoen. 995. Duas vero aoristi passivi formas ἐζεύχθην et ἐζύγην poetarum libidini et versuum necessitati non permiserim. Imo secundi quem vocant aoristi forma ἀπεζύγην *condicionem* ac *statum*, qui actione effectus est (*ich bin getrennt*), depingere videtur, primi vero aoristi forma ἀπεζεύχθην ipsam *actionem* (*ich bin getrennt worden*). V. s. ἄκλαυστος.

ἀποθλίβειν. μάστιγι εὖ τὸ νῶτον (Cyclopis) ἀποθλίψειν (ἔφασκε) Cycl. 236. Legitur cum *Ruhnkenio* Ep. cr. II. p. 208 ἀπολέψειν i. e. *deglubere* (*schinden*). At neque intelligitur, unde orta sit exquisita lectio ἀποθλίψειν, et bene ea congruit ludibrio iocantis Sileni: est enim νῶτον μάστιγι ἀποθλίβειν *tergum flagello* ita *perdepsere* s. *conterere*, ut succus ac sanguis excutiatur, qualis eorum, qui coria depsunt, ratio est. Simillime nostra plebs *kneten* (unde *Knute*), *walken*, *dreschen*, et imprimis *gärben*, quod a *gar* profectum proprie est *garmachen*. *Hesych.* θλίβεται· πατεῖται. τοῦτο δὲ ἐπὶ σταφυλῆς. Etiam Hom. Od. ρ', 221. πολλῇς φλιῇσι παραστὰς θλίψεται ὤμους, *humeros sibi conteret*. Praepositionis hic eadem vis atque in ἀπεργάζεσθαι (s. v.).

ἀποθνήσκειν, propr. *morientem* (θνήσκ.) *decedere* (ἀπό), hinc *demori*, *mori* (*verscheiden*, *absterben*). παισὶν ἀποθνήσκοντα χρημάτων μέτρον γράψαντα λείπειν Palam. fr. II, 6, *morte defunctum*. Sic optime *Scalig.* pro γράψαντας εἰπεῖν.

ἀποθραύειν, *frangere*. *ἄπο δ' ἔθρανσ' ἄκρον δόρυ* Phoen. 1408. V. s. *ἀπό* 1, a.

ἀποθρίζειν, *demetere*, *detondere*. *ἐκ κρατὸς — κόμας ἀπέθρισας* Hel. 1204. Absolute positum Or. 128. *εἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθρισεν τρίχας σώζουσα κάλλος* (Helena); v. *Matth.* ad l. Dura tamen loquendi ratio, ut non improbem quod a *Duporto* coniectum et *Heathio* probatum receperunt *Brunck.* et *Porson.* *εἴδετε γάρ.* De stirpe v. s. *θέρος*.

ἀποικεῖν, *procul habitare*. Tralate *αἰδὼς γ' ἀποικεῖ τῆσδε τῆς θεοῦ πρόσω* Herc. f. 557. *Abesse*, *disiunctum esse*. *μέλλουσα δαρὸν πατρὸς ἀποικήσειν χρόνον* Iph. A. 680.

ἀποικίζειν, *elocare*, *e domo mittere* s. *removere*. *προσθεὶς — πατὴρ φερνὰς ἀπῴκισε* (*filiam*) Hipp. 629, *locare solet*. *αἰχμάλωτόν τοί μ' ἀπῴκισας — δόμων* El. 1008.

ἀποιμώζειν, *deplorare*. Vehementiores luctus et ploratus notat quam simplex *οἰμώζειν* (v. s. *ἀπέχθεσθαι*) de iisque fere dicitur, qui etiam externa luctus signa dant. *ἢν μὴ — στρέψασα — δέρην αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώζῃ — καὶ γαῖαν οἴκους τε* Med. 31. *οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἀποιμώζων ἐμὴν δέσποιναν* Alc. 771. Acerbe dictum ib. 638. *παρεὶς ἄλλῳ θανεῖν — τόνδ' ἀποιμώξει νεκρόν*. V. *Matth.* ad l.

ἄποινα, — *ων*, *τά*, ab alpha, quod *ἰσότητα* exprimat, et *ποινή* vulgo deducitur. Quae ratio mihi numquam placuit. Nam primum alpha illud *adaequativum* perquam lubrica et incerta res est, quae vereor ne in etymologorum dumtaxat mente exstiterit. Deinde *ἄποινα* ubicumque legitur non *aliquid quod par est pretio redemtionis* — quod nihil est —, sed ipsum usque *redemtionis pretium* significat. Omnino tenendum *ἄποινα* numquam non idem fere esse quod simplex *ποινή*. Hinc ne eam quidem quamvis per se probabilem rationem approbo, qua ex alpha priv. et *ποινή* conflatum id proprie indicat, *quod datur ut quis sit ἀποίνητος*, sicut *λύτρον* dicitur *quod datur ut quis sit λυτός*. Cf. *ῥύσιον*, *ῥῦτρον*, *σῶστρον*. Sed alpha illud ut in *ἀβληχρός ἀσπερχής ἀστραπή* nil nisi augmentum nominale intensiva quadam potestate esse videtur, cui respondeat vernaculum *ent* in *Entgelt Entschädigung*, *er* in *Ersatz*, *be* in *bezahlen*. V. s. *ἀνά* in. Itaque proprie significat *pretium redemtionis* (*Lösegeld*). Demosth. in Aristocr. p. 630, 28. *τὰ γὰρ χρήματα ἄποινα ὠνόμαζον οἱ παλαιοί*. Quae vis tritissime usu Homerico. Hinc etiam de ipsa *redemtione* s. *liberatione* usurpatur (*Erlösung*). Huc pertinet Iph. T. 1459 sq. *ὅταν ἑορτάζῃ λεὼς τῆς σῆς σφαγῆς ἄποιν', ἐπισχέτω ξίφος δέρῃ πρὸς ἀνδρός*, *populus ubi tuam a caede liberationem celebrat*. Eodem *liberationis* sensu simplex *ποινή* dicitur Pindaro Pyth. 4, 112. Permira interpre-

tatio *Hermanni*, ut sit „pretium, quo redemtus sit ne mactaretur victima Dianae a Tauris." Deinde est, ut ποινή, *compensatio*, *satisfactio* (*Ersatz*, *Vergütung*, *Entschädigung*). ἔργα φόνια — ἄποιν' ἐμῶν πημάτων El. 1180. Denique, ut ποινή, omnino *merces* est, seu *praemium* intelligas seu *poenam* (*Entgelt*, *Lohn*). *Praemii* apud Pindarum frequentissima significatio est. *Poenam* ap. Eur. indicat Alc. 7. καί με θητεύειν πατὴρ τῶνδ' ἄποιν' ἠνάγκασεν. Bacch. 586. τῶνδ' ἄποιν' ὑβρισμάτων μέτεισι Διόνυσός σε. In his idem plerumque sonat quod ἀντί. *Const. M.*

ἀποινᾶν, *compensationem* s. *mercedem dare*. Hinc *med. facere ut sibi merces detur*, h. e. *mercedem sibi poscere* vel *mercedem sibi parare*, *mercedem auferre* s. *accipere*. εἰ γάρ ἐγὼ τόδ' ἦμαρ ἐσίδοιμ', ὅπως πολυφόνου χειρὸς ἀποινάσαιο λόγχᾳ Rhes. 466, *ubi hasta tua tot caedium mercedem auferas*. Sic etiam τίν' οὖν Ἀχαιῶν ζῶντ' ἀποινᾶσθαι θέλεις; ib. 177, *quem igitur Graecorum pro mercede vis accipere*. Non recte *Reisk. Heath. Beth. Matth.*: *quem Gr. vis se redimere*. Nec melius schol. Vatic. τίνα τῶν Ἀχ. λύτρα λαβὼν βούλει ἀπολῦσαι. Quod quum *merces* et ἄποινα *poenam* quoque significent, ἀποινᾶν etiam *poenas dare* esse potest et ἀποινᾶσθαι *poenas* s. *supplicium sumere* (de aliquo, τινός). Quare si in priore loco πολυφόνου χειρός ad Achillem et Aiacem referre mavis, nihil impedit quominus sic locum interpreteris: *dummodo diem videam*, *ubi hasta tua supplicium sumas de cruenta manu*. Longe tamen et propter singularem χειρός et propter ea quae praecedunt aptius est haec eo quo indicavi sensu de ipso Rheso dicta accipere. Obiter autem moneo ἀποινᾶν apud seriores verbum esse iudiciale et significare *pecunias* s. *mercedem exigere* ab aliquo (τινά), *mulcta* aliquem mulctare. Cf. Demosth. in Aristocr. p. 629, 22. p. 630, 27. Quem significatum cave tragoediae obtrudas. *Const. M.*

ἀποινόδικος, *ultor*. λυσσάδες ὠμοβρῶτες ἀποινόδικοι (*ultrices*) δίκαι Herc. f. 887. *Barnes*. αἱ δίκας ἀπαιτούμεναι καὶ ἄποινα καὶ ἀμοιβὴν τῶν κακιῶν.

ἀποίχεσθαι, *abire*. (Ἑλένη) ἑκοῦσ' ἀπῴχετο El. 1065. Vulg. ἀπώλετο. Correxit *Piers*. Veris. p. 247. ἀπῴχετ' εἰς τάξιν πάλιν Heracl. 818. κόθῳ τᾶς ἀποιχομένας ἀῤῥήτου κούρας Hel. 1322. Tralate οὐδ' ἀποίχεται (*perit*) χάρις Herc. f. 134.

ἀποκαλεῖν. οἵ (Myrmidones) με τὸν γάμων ἀπεκάλουν ἥσσονα Iph. A. 1354. Ἀπό, ut in ἀποιμώζειν, ἀπέχθεσθαι, notionem verbi *auget* (v. s. ἀπό in.), ubi nos *verschreien*. V. *Stallb*. ad Plat. Gorg. p. 221.

ἀποκάμνειν, *defatigari*. εὐφάμοις πόνοις μοχθεῖν οὐκ ἀποκάμνω Ion. 135. V. s. μόχθος. Infinitivum recte explicuit *Matth*. ad h. l. Ἀπό dictum ut in ἀπανδροῦσθαι (s. v.).

ἀποκαυλίζειν, *detruncare*. *κάρα — θερίζων κἀποκαυλίζων ξύλῳ* Suppl. 717. Est e *Canteri* coniectura pro *ἀποδαυλίζειν*, cui obsistere non debebat unus *Elmsleius* coniiciens *ἀπολωτίζων*.

ἀποκείρειν, *detondere*. Tralate *ἀποκείρεται* (*demetitur*, *deletur*) *τὸν ἄνθος, πόλις*, (Hercules) Herc. f. 875. *ἄπο δὲ στεφάναν κέκαρσαι πύργων* Hec. 910, *corona tibi detonsa est*.

ἀποκερδαίνειν, *fructum percipere* ex aliq. re. *ἀνθ' ἑνὸς κἀποκερδαίνων ποτοῦ* Cycl. 431.

ἀποκλαίειν, *ad satietatem flere* (*ausweinen*), ut *στένον ἀποκλαίειν* Soph. Phil. 695, *gemitus ad satietatem edere*, et *med. fletu satiari*, hinc vel *lacrimis indulgere* vel *flere desinere* (*sich ausweinen*). V. *Stallb.* ad Plat. Rep. X. p. 333. Deinde est *deflere*. *τῷ δυστυχοῦντι τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποκλαύσασθαι πάλιν* Oen. fr. VI (VII), 2, *suam calamitatem deflere*, nisi etiam hic est *lacrimis indulgere*. In his *ἀπό* dictum ut in *ἀποιμώζειν*.

ἀποκουφίζειν, *levare*, *liberare* aliquem al. re (*τινά τινος*), *entheben*. *οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσ', ἀλλὰ — κῆρυξ ἀχέων* Hec. 106. *ἀποκούφισον κακῶν* Or. 1341.

ἀποκρίνειν, propr. *discernere*, *secernere* (*ausscheiden*, *absondern*): v. Hom. Il. ε', 12. Deinde *decernere* (*entscheiden*) et in *med. certo s. definite dicere quid sentias*, *sententiam suam declarare* (*sich entscheiden — erklären*): qua vi post Homerum praecipue in sermonis vicissitudine frequentari coeptum est: *respondere* (*Bescheid geben*). In his *ἀπό* dictum ut in *ἀπανδροῦσθαι*. *κἀκεῖνό μοι τὸ πρῶτον ἀπόκριναι πάλιν* (num filiam meam necare velis) Iph. A. 1133. *ἀποκρίνω δὲ τί; — τὴν ἐμὴν μέλλουσαν εὐνὴν μὴ θανεῖν* ib. 1354. *κλύοις ἂν οὖν τι κἀποκρίναι' ἂν σαφῶς;* Bacch. 1270. *Const.* M.

ἀπόκρισις, *responsum*. fr. inc. tr. CXXXI. ap. Plut. π. δοσωπ. T. II. p. 532, F. *τὴν σιωπὴν ὁ μὲν Εὐριπίδης φησὶ τοῖς σοφοῖς ἀπόκρισιν εἶναι*: quae verba in metrum redegerunt. V. *Matth.* p. 393.

ἀποκρύπτειν, *abscondere*, *occultare*, *celare* (*verstecken*, *verbergen*, *verhehlen*). V. Bacch. 98 s. *ἀπό* 1, a. *οὐδὲν — ἀποκρύψας ἐρῶ* Phoen. 506. *ὃ μὲν ὄλβιος ἦν, τὸν δ' ἀπέκρυψεν θεός* Androm. fr. XXVI (XIX), quae recte explicat *Matthiae*: *alius splendorem e secunda fortuna ortam obscuravit*.

ἀπόκρυφος, *occultus*. Prolepsis est in *ἀπόκρυφον δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρύψω* Herc. f. 1069.

ἀποκτείνειν, *enecare*, *necare*, *occidere* (*ermorden*, *tödten*). *ἄνδρ' ἀποκτεῖναι ξένον* Hec. 1244. *εἰ τόνδ' ἀποκτείνειεν ὁμόλεκτρος γυνή* Or. 507; cf. 577. *ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς* Phoen. 19. *τἄμὰ δ' οὐκ ἀποκτενῶ 'γὼ τέκνα* Iph. A. 396. Cf. Or. 15. Med. 1411. *παῖδ' ἐμὴν ἀσίως σὺν ἀπο-*

κτείνας Hipp. 1287; cf. Med. 486: μήδ' ἀποκτείνειν βίᾳ Andr. 787; cf. Hec. 288. Or. 260. 768. 912. 1027. Iph. A. 1420. Ion. 1300. Phoen. 638. Hec. 871. *Interficere, perdere* (*umbringen*, *zu Grunde richten*). τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις; ἀποκτενεῖς γάρ, εἴ με γῆς ἔξω βαλεῖς Phoen. 1614. τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτενεῖ τὸ σόν Hipp. 1064. ἡμᾶς αὐτὸ τόδ' ἀποκτείνει, ὡς μή etc. ib. 419. Praepositionis vis eadem atque in ἀπανδροῦσθαι. Similiter nos *abschlachten*.

ἀποκωλύειν, *arcere*, *prohibere* (*abhalten*, *verhindern*). ἀποκωλύεις ψαῦσαι χεροῖν (τέκνα) Med. 1411.

ἀπολαγχάνειν, propr., ut ἀπολαμβάνειν, aliquid, quod *aliunde* est (ἀπό), *sortiri* s. *nancisci* (*abbekommen*), hinc *consequi*, *obtinere*. ὡς ἄλλα ταῦτά γ' ἀπολάχωσ' οἴκων πατρός Herc. f. 331. *Exsortem esse*, *nihil sortiri* s. *nancisci*, *leer ausgehen* (v. s. ἀπό in. et 1, b). κοινουμένη τὰς συμφοράς σοι πρόσθεν ἀπολαχοῦσα νῦν Ion. 609.

ἀπολάζυσθαι i. q. ἀπολαμβάνειν, *recipere*. ἡμᾶς — Ἑρμῆς ἔδωκε πατρὶ σῷ σώζειν πόσει, ὃς — ἀπολάζυσθαι θέλει Hel. 917. V. vers. sq.

ἀπολαμβάνειν, *accipere*, *nancisci* (v. s. ἀπολαγχάνειν). μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε Or. 451. Deinde est *demere*: unde aliae multae significationes, ut *exigendi* (ὅρκον), *deprehendendi*, *secludendi* s. *intercludendi* (*Stallb.* ad Plat. Phaed. p. 23), *intercipiendi* (*Stallb.* ad Plat. Gorg. p. 352. Menex. p. 52). Denique est *recipere*. ὅπως τὴν σὴν ἀπολάβῃς ξυνάορον (Helenam) Or. 653. ἀπολαβεῖν δάμαρτ' ἐμήν Hel. 961; cf. 918. Ambigua sunt ἡμεῖς (γέροντες) ἀπολαβεῖν (δυνάμεθα) ὧν ἔχουσιν οἱ νέοι fr. inc. XV, in quibus vitium latere recte suspicatus est *Matth.* p. 436; sed ὑμεῖς non scripserim.

ἀπολαύειν, *fructum capere* ex aliq. re, nos ubi similiter: *von etwas profitiren*. Dicitur et in bonam et in malam partem. V. *Stallb.* ad Plat. Crit. p. 144. ἀπέλαυσα κἀγὼ δή τι τῶν κείνης γάμων, *mali aliquid traxi ex eius nuptiis*, Iph. T. 526. V. *Matth.* gr. §. 327. not. *Schneid.* ad Plat. Civ. I. p. 244. μητέρα σήν, ἧς ἀπολαύων Αἴδην χθόνιον καταβήσει Andr. 544, i. e. „*cui hoc mali acceptum referes, quod ad inferos tibi eundum est.*" *Pflugk.* Isque plura id genus exempla apposuit. Sic etiam Phoen. 1211. Hinc *frui* aliq. re. τῶν καλῶν ἀπολαύειν Herc. f. 1224. τέρπνων ὕμνων ἀπολαύειν Iph. T. 464.

ἀπόλαυσις, *fructus*. εὔκλειαν (liberorum), πατρὸς ἀπόλαυσιν καλήν Herc. f. 1370. Ita *Canter.* pro ἀπόλλυσιν. Similiter *Reiskius* Hel. 77 pro valg. ἀπώλλυσ' ἂν εἰκοῦς emendavit: ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἄν (Helena) i. e. *hanc e formae similitudine fructum perciperes, ut morereris*. Vid. *Pflugk.* ad l.

ἀπολείπειν, 1. *derelinquere*, *deserere*, *destituere* (*verlassen*). καί σ'

ἀπολείψω (*deseram*) σοι λειπόμενος El. 1310. εἰ προδοὺς ἀπολίποιμί σε Or. 1088; cf. fr. inc. tr. CXXIII. ἀπολειφθεῖσα Or. 80. Tralate νέαν ἁμέραν ἀπολιπὼν θάνοι Ion. 720, quod Homero est λείπειν φάος ἠελίοιο. Cf. S. El. 1131. ἀπολιπὼν τοὖπ' ἐπὶ τὸ βέλτιον πεσεῖ Or. 1141. ἀπολειφθὲν (*omissum*) οὐδὲν θάτερον Phoen. 754, *alterutrum solum relictum s. destitutum nihil est.* In *passivo* genitivum saepe adiunctum habet, quia *discedendi s. distandi* notio subest. In quibus ἀπολείπεσθαι *privari* semper significare non satis diligenter iudicarunt *Elmsl.* ad Med. 35 et *Wunder.* ad Soph. El. 1150. Est enim proprie *relinqui s. destitui*, hinc aut *secludi, disiungi* (*decedere, digredi*), *avelli, privari*, et in praeteritis *destitutum esse, carere*, aut *reliquum esse, remanere*, *sequi non posse*, *relinqui* post al., *superari*, *inferiorem esse*. οἷον (ἐστὶ) πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός Med. 35, *secludi, privari*; cf. S. El. 1169. μάτηρ ἀπολείπεται ὑμῶν Tr. 599, *disiungitur*, *avellitur*. Hinc αἰδοῦς ἀπολειφθῶ, *de pudore decedam, pudorem exuam*, Ion. 861. τῶν πρὶν ἀπολειφθεὶς φρενῶν Or. 216, *destitutus*, *carens*. Cf. S. El. 474. ἀπολείπομαι τᾶς εὐδαίμονος ἥβας Herc. f. 440, *destituor*, *deseror*. Cf. Hom. Il. κ', 857. χ', 363. 2. *Deserere*, *desistere* (*ablassen*). De loco: *decedere, discedere, abire*. Cf. Herod. 2, 14. 22. Plat. Phaed. p. 78, A. B. De re: *deserere, desinere*, *deficere*, ut simplex Od. χ', 119. λίπον ἰοὶ — ἄνακτα, *deserebant*, *deficiebant*. C. *inf.* τὸ θεομαχεῖν ἀπολιποῦσα Iph. A. 1409, *contra deos pugnare desiisti.* Absolute, ubi plane respondet vernaculo *ausgehen*, *abgehen*, πολέων ἀπέλειπε βίος Hel. 1348, *defecit, exstincta est.* Cf. Hom. Od. η', 117. Corrupta videntur δαιμόνων ἀπολείπειν σ' ἕδη Heracl. 104; v. s. ἕδος.

ἀπόλεμος, *non bellicosus*, *imbellis*. ἀπολέμῳ χειρὶ λείψεις βίον Hec. 1034. Βρόμιος ἄλλον ἀπολέμοισι κισσίνοισι βάκτροις ἐναίρει Ion. 217. *Sine rixa, placatus*. ἀπτολέμους εὐνὰς σεβίζουσα (Κύπρις) Med. 643. ch. ἀπόλεμον (*infaustum*) πόλεμον ἔσπευσας Herc. f. 1133; v. s. ἄχαρις.

ἄπολις, *sine patria*, *exsul*. ἄπαις, ἄνανδρος, ἄπολις Hec. 669. 811. Hipp. 1029 et fr. dub. XXXVIII. Iph. T. 220. Tr. 1186. Med. 255. 646. Etiam Tr. 599 pro ἔρημος πόλις *Burges.* emendavit ἔρημ' ἄπολις. Melius *Seidl.* ἐρημόπολις, idque recepit *Dind.* V. s. ἔρημος. ἁ μεγαλόπολις ἄπολις (*infausta*) ὄλωλεν Tr. 1292; v. s. ἄχαρις.

ἀπολλύναι, *interficere*, *occidere*. Or. 571. μητέρ' ἐνδίκως ἀπώλεσα. Med. 1350. παῖδας ἀπώλεσα. Iph. A. 1218. μή μ' ἀπολέσῃς ἄωρον, cf. Tr. 369. Ion. 1228. Melan. fr. XX. *Perdere*, *ad perniciem redigere* [*vernichten*]; hinc etiam *infelicissimum reddere*. ψυχὰς πολλὰς — ἀπολέσας Andr. 612. φίλος μ' ἀπόλλυσ' οὐχ ἑκοῦσαν οὐχ ἑκών Hipp. 319.

τοῦτ' ἔσθ' ὃ πόλεις δόμους τ' ἀπόλλυσιν ib. 487. τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος; Or. 395. τοὺς φίλους ἀπολλύναι Iph. A. 405. Ἑκάβη μ' ἀπώλεσ', οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως Hec. 1121. τίς σ' ἀπώλεσε; ib. 1116. οὓς ἀπώλεσεν θεός Or. 121. Φοῖβος — ἀπώλεσεν (σε) ib. 954. ὥς μ' ἀπώλεσας ib. 130. ἄπο δ' ὤλεσας πατέρα τέκνα τε τάδε ib. 197. ἀπώλεσάς με ib. 585. Cf. Hipp. 311. Med. 1326. παῖδας ἀδελφοὺς, οὓς ἀπώλεσα Phoen. 1604. ἓν ἠμάρ μ' ὤλβισ', ἓν δ' ἀπώλεσεν ib. 1683. κεῖνα γάρ μ' ἀπώλεσεν, ὅτι — Andr. 455. Cf. Suppl. 1158. τίς ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσεν; Med. 1208. ἀπώλεσας μᾶλλον ἢ κατέφθισο Hipp. 839. ἀπωλέσατ', ὠλέσατε (με) Hec. 168. οἱ θεοὶ τὰ δοκοῦντ' ἀπώλεσαν, evertere solent, Tr. 609. ἀπολέσας ἀδελφόν Iph. A. 487. φθόνος — ἀπώλεσ' αὐτόν Oedip. fr. X (VII). μὴ ἀπολεῖ πόλιν Herc. f. 1055. Corrupta sunt ὅ σοι χρυσοῦν ἀπώλεσε Alcm. fr. II (XVII). V. not. Praegnanter dicta ἐπεί με γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν Hec. 947, *patria eiectam miseram reddidit* s. *perdidit*. De ἀπολεῖς Cycl. 555 v. s. ὀλλύναι. Quum vero, si quid *perdis* quod tuum est, eius iacturam facias, hinc et ἀπολλύναι et Lat. *perdere amittendi* vim accepit [*verlieren*]. In confinio utriusque significationis sunt ἀπώλεσεν βίον Hipp. 1032, *vitam perdidit*. ἀπώλεσ' ὄλβον, *pessumdedit*, Suppl. 730. Hinc καὶ δόμους ἀπώλεσα Phoen. 1459, *regno excidi*. ἀπολέσαι καλὸν κλέος Iph. A. 357. πῶς ἂν μὴ — ἀπολέσαιμι τὴν χάριν; ib. 978, *gratiam effundam* (*verscherzen*). πένης οὐκ ἐκεῖν' ἀπώλεσεν, τὸ τοῦ πατρὸς γενναῖον, Archel. fr. V (XIX). τὸ πλέον ἀπολέσας Phoen. 512. ἀπολέσας κακὸν λέχος Iph. A. 389. χρηστοὺς ἀπολέσασα fr. inc. tr. CXLVIII, 5. παιδὸς ἀπολέσασα χαρμονάς Ion. 1379. *Med.* et *pass.* ἀπόλλυσθαι, *perdi*, *perire*. πανώλης ἀπόλλυμαι Med. 277. ὡς ἀπόλλυμαι Hipp. 341. ὧν ἀπόλλυμαι χάριν Andr. 565. ἀπόλλυμαι δόλῳ Herc. f. 754; cf. Or. 434. δύσποτμός γ' ἀπόλλυσαι Hipp. 1398. ὕπαρνός τις ὣς ἀπόλλυσαι Andr. 558. ἔρημος ξυμμάχων ἀπόλλυσαι Oen. fr. III (II), 1. ἡ τάλαιν' ἀπόλλυται σιγῇ Hipp. 39. πόθῳ ἀπωλλύμην Suppl. 1088. ἀπωλόμην Hec. 440. 683. Or. 459. Alc. 387. ἀπωλόμεσθα Phoen. 585. 1453. ὧν ἀπωλόμεσθ' ὕπο Tr. 461. κακῶς ἀπώλοντο Hec. 1194. κρατεῖ μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι Hipp. 249. ἄπο γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι Hipp. 878. οὐκ ἀπολοῦμαι τῆς Ἑλένης οὕνεκα Teleph. fr. XXII (III), 1. Sic etiam ἀπολώλαμεν Cycl. 193, *periimus*. V. *Matth.* gr. p. 1099. De re. οὔ τοι σοί γ' ἀπόλλυται χάρις Heracl. 439. ἔνθεν ηὐγένει' ἀπόλλυται El. 38. ἀρετή, κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται Temen. fr. I, 1. Τροία ἀπώλετο Hec. 21. Sic etiam ἀπόλωλεν ἀλήθεια —; Phoen. 929. ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς χάρις ἀπόλωλε fr. inc. tr. LXXXVI, 4. νυμφιδία ἀπόλωλε — λέκτρων ἅμιλλα κούραις Hipp. 1139. *Aug. M.*

[Prima perdendi vis est, unde ex una parte *interficiendi*, ex altera *amittendi* significatio fluxit. De praepos. v. s. ἀποκτείνειν, de stirpe s. ὀλλύναι *Const.* *M.*]

Ἀπόλλων, *Apollo*. ὦ Διὸς Λητοῦς τ' Ἄπολλον Ion. 1619. ὦ — Ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας· Ἀπόλλων δ' ἐν βροτοῖς ὀρθῶς καλεῖ, ὅστις — Phaëth. fr. IV, 13; vid. infr. et *Matth.* ad l. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον El. 221. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Λύκιε Teleph. fr. XXI (VI). Παιὰν Ἄπολλον εὔλυρε Licymn. fr. IV. Vid. *Lobeck.* Aglaoph. I. p. 80. ὁ Πύθιος εὐλύρας Ἀπόλλων Alc. 574. V. *Damm.* lex. Hom. s. Ἀπόλλων p. 1263. a. Θυμβραῖε καὶ Δάλιε καὶ Λυκίας ναὸν ἐμβατεύων Ἄπολλον, μόλε τοξήρης Rhes. 226; cf. Iph. T. 1174. Herc. f. 538. Ἀπόλλων, ὃς μεσομφάλους ἕδρας ναίων βροτοῖσι στόμα νέμει σαφέστατον Or. 591; cf. 269. Phoen. 1592. Suppl. 139. Hel. 149. El. 972. 1303. μαντεῖ' Ἀπόλλωνος Ion. 66. τούσδ' Ἀπόλλωνος δόμους ib. 249. 424. Ἀπόλλωνος δόμος ib. 1275. σπεύσασ' Ἀπόλλωνος πάρα ib. 1556. παρθένον μεθῆκ' Ἀπόλλων δρομάδα Κασάνδραν ἄναξ Tr. 42; cf. 408. 428. ἥδε (Creusa) τίκτει σ' (Ionem) ἐξ Ἀπόλλωνος πατρός Ion. 1560; cf. 946. 952. 1595. [Etiam Iph. T. 1260 ex ἀπό praepositione nomen Ἀπόλλων procudit *Seidler.* At v. s. ἀποναίειν et *Matth.* ad h. l. Apollinem autem quod in Phaëth. fr. IV, 13 Solem vocat Euripides, id eum philosophiae studio acceptum referre, quo Iovem etiam Aetherem et Terram Vestam appellaret, sapienter ostendit *O. Mueller.* in historia Graec. gent. T. II p. 289. Cave igitur hoc loco eorum opinionem firmari putes, qui iam Homeri aetate Apollinem eumdem atque Solem deum et Dianam eamdem atque Lunam deam fuisse statuunt. Quam opinionem, in qua sectanda nemo insulsior fuit quam *Dammius* s. v. Ἀπόλλων, egregie post *Henr. Vossium* refellerunt *Muellerus* l. c. 284 sqq. et imprimis *Matthias* in dissertatione, quam de numinibus Graecis contra *Buttmannum* scripsit (Opusc. p. 227 sqq. Cf. ib. p. 122). Quin ipse illam Euripides claris verbis redarguit *filiam* Solis appellans Lunam Phoen. 179. V. schol. ad l. et Plat. Cratyl. p. 409, A. cum not. *Stallb.* Nomen autem *Apollinis* unde originem trahat, utrum, ut vulgo creditur, ab ἀπολλύναι, an, ut *Mueller.* l. c. p. 295 et 301, *Matth.* l. c. p. 231 et *Doederl.* in ephem. ant. Darmst. 1838. p. 315 existimant, ab ἀπέλλειν (*depellere*), id certo vix poterit diiudicari, priusquam ipsi Apollinis naturae clarior lux affulserit. Interim priorem etymologiam praetulerim propter totius antiquitatis commendationem. V. praeter Eur. Phaëth. l. c. Eustath. ad Hom. Il. α', p. 11, 23. Archilochum ap. Macrob. Saturn. 1, 17 (cf. Liebel. Rell. Archil. p. 65 sq.). Aesch. Agam. 1050 sq. (cf. Abresch. T. I. p. 370). Plat. Cratyl. p. 404, E. cum nota

Stallb. Cf. *Herm.* Opusc. T. II. p. 189. Lepidas aliorum derivationes tetigit *Mueller.* l. c. p. 301. not. 2. *Const. M.*]

Ἀπολλώνιος, Apollineus. Περγάμων Ἀπολλωνίων, ab Apolline exstructorum, Or. 1389. V. schol. ad l.

ἀπολογεῖσθαι, caussam dicere. Σεμέλης μητρὸς ἀπολογήσασθαί μ' ὕπερ (δεῖ) Bacch. 41; cf. *Elmsl.* ad l. Originem vocis indicare videntur verba Thucydidis 6, 19. *ἀπὸ λόγων.* V. *Matth.* gr. p. 1380.

ἀπολύειν, absolvere, liberare. ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσα κἀπέλυσ' ὕπνου Or. 1236; v. *Barnes.* ad l. Corruptum est fr. inc. tr. CXLVIII, 8. *οὐκ ἀρκεῖ μίαν ψυχὴν ἀπολύειν κἀπὶ τοῦδ' ἔχειν πόνους;* ubi vid. *Matthiam* p. 397, qui rectissime comparat Hipp. 258 sq. et Alc. 886 sq. Forsan legendum *οὐκ ἀρκεῖ μίαν ψυχὴν ἀπονοεῖν,* cuius verbi glossa fuerit *ἀπολύειν* (πόνων) *κἀπὶ τοῦδ' ἔχειν πόνους:* haec enim spuria videntur. [Nihil deleverim, sed scripserim: *οὐκ ἀρκεῖ μιᾷ ψυχῇ 'πὶ λύπην κἀπὶ τῇδ' ἔχειν πόνους* vel *κοὐ διπλοῦς ἔχειν πόνους;* Gravissimum certe loci vitium nec levi medela quidquam proficitur. *Const. M.*]

ἀπολωτίζειν, decerpere. κόμας—ἀπολωτιεῖ Iph. A. 793, *rescindet.* Tralate *ὅταν τις ὡς λειμῶνος ἠρινοῦ στάχυν — ἀπολωτίζῃ νέους* Suppl. 449.

ἀπομιμνήσκεσθαι, reminisci, recordari. σύ μοι νῦν τῶνδ' ἀπόμνησαι χάριν Alc. 300, *horum gratiam memento* i. e. *horum grat. persolvere memento.*

ἀπομνύναι, iureiurando denegare, abiurare, eiurare. ἀπώμοσα — μὴ τά σ' ἐξοδᾶν ἐγὼ — χρήματα Cycl. 265. Cf. Pind. Nem. 7, 103.

ἀπομοργνύναι, abstergere. Med. Syl. fr. VI, 1. *ἀπόμορξαι σέθεν τὰ δάκρυα.*

ἀπόμουσος, a Musis aversus s. alienus. οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν Med. 1089.

ἀπομύσσειν, emungere. ἀπομυκτέον δέ σοί γε Cycl. 558.

ἀποναίειν i. q. *ἀποικίζειν. Activum* ap. Euripidem non invenitur. *Med. Θέμιν — ἀπενάσσατ' ἀπὸ — χρηστηρίων* Iph. T. 1259. ch., quod activa vi accipiunt: *exterminaverat* sc. Apollo. V. *Herm.* ad l. Sed incertum iudicium de incerto loco. Cui quo medeamur nunc non habemus. De duplicato σ v. *Matth.* gr. p. 84. *Rost.* gr. de dial. 50. extr. *Pass. ὧν* (ex urbe et patria) *ἀπενάσθην* (*exterminatus sum*) *αἰσχρῶς* Med. 166. mel. *τηλόσε — σᾶς ἀπενάσθην πατρίδος καὶ ἐμᾶς* Iph. T. 175. mel. Cf. *Elmsl.* ad Med. 163.

ἀπονέειν, propr. quod *cumulatum* vel *impositum* erat (*νέω*) *deponere* vel *demovere* (*ἀπό*), *abhäufen, abladen;* hinc omnino *deponere* vel *tollere* s. *auferre* quod oneri fuerat. Tralate de angore, qui pectus premit. Ion. 875. mel. *οὐκέτι κρύψω λέχος, ὡς στέρνων ἀπονησαμένη*

ῥᾴων ἔσομαι. Ita Flor. 1; et id ipsum iam *Valck.* diatr. p. 164 invenerat. Ald. rell. ἀπονισαμένη. Sensus: concubitu *ex animo demto* (*aus vom Herzen nehme*) i. e. *animo exonerato levior ero* s. *curis* levabor. Similiter nos ratione paulo inversa: *sein Herz entladen* — entledigen. *Hesych.* ἀπονησαμένη· ἀποσωρεύσασα; item *Bachm.* anecd. Gr. I. p. 130, 8. ἀποσωρεύσασα ἢ ἀποθεμένη. Hinc eodem *Valck.* l. c. monente *Hesych.* ἀπενήσω· ἀπέβαλες. Εὐριπίδης Αὔγῃ (quod fragmentum deest in edit. *Matth.*), itemque *Bachm.* l. c. I. p. 117, 5. ἀπενήσω· ἀπέβαλες.

ἀπονέμειν, *attribuere*, *assignare*. τῷ δ' (οὐκ) ἀπονεμεῖς (ἴσον); Phoen. 551. Vid. *Matth.* ad l.

ἀπονίπτειν, *abluere*. κἀπένιψα τραύματα Tr. 1152.

ἀπονοστεῖν, *reverti*. ἀπονοστήσας χθονός Iph. T. 731.

ἀπονωτίζειν, *in fugam vertere*. ἀπενώτιζον φυγῇ γυναῖκες ἄνδρας Bacch. 762.

ἀποξενοῦν, *facere ut hospes sit* aliquis vel *alienus* (*entfremden*), *e patria removere*, *abalienare*. Hinc *med.* *peregre abire*. V. s. ἀφιδρύειν. πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένοις Hec. 1221, *procul a patria peregrinatis*. V. *Pflugk.* ad l.

ἀποπαύειν, de homine: *desistere* s. *desinere facere*. λόγον σὺ μακρὸν ἀποπαύσω Suppl. 639; vel *inhibere* s. *coërcere*. φόνιον ἀπόπαυσον Ἀΐδαν Alc. 225. De re: *finire*. (Βρόμιος ἔχει) ἀποπαῦσαι μερίμνας Bacch. 380.

ἀποπέμπειν, *ablegare*; et *med.* suo consilio vel arbitrio *ablegare* (*ver — abweisen*), hinc *repellere*, *reiicere*, *aspernari*, *aversari*. V. s. ἀφιδρύειν. Rhes. 900. ἢ δυσδαίμονα καὶ μελέαν (ὁδὸν) ἀποπεμψαμένας ἐμοῦ (*me detestante*) πορευθείς: ita MSS. *Musgr.* et Harl. Ald. rell. Flor. 1. ἀπο μεμψαμένας. Havn. ἀποπεμφομένας. Celerius in textum recepit *Dind.* quod Praef. Poet. Scen. p. XXII. coniecerat ἀπο (sic) μὲν φαμένας. Minime certe necessarium μέν illud, quod non raro in talibus omittitur. Sic Hipp. 1357. δία μ' ἔφθειρας, κάτα δ' ἔκτεινας, et Herc. f. 1056. μὴ ἀπολεῖ πόλιν, ἀπὸ δὲ πατέρα. Cf. Hom. Il. γ', 267. Aptissimum omnino in Rhesi loco ἀποπέμπεσθαι, quod eadem vi legitur Hec. 72. ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν, *abominor*, ἀποδιοπομπέομαι. *Schol.* ἀποπροσποιέομαι. V. *Pflugk.* ad l. *Const.* M.

ἀποπνεῖν, *efflare*. ἀπέπνευσεν αἰῶνα Phil. fr. XV.

ἀποπρό, *protinus* s. *porro* (πρό) *a* (ἀπό), *longe* s. *procul a* (*weit ab*, *weit hinweg*). In melicis tantum exstat. ἀποπρὸ βᾶτ' ἐκεῖσ' ἀποπρό μοι κοίτας Or. 142. ἄπειμι πατρίδος ἀποπρὸ γαίας Phoen. 1728. ματέρος ἀποπρὸ νοσφίσας Iph. A. 1287; cf. Or. 1452. Herc. f. 1082. Hel. 1145. De tono v. *Schaef.* ad Or. 1452. *Goettl.* l. c. p. 341, 6.

ἀποπτύειν, respuere, aversari, abominari. θεοί σ' — ἀποπτύσαιεν Hel. 74. ἣν (Helenam) χρῆν σ' ἀποπτύσαντα μὴ κινεῖν δόρυ Andr. 608. κακοὺς ἀποπτύωμεν In. fr. XXIII (XI), 2. De re: μάχας — ἀπέπτυσαν Herc. f. 560. Solemnis hinc est abominandi formula ἀπέπτυσα, *apage*, nos ubi similiter *abscheulich! pfui! ich dachte gar!* Vid. *Matth.* gr. §. 506, V, 1. Absolute ἀπέπτυσα Hec. 1276. Hipp. 614. Iph. T. 1161. C. *accus.* (*pfui über*) ἀπέπτυσ' αὐτήν Tr. 662. ἀπέπτυσα μῦθον Iph. A. 874; cf. Hel. 670. ἀπέπτυσα τοιάνδε συγγένειαν Iph. A. 510; cf. Meleagr. fr. XIII (XVII), 4.

ἀπόπτυστος, abominabilis. ἀπόπτυστον φρένα Med. 1373.

ἀπορεῖν, inopem esse impr. *consilii.* τὸ ἀπορεῖν ἀνδρὸς κακοῦ Herc. f. 106. Deinde est *inopem cons. facere, perturbare, in angustias adducere.* Hinc *pass.* ὡς ἠπόρημαι πρὸς θεῶν τὰ νῦν τάδε Iph. A. 537. Cf. Xen. An. 3, 5, 8. 5, 2, 24. V. s. ἄπορος. *Const. M.*

ἀπόρθητος, inexpugnabilis. ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου τε Med. 826. Vid. *Pflugk.* ad l. Flor. A. ἀπορθήτας, quod probat *Valck.* ad Phoen. 242 et *Porson.* ad l. σὺ μέν, ὦ πατρὶς Ἰλιάς, τῶν ἀπορθήτων πόλις οὐκέτι λέξει Hec. 906.

ἀπορία, inopia h. e. *opis* (πόρος) *defectio, auxilii inopia* (*Hülflosigkeit, hülflose Lage*), *angustiae, miseria, desperatio.* κάματος βροτοῖσιν ἀπορία τε γίγνεται Or. 315; v. *schol.* et *Matth.* ad l. ἐρημίαν ἴδω — ἀπορίαν τ' ἐμῷ βίῳ; Suppl. 1096. τί δῆτα δρῶμεν; ἀπορίαν γὰρ οὐ μενῶ Phoen. 747. C. *genit.* rei, quae *inopiae* vel *angustiarum* causa est. Herc. f. 54. ἀπορίᾳ σωτηρίας, *desperantes de salute.* Hinc de omni *inopia* s. *penuria* al. rei (τινός). *Consilii inopia, perturbatio* (*Rathlosigkeit, Verlegenheit*). τί γάρ με χρὴ δρᾶν; ἀπορία τὸ δυστυχεῖν Ion. 971. δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες ἀπορίας ὕπο Or. 232, quia nesciunt quid velint nolintve. ἀπορίᾳ λελημμένος Bacch. 1100. ἀπορίᾳ κεχρημένος Iph. A. 89, *perturbatus.* V. s. ἄπορος. *Const. M.*

ἄπορος, pro duabus vocabuli πόρος significationibus *viae* ac *remedii* duplici potissimum vi usurpatur. 1. *Invius*, i. q. ἄβατος, ἄνοδος. Cf. Xen. An. 2, 4, 4. 5, 18. 4, 1, 2. Ap. Eur. hac vi non legitur. 2. *Remedii expers*, i. q. ἀμήχανος (s. v.); hinc a) de hominibus, qui se iuvare vel expedire non possunt: *inops s. auxilii inops, afflictus, miser;* de rebus, e quibus te aegre expedias: *inextricabilis, desperatus, molestus.* εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς — κακῶν ἐπόρευσε Med. 362. Cf. ib. 392. 552. Impr. frequens neutrum ἄπορον vel τὸ ἄπορον: *inopia, difficultas, angustiae, desperatio.* εἰς ἄπορον ἥκεις Hel. 819, quod Heracl. 488 est εἰς τἀμήχανον. τῶν ἀπόρων οὐδενὸς ἐνδεῖς μὴ οὐ μαίνεσθαι Iph. A. 41, *perturbationis tibi nihil deest ad insaniam* h. e. *tam perturbatus*

es, ut ab insania non multum absis. C *genit.* rei, quae causa est *inopiae* vel *angustiarum.* εἰς ἄπορον ἥκων δορός Phoen. 1409, *hastae subsidio destitutus.* b) *Consilii inops, trepidus, anxius, confusus, conturbatus.* ἄπορον χρῆμα δυστυχῶν δόμος Or. 70; cf. Ion. 971. Hinc ἄπορός εἰμι c. *infin.* *non possum.* De rebus, quibus quid facias non habes s. ignoras: *trepidus, difficilis, dubius, incertus, anceps, lubricus.* σιωπὴ ἄπορος ἑρμηνεὺς λόγων, *incertus interpres*, Andr. fr. XXXI (XIV). τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρὶ δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε Iph. A. 55, *res anceps erat Tyndareo*, h. e. *haesitabat Tyndareus.* Etiam de homine *difficili* vel *intractabili.* ἀπόρῳ γε τῷδε συμπεπλέγμεθα ξένῳ Bacch. 799, ad quae Livii locum 27, 14 aptissime adscripsit *Barnes.* Sententiam enucleavit *Herm.* Denique de rebus, quas unde sumas vel quomodo peragas nescis: *impeditus, difficilis, difficilis paratu, rarus.* Huc pertinere videtur locus Iph. T. 897, de quo v. s. ἄν II. Similiter ἄπορον θῦμα apud Platonem Rep. 378, A *victima est rara et difficilis paratu.* Hinc etiam ἄπορόν ἐστι c. *infin.* *fieri non potest ut. Const. M.*

ἀποῤῥαντήριον, *vas lustrale.* εἰς ἀποῤῥαντήρια δρόσον καθῆσα Ion. 435.

ἀποῤῥεῖν, *defluere, destillare.* σάρκες ἀπ' ὀστέων ὥστε πεύκινον δάκρυ — ἀπέῤῥεον Med. 1201. *Effluere.* πλούτου ἀποῤῥυέντος Cress. fr. IX (Thyest. I).

ἀποῤῥηγνύναι, *abrumpere.* ἀποῤῥήξω χέλυν El. 837. τῆσδ' ἀποῤῥήξας πέτρας Cycl. 700. V. s. πέτρα. Tralate de morte violenta, nos ubi *des Lebens Fesseln sprengen, den Lebensfaden zerreissen.* ἐπώμοσα βίον ἀποῤῥήξειν θανών Iph. T. 974. λευσίμῳ χερὶ ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀποῤῥῆξαι Or. 862. Sic etiam Tr. 751. Cf. *Blomfield.* gloss. Aesch. Pers. 513.

ἀπόῤῥητος, *vetitus.* ἓν τοῦτο — τῶν ἀποῤῥήτων πόλει. Phoen. 1662. *Infandus, celandus, occultus.* εἰ νοσεῖς τι τῶν ἀποῤῥήτων κακῶν Hipp. 293, quibus opponitur ἔκφορος συμφορὰ πρὸς ἄρσενας. *Arcanus.* μυστηρίων τῶν ἀποῤῥήτων φανὰς ἔδειξεν Ὀρφεύς Rhes. 943. ἀπόῤῥητον φλόγα θύουσα Iph. T. 1331. V. *Seidl.* ad l.

ἀποῤῥοή, *fluxus.* αἵματος ἀποῤῥοαί Hel. 1608.

ἄπος, vocabulum alioqui non obvium, sed quod Euripidi primus *Matthias* iure suo restituit in Phoen. 858. πνεῦμ' ἄθροισον ἄπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ. Praeiverat *Valck.*, secutus *Dindorf. Eust.* p. 381, 19. Εὐριπίδης δὲ ἄπος οὐδετέρως τὸν κάματον ἔφη. Schol. ad h. l. ἄλλοι δὲ ἄπος, τὸ ὕψος, quod etsi αἶπος, τὸ ὕψος scribendum fuisse recte intellexit *Valckenarius*, dubium tamen, an ipse scholiasta scripserit αἶπος ac non ἄπος invento utriusque vocabuli no-

tiones confuderit. Certe id ipsum ἄπος in Phoenissarum loco integre perscriptum exhibet Flor. 10 nec non corrupte quidem exaratum (ἀπό σ') Flor. A. (ἄποι ἐκβ.) Taur. (ἄπος) I. Flor. 83. Havn. eodemque ducunt κάπος, quod est in Aug. D, et κᾶπος, quod habet Vict. Id vero propter singularem vocis raritatem in κᾶπος vel κάπος, quod vulgo legitur, depravatam esse nemo mirabitur. Quamquam κάπος (ἄπος) olim in usu fuisse probare videntur κᾶπος (κάπος) κάπυς κάπω κάπτω καπύω (Hom. Il. χ', 267) καφέω (ib. ε', 698. Od. ε', 468). Quae omnia spiritu condensato ex ἄπος (ἄπω) facta esse verisimile est. V. s. ἄν p. 190. Ipsum autem ἄπος (ἄπος) ab ἄω (ἄνω) esset et ut eiusdem stirpis vox ἄσθμα proprie *graviorem spiritum* vel *anhelitum* (*Keucken*, *Schnauben*, *Röcheln*) indicaret igiturque de eo potissimum diceretur, qui vel labore vel pavore vel vulnere vel morbo *exanimatus* est (*languor*, *lassitudo*, *exanimatio*). Recte igitur schol. ad h. l. τὸν κάματον ἢ τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἄσθμα γενόμενον. Unum tamen me moratur. Quum enim apud Hesychium sit: κάπος· ψυχή, πνεῦμα, et vero καπύειν et καφεῖν prima semper brevi usurpentur, fortasse ἄπος quoque rectius prima correpta scripseris. Quod quum loco nostro repugnet, non adversarer, si quis αἶπος mallet corrigere. Sensus nunc idem, sed maior vocabuli auctoritas. Ipse Euripides Alc. 503. πρὸς αἶπος ἔρχεται (δαίμων), sive id *cum labore* vel *molestia coniuncta est* sive *in arduum tendit fortuna mea* interpreteris. Hesych. αἶπος· κάματος ἢ ὑψηλὸς τόπος. Scilicet αἶπος (αἰπός αἰπύς) ex eodem ἄω factum (v. s. αἴγλη p. 58) et de loco proprie *aërio perflabili*: *ventoso* dictum *excelsitatis* deinceps s. *altitudinis* (*cacumen*, *fastigium* Theocr. 7, 148) notionem accepit, unde partim, ut in vernaculo *hoch*, *magnitudinis s. gravitatis* (αἰπὺς ὄλεθρος), partim *ardui*, *difficultatis*, *molestiae* (αἶπος ὁδοῦ) significatio fluxit. Hoc igitur si Euripides in Phoen. loco usurpavit, ἄπος per me licet e verborum Graecorum numero deleas et κάπω (καπύω καφέω) cum κάω κάμνω aliis ex ipso ἄω deducas. *Const. M.*

ἀποσβεννύναι, *exstinguere*. ὁ θάλλων σῶμα διοπετὴς ὅπως ἀστὴρ ἀπέσβη fr. inc. tr. CXXVII. Tralate χρόνῳ δ' ἀπέσβη καὶ μεθῆκε — ψυχήν, *contabuit*, Med. 1218. Ita *Valck.* diatr. p. 57 pro vulg. ἀπέστη, quem *Matth. Pflugk. Dind.* secuti sunt.

ἀποσκοπεῖν, *respicere*, *respectare*, *oculos referre* ad al. ἄγαμαι — πόλιν ἀποσκοποῦσα Hec. 939. Tralate οὐκ ἀποσκοπῶν τὰ πλῆθος εἴ τι βλάπτεται Suppl. 236.

ἀποσκυθίζειν, *Scythico more radere*. κρᾶτ' ἀπεσκυθισμένην Tr. 1026.

ἀποσπᾶν, *avellere*. ἀποσπασθεῖσα βίᾳ Tr. 618. Hec. 225.

C. *genit.* *ἀποσπασθεῖσά σου* Alc. 288. *Τροίας ἢν ἀποσπάσας* ἔχω Hel. 420. *γυναῖκας βωμῶν ἀποσπάσαντες* Hec. 290. Andr. 568; cf. Heracl. 250. *πρὸς βίαν θεῶν τῶν σῶν ἀποσπασθέντες* Heracl. 99. 223. *μαστῶν βιαίως τῶν ἐμῶν ἀποσπάσας* (*βρέφος*) Iph. A. 1152. Genitivo *ἐκ* insuper additur. *μή μου τὸ τέκνον ἐκ χερῶν ἀποσπάσῃς* Hec. 277.

ἀποσπαράττειν, *avellere*. *ἀπεσπάραξεν ὦμον* Bacch. 1125.

ἀποσπένδειν, *defundere*, *effundere*, hinc *libare*. *ὡς δ' ἀπέσπεισαν μέθυ* Ion. 1198. Cf. *Herm.* ad l.

ἀποστάζειν, *destillare*. *Trans.* *ἱδρῶτα σώματος στάζων ἄπο* Bacch. 620. *Intrans.* *κοίλης φλεβὸς ἀπέσταξεν φόνου* (*σταλαγμός*) Ion. 1011.

ἀπόστασις, *decessus*. *αἰτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου* Hipp. 277.

ἀποστατεῖν, *abesse*. *ποῦ γέρων — τῆσδ' ἕδρας ἀποστατεῖ;* Heracl. 681.

ἀποστέλλειν, *amandare*, *mittere* ad aliquid faciendum (*ab — ausschicken*). *ἐπ' αὐτὸ τοῦτ' ἀποστέλλει φύλαξ* Bacch. 957. *ὧν* (*ναυτῶν*) *ἀπεστάλης μέτα* Hel. 1541. *ὧν* (*τυράννων*) *ἀπεστάλην ὕπο* Phoen. 299; cf. ib. 281 sq. *πρὸς σὲ δεῦρ' ἀπεστάλην σοὶ — σημανῶν* Iph. T. 1409. *παῖδα σὴν δεῦρ' ἀποστέλλειν — γαμουμένην* Iph. A. 362. *Dimittere* (*fort — entlassen*). *στρατὸν ἔξω χθονὸς ἀποστεῖλαι* Phoen. 488. *σ' οὐ κεναῖσι χερσὶ γῆς ἀποστελῶ* Hel. 1296. *Amovere*, *abducere*, *auferre* (*fort — wegbringen*). *ἐξ ὀμμάτων δάμαρτ' ἀποστεῖλαι θέλων*, *removere*, Iph. A. 743. *σε — κώπαις ἀποστελῶ* (*aveham*) *χθονός* Cycl. 466. *δόμων πῶς τῶν ἐμῶν ἀπεστάλης;* Hel. 666. *ὡς ἀποστέλλησθε γῆς* Tr. 1268. *δεῦρο πρὸς βίαν ἀπεστάλης* (*delatus es*); Cycl. 111. Med. *se removere*, *discedere*, *abire*. *ἀποστέλλου χθονός* Suppl. 582. V. s. *ἀφορμᾶν*. *Deducere*, *arcessere* (*wegholen*, *holen*). V. *Matth.* ad Hec. 714. *ἥκω ἀποστελῶν σε* Hec. 731. *Expellere*, *eiicere*. *τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις;* Med. 281; cf. 934. *τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ' ἀποστέλλων χθονός;* Phoen. 1638. *τρέμουσα*, *μὴ — ἐκ τῶνδ' ἀτίμως δωμάτων ἀποσταλῇ* Andr. 810. *φυγὰς ἀποσταλείς* Phoen. 323.

ἀποστερεῖν, prop. *sterilem facere* al. rei, i. e. *denudare*, *despoliare*, *privare*. V. s. *στερεῖν*. *τοῦ σ' ἀποστερῶ;* Alc. 692. *πλείστους κτημάτων ἀποστερεῖν* Beller. fr. XXI (XXV), 6. *κάμακος ἀμφοῖν χεῖρ' ἀπεστερημένοιν* Phoen. 1412. *πόλιν ἀποστερῶν τύχης* ib. 1000. *Σθένελον — τῆς δίκης ἀποστερεῖν* Alcmen. fr. I, 2. *οἵας συζύγου μ' ἀποστερεῖς*, *orbas*, Alc. 385; cf. 379. *ὧν* (*παρθένων*) *μιᾶς σὺ τλημόνως μ' ἀποστερεῖς* Iph. A. 1165. *ἀπεστερήθην — μητρὸς τροφῆς* Ion. 1377. *πάσης γῆς ἀλῆται ἀπεστερημένοι* Heracl. 51. *ἀποστεροῦμαι πατρίδος* Phoen. 496. C. *accus.* rei. V. *Matth.* gr. p. 931. *οὐ γῆς ὅρι' ἀπο-*

στερούμενοι, οὐδὲ — πατρίδος Tr. 375. ξυμμάχους οἵους — ἀποστερήσει Herc. f. 137. Absolute Hel. 583. τὸ σῶμ' ὅμοιον, τὸ δὲ σαφές μ' ἀποστερεῖ, *certa rei ratio me privat* sc. te uxore, *mihi* te *negat* s. *eripit*, h. e. quum certo sciam alibi esse uxorem meam, temet pro uxore agnoscere non possum. V. s. σαφής.

ἀποστολή, *missus*. ἔβα Πυθίαις ἀποστολαῖσιν Οἰδίπους Phoen. 1050. *Dimissio*. ἀποστολαὶ μακάριαι, ὅταν ἄλλοις δόμοις παῖδας παραδιδῷ — πατήρ Iph. A. 688.

ἀποστρέφειν, *avertere*, *amovere*. ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα Med. 1148, *retro vertit*. *Med*. et *pass*. 1. *se avertere* vel *averti* ab al. re (τινός). βρέτας τὸ τῆς θεοῦ πάλιν ἕδρας ἀπεστράφη Iph. T. 1165. 1179. 2. *Aversari* aliquid (τι). μή μ' ἀποστρέφου Iph. T. 801. τί μ' ἀπεστράφης; Hel. 77. φεύγεις ἀποστραφείς με; Or. 718. οὕτω τὸ θεῖον ῥαδίως σ' ἀπεστράφη Suppl. 159, i. e. *ita non mirum deos te aversatos esse*. Sic recte *Matthias* librorum omnium scripturam tuitus; Temere *Reisk*. *Markl*. *Tyrwhitt*. *Herm*. *Dind*. ῥαδίως ἀπεστράφης. 3. *Ab alio averti* (ἀπό) et *ad aliud adverti* (στρέφεσθαι), h. e. *converti* ad al., *obverti* al. rei. Huc pertinent, si sana sunt, Ulixis verba Cycl. 298. νόμοις δὲ θνητοῖς εἰς λόγους ἀποστρέφου, h. e. *animum* a ferocitate *revocatum humanis legibus ad sermones meos adverte*. V. *Matth*. ad l. [Nullus tamen dubito quin tale quid dixerit Euripides: νόμοις δὲ θν. εὐλόγως ἐπιστρέφου, h. e. *ratione usus humanis legibus animum adverte*, quae leges in quo consistant infinitivis sequentibus declaratur. 'Επιστρ. iam *Duportus* voluerat. *Const. M*.]

ἀποστροφή, *depulsio*, *propulsatio*. ἀρκοῦσαν εἶπας αἰτίας ἀποστροφήν Hipp. 1036. *Schol*. ἀπολογίαν. *Avertendi ratio*, *effugium*. οὐδ' ἀποστροφὴ κακῶν Med. 799. ζημίας ἀποστροφήν ib. 1223. *Refugium*. ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφή Med. 603.

ἀποστυγεῖν, *abominari*. τὸν ἄπαιδα ἀποστυγῶ βίον Ion. 488. De praepos. v. s. ἀπέχθειν.

ἀποσυλᾶν, *exspoliare*. τοῖον ὅμηρόν μ' ἀποσυλήσας — Θάνατος Alc. 873.

ἀποσφάλλειν, *deiicere*, *depellere*, et tralate *defraudare*, *fallere*, *frustrare* s. *frustrari*. ἐλπίδος δ' ἀπεσφάλην Iph. A. 742.

ἀποσφραγίζειν, *obsignare*, *obserare* (versiegeln, verschliessen). *Med*. καὶ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται Or. 1108. *Schol*. ὡς δὴ πάντα κληρονομήσασα τὰ ἐμά. Hinc medium.

ἀποσχίζειν, *dirimere*, *avellere*. πτόρθων ἀποσχίζουσα μυρσίνης φόβην Alc. 170, *decerpens*.

ἀποσώζειν, *reservare*. *Med*, κἀποσώσαι' ἂν (*tibi serves* h. e. *me*-

moria custodias) πατρὸς γνώμας φράσαντος Erecht. fr. XX (II), 2. Correxit Porson. praef. ad Eur. Hec. p. XXXIII pro vulg. κάποσώσαις ἄν. V. Matth. ad l.

ἀποταυροῦν, in taurum commutare. Med. se in taurum commutare, se taurum praebere impr. oculis, hinc torva s. ferociter tueri, et c. dat. (Matth. p. 899, 2) torva s. ferociter intueri aliquem (anstieren — starren). Medea δέργμα λεαίνης ἀποταυροῦται δμωσὶν Med. 188. Cf. v. 92. Commode adscripsit Matthias Callim. in Cer. 51. V. s. δέργμα. Praepositio in talibus, ut ver in verbauern, excessum e priore statu h. e. mutationem significat.

ἀποτίειν, ἀποτίνειν, persolvere, luere (abzahlen, abbüssen). καλόν γε — κακῆς γυναικὸς μισθὸν ἀποτῖσαι τέκνα Iph. A. 1169. ἀπότισόν (redde) μοι ταὐτὸ τοῦτ' ἐκεῖ λαβών Or. 654. Hinc τὸν σὸν Ἑλλὰς ἀποτίσει φόνον, caedis tuae poenas persolvet s. caedem luet, Iph. T. 338. Med. facere ut quis (τινά) sibi poenas det (sich bezahlen lassen), aliquem punire, ulcisci. τὸν πρῶτον ἀδικήσαντά σ' ἀποτίνων θεόν Ion. 972. Etiam cum duplici accus. facere ut quis (τινά) aliquid (τι) sibi persolvat. V. Matth. gr. §. 421. not. 1. extr. ἀποτίσασθαι δίκην ἐχθροὺς Heracl. 852, poenas repetere ab hostibus. Sic etiam ib. 882. ἐχθροὺς λαβόντα μὴ 'ποτίσασθαι δίκην, et Med. 261. πόσιν δίκην — ἀποτίσασθαι κακῶν. Vid. Elmsl. ad l. Diversa confundit Pflugk. ad Heracl. 852 idemque perperam in loco Medeae retinuit vulg. δίκη.

ἀποτιθέναι, deponere (nieder — ablegen, abthun). Med. ἄπο δὲ παρθένοι κόμας ἔθεντο Hel. 372, capillum ponebant. V. Pflugk. ad l. Tralate πολλὰν (Ἀφροδίταν) ἀποθεῖμαν Iph. A. 557, abiiciam. Sibi reponere (bei Seite — zurücklegen), reservare, differre. πολλὰ ἀπεθέμην ἀσπάσματα ὡς ἥξονθ' ἐς Ἄργος αὖ πάλιν Iph. T. 376. De medii potestate v. s. ἀφιδρύειν et ἀφορμᾶν.

ἀποτινάσσειν, excutere, abiicere. οὐκ ἀποτινάξεις κισσόν; Bacch. 253.

ἄποτμος, infaustus. ἄποτμος ἄποτμος ὁ φόνος Phoen. 1316. μόρος ἄποτμος Alc. 116. Monk. Herm. Pflugk. Dind. cum Blomfieldio propter metrum ἀπότομος. At vid. Matth. ad l. πότμον ἄποτμον Hipp. 1144.

ἀπότομος, praeruptus. Tralate οὐδέ τις ἀποτόμου λήματός ἐστιν αἰδώς Alc. 985, asperae, praefractae mentis.

ἀποτρέπειν, avertere. Med. ut ἀποστρέφεσθαι, aversari. μήτ' ἐκ γῆς ὕπο ἀποτρέπου τἀληθές — Iph. A. 336. C. infin. cavere, nolle. ἀποτρέπου λέγειν Or. 410; v. s. εὐπαθέντος. Praeterea ἀποτρέπειν est etiam ab alio aversum (ἀπό) in aliud convertere (τρέπειν), id quod scite observavit Herm. ad Soph. Trach. 1010. Hinc

ἀποτροπή, *conversio*. *ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο* Hel. 364.

ἀπότροπος, *averruncus*. *θεοὶ — ἀπότροποι κακῶν* Phoen. 589. *ὦ Παιάν, ἀπότροπος γένοιο — τῶν πημάτων* Herc. f. 821.

ἀπουσία, *absentia*. *διὰ μακρᾶς ἀπουσίας* Iph. A. 1172; cf. 651. Rhes. 467. *τῆς ἐμῆς ἀπουσίας* Hec. 962.

ἀποφαίνειν, *exhibere*, *proferre*, *pronuntiare*. *φήμας ἀγαθὰς τοῖς ἐθέλουσιν μαντεύεσθαι γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν* Ion. 101, *responsa fausta proferre*. *Med.* *ἀπεφηνάμην γνώμην*, *dixi s. declaravi sententiam meam*, Suppl. 335.

ἀποφέρβεσθαι, *depascere*. *ἱερᾶς χώρας — ἀποφερβόμενοι — σοφίαν* Med. 827.

ἀποφέρειν, *asportare*, *auferre*. *ἀπήνεγκε βρέφος εἰς ταὐτὸν ἄντρον* Ion. 16. *Med.* *sibi auferre*, *reportare*, *sibi parere*, *consequi*. *νόστον οὐκ ἀποίσεται* Iph. A. 298. ch. *οὐδ' ἀποίσεται βίον τῇ — μητρί* Phoen. 1168. Sic etiam *τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον* (*εἰς ἡμᾶς ξίφος ἐμβαλών*); ib. 598, et El. 1089. (*πόσιν κτείνασα*) *ἀπηνέγκατο λέχη τἀλλότρια*. V. *Seidl.* ad l.

ἀποφεύγειν, *effugere*. *θανάτου λεύσιμον ἄταν ἀποφεύγουσα* Ion. 1241. *παρὰ δ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον* Iph. T. 871. ch. *τοὐμὸν αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν* Ion. 1526. Tralate Or. 630. *στεῖχ', ὡς — λόγος πρὸς τόνδ'* (Menelaum) *ἵκηται γῆρας ἀποφυγὼν τὸ σόν* (Tyndarei), *ut missa senectute tua* (h. e. misso te sene) *ad hunce veniat oratio*.

ἀπόφθεγκτος, *expers sermonis s. colloquii*. *σιγῇ ἐτεκτήναντ' ἀπόφθεγκτόν με* (Orestem) Iph. A. 951, ubi „*ἀπόφθεγκτον* non est idem quod *ἄφθεγκτον*: nam quae nomina *ἀπό* habent, ita notant detractionem, ut id quod detractum significatur antea adfuisse indicetur.“ *Herm.* Addere poterat hinc id fere nominibus illis significari, quod non est proprium naturae, sed extrinsecus demum efficitur vel additur, ita ut *ἄφθεγκτος* dicatur qui *mutus* est, *ἀπόφθεγκτος* autem qui *mutus factus* est. [Cave tamen ne urgeas discrimen illud. Saepe enim *ἀπό* ne minimum quidem differre ab alpha privativo larga exemplorum copia demonstrari potest. V. s. *ἀπόφονος*. *Const. M.*] Ad rem apte comparat *Herm.* Aesch. Eum. 426 sq.

ἀποφθείρειν, *perdere*, *pervertere*, *corrumpere* (*verderben*). *ἀσιτίαις ἐμὸν δέμας — ἀποφθερῶ* Suppl. 1106. *Passiv.* *perire*. *ὡς πεσοῦσ' ἀποφθαρῶ* Tr. 508. C. *genit.* *οὐ γῆς τῆσδ' ἀποφθαρήσεται;* *in malam rem abibit*, Herc. f. 1290: alluditur enim ad formulam *εἰς κόρακας ἀποφθείρεσθαι*. V. s. *φθείρειν*.

ἀποφθινύθειν, pessumdare. τὰ μὲν αὔξεις, τὰ δ' ἀποφθινύθεις fr. inc. tr. CLX, 3. De terminatione v. s. *ἀμυνάθειν*.

ἀπόφονος, i. q. ἄφονος. ἀπόφονον (*infaustum*) — ἐδίκασε φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος Or. 163, ut ib. 192. ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς ἀπόφονον αἷμα δοὺς — ματρός, *infaustam matris caedem largitus*. V. s. ἄχαρις.

ἀποφώλιος, Homerica vox, cuius vim propriam non *vani* vel *irriti*, sed *inutilis, futilis, vilis, pravi, mali, abiecti* esse (*unnütz, untauglich, nichtsnutzig, nichtswürdig*) accurato Homericorum locorum examine mihi persuasi. Thes. fr. VI (VII). ἀποφώλιον τέρας (Minotaurus), *abiectum s. turpe monstrum*. V. s. βρέφος. Hinc ne derivatio quidem dubia: est enim quantitate permutata ex ἀπ — ωφέλιος vel ἀπ — ωφόλιος factum, ut idem sit quod ἀνωφελής et ἀνόητος. V. s. ἀήρ extr. p. 46. *Const. M.* [*Bekker*. anecd. gr. p. 439, 12. ἀποφώλιοι· ξένοι, οἱ φυλὴν μὴ νέμοντες. *Hesych*. ἀποφώλια· ἀποφῦλα. An ἀποφύλια? Certe non absonum esset, si quis φώλιος illud cum φυλή et φῶς cognatum censeret, ut ἀποφώλιος proprie sit *degener* (*aus der Art geschlagen*), hinc *pravus, nequam, malus, futilis, inutilis*. Nisi vero ap. *Bekker*. l. c. corrigeres: ἀποφύλιαι· ξένιοι etc. *Bernh. M.*]

ἀποχεύειν, *effundere*. *Med.* Ion. 148. mel. παγὰν, ἃν ἀποχεύονται Κασταλίας δῖναι. Epica est forma pro ἀποχέειν.

ἀποχωρεῖν, *recedere*. ἀπεχώρησεν πάλιν Iph. T. 265.

ἀποψᾶν, *abstergere*. ἀφρὸν ἀπέψη Iph. T. 311. Libri ἀπέψα: correxit *Elmsleius*. Vulgatam tuetur *Matth*. gr. p. 148. not. 2. Cf. Luc. Am. c. 47.

ἀπράγμων, *otiosus*. ὅστις πράσσει πολλὰ, — μωρός, παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα Antiop. fr. XXXV (XIII). Similiter ᾧ παρῆν ἀπραγμόνως (*procul negotiis*) ἴσον μετασχεῖν τῷ σοφωτάτῳ τύχης Phil. fr. I, 1.

ἀπραξία, *desidia, segnitia*. τὸ μέλλον ἴσον ἀπραξίᾳ λέγω Or. 426, *cunctationem s. moram perinde esse dico ac si nihil agas*, i. e. *quod sero fit perinde esse dico ac si non fiat*. Perperam schol. explicat ἀποτυχίᾳ. Nec melius *Barnes. id quod cunctatur est simile inutili*.

ἀπροσδόκητος, *inopinatus, improvisus*. ἀπροσδόκητα βροτοῖς τὰ τῶν θεῶν Iph. A. 1610.

ἀπρόσειλος. Fr. inc. tr. CCLXV ex *Bekk*. anecd. gr. p. 440, 32. ἀπρόσειλος, ᾧ οὐδεὶς προσειλεῖται. Εὐριπίδης.

ἀπρόσφορος, *inaccessus*, νήσους ναυβάταις ἀπροσφόρους Iph. A. 287. ch.

ἀπροφάσιστος, *nullo praetextu utens, non tergiversans, promtus*.

Semel ap. Eurip. legitur in loco, quem *Brunckius* insanabilem, *Elmsleius* totius tragoediae, *Matthias* omnium Euripidis tragoediarum difficillimum appellat, Bacch. 1000 sq. Ald. rell. *τὸν ἀνίκατον ὡς κρατήσων βίᾳ γνώμαν σώφρονα, θάνατος ἀπροφάσιστος, εἴ τά τε θεῶν ἔφυ βροτείῳ τ' ἔχειν ἄλυπος βίος.* Quae foede corrupta esse omnes consentiunt. Quid alii coniecerint videre est apud *Elmsleium.* Nemo autem in his tractandis infelicior fuit *Hermanno.* Qui, ut alibi, sic etiam hic Palatini codicis auctoritati nimium tribuens itá locum perscripsit: *τὰν ἀνίκατον ὡς κρατήσων βίᾳ γνώμαν σώφρον', ἃ θνατοῖς ἀπροφάσιστος εἰς τὰ θεῶν ἔφυ βροτείῳ τ' ἔχειν ἄλυπος βίῳ*, h. e. „*ut invictam vi superaturus piam mentem* (Bacchi sacra celebrantium), *quae mortalibus nullo praetextu in rebus divinis detrectanda, ad humanamque vitam expers mali est, si quis eam habet.*" In quibus *τάν* illud et *εἰς τὰ θεῶν* e Pal. desumsit, cetera ipse correxit. Et *θνητοῖς* quidem pro *θάνατος* optime; etiam *εἰς τὰ θεῶν* pro *εἰ* scribendum esse in promtu erat. At neque pia Baccharum mens *γνώμη σώφρων* dici potest (v. *Matth.* ad v. 957) neque *ἀπροφάσιστος* ullo pacto est *nullo praetextu detrectandus* (v. *Matth.* ad v. 958) et ipsa oratio tam scabra est et salebrosa, ut Graecam vix queas dicere: quis enim cruda illa *βροτείῳ τ' ἔχειν ἄλυπος βίῳ* concoxerit. Omnino absurdum esset chorum Penthei non erga Bacchum deum, sed erga Bacchas furorem perstringere: nam deum negat, Bacchum profligare studet, hunc vi victurus Bacchas quoque persequitur. Recte igitur habent *τὸν ἀνίκατον ὡς κρατ. βίᾳ*, hisque absoluta sententia est: veniat iustitia terrigenam sceleratum interficiens, qui furiosa mente proficiscitur *vi superatum insuperabilem* (deum). Nova dehinc ut in strophico versu sententia incipit a verbis *γνώμαν σώφρονα.* Quae, quod probe perspexit *Matthias* ad v. 960, talis est: modestiam exercere vitam tranquillam reddit. Sic igitur levibus medelis restituendus locus: *γνώμαν σώφρονα θνατοῖς ἀπροφάσιστ' | εἰς τά τε θεῶν ἔφυ | βροτείων τ' ἔχειν ἄλυπος βίος*, quibus in stropha respondent: *μάτηρ πρῶτά νιν λευρᾶς ἀπὸ πέτρας | ἢ σκόλοπος ὄψεται | δοκεύοντα· μαινάσιν δ' ἀπύσει.* *Modestiam,* inquit, *in rebus et divinis et humanis promto animo exercere mortalibus tranquilla vita est* h. e. *vitam mortalibus tranquillam reddit.* Ἀπροφάσιστ' primus restituit *Matthias.* Etiam *βροτείων* pro *βροτείῳ* iam *Canter.* et *Heath.* coniecerant, nec id in textum iure receptum deinde in notis reiicere debebat *Matthias.* V. s. *βρότειος.* Denique et *ἄλυπος βίος* et tota scriptura mirifice confirmatur loco a *Matthia* collato Iph. T. 1121. *τὸ μετ' εὐτυχίας κακοῦσθαι θνατοῖς βαρὺς αἰών.* Cf. Or. 601. De dochmii v. 1000 forma dixi Quaest. Soph. p. 164. *Const. M.*

ἅπτειν, 1. *admovere*, *adiungere*, *annectere*. βρόχῳ γ' ἅψασαι δέρην (Λήδαν θανεῖν φασίν) Hel. 135. βρόχους ἅπτειν κρεμαστούς Or. 1036, *suspendere*. Hinc *med.* a) *sibi admovere* s. *adiungere*. ἀμφὶ νῶτον ἅψομαι δοράν Rhes. 208, *mihi induam*. ἅψεται ἀμφὶ βρόχον δείρᾳ Hipp. 770, *laqueum circa cervicem sibi nectet*. V. s. ἀμφί, 2 p. 176. Crebrior altera medii vis, qua b) est *sese admovere* s. *iungere*, i. e. *adhaerescere*, *attingere*, *tangere*, *attrectare*. Cf. *Lob.* ad Ai. p. 313. κλαίων ἄρ' ἅψει τῶνδε Heracl. 271. τίς ὑμῶν ἅψεται; κλαίων ἄρα ψαύσει Andr. 759. με δεσμεύειν δοκῶν οὔτ' ἔθιγεν οὔθ' ἥψαθ' ἡμῶν Bacch. 617. οὐχ ἅψεται σῆς θυγατρός Iph. A. 950. 1361. μή τις ἅψηται χροὸς τοὐμοῦ Hec. 548. μήδ' ἅψαι πέπλων Hipp. 606. οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν Med. 370. θανόντων σῶν τέκνων ἅπτου χερί Phoen. 1694. ἥψω τῆς ἐμῆς χερὸς καὶ — παρηίδος Hec. 273. ἥψω γονάτων τῶν ἐμῶν ib. 245, *amplexus es*. ἀτρέμας χροὸς ἑλκώδους ἅπτεσθε χεροῖν, *prehendite*, Hipp. 1359. ἅψαι μητρός, ne labatur, Hec. 439. ἡψόμην ξίφους Or. 1235. ὅπως ἅψεσθε τοῦ δαλοῦ χεροῖν Cycl. 626. ἅψομαι (σου) Ion. 523. ἅπτει κάτωθεν οὐρανοῦ δυσπραξίᾳ Herc. f. 1240. V. *Matth.* ad l. οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἅπτεσθαι δόμων, *limen attingere*, Protes. fr. I. κεἰ μὴ εὐνῆς ἥψατο Phoen. 953; v. s. ἀλλά I, 4. p. 118. ἅψασθαι — οὐκ αἰσχρὸν λόγου, *rem attingere*, Andr. 663. τῆς ἐμῆς ἥψω φρενός Rhes. 916, *tetigisti*, *punxisti*, *afflixisti*. τῆς μὲν (Ἀλκήστιδος) οὐδὲν ἄλγος ἅψεται Alc. 940, *attinget*, *affliget*. Hinc c) ad omnia transfertur, quibus quis aliquapiam ratione *occupatur*, nos ubi simillime *sich mit etwas befassen*. ἀξίων ἅπτομαι Bacch. 968, *amplector*. συὸς ἀγρίου ἀγῶνος ἥψω Suppl. 317, *suscepisti*. τῶν ἄγαν ἅπτεται θεός, *curat*, fr. inc. tr. CXXIX. ὄμνυμι τῶν σῶν μήποθ' ἅψασθαι γάμων Hipp. 1026, *curasse*. ἤν τις ἅψηται φόνου, *patraverit*, Iph. T. 381. φέρε λόγων ἀψώμεθ' ἄλλων, *de aliis loquamur*, Ion. 544. πλείστων ἁψάμενος λόγων κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκας εὗρον, *literis permultum usus* s. *multiplici doctrina imbutus*, Alc. 967. νέων πημάτων οὐχ ἅπτεται, *suspicatur*, Hec. 675. ἢν ἅψωμαί τινος (κακοῦ), *gustavero*, ib. 586. τῆς τύχης ὅπως ἅψαιτ' ἄριστα (s. v.) Iph. A. 57, *utatur*. τὸ ἐκλαλοῦν τοῦθ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται Antiop. fr. XL (X), 2, *gustat* s. *percipit*; v. s. οὔτε. Obiter autem monemus genitivum, quem ἅπτεσθαι ἀντέχειν ψαύειν λαμβάνεσθαι et alia id genus verba adsciscunt, *partitivum* falsissime dicere grammaticos. Veram talium explicationem ostendere poterant locutiones, quales sunt ἅπτεσθαι βρόχον ἀπὸ μελάθρου Hom. Od. λ', 278, ubi praepositio salvo sensu etiam omitti poterat, et ἅπτεσθαί τινα γενείου, λαβεῖν τινὰ γούνων. V. s. ἐκ et ἔχειν. 2. *Accendere*, *incendere*. Qua vi et simplex et compositum ἀνάπτειν

(s. v.) mirifice concordat cum vernaculo *anstecken*. Ut enim hoc proprie est *annectere* s. *affigere* et de igne proprie dictum, qui rei alicui *admovebatur* (*Feuer anlegen — anstecken*), deinde ad ipsam rem, cui admovebatur ignis, *accendendi* vi translatum est (*Licht anstecken*), sic etiam ἅπτειν. Ita proprie dicitur τάφῳ πῦρ ἀνῆψα Bacch. 624, quod Or. 1594 est πυρὶ ἀνάψομεν δόμους. In confinio sunt πῦρ ἀνῆπτον El. 801 et ἧψά νιν (τὸ Τροίας πῦρ) Hel. 510. At usu deflexo dictum ib. 106. ἤδη ἧπται καὶ κατείργασται πυρί (Ἰλίου πόλις); Sic etiam ἅπτουσι πεύκας Or. 1543. ἧψαν φῶς Rhes. 81. ἅπτε — λαμπάδα Bacch. 594. Corruptum erat quod Cycl. 512 olim legebatur ἀμμένα. Ubi recte nunc scriptum ἀμμένει; v. s. ἀναμένειν. Stirps verbi ἄω est (ἄFω ἄπω ἅπτω, *apio apto apiscor, haben heften haften*; v. s. ἄρειν). Quod quum omnino *motum* exprimat (v. p. 41), ἅπειν τι proprie est *aliquid movere* et cum *dativo*, cuius propria *appropinquandi* notio, coniunctum: *al.* alicui rei *admovere* h. e. *adiungere*, *annectere*, *affigere*. V. *Lobeck.* ad Ai. p. 313. Cui efficaciori motui ut ipsa forma congrueret, ἅπειν et alpha aspirato et consona stirpi inserta auctum est (ἅπτειν). V. s. ἀναλοῦν extr. *Const. M.*

ἄπτερος, *non alatus*. ἄπτερος ὄρνις Iph. T. 1095: ita se chorus vocat alcedini sese comparans, nisi quod non sit alatus. *Implumis, pullus*. ὁ δ' (Amphitruo) ὥς τις ὄρνις ἄπτερον καταστένων ὠδῖνα τέκνων — πάρεσθ' ὅδε Herc. f. 1039, ubi ἀπτέρων scribendum puto. Insigne *Passovii* commentum est ἄπτερος passim i. q. ἰσόπτερος esse. V. s. ἄποινα et *Herm.* in Nov. Annal. Phil. et Paed. a. 1836. p. 293.

ἀπτόλεμος, in melicis passim obvium pro ἀπόλεμος, ubi v.

ἀπύειν. Temere vulgo putatur Dorica esse forma pro ἠπύειν. Imo ἀπύειν primaria ac propria forma est (v. Arist. Equ. 1029), quam epici demum in ἠπύειν mutarunt. Factum videlicet inserto π ex ἀΰω (s. v.). Quod quum sit *sonum* s. *vocem edere*, *vocare*, ἀπύειν est *sonum* s. *clamorem edere*, *clamare*. Cuius notionis gravitati quo magis forma conveniat, prima vocabuli fere producitur. V. s. ἀναλοῦν extr. Productum certe alpha ap. Eurip. Hec. 155 in anapaesticis, Bacch. 982 in dochmiacis, Or. 1253 in iamb. dim., Suppl. 800 in iambis, ut Tr. 1304. Idque hoc minus mirandum est, quo plura verba sunt ex ἄω derivata, quae alpha et longum et breve habeant. V. s. ἀεί p. 37 sq. Etiam ῡ producitur in futuro, ut Hec. 155. Suppl. 800. Rhes. 776. Bacch. 982. *Clamare*. στεναγμὸν — ἄϋσατ' ἀπύσατε Suppl. 800. mel. Qui locus memorabilis est propter verborum gradationem: *gemitum edite, effundite*. τί ποτ' ἀπύσω; ποίαν ἀχώ; ποῖον ὀδυρμόν; Hec. 155.

mel. *Inclamare.* *ἰαλέμῳ τοὺς θανόντας ἀπύεις* Tr. 1304. mel. *Acclamare, succlamare.* *Μαινάσιν δ' ἀπύσει* Bacch. 982. mel. Cum *infin.* *ἤπυσα δ' αὐτοῖς μὴ πελάζεσθαι στρατῷ* Rhes. 776. Cum duplici *accus.* ut *κελεύειν* constructum videatur in *τί δέ με τόδε χρέος ἀπύεις; ἕνεκέ μοι* Or. 1253. mel., *cur me hoc officium praestare clamas* i. e. *clamans iubes.* Quamquam haec etiam sic accipi possunt: *quid hoc est quod spectans me inclamas.* Ceterum *ἀπύειν* de rerum quoque inanimarum strepitu humanae voci simili usurpari ex Homero discas.

ἄπυργος. *Hesych.* *ἄπυργος· ἀτείχιστος. Εὐριπίδης Τημένῳ.* V. Temen. fr. XXI (XIX).

ἄπυρος, sine igne, igne carens, ignem non expertus. [*ἄπυρος χρυσὸς γεγώς* (Iupiter in Danaës gremium sese submisit) Dan. prol. 30.] *χρύσον ἄπυρον, aurum non coctum,* tetigit *Iacobs.* Anth. Pal. p. 527. fr. inc. tr. CLV, 4 *θυσία ἄπυρος* dicitur *sacrificium pomarium* (*παγκαρπείας*). Alius generis sunt *ἱερὰ ἄπυρα,* qualia commemorantur Pind. Ol. 7, 88. V. *Boeckh.* ad l. *Dissen.* comment. in Pind. p. 86 sq. *Valck.* diatr. p. 43.

ἀπῳδός, voce absonus, non modulate s. iucunde canens (unmelodisch). *ἄχαριν κέλαδον μουσιζόμενος σκαιὸς ἀπῳδός* (Cyclops) Cycl. 488.

ἀπωθεῖν, detrudere, deturbare, repellere, depellere. *δμῶας ἀπωθεῖ* El. 822. *ἀπωθεῖν ξένους* Alc. 570. *ἀπωθεῖν συμμάχους* Rhes. 334. *τὸν ἄριστον πάντων ἀπωθεῖν* Hec. 137. *φυγάδα ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκην χθονός* Phoen. 76. *οὐδείς μ' ἀπώσει — ὥσπερ ἄλλοθεν* Heracl. 184. *ἀπωθούμεσθα γῆς* Heracl. 432. *ἢν τῆσδ' ἀπωθώμεσθα πρὸς βίαν χθονός* ib. 47. *ἀπωθῶ (σε) γνησίων νυμφευμάτων* Andr. 192. *εἴ τις — τὸν ἔχοντ' ἀπωθοίη λέχους* Iph. A. 63. *πάλιν μ' ἀπωθεῖ πνεῦμα* Hel. 413. *μὴ τὸ δουλεύειν μέ σοι λόγων ἀπώσῃ* Andr. 186. Frequentius hac vi *medium* (von *sich weisen — stossen*). *αὐθαδίᾳ φίλους ἀπωθεῖ* Med. 622. *σύ μ', ὦ Δίρκα, — ἀπωθεῖ θιάσους ἔχουσαν ἐν σοί* Bacch. 531. *νῦν ἀσπάζεις (τοὺς παῖδας) τότ' ἀπωσάμενος* Med. 1402. *εἴ με γονάτων ἀπώσαιτο* Hec. 742. *ἥδεῖτό σε τῶνδ' ἀπώσασθαι δόμων* Alc. 826. *οὐ σοφίᾳ τις ἀπώσεται (τὰ μόρσιμα)* Heracl. 616. V. *Pflugk.* ad l. *τί οὐ — δύσκλειαν — ἀπώσομαι βίον;* Hec. f. 1152. *εὔλυτα δ' εἶναι (χρῆν) στέργηθρα φρενῶν ἄπο τ' ὤσασθαι καὶ ξυντεῖναι* Hipp. 257. *Reiicere, repudiare.* *ἐμοὶ μίμημ' ἀνδρὸς οὐκ ἀπωστέον,* inquit Megara Herc. f. 294. Etiam hac vi usitatius *medium.* *πρᾶγμ' εἰς χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι* Hec. 1242. *ἔργ' ἀπωθεῖται χεροῖν* Beller. fr. XX (XVI), 14. *οὐκ ἀπωθοῦμαι πόνους* Phil. fr. II, 2.

ἄπωθεν, seorsum, procul. *νεὼς ἄπωθεν* Iph. T. 108. *πόσον τι δ'*

'στ' ἄπωθεν Ἀργεῖον δόρυ; Heracl. 674, *quam procul abest.* Tralate ἔχει τοι σχῆμα, κἂν ἄπωθεν ᾖ, ἀνὴρ — δυστυχοῦντας ὠφελῶν Iph. A. 983, *etiamsi alienus s. remotus est a malis, etiamsi mala nihil ad eum pertinent.* V. s. σχῆμα. Brevior forma ἄποθεν ap. Eurip. non obvia.

ἀπώμοτος, *qui* aliquid *eiurat.* ὁ σοφὸς νοῦς — πάντα κηλεῖ, κἂν ἀπώμοτός τις ᾖ, fr. dub. XXXVII. Cf. Soph. Ant. 394. *Passiva* vi dicitur de rebus, *quae eiurantur* vel *eiurari possunt*, ut Soph. Ant. 388. οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον, *nil est quod eiurari s. omnino abiici possit, man soll nichts verreden.*

ἀπώτατος (ἀπό), *remotissimus. Adverb.* ἀπωτάτω exstat fr. dub. XXXV, 5. Διὸς ἀπωτάτω κεῖται — θησαυρός.

ἄρα, ἆρα. Mira huic particulae fortuna cecidit. Quamvis enim frequenti prosaicorum, praecipue Platonis, frequentiore scenicorum, frequentissimo ac paene continuo epicorum usu ita contrita sit, ut lector vel aliquid attentus eius notitiam consequi facile queat, tamen a plurimis plane neglecta est, a permultis ignorata, a paucis inspecta quidem, sed non perspecta. Ita sermonem Graecum dulcissimo decore fraudavit interpretum vel levitas vel ignorantia. Et *Vigeris* quidem ac *Dammiis* particulam tum omnia significasse: *itaque forte tamen quodammodo utique videlicet obsecro, nun denn also doch hierauf ferner da*, tum nihil significasse, sed vel εὐφωνίας vel τραχυφωνίας(!) vel ornamenti vel hiatus vitandi causa usurpatam esse, id, inquam, nemo prioris saeculi doctrina imbutus demirabitur. Hoc vero mirandum est, veteres quidem grammaticos particulae vim cepisse rectissime illam explicantes per ὡς ἔοικεν, at viros novissimi temporis vel sagacissimos ita aberasse in hac particula tractanda, ut rem per se claram nunc demum turbarent et obscurarent. Copiosissime primus nec sine acumine de particulae origine ac vi disseruit *Hartungius* Part. I. p. 419 sqq. Quem novi quid inventurum esse quis non praeviderat. Et quid tandem invenit? Ἄρα plane contrarium scilicet atque alii existimarint significare; cum *rasch raffen rapere repente* cognatum esse; *rem necopinatam* (*Ueberraschung*) indicare. Scilicet ἦ ῥα illud et ὡς ἄρ' ἔφη et ὡς ἄρα φωνήσας, quae apud Homerum quavis in pagina leguntur, omnibus *necopinantibus* aliquem locutum esse significant. Manum de tabula! Etiam *Hermannus* de peculiari quodam particulae usu disputavit. Qui ad Vig. p. 820 sq. falso quidem statuerat ἄρα etiam *forte* significare, sed iure tamen concesserat et ibidem et ad Aristoph. Nub. 142, sive interrogationi inserviret sive *igitur* significaret, ἆρα scribi, si brevis esset prior syllaba, ἄρα, si longa. Postea vero quum ei non probabile videretur

pro ἄρα poetas metri causa etiam ἆρα dixisse, sic decrevit in praef. ad O. C. p. XVI sqq., ἆρα non esse ferendum nisi ubi vel interrogationi vel exclamationi inserviret. Haec non dixisset vir celeberrimus, nisi consuesset in rebus grammaticis rationem potius quam usum sequi et si quae deinde regulis suis *a priori* quod dicunt philosophi constitutis contraria reperiuntur, ea vel corrigere vel detorquere. Etiam *Kuehnerus* gr. 755—758, quamvis rectissimam initio viam iniisset, mox tamen conversus et *Hartungium* desertum amplexatus pariter atque ille plus centum exempla falsissime interpretatus est. Propius ad verum accessit *Naegelsbachius* vir acutus in Annot. ad Hom. Exc. III. p. 191 sqq., qui tamen e veris praemissis, quas philosophi dicunt, falsa ratiocinatus est. Veram tandem particulae vim perspexit et declaravit *Rostii* subtilitas. Qui quae in lex. *Damm.* s. v. ῥα exposuit ipsa etymologia egregie confirmantur. Nimirum ἄρα (ἄρ, ῥα) ab ἄρω descendit. V. *Reisig.* Enarr. ad O. C. p. CCVIII. *Stallbaum.* ad Plat. Symp. p. 37. *Naegelsbach.* Exc. III ad Il. p. 192 sqq. Quod quum sit *annectere, aptare, accommodare*, ἄρα de omnibus dicitur, quae vel naturae vel rebus vel consuetudini vel ante factis vel ante dictis *apta, accommodata, congrua, convenientia, consentanea* sunt. Itaque

1. iis potissimum sententiis additur, „quae continent factum aliquod, quod factum iri ex rerum natura vel sententiarum nexu coniici poterat" (*Rost.* l. c.): *videlicet, scilicet, nimirum, ut consentaneum est, füglich, natürlich, versteht sich, wie sich's denken liess, wie sich's gehörte* etc. Cf. *Matth.* gr. p. 1462. *Ellendt.* lex. Soph. I. p. 213. Qua vi perpetua apud Homerum enuntiationum comes est. Qui quamvis particulam plerumque ita ponat, ut Latine vel Germanice reddi commode non possit, notio tamen ubique *consentanei* apparet. Itaque ad amussim ei respondent εἰκότως, ὥσπερ εἰκὸς ἦν vel ἐστί, et imprimis ὡς ἔοικε, de cuius potestate post *Vigerum* p. 246 sq. egregie disputavit C. Fr. *Herm.* ad Lucian. de hist. conscr. p. 16. οὐδ' οἵγε (λύκοι καὶ λέοντες) ὡρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε οὐρῇσιν περισσαίνοντες ἀνέσταν Od. κ', 214; idque consentaneum erat: nam Circe eos mansuefecerat (v. 213). ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρήν (Telemachus) ib. α', 127; idque consentaneum erat: sic enim moris erat. Cf. ib. 110. 154. ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; Il. δ', 93, „ubi ῥα significat sperare deam obtemperaturum ipsi esse Pandarum, sicut obtemperare solent diis homines" (*Rost.*). Et sic saepe per ἦ ῥα interrogatur, ubi quod interrogas *consentaneum* esse significas. Cf. Il. ε', 421. 762. η', 446. ι', 674. Od. ο', 431. σ', 357. υ', 166. Soph. Ai. 172. Falso igitur hoc ἦ ῥα cum interrogativo ἆρα Atticis consueto comparant Herm. l. c.

. XXIII. *Hartung*. l. c. p. 451. *Kuehner*. l. c. §. 834. Non raro etiam ingulum quo exprimatur vocabulum praesto est. εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας Od. α', 106, *nimirum procos invenit.* τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά ib. μ', 223, *et hi nimirum ita perterriti sunt, ut remi de manibus exciderent.* Cf. ib. π', 13. 162. οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς Il. α', 330, *et Achilles videlicet his conspectis non est gavisus.* Sic etiam scenici. σὺ δὲ κατ' οἶκον ἦσθ' ἄρα Eur. Iph. T. 1310, *at in aedibus nimirum eras, das hab' ich mir gleich gedacht, dass Du im Hause wärest.* κἂν τῷδε μόχθῳ τοῦτ' ἄρα σκοπούμενοι Ἕλληνες ἄνδρες προσῆλθον Hel. 1553, *hoc scilicet opperientes.* καὶ τοῦθ' ὕποπτον ἦν ἄρα Andr. 1089, *et hoc suspectum scilicet erat.* πῶς γεφύρας διαβαλοῦσ' ἱππηλάται, ἢν ἄρα μὴ θραύσαντες ἀντύγων χνόας; Rhes. 118, *nisi fractis videlicet axibus, wie anders als —, natürlich —.* Eadem particularum collocatio Xen. Anab. 5, 1, 13; v. *Matth.* ad l. Plane inutilis *Hermanni* correctio in praef. ad O. C. p. XXVIII: ἦν δ', ἄρα μή —; V. infr. 3. Neque prosae orationis scriptoribus insolita est haec propria particulae significatio. Plat. Symp. p. 177. extr. ταῦτα δὴ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἄρα ξυνέφασαν, *nempe haec ceteri quoque omnes approbabant.* In quibus Plato Homerica illa imitatus est: οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον et οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, quae ita semper intelligas, ut et approbatio et silentium vel rebus vel naturae vel rationi consentaneum fuisse dicatur. Cf. Xen. Cyrop. 4, 6, 4. in. 7, 3, 6. 8, 3, 25. Herod. 4, 45. Similiter ἐὰν μὴ — ἄρα, *nisi scilicet*, Plat. Prot. p. 355, B. Imprimis hoc in ironia frequens vel si quid ex alius opinione affirmatur. V. *Schneider*. ad Civ. I. p. 170. Sic Gorg. p. 519, B. Rep. II. p. 358, C. X. p. 595, C.

2. Etiam iis sententiis ἄρα, praecipue apud epicos, adiungitur, quae quod continent ex iis, quae ante vel dicta vel facta sunt, *consentaneum est* vel *constat: scilicet, ut constat, ut dictum est, igitur, eben, bekanntlich, wie gesagt, also, nun also.* In his quoque convenit cum ὡς ἔοικε. V. C. Fr. *Herm.* ad Luc. l. c. ἐπεί ῥ' ὄμοσαν Hom. Od. ο', 438, *als sie wie gesagt geschworen hatten.* ἔνθ' ἄρα Φοινίκων ἦν νηῦς ib. 473, *wo eben das Phön. Schiff stand.* Cf. ib. τ', 63. Il. α', 56. Sic ἢ ῥα usurpatum Soph. Ai. 176, *entweder eben — wie gesagt.* Cf. Il. φ', 62. Huiusmodi sunt etiam Eur. Rhes. 135. ὅτι πότ' ἄρα δαΐοις πυρὰ δαίεται, *warum denn wie gesagt;* vid. v. 95. Andr. 1115. τῷ δὲ ξιφήρης ἄρ' ὑφειστήκει λόχος, *aber wie gesagt;* vid. v. 1100; inutilis enim *Hermanni* correctio in praef. ad S. O. C. p. XVII; v. infr. 3. Porro Ἀλκμήνην ἴδον, ἥ ῥ' Ἡρακλῆα γείνατο Od. λ', 267, *quam Herculem genuisse constat.* Cf. ib. 313. ι', 107. π', 219. Il. φ', 35. Sic etiam

Eur. Or. 163. *ἄδικα — ἔλακεν δέ — ἄρ' ἐδίκασε φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος, als er bekanntlich —.* Haec omnia ita verti, ut particulae vis elluceret. Rectius tamen apud poetas non verteris particulam: parum enim habilis et nostra et maxime Latina lingua. Distinctior vis ista in formula *ἦν ἄρα*, qua in narrationis vel descriptionis initio sic utuntur Graeci, ut rem aliquam inducant tamquam *vulgatam* et inter omnes *notam* (*bekanntlich*). Luculentum huiusmodi exemplum est Hesiodei quod *opera et dies* inscribitur poematis exordium v. 11. *οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος*, quod proprie est: *non unum esse contentionum genus cognitum est*, h. e. *non unum, ut inter omnes constat, contentionum genus est, es gibt bekanntlich* etc. Tritior ea locutio serioris aetatis scriptoribus, imprimis Aeliano. Ita hic de nat. anim. 7, 4. *ἴδιον δὲ ἦν ἄρα ταύρου καὶ τὸ εὐκεινθές, bekanntlich ist es auch eine Eigenthümlichkeit des Stieres, dass er —.* Cf. 1, 13. 6, 63. 7, 14. 11, 16. 12, 11 et 12. 16, 12 etc. Et imperfecti quidem hac in formula eadem est ratio atque in illis, quae s. 3, a) tractavimus, particulae autem plane alia. Quare perdiligenter hoc *ἦν ἄρα*, ubicumque obvium, examinandum est, ne, quod et aliis et *Iacobsio* ad Ael. p. 245 accidit, diversa genera confundas. Nam sex modis usurpatur estque aut *natürlich war* (cf. Herod. 4, 45) aut *bekanntlich war* aut *bekanntlich ist* aut *so war denn* (s. 3, a) aut *so ist denn* (s. 3, a) aut denique *in der That war* (cf. Plat. rep. II. p. 357. in.). Hisque septima accedit ex posteriore aetate ratio, qua est *es war nämlich.* Ad epicos autem, unde digressus sum, ut redeam, hi novum sibi ex eo particulae usu, quo *constare* aliquid declarat, significatum effinxerunt. Quum enim haec sit in illis particulae potestas, ut id, quod ante dictum factumve est, ita fuisse denuo declaret ideoque constituat illud ac sanciat, hinc prorsus ut *οὖν* (s. v.) et *δή* (s. v.) primum ad novas qualescumque sententias constituendas et quasi sanciendas (*igitur, iam, nun also, nun*), deinde omnino ad orationem continuandam adhiberi coepta est (*deinde, porro, nun, ferner*). V. *Herm.* ad Vig. p. 820 sq. Qua vi cum aliis plerumque particulis consociatur. Cum *αὐτάρ*. *αὐτὰρ ἄρα Ζεύς* Il. β', 103, *Zeus nun aber.* Cum *δέ* Il. ε', 43. 69 (*nun*). β', 522. 546. 615. 632. 676 (*ferner*). Cum *μέν*, ubi Attici *μὲν οὖν*, Il. ε', 48. Cum *καί* Il. γ', 77. 113. 344. Etiam *δή* insuper additur, ut Il. γ', 221. 264. Cum relativis, ubi Attici *δή*, Il. ε', 70, 137. δ', 483. In apodosi Il. ε', 15. In interrogatione Il. α', 8. γ', 226.

3. Frequentissimus autem particulae usus, quo indicat aliquid ex rerum vel statu vel usu, omnino aliud ex alio, quod vel praecessit vel mente supplendum est, *consentaneum esse* vel *consequi: quum haec ita*

sint, *ergo*, *igitur*, *unter solchen Umständen*, *demnach*, *folglich*, *demzufolge*, *also*, *nun*, *so — denn*. Itaque *argumentationi*, *conclusioni*, *coniecturae* inservit, eventum quippe vel consecutionem (*Ergebniss*) declarans, plane ut ὡς ἔοικεν, quod ipsum insuper adiunctum non raro invenies. Cf. C. Fr. *Herm.* ad Luc. l. c. Mirifice autem in talibus congruit cum vernaculo *schliessen* et cum *coniiciendi concludendi colligendi* vocabulis, siquidem haec omnia eius sunt, qui alio ad aliud accommodato (ἄρω) s. alio ex alio nexo aliquid statuit. Et apud Homerum quidem perquam tenuia huius notionis vestigia exstant. Etenim postea demum, Atticismo imprimis efflorescente, invaluit. Euripidi quidem familiarissima est. a) In sententiis affirmativis. Cycl. 669 Cycl. Οὖτίς με τυφλοῖ βλέφαρον. Chor. οὐκ ἄρ᾽ εἶ τυφλός, *ergo non es caecus*. Cf. ib. 668. Iph. T. 542 Iph. ἐκεῖθέν εἰμι. Or. ὀρθῶς ποθεῖς ἄρ᾽ εἰδέναι τἀκεῖ. Alc. 287 Alc. ὄμμα μου βαρύνεται. Adm. ἀπωλόμην ἄρα, *so bin ich denn verloren*. Cf. Med. 78. Andr. 74. Or. 1271. Porro Ion. 324 Ion. βωμοί μ᾽ ἔφερβον —. Creus. τάλαιν᾽ ἄρ᾽ ἡ τεκοῦσά σ᾽, ἥτις ἦν ποτέ (s. v.). Cf. Phoen. 1652. Hipp. 459. 964. Or. 755. Alc. 491. 672. Hel. 726. 799. 1654. Ion. 312. 324. Heracl. 65. 192. El. 965. Rhes. 822. Temen. fr. X. fr. inc. tr. LXXXVI. Similiter τῶν ἐμῶν τέκνων οὐκ ἐκπονήσω θάνατον; οὐκ ἄρ᾽ Ἡρακλῆς ὁ καλλίνικος λέξομαι Herc. f. 581, *igitur*, *dann*. Sic etiam in exclamatione. Phoen. 421 Polyn. ἦλθεν ἄλλος αὖ φυγάς. Ioc. ὡς ἄρ᾽ ἄθλιος κἀκεῖνος ἦν. Hel. 468. Αἴγυπτος (ἥδε ἐστίν); ὦ δύστηνος, οἷ πέπλευκ᾽ ἄρα. Saepe cum τοι consociatur, ut quid ex rerum statu consequi vel concludi posse (ἄρα) asseveretur (τοι). Phoen. 719. ἐξοιστέον τἄρ᾽ ὅπλα. Ion. 337 Creus. αἰδούμεθα. Ion. οὔτἄρα πράξεις οὐδέν. Cf. Hipp. 441. Alc. 654 Admetus ad patrem, qui mori pro eo noluerat: ἦτἄρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ. Med. 703 Aegeus novo Iasonis matrimonio comperto ad Medeam: ξυγγνωστὰ μεντἄρ᾽ ἦν σὲ λυπεῖσθαι, γύναι. Vulgo μὲν γάρ. Correxit *Hermann*. Interdum ἦ pro τοι est. ἦ μεγάλων ἄρ᾽ ἀχέων ὑπῆρξεν, ὅτε — Andr. 274, *so war es denn in der That unsäglicher Leiden Anfang*, *als* —. Cf. Hom. Il. γ', 183. δ', 82. Sic etiam Soph. Ai. 954, ubi est *so — denn gewiss, gewiss nun*. Semel autem dictum volumus ἄρα apud Atticos poetas et lyricos, seu conclusioni inserviat seu interrogationi, etiam ἀρα pronuntiari. V. schol. ad Eur. Or. 189. *Valck.* ad Phoen. 569. *Matth.* gr. p. 1463. *Hartung.* Part. I. p. 455. *Ellendt.* lex. Soph. I. p. 213 et quos ille citavit grammaticos; denique *Kuehner*, gr. §. 757. not. Quod etsi non fieri nisi ubi cum vi quadam ponatur natura rei docet, maximi tamen hac in re metrum discriminis fuisse inde apparet, quod etiam ἄρα saepissime ita dicitur, ut vim ac momentum ha-

beat. *Hermannus* autem solus illud omnium doctorum praecise negans non reputasse videtur interrogativum quoque ἆρα hac ipsa de causa et produci et fere praeponi, quod vis in eo maior inest (v. s. ἀναλοῦν extr.), hinc ἆρα aut totum negandum aut ubicumque poeseos cum vi quadam dicitur metroque conducit admittendum esse. Ut igitur νῦν poetis dicitur, et ubi gravius est et ubi lenius, at ubi lenius, etiam νυν, sic vice versa ἄρα usurpant, et ubi simpliciter et ubi cum vi effertur, at cum vi ubi effertur, quidquid significet, etiam ἆρα. Aperta in his conclusionis vis est. ὄψει δαμασθὲν ἄστυ Θηβαίων τόδε —. ὀδυνηρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν, γενήσεται Θήβαισι Phoen. 569. Or. 1207 Orestes ad Electram: ὡς ἀξία ζῆν μᾶλλον ἢ θανεῖν ἔφυς, deinde ad Pyladem: τοιαύτης ἆρ' ἁμαρτήσει τάλας γυναικός —. Ib. 190 chorus, quum Electra ne cibum quidem Orestem appetere dixisset: πρόδηλος ἆρ' ὁ πότμος. In his aptissime persaepe redditur *dann*, quippe quod consecutionem cum vi declaret. Hel. 85 Teucer: εἷς τῶν Ἀχαιῶν (εἰμί). Hel. οὐκ ἆρά σ' Ἑλένην εἰ στυγεῖς θαυμαστέον, *dann ist es kein Wunder* —. Iph. A. 311 famulus: οὐδ' ἔγωγ' ἀφήσομαι (δέλτον). Agam. σκήπτρῳ τάχ' ἆρα σὸν καθαιμάξω κάρα. Heracl. 269 Copr. ἄξω τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ λαβών. Dem. οὐκ ἆρ' ἐς Ἄργος ῥαδίως ἄπει πάλιν. Cycl. 634 hemichor. ἡμεῖς δὲ χωλοί γ' ἀρτίως γεγενήμεθα. Hemichor. ταὐτὸν πεπόνθατ' ἆρ' ἐμοί. Cf. Bacch. 189. Heracl. 117 Copreus, quum Demophontem terrae regem esse audivisset: πρὸς τόνδ' ἀγών τις ἆρα τοῦδε τοῦ λόγου μάλιστ' ἂν εἴη. V. s. τις. Phoen. 1669 Antigona, quum Creon dixisset eam ipsius filio debere nubere: νὺξ ἆρ' ἐκείνη Δαναΐδων μ' ἕξει μίαν. Haec omnia tam plana sunt et vero etiam sana, ut machinarum profecto taedeat, quibus, illa ut regulae suae accommodaret, *Hermannus* usus est in praef. ad O. C. p. XVII sqq. Etiam Aeschylus Sophocles Aristophanes permulta huius modi exempla suppeditant, certa tantum non omnia et incorrupta. V. *Ellendt.* lex. Soph. s. v. et *Hartung.* l. c. p. 456 sq. Saepissime vero cum affectu ponitur conclusivum ἄρα, imprimis ubi rem aliter habere quam exspectaveras ex rerum statu cognoscitur (*also, sonach*). χρῆν χρῆν ἄρ' ἡμᾶς ἀνδρὸς εἰς ἐχθροῦ χέρας πεσόντας λιπεῖν βίον. Cf. Soph. Ai. 926. 930. φίλους ἄρ' οὐχὶ κεκτήμην τάλας Iph. A. 404. ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος Phoen. 1500. Cf. Ion. 790. Tr. 1240. Soph. Ai. 367. 909. 1026. c. not. *Herm.* Maiore cum vi etiam in his effertur ἆρα. El. 1229 Orestes ad matrem modo occisam: φονέας ἔτικτες ἆρά σοι. Sic etiam Soph. O. T. 1395. ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ — δώμαθ', οἷον ἆρά με — ἐξεθρέψατε. Ai. 980. ὦ μοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης. Cf. El. 1179. Crebra imprimis huius modi coniunctio est μάτην ἆρα. ὦ Ζεῦ, μάτην

ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην Herc. f. 339. Cf. Tr. 820. Rhes. 950. Soph. El. 772. Eodem sensu ἄλλως ἄρα dicitur Heracl. 962. Hel. 713. Med. 1029. διὰ κενῆς ἄρα Tr. 753. Solemnis etiam formula est ἦν ἄρα. Et huius quidem duplex ratio est, una, ubi more solito de re praeterita dicitur imperfectum, altera, ubi non ipsa res, sed cognitio tantum rei ad praeteritum tempus pertinet, ita ut imperfectum pro praesenti esse videatur. Prioris rationis sunt ψευδεῖς ὄνειροι, χαίρετ'· οὐδὲν ἦτ' ἄρα Iph. T. 569. Cf. ib. 1310. οὐδὲν ἦτ' ἄρα, ὅτ' Ἕκτορος μὲν εὐτυχοῦντος εἰς δόρυ διωλλύμεσθα —; Tr. 1161. ἄφιλος ἦσθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πράσσων κακῶς Or. 721. ὦ Λοξία μαντεῖε, — οὐ ψευδόμαντις ἦσθ' ἄρα ib. 1667. ὦ χαῖρε, Λήδας θύγατερ, ἐνθάδ' ἦσθ' ἄρα Hel. 622. Huc referas etiam Soph. O. C. 118. 1696. Trach. 1172. Plura alterius generis exempla sunt: amatissimum enim Graecis. Praeivit Homerus Od. π', 420, ubi Penelope ad Antinoum, qui mortem Telemacho molitus erat: σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔησθα (ἄριστος βουλῇ καὶ μύθοισι), et Il. ρ', 147, ubi Glaucus ad Hectorem ignavum: ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν μάρνασθαι —. Eur. Hipp. 359. Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεός. Antig. fr. VII. τὸ μαίνεσθαι δ' ἄρ' ἦν ἔρως βροτοῖς. Andr. 419. πᾶσι δ' ἀνθρώποις ἄρ' ἦν ψυχὴ τέκνα. Item ὦ Ζεῦ,— σὺ ἦσθ' ἄρ' ἥσσων ἢ 'δόκεις φίλος Herc. f. 341. Cf. Tr. 412. Iph. T. 351. Alex. fr. XV. Soph. Phil. 978. Trach. 1172. Porro Alc. 639 Admetus, quum Pheres pro filio mori recusasset: οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατήρ. Similiter Hipp. 1169 Theseus Hippolyti morte nuntiata: ὦ Πόσειδον, ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ ὀρθῶς. Sic etiam τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδαρος Med. 1279. ὦ πολὺς ὄγκος προγόνων, ὡς οὐδὲν ἄρ' ἦσθα Tr. 109. Et cum gravi asseveratione ἢ πολύμοχθον ἄρ' ἦν γένος ἢ πολύμοχθον ἁμερίων Iph. A. 1330. Simili cum vi etiam in talibus dicitur ἄρα. μέγιστον ἄρ' ἦν ἡ φύσις Phoenic. fr. XII (VII). Plurimi hoc exquisitius dicendi genus tractarunt, paucissimi intellexerunt. Ingenue ignorantiam suam fassus est *Dorvillius* ad Charit. p. 593, exemplorum sterilem et indigestam molem congessit *Heindorfius* ad Plat. Phaed. p. 54 sq., diversa confudit *Reisigius* Enarrat. S. O. C. p. CCVIII, aliena denique docuit *Stallbaumius* ad Plat. Phaed. p. 60. Propius ad veritatem accesserunt *Matth.* gr. p. 1138, 2. *Rost.* gr. §. 116. not. 6. *Hartung.* l. c. p. 434, 5 et *Kuehner.* gr. §. 438, 4, licet et hic et *Hartung.* ἄρα particulam etiam in talibus falsissime interpretetur. Nempe frequens est quum omnium temporum, tum maxime praeteritorum usus, quo non ad ipsam rem, sed tantum ad commemorationem vel cognitionem vel conatum rei referuntur. Imprimis imperfectum ἦν adiuncto ἄρα solemne est ad describendum aliquid, quod non

praeterito tempore valuit, sed nunc cum maxime valet, ante tamen quam eius mentionem faceres iam *cognitum est s. apparuit ex rerum statu* (ἄρα). Ut igitur Δαναΐδαι μ' ἔσφαζον Iph. T. 360 est *voluntate sua me mactarunt*, h. e. *mactare me voluerunt* (v. *Wunder.* ad Soph. O. T. 1420) et μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα Hom. Od. κ', 532 *oves, quae ex verbis meis* (v. 527) *mactatae iacebant*, h. e. *quas mactatas iacere iussi* (v. *Stallb.* ad Plat. Rep. VI. p. 28. Phaedr. p. 17), ita illud ex Hippolyto Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεός proprie est *Venus igitur e cognitione non erat dea*, h. e. *Venerem igitur non deam esse apparuit s. cognovimus* (*hat sich gezeigt*), et sic porro. Luculentissimum huius modi exemplum est in Helena v. 752, ubi, quum nuntius dixisset τὰ μάντεων ἐσεῖδον ὡς φαῦλ' ἐστί, sic iam pergit: οὐδ' ἦν ἄρ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐμπύρου φλογός. Nec minus clara haec imperfecti potestas ex Dict. fr. XVI (XIII). πολλοῖς παρέστην κἀφθόνησα δὴ βροτῶν —· τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐκ ἀκουστὸν οὐδ' ἀνασχετόν, σιγᾶν κλύοντα δεινὰ πρὸς κακιόνων, h. e. *hoc vero intolerabile esse inveni, tacentem probra peiorum pati;* v. s. 5. Quum vero quod nunc demum cognoscimus plerumque aliter habet atque antea opinabamur, hinc formula ista sane frequens est de spe delusa vel opinione frustra suscepta (*Enttäuschung*). Tamen hoc neque in imperfecto inest nec semper est nec necessarium. Imo non raro etiam ad rem iam cognitam ac pervulgatam novo exemplo approbandam usurpatur, ut in Andromachae loco: πᾶσι δ' ἀθρώποις ἄρ' ἦν ψυχὴ τέκνα, h. e. *itaque comprobatum est s. denuo vidimus* (*so hat sich's denn bestätigt*) *hominum vitam esse liberos*, et Iph. T. 351. καὶ τοῦτ' ἄρ' ἦν ἀληθές, ᾐσθόμην, φίλαι· οἱ δυστυχεῖς γάρ etc., h. e. *so hat sich denn gezeigt, dass es wahr sei, ich hab' es an mir erfahren: die Unglücklichen sind den Glücklichen, weil sie vom Glück verlassen sind, nicht hold.* V. s. κακός et ἄχθεσθαι. Etiam Latini hoc idioma sibi sumserunt raro quidem etiam hic ab interpretibus perspectum. Huiusmodi est Horatianum Epist. 1, 4, 6. *non* tu corpus *eras* sine pectore, h. e. te non corpus *esse* sine pectore *cognovimus*. Cf. Od. 1, 37, 4. Probe autem ab his secernas Achillis verba in Iph. A. 944. ἐγὼ κάκιστος ἦν ἄρ' Ἀργείων ἀνήρ, — εἴπερ φονεύσει (s. v.) τοὐμὸν ὄνομα σῷ πόσει, quae, si sana, sic sunt intelligenda: *ego pessimus igitur vir essem, si maritum tuum meo ad filiam necandam nomine abuti patior.* V. s. ἄν p. 201, f. *Schaefer.* melet. crit. p. 55. Quamquam hic ἄρα et propter vicinitatem vocis Ἀργείων valde suspectum est et propter ipsam sententiam minime tam aptum, quam *Schaefer.* l. c. iudicavit: neque enim ex antecedentibus quidquam colligitur, sed eorum, quae antecesserant, iam

umma repetitur. Itaque iam *Markland.* rectissime rescripsit: ἐγὼ κάκιστος ἦν ἂν Ἀργ. ἀνήρ. Sententia eadem, verborum autem structura simillima Or. 565; v. s. ἄν p. 199, b. Aperta hucusque fuit conclusiva particulae significatio. Neque occulta est, licet obscurior, in his. Hipp. 594. προδέδοσαι, φίλα, — τὰ κρύπτ' ἄρα πέφηνε, ubi proprie ad prius membrum pertinet particula: προδέδοσαι ἄρα, φίλα, — τὰ κρυπτὰ πέφηνε: Phaedram enim proditam, eius amorem detectum esse ex clamore extrinsecus audito concluditur. V. *Matth.* ad l. Similis est particulae collocatio Suppl. 623. Iph. A. 1103. μνήμην δ' ἄρ' εἶχον πλησίον βεβηκότος Ἀγαμέμνονος τοῦδε, ubi ad Agamemnonis interventum refertur ἄρα: hoc enim subito conspecto illa dicit Clytaemnestra. Quae concisius dicta perspicua erunt, si sic dissolveris: βέβηκε δ' ὅδε Ἀγαμέμνων· μνήμην ἄρ' εἶχον πλησίον ὄντος, *eccum Agamemnonem; prope i g i t u r erat, cum eius mentionem faciebam.* Infelicissime haec interpretatus est *Hermannus*, falso etiam *Matthias.* Eadem potestas obtinet in enuntiationibus aliunde suspensis. Hel. 937. εἰσιδόντες, ὡς τέχναις θεῶν ὤλοντ', ἐγὼ δὲ προδότις οὐκ ἄρ' ἦν φίλων, πάλιν μ' ἀνάξουσ' εἰς τὸ σῶφρον, *ubi viderint deorum se dolis periisse meque i g i t u r amicos non prodidisse.* Temere *Dindorf.* et *Pflugk. Piersono* auctore ad Moer. p. 172 ex Etym. M. p. 430, 15 ἤμην induxerunt pro ἄρ' ἦν; v. s. εἶναι. Subtilius est ἄρα Bacch. 893. κούφα δαπάνα νομίζειν ἰσχὺν τόδ' ἔχειν, ὅτι ποτ' ἄρα τὸ δαιμόνιον —, h. e. *quodcumque tandem numen esse c o l l i g a s.* b) In sententiis interrogativis. In his quoque aa) *conclusioni* inservit ἄρα. Quum enim in affirmativis sententiis affirmes *aliquid concludendum* esse vel *concludi* posse, in interrogativis interrogas, *quid* vel *utrum quid concludendum* sit vel *concludi* possit. Itaque etiam hic ubique apte explicatur *quum haec ita sint* et commode plerumque vertitur *denn also.* οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις; Or. 792, *quae quum ita sint, non trepidabis,* h. e. *non igitur trepidabis?* Cf. ib. 1525. Heracl. 1000. Porro τῶνδ' ἄρ' οὕνεκεν (*propter haec igitur*) τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρεών; Herc. f. 155. παῖς ἄρ' οὐκέτι σφαγήσεται; Iph. A. 1360, *filia igitur mea iam non mactabitur?* Cf. ib. 410. 676. 882. Hec. 511. Archel. fr. IX (XII). Hel. 808. Ion. 533. Denique γῆς ἄρ' ἐκπέφυκα μητρός; Ion. 542, quae perperam vulgo sine interrogatione leguntur. Huc referendum illud δὲ ἄρα, quod, praecipue apud Platonem, frequens est in deductione quam vocant ad absurdum. V. *Stallb.* ad Phaed. p. 100 et impr. ad Apol. S. p. 71. Sic etiam post alia vocabula interrogandi. Post τίς. τίν' ἄρα τίς ἔλαχε; Tr. 244, *quam igitur quis est sortitus?* Cf. 247. τίν' ἄρα τάλαινα τίνα λόγον — ἀκούσομαι; Hel. 343, ubi particula refertur ad v. 324 sqq. Cf.

Phoen. 1516. Iph. A. 791. 1086. Iph. T. 899. Or. 1269. Hipp. 816. Suppl. 623. Similiter τίς ἄρα νιν ἔτικτεν; Bacch. 985, ubi ad insolentem Penthei petulantiam respicit ἄρα et accuratius deinde explicatur verbis οὐ γὰρ ἐξ αἵματος γυναικῶν ἔφυ etc. Post πότερος Phoen. 1295. 1302. Iph. T. 492; post πῶς Phoen. 574; post πόθι Bacch. 556. In interrogando autem longe saepissime cum vi et ἆρα pronuntiatur et in principio plerumque enuntiationis ponitur. Plane ita nostrum *also*. ἆρα δῆτ' ἐκεῖ μ' ἔφυσας; Ion. 547, *also damals hast du mich erzeugt?* Ibid. 1023 Paedag. οὐκ εὖ τόδ' εἶπας. Creus. πῶς; ἆρ' ὑπείδον τοῦθ', ὃ κἄμ' εἰσέρχεται; Sic recte *Matth. Dind.* pro vulg. πῶς ἄρ'. Ibid. 942. ἆρ' ἦν ταῦθ', ἅ γ' ἠσθόμην ἐγώ; Ibid. 994. ἆρ' οὗτος ἐσθ' ὁ μῦθος, ὃν κλύω πάλαι; Cf. Iph. T. 513. Rhes. 360. Ion. 1247. Herc. f. 816. Sic etiam ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν ἢ τροφαί; Hec. 599, *ergone parentes praestant an educatio?* Cf. ib. 745. Neque aliter Xen. Cyr. 4, 6, 4. ἆρα βέβληκα δὶς ἐφεξῆς —; *also zweimal nach einander —?* Temere his verbis interrogandi signum subtraxit *Hermanno* praef. ad O. C. male morigeratus *Bornemann*. Huc numero etiam Medeae locum v. 1262. μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων; ἆρα μάταν γένος φίλιον ἔτεκες —; *frustra ergo peperisti carum genus?* Nequaquam enim poenituit eorum, quae disserui de his Quaest. Soph. p. 168. Omni librorum assensu caret μάτην ἄρα, quod *Musgravio* auctore dederunt *Matth. Dind. Pflugk*. Prorsus autem cassum quod *Hermannus* profudit in eph. antiqu. *Darmst.* 1835. p. 751: videlicet aut corrigendum erat libidinose aut concedendum. V. p. 43 sq. Passim etiam in media oratione hoc ἆρα ponitur. ἥκεις ἆρα νῶν σωτὴρ βλάβης; Heracl. 640. Cf. Or. 1512. Et his quidem interrogationibus non raro affirmationis aliquid admixtum est. Quum enim id, quod ex rerum statu consequitur, nemini non approbatum iri exspectari possit, hinc per ἆρα ita interdum interrogatur, ut certo exspectes responsum affirmativum (*ergone*). Nosmet in talibus *doch also*. ἆρα τὸν ξένον στυγῶ δικαίως; Alc. 776, *ich habe doch also recht, wenn ich dem Fremden zürne.* Sic etiam ἆρά μοι στένειν πάρα τοιᾶσδ' ἁμαρτάνοντι συζύγου σέθεν; ib. 342. ἆρ' ἡ τεκοῦσά μ' ἔτεκεν ἀνθρώποις τέρας; Hel. 263. ἆρ' ἐν παννυχίοις χοροῖς θήσω ποτὲ λευκὸν πόδα —; Bacch. 860. Cf. Phoen. 114. Soph. Trach. 988. Ai. 277. El. 614. Item prosae orationis scriptores, maxime Plato. V. *Stallb.* ad Rep. VIII. p. 223. ἆρ' ὁρᾶτε —; Demosth. de Chers. p. 94, 7, *ihr seht doch also?* ἆρ' ἄξιοί ἐσμεν — ἀρχῆς γε ἧς ἔχομεν τοῖς Ἕλλησι μὴ οὕτως ἄγαν ἐπιφθόνως διακεῖσθαι; Thuc. 1, 75, *wir verdienen doch also —?* Saepe huic ἆρα, imprimis a Platone, οὖν adiungitur (*doch nun*

lso, nun — doch also). ἄρ' οὖν τοῦ μεγίστου ἀπαλλάττεται κακοῦ; Plat. Gorg. p. 477, A, *er wird doch nun also von dem grössten Uebel befreit?* Plura id genus collegit licet non intellecta *Heindorf.* ad Cratyl. p. 19. Quibus adde Rep. VIII. p. 566, A. extr. Euthyphr. p. 5, A. Phaed. p. 73, C. Gorg. p. 449. extr. Sic etiam ἄρ' οὖν μή. Xen. Anab. 7, 6, 5. ἄρ' οὖν μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται —; *nun er wird doch also nicht etwa —?* Magnam in his edendis inconstantiam prodidit *Stallbaumius*, nunc ea, ut debuit, interrogative sumens, nunc *Hermannum* ad Soph. Ant. 628 celerius secutus affirmative. V. ad Euthyphr. p. 32. Quamquam ille non solus fuit, qui hoc in ἄρα peccaret. Communis est enim nec levis doctorum fraus ἄρα in talibus pro ἄρ' οὐ esse et significare *nonne*. V. praeter *Herm.* ad Vig. p. 823 et *Wunder.* ad Soph. Ai. 269 quos *Matth.* citavit in gr. p. 1464. not. g. et *Ellendt.* in lex. Soph. I. p. 216, 4. Quod vanum esse unus quod sciam *Bremi.* ad Demosth. Chers. p. 223 animadvertit. Et mirum profecto illorum neminem vidisse, ἄρα si *nonne* esset, intolerabile permultis locis asyndeton inferri. Hoc ipsum enim est quo differant in his ἄρα et ἄρ' οὐ, nec vera *Buttmanni* ad Plat. Charmid. §. 14. ed. *Heind.* sec. distinctio, quod simplex ἄρα conclusioni inservit interrogando igiturque coniunctio est (*ergone*), cum οὐκ autem coniunctum nil nisi adverbium interrogandi (*nonne*). Planissimum hoc est ex Soph. Oed. T. 822 sqq., ubi ἄρα primum ad sententias coniungendas exstat (*doch also*), coniunctis autem bis deinceps ἄρ' οὐκ. Etenim diu non substitit usus in propria interrogativi ἄρα vi *conclusiva*, verum hoc ita pedetentim debilitavit, ut bb) adverbium fieret interrogandi *coniecturae* tantum e conclusionis vi retenta (*etwa, vielleicht*). Quum igitur in prioribus interrogares, quid vel utrum quid *concludendum* esset vel *concludi* posset, in his interrogas, quid vel utrum quid *coniiciendum* sit vel *coniici* possit. Rhes. 704. ἄρ' ἐστ' Ὀδυσσέως τοὔργον —; *coniiciamne Ulixis hoc esse facinus?* Iph. A. 1223 Agamemno ad Iphigeniam puellulam: ἄρά σε (*ob ich dich wohl*) εὐδαίμον' ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὄψομαι, ζῶσάν τε καὶ θάλλουσαν; Et Iphigenia rursus ad patrem v. 1228. τί δ' ἄρ' ἐγὼ σέ; πρέσβυν ἄρ' εἰσδέξομαι ἐμῶν φίλαισιν ὑποδοχαῖς δόμων —; Simillimus locus Suppl. 1143. Porro El. 229 Or. ἥκω φέρων σοι σοῦ κασιγνήτου λόγους. El. ὦ φίλτατ', ἄρα ζῶντος ἢ τεθνηκότος; Or. 1287. ἄρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφηται ξίφη; Iph. T. 1319 nuntius: σώζουσ' Ὀρέστην. Th. τὸν ποῖον; ἄρ' ὃν Τυνδαρὶς τίκτει κόρη; Sic etiam ib. 576 τί δ' — οἱ ἐμοὶ γεννήτορες; ἄρ' εἰσίν; ἄρ' οὐκ εἰσί; Cf. Soph. O. C. 316. ἄρα κλύουσα, μῆτερ, εἶτ' ἔρξεις κακῶς; El. 1058. Cf. ib. 979. Suppl. 287. 375. Hipp. 1155. Tr. 269. Ion. 196. Hec. 505.

Hel. 1561. Sed ne in tenui quidem *coniecturae* significatu acquievit usus. Nam quum semel in interrogatione usurpari coepta esset particula, fieri non potuit quin propria eius notio magis magisque obscurata postremo plane evanesceret. Itaque factum est ut ἄρα in meram interrogandi particulam abiret (*denn*, *wohl*, *denn wohl*). Falsissimum autem quod cum alii tum *Herm.* ad Vig. p. 821, *Poppo.* in ind. ad Xen. An. s. v. ἦ p. 500 et *Stallbaum.* ad Plat. Gorg. p. 39 docuerunt, ἄρα in his accurate respondere particulae Latinae *num.* Quin ne id quidem verum est, quod *Kuehner.* gr. §. 834, 2 contendit, ἄρα *plerumque* referri ad responsum negans. Per se enim hoc ἄρα nonnisi interrogationi inservit, ita ut et aiens (*ne*, *utrum*) et negans responsio (*num*) exspectari possit. Id tamen ei ex proprio usu, quo de re *consentanea* interrogat, adhaesit, ut ad aiens plerumque responsum referatur aut certe simpliciter sit inscientis vel dubitantis. V. *Reisig.* Enarr. S. O. C. p. CXCIV. τί δαὶ τόδ'; ἆρ' ἀληθὲς —; Ion. 275, *estne verum?* Cf. ib. 223. Hipp. 89. Bacch. 943. Etiam hoc ἄρα in media est sententia Alc. 480. Eidem οὖν additur Phoen. 427. ἆρ' εὐτυχεῖς οὖν —; *nun bist du denn glücklich?* Dubitationem exprimit vel inscientiam Med. 901. In medio Herc. f. 1127. In dupl. interr. Hec. 515. Med. 1294. Sic etiam post alias interrogandi particulas. τίς ἄρα μήτηρ ἡ τεκοῦσ' ὑμᾶς ποτέ —; Iph. T. 472. Cf. Iph. A. 1228. Tr. 294. In. fr. X (V), 1. ὦ μῆτερ, πότ' ἄρα καὶ σὸν ὄψομαι δέμας; Ion. 563. *Ubi certo* exspectatur aiens responsum, ἆρ' οὐ usurpatur (*nonne*): nam ad rem veram refertur negatio. Ita Suppl. 214. Hipp. 1038. Tr. 674. Herc. f. 286. Contra ubi certo exspectatur negans responsum, ἄρα μή locum habet (*num*, *numnam*, *doch nicht*, *doch nicht etwa*): nam ad rem cogitatam refertur negatio. Ita Soph. Ant. 632. El. 446. Plat. Phaed. p. 64, C. p. 103, C. Crit. p. 44, E. Xen. Mem. 2, 6, 34. 4, 2, 10. Oec. 4, 4. In med. Aesch. Sept. c. Th. 190. Plat. Rep. III. p. 405, A. Quamquam haec rectius forsan in iis numerabis, de quibus s. 4, b) dicetur.

4. Quum autem id, quod ex rerum vel statu vel usu vel observatione *consequitur* sive *redundat* (*Ergebniss der Umstände*, *der Erfahrung*, *der Beobachtung;* v. s. 3), huiusmodi fere sit, ut pro *certo* non possit non haberi, hinc etiam *asseverationi* inservit ἄρα (*manifesto*, *certo*, *sane*, *utique*, *profecto*, *revera*, *offenbar*, *gewiss*, *ja*, *wahrhaftig*, *wahrlich*, *in der That*). Et in his quoque congruit cum ὡς ἔοικε (v. C. Fr. *Herm.* ad Luc. l. c.), idque passim etiam adiunctum reperitur, ut Plat. Symp. p. 198, D. Rep. II. p. 357. in. a) In sententiis affirmativis. κλαίων ἄρ' ἅψει· τῶνδε Heracl. 271, proprie: *apparebit* (*es wird sich ergeben*) *te flentem hos attrectare*, h. e. *flens profecto hos*

ttrectabis; cf. Hipp. 1086. *ἄνανδρ᾽ ἄρ᾽ εἶπας Ἴλιον τ᾽ οὐκ ἄξια* Hel. 14. Itaque cum aliis saepe particulis asseverandi consociatur (*ja wahrlich — wahrhaftig*). Cum τοι. *σὺ τἄρ᾽ ἔνθεος, ὦ κούρα*, Hipp. 41. Cum ἤτοι. *ἤτἄρ᾽ ὀλοίμην ἀκλεὴς ἀνώνυμος —, εἰ κακὸς πέφυκ᾽ ἀνήρ* Hipp. 1028. *ἤτἄρ᾽ ἐκείνου μὴ νομιζοίμην ἐγὼ μήτηρ ἔτι* Heracl. 651. Item Hipp. 480. Alc. 735. Eadem cum vi etiam in his effertur ἄρα. *ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ἐπ᾽ ἀκταῖς — ἠγγέλθης μανείς* Iph. T. 932, *manifesto, certe. μάταιος ἄρ᾽ ἦν* Hipp. 1012, *stolidus profecto essem.* Quae cave ne ita depraves, ut *Hermannus* fecit in praef. ad S. O. C. p. XXI. *κλαίων τις αὐτῶν ἄρ᾽ ἐμοῦ γε θίξεται* ib. 1086; cf. Heracl. 271. *γυναῖκα ὅστις παύσεται λέγων κακῶς, δύστηνος ἄρα κοὐ σοφὸς κεκλήσεται* Aeol. fr. XV (XII). *ἐμοὶ χορὸς μὲν ἡδύς —. τερπνὸν δέ τι καὶ φίλων ἄρ᾽ εὐτυχίαν ἰδέσθαι* Heracl. 895. Sic recte *Dind.* pro vulg. ἄρα. *πονηρῷ γ᾽ ἄρα χρήσεται κριτῇ*, qui ex opibus de homine iudicat, El. 374. *Dind.* praeter omnem necessitatem τἄρα. Cf. etiam Pind. Pyth. 4, 138. Theocr. 7, 107. Neque prosae orationi ἄρα hac vi incognitum. Luculenta id genus exempla sunt, ubi id ipsum, unde quid apparet sive consequitur, deinceps per γάρ vel praegressa negatione per ἀλλά agglutinatur. Huiusmodi est Platonis exemplum supra memoratum Rep. II. p. 357. in. Etiam Euripidis locum s. 3, a. extr. tractatum Iph. A. 1103 huc trahere licebit. Porro Xen. Anab. 2, 2, 3. *ἐμοὶ θυομένῳ οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά· καὶ εἰκότως ἄρα οὐκ ἐγίγνετο· ὡς γάρ* etc., *et apparuit* (*es hat sich ergeben*) *fieri non potuisse ut fausta essent*, h. e. *et fieri profecto non potuit* etc. Cf. ib. 6, 4, 18. 4, 2, 15. Xen. Oec. 7, 16. *ὅντινα ἴδοιμι καλὸν, τούτῳ προσῄειν καὶ ἐπειρώμην καταμανθάνειν, εἴπου ἴδοιμι προσηρτημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν· ἀλλ᾽ οὐκ ἄρα εἶχεν οὕτως, ἀλλ᾽ ἐνίους ἐδόκουν καταμανθάνειν* etc., *at apparebat* (*es ergab sich*) *rem non ita habere*, h. e. *at non sane res ita habebat*, *doch verhielt es sich in der That nicht so.* Item in exclamatione. Xen. Cyrop. 1, 4, 11. *ὡς ἄρα ἐφλυαροῦμεν*, *wir trieben doch rechte Narrenspossen.* Eodem sensu, imprimis a Platone et oratoribus, usurpatur *εἰ — ἦν — ἂν ἄρα*, *wenn* (*ob*) *in der That — wirklich — ja.* Perversa enim *Hartungii* l. c. p. 440 et *Kuehneri* gr. §. 756, 5 opinio ἄρα in talibus significare *allenfalls.* Demosth. Megalop. p. 210, 6. *ἐὰν σωθῶσιν ἄρα*, *wenn es das Ergebniss des Kampfes ist, dass sie gerettet werden, wenn sie ja ger. werden.* Cf. ib. p. 202, 19. 206, 21. Isocr. Archid. p. 131, A. Thuc. 1, 93. Nec aliter Plat. Phaed. p. 60, E. *ἀφοσιούμενος, εἰ ἄρα πολλάκις ταύτην τὴν μουσικήν μοι ἐπιτάττοι ποιεῖν*, *ob sich's etwa ergebe, dass —, ob in der That — wirklich etwa.* Cf. Lach. p. 194, A. Omnino

creberrimum apud Platonem *εἰ ἄρα πολλάκις*, seu *ob* significet εἰ seu *wenn*. V. *Stallb.* ad Phaedr. p. 50 sq., qui tamen *conclusivam* in talibus particulae vim urgere non debebat. Sic etiam *εἰ μὴ ἄρα* Xen. Mem. 1, 2, 8, *es müsste denn in der That*. Neque aliter sumendum *ἄρα*, quod Homerus in condicionalibus sententiis toties frequentat, ut Il. *θ'*, 90. *καί νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν, εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διομήδης*, *wenn es nicht in der That* —: id enim ex iis, quae fecit Diomedes, *apparebat*. Omnino iam Homero *ἄρα* vi ista *asseverandi* usitatum est. V. Il. *ρ'*, 142 et 147. Sic etiam *ὅστις ἄρα*, *wer auch in der That*. Eur. Hec. 1119. *ἦ μέγαν χόλον* — *εἶχεν, ὅστις ἦν ἄρα (ὅ σ' ἀπωλέσας)*, *quemcumque fuisse apparebit*. Nec refragabor, si quis et Rhesi locum v. 135 s. 2 et Bacch. v. 893 s. 3, a. extr. citatum huc malit referre. Porro *ὅτι ἄρα*, *dass in der That*, *dass doch in der That*. V. Plat. Rep. II. p. 375, D. Creberrimum denique, imprimis Platoni et Demostheni, *ὡς ἄρα*, si quid ex alius mente tamquam quod ex rerum usu vel observatione apparuit *asseveratur: dass in der That, dass ja, dass ja offenbar*. Largam talium locorum copiam suppeditavit C. Fr. *Herm.* ad Luc. de hist. conscr. p. 17. Sic etiam Eur. Herc. f. 759. *τίς* — *ἄφρονα λόγον οὐρανίων κατέβαλ', ὡς ἄρ' οὐ σθένουσι θεοί; nihil profecto valere deos*. Cf. Xen. An. 5, 7, 5. b) In sententiis interrogativis (*doch*, *doch wohl*, *doch gewiss*). V. *Reisig.* Enarr. S. O. C. p. CXCIII sq. *ἆρ' οἶσθα* —; Hipp. 1315, *du weisst doch wohl*. Cf. Soph. O. C. 753. 780. 1585. Ai. 1282. Plat. Gorg. p. 453, D. 477, A. Ironice Soph. El. 790 et 816. *ἆρ' ἔχει καλῶς; das ist doch gewiss herrlich*. Quod quamvis idem fere sit atque *ist das nicht herrlich*, cave tamen *ἆρα* etiam *nonne* significare putes; v. s. 3, b. aa. Interdum *γε* adiungitur ad augendam asseverationem. V. *Stallb.* ad Plat. Cratyl. p. 126. Frequens etiam hac vi *ἆρ' οὖν* (*nun doch wohl* — *gewiss*). Plat. Gorg. p. 450, C. *ἆρ' οὖν μανθάνω* —; *nun ich denke doch zu verstehen* —. Perperam haec interpretatur *Stallbaum.* Charm. p. 159, B. *ἆρ' οὖν εὖ λέγεις; nun du hast doch gewiss Recht*. Perperam haec explicant *Stallbaum.* ad l. et *Herm.* ad Soph. Ant. 628. Cf. Phaed. p. 76, D. 78, C. Gorg. p. 462, D. Ceterum hoc *ἆρ' οὖν* probe discernas ab eo, de quo s. 3. b. aa. egimus.

Patet ex his nil umquam inanius exstitisse, quam, quod *Hartungius* commentus est, *ἄρα* declarare *rem inexspectatam* (*Ueberraschung*). Hoc enim tantum abest ut verum sit, ut rem proprie quam maxime *exspectatam* (v. s. 1) significet. Ita iam saepius accidit, ut, quo quis effrenatior esset in aliorum erroribus irridendis, hoc turpius ipsum tandem errasse cognosceretur. Nec tam immensi erroris obscurus fons est.

:uum enim ἄρα non raro *eventum* inexspectatum (*ein überraschendes Ergebniss*) indicet (v. s. 3, a), fallaci specie decepti particulae triuerunt quod ipsius erat sententiae.

Restant aliquot loci, in quibus ἄρα vitiose vel olim exstiterit vel unc exstare videatur. In Oreste 162 duas librorum scripturas admittit aetrum: ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν, et, ἆ ἄδικος ἄδικα τότ' ἔλακεν. n editionibus nunc omnibus recepta prior. Tamen altera longe et sententiae aptior, cui ἄρα non convenit, et libris testatior, quorum permulti et perboni ἄρα omittunt, et vero etiam idcirco probabilior, quod ἄρα statim post in tuto loco redit. Molesta vero particulae tam brevi ntervallo iteratio. Imo non dubium quin e sequenti versu irrepserit in praecedentem. Cet. Ald. rell. Brub. bis ἆ ἆ. V. s. ἆ p. 2. Porro Iph. T. 886 non dubito quin recte correxerit *Marklandus* θανάτῳ πελάσεις ἀνὰ βάρβ. φῦλα pro ἄρα βάρβ. φῦλα. Et sic *Herm.* Contra quod idem *Herm.* Alc. 228 e sua induxit coniectura ἄρ' pro vulg. αἶ αἶ, non rectum est, idque paulo celerius receperunt *Dind.* et *Pflugk.* Scribendum enim αἶ ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε. V. s. αἶ. Corruptum etiam puto locum Phoeniss. 1516 a recentioribus omnibus perscriptum: τίς ἄρ' ὄρνις ἐμοῖς ἄχεσι συνῳδός; Nam primum ἄρα his parum convenit. Deinde plerique codd. et optimi τίς τ' ἄρ' ὄρνις, in quibus τ' illud a librariis esse vix est credibile. Etenim ποτέ sub hac litera delitescit depulsum spurio ἄρ', quod vicinae vocis syllaba ὀρ — pepererat. Legas igitur τίς ποτ' ὄρνις — συνῳδός. Atque hoc ipsum inscius expressit *Valck.* sic locum vertens: *quae tandem avis meis lamentis concinet?* De Bacch. 639 v. s. ἄν II, 2; de Iph. T. 1309 s. λέγειν. *Const. M.*

ἀρά (˘). In plurali plerumque occurrit denotatque vel *preces* s. *precationes* vel *imprecationes* s. *diras*. Bono sensu εἴπερ — εἴσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀραί, κλύει (pater mortuus) Or. 1241. ἥκε Πολυνείκης ἀράς Phoen. 1373. ἀρὰς ὑπέσχον τρεῖς Hipp. 888; cf. ib. 890. 896. 1315, quae *preces*, quatenus eas Theseus contra Hippolytum filium facit, inimico sensu *imprecationes* sunt s. *dirae*. Hinc ἀραὶ τοῦ σοῦ στόματος, ἃς — παιδὸς ἠράσω πέρι ib. 1167. ἀρὰς ἀφῆκας παιδί ib. 1324, et in singulari ὦ πατρὸς τάλαιν' ἀρά ib. 1241. ὦ πατρὸς ἐμοῦ δύστανος ἀρά ib. 1378. Inimico etiam sensu ἀρᾶς ἀγώνισμα (s. v.) Οἰδίπου dicitur παίδων φόνος Phoen. 1364. Et eadem de re rursus in plurali ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας Phoen. 67 (cf. Med. 607). ἀράς, ἃς Οἰδίπους ἐφθέγξατ' εἰς ἡμᾶς Phoen. 477. στενάζων ἀρὰς τέκνοις ib. 336. ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς δεινάς ib. 883. ἀρὰς παραλαβὼν Λαΐου καὶ παισὶ δούς ib. 1605. τὰς ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός ib. 1435. πατὴρ — ἡμᾶς ἀραῖσιν καταπτε-

νεῖ ib. 772 (cf. Hipp. 44). εἰς ἀγῶνα καταβαλὼν ἀραῖσι τέκνα ib. 1060. ἀραῖς πατρῴαις (Θήβας λιπὼν Polynices) Suppl. 150. Inimico sensu dictum denique Ἀχαιοῖς ῥιπτεῖν ἀράς Tr. 729. Interdum tamquam persona inducitur a tragicis Ἀρά, ipsam *perniciem* exprimens, quam quis alicui *imprecatus est*, *Dira*. Or. 997. ch. δόμοισι — ἦλθεν Ἀρὰ πολύστονος. Cf. Soph. El. 111 c. not. *Herm.* et Od. *Mueller.* ad Aesch. Eum. p. 165 sq. [Stirps vocis sine dubio αἴρω (ἄρω). Manibus enim *sublatis* precabantur veteres. *Const. M.*]

Ἀραβία, *Arabia*. Ἀραβίαν τ' εὐδαίμονα Ἀσίαν τε πᾶσαν Bacch. 16.

ἄραγμα, *pulsus*. τυμπάνων ἀράγματα Cycl. 204.

ἀραγμός, *iactus*. ἐμαρνάμεσθα σφενδόναις πετρῶν τ' ἀραγμοῖς Phoen. 1150; cf. Iph. T. 327. *Plausus*. πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμός Plisth. fr. VI (IV), 1. Hinc δεσμῶν ἀραγμὸν ἱππικῶν, *crepitum*, Rhes. 569.

ἀραῖος, *imprecationibus persequens*. Vid. *Elmsl.* ad Med. 595. *Blomf.* gl. Agam. 228 et meam ad Med. notam 605. σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις Med. 608. ἦ σοῖς ἀραία δώμασιν γενήσομαι Iph. T. 778. εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσιν βροτῶν γένος Hipp. 1415. *Diris devotus*. ἐμὲ — κακόποτμον ἀραίαν ἔβαλε θεός Hel. 701. *Aug. M.*

ἀραρότως, v. s. ἄρειν.

ἀρᾶσθαι, *precari*. Cum *dat.* propter *appropinquandi* notionem: nam ad deum, quem precabantur, manus tendebant veteres. V. s. ἀρά et *Matth.* gr. §. 401. ἀρὰς, ἃς σῷ πατρὶ παιδὸς ἠράσω πέρι Hipp. 1168. Cum *infin.* σοὶ πολλὰ κἀμοὶ κέδν' ἀρώμενοι τυχεῖν Or. 1138. ἠράσαθ' Ἥβη — νέος γενέσθαι Heracl. 851. *Imprecari*. ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν Phoen. 67. ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη Med. 607. πολλὰ δ' Ἀργείοις κακὰ ἠρᾶτο Rhes. 505. Absolute ἀρᾷ γονεῦσιν; Alc. 717. V. *Matth.* et *Pflugk.* ad l.

ἀράσσειν (ῥάσσειν) respondere videtur vernaculo *schmeissen*, quod et *pulsantis* est et *iacientis*. Priore vi dictum βάλλων, ἀράσσων Hec. 1175. Andr. 1155. Iph. T. 310. ἄρασσε κρᾶτα κούριμον Tr. 279. ἄρασσ' ἄρασσε χειρὶ κρᾶτα ib. 1235. πύλας ἀράξας Iph. T. 1308. ἄρασσε — ἐκβάλλων πύλας, *effringe*, Hec. 1044. Altera vi dictum ἤρασσον πέτροις Iph. T. 327, *petebant saxis*.

ἀράχνη (ab ἄρ — ω et ἄχνη (λάχνη) *Gespinnst*), *aranea*. κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχναις Erecht. fr. XIII (VI), 1. V. *Matth.* ad l. p. 165 et *Damm.* s. ἀράχνιον.

ἀρβύλη proprie est quidquid pedi ἄ ρ εται sive ἁ ρ μόζεται: haec enim stirps vocabuli. Itaque et *calceum* proprie et *soleam* denotat. *Hesych.* ἀ ρ β ύ λ α ι· εἶδος ὑποδημάτων. V. *Boisson.* ad Or. 140. Praecipue tamen habilius et expeditius *calceamentorum* genus, quo in itineribus

venationibus, omnino in quotidiana vita, uterentur, sic nominatum esse non modo forma vocabuli deminutivo similis comprobare videtur, sed etiam ipsa veterum auctoritas. *Etym. M.* p. 135, 12. ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος ἀπερίσσως εἰργασμένον (sic optime *Valck.* pro περισσῶς). *Pollux* VII, 86. ὑπόδημα εὐτελὲς τὴν ἐργασίαν. Commune autem fuit utrique sexui. V. schol. ad Eur. Or. 140. λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης τίθετε Or. 140. εἰς ἴχνος βᾶσ' ἀρβύλης σκέψαι βάσιν El. 532. Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβάς (Orestes) Or. 1470. ψοφεῖ ἀρβύλη δόμων ἔσω Bacch. 638. ἔφερε δ' ἣ μὲν ὠλένην, ἣ δ' ἴχνος αὐταῖς ἀρβύλαις Bacch. 1132; v. s. αὐτός. Duo sequuntur difficillimi loci. Quorum de uno, qui est Herc. f. 1304, s. v. πούς agemus. Alter in Hippolyto exstat v. 1189 et sic vulgo scribitur: πώλους παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐστησάμην· μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδα. In quibus ἀρβύλας denotare eam currus partem, in qua auriga steterit, vanissimum scholiastae ad h. l. et *Eustathii* p. 456, 19 commentum est, quod a *Passovio* in lex. ne memorari quidem debebat, nedum a *Valckenario* et *Musgravio* sanciri. V. *Matth.* ad h. l. Locus, nisi corruptus est, hanc unam habet explicationem, ut Hippolytus dicatur *cum ipsis calceamentis* venatoris (quae vehenti vel mutanda vel exuenda erant) currui *iunxisse pedem*, h. e. currum conscendisse. Αὐταῖσιν ἀρβ. dictum esse ut in Baccharum loco 1132 iam *Monkius* perspexerat; idque tantum abest ut cum *Matthia* alienum ab his dicam, ut nihil possim aptius cogitare. Egregie certe celeritatis notio, quae inesse solet in talibus (v. *Herm.* diss. de pron. αὐτός Opusc. I. p. 312 et nos s. αὐτός II, 8), Hippolyto perturbationis ac festinationis pleno convenit. Ἀρβύλας autem praecipue venatorum fuisse et a nobis supra monitum est et ab *Hemsterhusio* in Argum. Arist. Plut. p. 6. Cf. Eur. Meleag. fr. III (VI), 7. Deinde ad ἁρμόσας πόδα cogitandum esse ἅρματι, non ex ἄντυγος, quod absonum, verum e versu 1187, quo *currum paratum fuisse* significatur, id non magis profecto mirabile est, quam quod et idem Graeci ἀναβαίνειν (cf. Hom. Od. ο', 209) et nostrates *aufsteigen* vel *einsteigen* absolute persaepe dicunt, ubi navem currumve affuisse vel ex natura rei vel ex ante dictis intelligitur. Cet. v. s. ἁρμόζειν et πούς. *Const. M.*

Ἀργάδεις. Ita Ion. 1580 vocatur una ex antiquissimis quae Athenis florebant tribubus Ionicis, cuius tribus auctorem Ἀργάδην (gen. Ἀργάδεω) memorat Herodotus 5, 66. Plutarchus quidem Vit. Sol. 23 nomen illud perscripsit Ἐργάδεις; unde forsan coniiciat aliquis, ut Ὅπλητες milites (*Wehrstand*), ita Ἐργάδεις fuisse eos, qui manuum opera victum quaeritarent (*Nährstand*). Verum scriptura ista non plus habet auctoritatis,

quam quod idem Plutarchus pro Γελέοντες scribit Γεδέοντας. V. Coraëm ad Plut. p. 421. *Herm.* praef. ad Eur. Ion. p. XXIII sq. Nec difficile est perspectu Plutarchum suae illarum tribuum interpretationi, in qua Strabonem 8. p. 383 secutus esse videtur, etiam nomina tribuum accommodasse. Festinantius igitur nomen Ἐργάδεις *Passov.* in lex., *Musgr.* et *Wakefield.* in Euripide edendo adoptarunt. Locum Euripidis foedissime ante corruptum sic prima restituit *Canteri* diligentia: οἱ τοῦδε (Ionis) παῖδες γενόμενοι τέσσαρες ῥίζης μιᾶς ἐπώνυμοι γῆς κἀπιφυλίας χθονὸς λαῶν ἔσονται, σκόπελον οἳ ναίουσ' ἐμόν. Γελέων (vlg. Τελέων) μὲν ἔσται πρῶτος· εἶτα δεύτερον Ὅπλητες Ἀργαδεῖς τ' ἐμῆς τ' (vlg. εἶτα δεύτερος. ὃ πάντες ἀργολῆς τ' ἐμῆς) ἀπ' αἰγίδος ἔμφυλον ἕξουσ' Αἰγικορεῖς. In his Τελέων, quod in libris est, servarunt *Matth.* et *Dind.* Certum tamen videtur Γελέων (s. v.) post ea, quae *Hermannus* acute disputavit in praef. ad Ion. p. XXI sqq. Porro *Herm.* et *Dind.* Ἀργαδῆς et Αἰγικορῆς. Quorum prius certissime falsum, siquidem non sing. non Ἀργαδεύς est, sed Ἀργάδης; hinc neque Ἀργαδεῖς rectum, quod a *Cantero* retinuit *Matthias*. Ἀργάδεις, uti nos scripsimus, et Pollux habet VIII, 109 et Plutarchi confirmat scriptura Ἐργάδεις. Et sic etiam C. F. *Hermann.* in aureo de Graec. antiqu. libello p. 177. Quamquam, si pluralem adhibuit poeta, ne id quidem verum esse genitivi forma Ἀργάδεω ab Herodoto exhibita arguere videtur. Nec mirum profecto esset in tanta corruptione etiam Ἀργάδεις ex Ἀργάδαι corruptum esse. Vide tamen s. Ὅπλητες. Denique pro ἔμφυλον (s. v.) *Dind.* ex *Hermanni* verissima coniectura ἓν φῦλον. Reliquum esset ut de natura ac ratione illarum tribuum quod sentio exponerem. Sed quoniam hanc rem longiorem disputationem sibi poscere videbam, alio loco de ea agere constitui. V. eph. ant. Darmst. a. 1840. p. 761 sqq. Praeterea adi quae *Hermannus* in praef. ad Ion. p. XXII sqq. examinavit veterum testimonia et quos e recentioribus citarunt *Matthias* ad Eur. l. c. et C. F. *Hermannus* l. c. p. 177 sqq.

ἀργαίνειν. Alcmaeon. fr. IV. ap. *Hesych.* ἀργαίνειν· λευκαίνειν. Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι διὰ Ψωφῖδος, itemque *Eustath.* p. 1430, 62. ἀργαίνειν τὸ λευκαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀλκμαίωνι. V. s. ἀργός et *Doederl.* lat. Synon. IV. p. 412.

ἀργεῖν (ἀργός), *otiosum esse, segniter agere.* Tralate ap. Eurip. de rebus inanimatis dicitur. οὐκέτι — τοὐμὸν ἀργήσει ξίφος Phoen. 628. Item Tr. 1261. αὐδῶ λοχαγοῖς — μηκέτ' ἀργοῦσαν φλόγα ἐν χειρὶ σώζειν, ἀλλὰ πῦρ ἐνιέναι.

Ἀργεῖος, 1. *substantive: Argivus.* Ἀργεῖός εἰμι Heracl. 134. 140; cf. Iph. T. 630. ἀνὴρ Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος Or. 902, i. e. νόθος πολίτης. ὁ δ' Ἀρκάς, οὐκ Ἀργεῖος, Ἀταλάντης γόνος Phoen. 1160, ut Suppl. 896. Ἀρκὰς λό-

γοις ἐνεστὼς ὥσπερ Ἀργεῖος γεγώς. Ἀργεῖον Ἀμφιτρύωνα Herc. f. 2. ἔστιν ἡ ξένη — Ἀργεία τις Iph. T. 666. 704. Ἀργείων πόλις Or. 49. Heracl. 287. Suppl. 472. ἄστυ — Ἀργείων El. 715. Ἀργείων χθόνα Suppl. 1176. 1195. τὸν Ἀργείων γύην Heracl. 839. Vid. *Matth.* ad Bacch. 1. ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον Or. 612. 884. ψῆφος Ἀργείων ib. 798. τίνες ἐν Ἀργείοις λόγοι ib. 861. στρατὸν Ἀργείων Heracl. 290. Τιρυνθίοις θεὶς πόλεμον Ἀργείοις τε ib. 164; cf. 266. θεοῖς — συμμάχοισιν Ἀργείων ib. 464. Ἀργεῖοι, *cives Argivi*, Or. 98. 612. 723. 1533. 1610. Suppl. 965. 1067. 1191. Heracl. 172. 192. 232. 246. El. 930. τις Ἀργείων Or. 1037. El. 22. 517. 629. Ἀργεῖαι Iph. T. 366. κουροτόκοις ἐν Ἀργείαις Suppl. 957. Ἀργείων κόραι ib. 1073; cf. Iph. A. 605. De Argivis adversus Thebas profectis vel ibi caesis: Ἀργείων ἄναξ Ἄδραστος Suppl. 13. 105; cf. 645. Phoen. 956. πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων Phoen. 78. ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν ib. 292. Ἀργείους ἐπιπνεύσας Σπαρτῶν γέννᾳ (Mars) ib. 801; cf. Suppl. 229. Phoen. 1227. 1244. ἀπώλεσα (Adrastus) ἄνδρας Ἀργείων ἄκρους Suppl. 118. Ἀργείων στρατόν Phoen. 718. 739. 796. 1195. λεύκασπιν — Ἀργείων στρατόν ib. 1106. Ἀργείων δόρυ ib. 1093. Ἀργείων ὅπλα 1198. ἀσπίδας Ἀργείων νεκρῶν 1483. παῖδας Ἀργείων ad Thebas caesos Suppl. 126. 133. 568; αἱ παισὶ Ἀργείων ad Thebas caesorum ib. 1213. Praeterea cf. Phoen. 96. 715. Suppl. 528. De Argivis, qui Sthenelo et Euryalo ducibus contra Troiam profecti sunt: Iph. A. 235. Ἀργείων δὲ τοῖσδε (Myrmidonibus) νᾶες ἕστασαν πέλας. Tr. 187. τίς μ' Ἀργείων ἢ Φθιωτᾶν — ἄξει πόρρω Τροίας; Sed etiam universi Graeci adversus Troiam profecti ad Homeri exemplum dicuntur Ἀργεῖοι. V. s. Ἀχαιός. Ἀργείων στράτῳ Hec. 544. Iph. A. 518. Rhes. 57. 78. 127. 146. 823. Tr. 343. Ἀργείων δορί Tr. 606. Ἀργείων ναῦς Andr. 401. Rhes. 150. 155. 203. 221. 502. 589. Tr. 160. 954. ναύσταθμ' Ἀργείων Rhes. 602. παρ' εὐπρύμνοισιν Ἀργείων πλάταις (in Aulide) Iph. A. 723. τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρην Rhes. 446. τετραβάμονος — ἀπήνας Ἀργείων Tr. 518. ξέστον λόχον Ἀργείων ib. 534. Ἀργείων ὄχλος Iph. A. 1546. Ἀργείων κοινὰ γνώμα Hec. 189; cf. 196. δόξ' Ἀργείων Tr. 179. δορίληπτος ὑπ' Ἀργείων (Troia) Hec. 479; cf. 547. στέλλουσ' Ἀργεῖοι νόστον Tr. 168; cf. Hel. 127. Hec. 1019. τις Ἀργείων ἀνήρ Rhes. 862; cf. ib. 292. 843. Iph. A. 1559. 944. Κασάνδραν αἰσχύναν Ἀργείοισιν Tr. 171. Praeterea cf. Hec. 572. 604. 734. 1213. Iph. A. 528. 532. 1081. 1196. 1346. 1393. Rhes. 504. Tr. 1002. 1190.

2. *Adiective: Argeus, Argivus.* Ἀργεῖον λεών Or. 844. Ἀργεῖον ὄχλον ib. 119. Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ Xantr. fr. 2. Ἀργείας χθονός Or. 445. Suppl. 9. El. 988. [Dan. prol. 62.] Or. 1508. Suppl. 874.

Phoen. 1239. Suppl. 1184. Tr. 875. *γῆν ἐπ' Ἀργείαν* Rhes. 471. *Ἀργείας γαίας ὅρους* El. 410. *ὦ πόλις Ἀργεία* Suppl. 808. *Ἀργείων ὀρέων* El. 700. *Ἀργεῖον οὖδας* El. 88. *Ἀργεῖα τείχη* Herc. f. 15. *πατρίδ' ἐς Ἀργείαν* Iph. T. 879. *Ἀργεία πεντηκόντορος* ib. 1123. *Ἀργείας θεοῦ Ἥρας* Tr. 23. Rhes. 376. *μὰ τὴν ἄνασσαν Ἀργείαν θεάν* Iph. A. 739. *Ἀργείας κόρας* Suppl. 135 [cf. Dan. prol. 23]. *γυναῖκες Ἀργεῖαι* Suppl. 1165. *Ἀργείαις ἅμα νύμφαις* El. 179. *ὑπ' Ἀργείας χερός* Or. 1027. *Ἀργεῖον ξίφος* Or. 1369. *Ἀργεῖος ὁ στεναγμός* El. 755. *Ἀργεῖον αὔχημα* Phoen. 1144. *Ἄρεος Ἀργείου αἰχμήν* Heracl. 276. *Ἀργεῖον στράτευμα* Heracl. 390. Phoen. 91. 1478. *Ἀργεῖον δόρυ* Heracl. 501. 674. 834. 842; cf. Phoen. 1403. 1087. 1101. *Ἀργεῖα ἔγχη* Phoen. 565. *Ἀργεῖα βέλη* ib. 889. *Graecus.* *Ἀργεῖον στράτευμα* Tr. 94. *Ἀργείου δορός* Rhes. 21. Tr. 8. 346. *Ἀργεῖ' ὀνείδη καὶ Φρυγῶν ἐπαινέσεις* Tr. 418.

ἀργεννός (v. *ἀργαίνειν* et *ἄργυρος*), *candidus.* *ἀργενναῖς — Ἰδαίαις παρὰ μόσχοις* Iph. A. 574. *δείξω μὲν ἀργεννοῖσιν Ἀχελώου ῥόον* Hypsip. fr. IV (X). *Barnes.* *Ἀργείοισιν.* *Valcken.* *ἀργενναῖσιν Ἀχελ. ῥόαις.*

ἀργία, ignavia, otium, segnitia, inertia. *οὐκ ἐκπονοῦμεν τὰ χρηστά, οἱ μὲν ἀργίας ὕπο, οἱ δέ —* Hipp. 381. *τὰ δὲ — δαπάναισι φροῦδα διαφυγόνθ' ὑπ' ἀργίας, segne propter otium,* Herc. f. 592. *χωρὶς ἧς ἔχουσιν ἀργίας (σοφοὶ) φθόνον — ἀλφάνουσι* Med. 296, „*praeterquam quod inertiae insimulantur, quia in otio aetatem degunt.*" Matth. Hactenus bene; sed liberiora sunt quae addit: *in invidiam etiam civium incurrunt;* imo: *in invidia etiam civium sibi paranda* quamvis inertes *ponunt industriam.* V. s. *ἀλφάνειν.* *οὐδ' ἐς ἀργίαν βλέπειν (ἄνδρα δοῦλον χρή)* Antiop. fr. X (XIV), 2.

Ἀργόθεν, v. s. *Ἄργος.*

Ἀργόλας, Argivus. *ἐγὼ δὲ — οὐκέτ' Ἀργόλας* Plisth. fr. V (V). *Graecus.* *Ἀργόλας στρατός* Rhes. 41.

Ἀργολίς, Argolis. *Ἀργολὶς — πάτρα* Herc. f. 1016.

Ἄργος, Argos s. Argi. *Micuam* interpretatur *Herm.* de hist. gr. prim. Op. II. p. 202 sq. V. s. *ἀργός.* *πόλις Ἄργους* Suppl. 995. Alcm. fr. II (XVII), 2. Teleph. fr. XIV (V). *πόλιν Ἄργος* Heracl. 21. *Ἄργους πολῖται γῆς* Herc. f. 1277. *Ἄργους γαῖαν* Or. 713. *ὦ γῆς παλαιὸν Ἄργος, Ἰνάχου ῥοαί* El. 1. *τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας ὁδόν* Hipp. 1197. *τὸ Ἄργος — ἥ τε Ναυπλία* Iph. T. 804. *τὸ Ἄργος καὶ τὰς Μυκήνας* Heracl. 828. *οὔκουν ἐν Ἄργει, οὐδ' ἐπ' Εὐρώτα ῥοαῖς* Hel. 124. V. *Dind.* praef. ad Poet. scen. p. XXVII. *καὶ — Πελασγίᾳ καὶ κατ' Ἄργος* Suppl. 368. *Πελασγὸν Ἄργος* Or. 691. 1296. *ἐν Ἄργει τῷ Πελασγικῷ* Or. 1601. Phoen. 263. *ἱππόβοτον Ἄργος* Suppl. 365. Tr. 1087. *ἱππίου Ἄργους κτίται* Or. 1621. Cf. Iph. T. 700. *Ἄργους*

θιψίαν — *χθόνα* Alc. 563. *τὸ κλεινὸν Ἄργος* Iph. T. 508. *τὰν Ἄργει Ἥραν* ib. 221. *τῶν εὐόλβων Ἄργει βασιλέων* ib. 189; at v. s. *ἀλλάττειν*. *Ἕλλησι δ' Ἄργος ἡ πόλις κικλήσκεται* (*ἣν Ἀκρίσιος εἴληχεν*) Dan. fr. 3. *ὁ Ἄργει Σθενέλου τύραννος* (Eurystheus) Heracl. 361. *Τυδεὺς* — *ᾤκησεν Ἄργος* Oen. fr. I, 4. *ἐμοὶ* (Herculi) *πατρὶς μὲν Ἄργος* Pirith. fr. V, 1. *τὰ δ' ἀμφὶ Ἄργος καὶ νομὸν τὸν Ἑλλάδος* Rhes. 477. *Ἄργους χεῖρα* Heracl. 157. *πόλιν οὐδὲν ἐλάσσον' Ἄργους* (Athenas) ib. 364. *Ἄργει* Iph. T. 156. 230. 236. 567. 990. Or. 875. Phoen. 1257. Heracl. 340. El. 139. 641. Iph. A. 677. *ἐν Ἄργει* Hec. 1281. Or. 1464. Suppl. 1028. Iph. A. 1267. Iph. T. 45. Tr. 993. Heracl. 284. *Acc.* *Ἄργος*. Phoen. 77. 411. 582. 616. Iph. T. 604. 1440. Tr. 1055. Heracl. 251. 462. 1008. Herc. f. 1285. Archel. fr. I, 3. *εἰς* (*ἐς*) *Ἄργος* Phoen. 1373. Iph. A. 515. 870. 1191. Iph. T. 377. 515. 589. 733. 774. Heracl. 60. 97. Herc. f. 1387. El. 6. 48. *πρὸς Ἄργος* Suppl. 931. Iph. A. 112. 533. 731. Iph. T. 583. 630. 736. 768. Tr. 301. El. 274. Andr. fr. IX, 4. *κατ' Ἄργος* Suppl. 891. Iph. A. 1454. Iph. T. 752. Tr. 314. Heracl. 7. El. 601. *Ἄργους* Or. 1660. *ἐξ Ἄργους* Iph. T. 1033. *ἀπ' Ἄργους* Heracl. 648. *τῶν Ἀργόθεν* Iph. T. 1182. + *τὸ ναῖον Ἀργόθεν δόρυ* Rhes. 458. *Ἀργόθεν πορευθείς* Andr. 1033; cf. Iph. A. 1356. Iph. T. 70. 394. 830. Heracl. 356. 654. 775. 804. Saepe *urbis* nomen pro *civibus* s. incolis terrae ponitur. *κελεύσμασιν Ἄργους* Heracl. 755. *τὸ Ἄργος ὀγκῶν* ib. 196. *τὸ σὸν Ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγώ* ib. 285, ut *τὸ δ' Ἄργος ὑμῖν ποῦ 'στιν* (robur Argivorum); Suppl. 127. *Ἄργος πρὸς σὲ νῦν ἀποβλέπει* Iph. T. 928; cf. 668. *ἔδοξε Ἄργει τῷδε* etc. Or. 46. *ὀξὺ γὰρ βοῆς ἀκοῦσαν Ἄργος ἐξεγείρεται* ib. 1530; cf. 103. 769. Phoen. 724. Suppl. 737.

ἀργός unde descendat, epica vocabuli forma *ἀεργός* docet. Est igitur *activa* vi *nihil faciens* s. *agens*, *ignavus* (in-gnavus), *otiosus*, *segnis*, *piger*. *οὕτις ἀργὸς ἦν* Phoen. 1155. *ἀργὸς πολίτης*, *otiosus*, *rempublicam non curans*, Melan. fr. XXI (IV). Sic etiam *ἀργὸς οἴκοις καὶ πόλει*, *rem nec domesticam nec publicam curans*, Antiop. fr. XXIII (XXIX), 4. Celebris sententia est *ἀργὸς οὐδεὶς θεοὺς ἔχων ἀνὰ στόμα βίον δύναιτ' ἂν ξυλλέγειν ἄνευ πόνου* El. 80, ubi *ἐκ παραλλήλου* sunt *ἀργός* et *ἄνευ πόνου*. Copiose de hac sententia disputat *Barnes.* ad h. l. Cf. Hes. op. 306 sqq. Eamdemque vim habere mutilà illa videntur ex Belleroph. fr. XXI (XXV), 13. *εἴ τις ἀργὸς ὢν θεοῖς εὔχοιτο καὶ μὴ χειρὶ συλλέγοι βίον*. V. *Matth.* p. 113. Neque aliter dictum *οὐδεὶς ἐκλεύτησ' ἐμπύροισιν ἀργὸς ὤν* Hel. 762. Vitio *ἀργία* etiam iis datur, qui prae nimia verecundia ac timiditate *nihil agunt* atque proficiunt. Ita Ion. 337 Creusae ingenue confessae *ἀλλ' αἰδούμεθα* respondet Ion:

οὐτἄρα πράξεις οὐδὲν· ἀργὸς ἡ θεός, *lenta*, *tarda*. V. *Matth.* ad l. Pariterque Homerus Od. ρ', 347. *αἰδὼς οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ*. Cf. v. 352. Sic etiam de iis, qui in amore toti occupati *laborem fugiunt*. *ἔρως ἀργὸν κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ* Dan. fr. VIII (V), 1, quod paulo post est *φεύγει μόχθους*. Cum *genit.* rei, *unde* si proficisceris h. e. ad quam quod attinet aliquis *otiosus* est. *στρατὸς — ἀργὸς ὢν τῶν οἴκοθεν* Iph. A. 1000, *vacuus curis domesticis*. Tralate Phoen. 1396 *δόρυ* dicitur *ἀργὸν γίγνεσθαι*, h. e. *nihil efficere s. valere*. *Passive: non actus*, *infectus*. Phoen. 773. *ἓν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργόν*, *unum omisimus*. Hoc ab *ἀργός* vernaculum *arg* derivare videtur *Adelung*. s. v. Quod non reiicerem, si *arg* umquam *segnitiae* vim haberet, quod secus est. Nunc illud cum *ἀργ — αλέος* potius coniunxerim, quippe quod liquidis permutatis ex *ἄλγος* (s. v.), ut *θαρσ — αλέος* (*anim — osus*) ex *θάρσος*, *ταρβ — αλέος* (*formidol — osus*) ex *τάρβος* formatum proprie sit *aerumnosus* (h. e. *molestiae s. aerumnae plenus*, *Matth.* gr. p. 281), *luctuosus*, hinc *molestus*, *gravis*, *difficilis*. V. *Damm.* s. *ἄλγιστος*. Pessime autem et *Passovius* et alii cum eodem illo *ἀργός* aliud huius formae adiectivum radicitus quidem diversum confundunt. Hoc enim ab *ἄρειν*, *fügen*, derivandum et cum *ἔργον* ac *ῥάδιος* (s. v.) cognatum est, ut *agilis* cum *ago*, *facilis* cum *facio*, *behend* (*behänd*) cum *Hand*. Itaque natura sua primum est *facilis*, *agilis*, *promtus*, *celer s. velox* (amborum enim eadem stirps *ἑλ — ω; v. s. ἐλαύνειν* et *ἑλίσσειν*), *fügsam*, *gelenk*, *geschmeidig*, *flink*, *behend*, *rasch*, *hurtig*, deinde *micans*, *splendidus*, *nitidus*, *candidus*, *flimmernd*, *blinkend*, *strahlend*, *glänzend*. Quarum notionum affinitatem subtiliter enucleavit *Hermannus* de hist. graec. prim. Op. II. p. 202. Ita et Latina vocabula *micandi vibrandi coruscandi* tum *celeritatis* tum *splendoris* notionem habent et in lingua vernacula *Blitz — flink celeritatem*, *blitzend — flinkern splendorem* exprimunt; eaque et inter se ipsa et cum *blinken* (*blank*) *blinzen blenden* (*blind*), *flimmern* (*Flamme*) *funkern* (*Funke*) *flackern flattern fliehen fliegen* cognata sunt. Promiscuam vocabuli *ἀργός* apud Homerum usurpationem prudentissime circumscripsit *Nitzsch.* ad Hom. Od. 2, 11. T. I. p. 66 sq. *Const. M.*

ἀργυρέος — οῦς, *argenteus*. *αἳ δὲ κἀπὶ τεσσάρων φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν* Scir. fr. II (V), 3.

ἀργυρήλατος, *argenteus*. *ἀργυρηλάτους χρυσέας τε φιάλας* Ion. 1181.

ἀργυροειδής, *argenteus*. *δίνας ἀργυροειδεῖς*, *Silberstrudel*, Iph. A. 752. Ion. 95. Ov. Metam. 3, 407. fons erat illimis, *nitidis argenteus undis*.

ἀργυρόρρυτος, *argentosus*. *ἀργυρορρύταν Ἕβρον* Herc. f. 386.

ἄργυρος, *argentum*. *λευκὸς ἄργυρος* Oed. fr. IX (V), 1. *τί μ'*

ἐσδέδορκεν ὥσπερ ἀργύρου σκοπῶν λαμπρὸν χαρακτῆρα; El. 558. *ἀργύρου μ' ὠνήσεται* Hec. 360. Dictum esse a *candido* (ἀργός) colore iam alii monuerunt. Cognatum igitur cum *ἀργεννός* et *ἀργινόεις*.

ἀργυρώνητος, *argento emtus s. conductus.* *Λυδὸν ἢ Φρύγα — ἀργυρώνητον* Alc. 679.

Ἀργώ, *Argo* navis. *Ἀργοῦς — σκάφος* Med. 1. *Ἀργοῦς λειψάνῳ πεπληγμένος* ib. 1387. V. *Damm.* in lex. p. 1264.

Ἀργῷος, *Argous.* *Ἀργῷον σκάφος* Med. 477. *Ἀργῴου δορός* Andr. 794. Perperam vulgo subscribunt iota. V. s. *ἀθῷος* p. 54.

ἄρδειν, *rigare.* *σταγόνας ὑδρηλὰς (δοὺς), ὡς τά τ' ἐκ γαίας τρέφῃ ἄρδῃ τε νηδύν* (s. v.) Suppl. 207. Ex hac vi propria *alendi* ac *fovendi* significatio fluxit. V. *Stallb.* ad Plat. Phaedr. p. 186. Rep. VIII. p. 182 sq. Unde factum ut cum *ἄλδειν* cognatum existimarent. Sed vid. *Buttm.* lexil. II. p. 170, 4 et nos s. *ῥεῖν*.

ἄρδην ex *αἴρω* factum ut *ἀέρδην* ex *ἀείρω*. *Hesych.* *ἄρδην· φοράδην ἢ σφόδρα ἢ παντελῶς ἢ ἀθρόως ἢ ἐξ ὁλοκλήρου.* Scilicet ut *αἴρειν* proprie de iis dicitur, quae *tolluntur* (*φοράδην*): *sublime.* *νέκυν ἤδη πρόσπολοι φέρουσιν ἄρδην εἰς τάφον* Alc. 611. Quem locum citans *Eustath.* p. 707, 37: *ἔστι γάρ φασι τὸ ἄρδην ἀντὶ τοῦ φοράδην.* Cf. Soph. Ant. 430 c. not. *Herm.* Deinde ut *αἴρειν* de iis dicitur, quae *auferuntur s. abripiuntur.* In *abripiendi* autem vocabulo quum et *violentiae* et *celeritatis* notio insit, hinc tum de iis usurpatur, quae *raptim s. violenter* fiunt (*σφόδρα*), ut in *τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις;* Phoen. 1153, *violento impetu;* tum de iis, quae *raptim s. celeriter* fiunt (*φοράδην*), ut in *εἴσω — με περιβαλοῦσα δωμάτων ἄρδην ἂν ἐξέπεμψας εἰς Ἅιδου δόμους* Ion. 1274, *confestim, continuo.* Falso cum his Hecubae versum 887 comparat *Pflugk.* Denique ut *αἴρειν* et vernaculum *heben* (*aufheben*) etiam de iis dicitur, quae *tolluntur, evertuntur, delentur* (*παντελῶς, ἐξ ὁλοκλήρου*): *penitus, funditus, omnino, ganz weg, gänzlich.* *τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις;* Phoen. 1614, ubi schol. *παντελῶς.* *οὐ γυναῖκες — Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν;* Hec. 887. Cf. Plat. rep. IV. p. 421, A. Restat locus e subditicio Iphigeniae Aul. epilogo 1589. *αἵματι βωμὸς ἐῤῥαίνετ' ἄρδην τῆς θεοῦ.* Quae cum *Matthia* ac *Dindorfio* intacta relinquere malui quam stolidi interpolatoris pannos reconcinnare. V. *Matth.* ad vv. 1565 et 1508. Neque Hermanno summa imis miscenti opinatam invideo gloriolam ipsius poetae manum restituisse. Pro Euripide tamen intercedo: is enim *ἄρδην* eo quo hic legitur sensu nullo pacto usurpavit. Nimirum est *large, copiose, abunde,* eaque vi tritum fuisse vi-

detur seriori aevo. Fuit certe ἀθρόως, quo ἄρδην explicuit *Hesychius*. V. supra. *Const. M.*

Ἀρέθουσα, n. pr. *Χαλκίδα — ὑδάτων τροφὸν τᾶς κλεινᾶς Ἀρεθούσας* Iph. A. 170.

ἄρειν, in praesenti non usitatum, quo ubi opus, amplificatis eiusdem stirpis vocabulis ἀραρίσκειν et ἁρμόζειν utuntur. Neque Euripidis usu quidquam receptum praeter perfectum 2 ἄρᾱρα, solemne illud quidem etiam ceteris scriptoribus vi intransitiva *aptum s. accommodatum esse, sedere, haerere, fixum — firmum — munitum esse* (*passen, anschliessen, fest — fest beschlossen — befestigt — wohlverwahrt sein*). μοχλοῖς ἄραρε κλῆθρα Or. 1571, i. q. ἥρμοσται. Similiter ἀραρότως σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε Med. 1192, *firmiter vincula habebat aurum* h. e. *firmiter haerebant* (capiti) *auri vincula.* Tralate τὸ σὸν δ' ἄραρε μᾶλλον Med. 745, „*firmius munitum est* iure iurando.“ *Matth.* θεῶν οὐκέτι πίστις ἄραρε ib. 414, *firma s. certa est.* κάλλει ἀραρώς El. 948, *bene instructus. Valck.* ad Hipp. 1090 per se non male, at sine causa tamen κάλλει τε χαίρων. V. *Seidl.* ad l. τἀμὰ μέντοι πάντ' ἄραρ' ἤδη καλῶς Heracl. 399, *bene constituta sunt.* Hinc ἄραρε saepe est *fixum et decretum est* vel *placet.* ταῦτ' ἄραρε Med. 322. Andr. 254. ἄραρε Or. 1330. Hipp. 1090. In his fere omnibus Ald. rell. ἄρηρε pro ἄραρε; cf. *Matth.* ad Med. 326. 740. 1182. Hipp. 1088 etc. At v. *Valck.* ad Hipp. 1090. *Matth.* gr. p. 540. *Ellendt.* lex. Soph. s. ἀραρίσκειν. Malim tamen ἄρᾱρα ut ἕᾱδα ἔᾱγα pro vulgari quam pro Dorica forma habere, unde epici demum confecerint ἄρηρα. V. Plat. Phaedr. p. 240, D c. not. *Stallbaumii.* De reliquis huius verbi et formis et significatibus v. *Matth.* gr. p. 539 sqq. *Passov.* in lex. s. ἄρω. Originem communem habet cum verbo ἅπτειν, ubi vid. extr. Ut enim hoc, sic ἄρειν ex ἄω quippe factum proprie est *admovere*, hinc *adiungere, aptare, accommodare* (*fügen*). Innumerabilia inde vocabula diversis regionibus fluxere, ut ἄρα ἄρτι ἀριθμός ἀρθμός ἄρθρον ἀρέσκειν ἁρμόζειν ἀρτᾶν ἀρτύειν ἄρχειν εἴρειν ἔρδειν (s. vv.). Quibus cave ne αἴρειν et ἄρνυσθαι vel ἀρκεῖν et ἀρήγειν, id quod facere nonnullos memini, annumeres. *Const. M.*

Ἄρειος, *Martius, bellicosus.* κόρας Ἀρείας (Hippolytae) Herc. f. 413. εἰς Ἄρειον ὄχθον, *Areopagum*, Iph. T. 961, ut ib. 1470. Ἀρείοις ἐν πάγοις. Cf. Or. 1651.

ἀρείφατος, *Martius, bellicus.* εὕδειν ἐκ κόπων. ἀρειφάτων Rhes. 124, propr. κόπων φονίων Ἄρεος (*Matth.* gr. p. 1004, c), ut Suppl. 603. ἀρείφατοι φόνοι.

ἀρέσκειν. Ab ἄρειν descendere clarissime patet ex iis locis, ubi

ipsum ἄρειν ea vi dictum est. V. *Matth.* gr. p. 540, 2. Significat igitur aut *se accommodare*, *insinuare*, *gratificari*, hinc *probari*, *placere* alicui (τινί *Matth.* p. 887, 5), aut *sibi accommodare*, *adiungere*, *conciliare*, hinc vel *delectare* (*zufrieden stellen*, *erfreuen*) vel de cupiditatibus *lenire*, *placare*, *satiare* (*befriedigen*, *sättigen*) vel de iratis *reconciliare*, *placare*, *mitigare* (*beschwichtigen*, *versöhnen*) aliquem (τινά *Matth.* p. 918. not. 2). Legitimus igitur pro diversa vi et *dativus* et *accusativus*. Et Homero quidem familiarior *gratificandi* et *satiandi* et in med. *sibi reconciliandi* s. *placandi* vis, Atticis *conciliandi* et *delectandi* et *placendi*. *Placere*. ἤραρεν ἡμῖν (μῦθος) Hom. Od. δ', 777, *placuit*. V. *Eust.* ad l. Hinc σοὶ οὐκ ἀρέσκει τἀγαθά Med. 621. εἰ τὸ δίκαιον θεοῖς ἔτ' ἀρέσκει Herc. f. 814. εἰρήνα ἐμοίγ' ἀρέσκει Heracl. 372. ἀεὶ ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι, *probari*, Alcmen. fr. VI (V), 1. C. *infin.* ἄλλῳ ἀρέσκει — πείθειν τοὺς πέλας Rhadam. fr. I (II), 5. *Conciliare*, *delectare*. ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' (ὄρνις) ἄραρεν Soph. El. 147, ubi v. *Wunder*. Hinc οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρόν Hipp. 184. οὐδείς μ' ἀρέσκει — ib. 106. οὐ γάρ μ' ἀρέσκει (Orestes) τῷ λίαν παρειμένῳ Or. 210.

ἀρεσκόντως. εἰ πᾶσι ταὐτὸν πρᾶγμ' ἀρεσκόντως ἔχοι, *placeat*, Iph. T. 581. εἴ σοι τάδ' ἀρεσκόντως (*grata* s. *accepta*) πόλις — τελεῖ ib. 463.

ἀρετή cave ne cum *Passovio* ad stirpem ἄρω referas. Inepta etiam *Dammii* ab ἀρά derivatio, quae non multum abludit ab ea, quam per ludibrium proponit Socrates Platonis in Cratylo p. 415, D. Imo cognatum est cum ἄριστος ἄῤῥην Ἄρης (v. s. ἄριστος). Quorum quum communis sit *valendi* notio, ἀρετή proprie eam omnino *vim* denotat, qua aliquid ad id praestandum *valet*, ad quod vel natum vel factum est (*Tüchtigkeit*). Mirifice igitur *virtuti* Latinorum et nostro *Tugend* congruit. Nam et *virtus*, unde *Virtuosität*, una cum *vir* *vivo* *vireo* *vigeo* a *vi* deducta est, nec Ciceronis me movet ab ipso *viro* derivatio Tusc. disp. 2, 18, quod nescio an dialecticum potius artificium sit quam vera etymologia, et vernacula vox *Tugend* ipsa stirpe *Tucht* fere idem est quod *Tüchtigkeit*. V. *Adelung*. in lex. Germ. T. IV. p. 1098 et 1100. De usu antiquiore, quo iis potissimum, qui corpore vel etiam genere ac fortuna *valebant*, ἀρετή tribuebatur, diligenter exposuit *Passov.* in lex. Etiam ap. Eurip. *fortitudinis* aliquoties significatio adspersa est, ut Or. 805. ὁ μέγας ὄλβος ἅ τ' ἀρετὰ — πάλιν ἀνῆλθ' — Ἀτρείδαις. Sic etiam ἀρετὴ οὐδὲν φέρει βροτοῖσιν, ἢν μὴ τὸν θεὸν χρῄζοντ' ἔχῃ, Suppl. 596. (Μεσσήνης) ἀρετὴν ἐχούσης μείζον' ἢ λόγῳ φράσαι Cresph. fr. I — VII (XII — XVIII), 9. Cic. Tusc. 1, 1. (*in re militari*) *vir-*

tute nostri multum valuerunt. Sed longe crebrior potestas cultiori Graecitati solemnis, qua ad eos, qui animo *valent*, relatum „*rectam animi affectionem*“ (Cic. Tusc. 2, 18) s. *animi excellentiam* denotat. Generatim. ἀρετὴ βροτοῖς νόμισμα κεῖται πᾶσιν Oed. fr. IX (V), 2. οὔκοτ' ἀρετῆς ἄλλη δύναμις μείζων Hipp. fr. XVII (XVIII), 3. οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτῆμα τιμιώτερον fr. inc. tr. IV, 1. ἀρετὴ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις καλόν ib. V. ἀρετὴ κἂν θάνῃ τις οὐκ ἀπόλλυται Temen. fr. I, 1. ἁ δ' ἀρετὰ καὶ θανοῦσι λάμπει Andr. 777. ἁ ἀρετὰ βαίνει διὰ μόχθων Heracl. 625. ἀρετή, ὅσῳπερ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς, τοσῷδε μᾶλλον αὔξεται λειουμένη fr. inc. tr. IV, 4. ἀνδρὸς — χρυσὸς — ἄχρηστος, εἰ μὴ κἀρετὴν ἔχοι Antig. fr. XII, 2. ἀρετὴ ὤνησε πολλάς fr. inc. tr. CLI. CLII. 8. μέγα τι θηρεύειν ἀρετάν Iph. A. 568. τροφαὶ μέγα φέρουσιν εἰς ἀρετάν ib. 562. θανεῖν καλὸν εἰς ἀρετὴν καταλυσαμένους βίον fr. inc. tr. CX, 2. ἔστι — ἀρετὰν ἀποδείξασθαι θανάτῳ Aeg. fr. V (II), 1. πόνῳ δὲ καὶ γενναιότητι — ἀρετὴν ἀπεκτήσατο fr. inc. tr. LXXXVIII, 3. πλούτῳ ἀρετὰν κατεργάσασθαι (s. v.) δοκεῖτε fr. inc. tr. CXVII, 1. ἐν τοῖς τέκνοις ἡ ἀρετὴ τῶν εὐγενῶν (ἐνέλαμψε) Archel. fr. VI (XX), 1. χρημάτων οὐκ ἂν λάβοις γενναιότητα κἀρετήν Meleagr. fr. XII (XIV), 2. εὐψυχίαν τε κἀρετὴν τῆς παρθένου Iph. A. 1562. ὁ εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετήν τ' ἄγων ἔρως ζηλωτός Oed. fr. III (XV), 3, ut παίδευμα ἔρως σοφίας ἀρετῆς πλεῖστον ὑπάρχει fr. inc. tr. CLXV, 1. V. *Matth.* ad l. p. 408. Hinc ἔρωτας παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς Med. 845. Contra ἔρωτες ὑπὲρ ἄγαν ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἀνδράσιν Med. 626. τῇ 'ρετῇ προσηγόμην πόσιν Andr. 225. ἀρετῇ σε νικῶ Herc. f. 342; cf. Suppl. 1063. τῇ 'ρετῇ σταθμώμενος τὰ πάντα Syl. fr. VIII. ἤσκεις, ὅπως ἕποι' ἅμ' αὐτῇ (τύχῃ), τῇ 'ρετῇ δ' οὐκ ἤθελες Tr. 1009. οὐ γὰρ ἐμᾷ γ' ἀρετᾷ δίκαιός εἰμι ἐκπεσεῖν μελάθρων Heracl. 775. ποῦ — τὸ τᾶς ἀρετᾶς δύνασιν ἔχει σθένειν τι πρόσωπον; Iph. A. 1090, ubi δύνασιν ἔχει glossa videtur verbi σθένει, quod a poeta positum deinde in σθένειν mutatum est; v. s. δύνασις, de structura *Matth.* ad v. 1076. ἁ ἀρετὰ — θνατοῖς ἀμελεῖται ib. 1093. κατ' ἄνδρας δίδυμον ἂν ἥβαν ἔφερον (θεοί) φανερὸν χαρακτῆρ' ἀρετᾶς Herc. f. 659. πρὸς τίν' ἀγῶνα τιθέμεσθ' ἀρετῆς; Ion. 863, contra metrum; v. s. τιθέναι. στέφανοι ἀρετᾶς Tr. 223 „*coronae* sunt s. *praemia virtute parta:* nam ἀρετή ipsa στεφανοῦται.“ *Matth.* Cf. Pind. Ol. 3, 32. Separatim dicitur de singulis virtutis partibus s. rectis animi affectionibus, ubi etiam nosmet *Tugenden* et Latini *virtutes*. Cf. Cic. Tusc. 1, 2. τρεῖς εἰσὶν ἀρεταί, ἃς χρή σ' ἀσκεῖν — Antiop. fr. XXXVIII (IV), 1. ἀρεταὶ τέρπουσι τοὺς ξυνευνέτας Andr. 207. ἀρετὰς δίωκε Ion. 440.

Hinc de qualibet *excellentia, praestantia, commendatione, laude, gloria.* Qua vi egregie concordat cum ἄριστος. πλείστη ἀρετὴ — τὴν ἀξίωσιν (s. v.) τῶν καλῶν τὸ σῶμ' ἔχειν Aeol. fr. III (XX), 3. ὅσοι τὰς ἀρετὰς πολέμῳ κτᾶσθε Hel. 1166, quibuscum *Pflugk.* apte componit Thuc. 1, 128; adde ib. 1, 23. Plat. Symp. p. 208, D. γενναίων ἀρεταὶ πόνων, *laus, quae ex honestis laboribus redundat.* Cf. Soph. Phil. 1179 sq. Frequens ἀρετή hoc sensu Pindaro. Eademque *excellentiae* vi Latinis quoque dicitur virtus. Cuiusmodi nonnulla posuit *Matth.* ad Cic. Arch. §. 15. V. impr. *Herm.* ad Soph. Phil. 1406. *Const. M.*

ἀρήγειν (v. s. ἀρκεῖν), *iuvare, adiumento esse, opitulari.* ξένοις ἱκέταις ἀρήγειν Heracl. 418. 427. σοί, πάτερ, ἀρήγων νῦν 1237. ἀρήξομέν σοι Iph. A. 1358. ἄρηξον, ἐλθὲ Herc. f. 494. Or. ἄρηξον Cycl. 350. ἀρήξατε Med. 1277. Hinc *opitulari* alicui (τινί) *ad* vel *contra* aliquid (τι), h. e. *arcere* aliquid ab aliquo. ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις Med. 1275; cf. 1277. παιδὶ οὐ δυναίμεθ' ἂν θάνατον ἀρῆξαι Tr. 772. οὐκ ἀρήξετ' αἰσχύνην πόλει; Heracl. 840. Non mirum autem, quum *arcendi* vis invaluisset, etiam ἀρήγειν τινός τι dictum esse.

Ἄρης, belli deus, quem *Mavortem* s. *Martem* vocant Romani. τίνος — παῖς πατρός; — Ἄρεος Alc. 501. παισὶν οἷς Ἄρης ἐγείνατο (Λυκάονι et Κύκνῳ) ib. 504. ἣν Ἄρεος ἔσχες Ἁρμονίαν Bacch. 1330; cf. 1336. 1354. Ἄρεος ὄχθος El. 1258. ὦ πολύμοχθος Ἄρης, τί ποθ' αἵματι καὶ θανάτῳ κατέχει Phoen. 791. θούριος μολὼν Ἄρης αἷμα δάϊον φλέγει ib. 247. σχῆμα μάχης, ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται ib. 260 [v. s. εἰδέναι]. χάλκασπις Ἄρης Iph. A. 764. Τυδεὺς Ἄρην Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει Phoen. 136. Ἄρεώς τε μοῖραν μεταλαβὼν ἔχει τινά Bacch. 302 [v. *Herm.* ad v. 302]. ὧν γένους Ἄρης ἔσωσ' ἀριθμὸν ὀλίγον Herc. f. 5. μὰ τὸν — Ζῆν' Ἄρην τε φοίνιον, ὃς τοὺς — σπαρτοὺς ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο Phoen. 1013. σύμμαχον κτήσεσθ' Ἄρην ib. 943. Κάδμου παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων ib. 941. ὤπασε δ' Ἄρης (φυχρὰν λοιβάν) ib. 1569. Θρήκης Ἄρει κάτοχον γένος Hec. 1090, *gens Marte plena* h. e. *bellicosa.* φεύδεσίν τ' Ἄρης φίλος Beller. fr. IX (XII), 3. πολεμεῖς δ' Ἄρεος κρείσσον' ἔχων δύναμιν fr. dub. XXXIV, 4. χθὼν — καὶ πόντος καὶ ὁ παμμήστωρ Ἄρης ib. 9. Hinc solemni metonymia θοῦρος Ἄρης Suppl. 579, de viro forti Martis studiis dedito. Similiter θεός — θεὸς αὐτὸς Ἄρης vocatur Rhesus Rhes. 384. τὰ τέκνα Ἄρεος ἐκκρεμάννυται El. 950, *penitus dediti sunt Marti.* ἀμφίπολος Ἄρεος ἀνιέρου fr. inc. tr. CXII videtur esse qui *caedes nefandas perpetrat* [v. s. ἀνίερος]. ὅστις — Ἄρη στυγεῖ fr. inc. tr. LI. De bello vel proelio. λαμπρὸς ἐν αἰχμαῖς Ἄρεος Aeol. fr. V (VII). Ἄρεος στέφανοι Phoen. 840, *Martis coronae,* h. e.

moenia cum turribus, quae urbem cingunt ad usum belli et hostes propulsandos. οὓς Ἄρης ἕλοι Tr. 376. *κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρην* Rhes. 446, *aleam belli subiens*. *Ἄρεος ἀλκὰν ἥσσονες* Or. 1484, *virtute bellica*. De exercitu. *πύλαις Ἄρην προσῆγε* Phoen. 1131. *ὁ Μυρμιδόνων Ἄρης* Iph. A. 237. *δεσπότου πέρσαντος Ἀχαιὸν Ἄρη* Rhes. 239. *λευκήρετμον Ἄρη Τάφιον* Iph. A. 283. *Ἄρεος Ἀργείου αἰχμήν* Heracl. 276. ὀξὺς *Ἄρης ὁ Μυκηναίων* ib. 290. *ἀλλά σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης* Andr. 106. *λόγου ἐξέβαινεν Ἄρης* Tr. 560. Singularis formula ἐξ *ἴσου Ἄρης ἦν* Phoen. 1411, *aequalis fortuna pugnae*, ut Lat. dicunt *Martem communem*. Ceterum non bella solum, sed omnium generum mala Marti a Graecis tribuebantur. V. *Erf.* et *Herm.* ad Soph. O. T. 190. ed. 3. *Aug. M.* [*Ἄρης — Πέργαμον κυκλώσας Ἄρει φοινίῳ* corrupte olim legebatur et etiam nunc in *Dindorfiana* legitur Iph. A. 775. Nec male *Iacobs.* pro *Ἄρει* coniecit *ἕρκει* vel, quod praetulit *Matthias*, *ἄρκυι*. Potior tamen videtur *Hermanni* correctio *δορί*. Stirpe autem sua cum *ἀρκεῖν ἄριστος* (s. v.) *ἀρετή* cognatum esse *Ἄρης* in promtu est. Itaque *Validum* proprie significat, quo nomine belli deum armipotentem aptissime designarunt Graeci. Eique nomini optime congruit Latinum. Ut enim eiusdem originis sunt Ἄρης et *ἀρκεῖν*, quod *mali aversionem* denotat, ita *Mavors*, de cuius vocabuli formatione inepta tradunt Servius ad Georg. 1, 137 et Varro l. L. 4, 10, non, ut veteres quidam putarunt, quod *magna verteret*, sed a *malo avertendo* (*Malavors — Mavors — Mars*) vocatus est. V. *Herm.* de myth. Gr. ant. Op. II. p. 190. Ceterum *Ἄρεος* et librorum consensu et metro, quod tribrachyn requirit, ap. Eurip. tutum El. 950. Bacch. 1330. Heracl. 276. Aeol. fr. VI; nec libri variant El. 1258. Phoen. 840. 941. fr. inc. tr. CXII. fr. dub. XXXIV, 4; idemque optimi et plerique libri habent Alc. 501. Or. 1484. Contra Bacch. 302 omnes excepto Palatino et ib. 1354 omnes sine ulla exceptione *Ἄρεως*. Iniuria igitur et *Dindorfius* El. 1258 et Phoen. 840 tacite correxit Ἄρεως et *Elmsleius Ἄρεος* nonnisi metri causa dici indicavit et *Buttmannus* gr. mai. I. p. 227, quem *Kuehner*. gr. §. 302, a. b. secutus est, Ἄρεως plane ab Atticis abiudicavit. V. impr. *Schneider.* ad Plat. Civ. I. p. 228. Porro *Ἄρην* optimi libri et plerique Rhes. 446. Phoen. 943. 1013. 1131, idemque meliores Phoen. 136, contra Iph. A. 283 et fr. inc. tr. LI omnes *Ἄρη*, idque licet *ἄρη* scriptum etiam Rhes. 239 in libris legitur. Imprudentes igitur et ii, qui ut *Brunckius* et *Porsonus* solum *Ἄρην*, et ii, qui ut *Valckenarius* et *Dindorfius* solum *Ἄρη* poetis Atticis concesserunt. V. *Buttm.* gr. mai. l. c. *Matth.* gr. p. 248. *Ellendt.* lex. Soph. I. p. 225. Prima vocis alias anceps ap. Eur. semper corripitur. *Const. M.*]

ἄρθρον (ἄρω). In plurali plerumque exstat. De flexibilibus particulis, per quas binae corporis partes continentur: *artus*, *articulus*, *Fuge*, *Gelenk*; v. s. ἀργός. ἄρθρα πέπηγέ μου Herc. f. 1395. νωτιαῖα ἔῤῥηξεν ἄρθρα El. 842. ὦ χεῖρες, ὡς — ἐν ἄρθροις ἔκλυτοι πρόκεισθέ μοι Tr. 1179; v. s. δέ. Sic etiam ἡσυχάζετε συνθέντες ἄρθρα στόματος Cycl. 621. De ipsis corporis partibus, quae per articulos istos continentur: *artus*, *membrum*, *Glied*, *Gliedmass*. φροῦδα — ἄρθρα μου κάτω Andr. 1079. δύστηνος ἐγὼ τῆς βαρυδαίμονος ἄρθρων κλίσεως Tr. 113; cf. seq. vers. σπεύσω βραδύπουν ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα Hec. 67. ἢ πᾶν (τὸ σῶμα) ἐν ἄρθροις συγκεκλῃμένον; Bacch. 1299. χωρὶς θηρὸς ἄρθρα διεφορήσαμεν ib. 1208.

ἀριθμεῖν, *numerare*. τοὺς οὐκέτ' ὄντας ἀριθμῆσαι Hel. 404. *In numero habere*. τῶν φιλτάτων ἔμοιγ' ἀριθμήσει τέκνων Bacch. 1316. *Genit.* in his totum indicat, *unde* pars demitur. Saepius pro *genitivo dativus* est cum ἐν. ἐν τοῖσι γενναίοισιν ἠριθμημένος δούλοισι Hel. 735. ἐν τοῖσι πολλοῖς ἠριθμημένῳ στρατοῦ Phil. fr. I, 2, „*ut uni plebe de tanta.*“ *Grot.* Metro adversum est οὔτ' ἐν φθιμένοις οὔτ' ἐν ζῶσιν ἀριθμουμένη Suppl. 969. Acquievit in his *Marklandus*. Duplex fecit ex uno vitium *Hermannus* scribendo οὐ ζῶοις: οὐ enim post οὔτε soloecum et ζῶοις *animalia* denotans absurdum; v. *Matth.* ad l. et *Elmsl.* in Suppl. Markl. ed. Lips. p. 260. Felicior iam dudum *Musgravii* fuerat emendatio κρινομένη, ad quod ἀριθμουμένη adscripserat glossator. Idque probavit *Elmsl.*, recepit *Dindorf.*

ἀριθμός (ἄρω), *numerus*. πολλαὶ — εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν Hec. 1186, *inter malas numeramur* [v. s. ἐπίφθονος]. ἰσότης ἀριθμὸν διώρισε Phoen. 545, quia numeri efficiunt, ut par pari respondeat. ἴσους ἀριθμόν Suppl. 662. ὧν ἀριθμὸς οὐ πολύς ib. 868. οὔτε μέτρον οὔτ' ἀριθμός ἐστί μοι (κακῶν) Tr. 616. δι' ἀριθμῶν οὐδὲν αὔξεσθαι θέλει Bacch. 209; v. not. ad 190. ναῦς πολλοὺς ἀριθμοὺς ἄγνυται ναυαγίων Hel. 417, i. e. πολλὰ ἀριθμῷ ναυάγια; v. gr. p. 910. πολλούς· ἀριθμὸν δ' ἄλλον οὐκ ἔχω φράσαι Heracl. 669. μαχοῦμαί γ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι ibid. 689. μέτρημ' ἔχουσαν (σκηνὴν) τοὺν μέσῳ γε μυρίων ποδῶν ἀριθμόν Ion. 1139. ἀριθμὸν τοσόνδε προὐθέμην Beller. fr. XX (XVI), 5, *tot numero*. (πόλεις) λόγχης ἀριθμῷ πλείονος κρατούμεναι ib. XXI (XXV), 12. οὐδεὶς οἶδεν οὔτ' εὐτυχοῦς ἀριθμὸν οὔτε δυστυχοῦς Chrys. fr. IV, 2. V. not. ad l. εἴπερ ἀριθμὸν οἶδα καὶ τοὐλάσσονος τὸ μεῖζον Erechth. fr. XVII (I), 19. Hinc Hec. 794. ξενίας ἀριθμῷ πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων, *in numero hospitum* s. *inter hospites*, ubi ἀριθμῷ additum videtur propter πρῶτα [sed v.

not. ad l. et s. πρῶτος]. Sic etiam Ion. 1014. ὁ δεύτερος δ' ἀριθμός, ὃν λέγεις, τί δρᾷ; altera vero numero gutta. Herc. f. 6. ἔσπειρ' ἀριθμὸν ὀλίγον, numero paucos. ναῶν εἰς ἀριθμὸν ἤλυθον Iph. A. 281, in navium stationem, ubi naves numerare licebat vel ubi naves numero plures subductae erant. Sic ἄστρων ἀριθμός Herc. f. 668. οὐδ' εἰς ἀριθμὸν τῶν ἐμῶν ἥκει λόγων El. 1054; v. not. ad v. (1058) 1048. εἶμι, παιδὸς ἀριθμὸν ὡς τελεσφόρον θύσω θεοῖς El. 1132, dictum ut δεκάτην θύειν; nam numerus decem dierum legitimus et ratus ad sacrificium diis pro puero recens nato offerendum. V. impr. *Seidl.* ad l. Frequens formula est οὐκ ἔχειν ἀριθμόν, sicut homines leves et nullius pretii etiam a Latinis dicuntur *nullo numero esse*. δειλοὶ ἄνδρες οὐκ ἔχουσιν ἐν μάχῃ ἀριθμόν Meleag. fr. VI (VII). Similiter εἷς ἀνδρῶν οὐ τελοῦσ' ἀριθμόν Melan. fr. XXIX (XX), 5. Sed etiam simpliciter ἀριθμός dicitur homo inutilis, ut qui ad *numerum* quidem hominum complendum valeat, praeterea vero nullius pretii sit. V. *Boeckh.* de trag. Gr. p. 93. εἰδὼς μὲν οὐκ ἀριθμόν, ἀλλ' ἐτητύμως ἄνδρ' ὄντα τὸν σὸν παῖδα Heracl. 997. οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως Tr. 476. Tritus Horatianus huius generis locus Epist. 1, 2, 27. nos *numerus* sumus. *Aug. M.* [Originem vocis bene declaravit *Dammius*: est enim numerus unitatum *coniunctio* (ἀρθμός). V. s. ἄρειν. *Const. M.*]

Ἀρισταῖος, n. pr. *Optumanum* interpretatur *Herm.* de Myth. Gr. Op. II. p. 191. τὴν Ἀκταίων' Ἀρισταίῳ — τεκοῦσαν εἶδον Αὐτονόην Bacch. 1225. Ita primus *Heath.* Ald. rell. ἀριστέα. Unde *Dindorf.* Ἀκτέων' Ἀριστέᾳ. Quae nomina ubi sic scripta invenerit ignoro. στεῖχέ νυν — τὸν Ἀρισταίου ib. 1368, ubi οἶκον suppiendum esse non erat cur miraretur *Elmsl.* Lacunae post haec signa posuere *Herm.* et *Dindorf.*

ἀριστεῖον, *quod optimis s. praestantissimis datur*, *virtutis praemium*. τάδε λαβοῦσα τἀριστεῖα Bacch. 1237.

ἀριστερός (ἄριστος), *sinister*. χειρὸς ἐξ ἀριστερᾶς Hec. 1151. Cf. Bacch. 1123. ὦμον εἰς ἀριστερόν Iph. T. 1381. Cf. Or. 1471. πρὸς τἀριστερά Cycl. 682, *ad sinistram*. De stirpe v. *Damm.* s. v. et *Passov.* s. εὐώνυμος.

ἀριστεύειν, *optimum s. praestantissimum s. principem esse*. C. *gen.* τῆσδ' ἀριστεύων χθονός (Hector) Rhes. 194. Similiter Tr. 475 Hecuba τέκνα vocat ἀριστεύοντ', οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν.

ἀριστεύς, *optimas*, *princeps*. ἀνδρὸς ἀριστέας Iph. A. 28. Δαναῶν ἀριστεῖς Phoen. 1282. Σπαρτῶν ἀριστεῖς ib. 1251. Δελφῶν

ἀριστεῖς Ion. 416. ἀριστεῖς Ἑλλήνων Rhes. 479. Ita Flor. A. 10. Ald. rell. ἀριστέας. Brunck. ἀριστῆς, unde Dindorf. delevit ἀριστῇς. Vid. Matth. ad l. et nos s. σφαγεύς.

ἄριστον, prandium. ἄριστόν ἐστιν εὖ κατεσκευασμένον Cycl. 218. Alpha quidem apud Atticos poetas constanter producitur. Tamen et primae apud Homerum correptio et ipsa verbi forma ac significatio dubitare non sinit, quin neutrum sit adiectivi ἄριστος et principem proprie i. primum cibum denotet. Idque egregie confirmat Latina vox prandium, cuius haec est origo, ut ipsum quoque primum proprie dici (prindium) h. e. cibum, qui primo diei tempore sumitur, significet. Const. M.

ἄριστος (comp. ἀρείων, v. Matth. gr. §. 133). Ipsius nominis Ἄρης superlativum esse cum Dammio indocte docuit Kuehner. gr. §. 325, 2. Imo ut ἄγχιστος ex ἄγχι, ita ἄριστος ex ἀρι formatum videtur, quod eandem cum Ἄρης (ἀρήν) ἄῤῥην ἀρετή ἀρήγειν ἀρκεῖν stirpem habet ἀρε (ἀρής vel ἀρεύς); hoc autem cum ἀνήρ et ἄνθρωπος ex ἄω natum. Quod quum ἄω vigorem s. vim vitalem denotet (v. s. ἀνήρ), hinc omnibus illis communis ac propria est significatio vigoris s. validitatis (Tüchtigkeit). V. Buttm. lex. I. p. 5. Quae vis luculentissima est in ἀρι —, quod adiectivis praefigi solitum ad amussim respondet Latino valde i. e. valide (tüchtig). Cf. Buttm. l. c. p. 147. Const. M.] Validissimus (der Tüchtigste), fortissimus. τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων Hec. 136. νεανίαν ἄριστον Suppl. 1098. δόξας ἀνὴρ ἄριστος Tr. 895; cf. Herc. f. 105. 150. Phoen. 1273. πατέρων ἀρίστων Suppl. 1167. Θρῃκῶν ἀρίστοις ἱππεῦσιν Rhes. 409. Optimus. ἀνὴρ ἄριστος Med. 958. Hipp. 1242. τῶν ἀρίστων τἄκγονα Herc. f. 208. νύμφαι ἀρίστων νυμφίων τητώμεναι Hec. 324. γυνὴ ἀρίστη Alc. 84. 149. 150. 236. 241. 325. 444. Hipp. 849. μέγ' ἀρίστη Alc. 745. 901. ἀρίστου τυγχάνω ξένου Alc. 562. τῶν πλουτούντων ἄριστος Androm. fr. XX (XIV). μάντις ἄριστος fr. inc. trag. CXXVIII. γνώμη δ' ἀρίστη μάντις Hel. 763. ἀρίστη μαντική ib. 766. σὺν τοῖς ἀρίστοις φίλοις Hipp. 1018. ἐν τοῖς πολλοῖς ὢν ἄριστος εὑρέθη El. 382: nam probitas generosis maxime insita videbatur. ψυχὴν ἀρίστη (παρθένος) Hec. 580. ἀρίστης σωφρονεστάτης θ' ἅμα ἀδελφῆς Hel. 1700. τὰς ἀρίστας θυγατέρας Or. 748. Bacch. 1232. σὺν ταῖς ἀρίσταις Τρῳάσιν Hec. 1052. ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα Hec. 8. λῆμ' ἄριστον Iph. A. 1422. Iph. T. 609. φόνος περισαμέστατος καὶ ἄριστος Herc. f. 1017. ἀνδρέασιν δ' ἄριστον (ἐστί) Alcmen. fr. III, 1. Qua vi ἄριστα saepe adverbialiter positum. θήσομαι τἄμ' ὡς ἄριστα Andr. 879. τῆς τύχης ὅπως ἄφαιτ' ἄριστα Iph. A. 54; ubi praepropere qui-

dam ex *Hesychio* ἄθραυστα intulerunt pro ἄριστα. V. not. ad l. T. VII. p. 323 et 331 sq. [V. etiam s. ἄθραυστος et τύχη.] *Utilissimus.* πόλει ἄχρηστος —, αὐτῷ δ' ἄριστος Heracl. 5. Contra ὁ δ' ἥσυχος φίλοισί τ' ἀσφαλὴς φίλος πόλει τ' ἄριστος fr. Antiop. XXXVI (XI). ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι — δούλοις ἄριστα Alcmen. fr. VI (V). Cf. Hel. 1306. Οἱ ἄριστοι vocantur *optimates s. proceres* Suppl. 445. τοὺς ἀρίστους κτείνει. Cf. Med. 5 c. not. mea. *Aug. M.*

ἀριστότοκος, *generosae stirpis.* γέννας ἀριστοτόκοιο Rhes. 909. mel.

Ἀρκαδία, *Arcadia.* ὦ μάκαρ Ἀρκαδίᾳ ποτὲ παρθένε Καλλιστοῖ Hel. 380.

Ἀρκάς, *Arcas.* Ἀρκὰς λεώς Tr. 30. Ἀρκὰς — Ἀταλάντης γόνος Phoen. 1160; v. Suppl. 890. Meleagr. fr. III (VI), 4. κεκλήσεται σῆς φυγῆς ἐπώνυμον Ἀζᾶσιν Ἀρκάσιν τ' Ὀρέστειον καλεῖν Or. 1647; cf. El. 1273 sq. πέτρον Ἀρκάδων δυσχειμέρων fr. inc. tr. XCVIII, 5.

ἀρκεῖν pariter atque ἀρήγειν cum Ἄρης ἀρείων ἄριστος cognatum esse verissime monuit *Buttm.* lexil. I. p. 5. V. s. ἄριστος. Itaque proprie significat *valere s. validum esse (tüchtig sein)*, unde ποδάρκης, hinc *parem esse s. sufficere*, deinde cum dativo iunctum *subsidio s. adiumento esse alicui*, denique cum *dativo* personae et *accusativo* rei copulatum *alicui subsidio esse ad aliquid*, h. e. *aliquid arcere s. avertere ab aliquo.* V. s. ἀρήγειν. Cave autem *arcendi* quoque vocabulum ex ἀρκεῖν factum putes: huius enim stirps est ἔργειν (εἴργειν), ita ut proprie sit *excludere* atque hinc demum *removendi* et *avertendi* notio redundarit. Ad propriam *valendi* vim inclinant ἀρκέσουσι (τοιοίδε ὄντες) Heracl. 576, *werden tüchtige Leute sein.* ἀρκεῖ αὐτὸς ὁ θεὸς ὠφελεῖν θέλων Or. 667, „*ipse per se satis valet.*" *Matth.* Cf. Suppl. 511. οὐκοῦν σὺ χωρὶς τῆσδε δρῶν ἀρκεῖς τάδε; Hel. 1290. ἀρκοῦμεν οἱ σώζοντες Ἴλιον πάλαι Rhes. 329, *satis validi sumus.* ἀρκοῦσαν αἰτίας ἀποστροφήν, *valentem, idoneam,* Hipp. 1036. In his quod attractionem inesse putant plerique docti, non probo. Aliud est enim ἀρκῶ μαχόμενος, *satis valeo ad pugnandum*, aliud ἀρκεῖ με μάχεσθαι, *satis est me pugnare.* Rectius illud statueris in iis locis, ubi ἀρκεῖν cum participio coniunctum meram *sufficiendi* vim tenet, ut Soph. Ai. 76. Ant. 547. V. infr. *Sufficere, satis esse.* ἀρκεῖ Med. 754. οὐκ ἀρκεῖ τάδε Suppl. 215. οὔτι τοῖς σοῖς δεσπόταις τάδ' ἀρκέσει Heracl. 100, *non acquiescent hac in re.* ἀρκέσει ἂν διδῷς Hel. 1273. οὐκ ἤρκεσέν σοι — αἷμα ματέρος; Or. 1589. ἀρκεῖ μετρία βιοτά μοι, *contentus sum*, fr. inc. tr. CLXIII, 1. σὲ — εἶχον ἄνδρ' ἀρκοῦντά μοι Tr. 668. C. infin. τἄλλα — ἡμῖν ἀρκέσει λέξαι φίλοις Hipp. 524. οὐκ ἀρκεῖ μίαν ψυχὴν ἀπολύειν (s. v.) fr. inc. tr. CXLVIII, 7. ἀρκεῖν ἔοικέ σοι παθεῖν, δρᾶσαι

δὲ μή Rhes. 483. οὐκ ἤρκεσέ σοι μόρον Ἀδμήτου διακωλῦσαι; Alc. 33. C. partic. (v. Matth. ad Or. 657. gr. p. 757 et 1287). Talium quae sit ratio perspicuum est ex iis locis, ubi participio articulus adiunctus est; ut in ἀρκοῦμεν ἡμεῖς οἱ προθνήσκοντες σέθεν Alc. 384. Hinc ἀρκέσω ἐγὼ λέγων Or. 1592. V. Matth. ad l. ἡ Τυνδαρὶς παῖς — ἀρκεῖ μάχας — τιθεῖσα καὶ φόνους Iph. A. 1418. Denique Phoen. 557. τά γ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν, i. e. „si non amplae divitiae, at tantum certe quod satis sit." Matth. τἀρκοῦντ' ἀτίζων Suppl. 865. κεἰ σμίκρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι, sufficiunt, Hec. 318. λῆμα ἀρκούντως θρασύς, satis, Rhes. 499. Prodesse, adiumento esse, opem ferre. οὐδεὶς ἀρκέσει; Hec. 1094. Ἀπόλλων — οὐδὲν ἤρκεσεν; — οὐκ ἤρκεσε Ion. 952 sq. παισὶν ἀρκέσαι χρῄζων Hec. 1164; cf. Heracl. 324. εἰ τῷδ' ἀρκέσεις, κακὸς φανεῖ Hec. 1234. τῇ χθονὶ — νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεών Heracl. 827. πόλει πατρῴᾳ ἤρκεσεν Autol. fr. I (III), 18. ἐπεί μοι βωμὸς ἀρκέσει θεοῦ Heracl. 61. οὐδὲν ἡμῖν ἤρκεσαν (iuverunt) λιταὶ θεῶν Suppl. 262. τάχ' οὐδὲν ἀρκέσεις, nihil iuvabis, Herc. f. 500. τὰ δ' οὐ, τέκν', ὑμῖν Θηβαίων πόλις ἀρκεῖ ib. 228, hoc non fert auxilium. Hinc arcere, depellere. πῶς — οὐκ ἠρκέσατον κῆρας μελάθροις; El. 1300. Cf. Andr. fr. XXXV. V. s. ἀρήγειν.

ἀρκεσίγυιος, membra iuvans s. corroborans. οἶνον ἀρκεσίγυιον fr. inc. tr. CCXXV. Eustath. p. 761, 30. ὅτε καιρὸν ἡ πόσις ἔχει τοῦ οἴνου, τότε κατὰ τὴν Εὐριπίδειον μοῦσαν ἀρκεσίγυιός ἐστιν.

ἀρκούντως, v. s. ἀρκεῖν.

ἀρκτῷος, ursinus. ἀμφίβληλα σώματος — ῥάκη ἀρκτῷα Teleph. fr. II, 2. Deest haec vox in lexicis.

ἄρκτος, 1. ursa sidus. ὕπερθε ἄρκτος στρέφουσ' οὐραία — πόλῳ Ion. 1154. δίδυμοι ἄρκτοι (ursa maior et minor) τοῖς ὠκυπλάνοις πτερύγων ῥιπαῖς τὸν Ἀτλάντειον τηροῦσι πόλον Pirith. fr. III, 3 sq. V. Damm. s. ἄρκτος. Hinc septemtrionalis regio. νεφέλαι ἔνυδροι πρὸς ἄρκτον (εἰσί) El. 733, ad septemtrionem. 2. Hypsip. fr. XIII ap. Harpocrat. ὅτι δὲ ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται, Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ. V. Matth. p. 195. Huc pertinet etiam fr. inc. tr. CCLXVI ap. Bekk. anecd. p. 444, 32. αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι (deest in codd. ap. Bachm. I. p. 143, 25) καλοῦνται, ὡς Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης. Nam Λυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Βραυρωνίᾳ ἀρκτεύειν ἔλεγε. Cf. Suidas s. ἄρκτος, Passov. s. ἄρκτος, 3 et Od. Mueller. hist. Graec. gent. T. I. p. 309. Nominis rationem aut nullam aut ineptam afferunt grammatici. Scitius Lobeckius in Aglaoph. p. 74. not. ἄρκτους dici existimat puellas Dianae initiatas, κατηργμένας, adiectivo in substan-

tivum verso, ut φόρτος, ἄρτος. Quod si verum, hoc ἄρκτος radicitus diversum est ab altero, quod ursum denotat. Hunc autem a catulorum defensione (ἀρκεῖν) ἄρκτον (ἄρκον) appellatum esse mira opinatur *Damm.* s. v. Quasi ursis hoc esset proprium. Rectius ad ἔργειν, urgere, referes, unde etiam ἄρκυς (s. v.) et arcere. *Ursus* certe vix dubium quin ab *urgendo* dictus sit. *Const. M.*

ἄρκυς, rete, cassis. Tralate ἄρκυν εἰς μέσην πορεύεται, in laqueos, El. 965. ἀρκύων μολεῖν ἔσω Cycl. 195. ποῖ μ' αὖ τήνδ' εἰς ἄρκυν ἤγαγες; Iph. T. 77. ἐν ἄρκυσιν — ὤν Bacch. 451. εὐπλέκτων ὑπὲρ ἀρκύων ib. 868. ἐγγὺς — ἑσμὸν ἀρκύων ξίφους Med. 1278. σιδηραῖς ἐν ἄρκυσι Bacch. 231. βρόχοισιν ἀρκύων γενήσεται ξιφηφόροισι Herc. f. 729. V. s. γίγνεσθαι, 4. De Iph. A. 774 v. s. Ἄρης. De aspiratione ἄρκυς s. εἴργω. Ab ἔργειν enim ut ἕρκος descendere ἄρκυς in promtu est.

ἀρκύστατος (ἱστάναι). *Pass. irretitus; act. irretiens.* ἐς ἀρκυστάταν μηχανὰν ἐμπλέκειν, i. e. ἐς μηχανὰν ἀρκύων, Or. 1422. mel. Cf. *Blomfield.* gloss. ad Aesch. Pers. 102. De formatione vocabuli inepta narrat *Barnes.* ad Or. l.

ἅρμα (ἄρω), *currus.* ζεύξομαι ἅρματι πώλους Hec. 469. ἵππους ἅρμασι ζεύξας ὕπο Hipp. 111. ἐφ' οἷς ἐζεύξασθ' ἅρματα Ion. 1570. ἐντύνεθ' ἵππους ἅρμασι Hipp. 1183. Pegasus ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνός Beller. fr. XXX (IV). σφάγι' ἔχων ἐφ' ἅρματι Phoen. 1117. ὑφ' ἅρματος ἕπεσθαι Hipp. 1195, *sub curru* i. e. *iuxta s. ad currum*, quia hic altior est sequentibus. στρέφειν ἅρμα Phaeth. fr. X (VIII), 7. ἅρμα ἡνιοστροφεῖν Phoen. 176. πεδία πίμπλαθ' ἁρμάτων ib. 525. πέφρακται λαὸς ἅρμασιν ib. 740. ἅρματ' εἰσέβαινεν Alcmae. fr. I (XVI), 2. ἁρμάτων ἐπιστάται ib. 1154. ἁρμάτων ἐπεμβάτην Suppl. 585. ἁρμάτων ὄχος Hipp. 1166. Cf. Phoen. 1197. Iph. T. 370. ἁρμάτων ὀχήματα Suppl. 662. ἁρμάτων ὄχλον ib. 681. ἅρματ' ἠγωνίζετο ib. 685. ἁρμάτων ἀγαί ib. 693, *currus fracti.* ἐκκομίζεσθ' ἅρματα Hel. 1197. τὴν παρασπίζουσαν ἅρμασι Νίκην Ζηνί Ion. 1528. ἅρμασιν ἐνδίδωσι κέντρον Herc. f. 881. ἅρματ' οὐκ ἔχων ib. 947. εἰς ταὐτὰ βαίνων ἅρματα El. 320. ἵππιον ἅρμα Hel. 1511. ἅρμα λευκόν Phoen. 176. τέτρωρον ἅρμα Alc. 486. Iph. A. 214. Heracl. 860. τετραόροισί τ' ἀντί' ἅρμαθ' ἅρμασιν Suppl. 667. τέθριππον ἅρμα Suppl. 591. τεθρίππων ἁρμάτων Heracl. 802. Phaeth. fr. I, 2. τὰ τέθριππά γ' ἅρματα ἀελίου Phoen. 1555. ἅρματα λαμπρὰ τεθρίππων ἥλιος λάμπει κατὰ γᾶν Ion. 82. τὸ πτερωτὸν ἀελίου ἅρμα Or. 1002. ἐν μωνύχοις πτερωτοῖσιν ἅρμασιν Iph. A. 251, *in curru equis* μωνύχοις *iuncto.* Θρῃκίων ἐξ ἁρμάτων Rhes. 616. τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων Andr. 276,

iugum trium dearum, *trigam s. triadem dearum*; v. *Pflugk.* ad l. ὄλβου κελαινὸν ἅρμα Herc. f. 780. V. *Barnes.* ad l. *Aug. M.*

ἁρμάτειος, *curulis*. σύριγγας ἁρματείους Iph. A. 230. στένω ἁρμάτειον ἁρμάτειον μέλος βαρβάρῳ βοᾷ Or. 1385. V. s. μέλος.

ἁρματεύειν, *aurigare*, *vehi*. πρὸς Γεραιστίαις — ῥόαν ἁρματεύσας (Pelops) Or. 995. ch. Mirum scholion: ἐκ τοῦ ἅρματος βαλών.

ἁρματήλατος, *currus agitator*. τὸν ἁρματήλατον Ἰξίον' ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσομαι Herc. f. 1297, *currus agitatorem s. aurigam vinctum*. Sic acerbe appellatur Ixion currus rotae alligatus et in orbem volutus.

ἁρμόζειν (ἄρειν), *adiungere*, *aptare*, *accommodare*, *adnectere*. αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδα (ἅρμασι) Hipp. 1189; v. s. ἀρβύλη. Similiter ἐπὶ γαίας ἁρμόσαι πόδας, *in terra pedes ponere*, Or. 233. οὐδ' ἥρμοζε (Electram) νυμφίῳ τινί El. 24, *adiunxit*, ut κάπρῳ λέοντί θ' ἁρμόσαι παίδων γάμους Phoen. 414. Cum ἐν vel περί. σφᾶς σιδηραῖς ἁρμόσας ἐν ἄρκυσι παύσω Bacch. 231, *irretitas*. χρύσεαί μοι πτέρυγες περὶ νώτῳ καὶ τὰ — πέδιλα ἁρμόζεται fr. inc. tr. CLIV, 2. Absolute στόμ' ἅρμοσον, *osculare*, Tr. 758. Insolentiora sunt ἆρα πύλαι κλήθροις ἥρμοσται; Phoen. 117, ut ἁρμόσατε ψαλίοις ἵππους Rhes. 27. V. *Lobeck.* ad Ai. 196. *Aptare*, *coagmentare*, *compingere*, *coniungere*. τὰ Κυκλώπων βάθρα φοίνικι κανόνι καὶ τύκοις ἡρμοσμένα Herc. f. 945, ut ναυπηγίαν ἁρμόζων ἀνήρ Cycl. 459.

Ἁρμονία, n. pr. παῖδα γήμας (Κάδμος) Κύπριδος Ἁρμονίαν Phoen. 7. Ἁρμονίας — εἰς ὑμεναίους ib. 829. τὴν Ἄρεως παῖδ' Ἁρμονίαν, δάμαρτ' ἐμήν Bacch. 1354; cf. 1330. 1336. ἔνθα ποτὲ Μούσας λέγουσι ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι Med. 832. V. *Herm.* Opusc. II. p. 296.

ἁρμονία. δράκων ὁδὸν ἡγεῖται — ὥραις ζευγνὺς ἁρμονίᾳ πολύκαρπον ὄχημα fr. inc. tr. CLXXVII, *horis viam praeit concordiam s. harmoniam iungens currui*, h. e. ita praeit, ut horis congruat s. concordet coelum. Quum enim draco anni tempora praefinire dicatur (v. s. δράκων), idem est etiam qui coeli naturam ita terminet, ut suum cuique tempori coelum s. temperamentum sit. Difficillimus locus est Hipp. 162. φιλεῖ δὲ τᾷ δυστρόπῳ γυναικῶν ἁρμονίᾳ κακὰ δύστανος ἀμηχανία συνοικεῖν ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας. Ita libri, nisi quod Havn. τῇ δυστρ. et mox κακῇ, Lasc. Lib. P. δυστρόφῳ, Flor. 15. τῷ δυστρ. Mirabilis scholiastarum discordia, mirabilior editorum concordia in explicanda voce ἁρμονία, quam *temperamentum* esse volunt. Quod si Latina vi sumunt (*Milderungsmittel*), alienissimum est a loci sententia; si vi Germanica (*Naturell*), alienissimum a voce ἁρμονία. Vidit tandem *Bergkius* meus in ephem. ant. Darmst. 1836. p. 49 illa δυστρόπῳ ἁρμονίᾳ significari *pervicaciam*. Opportunissimum quod hanc in rem

afferat exemplum ex Aesch. Prom. 550. οὔποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν θνατῶν παρεξίασι βουλαί, h. e. *quod Iovi constat s. fixum Iovis decretum mortales numquam declinant.* Scilicet ἁρμονία proprie est *coniunctio s. societas* vel *concordia s. consensio*, hinc ad animum sibi *consentientem s. constantem* relatum vel *constantia* vel *constans s. fixum decretum s. consilium.* Itaque δύστροπος ἁρμονία *morosam* proprie *constantiam* h. e. morositatem s. pervicaciam denotat. De ipsa sententia, de qua *Bergkio* non plane assentior, v. s. αἰδώς. *Const. M.*

ἁρμός, *compages, commissura*; hinc *retinaculum*. ἁρμὸς πονηρὸς — ἐν ξύλῳ παγείς Erechth. fr. XVII (I), 12. Contra ἀτρεκεῖς ἁρμοί Cret. fr. II, 9; v. s. ταυρόδετος. *Repagulum, pessulus.* χαλᾶτε κλῇδας — ἐκλύεθ' ἁρμούς Med. 1315. Hipp. 809.

ἅρμοσμα, *compages, contignatio.* τρόπις ἐλείφθη ποικίλων ἁρμοσμάτων, *e trabibus*, Hel. 418.

ἀρνεῖσθαι, *infitiari, negare, recusare, abnuere.* οὐκ ἀρνήσομαι Or. 1089. ἵν' ἀρνήσῃ φόνους Ion. 1026. ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι (γάμον) Med. 626, nos ubi *sich nicht dazu verstehen wollen.* C. *infin.* οὐκ ἀρνήσομαι — δοῦναι Hec. 303. οὐκ ἠρνούμεθ' ἂν τὸ κοινὸν αὔξειν Iph. A. 966. C. *partic.* V. *Matth.* gr. p. 1289. not. 4. ἀρνεῖ κατακτάς; Or. 1581. οὐ γὰρ εὐτυχῶν ἀρνήσομαι Alc. 1161. De stirpe non liquet. *Dammii* saltem absurdissima etymologia. Fersan ad *ariem* (ἄρνα) reducendum, qui exemplar est rigoris et contumaciae. Tum ἀρνεῖσθαι proprie esset *rigidum s. contumacem s. praefractum* esse et c. accus. iunctum *praefracte negare, infitiari* (h. e. *non fateri*), *recusare.* Ita in nostra lingua cognata sunt *Stär* (ἄρην) *Stier starr Starrkopf* et simili metaphora nobis dicitur *hartnäckig* (*Nacken*) *halsstarrig.* *Const. M.*

[ἄρην,] ἀρνός. Nominativus non est in usu. Sed origo plana. Cuius ignorationem *Dammiis* quidem facile condonaris. Hoc vero mireris, etiam *Buttmannum* in gr. mai. I. p. 228. ἄρην et ἄῤῥην radicitus diversa opinatum illius pro stirpe habuisse ῥήν, unde alpha praefixo ἄρην exstiterit. Quod prorsus contra est. Ῥήν per apocopen ex ἄρην ortum, hoc autem cum ἄρσην (s. v.) indeque cum Ἄρης ἄριστος ἀρκεῖν cognatum esse et ipsa forma declarat et vero maxime ἀρνειὸς ὄϊς ap. *Hom.* Od. κ', 527 et 572, h. e. *ovis masculus s. aries*, et, quod ab ipso ἄρην profectum est, Latinum *aries.* Senserunt id etiam *Reimnitz.* de syst. Gr. declin. p. 142 et *Kuehner.* gr. §. 281. not. 2, de ipsa tamen stirpe in eodem cum *Buttmanno* errore versantur. V. s. ἄριστος et *Rost.* ap. *Damm.* s. ἀρήν. Itaque *marem* proprie significat. Qua vi etsi in omnia omnino animalia caderet, tamen ob *ovis* quotidianum in epulis et sacrificiis usum primum de *ovium maribus s. arietibus* (ἀρνειός), impri-

nis de iuvencis utilioribus quippe ac validioribus (ἀρείοσι), h. e. de agnis (Bockhamm), deinde generatim de ovibus, cuiuscumque vel generis vel aetatis essent, usurpari coeptum est. Turpis igitur error est et veterum et recentiorum doctorum, quod ἄρνα fere ubique interpretantur *Lamm*. Nam *agnum* quidem recte significat, sed rare; de *agnis* vero sigillatim numquam dicitur. Quod sat erit Euripidis et Homeri usu comprobasse. E viginti enim Homeri locis, in quibus vox illa legitur, dumtaxat unus est Il. δ', 435, ubi communis *agnorum* et *agnarum* significatio ex ipsa sententia redundat; unus Od. δ', 85, ubi diserte de *agnis s. arietibus iuvencis* dicitur, duodeviginti, ubi generatim de *ovibus* sermonem esse vel puer intelligit. V. impr. Il. α', 66. δ', 102. 120. ϑ', 131. χ', 263. ψ', 864. 873. Od. ι', 220: quo ultimo in loco vix credas etiam *Vossium* de *agnis* cogitasse; et v. 221 sq. Porro apud Euripidem *agnae* numquam significatio apparet, nec *agni* usquam diserta est. Iph. T. 1223 Orestem et Pyladem ἄρνας quidem vocat poeta, sed νεογνούς expresse addito. Quinque in locis de *ovibus* Polyphemi sermo est plane ut Hom. Od. ι', 220 et 226: *ἀρνῶν θαλάμοις, in ovili*, Cycl. 57. τούσδ' ἄρνας — συμπεπλεγμένους (ὁρῶ) ib. 223; cf. ib. 233. 255; iidemque ἄρνες vocantur *μηκάδων ἀρνῶν τροφαί* ib. 189. Sex denique in locis de Atrei aurata *ovi* agitur, quam *χρυσέαν ἄρνα* vocat Euripides El. 705. 719. Iph. T. 196. 813. Or. 810; λόχευμα — τὸ χρυσόμαλλον ἀρνός Or. 999, h. e. *catulum auratum ovis s. iuvencam aur. ovem*. Atqui eamdem ovem schol. ad Or. 999 ἀρνειόν, schol. ad Or. 810 et *Eustath.* ἄρνιον, et *Seneca* in Thyeste v. 225 sqq. *nobile pecus, arcanum ariem*, appellat. Fuit igitur, si verum quaeris, *iuvencus aries s. agnus*, sed quem Euripides communi *ovis* nomine designat. Rem ipsam planissime exposuit schol. ad Or. 810. Cf. schol. ad Or. 999. *Barnes.* ad El. 705. *Welcker.* in eph. ant. Darmst. 1838. p. 222 sqq. Ceterum ἀμνός pro obsoleto ἄρην adhiberi solitum eiusdem est originis. Descendit enim ut ἀνήρ ab ἄω (v. s. ἄριστος) et *vigens s. valens* proprie *animal*, deinde vero ad *ovem* κατ' ἐξοχήν relatum *arietem* et, quod ex ipso ἀμνός formatum puto, *agnum* designat. *Const. M.*

ἄρνυσθαι (αἴρω), *sibi auferre, sibi parere, reportare, consequi, adipisci.* ἄρνυμαι κλέος Alc. 56. τὴν δόκησιν ἄρνυται Andr. 697. τοῦ δικαίου τὴν δόκησιν ἄρνυσο Ixion. fr. I, 1. ἀρνύμενος λώβαν λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς Hec. 1073, *contrahens*. V. *Rost.* ap. *Damm*, s. v. *Ruhnken.* ad Tim. p. 49 sqq.

ἀροτήρ, *arator.* τις ἀροτήρ El. 104. Tralate *sator.* τὸν πεντήκοντ' ἀροτῆρα τέκνων Tr. 135. V. *Barnes.* ad Iph. T. 3.

ἄροτος, *agricultura, aratio.* ὑπὲρ χθονὸς ἀρότου Suppl. 29. *Plur.*

ἄχλοα πεδία γᾶς οὐ καρπίζουσ' ἀρότοις Hel. 1334; v. s. καρπίζω. Hinc in concreto *arvum s. seges*, qua vi etiam Latinis dicitur arvum. πολλὴν μὲν ἄροτον (τὴν Λακωνικὴν ἔχων) Cresph. fr. I (XII), 1 „*agrum arabilem*." *Matth.* *Plur.* ἀρότοις γυᾶν καὶ πεδίων δεσπόζει Alc. 593. ch. V. *Matth.* ad l. Tralate de *liberorum progenie* s. *prole*: τέκνων ὧν ἔτεκες ἄροτον Med. 1281. ἄδικον ἄροτον ἀνδρῶν Ion. 1095. Similiter nos *Generation*. Vulgo ἄροτρον. Quod quo ineptius, hoc mirabilior *Dindorfii* in eo permansio. De metaphora v. *Barnes.* ad Iph. T. 3. *Pflugk.* ad Med. l. c. *Stallb.* ad Plat. Cratyl. p. 114. Tonum, si nega sit, cur in ultima collocandum censeat *Ellendtius*, non intelligo. Sat est substantivum esse; notio nihil ad accentum. Cf. *Goettling.* de acc. p. 307, a, 1.

ἀροῦν, *arare*. πλουσίαν ἀροῖ πλάκα Sthenel. fr. I, 1. ἀρῶν γῆν Antiop. fr. XXV (XXXVIII), 4. Tralate θαλάσσαν ἀροῦμεν Sthenel. fr. IV (III), 4. V. infr. Metaphoram, qua de *gravidando* dicitur, tetigerunt *Barnes.* ad Iph. T. 3, *Pflugk.* ad Med. 1281, *Stallb.* ad Plat. Crat. p. 114. Stirps videri possit ἔρα, unde etiam *terra* et *Erde*. Rectius tamen ἔρα demum ab ἀροῦν derivaris, ipsum autem ἀρόω cum ἀ-ραιός (rado rarus), quod est *fractus comminutus tenuis*, ad ῥαίω ῥάσσω ῥήγνυμι reduxeris, ut proprie sit *frangere, scindere*, hinc terram *frangere* (*furchen*), *arare*. Ut igitur Virg. Georg. 1, 94. glebas *rastris frangere*, ita vicissim *aequor arare*, h. e. *scindere*, Virg. Aen. 3, 495. Ov. Trist. 1, 2, 76. 3, 12, 36 (cf. Sthenel. fr. supra cit.) et *rugae corpus arant* (*furchen*) Ov. A. A. 2, 118.

ἄρουρα, *arvum*. βοῦς εἰς ἀρούρας ἐσβαλὼν σπερῶ γύας El. 79. ἀρούρας — γηπονεῖν Rhes. 75. μακραὶ ἄρουραι πεδίων ἄκαρποι Herc. f. 369. Tralate de *utero* vel etiam ipsa *femina*. σὴ (μ') ἔτικτε παῖς, τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσα Or. 552. V. s. ἄλοχος et ἄλοξ et *Barnes.* ad Iph. T. 3. *Stallb.* ad Plat. Tim. p. 365 sq.

ἁρπαγή, *rapina*. τὰς οὐσίας μᾶλλον ἢ τὰς ἁρπαγὰς τιμῶν Erechth. fr. X (IX), 1. τὰ χρηστὰ κτᾶσθαι κελεύει (θεὸς) πάντας οὐκ ἐς ἁρπαγάς Hel. 910, „i. q. οὐχ ὥστε ἁρπάζειν" *Matth.* ad Iph. A. 940 et gr. p. 1348, h. e. *non usque eo, ut aliis quod possident rapiatur*. Similiter *Grotius*: *neque divites nos esse rapto, sed prole partis cupit.* Comma vulgo inepte positum post κελ. πάντας. ἐπεζάρει Σφὶγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν Phoen. 46, ut ib. 1023 de Sphinge est: ἐπέσυτο τάνδε γᾶν ἁρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα. Hinc ipsa Sphinx dicitur Καδμείων ἁρπαγά ib. 1028, „pro ἡ ἁρπάζουσα Καδμείους, ut v. 1499 ἁγεμόνευμα νεκροῖσι, i. e. ἡ ἡγεμονεύουσα νεκροῖς." *Matth.* καινῶν λέκτρων (*coniugum*) ἁρπαγὰς Ἑλληνικῶν Iph. A. 1266. Vlg. Ἑλληνικάς.

quod nos dedimus primus reposuit *Matthias*, idque ingenti exemplorum copia (quae v. ap. *Matth.* ad h. l.), in quibus proxima similem peperit terminatio, confirmavit *Elmsleius* in *Quart. rev.* 14. p. 460. Secutus *Dind.* Vulgatam defendit *Herm.* et defendere videtur *Lob.* ad Ai. p. 75. θυγατρὸς ἁρπαγὰς δολίους Hel. 1338; v. s. πάρος. μετῆλθεθ' ἁρπαγὰς Ἑλένης Cycl. 279. διώλεσαν πόλιν ἐφ' ἁρπαγαῖσι τῶν πέλας Herc. f. 91; v. s. ἐπί. *Praeda.* ὃν — θηρσὶν ἁρπαγὴν προὔθεσ El. 896.

ἁρπάγη, *rastrum.* σαίρειν σιδηρᾷ — ἁρπάγῃ δόμους Cycl. 33. De *significatu* v. *Matth.* ad h. l., de accentu *Goettling.* p. 159.

ἁρπάζειν ex ἅρπ — ειν factum, unde etiam ἅρπη ἁρπάλεος Ἅρπυιαι καρπάλιμος, deinde κάρφειν *carpere carpere acerbus herb*, porro *rapere rauben raffen raufen rupfen greifen*, denique μάρπτειν. Ἅρπειν autem eiusdem est cum αἱρεῖν et αἴρειν (ἄρειν) originis. V. s. ἀείδειν. Itaque ἁρπάζειν proprie est *tollere*, *auferre*, hinc *rapere*, *raptare*. *Const. M.*] τὰ τῶν ἐχόντων χρήμαθ' ἁρπάζειν Thes. fr. X (IX), 1. *De hominibus.* τὰς γυναῖκας ἁρπάζειν ἐξ Ἑλλάδος Iph. A. 1381. ἥντιν' ἥρπασεν Πάρις ib. 1382. ἥρπαζον ἐκ δόμων τέκνα Bacch. 753. (Γανυμήδης) ὃν ἁρπάζω γ' ἐγώ (Cyclops) Cycl. 582. ὁ καινός μ' οὗτος ἁρπάσας πόσις Δηίφοβος ἄλοχον εἶχεν, Helena dicit Tr. 959. (Ἑλένη) ἁρπασθεῖσ' ἑκοῦσ' ἀπῴχετο El. 1065. τὰν ἁρπασθεῖσαν (Proserpinam) χορῶν ἔξω παρθενίων Hel. 1328. *Abripere* vel vi vel dolo. οὐδ' ἥρπασεν Χάρυβδις οἰωνοσκόπον Suppl. 500. ἀνέμων θύελλαι δεῦρό μ' ἥρπασαν βίᾳ Cycl. 109. πέπλους πόντος ἥρπασε Hel. 431, *absorbuit.* ἵν' ἁρπάσας χεροῖν διασπάσωμαι Hec. 1125, *ut arreptam dilacerem.* ἄξει οὐχ ἑκοῦσαν ἁρπάσας; Iph. A. 1365. κτανεῖν θέλων τήνδ' ἐκ χερῶν ἁρπάζομαι, *mihi s. ad me rapio*, Andr. 662. μητρὸς ἁρπασθεῖσ' ἄπο Hec. 513, *abstracta a matre.* κτανοῖς ἁρπασθεὶς θοίνα παῖς Ion. 903. εἰ ἐκ δόμων ἥρπαστο Μενέλεως λάθρα El. 1041. *Eripere.* ἐγώ νιν ἐξέσωσα, κἀκ φασγάνου — ἥρπασα Or. 1684. ἐπεί νιν ἥρπασ' ἐκ πυρὸς κεραυνίου Bacch. 288; cf. 524. *Arripere*, i. e. *celeriter s. raptim comprehendere.* ἁρπάσας δόρυ Tr. 747. ξίφος κελαινὸν ἁρπάσας Bacch. 628. κώπας ἁρπάσαντε φασγάνων Phoen. 1413. Δωρίδ' ἁρπάσας χεροῖν El. 819. ἥρπασ' ἐκ νεκροῦ ξίφος Phoen. 1465, *arreptum extraxit.* ἥρπασ' ἡνίας χεροῖν Hipp. 1220. τείναντος ἁρπάσας ἄκρου ποδός Cycl. 399; v. gr. §. 331. ἁρπάσαντ' ἐς ἀγκάλας Ion. 1598. *Aug. M.*]

ἅρπη, *falx.* ὕδραν ἐναίρει χρυσέαις ἅρπαις ὁ Διὸς παῖς Ion. 192, *ense falcato.*

ἄῤῥητος, *indictus* (Hom. Od. ξ', 446), hinc *arcanus*, *mysticus.* σφάγια (Dianae Tauricae) ἄῤῥητα Iph. T. 41, at ib. 1198. οὐ φιλῶ τἄῤῥηθ' ὁρᾶν. Quamquam priora illa propter τὰ δ' ἄλλα σιγῶ τὴν θεὸν φοβου-

μένη v. 37 fortasse rectius interpreteris: *de quibus loqui non fas est s. quae tacita relinquenda sunt.* ἄῤῥητ' (ἐστὶ) ἀβακχεύτοισιν εἰδέναι βροτῶν (Bacchi mysteria) Bacch. 472. *Non fandus, non fando profanandus, sanctus.* Hoc sensu dici videtur ἄῤῥητος κούρη, quae Proserpinae appellatio est Hel. 1323, ut Alex. fr. XXII (XXI) ap. *Hesych.* ἄῤῥητος κόρη, ἡ Περσεφόνη· Εὐριπίδης Ἀλεξάνδρῳ. Neque aliter *Carcinus* ap. Diod. Sic. V, 5, quem locum *Pflugk.* exscripsit. Cf. *Musgr.* ad l. Hel. *Infandus, nefastus.* λώβαν ἐχθίσταν ἀῤῥήταν τε Hec. 201. De genere fem. cf. *Matth.* gr. §. 116. not. 1. οἵων λόγων ἄῤῥητον — ὄπα Hipp. 602. ἄῤῥητ', ἀνωνόμαστα Hec. 714. τἄῤῥητ', ἐν ἀῤῥήτοισι γὰρ τὴν σὴν νομίζω δαλίαν, — δεῖ μ' ἀπαλλάξαι Herc. f. 174. τί τἄῤῥητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; Or. 14.

ἄῤῥυθμος, *immoderatus.* Ἔρως —, μή — σὺν κακῷ φανείης, μηδ' ἄῤῥυθμος ἔλθοις Hipp. 529. *Schol.* ἄμετρος, ἄτακτος· ῥυθμὸς γάρ ἐστιν ἡ μουσικὴ τάξις.

ἄρσην (ἄῤῥην) eiusdem atque ἄρην originis et cum ἄριστος ἀρετή Ἄρης ἀρκεῖν cognatum esse post ea, quae diximus s. ἄρην, non est quod multis demonstretur. Utrumque igitur *vigentem valentem validum* proprie significat. V. s. ἄριστος. Sapienter vero Graeci hoc nomine κατ' ἐξοχὴν ornarunt *sexum* per omnem naturam et animo et corpore praepollentem ac plus valentem *masculum.* Eur. Aeol. fr. VIII (XI). μακρὰ γὰρ ἰσχὺς μᾶλλον ἀρσένων μένει, θηλεία δ' ἥβη θᾶσσον ἐκλείπει δέμας. Suppl. 1102. ἀρσένων μείζονες ψυχαί. V. s. ἀνήρ II, 1. Nec tamen fieri potuit quin usus diversas in partes distraheret diversas formas. Itaque gravior forma ἄρσην potioris generis humani *maribus* assignata est, lenior ἄρην bestiarum, imprimis ovium. Ceterum Euripidi quoque, ut Homero et reliquis tragicis, sola usitata forma ἄρσην. Nec variant libri nisi Phoen. 55, ubi in plurimis codd. ἄῤῥην est, et Hec. 883, ubi solus Flor. 33 habet ἀῤῥένων. Scite igitur *Gregorius* Cor. p. 153. τὸ σ ἀντὶ τοῦ ρ χρῶνται (οἱ Ἀττικοὶ) τὸ θαῤῥαλέον θαρσαλέον λέγοντες καὶ τὸ ἄῤῥεν ἄρσεν. Neque *Hesychius* credo ἄῤῥενα per ἄρσενα explicuisset, nisi haec solemnior fuisset forma, illa rarior. Sprevit tamen sigmatismum serior Atticorum dialectus. Hanc igitur probabile est spectasse *Moeridem*, *Thomam*, *Eustathium*, alios, qui contra atque *Gregorius* ἄσιγμον formam pro Attica venditent. Celerius hos imitatus est *Buttm.* in gr. mai. I. p. 84, 4. V. *Valck.* ad Phoen. 55. *Koen.* ad Greg. Cor. p. 153. *Poppo.* Proleg. ad Thuc. T. I. p. 209. *Mas, masculus.* παῖς ἄρσην Alc. 312. [Dan. 6. 11.] παῖδες ἄρσενες Iph. T. 57. Phoen. 16. 55. Bacch. 1304. ἄρσενα χόρον Andr. 24. ἄρσην σπορά Tr. 503. στάχυς ἄρσην Erechth. fr. XVII

I), 28. τὸ ἄρσεν γένος Dan. fr. IX (VII), 3. ἔκγον' ἄρσεν' ἀρσένων Aeol. fr. III (XX), 1. τὸ ἄρσεν προσκείμενον Hipp. 970, *virilitas adiuncta*. ἄρσενος τόκῳ El. 652. ἄρσην Ὀρέστης Or. 24. ὅστις τοῦ μὲν ἄρσενος πατρὸς οὐκ ὀνόμασται, τῆς δὲ μητρός El. 934. Hinc Bacch. 527 Iupiter ad Bacchum infantem e Semelae morientis utero ereptum: ἰθ' ὦ Διθύραμβ', ἐμὰν ἄρσενα τάνδε βᾶθι νηδύν; sic enim *coxam* appellat, in qua immaturum recondidit. Opponitur saepe θῆλυς vel γυνή. ξίφει θύουσα θῆλυς ἄρσενας (Iphigenia) Iph. T. 621. τὸ θῆλυ μᾶλλον οἰκτρὸν ἀρσένων Herc. f. 536. πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κράτος; Hec. 883. εἰ ἀρσένων φόνος ἔσται γυναιξὶν ὅσιος Or. 933. τὰ μὲν γυναικῶν δυσχερῆ πρὸς ἄρσενας Ion. 398. ἐκ μητρὸς ἀρσένων τ' ἄπο Phoen. 950. Cf. Hec. 570. 887. 1017. Hipp. 295. Andr. 364. 219. Suppl. 40. Heracl. 565. El. 1103. Dan. fr. XI (IX), 2. Huc pertinet etiam Med. 428 et impr. Aeol. fr. VIII (XI). Sic etiam (κλύω γυναῖκας) εὐναῖς ἀρσένων ὑπηρετεῖν Bacch. 223. Nitidissimus autem huius generis locus Suppl. 1102. πατρὶ οὐδὲν ἥδιον γέροντι θυγατρός· ἀρσένων δὲ μείζονες ψυχαί, γλυκεῖαι δ'. ἧσσον εἰς θωπεύματα. Denique ἄρσην, plane ut ἀνήρ (s. v. 4), *masculus*, *männlich*, etiam cum emphasi dicitur de *valido*, *forti*, *animoso*. Hinc Orestes in cognom. fab. 1204 ad Electram sororem: ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη, τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πρέπον. *Const. M.*

ἀρταμεῖν. *Hesych.* incuriose: ἀρταμοῦσιν· ἐσθίουσιν. Nec melius scholiasta ad Eur. Alc. 497: μαγειρεύουσιν· ἄρταμος γὰρ λέγεται ὁ μάγειρος. Acutiores *Eustathius* et *Barnesius*, quorum hic ad El. 816 interpretatur ἀρτίως τέμνειν, ille εἰς ἄρτια τέμνειν. De ἄρτιος quidem non cogitandum. Vix tamen dubium quin ἄρταμος ex ἀρι— αμος (ταμίας) conflatum sit et eum proprie denotet, qui *secando valet tüchtig im Zerlegen*), *qui probe s. perite secat*. V. s. ἄριστος. Itaque ἀρταμεῖν est *secando valere*, *secare scire*, *probe secare*, ita ut accurate respondeat Gallico vocabulo *trancher*. Luculentissimus id genus locus est El. 815. ἐκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς εἶναι τόδ', ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς, *si quis probe scit secare bovem*. Huc pertinet etiam Peliad. fr. XII ap. *Hesych.* ἀρταμεῖν· κατακόπτειν. Εὐριπίδης Πελιάσιν. Sic enim recte corrigunt pro Πολιάσιν. Hinc tralatum verbe dicitur de *gravi laceratione*. Alc. 497. ἄνδρας ἀρταμοῦσι λαιψηραῖς γνάθοις (Diomedis equi). Quorum negligens interpretatio *Hesychii* creavit glossam ἐσθίουσιν. Eademque pessime tractavit *Dammius* s. ἄρτος. Equi illi dicuntur *homines probe s. graviter lacerare*. Simillime Aesch. Prom. 1025 de aquila Promethei iecur *graviter* (ἀρι—) ac *violenter* (λάβρως) *dilacerante*: λάβρως διαρταμήσει σώματος μέγα

ῥάκος. Etiam simplex *τέμνειν* frequens hac *lacerandi* potestate. V. Hom. Il. ν', 501. π', 761. Od. ι', 291. σ', 339. *Const. M.*

ἀρτᾶν (ἄρω), *annectere*, *alligare*, *suspendere*. *ἀρτῆσαι δέρην* Andr. 812. *Med.* *βρόχους ἀρτωμένη* Tr. 1012. *Pass.* *κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη* Hipp. 779. *θριγκοῖς ὑπ' αὐτοῖς σκῦλ' ἠρτημένα* Iph. T. 74. *δέλτος ἐκ χερὸς ἠρτημένη* Hipp. 857. Paulo insolentius ib. 1222 de Hippolyto: *ἕλκει* (*ἵππους*) *ἱμᾶσιν εἰς τοὔπισθεν ἀρτήσας δέμας*, nam equos vi abreptos retro flectentis Hippolyti corpus quasi *suspensum erat ex loris*, ita ut his ruptis corruisset. Eadem de re Hippolytus ap. Ov. Metam. 15, 520: et retro lentas tendo *resupinus* habenas.

Ἄρτεμις, *Diana*. *Sospitam* interpretatur *Hermannus* Opusc. II. p. 189. V. infr. *Λατοῦς Ἄρτεμι καὶ Διός* Hipp. 65; cf. 1285. *Φοίβου ἀδελφὴν Ἄρτεμιν, Διὸς κόρην* ib. 15; cf. Iph. A. 1470. *ὦ πότνια χρυσεοβόστρυχε* (s. v.), *ὦ Διὸς ἔρνος Ἄρτεμι* Phoen. 200; cf. Med. 160. *τὰν Διὸς οὐρανίαν Ἄρτεμιν* Hipp. 59; cf. 72. *τὰν εὔλοχον οὐρανίαν τόξων μεδέουσαν — Ἄρτεμιν* ib. 167; cf. Hel. 1331. *ἃ κατ' ὄρη μετὰ ματέρος Ἄρτεμις ἱεμένα* Phoen. 152. *τὰν ὀρεστέραν παρθένον — Ἄρτεμιν* Tr. 553. *δέσποιν' ἁλίας Ἄρτεμι Λίμνας καὶ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων* Hipp. 228. *Ἄρτεμις λοχία* Suppl. 958. *Ἄρτεμιν λοχίαν, ἃ παρὰ Κύνθιον ὄχθον οἰκεῖ* — Iph. T. 1097. [*ὦ Διὸς Ἄρτεμις θηροκτόνε* Iph. A. 1570, ubi v. *Matth.*] *τὰν Διὸς κόραν — Ἄρτεμιν, θεῶν ἄνασσαν*, ib. 1522. *Ἀρτέμιδος χιονοτρόφον ὄμμα Κιθαιρών* Phoen. 809. *σεμνὰν προσίζουσ' — Ἄρτεμιν* Hec. 936; cf. Hipp. 713. *Ἄρτεμιν τιμῶν θεὰν ὕμνοισιν* ib. 55. *κρείσσον' ἐν κυναγίαις Ἀρτέμιδος εἶναι κομπάσαντα* (Actaeonem) Bacch. 340. De *Diana Aulidensi*. *Ἰφιγένειαν — Ἀρτέμιδι θῦσαι* Iph. A. 91; cf. 359. 531. 883. 1114. 1311. 1345. Iph. T. 9. 19. *Ἀρτέμιδι — Αὐλίδος ἀνάσσῃ* Iph. A. 433; cf. 1481. 1482. *Ἄρτεμιν — Χαλκίδος ἀντίπορον* (s. v.) ib. 1492. *Ἀρτέμιδος εἰς λειμῶν', ὅπου σφαγήσομαι* (Iphigenia) ib. 1464, ut [ib. 1544. *Ἀρτέμιδος ἄλσος λείμακάς τε*, et] ib. 185. *πολύθυτον ἄλσος Ἀρτέμιδος*. Iphig. T. 29 Iphigenia de se: *ἐξέκλεψεν ἔλαφον ἀντιδοῦσά μου Ἄρτεμις*. De *Diana Taurica*. *Ἄρτεμιν Ταυροπόλον* (s. v.) *θεάν* Iph. T. 1456. *Ταυρικῆς*] *χθονός, ἔνθ' Ἄρτεμις βωμοὺς ἔχει* ib. 86; cf. 748. 1013. *θεᾷ πρόσφαγμα Ἀρτέμιδι* ib. 244. Ad fabulam ignotam pertinent *ἄν ποτ' Ἄρτεμις ἐξεχορεύσατο — Μέροπος Τιτανίδα κούραν καλλοσύνας ἕνεκεν* Hel. 387. [Quum Doribus dicatur *Ἄρταμις*, ab *ἀρταμεῖν* dictam esse deam opinatur *Matthias* Opusc. p. 232. Sed rectior haud dubie vulgaris ab *ἀρτεμής* deductio, ut *integra* sit (Hor. Od. 3, 4, 70) s. *sospes*. De ipsa Diana v. Od. *Mueller.* hist. Gr. gent. T. II. p. 367 sqq. impr.

381 sqq. De Dianae cum Luna confusione v. nos s. Ἀπόλλων et [atth. Opusc. p. 227 sqq. *Const. M.*]

ἄρτι ex ἄρα et τι coaluisse, id quod *Damnius* alucinatus est, vix uisquam Graece sciens opinabitur. Magis excusares, si cui ex ἀρι illud ictum esse verborum ἀρίφρων et ἀρτίφρων et quae sunt alia id genus omparatio persuaderet. At nihil ei cum ἀρι commune praeter similem a compositis quibusdam notionem. Enimvero ab ἄρειν (s. v.) descen- it. Quod quum sit *iungere*, *aptare*, *accommodare*, ἄρτι quoque est *unctim*, *apte*, *accommodate*. Hinc duae notiones prodierunt. Primum nim qualitatem declarat: *apte*, *accommodate*, *probe* (*angemessen*, *wohl*). Eaque vi sponte sua cum ἀρι — convenit, quod est *valde* (*tüchtig*); r. s. ἄριστος. Itaque ἀρίφρων est *qui sapiendo valet* s. *valde sapit* (*tüchtig an Verstande*), h. e. *persapiens*, item ἀρτίφρων qui *probe sapit* (*wohl bei Verstande*), h. e. *persapiens*. Deinde ut ἁρμοῖ ad tempus tralatum indicat id, quod tempori praesenti *iunctim* s. *apte* s. *continenter* (*in genauer Verbindung mit der Gegenwart*) vel erat vel fiebat: *paulo ante*, *modo*, *commodum* (*so eben*, *eben erst*, *eben*, *just*). Praeclare hac de vi disseruit *Lobeckius* ad Phryn. p. 18 sqq. Eaque vi simillimum est cognato ἄρα (s. v. 2). Et quidem ἄρτι, ubi cum aliis nominibus coaluit, utraque promiscue vi usurpatur, at, ubi solitarium est, tantummodo posteriore. *Modo*, *commodum*. ἦλθε δ' ἄρτι μοι γνώμης ἔσω (φίλτρα θελκτήρια) Hipp. 510. ἄρτι μ' ἐσῆλθέ τι El. 619. τί μ' ἄρτι πημάτων λελησμένην ὀρθοῖς; Dict. fr. III (XV), 1. ὃν (Menoeceum) ἄρτι κρημνῶν ἐκ δρακοντείων ἑλὼν αὐτοσφαγῆ — ἐκόμισα Phoen. 1325. βοσκήματ' ἄρτι πρὸς λέπας μόσχων ὑπεξήκριζον Bacch. 676. Quod quum ἄρτι rem indicet, quae proxima est praesenti tempori, hinc praesens tempus saepe etiam adiunctum habet. V. *Lob.* ad Phryn. p. 20. *Stallb.* ad Cratyl. p. 88. ἄρτι κἀγὼ δόμους — πάρειμι Hipp. 804. ὡς ἄρτι πένθους τοῦδε γεύομαι Alc. 1072. νεκρῶν, οὓς ἄρτι καίνεις Herc. f. 967. ἄρτι γιγνώσκεις τάδε Med. 85. ἄρτι μανθάνω Alc. 943. Bacch. 1295. τοῖς δ' ἄρτι λήγει (κακά), τοῖς δὲ κίνδυνος μολεῖν In. fr. XVIII (XVII), 2. κακῶν ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν Ion. 927. ὁ ἄρτι θάλλων σῶμα — ἀπέσβη fr. inc. tr. CXXVII, 1. ταχὺς μετέθου λύσσαν ἄρτι σωφρονῶν Or. 254. ἄρτι δ' οἰνωπὸν γένυν καθηματωσεν (Παρθενοπαῖος) Phoen. 1167, ubi pessime schol. παραχρῆμα: pertinet enim ad οἰνωπόν. Tamen scholiastae vitio etiam *Lobeckius* se infici passus est ad Phryn. p. 19. Mirum autem ad novissima usque tempora propagata esse, quorum vitiositatem et elisio declarat et maxime sententia, σμικρὸν δ' ὁ καιρὸς ἄρτ' ἀπαλλάξαι βίου Hel. 309. Egregie igitur *Dindorfius* correxit κἄρτ'. De difficili Baccharum loco v. 1183,

quem edunt *νέος ὁ μόσχος ἄρτι γένυν ἄπο κέρυθ' ἀπαλότριχα βάλλει*, s. *ὑπό* dicetur. *Const. M.*

ἀρτίδακρυς. *ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι καὶ φόβου πλέα* Med. 903, h. e. *ad lacrimas propensa (zum Weinen gestimmt)*, *commota*, *conturbata*. Itaque recte *Hesych.* *ἀρτίδακρυς· εὐχερὴς πρὸς δάκρυον.* Nam *ἀρτίδακρυς* plane ut vetustius *ἀρίδακρυς* proprie is est, qui *lacrimando valet*, ubi nos: *etwas im Weinen gethan haben*, hinc *multum* vel *facile lacrimans*, *ad lacrimas propensus*, *lacrimosus*. V. nos s. *ἄριστος* et *ἄρτι* et *Buttm.* lex. I. p. 147. Male et schol. *προσφάτως δακρύουσα* et *Passovius: der eben weinen will.*

ἀρτιθανής, *modo s. recens mortuus.* *ἀλόχου νέκυν — ἀρτιθανῆ* Alc. 604.

ἀρτιμαθής, *modo s. recens expertus.* *ἀρτιμαθὴς κακῶν* Hec. 685.

ἄρτιος (*ἄρτι* s. v.), *aptus*, *accommodatus*, *commodus*, *probus*, *integer* (*angemessen*, *gehörig*). *οὐκ ἀρτίας ἔχεις φρένας* Tr. 417, i. q. *οὐκ εὖ φρονεῖς*, *non sanae mentis es*, *du bist nicht gehörig bei Verstande.* Cf. v. 408. Contrariam in partem dictum Homericum illud *φρεσὶν ἄρτια ᾔδη* Il. ε', 326 et Od. τ', 248, h. e. *φρένας ἀρτίας εἶχεν* vel *ἀρτίφρων ἦν.* Falsissima et *Vossii* interpretatio: *sein Herz war fügsamen Sinnes*, et *Passovii* a *Dammio* desumta: *er dachte ihm Entsprechendes*, *er war mit ihm eines Sinnes.* Hinc *ἄρτια βάζειν* Il. ξ', 92. Od. ϑ', 240, i. e. *accommodate s. commode s. probe dicere*; *ἄρτια μήδεσθαι* Pind. Ol. 6, 159, *probis uti consiliis*; *ἄρτια νοεῖν* Theogn. 924, *probe scire. Const. M.*

ἀρτίπλουτος, *recens locuples.* (*Κάδμου λαὸς*) *λαβὼν πένης ὣς ἀρτίπλουτα χρήματα ὕβριζε* Suppl. 742, *divitias nactus*, *quae erant divitiae recens partae*, h. e. *recens nactus divitias* vel *recens dives factus.* Ita *φιλόπλουτος ἅμιλλα* Iph. T. 412, *studium*, *quod est divitiarum amor* (*φιλοπλουτία*), h. e. *divitiarum* vel *rei familiaris augendae studium.* De hypallage indocte cogitavit *Markland. Const. M.*

ἀρτίφρων, *persapiens.* Iph. A. 877 Clyt. *μεμηνὼς ἆρα τυγχάνει πόσις;* Sen. *ἀρτίφρων*, *πλὴν εἰς σὲ καὶ σὴν παῖδα· τοῦτο δ' οὐ φρονεῖ.* *ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνήρ* Med. 294. V. s. *ἄρτι.*

ἀρτίως, *paulo ante*, *modo*, *commodum.* V. s. *ἄρτι* et *Lobeck.* ad Phryn. p. 18 sqq. *ἐμοὶ ξυμφορὰ μὲν ἀρτίως ἡ σὴ παρέσχε φόβον*, *νῦν δὲ* — Hipp. 433. *ἣν* (Phaedram) *ἀρτίως ἔλειπον* ib. 907. *δεινὸν — ἀρτίως πόντου σάλον παύσαντε* (Dioscuri) El. 1241. *τὴν ἀρτίως θανοῦσαν* Hec. 955 et Alc. 848, i. q. *ἀρτιθανῆ.* *ὄλωλεν ἀρτίως* Med. 1125. *γυναικὸς ἀρτίως μεμνήμεθα* Alc. 534. *χωλοί γ' ἀρτίως γεγενήμεθα* Cycl. 633. *ἀρτίως ἡγνίσμεθα* El. 793. *νεόζυγα πῶλον χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον* Aeol. fr. XIX. *ἡ τέρψις ἀρτίως πάρα*

Hel. 632, *in promtu modo gaudium.* πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν, *recentem,* Med. 1178. Discrimini, quod inter ἄρτι et ἀρτίως constituit *Ellendtius,* non multum tribuo.

ἀρύειν (αἴρειν), *haurire.* *Med.* πῶς ἂν ἀπὸ κρηνῖδος ὑδάτων πῶμ᾽ ἀρυσαίμαν; Hipp. 209. Latinum *hauriendi* vocabulum originem hinc ducere *Buttmannus* docuit in lexil. I. p. 84 sq. II. p. 269.

ἀρχαῖος, proprie qui a *principio* est (*anfänglich*), h. e. *priscus, antiquus, vetus.* τρίποδος ἀρχαῖον νόμον σώζουσα Ion. 1322; cf. Dict. fr. XVIII (V), 2. ἀρχαίων δόμων Phrix. fr. XVI (VII). τὸν ἀρχαῖον φίλον Cycl. 434. ἀρχαία λάτρι Hec. 609. Etiam ad aetatem referri videtur: *grandis.* παιδαγωγὸς ἀρχαῖος γέρων El. 287, quod ibid. 853 simpliciter est ὑπὸ γέροντος ἀρχαίου. Foede corruptum, quod Ion. 1427 vulgo legebatur: δράκοντες ἀρχαῖόν τι παγχρύσῳ γένει. V. *Matth.* ad l. Quo loco memorabile est quam exiguis ab initiis ea gradatim prodierit scriptura, quae, si non ipsius Euripidis, at eo tamen digna est. Inchoavit emendationem *Brodaeus* vocabulum γένυς in γένει latere sentiens, de casu tamen nominis falsus et ipse et qui eum secuti sunt *Canter. Toup. Wakefield.* Cui vocabulo insistens *Porsonus* ap. Kidd. p. 225 felicissime adiecit δράκοντε μαρμαίροντε, sed contra usum scripsit πάγχρυσον γένυν. Tandem absolvit emendationem *Dindorfius* sic edens: δράκοντε μαρμαίροντε παγχρύσῳ γένυι. De re v. *Barnes.* ad h. l. et ad v. 23. *Const. M.*

ἄρχειν. Originem verbi, si a *Dammii* derivatione egregie stupida discesseris, nemo grammaticorum aut respexit aut perspexit. Nec tamen difficile est intellectu ἄρχειν ab ἄρειν (s. v.) descendere indeque proprie significare *sese adiungere s. accommodare s. applicare* et cum genitivo locum, *unde* quid *proficiscitur* (*Ausgangspunkt*), denotante coniunctum *sese nectere ex* al. re, h. e. *ab* al. re *proficisci, exordiri, initium s. exordium ducere.* Eiusdem originis est obsoleti verbi *argo* vel *argeo* participium *arctus s. artus* (*angefügt, angepasst, anschliessend, knapp*), quod cum *arceo* imprudentissime consociant lexicographi Latini. Itaque initio dicebatur ἑαυτὸν ἄρχειν τινός et ἄρχεσθαί τινος. Ut vero alia verba innumerabilia pronomen reflexivum principio adiunctum amiserunt (cf. *Lobeck.* ad Ai. p. 90 et 188 sq.), sic etiam ἄρχειν pronomine sensim suppresso cum medio ἄρχεσθαι promiscue usurpari coeptum est. Inane igitur quod inter ἄρχειν et ἄρχεσθαι discrimen excogitavit *Poppo* in Indice ad Xen. An. p. 460. b.

1. *Ordiri.* a) *Proficisci, exordiri, exordium s. initium ducere s. initium facere ab* al. re, *initium capere ex* al. re (*mit etwas beginnen — anfangen*). *Activ.* τοὔνομ᾽ (Ἀφροδίτας) ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει

Tr. 990: quem verborum lusum nos Germani imitari non possumus; nec Latini possunt nisi sic: *Veneris nomen a Vecordia recte proficitur s. exorditur.* V. *Barnes.* ad l. ὅδ' οὐ θυραίων πημάτων ἄρχει λόγος Alc. 817, *non ab externis malis proficiscitur*, sed ad domestica refertur. *Med.* οὐκ οἶδ' ὁποίου (λόγου) πρῶτον ἄρξομαι Hel. 637. Temere *Herm.* de part. ἄν II, 12. p. 128 legi iubet ἄρξωμαι. V. *Pflugk.* ad l. et cf. locum Iph. A. 442, qui paulo post citabitur. Saepe ἐκ insuper additur ad *proficiscendi* vim augendam. ἦρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε Med. 1336. ἐκ τῶν θεῶν ἄρχεσθε Hel. 1030. Plura id genus s. ἐκ memorabuntur. Alias etiam ἀπό ponitur pro ἐκ (*Matth.* gr. §. 335 et ibid. not. 2). Eademque vi adverbia in — οθεν desinentia usurpantur. ἄρξομαι πόθεν; Iph. A. 442. ἄρξαι δ' ὅθεν σὴν μητέρα ζητεῖν σε χρή Ion. 1364, i. q. ἄρξαι δ' ἔνθεν, οὗ. Pessime in editionibus ante ὅθεν incisum est. b) *Exordiri, incipere, inchoare* aliquid, *initium facere*, auctorem s. *causam esse* al. rei (*etwas beginnen — anfangen*). *Activ.* πρώτη δὲ μήτηρ ἦρξεν φόνου Bacch. 1112. ἄρχε γάμων Hel. 1247, *mach Anstalt zur Hochzeit.* ἀρχέτω δή τις λόγων Phoen. 450. τοῦ λόγου τάδ' ἀρχέτω Iph. T. 1060, *hoc sit exordium sermonis.* ἴσασιν ὅστις ἦρξε πημονῆς θεοί Med. 1372, *qui auctor fuerit.* Sic etiam ὃν ἦρξεν κακῶν Phrix. fr. VIII (V), 5. τὴν κακῶν πάντων ἐμοὶ ἄρξασαν (Helenam) Hel. 438. *Med.* μέμνησό μοι ὃ πρῶτον εἶπας, ἡνίκ' ἠρχόμην λόγου Heracl. 889. πρῶτον μὲν ἦρξω τοῦ λόγου ψευδῶς Suppl. 403. ὥς μοι φροιμίων ἄρχει κακῶν Tr. 707, ut οἵοις φροιμίοις ἄρχει λόγου Herc. f. 538. ἦρξω λύσσης πότε; Or. 401, *quando coepisti furere.* δεινοῦ ἄρχομαι προβλήματος El. 985, *aggredior, molior.* Persaepe in talibus pro ipso substantivo ponitur verbale substantivum h. e. *infinitivus*: idem est enim, utrum dicas ἄρχομαι τοῦ λόγου an ἄρχομαι λέγειν h. e. τοῦ λέγειν. Hipp. 408. ὄλοιτο παγκάκως ἥτις ἦρξατ' αἰσχύνειν λέχη πρώτη. Hinc c) saepe eadem enuntiatio utramque simul et *infinitivi* (s. b.) et *genitivi* cum ἐκ vel ἀπό (s. a.) structuram complectitur, ubi quis *in re aliqua* (*infin.*) *exordienda ab alia re vel a loco* aliquo (ἐκ vel ἀπό c. *gen.*) proficiscitur. Clarissimum huius modi exemplum est in Axiocho c. 7. τὸ νήπιον τοῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμενον, *vitam incipiens ab aegritudine.* Similiter Xen. Mem. 3, 5, 15. ἀπὸ τῶν πατέρων ἄρχονται καταφρονεῖν τῶν γεραιτέρων (οἱ Ἀθηναῖοι), *a patribus exordiuntur in contemnendis natu grandioribus* vel *grandiorum contemtionem.* Cf. *Matth.* gr. §. 355 c. not. 1. Sic etiam Euripides. *Med.* ἐκ τῶν πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν Med. 475, *a primordiis repetam initium dicendi.* ἄρξομαι λέγειν ἐκ τοῦδε πρῶτον Alop. fr. V (III), 1. Eiusdem modi est τὸ δυστυχὲς

βίου ἐκαίθεν ἔλαβες, ὅθεν ἅπασιν ἤρξατο τρέφειν ὅδ' αἰθήρ fr. inc. tr. CL, 3, quod, si sanum, ita vertas: *vitae miseriam sortitus es, ex qua omnibus coepit nutritor esse hic aether*, i. e. ab eo inde momento, quo homines creari coepti sunt, vitae miseria exorsa est. Dativus cum ἄρχεσθαι eodem modo iunctus videtur, quo Xen. Cyr. 1, 2, 2. 8, 7, 26. Cum ἄρχεσθαι *infin.* cohaeret etiam Phoen. 383. οὗτος γὰρ ἤρξατο (θεὸς), ἄνευμα κτενεῖν ἐμέ, i. q. ἤρξατο τοῦ — κτεῖναι ἐμέ. Sed fortasse impersonaliter hic dictum ἤρξατο (*damit begann es, dass ich* —). Activ. ἐκ γενναίων δόμων τόδ' ἦρξε θηλείαισι γίγνεσθαι κακόν Hipp. 410.

Participii cum ἀρχ. coniuncti ap. Eurip. non est exemplum. Et quidem ita differunt *participium* et *infinitivus*, ut illud adiectivi quippe locum obtinens verbi quasi pedisequum sit et ad sententiam tantummodo explendam valeat, hic autem substantivi quippe vicarius non solum per se stet, sed etiam primas in sententia partes agat. Itaque, si dicis ἄρχεται λέγων, sententiae momentum est in ἄρχεται: ipse, non alius, *loqui exorditur* s. *initium loquendi facit*, sin ἄρχεται λέγειν, vis est in λέγειν: *loqui exorditur*, non aliud facere. Idem apud Latinos interest inter *primus loquitur* (ἄρχ. λέγων) et *primum loquitur* (ἄρχ. λέγειν). Recte igitur habet τὸν ἄρξαντα βάλλειν Xen. An. 6, 6, 10, ubi *participium* requiri turpis est *Popponis* error: agitur enim de eo, qui *iacere coepit*, non aliud facere, h. e. qui *primum iecit*. Non raro tamen ab hac regula recedunt Graeci: nam interdum etiam id, quod primariam notionem efficit, *adiective* sumunt et *participio* exprimunt. Huc pertinet ἄρξετα ἐκ τῶν κνημίων ἑωυτὸν λωβώμενος Herod. 6, 75. Aptiore igitur exemplo ad *participium* illustrandum uti debebat *Kuehner*. gr. §. 660. VI; quamquam de toto hoc discrimine quae ille disputat ib. not. 2 inania sunt. V. s. ὑπάρχειν.

Absolute positum ἄρχεσθαι Hipp. 87. τέλος κάμψαιμ', ὥσπερ ἠρξάμην, βίου. (Restat locus Ion. 651. θέλω — οὗπερ σ' ηὗρον ἄρξασθαι, τέκνον, θῦσαί τε — σου γενέθλια. Quae quid sibi vellent, nemo vidit interpretum. Falsa certe *Barnesii* interpretatio: *volo ibi, ubi te inveni, sacra auspicari*; *Hermanni* autem coniectura εὔξασθαι plane inutilis. Dicit Xuthus: *exordiar, ex quo te inveni, fili, et sacris natalitia tua celebrabo*, h. e. *exordiar — celebrare*. Copulam καί interdum ita nectere duas sententias, ut altera priorem explicet, a multis monitum. V. *Matth.* gr. p. 1482, e. *Fritzsch.* qu. Luc. p. 9 sqq.. Sed eadem potestas copulae τε, quod temere negavit *Hartung*. part. I. p. 145. V. s. τε.

2. *Auctorem s. primum s. principem esse*, hinc *regem esse, regnare, imperare*. ὥστ' αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος Phoen. 481; cf. 523. Temen. fr. X, 1. ἄρχε· σοί με δουλεύειν χρεών Iph. A. 1033.

οὔτ' εἰκὸς ἄρχειν οὔτ' ἐχρῆν εἶναι νόμον Antig. fr. V, 1. θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι Med. 493. *Pass.* ἀρχόμεσθ' ἄρ', οὐ κρατοῦμεν Hel. 1654. ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες Med. 120. *V. Matth.* ad l. οὐκ ἄρχεται (πόλις) ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς Suppl. 404. ἄρχεσθαι χρεὼν κακοὺς ὑπ' ἐσθλῶν fr. inc. tr. XLI. C. *genitivo.* ἄρχειν χθονός Hec. 771. γῆς Med. 702. Hel. 152. 473. Ion. 1574. [Dan. prol. 16.] In. fr. V (XII), 2. Ἑλλάδος ἦρξε Or. 1168. πολλῆς ἄρχω τυραννίδος Rhes. 484. πόλεος ὡς ἄρχων ἀνὴρ πᾶς, ξύνεσιν ἣν ἔχων τύχῃ Iph. A. 375. Ita *Herm.*, quem v. Ego totum versum suspectum habeo. δόμων ἄρχοντας Ion. 1070, *dominos.* οὔκουν ὅδ' ἄρξει ναός —; Hel. 1430, *praeerit;* cf. 1568. νεῶν χιλίων ἄρχων Iph. A. 355. ἄρχε ναΐου στρατοῦ ib. 260. ἱππικοῦ τ' ὄχλου πολλῶν θ' ὁπλιτῶν ἄρχομεν Andr. 761. βαρβάρων Ἕλληνας εἰκὸς ἄρχειν Iph. A. 1400. πολλῶν ἄρχεις Alc. 690; cf. Iph. A. 279. Herc. f. 257. δούλων ἄρχειν Andr. 374. ὅπλων ἄρχοντα, *ducem exercitus,* Iph. A. 374. (πρέσβυς) ἐκπωμάτων ἦρχε Ion. 1176, *poculis praeerat.* Similiter, licet alio sensu, Latinis dicebatur *dominus s. rex vini, magister bibendi.* ὧν (γυναικείων χορῶν) ἑνὸς μὲν Αὐτονόη ἦρχε Bacch. 680, *praeerat.* ἐμαυτοῦ κλύειν ἐπίσταμαι ἄρχειν θ' ὁμοίως Syl. fr. VIII. τῶνδε (πληγμάτων κρατὸς) ἄρχομεν Tr. 790, *horum potestatem habemus.* V. *Barnes.* ad l. ὧν ἐκτήσω (λέκτρων) κακῶς ἦρχες, *male perfunctus es*, Iph. A. 384. C. *dativo*, ut ἡγεῖσθαι. πόλει ἄρχων fr. inc. tr. CCXX. ἄρχειν Δαναΐδαις Iph. A. 337. ἄρξας Ἑλλάδος νεανίαις Hel. 403. βάρβαροι — Ἕλλησιν ἄρξουσι; Andr. 667. *Const. M.*

ἀρχέτας, *princeps.* Ter ap. Eurip. exstat in melicis. Non recte igitur ἁπαξαπλῶς λεγόμενον vocat *Barnes.* ad Heracl. 753. ἔπεσεν ἐμὸς ἀρχέτας, *Agamemno*, El. 1149. ἐμοῖς ἀρχέταις Phaëth. fr. III, 16. ἰακχήσατε δ' οὐρανῷ καὶ παρὰ θρόνον ἀρχέταν (Iovis) Heracl. 753, quibuscum *Musgrav.* opportune contulit τύραννον ἑστίαν Andr. 3.

ἀρχέχορος, *choream ducens, praesultator*, ut χορηγός. ποδὸς ἀρχεχόρου πλαγαῖς Φρυγίαις — ἐξῆρχον θεούς Tr. 151. mel.

ἀρχή, 1. *initium.* τίς ἐκ τῶν εὐόλβων Ἄργει βασιλέων ἀρχά; Iph. T. 191. [Scribendum: τὴν, τὴν — Ἀργείων βασ. ἀρχάν. V. s. ἀλλάσσειν. *Const. M.*] ἀπ' ἀρχῆς Phoen. 1589. Alc. 109. Iph. A. 1542. ἐξ ἀρχῆς Med. 106. Iph. T. 208. 205. In. fr. XVII (II), 1. κατ' ἀρχάς Philoct. fr. IV (III). ἐν ἀρχῇ πῆμα, *incipit malum,* Med. 60. τὴν ἀρχὴν ἀφιέναι Andr. 392, *omittere id, quod primo loco commemorandum erat.* εὖ ἀρχὰς εἶπας Iph. A. 990. σμικρᾶς ἀπ' ἀρχῆς Andr. 643. κακῆς ἀπ' ἀρχῆς Aeol. fr. XII (II). πικρὰς ἐς ἀρχὰς βαίνεις Hel. 667. ἀρχὴ

λόγου Phoen. 1346. Ion. 517. ἀρχὰς τῶν λόγων λαμβάνειν Iph. A. 320; cf. ib. 1124. ἀρχὴ πημάτων Hipp. 272. τίν' ἀρχὴν πρῶτά σ' ἐξείπω κακῶν; El. 907. ἀρχαὶ δ' αἵδε μοι πολλῶν πόνων Iph. T. 939. ἀρχὰν θανάτου Or. 1395. ἀρχὴν μακαρίαν νυμφευμάτων Iph. A. 832. πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχάς Hipp. 762. 2. *Imperium*, *magistratus*. ἐπὶ ζυγοῖς ἀρχῆς καθέζετο Phoen. 75. ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι Andr. 700. ὃς ἂν πόλεος ἐν ἀρχαῖσιν ᾖ Or. 895. πόλεος ἐμπεσόντες εἰς ἀρχήν τινα Erechth. fr. XX (II), 30. ἐπεὶ κατέαχες ἀρχάς Iph. A. 343. χθονίων Ἅιδῃ μετέχεις ἀρχῆς fr. inc. tr. CLV, 8. ἀρχὰς τῆσδε γῆς ἔδωκέ μοι Phoen. 1580. ὥστε μὴ στερέντα σ' ἀρχῆς ἀπολέσαι καλὸν κλέος Iph. A. 357. ἀρχαὶ νεώς Hel. 1596. Ἀρχαί pro ἄρχοντες, ut ap. Latinos *magistratus* pro *magistratum gerentibus*. λέξει ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε Phoen. 980. ἀρχαὶ αἱ 'πιχώριοι χθονός Ion. 1111. ἀρχαὶ ἐπληροῦντο Andr. 1098, *frequentes conveniebant*; v. not. ad l. [et s. πληροῦν]: nisi ἀρχαί est locus, ubi senatus convenit, *curia*. *Aug. M.*

ἀρχηγέτης, *auctor*. De formatione vocis v. *Ellendt.* in lex. τῷ γένους ἀρχηγέτῃ Or. 554, *auctori gentis*, quatenus πατὴρ φυτεύει, μητὴρ τίκτει (v. 551). θεοὺς μὲν ἡγοῦ — τύχης ἀρχηγέτας τῆσδε El. 891: opponitur Orestes tamquam τῆς τύχης ὑπηρέτης v. 892.

ἀρχηγός, *qui praeit*, *prodromus*, *praenuntius*. Tralate κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον Hipp. 881, *sermonem malorum praenuntium* i. e. *male ominata verba*, quod Tr. 707 est φροιμίων ἄρχει κακῶν. *Princeps*. ἀρχηγὸς χθονός Iph. T. 1303. ἀρχηγοὶ στρατοῦ, *duces*, Tr. 1267. τὸν Ἐρεχθειδᾶν ἀρχαγὸν, τὸν εὐπατρίδαν, *Theseum*, Hipp. 152. Schol. τὸν τῶν Ἀθηναίων βασιλέα. Sic etiam ὁ πάρος ἀρχαγὸς ὢν Ἐρεχθεὺς ἄναξ Ion. 723. Hinc *adiective* Τροίας ἀρχαγοὺς εἶχον τιμάς (Hecuba) Tr. 196, *regias*,

ἀρχικός, *regius*. θώκοις ἀρχικοῖς ἐνήμενοι Phil. fr. VII (VI), 1. Ita *Valck.* diatr. p. 116; vulgo ἀργικοῖς.

ἀρχιτέκτων. τοῖσιν ἀρχιτέκτοσι (δόλου) πείθεσθε Cycl. 475, *fabricatori s. machinatori*.

ἀρωγός (ἀρήγειν), *auxiliator*. τίς ἂν θεῶν ἀρωγὸς — φανείη; Hipp. 675. δοκοῦσ' ἀρωγὸς ἐν πόνοις (*auxiliatrix*) παραστατεῖν Rhes. 638.

ἀσάλευτος, *inconcussus*. ὁ τᾶς ἡσυχίας βίοτος καὶ τὸ φρονεῖν ἀσάλευτόν τε μένει καὶ συνέχει δώματα Bacch. 389.

ἀσαφής, *incertus*. ἐῶ τοῦτ' ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν Or. 27, *incertum relinquo*.

ἀσέβεια, *impietas*. ἀσέβειαν ἀσκοῦντα ὄργι' ἐχθαίρει θεοῦ Bacch.

476. τὸ κακουργεῖν ἀσέβεια — καὶ — παράνοια Or. 821. ch. Formam ἀσεβία non Graecam puto. V. s. ἀμαθία.

ἀσεβεῖν, impium esse. ἀσεβοῦντ' εἰς τὸν θεὸν (Pentheum) Bacch. 490. Cet. v. Matth. ad Tr. 85.

ἀσεβής, impius. τὸ ἀσεβῆς αὐτὸν (Bacchum deum) ὂν οὐκ εἰσορᾷς Bacch. 502. ὅταν ἔχῃ (Δίκη) τιν' ἀσεβῆ βροτῶν Antiop. fr. XV (II), 8.

ἀσείρωτος. Νὺξ ἀσείρωτον ζυγοῖς ὄχημ' ἔπαλλεν Ion. 1150. „*Currum funibus carentem*, nullos applicatos funes habentem, dixit opinor currum funales equos non habentem, sed tantum iugales. Namque ut Soli quadrigae, ita Nocti bigae plerumque a poetis tribuuntur. Exempla e Latinis poetis, qui haud dubie Graecorum auctoritatem secuti sunt, collegit *Broukhus.* ad Tibull. II, 1, 87." *Seidler.* ap. Herm. praef. ad Ion. p. XVIII sq. Cf. *Herm.* ad l. et nos s. σειραφόρος.

ἄσεπτος, *impius*. Πρωτέως ἀσέπτου παιδός Hel. 549. θηρῶσι (θεοὶ) τὸν ἄσεπτον Bacch. 888. ὁπότε τὸ ἄσεπτον (*impietas*) ἔχει δύναμιν Iph. A. 1092.

ἄση (ἄ-ω, ἄ-δην s. v.), *fastidium, stomachus, moeror.* ἔκαυσεν καρδίαν ἄσης Med. 245. Ita libri, nisi quod Rom. C. ἄσσης. Rom. A. B. Paris. E. ἄτης. Ald. καρδίας χόλον, quod *Burnesii* incuria retinuit. *Hesych.* ἄσης· λύπης. *Moer.* p. 59. ἄση, Ἀττικῶς. ἀηδία, Ἑλληνικῶς, ubi vid. *Pierson.* V. etiam *Matth.* ad h. l.

ἄσημος, *signo carens.* ἄσημ' ὅπλα Phoen. 1119. *Intellectu difficilis, obscurus, ignotus.* ἃ δ' ἔστ' ἄσημα κοὐ σαφῶς γιγνώσκομεν Suppl. 211. ἄσημα λέγεις Alc. 526. ἄσημα δ' ἡμῖν ἥτις ἐστὶν ἡ νόσος Hipp. 269; cf. 371. τάδ' οὐκ ἄσημα πνεύματ' αἴρεται El. 749. δόξας ἀσήμους Rhes. 629. *Obscurus, ignobilis.* οὐκ ἄσημος πόλις Ion. 8. ἀνὴρ οὐκ ἄσημος Herc. f. 849. *Aug. M.*

ἀσθένεια, *infirmitas.* ὦ χεὶρ —, ἐν ἀσθενείᾳ τὸν πόθον (τοῦ λαβεῖν δόρυ) διώλεσας Herc. f. 269.

ἀσθενεῖν, *infirmum esse.* ὡς ἀσθενεῖ τε καὶ κατέξανται δέμας Hipp. 274. ἀσθενῶ μέλη Or. 228.

ἀσθενής, *infirmus, imbecillus*, de hominibus Phoen. 844. Andr. 754. Cycl. 431. Herc. f. 87. Ant. fr. XXX (V). Beller. fr. X (XI). Philoct. fr. XIII (XII). πρὸς δ' ἔμ' ἀσθενῆ φίλον δεδόρκατ', οὐδὲν ὄντα —· ῥώμη γὰρ ἐκλέλοιπεν Herc. f. 228. De corporis partibus. κῶλον ἀσθενές Iph. A. 614. οὐδὲ γὰρ δόρυ μᾶλλον βραχίων σθεναρὸς ἀσθενοῦς μένει El. 389. De rebus inanimis. μιᾶς χειρὸς ἀσθενὴς μάχη Heracl. 275. ἀσθενὴς ἡ ἐμὴ ῥώμη ib. 648. ἀσθενῆ τἀπ' ἐμοῦ Heracl. 23. De vino. ἀσθενέστερον ποτὸν El. 499. *Imbellis.* μηδείς με φαύ-

λην κἀσθενῆ νομιζέτω Med. 807. *Qui nihil valet ad aliquid efficiendum vel auctoritate vel divitiis vel alia quacumque re, imbecillus, impotens, invalidus.* ἡμεῖς δοῦλοί τε κἀσθενεῖς Hec. 798. τὸ δοῦλον ἀσθενές Ion. 983. ἐπ' ἀσθενοῦς ῥώμης ὀχούμεθα Orest. 68 sq. ὥς σοι τὰς τύχας μὲν ἀσθενεῖς ἔδωχ' ὁ δαίμων, μέγα φρονοῦσι δ' οἱ λόγοι Andr. fr. XXI (XV). σῶμα μὲν ἀσθενῆ, τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ καὶ δόμος τυραννικός Med. 789. τὰ δ' ἄλλα μικρὰ κἀσθενῆ Suppl. 188; v. *Markl.* ad l. τὰ γυναικὸς ἀσθενῆ Iph. T. 1006. ὁ πᾶς ἀσθενὴς αἰὼν βροτοῖς Plisth. fr. III (VI). ἐν φόβῳ ἀσθενής Temen. fr. XVI, 1, ubi opponitur ὁ μέγα φρονῶν, sed ἀσθενὴς φόβος El. 39 est *levis, exiguus timor.* σοφῶν πλῆθος ἀθρόον ἀσθενέστερον φαυλοτέρας φρενὸς αὐτοκρατοῦς Andr. 482, *minus valet consilio.* πλούτου δ' ἀποῤῥυέντος ἀσθενεῖς γάμοι Cress. fr. IX, *nihil iuvant.* τὸ ἐκλαλοῦν ἀσθενὲς πόλει Antiop. fr. XL (X), *nihil adiuvat.* ὅ τ' ἀσθενὴς ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει Suppl. 433. ἀσθενεῖ δοὺς (Ἠλέκτραν) El. 39, qui v. 37 sq. vocabatur χρημάτων πένης. τοῖς ἀσθενεστέροις opp. ὁ εὐτυχῶν Suppl. 435. Sed fr. inc. tr. XLIII οἱ ἀσθενέστεροι iidem sunt, qui antea vocabantur κακοί. ἀσθενὴς φεύγων ἀνὴρ El. 236. 352. τὰ τῶν θεῶν εἰς τέλος οὐκ ἀσθενῆ Ion. 1615. Hinc *ignobilis.* ἀσθενὴς ὢν ὁ μηδὲν ὢν κἀξ οὐδένων κεκλήσομαι Ion. 593. τεκεῖν μ' ἐβούλετ' ἀσθενῆ El. 267. *Aug. M.*

Ἀσία, propr. femin. adiect. Ἄσιος. εἰς γῆν Ἀσίαν Or. 358. Ἀσίας ἀπὸ γᾶς Bacch. 64. Hinc subst. Ἀσίαν —, ἣ παρ' ἁλμυρὰν ἅλα κεῖται Bacch. 17.

Ἀσιάς (⏑⏑), *Asis.* Ἀσιάδι φωνᾷ Or. 1397. Ἀσιάδος κιθάρας ψόφον Cycl. 442, ubi v. *Barnes.* Huc pertinet Erechth. fr. XIV (XIX) ap. *Etymol. M.* p. 153, 31. Ἀσιάτις (leg. Ἀσιᾶτις). Ἀσιάδος κρούματα, τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης εἶπε (Thesm. 126) παρῳδῶν τὸ ἐξ Ἐρεχθέως Εὐριπίδου. ἡ τρίχορδος κιθάρα οὕτω καλεῖται. Porro Ἀσιάδες Βάκχαι Bacch. 1167. V. ib. 64 sqq. Ἀσιάδος χθονός Ion. 74. 1586. Ἀσιάδ' Εὐρώπης θ' ὅρους τυραννίδ' ἕξειν Tr. 927. *Subst.* omisso γῆ. πᾶσαν Ἀσιάδα Ion. 1356. τύραννον Ἀσιάδος πολυσπόρου Tr. 743.

Ἀσιάτης (⏑⏑–), *Asiaticus.* Epica forma in melicis est Iph. T. 179. ὕμνον Ἀσιήταν.

Ἀσιᾶτις, *Asis.* Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα Andr. 1, ubi v. *Pflugk.* Subst. omisso γυνή. Ἀσιατίδων — τὴν ὑπερτάτην Tr. 1219. In melicis epicam formam Ἀσιῆτις usurpavit Euripides. Ἀσιήτιδα γαῖαν Iph. T. 397. Ἀσιήτιδος τυραννίδος Herc. f. 643. ποτὶ σὰν Ἀσιήτιδα γένναν Andr. 119, ubi v. *Matth.* Par. E. Flor. 2. Vict. Lasc. Ἀσιάτιδα. Etiam in trimetro formam epicam suppeditant codd. El. 315, ubi est πρὸς δ' ἕδρας

'Ασιήτιδες δμωαὶ στατίζουσι. Itaque *Herm.* praef. Hec. p. LXIII correxit πρὸς δ' ἕδραισιν 'Ασιάδες. Quod iniuria probavit *Blomfield.* ad Aesch. Pers. 275. Sufficit levissima medela 'Ασιάτιδες. De anapaesto v. *Seidl.* ad v. 812.

ἀσίδηρος, *non ferratus.* ἀσιδήροις μοχλοῖς Bacch. 1102. Hinc χειρὸς ἀσιδήρου μέτα, *manu ferro non armata*, ib. 735.

ἀσιτεῖν, *a cibo abstinere.* ἀσιτεῖ εἰς ἀπόστασιν βίου Hipp. 277. V. *Matth.* gr. p. 1348.

ἀσιτία, *inedia.* Pluralis exstat Suppl. 1105. ἀσιτίαις ἐμὸν δέμας — συντακεὶς ἀποφθερῶ.

ἄσιτος, *cibi expers.* κεῖται ἄσιτος Med. 24. τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν Hipp. 275.

ἀσκεῖν. Origo non plana. Probabile tamen literas intermedias non insiticias esse, sed radicales. In iis enim verbis, quorum stirpi vel $\overline{\sigma\kappa}$ vel $\overline{\iota\sigma\kappa}$ insertum est, vix purum invenias. Itaque ἀσκέω ab ipso ἀσκός (s. v.) derivandum duco, ut proprie sit sigillatim *coria subigere s. colere*, deinde generatim *subigere, colere, tractare* (*bearbeiten*). Qua in re mire concordat cum verbo κομέω. Id enim proprie ut κομάω de *coma colenda s. curanda* (κόμη) dictum generalem deinde *colendi curandi comendi ornandi* (κο-σ-μέω) vim assumsit. 1. De rebus concretis, a) *Subigere, colere, tractare.* Huc pertinent Homerica illa ἀσκεῖν εἴρια — κέρατα. b) *Subigere, colere, curare, exercere.* De homine. *Μουσαῖον*, inquit Musa, Φοῖβος σύγγονοί τ' ἠσκήσαμεν Rhes. 947, *coluimus s. fovimus.* De corpore. χειμῶνι ἀσκεῖν σῶμα fr. dub. XXIV, 7, *curare.* Crebra imprimis formula σῶμα ἀσκεῖν, *corpus exercere*, et similia. Cf. *Sturz.* lex. Xen. s. v. et Plut. Coriol. c. 2. c) *Colere, curare, polire, comere, ornare.* V. *Koen.* ad Greg. Cor. p. 536. πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα Hom. Od. α', 439. σὸν δέμας ἐξῆλθες ἀσκήσασα Tr. 1023, ut, quod intransitive dictum, γυνή, ἥτις ἐκ δόμων εἰς κάλλος ἀσκεῖ El. 1073; v. *Matth.* ad l. et de εἰς consilium s. finem exprimente gr. p. 1348. *Med.* εὐπρεπῶς ἠσκήσατο Alc. 159. *Pass.* εὖ ἤσκησαι πέπλοις Ion. 326. Hinc quod *Porson.* correxit Hel. 1555. ναυφθόροις ἠσκημένοι πέπλοισιν pro ἠσθημένοι, id iure condemnant *Matth.* et *Pflugk.*: neque enim pannis quisquam corpus *colit*, quidquid ad defendendum Porsonum proferat *Ellendt.* in lex. V. 1398 sq. [Cum ἐν. δόμοι — οὐκ ἐν πολυχρύσοισιν ἤσκηνται χλιδαῖς Dan. prol. 2.] Hinc d) *subornare, instruere* (*versorgen, ausstatten*). *Med.* ἐς ἀλκὴν σῶμ' ὅπλοις ἠσκήσατο Hel. 1395. *Pass.* ναυσὶν ἀσπίδων θ' ὁμοῦ ἵπποις τε — ἠσκημένοι ("Ελληνες) Iph. A. 88. Cf. Hom. Il. κ', 438. 2. De rebus abstractis: *colere, exercere, studere.* De virtuti-

ιus vel vitiis. τρεῖς ἀρεταί, ἃς χρή σ' ἀσκεῖν Antiop. fr. IV, 1. ἀσκεῖν σώφρον' εὐοργησίαν Bacch. 641. ἀσέβειάν ἀσκοῦντα ib. 476. χρηστότητ' ἠσκηκότα Suppl. 872. τἀγάθ' ἀσκήσας ib. 912. πραγμάτων ἐξουσίαν ἄσκει Antiop. fr. XXV (XXXIII), 3. V. *Matth.* ad l. ἔρωτας ἀπάτας δόλιά τ' ἐξευρήματα ἀσκοῦσα (Κύπρις) Hel. 1110. πολλοὶ τοῦ γέλωτος οὕνεκα ἀσκοῦσι χάριτας κερτόμους, utuntur, Melan. fr. XXIX (XX), 2. Praeterea frequens est de artibus. Cf. *Sturz.* lex. Xen. s. v. 1, b. Etiam de tota vita. ἀνεπίληπτον ἠσκηκὼς βίον Or. 920. ὅσοι σαρκὸς εἰς εὐεξίαν ἀσκοῦσι βίοτον Antiop. fr. XXXIII, 2, *ad corpus curandum s. saginandum vitam colunt.* Latinis quoque usitatum *vitam colere.* V. Plaut. Rud. 1, 5, 25. Ter. Heaut. 1, 1, 82. Etiam cum *infinitivo.* Cf. *Sturz.* lex. Xen. 1, d. μᾶλλον σαυτὸν ἤσκησας (*studuisti*) σέβειν ἢ τοὺς τεκόντας ὅσια δρᾶν Hipp. 1080, ubi σαυτόν ad σέβειν referendum est et ἀσκεῖν intransitive sumendum, ut El. 1073. V. s. ἄρχειν in. et *Stallb.* ad Plat. Rep. III. p. 182. Sic etiam εὐσεβεῖν ἠσκηκότα Hipp. fr. p. 190. ed. *Matth.* Sic etiam sumendi loci, quos falso partim explicatos affert *Sturz.* lex. Xen. s. v. 2. Cum ὅπως. τοῦτ' ἤσκεις, ὅπως ἔποιο Tr. 1008, *curabas, meditabare.*

Ἀσκληπιάδης. οὐδ' ὅσα Φοῖβος Ἀσκληπιάδαις ἔδωκε φάρμακα Alc. 971, i. e. *Aesculapii artem exercentibus.*

Ἀσκληπιός, n. pr. Ζεὺς κατακτὰς παῖδα τὸν ἐμὸν (Phoebi) Ἀσκληπιόν Alc. 4, ubi v. schol. Ἰσθμὸν καὶ πέτραν Ἀσκληπιοῦ Hipp. 1209. V. *Valck.* ad l. De tono cf. *Boeckh.* ad Pind. Pyth. 3, 6. Stirpem nominis praeter *Damnium* lex. Hom. p. 1268 tetigerunt *Boeckh.* not. crit. ad Pind. l. c. et *Dissen.* comment. in Pind. p. 203. Nec dubium quin altera compositionis pars vocabulum ἤπιος contineat; in priore vero utrum ἀσκεῖν, *curare*, an ἀκεῖσθαι, *sanare*, lateat, incertum.

ἀσκός. Leviter hoc verbum tractarunt lexicographi, notionem, quae prima est, vel postremo loco collocantes vel plane omittentes. Nec mirum ignota origine. Quam quum ἀ-σκός eamdem habeat cum σκῦτος σκῦλον, κύτος κοῖλος (s. v.), hinc quodlibet proprie *tegumentum* (*Hülle*), imprimis *cutem* (*Haut*), significat. V. s. κεύθειν et *Adelung.* in lex. Germ. s. *Haut* T. II. p. 1035. Planissima haec propria significatio in locis Herod. 7, 26. καὶ ὁ τοῦ Σιληνοῦ Μαρσύεω ἀσκὸς ἐν τῇ πόλι ἀνακρέμαται, et, qui illa respexit, Platonis Euthyd. p. 285, D. ἕτοιμός εἰμι παρέχειν ἐμαυτὸν τοῖς ξένοις, καὶ ἐὰν βούλωνται δέρειν ἔτι μᾶλλον ἢ νῦν δέρουσιν, εἴ μοι ἡ δορὰ μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσει, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετήν. Utroque in loco perquam insulse de *utre* cogitavit *Heindorfius.* Tu *cutem* intelligas. Eodem pertinet for-

mula proverbialis *ἀσκὸν δέρειν* vel *ἀσκὸς δέρεσθαι*, de qua v. *Heindorf.* ad Plat. Euthyd. l. c. p. 346 et *Schaefer.* ad Plut. T. IV. p. 316. Hinc *ἀσκός* etiam *corium s. pellem* (*Fell, Leder*), unde *ἄσκωμα*, et *quidquid e corio est*, imprimis *utrem*, denotat. Similiter nostrum *Schlauch* cum *Schlucht Loch Lücke* cognatum omnino *locum depressiorem s. cavum* atque inde demum *utrem* significat. *ὅδ' ἀσκός*, ὃς κεύθει (τὸν οἶνον) Cycl. 145. *θεὸς ἐν ἀσκῷ οἴκους ἔχων.* ib. 523. *χάλα τὸν ἀσκὸν μόνον* ib. 160; cf. 147. 151. 508. 527. *λύσας ἀσκόν* El. 511. Ut vero *uter* et *uterus* communem habent *cavi* notionem, ita *ventrem* quoque *ἀσκόν* tecte appellat oraculum Med. 679, ubi est (*ἔχρησε θεός*) *ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα.* Quae optime explanavit scholiasta.

ἄσμενος ab *ἥδομαι* (*ἅδω*) descendere nemo non videt prime adspectu. Itaque non *lubentem*, sed *laetum* proprie designat atque de eo praecipue usurpatur, „cui contingit quod vix exspectare poterat, qui e magna difficultate sese emergere vel ea liberari cum laetitia videt.“ *Matth.* ad Or. 764. Regnat haec vis apud Homerum. Sic etiam Eurip. *στελλώμεθ' οἴκαδ' ἄσμενοι* Tr. 1264. *νέρθεν ἄσμενος φυγών* Herc. f. 621. *τοὺς ἐκ θαλάσσης ἀσμένως πεφευγότας*, *laete*, Hel. 405; perperam *Pflugkius*: „i. q. *ἀγαπητῶς καὶ μόλις.*“ *ἄσμενός σ' ἰδὼν πρὸς ἀσμένας πέπτωκα σὰς παρηΐδας* Ion. 1438, *laetus laetam amplector.* Pessime *Barnes. lubens — lubenter.* *ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον* Herc. f. 524; cf. Iph. A. 640. 644. Bacch. 609. Tr. 21. *ὡς ἂν σχολὴν λύσωμεν ἄσμενοι πόνων* Herc. f. 725; v. *Matth.* ad l. *οὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;* Med. 924; cf. [1007.] 1003. Suppl. 393. (*δέδοικα*) *μὴ λάβωσί σ' ἄσμενοι* Or. 774. V. *Matth.* ad l. *ἔλαβον ἀσμένα πόσιν ἐμόν* Hel. 633. Pessime *Barnes.* etiam hic *lubens.* *ἄσμενος* (*τις*) — *φαύλῃ διαίτῃ προσβαλὼν ἥσθη στόμα* Antiop. fr. XLV (XXVIII), 3, ut *ἡσθεὶς φρενὰς ἄσμενος θύσειν ὑπέστης παῖδα* Iph. A. 360. Quibus ex locis origo vocabuli clarissime cognoscitur. *ἔβα — Οἰδίπους — τάνδε γᾶν τότ' ἀσμένοις* Phoen. 1053. V. *Matth.* gr. §. 388. d. Male *Barnes.* et *Valck.* cum codd. aliquot *ἄσμενος*: id enim *iucundum s. suavem* numquam denotat, id quod *Schaeferus* quoque temere contendit ad Greg. Cor. p. 377. Imo ex locis allatis patet *laeti* vim non tantum propriam esse, sed etiam frequentissimam. Inde vero sponte consequitur *alacris, prompti, lubentis* significatio: *libet* enim quod *laetus* facio: eaque apud prosae imprimis orationis scriptores crebra. Ceterum res trita est *adiectivum* plerumque poni. Sed neque *adverbium* insolitum, ut ex Helenae loco 405 apparet. V. *Bremi.* ad Lys. or. sel. p. 451. *Const. M.*

ἄσοφος, *insipiens*, *imprudens*. *Φοίβου ἄσοφοι γλώσσης ἐνοπαί* El. 1302, quatenus caedem Clytaemnestrae iussit.

ἀσπάζεσθαι ex alpha intensivo et *σπάω* compositum est indeque proprie significat *pertrahi* s. *abripi* ad aliquem, *collum* alicuius *invadere*, *in amplexus* alicuius *ruere*, hinc *amplecti*, *complecti*, *permulcere* (*herzen*, *liebkosen*). *πρὸς δεξιὰν αὐτοῦ* (Menelai) *θέλω στὰς ἀσπάζεσθαι* Or. 475. *δότ', ὦ τέκνα, — ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα* Med. 1070. *νῦν ἀσπάζει τότ' ἀπωσάμενος* ib. 1401. *ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε πατέρα μεθ' ἡμῶν* Med. 895. *ἣ δὲ λαμβάνουσ' ἐν ἀγκάλαις ἠσπάζετ' ἄλλοτ' ἄλλον* (*παῖδα*) Alc. 189. *μητέρ' ἀσπάζου σέθεν, πρόσπιπτε* Tr. 750. *ἴσον σ' ὡς τεκοῦσ' ἀσπάζομαι* Ion. 1363. *ὑπ' αἰδοῦς οὐ λίαν ἀσπάζομαι* (*τέκνον*) Erechth. fr. XX (II), 33. *Amplectendo salutare* (*herzlich bewillkommnen*) et hinc simpliciter *salutare*. *πρόσωθεν αὐτὴν — ἀσπάζομαι* Hipp. 102, *e longinquo saluto*, quod eleganti lusu positum esse pro vulgari *χαίρειν ἐᾶν* perspecte monuit *Stallbaum*. ad Plat. Rep. VI. p. 56. Cf. Hipp. 113. Respexit hunc locum praeter Platonem Rep. VI. p. 499, A Plutarchus T. II. p. 777, 8. V. *Barnes*. ad l. Tralate *ὡς ἀσπάσωμαι τὴν ταλαίπωρον πόλιν* Tr. 1276, ut *salvere iubeam*. *ταύτην* (*θυσίαν*) *ἀσπάζεται* (*ἡ θεός*) Iph. A. 1594, *oblectatur*. *τὴν συμφορὰν ἀσπάζομαι πατέρα σ' ἀνευρών*, *laetus amplector*, Ion. 587. Hinc frequens locutio et proprio et maxime tralato sensu *ἀσπάζεσθαι καὶ φιλεῖν* (*herzen und küssen*, *von Herzen lieben*). V. *Stallb*. ad Plat. Apol. S. p. 55.

ἀσπαίρειν (*α* intens. et *σπαίρω*), *palpitare*. Dicitur imprimis de morituris, ut *ἀπασπαίρειν* (s. v.). *πᾶν σῶμ' ἄνω κάτω ἤσπαιρεν — δυσθνῄσκον φόνῳ* El. 843. V. s. *ἀλαλάζειν*. [*ἔλαφος ἀσπαίρουσ' ἔκειτ' ἐπὶ χθονί* Iph. A. 1587.]

ἄσπασμα, *amplexus*, *blanditia*. *φίλας ἡδονὰς ἀσπασμάτων ἔχω* El. 596. *πολλὰ ἀπεθέμην ἀσπάσματα* Iph. T. 876. *τὰ πόλλ' ἀσπάσμαθ' αἵ τ' ἐμαὶ τροφαὶ — φροῦδά μοι* Tr. 1187. *τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων* Hec. 829. De vers. 831 v. s. *φίλτρον*.

ἀσπαστός, *acceptus*, *exoptatus* (*willkommen*). *ἐπλάθης Φρυγίαν πρὸς αὐλὰν ἀσπαστός* Rhes. 348. ch. V. s. *φίλιος*.

ἀσπερχές (*α* intens. et *σπέρχω*), *praepropere*. [*ἀσπερχὲς μενεαίνουσα — πελάζω* Dan. prol. 51. ch. V. *Matth*. ad l. p. 144.]

ἄσπετος, ex *α* priv. et *ἔσπειν* (v. s. *εἰπεῖν*) compositum ut *ἄσχετος* ex *α* priv. et *ἴσχειν*, proprie est *ineffabilis* (*unsäglich*, *unbeschreiblich*), hinc *infinitus*, *immensus*, *ingens*. *Ζεὺς χάλαζαν ἄσπετον πέμψει* Tr. 78. *δρυὸς ἄσπετον ἔρνος* Cycl. 611.

ἀσπιδηφόρος, *clipeum ferens*. *ἀσπιδηφόρους* (*clipeatos*) *ἵππων*

τ' ἐπεμβάτας Bacch. 780. ὁπλίτας ἀσπιδηφόροις ἔπι (ἔταξε) Phoen. 1103. κῶμος ἀσπιδηφόρος Suppl. 390 acerbe dicitur exercitus. Cf. Phoen. 802.

ἀσπιδοῦχος, *clipeatus*. ἆρ' ἀσπιδοῦχος ἔτι ποτ' ἀντιτάσσομαι σὸν φόνον — Suppl. 1143. V. s. ἀντιτάσσειν.

ἀσπιδοφέρμων. Ἀργείους — ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἔνοπλον Phoen. 802. ch. Schol. ἀσπιδοφέρμονα, τούτεστιν ἀσπιδοθρέμμονα· φέρψαι γὰρ τὸ θρέψαι· τὸν ἐν ἀσπίδι τραφέντα. Contra alter schol. ἀσπιδοφέρμονα, ἀσπιδηφόρον. Idemque voluisse videtur *Eustathius*, qui hunc locum respiciens p. 354, 16. τοὺς δὲ ἀσπιστὰς ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἡ τραγῳδία εἶπεν. Idque praefero et propter κῶμον ἀσπιδηφόρον Suppl. 390 et propter φέρμα φέρμιον (φέρω).

ἀσπίς, *clipeus*. πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ βραχίονα κουφίζων Phoen. 122 [v. s. ἀμφί p. 177]. λέοντος δέρος ἔχων ἐπ' ἀσπίδος ib. 1127; cf. ib. 1131. 1137. 1142. σημεῖα ἀσπίδων ib. 144. ἀσπίδων κεγχρώματα ib. 1395. ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερί Andr. 1132. μή τις ἀσπίδ' αἰρέτω χερί Rhes. 451. ἡμῖν δέ γ' ἄλλα πατρικῆς οὐκ ἦν μέρος; — ὅσ' ἀσπὶς ἔγχος θ'· ἥδε σοι παμπησία Ion. 1305. θεοῖς ἀσπίδας ἔθηκε Phoen. 579, i. e. ἀνέθηκε. ἀσπίδας συλῶντες νεκρῶν ib. 1483. ἀσπίδας θύρσοισι Βακχῶν ἐκτρέπειν Bacch. 797. ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἱλίξας δέμας Phoen. 1185. κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος τίθησι ib. 1400. κάταγον ἀσπίδων Heracl. 832. χαλκόνωτον ἀσπίδα — ἀμφὶ πλευρ' ἐβάλλετο Tr. 1136. σιδηρονώτοις ἀσπίδος τύποις ἐπῆν γίγας Phoen. 1137. χρυσεόνωτον ἀσπίδα Antig. fr. XIX (XVIII). ἀμφίτορνον ἀσπίδ' Ἕκτορος Tr. 1156. δοριπόνοις ἀσπίσι Iph. A. 772. κλεινᾶς ἀσπίδος ἐν κύκλῳ El. 455. ἀσπίδος κύτει ὁμιλεῖν Antiop. fr. XXII (XLII). ὑπ' ἀσπίδων κλεοραῖς ἐκρύπτον πλευρά Heracl. 823. λόχον πυκναῖσιν ἀσπίσιν πεφρικότα Phoen. 1112. ἀσπίσιν ἠσκημένοι Iph. A. 82. ἄνδρες ἀσπίσιν πεφραγμένοι ib. 826. 1387. καθῆστο λαὸς ἀσπίδων ἔπι, *cum clipeis s. clipeis instructus*, Phoen. 1476; v. not. ad v. 1467 [et gr. p. 1368. δ]. στρατὸν παρ' ἀσπίδας εὕδειν ἐῶμεν Rhes. 123. Hinc στῆναι παρ' ἀσπίδα dicuntur *qui in acie stant* Phoen. 1008 et Med. 250, sed παρ' ἀσπίδα τινὸς βεβηκέναι Phoen. 1080 est *armigerum* (ὑπασπιστήν) *esse*. πολλὰ παρ' ἀσπίδα μοχθήματ' ἐξέπλησας Hel. 740, *in acie*, ut παρ' ἀσπίδ' ἱκανῶ Or. 652. μυρίον ὄχλον Φρυγῶν ὑπέστην πολλάκις σὺν ἀσπίδι Cycl. 199. ὃς οὔποτ' ἀσπίδ' ἔσχε πρὸς λαιᾷ χερί Herc. f. 159, *qui nunquam in acie stetit*. θείνειν δι' ἀσπίδος Heracl. 685. 686. 738, *per clipeum vulnerare*, h. e. *clipeo perfracto* vel *confosso vulnerare*, *pugnando vulnerare*. Hinc formula δι' ἀσπίδων, *in pugna*, Phoen. 1300. μονομάχον

δι' ἀσπίδος, *pugna singulari*, Heracl. 819. [E talibus fluxisse videtur quod aperte corruptum est: δι' ἀσπίδων κασὶ θένοντες ἐμβαλοῦσι πολεμίους; Autol. fr. I (III), 20. Ingeniose *Lobeck.* ad Ai. p. 311 (ed. 1) rescripsit δίχ' ἀσπίδων, cui si ποσὶ σθένοντες, quod iam pater coniecerat, addideris, salva sententia. Vid. v. 16 sq. *Const. M.*] Sic etiam ἐν ἀσπίσιν κινδυνευτέον Suppl. 572. εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ Phoen. 1336. ἐν ἀσπίδι δεινὸς σοφιστής Suppl. 902. εὑρὼν ἀκριβῆ μουσικὴν ἐν ἀσπίδι ib. 906; v. μουσική. συμβαλεῖν ἀσπίδας Phoen. 1414, *pugnam conserere.* Ἀσπίς, ἀσπίδες pro ἀσπιδηφόροι. πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων, *exercitum*, Phoen. 78. ἐκ Μυκηνῶν σὺν ἀσπίσιν ἔστειχε Heracl. 932. νέφος ἀσπίδων πυκνὸν ἀμφὶ πόλιν φλέγει Phoen. 258. ἀσπίδος ἔρυμα Iph. A. 189, munimentum, quod clipeis s. viris armatis efficitur (v. gr. p. 787), *castra. Aug. M.* [De discrimine verborum ἀσπίς, πέλτη, γέῤῥον v. *Sturz.* lex. Xen. s. ἀσπίς. Stirps est σπίζω, quod *productionem* s. *amplitudinem* designat; itera autem praefixa nequaquam privativum alpha est, ut cum *Eustathio* aliisque inepte arbitratur *Dammius*, sed augmentum illud nominale, de quo s. ἀνά diximus. Itaque ἀσπίς quodvis proprie *latius* s. *amplius corpus* est, deinde *planum* (*Platte*). Similiter *tabula* factum ex τάσιν (τείνειν), *Bret* e *breit.* Huc pertinet etiam adiectivum σπιδής, *latus, amplus*, quod Homero in Il. λ', 754 cum *Wolfio Heynio Passovio* (quem v. s. v.) optimo iure pro ἀσπιδής restituit *Spitznerus* ad Il. Exc. XXII; quamquam mireris hunc de origine vocis incertum fuisse, qua nihil et certius et clarius. *Const. M.*]

ἀσπιστήρ, *clipeatus, armatus.* μυρίοι με μένουσιν ἀσπιστῆρες Heracl. 278.

ἀσπιστής i. q. ἀσπιστήρ. ἀσπιστὰς Ἰόλαος Ion. 198. ch. ἦλθεν — εἰς πεδίον ἀσπιστάς Herc. f. 1194. mel. λογχήρεσι σὺν ἀσπισταῖς Iph. A. 1069. *Adiective.* Ἡφαίστου χρυσέων ἀκμόνων μόχθους ἀσπιστὰς τευχέων El. 444. ch. V. *Matth.* et *Seidl.* ad l.

ἄσπονδος, *non pactus.* ἀσπόνδοισι νόμοισιν ἔχθραν τῷδε (Aegistho) συμβεβλήκαμεν El. 905, *legibus non pactis*, h. e. *sine pacto*, ἀσπονδεί. Commode *Barnes.* adscripsit Hom. Il. χ', 261. ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά. *Libatione non placandus, implacabilis.* τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ Alc. 426, qui simili sensu ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος vocatur Hom. Il. ι', 15.

ἀσπούδαστος. *Act.* ἡ δὲ — κἀσπούδαστος ἦλθεν εἰς δόμους (mariti) Melan. fr. XV (VIII), 3, etiam *non dedita opera*, i. e. *sponte*. *Pass.* σπεύδει ἀσπούδαστα δαίμων Iph. T. 202, *nimio impetu ruit.* Si-

militer σπεύδοντα ἀσπούδαστα (Pentheum) Bacch. 911, inepto studio abreptum. V. s. ἄχαρις.

ἄσσειν. Exempla huius formae Euripidea s. ἀΐσσειν p. 78 et 79 dedimus. Quam formam quod neque ex ἀΐσσειν contractam esse neque iota subscriptum sibi requirere contendimus, id egregie confirmatur forma prosae Atticae consuetiore ἄττειν. Hoc enim semper apud Platonem, vulgo etiam apud alios, sine iota perscribi diserte testatur Valckenarius ad Phoen. 1388. V. Schneider. ad Plat. Civ. T. III. p. 303 et s. ἆσσον. Etiam Bekker. anecd. p. 204, 17. ἄττειν· ὁρμᾶν καὶ πηδᾶν. De significatione huius verbi nonnulla addidimus s. ἀστήρ. Cf. Buttm. ind. ad Plat. dial. IV. p. 213. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 600. Stallb. ad Plat. Rep. X. p. 376. Const. M.

ἆσσον. σῶν ἆσσον ἄντρων ἤλθομεν Cycl. 245. Dubia sunt et inter dubia τῶν ἆσσον ὅρμοι Iph. A. 291. ch. Hesych. ἆσσον· πλήσιον, ἐγγύς. Quae glossa docere poterat ἆσσον non, ut vulgo credunt, comparativum esse, sed radicem habere verbum ἄσσω. V. s. ἀΐσσω p. 78 sq. [Dubitabam initio in fratris ire sententiam. Probabile enim videbatur, quod scribunt grammatici, ut βράσσων ex βραχίων, θάσσων ex ταχίων, ita ex ἄγχιον (ἄγχι) esse factum ἆσσον. Reputanti tamen hoc ἆσσον numquam exstare mera comparativi potestate, numquam cum ἤ vel cum genitivo, qualem reliqui comparativi adsciscunt, consociari, numquam fere cum verbis quietem indicantibus, sed cum iis, qui motum declarant, copulari, porro adiectiva quidem nonnulla in δυς θυς κυς (κρος) χυς exeuntia comparativum habere —σσων vel —ττων, sed nullum in γχυς vel γχος desinens, denique ἆσσον originem dedisse formis ἀσσότερος ἀσσότατος ἄσσιστος, id quod, si ipsum ἆσσον comparativus esset, nulla ratione posset fieri, — haec omnia reputanti mihi certissima postremo fratris derivatio visa est. Eamque praeter glossam illam Hesychianam mirifice confirmat similitudo Latinorum vocabulorum *prope* (*pro*, πρός) i. e. ἆσσον et *propero* i. e. ἄσσω. Nunc ἆσσον proprie est *prorsus* s. *protinus*, *fort*, *vorwärts*, et respecto fine *hinzu herzu herbei heran*. Itaque ἆσσον ἰέναι — ἱκέσθαι — ἔρχεσθαι simpliciter est *procedere* vel *accedere* (ἆσσον ἴθι, *komm heran*), ἆσσον καλεῖν *provocare* vel *advocare*, ἆσσον φορεῖν *apportare*, ἆσσον ἐρύεσθαι *attrahere*, ἆσσον στῆναι *adstare*. De *genitivo* saepe adiuncto v. s. ἀντί, de iota falso subscripto s. ἀΐσσειν p. 78 sq. *Const. M.*

ἀστάθμητος (σταθμᾶν). βροτῶν δ' πᾶς ἀστάθμητος αἰὼν Or. 979. Male et *Barnes.* *instabilis* et *schol.* ἀβέβαιος, ἄνισος, ἄστατος. *Harpocration*: περὶ οὗ οὐδεὶς ἂν δύναιτο τεκμήρασθαι οὐδὲ σταθμήσασθαι, τί ποτε διανοεῖται ἢ τί πράξει. Cf. *Bekkeri* Anecd. I. p. 455.

Scilicet hi homines intelligunt (v. Plat. Lys. p. 214, C). Itaque de vita est *quae qualis futura sit non potest colligi*, h. e. *incerta*, *anceps*.

ἄστακτος. (Latona) λοχεῖα κλεινὰ λιποῦσ' ἀστάκτων — ὑδάτων Iph. T. 1241. Loquitur chorus de Inopo Deli insulae fluvio, de quo Callim. h. Del. 206. ὅντε βάθιστον γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ Νεῖλος — κατέρχεται, et Hom. h. in Apoll. 14 sqq. ὦ Λητοῖ, — τέκες ἀγλαὰ τέκνα — κεκλιμένη πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κύνθιον ὄχθον, ἀγχοτάτω φοίνικος, ἐπ' Ἰνώποιο ῥεέθροις. Hinc patet ἄστακτα ὕδατα nequaquam esse *aquas non stillantes* s. *immotas*, quas interpretes sibi finxere, sed *rapidius* s. *pleno alveo fluentes*, *largiter se effundentes*. Idque dudum ex *Hesychio* (s. v.) perdiscere poterant socordes lexicorum editores. Nempe ἀ est intensivum. De constructione v. *Matth.* ad v. 1208.

ἀστένακτος, *non gemens*. ἄκλαυστος ἀστένακτος Alc. 171. οὐδέποτ' ἀδάκρυτος ἀστένακτος ἁμέρα ἐπισχήσει Hec. 691. mel. V. s. ἐπέχειν.

ἄστεπτος, i. q. ἀστέφανος, *non coronatus*. τίς ἄστεπτος θεῶν; Heracl. 441, *quem deorum non coronavimus*, i. e. *quem non coronatum supplices precati sumus*.

ἀστεροειδής, *stellans*. (νύξ) ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ' αἰθέρος Androm. fr. I (XXVIII), 3.

ἀστερωπός, *stellans*. ἀστερωπὸς αἰθήρ Ion. 1078. τὸ ἀστερωπὸν οὐρανοῦ δέμας Sisyph. fr. I, 33. *Stellatus*. ἀστερωπός (Hippomedon) ἐν γραφαῖσιν Phoen. 131, *stellatus in clipei picturis*: „*clipei* namque *stelliferi pictura* designatur, quo fuit insignis Hippomedon." *Valck.* V. 1120 sqq. ἀστερωποῖσιν δόμοισι χρυσέοις (Solis) Phaëth. fr. IV, 25. De Hipp. 851 v. s. ἀστρωπός.

ἀστέφανος, *non coronatus*. ἀστέφανοι κόρας ἀνάπαυλαι (s. v.) Λατοῦς Hipp. 1137. φονίους ἀνδρῶν ἁμίλλας ἔθετ' ἀστεφάνους Andr. 1021, *certamina coronis vacua* s. *gaudio*: corona enim hilaritatis signum. V. Phoen. 793.

ἀστήρ, *stella*. ὅθεν λαμπρὸς ἀστέρος στείχει μύδρος Sisyph. fr. I, 35; v. *Matth.* ad l. οἰκεῖς (Iuno) ἀστέρων ποικίλματα Hel. 1102. ὦ φαεννῶν ἀστέρων οἰκῶν ἕδρας, Ζεῦ ξένιε, Cycl. 352. εἰς κέλευθα ἀστέρων (δέρκεσθαι) Hel. 350. ἀστέρων ἐπ' ἀντολαῖς Melan. fr. III (XXVII), 2. ἀστέρας ἑσπέρους Ion. 798. ἑῷος ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ fr. inc. tr. CXCVIII. τίς ποτ' ἄρ' ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει; Iph. A. 6. διοπετὴς ὅπως ἀστὴρ ἀπέσβη fr. inc. tr. CXXVII, 2. *Aurorae*, quae ap. Virg. Aen. 6, 535 *roseas quadrigas* et ib. 7, 26 *roseas bigas* habet, ab Euripide quoque Tr. 855 tribuitur ἀστέρων τέθριππος χρύ-

ὑεος ὄχος (*Sternenwagen*). *Ignis* a Nauplio ad fallendos Graecos accensus δόλιος ἀστήρ vocatur Hel. 1142, „quod procul *sideris* forma spectabatur et infausti etiam *sideris* instar mortem Graecis nuntiabat.“ *Barnes.* De homine. τὸν Ἑλλανίας φανερώτατον ἀστέρ’ Ἀθάνας (Hippolytum) Hipp. 1123, quod aptissimis exemplis firmavit *Valck.* Cf. Hom. Il. ζ', 401. χ', 26. *Stellarum* denique sub forma Hercules et Hebe Iolao adsunt Heracl. 854. δισσὼ γὰρ ἀστέρ’ ἱππικοῖς ἐπὶ ζυγοῖς σταθέντ’ ἔκρυψαν ἅρμα λυγαίῳ νέφει. Ceterum ἀστήρ non cum αὐγή αἴγλη αἴθω ab ἄω deduco, sed, licet id ipsum demum ex ἄω fluxerit, ab ἄσσω. Ut enim ap. Lat. *micandi*, *crispandi*, *coruscandi*, *vibrandi* vocabula duplicem et *celeris motionis* et *fulgoris* vim coniungunt, sic etiam ἀργός (*flink*) et ἄσσω, quatenus est *zucken*, *zittern*. Neque Σείριος ἄσσων Iph. A. 8 est *Sirius cursum dirigens*, ut cum *Barnesio* convertit frater p. 80, sed *Sirius vibrans* s. *micans*, ut φλόγα ἀΐσσει Bacch. 147 *ignem emicare facit* s. *elicit*. Eamque *micandi* notionem etiam verbo ἀΐσσειν, quod solemne est de rebus lucentibus, admixtam puto. Itaque ἀστήρ lumen proprie *tremulum*, *coruscans*, *micans* denotat (*ein zitterndes*, *funkelndes Licht*). V. s. ἀργός extr. et s. ἀστραπή. *Const. M.*

ἀστός proprie is est *qui considit*, *qui sedem stabilem ac domicilium habet* (*ein Ansässiger*): cognatum est enim cum ἑστία (ἕδος, ἕζομαι), ut ἄρκυς (ἄρκος) cum ἕρκος (εἴργω). Hinc *hospiti* s. *peregrino opponitur*. οὐκ ἀστὸς, ἀλλ’ ἐπακτός Ion. 290. ἤν τις εἰς πόλιν πέσῃ ξένος, κἂν τοῖς λόγοισιν ἀστὸς ᾖ — ib. 674. Etiam a πολίτης ita proprie differt, ut ἀστός sit omnino *incola* (*Insass*, *Einwohner*), πολίτης *civis* (*Bürger*). V. *Adelung.* lex. Germ. s. v. *Bürger.* 1. Itaque in Med. 223 οὐδ’ ἀστὸν ᾔνεσα, inquit Medea, ὅστις — πικρὸς πολίταις ἐστίν, h. e. *nec laudo, si quis domicilio in urbe constituto* (ἀστός) *civibus molestus est.* Quum vero qui *urbem incolit* civitatem plerumque consequatur, hinc ἀστός etiam *civis* notionem recepit. ἀστοῖς πάσῃ τ’ ἐννέπω τετραρχίᾳ Alc. 1157. ὦ πάντες ἀστοὶ τῆσδε βαρβάρου χθονός Iph. T. 1422. ὅπου δῆμος αὐθέντης χθονὸς, ὑποῦσιν ἀστοῖς ἥδεται νεανίαις Suppl. 443. οἰκεῖος πόλεμος ἐν ἀστοῖς Antig. fr. IV, 2. φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι (οἱ σοφοί) Med. 297. καλὸς ἀστοῖς στέφανος — εὐκλείας τυχεῖν Herc. f. 1334. εἰπὲ νέοισιν ἀστῶν τῶνδε Suppl. 843. πύθοιντ’ ἂν ἀστοὶ πάντες In. fr. II (VI), 4. Cf. Or. 446. 872. Phoen. 99. Suppl. 234. Or. 442. 535. 624. 708. 744. 773.

ἀστραπή (ἀστεροπή, στεροπή) ut cognatum ἀστήρ lumen proprie *micans*, *coruscum* (Cic. Tusc. 2, 8), *crispisulcans* (Cic. Top. c. 16) denotat (*ein zuckendes Licht*), hinc *fulgur*, *fulmen*: quae ipsa quoque

proprie *fulgorem* (*Funkeln*) indicant. *ἀστραπῆς ἐναύσεις* Sisyph. fr. I, 31. *τιμᾷ σφε* (*Μακρὰς*) *Πύθιος ἀστραπαί τε Πύθιαι* Ion. 285. V. s. *Πύθιος.* Tralate de *igne ex oculis micante.* *ὅδε — δράκων στίλβει νοσώδεις ἀστραπάς* Or. 480.

ἀστραπηφορεῖν, fulgura ferre. *ὑφ᾽ ἅρματ᾽ ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ* Beller. fr. XXX (IV).

ἀστραπηφόρος, fulgurans. *Σεμέλη λοχευθεῖσ᾽ ἀστραπηφόρῳ πυρί* Bacch. 3.

ἀστράπτειν (*ἀστραπή*), *fulgur emittere, fulgurare.* Tralate *κατάχαλκον ἅπαν πεδίον ἀστράπτει* Phoen. 111, *aere* armorum *fulgurat* s. *fulget.* Cf. Xen. Cyr. 6, 4, 1.

ἄστρον, sidus. V. *Ammon.* s. v. et *Eustath.* p. 514. *τυφλῷ ποδὶ ὀφθαλμὸς εἶ σύ, ναυτίλοισιν ἄστρον ὥς* Phoen. 842. *Plur.* *τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδόν* (Sol) Phoen. 1. *ἄστρα φεύγει πυρὶ τῷδ᾽ αἰθέρος εἰς νύκτα* Ion. 84. *Ἕως διώκουσ᾽ ἄστρα* ib. 1158. *οὐρανὸς ἀθροίζων ἄστρ᾽ ἐν αἰθέρος κύκλῳ* ib. 1147. *φλογερὰν αἰθέρ᾽ ἐν ἄστροις ναίουσι* (Dioscuri) El. 991, ut Hel. 1514. *παῖδες Τυνδαρίδαι, λαμπρῶν οἵτ᾽ ἄστρων ὑπ᾽ ἀέλλαισι ναίετ᾽ οὐράνιοι.* Iidemque dicuntur *ἄστροις ὁμοιωθέντε θεοί* ib. 139. *ἄστρων αἰθέριοι χοροί* El. 467. *ἄκριτος ἄστρων ὄχλος* Pirith. fr. II, 4. *ἄστρων ἀριθμός* Herc. f. 667. *λαμπρῶν ἄστρων πόλον* Or. 1685. *ἄστρων πρὸς ἀντολάς* Phoen. 507. *ἄστρων βεβηκυῖαν μυχούς* (Helenam) Hel. 623. *φαεννὰς ἄστρων ὁδούς* El. 728. *δείξας ἄστρων τὴν ἐναντίαν ὁδόν* Cress. fr. XIV (X), 1. *νὺξ χρυσέων ἄστρων τροφέ* El. 54, ut *ἄστρα ὁμάρτει θεᾷ* (*Νυκτί*) Ion. 1151. *ἄστρων βέλος* Hipp. 531. *μὰ τὸν μετ᾽ ἄστρων Ζῆνα* Phoen. 1013; cf. Ion. 870. *Κάστορος ἔτ᾽ ὄντος, οὐ κατ᾽ ἄστρα πω* Tr. 1001. *πρόσθε κάτω γῆς εἶσιν ἄστρα* Syl. fr. I (II), 4. *κἀκ τἄστρα καὶ τὸν Ὠρίωνα δέρκομαι* Cycl. 212. De suspecto loco Phoen. 1123 v. s. *ὄμμα.*

ἀστρωπός, sidereus. „Ut ab *ἀστήρ* fit *ἀστερωπός*, sic *ἀστρωπός* ab *ἄστρον*.“ *Matth.* Quam rariorem formam etiam Hipp. 851, ubi *νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα* vulgo legitur, praeferendam esse perspexit *Bergkius* in eph. ant. Darmst. 1836. p. 52. Isque scite monuit sic dici lunam, non quod splendescat, sed quod quasi chorum siderum agat. V. s. *σελάνα.* *ἀστρωποὺς κάτεσχεν* (Hercules) *οἴκους θεῶν* Herc. f. 406.

ἄστρωτος, non stratus. *ἀστρώτῳ πέδῳ πλευρὰς τιθέντες* Herc. f. 52. Cf. Erechth. fr. I (XIII).

ἄστυ, proprie *sedes, colonia* (*Wohnsitz, Niederlassung*), hinc V. s. *ἀστός.* *καπνῷ ἐσήμην᾽ ἄστυ* (Troia) *πολεμίοις ὕπ᾽ ὄν* Hec.

[illegible] Or. [illegible] [illegible] Ion. 382. [illegible]
[illegible] Herc. f. 1088. [illegible]
[illegible] Alc. 433. [illegible]
[illegible] Or. [illegible]
[illegible] Phoen. [illegible]
[illegible] Suppl. [illegible]
[illegible] Euripides [illegible]
[illegible] ad [illegible]
[illegible] Flor. [illegible]
[illegible]

[illegible] terrae, [illegible]
[illegible] p. 449). [illegible]
[illegible] Hipp. 1161, Athenaeus [illegible]

ἀσύλητος, *non spoliatus* s. *tutus a spoliatione*, hinc omnino *tutus*; *incolumis*, *salvus*. *ναυαγὸς ἥκω, ξένος, ἀσύλητον γένος* Hel. 156, nam πρὸς Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε (Hom. Od. ζ, 207. ξ, 56).

ἄσυλος i. q. ἀσύλητος. μενεῖς ἄσυλος Med. 728. σώσατέ με — δέσποτα τε ἄσυλον ἐκ γῆς Hel. 1603. Etiam de loco, ubi tutus es. τίς ἦν ἄσυλον — ξένος παρασχὼν ῥύσεται τοὐμὸν δέμας; Med. 387, *terram tutam*, *asylum*. C. genit. Hel. 61. ἄσυλος ἦν γάμων, *tuta erat a nuptiis* (cf. v. 68). *Matthiae* enim interpretatio a *Pflugkio* probata, οὐκ ἐσυλώμην τοὺς γάμους, in eam potius caderet, cui ipse maritus ereptus non esset vel interfectus.

ἀσύμφορος, *inutilis*. Μοῦσάν τιν' ἄτοπον εἰσάγεις, ἀσύμφορον, ἀργόν Antiop. fr. XXVII. *Incommodus*, *molestus*. ἃ δ' ἐστὶ γήρᾳ τῷδ' ἀσυμφορώτατα, τούτοις με προσθήσουσιν Tr. 491.

ἀσυνεσία, *imprudentia*. βροτῶν ἀσυνεσίας Phoen. 1718. πολλοὺς ὁ μὸς — ὤλεσεν βροτῶν ἥ τ' ἀξυνεσία Archel. fr. XXXVI.

ἀσύνετος, act. *imprudens* (*unverständig*). οὐ τοσοῦτον ἀσύνετος φυκ' ἐγὼ Phoen. 1606. οὐχ ὧδ' ἀσύνετός εἰμι Iph. A. 691. ἀσύνετος, ὅστις — Temen. fr. XVI, 1. ἀσύνετα — ἐροῦμεν Iph. A. 654. γνώμη πολιτῶν ἀσύνετος ib. 368. τί τάδ' ἀσύνετα; Hel. 358. Corrupte Iph. A. 1189 legebatur οὔτ' ἄρ' ἀσυνέτους τοὺς θεοὺς ἡγοίμεθ' ἄν —. *Musgrav. Valcken. Lenting.* ἢ τἄρ', *Herm.* e *Matthiae* coni. οὔτἄρ' addito in fine interrogandi signo. At prior correctio violentior quam par est, altera non apta propter τοι, quod interrogationi non convenit. Verum οὐ τἄρ', si levi literae transpositione rescripseris: οὐ τἄρ' ἀσυνέτους τοὺς θεοὺς ἡγοίμεθ' ἄν. V. s. ἄν p. 195. *Adverb.* ἀσύνετα δ' ἦλθες — πορθήσων πόλιν Phoen. 573. *Compar.* πότερον τίς ἀνδρῶν ἐγένετ' ἀσυνετώτερος; Or. 493. θνητῶν ἀσυνετώτεροι fr. inc. tr. III, 5. *Pass.* *obscurus* (*unverständlich*). αἴνιγμ' ἀσύνετον Phoen. 1721. ἐκ δ' ἔκλαγξ' ὄπα ἀξύνετον αἰάζουσα (columba) Ion. 1205. *Const.* M.

ἄσφακτος, *non mactatus*. ἐπ' ἀσφάκτοις μήλοισι Ion. 228, „nisi victimas sacrificaveritis, V. ad Phoen. 786. Haec sunt τὰ κομιζόμενα Herod. 7, 140." *Matth.* V. gr. p. 1370 et s. ἐπί.

ἀσφάλεια, *securitas*. πάντα σοι γενήσεται τῇ τ' ἀσφαλείᾳ κερδανεῖς Herc. f. 604. ὁ θυμὸς ἀλγῶν ἀσφάλειαν οὐκ ἔχει fr. inc. III (XXV). οὐ γὰρ πέφυκε (κτῆμα ἀρετῆς) δοῦλον οὔτε κτημάτων οὔτ' ἀσφαλείας οὔτε θωπείας ὄχλου fr. inc. tr. IV, 3, *virtus nec opulentiae servit nec securitati nec plebis assentationi*, h. e. *vir honestus nec opibus nec securitatis studio* (s. *vitae amore*) *nec plebis assentatione de virtute demovetur*.

ἀσφαλής quid sit, egregie declarat locus Eur. fr. inc. II. λέγων τἀληθὲς οὐ σφαλεῖ ποτέ, quod etiam dici poterat ἀσφαλὴς ἔσει. Est igitur proprie *qui non labitur* (σφάλλεται); deinde 1. omnino *tutus*, seu a lapsu (Hom. Il. ο', 683), seu a vacillatione (Hom. Il. ν', 141. Od. ν', 86. ρ', 235), seu a periculo, seu ab errore, seu a mutatione, hinc etiam *securus*, *firmus*, *stabilis*, *certus*. πύργος ἀσφαλής Med. 390. πόλιν νεμοίμην ἀσφαλῆ Rhes. 475. τἄμ' ἐγίγνετ' ἀσφαλῆ Heracl. 1004. ὁ δ' ἥσυχος φίλοισιν ἀσφαλὴς φίλος Antiop. fr. XXXVI (XI), 1. ἀσφαλεῖς φίλοι fr. inc. tr. LXXXVI. τῶνδ' — ἀσφαλὲς τεκμήριον Rhes. 94. οὕτω δοκεῖτε τὴν δόκησιν ἀσφαλῆ; Hel. 120. οὐ γὰρ εἰπεῖν — ἐμοὶ τόδ' ἀσφαλές Phoen. 898. ἐπίσταμαι — σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές In. fr. III (XIV), 2; cf. Archel. fr. XXI (XV), 2. fr. inc. tr. CLXVIII, 1. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς, μή — Plisth. fr. II (I), 4, *man ist nicht sicher, ob nicht* —. Frequens formula ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι, *in tuto s. tutum esse*. ἐν ἀσφαλεῖ ἧδ' ἐρημία Hec. 981. τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου Hipp. 785; cf. Iph. T. 762. Heracl. 398. *Adv.* ἀσφαλῶς, *tuto*. πέμψον μοι τήνδ' ἀσφαλῶς διὰ στρατοῦ γυναῖκα Hec. 889. ὄρνιθος οὕνεκ' ἀσφαλῶς πορευτέον Heracl. 730. ἀσφαλῶς οἰκήσομεν Suppl. 1230. τἀμὰ λέκτρ' ἔσωζες ἀσφαλῶς Herc. f. 1372. τά γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις Phoen. 118; cf. Hel. 899. *Compar.* τρόπος ἐστὶ χρηστὸς ἀσφαλέστερος νόμου Pirith. fr. VII, 1. τὸ γῆρας σοφώτερον πέφυκε κἀσφαλέστερον Pelei fr. V, 2. νέους οὐδὲν γυναικῶν ὄντας ἀσφαλεστέρους Hipp. 968, nos ubi *fest*. Cf. Xen. Mem. 1, 3, 14. ἐμοὶ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα Med. 743. ἢ σῖγ' ἔχωμεν; — ἀσφαλέστερον, φίλαι, Or. 1540. *Superl.* γυναῖκες — σῴζειν κοινὰ πράγματ' ἀσφαλέσταται Iph. T. 1062, *fidissimae*. κέλευθον ἀσφαλεστάτην Heracl. 1048. Quum vero *tutus a periculo* imprimis is sit, qui caute ac circumspecte agit, hinc ἀσφαλής 2. etiam *cautum*, *providum*, *circumspectum* denotat. V. *Heindorf*. ad Plat. Soph. p. 323 et ad Horat. Serm. 2, 1, 20. Hac vi praecipue de imperatore usurpatur. ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης Phoen. 602. Cf. Xen. Mem. 3, 1, 6. Demosth. Lept. §. 67: quos locos respexit Pollux 1, 178. Huc pertinet etiam Rhes. 147. νῦν γὰρ ἀσφαλῶς φρονεῖς. Cf. v. 132.

ἀσχαλᾶν, ἀσχάλλειν, neque idem est quod δυσφορεῖν, ut schol. ad Apoll. Rh. 2, 243 explicat, neque simpliciter de *moerore* vel *tristitia* dicitur, ut *Damm*. s. v. opinatur, sed longe quid gravius hac voce exprimi et usus docet et etymologia. Vix enim dubium quin in ἀσχαλᾶν lateat vox σχολή (χαλᾶν), ita ut proprie sit *inquietum esse*, deinde *prae dolore s. angore non quiescere*, h. e. *commotum s. perturbatum s. consternatum esse*, *aestuare*, *trepidare* (*bestürzt sein*). Cave igitur „ingeniosa“

ᴀonstra *Damsiana*: „est ab ἄχω inserto sigma et cum paragoge" — „est ἄχους ἅλις ἔχειν (!)" Clarissima vis illa *commotionis* in Priami gravissime perturbati descriptione Hom. Il. χ', 412. λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλόωντα. Eurip. Beller. fr. XX (XVI), 10. ἔξω βαίνων τοῦδε [ὄλβου] τὸν πάρος χρόνον πλουτῶν ὑπ' ἄτης ζεῦγμ' ἂν ἀσχάλλοι πεσών. Sic optime *Boissonad.* Idque probavit *Matth.*, recepit *Dindorf.* Par. A. ζεύς τ' ἂν ἀσχάλλῃ. Par. B. ζῶν τ' ἂν ἀσχάλλοι. Cum *dativo* rei, cui *indulget* animus: haec enim *dativi* vis e *coniunctionis* notione profecta illa quidem, ubicumque verbis affectum denotantibus adiungitur; V. s. ἀλγεῖν p. 106. ἐπίσταται (θυμὸς) τοῖς κακοῖσί τ' ἀσχαλᾶν μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις Iph. A. 920, ex Archilochi praecepto Stob. p. 107: ἀλλὰ χαρτοῖσίν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα μὴ λίην. Auctior forma ἀσχάλλειν extat Or. 783. καί τις ἄν γέ μ' οἰκτίσειε — θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον, ubi *accusativus* designat rem, *ad quam* animi commotio pertinet. V. s. ἀλγεῖν p. 105. *Const. M.*

ἀσχάλλειν, v. ἀσχαλᾶν.

ἀσχημονεῖν, *deformem esse*, *deformari*, *turpari*, hinc *dedecorari*, *ignominia affici*. βούλει — ἑλκῶσαι σὸν χρῶτα ἀσχημονῆσαί τ' ἐκ νέου βραχίονος σπασθεῖσα; Hec. 407. Sed rectius forsan hic *transitiva dedecorandi* vi sumitur, ita ut χρῶτα ex antecedentibus suppleatur.

ἀσχήμων, *deformis*, *turpis*, hinc *indecorus*, *inhonestus*. ἀσχήμονες μὲν ἀγκῶνες μετάρσιοι Hel. 306. ὀργῇ φαύλῃ πόλλ' ἔνεστ' ἀσχήμονα Archel. fr. XXII (VI).

ἄσχολος, *occupatus*. ὡς ἄσχολός γε συγγόνου προσεδρίᾳ Or. 93. V. *Matth.* ad l. *Dativus* est propter *coniunctionis* notionem.

Ἀσωπιάς, *Asopis*. Ἀσωπιάδες κόραι Herc. f. 785. V. *Barnes.* ad h. l.

Ἀσώπιος, *Asopis*. γῆς ἐξελὼν Ἀσωπίας.

Ἀσωπός, n. pr. Boeotiae fluvius, de quo accuratissime exposuit *Barnes.* ad Herc. f. 785. *Lutatius* interpretatur *Herm.* de hist. Gr. prim. Op. II. p. 204. Αἴγινα — ἐγένετ' Ἀσωποῦ πατρός Iph. A. 697. παρ' Ἀσωποῦ ῥοαῖς Bacch. 748. 1042. Herc. f. 1163. ὑπὲρ Ἀσωπὸν Ἰσμηνοῦ θ' ὕδωρ Suppl. 383. ἔτ' Ἀσωποῦ με δέξεται γάνος — ; ib. 1150. Vulg. στάσω. ποῦ με δέξ. γάν. Quae foede corrupta primum *Tyrwhitti* felix ingenium sic emendavit: ἆρ' ἔσθ' ὅτ' Ἀσωποῦ με δέξ. γάν. His nisus *Hermannus* pro ἆρ' ἔσθ' ὅτ' aptius coniecit ἔτ' ἆρ' ἔτ'. Absoluta denique emendatio ab *Elmsleio* et *Matthia*, qui verbis σὺ μὲν e stropha eiectis simpliciter scripserunt ἔτ' Ἀσωποῦ etc. Idque recepit *Dind.* V. *Matth.* ad l. et *Elmsl.* in Classic. journ. 17. p. 63.

ἄτακτος, *inordinatus, dissolutus; exlex.* ἄτακτος ἀνθρώπων βίος Sisyph. fr. I, 1.

Ἀταλάντη, n. pr. Παρθενοπαῖος Ἀταλάντης γόνος Phoen. 152; cf. ib. 1160. Suppl. 888. Ἀρκὰς Ἀταλάντη Meleagr. fr. III (VI), 4. τόξοισιν Ἀταλάντην κάπρον χειρουμένην Αἰτωλόν Phoen. 1115. V. schol. ad Phoen. 152.

ἀταλός, *tener.* ἀταλᾶς ὑπὸ ματέρος κληδὼν μένει Πᾶνα — χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον πορεῦσαι El. 699 sq. Constructionem interpretibus occultam, ne *Seidlero* quidem plane perspectam, primus expedivit *Matthiae*, quem vid. ad v. 694. De stirpe vocis v. s. μαλακός.

ἀτᾶν, *perdere, affligere, malo afficere. Pass. malo affici, malis urgeri* s. *laborare.* οὔτοι δύναιτ' ἂν (ὑμνοποιὸς) οἴκοθέν γ' ἀτώμενος τέρπειν ἂν ἄλλους Suppl. 182. V. s. ὑμνοποιός. Ceterum ἀτᾶν, quo etiam Sophocles in Antig. 17 et Aiac. 269 usus est, a verbo ἀτάω, *amens sum*, prorsus differre egregie demonstravit luci nostri non immemor *Buttmannus* lexil. I. p. 228.

ἀτάρ, cuius priorem syllabam Latini servarunt (*at*), pariter atque ἀλλά (s. v.) a privativo α — descendere non temere colligeres e forma simillima particulae ἄτερ. At nihil ei cum hac particula commune. Etenim ad eam verborum familiam pertinet, quae originem ducit ab αὖ (αὖτε αὖτις αὖθις αὐτάρ). Et quidem ἀτάρ prosa Atticorum oratio ex αὐτάρ (αὖτε ἄρα) fecit. Arctioribus igitur finibus particulam circumscripsit *Hermannus*, quum eam in *abrumpendo* et *absistendo* propriam esse diceret in eph. Darmst. 1836. p. 758. Imo proprie oppositionem (αὖ, *Gegenüberstellung*) cum *asseveratione* (ἄρα, s. v. 4) coniunctam h. e. *graviorem oppositionem* significat. Cum ἀλλά vero etsi in plurimis conveniat, tamen ita ambo natura differunt, ut ἀλλά utpote ab ἀν — privativo profectum proprie opponendo *tollat vel excludat* (v. s. v. I, 1 — 6) et hinc demum lenior *minuendi* vis manaverit (v. s. v. I, 6. 7), ἀτάρ vero, quod est ab αὖ, nonnisi cum vi opponat, hinc non tollat opponendo, sed tantum minuat ac circumscribat. Itaque ἀλλά proprium ac praecipuum est post negationem (*sed, sondern*), ἀτάρ autem numquam hoc sensu legitur, plane ut Lat. *at, tamen, attamen* et vernacula *doch* (i. e. *da auch*) *dennoch* (i. e. *dann noch*) *indessen* (i. q. *bei alle dem*) *dessenungeachtet.* Et quidem ἀτάρ

1. frequentissimum est post concessionem, ubi, quamvis concedas aliquid (μέν), tamen aliquid *opponis* seu aliud quid subiicis, quo illud circumscribatur ac minuatur (*Einwendung*). V. s. ἀλλά I, 6. 7. δοῦλος μὲν οὖν ἔγωγε σῶν δόμων, ἄναξ, ἀτὰρ (*dennoch*) τοσοῦτόν γ' οὐ δυνήσομαί ποτε τὸν σὸν πιθέσθαι παῖδ' ὅπως ἐστὶν κακός Hipp. 1250.

καὶ πένης μὲν εἰμ' ἐγώ, ἀτὰρ λέγω γε τῆσδ' ἂν οὐκ ἐκτησάμην Tr. 416. δαδουχεῖς μὲν ἐν γάμοις βροτῶν, ἀτὰρ (doch) λυπρὰν γε τήνδ' ἀνεθύσατε φλόγα ib. 344. ὄλοιτο μὲν μή — ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται Med. 84, quae non recte interpretatur Pflugkius; sic potius vertenda: *weh ihm* — *zwar nein: denn er ist ja mein Gebieter* — *doch wahrlich* —. Saepe etiam particula concessioni indicandae inserviens omittitur; v. s. ἀλλά p. 120. 7. δράσω τάδ', ἀτὰρ (*indessen*) φόβος, εἰ πείσω δέσποιναν ἐμήν Med. 184. μέλλετ'· ἀτὰρ δὴ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν, πότερον — Tr. 69. In minitando. στείχοιμ' ἄν — ἀτάρ τοι τῶνδ' ἄποιν' ὑβρισμάτων μέτεισι Διόνυσός σε Bacch. 516. Similiter ἐγὼ δὲ Κύπριν — ψυχῆς ἀπαλλαχθεῖσα — τέρψω — ἀτὰρ κακόν γε χἀτέρῳ γενήσομαι θανοῦσα Hipp. 728. Med. 80 Nutrix: ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι. Paedag. ἀτὰρ σύ γ' (*dass du aber*) — ἡσύχαζε καὶ σίγα λόγον. In consolando. Iph. T. 719 Pylades ad Orestem: ἔσται τάφος σοι. — ἀτὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' οὐ διέφθορέν σέ πω μάντευμα. Hippolytus in cognomine fab. 1398 ad Dianam; οὐκ ἔστι σοὶ κυναγός, οὐδ' ὑπηρέτης. Diana: οὐ δῆτ', ἀτάρ μοι προσφιλής γ' ἀπόλλυσαι. Sic Par. A. B. D. Flor. 10. E quibus cur γ' expulerint *Matth.* et *Dindorf.* non intelligo. Est vero aptissimum, si quidem προσφιλής opponitur verbis κυναγός et ὑπηρέτης. Sic enim capienda Dianae verba a plerisque non intellecta: *non quidem* venator eris ac minister, *at amicus tamen mihi eris quamvis mortuus*. Inutile igitur quod scribi maluit *Kalck.* οὐ δῆτ', ἐμοὶ γὰρ δύσποτμός γ' ἀπ. Cet. v. s. δύσποτμος. Fit etiam ut quis per ἀτάρ sibi ipse aliquid *opponat*, h. e. sese cohibeat vel a re incepta revocet vel omnino sententiam mutet. V. s. ἀλλά I, 7. p. 121. In his fere interrogando fit oppositio. φεῦγ' — ἀτὰρ τί φευκτέον; Hel. 866. ἀτὰρ τί ταῦτα; Phoen. 385. Suppl. 750. ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι — Andr. 397. Cf. Ion. 433. Hinc ἀτάρ

2. etiam *in transitu* usurpatur, ita quidem, ut quis per ἀτάρ sermonem *abrumpens aliud* quid proferat vel *alius rei* mentionem inferat. V. s. ἀλλά I, 8. Pariter etiam nos *doch* usurpamus. ἀτὰρ τόδ' ἄλλο θαῦμα — ὁρῶ Bacch. 248, *at* (ut haec mittam) *aliud miraculum video*. Et sic ἀτάρ σ' ἐρωτῶ τὸν νεωστὶ κοίρανον, τί θέσπισμα — Phoen. 1637; cf. Tr. 898. Heracl. 879. ἀτὰρ τὰ σεμνὰ καὶ δοκήμασιν σοφὰ οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα Tr. 411. ἀτὰρ τὸ μὲν σὸν οὐκ ἄμορφος εἶ — Bacch. 453. ἀτὰρ θυηλὰς (sacerdos) γάστερον λόγον τινά Iph. T. 672. ἀτὰρ πόνων δὴ μυρίων ἐγεύσάμην Herc. f. 1353. Forsan huc pertinet etiam fr. inc. tr. XXII. Saepe etiam his transitus fit per interrogationem. ἔγνως· ἀτὰρ τίς ἄν γε πυνθάνει τάδε; Andr.

888. χαρεῖτ'· ἀτὰρ δὴ τίνα — σπουδὴν ἔχεις; Cycl. 84. οὐ καινὸν εἶπας, εἰδόσιν δ' ὠνείδισας. ἀτὰρ τί νεκρὸν τόνδε μοι Πολυξένης ἥκεις κομίζουσα —; Hec. 670; cf. 258. ἀτὰρ θανόντα τοῦ σ' ἐρεῖς πεπυσμένη Hel. 1082. ἀτὰρ τίς εἶ; ib. 86. ἀτὰρ τί — ποῦ νυν ἄπεστι; Heracl. 661. *Const. M.*

ἄταφος, *insepultus.* ἄκλαυστος ἄταφος Hec. 30. ἄταφος ἄφιλος Tr. 1313. ἄταφος ὅδ' ἀνὴρ — γενήσεται Phoen. 1650. V. s. ἀνήρ p. 287. ἐκβάλετ' ἄταφον ib. 1634. ἐᾶν ἄταφον ib. 1668. μηδ' ἀτάφους παῖδας — κατίδῃς Suppl. 282; cf. 540.

ἅτε, v. s. ὥστε.

ἀτέγκτος, *non mollitus, durus.* Tralate ἄτεγκτον — καρδίαν Herc. f. 833, *animum atrocem.*

ἄτεκνος, *sine prole.* ἄγαμος — ἄτεκνος βίοτον ἁ μέλεος — ἕλκω Or. 206; cf. Iph. T. 220. Hel. 695. οὐδ' ἔτεκες οὐδὲν πώποτ', ἀλλ' ἄτεκνος εἶ; Ion. 305; cf. 65. Med. 1094. Alc. 890. 911. Andr. 710. Melan. fr. IX (XII). ἄπαιδες οὐκέτ' ἐσμὲν, οὐδ' ἄτεκνοι Ion. 1463. ζηλῶ ἀτέκνους βροτῶν Alc. 885. οὐδ' Ἄρτεμις λοχία προσφθέγξαιτ' ἂν τὰς ἀτέκνους Suppl. 959; cf. Ion. 1313. ἄτεκνος κατθανών Alc. 659. ἄτεκνος γηράσκω Suppl. 966. γυναῖκα ἄτεκνον Ion. 608; cf. 613. 658. 817. ἄτεκνος ἀρσένων παίδων Bacch. 1304. ἄτεκνον ἄτεκνον ἔλαβεν ἄρα βίοτον Ion. 790. *Orbus.* ἄτεκνος ἔρημος Andr. 1217. γραῦς, ἄπολις, ἄτεκνος Tr. 1186; cf. Hec. 514.

ἀτέλεστος, 1. *imperfectus, infectus, irritus, vanus.* 2. *infinitus, immensus.* 3. *non initiatus.* ἀτέλεστον οὖσαν τῶν ἐμῶν βακχευμάτων Bacch. 40. Hinc τοῖς ἀτελέστοις τῶν τοῦδε (Ἔρωτος) πόνων fr. inc. tr. CLXV, 7.

ἀτελής, *imperfectus, infectus, irritus.* εἰ ἀτελὴς θάνατος σπουδαί τε Ion. 1061, *si ad irritum ceciderint mors et conatus*, h. e. *si irritus fuerit caedendi conatus.*

ἀτενής (τείνω et α intens.), *intentus.* Alcmaeon. fr. V (XV) ap. *Hesych.* s. ἀτενής. ἥκω δ' ἀ τ ε ν ὴ ς ἀπ' οἴκων. Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι τῷ διὰ Ψωφῖδος, h. e. συντείνασα, *contento gradu*, ut recte interpretatur *Kuster. Contentus, immobilis, firmus*, hinc vel *pertinax* vel *constans.* ἀληθὴς κἀτενὴς παῤῥησία Tem. fr. II.

ἄτερ (ἀ-τ-ερ) ab α privativo descendere (v. s. ἀτάρ), ερ autem illud nil nisi terminationem adverbialem esse Romanis longe tritissimam (*in-t-er, prop-t-er, ali-t-er*) vix est quod contra *Dammii* nugas moneamus. Cf. *Thiersch.* gr. §. 198, 5. Itaque plane ut ἄνευ (s. v.) et *sine* significat et *genitivum* adsciscit. οὐκ ἂν δυναίμην τοῦδε τιμωρεῖν ἄτερ τέκνοισι Hec. 749. οὔ τινά φημι θεῶν ἄτερ ὄλβιον Heracl.

1098. fr. dub. XIX. τὸ ζῆν τῆς ἑταιρίας ἄτερ Or. 1072. πλούτου ἄτερ Aeol. fr. II (VI), 2. ἄτερ βίου fr. inc. tr. CLXXXVII, 4. δίκης ἄτερ Phoen. 495. αἰσχύνης ἄτερ Scyr. fr. II, 5. οὐκ ἄτερ πόνων Heracl. 841. Cress. fr. VII. ἐν δώμασι ναίειν θηλειῶν ἄτερ Hipp. 524. δεσμῶν ἄτερ Iph. T. 687. τευχέων ἄτερ Heracl. 694. ἄτερ χαλυβδικοῦ ib. 162. τυράννων ἄτερ Herc. f. 889. κυμάτων ἄτερ πόλιν τὴν ναυστολήσεις Suppl. 473, i. e. ἀπήμαντον. Aliorum sagacitati vel explicanda vel sananda relinquimus ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἄτερ Erechth. fr. XVII (I), 44; nunc enim vix sana sunt. V. *Matth.* p. 170.

ἀτέρμων, *terminos non habens vel non constituens.* χρυσέων ἐνόπτρων λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγάς Hec. 926. *Speculi* igitur epitheton. Quod quo sit sensu, mira interpretum dissensio est. *Matth. Pflugk. Passov.* cum *schol.* et *Eustath.* ad Il. η', p. 690, 41 (v. ap. *Matth.*) de *rotunda* speculorum forma accipiunt. Sed *rotundi* significatio et per se satis languida et prorsus aliena a vocabulo ἀτέρμων. Sensit hoc *Hermannus.* Itaque *ingentem* splendorem indicari putat, „quem specula ex metallo facta noctu lumine admoto oculos radiis percellentem fundant.“ Sed ἀτέρμων non simpliciter est *ingens*, verum *infinitus* s. *immensus.* Hinc mulieres *in speculum infiniti splendoris inspexisse* dicerentur. Quam sententiam egregie frigidam ac vulgarem si exprimere voluisset poeta, profecto non usus esset voce tam exquisita qualis ἀτέρμων est. Acutior his omnibus fuit *Boissonadius* speculum propterea sic dici intelligens, „quod in profundum vacuumque immensum quasi pateat nullisque visum finibus coërceat:“ modo ne *infinitos* splendores reddidisset αὐγὰς ἀτέρμονας, sed *visum non terminantes* s. *coërcentes* (*freien Lichtraum*). Clarum enim speculum ἄτερμον dici propter pelluciditatem, quia non terminos visui constituit, sed oculi libere per illud penetrant. *Const. M.*

ἀτερπής, *insuavis.* λόγους ἀτερπεῖς El. 293.

ἀτευχής, *inermis.* οἳ δὲ — φασγάνοις ὡπλισμένοι κεντοῦσ' ἀτευχῆ παῖδ' Ἀχιλλέως Andr. 1120.

ἄτη una cum ἀάειν ex ἄω (ἀέω) factum, quatenus hoc *pestiferum afflatum* denotat. V. s. Ἅιδης et Praefat. Simillime etiam in nostra lingua cognata sunt *Weh* et *wehen* (ἀέναι). Est igitur 1. *pernicies* s. *calamitas* a deo vel diis immissa. ἐπέσυτο τάνδε γᾶν (Thebas) δαιμόνων τις ἄτα Phoen. 1073. ἐμάνην, ἔπεσον δαίμονος ἄτᾳ Hipp. 241. μείζους ἄτας ὅταν ὀργισθῇ δαίμων οἴκοις ἀπέδωκεν Med. 129. Hinc omnino *infortunium, clades, malum, damnum*, seu deus sit auctor seu

hominem. ἄτη θηριωθεῖσ' αἰσχρᾷ Cress. fr. IV (VI). αὐτὰν εἰς ἄταν Iph. A. 137. συμβαίνουσ' ἄται Iph. T. 148. ὑπ' ἄτης ζεῦγμα τοῦδ' Beller. fr. XX (XVI), 10; v. s. ἀσχαλᾶν. μείζων γὰρ ἄτη· συμφορὰ δὴ καὶ τάδε Heracl. 607. οὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις Med. 279. ἄταν οὐχ ὑπεκδραμεῖται (Glauce) ib. 989. ζηλοῦσ' ἄταν διὰ παντὸς δυσδαίμονα Iph. T. 1117, infortunium, quod constanter est infortunium, h. e. fortunam constanter s. continue adversam. ἔγνως ἄτην παιδὸς —; Hec. 686. μετακύμιος ἄτας (Παιάν) Alc. 91. εἰσάξει δ' ἄταν Tr. 165. ἄτας ἐμᾶς ἀΐοντες εἶ ib. 1313. Πρίαμον ἐμέ τε (Hecubam) εἰς τάνδ' ἐξώκειλ' ἄταν (Helena) ib. 137. ἄτας κελαδεῖν ἀχορεύτους ib. 121. οὐ γὰρ ἄτας εὐπροσηγόρους ἔχω Herc. f. 1284. Interdum ἄτη per metonymiam ponitur pro persona vel re, quae perniciem affert. Ἰλίῳ Πάρις — τιν' ἄταν ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν Andr. 103. De equo Troiano. δόλιον ἔσχον ἄταν (Troiani) Tr. 530, ut ib. 535. Δαρδανίας ἄταν θεᾷ δώσων. Saepius res, quae perniciem fert, genitivo apponitur, quatenus pernicies hinc proficiscitur. δέξεται νύμφα (Glauce) χρυσέων ἀναδεσμῶν ἄταν Med. 979. θανάτου λεύσιμον ἄταν Ion. 1241, i. q. θαν. λευσίμου ἄταν, ut γάμων ἐπακτὰν ἄταν Phoen. 345, i. q. γάμ. ἐπακτῶν ἄταν; v. Matth. gr. p. 1003. not. 1. Duo restant difficiliores loci: κατάρχομαι στεναγμὸν τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηΐδων αἱματηρὸν ἄταν Or. 960, et, quae Iphigenia de se dicit, ἀξείνου πόντου ξείνα δυσχόρτους οἴκους ναίω — δυσφόρμιγγα ξείνων αἱμάσσουσ' ἄταν βωμούς Iph. T. 225. [Hic ἄταν dictum ut ὄλεθρον in loco Homeri Il. ω', 735. Ἀχαιῶν (τις) ῥίψει ἀπὸ πύργου λυγρὸν ὄλεθρον (v. s. αἱμάσσειν). Neque enim appositio in his inest, ut falso statuunt Matth. gr. p. 970, 5 et Kuehner. gr. §. 500, sed accusativus indicat eventum (das Resultat), in quem actio verbo expressa evadit, unde et Graeci saepe εἰς adiungunt et nos in talibus utimur praepositione zu. Ut igitur ἄταν et ὄλεθρον in locis allatis est zum Schaden — zum Verderben, ita ἀναψυχάς Iph. T. 1442 interpretandum zur Erholung, μισθόν El. 231 zum Lohn, ἔλεγχον Herc. f. 59 et Soph. O. T. 603 zur Prüfung, σύγχυσιν βίου Andr. 291 zum Untergang (falsus enim Pflugk.), ἀρωγάν Aesch. Ag. 218 zur Hülfe, et sic porro. Ab his plane differunt exempla, qualia sunt Bacch. 30. Heracl. 403. 71. Phoen. 221. 1225. Hipp. 787. 815. Or. 498. 725: in his enim vere est appositio. Conf. M.] Quum vero tunc temporis persaepe haec esset calamitas, quam dii immitterent, ut animum hominis perturbarent vel ad insaniam adigerent, id quod prae aliis Hercules et Aiax Telamonius experti sunt, hinc ἄτη 2. etiam mentis errorem denotat, quo quis abreptus culpam admittit, animi perturbationem, amen-

tiam (Verblendung). Cf. imprimis Hom. Il. τ', 88 et 136 sq. κ', 805. α', 412. Od. δ', 261, et Spitzner. ad Il. ο', 724. Inepte igitur hanc notionem pro propria et primaria venditat Dammius s. ἄτη extr. V. Buttm. lex. I p. 223 sqq. Rost. ap. Damm. s. v. In confinio est locus Herc. f. 917. πῶς καινὰ στενάζεις ἄταν ἄτων πατέρος ἀμφαίνεις; ubi ἄταν calamitatem interpretandum est, sed de furore Herculis intelligendum. Hinc (Phaedra) τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν — ὑπ' ἄτης Hipp. 276. φανερὰ δ' εἷλέ σε (Theseum) ἄτα ib. 1289; v. s. [illegible]. Hinc denique 3. de ipsa culpa dicitur, quam quis mente captus admittit. ἄτη πατέρων El. 1307. (γενέτορες ἀπέθεν (Electrae) δόμων) κατεῖδον ἄτας Or. 988. τὸν οὐδὲν ἄτας αἴτιον (Hippolytum) Hipp. 1149. Ceterum prosae orationis scriptoribus non usitatum fuit vocabulum ἄτη. Nec mirum: nam origine et natura sua proprium est aetatis mythicae.

ἀτημελής, *incuriosus*, *securus*: Μοῦσάν τινα χρημάτων ἀτημελῆ Antiop. fr. XXVII.

ἀτηρός (ἄτη), *perniciosus*. ἀτηρὸν — φυτόν Hipp. 630. ἀτηρὸν κακόν Andr. 353. ἀτηρὰ γλῶσσα, *pestifera*, fr. inc. tr. CLVIII, 3.

Ἀτθίς, *Atthis*, *Attica*. γῆς ἄνακτες Ἀτθίδος Ion. 13. Ἀτθίδος ἄγων ἑξήκοντα νῆας ὁ Θησέως παῖς Iph. A. 247. χῶρος τις ἔστιν Ἀτθίδος (Ἁλαί) Iph. T. 1450. πύργος Ἀτθίδος Phoen. 1706. Cognatum cum Ἀττική. Ambobus enim subest stirps ἀκτή.

ἄτιστος, pass. 1. *invictus*. 2. *inhonoratus*, *contemtus*. *Active* vix mendum videtur Ion. 701. πόσις δ' ἄτιστος φίλων. Certe *passiva* vis, quoquo te vertas, inepta est. Nunc autem hic sententiarum nexus: *illa quidem* (Creusa) *calamitate afflicta ad senectutem venit*, *maritus vero coniugem repudians rebus secundis fruitur*. Haec liberius disposuit poeta. De *activa* adiectivorum in — τος notione v. *Matth.* gr. p. 511. ad Hec. 680. ad Iph. A. 992. *Const. M.*

ἀτίζειν, *non honorare*, *contemnere*, *repudiare*. οὔκουν σ' ἀτίζων Alc. 1040. ὀρθῶς ἀτίζεις κἀνεπίφθονος εἶ φίλοις Rhes. 327. πάλιν τὴν σὴν ἀτίζων Dict. fr. XIII (IV), 2. νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν Suppl. 19. φεύγων (Capaneus) τραπέζαις ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν τἀρκοῦντ' ἀτίζων ib. 865. V. *Markl.* ad l. ποῖ Μυσῶν ὃς ἐμὰν συμμαχίαν ἀτίζει Rhes. 252. Schol. Vatic. ὁ τὴν συμμαχίαν ἀτίζων, ὅ ἐστιν ἀπελάσων, πρὸς Μυσῶν ἰοντα, ita ut proverbium Μυσῶν ἔσχατος respiciatur. Probat hanc explicationem *Dindorfius* Praef. Poet. Scen. p. XXI. Nec ego improbarem, nisi ipsi Mysi inter socios Troianorum fuissent (v. 542). V. s. Μυσός.

ἀτιμάζειν, *contemnere*, *male habere* (*misshandeln*). ἡμᾶς (Hip-

ἀτιμάζει πατήρ Hipp. 1192. (Iason) ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει Med. 33. ἀτιμάσας λέχη (Iason) ib. 1354. μὴ γαμεῖν ἄλλην ποτὲ γυναῖκα —, μηδ' ἀτιμάσειν ἐμέ (Admetum) Alc. 373. τίς ἀδικεῖ, τίς σ' ἀτιμάζει, γέρον; Bacch. 1319. οὐκ ἔσχον αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι; Herc. f. 556. ἀτιμάζων τὸ σὸν (Pheretis) γῆρας Alc. 661; v. s. προδιδόναι. ἀτιμάζειν ξένους Alc. 570. μηδαμῶς ἀτιμάσῃς τοὺς Ἡρακλείους παῖδας Heracl. 228. ἀτιμάζει θεούς ib. 79. τὸ σεμνὸν Ζηνὸς ὄμμ' ἀτιμάσας Hipp. 886. θέσφατ' ἀτιμάσας Suppl. 230. μὴ σφαλῇς ἀτιμάσας (τὰ τῶν θεῶν) ib. 302. ἀτιμάζων νέκυς Antig. fr. XVII (XVI), 4. τὸν τεκόντ' ἀτιμάσας Hipp. 1040. ὅρκους μηδαμῶς ἀτιμάσῃς ib. 611. πατρῴας γῆς ἀτιμάζων ὅρους Dict. fr. IV, 4. ἠτιμασμένος (Oedipus) Phoen. 884, *ignominia affectus*. Μήδεια ἠτιμασμένη Med. 20. ἀνάξι' ἠτιμασμένη (Iphigenia) Iph. A. 943. τύμβος ἠτιμασμένος El. 323. C. *inf.* οὐκ ἀτιμάσω θεοὺς προσειπεῖν Herc. f. 608, *non indignos habebo quos alloquar.*

ἀτιμία, *contemtus.* στέφη μιαίνεται, πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία Heracl. 72. V. *Matth.* gr. p. 971. ἐν τῷ πένεσθαι ἐστὶν — ἡ ἀτιμία βίου Erechth. fr. XX (II), 17, *pauperis vita honoris expers.*

ἄτιμος, *honoribus privatus, abiectus, ignominia notatus, infamis.* ἄτιμος ἐξελαύνομαι χθονός Phoen. 630 et 1749. ἐκ δόμων ἄτιμος ἐκβεβλήσομαι Bacch. 1312. φυγὰς χώρας ἄτιμος ἐλαύνει Med. 438. Hinc sensu forensi est *capitis deminutus, infamis.* V. *Passow.* s. v. 3. *Adv.* ἀτίμως, *sine honore, turpiter, ignominiose.* τίς ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε; Med. 1208. τρέμουσα, μὴ — ἀτίμως δωμάτων ἀποσταλῇ Andr. 810. γυναῖκα κτείνεις ἀτίμως ib. 635. *Inhonoratus, contemtus, neglectus, vilis.* ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι Med. 696. Cf. Hom. Il. α', 171. 516. Etiam de rebus. τίνος οὕνεκ' ἄτιμον ὀργάναν χέρα τεκτοσύνας Ἐνυαλίῳ προσθέντες μεθεῖτε Τροίαν; Andr. 1014, ubi τεκτοσ. cum ὀργ. χέρα iungendum (*arbeitsame Künstlerhand*), hoc ut sit pro ὄργανον τεκτονόχειρα, in ἄτιμον autem, quod ad προσθέντες referendum, prolepsis est. *Inultus.* Huc pertinet Hipp. 1417. οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφου θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος — ὀργαὶ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας. [Sed ἄτιμος ita tantum *inultus* est, ut amicum iniuria affectum non *honores* (ἀτιμάζειν), sed negligas, ac deseras. Quod quum in ὀργάς nullo pacto cadat, *inulti* tamen significatio propter ea, quae sequuntur, omnino sit necessaria, fortasse rectius scribetur ἄτιμον, hoc ut pertineat ad verba εἰς τὸ σὸν δέμας. Et sic demum apte confertur locus a *Valckenario* collatus Aesch. Ag. 1252. οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν· ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος. Cetera optime illustravit *Valckenar. Const. M.*]

ἀτιμοῦν, *ignominia afficere.* ὡς ἀνάξι' ἠτιμάσμεθα Hel. 462. Cf. Iph. A. 943.

Ἀτλάντειος, *Atlanteus.* τὸν Ἀτλάντειον πόλον Pirith. fr. III, 5.

Ἀτλαντικός, *Atlanticus.* ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός Androm. fr. II. In proverbii consuetudinem venit Ἀτλαντικῶν πέρα ὅρων Herc. f. 234, h. e. quam longissime, ubi etiam nos: *bis an der Welt Ende.* Sic etiam πέραν γε πόντου καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν Hipp. 1053 et πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν εἴσω Hipp. 3, h. e. longe lateque.

Ἄτλας, n. pr. Ἄτλαντος δόμον ἐλθών (Hercules) Herc. f. 405. Ἄτλας, ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν — ἐκτρίβων, θεῶν μιᾶς ἔφυσε Μαῖαν Ion. 1 sq. οὐρανοῦ, τὸν Ἄτλας ἔχει, Hipp. 747. Cf. Aesch. Prom. 348 sqq. Causam fabulae tetigit *Hermannus* Opusc. II. p. 186. Cf. *Nitzsch.* ad Hom. Od. T. I. p. 18.

ἀτμός (ἄω), *vapor.* ἐν νεκροῖς — ζῶσ' ἥδ' ἀνίησ' ἀτμόν Phaëth. fr. IV, 2: locus mutilus; v. *Matth.* p. 264.

ἄτοιχος, *sine parietibus.* ἀτοίχους περιβολὰς σκηνωμάτων ὀρθοστάταις ἱδρύετο Ion. 1133, *patentes.*

ἄτοκος, *sine partu.* ἄτοκος οὐδ' ἐν τῷ πάρος El. 1127, *quae numquam antea pepererim.*

ἄτολμος. Oed. fr. XI (VI), 2. συνετὸν ἄτολμον, *non temerarium:* opponitur θρασύς.

ἄτοπος, propr. dicitur de re, quae *non suo loco* est; hinc est *incommodus*, *alienus*, *ineptus*, *absurdus*, *iniquus.* δειμαίνω —, ἐφ' ὅ ποτε βάσεται ἄτοπος· ἄτοπα γὰρ παραδίδωσί μοι, τῳδί ποτ' εὔφημα Ion. 690 sq. Μοῦσαν τιν' — ἄτοπον ἀσύμφορον Antiop. fr. XXVII. *Insperatus.* ἄτοπον ἡδονὰν ἔλαβον Iph. T. 842.

ἄτρακτος, *sagitta.* ἀτράκτων τοξόται Rhes. 312. *Etym. M.* p. 165, 12. ἀτρακτυλίς, εἶδος ἀκάνθης. εἴρηται δέ, ὅτι αἱ τῶν ἀγροίκων γυναῖκες ἀπ' αὐτῆς τοὺς ἀτράκτους (*fusos*) ἐποίουν. V. *Kiessling.* ad Theocr. 4, 52. Hinc ἄτρακτος etiam *sagitta* est, nempe ἀπὸ τῆς τοῦ ξύλου ὁμοιότητος εἴρηται μεταφορικῶς. *Hesych.* ἄτρακτος· μεταφορικῶς βέλος.

Ἀτρείδης (⏑), *Atrides* i. e. Agamemno. χαίρων, Ἀτρείδη, γῆν ἵκου Φρυγίαν Iph. A. 1627. βέβακε δ' Ἀτρείδας ἀλόχου παλάμαις Andr. 1026. *Plur.* Ἀτρεῖδαι, i. e. Agamemno et Menelaus. δισσοὶ Ἀτρεῖδαι Hec. 510. Or. 817. Ἀτρεῖδαι πᾶς στρατός τε Iph. A. 1577; cf. Hec. 1091. τὰν βασιλίδ' ἑστίαν Ἀτρειδᾶν Rhes. 718. τῶν Ἀτρειδᾶν τῶν κλεινῶν Iph. T. 142. Ἀτρειδᾶν Σπάρταν οἰχομένων Ἰλιάδος παρ' ἀκτᾶς Rhes. 365. Cf. praeterea Iph. A. 818. 842. 1254. Tr. 461.

El. 451. 712. δυοῖν τοῖν μόνοιν Ἀτρειδᾶιν Iph. T. 898, i. e. Iphigeniae et Oresti. De accentu v. *Goettl.* p. 14, 3. De toto Atrei genere. οἴμοι τῶν Ἀτρειδῶν οἴκων Iph. T. 186. ἕτερον εἰς ἀγῶν' αὖ δόμος φοβερὸν ἀμφὶ τοὺς Ἀτρείδας πίτνει Or. 1538; cf. ib. 809.

ἀτρέκεια, *veritas.* ἀτρέκεια δ' ἄριστον ἀνδρὸς ἐν πόλει δικαίου πέλει Alcmen. fr. III, 1. V. ἀτρεκής.

ἀτρεκεῖν. Bus. fr. III. *Hesych.* ἀτρεκήσασα· ἀκριβωσαμένη Εὐριπίδης Βουσίριδι. V. s. ἀτρεκής.

ἀτρεκής a τρέχω inepte derivant *Orion* Thebanus in Etymol. s. v. atque *Dammius.* Stirps vocis τρέω (s. v.), unde etiam τρέμω, τρέω, τρέχω. Quod quum motionem designet, ἀτρεκής proprie est *immotus*, hinc *stabilis, firmus, constans, certus, verus, beständig, zuverlässig, wahr.* Simillime *wahr* dictum a *währen.* Cognata igitur ἀτρεκής et ἀτρεμής, nisi quod propriam *immobilitatis* vim in priore *stabilitatis*, in altero *quietis* notio excepit. Et quidem proprie dictum ἀτρεκεῖ ποδί Pind. Nem. 3, 72, h. e. *immoto s. firmo pede.* Nec multum distant ἀτρεκεῖς ἁρμοί Eur. Cretens. fr. II, 9. Tralate Eur. Hipp. 1115. δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκὴς μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη, *stabilis s. sempiterna gloria.* Similiter τὸ ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν ψυχὰν χαλεπὸν βάρος —, βιότου δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις φασὶ σφάλλειν πλέον ἢ τέρπειν Hipp. 261. Quae ita dicta sunt, ut prior enuntiatio (τὸ μίαν ὠδ. ψυχὰν χαλ. βάρ.) respondeat verbis χρῆν μετρίας φιλίας ἀνακίρνασθαι etc. (v. 253 — 55), altera (βιότου δ' ἀτρεκ. ἐπιτηδ. etc.) verbis (χρῆν) εὔλυτα εἶναι στέργ. φρενῶν (v. 256 sq.). Hinc patet ἀτρεκεῖς βιότου ἐπιτηδ. esse *constantia vitae studia*, h. e. *vitae studia in constantia posita, vitam constantem.* Minus recte cum scholiasta hunc locum explicat *Matthiae.* Obiter autem monemus etiam adv. ἀτρεκέως, quod Homerus toties usurpat, de eo dici, qui *non huc illuc tergiversatur,* sed in iis *perstat,* quae revera sunt, h. e. qui *vere* dicit. Hinc fluxit adverbii ἀτρεκές asseverandi vis *revera.*

ἀτρέμα, ἀτρέμας, propr. *sine motu* (v. s. ἀτρεκής), hinc *quiete, tranquille, placide, leniter, still, gemach, leise.* μέν' — ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις Or. 258. πρόσαιθ' ἀτρέμας, ἀτρέμας ἴθι Or. 149 sq. ὀρθὸν μεθίει βλάστημ' ἄνω ἀτρέμα Bacch. 1070. ἀτρέμας, δμῶες, χροὸς ἑλκώδους ἅπτεσθε Hipp. 1358. Par. A. ἀτρέμα, quod celerius recuperant Brunck. et Monk. De terminatione v. s. ἐκάς.

ἀτρεμαῖος, *tranquillus, lenis, placidus.* οὐκ ἀτρεμαῖα θηρῶν αὐδήσετε; Herc. f. 1053, i. q. ἀτρέμα. ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα καὶ σώφρονα πώλοις μεταφέρων εὐθύνει (Amphiaraus) Phoen. 182. ἀτρεμαίαν

— φέρω βοάν Or. 147. Corrupte vulgo in prioribus duobus locis legebatur ἀτρεμέα.

ἄτρεστος, *intrepidus*, *metu vacuus* (*unerschrocken*). *Λοξίου ἐν δόμοις ἄτρεστα ναίουσι* (*πέλειαι*) Ion. 1198, *securae*.

Ἀτρεύς, n. pr. *τοῦ δὲ* (*Πέλοπος*) *Ἀτρεὺς ἔφυ* Or. 11. *Πέλοψ Οἰνομάου γαμεῖ κόρην*, *ἐξ ἧς Ἀτρεὺς ἔβλαστεν* Iph. T. 3. *Ἀτρέως Ἀγαμέμνων ἔφυ Μενέλεώς τε* Or. 16. *Ἀτρέα* —, *ὃς ἐξέφυσεν Ἀερόπης λέκτρων ἄπο Ἀγαμέμνον' ἐμέ τε Μενέλεων* Hel. 397. Cf. Iph. A. 30. 266. 321. 474. 1233. Iph. T. 545. *Ἀτρέως παιδί* Hel. 1084. 1561. 1608. Tr. 414. *Ἀτρέως γόνος* Hel. 1557. *ἀγεννῶς Ἀτρέως τ' οὐκ ἀξίως* Iph. A. 1458. *οἴκων Ἀτρέως ἀνάστασιν* Tr. 364. (*Στρόφιος*) *ἐστί γ' Ἀτρέως θυγατρός* —; Iph. T. 918. *Ἀτρέως Θυέστου τ' οἶσθα γενομένην ἔριν*; ib. 812. *κρυφίαις εὐναῖς πείσας* (*Θυέστης*) *ἄλοχον Ἀτρέως* El. 722. *ἔδαισέ νιν τέκν' ἀποκτείνας Ἀτρεύς* Or. 15. *λόχευμα — τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς — τέρας ὀλοὸν ὀλοὸν Ἀτρέος* Or. 1005. *Genitivum Ἀτρέος* h. l. revocavit *Porson*. V. *Matth.* gr. p. 233. not. 2. *Ἀτρέως* bisyllabum est Hel. 1084. 1608. Tr. 414. Or. 10. Iph. A. 266. Iph. T. 545. 812. 918. Stirpem vocis ipse Euripides aperuit in Iph. A. 321, ubi ad Menelai verba: *βλέψον εἰς ἡμᾶς* respondet Agamemno: *μῶν τρέσας οὐκ ἀνακαλύψω βλέφαρον Ἀτρέως γεγώς*; *num ego Intrepidi filius trepidus deiiciam oculos?* *Netremum* interpretatur *Herm.* de hist. Gr. prim. Op. II. p. 211.

ἀτριβῶν i. q. *ἀτριβής*, propr. *non tritus*, hinc tralate *imperitus*. *λέσχης ἀτρίβωνα* Licymn. fr. I, 3. V. *Schaef.* ad Dionys. Hal. p. 415.

ἄτρωτος, *invulnerabilis*. *τίς ὧδ' ἄτρωτος*, *ὅστις* —; Phoen. 597. V. s. *ἄκλαυστος* p. 90.

ἀτύζεσθαι proprie is dicitur, qui obcaecatus vel errore mentis (*ἄτῃ*) captus nescit, quid agat. Significat igitur *obstupefactum*, s. *perturbatum esse* (*verblüfft* — *verwirrt sein*), hinc *sui non compotem*, *exanimatum*, *desperationis plenum esse* (*ausser sich sein*). *τί σοι χαρμὸς ἀτυζομένᾳ δέμας — καταλείβειν*; Andr. 131. Nec Tr. 808 *ἀτυζόμενος πώλων* simpliciter est Hercules *iratus*, sed vituperio adsperso, *caeca propter equos ira abreptus*.

αὖ. Stirpem esse *ἀνά* notiones docent ambobus particulis communes *reversionis* et, quae inde fluxit, *repetitionis*. Neque adversa etymologia. Quin duplex derivandi ratio. *Ἀ* quidem et *intensivum* et *privativum* quod vocant ex *ἀνά* (*ἀν*) factum esse constat (v. s. *ἀνά* n. et 3); pariterque *ἀνά*, quod *reversionem* indicat, frequenti paulatim usu praecisum esse hoc magis est consentaneum, quod ex ipsa demum

reversionis notione privativum α exortum est. V. s. ἄν p. 190. Habes igitur praeter *intensivum* et *privativum* etiam aliud α (ἀν), quod *iterativum* appellarim. Hoc vero aut simpliciter in αὖ productum est (v. s. αὐτός), aut digamma assumto (ἀF) in αὖ mutatum. Et quidem haec altera explicatio mirifice confirmatur verbo αὐερύειν, quod qui ex αὖ et ἐρύειν conflatum arbitrantur vehementer errant; imo ex ipso ἀνερύειν eiecto ny et digamma vicissim sumto (ἀερύειν ἀFερύειν) natum est. Porro favent αὔλαχος (ἄλαχ. ἀFλαχ. v. *Passov.* s. v.), καυάξαις (κατάξαις καάξαις καFάξαις), εὔαδε (ἕαδε ἔFαδε). Denique etiam in ἄψ, quod ex αὖ sine dubio prodiit, Aeolicae literae vestigium apparet. Ceterum pro αὖ Ionibus, imprimis epicis ac Pindaro etiam αὖτε (unde Lat. *autem* et *aut*) usitatum, quod ab αὖ differt, ut ὅστε ab ὅς: nam τε illud (s. v.) terminatio est *demonstrativa*, quae eadem non solum in ὅστε, sed etiam in ὅτε τότε πότε (ποτέ) ὥστε ἔστε ἄλλοτε ἐνίοτε *iste tute* aliis comparet. Etiam Attica poësis αὖτε aliquoties sibi sumsit. Ut igitur ἀνά (s. v. 3), sic αὖ

1. *recessum* vel *reversionem* indicat: *retro, rursus* (i. e. *reversus*). Huc referenda sunt ἠλάστρουν μ' ἀεὶ (Furiae), ἕως ἐς ἁγνὸν ἦλθον αὖ Φοίβου πέδον Iph. T. 972. σπονδὰς — φέρων ἐνθένδ' ἐκεῖσε δεῦρό τ' αὖ Phoen. 98. αὖ ἄγειν El. 590. Cf. Soph. Phil. 952. O. C. 1418. Quamquam etiam haecce quodammodo ad sequentia vergunt. Omnino perrara haec vis localis: mox enim ei cessit notioni, qua

2. ad actionem tralatum *repetitionem* s. *iterationem* significat. Qua vi etiam ἀνά persaepe verbis praefigitur. Et quidem a) de eiusdem rei repetitione dicitur estque aa) *rursus, iterum, denuo, wieder, wiederum, abermals*. κεκλημένους μὲν ἀνακαλούμεθ' αὖ θεούς Suppl. 626: qui locus aptissimus est ad stirpem particulae indicandam; quod enim ἀνά verbo praepositum, idem deinde αὖ est. Et sic Iph. A. 1156 pro τἀμὰ δ' ἔσχες αὖ λέχη etiam τἀμὰ δ' ἀνέλαβες λέχη dici potuisset. τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἢν τις αὖ φανῇ στρατοῦ ἄθροισις —; Hec. 313. αἵδ' αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι φίλαι ξυνῳδοί Or. 132. ὅδ' αὖ τὸν αὐτὸν μῦθον οὐ λήξει λέγων Rhes. 874. bb) *rursus, pariter, item, etiam, wieder, wiederum, auch wieder, ebenfalls, auch*. In talibus αὖ cum vi pronuntiandum. τοῦτ' αὖ παρωχέτευσας εὖ Bacch. 479, *hoc non minus scite s. etiam hoc scite declinasti*; cf. v. 475. τοῦτ' αὖ κατορθοῖς Hel. 1073; cf. v. 1069 et v. *Matth.* ad l. νῦν δ' ἐπὶ τῷδ' αὖ χέρα τοξήρη φρουρεῖς ὁπλίσας Alc. 34, quae interrogative malim sumere: *sed nunc etiam propter hancce manum armatam habes?* Cf. v. 32. Frequens haec significatio etiam alibi. Cf. Xen. An. 3, 2, 27. 6, 5, 29. Nec minus usitatum αὖ b) ubi, si non *eadem* res iteratur,

tamen *aliud* vel *novum* quid *eiusdem generis* evenit: *rursus*, *denuo*, *wieder*, *wieder einmal*. τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν Med. 705. παρακαλεῖ δ' ἐκεῖθεν αὖ λύπη τις ἄλλη Hec. 587. οἶδ' αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων μύθων Iph. A. 402. ὅδ' αὖ λόγος σοι τοῦ πρὶν εὐγενέστερος Heracl. 553. ὁρᾷς; ἂν' αὖ σὺ ζωπυρεῖς νεῖκη νέα El. 1121; v. s. ἄν II. Cf. Hypsip. fr. VI (IV), 2. ἀλλ' ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ — δέρκομαι Phoen. 374; v. *Matth.* ad l. Sic etiam in exclamatione. οἷαν οἷαν αὖ σοι λώβαν — ὦρσεν τις δαίμων Hec. 200. Et in interrogatione. τί τόδε καινὸν αὖ λέγεις; Or. 790. τί τόδ' αὖ παράφρων ἔρριψας ἔπος; Hipp. 232. μῶν τίς σ' αὖ βιάζεται παρὼν κήρυξ ἀπ' Ἄργους; Heracl. 647. ποῖ μ' αὖ τήνδ' ἐς ἄρκυν ἤγαγες; Iph. T. 78. ποίας μηχανὰς πλέκουσιν αὖ; Andr. 66. τίν' αὖ δέδορκα τόνδ' Ἀχαϊκὸν λάτριν στείχοντα; Tr. 702. Huc pertinent etiam τόνδ' αὖ θέλεις τὸν δαίμον' — εἰσφέρων νέον ἐμπύρων μισθοὺς φέρειν; Bacch. 255, quae *Herm.* interrogandi signo tacite subtracto depravavit. Perperam etiam affirmative legebantur Orci ad Apollinem verba Alc. 30. ἀδικεῖς αὖ τιμὰς ἐνέρων ἀφοριζόμενος καὶ καταπαύων; Interrogationem primus restituit *Matthias*, cuius eum correctionis nequaquam debebat poenitere. Ceterum v. *Wuestemann.* ad l. Quum vero quae *bis fiunt* s. *iterantur* sibi invicem respondeant, hinc αὖ

3. etiam *vicissitudinem* et *oppositionem* exprimit (*Entsprechen*, *Gegenüberstellung*). V. *Matth.* ad Hipp. 269. *Rost.* gr. p. 703. ed. 5. *Hartung.* part. I. p. 155, 2. Itaque per αὖ alterum alteri ex adverso ponitur s. apponitur, res rei, homo homini, tempus tempori. Eademque vi et Latinis usitatum *rursus*, h. e. *ex altera parte*, *vicissim*, *contra*, et nobis *hinwiederum*, h. e. *auf der andern Seite*, *anderseits*, *dagegen*. αὐδῶ μὴ χρίμπτειν θριγκοῖς — μάρψω σ' αὖ (vicissim, mutuo) τόξοις Ion. 158. εἰ τόνδ' ἀποκτείνειεν ὁμόλεκτρος γυνή, χὠ τοῦδε παῖς αὖ μητέρ' ἀνταποκτενεῖ Or. 509, ubi quod αὖ significat insuper etiam ἀντί verbo praeposito expressum est. Sic etiam ὅστις μ' εἶναί φησι μῶρον —, ἴστω — αὐτὸς αὖ (contra) τοιοῦτος ὢν El. 53; v. *Seidl.* ad l. Clara imprimis oppositio in Homericis ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον —, νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι Il. λ', 367. τὸν μὲν — Ἄντιφον αὖ ib. 109. ἵπποι μέν — ἀνδρῶν αὖ β', 768. πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι —, ἀρχοὺς αὖ ἐρέω ib. 493, ubi αὖ pro δή poni permira est *Hermanni* observatio ad Vig. p. 780. Quum vero, si quae duo ex adverso ponuntur, ea inter se coniungere coniunctionum provincia sit, hinc αὖ longe saepissime coniunctionum comes est, imprimis particularum δέ et τε. a) δ' αὖ. ὁ θὴρ ὅδε (Bacchus) — ὡς δ' αὖ σὺ Βάκχας εἶρξας — Bacch. 443. Ἀθηναίων ἄναξ — ὁ δ' αὖ

(Mycenarum rex) Heracl. 823. Et sic τὴν δ' αὖ τάλαιναν Iph. A. 460. τῶν δ' αὖ λογίων Ion. 602. τὰ δ' αὖ Διὸς βουλεύματα Hel. 36. τὸ δ' αὖ δύνασθαι Or. 686. σὺ δ' αὖ Hel. 874. Hec. 609. Cf. Suppl. 741. Or. 823. Phoen. 1196. 1258. El. 1104. Hec. 591. Hipp. 630. Cresph. fr. XIII (I), 3. Sic etiam ἦν δ' αὖ Phoen. 581. Andr. 188. Antig. fr. VI, 4. Evidentior oppositio praecedente μέν. λόγος δ' · ὁ μὲν σὸς ἦν ὅδε —· οὑμὸς δ' ὅδ' ἦν αὖ Iph. A. 1226. Ζεὺς μέν —· σὺ δ' αὖ Tr. 82. νῦν δὴ μὲν —, νῦν δ' αὖ Hipp. 234. ἐγὼ μὲν —, ἣ δ' αὖ Heracl. 41. τοῖς μὲν —, τοῖς δ' αὖ Med. 305. Cf. Syl. fr. V (I), 1. Cycl. 399. Tr. 658. Iph. A. 570. Or. 1063. Med. 300. Huc referas etiam locum Hel. 1390. τὰ μὲν κατ' οἴκους εὐτυχοῦμεν —· κάλλιστα δ' αὖ τύχην ἀνήρπασεν πόσις. Sic enim scribendum esse ostendimus s. v. ἀναρπάζειν. Etiam οὐδ' αὖ Hipp. 1308. Iph. T. 59. Hel. 508. Autol. fr. I, 7. b) τ' αὖ. Phoen. 455 Iocasta ad Eteoclem: ἐπίσχες, deinde v. 460 ad Polynicem conversa: σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε. Cf. Ion. 1603. Ἑλένη μάργος ἦν ὅ τ' αὖ (Menelaus) λαβὼν ἄλοχον κολάζειν οὐκ ἠπίστατο El. 1027. Cf. Suppl. 682. Tr. 1116. Or. 1160. Antiop. fr. XXXI (XII), 2. ἦν τ' αὖ Dict. fr. VI, 2, ut κἂν αὖ Oenom. fr. II, 7. τε — τ' αὖ Ion. 571. εἴτε — εἴτ' αὖ Hec. 1190. Hel. 895. οὔτε — οὔτ' αὖ Hec. 957. Andr. 868. Cycl. 50. El. 381. Tr. 729. Ion. 1136. Sisyph. fr. I, 4. Cresph. fr. I, 7. μήτε — μήτ' αὖ Hipp. 1115. Plisth. fr. II (I), 2. Quoniam vero, si alteri alterum opponitur, hoc novum est aliquid et aliud quam prius, hinc αὖ

4. etiam *continuationi* inservit, quippe omnino *novum* vel *aliud quid opponens* vel *subiiciens: porro, deinde, iam, ferner*, nun. V. *Hartung*. part. I. p. 155. Etiam hic fere cum δέ consociatum est. τῶνδε δ' αὖ πέλας Ἤλιδος δυνάστορες (ἦσαν) Iph. A. 279. οἱ τῶνδε δ' αὖ παῖδες — Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαίας πόλεις Ion. 1581. ὁ δ' αὖ τρίτος Suppl. 881. τὸ δ' αὖ τέταρτον Thes. fr. VII (V), 8. Cf. Hom. Il. β', 618. 671. 678. 681 etc. Etiam in interrogatione. πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων —; Phoen. 576. Huc pertinet locus Ion. 863, si vera est *Matthiae* emendatio πρὸς τίν' ἀγῶν' αὖ τιθέμεσθ' ἀρετῆς; pro ἀγῶνα τιθέμ., quod vulgo contra metrum legitur. V. s. τιθέναι.

5. Consulto huc usque reservavi similium adverbiorum coacervationem πάλιν αὖ, αὖθις αὖ, αὖθις αὖ πάλιν, quia haec sic cumulata non eodem ubique sensu, sed alias alia vi usurpantur. πάλιν αὖ Iph. A. 843 est *item* (αὖ, 2. bb) *rursus* (πάλιν), *ebenfalls wieder;* αὖ πάλιν Suppl. 1081 *pariter* s. *item* (αὖ) *denuo* (πάλιν), *ebenfalls zum zweiten Male;* αὖ πάλιν Iph. T 377, *rursus* (αὖ) *retro* (πάλιν), *wieder zurück;* eodemque sensu αὖθις αὖ dictum videtur Heracl. 796, ubi Iolaus

dicitur *e senectute rursus* (αὖ) *recessisse* (αὖθις μεθέστηκε) *adolescens* (h. e. et adolescens factus esse). Porro αὖθις αὖ Phoen. 490 et Ion. 1513 est *postea* (αὖθις) *rursus* (αὖ), *später — dann wieder*; αὖθις αὖ πάλιν Soph. O. C. 1418 *postea* (αὖθις) *rursus* (αὖ) *retro* (πάλιν), *später — in der Folge wieder zurück*. Denique αὖθις αὖ Or. 279 est *vicissim* s. *iam* (αὖ, 4) *rursus*, *nun wieder*; αὖθις αὖ Hel. 536 et Soph. Tr. 1088, *rursus denuo*, *von neuem wieder*, et αὖθις αὖ πάλιν εἴσειμι Soph. Phil. 952, *rursus denuo redeo*, *von neuem wieder zurück*, prorsus ut ap. Plaut. Poen. Prol. 79. *revertor rursus denuo* Carthaginem. Addo praeterea locum imprimis memorabilem Xen. Cyr. 4, 6, 4. πάλιν λέοντος παρατυχόντος ὃ μὲν αὖ ἥμαρτεν, ὃ δ' αὖ ἐμὸς παῖς αὖθις τυχὼν κατειργάσατο τὸν λέοντα, h. e. *leone iterum* (πάλιν) *obvio ille quidem iterum* (αὖ) *aberravit*, *vicissimque* (δ' αὖ) *filius meus leonem iterum* (αὖθις) *telo ictum confecit*. Haec enumeravi propter caecam quorumdam doctrinam, qui in his alterum quodque supervacaneum esse opinantur. Nihil enim in appositis exemplis est, quod non vel perspicuitati conducat vel etiam plane sit necessarium. Hinc etiam patet non recte factum esse ut in Helenae loco 938 inde a *Cantero* omnes confidenter scriberent πάλιν μ' ἀνάξουσ' εἰς τὸ σῶφρον αὖθις αὖ: nam αὖ illud, quoquo te vertas, inutile est. Libri αὖθις ἄν. Quod aptissimum est, modo etiam rescribas πάλιν μ' ἂν ἄξουσ' εἰς τὸ σῶφρ. αὖθις ἄν. V. s. ἄν p. 217. *Reisigii* mirabile de αὖθις αὖ πάλιν iudicium iam satis redarguit *Ellendtius* lex. Soph. I. p. 254 sq.

Quod reliquum est, in loco Andromachae 240 cave eum *Pflugkio* et *Dindorfio* e Par. A. Flor. A. legas οὐκ αὖ σιωπῇ Κύπριδος ἀλγήσεις πέρι; Quamvis enim οὐκ αὖ et οὐδ' αὖ non minus quam simplex αὖ (v. supr. 2) in interrogatione usurpentur (v. *Bergk.* ad Anacr. fr. 55. p. 174), tamen αὖ hic ineptissimum. Optime habet quod in plurimis aeque ac praestantissimis libris est οὐκ ἄν: modo pro ἀλγήσεις corrigas ἀλγήσαις, quod e codicum Par. B et Flor. 15 lectione ἀλγήσῃς dudum reponere debebant critici. Haec igitur iis addenda, quae s. ἄν p. 217. extr. disputavimus. Etiam Hel. 1034 falso olim legebatur σὺ δ' αὖ θανών μοι πάτερ. Recte iam *Dind.* et *Pflugk.* e Flor. 1. 2. restituerunt σὺ δ', ὦ θαν. μοι πάτερ. *Const. M.*

αὐγάζειν, 1. *lucere*, *fulgere*, et vi *transitiva*, *illustrare* (*beleuchten*). καλλίσταν (Helenam) ὁ — Ἅλιος αὐγάζει Hec. 637. 2. *Spectare*, quatenus αὐγή (s. v.) etiam est *oculus*. Huc pertinet mutilus locus Hel. 1333. αὐγάζων ἐξ οὐρανίων, ubi Iovis nomen excidisse videtur et genitivus substantivi, velut ἑδρῶν. V. s. οὐράνιος. C. acc. μ'

ἔγχος *αὐγάζοντα καὶ θηρώμενον* Rhes. 793. Eadem vi *medium* exstare videtur Bacch. 596. *πῦρ οὐ λεύσσεις οὐδ᾽ αὐγάζει Σεμέλας ἱερὸν ἀμφὶ τάφον;* quod ne corrigas exemplum dissuadet Homeri Il. ψ΄, 458. ἵππους *αὐγάζομαι*. Sed *medium* in his locis quid sibi velit, vix aperias. Puto igitur *αὐγάζεσθαι passivum* proprie significatum habuisse: *collustrari*, h. e. *luce* vel *claritate al. rei attingi*, deinde vero cum accusativo rei, *ad quam pertinet* vel claritas vel lux, coniunctum *clare videndi s. cernendi* vim recepisse. Eadem et formae et accusativi ratio quum aliis in verbis tum in *αἰσχύνεσθαι* (s. v.) et *φυλάττεσθαί* (s. v.) *τι* vel *τινά*. Passivo *αὐγάζεσθαι* etiam Sophocles utitur in Tyr. fr. XV, 6: V. *Ellendt.* lex. s. v.

Αὔγη, n. pr. *Αὔγη Ἀλέου παῖς με* (Telephum) *τῷ Τιρυνθίῳ τίκτει — Ἡρακλεῖ* fr. inc. tr. XCVIII. Cf. Apollod. 2, 7, 4.

αὐγή, *lux*, praecipue solis. *ξίφος εἰς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι* Or. 820. *θανόντες εἰς αὐγὰς πάλιν ἁλίου ἂν ἔβαν* Herc. f. 661, *in vitam*. *λαμπρόταται θεοῦ* (Solis) *φαεσίμβροτοι αὐγαί* Heracl. 750. *ἁλίου — αὐγαῖσιν ἐν ταῖς χρυσέαις* Hel. 182. [*πρὸς αὐγὰς ἡλίου* fr. dub. XVII.] *ἱερὸν ὄμμ᾽ αὐγᾶς ἅλιος* Iph. T. 194 [corrupta; v. s. *ἀλλάττειν* p. 131 sq. *Const. M.*]. Porro *Ὠρίων ἢ Σείριος πυρὸς φλογέας ἀφίησιν ὄσσων αὐγάς* Hec. 1104. *ἀναφλέγω πυρὸς φῶς ἐς αὐγάν, ἐς αἴγλαν* Tr. 321 [v. gr. p. 1348]. *σοὶ μομφὰν πρὸς τάνδ᾽ αὐγὰν αὐδάσω* Ion. 886, quod alibi est *πρὸς φῶς*; v. not. *ὑπ᾽ αὐγὰς λεύσσουσαι πέπλους* Hec. 1154 [ubi etiam nos *beim Licht besehen* h. e. *näher — genau betrachten*. V. Ruhnk. ad Tim. p. 264. *Nitzsch.* ad Hom. Od. T. I. p. 94. *Const. M.*]. *αὐγὰς εἰσορῶ* Alc. 670. Hel. 1389, *de vivente*, ut *αὐγὰς προσορᾶν* Alc. 871 et *βλέπειν αὐγάς* Andr. 936. Tribuitur etiam oculis. *ὄμματος αὐγαῖς ἐπινωμᾶν τι* Phoen. 1557. *ὀμμάτων ἐν φαενναῖς αὐγαῖς* Ion. 1072. *γοργῶπες ὀμμάτων αὐγαί* Herc. f. 132. Hinc oculi simpliciter dicuntur *αὐγαί*, utpote *lucidae* corporis partes. *εἰς τίνα φίλον αὐγὰς βάλλων τέρψομαι;* Andr. 1181. *κατ᾽ εὐφρόνην ἀμβλῶπες αὐγαί* Rhes. 737. Eodem sensu Latini tum *lumina oculorum* dicunt tum simpliciter *lumina*. Hinc omnino *splendor*. *ἀμβρόσιος αὐγὰ* (*πέπλου*) Med. 983. *ἐνόπτρων ἀτέρμονες αὐγαί* Hec. 926. *δακρύων αἱ ἠλεκτροφαεῖς αὐγαί* Hipp. 741. *Aug. M.* [*Αὐγή* ab *ἄω* dictum propter *spirabilem* lucis naturam. Cognatum igitur cum *ἀήρ αἰθήρ αὖρα αἶθος* (*aestus, aestas*) *αἴγλη ἀχλύς*, quibus omnibus communis est *spirabilis materiae* potestas. V. s. *αἴγλη*. *Const. M.*]

αὐγήεις, *lucidus*, *radiatus*. Vox alias ap. Eurip. non obvia, e nostra vero coniectura reponenda Iph. T. 194. *ἀλλάξας ἕδρας ἱερόμματος αὐ-*

γαέσσας ἅλιος, ubi vulgo legebatur ἀλλάξας δ' ἐξ ἕδρας ἱερὸν ὄμμ' αὐγᾶς ἅλιος. V. s. ἀλλάττειν p. 131 sq. *Const. M.*

αὐδᾶν [(αὔειν ἄειν; v. s. ἀΰειν), *flando edere* vel simpliciter *edere*. κραυγὰν αὐδᾶν Ion. 893. *Eloqui*, *proferre*. αὐδῶ δυσφήμους φάμας Hec. 195. σοὶ μομφὰν αὐδάσω Ion. 886. *Const. M.*]. *Dicere*. σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω etc. Phoen. 571. Cf. Hel. 1678. αὔδα Phoen. 1548. Med. 181. Hel. 686. σαφῶς αὐδᾷ συμμάχους ὀλωλότας Rhes. 755. αὐδᾷ· θύραν τίς οἴξει μοι; Cycl. 500; cf. Herc. f. 74. 988. Sthenel. fr. V (IV), 2. οὕτω καὶ φάτις αὐδᾷ Ion. 225. τί Φοῖβον αὐδᾷς; Ion. 1483. αὔδησον, τίς ὀνομάζεται; Phoen. 125. ηὔδας Tr. 1182. εἰς οὓς ἑκάστῳ δυσμενεῖς ηὔδα λόγους Andr. 1092. ἵνα σύντονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδῶ Iph. A. 118. τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν Phoen. 1723. πῶς ἂν μύθων αὐδαθέντων δέξαιτ' ὀμφάν; Med. 174. αὐδῶν δεινὰ πρόσπολον κακά Hipp. 583. *Dicere*, i. e. *significare*, *meinen*. Ἱππόλυτον αὐδᾷς Hipp. 352. τί τόδ' αὐδᾷς; Alc. 106. πῶς τάδ' αὐδᾷς; Ion. 552. τοῦτον αὐδῶ Rhes. 677. *Vocare*. Λητοῦς κόρη σ' αὐδῶ Hipp. 1285. σέ τοι τὸν παρὰ ναὸν αὐδῶ Ion. 219. τὸν Λατοῦς αὐδῶ ib. 907. σὲ τὸν θάσσοντα δυστήνους ἕδρας αὐδῶ Herc. f. 1215; cf. Bacch. 1318. Absolute ἰὼ πάλιν αὐδῶ Bacch. 580. *Invocare*. ἐγώ σ', ὦ Ζεῦ, αὐδῶ Herc. f. 499. *Appellare*, i. q. ὀνομάζειν. Θεσσαλός νιν λεὼς Θετίδειον αὐδᾷ Andr. 20. οὗτος Μυκηναῖος αὐδᾶται γένος Phoen. 126. *Iubere*. ἐκποδὼν αὐδῶ πολίταις τοῦδ' ἔχειν μιάσματος Iph. T. 1226. αὐδῶ Λυκίους ἐγείρειν ἡμᾶς Rhes. 562. αὐδῶ λοχαγοῖς πῦρ ἐνιέναι Tr. 1260. αὐδῶ με μὴ δεῖν Bacch. 504. αὐδῶ μὴ χρίμπτειν θριγκοῖς Ion. 156. *Aug. M.*

αὐδή (αὔω, v. s. ἀΰειν), *vox*. κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' οὐχ ὁρῶν τὸ σόν Hipp. 86; cf. Soph. Ai. 15 sq. κλύεις αὐδὴν θεᾶς Iph. T. 1447; cf. Bacch. 576. ἄϊε ματέρος αὐδάν Hec. 175. μάθετε ματρὸς αὐδάν Tr. 1303. αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω Hipp. 567. τίνα θροεῖς αὐδάν; Or. 1248. Hipp. 571. Tr. 1239. αὐδὴν λακών Iph. T. 976. τίν' αὐδὰν ἀΰσω, βοάσω; Ion. 1446. ἔῤῥηξεν αὐδὴν, ὥσθ' ὑπηχῆσαι χθόνα Suppl. 710. ἀπωλόμην· φρούδη μὲν αὐδή Andr. 1079. εἰς οὓς αὐδὰν καρύξω Ion. 911. τίν' αὐδὰν τάνδε προφέρεις νέαν; Suppl. 600, ubi est *nuntiantis vox*, h. e. *nuntius*. V. *C. Matth.* Quaest. Soph. p. 76. Ad res inanimas tralatum est *sonitus*. χαλκοῦ αὐδὰν χθονίαν Hel. 1362. σάλπιγγος αὐδήν Rhes. 144. 989.

ἀΰειν, *vocem edere*, *vocare*. Distractum ex αὔειν, hoc autem ex ἄειν factum, unde etiam ἠμί (ἦν ἦ) φημί (ἄδω) ἀείδω αὐδάω et mutato sono (ῥέω) ῥῆμα ἐρέω (ἔπω) εἶπον: nam *vox* nil est nisi *spiritus* (ἄημα) s. *flatus sonans*. C. accus. *eventi* (*Resultat*). τίν' αὐδὰν

ἀῦσω; Ion. 1446, *edam*. Sic etiam στεναγμὸν τῶν κατὰ χθονὸς νεκρῶν ἀῦσατε, ἀπύσατε (s. v.), Suppl. 800.

αὐθάδης (αὐτός, ἁνδάνω), *ipse sibi placens* (*selbstgefällig*), *ad suam libidinem agens*, hinc *libidinosus*, *insolens*, *ferox*. El. 1117 Electr. τί πόσιν σὸν ἄγριον εἰς ἡμᾶς ἔχεις; Clyt. καὶ σὺ αὐθάδης ἔφυς. Sic etiam ἄγριον ἦθος στυγεράν τε φύσιν φρενὸς αὐθάδους Med. 104. αὔθαδες ὁ θεός· πρὸς δὲ τοὺς θεοὺς ἐγώ Herc. f. 1243. *Contumax*, *pervicax*. αὐθάδης γεγώς (ἀστός) Med. 223, scil. οὐ προσχωρῶν πόλει. πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα γίγνου θαλάσσης Hipp. 304. V. *Valck.* ad l.

αὐθαδία, *morositas*, *pervicacia*. σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ φίλους ἀπωθεῖ Med. 621. πατέρα παισὶν (δεῖ) συνεκφέρειν ἔρωτας ἐκβαλόντ' αὐθαδίαν Dict. fr. VII, 2. ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας Med. 1028. Formae αὐθάδεια *Passovio* probatae nullum inveni vestigium. Vanum etiam quod a schol. ad Or. 261 traditum renovarunt *Valck.* ad Phoen. 1475 et *Elmsl.* ad Bacch. 1112. V. s. ἀμαθία.

αὐθαίρετος, *voluntarius* (*selbstgewählt*, *freiwillig*). οὐκ αὐθαίρετοι βροτοῖς ἔρωτες, οὐδ' ἑκουσία νόσος Dict. fr. VII, 3. πρὶν φυγῇ πρὸς Ἄργος διαβαλεῖν αὐθαίρετος (Polynices) Suppl. 931, *ultro*. Hinc etiam de malis dicitur, quae quis ipse sibi elegit, h. e. *quae quis sua sibi culpa contraxit* (*selbstverschuldet*). νόσοι θνητῶν αἳ μὲν εἴσ' αὐθαίρετοι, αἳ δ' ἐκ θεῶν πάρεισιν Beller. fr. XXIII (XIX). τὰ πλεῖστα τῶν κακῶν αὐθαίρετα fr. dub. XXI.

αὐθέντης (αὐτός, ἵεμαι) eum proprie describit, *qui sua se sponte* (αὐτός) *movet* (ἵεται), αὐτόματον, deinde vero de homine vel populo usurpatur, *qui liber est ac sui iuris*, *penes quem summa est potestas vel auctoritas* (*eigenmächtig*, *Gewalthaber*). δῆμος αὐθέντης χθονός Suppl. 442 (*souverain*). Quem vocis usum stirpi convenientissimum nescio cur Atticistis adstipulans indignetur *Lobeckius* ad Phryn. p. 120. Hinc ad abusum libertatis vel potestatis tralatum est *licens*, *libidinosus*, *violentus* (*eigenmächtig*, *willkürlich*, *gewaltsam*). Huc pertinet (Hercules) πορεύσας δι' Ἀχερούσιον πόρον τὸν καλλίπαιδα στέφανον αὐθέντῃ φόνῳ Herc. f. 839, *violenta nece*. Cf. Aesch. Ag. 1554. Eum. 203. Sed longe creberrime de eo ipso dicitur, *qui mortem violentam* vel sibi vel *alii consciscit*. Ap. Eurip. *homicidae* tantum s. *parricidae* vi legitur. πῶς με κηδεύσουσιν αὐθεντῶν χέρες; Rhes. 873. εἰ τοῖσιν αὐθένταισιν εὖ φρονήσομεν Iph. A. 1190; cf. v. 1185. ὅταν τις παισὶν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων fr. inc. tr. III. a. 4. In Troadibus 656 Andromacha: Ἀχιλλέως με παῖς ἐβουλήθη λαβεῖν δάμαρτα· δουλεύσω δ' ἐν

αὐθεντῶν δόμοις, quae schol. Vatic. recte explicat τοῖς τῶν φονέων οἴκοις. Hinc Andr. 171 sq. eidem Andromachae exprobrat Hermiona: παιδὶ πατρὸς, ὃς σὸν ὤλεσεν πόσιν, τολμᾷς ξυνεύδειν καὶ τέκν' αὐθέντου πάρα τίκτειν. Ibid. 615 Peleus ad Menelaum: αὐθέντην σε μιάστορ' ὥς τιν' εἰσδέδορκ' Ἀχιλλέως. Denique Hercules de se dicit in cognom. fab. 1359: ὁρᾷς παίδων ὄντα μ' αὐθέντην ἐμῶν.

αὐθιγενής, *indigena*, *ingenuus*. αὐθιγενὴς κυπάρισσος Cret. fr. II, 6. Obscurius dictum ἰαλέμῳ αὐθιγενεῖ, τέκνον, σ' ὀλοφύρομαι Rhes. 895. *Luctu domestico* interpretatur *Barnes*. At frigida haec esset sententia neque αὐθιγενής est *domesticus*, οἰκεῖος. Haud dubie *ingenuo* h. e. *sincero* s. *vero luctu* filium lugere se dicit Musa.

αὖθις (αὖθι *Iac.* Anth. Pal. p. 537 sq.), αὖτις (αὖτι *Schaef.* ad Greg. Cor. p. 551 sq.). Ex αὖ per paragogen factum constat (αὐ-θ-ι-ς). V. s. ὅθι. Neque a primitivo differt nisi quod formae gravioris gravior significatio est. Itaque sponte intelligitur insigniores notiones, ut localem *retro* et temporalem *postea*, pleniori potissimum formae αὖθις inhaesisse, tenuiorem autem *vicissitudinis* vel *oppositionis*, quae saepe sentiri magis quam reddi potest, leniori potius αὖ mansisse. Quamquam hac vi etiam αὖθις usurpatur, ubi distinctior est et gravior. Falsus enim Poppo in Ind. ad Xen. An. s. αὖθις p. 462. V. infr. 3.

1. *Retro*, *rursus*. V. s. αὖ 1. οἳ δ' ἔστρεφον πώλους ἐς ἀλκὴν αὖθις εἰς παραιβάτας Suppl. 679; v. *Herm.* ad l. πλεύσαντες αὖθις Hec. 1205. μολὼν εἰς Ἄργος αὖθις Iph. T. 589. δεῦρο καὶ αὖθις ἐκεῖσε Hel. 1155. ch. Sic etiam Tr. 286. mel. Porro δεῖ με — εἰς τόνδ' αὖθις ἱδρῦσαι δόμον Ἄλκηστιν Alc. 844, *restituere*. Alia id genus v. s. 5. Tralate ἐπεὶ ἐγενόμην, αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ κτείνει με Phoen. 1594. πείθωμεν αὖθις πατέρα βέλτιον φρονεῖν Iph. A. 1011, i. q. ἀναφρονεῖν, *ad sanam mentem redire*; cave enim αὖθις cum πείθωμεν iungas. Ceterum αὖθις hac vi locali etiam aliis scriptoribus frequentissimum. V. *Damm.* in lex. s. v. *Sturz.* in lex. Xen. I. p. 468, qui quintam fecit particulae vim, quae prima est.

2. *Rursus*, *iterum*, *denuo*. V. s. αὖ 2. θύρσον ἐκλελοιπότα κισσῷ — αὖθις ἐξανέστεφον Bacch. 1053. μὴ — ἐλπίσῃς, ὅπως αὖθις πατρῴας ζῶν ἔμ' ἐκβαλεῖς χθονός Heracl. 1052. οὐχὶ συγκλήσεις στόμα καὶ μὴ μεθήσεις αὖθις αἰσχίστους λόγους; Hipp. 499. οὐκ ἐῶ σε κερτομεῖν ἡμᾶς τόδ' αὖθις Hel. 626. ἵν' αὖθις ὄνομα δὶς κλύων μάθῃς Iph. T. 779; v. *Herm.* ad l. αὖθίς μοι φράσον Hel. 478. Cf. Herc. f. 561. Bacch. 1086. Hel. 1432 et 1433. ποῦ σ' αὖθις ὀψόμεσθα; Iph. A. 1026. Cf. Hec. 411. Alc. 205. Phoen. 636. Huc trahenda etiam formula μάλ' αὖθις Phoen. 1076. Cf. Or. 1020. Med. 1009. Tr. 625. V. *Herm.*

ad Vig. p. 780, 392. Porro huc pertinent ἐγὼ γὰρ ἐκβαλεῖν μὲν αἰδοῦμαι δάκρυ, τὸ μὴ δακρῦσαι δ' αὖθις αἰδοῦμαι Iph. A. 452, ubi est *iterum* s. *pariter* (v. s. αὖ 2, a, bb), et τὸ δὲ (κακὸν) ἐκπέφηνεν αὖθις ἐξ ἀρχῆς νέον Aeol. fr. XXI (XVI), 2 (v. s. αὖ 2, b). Ambiguum est, *iteratio* an *vicissitudo* exprimatur, Electrae in loco 597. φίλας μὲν ἡδονὰς ἀσπασμάτων ἔχω, χρόνῳ δὲ καὖθις αὐτὰ δέξομαι. Etenim αὖθις

3. etiam *oppositionem*, hinc *mutuum* s. *vicissitudinem* indicat. V. s. αὖ 3 et supra in. ὕβριζ' ὑβρίζων τ' αὖθις ἀνταπώλετο Suppl. 743. ἡμεῖς σ' ἄρ' αὖθις ἀντοικτείρομεν Ion. 312. (βίος) εὐδαιμονεῖ τε καὖθις οὐκ εὐδαιμονεῖ Antiop. fr. XLIV (XXV), 3. Cf. Hel. 720. 870. Antig. fr. I, 2. εἰ δὲ τούσδ' ὠσαίατο, αὖθις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἤρασσον πέτροις Iph. T. 327. Quum vero et in his, quae *vicissim* fiunt, et in illis, quae *iterum* fiunt (2), fere alterum in alterius locum *succedat* vel alterum eveniat *post* alterum, ut in illis εὐδαιμονεῖ τε καὖθις οὐκ εὐδαιμονεῖ, quae etiam sic accipi possunt: *nunc felix est, deinde* s. *postea non felix*, hinc αὖθις

4. etiam *successionem* indicat: *alias, alio tempore, deinde, posthac, in posterum, ein ander Mal, nachher, späterhin, künftighin, in der Folge.* πρῶτα μὲν Λυκάονι, αὖθις δὲ Κύκνῳ (χρὴ μάχην ξυνάψαι) Alc. 506, *deinde.* ὡς δ' ἐς Αὖλιν ἦλθες αὖθις Iph. A. 350. Cf. Herod. 8, 60. αὖθις τὰ τῶνδε σημανῶ, τὰ δ' ἐν ποσὶ παρόντ' ἄκουσον Iph. T. 1312. αὖθις τόδ' ἔσται, νῦν δ' ἐπείγεσθαί με δεῖ Alc. 1155. ὑμᾶς δὲ γυναῖκας αὖθις κοινασόμεσθα, νῦν δέ — Iph. T. 1432. γνώσει αὖθις ἀμπλακών Hipp. 892. τοῦδ' ἀνδρὸς αὖθις λίσσομαι (σε) σιγᾶν πέρι ib. 312. κἂν μὴ παραυτίκ', αὖθίς εἰσι χρήσιμοι πόλει Or. 908. Alia id genus collegit *Stallb.* ad Plat. Ap. Socr. p. 3. Locum corruptum Iph. T. 754 felicissime emendavit *Hermannus.* V. s. καιρός.

5. Etiam αὖθις cum aliis eiusdem familiae particulis consociatur. Quod temere nequaquam fieri ostendimus s. αὖ 5. De αὖθις αὖ et αὖθις αὖ πάλιν ibidem iam dictum. Restat igitur αὖθις πάλιν. Quod Alc. 186. Herc. f. 1101. Rhes. 779. Hel. 938. Soph. Phil. 127. 1232. Ai. 305. Tr. 341 est *rursus retro* vel *rursus re*— (*wieder zurück*); eodemque sensu πάλιν — αὖθις dicitur Heracl. 488 et πάλιν αὖθις κτᾶσθαι ib. 708, h. e. *rursus recuperare.* Porro idem αὖθις πάλιν Iph. A. 108 est *postea rursus* (*später wieder*), Soph. O. C. 364 *rursus de integro* (*wieder von neuem*), et φράσον αὖθις πάλιν Soph. Phil. 342 *rursus repete.* De Helenae loco 269 v. s. λαμβάνειν.

Ceterum in his omnibus cum editoribus plerisque tacite perscripsi αὖθις, etsi non desunt loci, ubi etiam Ionica forma αὖτις in libris vel editionibus reperiatur. Cuius discrepantiae ne mentionem quidem facerem, nisi vir diligentissimi ceteroqui iudicii *Seidlerus* ad Eur. Iph. T. 316 formae non aspiratae patronus exstitisset. Is vero nimium hac in re tribuit codicibus. Duobus tantum in locis αὖτις librorum scriptura est: hi sunt Iph. T. 327 (*vicissim*) et Iph. A. 1011 (*retro*): nam Iph. T. 754 *Hermanni* acumen non latuit in αὖτις latere οὔ τις. Praeterea quinque sunt loci, ubi αὖτις vel unus codex vel una editio exhibeat: Bacch. 1053 solus Pal. αὖτις (*denuo*), Iph. A. 350 solus Vict. (*postea*), Iph. T. 589 sola Ald. (*retro*), ib. 779 sola Ald. (*denuo*), ib. 1312 sola Ald. (*postea*). At vero exempla, ubi sine ulla varietate αὖθις legitur, plus quadraginta sunt. Itaque a codicibus perexigua apud Euripidem Ionicae formae fides est; nec maior apud Sophoclem et Aeschylum. V. *Ellendt.* lex. Soph. I. p. 259. Quod si exempla ista duo, ubi αὖτις vulgo legebatur, melicorum essent, poetas ut solent etiam epicum αὖτις in melicis hic illic usurpasse crederem; sicut in Sophoclis loco O. C. 235 *Herm.* dubitat, an epica forte forma a plerisque codd. exhibita utpote in numero dactylico tolerari possit. Atqui septem illi loci, etiam Iph. T. 327 et Iph. A. 1011, omnes diverbiorum sunt; contra qui soli in melicis reperiuntur Tr. 286 et Hel. 1155, itemque melici ap. Soph. loci, Phil. 844. 1190. O. C. 1455. 1714. 1731. 1735. Ant. 810, si a loco ante memorato O. C. 235 discesseris, omnes librorum in αὖθις consensu tuti sunt. Iure igitur critici iam dudum e tragicis expulerunt formam Ionicam, quam librariorum fortasse negligentia, fortasse etiam discrimen inter αὖθις et αὖτις a grammaticis quibusdam excogitatum invexit (v. *Ellendt.* l. c. p. 258. extr.). Quamquam discrimen illud prorsus inane esse neque αὖθις et αὖτις nisi dialecto differre quum alia multa declarant, tum illud, quod versus Hom. Il. α', 26 sq. μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα sic in Atticum sermonem convertit Plato de rep. 3. p. 393, E. ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἠγρίαινεν ἐντελλόμενος νῦν τε ἀπιέναι καὶ αὖθις μὴ ἐλθεῖν. V. *Schaef.* ad L. Bos. Ind. p. 866. *Elmsl.* ad Soph. O. C. 234. *Rost.* ap. Damm. s. αὖθις. Unum restat nequaquam omittendum: nam loci illi, ubi αὖτις vel libri veteres suppeditant vel vetus editio, uno Baccharum excepto omnes e duabus sunt Iphigeniis. Cuius rei causam aliis aperiendam relinquimus. *Const. M.*

αὐλεῖν (αὐλός). *Pass.* αὐλεῖται δὲ πᾶν μέλαθρον Iph. T. 367. V. *Elmsl.* ad Soph. O. T. 1094 et ad Eur. Heracl. 402. Pindari locum

simillimum ἀείδετο πᾶν τέμενος Ol. 10 (11), 92 etiam *Dissen.* contulit Comment. in Pind. p. 135.

αὔλειος, id quod aulae est vel *ad aulam pertinet.* πρὸς αὐλείοισι ἑστηκὼς πύλαις Hel. 445, quod ap. Hom. est ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν. V. *Bremi.* ad Lys. or. sel. p. 9. αὐλείοις, ὦ Πὰν, τοῖσι σοῖς ἐν ἄντροις Ion. 500. Ita *Scalig. Barnes. Matth.* Ald. rell. αὐλίοις, quod recepit *Hermannus;* „nam αὔλειος esse ab αὐλή formatum." Et αὔλιος? Indidem est, sed notione differunt: αὔλειος enim denotat *ea, quae aulae sunt,* αὔλιος vero, *quae naturam habent* αὐλῆς h. e. *domus s. domicilii.* Atqui in promtu est hic *antra* dici, *quae naturam habent domiciliorum s. quae domicilia sunt (Grotten-Wohnungen)*, quae alias simpliciter dicuntur αὐλαί (s. v. 2) vel αὔλια (v. s. αὔλιον). Hac igitur de causa praeferendum αὐλίοις. Et sic etiam *Dindorf.*

αὐλή propr. significat *perflabilem* (ἄω) s. *subdialem locum. Athenaeus* p. 189, 6: ὁ διαπνεόμενος τόπος αὐλὴ λέγεται. Similiter *Hof (Hoff)* cum *offen auf* cognatum videtur. Est igitur 1. *area ante domum subdialis, aula, cors (cour), Hofraum, Hof.* V. Passow. ἔρημα τὰ πρόσθ' αὐλᾶς Or. 1277. Rarior haec vis apud scriptores Atticos, tritissima apud Homerum. Atticismo consuetior ea significatio, qua 2. a parte potiore omnino de *sede* vel *domicilio (Wohnsitz Wohnung)* et hinc etiam de ipsa *domo* dicitur. Eamdem vim recepit vernaculum *Hof* in compositis, qualia sunt *Pfarrhof Gasthof Meierhof Freihof.* Ἄρτεμι, ἃ κατ' οὐρανὸν ναίεις εὐπατέρειαν αὐλὰν, Ζανὸς πολύχρυσον οἶκον, Hipp. 68, ut (Hercules) Ἥβας ἐρατὸν χροΐζει λέχος χρυσέαν κατ' αὐλάν Heracl. 916. Cf. Hom. Od. δ', 74. Aesch. Prom. 122. ὑμνῳδοὺς κόρας ἤλυθεν (Hercules) ἑσπέριον ἐς αὐλάν Herc. f. 395. ἤλυθον, Ἠλέκτρα, ποτὶ σὰν ἀγρότειραν αὐλάν El. 168. σταθμοὺς ἔπι βούτα — ἔρημόν θ' ἑστιοῦχον αὐλάν Andr. 282, ubi bene schol. ὁ μὲν σταθμὸς θρεμμάτων, ἡ δὲ αὐλὴ ἀνδρῶν οἰκητήριον. Hinc νεκύων ἐς αὐλάν Alc. 261. De ipsa *domo.* ἐπλάθης φιλίαν πρὸς αὐλάν Rhes. 347. ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων — δεμνίοις ἰαύων Phoen. 1532. ὁ Βρόμιος φάσμ' ἐποίησεν κατ' αὐλήν Bacch. 630. πρὸς τάνδ' αὐλάν Hec. 172. Hinc etiam de *antro,* quatenus pro *domicilio* est; v. αὔλιον. εἰς αὐλάν ποτ' ἀμφιβαλεῖς —; Cycl. 60. De *templis,* quatenus deorum *sedes* sunt. πρὸς σὰν (Dianae) αὐλὰν πόδα πέμπω Iph. T. 128. εὐκίονες αὐλαὶ θεῶν Ion. 185. Omnes hi loci sunt melicorum praeter Bacch. 630.

αὐλίζεσθαι cum αὖλις et αὔλιον ab αὐλή est, quatenus *domum* significat. Itaque proprie est *domum habere* vel *domi esse,* praecipue

vero ut αὖλις de bestiis (*stabulari*) et exercitibus (*castra habere s. posita habere*) dicitur. ἄγγελλ' οἴοις ἐν πέπλοις αὐλίζομαι El. 304, ubi esse i. q. οἰκεῖν vel ναίειν rectissime contra *Schaeferum* στολίζομαι corrigentem monet *Seidler*. Nolim tamen cum eodem *Seidlero* et *Hesychio* simpliciter interpretari *vitam agere*, ἐνδιατρίβειν, sed miserum haud dubie ac stabulo simile *domicilium* suum significat Electra (cf. v. 306), ita ut αὐλίζεσθαι respondeat nostro *hausen*, quod idem est ab *Haus* (αὐλή). Quum autem fere *pernoctandi* causa et pecudes in stabulis et exercitus in castris sint, hinc αὐλίζ. etiam *pernoctandi* vim recepit. Quam vim perperam in primo loco posuerunt lexicographi.

αὔλιον quodvis propr. *domicilium* denotat, hinc etiam *antrum*, quatenus pro *domicilio* est. V. s. αὐλή 2. extr. et s. αὐλίζεσθαι. In *plurali* plerumque exstat ut ἄντρον (s. v.). ἔσωθεν αὐλίων Cycl. 589. τίν' ὄχλον τόνδ' ὁρῶ πρὸς αὐλίοις; ib. 221. *Sing*. ἕρπετ' εἴσω, τῷ κατ' αὔλιον θεῷ ἵν' εὐωχῇτέ με ib. 344.

αὖλις i. q. αὔλιον (s. v.). χαιρέτω μὲν αὖλις ἥδε Cycl. 362.

Αὐλίς, n. pr. Non cum αὐλή, sed cum αὐλός et αὐλών (s. vv.) cognatum videtur. Hinc στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα Iph. A. 81. Αὐλίδος κοίλους μυχούς ib. 1600. ἐν πτυχαῖσιν Αὐλίδος Iph. T. 9. 1082. τὸν πολχώδη πτέρυγ' Εὐβοίας, Αὖλιν ἀκλύσταν, Iph. A. 121. Porro πρυμνοῦχον Αὖλιν El. 1022. ψαμάθων Αὐλίδος Iph. T. 215. μή μοι ναῶν πρύμνας ἅδ' Αὐλὶς δέξασθαι ὤφελεν Iph. A. 1321. (Graeci) ἀπλοίᾳ χρώμενοι κατ' Αὐλίδα ib. 88. ἵνα στρατεία διαλυθεῖσ' ἐξ Αὐλίδος ib. 495. Αὐλὶς ἔλαβε σφάγι' ἐμῆς ὁμοσπόρου (Iphigeniae) Or. 658; cf. Iph. T. 26. 339. 770. 1418. τὴν ἐνθάδ' Αὖλιν (Tauricam) ib. 358. Ἀρτέμιδι — Αὐλίδος ἀνάσσῃ Iph. A. 434. Αὐλίδι Iph. T. 538. ἐν Αὐλίδι Iph. A. 353. κατ' Αὖλιν ib. 14. ἐς Αὖλιν ib. 350. Iph. T. 818. De tono in Αὖλιν v. *Ellendt*. s. v. Grammaticorum de origine vocis ineptias suppeditat *Barnes*. ad Iph. A. 14.

αὐλός (ἄω). Origine quidem sua quodvis instrumentum, unde sonus *flando* elicitur, designat (*Blasinstrument*), sed proprium est de *tibia*, πρὸς Λίβυν λακεῖν αὐλόν Alc. 348. Cf. Herc. f. 684. Φρυγίων αὐλῶν Iph. A. 577. Bacch. 128. Κρητικοὺς αὐλοὺς Polyid. fr. VI (X), 2. αὐλῶν κτύπος Alc. 432. αὐλῶν παιᾶνι στυγνῷ Tr. 126. βαρύβρομον αὐλόν Hel. 1367. μετὰ αὐλοῦ γελάσαι Bacch. 379. ἐπεὶ ἐς αὐλοὺς ἧκεν εἰς κρατῆρά τε Ion. 1177. Hinc αὐλός dictum quidquid *tibiae* formam repraesentabat. Quare et *fistulam* depingit (*Röhre*), et *rivum*, etiam sanguinis et lacrimarum (Hom. Il. ρ', 297. Od. χ', 18), et *canalem*

(*Rinne*) et adeo *stadium*. *Etym. M.* p. 170, 20. αὐλός, στάδιον, καὶ τὸ δίσταδιον δίαυλος. *Const. M.*

αὐλών. Significat quodcumque *fistulae* speciem habet, πᾶν τὸ στενὸν καὶ ἐπίμηκες. Neque enim ab αὐλή est, sed ab αὐλός. Quod miror recentiores lexicographos vel non vidisse vel emisisse. V. *Dam.* et nos s. αὐλός. Itaque imprimis *angustias* vel terrae vel maris denotat, *fauces*, *convalles*, *fossas*, *canales*, *rivos*, *freta*. Ita *convalles* Soph. in Scyth. fr. III vocat ἐκακτίας αὐλῶνας. De *fossis* Graecorum castrensibus dictum πέρασας κοῖλον αὐλώνων βάθος Eur. Rhes. 112, quod ante est τάφρους ὑπερβάς. Τάφροι καὶ αὐλῶνες iunguntur etiam Xen. An. 2, 3, 10, ubi *fossas et rivulos* intelligas. Et de iisdem *rivulis* accipiendi videntur αὐλῶνες κελαδεινοί Hom. h. Merc. 95. *Const. M.*

αὔξειν, αὐξάνειν (ἀέξειν). Etymologiam neglexerunt lexicorum auctores; alioqui notionem *augendi* (*vermehren*, *vergrössern*) non tamquam propriam ac primariam venditassent. *Dammii* nugas iure profligavit *Rostius*. Quamquam nec huius ab ἄγειν (h. e. προάγειν) derivatio cuiquam probabitur. Imo cum αὔειν ἄξειν (ἄλειν *alere*) ἀλδαίνειν ἄλθειν ad stirpem ἄω (ἄημι) referendum: his enim omnibus communis est *afflandi* notio, unde partim *arefaciendi* ac *torrendi* partim *calefaciendi* ac *fovendi* significatio fluxit. V. s. ἄλσος. Et quidem formarum ἀέξω — αὔξω eadem ratio est ac verborum ἀήρ (ἀερ) — αὔρα, ἀείδειν (ἀείδω p. 42) — αὐδᾶν. Est igitur 1. *fovere*, h. e. *facere ut quid vigeat* vel *crescat* vel *floreat*, hinc *alere*, *promovere*, *augere*, *ornare*, *nähren*, *fördern*, *zu Ansehn* — *Ehren bringen*, *in Ehren halten*, ubi nos simillime *warm halten*. (αἰθὴρ) χειμῶνα αὔξει Dan. fr. IV (I), 4, *facit ut hiems vigeat*, *hiemem gignit*. [ὁ μακρὸς ηὔξανεν ταύτην (Danaën) χρόνος Dan. prol. 25.] πολέμους αὐξάνουσ' ἄνευ δίκης Suppl. 233, *fovent*. Sic etiam φιλόπλουτον ἅμιλλαν αὔξοντες μελάθροισιν Iph. T. 413. κεῖνα νῦν αὔξει θεός Med. 966. Frequens imprimis formula αὔξειν οἶκον — πόλιν — πατρίδα, ubi est *iuvare*, *prodesse*. V. *Sturz*. lex. Xen. I. p. 409 sq. πατρίδα αὔξειν χρεὼν καὶ μὴ κατᾶξαι Suppl. 507. μείζω πόλιν αὔξει Iph. A. 572. τὸ κοινὸν αὔξειν ib. 967. τὸ σὸν μέλαθρον αὔξουσα ib. 1160. Etiam de personis, ubi est *fovere*, *honorare*, *colere*. μήδ' αὖξε (ἄνδρα) καιροῦ μεῖζον Plisth. fr. II (I), 4. τοὺς πονηροὺς μή ποτ' αὔξειν ἐν πόλει Erechth. fr. XX (II), 28. τοὺς μὴ τὰ θεῶν αὔξοντας Bacch. 885. δεῖ Διόνυσον αὔξεσθαι μέγαν ib. 183. Et de eodem Baccho δι' ἀριθμῶν οὐδὲν αὔξεσθαι θέλει ib. 209, *non ita vult coli*, *ut ii*, *qui eum honore prosequi* **debeant**, *qui non*, **dinumerentur** *et a se secernantur*. Sic recte *Matth.* V. 206.

Passiv. est *foveri*, hinc *vigere*, *florere*, *crescere*. μολπαὶ ηὔξοντ' ἐραταί El. 718, *vigebant*. Sic etiam στυγνὸν ὀφρύων νέφος αὐξάνεται Hipp. 173. τυράννους διὰ μακρῶν ηὐξημένους In. fr. XXII (XVI), 1, *qui diu viguerant* s. *floruerant*. τοῖς μὲν αὔξεται βίος, τῶν δὲ φθίνει In. fr. XVIII (XVII), 4, ut fr. inc. tr. CLX. ὦ πολύμοχθος βιοτὰ —, ὡς τὰ μὲν αὔξει, τὰ δ' ἀποφθινύθεις. Sic enim haud dubie scribendum, nec vulgatum αὔξεις ex loco Hesiodi op. 5 longe diverso tueri debebat *Matth.* Creberrima vero *crescendi* vis. ὃ μὲν νεοσσός ἐστιν, ἣ δ' ηὐξημένη Iph. A. 1248, *adulta*. τροφαῖσιν ηὐξόμην Hec. 20. ἀλλ' αὐξάνεσθε Med. 918. ἀρετὴ ὅσωπερ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς, τοσῷδε μᾶλλον αὔξεται λειουμένη fr. inc. tr. IV, 5. ἐν τοῖς πόνοισιν αὔξεται (πατρίς) Suppl. 323; ut ἐκ τῶν πόνων τοι τἀγάθ' αὔξεται βροτοῖς Erechth. fr. IX (X), 1. σὺν τοῖσι δεινοῖς αὔξεται κλέος βροτοῖς fr. inc. tr. XLVI. Hinc 2. est *maius* s. *plus facere*, *augere*, *amplificare*, *vergrössern*, *vermehren*. (ὁ χρόνος) τὸ μεῖον αὔξων Beller. fr. XXVII (XX), 5. αἰὼν πλοῦτον μόνον αὔξει Herc. f. 672. χθὼν αὔξει εὐδαιμονίαν θεοῖς (s. v.) Hipp. 750.

ἄϋπνος, *insomnis*. ἐγὼ ἄϋπνος θάσσω Or. 83. ἐννύχιος ἄϋπνος ὢν Ion. 1077. φυσήματα — ἄϋπνος οἶδα τλάς Rhes. 442. δράκων πάγχρυσον δέρας ἔσωζε — ἄϋπνος ὢν Med. 481. μάλα τοι γῆρας τοὐμὸν ἄϋπνον Iph. A. 4. ἄϋπνον βλέφαρον Or. 302. ἄϋπνα ὀμμάτων τέλη Suppl. 1136. Tralate Μοῦσα ἄϋπνος ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν λήξει Hipp. 1135, *vigil*, *non quiescens*. Φινεΐδας ἀΰπνους ἀκτάς Iph. T. 423, *scopulos vigilantes*, h. e. qui praeternavigantibus numquam non nocent. [Ἄϋπνος secunda producta legitur Med. 481. Or. 302. Hipp. 1135. Iph. A. 4. Iph. T. 423; eadem correpta Or. 83. Suppl. 1136. *Aug. M.*]

αὔρα [αὔω ἄω], *flatus*, *aura*. αὔρα, ποντιὰς αὔρα Hec. 444. ναυσίπομπον αὔραν Phoen. 1706. λινοπόροις αὔραις Iph. T. 411. πυκναῖς αὔραις Iph. T. 7. θοαῖς αὔραις Tr. 454. αὔραις νοτίαις Iph. T. 433. αὔραις ἐναλίαις Hel. 1475. τίς αὔρα (te huc advexit s. pertulit); Suppl. 1048. αὔραν ἱστίοις καραδοκῶν Tr. 456. μετρίας ἀνέμων ἡδυπνόους αὔρας Med. 839. Ζεὺς μειλίσσων αὔραν ἄλλοις ἄλλαν θνατῶν Iph. A. 1325 [v. s. μειλίσσειν]. ὑπήνεμος αὔρα Cycl. 44. ὅταν αὔραις πέλαγος νήνεμον ᾖ Hel. 1471. αὔραν αὔραν πρὸ παρηΐδος ἄσσων Or. 1427, *flabello ventulum faciens* [v. s. ἀΐσσειν p. 80]. Tralate δι' ἐμᾶς ἦξεν ποτὲ νηδύος ἅδ' αὔρα Hipp. 165, de partus doloribus [ubi αὔρα mirifice concordat cum vernaculo *Wehen*]. φρόνημα σὸν μετεστάθη πρὸς αὔραν El. 1202, de mutatis temporibus [nos ubi similiter *den Mantel nach dem Winde hängen*]. Sic etiam

μονότροποι πνέουσιν αὖραι δόμων ib. 1147. γαμέτας συντηχθεὶς αὔραις ἀδόλοις γενναίας ἀλόχῳ ψυχᾶς Suppl. 1029, de mutui amoris conspiratione. V. not. ad l. p. 806. *Aug. M.*

αὔριον, *cras.* *ἐς αὔριον* Alc. 321; cf. Rhes. 600. *τὴν αὔριον μέλλουσαν* Alc. 787, *crastinum diem.* V. *Pflugk.* ad l. *τὸν αὔριον χρόνον* Hipp. 1117. *Αὔριον* (*αὔριος*) ex *αὔρα* factum esse quum per se clarum sit tum nostrae linguae similitudo comprobat, ubi adverbium *morgen* (*cras*) proprie nil est nisi *den Morgen* (*mane*). Eademque ratio est adverbii *ἠῶθεν*. Scilicet *αὔρα* et *ἠώς* ab *ἄειν*, *flare*, descendunt indeque proprie *tempus*, *ubi aura flat frigidiuscula*, h. e. *tempus matutinum* s. *mane* indicant. Cf. *O. Mueller.* hist. Gr. gent. T. III. p. 526. *Hartung.* cas. p. 201. Iam si quis dicit se *mane* quid facturum esse, sponte intelligitur eum *sequens mane* dicere. Hinc factum ut et *ἠῶθεν* non raro significaret *cras mane* et *αὔριον* paulatim de toto *crasterno die* usurparetur. Cf. *Buttm.* lex. I. p. 120 sq. *Const. M.*

αὐτανέψιος, *consobrinus.* *αὐτανέψιος νεκροῦ τοῦδε* Rhes. 944. *σοὶ μὲν* (Alcmenae) *αὐτανέψιος γεγώς* (Eurystheus) Heracl. 987. *αὐτανεψίω πατὴρ ἂν εἴη σός τε καὶ τούτων γεγώς* ib. 212.

αὐτάρκης (*αὐτός ἀρκεῖν*; v. *Passov.*). *αὐτάρκη φρονεῖν πέποιθε* Aeol. fr. XIV (IV), 3, *se per se satis sapere confidit*, non alios consulens.

ἀϋτεῖν (*ἄϋειν*), *vocem edere*, *vociferari*, *clamare.* *τί χρῆμ' ἀϋτεῖς;* Cycl. 665. *ἰδὼν ἀϋτεῖ· χαίρετ', ὦ ξένοι* El. 779. *δισσῶς ἀϋτῶ* Phoen. 1347. C. *infin.* *ἀϋτεῖ τὰν κερόεσσαν ἔχειν χρυσόμαλλον ποίμναν* El. 724. C. *accus. eventi* (*Resultat*). *βοὰν ἀϋτῶ* Hec. 1092, *edo*; v. s. *ἄϋειν.* C. *accus. causae*, *quo* pertinet clamor (*beschreien*, *bejammern*). *κάρα στενάχειν τάδ', ἀϋτεῖν* Phoen. 1546, *lamentari.* C. *accus. obiecti.* Rei: *τίν' ἔκπληξιν νέαν φίλοις ἀϋτεῖς;* Phoen. 1277, *clamitas.* *σφαγὴν ἀϋτεῖς τήνδε μοι* El. 757, ubi malim *ἀϋτεῖ*, hoc ut ad *μέλος* vel *βοή* referatur. Cf. *Seidl.* ad l. Ut hic nominis accusativus, sic infinitivus *necessitati* inservit Rhes. 668. *ὑμᾶς ἀϋτῶ θηκτὰ κοιμίσαι ξίφη.* Personae: *Ἄρτεμιν ἀϋτεῖν* Hipp. 168, *inclamare.* Cf. Hom. Il. λ', 258.

ἀϋτή, *clamor.* *τί χρῆμ' ἀϋτῆς πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στέγος;* Heracl. 646.

αὐτεπάγγελτος, *qui ultro* aliquid *declarat* s. *promittit*, *ultro pollicitus.* *ὑπέστητ' αὐτεπάγγελτοι* (*ultro*) *θανεῖν* Herc. f. 706.

αὐτεπώνυμος, *qui id ipsum quod alius nomen habet*, *cognominis.* *Μενοικέα σοῦ* (Creontis) *πατρὸς αὐτεπώνυμον* Phoen. 776. V. *Valck.* ad l. et s. *αὐτοσίδηρος.*

αὐτίκα, *continuo*, *illico*, *statim*. *ὄψει νιν αὐτίκ' ὄντα δωμάτων τάρος τυφλόν* Hec. 1049. *(λέγει) πόλιν ὅπλοις ἐλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν* Phoen. 718. *αὐτίχ' ἥξει* Iph. T. 1080. Bacch. 639. *ὡς κτενοῦντας αὐτίκα* Or. 729. *πειρώμενος τοῦτό γ' αὐτίκ' εἴσομαι* Heracl. 270. *πέσεα δάϊ' αὐτίχ' αἱμάξετον* Phoen. 1308. *αὐτίκ' ἐν τοῖς οὐκ ἔτ' οὖσι λέξομαι* Alc. 323. *ἀνόσια πράσσων αὐτίχ' εὑρεθήσεται* Iph. A. 1105. *αὐτίκα γᾶ πᾶσα χορεύσει* Bacch. 114. *τὸ σὸν γένος ἄγονον αὐτίκα λυσσάδες δίκαι — ἐκπατάσσουσιν* Herc. f. 886. Huc pertinet etiam *θῆρας ξιφήρεις αὐτίκ' ἐχθροῖσιν φανεῖ (μέλαθρον)* Or. 1272. In his igitur, quia de singula re proxime futura agitur, futurum fere exstat; nisi si res futura vel certa est vel tamquam certa ponitur; tunc etiam praesenti locus est, ut Herc. f. 886. Praesens autem legitimum in sententia generali, ubi res vel facta vel fieri solita commemoratur: in talibus *αὐτίκα* interpretandum *proximo momento, momentum, ad punctum temporis, in praesens, für den Augenblick, für den nächsten Augenblick*. *ἡδὺ μὲν αὐτίκα τοῦτο βροτοῖσιν, ἐν δὲ χρόνῳ τελέθει ξηρόν* Andr. 783. *ὁ αὐτίχ' ἡδὺς — ἐσαῦθις ἔβλαψε* Suppl. 414. *τὰ μὲν νῦν, τὰ δὲ πάλαι, τὰ δ' αὐτίκα (φρονεῖς)* Iph. A. 332, *proximo quoque momento*. Notandus praeterea usus solutae orationi proprius, quo *αὐτίκα* in exemplis afferendis ita ponitur, ut sententiae generali exemplum *continuo* obvium subiiciatur. In quibus falso plerique vertunt *exempli gratia s. verbi causa*: v. *Ruhnk.* ad Tim. p. 56 et *Koen.* ad Greg. Cor. p. 416. Imo etiam hic est *statim*, ipsumque *continuo* sic usurpavit *Virgilius* Georg. 1, 356; sed explicationis causa *exempli* mentionem de nostris adiicimus *ut statim exemplum afferam*, *zum Beispiel gleich*. V. *Stallb.* ad Phaedr. p. 40 et impr. *Bremi.* ad Lys. or. sel. p. 220. De stirpe vocis infelix est *Buttmanni* lexil. II. p. 227 coniectura *τὴν αὐτὴν ἴκα* in *αὐτίκα* latere opinantis. Abs qua etymologia non multum distat *Dammiana*: „ab *ἴκω*, venio, eo, et *αὐτό*, pro *αὐθίκα*, quasi *cum ipso adventu* (!).“ Scitius ibi *Rostius*: „est a pronomine *αὐτός* addita terminatione.“ Neque obstarem, si quis in illo *κᾰ* particulam *κεν* (*καν*) agnosceret. Nam vis affirmativa, quam huic voculae vindicavimus (p. 189 sq.), aptissima esset ad augendam adverbii potestatem. *Hartungii* certe rationem Cas. p. 232 et *Kuehneri* gr. §. 363. not. 7 prorsus reiicimus. Itaque ut *αὐτός eben der*, ita *αὐτί-κα* est *eben*, *so eben*, *auf der Stelle*, *den Augenblick*: etenim rem indicat, quae ipsum tempus praesens subsequitur vel quae fit proxime a tempore praesenti. *Const. M.*

αὐτοκασιγνήτη, *germana soror*. *ὁ τᾶς Πολυνείκεος αὐτοκασιγνήτας νύμφας ὁμόγαμος* Phoen. 138. mel. Inepta de huius et si-

milium compositorum etymo tradit *Wex.* ad Ant. 1. V. s. αὐτοσίδηρος.

αὐτοκρατής, *qui ipse regnat s. penes quem solum potestas est.* σοφῶν πλῆθος ἀσθενέστερον φαυλοτέρας φρενὸς αὐτοκρατοῦς Andr. 483. Hinc et de eo dicitur, *qui plenam habet potestatem in re gerenda* (*Bevollmächtigter*), et de eo, *qui sui iuris est.*

αὐτοκτόνος, *qui ipse occidit.* φοινίαν τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον Med. 1254. ch., *sua ipsius manu cruenta liberos occidere.* Alias de *mutua caede* usurpatur. V. *Wunder.* in Censura Aiacis Lobeck. ed. sec. p. 172.

αὐτόματος (μάω), propr. *qui ipse* vel *sua sponte* aliquo tendit, hinc *voluntarius* et de personis et de rebus. Sed commode plerumque vertitur *sua sponte.* αὐτόματον (τὸ βρέτας ἀπεστράφη) ἤ νιν σεισμὸς ἔστρεψε χθονός; Iph. T. 1166; cf. ib. 1167. αὐτόματα δεσμὰ διελύθη Bacch. 447. αὐτόματον τὸν δαλὸν εἰς τὸ κρανίον στείχοντα Cycl. 643. νῦν δ' ἔχει (Menelaus) αὐτόματα πράξας τἀγάθ' εὐτυχέστατα Hel. 725, *ultro, sine labore.* Apte Xen. Hier. 8, 5 ad haec adscripsit *Pflugk.*

αὐτόμορφος, *qui sponte formam habet s. induit, nativus,* i. q. αὐτοφυής. Deest haec vox in lexicis. Legitur tamen Eur. Andr. fr. X (XXIX), 3. (ὁρῶ) παρθένου εἰκώ τινα ἐξ αὐτομόρφων λαΐνων τυκισμάτων σοφῆς ἄγαλμα χειρός. *Τυκισμ.* emendavit *Dindorf.* Vlg. τειχισμάτων. Sed reliqua quoque vitiosa esse declarat contrariorum coniunctio. Puto haec ita corrigenda esse, ut Perseus per disiunctionem quaerat, utrum imago, quam videat, natura sit facta an arte. *Const. M.*

Αὐτονόη, n. pr. Ἀκταίονος μητέρ', Αὐτονόην λέγω Bacch. 230. Cf. ib. 680. 1128. 1226.

αὐτόῤῥιζος, *sponte radicatus, nativus.* καὶ Ἰδαῖον λέπας οἰκοῦμεν, αὐτόῤῥιζον ἑστίαν χθονός Rhes. 288. „Sic Flor. A. 1. 2. 10. Vict. Havn.; neque hic causa erat cur unum ρ scriberetur." *Aug. M.* Vulgo erat αὐτόριζον. Quod inepte *Brodaeus* ad Phryges refert, quos omnium mortalium antiquissimos fuisse Herodotus testetur (2, 2). Imo ipsa Ida αὐτόῤῥιζος ἑστία χθονός vocatur, aut quia domicilium est *natura,* non ab hominibus *conditum* (*Naturheerd*), aut quia, priusquam Troia sub Idam a Dardano condebatur, Idam ipsa *natura factam* incolebant Troiani (*des Landes Ursitz*). Cf. Hom. Il. υ', 216 sqq.

αὐτός, αὐτός. Copiose, sed minus accurate nec iusto ordine de hoc pronomine exposuit *Hermannus* Opusc. I. p. 308 — 342. Paulo celerius statim viro eximio exciderunt quae in limine dissertationis perscripsit, obscurum esse non posse dicens, quum nomen αὐτός ex

adverbio αὖτε ortum sit, propriam eius significationem hanc esse, quasi quis *iteratum* dicat. Nam nec ab αὖτε esse αὐτός tam certum est et exploratum, hinc ut significatio colligi tam confidenter possit, nec *iterativa* vis *idem* ullo pacto primaria pronominis significatio fuit (v. infr. III). Atque id ipsum in causa est cur etiam *Dammii* et *Kuehneri* gr. §. 342, 4 ab αὖ et τός derivationem licet ad formam probabiliorem non probem. An Pythagoreorum formulam istam αὐτὸς ἔφα, quae antiquissimam pronominis vim exprimit, sic interpretabere: *iterum is* s. *idem dixit*, ac non *iste* s. *ille dixit?* Et Homerum, qui „prima quasi sermonis Graeci stamina continet," si prima pronominis vis *iterativa* est, primitivam summum sexies, derivatam sexcenties usurpasse existimemus? Sed optima illa prae singulari aliorum derivatio. *Hartungium* quidem mirabilia captantem non miror tum e Sicilia (Cas. p. 269) tum e Creta et Laconica (Partic. II. p. 6) nomen Atticis et Homero familiarissimum petiisse. *Stuerenburgium* vero αὐτός ab ἀμός (ἄμς) et τός (ἀμστός ἀστός αὐτός) derivare eamque derivationem, qua nihil et ad formam et ad notionem ineptius, ad Cic. Off. Comment. II. c. 1. p. 172 etiam in lucem proferre potuisse, id sane quam maxime mireris. Quid multa? Certum vim propriam ac primariam pronominis αὐτός hanc esse, ut *rem* vel *personam diligentius monstret* vel *accuratius definiat* (*just — eben — gerade der — dieser*). Etenim formatum est ex ἀ intensivo (v. s. ἀνά et ἀμός) et τός (ἀτός, αὐτός), ut αὔτη ex ἄτη, οὗτος ex ὅτος, τοῦτο ex τέτο, ταῦτα ex τάτα, ἐνταῦθα ex ἔνθαθα. V. s. αὖ. Et quidem τός respondet Latino *is* (ῑ, ĭ) et praefixum ἀ idem valet Graecis quod Latinis suffixa *te dem pse le*, ita ut αὐτός ad amussim proprie respondeat pronominibus Latinis *is-te, i-dem, i-pse, i-lle*: nam origine haec sua nihil nisi terminatione differunt, sed variis formis varias paulatim notiones decrevit usus, neque vim propriam, qua ut αὐτός rem vel personam gravius notabant, ullum horum pronominum praeter *ipse* meram obtinuit. Apte igitur *Rost.* gr. §. 57 pronomen nostrum vocat „*Definitum zur nachdrücklichen Sonderung eines Individuums von andern.*"

I. Itaque prima ac propria pronominis definiti vis est, qua personam vel rem *definit: ipse* (*Zumpt.* gr. §. 695. *Matth.* Misc. phil. II. p. 96), *is ipse, hic ipse, ille ipse, hic potissimum* s. *maxime* (*just — eben — gerade der — dieser, selbiger*). Neglexit hunc usum *Hermannus* in dissertatione licet et proprium et frequentissimum. Hom. Il. ο', 724. ἀλλ' εἰ δή ῥα τότε βλάπτεν φρένας εὐρύοπα Ζεὺς ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, *is ipse*, non *idem*, ut explicat *Herm.* l. c. p. 333. Eur. Bacch. 775. κἀκεῖνό φασιν αὐτὸν, τὴν ἄμπελον δοῦναι

βροτοῖς, hunc ipsum. Sic etiam in prosa. Plat. Phaedr. p. 278, A. αὐτά γε διελήλυθας, illa ipsa. V. *Stallb.* ad l. et impr. ad Rep. II. p. 107. Saepe ut in Latinis etiam *personale* vel *demonstrativum* adiunctum pronomini *definito* nunc sequenti nunc praecedenti. πῶς δίκαιον τοὺς νόμους ὑμᾶς βροτοῖς γράψαντας αὐτοὺς ἀνομίαν ὀφλισκάνειν; Ion. 443, *vos ipsos, gerade ihr, die ihr* —. τοιγάρ νιν αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγώ, *eas ipsas*, Bacch. 32, quae male intellexit *Elmsleius*. αὐτὰς ἐκείνας εἰσορᾶν δοκῶ ib. 925. In Iph. A. 1363 Clyt. ἆρ' ὁ Σισύφου γόνος; Ach. αὐτὸς οὗτος. Hinc τοῦτ' αὐτό, id — *hoc ipsum*, Andr. 906. Suppl. 1067. Iph. A. 1375. El. 261. fr. dub. XXVII. αὐτὸ τοῦτο Or. 664. 1177. Hipp. 419. Iph. A. 1351. Tr. 643. 965. Hel. 812. Alop. fr. V (III). ἐπ' αὐτὸ τοῦτο Bacch. 957. Andr. 916 et 42, ubi v. *Pflugk*. Additur etiam persaepe ipsum nomen seu nudum seu cum articulo. κρήναις ἐπ' αὐταῖς Bacch. 765, v. s. ἐπί. χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει Or. 1215, ubi nos *gerade zutreffen*. αὐτὸ τὸ σιγᾶν Iph. A. 1142. αὐτὰ τἀναγκαῖα Suppl. 855. αὐτὰ τὰν πόσιν Tr. 938. [In Iph. A. 1139 patienter tulerunt editores ineptum ὁ νοῦς ὅδ' αὐτὸς νοῦν ἔχων οὐ τυγχάνει. Scribe αὐτὸν νοῦν; *haec mens ipsa mente caret*. Huc referendum adverbium αὐτοῦ (s. v.), i. e. *hoc ipso in loco*. Huc etiam formulae ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν Phoen. 759, *sub ipsis muris*, ubi nos: *gerade — ganz — dicht an der Mauer*; cf. ib. 79. πόρπαχ' ὑπ' αὐτόν ib. 1134. ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδα ib. 1185. πέτρων παρ' αὐτῆς Hipp. 30; cf. ib. 1187. κρήνην παρ' αὐτὴν Ἄρεως Suppl. 660. παρ' αὐτὰς ἑπτὰ πυρκαιὰς νεκρῶν ib. 1206. παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίαν ib. 1211. θριγκοῖς ὑπ' αὐτοῖς Iph. T. 74; cf. ib. 969. 1196. πρὸς αὐτῇ τῇ πέτρᾳ Cycl. 678. γένυν παρ' αὐτήν Bacch. 466. πρὸς αὐταῖς εἰσόδοις Ion. 34. Cf. El. 518. 636. 1274. Alc. 1145. Or. 1494. ἐπ' αὐταῖς γ' εἰσίτω δόμων πύλαις El. 661. Vlg. εἰσίω. Quod cum *Matthiae* et *Dindorfius* dedit et nos dedimus, non intelligens correxerat *Musgravius*. Non hoc dicit senex Agamemnonis olim nutricius: *immo tantum modo ipsas aedium portas ingrediatur Clytaemnestra*, sed: *sane vero ipsas aedium portas ingrediatur*, ubi nos: *gerade — direkt in's Haus herein*. Similiter in Schilleri Wallensteinio, Piccolomini iunior: „*ging's von hier gerad' in's Feld des Todes*. Sunt haec eius, qui vel alium vel se ipsum perire vehementer cupit. Incommoda Seidleri correctio εἰσιῶ. ὡς ἐπ' αὐτοῖς δὴ Κυκλωπείοισιν ὤν Herc. f. 998: nos: *gerade als hätt' er die Cyklop. Mauern vor sich*, vel, *als hätt' er die leibhaftigen Cyklop. Mauern vor sich*. Talibus egregie confirmantur ea, quae ego de obscuris apud Sophoclem verbis ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων El. 720 in Quaest. Soph. p. 66 disputavi.

Quae esse *sub ipsam metam* etiam *Wundero* me video persuasisse. Falso explicuerat *Hermannus*. Sic etiam de tempore, *ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτὴν* (*ἤλθον*) Phoen. 1088, *ganz zum Kampfe, zum vollständigen Kampfe.* Soph. Ai. 1168. *εἰς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πάρεισιν, gerade zur rechten Zeit, ganz wie gerufen.* Quo ex loco in Oreste v. 384 dudum rescribi debebat *ἀφῖξαι δ' αὐτὸν εἰς καιρὸν κακῶν* pro ineptissimo *ἀπ. αὐτὸς εἰς καιρ.*, quod miror hucusque tolerasse editorum patientiam. Ceterum etiam haec praeivit Homerus Il. *ν'*, 614. De eadem pronominis in compositis potestate v. s. *αὐτοσίδηρος*. *Const. M.*] Et ex hoc quidem usu, qui proprius est, duplex deinceps significatio profecta est.

1. Primum enim *cum vi notat* vel rem vel personam, ubi a nobis *ich, du, wir, ihr* vel *der, die, das* (*dies*) vel *er, sie* maiore cum vi pronuntiata et a Latinis eiusdem generis pronomina cum adverbio *quidem* consociata usurpantur. De re: *ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν* Hec. 973, *das.* Et sic *ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θήσομαι* Med. 532. *μυρίοι τοι πεπόνθασ' αὐτό* Iph. A. 366. *ἆρ' αὐτ' ἀλάστωρ εἶπε;* El. 979. *πῶς τις αὐτὰ — ὀρθῶς κρινεῖ;* ib. 373. *νῦν αὐτ' ἰδὼν οὐκ οἶσθα* Tr. 1171. *Ζεῦ ξένι', ὅρα τάδ· εἰ γὰρ αὐτὰ μὴ βλέπεις, ἄλλως νομίζει θεός* Cycl. 354. *οὐδεὶς αὐτὰ καταβάλλει λόγος* Bacch. 202. Cf. Ion. 1546. 1566. *ἀλλ' αὐτ' ἐάσω* Tr. 361. Cf. Aesch. Prom. 439. Huc pertinent, si integra sunt, illa ex Iph. T. 874. *ἆ δ' ἐπ' αὐτοῖς τίς τελευτά;* ubi nos: *und bei alle dem wie wird es enden?* Eiusdemque rationis est locus Bacch. 1149. *τὸ σωφρονεῖν, κάλλιστον οἶμαί γ' αὐτὸ καὶ σοφώτατον θνητοῖσιν εἶναι χρῆμα*, quam egregiam librorum lectionem temere alii aliter mutarunt; v. s. *οἶμαι*. Verte: *bescheiden sein, das halt' ich für das beste und für das klügste, was Menschen thun können.* Sic etiam intelligenda Platonica illa Lys. p. 204, B, in quibus explanandis operam perdidit *Stallbaumius*: *αὐτοῦ πρῶτον ἡδέως ἀκούσαιμ' ἄν, ἐπὶ τῷ καὶ εἴσειμι καὶ τίς ὁ καλός*, *erst möcht' ich gern das noch wissen* —. Non ipsum *αὐτό*, ut *Stallb.* arbitratur, est *id quod caput rei atque summum est*, sed quia quod Socrates deinde addit caput est rei, idcirco pronomen *definitum* ad illud notandum adhibetur. Longe etiam magis de his a vero aberrarunt *Heusdius* Spec. crit. p. 96 et *Heindorfius* ad Soph. p. 437. Alia id genus exempla Platonica ipse *Stallb.* ad l. c. adscripsit. De persona. In his quamvis *αὐτός* commode plerumque interpreteris *ipse*, tamen hic usus valde differt ab eo, de quo s. II dicetur. Huc prae omnibus trahendum Pythagoricum illud *αὐτὸς ἔφα*, i. e. *er hat's gesagt*, et Homericum Il. *ι'*, 449. *τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν*, *die er liebte.* Ex Homero alia huius modi attulit *Herm.* in dissert. Op. I, p. 317.

Quamquam quae his in sequenti pagina s. VII adiecta sunt, quid iis faciam non scio: nam et inter se ipsa et ab his, quae praecedunt, diversissima sunt. *αὐτῷ θεὸς γεγὼς ἐνδείξομαι πᾶσίν τε Θηβαίοισιν* Eur. Bacch. 47, *dem vel ihm.* *πέποιθ' ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς ἄθῷος αὐτὴ φεύξεσθαι;* Med. 1300, *glaubt sie der Strafe zu entgehn, sie, die —.* *ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν Περικλύμενος* Phoen. 1164, *ihn, den Rasenden.* *οὐ γὰρ ἄνδρ' αὐτοὺς καλῶ* Or. 1555, *sie — diese nenn' ich keine Menschen.* *κλαίων τις αὐτῶν ἄρ' ἐμοῦ γε θίξεται* Hipp. 1086, *von denen einer.* Et sic *ἀδύνατοι γεγῶτες αὐτοὶ διαφυλάξασθαι πόλιν* Iph. A. 369. *δοκῶ γὰρ αὐτὴν εἰσορῶν γυναῖκ' ὁρᾶν ἐμήν* Alc. 1069. *τίς γὰρ ἐπ' αὐτῷ;* Rhes. 540. *οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ' ὡς τέκνων ἔχω* Med. 1301. Sic etiam *τὰ τῶν φίλων αἴσχιστον ὅστις καταβαλὼν εἰς ξυμφορὰς αὐτὸς σέσωσται* Iph. T. 607, *wenn man den Freund zu Grunde gehen lässt, während man für seine Person — seinerseits sich rettet.* *οὐκ ἐξαμαρτὼν αὐτὸς, ἀλλ' ἁμαρτίαν τῆς σῆς γυναικὸς λάμενος* Or. 649, *nicht er für seine Person.* (*λέγει*) *ἡμᾶς μὲν ἄλλην γαῖαν εὑρίσκειν τινὰ, αὐτὸς δὲ σώσειν τήνδε βούλεται χθόνα* Heracl. 498, *er für seine Person.* (*Ἄρτεμις*) *βροτῶν μὲν ἤν τις ἅψηται φόνου, βωμῶν ἀπείργει —, αὐτὴ δὲ θυσίαις ἥδεται* Iph. T. 384, *während sie an Menschenopfern Gefallen findet.* Cf. similem locum Ion. 680. *οἱ δυστυχεῖς τοῖσιν εὐτυχεστέροις αὐτοὶ κακῶς πράξαντες οὐ φρονοῦσιν εὖ* Iph. T. 353, *weil sie vom Glück verlassen sind.* V. s. *κακός* et *ἄρα* p. 380. *ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον τιμωρήσομαι* Hipp. 1420. Passim *γε* insuper associatum habet pronomen, ut Suppl. 771. Hel. 104. Interdum etiam relativum refertur ad pronomen definitum. *ἀπέκτονέ αὐτὴν, ἥτις ἄνδρα τὸν πάρος — ἀποβαλοῦσ' ἄλλον φιλεῖ* Tr. 662. *ἐμὴν αὐτὴν, ἧς λέχος γ' ἐπῄνεσα, κρίνω θάμαρτα* Or. 1092. *καλοῦσι δ' αὐτὸν, ᾧ λατρεύομεν, Πολύφημον* Cycl. 24. De Iph. A. 1025 v. s. *ἄν* p. 221. Sciendum autem multum in his interesse inter definitum et demonstrativum pronomen. Ita Cyclopis in loco verba *ᾧ λατρεύομεν* etiam abesse possent: persona enim, ad quam refertur *αὐτόν*, iam antea memorata est nec nisi explicationis causa illa adduntur (*ihn, dem wir dienen*); sin scribitur *τοῦτον* pro *αὐτόν*, verba *ᾧ λατρεύομεν* adeo sunt necessaria, ut si omitterentur sententia manca et imperfecta esset: persona enim, ad quam refertur *αὐτόν*, nunc demum memoratur (*denjenigen, welchem wir dienen*). Omnino non recte factum ab editoribus et grammaticis ut *Heindorfio* ad Plat. Lys. p. 4, *Hermanno* l. c. p. 316 s. VI, *Matthia* gr. p. 1036, 8, *Kuehnero* gr. §. 630, not. 5, ut *αὐτός* in talibus pro *οὗτος* vel *ἐκεῖνος* exstare praeciperent: multo enim gravius quiddam sonat pronomen

definitum, magis ut demonstrativis cum γε particula consociatis respondere videatur. Quin etiam ad primam et secundam personam cum vi notandam usurpatur αὐτός. Med. 1384. αὐτὴ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως, *ich für meinen Theil, für meine Person*, ut τούσδε μὲν τεθνηκότας, αὐτὴ δὲ σωθεῖσα Heracl. 522. οὐκ οὖν δίκαιον — αὐτὸν ἐκδῦναι κακῶν Iph. T. 602, *dass ich meinerseits dem Unglück entrinne*. Cf. ib. 679. γυναῖκα τὴν ἐμὴν οὐ βούλομαι λιπεῖν — αὐτὸς εὐτυχῶν Ion. 658, *während ich glücklich bin*. τῶν ἀρίστων τἄκγον' αὐτὸς ὢν κακὸς δεδοίκας Herc. f. 208, *weil du ein Feigling bist*. μήτ' ἀναγκάσῃς ἐμὲ κακὴν γενέσθαι περὶ σὲ μήτ' αὐτὸς γένῃ Iph. T. 1184, ubi recte *Schillerus: zwinge mich nicht schlimm an dir zu handeln, handle du nicht so an uns*. Cf. Med. 749. Et sic Heracl. 596, ubi cum vi est *wir*, ib. 422, ubi est *ihr*, Tr. 488. Phoen. 1742, ubi est *ich*. Sic etiam πότερον ἐν' αὐτὴ παῖδας ἀντὶ σοῦ τέκω —; Andr. 199, *ich statt deiner*, ut ib. 34 et in δοὺς τῷδ' ἀνάσσειν ἐνιαυτοῦ κύκλον, ἐσθ' αὐτὸς ἄρχειν αὖθις Phoen. 481. ἢν δυνώμεθα σωθέντες αὐτοὶ καὶ σὲ συσσῶσαί ποτε Hel. 1405, *wir*. εὐτυχίᾳ δ' αὐτὸς ὁμιλεῖς Or. 354, *du*, ut Heracl. 686. τί δεῦρ' ἀφίκεσθ' — αὐτοὶ φιλοψυχοῦντες; Heracl. 519, *ihr, die ihr* —. Similiter nos: *was willst du da?* αὐτοὶ μὲν οὖν τῆς ἐξόδου γ' εὑρίσκετε Hel. 1028, *das Ende mögt ihr nun finden*; quamquam hic etiam ipsi interpretari licet. In his igitur αὐτός personali pronomini cum γε particula coniuncto par est. Eodem pertinent exempla, ubi persona, quae antea in universum nominata erat, enuntiatione deinde apposita accuratius definitur, etiam singulis, qui cum ea coniuncti sunt, memoratis. αὐτός τε καὶ γῆ Tr. 868, *sowohl er als das Land*, ubi Latini *et ipse et terra*. αὐταί τε πῶλοί τε Iph. A. 422, *sie und die Rosse*, *et ipsae et equi*. Sic etiam αὐτόν τε ναύτας τε Cycl. 609, ubi nomen, ad quod refertur haec enuntiatio, postpositum est. ἔῤῥεις νυν αὐτὸς χἠ ξυνοικήσασά σοι Alc. 737, *du und dein Weib*, *et ipse et coniux tua*. Huius modi loci probe examinandi sunt, ne iis talia admisceas, qualia sunt Iph. A. 464. Suppl. 666. 738. In his enim non appositio est, sed vera distinctio. V. s. II.

2. Ut vero Latinum pronomen *is*, licet proprie *determinet* (*Billroth.* gr. Lat. §. 199), et vernaculum *derselbe*, quod proprie *definit*, sic etiam αὐτός multo usu ita attritum ac debilitatum est, ut in obliquis casibus pro pronomine relativo frequentaretur ac simpliciter *notaret* rem vel personam, de qua sermo est. Quae significatio cur aliena sit a nominativo, scite exposuit *Herm.* l. c. p. 390. De collocatione pronominis v. *Ellendt.* in lex. p. 266. οὐχ ἕλξετ' αὐτόν; Hec. 1282 et Hipp. 1084. οὐχ ὅσον τάχος αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ μοι; Hec.

1286. σῶσόν νυν αὐτόν (χρυσόν) ib. 986. λαβοῦ δ' αὐτοῦ Phoen. 853. κομίζου αὐτόν Hipp. 1265 et Heracl. 1050. φροῦδος ἐπ' αὐτὸν Μενέλεως Andr. 73; cf. ib. 81. οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν εἰσιδών Or. 379; cf. ib. 506. κατέστησ' αὐτὸν εἰς μοναρχίαν Suppl. 353; cf. ib. 330. δέδοικα δ' αὐτόν Rhes. 863. λαμβάνει αὐτόν Tr. 781. ἄκουσον αὐτῆς ib. 906. κάτθες αὐτὸν εἰς μέσον Cycl. 547. ὅταν γε καλέσῃς αὐτόν Bacch. 499. καλοῦσιν αὐτὴν Θεονόην Hel. 13; cf. Ion. 74. 800. El. 418. ὅπως κάλλιστ' ἐνέγκαιμ' αὐτόν Hipp. 393. ὁ φυτεύσας αὐτόν Andr. 49. Cf. ib. 445. 584. πρὸς αὐτὸν συμβαλεῖν βουλεύματα Phoen. 700. τέχνην μαντικὴν ἐμεμφόμην πρὸς αὐτόν ib. 780. σιγῶμεν αὐτά Iph. T. 925; cf. Ion. 1341. ἄθρησον αὐτό Bacch. 1280. τὸν δόντα αὐτῷ θυγατέρα Med. 262; cf. ib. 701. 775. πέμψω αὐτῇ δῶρα Med. 947. οὐκοῦν ἐπ' αὐτῇ πράσσεται τὰ πρόσφορα; Alc. 146. Sic recte Matth. et Dind. cum codd. et optimis et plurimis. Solus Flor. 2 et edd. Lasc. Ald. ἐπ' αὐτοῖς; quod cum Hermanno ceterius recepit Pflugk. ἐμπλήσας σκύφος Μάρωνος αὐτῷ τοῦδε προσφέρω Cycl. 411. Sic optime Dind. pro vulg. αὐτοῦ τῷδε. τὸ γῆρας οὐκέτ' ἔστ' αὐτοῖς βαρύ Alc. 676. γυνὴ δ' ἐπ' αὐτοῖς εἵπετο ib. 1085. τροπαῖον αὐτοῦ στήσομαι Andr. 763. πῶς εἶδετ' αὐτούς; Iph. T. 252; cf. ib. 326. ὁρῶν τὴν συμφορὰν αὐτοῖν πάλιν ib. 317; cf. Phoen. 887. ἐκλίνη χεὶ κτανὼν αὐτήν Iph. T. 565. μετ' αὐτὸν ἄλλος Rhes. 496. ὄντα αὐτῷ θάνατος ἐξ ἄλλης χερός ib. 697. κοὐδὲν πρὸς αὐτὸν οὐδαὶ πλημμελὲς κλύων ib. 858. σὺν αὐταῖς ἡ Λάκαινα Tr. 34. αὐτῶν δέχου Iph. T. 925. αὐτοῦ μέτα Tr. 940. ἅμ' αὐτῇ ib. 1046. μετ' αὐτοῦ τ' Ἀνδρομάχη ib. 1130; cf. El. 278. οὔκουν ἐπαιτεῖς αὐτὴν διαπορθήσαιτ' ἐν μέρει; Cycl. 180. αὐτόματα δ' αὐταῖς δεσμὰ διελύθη Bacch. 447. τῷ θεῷ αὐτὸν (πλόκαμον) τρέφω ib. 494. δότ' αὐτοῖς χεῖρα Heracl. 308. ἔστ' ἔνδον αὐτῷ ξύμμαχος Hel. 825. τοία γὰρ αὐτῷ μηχανὴ — ἔσπειρεν φόνου Andr. 995. ἵν' αὐτὸν ἐξέθηκε Ion. 350. γέλωτ' ἐν αὐτοῖς λήψομαι ib. 600. ὑπ' αὐτῆς μισήσομαι ib. 611. χωρεῖ πρὸς αὐτὴν Herc. f. 720. λέγω τάδ' αὐτῷ El. 280. εἰσιδὼν αὐτούς El. 548. ἑπτ' ἄνδρας αὐτοῖς καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἕλου Phoen. 748; cf. ib. 731. 744. οἱ μὲν αὐτῶν Hec. 573. Bacch. 1052. τις αὐτῶν Hipp. 1086. Med. 898. Rhes. 72. μόνος αὐτῶν Bacch. 960. τίς ὁ τρόπος αὐτοῦ (τοῦ κακοῦ); Phoen. 393. οὐδέτερον αὐτοῖν ib. 548. αὐτῶν φόνου ib. 725. παίδων αὐτοῦ Med. 487. αὐτῶν ἡ τεκοῦσα Alc. 165. εἰς πλῆθος αὐτῶν εἶμι Suppl. 355. αὐτῶν τολμήματα ib. 844. αὐτῶν σώματα ib. 1211; cf. Herc. f. 244. αὐτοῦ βίον Tr. 974. τὸ μῶρον αὐτῶν ib. 1059. τὸν ὄλβον αὐτοῦ Iph. T. 551. αὐτοῦ πρὸς τάφον El. 509. πρὸς δεξιὰν αὐτοῦ Or. 574. αὐτῆς ὄψιν Bacch. 1230. αὐτοῦ μνῆμα Hel. 478. αὐ-

τῆς κλόπου Ion. 1266. τὸ σῶμα — αὐτῆς ib. 1278. τρύφημ' αὐτῶν ἐξερεῖς ib. 1414. τὰ τέκν' αὐτῶν El. 950. Et sic Hec. 264. 594. 866. 938. Or. 500. 539. 569. 701. 896. 1114. 1121. Phoen. 83. 401. 518. 708. 710. 1289. Med. 37. 344. 372. 376. 385. 784. 930. 1067. 1330. Hipp. 102. 442. 646. 667. 895. 964. 970. 1166. 1172. Alc. 27. 74. 390. 421. 761. 849. 1124. Andr. 31. 265. 419. 1108. Suppl. 174. 266. 412. 535. 536. 1222. Iph. A. 393. 423. 447. 962. Iph. T. 637. 640. 804. 1295. 1341. Rhes. 100. 180. 187. 321. 338. 583. 614. 776. 877. Tr. 75. 255. 259. 359. 382. 432. 711. 873. 881. 913. Cycl. 154. 420. 451. 523. Bacch. 306. 356. 511. 616. 632. 640. 793. 822. 847. 928. 930. 1094. 1256. Heracl. 226. 339. 885. 962. 968. 1042. Hel. 96. 116. 1673. Ion. 397. 781. 788. 829. 1009. 1026. 1112. 1200. 1298. Herc. f. 576. 713. 831. 840. El. 286. 540. 634. 657. 924. 1074. Ceterum in melicis tragicorum αὐτός rarum quidem hoc sensu, sed tamen obvium. Ap. Eurip. in melicis est El. 1311. Ap. Soph. Phil. 164. 167. 193 in anapaesticis, O. T. 469. El. 1270. et Trach. 656 in melicis. Celerius igitur *Herm.* in O. C. 121 pro λεύσσετ' αὐτόν correxit λεῦσσέ νιν, postquam in Elem. d. m. p. 768 rectissime restituerat λεύσσετ' αὐτόν. Idque *Reisig.* *Elmsl.* *Dindorf.* receperunt.

II. Proprie autem pronominis significationi proxime, ut non ex ea, sed una cum ea orta videatur, haec est, qua rem vel personam distinguit (*individualisirt*), h. e. ita definit, ut per se et ab omnibus aliis discreta cogitetur: *ipse*, *selber* (*selb*), *selbst*. Saepe etiam est quod nos dicimus *persönlich*, in *Person*, in *eigener Person*. Sponte igitur apparet primarium huius notionis usum versari in discretione vel oppositione. 1. *Ipse*, non alius: αὐτὸς κτανών, οὐκ ἄλλος Iph. A. 1178. αὐτὴ τάδ' εἶλον· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ Med. 605, ut Rhes. 179. λαφύρων γ' αὐτὸς αἱρήσει παρών. ναίω αὐτὴ μὲν ἐκμοχθοῦσα πέπλους, αὐτὴ δὲ πηγὰς φορουμένη El. 306. ἔνιψεν αὐτὸς τῶν ταλαιπώρων σφαγάς; Suppl. 765. τοὺς ἐνθάδ' αὐτοὺς ἀνθρωποκτόνους εἰς τὴν θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ Iph. T. 389. ὅτῳ δὲ μὴ θέμις παρεῖναι —, αὐτῷ μελήσει Med. 1055, *ipsi curae erit*, non is videat, ut explicat *Pflugk.* γνώσει αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν Med. 1223. τὸ δεσπότου τάχος ἀφεῖλετ' αὐτὴν παῖδα μὴ δοῦναι τάφῳ Tr. 1146, *die Eile des Gebieters verhinderte sie den Knaben selbst zu bestatten.* Cf. Hel. 1420. αὐτός μ' ἀφαιροῦ (θύρσον) Bacch. 496; cf. ib. 498. αὐτὴ δ' ὀπίσθε δέσμ' ἔχουσα τοῖν ξένοιν ἔστειχε χερσί Iph. T. 1333. ἴστω — αὐτὸς αὐτοκτόνος ὤν El. 53. τοιούτους γάμους γήμειας αὐτός Iph. A. 464, ut Cycl. 270. αὐτὸς ἔχε [h. e. *ipse tibi habe imprecatio-*

nos tuas, quas in nos effudisti. Aug. M.]. Cf. Hec. 1276. σὺ αὐτός, εἴ σοι θυμός, ἐξελθεῖν χθονός Hipp. 1087. αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα κτενῶ σφε Med. 393; cf. Iph. T. 621. Cycl. 15. τίθησι δ' αὐτὸς ἐμμένων ἔπι (γέρα μητέρος) Phoen. 1461. αὐτὸς κομίζει (ὅπλα) Hel. 1393. γάμους ἔκρυπτον αὐτή Ion. 1544. Sic etiam Suppl. 591. Heracl. 140. 279. Iph. T. 742. Herc. f. 601. Cycl. 563. Hel. 1443. Porro θάψεις αὐτὸς ὢν αὐτῆς φονεύς Alc. 733. σὺ δ' αὐτὸς αὐτὴν εἴσαγε δόμοις ib. 1115. Et sic saepius duo huius modi pronomina aliud alio casu consociantur. αὐτοὶ ὑπ' αὐτῶν (ἔπιπτον) Andr. 1143. τί — ἕστηκας αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά; Med. 51. αὐτὸς ἐξέσωσ' ἐμαυτόν Bacch. 614. Plura id genus v. s. ἑαυτοῦ. 2. *Ipse*, non ab alio edoctus, nos ubi saepe: *mit eignen Augen*, *mit eignen Ohren*, *mit eignem Munde*. εἶδον αὐτή Tr. 483, opp. οὐκ ἄλλων πάρα κλύουσα. Cf. ib. 622. Iph. T. 822. 901. Heracl. 891. 848. Sic etiam αὐτὸς ὄσσοις εἰδέμην καὶ νοῦς ὁρᾷ Hel. 122, *ipse cum oculis vidi et mente habeo cognitum*. V. s. νοῦς. ὦ παῖδες, αὐτοὶ δὴ τάδ' εἰσηκούσατε Alc. 371. ὡς αὐτὸς λέγεις ib. 565; cf. Andr. 856. ὅ φησιν αὐτή Ion. 342. ὁρῶ γὰρ αὐτός Herc. f. 1117. ἰδὼν αὐτὸς σαφῶς Or. 780. αὐτόπτης [illegible] El. 689. αὐτὸς εἶδον Heracl. 719; cf. Bacch. 123. αὐτὸς σὺ γίγνωσκ' Hel. 1273. γνώσῃ τάδ' αὐτός Ion. 1357. Similiter [illegible] Tr. 681. 3. *Ipse*, h. e. ipsis oculis conspicuus, non animo obversans, ubi nos saepe *leibhaftig*. αὐτὸς Ἄρης (Rhesus) Rhes. 385, ipse s. [illegible]. Inprimis frequens haec significatio, ubi quis antea commemoratus [illegible] ipse subito in conspectum venit. καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς [illegible] (Demophon) Heracl. 119; v. 115. καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς Ἄδμητος [illegible] Alc. 510. Cf. Suppl. 1031. Hipp. 899. 1156. Similiter Cycl. 129. αὐτὸς δὲ Κύκλωψ ποῦ 'στιν; 4. *Ipse*, missis aliis vel rebus vel personis. φιλοῦσί μ' Ἕλληνες Ἕκτορός τ' ἄπο αὐτή τ' ἀμαυρὰ ἦν Andr. 204, et (si ab Hectore discesseris s. misso Hectore) *ipsa eram ignobilis*. ἥκω πόλλ' ἔχων λέγειν φίλα αὐτός τε σωθείς Suppl. 635, et (si ab his discesseris s. his missis) *ipse servatus*. σιγῶσα τὸν τοῦδε νεκρὸν οὐκ ἄθαπτον ἂν λίποις αὐτή τ' Ἀχαιῶν πρευμενεστέρων τύχοις Tr. 734, et (misso puero, *vom Knaben abgesehn*) *ipsa Graecos habeas aequiores*. Et sic ὅσοι γραφάς τε τῶν παλαιτέρων ἔχουσιν αὐτοί τ' εἰσὶν ἐν μούσαις ἀεί Hipp. 452. (Medea) ἁνδάνουσα φυγῇ —, αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι Med. 13. ἓν ἐγὼ εὕρημα δή τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω, ὥστ' εὐκλεᾶ μὲν π α ι σ ὶ προσθεῖναι βίον, αὐτή τ' ὄνασθαι Hipp. 718; v. *Matth.* ad l. οὕτως ἔρως σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος γένοιτο π α ί δ ω ν καὐτὸς ὄλβιος θάνοις Med. 714. θάρσος δ' ἐναίρει

καινῷ στρατῷ, αὐτός θ' ὅπλισμα λαβὼν ἐπιδαύριον Suppl. 715. βέβακε δ' Ἀτρείδας ἀλόχου παλάμαις, αὐτά τε φόνον πρὸς τέκνων ἀπηύρα Andr. 1027. Einsdem rationis loci sunt Alc. 562. Suppl. 656 et ib. 728 c. not. *Matth.* Eodemque pertinent ἐπεὶ Τροία θ' Ἕκτορός τ' ἀπόλλυται ψυχὴ πατρῴα θ' ἑστία κατεσκάφη, αὐτός τε (πατὴρ) πίτνει Hec. 23. Libri variant inter αὐτός τε et αὐτὸς δέ. Quorum utrum in talibus rectius sit difficile iudicatu est. Quamvis enim consentaneum sit τε poni, ubi duo orationis membra coniungantur, δέ, ubi opponantur, tamen, quum δέ etiam coniunctioni inserviat, in scriptoris saepe arbitrio situm est, utrum usurpare velit. Ad codices igitur omnia hac in re redeunt. Atqui in Hecubae loco optimi et plerique libri τε tuentur, idque etiam sententiae aptissimum, quum quae ibi enumerantur ad unam omnia summam pertineant. Magna igitur *Pflugkii* negligentia fuit, qui δέ recepit ne adnotata quidem codicum varietate. Contra δέ recte habet in his: νεὼς μὲν πίτυλος εἰς λελειμμένος —, αὐτὸς δ' ἀνῆκται Νεοπτόλεμος Tr. 1126, *ipse vero* (si a nave discesseris). μή μ' εὐλογείσθω τἀμά τις κτείνων τέκνα· αὐτὸς δὲ θνήσκειν ἕτοιμος Phoen. 975, *ipse vero* (missis liberis). Tutum δέ, quamvis coniungantur potius quam opponantur sententiae, etiam in his est: νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκεν δορί, αὐτὴ δὲ (Hecuba) — ἐπὶ χθονὶ κεῖται Hec. 495. Cf. locum simillimum Andr. 12. Sic etiam σύμφορα δ' ἦν ἅπαντα· σύριγγές τ' ἄνω τροχῶν ἐπήδων —, αὐτὸς δ' ὁ τλήμων ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς εἰλεῖται Hipp. 1236. ὦ Τροία, — εἷλε δ' Ἄρης καὶ τὸν ἐμὸν πόσιν Ἕκτορα — αὐτὰ δ' ἐκ θαλάμων ἀγόμαν Andr. 109. ἣ σφαγὰς μὲν Ἕκτορος κατεῖδον οἰκτρῶς τ' Ἴλιον πυρούμενον, αὐτὴ δὲ δούλη — ἔβην ib. 399. 5. *Ipse*, missis aliis, qui idem vel agunt vel patiuntur. In quibus quum par vel eadem esse duorum condicio dicatur, nos tum *selbst* tum etiam *gleichfalls ebenfalls* vel simplex pronomen adiecto *auch* usurpamus (*auch ich*, *auch er*). Sic ἀνὴρ ὁπλίτης τοῖσι συνταχθεῖσιν οὖσι μὴ 'γαθοῖς αὐτὸς τέθνηκε Herc. f. 190 sq. κακῶν ἔσχατον ἄλλους τυράννους αὐτὸν ὄντα βασιλέα βίον προσαιτεῖν Hel. 518, *wenn man selbst — ebenfalls ein Herrscher ist.* τὰ κείνου τέκνα σώζω αὐτὸς δεόμενος σωτηρίας Heracl. 11. τί δεῖ με πατέρα τῶνδε λυποῦσαν αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά; Med. 1047, *wenn dem Vater wehe thun und auch mir* (vom *Vater abgesehn*) *ein doppelt Weh bereiten.* στυγεῖ δὲ τοὺς τεκόντας αὐτὸς οὐ θέλων θανεῖν Alc. 961. ὀνειδίζεις φίλοις αὐτὸς ὢν κακός; ib. 705. μῶρος δὲ θνητῶν ὅστις ἐκπορθῶν πόλεις ναούς τε — ἐρημίᾳ δοὺς αὐτὸς ὤλεθ' ὕστερον Tr. 97. μητέρα κατακτὰς αὐτὸς ἀνταπόλλυμαι Iph. T. 715; cf. Hel. 106. δέχει τὸν Ἀχίλλειον σκύμνον ἐς οἴ-

οὐχ ὡς σὺ θέλεις· αὐτός τε κακοῖς εἰς ἓν μοίραις συνέκυρσας Andr. 1171. V. s. κυρεῖν. Et sic iam Homerus Od. δ', 670. κ', 298. 300. ο', 167, alibi. Eodem pertinent ἔρωτα δ' ἔδωκας, ἔρωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθης Iph. A. 585. ἥξω, ἤνπερ μὴ αὐτὸς ἐνταυθοῖ πέσω, πρὸς οἶκον Iph. T. 1010. Vlg. ἤνπερ καὐτός. Emendavit *Marklandus*. (σοφόν ἐστι) τὸν ὑμνοποιὸν αὐτὸν ἂν τίκτῃ μέλη χαίροντα τίκτειν Suppl. 180. Ita cum *Scaligero* legendum. Quem incredibile est editorum neminem secutum esse. Vlg. sine sensu αὐτός. Cf. v. 178. Saepe ad aequalitatem accuratius indicandam pronomen cum καί et in sententia negativa cum οὐδέ copulatur, ubi Latini *ipse quoque* vel *et ipse* et *ne ipse quidem*. ἐγὼ δ' ἀπ' ὄσσων ἐκβαλόντ' ἰδὼν δάκρυ ᾤκτειρα καὐτὸς ἀντέφηκά σοι πάλιν Iph. A. 478. καὐτή γε λυπεῖ καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ Med. 1361. ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης ib. 302. ἐγὼ δὲ καὐτὸς ἄρ' ἑσπόμην ib. 1142. πολλάκις δὴ καὐτὸς βαρυνθεὶς οἶδ' ἄγαν γ' αἰνούμενος Heracl. 205. μανθάνω καὐτός Hel. 708. ἔγνωκα καὐτός Alc. 1068. καὶ γὰρ αὐτὸς οἴχομαι Or. 763. In El. 561 Orest. τί δὲ κυκλεῖ πέριξ πόδα; El. καὐτὴ τόδ' εἰσορῶσα θαυμάζω. Cave huc numeres Tr. 120, ubi γ' αὐτή pro καὐτή scribendum est. Ceterum sic iam Homerus, ut Il. ζ', 368. π', 497. λ', 665. σ', 569, et saepius. Neglexit etiam hunc usum *Hermannus* in dissertatione. 6. *Ipse*, non alio iubente, monente, hortante, h. e. sponte, ubi etiam nos vel *selbst* vel *von selbst*. Ex Homero exempla suppeditavit *Herm.* p. 313. μή νυν τράπῃς — · ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρὶν κελευσθῆναι θανεῖν ἑτοίμη Heracl. 502. In Hec. 1268 Hec. πρὸς τοῦ [illegible] ἁλμάτων; Polym. αὐτὴ πρὸς ἱστὸν ναὸς ἀμβήσει. Sic etiam αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα Med. 729. ἀμφὶ κόμῃ θήσει τὸν Ἅιδου κόσμον αὐτή γ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα ib. 982. ἢ τόδ' ὑπέστη πόσιν ἐκλύσασ' αὐτὴ προθανεῖν Alc. 87. Eodem pertinent Phoen. 921. Andr. 858. Med. 488. 727. Ipsum ἑκών insuper adiectum Phoen. 479. ἐξῆλθες ἑκὼν αὐτὸς χθονός. 7. *Ipse*, non alio adiutore, comite, socio, ubi Latini *ipse*, *per se ipse*, *ipse per se*, nos *selbst*, *für sich selbst*, *an und für sich*, *für sich allein*. οὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων· ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν Phoen. 474, *per se ipsa valent* s. *vigent*. ἣν μὲν ἐκσώσῃς γραφήν, αὐτὴ φράσει σιγῶσα τἀγγεγραμμένα Iph. T. 763, *per se ipsa*, *sine interprete*. ἀλλ' ἔτι πράξων αὐτὸς ἔρημος ἂν βίον; Phoen. 1613, *für mich allein*. Sic etiam ὅταν ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων; ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς ὠφελεῖν θέλων Or. 668. [Eodem pertinent, nisi vitiosa sunt, οὐδεὶς αὐτὸς εὐτυχεῖ ποτέ Tr. 1207, quae *Matth.* cum *Seidlero* interpretatur: *nemo per se ipse* h. e. *suo Marte* s. *sua opera felix est*. Sed aliud quid

requirere videtur sententiarum nexus. *Dind.* αὐτός. Recte. Quamquam quae nunc prodit sententia, in hac ἀεί non magis deesse posse existimo quam in illis e Phoen. 87. χρὴ δ' οὐκ ἐᾶν βροτῶν τὸν αὐτὸν ἀεὶ δυστυχῆ καθεστάναι. Itaque scribendum videtur οὐδεὶς αὐτὸς εἰς τύχην ποτέ. *Const. M.*] Porro illuc pertinent αὐτὸ σημανεῖ Bacch. 974. Phoen. 627, *res per se ipsa indicabit.* αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον Or. 1129, ubi v. *Matth.* πλοῦς αὐτὸς σημανεῖ Hel. 151. αὐτὰ δ' εἰκάσαι πάρεστι ib. 428. Cf. *Stallb.* ad Plat. Prot. p. 82. Sic etiam αὐτὸς ἕκαστος. τὰ χρηστὰ δ' αὔθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους Hec. 1227. ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα — εἶπον Phoen. 497. λέγ' ἡμῖν αὔθ' ἕκαστα τὰν δόμοις Or. 1393; cf. ib. 1400. V. *Matth.* gr. p. 1036. Hinc αὐτός etiam *solus* est. Huc referenda formula αὐτοί ἐσμεν, de qua v. *Herm.* l. c. p. 314 et quos ibi citavit. Cyclops in cognom. fab. 530. οὐ χρή μ' ἀδελφοῖς τοῦδε προσδοῦναι ποτοῦ; Ulix. ἔχων γὰρ αὐτὸς τιμιώτερος φανεῖ. Porro ἔχειν τυραννίδ' αὐτός Phoen. 486. ἔχειν γῆς σκῆπτρα τῆσδ' αὐτὸς θέλεις Herc. f. 213. κτείνει με —, ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ Hec. 27. Interdum, ut gravius res exprimatur, μόνος insuper additur: ἐγὼ αὐτὸς — μόνος συνάψω μάχην Phoen. 1235. Similiter αὐτὴ λόχευσον πάντα νον μόνη βρέφος. Cf. Hom. Od. ξ, 449, ubi οἶος adiectum est. 8. *Ipse*, non alius, ut exspectasses, vel *ipse*, id quod non exspectasses. In his quum pronomen memorabile vel praecipuum quid exprimat, apte convertitur vel, *adeo*, *sogar*. Quamquam etiam nobis in talibus adest et Latinis *ipse* familiare est. Homerica id genus multa congessit *Herm.* l. c. p. 311 sq. Ex Euripide huc referendum κακὸν — τοῦτον (κτενεῖ ἡ ἄλοχος) Hec. 1279, absque te adeo, quin etiam te. Imprimis autem huc pertinent formulae ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ' αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους Med. 164, *ipsa cum domo*, nos ubi *sammt dem Hause.* Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο (Helena) Or. 1515. τοὺς κακοὺς αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν (θεοί) Hipp. 1341. (Amphiaraum) θεοὶ ἀναρπάσαντες εἰς μυχοὺς χθονὸς αὐτοῖς τεθρίπποις Suppl. 927. αὐτοῖς τείχεσιν Κυκλωπίοις ἀναρπάσουσι γῆν Iph. A. 534. οὐκ ἂν αὐταῖς Ἀμύκλαις σ' ἤγαγεν πρὸς Ἴλιον (Venus); Tr. 986. τὰς Κιθαιρῶνος πτύχας αὐταῖσι Βάκχαις ὤμοις φέρειν Bacch. 944. ἣ δ' (ἔφερεν) ἴχνος αὐταῖς ἀρβύλαις ib. 1132. Cf. Hipp. 1189. Non raro ad *coniunctionis* vim augendam additur σύν. αὐτῷ σὺν ἄγγει Ion. 32. αὐτοῖσι σὺν ναύταισι Cycl. 705. αὐτῷ σὺν κλύδωνι καὶ τρικυμίᾳ κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον Hipp. 1213, ubi v. *Matth.* (1203). Mira autem *Hermanni* opinio non dativos, sed *ablativos instrumentum* proprie significantes hos esse contendentis Opusc. I. p. 194. Si quiquam illi dativi sunt iique propria praediti

ac frequentissima vi *coniunctionis* (v. *Matth.* ad Hipp. 1179); quibus pronomen additur, ut coniunctio, quam indicat dativus, singulare vel memorabile quid esse declaretur. Quod quum coniunctum quid esse interdum propterea sit memorabile, quia, ni properatur, coniunctum non esse solet, hinc *festinationis* nonnumquam in talibus vel *celeritatis* significatio inest, ut in illis ex Hippol. 1189. αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδα, de quibus dictum s. ἀρβύλη.

III. Gravior his significationibus, quas hactenus (s. I et II) exposuimus, tertia est, qua αὐτός cum pronomine ὁ ἡ τό consociatum personam vel rem simul et *definit* et *duplicat* (*idem*). Nempe quum αὐτός prima vi simpliciter *definiat* (*selbiger*, *eben der*), secunda ab aliis *distinguat* (*selbst*), ὁ αὐτός non solum *definit*, sed eum, quem definit, etiam bis quid pati vel facere significat (*selbiger wieder*, *derselbe*), id quod clarum est, si Horatianum illud: *hiemes reducit Iuppiter*, *idem submovet* cum *Hermanno* Op. I. p. 332 sic interpretaris: *qui hiemes reducit*, *Iuppiter est*, *qui eas submovet*, *Iuppiter est*. Incredibile est autem quemquam opinari potuisse, quod *Herm.* l. c. opinatur, pronomen αὐτός significare *idem* alius vocabuli penuria. Profecto Graeci, si decem alia vocabula in promtu habuissent, notioni isti vocabulum nec significantius nec accommodatius assignare potuissent. Scilicet *definiendi* vis in αὐτός ipsa natura inest, *dupliciter* autem ut quid cogitandum esse indicarent, subtiliter ipsum pronomen duplicarunt Graeci, ita ut ὁ αὐτός ad amussim respondeat vernaculo *der* (ὁ) - *selbe* (αὐτός), quod non ex *der-selbst*, sed ex *der-selbige* (v. s. I) factum esse patet. [Sit nudum quidem αὐτός apud Atticos numquam significare *idem* post ea, quae *Matthias* in Add. ad Eurip. T. II. p. 562 sqq. disputavit, omnes hodie consentiunt. *Hermannus* certe quae ad Antig. 920 dixerat tacite correxit Opusc. I. p. 333 (v. ad Vig. p. 735. XI. ed. 4), et *Schaeferus* errorem suum ingenue confessus est App. Demosth. T. III. p. 61. Cf. *Lob.* ad Ai. p. 398 et *Ellendt.* lex. Soph. I. p. 270. At ne epicis quidem articuli omissionem concedere debebant cum alii tum *Herm.*, l. c. p. 332 et *Kuehner*. gr. §. 342, 4. Exemplorum ab *Hermanno* l. c. appositorum unum (Il. ο', 724) iam supra s. *I* excepimus. Alia, quae *Schaef.* citaverat ad Greg. Cor. p. 57 et 308 sq., ipse *Herm.* removit l. c. p. 335 sq. E reliquis, quae Herm. p. 332 sq. adscripsit, αὐτὰ κέλευθα Il. μ', 225 et αὐτὴν ὁδόν Od. δ', 107. κ', 263. π', 138 est *selbiges Weges* vel *auf eben dem Wege* (v. s. I), εἰς ὁδὸν αὐτήν Od. κ', 158 *gerade in den Weg* (v. s. I), ubi ineptum esset *in denselben Weg*, αὐτός h. Apoll. 179 *eben du*. Porro αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ Od. φ', 366 idem est quod simplex αὐτοῦ,

pro quo numquam dicunt τοῦ αὐτοῦ, et αὐτῇ νυκτί Hes. Scut. Herc. 35 et 37 est *in eben der — dieser Nacht, hac ipsa nocte*, ut αὐτῆς ἡμέρας ap. Plut. Mor. T. I. p. 893 *an eben dem Tage, hoc ipso die.* V. *Schaefer.* App. Dem. l. c. Contra ubi *idem* significare volunt, etiam epici usurpant duplicatum ὁ αὐτός. V. Hom. Il. ζ', 391. Od. η', 55. 326. π', 334. *Const. M.*] Itaque simplex αὐτός semper aut *definit* (s. I) aut *distinguit* (s. II), ὁ αὐτός vero ita *definit*, ut dupliciter quid cogitandum esse h. e. *de uno duo praedicari* indicet. Notandum autem tragicos ὁ αὐτός τὸ αὐτό τοῦ αὐτοῦ τῷ αὐτῷ οἱ αὐτοί τὰ αὐτά per crasin scribere αὑτός ταὐτό ταὐτοῦ etc. V. gr. p. 158 et ad Bacch. 1219. ἀνὴρ ὅδ' οὐχ ἕθ' αὑτός Phoen. 927. V. *Valck.* ad l. ὃ δ' οὐκέθ' αὑτὸς ἦν Herc. f. 931. ἔθ' αὑτὸς (αἰθὴρ), ἤ σοι μεταβολὰς ἔχειν δοκεῖ Bacch. 1265; v. not. meam. ἀλλ' αὑτὸς αἰεὶ μίμνε fr. inc. tr. CCXXXV, 4. οὐδεὶς αὑτὸς ἐν πόνοις ἀνὴρ ὅταν τε πρὸς τὸ θάρσος ἐκ φόβου πέσῃ Iph. T. 729. ἀλλ' οὐ γὰρ αὑτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν πέφυκεν Rhes. 106. ἡμῖν ὅδ' αὑτὸς μῦθος Hel. 1016. Cf. ib. 127. Iph. T. 1343. Hipp. 1001. οὗτος αὑτός ἐστιν αἰθήρ, -ος — Iph. A. 365. ἵν' αὑτὸς λόγος ἔχῃ μορφὰς δύο Tr. 1265. λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν κἀκ τῶν δοκούντων αὑτὸς οὐ ταὐτὸν σθένει Hec. 295, ubi v. not. ἀλλ' οὐ γὰρ αὑτὸς πρὸς σὲ κἀμ' ἥκει λόγος Med. 252; cf. Hel. 565. καὶ πῶς ἂν αὑτὸς κατθάνοι τε καὶ βλέποι; Alc. 140. His omnibus in locis codd. et edd. vett. αὐτός, nisi quod Alc. 140. Tr. 1265. Rhes. 106. Bacch. 1265 Ald. rell. αὐτός habent, in Rhesi loco etiam Havn. exstincto aspero αὐτός, in Baccharum Pal. αὐτός, et Hec. 295 Flor. 25 ὁ αὐτός. Ubique in illis articulum inserendum esse quum *Valck.* ad Phoen. 927 docuisset, nisi quod perperam crasin Ionicam induxit, tum ego in Add. ad ed. meam T. VII. p. 502 sqq. demonstravi. Cf. not. ad Bacch. 1219. Neque, ut ibidem iam dictum, umquam in neutro vel in casibus obliquis articulum omittunt codices, ubi significatio *idem* obtinet. **Ταὐτό** (τὸ αὐτό). οὐ πᾶσι ταὐτὸ καλὸν ἔφυ σοφόν θ' ἅμα Phoen. 502. Cf. Med. 564. Hipp. 1178. Iph. A. 1279. Iph. T. 657. El. 521. ταὐτὸ τοῦτο Ion. 1318. Or. 655. νόμισμ' εἰς ταὐτό γε Iph. T. 1471. εἰς ταὐτὸ χωρεῖ Hel. 764. Vel ταὐτόν seq. vocali. ἔχει γὰρ ταὐτόν Or. 308. πῶς ἂν ξίφος νῷ ταὐτόν, εἰ θέμις, κτάνοι ib. 1052. Cf. ib. 736. Hipp. 348. Andr. 658. Tr. 628. 1049. Heracl. 408. Ion. 17. 354. 585. Herc. f. 31. El. 522. ταὐτὸν ἐλπίζεις τόδε Hipp. 96. εἰς ταὐτὸν ἥκεις Hipp. 273; cf. Hel. 949. El. 787. Archel. fr. XXIII. εἰς ταὐτὸν ἧκον Phoen. 1414, i. e. *manus conseruerunt.* εἰς ταὐτὸν ἥκεις σῷ πατρί Iph. A. 665. εἰς ταὐτὸν ἥκεις συμφορᾶς Tr. 679. Cf. Or. 1280. εἰς ταὐτὸν ὄμμασι βλέπων

Phoen. 461. εἰς ταὐτὸν οἴσω ψῆφον Hel. 1012. Etiam seq. consona, quum longa syllaba opus est. ταὐτὸν ξυνεισέβησαν σκάφος Med. 477. Cf. Iph. T. 1047. Ion. 1378. ταὐτὸν πεπόνθατ' ἄρ' ἐμοί Cycl. 688. Cf. fr. dub. XXXII. ταὐτὸν γὰρ ἡβῶντ' ἄνδρα καὶ πρέσβυν θανεῖν; Alc. 714. ἐμοὶ σὺ συμπέπτωκας εἰς ταὐτὸν λόγου Tr. 1036. οὐ γάρ εἰς ταὐτόν ποτε οὔτ' εἶσιν — Rhes. 968. Praeterea v. Iph. T. 581. Hel. 494. [Formam ταὐτό rarissimam esse apud tragicos *Elmsleius* monet ad Suppl. 423. Soph. Oed. T. 734. class. iourn. XVI, p. 437, sententiam tamen quodammodo retractans ad Med. 550. Cf. *Matth.* ad Suppl. 423. Phoen. 499. Bacch. 1104. Hipp. 1168. Circumspectior *Ellendtius* in lex. Soph. I. p. 269 ταὐτόν et ταὐτό ita differre monens, ut „ταὐτόν perpetuo sit ante vocales usu et ubi positione opus, ταὐτό, ubi syllaba finali brevi." Et vero, si excluseris locos Bacch. 1149, ubi verissimum est, quod libri habent, οἶμαί γ' αὐτό (v. supra I, 1), et Iph. A. 1368, ubi ταὐτό inutilis *Musgravii* correctio est pro vulgato τοῦτο (v. s. ἀλλά p. 119 et s. ἥκειν), ταὐτό et metrum requirit et libri habent sine dissensu Med. 564. Iph. T. 657. 1471. Hel. 764 et Or. 655. Vicissim ταὐτόν ubi vel propter metrum vel propter vocalem sequentem necessarium est, multi supra loci, incorrupti fere omnes, enumerati sunt. Etiam Iph. A. 1279 ταὐτόν a *Porsono* restitutum pro ταὐτὸ γάρ metrum efflagitat. Hactenus igitur probata regula *Ellendtiana*. Adversa tamen ei non pauca. Quamvis enim El. 521, ubi χρῶμα ταὐτό e *Scaligeri* coniectura legitur pro χρώματ' αὐτῆς, nihil tribuam, at ancipiti syllaba ταὐτό est Ion. 1318, nec libri variant; Hipp. 1178 ταὐτόν quidem exhibent Ald. rell., sed codd. Par. A. Flor. 2. 10. Flor. A. item Vict. et Lasc. ταὐτό, quod iure praetulit *Valck.* Neque Phoen. 502 MSS. illis quibusdam, quos ταὐτόν habere narraverat *Porsonus*, tantum fidei habeo, ut vulgatum ταὐτό cum *Elmsleio* deserendum putem; idque tenuit etiam *Valck.* Rursus Iph. T. 581 et Hel. 494 libri unanimi ταὐτόν nec metro iubente nec vocali sequente. Itaque sic potius statuo, tragicos, prout vel hiatus vel metrum exigeret, tum ταὐτόν tum ταὐτό posuisse, praeterea vero ad libidinem usurpasse utramque formam, sicut nos nostra voluntate tum *dieses* dicimus tum *dies*. Idque hoc magis est probabile, quod etiam in soluta oratione libera est et promiscua ambarum formarum usurpatio. Thucydides quidem, ut τοιοῦτο et τοσοῦτον, sic etiam ταὐτό et ταὐτόν ad arbitrium usurpat: ita 8, 87 vocali sequente est κατὰ ταὐτό, 1, 36 ἐς ταὐτόν. Porro Xenophonti longe usitatius εἰς ταὐτό; idem tamen etiam altera interdum forma utitur, ut Symp. 7, 4. Ages. 8, 2. Anab. 6, 8, 10, ubi εἰς ταὐτόν exstat. Apud Platonem creber-

rimum ταὐτόν adverbiali vi positum; v. *Stallb.* ad Symp. p. 44. et Rep. VII. p. 151; neque id minus crebrum, ubi merum pronomen est; sed etiam altera forma saepe obvia; cf. Gorg. p. 479. 476. 451, C. coll. ib. p. 454, D. 462, E; hiatum vero nullum in his momentum fecisse ostendunt τὸ αὐτὸ ἡδύ ib. p. 495, περὶ τὸ αὐτὸ οὖσαι ib. p. 464, C, alia. Memorabile autem Platonem τὸ αὐτό fere divisim scribere, coniunctim vero ταὐτόν. Insignis huius modi locus est Gorg. p. 506, C. ἆρα τὸ ἡδὺ καὶ τὸ ἀγαθὸν τὸ αὐτό ἐστιν; Οὐ ταὐτόν. Cf. Prot. p. 340, C. Demosthenes denique adverbiali sensu, quo Plato ταὐτόν, ταὐτό frequentat (v. *Schaef.* App. III. p. 338 et 342) idque etiam alibi saepe usurpat; sed etiam ταὐτόν ei non raro e codicibus vindicarunt editores; cf. *Schaef.* App. I. p. 194 et 294. III. p. 239; omninoque libris dissentientibus ταὐτόν praeferendum videtur, non quo id magis sit Atticum, sed partim ob hiatum partim quod haec rarior Demostheni forma est ideoque a librariis passim neglecta. *Const. M.*] *Ταὐτοῦ* (τοῦ αὐτοῦ). οὐχὶ ταὐτοῦ πατρὸς Οἰδίπου γεγώς Phoen. 631; cf. Iph. A. 406. Heracl. 54. El. 531, Alex. fr. XX (XVIII). *Ταὐτῷ* (τῷ αὐτῷ). ἐν ταὐτῷ πέδῳ Bacch. 1218; cf. Iph. T. 950. Tr. 350. Hel. 843. 1032. 1074. Ion. 969. El. 279. 646. Antiop. fr. XXXIII (VII). *Τὸν αὐτόν.* οὐκ ἐᾶν βροτὸν τὸν αὐτὸν ἀεὶ δυστυχῆ καθεστάναι Phoen. 87. τὸν αὐτὸν πόνον Hec. 572. Cf. Or. 504. Phoen. 598. Suppl. 193. 1003. Tr. 709. 1139. Rhes. 874. Cycl. 110. 212. El. 125. 983. *Τὰν αὐτάν.* ἐξάρξω 'γὼ μολπὰν οὐ τὰν αὐτάν Tr. 148. *Ταὐτά* (τὰ αὐτά). ταὐτὰ καὶ πάσχειν με δεῖ Or. 1074. Cf. Hipp. 387. Alc. 1065. Suppl. 436. Iph. A. 37. Iph. T. 292. 669. Bacch. 189. Heracl. 680. Hel. 505. 651. 1409. Ion. 330. 771. El. 543. *Τῶν αὐτῶν.* καὶ σὺ τῶν αὐτῶν τύχοις Suppl. 1182. *Ταῖς αὐταῖς.* ἐν ταῖσιν αὐταῖς κέδροις Alc. 365. *Τοῖς αὐτοῖς.* ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοισίδ' ἕσταμεν λόγοις Heracl. 146. Cf. Hel. 1670. El. 1034. *Τοὺς αὐτούς.* ἦ κἀντιδώσεις τῷδε τοὺς αὐτοὺς λόγους; Iph. T. 737. Cf. Suppl. 1171. Praeterea notanda dativi cum ὁ αὐτός constructio. τὸν αὐτὸν τῷδέ σοι λόγον λέγω Suppl. 193. ταὔτ' ἐμοὶ πάσχεις ἄρα Bacch. 189. τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξαντλεῖς ἐμοί Cycl. 110. Cf. ib. 638. Or. 504. πέπονθέ τις σῇ μητρὶ ταὔτ' ἄλλη γυνή; Ion. 330. ἐμοὶ σὺ συμπέπτωκας εἰς ταὐτὸν λόγον Tr. 1036. Cf. ib. 1024. τὸν αὐτὸν τῷδ' ἔρον ψυχῆς ἔχω El. 297. ταὐτὸν χεροῖν σοι λέξεται μίασμ' ἔχων Iph. T. 1047. οὐ ταὐτὸν τῷ βλέπειν τὸ κατθανεῖν Tr. 628. *Aug. M.*] Et dativi quidem cum ὁ αὐτός constructio facilem explicationem habet: ponitur enim dativus propter *coniunctionis* notionem. Ita illud e Bacchis, ταὔτ' ἐμοὶ πάσχεις etiam sic licet interpretari: *sensibus* —

studiis tuis mecum coniunctus es. Quin etiam Latini: *idem mecum pateris s. sentis.*

[Huc reservavimus locum coniecturis obrutum Suppl. 248 sq., quem Ald. rell. corruptissime sic exhibent: *χαίρων ἴθ᾽· μὴ οὐ γὰρ βεβούλευσαι καλῶς αὐτὸς, πιέζειν τὴν τύχην ἡμᾶς λίαν.* Parr. A. B. C. Flor. 1. 2. Vict. *χαίρων ἴθι δὴ μὴ γὰρ βεβ. καλ.* etc. Singula emendarunt *Herm.* et *Matth.* Totum nemo restituit, ut sententia postulabat. Quae sic scribi postulat: *χαίρων ἴθ᾽· εἰ γὰρ μὴ βεβούλευσαι καλῶς αὐτὸς, πιέζειν σὴν τύχην ἡμᾶς λίαν.* *Ipse*, inquit, *si tu si male deliberasti, tuam nos opprimere fortunam grave est.* Ita hic locus in iis est, de quibus dictum s. I, 1. extr. *Const. M.*]

αὐτοσίδηρος. *ξιφοκτόνον δίωγμα λαιμορύτου σφαγᾶς αὐτοσίδαρον ἔσω πελάσω διὰ σαρκὸς ἅμιλλαν* Hel. 361. mel. In quibus *αὐτοσ. ἅμιλλαν* ad *ξιφ. δίωγμα* per epexegesin adiectum esse clarum est. Sed *αὐτοσίδαρος ἅμιλλα* quid sit nemo aperuit. Plane enim alienum quod *Pflugkius* cum *Musgravio* dici putat: *propriae manus ferrum adigentis impetus.* Nec *Matthiae* explicatio *ἁμιλλωμένη αὐτὴ ἐμαυτῇ διὰ σαρκὸς σίδηρον διαπερῶ* poetae verbis congrua. Mirum quantum erroris antiquitus crearit verborum cum *αὐτός* compositorum ignorantia. Quorum tria sunt genera. Unum, quod est tritissimum, complectitur ea, in quibus pronomen simpliciter est *ipse* (*a, um*) vel *sponte* vel *ab ipso* (*a*), ut *αὐθάδης αὐθαίρετος αὐθέντης αὐτεπάγγελτος αὐτόματος* (v. s. vv.). Et in his quidem pronomen non tantum ad *ipsum* aliquem, sed etiam ad totam eius familiam, *parentes, liberos, cognatos,* referri mirabilis doctorum quorumdam error est, quem a *Wexio* ad Antig. 1163 caeca loquacitate diffusum non denuo propagare debebat *Herm.* in eph. Darmst. 1838. p. 402. Num tandem cogitarunt illi hoc ipsum proprium esse pronomini *αὐτός*, ut unum quem *distinguens* alios excludat omnes? V. s. *αὐτοσφαγής.* Ad alterum genus minus adhuc perspectum ea pertinent, quae si dissolvis, nomen cum pronomine in *dativo* ponendum est. Cuiusmodi sunt *αὐτόχειρ* i. e. *αὐτῇ χειρί* (*αὐτοχειρί*), *αὔτανδρος* i. e. *αὐτῷ ἀνδρί* (*αὐτανδρί*), *αὐτοέτης* i. e. *αὐτῷ ἔτει* (*αὐτοετεί*), v. p. 163; porro *αὐτόδορος αὐτόκλαδος αὐτόκωπος αὐτόπρεμνος αὐτότοκος αὐτόφλοιος αὐτόφορτος αὐτόρριζος*, etiam *αὐτόχθων αὐτοψεὶ αὐτονυχὶ αὐτολεξεὶ αὐτόδιον αὐτοβοεὶ αὐτῆμαρ* (*αὐθήμερον*) *αὔθωρος.* Tetigit hoc genus *Damm.* s. *αὐτός* extr. Tertium denique genus, plane hucusque incognitum et intractatum, eorum est, in quibus pronomen respondet adverbiis *αὐτόχρημα* et *αὕτως* (*leibhaftig, ganz*), veritatem quippe vel sinceritatem vel inte-

-itatem vel soliditatem exprimens. Quorum originem declarant locutiones, qualis est *αὐτοὶ Ἕλληνες*, *ipsi per nos*, h. e. *germani* s. *sinceri Graeci*, Plat. Menex. p. 245, D. Huc una ex parte pertinent *αὐθόαιμος* et *αὐτοκασίγνητος* (*leibhaftiger*, *leiblicher Bruder*) *αὐτόλυκος* (*leibhaftiger Wolf*), porro *αὐτάδελφος αὐτανεψιός αὐτομήτηρ αὐτόπαις αὐτοπρόσωπος αὐτοσκακανεύς*, etiam quae *Vigerus* p. 160 non intellecta affert, *αὐτοάνθρωπος* (*der leibhaftige*, *wahre Mensch*) et *Αὐτοβορέας* (*der leibhaftige Boreas*); ex altera parte *αὐτεπώνυμος* (s. v.) *αὐτοκληθὰς αὐτοδὰξ αὐτόδεκα αὐτοσχεδόν* (unde *αὐτοσχέδιος*), *αὐτόνεκρος αὐτόπυρος αὐτόχαρις αὐτοχόωνος*, imprimis *αὐτόξυλος* (*ganz von Holz*, *von purem blankem Holz*), *αὐτολίθινος* (*ganz von Stein*, *von purem blankem Stein*), *αὐτοσίδηρος* (*ganz von Eisen*, *von blankem Eisen*). Haec omnia sine ordine ac discrimine permiscuit *Vigerus* p. 168 sqq. V. s. *αὐτός* 1. Planum iam est *αὐτοσίδηρον ἅμιλλαν* esse *meri* s. *nudi ferri impetum*. *Const. M.*

αὐτοσφαγής, *a semet ipso interfectus*. ὃν (Menoeceum) *αὐτοσφαγῆ* — ἐκόμισ' ἐν χεροῖν Phoen. 1326, *voluntaria morte defunctum*. Graviter errant qui *αὐτοσφαγῆ* et quae sunt eiusdem generis etiam *a suis occisum* denotare censeant. Cui vi et usus et ipsa compositi natura tantopere adversatur, ut non modo *Lobeckium* ad Ai. v. 842 et *Ellendtium* s. v. de ea cogitasse, sed etiam *Hermannum* in eph. Darmst. 1838. p. 401 sq. eius patronum exstitisse vehementer mirer. Profligavit errorem *Wunderus* in Cens. Ai. Lob. ed. sec. p. 171 sq., quem argutiis refutare frustra studuit *Hermannus* l. c. V. s. *αὐτοσίδηρος*. Sophoclis loco Ai. 839 sqq., si vaticinatio est, absurda dici et olim iudicavi Quaest. Soph. p. 44 sq. et nunc iudico, ut iudicat *Wunderus* l. c. p. 165 sqq. *Const. M.*

αὐτοῦ, i. e. *αὐτοῦ τοῦ χώρου* s. *τόπου*, proprie *hoc ipso in loco*, *ibidem*, *eben da* — *dort* — *daselbst*, hinc vi paululum debilitata *hic*, *ibi*, *illic*. τήνδ' ἄπειμι αὐτοῦ λιπών Hec. 401. αὐτοῦ μενεῖς Alc. 491. Cf. Andr. 608. Cycl. 530. Hel. 1091. 1409. Ion. 1038. Herc. f. 603. αὐτοῦ θανεῖσθαι Tr. 430. αὐτοῦ νυν αὐτὸν κτεῖνε Ion. 1026. εἰς ἕδραν μ' ἐρείσατε αὐτοῦ Heracl. 604. Etiam, ut *αὐτίκα*, de tempore usurpari *αὐτοῦ*, plane ut apud nos *auf der Stelle* et Latinum *illico*, h. e. *in loco*, *Hermannus* monet Opusc. I. p. 313. Quod si verum, haud scio an illuc referenda sint Herculis furiosi verba in cognom. fab. 1397. αὐτοῦ γενοίμην πέτρος ἀμνήμων κακῶν. Vlg. interpretantur *hic*. Quod mirifice displicet. *Const. M.*

αὐτοῦ, v. s. *ἑαυτοῦ*.

αὐτουργός, *qui ipse agit* aliquid s. *opus facit*, *operarius*. *Hesych.*

ὁ δι' ἑαυτοῦ ἐργαζόμενος. Or. 918. ἀνδρεῖος ἀνήρ, αὐτουργὸς, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν de eo intelligunt, qui *sine servis agrum* colit, ut *schol.* eique concors *Damm.* s. ἔργον: αὐτουργός· ὁ τὴν ἰδίαν ἐργαζόμενος γῆν. Non rara haec significatio, sed huic loco angustior. Imo de homine *laborioso* s. *industrio*, de *opifice* s. *operario* dictum, qui non, ut turba forensis, forum celebrat, sed sua sedulo negotia obit. Neque hac vi insolitum αὐτουργός. V. *Lobeck.* ad Phryn. p. 120, qui tamen notionum ordinem invertit.

αὐτοφόντης. ὁμογενῆ μιάσματα — αὐτοφόνταις ξυνῳδὰ θεόθεν πίτνοντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη Med. 1269: „αὐτοφόντης non tantum est qui *sibi ipse mortem conscivit*, sed *qui suis ipse manibus caedem perpetravit.*" *Matth.* Adscripsi haec ad convellenda ea, quae paulo contentius de Medeae loco contra *Wunderum* iecit *Hermannus* in eph. Darmst. 1838. p. 402.

αὐτοφυής, *sponte natus* s. *factus*. σὲ τὸν αὐτοφυῆ Pirith. fr. II, 1.

αὐτόφωρος „proprie est *in ipso furto deprehensus.*" Ita docti et in lexicis et in librorum veterum editionibus. Sed facilius est vocabulum vertere quam ostendere ita vertendum esse. Neque quisquam ostendit. Etenim de rebus est *ab ipso* aliquo *deprehensus* (v. *Ellendt.* s. v.), de hominibus *ipse deprehensus* (*selbstbetroffen*). Hinc demum ea fluxit significatio, qua est *in ipso facto deprehensus*, seu id furtum sit seu aliud facinus. Solemnis autem locutio ἐπ' αὐτοφώρῳ αἱρεῖν s. λαμβάνειν τινά, quod proprie est *aliquem ita convincere ut in ipso facto deprehendatur*, hinc itidem *in ipso facto deprehendere*. De caedendi conatu. ἐπ' αὐτοφώρῳ πρέσβυν ὡς ἔχονθ' ἕλοι Ion. 1214.

αὐτόχειρ, 1. *qui propria* s. *ipsa manu* (αὐτῇ χειρί, eigenhändig) aliquid *facit*. παῖδα σὴν πατὴρ αὐτόχειρ μέλλει κτανεῖν Iph. A. 873. ἃ (Clytaemn.) πόσιν ἔκανεν αὐτόχειρ El. 1159. Frequens etiam αὐτόχειρ φόνου, h. e. *qui propria manu caedem perfecit.* Indeque factum ut genitivo illo paulatim omisso etiam nudum αὐτόχειρ hoc sensu usurparetur. *Hesych.* αὐτόχειρες· οἱ ταῖς ἰδίαις χερσὶ φονεύοντες. V. *Ellendt.* s. v. extr. *Adiective.* De rebus, *quae ipsa* s. *propria manu fiunt.* θάνατος αὐτόχειρ Phoen. 887. αὐτόχειρι μοίρᾳ Med. 1281. αὐτόχειρι σφαγῇ Or. 945. Restat locus Or. 1040. ἀλλ' αὐτόχειρι θνῆσχ' ὅτῳ βούλει τρόπῳ. *Barnes. King. Brunck. Budaeus* Comm. l. gr. p. 813. *Steph.* Thes. IV. p. 440. F αὐτοχειρί, ut adverbium sit. *Porson. Dind.* c. libris αὐτόχειρι cum τρόπῳ iunctum. Medium tenens *Matth.* adiectivi quidem dativum esse putat, sed ut ἰδίᾳ et κοινῇ adverbii vim habere. Recte vero *Lob.* ad Ai. p. 370 adverbium illud seriori

aetati assignavit. Αὐτόχειρ τρόπος est i. q. τρόπος αὐτοχειρίας. 2. *Qui propria s. ipsa alicuius manu aliquid patitur.* Huc pertinet Soph. Antig. 1175, ubi nuntium narrantem (Αἵμων) αὐτόχειρ αἱμάσσεται, i. e. *propria manu caesus est*, chorus interrogat: πότερα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χερός; h. e. *patrisne propria an sua manu?* Interpretum nemo haec intellexit. Alii enim, ut *Brunck.* et *Nevius* (ad Ai. 841), αὐτόχειρ falsissime interpretantur *violenta manu* vel *nefario facinore*, alii, ut *Herm. Wex. Wunder.*, *suorum manu* explicant (v. s. αὐτοσφαγής), quasi non etiam nunc absurda fuisset chori interrogatio. Iudicio plane abstinuit *Ellendt.* s. v. *Const. M.*

αὐτόχθων, *in ipsa terra* (αὐτῇ χθονί) *natus*, *indigena.* λεὼς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν, αὐτόχθονες δ' ἔφυμεν Erechth. fr. XVII (I), 8. λαὸν εἰς αὐτόχθονα κλεινῶν Ἀθηνῶν Ion. 29. εἶναί φασι σὰς αὐτόχθονας κλεινὰς Ἀθήνας ib. 589. V. *Herm.* ἐκ γένους αὐτόχθονος ib. 737.

αὔτως. Mirabilis erat *Buttmanni* error in lexil. I. p. 36 sq., quum αὔτως cum aspero scribendum atque hanc alteram pro οὕτως formam esse indicaret. Evertit hanc opinionem aeque ac stupida grammaticorum veterum commenta *Hermannus* Opusc. I. p. 338. Etsi miror eum ex solo Homero, non ex universa Graecorum lingua exterminasse formam omnino barbaram. Cf. *Herm.* ad Phil. 424. *Matth.* gr. p. 1420. *Thiersch.* gr. §. 198, 5. *Ellendt.* lex. Soph. I. p. 275. Apertissimum est, ut ὥς ex ὅ, οὕτως ex οὗτος, sic αὔτως ex αὐτός esse factum. Itaque proprie est *hoc ipso modo*, *ipso illo modo*, *eben so*, *gerade so* (v. s. αὐτός). Exempla id genus v. ap. *Herm.* Op. I. p. 339 et ap. *Ellendt.* l. c. p. 274. Porro, ut αὔτως ex simplici αὐτός, ita ex ὁ αὐτός, *idem*, formatum est adverbium ὡς αὔτως, *eodem modo*, *item*, *pariter.* Idque etsi in ὡσαύτως paulatim coaluit, tamen ab Homero semper, saepe etiam ab aliis scriptoribus, divisim et δέ particula interserta ὡς δ' αὔτως scribitur. γυνὴ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνήρ Med. 319, *pariterque vir.* Vlg. ὡς δ' αὔτως. Quod quum dudum correxissent *Brunckius* et *Porsonus*, quis credat *Elmsleium* ineptissimam grammaticorum veterum ab αὔτη derivationem renovasse. ἴσον γ' ἀνήρ τε καὶ γυνὴ σθένει ἀδικουμένη πρὸς ἀνδρός, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ γυναῖκα μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων Andr. 673. Lectionis varietas hic non notatur, nisi quod ap. *Stobaeum* hos versus repetentem LXXIV, 24 ὡσαύτως legitur. Probe autem ab ὡσαύτως et ὡς δ' αὔτως, *eodem modo*, discernendum ὧδ' αὔτως (Soph. Tr. 1037), quod est ab ὧδ' αὐτός significatque *sic ipso illo modo*, *gerade so* (αὔτως) *auf die Weise* (ὧδε), *so auf eben die Art*, item ὡσαύτως οὕτως (Plat. Gorg. p. 460, D), cui respondet ὁ αὐτὸς οὗτος (cf. ibid. E) et.

quod vertendum *eodem illo modo*. V. *Coraën* ap. *Stallb.* ad Plat. Gorg. p. 68. Ceterum ex propria illa adverbii αὔτως significatione, quae est *hoc ipso modo*, variae deinceps notiones profectae sunt. Eas *Matthias* explicuit in gr. p. 1420 sq. Cf. *Herm.* Op. I. p. 339 sqq. *Const. M.*

αὐχεῖν, *se iactare*, *gloriari*, *sich brüsten*, *prahlen*. ἤδη νυν αὔχει Hipp. 952. οὐδ' ἂν εἷς ἀνὴρ γυναικὸς αὐχήσειεν fr. inc. tr. LVIII. Saepe iungitur μέγ' αὐχεῖν (μεγαλαυχεῖν), ubi etiam nos *grosssprahlen*. εἰ σὺ μέγ' αὐχεῖς Heracl. 854. αὐχοῦσιν μέγα fr. inc. tr. CCXVI. τοὺς μέγ' αὐχοῦντας δορί Rhes. 452. Cum accusativo rei, *quo pertinet* gloriatio. μηδὲν τόδ' αὔχει Andr. 464. Cum dativo rei, *qua* quis gloriatur. σκήπτρῳ νυν αὔχει Iph. A. 412. μορφᾷ μόνον ηὔχεις Hel. 1384. Cf. Rhes. 452. C. *infin.* ηὔχεις τις εἶναι El. 939. μὴ τὸ κράτος αὔχει δύναμιν ἀνθρώποις ἔχειν Bacch. 310. Cf. Phil. fr. VII (V), 4. Quum autem *magniloquorum* propria sit summa fiducia, hinc αὐχεῖν etiam est *confidenter putare* aliquid, *confidere*, ubi nos *sich einbilden*. γλώσσῃ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν Med. 582. σὲ μὲν ηὔχεις θεᾶς βρέτας σῶσαι τόδε Andr. 311. οὔ ποτ' αὐχῶ Ζῆνά γ' ἐκφῦσαί σε Tr. 765. τὰ τῶνδ' αὐχῶ τοιαῦτ' ἔσεσθαι Heracl. 834. Acerbe dictum τίν' αὐχεῖς κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν; Alc. 678. Hinc etiam simpliciter est *credere*, *putare*. In his quoque, si a primo loco discesseris, apte vertitur *sich einbilden*. πόσον τιν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν; Heracl. 832, ubi nos *meinen*. οὔ ποτ' ηὔχει χεῖρας ἵξεσθαι σέθεν ib. 931. οὐκ ἄν ποτ' ηὔχουν λαθεῖν Μενέλαον Hel. 1635. πόθεν; οὐκ αὐχῶ Alc. 95. Ceterum αὐχεῖν ab αὐχήν dictum ut *sich brüsten* a *Brust*. Simili metaphora nos etiam *sich in die Brust werfen*, *die Nase hoch tragen*. Itaque proprie est *cervicem extollere*, hinc *se efferre*, *se iactare* etc.

αὔχημα, *id quo quis gloriatur*. ὕδρας ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν Ἀργεῖον αὔχημα Phoen. 1144.

αὐχήν, *collum* (*Hals*). τὸν κλοιὸν φοροῦντα περὶ μέσον τὸν αὐχένα Cycl. 183. ἀμφὶ αὐχέσι τεύχη φέρουσι κενά ib. 87. φάσγανον ἐπ' αὐχένος βαλεῖν Or. 51. διὰ μέσου αὐχένος ὠθεῖ σίδηρον Phoen. 1466, ut Hec. 564. εἰ δ' ὑπ' αὐχένα χρῄζεις (παίειν), πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε. εἷλκον (πῶμα) εὐπτέρους ἐς αὐχένας (πέλειαι) Ion. 1200. Hinc de *freto* dicitur, quod formam habet *colli*. Qua vi mirifice congruit cum αὐλός (s. v.). βαρὺν θαλάσσης αὐχέν' Ἑλλησποντίας fr. dub. XIV. Sic etiam de *Isthmo*. Ἰσθμίας γῆς αὐχέν' ἐμβαίνων ποδί El. 1288, ubi scite *Barnesius*: „αὐχένα γῆς Ἰσθμίας peri-

phrastice Ἰσθμὸν vocat, quia similitudinem cum *collo* habet Isthmus." [Cf. Xen. An. 6, 4, 3. Plin. H. N. 4, 3. Stirpem vocis frustra quaeras, si *cervicem* ut lexica docent primam eius notionem esse credis. Id vero secus esse tralata verbi vis ostendit, qua idem est quod αὐλός (s. v.) et αὐλών. Etenim *collum* αὐχήν proprie designat, quippe per quod *spiritum ducamus* (ἄειν αὔειν αὐ-χήν, v. s. ἀΰειν), similiter ut nobis pars colli *Luftröhre* dicitur. Usu autem factum est, primum, ut αὐχήν ad omnia transferretur, quae *colli* speciem haberent, deinde, ut praecipue ad posteriorem colli partem s. *cervicem* referretur, quum priorem δειρή designaret. Incredibilia hac de voce posteris narravit *Dammius. Const. M.*] *Cervix (Nacken), pars colli posterior.* αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ Hec. 376. αὐχένα ζυγηφόρον πώλων Rhes. 303. πληροῦτ' αὐχένας ξυνωρίδων ib. 987. σιδήρῳ τέμνετ' αὐχένων φόβην (πώλων) Alc. 431.

αὐχμηρός, *immundus, squalidus, sordidus*; opponitur λιπαρός (v. Xen. Mem. 2, 1, 31). αὐχμηροὶ ὁρᾶν Hel. 1556. ὡς ἠγρίωσαι πλόκαμον αὐχμηρόν Or. 387, *hirsutum.* αὐχμηρὸν οὖδας Alc. 950, *squalore obsitum*, V. s. αὐχμός.

αὐχμός, *siccitas.* ἐρᾷ ὄμβρου γαῖ', ὅταν ξηρὸν πέδον ἄκαρπον αὐχμῷ νοτίδος ἐνδεῶς ἔχῃ fr. inc. tr. III, 6—8. Stirps αὔω (αὕω), *sicco*, cognatum illud cum ἄω, *flo*, quatenus flatu ventorum siccatur coelum. Ut igitur αὐχμός *siccatus*, sic αὐχμηρός proprie est *siccus* s. *aridus*, hinc etiam *illotus, non unctus.* Quod quum et aquis et unguentis munditiae causa uterentur, αὐχμηρός primum ad corpus *non cultum, immundum, squalidum* referri, deinde de quolibet *squalore*, imprimis vestium, usurpari coeptum est.

αὐχμώδης, *immundus, squalidus*; v. αὐχμός. αὐχμώδη κόμην Or. 223. Cf. ib. 387.

ἀφαγνίζειν, *desecrare.* V. ἁγνίζειν p. 17 et *Monk.* ad. Alc. l. infr. cit. πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις ἀφαγνίσηται καὶ τρίτον μόλῃ φάος Alc. 1149. De praepositionis vi v. s. ἀπό et ἀπανδροῦσθαι.

ἀφαιρεῖν, *demere, detrahere, removere.* Suppl. 359. σέμν' ἀφαιρεῖτε στέφη μητρός. Or. 224. αὐχμώδη κόμην ἄφελε προσώπου. Hipp. 202. ἄφελε (κεφαλῆς ἐπίκρανον). Hel. 1614. ἀφελὼν σκαλμοῦ πλάτην. Tralate [ubi cum πιστιν plerumque convenit. *Const. M.*] Hipp. 1309. ὅρκων ἀφεῖλε πίστιν, *effecit ut iuriiurando fides non haberetur.* Antol. fr. I (III), 27. μάχας ἀφαιρῶν καὶ στάσεις. Dan. fr. VII (IV), 2. γαστρὸς ἀφαιρῶν σᾶμα κακοῖ, *ventri detrahens* (*cibum*) *corpus debilitat.* Med. 455. βασιλέων θυμουμένων ὀργὰς ἀφῄρουν, ut ib. 1150. ὀργὰς ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος. Iph. T.

1272. *Πυθίων δόμων χθονίαν ἀφελεῖν θεᾶς μῆνιν.* Suppl. 449. ὅταν τις τόλμας ἀφαιρῇ νέους. In. fr. X (V). τομαῖς ἢ ποτοῖσι φαρμάκοις ἀφαιρεῖν νόσον. [Iph. A. 1609. λύπας ἀφαίρει.] Herc. f. 99. δακρυῤῥόους τέκνων πηγὰς ἀφαίρει, *seda*. Or. 924. ἣ (Clytaemnestra) κεῖν' ἀφῄρει, μήτ' ὁπλίζεσθαι χέρα μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα δώματα, *effecit, ut nemo arma caperet* etc. Cf. Tr. 1146. Med. *auferre*. Cum *accus*. rei. Phoen. 560. αὐτὰ (τὰ χρήματα) ἀφαιροῦνται πάλιν (οἱ θεοί). Med. 1074. τὰ δ' ἐνθάδε πατὴρ ἀφείλετο. Andr. 776. οὕτοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος. Hel. 914. τἀλλότρια — ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ. ib. 1652. τὸ χρεὼν ἀφείλετο τὰ λέκτρα. Heracl. 902. οὐ χρὴ τόδ' ἀφελέσθαι, τιμᾶν θεούς, *abrogare*. Cum *accus*. personae. Tr. 1146. τὸ δεσπότου τάχος ἀφείλετ' αὐτὴν παῖδα μὴ δοῦναι τάφῳ, *impedivit eam*. Cf. *Heind*. ad Plat. Soph. §. 97. Sic Andr. 914. κἄκτεινας, ἤ τις συμφορά σ' ἀφείλετο; Herc. f. 509. καί μ' ἀφείλεθ' ἡ τύχη. Cum duobus *accus*. et rei et personae. Alc. 45. οὐδ' ἐκεῖνον πρὸς βίαν σ' ἀφειλόμην. Hec. 285. τὸν πάντα δ' ὄλβον ἦμαρ ἕν μ' ἀφείλετο. Andr. 325. *Τροίαν ἀφείλου Πρίαμον*. ib. 614. ἀφείλου πατέρας τέκνα. Iph. A. 895. *Μενέλεως ἀφείλεθ' ἡμᾶς (τὴν δέλτον)*. Iph. T. 819. οὐ γὰρ ὁ γάμος ἐσθλὸς ὤν μ' ἀφείλετο (τὰ λουτρά), ubi v. not. Sic ib. 1267. *Γαῖα μαντεῖον ἀφείλετο τιμὰν Φοῖβον*. Hel. 686. Κύπρις ὡς ἀφέλοιτο Πάριν. Pro *accusativo* eius, cui quid aufertur, ponitur *genitivus*, ad nomen rei relatus, ut Andr. 523. φόβον οἴκων ἀφελέσθαι. Non videtur *accus*. positus fuisse, nisi, cui quid auferretur, esset persona. Etiam *genit*. c. praep. πρός. Tr. 1034. κἄφελοῦ πρὸς Ἑλλάδος ψόγον τὸ θῆλύ τε. Sed v. not. ad v. 1028. [Ultima verba rectissime explicuit *Matthias*. Sed etiam ἀφελοῦ πρὸς Ἑλλάδος, *de Graecis aufer s. tolle*, probum videtur (v. gr. gr. p. 932). In his praepositio vim auget nudi genitivi. Scilicet genitivus, etiam ubi nudus est, non semper ex adiuncto accusativo, qui rem declarat, sed ex ipso saepe verbo pendet, id quod apparet ex iis locis, ubi vel accusativus rei plane abest, ut Hom. Il. α', 430. Xen. Anab. 4, 4, 12 (v. not. *Popponis*), vel praeter genitivum ex accusativo re vera aptum etiam alter genitivus adest, qui cum verbo non potest non construi, ut Eur. Iph. T. 1272. Herod. 5, 83. Nec solum locum ante citatum Andr. 523 huc refero, sed etiam, ubi activum est, Or. 224. Hel. 1614. Hipp. 1309. Ceterum probe differunt activum et medium: illud enim simpliciter indicat *demtionem*, hoc *arbitrii* vel *libidinis* vim adspergit. V. s. ἀφορμᾶν. *Const*. M.] Pass. Hipp. 1207. ἀφῃρέθη Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα τοὐμὸν εἰσορᾶν, *impediebatur*. [Cum *accus*. rei, quo pertinet detractio. G. *M*.] ib. 644. μωρίαν ἀφῃρέθη, ubi nos *benehmen*. Tr. 486. ἃς δ' ἐξέθρεψα παρθένους ἐς

χερῶν ἀφῃρέθην. Heracl. 163. ποῖα πεδί' ἀφαιρεθεὶς (φήσεις) πόλεμον ἔχειν; Hel. 944. νῦν δ' ὄντα καὶ σωθέντ' ἀφαιρεθήσομαι (πόσιν). Andr. XI (VII), 7. ἀφαιρεθήσῃ χάριτας, Tr. 1278. ὦ Τροία, τὸ κλεινὸν ὄνομ' ἀφαιρήσει τάχα. *Aug. M.*

ἀφανής, *non conspicuus, obscurus, incertus.* τὸ τῆς τύχης ἀφανὲς οἷ προβήσεται Alc. 788. πάντα τὰ τῶν θεῶν εἰς ἀφανὲς ἕρπει Iph. T. 477. τἀφανῆ γνῶναι σαφῶς Hipp. 346. τεκμαιρόμεσθα τοῖς παροῦσι τἀφανῆ Oenom. fr. VI, *ex iis, quae in promtu sunt, ea quae non sunt colligimus.* Similis sententia τἀφανῆ τεκμηρίοισιν εἰκότως ἁλίσκεται Phoenic. fr. V (I). γλῶσσ' εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν fr. inc. tr. CLVIII, 4. ψευδέσι μύθοις ἀλόχου πεισθεὶς ἀφανῆ Hipp. 1289, *ut crederes dubia s. incerta;* v. *Musgr.* ad l. et s. πείθειν. οἷά τις ἡμᾶς δράσας ἀφανῆ φροῦδος Rhes. 743, *occulta*, quia auctor ignorabatur. V. 800 sqq. et 810. ὡς κεῖνος ἀφανὴς — κλῄζεται Hel. 125, *e conspectu sublatus esse s. evanuisse fertur*, ut Κάστορός τε συγγόνου τε διδυμογενὲς ἄγαλμα πατρίδος ἀφανὲς ἀφανὲς ἱππόκροτα λέλοιπε δάπεδα ib. 208. ἀφανεῖς ἂν ὄντες (*obscuri*) οὐκ ἂν ὑμνηθεῖμεν ἂν Μούσαις Tr. 1244. ὄνομα γᾶς ἀφανὲς εἶσιν ib. 1322, *dilabitur, perit.* Sic etiam ἢν ἡ δέλτος ἀφανὴς γένηται Iph. T. 757, quod ib. 764 est ἢν γράμματ' ἀφανισθῇ. Hinc Oedipus *senex decrepitus* se vocat πολιὸν αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον Phoen. 1538, ubi etiam nos *unscheinbar.*

ἀφανίζειν, *e conspectu hominum abripere, tollere, delere.* ὁπότε — ἀφανίσει' ἁ παρθένος (Sphinx) τιν' ἀνδρῶν Phoen. 1048. ἢν ἐν θαλάσσῃ γράμματ' ἀφανισθῇ Iph. T. 764; v. s. ἀφανής.

ἄφαντος, *e conspectu sublatus, non conspicuus, evanidus.* ἄφαντος οἴχεται Or. 1557, ut ἀρθεῖσ' ἄφαντος Hel. 612, ubi nos *unsichtbar verschwunden.* Sic etiam ἐκ θαλάμων ἐγένετ' ἄφαντος Or. 1496. ὄρνις ὥς τις ἐκ χερῶν ἄφαντος εἶ Hipp. 828. εἰς δόμους ἡμεῖς (Lyssa) ἄφαντοι δυσόμεσθ' Ἡρακλέος Herc. f. 873, *non animadversa, non conspicua penetrabo.*

ἄφαρ (⏑⏑), *continuo, protinus, sofort, stracks.* γέλασε δὲ (Ζεύς), ὅτι τέκος ἄφαρ ἔβα — θέλων λατρεύματα σχεῖν Iph. T. 1274; nam ταχύπους in Olympum contenderat Apollo (v. 1269). Ex ἅπτω (ἄπω) ortum putant *Damm.* s. v. *Lobeck.* ad Phryn. p. 18. *Passov.* alii. Non refragor. Simplicius tamen videtur ab ἀπό derivare, quatenus hoc rem aliquam *ex alia re consequi* declarat (*von — weg;* v. *Matth.* gr. p. 1328. *Passov.* s. v. B). Quae *consecutionis* notio augetur et amplificatur adiuncto αρ (ἄρα), quippe quod rem, quae *continuo consequitur* (ἄπο), etiam *naturae* vel *rebus consentaneam esse* ideoque non solum tempore, sed etiam natura rerum consequi significet (v. s.

ἄρα 1 et 3). Itaque ἄφαρ accurate respondet vernaculo *sofort* i. e. *also* (ἄρα) *fort* (ἄπο) et salva sententia plerumque dissolvi potest ἀπὸ τούτου ἄρα. Ceterum vana est quam *Passovius* praeterea memorat significatio *continenter, uno tenore, sine intermissione.* Eaque hoc ipso in loco, quem ex Homero ψ', 375 affert, ineptissima esset. Dicit ibi poeta: *continuo intendebatur equorum cursus.* Et sic dudum explicuerat *Koeppenius*. V. s. ἄφνω.

ἀφαρπάζειν, abripere, auferre. ἀφαρπάζειν τεύχη σμικρὰ, μεγάλα δ' εἰσφέρειν Ion. 1178. V. s. ἀπαγγέλλειν.

ἀφᾰσία, fandi prae stupore vel terrore *impotentia*, hinc *stupor.* 'φασία μ' ἔχει Iph. A. 837. Herc. f. 515. ἔκπληξιν ἡμῖν ἀφασίαν τε προστίθης Hel. 556.

ἄφατος, infandus. ἄφατον ἄφατον ἀναύδητον λόγον ἐμοὶ θροεῖς Ion. 783. ἄφατα — ἄχεα El. 1191. *Elmsl.* et *Dind.* ἄφαντα.

ἀφεγγής, luce carens, obscurus. νυκτὸς ἀφεγγὲς βλέφαρον Phoen. 546.

ἀφειδεῖν, non parcere. ἡμεῖς δ' ἀφειδήσαντες, ὡς ἐσείδομεν δόλια τεχνήμαθ', εἰχόμεσθα τῆς ξένης Iph. T. 1354. Cf. v. 1342 sq. Quum vero ei, cui parcendum erat, *non parcere* negligentis sit vel contemnentis, ut in ψυχῆς ἀφειδεῖν (S. El. 980) et aliis similibus, hinc ἀφειδεῖν etiam *negligendi contemnendi omittendi* vim assumsit, ut S. Ant. 414. εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου. V. *Herm.* ad l. Ceterum genitivum ἀφειδεῖν eadem ratione adsciscit qua ἀμελεῖν et similia.

ἀφέλκειν, abstrahere. βίᾳ ξένους θεῶν ἀφέλκειν Heracl. 114. πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν Hec. 144.

ἄφετος. De Ione infante in cognomine fab. 822. ἐν θεοῦ δόμοισιν ἄφετος, ὡς λάθοι, παιδεύεται, ubi ambiguum est utrum simpliciter sit *dimissus*, an, ut ἄνετος (v. *Passov.* s. v. 3) et ἀφιέναι in τὰ νεογνὰ ἀφιᾶσιν τῇ θεῷ Xen. ven. 5, 14, ubi nos *ablassen abtreten überlassen*, puerum deo *cessum* s. *traditum* s. *dedicatum* significet. Etiam *Barnes.* „*tamquam deo dedicatus.*"

ἀφηγεῖσθαι, proprie *discedentem* vel *discedentibus* (ἄπο) *ducem esse* (ἡγεῖσθαι), *hinweg- und vorangehn*, hinc *abducere, educere, ducere*, et tralate *referre, afferre, exponere*, ubi nos quoque mirabili consensu et *anführen* et *ausführen* (*ausführlich*). V. s. διηγεῖσθαι. ἐγὼ δικαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε Suppl. 186. Eodem sensu ἀφηγεῖσθαι obvium ap. Xen. in Anab. 7, 2, 26.

ἄφθιτος, aeternus, sempiternus. ἄφθιτον θεόν Andr. 1257, *immortalem.* ἐξ ἀφθίτων ἄφθιτοι πεφυκότες (ἵπποι Ἀχιλλέως) Rhes. 185. V. Hom. Il. π', 150. ψ', 277. ζῆν τιν' ἄφθιτον χρεών Or.

.685. ἀφθίτῳ θάλλων βίῳ Sisyph. fr. I, 17. δόξαν ἄφθιτον Iph. A. 1606.

ἄφθογγος, *elinguis*, *mutus*. ὡς ξυνηρεφὲς πρόσωπον εἰς γῆν σὸν βαλοῦσ' ἄφθογγος εἶ Or. 956. ἄφθογγός εἰμι καὶ παρεῖσ' ἐῶ στόμα Tr. 690. τὸ θηριῶδες ἄφθογγον ἔφυ ib. 666. ἄφθογγα δάκη θηρῶν Hipp. 646. Prolepsis est in γῆρυν ἄφθογγον σχάσας Phoen. 967, quae non intellexit *Eustath.* p. 335, 14. V. s. σχάζειν.

ἄφθονος, *benignus*, *largus*. ἀφθόνῳ δοῦναι χερί Med. 612. Rhes. 772. πελάνῳ μελίσσης ἀφθόνως δεδευμένα Cress. fr. XIII (IX), 6. Hinc *creber*, *multus*. (θεοί) θανάτους ἔθηκαν ἀφθόνου πληρώματος Or. 1642. σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς, οἱ δ' ἄφθονοι Phoen. 722. οὐκ ἄφθονον σχολὴν ἔχω Andr. 733, *non multum otii*.

ἀφιδρύειν, *deferre*, *deportare*, *transferre*. *Med.* πατρίδος θεοί μ' ἀφιδρύσαντο γῆς εἰς βάρβαρ' ἤθη Hel. 280. *Med.* indicat deos *suo* illud *consilio* vel *arbitrio* fecisse, ubi nos: *sie fanden sich bewogen — veranlasst mich zu versetzen.* Haec enim prima ac propria medii potestas, unde etiam ea fluxit, qua quis *sibi* aliquid facere significatur. *Const. M.*

ἀφιέναι, *abire sinere*, *dimittere*, *emittere*, *omittere*, *mittere*. ἐκ γῆς ἀφήσειν μὴ θανόντα βαρβάρου Iph. T. 739. οἶδ' οὐκ ἀφιᾶσι Herc. f. 629. εἴ σ' ἀφείην μὴ φρονοῦσαν —; Andr. 847 [v. s. ἀλλά p. 129, 7]. πάντ' ἀφιέναι στρατόν Iph. A. 95, *dimittere*. ἀφιέναι ναῦς ib. 352. τρεῖς (ἀγκύρας) ἀφέντι Phaëth. fr. XVI (IV), 2. οὔ ποτ' ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικὶ χρὴ δοῦναι χαλινούς, οὐδ' ἀφέντ' ἐᾶν κρατεῖν Cress. fr. II (XI). μελίκρατ' ἄφες γάλακτος οἰνωπόν τ' ἄχνην Or 115, *proiice*. ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον Phoen. 1410. οἱ οὐκ ἔχοντες εἰς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσιν κακά Suppl. 242. ἀφίεσαν λαιμῶν βροτείων οὔριον φόνον Heracl. 821. μυρίους οἰστοὺς ἀφείς Herc. f. 196. ἀφῆκε πόντιον Hec. 797 [Dan. prol. 43], pro εἰς πόντον. φλογέας ἀφίησιν ὄσσων αὐγάς Hec. 1104, *emittit ex oculis*. ἐλευθέρως ψυχὴν ἀφήσω Or. 1171, pro quo Hec. 367 est ἀφίημ' ὀμμάτων ἐλεύθερον φέγγος. ψυχὴν ἀφῆκεν Tr. 1135. Cf. Hel. 1447. ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ Hec. 571. πνεῦμ' ἀφεὶς ἐς αἰθέρα fr. inc. tr. CXXVII, 2. Frequens etiam de voce. φωνὴν οὐκ ἀφῆκεν Phoen. 1449. φθογγὴν ἀφιέναι Hipp. 418. γλῶσσαν ἀφεῖναι ib. 991. ἀρὰς ἀφιέναι ib. 1324. γόους ἀφίην αἰθέρ' εἰς μέγαν El. 59 (aliter Or. 1122; v. infra). Porro ἀφίης αἵματός μ' ἐλεύθερον; Hipp. 1450, *dimittis me absolutum crimine caedis*, i. e. *absolvis*. πόλις μ' ἀφῆκεν Heracl. 1012, *impunitum dimisit*; cf. ib. 1019. τὴν ἄγαν λύπην ἀφεὶς

πίει, Alc. 797, *omisso s. deposito nimio luctu.* οἴκτῳ ἀφῆκεν ὠμότητα Ion. 47, *ex animo dimisit.* πρὶν ἂν ἐμὰς λύσσας ἀφῇ Herc. f. 866, *priusquam rabiem meam emiserit.* τὴν ἀρχὴν ἀφεὶς Andr. 392, *omittens id quod primum erat.* τύμβον ἀγέραστον ἀφέντες Hec. 117, *omisso, relicto.* ἀγῶν' ἀφιέναι Phoen. 1239. ταῦτ' ἀφέντες Suppl. 491. τὸ ζῆν ἀφέντες τὸ κατὰ γῆν τιμῶσί σου Andr. fr. XXIX (XXIII). ἀφεῖσα τοὺς γυναικείους γόους Or. 1022, *omissis lamentationibus.* ἀθώπευτόν σε γλώσσης ἀφήσω τῆς ἐμῆς Andr. 460. ἄφες Alc. 263, *mitte me.* μέλλων σ' ἐρωτᾶν ἀφήσω Suppl. 839. οὐδὲ δείσασ' ἀφήσω τῷ φόβῳ τοὐμὸν καλόν ib. 300. γαμοὺς ἀφεῖναι σούς Andr. 974, ubi nos *fahren lassen, aufgeben.* Similiter (Psamathe) λέκτρ' ἀφῆκεν Αἰακοῦ Hel. 7. *Permittere, committere, cedere.* ἄφες τήνδε (δέλτον) ἐμοί Iph. A. 309. Cf. Phoen. 490. τὰ ἄλλ' ἀφεῖναι μηχανήματ' ἀνδράσιν Peliad. fr. VI, 5, ut ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς σοφίσματα Antiop. fr. XXV (XXXIII). *Concedere,* propr. ab eo quod constitutum erat liberum *dimittere,* τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν μεῖναί με Med. 373. ἐμοὶ τιμὰς πατρῴους καὶ δόμους ἔχειν ἄφες Heracl. 810. *Remittere, condonare.* φυγὰς ἀφεῖναι παισί Med. 1155. *Pass.* ἀφεῖσαι, *dimissus es,* Or. 1325. ἀφεῖνται παῖδες φυγῆς Med. 1002. ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα El. 379. τῶνδ' ἀφειμένοι πόνων Hec. 1292. ἐπεὶ ἀφείθη πυρσός Phoen. 1386. *Med.* [sua sponte *dimittere* (ἑκὼν τυραννίδος ἀφεῖτο Xen. Hier. 7, 11), hinc se *abiungere* (S. O. T. 1521), *se removere, recedere, absistere, von etwas lassen — ablassen;* v. s. ἀφορμᾶν. *Const. M.*] οὐκ ἀφήσομαι πέπλων σῶν Hel. 1645, quod 1647 est οὐ μὲν οὖν σ' ἐάσομεν. De *gen.* v. gr. p. 805. Sine casu οὐδ' ἔγωγ' ἀφήσομαι Iph. A. 310. *Aug. M.*

ἀφικνεῖσθαι, *pervenire, advenire* [v. s. ἀπανδροῦσθαι]. πολύδακρυς ἀφικόμην Phoen. 369; cf. Andr. 150. ἀφίκετο μετ' ἀνδρός Med. 32; cf. ib. 503. συμμέτρως ἀφίκετο Alc. 26. πλοκῇ ἀφῖγμαι Ion. 1254. ξένον ἐν κακοῖς ἀφιγμένον Alc. 775. ὠδίνουσα τῶν ἀφιγμένων Heracl. 644. συμφορᾶς ἀφιγμένης Hipp. 990; cf. Hec. 967. Or. 215. 384. ἠχὼ βαρεῖα προσπόλων ἀφίκετο Hipp. 791. νεωτέρων κακῶν ὕστερος ἀφῖγμαι; Herc. f. 1174. C. praep. εἰς, πρός: de locis: τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον κτηθεῖσ' ἀφίξομαι; Hec. 449. mel. ὅθεν ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο Suppl. 532. εἰς ἄκρους τοὺς ὄνυχας ἀφίκετο Cycl. 158. πρὸς σὴν ἀφῖγμαι δύναμιν Tr. 53. τί δεῦρ' ἀφίκεσθε Heracl. 518; cf. Andr. 150. [Πυθοῦ δ' ἀφῖκτο Dan. prol. 7; v. not.] De personis: ἠγκαλισμην ἐχθροὺς ἐς ἄνδρας Phoen. 360. Sine praep. [quae genuina ac propria constructio est. *Const. M.*] ὅπου δῶμ' ἑστίαν τ' ἀφίξομαι Hec. 358. ὧν ἀφίκετο χθόνα Med. 12. πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι ib. 757. ἑστίαν ἀφικόμην Andr. 3.

Εὐρώπαν ἀφικέσθαι Andr. 802. *ἀφίκου ναόν* Ion. 816. *τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα* Or. 737. *ποῖον γαίας ἕρκος οὐκ ἀφίγμεθα;* Heracl. 442. *εἰ στράτευμ' ἀφίξεται* Iph. A. 328. *ἀφῖγμαι ναυτικὸν στράτευμα* ib. 913. *ἄλλως σ' ἰατρὸν τῶνδ', ἄναξ, ἀφίγμεθα* Suppl. 252. Interdum *reditionis* notio e sententia redundat. (*Ἀγαμέμνων*) *ἀφίκετ' εἰς τόδ' Ἄργος* El. 6, ubi v. *Seidl. ἐκεῖ δ' ἀφικόμην* Hec. 964. Aliae formulae: *οὐδ' εἰς πρόσωπον Θησέως ἀφίξομαι* Hipp. 720. *εἰς φόβον ἀφικόμην* Phoen. 364. *εἰς ἀθυμίαν ἀφίκεσθε* Bacch. 610. *ἀφίκου εἰς μέριμναν* Ion. 404. *εἰς τὰς μεγίστας συμφορὰς ἀφιγμένος* Iph. A. 453. *εἰς ἔριν ἀφικέσθαι τινί* ib. 319. *εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι* Phoen. 1007. *εἰς καινὰ ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην* Med. 238. *σοὶ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται* Phoen. 778. *ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην*, i. e. *ἐλογισάμην σὺν ἐμοί*, Med. 872. *δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος;* Hipp. 1164. *εἰς ἄπιστ' ἀφίξομαι* Iph. T. 782. *εἰς ἄνδρ' ἀφίκου* Ion. 322. *εἰς ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται* Meleag. fr. XV (XVIII), *eo deveniet, ut carne humana delectetur. κρείσσονας Ἰλίου πόνους ἀφῖγμαι* Cycl. 351. *εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο* Med. 371. *χρείας εἰς τοσόνδ' ἀφιγμένη* El. 57. *ἆρ' ἐς τοσόνδ' ἀφίξομαι;* Cycl. 619. *εἰς πάντ' ἀφῖγμαι* Hipp. 284. *Aug. M.*

ἄφιλος, de hominibus *amicis carens. ἀνάδελφος ἀπάτωρ ἄφιλος* Or. 310. Cf. ib. 710. Iph. T. 220. Tr. 1313. *ἄφιλον τὸ δυστυχές* Herc. f. 561, *infelicem deserunt amici. Non dilectus.* Huc pertinet, in quo pleonasmi spectrum temere viderunt, *ἄφιλος φίλων* Hel. 531. De rebus *ingratus, inimicus. φίλα τὰ πρότερ' ἄφιλα τιθέμενος* Tr. 287.

ἀφίπτασθαι, avolare. ἡ παῖς πρὸς θεοὺς ἀφίπτατο Iph. A. 1608. V. *πέτεσθαι.*

— *ἀφιστάναι, seponere, reponere, removere, avertere. οὐδέν μ' ἀποστήσει λόγου, a dicendo retinebit*, Iph. T. 912. *Neutrali* vi *secedendi ἀποστῆναι ἀφεστηκέναι ἀφίστασθαι* usurpari notum. *ἐγὼ δ' ἀποστᾶσ' ἐκποδὼν σιγήσομαι* Hel. 1029, *secedens. ἀποστᾶσα κλισμοῦ* Or. 1440, *surgens. ἀποστῆναι πρόσω* Iph. T. 1330, pro quo Herc. f. 198 est *ἑκὰς ἀφεστώς. ἀποστῆναι δόμων* Hec. 980. *δείσας ἀπέστης* Suppl. 316, *refugisti. ἀπέστην τοῦτ' ἐρωτῆσαι* Hel. 543, *omisi. ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου* Med. 1039, in *allud vitae genus priore relicto transgressi. οὔποτ' ἐκ φρενῶν εὔνοι' ἀπέστη* Tr. 7, *excidit.* De loco Med. 1218 v. s. *ἀποσβεννύναι. οὐκ ἀφίσταμαι* Med. 742, *non recuso. ἀφιστάμεσθ' ἀεί* Hipp. 1330, *recedimus. ἀφίστασθ' ἐκποδών* Hel. 1644. *ἀποστήσομαι θυμῷ ῥέοντι Θρῃκί* Hec. 1054, *de via decedam. οὐκ ἀφίστα-*

σαι; El. 66, *non desistis.* οὐδ' ἀφίστανται φόνου Or. 1544, *non desistunt a caede.* Perf. act. sensu *activo* est fr. inc. tr. CXCI, 2. τούτους ἀφεστήκασιν ἡμέραν τρίτην. Item aor. med. Phoen. 1094. πῶς Ἀργεῖον δόρυ πυλῶν ἀπεστήσασθε; *repulistis.* [Etiam hic notio subest *voluntarii s. spontanei impetus* et quem *sibi* h. e. pro patria ac libertate susceperant. Itaque in Hecubae loco statim sequente de pictore, quem *procul adspicere* simulacrum ars *iubet*, *passivum* usurpatur; v. s. ἀφορμᾶν. *Const. M.*] ὡς γραφεὺς ἀποσταθεὶς ἰδοῦ με κἀνάθρησον Hec. 807, a tabula *remotus.* V. s. γραφεύς. *Aug. M.*

ἄφλεκτος, *non incensus.* βωμοῖς ἄφλεκτοι πέλανοι Hel. 1350.

ἄφνω, *cito*, *celeriter*, *propere.* πατὴρ ἄφνω προσελθὼν δῶμα Med. 1205. Cf. v. 1177. *Inopinato*, *repente.* οὐκ ἄφνω κακὸν τόδε προσέπτατο Alc. 422. Ex ἀφανῶς contractum perperam opinatur *Passov.* Nec magis assentior *Lobeckio* ad Phryn. p. 18 ἄφνω αἶψα αἴφνης ἐξαπίνης cum ἄφαρ coniungenti et cuncta ex ἅπω (ἅπτω) ducenti. Quamvis enim haec omnia cognata primo adspectu videantur, mirum tamen esset ex eodem fonte fluxisse quae vi sua paene contraria sunt. Nam quum ἄφαρ *rem ex alia re continuo consequentem* indicet, ἄφνω contra et quae eiusdem familiae sunt *rem* potissimum *abrupte factam* h. e. *inopinatam* vel *subitam* describunt. Itaque (ἄπινος *Lob.* l. c. p. 19. not.) ἐξαπίνης (αἰπνος) κραιπνός (ἀφνος) ἄφνω (αἰφνος) αἴφνης ἐξαίφνης et stirpi proximum αἶψα ab ἄω αἴω repetenda censeo, unde etiam alia vocabula *motum* vel *celeritatem* signantia fluxerunt, ut ἀέλλα αἰόλος (*Buttm.* lex. II. p. 82) ἀνά ἄνεμος ἀπό ἄσσω ἀΐσσω. V. *Lob.* ad Ai. p. 97. Nunc ἄφνω cum cognatis suis accurate respondet Latino *cito* (cieo) et vernaculis *flugs fixs* (fugio) *eilends hastig.* Qua simplici *celeritatis* vi constanter usurpatur antiquissima illarum formarum αἶψα, saepe aetate proxima ἐξαπίνης, interdum etiam recentiores ἄφνω et ἐξαίφνης. Omnes enim praeter αἶψα deinceps etiam de re dicebantur tam *celeri*, ut praevideri et exspectari non potuerit, h. e. de *re improvisa*, *inexspectata*, *inopinata*, *subita.* De forma ἄφνω(ς) v. s. ἀμοχθεί p. 164 sq. *Const. M.*

ἄφοβος, *metu vacuus*, *intrepidus.* ἄφοβος ἔχε Or. 1273. εἱλίσσων θεοῦ χορὸς γενοίμαν ἄφοβος Phoen. 243; cf. ib. 246 sqq.

ἀφορίζειν, *definire* (*abgränzen*), hinc tum *circumscribere*, *recidere*, tum *finem constituere*, *finire*, et cum *genit.* personae i. q. ἀφαιρεῖν. ἀδικεῖς αὖ τιμὰς ἐνέρων ἀφοριζόμενος καὶ καταπαύων; Alc. 32. *Herm.* „*determinans*, *limitibus circumscribens.*“ Ego interpretor: *honores in-*

feriis subtrahens (ubi nos vulgari sermone *abzwacken*) *et minuens* (κατασπ.). Similiter schol. et *Matth.*, quos vide. *Medio* exprimitur arbitrium; v. s. ἀφιδρύειν. Cet. v. s. αὖ, 2.

ἀφορμᾶν, *abire, discedere, proficisci, davongehn, sich davon machen, aufbrechen.* ἀφώρμησ' ἐκ δόμων τῶν σῶν λάθρα Tr. 939. (δοκοῦσι) φυγῇ πρὸς οἴκους τῆσδ' ἀφορμήσειν χθονός Rhes. 98. Eodem sensu usurpatur *medium.* δέδοκται — τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός Med. 1237. ἤ που τῶνδ' ἀφώρμηται δόμων Ὀρέστης; Or. 842. Notandum vero activum simpliciter indicare motum, medium *spontaneum* vel *voluntarium motum* describere, passivum *coactum* vel *invitum* significare. Itaque de Ulixe ad Polyphemum profecto Cycl. 694 est τυφλὴν ὄψιν ἐκ σέθεν σχήσειν μ' ἔφη (χρησμὸς) Τροίας ἀφορμηθέντος. Nam *ventis* illuc delatus erat, *non volens* venerat. De medio cf. ἀφιδρύειν.

ἀφορμή, *omne id, a quo quid proficiscitur*, hinc 1. *ansa, occasio, Anlass, Gelegenheit.* τὰ χρηστὰ πράγματα χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων Hec. 1239; *ansas sermonis dant* Cic. Sext. 10. Sic etiam ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς καλὰς ἀφορμάς, οὐ μέγ' ἔργον εὖ λέγειν Bacch. 267. σμικρὰς ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων (γυναῖκες), πλείους ἐπεισφέρουσιν Phoen. 207. ἆρ' οὐκ ἀφορμὰς τοῖς λόγοισιν ἀγαθοὶ ἔχουσι; Herc. f. 236. 2. *Ansa, via, subsidium, Mittel.* ἔχει — εὐδαιμονίας ἀκίνητον ἀφορμάν, τέκνων οἷς ἂν λάμπωσιν ἧβαι Ion. 474; v. *Matth.* ad l. 3. Quodlibet *subsidium* s. *adiumentum*, imprimis *vivendi* et *belli gerendi*, ubi nos plurali *Mittel.* ἔασον (με) ξυμπεράναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα, παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς Med. 342, plane ut τοῖς παισὶ — ἀφορμὰς εἰς τὸν βίον καταλείπουσι Xen. Mem. 3, 12, 4. Similes hos esse locos vidit *Sturzius* in lex. Xen. I. p. 506, sed ambos non intellexit. Ἀφορμή et ἀφορμαί simpliciter dicuntur *vivendi facultates*, quod nos *Mittel zum Fortkommen.*

ἀφορμίζεσθαι, *e portu deducere.* οὐ μὴ ναῦς ἀφορμίσῃ χθονὸς Iph. T. 18. V. *Matth.* ad l. In *medio* liberae voluntatis s. arbitrii significatio inest. V. s. ἀφορμᾶν.

ἄφρακτος, *immunitus.* εἰ μὴ ὅρκοις θεῶν ἄφρακτος ᾑρέθην Hipp. 657. Ita pro vulgato εὑρέθην corrigenti *Piersono* omnes adstipulati sunt. Nec *Valckenarius* initio haesitans remansit. Sed mire *Matthias* per prolepsin explicat ἄφρακτος. Quae prolepsis sic potius habere deberet: εἰ μὴ ὅρκοις ἔμφρακτος ᾑρέθην. Recte adiectivum illud explicuit *Valckenarius.* Est enim tralata vi *incustoditus, non praeparatus, securus*, ita ut Hippolytus, qua fuit simplicitate, dicat: *wenn ich nicht das unverwahrte Herz durch einen Eidschwur hätte bethören*

incautus. Eadem vi obvium ἄφρακτος ap. Thucyd. 3, 42, 7. 43, 4, ubi male quidam verterunt *incautus*. *Const. M.*

ἄφραστος, *nefandus*. *κηλὶς ἄφραστος ἐξ ἀλαστόρων τινός* Hipp. 820.

Ἀφροδίτη, *Venus*. *Spumicitam* interpretatur *Herm.* Opusc. II. p. 177. *τὰν Διὸς οὐρανίαν —, τὰν ἐρώτων πότνιαν, τὰν παρθένοις γαμήλιον Ἀφροδίταν* Phaëth. fr. IV, 17. *Κύπρον, νᾶσον τᾶς Ἀφροδίτας*, Bacch. 401. *Ἔρωτα τὸν τᾶς Ἀφροδίτας κληδοῦχον* Hipp. 538. *βέλος, οἷον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας ἵησιν ἐκ χερῶν Ἔρως* ib. 531. *Πάρις — ἂν* (Helenam) *ἔλαβεν, δῶρον τᾶς Ἀφροδίτας*, Iph. A. 181; cf. Hel. 1131. *εἴη δ' εὔχαρις Ἀφροδίτα* Heracl. 894. *φίλον Ἀφροδίτᾳ* Phaëth. fr. IV, 26. *Ἴακχον ᾠδὰν μέλπω πρὸς τὰν Ἀφροδίταν* Cycl. 70; cf. Aeol. fr. IX (XIX), 2. *τὴν Ἀφροδίτην πρόσθ' ἄγειν τοῦ Βακχίου* Bacch. 225. *τὴν Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷς ὅση θεός;* fr. inc. tr. III. b. 1; cf. ib. 10. *τὰ μῶρα πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς καὶ τοὔνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς* Tr. 989; v. s. *ἄρχειν*. *τῇ Ἀφροδίτῃ πόλλ' ἔνεστι ποικίλα* Aeol. fr. VII (X), 1. *οὐχ ὁσίων ἐρώτων δεινᾷ — Ἀφροδίτας νόσῳ* Hipp. 765. Hinc per metonymiam de *amore*. *ὅσσοις χάριτας Ἀφροδίτης ἔχων* Bacch. 236. *πνοαὶ Ἀφροδίτης φίλαι* Iph. A. 69. De *coniugio* vel *concubitu*. *λέκτρων Ἀφροδίτας* ib. 546; cf. ib. 556. *πρὸς Ἀφροδίταν ἄλλαν θέμενος χάριν* Ion. 1103. *εἰς Ἀφροδίτην σωφρονοῦσα* Iph. A. 1159. *τὴν Ἀφροδίτην καλλονῇ θηρώμενος* Bacch. 459. De *gratia* s. *illecebra* (*Liebreiz*), ubi etiam Latini *Venus*. (*αἱ ἐλπίδες*) *ἔχουσιν Ἀφροδίτην τιν' ἡδεῖαν κακῶν* Phoen. 402; v. s. *κακόν*. De *vehementi desiderio* s. *libidine*. *μέμηνε Ἀφροδίτη τις Ἑλλήνων στρατῷ πλεῖν ὡς τάχιστα* Iph. A. 1264; quae celerius correxit *Hermannus*. V. s. *μαίνειν*.

ἄφροντις, *non curans*, *securus*. *τοῦ θανεῖν ἄφροντις* fr. inc. tr. CXVI.

ἀφρόντιστος, *inconsideratus*. *ὑμῖν οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ πολλὴν ἔθηκε προμηθίαν* Med. 914. V. *Matth.* ad l.

ἀφρός, *spuma*. *ἀφρὸν ἐξιεῖσα* (Agave) Bacch. 1120. *στάζων ἀφρῷ γένειον* Iph. T. 308. *στόμα ἀφρῷ καταστάζοντα* Suppl. 587. *ἀφρῷ διαβρόχοι γενειάδας* Phoen. 1390. V. *Lob.* ad Ai. v. 10. p. 76. *ἀφρὸν κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδος* Herc. f. 934. *ἀφρὸν πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι* Hipp. 1210. *ὁρᾷ διὰ στόμα χωροῦντα λευκὸν ἀφρόν* Med. 1174. *ἀφρὸν ἀπέφα* Iph. T. 311. De radice vocis non liquet. Cognatum tamen videtur cum *ἀβρός*, abs quo nihil nisi aspiratione permutata differt (v. s. *ἀμφί* in.). Etiam notio ambobus *abundantiae* communis est. Stupida *Dammii* derivatio.

[ἀφ]ροσύνη, *dementia*. *ἀφροσύνῃ θανεῖν* Iph. A. 1431. *Πενθεῖ τί [ἀφ]ροσύνης προσῆκ' ἐμῆς;* Bacch. 1300. *ἀνόμου ἀφροσύνας τὸ*

ἄλος δυστυχία ib. 886. τοὔνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς (Ἀφροδίτης) Tr. 990. De loco Hipp. 164 v. s. ἁρμονία et s. ᾄδειν.

ἀφρώδης, spumosus. στόματος ἀφρώδη πέλανον (Orestis insanientis) Or. 220.

ἄφρων, demens, imprudens, stultus. De hominibus. ἄφρων νέος τ' ἦν Iph. A. 489. Et sic Iph. T. 574. Heracl. 361. Med. 885. fr. inc. tr. CCXIV. Alcmen. fr. IV, 1. Melan. fr. IX (XII), 1. Hel. 1166. fr. inc. tr. CXLVIII, 3. Archel. fr. extr. p. 94. Alc. 731. De rebus. τίς ἄφρονα λόγον οὐρανίων μακάρων κατέβαλε —; Herc. f. 758. ἡ προθυμία γ' ἄφρων ib. 310. ἄφρονά γε (βουλεύματα) Phoen. 1641.

ἀφυδραίνω, abluo. καθαροῖς δρόσοις ἀφυδρανάμενοι στείχετε ναούς Ion. 97.

ἄφυκτος, inevitabilis. ἄφυκτον οἰστόν Med. 635. τόξοις ἀφύκτοις Hipp. 1422 et Med. 531; v. s. τόξον. ἐν ἀφύκτοισι χερῶν δεσμοῖς Alc. 987. [φίλτροις ἀφύκτοις καταοχεθείς Dan. prol. 27.] Forma ἄφευκτος, quam e Sophocle exclusit Ellendtius, apud Euripidem non magis invenitur, licet serioribus non rara. V. Lob. ad Phryn. p. 726 et C. F. Herm. ad Luc. de hist. conscr. p. 355.

ἀφύλακτος. ἀνδρὸς ἐρῶντος εἰς Κύπριν νεανίου ἀφύλακτος ἡ τήρησις Antig. fr. VI, 2, difficilis est custodia. V. s. τήρησις et ἄχαρις.

ἄφυλλος. ἱκέτης ἀφύλλου στόματος ἐξάπτων λιτάς Orestes dicitur in cognom. fab. 383. Ἄφυλλον στόμα Eust. memoravit p. 250, 26, inter duas aeque ac scholiasta explicationes fluctuans. Quarum verior videtur altera: δηλοῖ τὸ ἱκετεῦον δίχα συνήθων κλάδων, οὓς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς (O. T. 3). Cf. schol. ap. Matth. T. IV. p. 347.

ἀφυπνίζειν, e somno excitare. συμμάχων βᾶθι πρὸς εὐνὰς ἀφύπνισον Rhes. 25. Intransitivum est ἀφυπνοῦν.

ἀφύσσειν (ύω, έω), haurire. ὁ Δαρδανίδας χρυσέοισιν ἄφυσσε λοιβὰν ἐν κρατήρων γυάλοις Iph. A. 1051. Cf. Hom. Il. α', 598. Od. ι', 9. ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς ἀφυσσαμέναν Κύπριν Med. 836. Clarissima ex his locis activi et medii differentia. V. s. ἀφορμᾶν.

ἄφωνος, mutus. εἰς τοὺς ἀφώνους μάρτυρας φεύγεις Hipp. 1076. εἶθ' ἦν ἄφωνον σπέρμα δυστήνων βροτῶν fr. inc. tr. CXL. τὰ τῆς λήθης φάρμακα (γράμματα) — ἄφωνα καὶ φωνοῦντα Palam. fr. II, 2, consonas et vocales. Cf. Stallb. ad Plat. Cratyl. p. 71.

Ἀχᾶϊκός, Achaicus. De forma Ἀχαιϊκός, quam Brunckius (v. ad Aesch. S. c. Theb. 28) ut antiquiorem et Homero usitatam in tragicos induxit, v. Seidler. ad Eur. Tr. 674. Matth. ad Hec. 284. Lobeck. ad Phryn. p. 39. Osann. Inscript. S. p. 110 sqq. Proprio sensu di-

ctum Ἀχαϊκὸν πόλισμα Heracl. 194, ubi v. *Pflugk.* Plerumque vero est *Graecus*, qua vi Latini quoque adiectivo *Achaicus* utuntur. V. Virg. Aen. 2, 462. Hor. Od. 1, 14, 35. λεὼς Ἀχαϊκός Hec. 510. Rhes. 857. Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ Hec. 521. Tr. 236. στράτευμ' Ἀχαϊκόν ib. 652. 863. ἐπὶ ναῦς Ἀχαϊκάς ib. 1017. τόνδ' Ἀχαϊκὸν λάτριν (Talthybium) ib. 702.

Ἀχαιός, n. pr. Xuthi alter filius, abs quo *Achaei* dicti putantur. Ἀχαιὸς γῆς παραλίας Ῥίου πέλας τύραννος ἔσται, κἀπισημανθήσεται κείνου κεκλῆσθαι λαὸς ὄνομ' ἐπώνυμος Ion. 1592. V. *Barnes.* ad l.

Ἀχαιός, gentis nomen. 1. *Achaeus.* Αἰόλου τοῦ Διὸς γεγὼς, Ἀχαιός (Xuthus), Ion. 64; cf. ib. 292. 2. Plerumque vero Ἀχαιοί ad Homeri exemplum dicuntur *Graeci.* Ἕλλην, Ἀχαιῶν εἷς, Hel. 1223. Cf. Hec. 35. 105. 109. 220. 506. 525. 530. 532. 673. 863. 872. 983. 1018. 1091. 1140. 1197. 1218. 1244. Rhes. 62. 76. 110. 121. 172. 177. 254. 449. 453. 658. 851. 990. Tr. 19. 64. 66. 71. 81. 86. 294. 305. 358. 366. 393. 396. 521. 577. 590. 710. 729. 734. 1040. 1062. 1092. 1136. 1159. 1268. 1333. Hel. 73. 84. 110. 195. 391. 615. 483. 1018. 1124. 1138. Iph. A. 102. 105. 171. 172. 205. 514. 772. 801. 1197. 1519. [1545. 1573. 1591.] Iph. T. 13. 29. 527. 662. Or. 742. *Adiective* dictum Ἀχαιὸν Ἄρη Rhes. 239.

Ἀχαΐς, *Achais.* Cf. Ov. Metam. 5, 306. Ἀχαΐδος γῆς El. 1285. νεὼς Ἀχαΐδος Hel. 1560. De forma Ἀχαιΐς v. s. Ἀχαϊκός et impr. *Seidl.* ad Tr. 674.

ἀχάλινος, *infrenis.* αἳ (πῶλοι Διομήδεος) φονίαισι φάτναις ἀχάλιν' ἐθόαζον σῖτα γέννσι Herc. f. 383. V. s. θοάζειν. *Effrenatus.* ἀχάλινα στόματα Bacch. 385 et Melan. fr. XXIX (XX), 4. *Bekker.* anecd. p. 27, 19. ἀχάλινα στόματα· τὰ λοίδορα καὶ ἀφειδῆ πρὸς λοιδορίαν. Cf. *Matth.* ad Bacch. 365.

ἀχάλκευτος. (Theseus cum Pirithoo) πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἔζευκται πόδας Pirith. fr. IV, *vinculis, quae faber non fabricatus est.* V. *Matth.* p. 304.

ἄχαρις, *ingratus, iniucundus.* (Cyclops) ἄχαριν κέλαδον μουσιζόμενος, *dissonum strepitum*, Cycl. 487. ἄχαριν οἰκοῦσι χθόνα ib. 124. ἄθεος ἄνομος ἄχαρις ὁ φόνος Andr. 492. Notum oxymoron est in (Iphigenia) κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο Iph. T. 565. Innumeri notarunt hoc loquendi genus: vid. quos nominavit *Ellendt.* lex. Soph. I. p. 66, porro *Barnes.* ad Eur. Med. 618. *Valcken.* ad Phoen. 1745. *Matth.* gr. p. 1006 et ad Hec. 608. *Lobeck.* Paralipp. p. 229 sqq. Causam rei nemo aperuit. *Pflugkius* enim quamvis ad Hec. 612 accuratius egerit quam ceteri, tamen quae ibi disputavit ma-

xima ex parte falsa sunt. Semel monemus παρθένον ἀπάρθενον ineptissime verti *virginem, quae non est virgo*, vel *quae non amplius est virgo*, nec γάμον ἄγαμον ullo pacto esse *nuptias innuptas*, ut stupide reddidit vetus poeta ap. Cic. Orat. 3, 58. Imo ut apud nos *Unthier* non est *animal, quod non est animal*, sed *malum animal* s. *monstrum*, *Unthat* i. q. *Missethat*, *Uebelthat*, *malum facinus* s. *maleficium*, *Unmuth* i. q. *Missmuth*, *malus animus* s. *stomachus*, sic etiam Graecum ἀ s. ἀν privativum, quae mater est vernaculi *un* (v. s. ἀνά 3 et *Adelung*. lex. Germ. T. IV. p. 1213), in formulis illis notionem adiecti nominis non *tollit* vel negat, sed tantum *circumscribit*, aliquid *non tale esse significans, quale oporteat*. V. ἄδουλος et ἀλλά I, 7. II, 5. Rem conficit quod, ut vernacula in lingua *un* et *miss* (*missa*), ita in Graecis illis formulis ἀ et δυς vel κακο sibi respondent. Quod igitur ap. Hom. Od. ψ', 97 est μήτηρ δυσμήτηρ, Sophocli in El. 1154 dicitur μήτηρ ἀμήτωρ, pro γάμος ἄγαμος Eur. Hel. 696 in Phoen. 1054 est γάμοι δύσγαμοι, atque eamdem sententiam habent δύσπνοοι πνοαί Soph. Ant. 588, φρένες δύσφρονες ib. 1261, πόνοι δύσπονοι ib. 1276. Itaque γάμος ἄγαμος proprie *coniugium* est, *quod malum est coniugium*, h. e. *infaustum coniugium*, *Miss — Unglücksheurath*, *unselige Heurath*; νύμφη ἄνυμφος Hec. 612 *sponsa, quae misera sponsa est*, δύσνυμφος s. κακόνυμφος, *Unglücksbraut*; παρθένος ἀπάρθενος ib. *virgo, quae misera virgo est*, δυσπάρθενος s. κακοπάρθενος, *Unglücksmädchen*; itemque ἔργα ἄνεργα Hel. 366 i. q. κακουργίαι, *Unthaten*; ὁδοὶ ἄνοδοι Iph. T. 888 i. q. δυσοδίαι, *Unwege*, πόλεμος ἀπόλεμος Herc. f. 1183 *Unglückskampf*, πότμος ἀπότμος Hipp. 1144 *Missgeschick*. V. ἀσπόνδαστος et s. δεσμός. Et sic χάρις ἀχάριστος Phoen. 1745 vel χάρις ἄχαρις Iph. T. 566. Aesch. Choëph. 42. Prom. 545. Ag. 1525, quod perperam interpretantur schol. ad Phoen. l. et *Passovius*, proprie *gratia* est, *quae mala est gratia* h. e. *intempestiva, inepta, inutilis gratia*, ubi nos *übelangebrachte Gefälligkeit — Dank*. Etiam haec praeiverat Homerus, qui Irum Od. σ' 73 Ἶρον Ἄϊρον (*Unglücks-Irus*) appellat. Quum vero singularis in his et verborum et sententiae nervus insit, non mirum est quum omnes in hoc genere tragicos tum maxime Euripidem verborum lusibus gaudentem luxuriasse. V. *Lob.* Paralipp. l. c. Huc pertinent etiam ἄδωρος χάρις fr. inc. tr. CCLIX i. q. ἄδωρον δῶρον Soph. Ai. 665, μόρος ἄποτμος Alc. 116 i. q. πότμος ἄποτμος Hipp. 1144, ἀφύλακτος τήρησις Antig. fr. VI, 2 i. q. ἀφύλ. φυλακή, denique ἄκληστ' ἄδουλα δώματα Andr. 594, *das schlecht verwahrte schlecht bewachte Haus*. V. s. ἄδουλος. Quin etiam sigillatim nomina cum ἀ. priv. composita sic

usurpantur. Talia sunt *ἄμορφος ἀπρόσωπος ἄβουλος ἄκοσμος ἄμοιρος ἀτυχής* etc. Denique quum *ἀπό* interdum idem sit quod *α* priv., hinc etiam adiectiva cum *ἀπό* composita passim hoc sensu exstant. V. s. *ἀπόφθεγκτος* et *ἀπόφονος*. *Const. M.*

ἀχάριστος, *ingratus*, i. e. gratiam non referens. *λέκτρων προδότας ἀχαρίστους* Ion. 880. *ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμα, ὅσοι δημηγόρους ζηλοῦτε τιμάς* Hec. 254. C. *dat.* *ἀχάριστοι Δαναοὶ Δαναοῖς* Hec. 140. *Iniucundus*, *molestus*, *gravis*. *ἀχάριστος ὄλοιτο*, Med. 659, *miserabiliter*. Ab his seiungendum *χάριν ἀχάριστον εἰς θεοὺς διδοῦσα* Phoen. 1745, quod iure tuetur *Matth.* Contra libros *Wellauer.* ad Aesch. Choëph. 42, *Elmsl.* in Mus. crit. Cant. n. 6. p. 290, *Herm. Dind.* metro dicunt poscente *ἀχάριτον*. At versus est iambicus trimeter brachycatal. Cet. v. s. *ἄχαρις*.

ἀχεῖν ap. Eurip. Dorica forma est pro *ἠχεῖν* et in melicis tantum obvia. *μελιβόας κύκνος ἀχεῖ* Phaëth. fr. II, 30. *ἀχοῦσι προπόλων χέρες*, corpus suum pulsantium, Suppl. 72. Est etiam *factitivum* et cum *accusativo* rei, *quo evenit* sonitus, construitur. *ἀχεῖ Μουσᾶν ὕμνους εὐαχήτους* (cithara) Ion. 883, ut *ἠχεῖ τις κωκυτόν* Soph. Tr. 866. Incerta scriptura in *πολὺς κοσσάβων ἀραγμὸς — ἀχεῖ μέλος* Plisth. fr. VI (IV). De stirpe v. s. *ἄχος*.

Ἀχελῷος, n. pr. fluvius per Aetolorum et Acarnanum fines fluens. *Ἀχελώου θύγατερ, εὐπάρθενε Δίρκα* Bacch. 519. V. *Barnes.* ad l. *Ἀχελῷον* etiam omnem *aquam* fluviatilem ac fontanam dici multi observarunt. V. Hypsip. fr. IV (X) ap. *Matth.* p. 192. *Damm.* in lex. p. 1270. b. *Barnes.* ad Eur. Bacch. l. c. *Pflugk.* ad Andr. 167 et quos diligenter enumeravit *Passov.* ap. *Wellauer.* ad Aesch. Pers. 850. Artificiosior in hac re explicanda fuit *Herm.* Opusc. II. p. 304. Mihi Acheloi apud veteres celebritas a puris eius et liquidis aquis repetenda videtur. Unde non mirum et Dircen *καλλιπόταμον* Acheloi filiam appellari et ipsum Acheloum de omni fluminum ac fontium *aquae puriore* ac *liquidiore* dici. Ex Eurip. huc pertinent *δεῖ σε σαίρειν δῶμα τοὐμὸν ἐκ χρυσηλάτων τευχέων σπείρουσαν Ἀχελῴου δρόσον* Andr. 167. *δμωσὶν Ἀχελῷον φέρειν ἐννέπων* Bacch. 625. Iota vulgo subscriptum omisimus. Est enim grammaticorum veterum inventum, qui ex epica forma *Ἀχελώιος* contractum temere putabant. V. s. *ἀθῷος*. *Const. M.*

Ἀχερόντειος, *Acheronteus*. *Ἀχερόντειαν λίμνην* fr. inc. tr. CCXLVII.

Ἀχερόντιος, *Acherontius*. *λίμναν Ἀχεροντίαν* Alc. 445. *λιμένα τὸν Ἀχερόντιον* Herc. f. 770.

Ἀχερούσιος, *Acherusius*. δι' Ἀχερούσιον πόρον Herc. f. 838. V. *Matth.* ad Alc. 457.

Ἀχέρων, n. pr. flumen inferorum. δι' Ἀχέροντος ἰέναι Phoen. 1322. Stirpem recte indicavit *Passov.*

ἀχέτας, v. ἠχέτης.

ἀχθεινός (ἄχθος), *molestus*. ἀχθεινά μοι τἀλλότρια κρίνειν κακά Hec. 1240. De homine. τίς οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν; Hipp. 94.

ἄχθεσθαι, *passivum* ex ἄχθος factum, *onerari*, et tralate *gravari*, *indignari*. V. *Rost.* ap. Damm. s. v. Cum *accusativo* rei, *quo* pertinet molestia s. indignatio, ap. Eurip. non legitur. V. Hom. Il. ε', 361. ν', 352. Cum *dativo* (v. s. ἀσχαλᾶν): *succensere*, *irasci*. (Κύπρις) σωφρονοῦντι ἤχθετο Hipp. 1402. ἡ Ἀφροδίτη τοῖς γέρουσιν ἄχθεται Aeol. fr. IX (XIX), 2. Cum *participio* (v. *Matth.* gr. p. 1285): *graviter*, *moleste ferre*. λιπὼν ἂν οὐδὲν ἀχθοίμην βίον Heracl. 1017. τάδ' ἄχθονται βροτοί, εἰς γῆν φέροντες γῆν Hypsip. fr. VI (IV), 4. οὔ τι κωμάζοντ' ἂν ἠχθόμην σ' ὁρῶν Alc. 818. ἀνὴρ ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνών Med. 244. Absolute. ἄχθομαι, εἰ μή σε σώσω Iph. A. 1414. σὺ μηδὲν ἀχθεσθῇς, γέρον, Herc. f. 1264. Etiam Iph. T. 351 vulgo legebatur ἠχθόμην, φίλαι, ubi ᾐσθόμην scribendum esse vidit *L. Dindorf.* Ceterum non verum est, quod *Passov.* et *Rost.* ap. Damm. s. v. narrant, ἄχθεσθαι etiam *gravem* s. *invisum esse* significare. Errorem excitavit ἤχθετο ap. Hom. Od. ξ', 366. Id vero non est ab ἄχθομαι, sed ab ἔχθομαι. V. s. ἀπέχθεσθαι.

ἄχθος. Cum ἄχος cognatum esse recte indicavit *Passovius*, neque erat cur ad ἔχω refugeret *Rost.* ap. Damm. s. ἄχθομαι. V. s. ἄχος. Differunt autem ita, ut ἄχος ipsum *gemitum* vel *dolorem* describat, ἄχθος id, quo efficitur *gemitus* vel sub quo *gemis* (ὑφ' οὗ τις ἄχει) i. e. *onus*, *molem*, *molestiam*, *malum*. Hinc factum ut ἄχθος saepe cum genitivo rei, quae *oneris* s. *molestiae* causa est, coniungeretur. στειχέτω ἄχθη νεκρῶν Suppl. 940, *procedant mortuorum moles* i. e. *asportentur mortui*. ἅδε γᾶ κατφθίμενον φίλτατον ἄχθος ἔχει Rhes. 379, ut ap. Hom. ἄχθος ἀρούρης. πηγαῖον ἄχθος κάρᾳ φέρουσαν El. 108. Tralate ἔχοντες μυρίων ἄχθος κακῶν Phoen. fr. IX, 8. πόλλ' ἐνεγκὼν τῶν ἐμῶν ἄχθη κακῶν Iph. T. 710. συμφορά, ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις Or. 3. τῆς ὑπεραλγεῖν μέτριον ἄχθος Alc. 887. ἄχθος ἐπ' ἄχθει τῷδε προσθέσθαι διπλοῦν Andr. 396; cf. ib. 475. δισσαὶ εἰσιν (αἰδοί)· ἡ μὲν οὐ κακή, ἡ δ' ἄχθος οἴκων Hipp. 386. δοῦλον φρονοῦντες οὐκ ἔστιν ἄχθος μεῖζον Alex. fr. VI, 3, *nihil molestius est*. ἄχθος ἡμῖν ἐγένετο

ἡ Φρυγῶν πόλις Iph. A. 682. ἄχθος τὸ γῆρας βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων ἐπὶ κρατὶ κεῖται Herc. f. 637, cui simile pondus ap. Ovidium senectae.

Ἀχίλειος, Ἀχίλλειος, Achilleus. τὸν Ἀχίλλειον τύμβον Hec. 128 χῶμ' Ἀχιλλείου τάφου ib. 221. μνῆμ' Ἀχιλλείου τάφου Tr. 39. πρύμναις σῆμ' Ἀχιλλείου στρατοῦ Iph. A. 241. τὸν Ἀχίλλειον σκύμνον Andr. 1170. Ἀχιλλείων τέκνον Tr. 1124. Forma μονόλαμβδος in anapaesticis exstat Hec. 130. τῆς Ἀχιλείας λόγχης.

Ἀχιλεύς, Ἀχιλλεύς, n. pr. *Molestinum* interpretatur *Herm.* Opusc. II. p. 193. Forma μονόλαμβδος exstat in anapaesticis Hec. 95. 110 (v. *Matth.* ad v. 105). Iph. A. 124. 128. Tr. 575. *Genit.* Ἀχιλῆος in numeris dactylicis Iph. T. 436. V. *Herm.* ad v. 421 et ad S. O. T. 1216. *Accus.* Ἀχιλῆ El. 439, et Ἀχιλῆα Iph. A. 207. In unum coalescit εως Hec. 24. 95. 525. Or. 1657. Andr. 25. 125. 149. 212. 343. 971. 1069. Iph. T. 663. Rhes. 182. 491. Tr. 274. 619. εα Rhes. 977. Producitur α accusativi Andr. 1237. Hel. 98. V. *Barnes.* ad Andr. l. c. *Ellendt.* s. v. p. 283. ὁ Πηλέως παῖς Ἀχιλλεύς Hec. 38; cf. Iph. A. 803. Hel. 98. Πηλεῦ, — ἀπώλεσ' ἐκ σοῦ παῖδα τὸν ταχὺν πόδας Ἀχιλλέα τεκοῦσα (Thetis) Andr. 1237; cf. Iph. A. 708. Hel. 853. τὸν ἰσάνεμον ποδοῖν λαιψηροδρόμον Ἀχιλῆα Iph. A. 207. τὸν τᾶς Θέτιδος κοῦφον ἅλμα ποδοῖν Ἀχιλῆ El. 439. Ἀχιλλέα δόμους ναίοντα νησιωτικοὺς Λευκὴν κατ' ἀκτήν Andr. 1261. λευκὰν ἀκτὰν, Ἀχιλῆος δρόμους καλλισταδίους, Iph. T. 436. V. de hac re *Barnes.* ad Iph. T. l. c. et quos hic citavit, *Pflugk.* ad Andr. l. c. *Bachmann.* ad Lycophr. 193 et imprimis librum Petropoli a. 1827 editum: *Memoire sur les îles et la course consacrée à Achille dans le Pont Euxin.* Πάρις ὃς ἔκτεινεν Ἀχιλλέα Andr. 655. ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς φάντασμ' Ἀχιλέως Hec. 95; cf. ib. 38. λέγεται δόξαι τὴν παῖδα (Polyxenam) Ἀχιλεῖ σφάγιον θέσθαι Hec. 110; cf. ib. 263. πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως Hec. 386. 437. τύμβῳ Ἀχιλλέως Tr. 263. πέμπειν Ἀχιλλεῖ θυγατέρα (Iphigeniam) ὡς γαμουμένην Iph. A. 100; cf. ib. 862. 667. 885. 1341. Iph. T. 25. 856. El. 1020. ἡμῖν Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς θανὼν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλιστ' ἀνήρ Hec. 309. Ἕκτορ' ἐξ Ἀχιλλέως θανόντα Andr. 8. παῖς Ἀχιλλέως (Neoptolemus) Hec. 24. 224. 523. 528. Andr. 21. 25. 125. 268. 881. 993. 1069. 1119. 1149. 1163. Tr. 274. 575. 619. 654. Ἀχιλλέως γόνος Andr. 971. 1239. δίκας Ἀχιλλέως πατρὸς ἐξαιτοῦντι (Neoptolemo) Or. 1657; cf. Andr. 343. τῶν Ἀχιλλέως δόμων Andr. 149. ἵππους Ἀχιλλέως Rhes. 182. Ἀχιλλέως ὄχον ib. 190. Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα ib. 491. Ἀχιλλέως ὄνομα Iph. T. 663. Ἅιδης Ἀχιλλεὺς ἦν ἄρ',

οὐχ ὁ Πηλέως Iph. T. 369. οὔτε σφ' Ἀχιλλέως οὔτ' ἂν Αἴαντος δόρυ σχέθοι Rhes. 601; cf. ib. 461. Μενέλεως δὲ μὰν μείζων Ἀχιλλέως Andr. 212. μιάστορ' ὥς τιν' Ἀχιλλέως (Menelaum) ib. 615. βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέσσαρα Teleph. fr. III (IV); v. *Matth.* Ἀχιλλεῦ Iph. A. 815.

ἀχλαινία, vestium inopia. ἀντὶ τῆς ἀχλαινίας ἐσθῆτα λήψει σῖτά τε Hel. 1298.

ἄχλοος, non virens. ἄχλοα πεδία γᾶς Hel. 1343.

ἄχνη. Subtile verbum, cuius quae notio sit nonnisi recta etymologia dispicitur. *Dammii* quidem et scholiastae ad Eur. Or. 115 derivatio ab ἀ et ἔχω aperte stupida. Etiam a χνόη falso deducunt *Passov.* et *Rost.* ap. Damm. s. v. Nec melior aliorum a χνόος derivatio, quod verbo ἄχνη multo recentius est. V. s. χνοῦς. Stirpem facile invenissent, si attendissent vocabulum et forma cognatum et usu simillimum ἄωτος, quod egregie explanavit *Buttmannus* lexil. II. p. 15 sqq. Nempe ut ἄωτος, ita ἄχνη (λάχνη, ἄχυρον) ab ἄω (ἄημι) profectum *quidquid facile difflatur* vel *diffluit* h. e. omne *flabile, mobile, tenue, leve* significat. V. *Buttm.* l. c. p. 20, 6. *Etym. M.* p. 181, 48. *Suidas*: ἄχνη· πᾶσα λεπτότης ὑγροῦ καὶ ξηροῦ. Quam explicationem mirifice confirmant Latina vocabula item a *flando* dicta *flos* et *floccus*, quorum prius interdum eadem plane vi qua ἄχνη usurpatur. Itaque ἄχνη de *palea* volitante dicitur ut ἄχυρον, de *tela* ut in ἀράχνη (ἄρειν et ἄχνη), de *lanugine* et *pluma*, de *pulvisculo* metallorum, quem Latini quoque *florem* dicunt, de *rore*, „quem serenitas *tenuiter* spargit" (Apul.), de *fumo* „*volucri*" (Virg.), et imprimis de *spuma* fluxa et dissolubili. Huc pertinet οἰνωπὸς ἄχνη Eur. Or. 115, in quibus explicandis frustra se torquent scholiastae. Inepte autem vulgo vertitur *vini spuma:* imo *vinum spumans*, in quo prolepsis est: nam effusum demum spumat. Ap. Soph. Captiv. fr. VIII, 8. ἄχνη κερκίδος non κάταγμα, sed *tenuissima telae fila* denotat. Nec δακρύων ἄχνη Soph. Tr. 844 cum *Passovio* vertendum *die perlenden Thränen*, sed *lacrimarum ros* (Ov. Metam. 10, 360. 14, 708).

ἀχόρευτος, choreis carens, hinc *lugubris, flebilis.* ἄτας κελαδεῖν ἀχορεύτους Tr. 121.

ἄχορος i. q. ἀχόρευτος. ἀχόρους στοναχὰς μέλποντο Andr. 1038.

ἄχος (⏑), anhelitus, suspirium, gemitus. τάδε κακὸν — ἔλακες ἄχος ἐμοὶ στένειν Ion. 777. στένεις ἐπ' ἀμφοῖν ἄχη Suppl. 820. τίς ὄρνις ὀδυρμοῖς ἐμοῖς ἄχεσι συνῳδός; Phoen. 1519; v. *Matth.* ad l. λιγυρὰ ἄχεα μογερὰ βοᾷ τὸν προδόταν Med. 205; v. *Matth.* ad l.

μεγάλων ἀχέων μέγαν οἶκτον Hel. 168. ἄχεα λέσχης Hel. 886. Hinc id quod gemitum efficit, *dolor*, *moeror*. θεαὶ τῷδ' ἄχει κεκληρωμέναι El. 1270. ἄχει τέκνων ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοισιν Phoen. 1570. μελέα τῶν σῶν ἀχέων Med. 858. δυοῖν ἄχη ματέρι τ' ἔλιπε Suppl. 1156. κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσι πολίταις ἦλθεν Hipp. 1462. κοινὰ φίλων ἄχη Phoen. 250. πρὸς ἐμὰ κακῶν ἐμοῖς τάνδ' ἄχη ib. 357. κακῶν τοσῶνδε τοιάδ' ἄχεα φανερά ib. 1515. μεγάλα πάθεα, μεγάλα δ' ἄχεα Iph. A. 1334. ἔφερες ἄχεα πατρίδι φόνια Phoen. 1037. ἄφατα φανερὰ ἄχεα El. 1192. ἄχεά τ' ἄχεσιν (προσέβα) Iph. T. 198. Cf. Hel. 369. Oedipus ἄχη Thebarum vocatur Phoen. 1053. V. *Matth.* ad l. Denique id quod dolorem efficit, *aerumna*, *malum*. τὸ κοινὸν ἄχος (mortem) μετρίως ἀλγεῖν σοφία Alex. fr. IV (XVII), 1. πάντα συνάγαγεν ἁμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεός Phoen. 1574. θεόθεν πίτνοντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη Med. 1270. μεγάλων ἄρ' ἀχέων ὑπῆρξεν, ὅτε — Andr. 273. κήρυξ ἀχέων Hec. 108. ἔπαθον ἄχος ἀβίωτον Ion. 764. Sed v. s. ἀβίωτος, ubi quod conieci ἄχεος βίοτον confirmat locus Med. 649. αἰῶν' οἰκτροτάτων ἀχέων. Ἄχος et ἦχος (ἠχή) diversas habere radices mirum *Buttmanni* iudicium est lexil. II. p. 119. Ἄχος quidem cum ἀχεῖν ἄχεσθαι ἄχνυσθαι ab ἄειν, *flare*, descendere et quemlibet proprie *flatum* s. *sonitum* indicare certum est. V. αὔειν et exempla *Buttmanni* l. c. p. 117 — 119. Sed non minus consentaneum est ἄχος propter soni similitudinem (*ach*) nonnisi de *flebili* ac *lugubri* *sonitu* usurpari coeptum (*Aechzen*, *Seufzen*), nova autem forma ἦχος (ἠχή ἠχεῖν) tum simpliciter *sonitum* s. *vocem* tum sono ἡ convenienter *gravem* ac *raucum* sonitum expressum esse. V. s. ἦχος.

[ἄχραντος, *impollutus*. ἄχραντον αἷμα καλλιπαρθένου δέρης Iph. A. 1574.]

ἀχρεῖος, *inutilis*, *inanis*. De hominibus. ἀνὴρ ἀχρεῖος fr. dub. XXIII, 15. δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι Med. 299. γέροντ' ἀχρεῖον Herc. f. 42. De rebus. βίον ἀχρεῖον ἀνόσιον κεκτημένοι Herc. f. 1302. οὐκ ἀχρεῖον δραμὼν ἀγῶνα El. 883. ἀχρείους ἡδονάς Autol. fr. I (III), 15. τὴν σὴν ἀχρεῖον δύναμιν Heracl. 58. V. *Matth.* et *Pflugk.* ad l. ὡς ἀχρεῖον τὰς γυναῖκας εὖ λέγειν Suppl. 299.

ἀχρήμων, *inops*. ὡς μήτ' ἀχρήμων ἐκπέσῃς μήτ' ἐνδεής του Med. 461.

ἄχρηστος, *inutilis*. κοὐδέν γ' ἄχρηστον οὐδὲ χρήσιμον παρόν Iph. A. 521. χρυσὸς ἀμαθίας μέτα ἄχρηστος Antig. fr. XII, 2. πόλει ἄχρηστος (ἀνήρ) Heracl. 4. οὐ τὸ τοῦ θεοῦ γ' αἴτιον γενήσεται πεσεῖν ἄχρηστον θέσφατον Iph. T. 121, *non dei culpa fiet*, *ut inane*

σει s. ad irritum cadat oraculum. Quo in loco nec a consueta adiectivi significatione recedendi nec iota subscribendi causa erat. Utrumque fecit *Herm.* *Activa* vi *non utens* exstat ἄχρηστος Tr. 667. τὸ θηριῶδες ξυνέσει τ', ἄχρηστον τῇ φύσει τε λείπεται. V. *Matth.* ad Hec. 680.

ἄχρωστος, *intactus.* C. *genit.* οὐκ ἄχρωστα γόνατ' ἐμῶν ἕξει χερῶν Hel. 837. V. s. χρώζειν.

ἀχώ, v. ἠχώ.

ἄψ, *retro.* „In scena Attica inauditum." *Valck.* Temere igitur *Barnesius* intulit ap. Eurip. in Meleagr. fr. XIII (XVII), 2. V. *Matth.* p. 229. Stirps autem quamvis primo adspectu ἀπό esse videatur, tamen, quum *reversionis* notio in ἀπό rara sit ac fortuita, in ἄψ primaria ac propria, cum αὖ potius cognatum existimandum est. Neque obscura origo est. Nam ἄ illud *iterativum*, de quo diximus s. αὖ, quum assumsisset digamma (αF), hinc una ex parte ἀβ (ἀβς) ortum, ex altera parte αὖ. V. *Matth.* gr. p. 52. Ita etiam vetustas particulae explicationem habet. *Const. M.*

ἀψευδής, *non mentiens*, *verax.* ἀψευδὴς θεός Or. 364. μάντις ἀψευδέστατος fr. inc. tr. CCXL. (Phoebus) θάσσει ἐν ἀψευδεῖ θρόνῳ Iph. T. 1254. οὐδ' οἱ σοφοί γε δαίμονες πτηνῶν ὀνείρων εἰσὶν ἀψευδέστεροι ib. 571. ἀψευδὲς στόμα Heracl. 891. ἀψευδὲς ἦθος Suppl. 869, *ingenui, sinceri mores.* ἧς (δυσπραξίας) μήποθ' ὅστις καὶ μέσως εὔνους ἐμοὶ τύχοι φίλων ἔλεγχον ἀψευδέστατον Herc. f. 59, *certissimum*, ubi etiam nos *untrüglich.* De *accus.* v. s. ἄτη et ἔλεγχος.

ἀψίς, *apsis*, hinc *rota.* ἀψῖδα πέτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος Hipp. 1233. κρᾶσιν ὑγρὰν οὐκ ἔχων ἀψῖδα σὴν κάτω διήσει Phaëth. fr. IX (VII), 2. Παρνησιάδες ἄβατοι κορυφαὶ καταλαμπόμεναι τὴν ἡμέραν ἀψῖδα βροτοῖσι δέχονται Ion. 88. Ita Ald. rell. Flor. 1. τὴν πρασιάν. *Cant. Herm.* ἡμερίαν. Id est spuria emendare. Recte *Dindorfius:* „ἡμέραν qui hic intulit, non puto adiectivum esse voluit, sed substantivum, quo illud ἀψῖδα interpretaretur. Id deinde expulit adiectivum illud, quod ad ἀψῖδα addiderat Euripides quodque neque ἡμερίαν neque πρασιὰν fuit." V. s. ἡμέρα. De origine vocis v. *Passov.*

ἄψοφος, *quietus.* (Ζεὺς) δι' ἀψόφου βαίνων κελεύθου Tr. 887. V. *Barnes.* ad l.

ἀψυχία, *ignavia*, Phereti tribuitur pro filio mori tergiversato. πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ Alc. 645, ut ib. 699. ἐμὴν ἀψυχίαν λέγεις. 720. σημεῖα τῆς σῆς ἀψυχίας. 959. ἀψυχίᾳ πέφευγεν Ἅιδην.

ἄψυχος, *inanimus.* ἀψύχῳ νεκρῷ Tr. 619. οὐκ ἂν προδοίην καί-

περ ἄψυχον φίλον Protes. fr. VII, quod Hec. 808 est μὴ βλέποντα. De rebus. ἄψυχον εἰκὼ σώματος Med. 1162. κέρασιν ἐν ἀψύχοις ἀχεῖ Ion. 883. δι᾽ ἀψύχου βορᾶς σίτοις καπήλευε Hipp. 952. V. *Matth.* ad l. De victu Orphico cf. *Lob.* Aglaoph. p. 622 sq.

ἀωρί, *intempestive.* ἀωρὶ πόντου κύματ᾽ εὐρέος περῶντα fr. inc. tr. CLXXV, 1. De terminatione v. s. ἀμοχθί p. 164 sq.

ἄωρος, *intempestivus, immaturus.* ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλίας τύχης Hec. 425. πότμου θανάτου τ᾽ ἀώρου Or. 1030. θανάτους ἀώρους Thes. fr. V (IV), 4. μή μ᾽ ἀπολέσῃς ἄωρον Iph. A. 1218. θανεῖν ἀώρους παῖδας Alc. 166. V. *Rost.* ap. Damm. s v. ἀώς, v. s. ἠώς.

B.

Βαβαί, *babae*, prae stupore exclamantis interiectio. βαβαί· χορεῦσαι παρακαλεῖ μ᾽ ὁ Βάκχιος Cycl. 156. Falso acuitur ap. *Matth.* et *Dind.* V. s. ἆ p. 1 sq. et αἶ p. 55.

βαδίζειν (βάω), *meare.* νυκτός τ᾽ ἀφεγγὲς βλέφαρον ἡλίου τε φῶς ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον Phoen. 547. Cf. *Doederl.* Synonym. IV, p. 57.

βαδιστής, *pedes.* δρόμου ταχὺς βαδιστής, *cursor*, Med. 1182, quod El. 824 est δρομεύς.

βάζειν, proprie *garrire*, inde omnino *loqui.* μάταια βάζει Hipp. 119. πολλὰ τὴν βασιλίδ᾽ ἑστίαν κακῶς ἔβαζε, *maledicebat*, Rhes. 719. ch. Cum φημί (φάω φράζω φάσκω, βάω βάζω βάσκω) ex ἄω factum. V. s. ἄυειν. Simul autem per onomatopoeiam (βα, βαβαί, βαβάζω) depingit primas quas infans balbutit voces, ut Lat. *balare, balbutire, lallare*, et nostrum *lallen.* Eiusdem originis nostrum *Papa, Mama.*

βάθος, *profundum, altum* (v. s. βαθύς). κοῖλον αὐλώνων βάθος Rhes. 112. βάθος πόντου Tr. 1. Tralate εἰς τοσοῦτον ἤλθομεν βάθος κακῶν Hel. 310, ubi *Pflugk.* apte comparat πέλαγος, κῦμα κακῶν. *Altitudo.* σκύφος εἰς εὖρος τριῶν πηχέων, βάθος δὲ τεσσάρων ἐφαίνετο Cycl. 390. *Amplitudo, laxitas.* ἐς αἰθέρος βάθος Med. 1297, *in immensum aetherem*, ut Phoen. 816. αἰθέρος εἰς ἄβατον φῶς.

βάθρον. Non recte *Ellendtius* in lex. Soph. interpretatur *locum quo quis consistit, terram, solum.* Cui notioni origo vocabuli repugnat. Nempe cum βάσις βῆμα βαθμός a βάω (βαίνω) descendit, quatenus est *gradi* s. *scandere* (*steigen*), plane ut *gradus* dicitur a *gradiendo*, *Steige* a *steigen.* Itaque locum proprie altiorem denotat, in quem *gradum faciens* vel *scandens* pervenis. 1. *Gradus, scala* (scando),

q. βαθμός s. βαθμίς. (Capaneus) κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα Phoen. 1186; cf. v. 1180 et Suppl. 729. πρὸς ἁγνοῖς θάσσειν ἑστίας βάθροις Herc. f. 715. πρὸς κρηπίδων βάθροις πίπτωκε Πρίαμος Ζηνὸς Ἑρκείου θανών Tr. 16. Cf. Soph. O. T. 142. O. C. 1591. . Pulpitum, agger, suggestus (Erhöhung), i. q. βῆμα. πετρίνοις πιστὰς κάρυξ ἰάχει βάθροις El. 707. 3. Basis, sedes, i. q. βάσις. Hesych. βάθρον· βάσις, ὑποπόδιον. Cf. Etym. M. s. v. et Polluc. II, 90. τί τόδε (θεᾶς ἄγαλμα) μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βάθρων; Iph. T. 1157, ut ib. 1201. οὔ ποτ' ἄν νιν ἠράμην βάθρων ἄπο. Quod quum basis pro fundamento sit, hinc βάθρον etiam tralate de fundamento dicitur. εἴ σε (Troiam) μὴ διώλεσε Παλλάς —, ἦσθ' ἂν ἐν βάθροις ἔτι Tr. 47, stares. γίγας πόλιν μοχλοῖσιν ἐξαναστάσας βάθρων Phoen. 1139, ut Ἰλίου ποτ' ἐξαναστήσας βάθρα (Hercules) Suppl. 1197. Τροίας ἐξανεστάθη βάθρα Hel. 1668. De homine. ἄνδρα (Herculem) αὐτοῖσιν βάθροις ἄνω κάτω στρέψασα (Iuno) Herc. f. 1306, i. e. funditus, ut ἐκ βάθρων ἀνῄρησαι φίλοις El. 608. V. Seidl. ad l. 4. Scamnum (scando), sedes: nam sedendo aptus quivis locus altior. θάτερον λαβὼν βάθρον (Orestes reus) Iph. T. 962, ubi v. Barnes. Cf. Soph. O. C. 101 cum v. 19 et ib. 263 cum v. 233. Hinc 5. sedes, domicilium. Absolute hac vi dicuntur Κυκλώπων βάθρα Herc. f. 944. Huc referenda metaphora, qua Cyclopis antrum κινδύνου βάθρα vocatur Cycl. 351, Wohnsitz der Gefahr, ubi inepte nonnulli intelligunt periculi limen s. viciniam. Saepissime vero hac potestate circumlocutioni inservit βάθρον. Quod loquendi genus multum fefellit interpretes. Huc e Sophocle pertinent Phil. 1000. Ai. 135 et 860, quae non recte interpretatus est Wunderus ad Ai. 135, licet recte explicuerit verba γῆς ἀλύπητον βάθρον O. C. 1562. Huc ex Euripide numeranda Τροίας κλεινὸν βάθρον Iph. A. 1263. στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα ib. 81. Ita Θεσπρωτὸν οὖδας repetitur verbis σεμνὰ Δωδώνης βάθρα Phoen. 989. Sic etiam οἰκεῖς σεμνὰ Πηλίου βάθρα Iph. A. 705. τρίαιναν ὀρθὴν στᾶσαν ἐν πόλεως βάθροις Erechth. fr. XVII (I), 47. In talibus non singulum terrae vel urbis locum, sed ipsam terram vel urbem, quatenus sedes est, significari apparet ex iis, quae de hoc usu monui Quaest. Soph. p. 19 sq. Const. M.

βαθύξυλος, arboribus densus. ὕλης ἐν βαθυξύλῳ φόβῃ Bacch. 1136, quod poetico more dictum ut πρῷραι ναῶν ὠκεῖαι Tr. 122. Cf. Hom. Il. ε', 555. λ', 415. π', 766. υ', 491.

βαθύπλουτος, opibus abundans. Εἰρήνη βαθύπλουτε, opum dives, Cresph. fr. XV (IV), 1. Bene Grotius: Pax, circumfusa beatu sequitur quam copia cornu.

βαθύς proprie dicitur locus spatiosus, per quem longe incedendum est (*βατέον*), priusquam ad finem pervenias, vel qui longe porrigitur s. pertinet (*der weit geht*), nos ubi simillime *weitläufig*: nam est a *βάω* (*βαίνω*). Itaque pro diversa loci regione aut *profundus* est aut *latus*. *Profundus, altus*. *βαθύς γέ τοι Διρκαῖος ἀναγκαῖον πόρος* Phoen. 737. *βαθεῖαν ἀνὰ χλόαν* Hipp. 1138. *βαθεῖαν ἄλοκα τραύματος* Rhes. 796. Huc referas etiam *πολλάκις ξηρὰ βαθεῖαν* (i. e. *feracem*) *γῆν ἐνίκησε σπορά* Andr. 638. V. *Matth.* ad l. et s. *βαθύσπορος*. *Latus, amplus*. *ἐκ βαθείας αἰθέρος* fr. inc. tr. CXXXII, 3, ut Med. 1297. *αἰθέρος βάθος*. Tralate vero est *infinitus*, *immensus*, *ingens*, *magnus*, ubi etiam Latinis saepe *altus* et nobis *hoch*, *tief* usurpatur. Huc pertinent praeter *βαθὺς πλοῦτος* — *κίνδυνος*, *βαθεῖα φρὴν* — *φρόντις*, *βαθὺ κλέος* etiam *οὐ βαθεῖαν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν* Soph. Ai. 1200, *den Hochgenuss*. Sic Ald. Bar. 1. Aug. C. *Βαθειᾶν*, quod vulgo legitur, non modo a tragoediae gravitate abhorret, sed etiam ab orationis concinnitate: sequitur enim *οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον*. Iniuria igitur *Ellendtium* *βαθεῖαν* praeferentem obiurgat *Herm.* in eph. ant. Darmst. II. p. 759. *Const. M.*

βαθύσπορος i. q. *βαθύγειος*. De agro dicitur *soluto* ac *pingui*, qui *alte* demittit *semina*. *γύας βαθυσπόρους* Phoen. 651, ut ib. 673 *εἰς βαθυσπόρους γύας*. *Schol.* *βαθυσπόρους*, *ἃς Ὅμηρος ἐριβώλακας λέγει. ἔπαινος δέ ἐστι γῆς τὸ μὴ ξηρὰν αὐτὴν εἶναι, ἀλλὰ λιπαρήν, καὶ εἰς βάθος παρέχουσαν ῥιζοῦσθαι τὰ σπέρματα*. V. s. *βαθύς*.

βαίνειν (*βάω*). Ex *ἄω* condensato spiritu natum esse patet, unde sono mutato etiam synonymum *ἰέναι* (*ἴω*). Itaque

I. transitivam proprie seu potius factitivam *movendi* potestatem habet. V. p. 41. 42. Qua antiquissima vi etiam antiquissimae potissimum verbi formae, fut. *βήσω* et aor. 1 *ἔβησα*, usurpantur. V. Hom. Il. ε', 164. λ', 756. π', 810. Pind. Ol. 6, 40. Ex Euripide huius modi sunt *θεοκλυτεῖ Θέμιν* (Medea), *ἅ νιν ἔβασεν Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον* Med. 209, *duxit*. *τειχέων ἔντος οὐ βαίνω πόδα* El. 94, ut ib. 1173, *βαίνουσιν ἐξ οἴκων πόδα*, ubi Latini quoque *pedem movere*. Plura congessit *Wunderus* in Censura Aiacis Lobeckiani p. 27 sq. Quamquam quae ille de hoc verbo disputavit in eodem libello p. 31 non vera esse ex iis, quae ante diximus, apparet. Neque *βαίνειν πόδα* et *ἀΐσσειν χέρα* diversa esse unquam quisquam evincet. Ambo enim verba ex *ἄω* quippe facta *movere* proprie significant. Unde explicandum quod verbi *βαίνειν* etiam *passivum* (v. *Matth.* gr. p. 543) et *medium* *βήσομαι*, *me movebo* (*ἐβησάμην*), reperiuntur. V. p. 80.

II. Mox vero invaluit neutralis verbi significatio, qua omisso pro-

omine *ἑαυτόν* (v. s. *ἄρχεσθαι* et *Lob.* ad Ai. p. 188 sq.) est *se movere*, ubi etiam Latini neutrali sensu *movere*. Hinc 1. est *gradi*, *ingredi*, *incedere*, *ambulare* (*schreiten*, *treten*, *wandeln*, *einher gehn*). ...ροίας οὕνεκ', ἔνθα βαίνομεν (Athena et Poseidon) Tr. 57, ut ap. Virg. *ego quae Divum regina incedo*. ὦ χρυσέαις ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων (Ganymedes) Tr. 821. διὰ λαμπροτάτου βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος (Athenienses) Med. 830. ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί (Glauca) ib. 1164. V. ἁβρός. εἰσορῶ πρὸ δωμάτων βαίνοντ' Ὀρέστην ἐπεσπημένῳ ποδί Or. 1505. νεβρὸς ὑψικόμων πέραν βαίνουσ' ἐλατᾶν σφυρῷ κούφῳ Alc. 589. Sic etiam Ion. 1166. ἐν δ' ἄκροισι βὰς ποσὶ κήρυξ ἀνεῖπε —, nisi hic legendum *στάς*, quum *incedendi* notio per se potius flagitet praesens *βαίνων*, quam aor. *βάς*. Praeterea huc referenda τῷδε τᾷδε βᾶθί μοι Phoen. 1712, *tritt hieher*. Cf. vv. 1710 et 1713. εἰς ἴχνος βᾶσ' ἀρβύλης σκέψαι βάσιν El. 532, *vestigiis insistens*, ubi etiam nos *in die Fusstapfen treten*. Tralate ὀρθῷ βῆναι ποδί Hel. 1465, *felici esse in statu*, quod Soph. El. 979 est εὖ βεβηκέναι. (Ζεὺς) δι' ἀψόφου βαίνων κελεύθου Tr. 888, ubi v. *Barnes*. 2. *Scandere* (*steigen*). Cum nudo *accus.* (v. s. 3). πατὴρ ὄπισθε νῶτα σειραίου βεβὼς ἔκπευε Phaëth. fr. IX. X (VII. VIII), *tergo pone conscenso*. Cf. Hom. Il. γ', 262. 312. V. infr. 6. Cum εἰς vel ἐπί. βὰς εἰς θάλασσαν Iph. T. 1382. εἰς ταὐτὰ βαίνων ἅρματα El. 320. εἰς ἄκρα βῆναι κλιμάκων ἐνήλατα Suppl. 729. δούλη ναῦς ἐπ' Ἀργείων ἔβην Andr. 402. Φθιάδων ἵππων ἐπ' ἄντυγα βαίη Rhes. 238. βαῖνε πύργων ἐπ' ἄκρας στεφάνας Tr. 778. 3. *Vadere* (quod ex ipso βάω factum), *ire*, *proficisci*. Cum nudo *accusativo*: quae propria ac primitiva et verbi constructio est et accusativi notio. τὸν ἱππευτὰν Ἀμαζόνων στρατὸν ἔβα (Hercules) — κόρας Ἀρείας φάρος, ζωστῆρος ὀλεθρίους ἄγρας Herc. f. 408 sqq. V. *Matth.* ad l. ἴθι, Διθύραμβ', ἐμὰν ἄρσενα τάνδε βᾶθι (*subi*) νηδύν Bacch. 527. τὰς Κασταλίας βαίνετε δίνας Ion. 96. πρόβα· βᾶθι κεῦθος οἴκων Alc. 875. λαμπρὸν ἱππόδρομον βαίην Iph. T. 1138. τίν' ἀνὰ (s. v.) χεῖρα δόμους ἔβα Λοξίου; Ion. 1455. μόνος ἔτλα ναύσταθμα βὰς κατιδεῖν Rhes. 244. ὄρος βᾶσα Hipp. 233. σ' ἄστρων ὡς βεβηκυῖαν μυχοὺς ἤγγελλον Hel. 623; cf. v. 611. Hinc οὐδὲ γήρως ἔβας τέλος σὺν τᾷδε Alc. 416, *pervenisti*. Huc pertinent formulae πᾷ βῶ, πᾷ στῶ, πᾷ κέλσω; Hec. 1057. πᾷ στῶ, πᾷ βῶ, πᾷ κάμψω; ib. 1079. ποῖ βῶ; πᾷ στῶ; τί λέγω; τί δὲ μή; Alc. 866. V. *Ellendt.* lex. I. p. 289. Alius rationis *accusativus* est in his: θανόντες εἰς αὐγὰς πάλιν ἁλίου δισσοὺς ἂν ἔβαν διαύλους Herc. f. 662. πρόσω βάντι ποταμὸν Ἦλις κάθηται Cresph. fr. VII. p. 124 ed. *Matth.*, i. q. καταβάντι. In his accus. non *finem*, sed ipsam *viam*, *ad quam* pertinet itio, significat.

Casus vero notio fere augetur adiecta praepositione. *Εἰς, ἐς, ἔσω.* *βᾶτε, βᾶτε δ' εἰς δόμους* Hel. 338, *intrate, ingredimini.* Et sic *βέβηκ' ἐς Ἅιδου τὸν κύνα εἰς φῶς ἀνάξων* Herc. f. 24. *ἐς οἴκους βᾶσα* Hel. 1093. *εἰς δαφνώδη γύαλα βήσομαι τάδε* Ion. 76. *βαίνετ' ἔσω δόμων* Or. 1624. Cf. Med. 1019. Or. 301. Andr. 818. El. 689. Herc. f. 955. *ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω βαίνων* Or. 865. *τειχέων ἔσω βεβὼς* Bacch. 1221. *βάσομαι ἐς αἰθέρα πολὺν ἀερθεὶς* fr. inc. tr. CLIV, 2. Cf. Hel. 611. 623. Hinc tralate *νῦν καλλίνικοι γενησόμεσθα κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν* Med. 766, ubi nos: *die Sache ist im Gange.* Patet autem hysteron proteron in his inesse. (*Ἕλληνες*) *ὅπλων ὄντες καὶ μάχης ἄιστορες ἔβησαν εἰς τἀνδρεῖον* Andr. 684, *ad fortitudinem venerunt.* *πικρὰς ἐς ὀργὰς βαίνεις* Hel. 667. *τί ποτ' εἰς φανερὰν ὄψιν βαίνουσι (θεοὶ) βροτοῖσιν;* El. 1237, *in adspectum veniunt.* *τῶν χρωμένων τῇ πόλει εἰς ἀξίωμα βὰς* Ion. 603. *οὐ γὰρ ἐλπίδων ἔσω βέβηκα* Hel. 1540, ubi nos: *ich will nicht hoffen — fürchten.* *Ἐπί.* C. *dat.* *Ἰαμηνοῦ ἐπὶ χεύμασι βαίνων* Phoen. 800. *ὁ μὲν πάρ' οἴακ', ὁ δ' ἐπὶ λαίφεσιν βεβὼς* Tr. 685. C. *gen.* *ἐπ' οἰάκων βὰς* (Menelaus) Hel. 1626. *ἐπ' ἀπείρου γᾶς ἔβασαν* Hipp. 763, *egressi sunt, exierunt in terram.* Tralate *ὡς ἀλάστωρ ἐπὶ παῖδας ἔβα* (*irruit*) *σοὺς* Phoen. 1552. *δειμαίνω συμφορὰν ἐφ' ὅ ποτε βάσεται ἄτοπος* Ion. 688. *οὐδ' ἔβητ' ἐπὶ ξυροῦ;* Herc. f. 630; v. *Passov.* s. *ξυρόν.* *Ὑπό.* *βᾶτε Πλειάδας ὑπὸ μέσας* Hel. 1505. *Πρός.* *βέβηκε πρὸς τάφον* Or. 1185. *βᾶθι πρὸς εὐνὰς* Rhes. 1. 24. *Διά.* *ἔβα* (Hercules) *δι' Εὔξεινον οἶδμα λίμνας* Herc. f. 410. Hinc tralate *δι' ὀδύνας ἔβας* Alc. 877. Cf. El. 1210. Phoen. 1554. *διὰ δίκας ἔβα θεῶν νέμεσις ἐς Ἑλέναν* Or. 1361. V. de talibus nos s. *διά,* *Matth.* gr. p. 1353, e, et quos citavit *Pflugk.* ad Andr. 175. Porro notanda: *ἀνὰ στέγας φυγάδες ἔβησαν* Hec. 1172, *fugerunt.* *βαῖνε λευστήρων πέλας* Tr. 1039. Cf. Hel. 1357. *πρόσθε ναοῦ τοῦδε ὅπως βαίης πέλας* Heracl. 657. *ἐκ τοῦδε βαίνων* (Hercules) *ἅρματ' οὐκ ἔχων ἔχειν ἔφασκε δίφρου τ' εἰσέβαινεν ἄντυγα* Herc. f. 947. *πυκνὴν βαίνων ἤλυσιν μόλις περῶ* Phoen. 851, ubi e *περῶ,* non e *βαίνων,* pendet accusativus *ἤλυσιν.* *βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον* Med. 180, ubi nos: *geh und führe sie hieher.* Cf. Rhes. 563 et 544. Similiter etiam *ὑμᾶς βάντας χρὴ προταινὶ τάξεων φρουρεῖν* Rhes. 523. Difficilis locus est *μέτεστι* (*τοῦ φωτὸς*) *οὐδὲν πλὴν ὅσον χρόνον ξίφους βαίνω μεταξὺ καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως* Hec. 437, quae ad sensum aptissime vertit *Boissonadius*: *dum ambulo hinc ad gladium et ad rogum.* Falsum certe quod putat *Pflugkius* *βαίνω* esse i. q. *βέβηκα, adsto.* V. s. *μεταξύ.* 4. *Accedere, venire.* Scilicet etiam *venire* proprie simpliciter erat *sese movere.* Neque enim compositum illud videtur ex *venum ire,* sed eiusdem

tirpis esse, cuius est vehere, ventus. V. s. ἀνά in. πόθεν ἔβας; πο-απὸς εἶ; Rhes. 682. τίς ἀνδρῶν ὁ βάς; quis est qui venit huc, ib. 92. Cf. ib. 710. γέλασε (Ζεὺς), ὅτε τέκος ἄφαρ ἔβα Iph. T. 1274; s. ὅτι. ξύναψον, παρθέν'· εἰς καιρὸν δ' ἔβης Phoen. 106. ἔβας ὦ ρόνῳ γαῖαν πατρῴαν ib. 302. ἔβας ἔβας ὦ πτεροῦσσα —, Καδ-είων ἁρπαγά ib. 1026. ὦ Τελαμὼν, ἔβας Ἴλιον Ἴλιον ἐκπέρσων Tr. 802; cf. ib. 806. ὦ Διὸς γένεθλον (Epaphe), βᾶθι βᾶθι τάνδε ἂν Phoen. 687. ἔβαν (tres deae) Πριαμίδαν Andr. 286. (Παρθενοπαῖος) π' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων Phoen. 155. Ἑλλάδος ἐκ γᾶς πλωτήρων ἴ τις ἔβα δουλείας ἐμέθεν πανσίκονος Iph. T. 449. ἔβα καὶ πά-ος κατὰ πτόλιν (Ulixes) Rhes. 710. ἤδη τις ἔβα Δαναῶν κῆρυξ; Tr. 184. χρόνῳ ἔβα — Οἰδίπους Θηβαίαν τάνδε γᾶν Phoen. 1052. Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν ib. 210. τίνες ποτ' ἄρα τὸν εὔυδρον ιπόντες Εὐρώταν — ἔβασαν ἔβασαν ἄμικτον αἶαν —; Iph. T. 402. πατρὸς ὕδωρ βᾶτε λιποῦσαι Νύμφαι Herc. f. 786. Cf. Alc. 583. οὐδ' ἔβα πάλιν (Hercules) Herc. f. 429, rediit. Hinc locutio μοῦσαν ἐπὶ καλλίνικον οὐράνιον ἔβαν αἴνιγμ' ἀσύνετον εὑρών Phoen. 1720, i. e. aenigmate soluto gloriosam propter victoriam (καλλίν.) in coelum (οὐ-ράν.) elatus sum carminibus h. e. celebratus sum. Similiter nos: zu Ruhm und Ehre kommen. Notandus autem in his omnibus constans aoristi usus. Nam si quis in locum aliquem pervenit, itio, quam pro-prie designat βαίνειν, absoluta est. Contra, si quis nondum advenit, sed adhuc in via est, vel perfectum ponitur (v. s. 6), ut in loco Iph. A. 1108, de quo diximus s. ἄρα, 3, a. extr.; vel praesens, ut si nova persona in conspectum venit. ὅδε πατὴρ βαίνει πέλας Suppl. 1031; cf. Iph. T. 410. οἶδ' ἐκ δόμων βαίνουσι λαιψηρῷ ποδί El. 549. Tra-ate praesens positum Or. 976. παρ' ἐλπίδας μοῖρα βαίνει. 5. Exire, discedere, abire. ἔξω τῶνδε βήσομαι δόμων Hipp. 53. ἐκ γῆς βησόμε-σθα βαρβάρου Iph. T. 908. ἐμὲ λιποῦσα βήσει ῥοθίοις πλάταις ib. 1133. πύργων ὀλλυμένων ἐνὶ ναυσὶν ἔβαν ib. 1109; v. s. ἐν, 1. τίς οὐκ ἔβα νεανίδων, τίς οὐ γεραιὸς ἐκ δόμων; Tr. 527. παλαιᾶ φυγᾷ πατρῴων ἀπὸ δωμάτων ἀλαίνων ἔβα, fugit (Orestes), El. 589. βᾶθι ἱερῶν δαπέδων ἄπο, βᾶθι Suppl. 271. ὦ τέκνον, ἔβας ib. 1162, quae quo sensu et ad quem dicantur incertum est. Quod si quem dis-cessisse nec dum rediisse vel rediturum esse significatur, ubi nos dici-mus fort sein, solemne est perfectum. ἢ δ' ἐκ δόμων βέβηκεν Alc. 770; βέβηκ' ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω Phoen. 1332. Ἑλένη βέβηκ' ἔξω χθονός Hel. 1531. Cf. ib. 1538. 1629. Suppl. 1039. Bacch. 645. Andr. 1062. ἔρρει κἀπ' ἐμοῦ βέβηκ' ἀποσπασθεῖσα Κασάνδρα Tr. 613. μῶν λόχος βέβηκέ ποι; — ἴσως ἐφ' ἡμῖν μηχανὴν στήσων τινά Rhes. 577. βεβᾶσι

φροῦδοι διάσσυχοι νεανίαι Iph. T. 1289. οἶσθ' ὅπῃ βεβᾶσιν ἄνδρες; Rhes. 689. βασιλεὺς βέβηκε πρὸς δίκην Μυκηνίδα Phoen. 868. Cf. Herc. f. 621. βέβηκεν Suppl. 1048. Cf. Iph. T. 1478. Tr. 1145. Ion. 749. Saepe hac vi *perfectum* ad mortem vel interitum transfertur estque *periisse* vel *interiisse*, ubi simillime Latini *decedere* vel *e vita discedere*, nos: *dahin sein*, *dahingegangen sein*. βέβακε γὰρ βέβακεν, οἴχεται γέννα Πέλοπος Or. 969. βέβηκεν, οὐκέτ' ἔστιν Ἀδμήτου γυνή Alc. 393. ἄπο δὲ φθίμενοι βεβᾶσιν Ἰλιάδαι βασιλεῖς Andr. 1022. βεβᾶσιν, οὐκέτ' εἰσί σοι, ματερ, τέκνα, βεβᾶσιν Suppl. 1139. μαῖα δὴ κάτω βέβακεν, οὐκέτ' ἔστιν ὑφ' ἀλίῳ Alc. 395. βέβακε δ' Ἀτρείδας ἀλόχου παλάμαις Andr. 1026. βέβακ' ἄναξ ὁ καινός Herc. f. 768. Similiter βέβηκεν (Helena) πρὸς αἰθέρος πτύχας ἄφαντος Hel. 611. Paulo aliter βέβακα δυσποτμος Tr. 290, quod ut ὄλωλα et Lat. *perii* desperantis est: *ich bin verloren*. Etiam de rebus. βέβακεν ὄλβος, βέβακε Τροία Or. 582. βέβακεν ὅρκων χάρις Med. 439. λουτρὰ γυμνασίων τε δρόμοι βεβᾶσιν Tr. 834. 6. Quum vero, quatenus βαίνειν proprie est *se movere*, perfectum etiam *continuatam* in loco *motionem* indicet, hinc βεβηκέναι etiam de eo dicitur, qui alicubi *versatur* s. *commoratur* (*sich herumtreiben*, *verweilen*). Unde factum ut pariter atque Lat. *versari* saepissime idem denotaret quod εἶναι (*sich wo befinden*). Tetigit hanc vim *Wunderus* ad Soph. O. C. 52 (v. ad Ant. 977), falso tamen statuens eam inde ortam esse, quod, si quis *iverit* in locum, ibi *versetur*. Originem notionis declarat locus ab *Ellendtio* hanc in rem citatus Soph. O. C. 52. τίς ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν. Quibus simillima sunt ἐλευθέρα γαῖ', ἐν ᾗ βεβήκαμεν Eur. Heracl. 62. θεὰ δὲ ποῦ κυρεῖ βεβώς; Iph. T. 1285. ἔστιν ἐν οὐρανῷ βεβακὼς τεὸς γόνος Heracl. 910. κυρεῖ κήποις ἐν καταρρύτοις βεβώς El. 777. ἐν λιμέσιν Ναυπλίοισι βεβῶτος ib. 453. ἐν μάχῃ βεβώς Suppl. 850. ἐν οἷς (τεθρίπποις) βεβηκώς Herc. f. 178. οὗτος τίς κυρεῖ, ὃς ἅρμα — ἡνιοστροφεῖ βεβώς; Phoen. 176; v. *Matth.* gr. p. 914, b; quamquam non refragor, si quis ut in Beller. fr. IX. X (v. s. 2) interpretatur *currum conscensum* vel etiam illa cum his componit. Porro πάτερ, τί κλαίεις τηλόθεν παιδὸς βεβώς; Herc. f. 1112. σὺ (Ἐτεοκλέους) παρ' ἀσπίδα βέβηκας ἀεί Phoen. 1081. ἐγγύς, οὐ πρόσω βεβηκώς, sc. qui te occidet, ib. 599. Sic optime *Wakefield. Porson. Dindorf.* e *Musgravii* coniectura. Vlg. incommode βέβηκας; quod si verum esse vis, μόρου certe supplendum erit. Porro huc pertinent θανάτου πέλας βεβᾶσι Or. 1044. ὀρθαῖς ἐν τύχαις βεβηκότα fr. inc. tr. LXVIII, 1. ἐν ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες Antiop. fr. XLIV (XXV), 4. Etiam de rebus. οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἀεὶ βεβάναι (φημὶ) δόμον εὐτυχίᾳ Heracl. 610. Cf. Soph. El. 1095. Scien-

um autem βεβηκέναι per se numquam diserte standi vim habere, nam toties ei tribuunt interpretes, sed ita tantum, ut omnino sit i. q. ῖναι. Nam saepe qui in loco est, stans est in eo, et qui in loco stat, ὶ est. Cf. Phoen. 1061. Herc. 178. Suppl. 850 etc.

Ut vero ap. Lat. ire et venire, sic ap. Graecos βαίνειν etiam de rebus icitur. Cuius modi singula iam singulis in locis dedimus. Plura nunc fferam. πᾶς οἶκος βήσεται δι' αἵματος Phoen. 20. V. s. διά et *Matth.* r. p. 1353, e. διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία βαίη Med. 145, *perutiat*. ἁ ἀρετὰ βαίνει διὰ μόχθων Heracl. 625, similiter ut nos: *der Tugend Pfad ist steil*. κατ' ὄσσων δάκρυ μοι βαίνει Hipp. 245, *deabitur*. ἄδιστος ἔβα (ὕπνος) βλεφάροισι πρὸς ἀοῦς Rhes. 555, ubi ιos simillime: *der Schlaf kommt mir an*. καὶ νῦν ὀδύνα μ' ὀδύνα ϐαίνει Hipp. 1371, *invadit*. Sic etiam πόθεν θανάσιμος τύχα σὰν ἔβα καρδίαν; ib. 841. ἔνεπέ μοι τί σοι ἔβα κακόν; ib. 581. τί χρέος ἔβα δῶμα; fr. inc. tr. CXCV. V. *Matth.*

Etiam Tr. 128 vulgo olim legebatur βαίνουσαι. Quod propter accusativum Ἴλιον aliunde adiectum fuisse vidit *Hermannus*, cuius egregiam legas ap. *Seidler.* adnotationem.

βαιός. Originem vocis recte indicavit *Dammius*. Nam ut φαιός a φάω (φαίνω), γηραιός a γηράω, ita βαιός a βάω (βαίνω) profectum proprie de spatio dicitur, quod unam quasi gradum habet vel quod *gradu* (βαίνων) emetiris. Itaque plane respondet Latino *exiguus*: nam etiam hoc proprium est de spatio vel tempore, quod facile *exigitur*. De spatio: *exiguus*, *angustus*, *parvus*, *schmahl*, *eng*, *klein*. Huc pertinet βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ S. Phil. 286. Etiam de temporis spatio: *exiguus*, *brevis*. χρόνον οὐχὶ βαιὸν S. Tr. 44. Cf. ib. 334. Tralate et de hominibus et de rebus: *exiguus*, *parvus*, *tenuis*, *parcus*, *levis*, *gering*, *klein*, *unbedeutend*. De homine dictum: μετὰ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν ὀρθοῖτο S. Ai. 160. De re: κρείσσων δὲ βαιὸς ὄλβος Phrix. fr. XI (XIV), 1. Ita *Scalig.* pro βίος. βαιὸν δὲ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ οἴσω Rhes. 974. V. *Matth.* ad l.

βάκτρευμα, *fulcrum*. τί μ', ὦ παρθένε, βακτρεύμασι τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες —; Phoen. 1534. Quod inepte intelligunt de *baculo*, quo innisus educeretur Oedipus. Apertum est ad Antigonam referri dativum βακτρεύμασι, ita ut pater eam compellet: *quid caecum me fulciendo s. fulciens educis?*

Βάκτριος, *Bactrianus*. Βάκτρια τείχη Bacch. 15.

βάκτρον. A βάω (βαίνω) descendere clarum est pariter atque *baculum*. Itaque 1. instrumentum denotat *eundi* h. e. *baculum*, *scipionem*, et 2. quum baculo nos fulciamus, omne *fulcrum* et *adminiculum*.

Ap. Eurip. prior tantum significatio obvia. βάκτρῳ ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός Ion. 743. ἀμφὶ βάκτροις ἔρεισμα θέμενος Herc. f. 108; v. p. 177. ἐγὼ δὲ (Hecuba) τῷ πρόσπολος ἁ τριποβάμονος χερὶ δεχομένα βάκτρον; Tr. 276; v. Seidl. ad l. Hinc de quovis radio (Stab), ut thyrso, qui κίσσινον βάκτρον vocatur Bacch. 363 et Ion. 217. Tralate ἥδε (Polyxena) ἐστί μοι πόλις, τιθήνη, βάκτρον, ἡγεμὼν ὁδοῦ, quae Hecubae verba sunt in cognom. fab. 281. Duo restant difficiliores loci. Unus est in Phoen. 1711. ποῦ γεραιὸν ἴχνος τίθημι; βάκτρα πρόσφερ', ὦ τέκνον, de quibus v. s. προσφέρειν. Neque certum indicium est de altero loco, qui in iisdem Phoenissis legitur v. 1542. οὐδ' ἄλοχος (λεύσσει φάος), παρὰ βάκτροις ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν αἰὲν ἐμόχθει. Ἃ post Grotium et Barnesium sic collocarunt Matth. et Dind. eamque veram pronominis sedem esse et metrum probat et plurimorum codicum scriptura ἃ παρὰ βάκτροις ἃ πόδα σόν etc. Librarii, ut structuram explanarent, in fronte sententiae posuerant pronomen; unde factum ut in utroque loco relinqueretur. Praeterea Flor. 2. 10. 33. coniunctim παραβάκτροις, quod ut elegantissimum et vere poeticum iure praetulerunt Herm. et Seidler. Denique structuram πόδα σὸν θεραπεύμ. ἐμόχθει expedivit Matthiae: hic enim sensus: curis (θεραπ.) baculo adiunctis (παραβ.) circa pedem tuum (πόδα σόν) laborabat (ἐμόχθει), h. e. caecum te baculo innitentem ipsa etiam magno labore sustentabat et fovebat. Const. M.

Βακχεία, ἡ, v. Βάκχειος 2.

Βάκχειος, adiective 1. Baccheus. ὦ λάμπουσα πέτρα πυρὸς δικόρυφον σέλας ὑπὲρ ἄκρων Βακχείων Phoen. 236, ubi schol. ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἄκραις τοῦ Παρνασσοῦ εἰσὶν ἱερά, τὸ μὲν Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος, τὸ δὲ Διονύσου. Ita etiam ἔνθα πῦρ πηδ. θεοῦ Βάκχειον, ὡς σφαγαῖαι Διονύσου πέτρας δεύσεις δίσσας Ion. 1126. V. Barnes. ad l. et Bacch. 306 sqq. Βάκχειον ἀντέκλαζον ἀλλήλαις μέλος (Βάκχαι) Bacch. 1055. (Bacchum) σείοντα Βάκχειον κλάδον ib. 308, thyrsum (v. s. βάκτρον). Ald. rell. Βάκχιον. 2. Βάκχεια etiam per metonymiam dicuntur ea, quae furoris plena sunt vel concitationis. αἲ αἲ, κατάρχομαι νόμον Βάκχειον Hec. 685. mel. Schol. τῶν μανικῶν. Βακχείῳ ποδὶ στείχειν Bacch. 1228. τὸ Βάκχειον κάρα τῆς θεσπιῳδοῦ Κασάνδρας Hec. 676, ubi v. schol. Substantive. 1. Βάκχειος, ὁ, sc. θέος, i. q. Βάκχος. ὦ φίλε Βάκχειε, ποῖ οἰοπολεῖς —; Cycl. 73. V. s. Βάκχιος 2. 2. Βακχεία, ἡ, bacchatio, bacchanal. σφᾶς παύσω κακούργου τῆσδε Βακχείας Bacch. 232. ἐκερτόμει θεὸν σάς τε Βακχείας ib. 1292. πλασταῖσι Βακχείαισιν ib. 218. De Bacch. 126 v. s. Βάκχιος. 3. Βάκχειον, τό, a) bacchanal. b) vinolentia. ὃ δ' ἡδονῇ δοὺς εἴς τε Βακχεῖον

πεσών Phoen. 21, *vino gravatus, inebriatus.* Certa in his omnibus scriptura, ut nesciam quo iure hanc formam productiorem in dubium vocet *Ellendtius* s. vv. *Βάκχιος* et *Βακχιώτης*.

βακχεύειν, 1. *bacchari.* *ὦ μάκαρ, ὅστις θιασεύεται ψυχὰν ἐν ὄρεσι βακχεύων ὁσίοις καθαρμοῖσι* Bacch. 76. *ὁρῶ νάρθηκι βακχεύοντα* (Cadmum) ib. 251. *τὸν θεὸν εἰς γῆν δέχου καὶ σπένδε καὶ βάκχευε* ib. 313. *ξυνέθεσθε τάδ', ἵνα βακχεύητ' ἀεί* ib. 806. *οὐ μὴ βακχεύσεις* ib. 343. Etiam de rebus, quibus hominis notio subiecta est. *τὰν βακχεύουσαν Διονύσῳ Παρνάσιον κορυφάν* Iph. T. 1243; v. s. *Βάκχειος* in. et cf. Bacch. 725. *βακχεύουσα ἔθειρα Βρομίῳ* Hel. 1380. Ambigua sunt Thesei ad Hippolytum verba *αὔχει — Ὀρφέα τ' ἄνακτ' ἔχων βάκχευε* Hipp. 954, quae *Ratallerus* vertit: *sacrata Libero cole orgia.* Tralate *bacchari, furere, insanire, delirare.* *τὰν βακχεύουσαν Κασάνδραν* Tr. 169, ut ib. 341. *βακχεύουσαν κόρην.* Cf. ib. 347. *οὐ γάρ τι βακχεύσας μέμνημαι φρένας* Herc. f. 1122, de Hercule furente, ut *ἦ γὰρ συνήραξ' οἶκον, ἢ 'βάκχευσ', ἐμόν;* ib. 1142. Ita *Heath.* Ald. rell. et codd. *ἢ βάκχευσ' ἐμόν.* [Inutilis *Heathii* scriptura, quam *Matthiam* et *Dindorfium* sibi sumsisse miror. Nec melior *Hermanni* coniectura *ἐμβάκχευμ'*. Scribendum *εἰ 'βάκχευσ'*. *Ἦ* et *εἰ* quoties confusa sunt. *Const. M.*] Sic etiam de Lyssa *οὔ ποτ' ἄκραντα δόμοις Λύσσα βακχεύσει, αἶ αἶ, κακῶν* Herc. f. 898, *infectis malis in domo non debacchabitur.* V. s. *αἶ* p. 56. De columba veneno infecta *εὔπτερον* (*πέλεια*) *δέμας ἔσεισε κἀβάκχευσεν* Ion. 1204. 2. *Transitive* vel potius *factitive* est *bacchantem facere, in furorem adducere, perturbare, exagitare.* V. *ἀναβακχεύειν.* *αὗται* (Furiae) *σὲ* (Orestem) *βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ* Or. 411, ut ib. 833. *βεβάκχευται μανίαις.* *οὔτι που φόνος σε* (Herculem) *ἐβάκχευσεν νεκρῶν;* Herc. f. 966.

βάκχευμα, bacchatio. *ὦ φάος μέγιστον ἡμῖν Εὐίου βακχεύματος,* quibus ipse Bacchus denotatur in cognom. fab. 608. *ἀντὶ Εὐίων βακχευμάτων ποίμνας Κύκλωπος ποιμαίνομεν* Cycl. 25. *ἐκίνουν θύρσον εἰς βακχεύματα, ad bacchandum,* Bacch. 723. *δεῖ πόλιν τήνδ' ἐκμαθεῖν ἀτέλεστον οὖσαν τῶν ἐμῶν βακχευμάτων,* inquit Bacchus ib. 40. *ἥξει* (*Εὔιος*) *χορεύσων ἅμα βακχεύμασι* ib. 568. *καὶ ἐν βακχεύμασιν οὖσ' ἥ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται* ib. 317, *casta quidem mulier etiam inter bacchandum servabit castitatem.* *θέλετε θηρασώμεθα — Ἀγαύην ἐκ βακχευμάτων;* ib. 719, *de bacchantibus vel ut bacchari desinat.* Tralate *βάκχευμα* dictum Tr. 367, ubi Casandra de se ipsa dicit: *ἔνθεος μὲν, ἀλλ' ὅμως τοσόνδε γ' ἔξω στήσομαι βακχευμάτων, absque divino furore* i. e. *sine vaticinandi arte.* V. Hec. 676 et s. *μαντική.*

Βακχεύς i. q. Βάκχος. Βρόμιος ἄλλον — κισσίνοισι βάκτροις ἐναίρει Γᾶς τέκνον ὁ Βακχεύς Ion. 218. mel. Eadem forma in melicis recurrit Bacch. 145.

βακχεύσιμος, *bacchabundus*. τὸ βακχεύσιμον καὶ τὸ μανιῶδες μαντικὴν πολλὴν ἔχει Bacch. 298. V. s. μαντική.

βάκχευσις, *bacchatio*. πικρὰν βάκχευσιν ἐν Θήβαις ἰδών Bacch. 357.

Βάκχη, *Baccha*. Frequens *pluralis* de *Baccharum* turba Bacchum celebrantium. ὦ ἴτε Βάκχαι, ὦ ἴτε Βάκχαι, — μέλπετε τὸν Διόνυσον βαρυβρόμων ὑπὸ τυμπάνων Bacch. 152. mel. ἐκεῖ Βάκχαισι θέμις ὀργιάζειν ib. 415. mel. Βάκχαις συμμεταστήσω χορῶν ib. 62. ὄχλος πᾶς Βακχῶν ib. 1128. εὐάσμασι Βακχᾶν ib. 129. mel. θύρσοισι Βακχῶν ib. 798. Βάκχαι θυρσόφοροι Cycl. 64. ἴτε Βάκχαι, ἴτε Βάκχαι Βρόμιον παῖδα θεὸν θεοῦ κατάγουσαι Φρυγίων ἐξ ὀρέων Bacch. 83. mel. Βάκχας ποτνιάδας —, αἳ τῆσδε γῆς οἴστροισι λευκὸν κῶλον ἐξηκόντισαν ib. 663. Βάκχαις σὺν λευκόπεσιν Cycl. 72. Βάκχαι Καδμεῖαι Bacch. 1158. Ἀσιάδες Βάκχαι ib. 1167. ἴθ', ὦ Βάκχε, θηραγρέτᾳ Βακχᾶν περίβαλε βρόχον ib. 1019 sq. ἄθυρσοι οἷά νιν δραμόντε Βάκχαι σκύμνον ξυνήρπασαν (Orestes et Pylades) Or. 1492. ἐξηλύξαμεν Βακχῶν σπαραγμόν Bacch. 734. ὕβρισμα Βακχῶν ib. 778. Ceterum cf. eiusdem fab. vv. 51. 259. 443. 499. 577. 636. 673. 689. 758. 784. 790. 835. 840. 845. 938. 944. 984. 1028. 1091. 1222. 1385. *Singularis*: σκευὴν γυναικὸς Μαινάδος Βάκχης ἔχων (Pentheus) Bacch. 913. κῶλον ἄγει ταχύπουν σκιρτήμασι Βάκχα ib. 167. πότερα θύρσον δεξιᾷ λαβὼν χερὶ ἢ τῇδε Βάκχῃ μᾶλλον εἰκασθήσομαι; ib. 940. ὡς δρομαία πῶλος ἢ Βάκχη θεοῦ Hel. 550. Cf. Bacch. 1088 sq. Hinc tralate „Βάκχαι vocantur, quaecumque gravi animi motu, ira, dolore, metu, percitae sunt, ut sui non sint compotes; quarum furor si aliis exitium affert, Ἅιδου Βάκχαι appellantur, ut Hec. 1076 et Herc. f. 1119. Similiter Hercules liberis occisis vocatur Ἅιδου Βάκχος.“ *Matth.* ad Hipp. 550. Ita etiam (Iolen) δρομάδα τιν' Ἅιδος ὥστε Βάκχαν Ἀλκμήνας τόκῳ Κύπρις ἐξέδωκεν Hipp. 550: „Iole enim exitii causa fuit Herculi et Deianirae.“ *Matth.* ad l. Alio sensu Phoen. 1496 Antigona dicitur Βάκχα νεκύων, quod non inepte converteris *Leichenbacchantin*. Scilicet Βάκχη appellatur propter corporis habitum animique commotionem et Βάκχη νεκύων ut ἀγρεύευμα νεκροῖσι πολέσσιν (v. 1499). Denique μαντιπόλος Βάκχη Hec. 123 Casandra vocatur divino furore percita. V. *Pflugk.* ad l. et nos s. βάκχευμα extr.

βακχιάζειν, *bacchari*. βακχιάζων ἐξ ἕδρας μεθώρμισα (πλόκαμον) Bacch. 929. τί βακχιάζετ'; οὐχὶ Διόνυσος τάδε Cycl. 203.

Βάκχιος, 1. *adiect.* *Bacchicus*. In trimetris non legi hanc formam,

kai quando ipse Bacchus intelligendus sit, *Elmsleius* monet ad Bacch. 308; cui assentitur *Matth.* ad v. 289. V. etiam *Herm.* ad Bacch. 130. Mirabile igitur *Ellendtii* iudicium in lex. Soph. I. p. 291 et 292. V. s. Βάκχειος. Βάκχιον χόρευμα παρθένοισι Θηβαίαισι καὶ γυναιξὶν Εὐίοις Phoen. 658. mel. Edd. vett. et codd. Βάκχειον. Correxit *Valck.* Adiective etiam dictum Βάκχιος in loco obscurissimo Bacch. 126. mel., qui in edd. vett. ita legitur: ἀνὰ δὲ βακχεία συντόνῳ κέρασαν ἡδυβόα Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι. Ed. Commel. βακχείᾳ, ut edidit *Barnes*, Par. G. βάκχια. Varias doctorum coniecturas enumerans *Elmsleius*, *tandem*, inquit, *veram scripturam*, *metro quoque necessariam*, *protulit Matthias*. Sic enim scripserat *Matthias*: ἀνὰ δὲ βάκχια συντόνῳ κέρασαν ἡδυβόᾳ Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι. Idque recepit *Dindorf*. V. Praef. Poet. Scen. p. XXIX. Rursus *Hermannus* ab Euripide ita scriptum esse aut potuisse scribi pernegat et propter sensum et propter Βάκχια. Neque ego scripturam istam probo. Non magis tamen quae *Herm.* protulit approbari possunt. Primum enim paulo licentius in textum ingessit suum Βακχάδι, insolentissimum illud et forma et genere (v. *Matth.* ad l.), deinde tmesin istam ἄνα Βάκχια κέρασαν imperite factam dicens non cogitavit etiam Homerum imperite scripsisse ἄνα κρητῆρα κέρασσεν οἶνον Od. γ', 390. V. *Matth.* ad l. et nos s. ἀνά 2. Proba illa tmesis ac certa. Nec minus certum quod ex uno codice reposuit *Matth.* Βάκχια. Sic enim scribendus locus: ἄνα δὲ Βάκχια συντόνως (vel συντόνων) κέρασαν ἡδυβοᾶν Φρυγίων αὐλῶν πνεύματα, h. e. *illi vero* (tympano) *congruenter miscuerunt Bacchica dulcium tibiarum Phrygiarum flamina*. Dativum πνεύματι librarii posuerunt, qui *tympanum* supplendum esse non intelligerent, indeque reliqua vitia fluxerunt. Ἄνα nunc plane est nostrum *darunter*. Βάκχιος autem tralata vi sumendum *Bacchicum sonans*, *concitatum turbidum*, *Bacchantisch*, *schwärmerisch*. 2. *Substantive* a) de ipso deo, i. q. Βάκχος. Originem nominis declarat τὸν Βάκχιον εὐαζομένα θεόν Bacch. 67. Hinc omisso θεός: μόνοι Βακχίῳ χορεύσομεν; Bacch. 195; cf. ib. 1151. τῷ Βακχίῳ τῷ Διὸς δουλευτέον ib. 366. Cf. Cycl. 705. ἀνακαλοῦσα Βάκχιον (Agave) Bacch. 1143. βαβαί. χορεῦσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος Cycl. 156. περὶ τὰ σά, Βάκχι', ὄργια Bacch. 996. εἰς φανάς γε Βακχίου (ἦλθον) Ion. 550. ὁ Βάκχιος δέ τις θεὸς νομίζεται; Cycl. 519. Inepte vlg. τίς. ἀναφαίνου (s. v.) αὐ τόδ' (Διθύραμβος), ὦ Βάκχιε, Θήβαις ὀνομάζειν Bacch. 529. ἵνα (in Parnasso) Βάκχιος ἀμφιπύρους ἀνέχων πεύκας λαιψηρὰ πηδᾷ νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις Ion. 716 sq. ὁ Βάκχιος κυναγέτας σοφὸς σοφῶς ἀνέπηλεν ἐπὶ θῆρα τόνδε

(Pentheum) *Μαινάδας* Bacch. 1187. *ᾔσθησθ', ὡς ἔοικε, Βακχίου διατινάξαντος τὰ Πενθέως δώματα* ib. 605. *ἐκ Βακχίου κατείχετο* (Agave) ib. 1122. *Μαινάσιν Βακχίου* Ion. 552. *Βακχίου πρὸς ἡδοναῖς* ib. 553. *τὰ Βακχίου μέλαθρα* Cycl. 428. *Μάρων ὁ Βακχίου παῖς* ib. 143. Cet. cf. Cycl. 9. Bacch. 632. 1087. *τὴν Ἀφροδίτην πρόσθ' ἄγειν τοῦ Βακχίου* Bacch. 225. *Βακχίου φιλανθέος* fr. inc. tr. CLXIX. Huc trahunt etiam Cycl. 73. Sed libri illic *Βάκχειε*, quod mutare non opus, si ita disponis versus: *ὦ φίλος, ὦ φίλε Βάκ* | *χειε, ποῖ οἰοπολεῖς* | *ξανθὰν χαίταν σείων;* De Cycl. 38 v. s. *κῶμος*. b) Ut vero *Βάκχος*, sic etiam *Βάκχιος* per metonymiam dicitur de *vino*. Viam ad hanc vim monstrat *ἐγὼ τοῦ Βακχίου τούτου τρίβων εἰμ', ὃν πιεῖν ἔδωκά σοι* Cycl. 518, ubi tamen *τοῦ θεοῦ* pro *τούτου* scribendum esse sequentia ostendunt. Cf. vv. 524 et 526. Sic etiam *ἡσθεὶς Βακχίου ποτῷ* Cycl. 445. Hinc *εἰς ἄγγος ἴδιον ἴσον ἅπασι Βακχίου μέτρημα πληρώσαντες εἶχον ἡδονήν* Iph. T. 953. *ὅταν ὑπνώσῃ* (Cyclops) *Βακχίου νικώμενος* Cycl. 453. Cf. ib. 572. Oen. fr. IX (VIII), 1. *Const. M.*

Βάκχος, *Bacchus* deus. *Διογόνοιο Βάκχου* Hipp. 560. *ἀνεστίναξ ἐλθὼν ὁ Βάκχος δῶμα* Bacch. 623. *ἴθ', ὦ Βάκχε*, ib. 1018. *Βάκχου προφήτης* (Lycurgus) Rhes. 972. *ὡς θρασὺς ὁ Βάκχος κοὐκ ἀγύμναστος λόγων*, Penthei verba sunt Bacch. 491. Fragmentum memorabile est Licymn. IV, de quo Macrob. Satur. I, 18: *ne quis opinetur diversis diis Parnassum montem dicatum, idem Euripides in Licymnio Apollinem Liberumque unum eumdemque deum esse significans* scribit: *δεσπότα φιλόδαφνε Βάκχε, Παιὰν Ἄπολλον εὔλυρε.* Cf. *Lobeck.* Aglaoph. I. p. 80. De ipso *vino Βάκχος* ap. Eur. non dicitur; affinia tamen sunt *ἐπὶ δαῖτα τὰν θεῶν κρατῆρα τε Βάκχου* Iph. A. 1061. *Βάκχου οἰνηρὰς λοιβὰς* Iph. T. 164. Tralate *Ἅιδου Βάκχος* vocatur Hercules liberis occisis Herc. f. 1119. V. s. *Βάκχη*. Sed *Κουρήτων Βάκχος ὁσιωθεὶς* Cret. fr. II, 16 *sacerdos* esse videtur *divino spiritu s. furore afflatus*. Ceterum *Βάκχος* cognatum cum *Ἴακχος* (s. v.) eodem modo quo *βάλλειν* cum *ἰάλλειν*. V. s. *βάλλειν*. Infelix *Eustathii* et qui eum sequitur *Stephani* in thes. a *βάζειν* derivatio.

βαλβίς. Torsit haec vox grammaticos, ut quibus mirum videretur idem vocabulum duo contraria, *initium* et *finem*, significare. Quod non mirati essent, si etymologiam consulere vel voluissent vel scivissent. Farraginem grammaticorum accurate congessit *L. Dindorfius* in novo Thes. Steph. Vol. II. p. 77. Ex qua solum Pollucis testimonium mentione dignum est, qui III, 147 haec habet: *καὶ ὅθεν μὲν ἀφίενται, ἄφεσις — καὶ βαλβίς. ἵνα δὲ παύονται, τέλος καὶ τέρμα καὶ βατήρ·*

ἔνιοι δὲ καὶ βαλβίς. Enimvero βαλβίς e βάλλειν factum. Iam ut βατήρ et locum, unde quis βαίνει, et locum, quo quis βαίνει, denotat, sic βαλβίς et locum, unde quis βάλλει, et locum, quo quis βάλλει. 1. Prioris notionis luculentum exemplum praebet Philostratus Imag. 1, 24, ubi βαλβὶς τοῦ δίσκου vocatur statio s. locus, unde discum proiiciunt. Inde βαλβίς ad quemvis locum refertur, unde certamen instituitur, imprimis ad carceres stadii vel circi. V. Musgr. ad Soph. Ant. 131. Falsus Piers. ad Moer. 104. Notabilis huius modi locus est Apoll. 2, 1271. τόσσον δὲ προτέρω πέλεν ἄστεος ἀντιπέρηθεν, ὅσσον τ' ἐκ βαλβῖδος ἐπήβολος ἅρματι νύσσα γίγνεται. Hinc sumta comparatio, qua Aristoph. Equ. 1159 allantopola cum Cleone certans, ἄφες, inquit, ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί. Cf. v. 1161. Hinc etiam similitudo ducta, qua Eur. Herc. f. 867 de Hercule iamiam in rabiem delapsuro dicitur: καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο. In quibus limen significari mira est Hermanni opinio ad S. Ant. 131. Imo, ut athleta vel discobolus a carceribus currendi vel iaciendi impetum capiens, ita Hercules in eo esse dicitur ut contra liberos prorumpat. Unde statim sequitur: ἀμπνοὰς δ' οὐ σωφρονίζει ταῦρος ὣς ἐς ἐμβολήν. Denique a carceribus s. cursorum statione βαλβίς ad limen et initium quodlibet tralatum est. Hinc formula ἀπὸ βαλβίδων i. e. ἀπ' ἀρχῆς. V. Arist. Vesp. 548. 2. Ex altera potestate primum metae significatio fluxit, quae etiam vocabulo βαλβιδοῦχος subest. Hesych. βαλβίς· ἀφετηρία — · ἔνιοι δὲ καμπτῆρα. Cf. Poll. l. c. Suid. et Bachm. anecd. I. p. 178. Hinc sumta metaphora, qua Sophocles in Ant. 131 Capaneum dicit βαλβίδων ἐπ' ἄκρων ἤδη νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι, ubi rectissime schol. τὸ βαλβίδων μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν δρομέων. V. Musgr. ad l. et Ellendt. lex. Soph. I. p. 292. A meta autem tralatum ad quemvis terminum ac finem. Huc pertinet locus Eur. Med. 1245, ubi Medea liberos occisura dicit: ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμή, λάβε ξίφος, λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου, vade ad tristem finem vitae h. e. ad necem. Aptissime ad haec Iacobsius in Anthol. Pal. III. p. 48 adscripsit Opp. Cyn. 1, 513. εἰσόκε τέρμα βίοιο καὶ εἰς βαλβῖδα περήσῃ. Lycophr. v. 286. τὴν πανυστάτην δραμὼν βίου βαλβῖδα. Cf. ib. v. 13. Itaque haec potius quam absurdam scholiastae glossam apponere debebat Pflugkius. Fatendum tamen Euripidem parum explicate locutum esse, quum Medeam illa dicentem faceret; quae instantem potius ipsius mortem quam liberorum necem indicare videantur. Const. M.

βαλιός, varius. βαλιὰν ἔλαφον Hec. 90. βαλίαις ἐλάφοις Hipp. 218. βαλιαὶ λύγκες Alc. 582. βαλιαῖσι πώλοις Rhes. 356. τοὺς ζυγίους λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλιούς Iph. A. 222. De Iph. A. 1081

v. s. ἄλιος. Stirps est βάλλειν, unde βαλιός factum plane ut gewürfelt a *werfen*. Cf. *Goettling*. de acc. p. 296. De tono v. eundem l. c.

βάλλειν. Fuse de hoc verbo disserit *Eustathius* p. 1404, 47. Falsissima vero quam statuit derivatio: κυρίως μὲν βάλλειν, τὸ βίᾳ ἢ ἐκ βιοῦ ὅ ἐστι τόξου ἰάλλειν ἢ ἅλλεσθαι τὸ ἀφιέμενον. Imo vero cum ἀΐσσειν ἰάλλειν ἰάπτειν ἱέναι cognatum est: nam his omnibus communis et radix ἄω et notio *motionis*. V. p. 41 et 42. Ut vero ex ἀχεῖν et Ἴακχος et Βάκχος, ita ex ἄω stirpe adaucta (v. s. ἀμιλλᾶσθαι) ex una parte ἰάλλειν et ἰάπτειν, ex altera βάλλειν confectum est. Itaque βάλλειν omnino est *movere*. Hinc 1. *mittere*, *im-emittere*, *iacere*, *iaculari*, *con-pro-iniicere*. De talis. βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα Teleph. fr. III (IV), ubi v. *Matth*. Cf. Aesch. Ag. 32 c. not. *Blomfieldii* et Plat. Leg. 12. p. 968. extr. Hinc metaphora in re militari notissima ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν Suppl. 330. V. Markl. ad l. et Plut. Pyrrh. c. 26. De quavis re mobili s. missili. πέτροις ἐβάλλομεν Iph. T. 1376; cf. ib. 319. δρυὸς κορμοὺς ἐσχάρας βαλὼν ἔπι Cycl. 383. ὑπὲρ κάρα βαλὼν ξύλον καθῆκε παιδὸς εἰς κάρα Herc. f. 992. (φάρμακον) εἰς οἶνον βαλὼν Ion. 1184, ut ib. 1034. τόδε κάθες βαλὼν εἰς πῶμα. τίν' ἔπι πρῶτον ἀπὸ χαίτας σπαραγμοῖσιν ἀπαρχὰς βάλω; Phoen. 1524. εἰς μέσην βαλὼν Κύκλωπος ὄψιν (ἀκρέμονα) Cycl. 457, *immittere*, *intrudere*, ut φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν Or. 51. ἐς ἡμᾶς ὀξὺ φάσγανον βαλεῖν Iph. T. 785. δὸς ἔγχος ἡμῖν εἰς στέρν' ἀδελφοῦ βαλεῖν Phoen. 1384. Similiter φάσγανον πρὸς δέρῃ βαλόντες Or. 1350. Porro (κοῦρον) εἰς εὐνὰν βάλλω τὰν σάν (antrum Apollinis) Ion. 899. ὡς βάλῃς εἰς Τάρταρον (με) Or. 265. τὴν Ἑλλάδος μιάστορ' εἰς Ἅιδου βαλεῖν ib. 1584. εἴ με γῆς ἔξω βαλεῖς, *eiicies*, Phoen. 1615, ut πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω Med. 276. ἐμὲ δὲ πατρίδος ἄπο — ἔβαλλε θεός ἀπό τε πόλεος Hel. 701. Πρίαμος ποτὲ βρέφος ἁπαλὸν ἔβαλε ματέρος ἀποπρὸ νοσφίσας — Πάριν Iph. A. 1286. *Immittere*, *iniicere*, *infundere*, *mittere*, *fundere*. γάνος μελίσσης εἰς πυρὰν βαλῶ Iph. T. 634. νοτερὸν ὕδωρ βάλλων Ion. 150; cf. ib. 146. λουτρὰ ἐπὶ χροὸς βάλε Or. 303. Eiusdem modi est κατ' ὄσσων βάλλειν δάκρυ Ion. 1369, ubi etiam Latini *lacrimas effundere*, *demittere*, *proiicere*. Cf. Hipp. 1396. Hel. 957. Herc. f. 1356. Hom. Od. δ', 198. *Immittere*, *iniicere*, *ponere*. ἀμφὶ τραύματα τελαμῶνας βαλεῖν Phoen. 1663. ἐπ' ὀμμάτων φάρη βαλοῦσα Suppl. 287. στολὴν ἀμφὶ χρῶτα βαλεῖν Bacch. 828. In quibus si quis *sua sponte* vel *suo studio sibi* vestem vel aliud quid *iniicere* declaratur, *medium* exstat. V. s. ἀφιδρύειν. ἀσπίδα — ἀμφὶ πλευρ' ἐβάλλετο (Hector) Tr. 1137. Cf. Iph. A. 1530. Hom. Il. κ', 333.

τ', 372. Porro περὶ γόνυ χεῖρας ἱκεσίους ἔβαλον ἔβαλον Ἑλένας Or. 1415. περὶ δὲ γυῖα χέρας ἔβαλον ἔβαλον Hel. 640. ἀντίασον γονάτων ἔπι χεῖρα βαλοῦσα Suppl. 272. βρέφη περὶ πέπλους ἔβαλλε πατρὶ χεῖρας Tr. 558, *tendebant*. πρὸς γένειον χεῖρα καὶ δέρην βαλών Herc. f. 987, *applicans*. πέρι δ' ὠλένας δέρᾳ βάλοιμι Phoen. 170, ut Ovid. Met. 3, 389. *iniicere brachia collo*. Sic etiam βάλε, πρόσπτυξον σῶμα El. 1325, *adiice*. Porro φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω Or. 1282, *aures admoveam*. ὑπὲρ κεφαλὰν ἔβαλεν κακόν Andr. 293; v. s. κεφαλή. Denique ἐπὶ γᾶν ποδὸς ἴχνος βαλεῖν Rhes. 721, ut δεινὸν ἴχνος βάλλουσ' ἐπὶ σοὶ χειροδράκοντες (Furiae) El. 1345: qua formula apte depingitur personae abominandae vel horrendae incessus. *Mittere, vertere, flectere*. εὔδον πρὸς πέδῳ κάρα βαλοῦσαι Bacch. 685. Cf. Hom. Il. θ', 306. ψ', 697. Hinc etiam ad oculos refertur, ut Hom. Od. π', 179. εἰς τίνα δὴ φίλον αὐγὰς βάλλων τέρψομαι; Andr. 1181, *coniiciens*, ubi nos quoque *werfen*. Sic etiam τί πρὸς γῆς ὄμμα σὸν βαλὼν ἔχεις —; Ion. 582, *deiectos habes oculos*, ut πρόσωπον εἰς γῆν σὸν βαλοῦσ' ἄφθογγος εἶ Or. 956.

Tralate dicta sunt praeter ea, quae suo iam loco inseruimus, εἰς δεσπότας βαλεῖς χαράν Ion. 751. φόνον ἕτερον ἐπὶ φόνῳ βαλών Herc. f. 1085. μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλών Phoen. 957. (Oedipus) σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλών ib. 1530. ὁ τῆσδ' ὄλεθρος εἰς φόβον βαλεῖ τὸ μῶρον αὐτῶν Tr. 1058, ubi Latini inversa ratione: *timorem iniicere alicui*. μὴ — εἰς ἔμ' αἰτίαν βάλῃ ib. 305. νεανίας λόγους ῥίπτων ἐς ἡμᾶς οὐ βαλὼν οὕτως ἄπει Alc. 683, „ubi βαλών per abundantiam quamdam additur, nec quidquam deesset, si dictum esset ῥίπτων ἐς ἡμᾶς οὐχ οὕτως ἄπει. Sed addidit βαλών ob proverbium βαλόντα ἐκφεύγειν, de quo v. *Wyttenb*. ad Plut. de sera num. vind. p. 6 sq." *Matth*. Adde Plat. Symp. p. 189, B. c. not. *Stallb*. σὺ γάρ νιν θωΰξασ' ἔβαλες ἐξ ὕπνου Or. 168. Cf. locum Cycl. 571, de quo infra sub finem dicetur. δύσκλειαν ἀπὸ συγγόνου βάλετε βαρβάρων λεχέων Hel. 1523. Dubius locus est ἃ τάλαιν' ἑῶν πέπλων ἔβαλεν ἔδειξε μαστόν El. 1207; v. s. ἑός. De Bacch. 1185 v. s. ὑπό, de Heracl. 130 s. ἐκβάλλειν. In his fere omnibus etiam Latini *con-in-pro-de-ab-obiicere* tralato sensu dicunt. *Medium* ipsius animi impulsum s. studium indicans (v. s. ἀφιδρύειν et ἀφορμᾶν) usurpatur Thes. fr. V (IV), 2. εἰς φροντίδας νοῦν συμφορᾶς τ' ἐβαλλόμην, quae paulo liberius convertit Cic. Tusc. disp. 3, 14. *futuras mecum commentabar miserias*. V. *Matth*. ad l. [Sciendum autem solutae orationis scriptores, imprimis seriores, inverso fere ordine dicere βάλλεσθαί τι εἰς νοῦν, idque significare *in animum inducere*

al. h. e. *animum appellere* ad al. vel *apud animum statuere* aliquid. Cf. Plut. Thes. c. 24. Diverso etiam sensu adhibita est formula Herodotea *ἐπ' ἑωυτοῦ βάλλεσθαί τι* h. e. *in se recipere, suo consilio* vel *periculo agere* al. Rursus ad exemplum Euripideum accedit locutio Homerica *ἐνὶ φρεσὶ* s. *ἐνὶ θυμῷ βάλλεσθαί τι*, quae interpretanda vel *in animo* s. *secum animo volutare* s. *considerare cum animo suo* (*beherzigen, zu Herzen nehmen*), vel *in animo agitare* s. *habere* indeque *cogitare* (*im Sinne haben, worauf sinnen, etwas — an etwas denken*; cf. Il. ι', 434. υ', 195), vel denique *in animo volvere* indeque *fovere* (*im Gemüthe tragen, hegen*; cf. Il. ξ', 50). Medii eadem in his omnibus potestas. *Const. M.*]

2. *Ferire, percutere, attingere* (*treffen*). Quem significatum a *iaculandi* vi derivatum perperam et *Passov.* cum proprio confundit et *Ellendt.* in lex. Soph. tamquam proprium et primum ponit. Nimirum hic inde ortus, quod, si quis *in rem* aliquam *iaculatur* neque aberrat, *eam attingit* ac *ferit*. Ita Homericum illud *βάλεν κατ' ἀσπίδα* hanc duplicem vim habet: *er warf an den Schild*, et, *er traf an den Schild*; hoc altero vero sensu perinde est utrum *βάλεν κατ' ἀσπίδα* dicas an *βάλεν ἀσπίδα*, sicut et *ἐπὶ σκόπον βάλλειν* (*an das Ziel treffen*; cf. Xen. Cyr. 1, 6, 29. Luc. Amor. 16) et *σκόπον βάλλειν* (*das Ziel treffen*; cf. Hom. Od. χ', 6) dicunt Graeci. Indidem etiam vernaculum *werfen* et Latinum *iaculari* tum *iaciendi* vim habent tum *feriendi*. *βάλε βάλε βάλε βάλε, θένε θένε* Rhes. 675. Sic Flor. 1. 2. 10. Havn. (*βάλε* etiam Vict. *θένε* Vatic.). Vlg. quater *βάλλε* et bis *θεῖνε*. *Θένε* primus *Dindorfius* edidit; quem v. Praef. Poet. Scen. p. XXI. *βάλλων, ἀράσσων* Hec. 1175. Cf. Andr. 1155. Iph. T. 310. *ἔβαλλον ἐκ χειρῶν πέτροις* Andr. 1129; cf. Or. 913. *συντρίψω* (*σε*) *βαλών* Cycl. 721. *βάλλων οἴκων τῶνδ' ἀναῤῥήξω μυχούς* Hec. 1040. *πᾶν ἐρείψιμον στέγος βεβλημένον πρὸς οὖδας ἐξ ἄκρων σταθμῶν* (*ἔδοξε*) Iph. T. 49. *ἐνάντιον σταθεὶς βάλλει* (*παῖδα*) *πρὸς ἧπαρ* Herc. f. 979. *ἄτεροι προσκείμενοι ἔβαλλον αὐτούς* Iph. T. 326. *τίς ἁ βαλοῦσα πρώτα* (Pentheum); Bacch. 1176. *βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί*; Or. 271. *βάλλει κεραυνῷ Ζεύς νιν* Phoen. 1188. *βάλλειν Ἀχαίους* (*πυρὶ κεραυνίῳ*) Tr. 81. *πυκνοῖς ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασιν κάρα γέροντος* Oen. fr. IX (VIII), 1 sq. (Paris) *παῖδα Θετίδος ὤλεσεν τόξοις βαλών* Hec. 388.

Etiam de rebus fluidis. *θερμὸς κρουνὸς βάλλει με — αἵματος νέου* Rhes. 791. *θνήσκουσι — οὓς ἂν χέρνιβες βάλωσ' ἐμαί* Iph. T. 58. Hinc *contegere, perfundere, conspergere*. *τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν φύλλοις ἔβαλλον* Hec. 574. *λαβὼν προχύτας ἔβαλλε βωμούς* El. 804, quibuscum *Herm.* componit *προχύται* (*πάρεισιν*) *βάλλειν πῦρ καθάρσιον χεροῖν* Iph. A. 1112, *ignem* (*mola salsa*) *perfundere*. At

add. vett. hic ἐκ χερῶν atque id ipsum in his formulis solemne. V. Hec. 574. Andr. 1129. Itaque χεροῖν valde dubiam. V. s. καθάρσιον.

Tralate λαμπρὰ ἀκτὶς ἡλίου — ἔβαλλε γαῖαν Suppl. 651, *collustrabat*. V. *Matth.* ad Bacch. 288. Ita etiam χθόνα Ἥλιος χρυσέᾳ βάλλει φλογί Phaëth. fr. I, 3. Porro κηλὶς ἔβαλέ νιν μητροκτόνος Iph. T. 1200, *tetigit*. ὡς μὴ μύσος με σῶν βάλῃ προσφθεγμάτων; Herc. f. 1219, *polluet*. De μή μέ τις φθόνῳ βάλῃ El. 902 v. s. ὑβρίζειν.

[Duo supersunt loci. Unus, qui est in Bacch. 308, sic vulgo scribebatur: ὄψει (Bacchum) πηδῶντα σὺν πεύκαισι δικόρυφον πλάκα, βάλλοντα, καὶ σείοντα Βακχεῖον κλάδον. Ubi mirum est in quas ineptias inciderint interpretes. Neque felicior fuit *Hermannus* verba πλάκα βάλλοντα de Baccho *rupem* facibus *collustrante* accipiens. His erroribus convictis πάλλοντα pro βάλλοντα verissime restituit *Matthias*, quem secutus est *Dindorfius*. Comma post βάλλοντα iam *Brunckius* expunxerat. V. s. πάλλειν. Cet. cf. Eur. Hypsip. fr. I, quod opportune contulit *Boeckhius* de trag. gr. p. 310. Alter locus est Cycl. 571. εἰς ὕπνον βαλεῖς. Sic libri. Sed quum βάλλειν nusquam ap. Eurip. intransitiva vi reperiatur, recte haud dubie *Musgravius* correxit βαλεῖ. Fragmentum certe illud εἰ πρὸς νέφη βάλοι (Sphinx) etc., quod ex Eur. Oedip. desumtum putabat *Valck.* diatr. p. 194, vix est Euripidis. V. *Matth.* T. IX. p. 441. *Const. M.*]

βάξις (v. βάζειν), 1. *sermo* (*Rede*). πικρὰν βάξιν ἐχθαίρω σέθεν Med. 1374. Hinc *mandatum, iussum.* νέαν τιν' ἐφιέμενοι βάξιν (στρατός) Rhes. 46, „i. e. ἱέμενοι ἐπὶ βάξιν." *Matth.* 2. *Rumor* (*Gerede*). διὰ πόλεας ἔρχεται βάξις Hel. 226. [τίς δεσπότιν ἐμὴν βάξις ἔχει κατὰ πτόλιν; Dan. prol. 54.] θανόντος εἰ βάξις ἔτυμος ἀνδρὸς ἅδε μοι Hel. 357. κενὴν ἀκούσας βάξιν, ἣν — ἤγγειλέ μοί τις Or. 1558. εὖ μὲν νόστον ἀγγέλλεις σέθεν τήν τ' ἀμφὶ Θησέως βάξιν Suppl. 642. Vlg. τάξιν. Correxerat iam *Reiskius*. *Marklandum* πρᾶξιν praeferentem refutavit *Matth.* De acc. cf. *Lob.* Ai. p. 274.

βάπτειν. Cum ἰάπτειν et βάλλειν (s. v.) cognatum proprie communem *immittendi* vim habet. Itaque non tralate, ut *Ellendt.* in lex. I. p. 294 censet, verum proprie dicta sunt φάσγανον εἴσω σαρκὸς ἔβαψεν Phoen. 1572, ubi ante *Valck.* glossa ἔπεμψεν legebatur, et ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; Soph. Ai. 95. V. s. βάλλειν 1. Mox vero generalis ista notio singulari *in aquam immittendi* h. e. *immergendi* s. *demergendi* cessit. Schol. ad Hec. 610. βάπτειν ἐστὶ τὸ χαλᾶν τι εἰς ὕδωρ ἢ εἰς ἕτερόν τι ὑγρόν. *Transitive* (*eintauchen*). εἰς χέρνιβ' ὡς βάψειεν (δαλόν) Herc. f. 929, ubi v. *Barnes.* Inde intin-

al. h. e. *animum appellare* ad al. vel *apud animum st*...
Plut. Thes. c. 24. Diverso etiam sensu adhibita est f...
ἑαυτοῦ βάλλεσθαί τι h. e. *in se recipere, suo con*...
al. Rursus ad exemplum Euripideum accedit loc...
ἐνὶ θυμῷ βάλλεσθαί τι, quae interpretanda ...
volutare s. considerare cum animo suo (b...
vel *in animo agitare s. habere* indeque ...
auf sinnen, etwas — an etwas denken ...
nique *in animo volvere* indeque *fu*...
cf. Il. ξ', 50). Medii eadem in hi...

2. *Ferire, percutere, atti*...
iaculandi vi derivatum perp...
Ellendt. in lex. Soph. tamq...
hic inde ortus, quod, si ...
eam attingit ac *ferit*. Ita ...
cem vim habet: *er warf* ...
tero vero sensu perind...
δα, sicut et ἐπὶ σκόπ...
29. Luc. Amor. 16) ...
ζ', 6) dicunt Grae... ...ει ἐρεῖν ...
lari tum *iaciend*... ... βακτάν· ἀντλουμένη ...
θέντ Rhes. 67... ...ea. At hoc unicum totius Graecit...
Vatic.). Vlg. ... ...os hanc vim haberet, quam habere ...
dit; quem ... *Valckenarius* quos locos affert, ii *mergendi* ...
1175. Cf. ... *hauriendi*. In loco Antiphanis ap. Athen. 3 p. 12...
1129; cf ... convertit *immersam (urnam) ubi replevero*, Callimach...
ἀναβὰ... ...ad σήμερον μὴ βάπτετε, quod etiam *L. Dindorf.* in novo Thes...
... II. p. 113 huc trahere videtur, nequaquam est *ne haurite* ...
... *mergite* nim. urnas. Accedit autem quod etiam absurde diceret...
... ἀντλουμένη de fonte vivo. Hic enim non magis hauriri potest...
... rivus vel fluvius, sed e fonte, e rivo, e fluvio hauritur aqua...
... ab Euripide significatur, quae *fontem* emittit urnis ad immer-
gendum aptum h. e. *fontem* ad urnas immergendas aptum. Nempe
...τός aut est *immersus (eingetaucht)* aut *ad immergendum aptus*
(eintauchbar); hoc alterum autem rursus duplicem vim habet: indicat
enim tum id, *quod immergi potest*, tum id, *in quod aliquid immergi
potest*, ut in loco Eurip. Quam vim nemo mirabitur, qui meminit etiam
ἐμβάφιον sic usurpari et Latinos quoque poetas *mergere* interdum ita
dicere, ut sit *mersum aliquid excipere*. V. Ov. Met. 10, 697. Ib. 344.
Const. M.

…arbarus. De hoc vocabulo post ea, quae Passoviu… …ult, non est quod multa addam. Nempe factu… hominem proprie aspere et horride loquente… …us (crassilinguem apte interpretatur Stepha… …nerus Cares appellat βαρβαροφώνους Il. β… …hucydidis verba (1, 8) temere nonnullo… …t L. Dind. in novo Thes. Steph. I… …um Aesch. Ag. 1021 et Pers. 62… gentes non Graecas laborare co… …lare coeperunt, ita ut βάρβαρ… …ositam. Substantive. τίς Ἑλ… …ν ἕτερος —; Phoen. 151… …. βάρβαροι ὄντες γέν… …νας εἰκὸς ἄρχειν, ἀλ… …τες βαρβάροις δο… …βάροις ὕπο Ἕλληνο… …274. Cf. ib. 952. Hel. 60… …οτε βαρβάρων ἔχω Heracl. 42… Θόας Iph. T. 31. χρόνιος ὢν ἐν βα… …r. 485. οἱ βάρβαροι δὲ μήτε τοὺς φίλο… μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας θαυμάζετε Hec. 32… …οι βαρβάρων τάδ' ὄργια Bacch. 482. τὰ βαρβάρων δοῦλ… …833. αἴλινον αἴλινον ἀρχὰν θανάτου βάρβαροι λέγουσι …τᾶδι φωνᾷ Or. 1396. Cf. Bacch. 1332. 1351. βαρβάρο… …A. 1265. βαρβάρων νόμοισιν Andr. 242. βαρβάρων ὑφ… …1159. Hinc βάρβαροι qui vocantur a Graecis ipsi se … …nomine, ut Hector se Troianosque Rhes. 404. βάρβαρ… …) βαρβάρους Ἕλλησιν ἡμᾶς προὔπεμψας τὸ σὸν μέρο… …ib. 833. βάρβαρος βαρβάρου γνώμην ὑφαιρεῖ τὴν ἐμ… Sic etiam Hecuba ad Helenam Tr. 1021. προσκυνεῖσθαι βαρβάρ… ὑπ' ἤθελες. Adiective. φῶτα βάρβαρον Hec. 877. ἀνδρὸς βαρβάρ… Hel. 302. 1620. fr. dub. VIII. βάρβαρος γυνή Tr. 477. Cf. An… 660. 871. Hel. 264. Bacch. 604. βαρβάρου κόρας Herc. f. 417. βα… βάρον νεανίαν Hel. 672. βαρβάρους ὀπάονας Or. 1110. τὸ βάρβαρ… γένος Hec. 1200. Cf. Andr. 173. βάρβαρα φῦλα Iph. T. 887. β… βαρον στρατόν Bacch. 1353. βαρβάρου στρατεύματος Rhes. 612. … βαρβάρου Med. 256. Iph. T. 739. 775. 906. 1400. βαρβάρου χθο… Med. 536. Cf. ib. 1330. Hel. 869. Iph. T. 629. 1086. 1422. Hel. 604. 10… πόλεως β… βαρβάρους Iph. T. 418. βαρβάροισιν πελάγεσιν Hel. 12… …ρου ποταμοῦ ῥοαί Bacch. 405. νόστον βάρβαρον Iph. T. 11…

gendi, *imbuendi*, *implendi* significatio fluxit. *Intransitive* (untertauchen). ναῦς ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ ἔβαψεν Or. 706, demergi solet. V. s. ἄρχειν. Restat locus Hec. 610. λαβοῦσα τεῦχος βάψασ' ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλός, ubi βάπτειν *hauriendi* vi sumunt et genitivum explicant ut in ἔφαγε τοῦ ἄρτου, ἔπιε τοῦ οἴνου (partitivus inepte dicitur). De genitivo non refragor. Nec absonum est βάπτειν, ubi de urna hauriendi causa in aquam demissa dicitur, in ipsam *hauriendi* vim abire. Atqui hanc vim seriores tantum, Theocritus Eratosthenes, quin etiam hi nonnisi semel quisque usurpant, nec eam admodum cognitam fuisse ex scholiis apparet ad Hec. l. adscriptis, quorum unum est πλήσασα, alterum ὠθήσασα κατὰ τοῦ ὕδατος: de *haustu* nihil. Itaque βάπτειν etiam in Hec. loco vulgatam *immergendi* vim obtinere arbitror, quae sententiae egregie convenit. *Urnam*, inquit, *sumtam immerge et aquam affer*. Nec repugnarem, si quis τεῦχος ad ἔνεγκε referre mallet et ποντ. ἁλός cum βάψασα construere, sicut Aratus 951 dixit ποταμοῖο ἐβάψατο. Cf. ib. 649. 858. Quae genitivi ratio plana erit, si κατά vel ὑπό adiectum finges. V. s. βαπτός. *Const. M.*

βαπτός. Hipp. 123. πέτρα βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν προϊεῖσα κρημνῶν. Quae respiciens *Hesych.* βαπτάν· ἀντλουμένην. Idque creduli adoptarunt interpretes. At hoc unicum totius Graecitatis exemplum esset, ubi βαπτός hanc vim haberet, quam habere nulla ratione potest. Quin ipse *Valckenarius* quos locos affert, ii *mergendi* vim confirmant, non *hauriendi*. In loco Antiphanis ap. Athen. 3. p. 123, C βάψασα ipse convertit *immersam* (urnam) *ubi replevero*, Callimacheum autem illud σάμερον μὴ βάπτετε, quod etiam *L. Dindorf.* in novo Thes. Steph. II. p. 113 huc trahere videtur, nequaquam est *ne haurite*, sed *ne mergite* nim. urnas. Accedit autem quod etiam absurde diceretur πηγὴ ἀντλουμένη de fonte vivo. Hic enim non magis hauriri potest quam rivus vel fluvius, sed e fonte, e rivo, e fluvio hauritur aqua. *Rupes* ab Euripide significatur, *quae fontem emittit urnis ad immergendum aptum* h. e. *fontem* ad urnas immergendas aptum. Nempe βαπτός aut est *immersus* (*eingetaucht*) aut *ad immergendum aptus* (*eintauchbar*); hoc alterum autem rursus duplicem vim habet: indicat enim tum id, *quod immergi potest*, tum id, *in quod* aliquid immergi *potest*, ut in loco Eurip. Quam vim nemo mirabitur, qui meminit etiam ἐμβάφιον sic usurpari et Latinos quoque poetas *mergere* interdum ita dicere, ut sit *mersum* aliquid *excipere*. V. Ov. Met. 10, 697. Ib. 344. *Const. M.*

βάρβαρος, *barbarus*. De hoc vocabulo post ea, quae *Passovius* accuratissime disseruit, non est quod multa addam. Nempe factum per onomatopoeiam hominem proprie *aspere* et *horride loquentem* s. *balbutientem* exprimens (*crassilinguem* apte interpretatur *Stephanus*). Hoc sensu iam Homerus Cares appellat βαρβαροφώνους Il. β', 867, quem versum propter Thucydidis verba (1, 3) temere nonnullos expunxisse egregie demonstravit *L. Dind.* in novo Thes. Steph. II. p. 119. Cf. Strab. 14. p. 662 cum Aesch. Ag. 1021 et Pers. 626. Quum vero Graeci hoc linguae vitio gentes non Graecas laborare cognoscerent, hos omnes βαρβάρους appellare coeperunt, ita ut βάρβαροι unam quasi nationem efficiant Graecis oppositam. *Substantive.* τίς Ἑλλὰς ἢ βάρβαρος ἢ τῶν προπάροιθ' εὐγενετᾶν ἕτερος —; Phoen. 1513. μεγάσιν Ἕλλησι βαρβάροις θ' ὁμοῦ Bacch. 18. βάρβαροι ὄντες γένος Ἕλλησιν ἄρξουσι; Andr. 666. βαρβάρων Ἕλληνας εἰκὸς ἄρχειν, ἀλλ' οὐ βαρβάρους Ἑλλήνων Iph. A. 1400. Ἕλληνες ὄντες βαρβάροις δουλεύσομεν; Teleph. fr. XVII (XXIII). μηδὲ βαρβάροις ὕπο Ἕλληνας ὄντας λέκτρα συλᾶσθαι βίᾳ (δεῖ) Iph. A. 1274. Cf. ib. 952. Hel. 606. Philoct. fr. IX, 2. οὐ τυραννίδ' ὥστε βαρβάρων ἔχω Heracl. 424. ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος Θόας Iph. T. 31. χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις βεβαρβάρωσαι Or. 485. οἱ βάρβαροι δὲ μήτε τοὺς φίλους φίλους ἡγεῖσθε, μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας θαυμάζετε Hec. 328. πᾶς ἀναχορεύει βαρβάρων τάδ' ὄργια Bacch. 482. τὰ βαρβάρων δοῦλα πάντα Hel. 283. αἴλινον αἴλινον ἀρχὰν θανάτου βάρβαροι λέγουσιν, αἶ αἶ, Ἀσιάδι φωνᾷ Or. 1396. Cf. Bacch. 1332. 1351. βαρβάρων χθόνα Iph. A. 1265. βαρβάρων νόμοισιν Andr. 242. βαρβάρων ὑφάσματα Ion. 1159. Hinc βάρβαροι qui vocantur a Graecis ipsi se vocant hoc nomine, ut Hector se Troianosque Rhes. 404. βάρβαρος (ὢν Rhesus) βαρβάρους Ἕλλησιν ἡμᾶς προὔπιες τὸ σὸν μέρος. Auriga ib. 833. βάρβαρος βαρβάρου γνώμην ὑφαιρεῖ τὴν ἐμήν. Sic etiam Hecuba ad Helenam Tr. 1021. προσκυνεῖσθαι βαρβάρων ὕπ' ἤθελες. *Adiective.* φῶτα βάρβαρον Hec. 877. ἀνδρὸς βαρβάρου Hel. 302. 1620. fr. dub. VIII. βάρβαρος γυνή Tr. 477. Cf. Andr. 650. 871. Hel. 264. Bacch. 604. βαρβάρου κόρας Herc. f. 417. βαρβάρου νεανία Hel. 672. βαρβάρους ὀπάονας Or. 1110. τὸ βάρβαρον γένος Hec. 1200. Cf. Andr. 173. βάρβαρα φῦλα Iph. T. 887. βάρβαρον στρατόν Bacch. 1353. βαρβάρου στρατεύματος Rhes. 612. γῆς βαρβάρου Med. 256. Iph. T. 739. 775. 906. 1400. βαρβάρου χθονός Med. 536. Cf. ib. 1330. Hel. 869. Iph. T. 629. 1086. 1422. Hel. 604. 1048. πόλεις βαρβάρους Iph. T. 418. βαρβάροισιν πελάγεσιν Hel. 1226. βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαί Bacch. 405. νόστον βάρβαρον Iph. T. 1112,

ubi v. *Matth.* βαρβάροισι δρασμοῖς Or. 1374. βαρβάρου πλάτας Hel. 192. 238. 1125. βαρβάρους βάριδας Iph. A. 297. βαρβάροις πυλώμασιν Hel. 795. βαρβάροισι νόμοισιν Or. 1430; cf. ib. 1507. Hel. 806. βάρβαρ' ἤθη Hel. 281. βαρβάρῳ βοᾷ Or. 1386; cf. Phoen. 685. 1311. βάρβαρον ἰαχάν Iph. T. 180. βάρβαρα μέλη Iph. T. 1337; cf. Bacch. 1033. βαρβάροις λιταῖς Phoen. 686. βάρβαρον ἀκοάν ib. 826. βαρβάρου στολᾶς Hel. 1144. βαρβάροις ἐν εὐμαρίσι Or. 1370. βαρβάροις ἐσθήμασι Tr. 991. βαρβάρῳ χλιδήματι Iph. A. 74. βαρβάρου χερός Heracl. 132. βάρβαρα φάσγανα Hel. 870. βαρβάρων γάμων Iph. A. 271, *propter connubium cum barbaro coniungendum.* βάρβαρον λέχος Med. 591; cf. Hel. 226. 1523. Tralate βάρβαρον dicitur quodcumque *rude, immane, durum, absonum.* ἀνὴρ βάρβαρος φρένας Hel. 508. ὦ βάρβαρον σὺ θρέμμα Andr. 260. ἐκβαλὼν καρδίας τὸ βάρβαρον Hec. 1129. ὦ βάρβαρ' ἐξευρόντες Ἕλληνες κακά Tr. 759. βάρβαρα συρίζων (Paris) Iph. A. 576. ἄμουσ' ὑλακτῶν ὥστε βαρβάρῳ μαθεῖν fr. inc. tr. CXLVII, 2. Ceterum cognata cum βάρβαρος videntur β ά ρ α κ ο ν (*Hesych.* τὸ ἄνουν καὶ βάρβαρον), β α ρ κ ά ζ ε ι ν (*Suidas*: βαρβαρίζειν, cf. *Etym. M.* s. v.) καρβάζειν (*Hesych.* καρβάζοντες· βαρβαρίζοντες), κ ά ρ β α ν ο ς (Aesch. Suppl. III) et κ α ρ β α ν ί ζ ε ι ν, quin ipsum etiam nomen Κᾶρες. Simillime etiam nobis *Bramarbas* dicitur homo insolenter glorians vel ferocitatis speciem prae se ferens. Haec addidi, ut etymologiam infringerem *Doederlini,* qui βάρβαρος cum βάρος cognatum arbitratur (Synon. IV. p. 226; cf. I, 65). E Syria autem, id quod nonnulli fecerunt, hanc vocem repetere nugae sunt.

βαρβαροῦν. Tralate *barbarum* i. e. *agrestem* s. *ferum reddere, efferare.* βεβαρβάρωσαι χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις Or. 485. Eadem vi a Sophocle Ant. 1002 dictum esse recte statuunt *Wunder.* et *Ellendt.*

βάρβῐτος, ὁ, etiam ἡ βάρβιτος et τὸ βάρβιτον, *barbiton.* Incerto genere Eur. ἀοιδαῖς βαρβίτων σαυλούμενοι Cycl. 40. οὔ ποτ' οὔτ' ἂν βαρβίτου θίγοιμ' ἔτι — Alc. 346. *Hesych.* β ά ρ β ι τ ο ς· εἶδος κιθάρας ἢ ὀργάνου μουσικοῦ, ἢ λύρα. οὕτω καὶ Βαρβίτω (an: βαρβιτῶ i. e. βαρβιτίζω?). *Etym. M.* εἴρηται δὲ οἱονεὶ βαρύμιτός τις ὤν, ὁ βαρεῖαν τὴν φωνὴν καὶ τὸν φθόγγον ἀφιείς· μίτους γὰρ τὰς νευρὰς ἔλεγον· ὅθεν καὶ οἱ Αἰολεῖς βάρμιτον αὐτὸ διὰ τοῦ μ φασί. [Sic etiam schol. ad Eur. Alc. 357 (*Matth.*) et *Pollux* IV, 59. *Gesnerus*: *fidium genus s. instrumentum musicum* —, et βαρύμιτον *a gravi sono dictum.* V. *Forcell.* lex. s. v. Quam derivationem et rei et verbo accommodatissimam nescio cur aspernetur *Dindorfius* in novo Thes. Steph. II. p. 124. Nec ea diluitur Strabonis loco (10. p. 471), qui suam qualemcumque sententiam tradidit, non rem compertam. Refellunt

autem Strabonem duo Athenaei loci, quorum in uno, 4. p. 175, E, Neanthes narrat Ἀνακρέοντος εὕρεμα esse βάρβιτον, in altero, 14. p. 635, D, qui summi momenti est, Pindarus Terpandrum dicit ἀντίφθογγον εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον, idemque inventum ab aliis, ut Aristoxeno, Sapphus fuisse perhibetur. Quin etiamsi ex his locis sic tantum colligas, Terpandro Alcaeo Sapphoni primum ac plurimum barbiti usum fuisse, unde *Lesboum* vocat Horatius Od. I, 1, 34, tamen quid probabilius, quam instrumenti Aeolicis poetis usitatissimi nomen Aeolicum obtinuisse? Βαρύμιτον utrum veteres usurparint nihil refert: tutum enim βάρμιτον, neque id *Dindorfius* Graecis eripere ausus est. Hinc igitur (βάρμιτος) βάρβιτος. Et hoc quidem ut a *gravi fidium* (μίτος) sono appellatum est, ita simillimum instrumenti genus a *gravi carminis ratione* (οἶμος οἴμη) βάρωμος. Quod verbum in lexicis omissum Athenaeus habet 4. p. 182, F, idemque reponendum apud Athen. 14. p. 636, C, ubi vulgo legitur vox non Graeca βάρμος. *Const. M.*]

βᾶρις. Αἴας ἐσχάταισι συμπλέκων δώδεκ' εὐστροφωτάταισι ναυσίν — ᾧ τις εἰ προσαρμόσει βαρβάρους βάριδας, νόστον οὐκ ἀποίσεται Iph. A. 297. Lectio certa, sed in incerto loco. Obscura etiam ipsa vox. Quamvis enim Euripidis in loco *navigia* significari clarum sit, tamen adhuc neque originem vocabuli indagare neque diversissimas, quas veteres ei attribuunt, significationes (v. infra) inter se coniungere potuerunt viri docti. Et *ratem* quidem s. *cymbam* s. *scapham* significare βᾶρις turpis lexicographorum error est. Nempe contrarium, *grave ac tardum navigiorum genus*, proprie denotat. *Forcell.* „*baris* genus navigii, quod contis propellitur, *magnorum* quidem *ponderum capax*.“ Idque verum esse ex tribus Herodoti locis (2, 41. 60. 96) luculentissime apparet, quorum in altero *magnam* utriusque sexus *multitudinem ἐν ἑκάστῃ* βάρι fuisse narratur, in ultimo autem tam clare depingitur *navis grandior* et *lentior*, ut eos, qui de cymba cogitarint, aut non legisse Herodotum aut caecos fuisse credam. Persicas naves βάρεις appellat Aeschylus Suppl. 545, quas *cymbas* non magis quisquam dicet, quam navem Argoam itidem βᾶριν vocatam a Lycophr. 747. Apud Propert. 3, 11 (4, 10), 44 *baris* opponitur navibus *Liburnis*, quibus nullas expeditiores fuisse constat; atque eadem oppositio in Euripideo loco inest. Neque obstat quod Charonis *cymba* βᾶρις vocatur Anthol. Pal. 7, 167 et 365. Imo in utroque loco cymba illa venustissime dicitur *navis onusta* et *gravata*, scilicet in priore *defunctis* (μέγα βρίθεται βᾶρις ἀποφθιμένων), in altero *luctu defunctorum* (v. *Iacobs.* ad Anth. Pal. p. 304). Haec reputanti perspicuum

erit ipsius fortasse navigii inventores Aegyptios fuisse, nominis tamen originem inepte ab Aegyptiis vel Persis vel Iudaeis repeti. Sole enim clarius est *βᾶρις* a *βαρύς* descendere (*Schwerschiff*). Neque primae productio me movet. Syllabarum enim *quantitas* quam vocant ita in casu et arbitrio posita est, eius ut perleve in vocibus derivandis momentum sit. Et quidem *βᾶρις* ad amussim convenisse videtur cum eo navium genere, quod *corbitas* dixerunt Romani. Non. 13, 2. corbitæ, genus navigii *tardum* et *grande*. Cf. Plaut. Poen. 3, 1, 4. 40. Βάρεις autem etiam alias res nuncupatas esse, quae *baridas* formam repraesentarent, non magis mirum quam apud nos *Schiff* dici rem navi conformem. *Ammon.* *βᾶρις λέγεται καὶ ἡ μεγάλη οἰκία*, h. e. *domus* turrita. *Etym. M.* *βάρεις· τείχη, στοαί, αὐλαί, πύργοι, σφαῖραι· τινὲς δὲ λέγουσιν αἱ μεγάλαι καὶ ὑπόβαθροι πέτραι.* Eadem fere *Etym. Gud.* *Suid.* *Hesych.* *Zonaras* c. 373 et schol. ad Lycophr. 747. Praeterea *Etym. M.* *σημαίνει καὶ τὴν κλίνην* (schol. ad Lycophr. l. c. θρόνους). In his *σφαῖραι* aeque ac *σφῦραι*, ut *Etym. Gud.* habet, aperte corrupta; *στοαί* et *αὐλαί* aut item corrupta aut e falsa interpretatione profecta; nec *τείχη* et *πύργοι* cum *baride* consociari possunt, nisi moenia *turrita* intelliguntur. *Domus* autem *turritae* cum *baride* similitudo plana, nec absonum quaedam *fulcra* fuisse et *lecticas*, quae talem formam referrent. *Const. M.*

βάρος, *pondus*, *onus*. *τρισσῶν ἁμαξῶν ἀγώγιμον βάρος* Cycl. 384, ut ib. 471. *ἁμαξῶν ἑκατὸν βάρος*. *τευχέων βάρος* Heracl. 723. *ἐπ' ὤμοις συὸς φέρων βάρος* fr. inc. tr. CLXXII. *σίδηρον ἢ χαλκοῦ βάρος* Hipp. 621. Hinc *πλούτου βάρος* El. 1287. *ὄλβου βάρος* Iph. T. 416. sicut nos: *schweres Geld*. Pariter *ὦ πλοῦθ', ὅσῳ μὲν ῥᾷστον εἶ βάρος φέρειν* Plisth. fr. III (VI), 1. Porro Penthei corpus exanime dicitur *ἄθλιον βάρος Πενθέως* Bacch. 1214, ut *χειρὸς ἄθλιον βάρος* corpus Alcestidis Alc. 202; v. *Matth.* ad l. Ambigue *βάρος οὐκ ἀβριθὲς* (scil. *μέλη πατρός*) Suppl. 1125, ubi *βάρος* simul et propriam *oneris* et tralatam *doloris* vim habet. Eademque ambiguitas inesse videtur Tr. 12. ubi ligneus equus vocatur *ὀλέθριον βάρος*. Incerta sunt *ὡς βάρος φέρων τροχηλάτοιο πώλου* (senilis) Herc. f. 123 (cf. ib. 120); v. s. φέρειν. Itaque tralate *βάρος* est quidquid *gravat*, *premit*, *urget*, onus, *molestia*, *dolor*, *aegritudo*. Metaphoram declarant *πᾶ φύγω βάρος κακῶν;* Hipp. 878. *πημάτων γ' ἅλις βάρος* Suppl. 818. Hinc *ἔχω τοσόνδε βάρος, ὅσον μ' ἀπώλεσεν* Suppl. 1158. *ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν* Alc. 354. V. s. *ἀπαντλᾶν*. *ἀγγελίας βάρος ἀραμένα μέγα σοί τε κῆρυξ ἀχέων* Hec. 107. *ἡ αἰσχύνη βάρος τοῦ ζῆν* Heracl. 201. *τὸ σφαγῆναι τόνδε μοι βάρος μέγα* Iph. T. 598. *βάρος τι κἂν τῷδ'*

ἐστίν, αἰνεῖσθαι λίαν Or. 1162. τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν ψυχὴν χαλεπὸν βάρος Hipp. 259. [Etiam tralatam *ponderis* s. *momenti* vim habet. Huc trahenda Amphitruonis in Herc. f. 1205 verba: βάρος ἀντίπαλον δακρύοις συναμιλλᾶται, quae nemo interpretum penitus intellexit. Fefellit hos plena post συναμιλλᾶται interpunctio, ubi ponendum erat colon: nam quod pater senex ἱκετεύει — πολιὸν δάκρυον ἐκβαλών, id ipsum est βάρος ἀντίπαλον. Amphitruo, *pondus*, inquit, *idem valens* s. *non minus grave cum lacrimis tuis certat: mentum et genu et manum amplectens atque lacrimam senilem emittens te obtestor*, h. e. si dolor facit ut te contegas, at patris grandaevi preces lacrimaeque te commovere debent, ut faciem detegas. Herculem flevisse patet e versu 1356; βάρος autem ἀντίπαλον ut hic de re, ita de homine βάρος ἰσόρροπον dicitur Plut. Pericl. c. 37. in. *Const. M.*] De stirpe *Etym. M.* p. 188, 51. τὸ δὲ βάρος παρὰ τὸ βίᾳ αἴρεσθαι. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ βῶ τὸ βαίνω. Quas ineptias *Damm.* s. βαρύς iteravit. Nec *Doederlini* Synon. IV. p. 226 rationem probo βάρος a βάρω, quod cum βαστάζω cognatum censet, derivantis. Imo ut ἄω in universum denotat *id quod vitale est s. viget* (*geistige Kraft*), ita *ΒΑΡΩ*, βάρος (quorum vocabulorum cum stirpe ἄω cognatio cernitur in Ἄρ—ης, ἀρ—ετή, ἐρ—είων, ἄριστος, ἀρι—, ἄῤῥ—ην) ad id transfertur, quod in corporibus vitale est s. viget (*physische Kraft*), h. e. ad *nutum* s. *pondus*, quo omnes res corporeae ex alto ad imum feruntur (*Schwerkraft*). Hinc βάρος in universum dicitur de eo, quod *pondus* s. *onus* habet, quod *grave* est. Ita etiam Lat. vocabula *movere*, *moles*, *moliri* inter se cognata sunt. [Non habeo quod huic derivationi contradicam, nisi quod subtilior videatur et paulo altius repetita. Itaque nescio an potius cum (βάρω) βαστάζω φέρω *fero bären bahren* (*Bahre Bürde*) *fahren führen*, quibus omnibus *motionis* notio subest, ab ἄω (ἕω), quatenus omnino *motum* notat (v. s. βαίνω), derivandum sit. Ita βαρύ proprie esset *quod portatur*, h. e. quod non sua se sponte movet, sed aliena opera promovetur, hinc *tardum* (v. s. βραδύς), *grave* (*schwerfällig*, *plump*, *schwer*). Cui rationi primum favent vocabula *vehendi* (ἕω ἵημι) et *portandi* (*pro porro*), quorum propria *motionis* notio in eamdem *ferendi* vim deflexit. Porro ut βαρύς (βάρος) ab ἄειν (β-α-ρ-ειν), ita *tardus* a *trahere*, *träg* a *tragen* dictum. Denique in hanc deductionem omnium maxime cadit verborum Latinorum *moveo* et *moles* comparatio. V. s. βαστάζειν. *Const. M.*]

βαρύβρομος (βρέμειν), *graviter sonans* s. *strepens*. βαρύβρομον αὐλὸν Hel. 1367. βαρυβρόμων τυμπάνων Bacch. 156. βαρύβρομοι βρονταί Phoen. 190. βαρύβρομον κῦμ' ἅλιον Hel. 1321.

βαρυδαίμων, *gravi fortuna conflictans*, *infortunatissimus*. ἡ βαρυδαίμονα μήτηρ μ' ἔτεκεν Alc. 868. De re: *gravi fortuna* immissus, miserrimus. δύστηνος ἐγὼ τῆς βαρυδαίμονος ἄρθρων κλίσεως (νῶτ' ἐν στεῤῥοῖς λέκτροισι ταθεῖσα) Tr. 112.

βαρύθυμος, *importunus*. V. Plut. Alex. 9. Artax. 6. „Implacabilis ira Medeae exquisite βαρύθυμος (ὀργὰ) dicitur.“ *Pflugk*. ad Med. 176. Quidni simpliciter *importuna ira*? Cf. 38. 1266.

βαρύνειν, *gravare*. *Passiv.* εἴ τις τόκοις βαρύνεται, *gravida est*. Iph. T. 1228. Alcestis moritura in cogn. fab. 386. καὶ μὴν σκοτεινὸν ὄμμα μου βαρύνεται, „i. e. σκότῳ βαρύνεται.“ *Pflugk*. Cf. Opp. Hal. 4, 666. Tralate a) *opprimi*, *affligi*, ubi nos quoque *niedergedrückt werden*. ἀνδρὸς συμφοραῖς βαρύνομαι Alc. 43, ut ἅλις συμφοραῖς βαρύνομαι ib. 1051. b) *Molestia affici*, *indignari*, *ira incendi*. πολλάκις βαρυνθεὶς οἶδ' ἄγαν αἰνούμενος Heracl. 205. Cf. S. O. T. 781. Phil. 890.

βαρύποτμος i. q. *βαρυδαίμων*, *infelicissimus*, *miserrimus*. βαρύποτμον ἄνδρα Heracl. 609. τύχαν βαρύποτμον Hipp. 827. οἴ μοι ξυμφορᾶς βαρυποτμωτάτας Phoen. 1354. Ald. Herv. 1. 2 et plerique codd. βαρυποτμοτάτας. At „quum πότμος, τέκνον, et similia, secundum Atticas rationes priorem syllabam corripiant, consequitur, ut βαρυποτμώτατος δυσποτμώτερος, εὐτεκνώτατος (Hec. 585. 624) antepenultimam producant.“ *Porson*. ad Phoen. 1367.

βαρύς [*tardus* (*schwerfällig*, *plump*; v. s. βάρος). οἱ σὺν γήρᾳ βαρεῖς Soph. O. T. 17, *senectute tardi*, ut *tarda senectus* Hor. Sat. 2, 2, 88 et βαρὺς ὑπὸ γήρως Ael. V. H. 9, 1. V. *L. Dind*. in novo Steph. Thes. s. βαρύς, in. (II, 148). *Const. M.*]. *Gravis*, *onerosus*, *molestus*. βαρὺ τὸ φόρημ' οἴησις ἀνθρώπου κακοῦ Polyid. fr. XI, 1. βαρὺ μὲν, οἰστέον δ' ὅμως Hel. 275. βαρέα μὲν φέρειν, ὅμως δὲ — Alc. 894. ἄχθος τὸ γῆρας βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων Herc. f. 639. τὸ γῆρας οὐκέτ' ἔστ' αὐτοῖς βαρύ Alc. 675. βαρὺ κῶλον (senile) Herc. f. 119. βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν Hipp. 201. Tralate σιωπῆσαι βαρύ fr. inc. tr. CC. τοὐδ' ἡμῖν βαρὺ, εἰ — Herc. f. 209. Imprimis de *gravi*, *acerba* sorte. δαίμων βαρύς Hec. 723; cf. ib. 1087. βαρείᾳ συμφορᾷ πεπλήγμεθα Alc. 406; cf. ib. 859. δαίμονος τύχα βαρεῖα Rhes. 728. ἰὼ ἰὼ συμφορὰ βαρεῖα ib. 731. τύχας βαρείας τὰς ἐμάς El. 301. τὰ τοῦ δαίμονος βαρέα Ion. 1375. οὐ τὸ μέν σοι βαρὺ κακῶν, τὸ δ' οὐ βαρύ Phoen. 1635. βαρὺς αἰὼν Iph. T. 1122. Cf. Soph. Tr. 5. ἐμοὶ θάνατος οὐχ οὕτω βαρύς Andr. 454. ὦ τύχα, ὥς μοι βαρεῖα καὶ δόμοις ἐπεστάθης Hipp. 819. De *gravi*, *molesto*, *importuno* homine. ἐκεῖνος οὐκέτ' ἔσται σοι βαρύς El. 1119. βαρεῖαν ἐχθροῖς καὶ φίλοισιν εὐμενῆ Med. 809. [τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς

Dict. fr. XVII, 2 est e Sophoclis Alete; v. *Matth.* T. IX. p. 160.] τοῖς κακοῖς βαρύν Hipp. 980. ἐπικείσομαι βαρύς Rhes. 101. Insignis imprimis locus est λυπηρὸς οὐκ ἦν, οὐδ' ἐπίφθονος πόλει, οὐδ' ἐξεριστὴς τῶν λόγων, ὅθεν βαρὺς μάλιστ' ἂν εἴη δημότης τε καὶ ξένος Suppl. 894. Sic etiam πόλει τ' ἄχρηστος καὶ συναλλάσσειν βαρύς Heracl. 4, *ad usum molestus* h. e. *tam molestus*, *ut aegre eo utaris*; quibus ad structuram simillima sunt δεινὸς οἶνος καὶ παλαίεσθαι βαρύς Cycl. 674, de vino *gravi* s. *valido*. De *gravi* s. *valida* manu, ut Hom. Il. α', 219. ε', 81. βαρείας χειρὸς ὁρμᾶται βέλος Hec. 1041, ubi tamen etiam *violenta* s. *importuna* manus intelligi potest, ut Il. α', 89. De *gravi*, *importuno* animo. φρενῶν βαρὺς χόλος Med. 1266. βαρεῖα φρὴν κοὐκ ἀνέξεται κακῶς πάσχουσα Med. 38. [φυγῇ βαρὺς κέαρ Dan. prol. 63.] De *gravi*, *rauco*, *fusco* sono. βαρὺν βρόμον, φρικώδη κλύειν Hipp. 1202. ἠχὼ βαρεῖα Hipp. 791. φάρυγος αἰθέρ' ἐξιεὶς βαρύν Cycl. 409, de Cyclope *graviter ructante*, quamquam id etiam de *graviter anhelante*, *spiritum vix sufferente*, potest accipi.

βασίλεια, *regia uxor*. Plerumque ita vocatur mulier aut *regio orta genere* aut cum *rege* vel viro *regiae stirpis* matrimonio iuncta: Hecuba Tr. 178. 341. 966. Clytaemnestra El. 977. 988. Iph. A. 599. Phaedra, uxor Thesei, Hipp. 158. 176. Alcestis Alc. 81. Hermiona Andr. 1056. *Domina*. τῶν δὲ λέκτρων ἄλλα βασίλεια κρείσσων δόμοισιν ἐπέστα Med. 445. V. s. βασιλεύς.

βασίλειος, *regius*. βασιλείων δόμων Or. 1866. Cf. Iph. A. 863. Hel. 143. 466. 1542. δῶμα βασίλειον Med. 960. Bacch. 60. βασίλεια ἀμφιβλήματα Hel. 70. βασιλείοις κόραις Bacch. 746. Ἀγαμέμνονος κούρα τᾷ βασιλείᾳ El. 187, *regiae stirpis*. De genere v. *Matth.* gr. p. 297.

βασιλεύειν, *regnare*. ἔν' ἐλπίζει βασιλεύσειν Ion. 1087. βασιλεύει χθονός El. 12.

βασιλεύς, *rex*, *princeps*. βασιλεὺς Μενέλαος ἄναξ Or. 348. βασιλεῦ χώρας τῆς πολυόλβου Archel. fr. III (XXXIII), 1. γᾶς βασιλεῦσι Phoen. 806. ἐκ τῶν εὐόλβων Ἄργει βασιλέων Iph. T. 190; sed v. s. ἀλλάσσειν. γαίας τυραννεύσουσιν φίλοι βασιλῆες El. 877; v. infra. βασιλέα δ' ἐκ τοῦδε χρὴ ἄλλον δι' ἄλλου διαπερᾶν Μολοσσίαν Andr. 1248. In Tr. 100 Hecuba: οὐκέτι Τροία τάδε καὶ βασιλεῖς ἐσμὲν Τροίας, Priami scilicet familiam dicens. Temere *Elmsleius* βασιλῆς, id ut *reginam* significet. ὦ βασιλεῦ Τελαμών Tr. 795. Καδμείων βασιλῆας Phoen. 836. Ἰλιάδαι βασιλῆες Andr. 1028. μέγας ὦ βασιλεῦ Rhes. 380. ὦ κάκιστε βασιλέων Herc. f. 182. ἀνὴρ βασιλεὺς Suppl. 444. ἀνδρὶ βασιλεῖ Iph. A. 645. τὴν τοῦ βασιλέως Ἰφιγένειαν Iph. A. 591. παῖδα γῆμαι βασιλέως Med. 554, 783. γῆμαι

με λέκτρα βασιλέως ib. 594; *Matth.* *Pflugk.* (at v. ad Hel. 680), *Dindorf.* c. *Elmsl.* βασιλέων; v. s. λέκτρον. βασιλεῦσι νύμφη (ἐδρέφθην) Hec. 352. προσπίλναι βασιλέως Hel. 1042. ὑπασπιστῶν (τις) βασιλέως Rhes. 2. τύχας βασιλέως Alc. 240. τὰ τῶν βασιλέων παθήματα Iph. T. 670. βασιλέων αἷμα Or. 1397. βασιλέων θυμουμένων ὀργάς Med. 455. αὐτὸν ὄντα βασιλέα Hel. 518. βασιλεῦ Iph. A. 43. 140. Cf. Rhes. 886. Ceterum cf. Phoen. 868. Phaëth. fr. III, 18. Rhes. 993. El. 760. Alc. 130. Andr. 501. Iph. T. 109. Heracl. 295. 368. 1055. De accus. βασιλέα constat: v. *Matth.* gr. p. 233, not. 3. Neque in dubium vocari potest βασιλῆας Phoen. 836. ch. Nomin. plur. βασιλῆς unanimi praebent libri El. 877. ch. et Andr. 1022. ch. At ambobus in locis βασιλῆες est contra metrum. Hinc recte, ut videtur, corrigunt βασιλῆς. V. *Matth.* gr. p. 234. not. 5. [Nego tragicis hanc formam non tantum accusativi, sed etiam nominativi. Et βασιλῆας quidem Phoen. 836 certum. Andromachae autem in loco 1023 non librorum, sed editorum scripturam metro obstare *Hermannus* docuit in novissima editione, qui optimo iure retinuit vulgatum βασιλῆες. Denique Electrae l. c. antequam βασιλῆες, quod etiam hic in libris est omnibus, corrigerent, strophicum potius versum mendosissimum emendare debebant. V. s. πελάζω. Etiam apud Sophoclem et Aeschylum formam βασιλῆς celerius induxerunt editores. Scilicet haec omnia e melicis sunt. In his igitur *Attica* quam dicunt forma usos esse poetas statuunt. V. s. σφαγεύς. De origine vocis βασιλεύς res miras excogitarunt viri docti. V. impr. *Etym.* *M.* s. v. Alii enim ex βάσις λαοῦ, alii ex βάσις λεώ, alii denique, ut *Damasius*, ex βάσις λᾶας compositum putarunt. Absonum profecto nomen vetustissimum, quale βασιλεύς est, a verbo deducere, cuius recentiores tantummodo significationes aliquantulum in deductionem istam quadrant. Primitiva vocis forma est βᾶς (v. *Dindorf.* in novo Thes. Steph. Vol. II. p. 156), unde βασιλεύς formatum ut ἀγιλεύς ex ἄγος. *Βᾶς* autem illud in promtu est a βάσιν (βαίνειν) proficisci huiusque verbi antiquissimam vim in voce derivata obtinere, quae est *movere*, *ire facere*, *ducere*. V. s. βαίνειν, in. Ita βασιλεύς plane respondet Latino *dux* et vernaculis *Herzog* (i. e. *Heerführer*) et *Hermann* (i. e. *Heermann*): nam copiarum potissimum duces, non rei publicae gubernatores, antiquissimo tempore fuerunt reges. De discrimine, quod inter βασιλεύς ἄναξ δεσπότης τύραννος intercedit, erudite exposuit *Grotefend.* in Erschii et Gruberi Encycl. T. VIII. p. 29. *Const.* *M.*]

βασιλήιος, Ion. pro βασίλειος. Exstat haec vox Phaëth. fr. III, 29. mel. Neque enim subscribere possum iis, quae *Matthiae* ad El. 186

Seidlero pro κούρᾳ τᾷ βασιλείᾳ corrigenti βασιληΐδᾳ respondet: „terminationes Ionicae — ηΐος pro — ειος nusquam in tragicis leguntur, nec adstrui possunt formis πολιήταν, ἀδελφέαν, βασιληΐδα τιμάν." Cf. ad Phaëth. fr. T. IX. p. 268. Non meminit pater dilectissimus formae Φοιβήϊον, quae inviolata stetit Iph. A. 756. Multa id genus alia apud tragicos invenit recentior aetas, multa etiam nunc latent. V. Pflugk. ad Heracl. 542. Dindorf. Praef. Poet. Scen. p. XXIV. Bergk. aph. ant. Darmst. 1836. p. 68 et impr. Wunder. not. crit. ad Soph. O. T. 1191. Seidleri in Electrae l. emendationem iure recepit Dindorf. V. s. Φοιβήϊος.

βασιληΐς, adiect. fem., regia. συμπάντων δὲ βασιληΐδα τιμάν, Κύπρι, τῶνδε μόνα κρατύνεις Hipp. 1281. ch. Cf. Hom. Il. ζ', 193. Hes. Theog. 462. 892.

βασιλικός, regalis, deinde i. q. βασίλειος, regius. βασιλικῶν δόμων Phoen. 1336. Cf. El. 947. βασιλικῶν δωμάτων El. 306. βασιλικῶν θαλάμων Ion. 486. βασιλικοῦ σηκὸν τάφου Polyid. fr. II (IX), 1. βασιλικῶν δεμνίων Tr. 495. βασιλικὰ λέκτρα, torum regis, Tr. 259. Pariter γάμοι βασιλικοί, nuptiae regiae, Tr. 354 sunt nuptiae cum rege faciendae, Verheurathung mit einem König, Fürsten, at Med. 18 et 547 nuptiae cum regia virgine factae, Verh. mit einer Prinzessin. Tralate τοὔξυθυμον καὶ τὸ βασιλικὸν λίαν (δέδοικα) Bacch. 670, animum nimis regulum, tyrannicum, superbum.

βασιλίς. ἐν νεκροῖσι δούλη κεκλῆσθαι βασιλὶς οὖσ' αἰσχύνομαι Hec. 552, quae Polyxenae verba sunt. Phaedra Hipp. 267 vocatur βασιλίς, at ibid. 778 βασιλὶς γυνή, ut Glauca νύμφη βασιλὶς Med. 1003. Praeterea notanda τὰν βασιλίδ' ἑστίαν Rhes. 718. Διὸς ἄνακτος εὐναῖσι βασιλίσιν Iph. A. 1306. Apparet ex his βασιλίς proprie esse adiectivum femin. generis ut βασιληΐς, suppresso autem substantivo νύμφη vel γυνή interdum vices obire substantivi, ut Hec. 552 et Hipp. 267.

βάσις (βάω), gressus, incessus (Schritt, Gang). ποδῶν βάσει Hec. 837. τρομερὰν ἕλκω ποδὸς βάσιν Phoen. 311. ποδῶν φέρουσα φιλτάταν βάσιν Tr. 334. ἀρβύλης σκέψαι βάσιν El. 532, vestigium. κρυπτὰν βάσιν αἰσθάνομαι γυναικῶν Hec. 1069. Pes s. pedes, ut per quos βαίνομεν. ἀναψύχουσα θηλύκουν βάσιν Iph. A. 421, i. q. θήλεας πόδας. λεοντόπουν βάσιν (Sphingis) Oed. fr. I (XVI), 1, i. q. λεοντείους πόδας. Cf. Apollod. 3, 5, 3. βάσιν χερσὶ προσθίαν καθαρμόσας καὶ κῶλα κώλοις Rhes. 210, h. e. in anteriores (pellis lupinae) pedes manibus, in pedes (posteriores) pedibus immissis. Aliquid cum his similitudinis habere videntur, sed obscurius dicta sunt

καὶ κῶλον τετράποδος βαίνω θηρὸς ὀρεστέρου τιθέμενος ἔπι χεῖρα κατ'. ἴχνος Hec. 1058; v. s. *ἴχνος*. Tralato *αὗται* (*γραμμαί*) *συντρέχουσιν εἰς μίαν βάσιν*, *coëunt*, Theo. fr. VII (V), 12. Alias praeterea significationes *βάσις* cum *βάθρον* communes habet, ubi v.

βάσταγμα. *δεινὸν μὲν ἦν βάσταγμα*, *grave quidem erat curare* (mortuos), Suppl. 767. V. v. 765. sq. et s. *βαστάζειν* extr. Alias *βάσταγμα* est *id quod portatur*, *onus*.

βαστάζειν, *portare*, *gerere*, *gestare*, *sustinere*, *tenere*. *ἣν* (*δέλτον*) *πρὸ χερῶν ἔτι βαστάζεις* Iph. A. 36. *φρουρήσω πρόχειρον ἔγχος χερὶ βαστάζουσα* El. 696. *φιλίας ἀλόχου χέρα βαστάζων* Alc. 920, *contrectans*, *amplectens*, quod est signum amoris. *ἣ* (Alcestis) *νῦν — ἐν χεροῖν βαστάζεται ψυχοῤῥαγοῦσα* Alc. 19, *tenetur*. *γέροντα βαστάζων νεκρόν* ib. 727, *efferens*. *σύνηθες αἰεὶ ταῦτα* (*τόξα*) *βαστάζειν ἐμοί* Alc. 41, *gerere*, *gestare*. Tralato *μάχας πρὸ χειρῶν καὶ δόρη βαστάζομεν* Rhes. 274, in quibus, si incorrupta sunt, memorabile zeugma est. [Ex iis, quae s. v. *βάρος* de stirpe huius verbi monui (cf. *Lob.* ad Ai. p. 90), apparet propriam eius vim esse *portandi* h. e. *porro movendi* s. *promovendi* indeque *ferendi* (v. *Ellendt.* lex. Soph. s. v.); unde οἱ *βαστάζοντες* sunt *baculi* s. *geruli*. Ex portandi autem vi triplex manavit significatio, una *tollendi* (tral. *extollendi*), altera *tenendi*, tertia *attrectandi* (tral. *considerandi*). Quum autem portandi vis de mortuis praecipue frequentaretur (*hinaus — zu Grabe tragen*), hinc plane ut synonymum *κομίζειν* etiam *mortui efferendi* s. *sepeliendi* vim accepit. V. Alc. 727. Soph. Ai. 827. 920. Ab *attrectandi* vi hanc potestatem non recte deducit *Wunder.* ad S. Ai. 808. *Const. M.*]

[*βατεύειν*. Suppl. 1003 Evadne: *προσέβαν πυρὸς φῶς καθέξουσα τάφον τε βρατεύουσα τὸν αὐτόν* (quem Capaneus). Sic vulgo. Sed perrarum verbum est *βατεύειν* nec nisi de initu animalium usitatum. Itaque e *Marklandi* coni. ab omnibus perscriptum *ματεύουσα*. Ipse tamen *Markl.* *ματεύσουσα*; idque et *Musgravius* probat et codd. confirmant, in quibus est *βατεύσουσα*. Sine σ Ald. Brub. Herv. 1. 2 Cet. v. s. *κατέχειν*. *Const. M.*]

βαυβᾶν. *Bekk.* anecd. p. 85, 10. *βαυβᾶν ἀντὶ τοῦ καθεύδειν. Εὐριπίδης Συλεῖ· βαυβῶμεν εἰσελθόντες*, *dormiamus*. Est ap. *Matth.* Syl. fr. VI, 1. Stirps vocis, ut recte iam *Passov.* monet in lex. s. *βαυκαλᾶν*, est *ἄω*, *αὔω*. Ut enim *βαυκός* proprie de eo dicitur, quod *flatu movetur* (*αὔω*), indeque de *tenero*, *molli*, *delicato*, sic *βαυβᾶν* proprie est *molliter* s. *delicate habere*, *fovere*, *mulcere*, imprimis infantes (*hätscheln*), unde *βαυβῶ*, hinc ut *βαυκαλᾶν* etiam *molliter sopire* (*einschläfern*) et intransitive *somnum molle capere*, *dormire* (*ein-*

schlummern), unde ad concubitus delicias tralatum est, quin etiam ad connubium et nuptias. V. *Bergk.* in ephem. Darmst. 1837. p. 43.

βαφή (*βάπτειν*), *tinctus.* *μαινομένῳ κινύλῳ κλαγχθεὶς* (Hercules) *ἑκατογκεφάλου βαφαῖς ὕδρας* Herc. f. 1188.

βέβαιος, *permanens*, *stabilis*, *firmus*, *solidus.* *ὁ ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος* Phoen. 561; cf. Herc. f. 512. Beller. fr. XXVI (VI), 3. Erechth. fr. X (IX), 3. *βέβαιον οὐδὲν τῆς ἀεὶ τύχης ἔχων* Hel. 721, *stabili numquam utens fortuna.* *μῶρος ὅστις εὖ πράσσειν δοκῶν βέβαια χαίρει* Tr. 1205. *βέβαια οὐδεὶς εὐτυχεῖ* fr. inc. tr. LXIX. *βέβαιον οὐδέν ἐστιν ἐν θνητῶν γένει* ib. CCXXVIII. *πνοὰς θερμὰς πνέω, μετάρσι', οὐ βέβαια* Herc. f. 1093, de Herculis furore *non permanente.* *Firmus*, *constans*, *certus.* *νοῦς οὐ βέβαιος* (*inconstans*) *ἄδικον κτῆμα* Iph. A. 334. *εἰ βεβαίως εὖ φρονεῖς* Herc. f. 1121. *ἡ φύσις βέβαιος, οὐ τὰ χρήματα* El. 941, quae quid sibi velint sequentibus explicatur. *τὴν σαυτοῦ φύσιν σώζων βεβαίως, ὥστε χρυσὸς ἐν πυρί* fr. inc. tr. CCCXXXV. *καὶ βέβαια τἀπὸ σοῦ;* El. 280. *τὸ σὸν βέβαιον* (*tua fides*) *ἔτι μοι μένει;* Or. 1275. *βέβαιον εἶναι* (*fidum esse*) — *τοῖς φίλοις* (*χρεών*) Iph. A. 347. *ἔν'* (in Areopago) *εὐσεβεστάτη ψῆφος βέβαια τ' ἐστὶν — θεοῖς* El. 1263, *certum iudicium*, quamquam etiam *firmum* s. *permanens iud.* intelligi potest. De genere adiectivi El. 941 (coll. v. 1263) v. *Matth.* gr. p. 297. Stirpem ipse indicat Euripides in Heracl. 610. *οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἀεὶ β ε β ά ν α ι δόμον εὐτυχία.* Ut enim *βα-τός* a *βά-ω*, ita a *βεβά-ναι* fit *βέβα-ιος*, quatenus illud *commorationem* in loco s. *permansionem* denotat. V. s. *βαίνειν* 6. *Etymol. M.* p. 193, 12. *β έ β α ι ο ς· ὁ ἀσφαλὴς καὶ ἑδραῖος καὶ βεβηκώς.*

βέβηλος, *profanus.* De homine: *οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἅπτεσθαι δόμων* Protesil. fr. I, *impurum*, i. q. *μιαρόν.* De re: *βέβηλα καὶ κεκρυμμένα λόγια παλαιά* Heracl. 404, *profana s. vulgata et arcana.* Schol. Soph. O. C. 10. *β έ β η λ ο ς τόπος ἐστὶν ὁ ἀκάθαρτος καὶ βατὸς πᾶσι.* *Καὶ β έ β η λ ο ς ἀνὴρ ὁ μιαρός.* Recte. Ut enim a *βάω* (*βαίνω*) *βηλός*, ita *βέβηλος* a *βεβάναι* descendit. Proprium igitur de loco, in quo *versatur* vulgus (v. *βαίνειν*, 6), de loco *contrito*, *vulgato*, indeque *profano*, unde et ad res *vulgatas* vel *profanas* et ad homines *profanos* vel *impuros* translatum est. Cf. *Etymol. M.* p. 193. extr. et p. 194. *Eustath.* p. 158, 29 et p. 1003, 40, impr. *Ruhnken.* ad Tim. p. 60 et *Spanhem.* ad Callim. h. Apoll. 2. *Const. M.*

βέλεμνον (*βέλος*), *missile.* *δεινὰς ἂν εἶδες πυῤῥίχας φρουρουμένου βέλεμνα παιδός* Andr. 1137.

βέλος (*βάλλω*), omne *missile* s. *telum* (*Geschoss*), *πᾶν τὸ πόῤῥωθεν βαλλόμενον* (*Eust.* p. 704, 53). Hinc a) *iaculum.* *ἐπίλογχον βέλος* Hipp.

222. λογχωτὸν βέλος Bacch. 760. πάλτ' ἀκοῦ βέλη, οἰστοί, μεσάγκυλα, Andr. 1183, πολεμίων εἴργων βέλη Phoen. 1081. Sic etiam ib. 880. Herc. f. 1350. Hec. 1041, ubi cf. vers. antecod. b) *Sagitta.* πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη Herc. f. 179. ἐπιδόρων πτανοῖς βέλεσιν ib. 367. δάμαρτα καὶ παῖδ' ἑνὶ κατέστρωσεν βέλει ib. 1000; cf. ib. 984. βέλεσί τ' ἀμφέβαλλε (ὕδραν) ib. 422. τοῖον φαρέτρᾳ Λοξίου σώζει βέλος Rhes. 979. c) *Thyrsus,* qui quo iure βέλος dicatur apparet e Bacch. 761 sqq. θύρσον, κίσσινον βέλος Bacch. 25. d) *Fulmen.* ὁρᾷς τὸ δῖον οὗ βέλος διέπτατο; Καπανεὺς ὅδ' ἐστίν Suppl. 860. Et sic multa praeterea, quatenus βάλλονται, vocantur βέλη. Deinde vero βέλος omnino de armis usurpatum est ut *telum* (*Waffe*). Ita accipienda ἀντίπρῳρα σείοντες βέλη El. 846. ὀξυθήκτῳ βέλει ib. 1159. ὥστε γέρας ἐμὰς λιπεῖν βέλος ib. 1217. Huius modi est etiam Soph. Ai. 658. Tralate βέλος dicitur de *radiis* flammae et stellarum. Hipp. 531. πυρὸς ἄστρων βέλος, quae mire de *fulmine* intellexit *Valck.* Sic *dici* ap. Lucret. *tela* de solis radiis pariterque nos *Strahlen werfen.*

βελτίων (comparat.), *melior*, *praestantior*, et βέλτιστος (superl.), *optimus.* μηδαμὸς βελτίονες Andr. 727. αὐτὸς αὑτοῦ βέλτιστος ὤν Antiop. fr. XX (XXXIV), 4. πόλιν οὐκ ἂν τιν' ἄλλην τῆσδε βελτίω λαβεῖν Erechth. fr. XVII (I), 6. οἱ γόνοι βελτίονες Meleagr. fr. VII (IX), 5. βελτίον' ἂν τέκοιμι τέκνα ib. 8. ὦ βέλτιστον Ἀλκμήνης τέκος Sisyph. fr. III, 1. βελτίω βίον τοῦ πρόσθεν Alc. 1160. βελτίους φρένας El. 1061. βέλτιον φρονεῖν Iph. A. 1011. ἤν γε βελτίω λέγω Hel. 1653. ἐπ' ἄλλον βελτίω λόγον Hipp. 292. εἰ γὰρ μεταπέσοι βελτίονα Ion. 412. ἐπὶ τὸ βέλτιον πεσεῖ Or. 1141. ἐκ δὲ τῶν λόγων ἑλοῦ τὰ βέλτιστα Andr. fr. XV (XIII), 2. χρῆσθαι τοῖσι βελτίστοις ἀεί Iph. A. 503. De longa penultima v. *Markl.* Suppl. ed. Oxon. p. 207. not. ed. Lips. p. 187. not. Stirpem vocis recte indicat *Matth.* gr. §. 135 s. βελτίων et *Passov.* s. βέλτερος. Est enim βέλλω, ita ut ad amussim respondeat Germanico *trefflicher.*

βέλτιστος, v. s. βελτίων.

βένθος, *profundum*, i. q. βάθος. βένθος ἅλιον Beller. fr. XXVII (XX), 3. mel. Ut pro (βαίνω) βάω etiam altera apud Homerum exstat forma βέομαι, ita pro βάραθρον (βάθρον) dicitur βέρεθρον, pro βάθος (s. v.) — βένθος, pro πάθος — πένθος.

βῆμα (βάω), *passus*, *gressus*, μὴ κοῦφον αἴρῃ βῆμ' ἐς Ἀργείων στρατόν Tr. 342. κλωπικοῖς βήμασι Rhes. 205. τὸ πρῶτον βῆμ' ἐὰν δράμῃ καλῶς El. 954. ξένος σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς βημάτων πορεύεται Andr. 881. Vlg. δωμάτων. Emendavit *Brunckius.*

βία cum βίος (s. v.) ab ἴς (ἴω ἔω (εἰμί) ἄω) profectum, unde etiam

s et *vita*. Itaque proprie est *vis vitalis s. vigor* (s. v. ἀνήρ); hinc *vis* corporis s. *robur*, quippe quo vita praecipue continetur (*Kraft, Stärke, Gewalt*). Huc pertinent formulae periphrasticae βία Εὐρυσθέως Pirith. fr. V, 5. κλεινὴ Πολυνείκους βία Phoen. 56. Cf. *Matth.* gr. p. 764. Porro (Eteocles) στέρνα Πολυνείκους βίᾳ διῆκε λόγχην Phoen. 1406. Cf. Suppl. 692. (τὸ δοῦλον) τῇ βίᾳ νικώμενον Hec. 333. Hercules ad liberos occisos in cogn. fab. 1369: (καλά) παρεσκεύαζον ἐκμοχθῶν βίᾳ εὔκλειαν ὑμῖν. (Pentheus) τὸν ἀνίκατον ὡς κρατήσων βίᾳ (Bacchum) Bacch. 999. Et figurate de Necessitate: τὸν ἐν Χαλύβοις δαμάζεις σὺ βίᾳ σίδαρον Alc. 984. Etiam de rebus. βίᾳ δορὸς ἤδη τόδ' ἔσται Suppl. 347. 2. *Vis* alii illata, *violentia* (*Gewaltthätigkeit*). μισεῖ — ὁ θεὸς τὴν βίαν Hel. 909. Ib. 840 Hel. γαμοῦμαι δ' ἡ τάλαιν' ἐγὼ βίᾳ. Menel. τὴν βίαν σκήψασ' ἔχεις. V. s. ἔχειν. πείσει βίαν Herc. f. 215. δεδοικὼς περιβλέπων βίαν Ion. 624. Hinc frequens est dativus βίᾳ, isque triplici sensu usurpatur: a) *illata vi*, h. e. *per vim*, *vi*, *violenter* (*gewaltsam*), i. q. βιαίως. μήτ' ἀποσπασθῇς βίᾳ — Hec. 225; cf. Tr. 613. ὠσθήσει βίᾳ Med. 335; cf. Hel. 452. 459. βίᾳ ξένους θεῶν ἀφέλκειν Heracl. 113; cf. ib. 128. 226. 244. 250. 255. 287. οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν βίᾳ; Hec. 1282. Αἴας εἷλκε Κασάνδραν βίᾳ Tr. 70. (Hercules) βίᾳ γυναῖκα τήνδε σ' ἐξαιρήσεται Alc. 70. ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ Hel. 914. κόρας βίᾳ πορθουμένας Phoen. 568. ἐπιστολὰς ἐξαρπάσας ἐκ χερῶν βίᾳ Iph. A. 315. βίᾳ μ' ἁρπάσας Tr. 959; cf. Cycl. 109. μὴ ληφθῶμεν βίᾳ Iph. T. 109. βίᾳ ἄγειν Iph. A. 319 et Tr. 998. οὔτοι βίᾳ γέ μ', οὐδὲ τούσδ' ἄξεις Heracl. 64. βίᾳ πρὸ τῶνδε δωμάτων ἐκπέμπομαι Tr. 897. βίᾳ — ἐκπεσὼν στρωτοῦ λέχους Herc. f. 555. λέκτρα συλᾶσθαι βίᾳ Iph. A. 1275. ἐκβαλοῦσα λέκτρα τἀκείνης βίᾳ Andr. 35. ἣν ὁ μὲν βίᾳ γαμεῖ Tr. 962; cf. Hel. 840. Φοῖβος ἔζευξεν γάμοις βίᾳ Κρέουσαν Ion. 11; cf. ib. 437. ἔγημας ἄκουσάν με κἄλαβες βίᾳ Iph. A. 1149. εὐνῆς ἔτλη θιγεῖν βίᾳ Hipp. 886. κατῆσχυν' ἄλοχον βίᾳ ib. 1165. ἐκοιμήθην βίᾳ σὺν δεσπόταισι Andr. 390. βίᾳ δράσῃς μηδὲν ἢ πείσει βίαν Herc. f. 215. ἔργα μὴ πράσσειν βίᾳ Sisyph. fr. I, 10. βίᾳ νυν ἕλκετε τιμάς In. fr. XII (IV), 1. ἀποκτείνειν βίᾳ Andr. 587. τὰ σπλάγχνα — ἐξαμήσεσθαι βίᾳ Cycl. 235. βίᾳ παρελθὼν θεοὺς Suppl. 231. Huc pertinet etiam Hipp. 1224. αἱ δ' (ἵπποι) ἐνδακοῦσαι στόμια βίᾳ φέρουσιν, ut S. El. 715. πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, ubi bene *Ellendtius*: „ne referas ad corporis vim, sed *ferocia* potius tam vehementer excurrentium (et vi irrumpentium) significatur ut cohiberi non possint, quod nos *durchgehen* dicimus." Eiusdem modi sunt etiam γυναικὸς οὕνεκα — ἑκούσης κοὐ βίᾳ λελησμένης Tr. 373. ἂν βίᾳ σπεύδωμεν ἀκόντων θεῶν Ion. 378. οὐδὲν ην τούτων

βίᾳ Cycl. 257. ἀνακρίεσθαι νεκροὺς βίᾳ Suppl. 472. θάψω βίᾳ ib. 560. Eodem modo dicitur πρὸς βίαν. πρὸς βίαν ὠθουμένη Hec. 406. ἣν ἀποθαίμεσθα πρὸς βίαν Heracl. 47. πρὸς βίαν ἀποσπασθέντας ib. 98. 222. πρὸς βίαν. ἀπεστάλης Cycl. 111. πρὸς βίαν ἄγειν Med. 1216. Cf. Andr. 754. πρὸς βίαν ἀφειλόμην Alc. 45. τέκνα πρὸς βίαν νυμφεύεται Suppl. 455. ἐγὼ δὲ πρὸς βίαν μὲν, — οὔτ' οὖν τι δρῶν φλαῦρον οὔτε πείσομαι Andr. 731. Cf. Or. 705. Hel. 402. πρὸς βίαν ἐθνήσκετε; Herc. f. 550. Cf. Xen. Hier. 10, 4. οὐ μὴν ἑκόντα γ' αὐτὸν, ἀλλὰ πρὸς βίαν ἔζευξ' ἀνάγκῃ Heracl. 885. Hinc βίᾳ cum genitivo iunctum b) est vi illata alicui, h. e. invito aliquo. θεοῦ διδόντος ἢ βίᾳ θεῶν Iph. A. 702; cf. Phoen. 875. Erechth. fr. VI (V), 2. δαιμόνων βίᾳ Phoen. 18. βίᾳ τῶν κρεισσόνων Or. 709. ἐμοῦ βίᾳ λαβών Ion. 1295. βίᾳ θυμοῦ, invito animo, Alc. 832. Sic etiam πρὸς βίαν. Ἀμφιάρεώ γε πρὸς βίαν Suppl. 158. Denique βίᾳ c) est vi ab alio illata, h. e. invitus, coactus. ἑκὼν, οὐ βίᾳ Iph. A. 361. πόσις — μὴ βίᾳ φέρων ζυγόν Med. 242. In Phoen. 1139, ubi inepte vulgo legebatur βίᾳ, e tribus codd. βάθρων reposuit *Matthiae*.

βιάζεσθαι, *med.*, *vi uti.* Quo sensu cur *medium* plerumque usurpetur, in promtu est. *Vi* enim si quis *utitur*, *suo* plane *arbitrio* agit: eaque propria medii potestas est. V. s. *ἀφιδρύειν* et s. *ἀφορμάν*. τί δ' οὖν βιάζει κοὐκ ἀπαλλάσσει χθονός; Med. 339, ubi nos *traxim*. Sic etiam ἣν δ' αὖ βιάζῃ, μᾶλλον ἐντείνειν φιλεῖ (*Κύπρις*) Dict. fr. VI, 2. τί δρᾷς; βιάζει χειρὸς ἐξηρτημένη; Hipp. 325, *urges*, *instas*, ut πεπρωμένη — ἡμέρα (mortis) βιάζεται Alc. 145. Cum *accus. vim inferre*, *urgere*, *opprimere*, *superare*, et cum *infin. cogere.* μῶν τίς σ' αὖ βιάζεται παρὼν κῆρυξ; Heracl. 647. γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται. Chrys. fr. I, 2. ἡμῖν δ' οὐ βιαστέον τύχην Rhes. 584. βιάζει μ' οὐ θέλοντα δρᾶν τάδε Alc. 1119. ἀλλ' ὅμως ψυχὴν βιάζου τἀμὰ συμφέρειν κακά Herc. f. 1366. Paulo insolentius dicta πᾶσαν — ὅδε βιάζεται πόλιν ζῆν Or. 1623, quae quomodo explicanda sint simillima docebunt exempla a *Buttmanno* in Ind. ad Dem. or. Mid. p. 168 prolata. Dicit enim Menelaus: *invita tota civitate obtinere s. evincere conatur* Orestes, *ut vivat* (*der ganzen Stadt zum Trotz will er leben*). Cf. v. 1609 sqq. Itaque ζῆν est i. q. ζωήν. V. s. *ἀναγκάζειν*, extr. *Passiv.* ἱκέται δ' ὄντες Διὸς βιαζόμεσθα Heracl. 71, *vis nobis infertur*, ut βίαν πάσχομεν Herc. f. 215. *Const. M.*

βίαιος, *violentus*, *vehemens*. *Activ.* de eo, qui aliquid *per vim* facit. ἄνδρας βιαίους Suppl. 308. βιαίῳ χειρί Heracl. 103. 107. βίαια πολεμίων κακά fr. inc. tr. III, a, 3. τῷ βιαίῳ (*violentiae*) κἀγρίῳ τὸ μαλθακὸν εἰς ταὐτὸν ἐλθόν Archel. fr. XXIII, 1. βρέφος μαστοῖς

ιαίως ἀποσπάσας Iph. A. 1152. ὤθει βιαίως Tr. 856. ἕλκει με βιαίως ηνὸς ἐκ προβωμίων Heracl. 80; cf. ib. 867. Rhes. 901. Etiam eracl. 925 vulgo legitur adv. βιαίως. V. s. δίκη. Passiv. de eo, quod er vim fit. ὦ βιαίως θανοῦσα Hipp. 814. φόνον βίαιον Andr. 1243. αμεῖ βιαίως Tr. 44. δίκας βιαίων δώσετε γάμων Ion. 445. βιαίων λμάτων Hec. 1262.

Βίβλινος. δρόσου κρατῆρας ἱεροὺς *Βιβλίνου* τε πώματος Ion. 1195. Βίβλινος οἶνος etiam memoratus Hesiod. op. 589 et Theocrit. 14, 15. les turbarum plena. Alii enim vinum illud a Thraciae regione, alii a Naxi insulae fluvio, alii aliunde dictum putant. V. *Steph. Byz.* s. Βιβλίνη cum *Holstenii* et *Berkelii* notis. Eadem de ipsa scriptura dissensio. Partim enim *Βίμβλινος* scribitur, partim *Βύβλινος*, partim *Βίβλινος*. Et *Βύβλινος* quidem antiquiorem habere auctoritatem insignis *Hermanni* error est ad Ion. 1210. Res sic se habet. *Βίμβλινος* legitur apud *Hesychium*; pariterque *Etym. M.* p. 197, 37 Naxi insulae fluvium *Βιβλίνην* vocari narrat additque Hesychianam fortasse scripturam respiciens: διὰ δὲ τοῦ μ̄ γράφουσι τὸν ποταμὸν *Βιμβλίνην*, καὶ τὸν *Νάξιον οἶνον* διὰ τοῦ μ̄ *Βίμβλινον* (v. infra). Porro *Eustathius* p. 1913, 31 ἡ *Βύβλος* ἐπὶ πόλεως μὲν τῆς καὶ ἐν τῷ Περιηγητῇ (Phoenices urbem dicit Dion. Per. v. 912) διὰ τοῦ ῡ γράφεται· ἐπὶ δὲ φυτοῦ ὡς ἐπὶ πολὺ μὲν καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁμοία ἡ γραφή· οἱ δὲ νεώτεροι τρέψαντες κατὰ τὸ δύφρος, δίφρος, μῦσος, μῖσος (!) — *βίβλος* διὰ τοῦ ἰῶτά φασι. Idem p. 871, 49. λέγεται δὲ καὶ ὅτι, ὥσπερ ἐκ τῆς Πράμνου Πράμνιος, οὕτω καὶ Βύβλινος οἶνος ἀπὸ τόπου — Βυβλία γάρ, φασι, χώρα Θράκης, ἐξ ἧς ἦν ἐκεῖνος. Horum locorum in posteriore aut corrupta sunt *Βυβλία* et *Βύβλινος* aut ipse scriptor falsus est: nam *Βιβλίνη* vel *Βιβλία* vocabatur Thracia ista regio (v. infra). In priore vero loco quo evidentius de *papyro* loquitur Eustathius, quem antiquiore tempore (παρὰ τοῖς ἀρχαίοις) βύβλον, post autem βίβλον dictum esse constat, eo incredibilius est non modo *Blomfieldium* ad Aesch. Prom. 836, quae confusissima annotatio est, sed *Hermannum* quoque ad Ionis l. c. ex hoc ipso Eustathii loco etiam *vinum* illud *Βύβλινον* scribendum collegisse. Sic Ionis in loco etiam *Guil. Dindorfius* edidit, licet idem in codd. saepe *Βύβλινος* vitiose scriptum esse moneat in novo Thes. Steph. Vol. II. p. 246. Cautior fuit *Matthiae*, qui scripturam *Βιβλίνου* retinens ad Censorem in *Class. journ.* n. 24. p. 413 et ad *Mazocchium* ad tab. Heracl. 1. p. 199 sqq. provocat. *Mazocchii* liber non est ad manus, ut quid ille statuerit non sciam. Certum autem, primum, *Βίβλινος*, non *Βύβλινος*, in tribus locis supra allatis codicum scripturam esse,

s. *vitam agere.* Hinc βίος non solum denotat vitam in nostra terra, sed etiam apud beatos, ut Ἄρης μακάρων ἐς αἶαν σὸν καθιδρύσει βίον Bacch. 1337, vel apud inferos, ut ἐς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον (ex inferis) Alc. 363 et ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες (mortui) βίου Med. 1039. Alia id genus attulimus s. βίοτος p. 544. Haec scilicet in iis sunt, quibus poeta noster Socratis et Anaxagorae sapientiam repraesentat: abhorruit enim a talibus vulgi opinio. V. *Valck.* diatr. p. 54 sqq. *Bergk.* in eph. ant. Darmst. 1836. p. 54 et impr. 55. Recte igitur *Etymol. M.* βίος καὶ ἡ ἐντεῦθεν τῆς ψυχῆς μετάστασις. Quum igitur αἰών (ἀεί) proprie *vitae tempus* s. *aetas* sit (*die Lebenszeit*), ζωή (ζάω, ἄω, *spiro*) *vita*, *qua quis spiritum ducit*, s. *vita animalis* (*d. vegetativ-animalische Leben*), βίος (ἴς, βία) contra denotat *vitam humanam* (*d. sinnlich-geistige Leben*). [*Wyttenbach.* ad Plut. Vol. VII. p. 167: „ζωή dicitur universe de tempore ac duratione animantis, βίος de tempore et actione animantis rationalis." Idem aptissime affert Philonis de charit. verba p. 701, A. ἤρξατο μεταβάλλειν ἐκ θνητῆς ζωῆς εἰς ἀθάνατον βίον (cf. eumd. p. 1114, D) et notam illam in Similem inscriptionem (ap. Dion. Cass. p. 1167, 81). Σίμιλις ἐνταῦθα κεῖται βιοὺς μὲν ἔτη ν', ζήσας δὲ ἔτη ζ'. *Const. M.*] Huius discriminis ignorantia fecit ut nec veteres nec recentiores intelligerent locum Euripidis Hec. 1270. θανοῦσα δ' ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον; Πότμον pro βίον scribendum putarunt *Musgrav.* et *Porson.*, μόρον *Brunck.* et *Iacobs.* Quibus mutationibus, si quis recte explicaret hunc locum, non opus esse iudicans *Hermannus* explicationem tamen proposuit et *Pflugkio* probavit, qua nihil mirabilius cogitari potest. Βίος est *vita humana* s. *vita* cum emphasi dicta, ζῶσα autem ad *canem* refertur. Quaerit enim Hecuba: *utrum e vita discedam ita ut exstinguar an ut viva maneam*, h. e. in canem mutata utrum exstinguar an viva maneam tamquam canis? Non repugno tamen, si quis c. *Musgr.* πότμον etiam *Matthiae* probatum pro βίον malit scribere. Hinc βίος

1. est *vita*, h. e. ea hominum condicio, qua vim vitalem habent ac vigent, vel etiam tempus, quo condicione ista utuntur (unde etiam de *vitae curriculo* dicitur, quod ζωή numquam denotat). Apud Euripidem βίος hac vi tantum non semper de *homine* usurpatur, neque alia eorum ratio est, quae *Ellendt.* in lex. s. 2 (I. p. 304) enumeravit, ut nesciam cur ibi βίος cum ζωή confundi arbitretur. a) *Subiective* (*abstrakt*). θνητῶν τῶν ταλαιπώρων βίος Antiop. fr. XLIV (XXV), 1. τὰ τοῦ θνητοῦ βίου fr. dub. XVIII (inc. ap. *Barn.* 12, 4). τοῦτό μοι πρῶτον βίου Hec. 350 (*im Leben*). βίου τερπνὰς ἀκοάς Med. 194. εἰσὶ δ' ἡδοναὶ πολλαὶ βίου Hipp. 383. τὰς μεγάλας ἐλπίδας βίου Tr. 1252.

ixit *Βίβλινον* (v. 590). Porro Plinii in talibus non accuratissimi de ino Biblino silentium non magni faciendum praestat vetustiorum scriporum, imprimis Philini apud Athenaeum, testimoniis. Etiam *Suidas*: ίβλινος οἶνος· ἀπὸ χωρίου οὕτως ἐκλήθη. Quod si quis ipsum omen *Βιβλίνα* a *βλύω βλύζω* (*βρύω*) *φλύω fluo* derivare velit, ut regio itibus vel omnino frugibus *affluens* significetur, non refragor. *Const. M.*

βιόδωρος, *victum praebens*, *almus*. θάλλειν … Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις Xantr. fragm. Varias doctorum de hoc fragmento opiniones collegit *Matthiae* T. IX. p. 360 sq. Quibus adde *Stallbaum*. ad Plat. Rep. II. p. 162 sq. Verba ista Euripidis non esse am alii negarunt (v. nos s. *ἀγείρειν*), Aeschyli autem esse, id quod udum perspexerat *Valckenarius*, nunc omnibus credo persuasisse *Schnellerum* ad Plat. Rep. T. I. p. 200 et imprimis *Guil. Dindorfium* in edit. Poet. Scen. ad Aesch. fr. 159. Nec non probabile est, quod idem *Dindorfius* demonstravit, Euripidis ex illo fragmento sola esse verba: Νύμφαι ὀρεσσίγονοι. Ceterum deas fluviales *victum praebentes* s. *almas* (*nahrungspendend*) appellari non mirum videbitur consideranti etiam diis fluvialibus, imprimis Acheloo, cornu h. e. copiae cornu attribui. De voce *βιόδωρος* cf. *Ruhnkenium* ad Tim. p. 11.

βίος. Eamdem habet stirpem quam *βία*; v. *Doederl.* Synon. IV, p. 448, 11 et nos s. *ἀνήρ* et *βία*. Proprie igitur denotat *vim in homine vitalem* (*Lebenskraft*) s. id *per* quod quis vivit, cuius primariae notionis luculentissimum exemplum est in Suppl. 535. οὔτι κεκτήμεσθα (σῶμα) ἡμέτερον αὐτό, πλὴν ἐνοικῆσαι βίον, *für die inwohnende Lebenskraft*, ubi v. *Markland*. Cf. Hel. 1348. Soph. El. 225. Hinc *βίος* est *vita* eius, in quo *vigor* est. Itaque quod *Ammonius* p. 30 dicit: βίος μὲν ἐπὶ τῶν λογικῶν τάσσεται ζώων, τουτέστιν ἀνθρώπων μόνων· ζωὴ δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων· ἐντεῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὡρίσατο οὕτως: βίος ἐστὶ λογικὴ ζωή, id ex parte quidem rectissimum est, quatenus *animus* hominis proprie *viget*, non *corpus spiritus ducens*. V. *Doederl.* l. c. p. 449, 12. Ita dicitur *ζωᾶς βιοτά* Herc. f. 664, i. e. proprie *vitae*, *qua quis est* (ζῇ), *vitalis vigor* [ut *βίος ζωῆς* Plat. Epin. p. 982, A et Plut. Moral. p. 114, A. *C. M.*], et *ζῆν βίον*, proprie *spirare vim vitalem*, *spirantem vigere*, ut Med. 248. Scyr. fr. II, 4. fr. inc. tr. LXX, 2; vel *διαζῆν βίον* Iph. A. 923; vel *καταζῆν βίον* Ion. 56, vel *ζῆν βίῳ* Soph. El. 650. Tr. 168; cf. S. El. 599. Similiter dictum θανοῦσα ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον; Hec. 1270 (v. infra). Unde apparet *ζῆν* proprie nil nisi *esse*, s. *vivum esse* denotare (*die Existenz*) opponique *θανεῖν*, *mortuum esse*; sed *βιῶναι vigere* s. *viventem esse* (v. *Doederl.* l. c. p. 446, 8. *)

ἀμπτεύειν βίον Or. 496; cf. Phoen. 1463. Heracl. 506. Hel. 144. Ion. 1500. Herc. f. 980. μὴ στερηθῆναι βίου Hec. 838. βίου στερεὶς Hel. 94. συλᾶται βίος Hipp. 799. καὶ τελευτήσω βίον; Hec. 419; cf. Hel. 846. 1682. Tralate τελευτὰν βίου etiam solis occidentis radii dicuntur Ion. 1136, ubi Hermannus paulo celerius correxit θεοῦ. V. Barnes. ad. l. Porro ἔρρει βίος Phoen. 1278. ἀπειπεῖν εἰς ἀπόστασιν βίου Hipp. 277. ἀπαλλαχθήσομαι βίου ib. 357; cf. Hel. 101. 309. Ion. 347. διέφθαρται βίος Hipp. 376. φθορεὶ βίου Plisth. fr. III (VI), 2. ἀπώλεσεν βίον Hipp. 1032. ὤλεσεν βίον Alc. 537. ἀμέρσας βίου Hec. 1028. μεταστῆναι βίου Hipp. 21. ἁμαρτάνει βίου Andr. 873. ἀνέτρεψε βίον Iph. A. 25. λύσειν βίον Iph. T. 692. βίου ἀπορρήξειν ib. 974. βίον ἔσωσας Aug. fr. IX (VI), 2. βίον θερίζειν Hypsip. fr. VI (IV), 5. τοὺς μὲν αὔξεται βίος, τῶν δὲ φθίνει τε καὶ θερίζεται πάλιν Id. fr. XVIII (XVII), 4. εἰς ἀρετὴν καταλυσαμένους βίον fr. inc. tr. CX, 2. οὐδ' ἀπολέσαι βίον μητρὶ Phoen. 1168. οὐδ' ἐκπονεῖν χρὴ βίον λίαν βροτοὺς Hipp. 467. ποικίλλοντες ἀνθρώπων βίον Cycl. 339. Porro huc pertinet ὁ βίος ὄνομ' ἔχει, πόνος δ' ἔργῳ πέλει fr. inc. tr. CXXII e Grotii coni. pro πόνος ἐγὼ σ'. εἴη δ' ἐλευθέρας βίος Phoen. 1577. εὐκλεέστατος βίος Med. 810. Alc. 626. μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος Med. 598. εἰ ἦν σοι μὴ 'πὶ συμφοραῖς βίος Hipp. 493. οὐ περίβλεπτος βίος δούλης Andr. 89. πᾶς ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων Hipp. 189. πᾶσιν ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος Phoen. 972. σὺμὸς ἐν φάει βίος ib. 1287. οὐκέτι μοι βίος ἀγαστὸς ἐν φάει Hec. 169. ὁ βίος ἀληθῶς οὐ βίος Alc. 805, i. q. ἀβίωτος; vid. infr. παλαίσμαθ' ἡμῶν ὁ βίος Suppl. 550. τέρας ὁ βίος ἐστί μου Hel. 267. τὸν ἐμὸν βίον λαβὼν λύπαν τε Hec. 218. ἀθλίου βίου Andr. 409. δυσαίων ὁ βίος Suppl. 960. δυστυχὴς βίος Iph. T. 851; cf. fr. inc. tr. CV, 2. ἄλυπος βίος fr. inc. tr. LXXXVII. τῷ ταλαιπώρῳ βίῳ Sisyph. fr. I, 30. ἡδὺς βίος fr. inc. tr. LI, 3. τὸν ἄπαιδα βίον Ion. 489. ἄπαιδα παρακοῦσθαι βίον Oenom. fr. II, 3. ἐν ὡραίῳ ἵσταμαι βίῳ Phoen. 975. ἀφθόνῳ θάλλων βίῳ Sisyph. fr. I, 17. ὃς ἀκίνδυνον βίον ἐξεπέρασε Iph. A. 18. τέρπνὸν ἐμπλῆσαι βίον Alc. 167. βίον γ' ἀχρεῖον, ἀνόσιον κεκτημένοι Herc. f. 1302. λυπρὸν ἀντλήσει βίον Hipp. 898; cf. ib. 1049. βελτίω βίον τοῦ πρόσθεν μεθηρμόσμεθα Alc. 1160. βίον ἔχοις εὐδαίμονα Iph. T. 915; cf. Herc. f. 479. εὐκλεᾶ παισὶ προσθεῖναι βίον Hipp. 717. τὰ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου ib. 785, i. q. ἀσφαλὴς βίος. θεοῦ βίον ζῆν fr. inc. tr. LXX, 2, divinam vitam. ἡ τυραννὶς εἶναι θεῶν βίος νομίζεται Archel. fr. XXX (IX), 1. ὄλωλα, οὐδέ μοι χάρις βίου Hipp. 1408; cf. Med. 226. ἀβίωτος βίου τύχη

Hipp. 868 et κατακονὰ — ἀβίωτος βίου ib. 821; v. s. ἀβίωτος. τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν πάθος παρὰν δυσεκπέρατον (s. v.) ἔρχεται βίου ib. 678. τὸ καλόν γ' ἐνταῦθα βίου Iph. A. 20. ἐς ἐπὶ δούλειον ὡρμέρων βίου Tr. 1331, δύσκληρον βίου Herc. f. 1152.

2. Porro βίος est vita, quae moribus, actionibus, occupationibus hominum continetur, h. e. a) vitae ratio s. consuetudo, mores (Lebensart). ἐμὸν βίον τέλεσεν Cret. fr. II, 10. βίος καὶ θηριώδης ἰσχύος θ' ὑπηρέτης Sisyph. fr. I, 1 sq. τὸ μαλθακὸν βίου Suppl. 883. b) vitae genus (Lebensweise). πλανήτην εἶχετ' ἄθλιον βίον Heracl. 878, vitam erraticam. νησιώτην σποράδα βίον Rhes. 701; cf. Heracl. 86. εἶχον οἰκέτην βίον Ion. 1373. Similiter ξυντεράκαζον ἔχων βίον Andr. 659. Hinc artis s. professionis significatio fluxit.

3. Denique βίος denotat res ad vitam necessarias, hinc primum victum, deinde omnino facultates, bona, opes, qua vi etiam Latinis vita dicitur. αὐτὸς εὕροιμ' ἂν βίον; Phoen. 1613. γάμοις εὑρεῖν βίον ib. 403. κτᾶσθαι πλοῦτον καὶ βίον τέκνοις Suppl. 450 et ἐκμοχθεῖν βίον ib. 451. βίον κεκτημένος Antiop. fr. XXXII (VIII), 1 et XXIII (XXIX), 1. ἐκ μὴ ἐχόντων βίον Hel. 440; cf. Sthenob. fr. I, 2. βίον ἐπαιτεῖν Rhes. 715. βίον προσαιτεῖν Hel. 519. βίον ξυλλέγειν El. 81. Beller. fr. XXI (XXV), 14. σπανίζοντες βίου Suppl. 240; cf. Rhes. 170. El. 235. Beller. fr. XX (XVI), 12. σπάνις βίου Hec. 12. ἐπὶ βίου fr. dub. XXIV, 12. φειδὼ βίου Hipp. fr. IX (X), parcitatem. τῷ βίῳ ἐνδεής Suppl. 873. πολυκτήμων βίου Ion. 581. βίος πολύς Suppl. 861. βίος ὁ μικρός Mel. fr. XXV (XV), 1. βίος πορφυροῦς θαλάσσιος Stheneb. fr. IV (III), 1 (cf. 4), ubi Matth. „βίος θαλάσσιος vocari videtur πορφυροῦς, quia ipsum mare est πορφύρεον." ἀπ' οἴκων ἐμπεπλήσαντες ἄγειν βίου fr. inc. tr. CLXXXVII, 5. Huc etiam pertinere videtur ἐκλιπὼν νομὸν βίου Polyid. fr. I, 7; vid. νόμον.

βιοτεύειν, vivere, vitam agere. ἀβίωτον (s. v.) τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσει Alc. 242, vitam non vitalem vivet. [V. Doederl. Synon. IV, p. 449, 13.

βιοτή i. q. βίοτος; quamquam prior forma apud Euripidem in melicis modo exstat. Vita. ἡ δὲ — τάλαιν' βιοτὰν Med. 141. ἅλις, ὦ βιοτά, πέρασας Philoct. fr. V, 1. καταλυσαμένα βιοτὰν συνετὰν προλιποῦσα Med. 147; v. Matth. ad l. πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν ἐμὰν τοῦδε πάθους; Hipp. 1385. οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν Hec. 457. βιοτᾶς εὐπαιδος ἐχοίμαν Ion. 490. παισὶν — ὄλεθρον βιοτᾷ προσάγεις Med. 993; v. Matth. et Pflugk. ad l. et nos s. ὄλεθρος. δόξα (s. v.) φέρει κλέος — βιοτᾷ Iph. A. 567. τὰν ἐμὰν εὔκλειαν ἔχων

ἐξεκτείνειν βίον Or. 496; cf. Phoen. 1403. Heracl. 506. Hel. 141. Ion. 1609. Herc. f. 960. μὴ στερηθῶμεν βίου Hec. 338. βίον στερείς Hel. 94. σφάλεται βίος Hipp. 790. καὶ τελευτῆσαι βίον; Hec. 419; cf. Hel. 846. 1631. Translate τελευτῶν βίου etiam solis occidentis radii dicuntur Ion. 1136, ubi Hermannus paulo celerius correxit θεοῦ. V. Barnes. ad. l. Porro ἔρξαι βίος Phoen. 1278. ἀπειπεῖν τὸν ἐκεί νων βίον Hipp. 877. ἀπαλλαχθήσομαι βίου ib. 357; cf. Hel. 101. 309. Ion. 847. διαφθείρεται βίος Hipp. 376. φθορεὶ βίου Plisth. fr. III (VI), 2. ἀπώλεσεν βίον Hipp. 1032. ὤλεσεν βίον Alc. 537. ἀμέρσας βίου Hec. 1028. μεταστῆναι βίου Hipp. 21. ἁμαρτάνει βίου Andr. 573. ἀνέτρεψε βίον Iph. A. 25. λιπεῖν βίον Iph. T. 692. βίον ἀπορρήξειν ib. 974. βίον λυπηρὸς Aug. fr. IX (VI), 2. βίον θερίζειν Hypsip. fr. VI (IV), 5. τοῖς μὲν αὔξεται βίος, τοῖς δὲ φθίνει τε καὶ θερίζεται πάλιν ib. fr. XVIII (XVII), 4. εἰς ἀρετὴν καταλυσαμένους βίον fr. inc. tr. CX, 2. οὐδ' ἀπολέσαι βίον μητρὶ Phoen. 1168. οὐδ' ἐκπονεῖν χρῆν βίον λίαν βροτοὺς Hipp. 467. ποικίλλοντες ἀνθρώπων βίον Cycl. 339. Porro huc pertinent ὁ βίος ὄνομ' ἔχει, πόνος δ' ἔργῳ πέλει fr. inc. tr. CXXII e Grotii coni. pro πόνος ἐγὼ δ'. εἴη δ' εὐψυχότερος βίος Phoen. 1577. εὐκλεέστατος βίος Med. 810. Alc. 626. μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος Med. 598. εἰ ἦν σοι μὴ 'πὶ συμφοραῖς βίος Hipp. 493. οὐ περίβλεπτος βίος δούλης Andr. 89. πᾶς ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων Hipp. 189. πᾶσιν ἀνθρώποισι φιλόπονος βίος Phoen. 972. οὑμὸς ἐν φάει βίος ib. 1287. οὐκέτι μοι βίος ἀγαστὸς ἐν φάει Hec. 169. ὁ βίος ἀληθῶς οὐ βίος Alc. 805, i. q. ἀβίωτος; vid. infr. παλαίσμαθ' ἡμῶν ὁ βίος Suppl. 550. τέρας ὁ βίος ἐστί μοι Hel. 267. τὸν ἐμὸν βίον λείβειν λύπαν τε Hec. 213. ἄθλιον βίον Andr. 409. δυστάλαν ὁ βίος Suppl. 960. δυστυχὴς βίος Iph. T. 851; cf. fr. inc. tr. CV, 2. ἄλυπος βίος fr. inc. tr. LXXXVII. τῷ ταλαιπώρῳ βίῳ Sisyph. fr. I, 30. ἡδὺς βίος fr. inc. tr. LI, 3. τὸν ἄπαιδα βίον Ion. 489. ἄπαιδα κατροπῶσθαι βίον Oenom. fr. II, 3. ἐν ἀφθόνῳ ἵσταμαι βίῳ Phoen. 975. ἀφθόνῳ θάλλων βίῳ Sisyph. fr. I, 17. δι' ἀκινδύνου βίον ἐξεπέρασε Iph. A. 18. τέρπνον ἐμπλῆσαι βίον Alc. 167. βίον γ' ἀχρεῖον, ἀνόσιον κεκτημένοι Herc. f. 1302. λυπρὸν ἀντλήσει βίον Hipp. 898; cf. ib. 1049. βαλιάν βίον τοῦ πρόσθεν μεθηρμόσμεθα Alc. 1160. βίον ἔχουσ' εὐδαίμονα Iph. T. 915; cf. Herc. f. 479. εὐκλεᾶ παισὶ προσθεῖναι βίον Hipp. 717. τὰ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου ib. 785, i. q. ἀσφαλὴς βίος. θεοῦ βίον ζῆν fr. inc. tr. LXX, 2, divinam vitam. ἡ τυραννὶς εἶναι θεῶν βίος νομίζεται Archel. fr. XXX (IX), 1. ὄλοιο, ὥλλά μοι χάρις βίου Hipp. 1408; cf. Med. 230. ἀβίωτος βίον τύχη

Hipp. 868 et κατακονὰ — ἀβίωτος βίου ib. 821; v. s. ἀβίωτος. τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν πάθος παρὸν δυσεκπέρατον (s. v.) ἔρχεται βίου ib. 678. τὸ καλόν γ' ἐνταῦθα βίου Iph. A. 20. κἀπὶ δούλειον ἀμέραν βίου Tr. 1331. δύσκλειαν βίου Herc. f. 1152.

2. Porro βίος est vita, quae moribus, actionibus, occupationibus hominum continetur, h. e. a) vitae ratio s. consuetudo, mores (Lebensart). ἀργὸν βίον τείνομεν Cret. fr. II, 10. βίος καὶ θηριώδης ἰσχύος θ' ὑπηρέτης Sisyph. fr. I, 1 sq. τὸ μαλθακὸν βίου Suppl. 883. b) vitae genus (Lebensweise). πλανήρη εἶχετ' ἄθλιον βίον Heracl. 878, vitam erraticam. νησιώτην σποράδα βίον Rhes. 701; cf. Heracl. 86. εἶχον οἰκέτην βίον Ion. 1373. Similiter ξυνηρεμάζων ἔχω βίον Andr. 659. Hinc artis s. professionis significatio fluxit.

3. Denique βίος denotat res ad vitam necessarias, imprimis victum, deinde omnino facultates, bona, opes, qua vi etiam Latinis vita dicitur. αὐτὸς εὕροιμ' ἂν βίον; Phoen. 1613. γάμοις εὑρεῖν βίον ib. 402. κτᾶσθαι πλοῦτον καὶ βίον τέκνοις Suppl. 450 et ἐκμοχθεῖν βίον ib. 451. βίον κεκτημένος Antiop. fr. XXXII (VIII), 1 et XXXIII (XXIX), 1. ἐκ μὴ ἐχόντων βίον Hel. 440; cf. Stheneb. fr. I, 2. βίον ἐπαιτῶν Rhes. 715. βίον προσαιτεῖν Hel. 519. βίον ξυλλέγων El. 81. Beller. fr. XXI (XXV), 14. σπανίζοντες βίου Suppl. 240; cf. Rhes. 170. El. 235. Beller. fr. XX (XVI), 12. σπάνις βίου Hec. 12. δεῖ βίου fr. dub. XXIV, 12. φειδὼ βίου Hipp. fr. IX (X), parcitatem. τῷ βίῳ ἐνδεής Suppl. 873. πολυκτήμων βίου Ion. 581. βίος πολύς Suppl. 861. βίος ὁ μικρός Mel. fr. XXV (XV), 1. βίος πορφυροῦς θαλάσσιος Stheneb. fr. IV (III), 1 (cf. 4), ubi Matth. „βίος θαλάσσιος vocari videtur πορφυροῦς, quia ipsum mare est πορφύρεον." ἀπ' οἴκων ἐκπίπτοντας ἄτερ βίου fr. inc. tr. CLXXXVII, 5. Huc etiam pertinere videtur ἐκλιπὼν νομὸν βίου Polyid. fr. I, 7; vlg. νόμον.

βιοτεύειν, vivere, vitam agere. ἀβίωτον (s. v.) τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσει Alc. 242, vitam non vitalem vivet. V. Doederl. Synon. IV, p. 449, 13.

βιοτή i. q. βίοτος: quamquam prior forma apud Euripidem in melicis modo exstat. Vita. ἃ δὲ — τάκει βιοτάν Med. 141. ἅλις, ὦ βιοτά, πέραινε Philoct. fr. V, 1. καταλυσαίμαν βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα Med. 147; v. Matth. ad l. πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν ἐμὰν τοῦδε πάθους; Hipp. 1385. οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν Hec. 457. βιοτᾶς εὔπαιδος ἐχοίμαν Ion. 490. παισὶν — ὄλεθρον βιοτᾷ προσάγεις Med. 993; v. Matth. et Pflugk. ad l. et nos s. ὄλεθρος. δόξα (s. v.) φέρει κλέος — βιοτᾷ Iph. A. 567. τὰν ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν

βιοτάν Med. 415. βιοτὰν ἀρνεῖσθαι Bacch. 74. ὦ πολύμοχθος βιοτὰ θνητοῖς fr. inc. tr. CLX, 1. ὦ δυστάνου μᾶτερ βιοτᾶς Hec. 199. ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς Iph. A. 551. ἁ δυσγένεια (i. q. οἱ δυσγενεῖς) ἁπλοῦν ἂν εἶχε ζόας βιοτάν Herc. f. 664, simplici vigeret vita; v. s. βίος, in. 2. Vitae ratio. ταύταν — φέρομαι βιοτάν Andr. 787. 3. Victus, cultus. μετρία βιοτὰ σώφρονος τραπέζης fr. inc. tr. CLXIII, 1. Mendosum esse creditur συγκικόλου Ζαγρέως βιοτὰς — τελέσας Cretens. fr. II, 12. Quod Doederl. l. c. monet βιοτή denotare tantum rationem vitae (Lebensweise), id ex parte quidem verum videtur, quia βιοτή proprie formam adiectivi habet (v. s. βίοτος extr.). Et vero plerumque substantiva in η desinentia rationem rei describunt, si quidem feminina sunt adiectivorum in — ος. Veruntamen poetarum usum loquendi non licet exigere huius modi ad regulas, praesertim ubi vocabulum ita ab iis contereretur, ut a proprio usu magis magisque deflecteret.

βίοτος i. q. βίος: 1. vita. κατ' ἀνδρὸς βίοτον Hipp. 938. πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος Hipp. 252. ἡ κακὴ ἀτολμία — βίοτον οὐδὲν ὠφελεῖ Erechth. fr. IX (X), 9. οἶσιν ὅσιον καὶ τὸ δίκαιον φίλον ἐν βιότῳ El. 1352. τοῦτο ἐν βιότῳ σπάνιον μέρος Alc. 477. βιότου ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις Hipp. 261. παῖδες ἀνάθημα βιότου Meleagr. fr. II (XIII), 5. βίοτον μὴ λιπόντες ἐνθάδε Phoen. 1240. λέλοιπε βίοτον Hel. 229. ὀλέσας βίοτον Hipp. 1367. διαμοιρᾶσαι δίχα τ' εὐνᾶσαι τὸν ἐμὸν βίοτον ib. 1377. ἔγ' ἀπαμείρων βίοτον Herc. f. 429. ἔσωσας βίοτον καὶ ψυχάν Alc. 932. βίοτον — εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον Or. 206. βίοτον (φιλίας) ἄγειν Cycl. 452. βραχὺν βίοτον ἐμπνέων ἔτι Hipp. 1246. πρόσω ἤδη βιότου ib. 795. τὸν βιότου πόρσω Alc. 914. σαρκὸς εἰς πλεξίαν ἀσκοῦσι βίοτον Antiop. fr. XXXIII (VII), 2. κτητὸν βιότου μέρος Hipp. 1295. (τηλοῦ οἴκων) βίοτον ἐξιδρυσάμην fr. inc. tr. CXCVI. ὦ Νίκα, τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχοις Or. 1692. [Phoen. 1763, Iph. T. 1498.] Nec solum vitam, quam homo in terra agit, significat βίοτος, sed etiam quam quis in sublime latus in auris, πτανὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον Hipp. 1292, et quam quis apud inferos degit, εἰς ἄλλας βιότου μορφὰς κάτεισιν Ion. 1068. ὑποστρέφει βίοτον εἰς Ἅιδαν Herc. f. 737. Imprimis huc pertinent verba δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γᾶν, δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας Hipp. 195, quae sententia repetita est in Phoenic. fr. IX (X), 10. V. s. βίος, p. 540. Porro huc pertinent ea, in quibus vitae qualitas respicitur, βίοτος εὐδαίμων Or. 1659. Bacch. 909. τερπνὸν διάξειν βίοτον Med. 1355. ἄλυπον οἰκεῖν βίοτον Teleph. fr. XXVIII (XXII), 3. καταλύσουσ' ἔμμοχθον βίοτον Supph.

1005. λυπρὸν διάξω βίοτον Med. 1037. Cf. Alc. 943. ἄτεκνον ἔλαβες βίοτον. Ion. 791. τὸν ἄκυμον θῆκεν βίοτον. βροτοῖς Herc. f. 699. ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου καὶ θηριώδους διεσταθμήσατο Suppl. 201. ὦ δόξα, μυρίοισι δὴ βίοτον ὤγκωσας μέγαν Andr. 320. βίοτος ἀνθρώπων πλάνη Rhadam. fr. I (II), 8. τίνα δὲ βίοτον οὐκ ἔτλας; Hel. 220. τίνα — πότμον εἴληχε βιότου Iph. T. 914. ὁ τᾶς ἡσυχίας βίοτος Bacch. 389. ἀλατείᾳ βιότου ταλαίφρων Hel. 530; v. s. ἀλήτεια. Cum navigatione comparatur vita Tr. 103. πλεῖ κατὰ πορθμὸν —, μηδὲ προσίστη πρῷραν βιότου πρὸς κῦμα πλέουσα τύχαισιν, similiter ut ἐκ κείνων τῶν ποτὲ λαμπρῶν νεύει βίοτος κατὰ πνεῦμ' ἀνέμων Androm. fr. XXVI (XIX), 3. 2. *Victus*. βίοτον ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις Med. 1102. ἅλις βίοτον εὗρον ib. 1107. ἔχεις βίοτον; Ion. 326. οὗ που προσήκεις βίοτον; Hel. 797; cf. Dan. fr. VIII (V), 4. *Βιοτή* proprie nil esse nisi formam adiectivi e βιοῦν facti iam supra monuimus s. βιοτή. Idemque valet in βίοτος (βιωτός), in quo ad naturam substantivi notandam accentus retractus est.

βιοῦν, *vivere*, *vitam agere*. τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται Alc. 787. ἡδέως βιοῦν Archel. fr. X (XXX), 1. βιοῖ οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται τρόπον fr. inc. tr. CCXXVIII, ubi *Matth.* „βιοῖ pro ζῇ alias apud Euripidem me legere non memini." Recte tamen dici de *humana vita*, quum ζῆν simpliciter esset *spiritum ducit s. vita fruitur*, ex iis, quae s. βίος diximus, apparebit. De formis verbi cf. *Matth.* p. 546. Infinitivum βιοῦν Philoni, Luciano, omnino serioribus scriptoribus consuetum supra notavimus ex Eurip. Archelao; βιῶναι antiquioribus solemne ap. Eurip. non legitur.

Βίστονες, gens Thraciae. ἵππους δεῦρο Θρηκίας ἄγων — τύραννον Βιστόνων κατακτανών (Hercules) Alc. 1025. Βιστόνων χθόνα ib. 488.

βιώσιμος, *vitalis*. χρησμοῦ μὴ κρανθέντος οὐ βιώσιμον (ἐστίν) Heracl. 606, i. q. βίος οὐ βιώσιμος. Cf. Soph. Ant. 566. Eodem modo βιωτόν ἐστι usurpavit Plat. Crit. p. 47, E. ὁ λοιπὸς βιώσιμος χρόνος Alc. 653, i. q. βίου χρόνος, *vitale aevum* (Plaut.).

βλάβη, propr. *plaga* (*Schlag*, *Streich*), imprimis dei vel fortunae, hinc *damnum* a deo vel fortuna inflictum, *calamitas*, *malum*, *pernicies*. V. s. βλάπτειν. Ut igitur Soph. in Ant. 1104. συντέμνουσι θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι, ita Eurip. εὖ φρονεῖς μὲν ἤ σ' ἔμηνε θεοῦ τις βλάβη; Ion. 520. ἥκεις — σωτὴρ νῷν βλάβης; Heracl. 640. σοφοὶ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας Scyr. fr. III. Hinc de quolibet *damno* vel *noxa*. (φίλτρα) σ' οὔτ' ἐπ' αἰσχροῖς οὔτ' ἐπὶ βλάβῃ φρενῶν (*cum damno mentis*) παύσει νοσοῦ τῆσδε Hipp. 511. ἔχει τί κέρδος ἢ τίνα βλάβην; Ion. 1350. εἰ (τὸ λέγειν) φέροι τινὰ βλάβην

Archel. fr. XXIX (VIII), 2. *εἰ δ' εἰς βλάβην τινὰ (λέξεις)* Or. 240, ubi opponitur *εὖ λέγειν. μὴ 'πὶ τῷδ' ὄφλω βλάβην* Andr. 187. *οἶσιν οὐκ ἐλάσσονα βλάβην ὀφείλω* ib. 360. *ῥώμη ἀμαθὴς πολλάκις τίκτει βλάβην* Temen. fr. XI. *ξυνῆψε πάντας εἰς μίαν βλάβην* Bacch. 1302.

βλάβος i. q. *βλάβη*, sed minus usitatum, ut docet *Hesych.* glossa: *βλάβος· βλάβη.* Non recte igitur *Moeris*: *βλάβος, Ἀττικόν· βλάβη, κοινόν.* Imo *βλάβος* magis poeticum est. *Λύσσα* dicit Herc. f. 824: *πόλει οὐδὲν ἥκομεν βλάβος. τί — τοῦτο σοῖς ἐχθροῖς βλάβος;* Ion. 998. Subtilius dictum quod Heracl. 256 Demophonti monenti *πῶς δίκαιον τὸν ἱκέτην ἄγειν βίᾳ* respondet Copreus: *οὔκουν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, ἀλλὰ σοὶ βλάβος.* Infeliciter in huius loci explicatione versati sunt *Musgr. Elmsl. Pflugk.* *Nequaquam*, inquit Corpreus, *mihi hoc dedecori est, sed tibi noxae*, h. e. *nequaquam* (*οὔκουν*) iniustum est me vi rapere supplices neque id peragere *mihi dedecori erit, sed tibi noxae erit*, si vi eos rapiam nec sponte abs te deditos abducam: Argivi enim bellum tibi inferent. Quibus optime convenit quod Demophon rursus respondet: *omnino mihi noxae erit* (*ἐμοί γε*), *si has tibi rapiendos permisero.* Scilicet Demophon Argivorum odium non tanti ducens aliam eamque graviorem noxam intelligit: Iovis et supplicum et civium suorum odium et contentionem. V. 239. sqq. Similiter post *Barnesium Hermannus* et *Matthias* hunc locum explicuerunt. Ceterum ante *Brodaeum* legebatur *σὺ βλάβος.* *Const. M.*

βλάπτειν (*βλάβειν*) e *βάλλειν* (*βλάω* *Lob.* ad Ai. p. 90) factum atque cum *σφάλλειν* et *πλήσσειν* cognatum est, ita ut proprie sit *ferire, percellere* (*treffen, schlagen*). Qua vi praecipue de deo ac fortuna hominem *percellente, affligente, laedente, perdente*, omnino *damno* aliquo *afficiente* usurpatum est, quo sensu nobis quoque consueta sunt *ein geschlagener Mann, mit Blindheit geschlagen, ein harter Schlag, des Schicksals Schläge*, et Graecis *βλαψίφρων, φρενοβλαβής*, et imprimis *θεοβλαβής.* V. s. *ἀλάστωρ.* Plurima id genus suppeditat Homerus. Ex Euripide, si quidem Euripidea sunt, huc pertinent *ὅταν ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινά* fr. dub. XXII, similiter ut nos: *der Götter Zorn hat ihn getroffen.* Deinde vero *βλάπτειν* de quovis *damno, detrimento, noxa* dictum est. In Heracl. 263 sqq. Demoph. *οὔκουν ἐγὼ τῶν ἐνθάδ' εἰμὶ κύριος* (*bin ich nicht Herr in meinen Landen*); Copr. *βλάπτων ἐκείνους μηδὲν, ἢν σὺ σωφρονῇς* (*ja, aber, wenn du klug bist, sei es nicht zum Schaden von Mykenä*). Demoph. *βλάπτεσθ' ἐμοῦ γε μὴ μιαίνοντος θεούς* (*seid's euch zum Schaden, wenn ich nur die Götter nicht entehre*). Porro *ἃ σὲ μὲν βλάψει, σμικρὰ δ' ὀνήσει πόλιν* Heracl. 704. *ὑμᾶς τ' ὀνήσω τούσδε τε βλάψω θανών* ib. 1044.

Βάκχιος) οὐδένα βλάπτει βροτῶν Cycl. 522. μὴ βλάψαι πόλιν Suppl. 557; cf. ib. 524. τοὺς φίλους βλάπτοντες Hec. 256. (με) πολλάκις ἔβλαψε δόξα Med. 293. βλάπτουσιν (πτηνοὶ) σέμν' ἀναθήματα Ion. 107; cf. ib. 177. εἴ τις ἔβλαψεν (κέλευθον) ποδὶ στείβων ἀνοσίῳ Hel. 874. Absolute. ὁ δ' αὐτίκ' ἡδὺς καὶ διδοὺς πολλὴν χάριν ἐσαῦθις ἔβλαψε Suppl. 415. *Passiv.* βλάπτει δὲ δή τι πατρὶ τιμωρῶν; El. 974. εἴ τι βλάπτεται (τὸ πλῆθος) Suppl. 237. Cf. Heracl. 265. Ion. 177. Ceterum βλάπτειν natura sua adsciscere *accusativum* ex iis, quae de origine verbi supra monuimus, sponte apparet. *Const. M.*

βλαστάνειν, *pullulare, germinare, provenire, enasci (aufsprossen, aufkeimen, aufwachsen).* Hac propria vi dictum Soph. El. 422. O. C. 697. Tralate: de rebus: τὰ — ἀπ' αἰθερίου βλαστόντα γονῆς Chrys. fr. VI (VII), 10; de hominibus a) *nasci, oriri, originem ducere.* Θῆβας ἔσχεν, ἔνθ' ὁ γηγενὴς σπαρτῶν στάχυς ἔβλαστεν Herc. f. 5. τᾶς σᾶς (Solis) ἀπὸ χρυσέας γονᾶς ἔβλαστον (liberi Medeae) Med. 1256, ubi v. schol. ἐξ ἧς (Οἰνομάου κόρης) Ἀτρεὺς ἔβλαστεν Iph. T. 3. ἐκ γῆς πατρός σου πρόγονος ἔβλαστεν πατήρ; Ion. 267. ἢν παῖς μὲν ᾖ 'μὴ μὴ τέκῃ, ταύτης δ' ἄπο βλάστωσι παῖδες Andr. 665. ὡς ἐκ μεγάλων ἐβλαστήκασι Iph. A. 594. b) *Adolescere, pubescere.* βλαστάνοντες εὐγενεῖς νεανίαι Heracl. 469. Denique ad quamvis *originem* vel *causam* tralatum est. πόθεν ἔβλαστον, τίς ῥίζα κακῶν fr. inc. tr. CLV, 11. Stirps verbi sine dubio innumerabilium vocabulorum parens ἄω (βλ-άω βλαστός) est: id enim quum iam per se significet omne id, quod *viget*, tum concursu consonantium β et λ radici praefixarum etiam onomatopoeia quaedam efficitur, quippe quo sono pariter atque in βλύω (φλύω βρύω) depingantur res, quae *bulliunt* vel *pullulant.* Forma βλαστέω apud Euripidem non obvia: nam βλάστωσι Andr. 665 aoristi esse coniunctivum coarguit vicinum τέκῃ. Nec dubium quin apud Sophoclem El. 1061. Ai. 761. 1305. Ant. 563. 912 pro βλαστῇ βλαστοῖ βλαστῶν etc. iure suo βλάστῃ βλάστοι βλαστών rescripserint recentiores editores. Attamen totum βλαστέω exstirpatum ivisse nonnullos criticos nequaquam probo. Seriores hac forma usos esse res est confessa, v. *Lob.* ad Ai. p. 343; nec nisi violenter Aeschylo in Choëph. 582 βλαστοῦσι et Sophocli in Thyest. fr. VI, 2 (*Dind.* Poet. Scen. fr. 239) βλαστουμένη eripueris. Imo ego sic statuo. Stat mihi innumeros esse aoristos secundos, qui non a praesentibus obsoletis, quae mera plerumque grammaticorum commenta sunt, verum ab ipsis verborum radicibus descendant et primitivam verborum formam repraesentent. Idque prorsus convenit linguae incunabulis: nam rudis hominis pariter atque infantis est rem simpliciter percipere *perceptamque referre*: quae aoristi vis est: contra prae-

sens descriptioni inservit, descriptio autem consideratione ac meditatione nititur, quae hominis est et aevo et animo maturioris. Itaque vetustissima quaeque verba ab aoristis secundis proficisci videris. Et horum quidem alii soli per se exstant, ut εἰπεῖν ἑλεῖν βραχεῖν δικεῖν πεφνεῖν (πέφνον) πορεῖν πρίασθαι τετμεῖν (τέτμον), φαγεῖν, alii aliis temporibus originem dederunt, ut futuro (ἀμπλακεῖν ἀμπλακήσω), aoristo 1 (τορεῖν ἐτόρησα), perfecto (δαεῖν δέδαα), futuro et aoristo 1 (χραισμεῖν χραισμήσω ἐχραίσμησα), futuro et perfecto (ἁδεῖν ἁδήσω ἕαδα, ἁμαρτεῖν ἁμαρτήσομαι ἡμάρτηκα, αἰσθέσθαι αἰσθήσομαι ᾔσθημαι: praesens αἴσθεσθαι exstitisse nondum credo, v. nos p. 78), quin ipsi etiam praesenti (γοεῖν — γοάω, μυκεῖν et μακεῖν (ἔμυκον μακών) — μυκάομαι et μηκάομαι, στυγεῖν (ἔστυγον) — στυγέω, πιτνεῖν (ἔπιτνον) — πιτνέω, κτυπεῖν (ἔκτυπον) — κτυπέω, πιεῖν — πίνω, τεκεῖν — τίκτω, ἁδεῖν — ἁνδάνω, αἰσθέσθαι — αἰσθάνομαι, εὑρεῖν — εὑρίσκω, ἀμπλακεῖν — ἀμπλακίσκω. Ut vero multa alia verba duplicem in praesenti formam habent (v. s. ἀπεχθάνεσθαι), sic etiam ex aoristo secundo duae saepe praesentis formae fictae sunt. Sicut igitur e γενέσθαι et γείνομαι et γίγνομαι, e λαθεῖν et λήθω et λανθάνω, ita ex aor. 2 βλαστεῖν et βλαστέω et βλαστάνω formatum est. Βλαστεῖν (ἔ-βλαστον) autem e βλαστός ortum. [De eadem aoristi 2 natura acutissime exposuit *Buttmannus* in ampl. gr. I. §. 92. not. 3 (cf. §. 96. not. 8. ***), cuius sententiam subtiliter persecutus est *Kuehnerus* in gr. I. §. 149. not. 4. Sic orta videntur omnia verba, quae enumeravit *Buttm.* gr. I. §. 96. not. 6. Hisque etiam ἀμπλακίσκω (ab ἀμπλακ-εῖν) annumerandum, cuius formam ἀμπλάκω de more a me positam p. 167 nunc lubens abiicio. De origine autem verbi βλαστεῖν incertum mihi est utrum fratri assentiar an *Lobeckio* ad Ai. p. 90, qui, etsi illud ab eodem βλαστός deducat, ipsum tamen βλαστός a βάλλω (βλάω) propagatum arbitratur, ita ut primaria fuerit *transitiva* verbi significatio (v. *Lob.* l. c. not. 6 et p. 382. not. 1). Egregie certe hanc derivationem confirmant et Latina *gemmas trudere* (*gemmae se trudunt* Virg.), *flores* s. *radices mittere*, et vero Graecum ἐκβάλλειν, cui respondet nostrum *ausschlagen*. *Const. M.*]

βλάστημα, *germen* (*Spross*), hinc aut *planta* vel *frux* (*Gewächs*): ὅσα χθὼν καλὰ φέρει βλαστήματα Hel. 1281. γῆς τεμεῖν βλαστήματα Hec. 1204; aut *frutex, ramus* (*Zweig, Schössling*). κισσίνοις βλαστήμασιν Bacch. 177, i. q. κισσῷ. ὀρθὸν μεθίει διὰ χερῶν βλάστημ' ἄνω Bacch. 1069, i. q. ἐλάτης κλάδον s. κλῶνα (vv. 1062. 66). Tralate *quidquid nascitur* s. *procreatur*. De fossilibus (*Produkt*). ὦ χρυσὲ, βλάστημα χθονός fr. dub. XXXIV. De animalibus. νεόγονα βλαστήματα Cycl. 206.

pulli. Et allegorice *λέοντος βλαστήματα* Heracl. 1006. De hominibus: *stirps, proles, suboles. τέκνων γλυκερὸν βλάστημα* Med. 1099. Sic etiam *τοῖσι γῆς βλαστήμασιν Γίγασι* Herc. f. 178.

βλασφημία, *quidquid famam laedit*, *obtrectatio*; *calumnia*, *convicium*. Hac postrema vi dictum *παιδὶ — βλασφημίαν τις ἐφθέγξατο* Ion. 1189. Recte vero *βλάσφημος* ex *βλαβόφημος* formatum putat *Doederl.* Synon. III. p. 304. Scilicet hac id via factum: *βλαβόφημος*, *βλάβφημος*, *βλάφημος*, *βλά-σφημος*. V. s. *σφάζειν*.

βλαχή, v. *βληχή*.

βλέμμα, *adspectus*. *τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν φίλοι ἓν τ' ἦμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον* Herc. f. 306, i. e. *ἡδέως βλέπειν φίλους*; v. *Matth.* ad l.

βλέπειν (*λάω*, v. s. *ἀμβλύς* p. 152 et s. *λεύσσειν*). Discrimen inter *βλέπειν* et *ὁρᾶν* *Sturz.* in lex. ex Xen. Anab. 4, 1, 15. *βλέψον πρὸς τὰ ὄρη καὶ ἴδε, ὡς ἄβατα πάντα ἐστί*, rectissime, si propriam notionem spectas, hoc statuit: „*βλέψον* de *solo sensu* intelligendum, *ἴδε* vero simul ad *animum* referendum.“ V. *Doederl.* Synon. IV, p. 315 sq., qui *βλέπειν* (p. 317) apte comparat cum nostro *blicken*. Similiter Eur. Or. 67. *βλέπω δὲ πᾶσαν εἰς ὁδὸν, πότ' ὄψομαι Μενέλαον ἥκοντα*. Cf. Melan. fr. XIII, 2. ed. *Matth.* Itaque 1. in universum est *visu uti*, *videre* (*blicken*), et c. *acc.* *videre*, *conspicere* (*erblicken*). *ὅταν ἐγὼ βλέπω βραχύ* Ion. 744. *ὀξὺ βλέπει γὰρ ὁ χρόνος, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ* Melan. fr. XIII (XXV), 2 [ubi scribendum *ὀξὺ βλέπων γὰρ ὁ χρόνος τὰ πάνθ' ὁρᾷ*. *C. M.*]. Obscure sunt et mire dicta *τὰ μὲν σὺν ἄστροισ ἐκπολαῖσιν ὄμματα βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα* Phoen. 1124. [Eiiciendos hos versus cum eo qui sequitur neque ab Euripide profectos esse *Valckenario* quodammodo auctore demonstravit *Bergkius* in eph. ant. Darmst. 1836. p. 965 sq. V. *Matth.* ad l. *Const. M.*]. C. *acc.* *ἤκουσα καὶ βλέποντι σημαίνεις κακά* Herc. f. 1230. *βλέπω παῖδ' ἐμὸν τεθνηκότα* Hec. 681. *τόνδ' Ἀλέξανδρον βλέπω στείχοντα* Rhes. 62. Cf. El. 560. 569. *καὶ κουρὰν βλέπεις μελαμπέπλους στολμούς τε* Alc. 821. *βλέπω δύο ῥοπὰς* (*ἀγῶνος*) Hel. 1096. *ὃς βλέπει τε κἀντιδέρκεται δορὸς — ἄλοκα* Herc. f. 163, *qui hastam conspicit et* conspectam *exspectat* (v. s. *ἀντιδέρκεσθαι*), abs quo discernendum *βλέποντας εἰς δόρυ* Rhes. 114, ubi ipsum *βλέπειν* est *intueri* s. *exspectare* hastam, hastae *obsistere*, *occurrere*; v. s. 2. Huc pertinet formula *φῶς βλέπειν*, *vivere*, opp. *θανεῖν*. *τὸ φῶς ἥδιστον βλέπειν* Iph. A. 1250. Et *βλέπειν φάος* Iph. T. 674. Cf. Rhes. 971. Hec. 668. *φάος λοίσθιον βλέπων τόδε* Hipp. 57. *ἕως φῶς ἡλίου τόδ' ἔβλεπεν* Hel. 60. *μηκέθ' ἥλιον βλέπειν* Iph. T. 349.

βλέπουσ' αὐγάς Andr. 936. Sed etiam absolute *βλέπειν* hac vi dicitur. *πῶς ἂν αὑτὸς κατθάνοι τε καὶ βλέποι* Alc. 140. *σὺ τοὔμπαλιν — τὸ βλέπειν τοῦ κατθανεῖν* Tr. 628. *θανόντα μᾶλλον ἢ βλέποντ' ἔξω φίλων* Iph. T. 718. *νοσοῦσιν οἱ βλέποντες, οἱ δ' ὀλωλότες οὐδὲν νοσοῦσι* Phrix. fr. XIV (XV), 3. Cf. Hec. 311. Hel. 1017. Iph. A. 1612. Inde explicandum *κινεῖσθαι δοκεῖ βλέπειν τ' ἀγάλματα* Eurysth. fr. VIII (IX), 3, ut *βλέποντα σώματα* Hel. 589 opponuntur *εἰδώλῳ*. Notandum vero *βλέπειν* ita tantum *vitam* denotare, haec ut sensuum maximeque visus integritate contineatur, quibus carent *mortui*. Itaque diserte discernitur a *ζῆν* in Erechth. fr. XI. *ἐγὼ δὲ τοὺς καλῶς τεθνηκότας ζῆν φημὶ μᾶλλον τοῦ βλέπειν τοὺς μὴ καλῶς* [quorum sensus est: *ego eos, qui mortem honestam obierunt, vivere potius dixerim quam eos, qui non obierunt, lucem intueri*, h. e. ego mortem honestam vita tanto praestantiorem censeo, ut honeste tantum mortuos re vera vivere, ipsos autem vivos nil nisi lucem adspicere dicam. *Conat. M.*]. E primaria verbi *βλέπειν* notione ea quoque significatio fluxit, quae est *vultu s. specie* aliqua *esse* (*aussehen*). V. *Erfurdt.* ad Soph. Phil. 110. Explicant hunc usum loci Phoen. 400. *αἱ ἐλπίδες καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασιν.* Herc. f. 221. *Θήβαις ἔθηκεν ὄμμ' ἐλεύθερον βλέπειν*, et Alc. 262. *ὑπ' ὀφρύσι κυαναυγέσι βλέπων Ἅιδας.* Cf. Syl. fr. III, 4. Hinc *τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις;* Alc. 776. *οὐ βλέπεις εὔκηλον* Iph. A. 644, *placido vultu es. καλὸν βλέπω* Cycl. 550. *αἱ σκοτεινὰ πράσσουσιν πόλεις, σκοτεινὰ καὶ βλέπουσιν εὐλαβούμεναι* Suppl. 325. V. *Matth.* ad Iph. A. 634. 2. Paulo amplior verbi potestas est, ubi de singulari oculorum usu dicitur, *Oculos convertere s. coniicere* in al., *spectare* al. In his quum distinctior *motus* sit notio, insuper *εἰς* vel *πρός* adiungi solet accusativo. Cf. *Herm.* ad Iph. T. 1030. *εἰς μίαν* (*γυναῖκα*) *βλέπουσι* (*βροτοί*) In. fr. XIII (VII), 6, sicut etiam nos: *ein Auge auf ein Mädchen werfen. βλέπουσά τ' εἰς πᾶν καὶ παροῦσα πανταχοῦ τὴν ὄψιν ἐμπλήσασα* fr. dub. XXIII, 5. *βλέπετ' ἄνω καὶ μὴ κάτω* Cycl. 210. *τἀληθῆ φράσαι ἔχουσ' ἐν οἴκοις τοῖσδε τί βλέπεις πρόσω;* Hel. 333, *quid spectas ulterius;* v. s. *φράζειν. βλέψας ἐς Ἄργος ἧκε Πολυνείκης ἀράς* Phoen. 1373. *Ἐτεοκλέης Παλλάδος βλέψας πρὸς οἶκον — ηὔξατο* ib. 1382. *τοὺς κακῶς πεπραγότας εἰς ὄγκον οὐκ ἄνω βλέπειν τύχης* (*χρή*) Alcmaeon. fr. IX (II), 2. *Spectare, adspicere, inspicere, intueri. νόμος γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον* Hec. 975, ut *φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν* Med. 470. *οὔτοι σὸν βλέπων ἐμπίπλαμαι πρόσωπον* Ion. 925, ubi corrigendum *οὐκ εἰς σόν*, ut *πῶς ποτὲ βλέπουσιν εἰς πρόσωπα τῶν ξυνευνετῶν —;* Hipp. 416. Cf. ib. 280. Phoen. 461. *εἰς κράτος*

βλέψαντα καὶ λόγχης ἀκμήν Suppl. 318, ut *μὴ — φεύγοντας ἀλλὰ σὸν βλέποντας εἰς δόρυ* Rhes. 114. [*εἰς γῆν — ἔστη βλέπων* Iph. A. 1577.] *εἰς πῦρ βλέποντες καὶ κατὰ σπλάγχνων στόχας* Suppl. 212. *βλέψον δ' ἐς αὐτήν, εἴ τι σῇ δοκεῖ πρέπειν γυναικί* Alc. 1124. *βλέψον πρὸς αὐτοὺς βλέψον* ib. 391; cf. 389. *βλέψον πρὸς ἡμᾶς, ὄμμα δὸς φίλημά τε* Iph. T. 1238. Cf. Herc. f. 1227. Iph. A. 320. El. 567. Dehinc ad *animum* paulatim declinante *spectandi* vi *βλέπειν* 3. est *spectare*, *respicere*, *contemplari*, *considerare*. *εἰς πρόσωπον οὐ τεκμαίρεται βλέπων;* Hipp. 280. *τίς πρὸς λόγχην βλέπων μάρτυς γένοιτ' ἂν ὅστις ἐστὶν ἀγαθός;* El. 377. *βλέπουσα εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ ῥᾴων γένοι' ἂν* Dict. fr. I (XIV), 3. *οὐκ οἶδ' εἰς ὅ τι βλέψω κακῶν πολλῶν παρόντων* Hec. 585, ut cognoscam quid sit agendum. Sic etiam *πρὸς τί χρὴ βλέπειν; πρὸς τὰς παρούσας ἢ παρελθούσας τύχας;* Andr. 405. *λέκτρων σῶν πόθος μ' εἰσέρχεται εἰς τὴν φύσιν βλέψαντα· γενναία γὰρ εἶ* Iph. A. 1412. *ἣν εἰς λόγους τε καὶ τὰ τῶνδ' οἰκτίσματα βλέψας πεπανθῇς* Heracl. 160. *εἰς τάσδε βλέψασα ἐπηυξάμην τάδε γραῦς* Suppl. 8. *ταῦρος ὡς λέοντος βλέπων πρὸς ἐμβολήν* Syl. fr. III (IV), 4. 4. *Respicere*, h. e. a) *exspectare* ab aliq. *auxilium* vel *tutelam*. V. s. *ἀναβλέπειν*. *ἡμῖν ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν* Med. 247. *εἰς σὰς χέρας βλέπει δώματα* Herc. f. 435. *τίν' ἐλπίδ' ἢ πόρον σωτηρίας ἐξευμαρίζει; πρὸς σὲ γὰρ βλέπω* ib. 81. *εἰς ὑμᾶς βλέπω καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστιν* Iph. T. 1056: ita pro vlg. *ὡς ὑμᾶς βλέπω* rectissime rescripsit *Herm.* b) *desiderare*, *expetere*, *appetere*, *studere*. *εἰς μίαν βλέποντες εὐναίαν Κύπριν στέργουσιν* Andr. 179. *εἰς ἀργίαν βλέπειν* Antiop. fr. X (XIV), 2. c) *curare*, *colere*. Transitus fit per Suppl. 284. *βλέψον ἐμῶν βλεφάρων ἔπι δάκρυον* (v. *Matth.* ad l.). *Ζεῦ — ὁρᾷ τάδ'· εἰ γὰρ αὐτὰ μὴ βλέπεις, ἄλλως νομίζει Ζεύς* Cycl. 353. *ὦ Ζεῦ, βλέψον πρὸς ἡμᾶς καὶ μετάστησον κακῶν* Hel. 1458. *βλέψον πρὸς αὐτοὺς βλέψον* Heracl. 226. *ὅταν προδοὺς σύ μ' εἰς δάμαρτα σὴν βλέπῃς* Ion. 614. Duo reliqui sunt loci. Quorum unus: *κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας*, e tribus est Phoenissarum versibus 1378. 79. 80, quos uno paene ore pro spuriis indicarunt editores. Alter *νόῳ τ' ἀκούων καὶ βλέπων* v. 18 est e Sisyphi fragmento Euripidi falso adscripto. V. praeter *Valck.* diatr. p. 209 et ad Phoen. v. 527 et 711 *Matth.* ad Eur. fr. T. IX p. 323 et *G. Dind.* ad Poet. Scen. fr. p. 109.

βλέφαρον. Stirps esse videtur *βλέ-π-ειν* et *φάρος* (*φᾶρος;* v. *Seidl.* de verss. dochm. p. 257). Hinc proprie est id quod *visum* oculorum *tegit*, h. e. *palpebra*, *genae* (*Augenlied*), ut *βλεφαρίς* *cilia* (*Augenwimper*). Etiam ap. Lat. *palpebra* stirpem ducere videtur a

βλέπουσ' αὐγάς Andr. 936. Sed etiam absolute βλέπειν hac vi dicitur. πῶς ἂν αὐτὸς κατθάνοι τε καὶ βλέποι Alc. 140. οὐ ταὐτὸν — τὸ βλέπειν τῷ κατθανεῖν Tr. 628. θανόντα μᾶλλον ἢ βλέποντ' ἔξω φίλων Iph. T. 718. νοσοῦσιν οἱ βλέποντες, οἱ δ' ὀλωλότες οὐδὲν νοσοῦσι Phrix. fr. XIV (XV), 3. Cf. Hec. 311. Hel. 1017. Iph. A. 1612. Inde explicandum κινεῖσθαι δοκεῖ βλέπειν τ' ἀγάλματα Eurysth. fr. VIII (IX), 3, ut βλέποντα σώματα Hel. 589 opponuntur εἰδώλῳ. Notandum vero βλέπειν ita tantum vitam denotare, haec ut sensuum maximeque visus integritate contineatur, quibus carent mortui. Itaque diserte discernitur a ζῆν in Erechth. fr. XI. ἐγὼ δὲ τοὺς καλῶς τεθνηκότας ζῆν φημὶ μᾶλλον τοῦ βλέπειν τοὺς μὴ καλῶς [quorum sensus est: ego eos, qui mortem honestam obierunt, vivere potius dixerim quam eos, qui non obierunt, lucem intueri, h. e. ego mortem honestam vita tanto praestantiorem censeo, ut honeste tantum mortuos re vera vivere, ipsos autem vivos nil nisi lucem adspicere dicam. Const. M.]. E primaria verbi βλέπειν notione ea quoque significatio fluxit, quae est vultu s. specie aliqua esse (aussehen). V. Erfurdt. ad Soph. Phil. 110. Explicant hunc usum loci Phoen. 400. αἱ ἐλπίδες καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασιν. Herc. f. 221. Θήβαις ἔθηκεν ὄμμ' ἐλεύθερον βλέπειν, et Alc. 262. ὑπ' ὀφρύσι κυαναυγέσι βλέπων Ἅιδας. Cf. Syl. fr. III, 4. Hinc τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις; Alc. 776. οὐ βλέπεις εὔκηλον Iph. A. 644, placido vultu es. καλὸν βλέπω Cycl. 550. αἳ σκοτεινὰ πράσσουσιν πόλεις, σκοτεινὰ καὶ βλέπουσιν εὐλαβούμεναι Suppl. 325. V. Matth. ad Iph. A. 634. 2. Paulo amplior verbi potestas est, ubi de singulari oculorum usu dicitur, Oculos convertere s. coniicere in al., spectare al. In his quum distinctior motus sit notio, insuper εἰς vel πρός adiungi solet accusativo. Cf. Herm. ad Iph. T. 1030. εἰς μίαν (γυναῖκα) βλέπουσι (βροτοί) In. fr. XIII (VII), 6, sicut etiam nos: ein Auge auf ein Mädchen werfen. βλέπουσά τ' εἰς πᾶν καὶ παρεῖσα πανταχοῦ τὴν ὄψιν ἐμπλήσασα fr. dub. XXIII, 5. βλέπετ' ἄνω καὶ μὴ κάτω Cycl. 210. τἀληθῆ φράσαι ἔχουσ' ἐν οἴκοις τοῖσδε τί βλέπεις πρόσω; Hel. 333, quid spectas ulterius; v. s. φράζειν. βλέψας ἐς Ἄργος ἧκε Πολυνείκης ἀράς Phoen. 1373. Ἐτεοκλέης Παλλάδος βλέψας πρὸς οἶκον — ηὔξατο ib. 1382. τοὺς κακῶς πεπραγότας εἰς ὄγκον οὐκ ἄνω βλέπειν τύχης (χρή) Alcmaeon. fr. IX (II), 2. Spectare, adspicere, inspicere, intueri. νόμος γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον Hec. 975, ut φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν Med. 470. οὔτοι σὸν βλέπων ἐμπίπλαμαι πρόσωπον Ion. 925, ubi corrigendum οὐκ εἰς σόν, ut πῶς ποτε βλέπουσιν εἰς πρόσωπα τῶν ξυνευνετῶν —; Hipp. 416. Cf. ib. 280. Phoen. 461. εἰς κράτος

βλέψαντα καὶ λόγχης ἀκμήν Suppl. 318, ut μὴ — φεύγοντας ἀλλὰ σὸν βλέποντας εἰς δόρυ Rhes. 114. [εἰς γῆν — ἕστη βλέπων Iph. A. 1577.] εἰς πῦρ βλέποντες καὶ κατὰ σπλάγχνων πτύχας Suppl. 212. βλέψον δ' ἐς αὐτήν, εἴ τι σῇ δοκεῖ πρέπειν γυναικί Alc. 1124. βλέψον πρὸς αὐτοὺς βλέψον ib. 391; cf. 389. βλέψον πρὸς ἡμᾶς, ὄμμα δὸς φίλημά τε Iph. T. 1238. Cf. Herc. f. 1227. Iph. A. 320. El. 567. Dehinc ad *animum* paulatim declinante *spectandi* vi βλέπειν 3. est *spectare*, *respicere*, *contemplari*, *considerare*. εἰς πρόσωπον οὐ τεκμαίρεται βλέπων; Hipp. 280. τίς πρὸς λόγχην βλέπων μάρτυς γένοιτ' ἂν ὅστις ἐστὶν ἀγαθός; El. 377. βλέπουσα εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ ῥάων γένοι' ἂν Dict. fr. I (XIV), 3. οὐκ οἶδ' εἰς ὅ τι βλέψω κακῶν πολλῶν παρόντων Hec. 585, ut cognoscam quid sit agendum. Sic etiam πρὸς τί χρὴ βλέπειν; πρὸς τὰς παρούσας ἢ παρελθούσας τύχας; Andr. 405. λέκτρων σῶν πόθος μ' εἰσέρχεται εἰς τὴν φύσιν βλέψαντα· γενναία γὰρ εἶ Iph. A. 1412. ἣν εἰς λόγους τε καὶ τὰ τῶνδ' οἰκτίσματα βλέψας κεπανθῇς Heracl. 160. εἰς τάσδε βλέψασα ἐπηυξάμην τάδε γραῦς Suppl. 8. ταῦρος ὡς λέοντος βλέπων πρὸς ἐμβολήν Syl. fr. III (IV), 4. 4. *Respicere*, h. e. a) *exspectare* ab aliq. *auxilium* vel *tutelam*. V. s. ἀναβλέπειν. ἡμῖν ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν Med. 247. εἰς σὰς χέρας βλέπει δώματα Herc. f. 435. τίν' ἐλπίδ' ἢ πόρον σωτηρίας ἐξευμαρίζει; πρὸς σὲ γὰρ βλέπω ib. 81. εἰς ὑμᾶς βλέπω καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστίν Iph. T. 1056: ita pro vlg. ὡς ὑμᾶς βλέπω rectissime rescripsit *Herm*. b) *desiderare*, *expetere*, *appetere*, *studere*. εἰς μίαν βλέποντες εὐναίαν Κύπριν στέργουσιν Andr. 179. εἰς ἀργίαν βλέπειν Antiop. fr. X (XIV), 2. c) *curare*, *colere*. Transitus fit per Suppl. 284. βλέψον ἐμῶν βλεφάρων ἔπι δάκρυον (v. *Matth.* ad l.). Ζεῦ — ὁρᾷ τάδ'· εἰ γὰρ αὐτὰ μὴ βλέπεις, ἄλλως νομίζει Ζεύς Cycl. 353. ὦ Ζεῦ, βλέψον πρὸς ἡμᾶς καὶ μετάστησον κακῶν Hel. 1458. βλέψον πρὸς αὐτοὺς βλέψον Heracl. 226. ὅταν προδοὺς σύ μ' εἰς δάμαρτα σὴν βλέπῃς Ion. 614. Duo reliqui sunt loci. Quorum unus: κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας, e tribus est Phoenissarum versibus 1378. 79. 80, quos uno paene ore pro spuriis iudicarunt editores. Alter νόῳ τ' ἀκούων καὶ βλέπων v. 18 est e Sisyphi fragmento Euripidi falso adscripto. V. praeter *Valck.* diatr. p. 209 et ad Phoen. v. 527 et 711 *Matth.* ad Eur. fr. T. IX p. 323 et *G. Dind.* ad Poet. Scen. fr. p. 109.

βλέφαρον. Stirps esse videtur βλέ-π-ειν et φάρος (φᾶρος; v. *Seidl.* de verss. dochm. p. 257). Hinc proprie est id quod *visum* oculorum *tegit*, h. e. *palpebra*, *genae* (*Augenlied*), ut βλεφαρίς *cilia* (*Augenwimper*). Etiam ap. Lat. *palpebra* stirpem ducere videtur a

palla (*pallium*, quod *Hemsterh.* derivat ab eodem *φᾶρος*), nisi potius cognatum est cum *palpitare*, ut palpebrae *nictantes* denotentur. Derivationi nostrae favere videtur Eurip. Herc. f. 641. *τὸ γῆρας — βλεφάρων σκοτεινὸν φάρος ἐπικαλύψαν.* V. *Matth.* ad l. et nos s. *ἐπικαλύπτειν.* [Derivationem istam etiam *Etym. M.* p. 199, 38 proponit, quam cur absurdam dicat *Dindorfius* in novo Thes. Steph. II. p. 283, non intelligo. *Const. M.*] *Palpebra.* *εἴθε μοι ὀμμάτων αἱματόεν βλέφαρον — ἀκέσαιο* Hec. 1066. *ὅσσων δάκρυ᾽ ἀμφὶ βλεφάροις* Suppl. 49. *ξυνάψαι βλέφαρα βασιλείοις κόραις* Bacch. 746, ut *ξυνάρμοσον βλέφαρά μου* (morituri) *τῇ σῇ χερὶ* Phoen. 1460. *ἀνακαλύψω βλέφαρον* Iph. A. 321. Hinc totus *oculus.* *ἄϋπνον βλέφαρον* Or. 302. *ἥδιστος ἔβα* (*ὕπνος*) *βλεφάροισι* Rhes. 556. *λῦσον βλεφάρων γοργωπὸν ἕδραν*, *aperi oculos*, ib. 8. V. *Herm.* ad S. Ant. 1287. *εἰ βλέφαρα κινήσεις ὕπνου — φερομένῳ χαράν* Or. 157. *νὺξ ἔχει βλέφαρα παιδὶ σῷ* Herc. f. 1071. *ἑλίσσετέ νυν βλέφαρα, κόραισι δίδοτε πάντα* Or. 1266; v. s. *κόρη.* *παντᾷ τοι βλέφαρον διώκω* Ion. 205. *δινεύων βλεφάροις* (insanus Orestes) Or. 835. *ἐξελέτω βλέφαρον Κύκλωπος* Cycl. 614. *Οὖτίς με τυφλοῖ βλέφαρον* ib. 669. *Κύκλωπος ἔσω βλεφάρων ὤσας* (*δαλόν*) Cycl. 483. *δακρῦσαι βλέφαρα* Hel. 954. *τί βλέφαρα τέγγεις δάκρυσι;* ib. 463. *βλέφαρον τέγγουσ᾽ ἁπαλόν* El. 1339. *δάκρυσι μου βλέφαρα — τέγγεται* Hipp. 853. *βλέφον ἐμῶν βλεφάρων ἔπι δάκρυον* Suppl. 284. *βλέφαρον ὑγραίνω δάκρυσιν* Hel. 679. *γόος — τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον* Iph. T. 833. *νοτερῷ βλεφάρῳ* Alc. 601. *ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισι* Iph. A. 584. *βλέφαρα πρὸς τἀναιδὲς* (s. v.) *ἀγαγών* ib. 379. *τὸν ὑπὸ βλεφάροις φοίνικ᾽, ἐρύθημα προσώπου* Phoen. 1495. *ἴδε βλέφαρον* (moriturae) *καὶ παρατόνους χέρας* Alc. 399. *οὐδ᾽ ἐγὼ εἰς σὸν βλέφαρον πελάσω* El. 1332. Eleganti metaphora *luna* Phoen. 546 vocatur *νυκτὸς ἀφεγγὲς βλέφαρον*; ut S. Ant. 104 *sol* *χρυσέας ἁμέρας βλέφαρον.* V. *Blomf.* gloss. ad Aesch. S. c. Th. 886. *Eichstaed.* Quaest. philol. spec. p. 16.

βλῆμα, iactus. *βλήματ᾽ ἐν κύβοις βαλεῖν* Suppl. 330. V. s. *βάλλειν*, 1.

βληχή, balatus. *βλαχαὶ σμικρῶν τεκέων* (agnorum) Cycl. 59 et 48. Vox ficta per eamdem onomatopoeiam, per quam etiam nos dicimus *blöken*, *ein Blä-Schaaf* (v. s. *μηκᾶσθαι*); forma autem assimilata vocabulo *ἠχή*.

βοᾶν, claram vocem edere, boare, clamare. *τί βοᾷς;* Hec. 178. *τέκνων πλῆθος — στένει, βοᾷ βοᾷ* Tr. 1091. *ἱκέτης — βοᾷ* (Orestes) Or. 1332. *μὴ κτυπεῖτε, μὴ βοᾶτε* Herc. f. 1048. [*βοᾷ δ᾽ ἱερεύς, ἅπας δ᾽ ἐπήχησε στρατός* Iph. A. 1584.] *βοᾷ Ἱππόλυτος αὐδῶν δεινὰ κακά* Hipp. 582. *βοᾷ κυναγὸς ὥς· Πυλάδη, δέδορκας τήνδε;* Iph. T. 284;

v. s. κυναγός. βοᾷ· τίς μ' ἔμελλεν κτανεῖν; Ion. 1210. Cf. Herc. f. 975. οἷον οἰωνὸς ὑπὲρ τεκέων βοᾷ Tr. 829. *Passiv.* δεῖν' ἐν Ἀργείοις βοᾶται Iph. A. 1346. C. *dat.* iunctum Hel. 1612. ναυβάταις — βο. κελευστὴς τὴν ἐναντίαν ὄπα, *nautis clamat.* s. *succlamat.* Crebrior cum *accus.* constructio, in qua mirifice variat *clamandi* notio, *Clamare, cum clamore edere* s. *dicere.* τίνα θροεῖς αὐδάν; τίνα βοᾷς λόγον; Hipp. 572. τίν' αὐδὰν ἀΰσω, βοάσω; Ion. 1442. βοᾷ φόνον φροίμιον στενάζων Herc. f. 752. Paulo aliter βοᾷ (Medea) ὅρκους, ἀνακαλεῖ δεξιάς Med. 21, *cum clamore appellat, citat.*: ἄλγος ἄλγος βοᾷς Tr. 1310, *dolorem clamore tuo prodis;* v. s. ἄλγος p. 107. βοᾷ πῦρ καὶ δίκελλαν ὡς κατασκάψων πόλιν Phoen. 1161, *cum clamore postulat*, ut etiam Latini *clamare* aliquid, *nach etwas schreien.* Similiter c. *infin.* ὅτε νιν βόασε Κάσανδρα κτανεῖν, *clamans iussit*, Andr. 297. Porro *inclamare.* βοᾷ Δελφῶν παῖδας ἱστορῶν τάδε Andr. 1125. βοᾷς τὸν παρ' Ἅιδῃ παῖδ' ἐμόν Tr. 586, *vocas, evocas.* C. duplici *accus.* λιγυρὰ ἄχεα μογερὰ βοᾷ τὸν — προδόταν Med. 205, *lamentis prosequitur proditorem.* βοάσατ' εὖ τὸν Ὑμέναιον μακαρίαις ἀοιδαῖς ἰαχαῖς τε νύμφαν Tr. 335: quibus constructione simillimum est παιᾶνα ὑμνοῦσι τὸν Λατοῦς γόνον Herc. f. 687. V. *Seidler.* ad Iph. T. 1061. *Herm.* ap. Seidl. ad Tr. 123 et ad Soph. Tr. 209. Tralate de rebus inanimis: βοᾷ βοᾷ δέλτος ἄλαστα Hipp. 877, *clamat*, h. e. *clare indicat.* βοᾷ δῶμα πᾶν Phoen. 1327, *clamat*, h. e. *reboat* s. *resonat*, ut πολλοῖς κωκυτοῖσιν — βοᾷ Σκάμανδρος Tr. 29. Restant tres loci, in quibus utrum medium an passivum sit usurpatum dubitant, Iph. A. 438. λαὸς βοάσθω καὶ ποδῶν ἔστω κτύπος. Hel. 1450. πᾶσαν χρὴ γαῖαν βοᾶσθαι μακαρίας ὑμνῳδίαις ὑμέναιον Ἑλένης κάμόν. Iph. A. 216. ὁ διφρηλάτας ἐβοᾶτο. De his v. s. θνῃπολεῖν. De origine verbi v. s. βοή.

βόειος, *bubulus.* μήλειον ἢ βόειον (γάλα) Cycl. 217. κρέασι βοείοις fr. inc. tr. CXLVII, 1.

βοή, Dor. βοά. Ab ἄω derivare non ineptum esset. V. s. βάζειν et ἀΰειν. Aptius tamen atque simplicius per onomatopoeiam e sono ὅ (ὀά οἴ ὤ) fictum putatur, unde etiam γόος — γοᾶσθαι. Ita ἀλαλή ex ἀλαλά (p. 101), αἰάζειν αἰδώς αἰκία ex αἴ (p. 67), οἰζύς οἰκτρός οἶτος ex οἴ formata sunt. Quum autem ὅ illud omnino clamorem depingat, hinc βοή omnis est *clamor*, „cum exclamantis vocantisve, tum gaudentis aut dolentis" (*Ellendt.* s. v.). βοὴ κατὰ στέγας Or. 1331. τίνα βοήν; Iph. A. 1346. τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή; Hipp. 790. ἀνακαλεῖς τίνα με — βοάν; Herc. f. 910. mel. V. *Matth.* gr. p. 941. ποίαν βοὴν ἀνωλόλυξας —; Tr. 999. τίς ἡ βοὴ βωμοῦ πέλας ἕστηκε; Heracl.

73. *τίς ἵστησιν βοήν;* Iph. T. 1307. *βοὴν ἵστησι* Heracl. 129; cf. ib. 656. *τί μάτην τείνουσι βοάν;* Med. 201. mel. *βοὰν ἔμελπον εὔφρονα* Tr. 547. ch. *βοὰν βοὰν Ἑλλὰς κελάδησε κἀνωτότυξε* Hel. 375. mel. *βοὴν ἐγερτίαν* Rhes. 690. *παύσωμεν βοήν* Or. 1314. *βοὰν βοὰν ἀϋτῶ, βοάν* Hec. 1092. mel. *βοὰν ἔλασκε* El. 1213. ch. *ἀτρεμαίαν ὑπόροφον φέρω βοάν* Or. 148; v. s. *ὑπόροφος* et *φέρειν*. *ῥόθιά τ' ἐξεκίμπλατο βοῆς, κελευστοῦ φθέγμαθ' ὡς ἠκούσαμεν* Hel. 1592. Ita *Pierson.* Veris. p. 186 pro *ὄρθρια* et *κελεύθου* emendavit ex *Longi* Pastor. 3, 21: *εἷς μὲν αὐτοῖς κελευστὴς ναυτικὰς ᾖδεν ᾠδάς, οἱ δὲ λοιποὶ καθάπερ χορὸς ὁμοφώνως κατὰ καιρὸν τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐβόων.* *ἦν πᾶσ' ὁμοῦ βοή* Bacch. 1129. *πᾶν μίγνυται μέλος βοῆς* El. 756. *ἐφθέγξατο βοή τις* Iph. T. 1386. *ἔμολέ σοι βοά* Hipp. 588. ch. *ἴτω ξύναυλος βοὰ χαρᾷ* El. 879. ch. *ἐν δόμοις κλύω βοήν* Or. 1325. *προσπόλων ἀκούομεν βοήν* Andr. 822. Cf. El. 747. Med. 1273. *ἐξὼ βοῆς ἀκοῦσαν Ἄργος ἐξεγείρεται* Or. 1530. *ἔκλυον βοάν* Med. 131. mel. *σίγησον, πρίν τιν' αἰσθέσθαι βοῆς* Hipp. 603. *βοὴ καὶ κωκυτὸς ἦν* Suppl. 721. *κτύπον ἐγείρετε, κτύπον καὶ βοάν* Or. 1353. ch. *κελευσμὸν σὺν πολλῇ βοῇ* Suppl. 701. *βαρβάρῳ βοᾷ* Or. 1386. mel. Cf. Phoen. 685. 1311. *Φοίνισσαν βοάν* ib. 308. mel. *κακογλώσσου βοῆς* Hec. 661. *ἵημι βοάν* Phoen. 1043. ch. *εὐξύνετον ξυνέτοισι βοάν* Iph. T. 1092. ch. *φονία βοά* Tr. 556. ch. *ὑπώροφον* (s. v.) *βοάν* El. 1166. mel. Suspecta sunt *τᾶς οὐκ εὐμούσου βοᾶς* Iph. T. 145; v. s. *ἄλυρος* p. 144. De feris. *θηρῶν οὐκ ἂν ἤκουσας βοήν* Bacch. 1083. Plural. *ἀγαλλόμενοι θεὸν ἐν Φρυγίαισι βοαῖς ἐνοπαῖσί τε* Bacch. 159. mel. *Δελφὶς ἀείδουσ' Ἕλλησι βοάς, ἃς ἂν Ἀπόλλων κελαδήσῃ* Ion. 92. mel., *vaticinia*.

βοηδρομεῖν (*ἐπὶ βοὴν τρέχειν*) ut *βοηθεῖν* (*ἐπὶ βοὴν θέειν*) proprie est *ad clamorem succurrere*, hinc *opem ferre, auxilio venire, auxiliari.* *κραυγὴν ἔθηκας Μενέλεῳ βοηδρομεῖν* Or. 1510. *βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικούς* ib. 1356. *βοηδρομήσας τήνδ' ἐπ' ἑσπέραν* Heracl. 122. *βοηδρομοῦμεν ἄλλος ἄλλοθεν* Or. 1476. *οὐκ εἶ ἐνόπλῳ ποδὶ βοηδρομήσετε;* ib. 1622. *φίλοισιν ὕστερον βοηδρομεῖν* Rhes. 333. *ὕστερος βοηδρομεῖς* ib. 412. *βοηδρομεῖτε πάντες* Hipp. 776.

βοηδρόμος (v. *βοηδρομεῖν*), *auxilians.* *ὑστέρα βοηδρόμος πάρειμι* Phoen. 1441. *ταχὺς Ἄργει πᾶς ἀνὴρ βοηδρόμος* Heracl. 340. *ἐκ Μυκηνῶν μῶν βοηδρόμους* (qui opem ferant) *ὁρᾷς;* El. 963. Hinc *ποδὶ βοηδρόμῳ* Or. 1290; cf. ib. 1622. *σῆς βοηδρόμου σπονδῆς* ib. 1571.

βοηθεῖν, auxilio accurrere, opem ferre. *βοηθεῖν τοῖσιν ἠδικημένοις* Iph. A. 79.

Βοίβιος i. q. *Βοιβιάς*, a *Βοίβῃ*, urbe Thessaliae. *παρὰ καλλί-*

ναον Βοιβίαν λίμναν Alc. 593. Παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην sedem Admeti Homerus quoque collocat Il. β', 711.

Βοιωτός, *Boeotus*. Radicem ipse indicat Euripides Melan. fr. II (XXVIII). τὸν ἀμφὶ βοῦν ῥιφέντα Βοιωτὸν καλεῖν. τῶν Βοιωτῶν ὅπλισμα Iph. A. 253.

βολή (βάλλειν), *iactus*. εἰς πέτρων βολάς Or. 59, *ad lapidationem*. κρᾶτα — ὠλένας δικὼν βολαῖς Phoen. 669; v. *Matth.* ad l. κεραυνίοις βολάς Tr. 92. πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς Phoen. 1152. De *radiis*, quos sol *emittit*; v., s. ἀκτίς, πρὸς ἡλίου βολάς Or. 1259; cf. Bacch. 458. ἴφοις βολαῖς ἀελίου Phoen. 173. πρὸς μέσας βολὰς ἡλίου Ion. 1135. Hinc βολή tribuitur omnibus, quae vel fulgore vel impetu suo aliquo modo *feriunt*, ut oculis, auro, vento. *Nivi* quoque tribuuntur βολαί Bacch. 661. λευκῆς χιόνος εὐαγεῖς βολαί, ubi *Barnes.* intelligit *cumulos* nivis, ut *Bothius* „*des hellen Schnees Hügel.*" Imo χιόνος βολαί simpliciter sunt *nives* de coelo *deiectae*.

βόλος. Dicitur imprimis de *iactu* retis. ἣν ἐκσπάσωμαί γ' ὃν μετέρχομαι βόλον El. 582. Hinc ipsum *rete*. ἀνὴρ εἰς βόλον καθίσταται Bacch. 846. ἴσως γὰρ εἰς βόλον τις ἔρχεται Rhes. 730; at v. s. ἄβρεξ.

βορά, quilibet *cibus*. (γαῖα) τίκτει βορὰν Chrys. fr. VI (VII), 5. βορᾶς κορεσθεὶς Hipp. 112. ὡς βορᾶς γευσαίατο Iph. A. 423. βορᾶς κεχρημένοι Cycl. 88. βορὰν ὀδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις ib. 98. βορᾶς χρῄζοντες ib. 253. δώσει βορὰν Hel. 509. παιδὸς ἥσθῆναι βορᾷ Iph. T. 388. Κύκλωψ ξενικῶν κρεῶν κεχαρμένος βορᾷ Cycl. 367. βορᾷ χαίρουσιν ἀνθρωποκτόνῳ; ib. 127, ut ἀπ' ἀνθρώπων βορᾶς ib. 248. ἑταίρων πλησθεὶς βορᾶς (Cyclops) ib. 408, ut ἔκπλεως ὢν τῆς ἀναισχύντου (ἑταίρων) βορᾶς ib. 415. βορὰν δυσσεβῆ θέσθαι γνάθοις ib. 288. εὐέχθου βορᾶς ψυχὴν ἐπλήρουν Ion. 1169; cf. El. 425. τῆς ἐφ' ἡμέραν βορᾶς εἰς μικρὸν ἥκει El. 429. οὐδὲ πόθον ἔχει βορᾶς Or. 189. τυροῖσι καὶ μήλων βορᾷ (ζῶσι) Cycl. 122. δι' ἀψύχου (s. v.). βορᾶς σίτοις κατήλευε Hipp. 952. νῆστις βορᾶς Iph. T. 973. σὺ — ἐν γαστρὸς βορᾷ τὸ χρηστὸν εἶναι — ἔφη Suppl. 865. θηρσὶν ἄθλιον βορὰν Phoen. 1597; cf. Suppl. 47. οἰωνοῖς βορὰν Phoen. 1628. V. βρῶσις.

Βορέας Non. 1, 251 dictum putat a βοή, *Etym. M.* p. 205, 7 et *Eust.* p. 193, 20 etiam ineptius a βορά. Imo eamdem stirpem habet ac βρέμω (s. v.), βρόμος. ὅταν Βορέας χιόνα Θρῄκιος χέῃ Cycl. 328.

βόσκειν, *pascere*, *alere*, *nutrire*. τῇ βοσκούσῃ χθονὶ καὶ τῇ τεκούσῃ Heracl. 826, de terra *nutrice*, ut ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ Phaëth. fr. XIV (II). πόθεν ἐβόσκου (*vixisti*), πρὶν

γάμοις εὑρεῖν βίον Phoen. 403. *τὸ γένος (εὐγένεια) οὐκ ἔβοσκέ με*, unde viverem, ib. 408. *τὸν βόσκοντα* (Phoebum) *εὐλογῶ* Ion. 137, pro quo ib. 183 est *τοὺς βόσκοντας*. Tralate de spe, quae hominum animos *alit*, *fovet*, *sustentat*. *αἱ ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας* Phoen. 399, et *pass.* *ἐλπισιν ἐβόσκετο* Bacch. 617. Locutionem *πράγματα βόσκειν* ex Euripide (Thes. fr. III. IV (II. III) sumpsisse Aristophanem in Vesp. 312 edocet *schol.* ad l. Arist. V. ap. *Matth.* T. IX. p. 356. De stirpe verbi v. s. *πρόβατον*.

βοσκή, *pabulum*. *ποίμναις οὐχ ἵει* (Ceres) *θαλερὰς βοσκὰς εὐφύλλων ἑλίκων* Hel. 1347. Paulo celerius ad metra exaequanda *βοτάς* correxit *Herm.* *Βοτός* esse i. q. *τροφή* s. *βοσκή* non tantum ap. *Suidam* legitur et in *Baekm.* Anecd. I. p. 181, sed etiam in *Etym. M.* p. 447, 10. At *βοτή* hoc sensu nusquam vel dictum vel notatum.

βόσκημα, animal quod pascitur, *pecus*. *ἀγελαῖα βοσκήματα* Bacch. 676. *ποιμνίων βοσκήματα* Cycl. 187; vlg. *ποιμένων*, quod correxit *Scaliger*. Ita *τῶν ἐμῶν βοσκημάτων ποίμνης νεογνὸν θρέμμα* El. 494. *Κυκλώπων βοσκήματα* Cycl. 164. *βοσκήμασι σοῖσι συρίζων ποιμνίτας ὑμεναίους* Alc. 579. Est etiam i. q. *βοσκή*. *ὦ ὄχημ' ἵππειον*, *ἐμῆς βόσκημα χερός* Hipp. 1356, *a me nutritum*. Cf. S. El. 365. Aesch. Suppl. 615.

βόστρυχος. Proprie denotat *crines crispatos* (*gekräuselt*): hinc praecipue *cirros*, *cincinnos* (*Locken*); v. s. *βότρυς*. *βόστρυχός τις ὡς εἱλιγμένος* Thes. fr. VII (V), 7. *ἁβρὸν βόστρυχον τεμῶ* Bacch. 493; v. s. *ἁβρός*. *ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος* Or. 1532. *βοστρύχων κυανόχρωτα χαίτας πλόκαμον* Phoen. 315. *πολύν σοι βοστρύχων πλόκαμον κεροῦμαι* Tr. 1182. *ξανθοῖσι βοστρύχοισιν εὔκοσμος κόμην* Bacch. 235. *ἔταμες βοστρύχους ξανθῆς κόμης;* Hel. 1240. *ἐγὼ βοστρύχους τεμῶ* ib. 1093. *ξανθῆς χαίτης βοστρύχους κεκαρμένους* El. 515. *κόμης σῆς βοστρύχων ἀνδήματα* El. 882; v. s. *ἀνάδημα*. *ξανθὸν ἑταίρας λιπαρὸν βόστρυχον* Cycl. 499. *ὦ βοστρύχων πινῶδες ἄθλιον κάρα* Or. 225. *ὃν πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον* Tr. 1175. *βόστρυχον ἀμπετάσας*, *passis capillis*, Phoen. 794. *βόστρυχον ἀμπετάσας ὤμοις* Hipp. 202. *θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις* Med. 1160. *παρὰ βόστρυχον — αὔραν — πρὸ παρηίδος ἄσσων* Or. 1427. *ἐπὶ βοστρύχοις πῦρ ἔφερον, οὐδ' ἔκαιεν* Bacch. 756. *πολλοῖς ἂν εὕροις βοστρύχους ὁμοπτέρους* El. 530. [Metro non convenit quod in Or. 1267 vulgo legitur: *κόραισι δίδοτε διὰ βοστρύχων πάντα*. Idcirco quum in textu *βοτρύων* posuisset *Dindorfius*, rursus in novo Thes. Steph. II. p. 337 non *βοτρύων*, sed *βοτρύχων* scribendum fuisse recte monet. Formam *βότρυχος* *Etym. M.* habet p. 205, 32. Eamdem versui Pherecratis

p. *Pollux.* 2, 27. ὦ ξανθοτάτοις βοτρύχοισι κομῶν restituit *Bergkius* eamque confirmat βοτρυχώδεος, quod in Phoen. 1493 a metro flagitatum praebet cod. R. pro βοστρυχώδεος. V. s. βότρυς. *Const. M.*]

βοστρυχώδης, *cincinnis obsitus.* Cod. R. βοτρυχώδεος, unde *Seidler. Herm. Burges.* propter metrum scripserunt βοτρυώδεος. Sed ipsam illius codicis lectionem recipiendam esse intellexit *Dindorfius* in novo Thes. Steph. II. p. 337. V. s. βόστρυχος. *Const. M.*

βοτάνη, *pabulum.* ποιηρὰ βοτάνα Cycl. 45. ἔγρονται δ' εἰς βοτάναν πώλων συνζυγίαι Phaëth. fr. II, 25.

βοτήρ, *pastor.* βοτῆρα νεανίαν (Parin) Andr. 281. καὶ βοτῆρες ἐσμὲν Rhes. 271. τὸν τρισώματον βοτῆρ' Ἐρυθείας Herc. f. 424.

βοτόν, *pecus.* ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ οὔτ' ἦλθέ πω σίδηρος Hipp. 75. ἡ γῆ — τίκτουσα ποίαν τἀμὰ (Cyclopis) πιαίνει βοτά Cycl. 332.

βότρυς, *pampinus, palmes.* βότρυσι δ' ἔστεψεν κάρα Meleagr. fr. III (VI), 2. *Uva, racemus.* τὸν πολύκαρπον οἰνάνθας βότρυν Phoen. 238. οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν Hypsip. fr. II. III. Hinc βότρυος ὑγρὸν πῶμα Bacch. 279, *Rebensaft, Traubensaft.* βότρυος πῶμα κύλου Cycl. 191. εὐιάζει βοτρύων φίλαισι πηγαῖς ib. 494. βότρυος ἐν δαιτὶ γάνος Bacch. 261. 381. σπονδᾶς ἐκ Διονύσου βοτρύων Ion. 1232. τᾶς Διονυσιάδος βοτρύων ἐπὶ χεύμασι λοιβᾶς Herc. f. 892. Voces βόστρυξ (βόστρυχος) et βότρυς eiusdem esse originis sponte apparet. Communis autem ambarum radix στρέφω (τρέπω) esse videtur, unde ni fallor etiam ὄστρυγξ (ὄστλιγξ); communis certe ambarum ac propria significatio haec est, ut omne *flexuosum, tortuosum, sinuosum*, omne ἕλιξ (*alles Gewundene, Geringelte*) denotet. Similiter apud nos *Ranke* cognatum est cum *Ring.*

βοτρυώδης, *racemosus.* ἀμπέλου βοτρυώδει χλόῃ Bacch. 12. ναὶ τὰν βοτρυώδη Διονύσου χάριν οἴνας ib. 534. ch.

βουθυτεῖν, *boves s. vitulos mactare s. immolare.* πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν —, ἔνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπ' Hec. 261. βουθυτῶν Νύμφαις El. 785; cf. ib. 805. μάτην ἐβουθυτοῦμεν Tr. 1242. ἵν' ἡμῖν βουθυτεῖ λάθρα πόσις Ion. 1031. ὅθεν σε βουθυτῶν ἐσόψεται El. 635. Aliter θεοῖσι μικρὰ — θύοντας τέλη τῶν βουθυτούντων ὄντας (εἰσορῶ) εὐσεβεστέρους Dan. fr. XII, 7, quo ex loco patet recte statuere *Sturz.* in lex. Xen. s. v. „dicitur etiam de quolibet sacrificio magno et in re laeta.“ Ambiguum est βουθυτεῖν — ἡλίους ἐμὴν χάριν Aug. fr. XI.

βούθυτος. βούθυτον ἀμέραν ὁ Διὸς εἶπε σέβειν γόνος Hel. 1400.

ubi recte *Pflugk*: „βούθυτον ἁμέραν Latine dicas diem sacrificum exemplo Ovidii Met. XIII, 590, ubi v. *Gierig*." βουθύτῳ σὺν ἡδονῇ Ion. 664; v. *Matth.* gr. p. 1004, 3, c. βωμοὺς κνισᾶν βουθύτοισι προστροπαῖς Alc. 1159; v. s. προστροπή.

βουκόλος, *bubulcus*. Non a κολέω (colo) est, sed a κέλλω (cello percello) pello, unde oestrum Aesch. Suppl. 557 vocat βουκόλον πτερόεντα. ὦ Πάρις, — βουκόλος — ἐτράφης Ἰδαίαις παρὰ μόσχοις Iph. A. 574; cf. ib. 1292. 180. βουκόλοι καὶ ποιμένες Bacch. 713. ἐν ῥοιβδήσει βουκόλων Iph. A. 1086. τῆς θαλάσσης βουκόλοις κοινωνία; Iph. T. 254. πρὸς εὐτραφεῖς καὶ νεανίας ξένους φαύλους μάχεσθαι βουκόλους ἡγούμεθα ib. 306. δίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος Phoen. 25. Cf. praeterea Antiop. fr. XIII (XXXII).

βούλεσθαι. Discrimen inter βούλεσθαι et θέλειν *Buttm.* lex. I, 26. quem miror *Rostium* in *Damm.* lex. s. v. secutum esse, hoc statuit, ut „βούλεσθαι sit *propensum esse* (*das Wollen als rein gemüthlicher Akt*), ἐθέλειν vel θέλειν *apud animum constituere* (*das Wollen aus Verstandesgründen, ein Entschlossensein, ein Vorsatz*)." Contraria ratione *Ellendt.* in lex. I. p. 316 cum eoque *Herm.* in ephem. antiqu. *Darmst.* 1835. p. 759 βούλεσθαι *consilium* mentis (*Entschluss, Vorsatz*), θέλειν vero animi *proclivitatem* vel *desiderium* (*Verlangen, Lust*) significare censent. Quod verissimum esse non solum usus, sed etiam etymologia declarat. Nam θέλειν (θ-ἑλεῖν) cum ἑλεῖν (εἷλον) congenerum esse patet indeque de eo proprie dici, qui aliquid *temere ac sine consilio capit s. arripit* (*blindes Zugreifen*), βούλεσθαι autem, quod e βαλέσθαι (βόλεσθαι) factum est, de eo dicitur, qui aliquid *sapienter huc illuc versatum* (βαλλόμενος) *ac deliberatum statuit* (*verständige Wahl*). Eamque notionem ipsa media forma confirmat. Propterea enim verbi βούλεσθαι media tantum forma usitata est, quia omnis deliberatio libera est atque spontanea actio, ad quam quis ipso animo impellitur. V. s. βουλεύεσθαι et ἀφιδρύειν. Itaque rectissime iam dudum *Ammonius* p. 31. βούλεσθαι ἐπὶ μόνου λεκτέον τοῦ λογικοῦ, τὸ δὲ θέλειν καὶ ἐπὶ ἀλόγου ζώου, et p. 70. θέλειν καὶ βούλεσθαι ἐὰν λέγῃ τις, δηλώσει ὅτι ἑκουσίως τε καὶ εὐλόγως ὀρέγεταί τινος. V. s. θέλειν. Euripidei loci, ubi discrimen illud conspicuum est, hi sunt: (σπουδάζεις ἄρχειν Δαναΐδαις) τῷ δοκεῖν μὲν οὐχὶ χρῄζων, τῷ δὲ βούλεσθαι θέλων Iph. A. 338, ut ib. 330. ὅτι τὸ βούλεσθαί μ' ἔκνιζε, σὸς δὲ δοῦλος οὐκ ἔφυν, i. e. *quod ita mihi placuit, weil ich es so wollte*. δρᾶν μὲν σύ γ' οὐχ οἷός τε, βούλεσθαι δ' ἴσως Heracl. 692. οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον, οὐδὲν βούλεται Ixion. fr. IV (II), 2. λόγῳ μὲν οὐχί, καρδίᾳ δὲ βούλεται Med. 708. οὐδεὶς ἁπάντων βούλεται προδο-

μιᾷ τῇ τοῦ θέλοντος, ἀλλ' ἀφιστάμεσθ' ἀεί Hipp. 1329. καίπερ σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι βλέψαι πρὸς αὐγὰς βούλεται τὰς ἡλίου Alc. 204. ἡ φύσις ἐβούλεθ', ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει fr. inc. tr. CLXXI. ἔπραξε βούλησιν ἣν ἐβούλετο Herc. f. 1305. μεγάλα βούλεσθαι κακά ib. 854, moliri. Notabilis imprimis locus est El. 267 sq., ubi El. τεκεῖν μ' ἐβούλετ' ἀσθενῆ τοιῷδε δούς. Or. ὡς δῆθε παῖδας μὴ τέκοις ποινάτορας; El. τοιαῦτ' ἐβούλευσε. Praeterea notanda sunt τί βουλόμεσθά γ' ἄλλο; Ion. 558. θεὸς ἐβουλήθη τάδε Hipp. 476. ἐπεί γ' ὁ δαίμων βούλεται Ion. 1353. Ζεὺς ὧδε βούλεται Hel. 1685. τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔσται Iph. A. 33. οὕνεχ' ὁ θεὸς οὐκ ἠβούλετο Hel. 758. ἁμαθὲς καὶ τὸ βούλεσθαι τάδε Or. 694. τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ Med. 868., ubi etiam nos: *was du von mir willst.* τί δῆτα βούλει; Iph. T. 734. τί βούλομαι γάρ; Iph. A. 485. τοῦτο αὐτὸ βούλομαι εὐκλεῶς πρᾶξαι ib. 1376. ἃ βούλομαι (μαθεῖν) Herc. f. 1126. ὃ βούλεται μόνον ὁρᾶν fr. inc. VI, 1. ὃ βούλομαι γὰρ ἡδύ Or. 1175. ἅ τις βούλοιτο Hec. 819. ἃ σὺ βούλει, ταῦτ' ἐμοὶ φίλα Phoen. 889. ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν ib. 999. τυχοῦσ' ἃ βούλομαι Med. 758. ἃ δ' ἐπὶ τοῖσδε βούλομαι ἀκούσατε Iph. T. 728. Cf. Hipp. 699. Alc. 281. Ion. 391. Herc. f. 142. Iph. T. 1018. Alcmen. fr. XIV, 4. Suppl. 858. Iph. A. 1213. Tr. 74. 1053. Hel. 893. Ion. 1381. El. 770. ὄνομα ὁπότερον βούλει κάλει Bacch. 276. θνῆσχ' ὅτῳ βούλει τρόπῳ Or. 1040. Porro τύμβον βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι Hec. 319. τύμβου δ', εἰ κτανεῖν ἐβούλετο, οὐκ ἠξίωσεν ib. 796. ἴδιον — τι πρός σε βούλομαι — εἰπεῖν ib. 978. τοσοῦτον — σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι Med. 259. ὄνασθαι, μὴ μαθεῖν βούλου, τέκνον Hipp. 517. ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι Herc. f. 858. εἴπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν θέσθαι Hec. 1211. τί δῆτα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ; ib. 991; cf. Heracl. 667. Praeterea cf. Hec. 1003. 1206. Or. 409. 683. 1578. Phoen. 119. 510. 911. Med. 610. 726. 1049. 1069. Hipp. 270. 344. 904. 910. 1242. Alc. 138. 675. 1021. Andr. 39. 351. 1107. Suppl. 750. 932. 1051. Iph. A. 335. 378. 401. 635. 1395 (ἐβουλήθη). 1413. Iph. T. 61. 256. 736. 1039 (βουλήσομαι). Tr. 899. 911. 965. Cycl. 164. 313. 547. 644. Bacch. 208. Heracl. 206. 331. 457. 468. 498. 551. 572. 737. 887. 945. Hel. 790 (ἐβουλήθη). 922. 1004. 1011. 1461. Ion. 421. 657. 1343. 1359 (ἐβουλήθη). 1360. 1520. Herc. f. 317. 1426. El. 299. 547. 773. 900. 1131. Androm. fr. XXIII (XVI), 1. Antig. fr. V, 3. Rhadam. fr. I (II), 4 et 10. Archel. fr. extr. ἔτ' οὖν τι βούλει — φράζειν ἐμοί; Hec. 1011. Cf. ib. 405. Or. 94. Bacch. 809. Heracl. 63. Hel. 1054. 1443. εἴ τοί με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι Hec. 747. βούλομαι

— ἀνόσιον ξένον — τήνδε σοι δοῦναι δίκην Hec. 852. βούλει σὺ μέντοι κοὐχὶ βουλήσει τάχα (με φράσαι) Phoen. 906. βουλοίμην ἂν οὐκ εἶναι τόδε Med. 73. Cf. ib. 456. Heracl. 266. Ion. 365. 568. El. 267. βούλει τράπωμαι —; Phoen. 729. βούλεσθ' ἐπεσπέσωμεν; Hec. 1042. Cf. Phoen. 916. Suppl. 566. Cycl. 149. εἰ μὴ βουλήσομαι Hec. 347. εἰ βούλει Med. 1358. Suppl. 569. εἰ βούλοιτό τις Andr. 595. εἰ μὴ βούλει τάδε Suppl. 256. λέγ' εἴ τι βούλει ib. 567. σε σώσω κἄμ', ἐὰν βούλῃ, θέλω Cycl. 427. δύναι' ἄν, εἰ βούλοιο Bacch. 945. ἐβουλόμην ἄν, εἰ — El. 397. βουλομένοισιν ἐπαγγέλλει Herc. f. 1185. πολλοὶ βουληθέντες ὑστέρῳ ποδὶ ἐλειπόμεσθα Hipp. 1243. τὸ κείνου βουλόμενον Iph. A. 1270. V. *Matth.* gr. p. 1325. De ἐβουλόμην ἄν et βουλοίμην ἄν v. s. ἄν p. 214 et p. 206. De imperfecti forma *Ellendtius* in lex. I. p. 316 ad Soph. Phil. 1223, ubi *Brunckii* cod. B. praebet ἠβουλόμην, „contra tragicorum," inquit, „usum et insuavibus numeris." Neutrum concedi potest. Spondeus quidem in quinto trimetri pede non video cur sit insuavis. De usu autem *Ellendtius* cum *Matthia* gr. p. 375, not. 3 et *Kuehnero* gr. 594, not. 2 erravit. Tutum certe atque intactum ἠβουλόμην stat Euripidis in Hel. 758. εἴχοις ἄν, οὔτις ὁ θεὸς οὐκ ἠβούλετο. Cet. v. s. θέλειν.

βουλεύειν, βουλεύεσθαι. Stirps verbi βούλομαι (s. v.) docet propriam eius vim esse *consultare*, *deliberare*, *constituere*, *decernere*. *Deliberandi* autem notio duplex est: ubi quid contra alium deliberamus neque id statim exsequimur, ei malum aliquod *molimur*; ubi alii s. pro alio aliquid deliberamus, ei *consulimus*. *Moliri*, *parare*, *cogitare*. Absolute φείδου μηδὲν — βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη Med. 402. C. acc. τίς ἄλλος ἄν ποτε ἔδρασεν ἢ 'βούλευσεν (ταῦτα); Rhes. 862. τοιαῦτ' ἐβούλευσε El. 269, i. q. ἐβούλετο v. 267. ταῦτ' ἐβούλευσεν πατήρ fr. inc. tr. C, 2. ἂν δοκῇ βουλεύσομεν Bacch. 841. τοιαῦτα σὸς πατὴρ βουλεύματα εἰς οὓς ἐχρῆν ἥκιστ' ἐβούλευσεν φίλων El. 1012. χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεὶ Or. 771. 907. μή τι βουλεύσῃ νέον Med. 37. μή τι βουλεύσῃς κακόν ib. 317; cf. Sisyph. fr. I, 22. βουλεύει κακά fr. inc. tr. CLVII, 3. ἄνακτι — βουλεῦσαι φόνον Hec. 856. Rhes. 951. ἤν τι βουλεύσω κακὸν τῷ τόνδ' ἀποκτείναντι Hec. 870. Ἀνδρομάχην κτανεῖν — βουλεύσασα Andr. 808. κτανεῖν σφε βουλεύσαντος ὠμόφρων ὅμως μήτηρ νιν ἐξέσωσεν Αἰγίσθου χερός El. 27. Sic locum in edd. vett. mire depravatum restituit *Seidlerus*, qui etiam causam depravationis subtiliter aperuit. Eum secutus est *Dindorfius*. *Matthiae* vero dubitatio in ipsum potius Euripidem cadere videtur. *Consulere*, *suadere*. σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖς δὲ βουλεύειν καλῶς (πρόσκειται) Rhes. 108. καὶ ξυγκατέκτανον — καὶ πάντ' ἐβούλευσα Or. 1090. φέρε,

σύ νυν βούλευέ τι Ion. 984. σὺ τοὐνθένδε βούλευσον El. 618. ἆρ' ἄν τί μου δέξαιο βουλεύσαντος εὖ; Hipp. 89. δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὖ Med. 874. μεγάλα βουλεύοντες εὖ Aeol. fr. VII, 3. Quum vero omnis deliberatio libera sit atque spontanea actio, ad quam quis ipso animo impellitur, hinc usitatior est forma media βουλεύεσθαι, quae etiam primitivo verbo βούλεσθαι sola usitata est. V. s. ἀφιδρύειν et ἀφορμᾶν. ἀλλ' ἐμοὺς λόγους ἀκρύσας πρόσθε βουλεύου τότε Or. 636. μὴ δῆτα· βουλεύου δ', ἐπείπερ εἶ σοφός Phoen. 742. τὸ λῷστον σοῖσι βούλευσαι δόμοις Hipp. 901. [οὔτ' ἂν — νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι Antiop. fr. XXI. XXII (XXXV, XLII), 5.] ὅπως δὲ (θανοῦμαι), τοῦτ' ἐγὼ βουλεύσομαι Hipp. 723. εἰ δ' εἰς δόλον τιν' ἥδ' ἄγει φρυκτωρία, — βουλευσόμεσθα Rhes. 130. ἄκουσον, ὡς καλῶς βουλεύομαι Or. 1131. ὅστις εὖ βουλεύεται Andr. 1281. οὐδεὶς μετ' ὀργῆς οὐδὲν εὖ βουλεύεται fr. inc. tr. XXIII, 1. μῶν βεβούλευμαι κακῶς; Med. 567. ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε ib. 893. εἰ μὴ βεβούλευσαι καλῶς Suppl. 248. δεινὰ βουλεύεται Μενέλαος εἴς σε παῖς τε Andr. 62, *molitur*. V. *Pflugk.* not. crit. ad l. Sic etiam (θάνατον) ὃν πατὴρ βουλεύεται Iph. A. 1102.

βούλευμα, *consilium* (re deliberata captum). *Singul.* σοφὸν ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας νικᾷ Antiop. fr. XXXI (XII), 3. πόλει χρηστόν τι βούλευμ' εἰς μέσον φέρειν Suppl. 439. κακόν τι βούλευμα Alex. fr. XV. [νεανικὸν βούλευμα Antiop. fr. XXI. XXII.] ἄνασσα πράγους καὶ βουλεύματος Teleph. fr. IV (XV), 1. Longe frequentior *pluralis*. πόλις — νοσοῦσα — κακοῖς βουλεύμασιν Herc. f. 273. δρῶσιν αἱ κακαὶ κακὰ βουλεύματα Hipp. 650, *mala machinantur*. τῶν κακῶν βουλευμάτων κακὰς ἀμοιβάς fr. dub. IV. τοιαῦτα σὸς πατὴρ βουλεύματα — ἐβούλευσεν El. 1011. ἀντὶ παιδὸς θανασίμων βουλευμάτων Andr. 1059; cf. Herc. f. 1153. φροντίδων βουλεύματα Hec. 626. ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων ib. 744. καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων Med 270; cf. Tr. 703. λιμὴν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων Med. 769. οὔκουν κακύνει τοῖσδε τοῖς βουλεύμασιν; Hec. 251. ἧσσον λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων; Or. 1085. πρὸς αὐτὸν συμβαλεῖν βουλεύματα Phoen. 700. τἄμ' ἐλεῖν βουλεύματα Med. 372. χαιρέτω βουλεύματα τὰ πρόσθεν ib. 1044. κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα ib. 449. πάντα τἀμά σοι βουλεύματα λέξω ib. 772. μετεῖναι τῶν βουλευμάτων ib. 886. ὑπαντᾷ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν Suppl. 398. οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλεύμασιν Hipp. 402. ἐμοῖς χρώμενος βουλεύμασιν ib. 1263. ἐξηπατήθη δαίμονος βουλεύμασιν ib. 1406. ὑφ' οἵων ἐσφάλη βουλευμάτων Suppl. 336. τῶν ἐμῶν βουλευμάτων κλύων ib. 1050. πάντ' — ἐκμαθὼν βουλεύματα Rhes. 156. τὦνδ'

ἱστορίας βουλευμάτων Iph. T. 1431. τοῖσι σοῖσι πείσομαι βουλεύμασιν Bacch. 844. τῶν ἐμῶν βουλευμάτων (ὀναίμην) Hel. 1434. οἴμοι τάλαινα τῶν ἐμῶν βουλευμάτων El. 1109. θυμὸς κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων Med. 1079. ὅμοια τοῖς βουλεύμασιν Hec. 331. τὰ Διὸς βουλεύματα, ἄλλα, Hel 37. Ἀγαμεμνονείας παιδὸς ἐκ βουλευμάτων Iph. T. 1290; cf. Hel. 549. Ion. 1564. Phoen. 1640. τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι, *ex meo consilio*, Hipp. 28.

βουλευτήριον, *locus ubi consultatur*, *curia*. ἀρχαί τ' ἐπληροῦντ' εἰς βουλευτήρια Andr. 1098. δόλια βουλευτήρια vocantur Σπάρτης ἔνοικοι ib. 447, i. e. δολίων βουλευτῆρες. V. *Matth.* gr. §. 429 et cf. Aesch. S. c. Th. 557.

βουλή (βούλομαι), *consilium*. βουλαὶ ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος Melan. fr. XXIII (XVII), 2. [ἐν δίκης βουλαῖσιν Antiop. fr. XXI. XXII (XXXV. XLII, 1)] οἳ δ' οὐ μένουσι τῶν θυοσκόπων βουλὰς Rhes. 69. εἴ τιν' ἄλλην οἶσθα καιριωτέραν βουλήν Heracl. 473. ἔγνως τὴν νικῶσαν — βουλήν Med. 913. Sic etiam ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί Med. 413. De loco El. 161 v. s. ὁδός.

βούλησις, *voluntas*. ἡ δὲ βούλησις πάρα Iph. T. 1019. εἰ τόλμα προσγένοιτο βούλησίς θ' ἅμα Andr. 703. ἔκραξε βούλησιν ἣν ἐβούλετο Herc. f. 1305.

βουπόρος (πείρω), propr. *bovem transfigens*, hinc *ad bovem transfigendum vel dissecandum aptus*. *Hesych.* βουπόρους ὀβελούς· μεγάλους ὀβελίσκους: v. ib. interpp. et *Sturz.* in lex. Xen. s. v. ἀμφὶ βουπόροισι πηχθέντας μέλη ὀβελοῖσι Cycl. 301. σφαγεὶς βουπόροι Andr. 1135.

βοῦς, ὁ, ἡ, *bos*. E βοᾶν ita formatum est, ut simul per onomatopoeiam bovis mugientis vocem significet, pariter atque apud nos *Kuh*, *brummen*, *brüllen*, et apud Lat. *mugire*. (τὴν Λακωνικὴν) βουσὶ καὶ ποίμναισιν εὐβοτωτάτην, Cresph. fr. I — VII (XIII, 3). τὸν ἀμφὶ βουσὶ βουκόλον τραφέντα Iph. A. 1292. μυκήματα κερασφόρων βοῶν Bacch. 690. εὔθηλοι βόες Iph. A. 579. βοῦς νίψοντες δρόσῳ Iph. T. 255. ἐπεὶ — βοῦς — πόντον εἰσεβάλλομεν ib. 261. βοῦς εἰς ἀρούρας εἰσβαλὼν σπερῶ γύας El. 79. βοῦν — ἐντείνειν βρόχοις Andr. 721. βοὸς (ὑποσὸν) γάλα Cycl. 136. Ἡλίου ἁγναὶ βόες Tr. 439. Βοιωτὸν τὸν ἀμφὶ βοῦν ῥιφέντα Melan. fr. II (XXVIII). Proverbium βοῦς ἕβδομος ex Euripidis Erechth. fr. XVI (XVII) affert atque explicat *Suidas*: βοῦς ἕβδομος· πέμματα κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφαοῦς σελήνης. ἐκάλουν δὲ αὐτὸν βοῦν προστιθέντες καὶ τὸ ἕβδομον, ἐπεὶ ἐπὶ ἓξ ταῖς σελήναις (ὁμοίως αἱ σελῆναι πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ) ἐπεθύετο οὗτος ἕβδομος. — ἔστι δὲ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν

Ἐρεχθεῖ. Hesych. ἕβδομος βοῦς· εἶδος πέμματος κέρατα ἔχοντος. Similiter Eustath. p. 1165, 6. Cf. Pollucem VI, 76. Praeterea Suidas: τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀναισθήτων.

βούσταθμον, *boum stabulum*, *bovile*. λιπὼν βούσταθμ' Ἰδαῖος Πάρις Hel. 29. πρὸς Ἴδης βούσταθμα Iph. A. 76. Masculina forma alibi non obvia legitur Hel. 363. ἀμφὶ βουστάθμους, ubi βουστάθμοις scribendum suspicatur *Dindorf.* in novo Thes. Steph. II. p. 378.

βουσφαγεῖν i. q. βουθυτεῖν (s. v.). βουσφαγεῖν ὡπλίζετο El. 627.

βούτης, *bubulcus*. Ἰδαῖον βούταν Hec. 644, *Parin*, ut ἀνὴρ βούτας ib. 646 et σταθμοὺς ἐπὶ βούτᾳ Andr. 280. *Adiectivum* proprie esse et *bubulus* significare ostendit locus Hipp. 537. βούταν φόνον Ἑλλὰς αἶ' ἀέξει, *caedem bubulam*, h. e. *boum immolationem*. V. *Eustath.* p. 49, 8 et 627, 15.

βουφορβεῖν, *boves pascere*. ἐβουφόρβουν (Apollo) ξένῳ (Admeto) Alc. 8.

βουφόρβιον. *Pluralis* tantum in usu est significans *armenta*. βουφόρβια πίπτοντα καὶ πορθούμενα Iph. T. 301. τοῖς νικῶσι — βουφόρβια (ἣν ἄγεσθαι) Alc. 1034. τίς τὰ παιδί' ἐξέθηκεν εἰς — βουφόρβια; Melan. fr. V (XXI, XXIII), 2.

βουφορβός, *bubulcus*. βουφορβὸς ἀνήρ Iph. T. 462. τις βουφορβός ib. 265; cf. ib. 237. σκαφεύς τις ἢ βουφορβός El. 252.

βραβεία, *arbitrium*. ὅπως κλύοιμί σου κοινὰς βραβείας Phoen. 453.

βραβεύειν, propr. *arbitrum esse*, hinc et *moderari*, *gubernare*, ut σὲ χρὴ βραβεύειν πάντα Hel. 1079, et *disceptare*, *diiudicare*, ut ἐν σοὶ βραβεύειν — τοὺς λόγους ib. 1002, i. q. κρίνειν (s. v. sq.).

βραβεύς, *arbiter* et *moderator* certaminum gymnicorum, qui praemia quoque dat (*brabeuta*), a ῥάβδος, unde proprie est i. q. ῥαβδονόμος vel ῥαβδοῦχος. Cf. *Etym. M.* p. 210 sq. Hinc ῥάβδοι dicuntur γυμνασιαρχικοί Plut. Anton. c. 33. Sed etiam ad aliarum rerum *arbitros*, *moderatores*, *gubernatores*, *auctores* tralatum est. θεοὶ δίκης βραβαῖς, *causae rectores* h. e. *iudices*, Or. 1650. Libri βραβεῖς, non βραβῆς. V. s. σφαγεύς. σὺ δ' ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεὺς καὶ κατθανόντοιν εὖ περίστειλον δέμας θάψον τε Or. 1065 sq., *moderator*, ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου τοῦδ' εἰμί Med. 274, *auctor*, i. q. v. 272 εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν. οὐχὶ ἥδε (Helena) μόχθων τῶν ἐν Ἰλίῳ βραβεύς; Hel. 710, *auctor*, *causa*.

βραδύνειν, *tardare*, *cunctari*. V. s. βραδύς, ἔκαιγε —. alter: σύ τοι βραδύνεις κοὐκ ἐγώ Heracl. 733.

βραδύπους, *tardipes*. σκίπωνι βραδύπουν ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα Hec. 66.

βραδύς, *tardus*, *lentus*. *βραδεῖ ποδὶ στείχουσα* fr. inc. tr. II, 3. *τὸ τοῦ ποδὸς βραδύ* Ion. 742. *θέλοντα μέν μ' ἔχεις σοὶ ξυμπονῆσαι καὶ ταχὺν προσαρκέσαι, βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι* Hec. 863. *βραδεῖς μῦθοι πλεῖστον ἀνύτουσιν σοφόν* Phoen 455, non *temere dicta*. *βραδὺς λέγειν* Herc. f. 237; cf. Teleph. fr. X (XIX), 2. Ex superlativo *βάρδιστος* (Hom. Il. ψ', 310) patet stirpem esse *βαρύς*, unde *βραδύς* formatum eadem ratione qua ex *βορέω* (*βρόω*) fit *βιβρώσκω* (*Matth*. gr. §. 221, 5). Itaque accurate respondet nostro *schwerfällig*.

Βραυρωνία θεά, *Diana Brauronia*, Iph. T. 1463. Pausan. Att. 21, 31. *καὶ Ἀρτέμιδος ἱερόν ἐστι Βραυρωνίας*, — *τῇ θεῷ δ' ἐστιν ἀπὸ Βραυρῶνος δήμου τὸ ὄνομα*. Cf. ib. 32, 4 et Strab. 9. p. 399.

βραχίων, unde *Lat*. *brachium*, *lacertus* plerumque dicitur, quatenus haec *robustissima* et *nervosissima* brachii pars est. V. *Markl*. ad Suppl. 478. *οὔτε φέρειν ὅπλα οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν νέῳ βραχίονι* Hec. 15. *ἐκ νέου βραχίονος σπασθεῖσα* ib. 407. *νέων βραχιόνων ἡβητὴν τύπον* Heracl. 858. *ὦ βραχίων, οἷον ἡβήσαντά σε μεμνήμεθ' ἡμεῖς*, — *σύμμαχος γένοιό μοι τοιοῦτος* ib. 740. *νεανίαν θώρακα καὶ βραχίονα* Herc. f. 1095. *νέοι βραχίοσιν* Suppl. 738. *βραχίων σθεναρός* El. 389. *σθενόντων τῶν ἐμῶν βραχιόνων* Herc. f. 312. *καρτεροῦ βραχίονος* Antiop. fr. XXX (V), 3. *χεροῖν ἀνασπάσω κορυφαῖς ὑποβαλὼν ὦμον ἢ βραχίονα;* Bacch. 948. *βραχίονος ἀγκύλαισιν ἐξελεῖν* Herc. f. 154. *ἀσπίδ' ἀμφὶ βραχίονι κουφίζων* Phoen. 123. *ὦ καλλίπηχυν Ἕκτορος βραχίονα σώζουσα* (*ἰτέα*) Tr. 1194. (*τόξα*) *παρασπίζοντ' ἐμοῖς βραχίοσιν* Herc. f. 1099. *ἐτραυματίσθη πολεμίῳ βραχίονι* Teleph. fr. XX (II), 2. De Suppl. 478 v. s. *σφριγᾶν*. Hinc in universum dicitur de toto *brachio*. *εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι καὶ χερσὶ καὶ κόμαισι* Hec. 836. *λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν* Phoen. 1143. *ἐκπεπληγμένος ὅμως σ' ἀπίστῳ* (s. v.) *περιβαλὼν βραχίονι* Iph. T. 796. Mire *Passov*. in lex. a *ῥάχις* Lat. *brachium* derivat; magis etiam mire *Etym*. *M*. p. 211, 47 *βραχίων* a *βραχύς*, quia *βραχύτερος* sit *τοῦ λοιποῦ μέρους τῶν χειρῶν*. Imo *βραχίων* cognatum cum *ῥάκος* (*ῥάχος*) *ῥαχία ῥάχις τράχηλος τραχύς*. His omnibus a *ῥαίω ῥάσσω* (*βράσσω*) *ῥήγνυμι* profectis communis est *fragosi* et *asperi* significatio, unde nonnullis *lacertosi* vel *cartilaginosi* vis redundavit. Itaque *βραχίων* proprie *lacertosam* brachii *partem*, h. e. *lacertum* (*die Muskeln*) denotat.

βραχύς, *minutus*, *tenuis*, *levis*, *exiguus*, *parvus*. De rebus. *κέρδος γε σὺν μόχθῳ βραχεῖ* Hipp. 96. *βραχὺς ὁ μόχθος εἰσιδεῖν* Bacch. 1278. *τὸ σθένος βραχύ* Phoen. 745; cf. Aeol. fr. XXIV (IX), 1. *βραχὺν βίοτον ἐμπνέων ἔτι* Hipp. 1246. *γνώμῃ βραχείᾳ* ib. 644,

imbecilla, beschränkt. De homine. τὸν μὲν ἀφ' ὑψηλῶν βραχὺν ᾤκισε Heracl. 613. Parvus, brevis. De spatio. ὅταν βλέπω βραχύ Ion. 744. De tempore. ἐν βραχεῖ χρόνῳ Phoen. 924. εἰς βραχὺν χρόνον Herc. f. 957. βραχὺν ὁμιλῆσαι χρόνον El. 940. τήνδε γε λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων Med. 1248. τὸ μὴ θνητὰ φρονεῖν βραχὺς αἰών Bacch. 395. βραχύς σοι — ἦν βιώσιμος χρόνος Alc. 652. βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς κακῆς Erechth. fr. XX (II), 23. Hinc de sermone. βραχὺς λόγος Or. 446. βραχείας προφάσεως ἔδει μόνον Iph. A. 1180. βραχεῖ μύθῳ πολλὰ συλλαβών Erechth. fr. XX (II), 5. Sic etiam ἐν βραχεῖ, paucis verbis. ἐν βραχεῖ πολλοὺς λόγους οἷός τε συντέμνειν Aeol. fr. XVII (V), 1. ὡς ἂν ἐν βραχεῖ μάθῃς Hel. 1538. ἐν βραχεῖ σοι τἀμὰ δηλώσω κακά Or. 732. ἔπαινον ἐν βραχεῖ θήσω μέγαν Suppl. 901. Cf. ib. 566. Iph. A. 829. ταῦτά σοι βραχέα λέλεκται καὶ σαφῆ καὶ ῥάδια Iph. A. 400. βούλομαί σ' εἰπεῖν κακῶς εὖ βραχέα ib. 378. Adverbialiter saepe ponitur βραχύ. βραχὺ δ' ἀναστένει Or. 156, paululum. ἔτι ἐμπνέων βραχύ Phoen. 1428. γυναιξὶ πιστεύω βραχύ Or. 1103, non multum, ut διαφέρειν βραχύ Tr. 1248. Βραχύς eiusdem ac βραχίων originis esse (ῥαίω ῥάσσω (βράσσω) ῥήγνυμι) ex ipsa forma apparet. Aut igitur proprie fuit fractus minutus tenuis parvus aut fragosus tenuis levis parvus. Utcumque hoc sit, brevitatis notio non primaria est, sed secundaria.

βρέμειν, fremere, murmurare, crepare. Αἰγαῖον πορὸν τρικυμίαις βρέμοντα καὶ δίναις ἁλός Tr. 83. (ἦλθε) πολλοῖς μὲν ἵπποις, μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων Phoen. 113, strepens. ἵππον (Troianum) οὐράνια βρέμοντα Tr. 520. πόσον τίν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν, πόσον — στεναγμόν —; Heracl. 832. C. accus. λωτὸς — ὅταν ἱερὰ παίγματα βρέμῃ Bacch. 162. δεινὰ Εὐρυσθεῖ βρέμων, increpans in Eurystheum Herc. f. 962. Verbum est onomatopoeticum, cui apud nos respondet brummen, murmeln. Eiusdem generis sunt βρόμος, βροντή. V. s. βρύκειν.

βρέτας, statua, simulacrum dei vel deae. βρέτας θεᾶς Alc. 977. Cf. Andr. 311. Dianae Tauricae Iph. T. 980. 1179. 1477. 1040. 1044. 1165. 1199. 1291. 1453. 1481. 1489. Παλλάδος σεμνὸν βρέτας El. 1254. Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας τρόπαιον Phoen. 1256; cf. ib. 1482. Heracl. 936. θεῶν συλᾶν βρέτη Dan. fr. VII (IV), 3. Derivant a βροτός, ut praeter Suidam et Hesychium Ammonius p. 99. Clemens Alex. p. 40, alii. Etiam Etymol. M. p. 611, 15. τὸ βροτοειδὲς ἄγαλμα. Non crederem, nisi θεοῦ vel θεᾶς vel δαιμόνων vel similis genitivus fere ubique adiectus esset.

βρέφος, infans. Ion. 317 sq. Creus. παῖς ἂν ἀφίκου ναὸν ἢ

νεανίας; Ion. βρέφος λέγουσιν. βρέφος νεαρόν Iph. T. 834. βρέφος νεογνόν Ion. 31. 280. νεογόνου βρέφους ib. 1339. βρέφος νήπιον ib. 1399. βρέφος νέον Bacch. 289. βρέφος ἁπαλόν Iph. A. 1286. βρέφος διδάσκεται λέγειν ἀκούειν τε Suppl. 914. ἐκθεῖναι βρέφος Phoen. 25. θρέψαι βρέφος ἔμβολον οἴκων Phoen. 811. ἀπήνεγκε βρέφος ἐς ἄντρον Ion. 16. Ἑρμῆν κελεύει δεῦρο πορθμεῦσαι βρέφος ἔθρεψέ τε ib. 1599. βρέφη λιπούσαις (matribus) Bacch. 701. ἥρπασε σὸν τέκνον ἀγκάλαις βρέφος, Andr. 723, ut ἐμὸν βρέφος ἀγκάλαισιν (s. v.) Ion. 1454. σπείρας βρέφος Phoen. 22. ἔτεκον ... βρέφος Φοίβῳ Ion. 503. ἔτεκον μόνη βρέφος El. 1129. τὸ Διὸς βρέφος Bacch. 522. βρέφος ἦν τότε Or. 377. ὅτ᾽ ἦν βρέφος Hel. 11. ἔτι βρέφος Phoen. 655; cf. Iph. T. 232. 1250. βρέφη δὲ φίλια περὶ πέπλους ἔβαλλε ματρὶ χεῖρας ἐπτοημένας Tr. 557. βρέφος τοσόνδ᾽ ἐδείσατε Tr. 1165. βρέφος φονεύσειν Andr. 300; cf. Tr. 921. βρέφος τοὐμὸν σῷ προσαρμόσας (s. v.) πέπλῳ Iph. A. 1154. Recte derivant a τρέφω, ut sit i. q. τρέφος, θρέμμα (Pflegling). V. Hesych. s. v. et impr. Ammon. p. 33. Paulo artificiosior Passovii a βρέχω derivatio est, plane incommoda Etymologi M. p. 213, 10 a φέρβω.

βρέχειν, madefacere. Tralate μέθῃ βρεχθείς El. 326, vino madefactus, madidus, uvidus. Cf. Plut. Mor. p. 152, D. Ex ῥέω factum et cum ῥαίνω, rigare, regnen cognatum est.

βρίζειν. ἄγρυπνον ὄμμ᾽ — πῶς ἐκοίμισ᾽ οὐδ᾽ ἔβριξα Rhes. 825, e quibus apparet discrimen interesse inter κοιμᾶσθαι et βρίζειν. Nempe illud vere dormientem s. somno captum denotare videtur, hoc autem semisomnium, cuius oculi ingravescunt. Descendit enim a βαρύς, ut βρίθειν.

βρίθειν (v. s. βρίζειν), gravatum, onustum esse. πίνῳ βέβριθα El. 305, obruta sum. σὸς ἀλάστωρ ξίφεσι βρίθων καὶ πυρὶ καὶ μάχαις Phoen. 1551, onustus, stipatus. Tralate χαίρων — ὄλβῳ βρίθων εὐδαίμονι τ᾽ εὐκαρπίᾳ Tr. 216, abundare. Etiam activa gravandi vi dicitur; hinc pass. τῷ δ᾽ οὐ βρίθεται (τράπεζα); Cress. fr. XIII (IX), 2.

βρῖθος, onus. Tr. 1050 Hec. μή νυν τοι ταὐτὸν ἐμβήτω (Helena) σκάφος. Menel. τί δ᾽ ἐστί; μεῖζον βρῖθος ἢ πάροιθ᾽ ἔχει;

Βρόμιος. Ita vocatur Bacchus Phoen. 652. 793. 1740. Bacch. 65. 84. 115. 141. 329. 375. 411. 446. 536. 546. 584. 593. 629. 725. 789. 974. 1030. 1248. Cycl. 1. 63. 99. 112. 617. Ion. 216. Hel. 1380. Herc. f. 682. Βρομίου πῶμα Cycl. 123, vinum. Hinc adiectivum Βρόμιος, α, ον, h. e. Bacchicus. οὐ Βρομίῳ κεχαρισμένα θύρσῳ Herc. f. 890. κρόταλα Βρόμια Hel. 1324. Recte a βρέμω (βρόμος) deducit Etym. M. p. 214, 39; strepentem enim s. tumultuantem, den Lärmen-

den (βρόμιος), proprie denotat. Cf. Pind. Nem. 9, 18. Ineptissime e βορά factum opinatur *Suidas*.

βρόμος (βρέμειν), *fremitus*. ἠχὼ — βαρὺν βρόμον μεθῆκε Hipp. 1202. Etiam Herc. f. 1212 legebatur ὡς βρόμον ἐπὶ φόνιον ἀνόσιον ἐξάγεις. Sed quum βρόμος nusquam praeterea de *animante* usurpetur, recte haud dubie *Elmsl.* et *Matth.* e *Reiskii* coniectura scripserunt δρόμον. Vulgatam nescio cur tenuit *Dindorfius*.

βροντή (βρέμειν), *tonitru*. νερτέρα βροντὴ Διὸς El. 748; cf. Hipp. 1201. πταμένας Διὸς βροντᾶς Bacch. 90. φλόγα δίου βροντᾶς ib. 599. [δεινὰ κτυπήματα βροντῆς Sisyph. fr. I, 33.] βροντῆς πνεῦμ' ἄναιμον Phaëth. fr. VI. p. 270. βαρύβρομοι βρονταί Phoen. 190. βροντᾷ ἀμφιπύρῳ Hipp. 559. βροντᾷ στεναγμὸς ἰαχά τ' ἦν ὅμοιος Phoen. 1046. Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἐρίζειν κτυπῶν (Cyclops) Cycl. 327.

βρότειος, *mortalis*, *humanus*. Saepe exaequat genitivum βροτῶν. βρότειον γένος Hipp. 618. Cf. Hel. 1354. [Sisyph. fr. I, 7 ex *Grotii* emendatione.] fr. inc. tr. III, b, 13. αἷμα βρότειον Phoen. 945. Cf. Iph. T. 406. βρότειον αἱμάσσοντες λαιμὸν Iph. A. 1084. λαιμῶν βροτείων φόνον Heracl. 822. ψυχὴν βροτείαν, *humanam*, Suppl. 777. φεῦ τῆς βροτείας — φρενὸς Hipp. 936. δυστυχίᾳ βροτείῳ El. 741. εὐγένειαν βρότειον Alex. fr. XVI (XII), 2. βρότειαι πημάτων ὅσαι τύχαι Antiop. fr. XLI (XXI), 1. βρότεια πάθη fr. inc. tr. CXLIV, 2. βροτείας ὁμιλίας Hipp. 19. ἀγριωπὸν τέρας, οὐ φῶτα βρότειον Bacch. 542. βροτείαν εἰς χέρα Rhes. 928. Hinc τὰ βρότεια sunt *res humanae*. τὰ βρότεια κραίνει fr. inc. tr. CLXXXVII, 3. Denique βρότειοι vel οἱ βρότειοι etiam *mortales* sunt. [τῶν βροτείων ὡς ἀνώμαλοι τύχαι Sisyph. fr. II, 1.] πολὺς ταραγμὸς ἔν τε τοῖς θεοῖς ἔνι κἀν τοῖς βροτείοις Iph. T. 573, ubi θείοις sine necessitate correxit *Hermann*. His adde locum Bacch. 1002, ubi εἴς τά τε θεῶν — βροτείων τε hoc sensu e coniectura sua restituit *Constantinus* frater. Quem usum verbi βρότειοι non demiraberis, si reputaris etiam οἱ βροτοί itemque *mortales* et *die Sterblichen* omnia proprie *adiectiva* esse. De genere adiectivi v. *Matth.* gr. p. 297, coll. El. 741.

βροτήσιος i. q. βρότειος. βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί; Or. 271. μορφὴν ἐκ θεοῦ βροτησίαν Bacch. 4. κακῶν τῶν βροτησίων Andr. 1256. θύμασι βροτησίοις Iph. A. 1524.

βροτοκτόνος. θυσίαις ἥδεται βροτοκτόνοις Iph. T. 384; v. *Matth.* gr. p. 1004, c.

βροτός, *mortalis*. Dicitur κατ' ἐξοχὴν de homine, quatenus

diis immortalibus opponitur. De stirpe v. *Buttm.* lexil. I. p. 136 et nos s. *ἀμπλακεῖν* p. 168. *Singul.* *ταύρου καὶ βροτοῦ διπλῇ φύσει* Thes. fr. VI (VII), 2. *τίς — ἢ θεὸς ἢ βροτός —;* Iph. T. 895. *μήδ' (ὤφελες) αἷμα τὸ διογενὲς ποτε Φοῖβον βροτὸς εἰς θεὸν ἀνάψαι* Andr. 1197. *κράτιστον εἶναι — μὴ φῦναι βροτῷ* Beller. fr. XX (XVI), 2. *τῷ ἀναγκαίῳ τρόπῳ ὃς ἀντιτείνει σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτόν* Herc. f. 283. *χρὴ — οὐκ ἐᾶν βροτὸν τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῆ καθεστάναι* Phoen. 86, ubi *Valcken.* sine idonea causa *βροτῶν*; v. Matth. ad l. Frequentior *pluralis.* Et creber imprimis *genitivus*, quo indicatur e genere humano unum vel plures eximi: *partitivum* vulgo genitivum ineptissime vocant. *οὐδένα βροτῶν* Andr. 100. Cf. Cycl. 285. 524. In. fr. XV (Antiop. XL), 3. *ὅσοις βροτῶν* Or. 602. *τόνδε φίλτατον βροτῶν* ib. 724. *πολλοὺς βροτῶν* Med. 215. Cf. Hipp. 439. *μόνῳ — ἐμοὶ — βροτῶν* Hipp. 84. *τίς βροτῶν* ib. 94. Cf. Hel. 662. 1153. Herc. f. 1. [Dan. prol. 9.] *μυρίοισι βροτῶν* Andr. 319. Cf. Ion. 1512. *οἳ μὲν — οἳ δὲ — βροτῶν* Suppl. 551. *οἱ τοιοίδε βροτῶν* Iph. A. 922. *βροτῶν τις* Iph. T. 283. *αὐτὸς βροτῶν* Rhes. 106. *ὅστις βροτῶν* Hel. 932. Cf. Ion. 440. Herc. f. 1227. Med. 1090. Andr. fr. XXVII (XX), 1. *ἀθλιώτατος βροτῶν* Hel. 810; cf. Hec. 811. Antig. fr. I, 2. *οἱ ἀμείνονες βροτῶν* Herc. f. 634. *ἔχθιστος, βροτῶν* El. 832. *πολυπονωτάτην βροτῶν* Hec. 722. *τοῖς δυσσεβοῦσι βροτῶν* Med. 755. *φίλτατον βροτῶν* Hipp. 1333; cf. ib. 1421. *ἀγάμους ἀτέκνους τε βροτῶν* Alc. 885. *ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθιστοι βροτῶν* Andr. 445. *οἱ σοφοὶ βροτῶν* ib. 643; cf. Med. 1225. *οἵ γε δυσμενεῖς βροτῶν* Suppl. 343. *ὦ κενοὶ βροτῶν* ib. 744. *ὑστέροις βροτῶν* Tr. 1245. *βροτῶν τοὺς ἀγνωμοσύναν τιμῶντας* Bacch. 882. *οἱ θανούμενοι βροτῶν* Heracl. 594. *πάντων σωφρονέστατον βροτῶν* Hel. 47. *ὁ πλεῖστα πράσσων πλεῖσθ' ἁμαρτάνει βροτῶν* Oenom. fr. I. *βροτῶν οἱ βλέποντες* Phrix. fr. XIV (XV), 2. *ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν* Med. 579. Porro notanda *ἐπίσημος ἐν βροτοῖς* Hec. 379; cf. Hipp. 103. *ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς* Or. 340. Cf. Hipp. 1. 432. 435. Bacch. 876. 896. Hel. 1164. 1690. Phaëth. fr. IV, 12. *περίβλεπτος βροτοῖς* Herc. f. 508. *ἐκ βροτῶν κεκλήσεται* ib. 1330. *τί ποτ' εἰς φανερὰν ὄψιν βαίνουσι βροτοῖσιν;* El. 1237. *βροτοί — φασιν* Bacch. 295. *βροτοῖς ἅπασι* Alc. 785; cf. Andr. 422. Heracl. 864. Cresph. fr. IX (VI), 1. *πᾶσιν βροτοῖσιν* Andr. 852; cf. Tr. 676. Hel. 912. Oed. fr. IX (V), 2. *ἐν πᾶσι βροτοῖς* Iph. A. 429. Saepe genitivus vicem gerit *adiectivi.* *βροτῶν ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών* Or. 979. *βροτῶν γένος* Hipp. 1415. *γένεσιν βροτῶν* Cretens. fr. II, 18. *ὁρῶσιν — τὰ βροτῶν Οὐρανίδαι* Bacch. 392. *τὰ δ' οὐ καλῶς πίπτοντα*

ρκομαι βροτῶν El. 1101. Ζεύς, — εἴτε νοῦς βροτῶν Tr. 886. ἔργοις ροτῶν Cycl. 375. κάμνουσι καὶ βροτῶν αἱ συμφοραί Herc. f. 101; cf. n. 381. αἱ φύσεις βροτῶν El. 368; cf. Iph. A. 558. βροτῶν μανκὴν χαίρειν ἐῶ El. 400. ἐν ὀφθάλμοις βροτῶν Med. 219. νόμοις ροτῶν ib. 812; cf. Suppl. 379. θησαυροὺς βροτῶν Andr. 1093. πόλι βροτῶν Rhes. 980. ἐπὶ πήμασι βροτῶν Iph. T. 415. ἡδομένα ροτῶν ἐρημίαις Bacch. 874. ὄχλου βροτῶν πλήθους τε Hel. 39. ἐν ἰγοισιν ἢ βροτῶν Ion. 638. φόνος βροτῶν El. 1282. τὰς βροτῶν νώμας Oen. fr. V. 1. σπέρμα δυστήνων βροτῶν fr. inc. tr. CXL. tiam τὸ ἐν βροτοῖς interdum pro adiectivo est. πάντα τὰν βροτοῖς Iec. 491; cf. Suppl. 269. Praeterea notavimus νὺξ ὑπνοδότειρα τῶν ολυπόνων βροτῶν Or. 176. ἁ εὐτυχία φρονεῖν βροτοὺς ἐξάγεται Herc. 775. εὐεργέτης βροτοῖσι ib. 1252. Ἀπόλλων, ὃς — βροτοῖσι στόμα έμει σαφέστατον Or. 592. Cf. Iph. T. 1255. 1282. ὅσα δὴ βροτοῖς ρεξας — κακά Med. 1292. φάρμακα πολυπόνοις ἀντιτεμὼν βροτοῖσιν lc. 975. κύδιον βροτοῖς Andr. 639. ἡδὺ βροτοῖσιν ib. 781. κακῶν ἀναψυχὰς θεοὶ βροτοῖσι νέμουσι Suppl. 616. τοὺς νόμους βροοῖς γράψαντας (θεούς) Ion. 442. τὸν ἄκυμον θῆκεν βίοτον βροτοῖς Ierc. f. 699. βροτῶν σωτῆρας (Dioscuros) El. 992. Ζεῦ πανδερκέτα βροτῶν El. 1177. ἐγγὺς ναίειν (δίκην) τῆς βροτῶν τιμωρίας Androm. fr. XXXII (XXVI). βροτοῖσι δυσμενής fr. inc. tr. LIII, 8. ρῆν ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι ένος Med. 573. Cf. Hipp. 467. 620. σοφωτέρους — βροτῶν εἶναι θεοὺς ib. 120. πρὸς θεῶν ἢ βροτῶν πάσχεις κακά; Andr. 901. ὦ Cyclopi) θεῶν οὐδὲν ἢ βρότων μέλει Cycl. 601. μαντοσύναν ἔξεῖλεν βροτῶν Iph. T. 1279. ὀργὰς πρέπει θεοὺς οὐχ ὁμοιοῦσθαι βροτοῖς Bacch. 1346. εὐηθὲς τὸ καὶ δοκεῖν ὄρνιθας ὠφελεῖν βροτοὺς Hel. 754. τῇ ὁμιλίᾳ βροτοὺς κρινεῖτε El. 385. τὸ μὴ γενέσθαι κρεῖσσον ἢ φῦναι βροτούς fr. inc. tr. CXLVIII, 1. ὦ πόνοι τρέφοντες βροτούς Hipp. 367. αἴσθησις κἀκ τῶν θυραίων πημάτων δάκνει βροτούς El. 291. (ὀργὴ) πλεῖστα σφάλλει βροτούς Aeol. fr. XIII (III), 2. δία δ' ἔκρινεν ἁ τεκοῦσα γᾶ βροτούς Alex. fr. XVI (XII), 5. πόλλ' ἐλπίδες ψεύδουσι — βροτούς Protes. fr. VI. ἄνευ τύχης πόνος μονωθεὶς οὐκέτ' ἀλγύνει βροτούς Stheneb. fr. IX (V), 2. αἰδὼς — ὀργῆς πλεῖον ὠφελεῖ βροτούς Temen. fr. IV. ὦ ταλαίπωροι βροτοί Suppl. 949; cf. ib. 734. Bacch. 280. ὦ κακοὶ — βροτοί In. fr. XII (IV), 1. ὦ φιλόζωοι βροτοί Phoen. fr. IX (inc. tr. LXXXI), 6. ὁ πᾶς ἀνθηνὴς αἰὼν βροτοῖς Plisth. fr. III (VI), 3. ἀπροσδόκητα βροτοῖς τὰ τῶν θεῶν Iph. A. 1610. Cf. Hec. 664. 1238. Or. 315. Phoen. 409. 504. Med. 127. 330. 965. 1080. 1095. 1268.

Hipp. 91. 207. 925. Alc. 684. 794. Suppl. 197. 199. 479. 488. 597. 612. 775. 1080. Iph. A. 1096. Iph. T. 1085. Tr. 425. Bacch. 650. 771. 908. Hel. 1634. Herc. f. 493. El. 743. 1272. Androm. fr. XVIII (X), 1. Antig. fr. VII. Antiop. fr. XLVI (XLI). Beller. fr. XVI (XX), 1. [Dan. prol. 31.] Dan. fr. XIII (Beller. fr. XV), 1. Erechth. fr. IX (X), 1. Pel. fr. IV, 1. fr. inc. tr. XLVI. De Hec. 832 v. s. κόνι.

βροτοστόνος. Exstat haec vox in corruptissimo Stheneb. fragmento X. *κλύδωνι δεινῷ βροτοστόνῳ*, „nisi hoc ex *βαρυστόνῳ* corruptum, quemadmodum idem poeta *βαρύβρομον κῦμ' ἅλιον* dixit Hel. 1321." *G. Dindorf.* in novo Steph. Thes. T. II. p. 433.

βροτοφθόρος. *σκῦλα βροτοφθόρα* Aug. fr. II (IX), 1, i. e. *βροτῶν φθαρέντων*. V. s. *βροτοκτόνος*.

βρόχος, *laqueus* ad suspendium (*Schlinge*). *ἐντρέπιζε — βρόχον δέρῃ* Or. 951. *κρεμαστὸν ἅψεται ἀμφὶ βρόχον — καθαρμόζουσα δείρᾳ* Hipp. 770; v. s. *ἀμφί* p. 176. *βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο* ib. 802. *βρόχῳ γ' ἅψασαν δέρην* Hel. 135. *λαιμῶν ἐξάψειν βρόχον ἀμφὶ δείρην* Ion. 1065, ubi v. *Matth.* *βρόχους ἅπτειν κρεμαστούς* Or. 1035. *βρόχῳ δέρην οὐρανίῳ πελάσσαι* Alc. 229. *ἀγχόνειον βρόχον κατεδήσατο* Hel. 692. *κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη* Hipp. 779. *λῦσαι — ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων* ib. 783. *βρόχους ἀρτωμένη* Tr. 1012. *τί με βρόχων εἴργεις;* Andr. 846. Hinc de quolibet *laqueo* dicitur. *χέρας βρόχοισι κεκλημένα* Andr. 503. *χέρας βρόχοισιν ἐκδήσαντες* ib. 557. *ξυνῆψε χεῖρα δεσμίοισιν ἐν βρόχοις* Bacch. 615. *δεσμὰ καὶ βρόχους λαβὼν χεροῖν* Iph. T. 1411. *ἐν βρόχοισι δέσμιοι λελημμένοι* Rhes. 74. *ἐν βρόχοις ἑλών* ib. 153. *ἔμαρψα τόνδ' ἄνευ βρόχων* Bacch. 1172. *βοῦν ἢ λέοντ' ἐντείνειν βρόχοις* Andr. 721. *μηχανῇ πεπλεγμένῃ βρόχοις ἀκινήτοισιν* ib. 997. *ὃς ἔμ' ἐν βρόχοισι — ξυνάψει* Bacch. 545. *τῷδε πέρι βρόχους ἔβαλλε γόνασι* — ib. 619. *περίβαλε βρόχον* ib. 1020. *ἐσπεσοῦσα δικτύων βρόχους* Or. 1315. *δολίοις βρόχων ἕρκεσιν* El. 154. *βρόχοισι καὶ πέδαισιν* Stheneb. fr. IV (III), 5. *δεσμὰ σειραίων* (s. v.) *βρόχων* Herc. f. 1011. *θηρῶν βρόχους* Hel. 1185. Figurate *βρόχοισι δ' ἀρκύων γενήσεται ξιφηφόροισι* Herc. f. 729; v. s. *γίγνεσθαι*, 4. [Stirpe cognatum est cum *βρόγχος* et *βρόχθος*: una enim descendunt ab obsoleto verbo *βρόχω* (unde *ἀναβρόξαι* et *καταβρόξαι*), quod proprie sonum denotat, quem *glutiens* efficit, indeque ipsam *glutiendi* vim assumsit. Sic apud nos affinia sunt *schlingen*, *Schlund*, *Schlinge*. Cf. *Buttm.* lex. II. p. 121. *Const. M.*]

βρύειν, *abundare*, *affluere*, hinc etiam *scatere*, *tumere*. ὦ Θῆβαι, — *βρύετε βρύετε χλοήρει σμίλακι καλλικάρπῳ* Bacch. 107, fere

q. στεφανοῦσθε v. 196: ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων fr. inc. n. CCXI, scatens. Βρύειν (βρεῖν) βλύειν (βλύζειν) φλύειν onomatopoeica sunt sonumque proprie depingunt bullientis s. scaturientis aquae (sprudeln; v. s. βλαστάνειν), unde βρύειν ad pullulantes herbas et plantas tralatum est. Quum autem quidquid bullit et pullulat internam vim et copiam prodat, hinc verba illa abundantiae notionem receperunt (strotzen). Ceterum ad βρύειν referendum est ἀναβέβρυχεν ὕδωρ Hom. Il. ρ', 54, sprudelt empor, eiusdemque stirpis sunt βρύξ, bulla et amplificata vi unda; ὑπόβρυξ s. ὑπόβρυχος, qui sub undis est, et βρύχιος, undans, undosus, quocum aliud βρύχιος, quod a βρυχᾶσθαι est, imprudenter confundunt lexicographi. *Const. M.*

βρύκειν, *devorare*. ἐφθὰ καὶ ὀπτὰ — χναύειν, βρύκειν, κρεοκοπεῖν μέλη ξένων Cycl. 358, ut. ib. 371. κόπτων, βρύκων, ἐφθά τε δαινύμενος μυσαροῖσιν ὀδοῦσιν. Edd. vett. βρύχειν et βρύχων. Utrumque emendaverat *Casaubonus*. Litem, quae de his formis antiquitus fuerat, tandem quum grammaticorum veterum auctoritate tum suo iudicio diremit *Ellendtius* in lex. Soph. I. p. 323 sq. et p. 325. Verba, quae forma sua sonum depingunt, multa imprimis ab ῥ vel βρ vel βλ incipientia sunt. Talia sunt ῥεῖν *rieseln rinnen*, unde βρύειν (βλύειν φλύειν *fluo*) ita formatum est, ut *bullitum* repraesentet, *sprudeln* (*Brudel*); porro ῥέγκειν *schnarchen schnauben*, ῥοθεῖν *plätschern*, ῥοιζεῖν *sausen*, ῥοχθεῖν *rauschen*, ῥύζειν *knurren*, ῥοιβδεῖν et βρόχειν *schlürfen schlucken schlingen* (v. s. βρόχος), βρέμειν *brummen murmeln*, βραχεῖν *rasseln prasseln*, βεβρυχέναι (βρυχᾶσθαι) *brüllen stöhnen*, unde βρύχιος de sonitu gravi (*dumpf*), deinde ῥαίειν *ritzen* (γράφειν) *reissen brechen* (v. s. βραχύς), ῥύεσθαι *reissen* (*retten*) *zerren* (*traho*), βρώσκειν βι-βρώσκειν (βορός βορά *vorare*) *fressen*, denique etiam βρύκειν *knirschen*. Itaque βρύκειν proprie est *dentibus stridorem edere*, *frendere*: *Hesych.* βρύκων· συνερείδων τοὺς ὀδόντας μετὰ ψόφου. Cf. *Etym. M.* p. 216, 12. Ex hac primaria vi altera significatio fluxit, qua est *mordendo s. mandendo frendere*; hinc omnino *mordere*, *mandere*, et tralate *urere*, *cruciare*. Quum vero ita *mandere*, ut *dentibus frendeat*, avidi atque gulosi hominis sit, hinc βρύκειν tertiam recepit vim *avide edendi*, *vorandi* (*schlingen*), et tralate *absumendi*, *conficiendi* (*verschlingen*, *verzehren*): *Eustath.* p. 1859, 38. βρύκειν — τραχέως μετά τινος ἤχου ἐσθίειν. *Hesych.* βρύκειν — λαβρῶς ἐσθίειν. Ita *frendendi*, *mandendi*, *edendi* notiones arctissime cohaerent. Sola autem apud antiquiores scriptores forma βρύκειν his significationibus usurpatur eaque etiam *mandendi* et *vorandi* actioni, quae ad palatum maxime pertinet, propter fortiorem literam palatinam sola accommodata est. Etenim βρύχειν

verbum est aut seriorum temporum usu depravatum aut a grammaticis propter βέβρυχα nove fictum indeque a librariis suorum fere temporum formis deterioribus assuetis passim in libros veteres illatum. Βέβρυχα autem a βρύκειν radicitus diversum esse recte monuerunt *Buttmannus* lex. II. p. 122 et *Ellendtius* in lex. Soph. l. c. Quamquam his nequaquam concedo βέβρυχα verbi βρυχᾶσθαι perfectum esse. Imo βέβρυχα μέμυκα μέμηκα ab aor. 2. βρυχεῖν μυκεῖν μηκεῖν profecta sunt; sed ex iisdem aoristis nova insuper praesentia βρυχάομαι μυκάομαι μηκάομαι, ut a γοεῖν γοάομαι, formata sunt. V. s. βλαστάνειν. *Const. M.*

βρῶσις, *cibus*, *esca*. τὴν ἐμψύχων βρῶσιν ἐδεστῶν Cret. fr. II, 20. De βρώσκειν, unde βρῶσις, v. s. βρύκειν.

βρωτός, *esculentus*. βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι Suppl. 1110.

[βύειν. Alc. 1058 Ald. rell. praebent lectionem ἢ τῆς θανούσης εἰς θάλαμον βύσας τρέφω; quod falsum esse metrum ostendit. Flor. 2. Harl. Vict. εἰς θάλ. βήσας. Parr. B. D. Flor. A. 10. 15. θάλ. εἰσβήσας, quod omnes editores, *Pflugkius* ne memorata quidem vulgata, receperunt. Mirum tamen, si βύσας illud vel casu vel errore ortum esset. Itaque nescio an praestet εἰσβύσας, quod etiam propter *abdendi* notionem huic loco aptissimum est. *Hesych.* βύουσαν, κρύπτουσαν et βῦσαι, ἐπιθεῖναι, κρύψαι. Cf. *Suid.* et *Zonar.* p. 412. Ita nec *Boeckhii* correctione opus, qui ad Plat. Min. p. 191 legendam censet: ἢ τῆς θανούσης εἰς λέχος βήσας τρέφω, verbum θάλαμον pro interpretamento habens e v. 173 ortum. Ceterum βύω (*imbuo*, ὕω, v. s. ὕειν) proprie est *indere* (*hineinthun*), hinc etiam *abdere*; deinde *immergere*, *submergere*, *inficere* (βυθός βυσσός βύσσα); porro *complere* (*vollmachen*) aqua, omninoque *replere* (*anfüllen*); denique *explere* (*ausfüllen*), *obstruere*, *obturare* (*verstopfen*, *verschliessen*), et *refercire*, *constipare* (*vollstopfen*), unde *turgidi* vis fluxit.

βύρσα (βύειν), *corium*, quatenus corpus in illud *abditur* (βύεται). βύρσαν (μόσχου) ἐξέδειρεν El. 824. Hinc *corium intentum*. χεῖρα δούπου τοῦδε καὶ βύρσης κτύπου παύσας Bacch. 513, h. e. *tympani*. V. s. vv. sqq. Inepte *Damm.* s. v.

βυρσοτενής, *corio intento obductus*. τύμπανα λάβετε βυρσοτενῆ Hel. 1363. V. s. βύρσα.

βυρσότονος i. q. βυρσοτενής. βυρσότονον κύκλωμα, *tympanum*, Bacch. 124: nam rhombus erat orbicularis utrimque *corio intento obductus*.

βύσσινος, *byssinus*, a βύσσος. βυσσίνους πέπλους Bacch. 819. Vid. *Brodaeum* ad l.

βῶλος. ἀλύσεσι χρυσέαισι φερομέναν δίναισι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου

Or. 983. Ita poeta vocat τὰν οὐρανοῦ μέσον καὶ χθονὸς τεταμέναν αἰωρήμασι πέτραν, quae κορυφῆς ὑπερτέλλει Tantali (ib. v. 6). Βῶλος cum πόλος (πολεῖν πολεύειν) a βάλλειν (πάλλειν) descendere videtur, ita ut proprie *terrae massam*, quae arando *proiicitur* s. *provolvitur*, i. e. *glebam* (*Erdscholle*), deinde omnem *massam* s. *molem* (*Klumpen*) significet. Hac posteriore vi Euripidis in loco accipiendum.

βώμιος, *ad aram pertinens*. ἀμφὶ βωμίαν ἔπτηξε κρηπῖδα Herc. F. 984. βώμιοι ἐσχάραι Phoen. 281. (Ion) ἀμφὶ βωμίους τροφὰς ἥλατο (s. v.) Ion. 52. βωμίους λιτάς, *ad aram*, Phoen. 1738, ut ἱκέται καθεζόμεσθα βώμιοι, *ad aram*, Heracl. 33. ἱκέτας βωμίους καθημένους ib. 197. μητέρα βωμίαν ἐφημένην Suppl. 93. ἐφ' οὗ σὺ βώμιος θακεῖς Heracl. 239. βώμιοι πιτνοῦντες Andr. 357. [Similiter ὁρᾶτε τήνδε θυσίαν, ἣν ἡ θεὸς προὔθηκε βωμίαν Iph. A. 1598, *arae imposuit*.] Paulo aliter ὦ ναοφύλακες βώμιοί τ' ἐπιστάται Iph. T. 1284, *arae praefecti*.

βωμός, cum βάθρον βαθμός βάσις (s. vv.) congenerum proprie *suggestum*, deinde *suggestum ad facienda sacra* h. e. *altare* s. *aram* denotat. Similiter *altare* est ab *altus*. βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ Hec. 23. ἁγνὸν βωμὸν θεᾶς Andr. 428. βωμοῦ δεξίμηλον ἐσχάραν ib. 1139. βωμοὺς μηλοθύτας Iph. T. 1116. βωμὸς θεᾶς μοι μνῆμα Iph. A. 1445. βωμὸν δαίμονος θεᾶς ib. 1514. Cf. [ib. 1555. 1568.] Heracl. 61. θυόεντα βωμόν Tr. 1061. βωμοῦ λιποῦσα ξόανα Ion. 1403. βωμὸν καθίζω Διός Herc. f. 48. θυμβραῖον ἀμφὶ βωμὸν — θάσσων. Rhes. 508. Ἥρα, βωμῶν ἣ Μυκηναίων κρατεῖς El. 674. βωμοὺς θεῶν Phoen. 370. ὦ θεῶν βωμοὶ πατρῷοι ib. 607. πάντων θεῶν ἐπὶ βωμοῖς Alc. 131. ἔνθ' Ἄρτεμις βωμοὺς ἔχει Iph. T. 86. Πανὸς ἄδυτα καὶ βωμοὶ πέλας Ion. 938. βωμοῖς ἀφλεκτοι πέλανοι (ἦσαν) Hel. 1350. βωμὸν πέριξ νήσαντες ξύλα Herc. f. 243. ἔστη 'πὶ βωμοῦ Andr. 1124. βωμοῦ πέλας ib. 1157. Cf. Iph. A. 1427. Heracl. 37. βωμὸν προσίζει fr. inc. tr. XLII, 2. ἴθι πρὸς βωμούς Hec. 146. πάντας βωμοὺς προσῆλθε κἀξέστεψε Alc. 168; cf. ib. 976. ἡ — βωμοῖς καρίσταται, Ἰφιγένεια Iph. T. 1314. ἄξω 'πὶ βωμούς Bacch. 1356. προλείπω βωμὸν ἥδε χειρία σφάξειν Andr. 412. οὐκ ἂν λίποιμι βωμόν Heracl. 345. Cf. Ion. 1306. 1401. Tr. 25. βωμοῦ σπανίζουσα (ἀμφίβολα ἔχεις); Hel. 806. βωμοί μ' ἔφερβον Ion. 323. οὐκ ἔχω βωμὸν καταφυγεῖν ἄλλον ἢ τὸ σὸν γόνυ Iph. A. 911. ποῖ δ' ἂν ἄλλοσ' ἢ 'πὶ βωμόν; Ion. 1255. οὐ βωμὸν ἔπτηξεν θεοῦ ib. 1280; v. s. πτήσσειν, βωμὸν — ἔπτηξ' ὕπο Herc. f. 974. δοῦλος βωμοὺς θεῶν (ἔχει καταφυγήν) Suppl. 268. οὐ βωμὸς (σ' ὀνήσει) Andr. 162. οὔτε βωμὸς — σώσει σε Ion. 1275. βωμοῦ Θέτιδος ἀποσπάσαντές (με) Andr. 566; cf.

Hec. 290. Heracl. 250. βωμῶν ἀπείργει (μυσαρόν) Iph. T. 383. εἰ παρήσω τόνδε συλᾶσθαι — βωμόν Heracl. 245. τοὺς ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν Ion. 1314. θεῶν βωμοὺς — ῥυόμεσθα Erechth. fr. XVII)I), 15. ἐνδεξιούσθω βωμόν Iph. A. 1473. ὃν τοῖσδε βωμοῖς θεᾷ καθωσιώσατο Iph. T. 1320. αἱμάτων θεᾶς βωμόν Andr. 259; cf. Iph. T. 226. οὐδέ πω βωμὸς θεᾶς — ἐξεφοινίχθη Iph. T. 258. [ὡς μὴ μιαίνοι βωμὸν φόνῳ Iph. A. 1595; cf. ib. 1589.] βωμὸς, — οὗ καταστάζει φόνος Iph. T. 72. ἔνθα κούρα δία τέγγει (s. v.) βωμοὺς — αἵματι ib. 404; v. s. διατέγγειν. παρὰ βωμὸν ἦν δάκρυα ib. 859. ἀμφὶ βωμοὺς δαφνηφόρους λαβοῦσα κλῶνας εὔχου θεοῖς Ion. 422. λαβὼν προχύτας — ἔβαλλε βωμούς El. 804. βωμοὺς κνισᾶν βουθύτοισι προστροπαῖς Alc. 1159. ἐν κύκλῳ κανοῦν εἵλικτο βωμοῦ Herc. f. 927. βωμὸν καταστέψαντες Heracl. 125. ἵν' ἀμφὶ βωμὸν στάντες εὐωχῆτέ με Cycl. 346. Vlg. κῶμον. Cf. El. 792. στήσομεν — ἀμφὶ βωμὸν — χορούς; Iph. A. 676; cf. ib. 1481. ἀμφὶ βωμὸν ἁγνισθεὶς φόνῳ Iph. T. 705. ἀμφὶ βωμὸν χεῖρας ἡγνίζου πυρί Herc. f. 1145. De Suada Antig. fr. II, 2: βωμὸς αὐτῆς ἐστ' ἐν ἀνθρώπου φύσει.

Γ.

Γᾶ, v. γῆ.

γαῖα (γέα γῆ) spiritu condensato ex αἶα, hoc autem ex ἄω factum. Itaque γαῖα proprie est *quae vitam dat*, *genitrix* (παμμῆτορ Aesch. Prom. 90), *tellus*, *terra*: nam etiam *tellus* et *terra* a τέλλειν descendunt, quod est *gignere*, *producere*. V. s. γίγνεσθαι. 1. Γαῖα, *Tellus dea*. Αἰθέρα καὶ Γαῖαν πάντων γενέτειραν fr. inc. tr. CLXXIV, 1. ὦ Γαῖα μῆτερ ἡλίου τ' ἀναπτυχαί Hipp. 601. fr. inc. tr. CLXXVIII, 1. Γαῖα μεγίστη καὶ Διὸς αἰθήρ, ὃ μὲν — θεῶν γενέτωρ, ἣ δὲ — οὐκ ἀδίκως μήτηρ πάντων νενόμισται, Chrysipp. fr. VI (VII), 1 sqq. ὄμνυμι Γαῖαν — Ἡλίου τε φῶς Med. 752. ὦ Γαῖα καὶ Νύξ El. 867. Γαῖα τὰν μαντείων ἀφείλετο τιμὰν Φοῖβον Iph. T. 1266. In his tamquam persona effingitur ea verbi γαῖα notio, quae 2. est *tellus*, *humus*, *Erdreich*. V. s. γῆ 2. ἄλλη πρὸς ἄλλο γαῖα χρησιμωτέρα Temen. fr. XII. χωρεῖ τὰ μὲν ἐκ γαίας φύντ' εἰς γαῖαν etc. Chrysipp. fr. VI (VII), 8. Cf. Suppl. 532 sqq. cum not. *Matth.* ὃς τὸ γηγενὲς δράκοντος ἔσπειρ' ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος Bacch. 1025. τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας σπαρτοὺς ἄνακτας Phoen. 1014. τὰ ἐκ γαίας Suppl. 206. κάλλιστον ἐκ γαίας ὕδωρ Archel. fr. II, 2. ῥίψω γαίας παγὰν Ion. 147;

. Herm. ad h. l. et ad v. 117. p. 14. εἰς τὰ μαλθακὰ γαίας Hipp. 227, opp. εἰς πέτρας. σπονδὰς δίδωσι γαίᾳ Ion. 1198. πᾶμ' αἵματος γενήσεται γαίᾳ Hec. 393. εἰς γαίας μυχοὺς κρύψον Suppl. 1205. σῶμα γαίας κλειστόν, specus, Pel. fr. III, 2. τάφων χώματα γαίας Suppl. 54. γαῖα δὲ — δέξεται Tr. 1227. τούς τ' οὐρανίδας τοὺς θ' ὑπὸ γαῖαν Alc. 149. φίλων τῶν ὑπὸ γαῖαν Alc. 899; cf. Hipp. 196. ἥξειν — γαίας ὕπο Herc. f. 296. μολεῖν κατὰ γαίας Alc. 105. πέμψουσι κατὰ γαίας Andr. 504. ὦ κατὰ γαίας Ἀγαμεμνόνιον θάλος Iph. T. 169. Porro ἱερὰ ὄμβρον γαῖα fr. inc. tr. III, b, 7. Cf. ib. 10. λαμπρὰ — ἀκτὶς ἡλίου ἔβαλλε γαῖαν Suppl. 651. πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς Bacch. 1081. ταῦτα δράσασ' ἥλιον προσβλέπεις καὶ γαῖαν; Med. 1328. εἰσορᾷς φάος τόδε καὶ γαῖαν; Hipp. 994. Et 1e solida terra s. continenti. ποτᾶται ἐπὶ γαῖαν ἐπί τε πόντον ib. 1272. εἰς γαῖαν ἐξέβησε (με) Hel. 1632, ans Land. Hinc 3. est solida humus s. solum. V. s. γῆ 3. καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ Hec. 561. ἐπὶ γαίας ἁρμόσαι πόδας Or. 233. ξίφος δικὼν εἰς γαῖαν Phoen. 1426. ἐπὶ γαίας πόδα κινεύων Alc. 872. ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν εἰς γαῖαν δάκρυ Suppl. 96. πρὸς γαῖαν πίτνει Andr. 1153. κρατῆρα — ὀρραίνειν γαίας ἐν νώτοις Iph. T. 162. γαίας εἰς μελάγχιμον πέδον Rhes. 962. ἐν κραναιῷ πέδῳ γαίας El. 535. χερὶ γαῖαν κροτοῦσα δισσαῖς Tr. 1306. γόνυ τίθημι γαίᾳ ib. 1308. τὸ πρόσθεν ἐσφάλλοντο πρὸς γαῖαν δέμας Bacch. 748. αἵματος ἔδευσε γαῖαν Phoen. 679. 1159. αἱματηρὸς πέλανος εἰς γαῖαν — ἠντλεῖτο Rhes. 430. γαῖαν ὀδὰξ ἑλόντες Phoen. 1482. Verba δεξάμενθ' ὄχων ἄπο — ἐπὶ τὴν γαῖαν Iph. A. 600 spuria videri monuimus s. ἀγανός. Certe id certum est de verbis ἐπὶ τὴν γαῖαν, siquidem γαῖα numquam habet articulum. Hinc 4. *terra*, quatenus incolitur (v. s. γῆ 4): a) *Orbis* s. *globus terrae*, *Erdball*, *Erdkreis*. οὐρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία Melan. fr. VI (XXII), 2. κοινός ἐστιν οὐρανὸς πᾶσιν βροτοῖς καὶ γαῖα Hel. 913. δι' ἀπείρονα γαῖαν Phaeth. fr. IV, 30. δοκεῖτ' ἂν οἰκεῖν γαῖαν, εἰ — Aeol. fr. II (VI), 1. θεοῖσι προσβαλεῖν χθονὶ ἄλλην δεήσει γαῖαν, ἢ χωρήσεται τοὺς μὴ δικαίους Hipp. 941. χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ' ἐπὶ γαῖαν — ἔχη Med. 1269. ἐξημερῶσαι γαῖαν Herc. f. 20. ποῦ ποῦ γαίας; Tr. 190, *ubi terrarum*. b) *Terra* (*das Land*), quatenus non universa, sed certa quaedam ac singularis terra dicitur. Ἄργους γαῖαν Or. 713. Ἀργείας ὅρους γαίας El. 411. Ἑλλάδα γαῖαν Med. 537. [Iph. A. 1554.] πρόσω γαίας Ἑλλανίας Ion. 797. γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως Med. 1384; cf. Hipp. 1095. γαῖα Φθιάς Andr. 926. Πριάμοιο κλεινὰν γαῖαν Iph. A. 1070; cf. Tr. 838. Cycl. 303. εἰς Φρυγῶν γαῖαν Iph. A. 1526; cf. Cycl. 283. Ἀσιῆτιδα γαῖαν Iph. T. 397.

γαῖαν Λάκαιναν Tr. 1109; cf. Cresph. fr. I—VII (XIV). Λακεδαίμονος γαῖά τις ξυνώνυμος Τροίας τε; Hel. 502. Καλυδὼν ἥδε γαῖ Meleagr. fr. II (I), 1. ὦ γαῖα Δαναῶν Or. 1621. ὦ γαῖα Κάδμου Herc. f. 217; cf. ib. 1389. 754. ὦ γαῖα πατρίς Rhes. 869; cf. fr. inc. tr. XCVIII (Teleph. fr. I), 1. Phoen. 1728. πατρῴαν γαῖαν Phoen. 907. 955. τὴν θρέψασάν με γαῖαν καὶ θεοὺς μαρτύρομαι ib. 629. ἑπτάπυργος ἅδε γαῖα ib. 252. συγγείτον' οἰκῶν γαῖαν Suppl. 386. ἀγχιτέρμων γαῖα Rhes. 426. ἐλευθέρα γαῖ', ἐν ᾗ βεβήκαμεν Heracl. 62. ἐλεύθερον οἰκεῖν γαῖαν ib. 246. ποῖον γαίας ἕρκος οὐκ ἀφίγμεθα; ib. 442. ποίαν σε φῶμεν γαῖαν ἐκλελοιπότα πόλει ξενοῦσθαι; Aug. fr. II (X), 1. Vlg. πολυξενοῦσθαι. Correxit *Musgr.* ἐν ξένῃ γαίᾳ Hel. 75. γαῖαν εἰς ἄνολβον ib. 254. ἄλλην γαῖαν εὑρίσκειν τινά Heracl. 497. ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι Med. 1024. ἐλθὼν γαῖαν τήνδε Alc. 8. ἥδε γαῖ Heracl. 330; cf. ib. 805. Hipp. 973. Or. 1644. σὴν γαῖαν ἥκομεν Cycl. 278. Cf. Iph. T. 1481. Saepe etiam nec terrae nomine nec articulo vel pronomine apposito tamen certa ac singularis terra intelligitur. In his etiam nos, licet cum articulo, *das Land.* ἐλευθερώσω γαῖαν (Thebas) Phoen. 1019. μηδὲ — ἐλθεῖν (Sphingem) πένθεα γαίας (Thebarum) ib. 814. πρὸ γαίας (Troiae) τόνδε κίνδυνον — ῥίψας Rhes. 154. ἔτλη πρὸ γαίας σφάγια κτανεῖν Ion. 278, pro Athenis; cf. Erechth. fr. XVII (I), 39. τὸ τᾶς ἀμέρας — φέγγος ὀλοὸν εἶδε γαῖαν (Troiam) Tr. 851. τίνες ἔχουσι γαῖαν (Siciliam); Cycl. 117. πόσον ἀπείργει μῆκος ἐκ γαίας (Tauricae) δόρυ; Hel. 1284. Et sic γαίας οὔτ' ἄγαν πρόσω οὔτ' ἐγγύς ib. 1593. πᾶσαν χρὴ γαῖαν βοᾶσθαι ib. 1450. πλήσει πᾶσαν γαῖαν αἰσχίστων λόγων Hipp. 692. οἱ πάρος ἁμέτεροι γαίας τυραννεύσουσιν — βασιλεῖς El. 877. γαίας κοιράνοις Med. 875. γαῖαν οἴκους τε ib. 32. γαῖά τε καὶ μελάθρων στέγαι Alc. 248. ὦ γαῖα σέμνη (Delphorum) Ion. 1220. πρὸς — γαίας μεσσήρεις ἕδρας ib. 910. γαίας τερμόνων ἔξω Med. 276. οὔτε γαίας ὅρι' ἂν ἐκβαίημεν λάθρα — Herc. f. 82. ἄξω παῖδας ἐκ γαίας Med. 1045; cf. ib. 736. ἔξω γαίας ib. 795. εἰ φεύξομαί γε γαῖαν Med. 512. τούσδε τ' εἰς γαῖαν παρείς Heracl. 154.

γάλα, *lac.* λευκὸν γάλα Bacch. 699. Cf. Cycl. 388. βοὸς γάλα ib. 136. μελίκρατα γάλακτος οἰνωπόν τ' ἄχνην Or. 115. γάλακτος ἑσμούς Bacch. 709. πηκτοῦ γάλακτος τυρεύματα Cycl. 189. γάλακτος κρατῆρες πλέῳ ib. 215. ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα ib. 326. γάλακτος κίσσινον σκύφος Andr. fr. XXXIII (XXVII), 2. ῥεῖ γάλακτι πέδον Bacch. 142. γάλακτι (ζῶσι) Cycl. 122. διδύμοισι γάλακτος παρὰ μαστοῖς Phoen. 1525. γάλακτι οὐκ ἐπέσχον, οὐδὲ μαστῷ τροφεῖα ματρός Ion. 1492. γάλακτί σ' ἐξέθρεψε ib. 318. Hinc ἔτ' ἐν γάλακτι

ὄντι Herc. f. 1266, infanti adhuc lactenti. De genit. γάλακτος v. Matth. gr. §. 72, 14. not. 1 et §. 88. p. 242. Stirpe cognatum est cum γελᾶν γλαυκός γαληνός (ἕλη ἀλέα): nempe lac γάλα dictum propter nitidum colorem s. candorem (Helle). V. s. γελᾶν. Const. M.

γαλακτοπότας, lac bibens. γαλακτοπότας ἀνὴρ — ὀρειβάτας (s. v.) El. 169.

Γαλήνεια, n. pr. γλαυκὰ Πόντου θυγάτηρ Γαλάνεια Hel. 1474. ch. V. s. γαληνός.

γαλήνεια, tranquillitas. θνατοῖς γαλανείας τιθεὶς ἐρετμοῖς (Hercules) Herc. f. 402. ch. Libri γαλανίας. Venustam poetae scripturam restituit Heathius. V. Matth. ad l. Cum genit. γαλανείᾳ χρησάμενοι μαινομένων οἴστρων (Amoris) Iph. A. 546. ch., i. e. „tranquillitate ab insano amoris affectu." Matth. V. s. ἀνειλείθυια.

γαλήνη, serenitas, impr. coeli et maris, de mari etiam tranquillitas; v. s. γαληνός. πιστὸς ἐν κακοῖς ἀνὴρ κρείσσων γαλήνης ναυτίλοισιν Or. 726. Tralate dicitur in corrupto loco τῶν μὲν (θνητῶν) εὐτυχεῖ λαμπρὰ γαλήνη, τῶν δὲ συννεφεῖ πάλιν Dan. fr. IV (I), 5. V. s. εὐτυχεῖν. Simili translatione usus Soph. in El. 899.

γαληνίζειν, tranquillum reddere. Tralate γαληνίζει φρένα fr. inc. tr. LXXV, 4.

γαληνός non e γάλα natum, ut opinatur Dammius, sed cum γάλα cognatum est: utrumque enim ab ἕλη (ἀλέα) profectum proprie nitidi, candidi, sereni vim habet (hell). V. s. γάλα et γελᾶν. Tralate hilaris, blandus, benignus. ὦ καρδία —, πρὶν μὲν εἰς ξένους γαληνὸς ἦσθα καὶ φιλοικτίρμων ἀεί Iph. T. 345. ἐκ γαληνῶν προσφθεγμάτων Hec. 1160. Quum autem mare non serenum sit, nisi ubi ventis non turbatur, hinc etiam mare tranquillum denotat. V. Hom. Od. ε', 452 et impr. κ', 94, ubi λευκή dicitur γαλήνη. ἐκ κυμάτων αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ Or. 279. V. schol. ad h. l. cum not. Matth. T. IV. p. 329. Const. M.

γαμβρός (γαμεῖν) quemlibet nuptiis affinem denotat. Hac generali vi dictum μέγα δὲ κοιράνοισι γαμβρὸν πέλειν Rhes. 198. Gener (Schwiegersohn). ἥ (Clytaemnestra) — σὲ (Achillem) γαμβρὸν οἰηθεῖσ' ἔχειν κενὴν κατέσχον ἐλπίδα Iph. A. 986. δισσοῖς Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς Phoen. 430, Tydeo et Polynici. Gener etiam significatur Suppl. 132. Andr. 359. 740. Sororis maritus (Schwager). σὺ δὲ — γήμας Πριαμιδῶν γαμβρὸς γενοῦ Rhes. 167, quamquam hic etiam generali sensu affinis intelligi potest. Cf. Rhes. 260 et Soph. O. T. 70, quo postremo in loco uxoris frater dicitur. Socer (Schwiegervater). κύδιον πενῆτα χρηστὸν ἢ κακὸν καὶ πλούσιον γαμβρὸν πεπᾶσθαι Andr.

942 (v. Pflugk. ad l.), et πεδαίρας κάλοισι γαμβρούς Hipp. 635: quem locum respiciens Eustathius p. 572, 43. ἡ δὲ τραγῳδία ἐν τῷ κηδεύσας, καλοῖς γαμβροῖς τοὺς πενθεροὺς δηλοῖ, ὡς καὶ αὐτοὺς κατὰ γαμικὸν κηδεύσαντας συνάλλαγμα. Porro Suidas et Photius: πενθερὰ τοῦ νυμφίου ἡ τῆς κόρης μήτηρ καὶ πενθερὸς ὁ πατήρ. Εὐριπίδης δὲ γαμβρὸν αὐτὸν παρὰ τάξιν λέγει· ὁ γοῦν Ἀλκμαίων (Alcmaeon. fr. XII) τῷ Φηγεῖ φησί· καὶ σ', ὦ γεραιέ, τήν γε παῖδα μὴ δοὺς ἐμοὶ γαμβρὸν νόμιζε — καὶ Πρωτεσίλαος (Protes. fr. VIII) τῷ Ἀκάστῳ φησίν· ἄξιος ἐμὸς γαμβρὸς κέκλησαι παῖδά μοι ξυνοικίσας. Utrumque fragmentum corruptum. V. s. νομίζειν et καλεῖν. Cet. de significatione vocabuli γαμβρός adi Barnes. ad Rhes. 260. Valcken. ad Phoen. 431. Monk. ad Hipp. 631 et impr. Brunck. ad Soph. O. T. 70. Sciendum autem apud nos quoque Schwager Schwieger Schwäher unius radicis vocabula esse usu tantum et dialecto paulatim discreta.

γαμεῖν, uxorem ducere. Absolute. φημὶ τοιούτους γάμους λύειν βροτοῖσιν ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον Alc. 631. οὐ γαμεῖς γάρ, ἀλλὰ χηρεύσει λέχος; ib. 1092. ποίαν περαίνων ἐλπίδ'; ἢ γῆμαι θέλων; Andr. 1063. μὴ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ Med. 42; cf. ib. 288. μή ποτε γήμας ὤφελον οἰκεῖν μετὰ τῆσδε δόμους Alc. 883. γήμας Πριαμιδῶν γαμβρὸς γενοῦ Rhes. 167. γαμεῖτε νῦν, γαμεῖτε, κᾆτα θνήσκετε ἢ φαρμάκοισιν ἐκ γυναικὸς ἢ δόλοις Cress. fr. III (IV), 1. ἀφρόνως γαμεῖ Phoen. fr. I (IV), 2. De Phil. fr. XI, 2 v. Matth. p. 289. De Suppl. 835 v. s. ἔρημος. Construitur cum ἐκ vel ἀπό, ut is denotetur, cuius ex genere vel domo aliquis uxorem ducit. ὡς φίλων ἂν γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν Andr. 975. οὐ γαμεῖν — ἔκ τε γενναίων χρεὼν δοῦναί τ' ἐς ἐσθλούς ib. 1280. οὐκ ἐξ ἐμαυτοῦ μειζόνων γαμεῖν θέλω Rhes. 168. γαμεῖν ἀπ' ἐσθλῶν Heracl. 300. ἀπ' εὐγενοῦς γήμας Or. 1677. ἐκ τῶν ὁμοίων οἱ κακοὶ γαμοῦσ' ἀεί Alex. fr. XII (XI). Cum γάμος, λέχος, λέκτρον (s. vv.) iungitur. γαμεῖν γάμον Med. 587. Cf. ib. 626. Iph. A. 464. 463. Tr. 1017. El. 926. Melan. fr. XVI (IX), 1. V. Matth. gr. p. 940 sq. Rost. p. 492 (ed 4). Conf. Matth. Quaest. Soph. p. 48 sq. γήμας λέκτρα βασιλέως Med. 594; v. s. λέκτρον. ἄλλος λέκτρ' ἔγημεν Αὐλίδι Iph. T. 538. ἢ γάρ γαμεῖν τις τἄμ' ἐβουλήθη λέχη; Hel. 790. σὸν γαμεῖ λέχος; Ion. 297. γαμεῖ βιαίως σκότιον Ἀγαμέμνων λέχος Tr. 44. ἐπίσημα γήμαντι καὶ μείζω λέχη El. 936. Cum accus. uxoris, quam quis ducit. γῆμαι πέπρωταί σ' (Orestem) Ἑρμιόνην· ὃς δ' οἴεται Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτέ Or. 1654 sq. παῖδα γήμας βασιλέως Med. 554. γαμεῖν ἄλλην γυναῖκα Alc. 373. ἔγημας ἄκουσάν με Iph. A. 1149. ἣν δ' ὁ μὲν βίᾳ γαμεῖ Tr. 962. [illegible] βίᾳ γαμῶν

Ioni 437. πόσις δὲ τίς σ᾽ ἔγημε — ; ib. 289. κἄγημας (Aegistho) αἰσχρῶς μητέρα El. 916. ὅστις — γαμεῖ πονηράν ib. 1098. κἂν ὁ κάκιστος γήμῃ τὴν εὐδοκιμοῦσαν Oed. fr. V (II), 3. Ἀσιατίδων γήμαντα τὴν ὑπερτάτην Tr. 1219. ἤλπισας ὡς — μητέρ᾽ οὐχ ἕξεις κακὴν γήμας El. 920. γαμεῖ τὴν τεκοῦσαν Phoen. 53. κακῶς γῆμαι πατέρα σὸν φῦναί τε σέ ib. 384. Ceterum cf. Phoen. 7. 13. Or. 19. 1409. Med. 19. 877. 1341. Alc. 959. Andr. 647. Iph. A. 835. Iph. T. 2. 682. Tr. 398. Hel. 63. 1638. Herc. f. 1260. Meleagr. f. II (I), 4. Singularis locutio ὅσοι γαμοῦσι — πολλὰ χρήματ᾽ οὐκ ἐπίστανται γαμεῖν Melan. fr. XVI (IX), *quicunque opes multas per coniugium acquirunt.* Cum duplici accus. Ἑλένης γαμεῖ με (Casandram) δυστυχέστερον γάμον — Ἀγαμέμνων Tr. 357. Ceterum in his exemplis multa sunt, ubi γαμεῖν de concubitu accipere liceat. V. s. γάμος. *Medium esse nubere* atque de *femina* dici notum est. *Ammon.* p. 36. γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. V. impr. Hom. Od. λ', 272. Scilicet med. γαμεῖσθαι proprie est *sua sponte ac voluntate* viro *iungi* (v. s. ἀποβρίζειν), unde primum de femina, quae ipsius animi impulsu viro se iungit (*Matth.* gr. p. 195 sq.), deinde vero de qualibet femina viro *nubente* usurpabatur. κλύω δ᾽ ἀπειλεῖν σε — τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην δράσειν τι Med. 288. τὰς γαμουμένας Iph. A. 1108. C. dat. eius, *cui se iungit femina.* ὅπως — ἐν Ἅιδου νυμφίῳ γημώμεθα Tr. 445. El. ἐγημάμεσθα θανάσιμον γάμον. Or. Μυκηναίων τινί El. 247. Ἀχιλλεῖ θυγατέρ᾽ ὡς γαμουμένην Iph. A. 100, ut 362. 905. πολλοῖς ἥδεται γαμουμένη (Helena) Cycl. 180. Κρέουσα — Ξούθῳ γαμεῖται Ion. 58. Et cum εἰς. τύραννος εἰς τύραννον ἐγημάμην (Hecuba) Tr. 474, ubi etiam nos: *in ein Fürstenhaus*; similiterque Latini: *nubere in claram familiam.* Denique *passivum* est viro *iungi* alieno impulsu, unde de iis potissimum feminis dicitur, quae invitae atque coactae viro *nubunt.* Huc numero: μακαρία δ᾽ ἐγὼ κατ᾽ Ἄργος ἁ γαμουμένα Tr. 313, Casandra, de qua ib. 347 Hecuba mater dicit: ὥς σ᾽ οὐχ ὑπ᾽ αἰχμῆς οὐδ᾽ ὑπ᾽ Ἀργείου δορὸς γάμους γαμεῖσθαι τούσδ᾽ ἐδόξαζόν ποτε. Porro γαμοῦμαι ἡ τάλαιν᾽ ἐγὼ βίᾳ Hel. 839, Helena; εἰ γαμοίμην Phoen. 1678, Antigone, cuius etiam ad Creontem verba sunt ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ; ib. 1667. [Luculentum *passivi* exemplum est etiam Theocr. 8, 91. οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ᾽ ἀνάγοιτο, ubi mirabilia caneret poeta, nisi puella *invita* viro *desponsata* significaretur. Praeterea duo sunt loci, ubi femina γαμεῖν et vir γαμεῖσθαι dici videntur. Quorum prior facilis est expeditu. Nam si Medea in cognom. fab. 606 Iasonem αὐτὴ τάδ᾽ εἵλου dicentem interrogat: τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα καὶ προδοῦσά σε; clarum est eam his verbis

Iasonis facinus notare, qui Glaucam γαμῶν Medeam prodidit. V. schol. ad l. Alter locus est Med. 262, ubi Medea cupit poenas dare πόσιν τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ' ἥν τ' ἐγήματο, h. e. Iasonem Creontemque et Glaucam. Infeliciter in his versati Herm. ad Med. Elmsl. p. 353 et Seidler. ad El. 246. Medium si de viro usurpavit Euripides, propterea id fecit, quod Iason ardentissima animi libidine ad novum illud matrimonium impellebatur (v. s. ἀφιδρύειν). At enim poetam quod Elmsl. reposuit ᾗ τε ἐγήματο scripsisse manifestum est ex eiusdem fab. v. 288, ubi tres illos sic denotat: τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην. V. Matth. et Pflugk. Const. M.] Ceterum γαμεῖν proprie est iungere (kopuliren), deinde sibi iungere feminam h. e. uxorem ducere. V. s. γάμος. Primae significationis exemplum est Hom. Il. ι, 394. Πηλεύς μοι γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός, ubi quid medium sibi velit planum est ex adiecto αὐτός (v. s. ἀφιδρύειν). Γαμεῖν in formis quibusdam etiam expetere puellam in matrimonium significare merum est Hermanni commentum in Diar. lit. Lips. a. 1817. p. 294 et ad Med. Elmsl. p. 353, cui mirandum est quum alios fidem praebuisse tum Lobeckium ad Phryn. p. 742.

γαμέτης, coniux, maritus. ὁ σὸς εὐναῖος γαμέτας Suppl. 1028. γάμων τῶν ἐμῶν (Evadnae) πόλις Ἄργους ἀοιδὰς εὐδαιμονίας ἐπύργωσε καὶ γαμέτα Καπανέως Suppl. 998. μακάριος ὁ γαμέτας Tr. 312.

γαμήλιος, coniugalis, nuptialis. εὐνῆς γαμηλίου Med. 673. Cf. ib. 1026. γαμηλίου λέχους Or. 1050. Cf. Andr. fr. X (XXIX). p. 48. τοῖς μέλεσι γαμηλίοις Tr. 352. Dubia sunt τὰν παρθένοις γαμήλιον Ἀφροδίταν Phaëth. fr. IV, 18. V. Matth. p. 267.

γάμος ex ἅμα factum ut γέντο ex ἕλετο (ἕλτο ἕντο), ita ut omnem proprie cum femina coniunctionem denotet (Verbindung). Hinc 1 est coniugium, connubium (Ehe, Heurath). Μενέλαος ἀνόνητον ἀπὸ Τροίας ἔλαβε τὸν Ἑλένας γάμον Or. 1502; cf. Hel. 892. δαίμονες τᾶς εὐπατρίδος γάμον Νηρηΐδος ἔθεσαν Πηλέως θ' ὑμεναίους Iph. A. 1078; cf. Andr. 46. Iph. A. 1044. γάμον Ἀθάνα θεῶν τινὸς θηρωμένη Tr. 979. τοῖς Σισυφείοις τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις Med. 405; cf. ib. 1235. καί με (Iphigeniam) — παρεῖλον τ' ἐπὶ γάμοις Ἀχιλλέως Iph. T. 25. τῶν Αἰόλου — ὀρεχθῆναι γάμων ib. 842. γάμους τυράννων Med. 778. γάμοις βασιλικοῖς εὐνάζεται Med. 18; cf. ib. 547. Tr. 354. εὐτυχεῖ γάμον λαβὼν ἐσθλῆς γυναικός fr. inc. tr. L, 1. τύχη γυναικῶν εἰς γάμους El. 1100. γυναικεῖον γάμον φρουροῦντας Alop. fr. VII, 1. ἐκ γυναικείων γάμων Melan. fr. XVI (IX), 5. γαμεῖν γάμον τόνδε Med. 586; cf. ib. 626. Tr. 347. τοιούτους γάμους γήμειας αὐτός Iph. A. 463. γάμους ἄλλους γαμοῦσι Tr. 1016. τὸν Ἑλένης — γάμον γήμας — Πάρις Iph.

A. 467. Ἑλένης γαμεῖ με δυστυχέστερον γάμον — Ἀγαμέμνων Tr. 357. ἐγημάμεσθα θανάσιμον γάμον El. 247. ἀνόσιον γήμας γάμον (Aegisthus) ib. 926. ὅσοι γαμοῦσι δ' ἢ γένει κρείσσους γάμους ἢ πολλὰ χρήματ', οὐκ ἐπίστανται γαμεῖν Melan. fr. XVI (IX). De his formulis v. s. γαμεῖν. γάμοισι ζυγέντα παιδοποιὸν ἀδονὰν ἔχειν Phoen. 339. γάμοις ἔζευξ' Ἀδράστου παῖδα (Polynices) ib. 1374. εἰ μὴ γάμοισιν ἐζύγης (Achilles) Iph. A. 907. ὁ Σεμέλην ζεύξας γάμοις Bacch. 468. Φοῖβος ἔζευξεν γάμοις βίᾳ Κρέουσαν Ion. 10; cf. ib. 949. ζευχθεὶς γάμοισιν Antig. fr. VIII, 1. ἐν γάμοις ζευχθεῖσαν El. 98. κόραι ἄζυγες γάμων Hipp. 1425; cf. Iph. A. 805. εἰ γάμων ἀπεζύγην Suppl. 791. ψευδῆ συνάψας γάμον Iph. A. 105; cf. Iph. T. 1228. ὡς ἕλοι γάμον ἐμόν Hel. 241. γάμον τοιοῦτον — λαβών El. 258. τίν' εἰς χορὸν, τίνα γάμον εἶμι; ib. 1199. κάπρῳ λέοντί θ' ἁρμόσαι παίδων γάμους Phoen. 414. τῶνδ' ἀπαλλάχθαι γάμων ib. 1672. ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους Med. 1356. σῶν στερηθεὶς γάμων Andr. 982. εἰ γάμων ἱμείρομαι Iph. A. 486. μνηστεύω γάμους οὐκ ὄντας ib. 847. μέλπετ' ἐμὸν γάμον τὸν πεπρωμένον εὐνᾷ πόσιν ἐμέθεν Tr. 339. ἄσυλος ἦν γάμων Hel. 61. γάμους ἑλομένη τῶν κακῶν ὑπαλλαγάς ib. 301. ὁ θηρεύων γάμους ib. 321. ἐκπεφεύγασιν γάμοι με ib. 1638. οὐ πεπρωμένοισιν ὀργίζει γάμοις ib. 1662. ὃς συνεκκλέπτει γάμους τοὺς σούς El. 364. εἴ σοι γάμον κατεῖπον Med. 589. μισθοῦ τοὺς γάμους ὠνουμένη El. 1090. [γάμων ἀπείχετο Dan. prol. 18.] τοὺς γάμους — τοὺς πρώτους ἔχειν Erechth. fr. XX (II), 15. γάμους ὅσοι σπεύδουσι μὴ πεφρασμένους Melan. fr. XV (VIII), 1. εἰ εἰς γάμους ἔλθοιμι Meleagr. fr. VII (IX), 1. συμπλέκοντες σπέρμα καὶ γάμους τέκνων Dan. fr. XIV, 5. Ἄπολλον παρθένοις κραίνων γάμον Suppl. 139. γάμων τῆς μὲν δυσπότμου τῆσδ' ἐσφάλης Or. 1078. τοῖσδε μελήσει γάμος El. 1342; cf. Phoen. 764. γάμοι ὅσοις εὖ καθεστᾶσιν Or. 601. γάμοις εὑρεῖν βίον Phoen. 403. ἆρ' εὐτυχεῖς οὖν σοῖς γάμοις ἢ δυστυχεῖς; ib. 427. γάμους ἐμοὺς προδόντε ib. 1445. μὴ — σοὺς διαφθείρῃ γάμους Alc. 317. τὴν κοινωνὸν γάμων Herc. f. 584; cf. El. 600. τὸν γάμων ἥσσονα Iph. A. 1354. ἐμποδὼν ἐμοῖς γάμοις Hel. 789. νέου γάμου πόθος Alc. 1090. τὴν ὥραν γάμου διδοῦσαν Heracl. 579. ἐς ἥβην ἦλθεν ὡραίαν γάμων Hel. 12. πλουσίου γάμου Archel. fr. VI (XX), 2. ἀπὸ θεογόνων γάμων Or. 346. δολίοισι γάμοις ib. 1009. λέκτρα μητρῴων γάμων Phoen. 59. πυρὸς φῶς νόμιμον ἐν γάμοις ib. 347. ἴτω φῶς γάμοι τε Suppl. 1025. τόδ' ἐπὶ γάμοις ἐμοῖς ἀναφλέγω φῶς Tr. 319. Ἥφαιστε, δᾳδουχεῖς ἐν γάμοις βροτῶν ib. 343. ἃς οὔπω πεῦκαι πρὸ γάμων ἔλαμψαν Hel. 1493. γάμων φέρνας διδοὺς Αἵμονι Phoen. 1581. γάμων τῶν ἐμῶν ἀοιδὰς εὐδαιμονίας Suppl. 995. γάμους ἀλλοίους

Med. 910. νεόδμητες γάμοι ib. 1366. ξυναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις Andr. 1245. βαρβάρων χάριν γάμων Iph. A. 271. γάμους ἐξαιρέτους ib. 485. ἐπ' ἐσθλοῖσιν γάμοις ib. 609; cf. Iph. T. 819. εὐδαίμων γάμων Iph. T. 1142. γάμους εὐδαίμονας ἐν χεροῖν ἔχειν Hel. 1402. γάμων ἀγάλματα (s. v.) ib. 1448. γάμων — ἀξίωμ' ἐδέξατο Ion. 62. μετρίων γάμων Melan. fr. XVII (X), 1. τὰ εἰς γάμους ib. XVIII (XXVI), 4. πλούτου ἀποῤῥυέντος ἀσθενεῖς γάμοι Cress. IX (Thyest. fr. I), 1. ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων ἔχουσα Hec. 352. εἰς αἱματηρὸν γάμον Iph. T. 871. τὸ δυστυχὲς τῶν γάμων Iph. A. 1342. γάμους δυστυχεῖς El. 49. ὦ λέκτρα τἀμὰ δυστυχῆ τε καὶ γάμοι Tr. 740. οὐ πάντες — δυστυχοῦσιν ἐν γάμοις fr. inc. tr. XLIX, 1. ἄμορφος γάμος In. fr. VI (XIII), 1. πικροὺς καὶ λυγροὺς γάμους Med. 399; cf. Suppl. 833. πικρὰς τελευτὰς γάμων Med. 1388. γάμων μεῖζον κακόν Tr. 715. ἀδίκων γάμων Hel. 674. ἐπ' αἰσχροῖς γάμοις ib. 704. τοὺς ὑβρισθέντας γάμους Ἑλένης μετελθεῖν (s. v.) Iph. T. 13. γάμους Κύπριδος ἀθέμιτας ἀνοσίους Ion. 1092. οὐ μέμπτος ἡμῖν ὁ γάμος Phoen. 423. γάμων ἐπακτὰν ἄταν ib. 345. γάμους δυσγάμους ib. 1054. γάμον ἄγαμον αἰσχύνας (s. v.) Hel. 696. γάμος οὐ γάμος, ἀλλ' οἰζύς Hec. 948. Porro: διὰ μιᾶς νύμφης γάμον ἀπωλόμεσθα Phoen. 584. ὦ γάμος ὦ γάμος, ὃς τάδε δώματα — ὤλεσας Andr. 1187. αἳ γὰρ τάλαινα διὰ γάμον μιᾶς ἕνα γυναικὸς οἵων ἔτυχον Tr. 498. οὔποτε φήσω γάμον εὐφραίνειν πλέον ἢ λυπεῖν Alc. 238. τοσόνδ' οὑμοὶ γάμοι ὤνησαν Ἑλλάδα Tr. 932. ἢ 'πὶ τῷ 'μῷ κάλλος ἐπτήσσω (Venus) γάμῳ Hel. 1103. οὐκ εἰς γάμους σοὺς ξυμφορὰν κατήσει γόοις Phoen. 1666. μάτην δ' ἐν γάμοισιν ὤλβισαν θεοί Andr. 1219. ἀπέλαυσά τι τῶν κείνης γάμων Iph. T. 526. ποίους γάμους φής; Iph. A. 837. οἷον τέρμονα βίου γάμων τε τῶν σῶν — ἔτλης Phoen. 1362. De Phoen. 951 v. s. ἄθεος. 2. *Coitus, concubitus* (*Vermischung*). Scilicet euphemistice hoc sensu dicitur, ubi nos *Vereinigung*. Ζεὺς ἠράσθη γάμων Σεμέλης Hipp. 453. γάμους (Διὸς) ἐψεύσατο (Semela) Bacch. 31. 245. Cf. Phoen. 658. γάμοι Λοξίου κρυπτοί Ion. 72, quae quo spectent Creusae verba v. 941 indicant: Φοίβῳ ξυνῆψ' ἄκουσα δύστηνον γάμον. Cf. de eadem re ib. 506. 868. 946. 1524. 1543. νύμφα — Πανὸς ἀναβοᾷ γάμους Hel. 191. Omnino de diis frequentissimum hoc sensu γάμος. Hinc Ion in cogn. fab. 445 Phoebum alloquens: εἰ δίκας βιαίων δώσετ' ἀνθρώποις γάμων σὺ καὶ Ποσειδῶν Ζεύς τε —, ναοὺς τίνοντες ἀδικίας κενώσετε. Cf. v. 437. Sed etiam de hominibus. παραινῶ πᾶσι τοῖς νεωτέροις μὴ πρὸς τὸ γῆρας τοὺς γάμους ποιουμένους σχολῇ τεκνοῦσθαι παῖδας Dan. fr. II (VI), 2. ἀναίνεται λέκτρα κοὐ ψαύει γάμων (Hippolytus) Hipp. 14, qui idem negat umquam ἅψασθαι γάμων

ib. 1026. Hoc pertinere etiam videtur γάμοις ἀκοινώνητον ἀνδρὸς εὐνάν Andr. 471. V. s. ἀνήρ. 3. *Nuptiae* (*Hochzeit*). ἔξωθέν με γάμοι τ' ἐλῶσι Θεσσαλῶν καὶ ξύλλογοι γυναικοπληθεῖς Alc. 954. πατὴρ πατρὸς ἑστιᾷ γάμους ὅδε Herc. f. 483. ἔθαισαν Πηλέως γάμους θεοί Iph. A. 707; cf. ib. 720. τοὺς γάμους συνδαίσας ἐμοί Hel. 1465. κόραι Νηρῆος γάμους ἐχόρευσαν Iph. A. 1057. Sic etiam ἤδη ἄρχε τῶν ἐμῶν γάμων Hel. 1247, *iam nuptias appara*. Aliquoties abstracto pro concreto posito etiam *sponsam* denotat γάμος. Sic accipienda videntur νυμφονέμεν Ἰναχίδαις γάμον (Iphigeniam) Iph. A. 1088. Πάρις οὐ γάμον, ἀλλά τιν' ἄταν ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν Andr. 103. Cf. Soph. Trach. 1139. Singularem et pluralem de *una coniunctione* ad arbitrium usurpari clarissime apparet ex loco Phoen. 424, ubi Iocasta: ἆρ' εὐτυχεῖς σὺν τοῖς γάμοις ἢ δυστυχεῖς; Polynices: οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος. Pluralis tamen apud Eurip. frequentior.

γαμφηλαί, *rostrum*. οἰωνῶν γαμφηλαῖς φόνευμα Ion. 1495. ὀρνίθων γαμφηλαῖς ἰσχὺν νικῶν (κύκνος) ib. 159. Praeterea *maxillas* denotat. Nempe et rostris et maxillis *conterendi s. comminuendi* vis est (*Malmer*). V. s. κάμπτειν. Singularis nusquam legitur: nam et rostra et maxillae duabus quaeque partibus constant. *Const. M.*

γάνος, *gaudium*, *voluptas*, *oblectamentum*, *deliciae*, i. q. χάρις. ἀνθεμορρύτου (s. v.) γάνος μελίσσης Iph. T. 635. βότρυος γάνος Bacch. 261; cf. ib. 382. ἀμπέλιον γάνος Andr. fr. XXXIII (XXVIII), 3. Διονύσου γάνος Cycl. 414. Ἀσωποῦ γάνος Suppl. 1149, ut καθαρὸν γάνος Ἠριδανοῖο Callim. ap. Strab. 9. p. 397. et κρηναῖον γάνος Aesch. Pers. 476. Cf. Lycophr. 274. 946. 1365. Stirps est γαίω, unde etiam χαίρειν γαῦρος ἀγαυός *gaudeo*. His omnibus gaudii vel *laeti animi* significatio subest (*freudiger Muth*). Γαίω autem ex ἄω (αἴω) factum: *gaudens* enim animo quam maxime *viget* (v. s. ἀνήρ). Etiam *superbiendi et gloriandi* vim habere γαίειν falsum est lexicorum dogma: certe κύδεϊ γαίων est *praestantia elatus*, *im freudigen Gefühle seiner Kraft*. *Const. M.*

Γανυμήδης, n. pr. Γανυμήδειος Διὸς εὐνέτα Or. 1392. ὁ Δαρδανίδας, Διὸς λέκτρων τρύφημα φίλον, ἀφύσσων λοιβὰν ἐν κρατήρων γυάλοις, ὁ Φρύγιος Γανυμήδης Iph. A. 1053. Cyclops in cognom. fab. 578. ἅλις Γανυμήδην τόνδ' ἔχων (Ulixem vinum praebentem) ἀναπαύσομαι. Ib. 585 Silenus: ἐγὼ γὰρ ὁ Διός εἰμι Γανυμήδης; De origine nominis sat est adire Xenophontem in Symp. 8, 30.

γάνυσθαι (γάνος), *gaudere*, *laetari*, *delectari*. ἃ ἐπὶ τόξων εὐστοχίᾳ γάνυται (Diana) Iph. T. 1239. ch. Cum *dativ*. γάνυμαι — δαιτὸς ἥβῃ Cycl. 502. mel. Libri ἥβης. Dativum reposuit *Lobeck*. Paralip.

p. 263. Nimirum sigma e sequenti vocabulo adhaeserat. V. s. ἀσχαλᾶν. *Const. M.*

γαπονεῖν, γαπόνος, v. γηπονεῖν, γηπόνος.

γάρ, *enim.* Causae afferendae inservire particulam multa per saecula hominum doctorum fuit opinio. Quam falsam esse egregie quidem ostendit *Hartungius* Part. I. p. 457 sqq., multa tamen etiam hic „inutiliter argutatus est“ (*Ellendt.*). Eum ex parte secutus *Ellendtius* in lex. Soph. I. p. 328 particulam *demonstrandae rei adhibitis rationibus idoneis* constitutam acute arbitratur, quamquam in ipso usu explicando ac definiendo a iusta via aberravit. Perspecte etiam *Rostius* in gramm. p. 706. ed. 5. de particula γάρ disserit. Omnium tamen subtilissime ac prudentissime rem egit *Handius*, cuius egregia de particula enim disputatio in Tursell. II. p. 374 paucis exceptis tota etiam in Graecam cadit particulam. Rectissime ille statim initio, „non *ipsa causa*, inquit, *indicatur his vocabulis, sed veritas alicuius sententiae ex veritate alius sententiae demonstratur, et, quum praesertim ex causis intelligatur rerum veritas et ratio, id, quod per* enim *et* nam *adiicitur*, saepe in *se habet causam.*“ Nempe γάρ ex γε (*wenigstens*) et ἄρα, quatenus *asseverationi* inservit (*in der That*), compositum est. V. s. ἀτάρ et s. ἄρα 4. Quae particulae quum iam singulae ac per se ipsae vim addant vel verbo vel sententiae, patet etiam coniunctas vim *affirmativam* habere (*wenigstens in der That*). Hec. 1269 Hec. σοὶ δ' οὐκ ἔμελλεν οὐδὲν ἂν ἔχειν κακῶν; Polym. οὐ γάρ ποτ' ἄν σύ μ' εἷλες ὧδε σὺν δόλῳ, *wenigstens hättest du mich dann in der That nicht so überlistet.* Herc. f. 1121 Amph. καί σ' εἰ βεβαίως εὖ φρονεῖς ἤδη σκοπῶ. Herc. οὐ γάρ τι βακχεύσας γε μέμνημαι φρένας, *wenigstens wüsste ich in der That nicht, dass ich von Sinnen gewesen wäre.* φημὶ δ' εἰς εὐπραξίαν ὑπάρχειν θεῶν ἀμεινόνων τυχεῖν· νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται Heracl. 353, *in der That wenigstens wird sich Pallas nicht überwinden lassen.* Quam *affirmativam* vim propriam esse particulae hoc est gravissimo argumento, quod γάρ in omnibus fere exemplis licet per se diversis accurate respondet vernaculo *ja*. Quin etiam particula *denn* (*dann da*) *affirmativam* proprie vim habet (v. p. 192) et Latinum *enim*, quocum γάρ maxime consentit, ex *nam* et affirmativo *e* compositum est. Rem conficit quod ad vim particulae γάρ augendam alia saepe vocula affirmativa associatur: γὰρ δή Tr. 233. Or. 1556. γάρ τοι Heracl. 436. 534. 716. 996. Hel. 92. Herc. f. 101. Bacch. 1371. Ceterum sedes particulae saepissime quidem in *secundo* loco est, sed etiam *tertio* in loco ponitur, ut Hipp. 281. ἔκδημος ὢν γάρ. Andr. 764. πολλῶν νέων γάρ. Hipp. 468. οὐδὲ στέγην γάρ. Iph. A. 1582. πληγῆς κτύ-

-ον γάρ. Iph. T. 1036. ὑποστατέα τι γάρ. Ion. 187. τὰν βώμονται γάρ. Herc. f. 1126. ἀρκεῖ σιωπή. γάρ. Eximendi sunt loci Iph. A. 804. ἢ μὲν γάρ. Hipp. 831. ἐκ τῶν γὰρ ἀλλοτρίων —: quamquam Phoen. 435 st ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν πόλιν. Quarto in loco positum Hec. 881. ἐκ τοῦ σκότου γάρ. ib. 1286. ἐν τοῖς κακοῖς γάρ. Or. 314. κἂν μὴ νοσῇς γάρ. Suppl. 363. κάλλιστον ἔρανον δοὺς γάρ. Iph. A. 122. εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δή. Tr. 1020. ἐν τοῖς Ἀλεξάνδρου γὰρ δόμοις. Bacch. 477. τὸν θεὸν ὁρῶν γάρ. Ion. 839. ἀπάτωρ οὐκ ἦν γάρ. Herc. f. 309. τὰς τῶν θεῶν γὰρ τύχας. ib. 1396. καὶ τοὺς σθένοντας γάρ. Multi de hac re dixerunt. V. *Ellendt*, lex. I. p. 339, a. Nempe γάρ iis vocabulis supponitur, quae ad sententiam confirmandam imprimis valent. V. s. ἄν p. 193. Est autem duplex potissimum ratio, qua γάρ particula utuntur Graeci. Aut enim ita eam usurpant, ut suae enuntiationis finibus coërceatur ipsamque, in qua posita est, sententiam *affirmet* (VI), aut, quod longe creberrimum, affirmativam eius potestatem ad *confirmandam* sententiam praegressam adhibent, ita ut vim quamdam relativam habeat. Posterioris rationis quinque rursus sunt genera (I—V).

I. Res strictim ante significata accuratius deinde *exponitur* (*Erörterung*). In talibus

1. *ita confirmatur sententia praegressa*, ut per γάρ indices, quale sit et quo constet quod ante dixeras. τὸ μὲν σῶμ' οὐκ ἄμορφος εἶ· πλόκαμος γάρ σου ταναός —, πόθου πλέως Bacch. 455, *in der That wenigstens hast Du — Du hast ja langes Haar.* κακῶς θεῶν τις Οἰδίπου φθείρει γένος· οὕτω γὰρ ἦρξεν, ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμέ — Phoen. 383 sq. παῖδες Οἰδίπου ἥμαρτον ἀμαθῶς· οὔτε γὰρ γέρα πατρὶ οὔτ' ἔξοδον διδόντες ἄνδρα δυστυχῆ ἐξηγρίωσαν ib. 881. χρεία δὲ τείρει μ'· οὔτε γὰρ σῖτος πάρα οὔτ' ἀμφὶ χρῶτ' ἐσθῆτες Hel. 427. ἀδικούμεθ', ὦ γυναῖκες· εἰργόμεσθα γὰρ τάφου πρὸς ἀνδρὸς τοῦδε etc. ib. 557. νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα· προδοὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα δεσπότιν τ' ἐμὴν γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται Med. 17. ἀλλὰ πάντα διαπεπραγμένα εὕρηκα· τύμβου γὰρ κενὰς λιποῦσ' ἕδρας ἡ Τυνδαρὶς παῖς ἐκπεπόρθμευται χθονός Hel. 1194. οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα τάδ' ἤδη· τὸν μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων, ἡ δὲ — τάκει βιοτάν Med. 141. an. τὸν σὸν ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί· κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν — εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος ib. 1334. σοὶ — τιμὰς μεγίστας δώσω· κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων πάρος κόμας κεροῦνταί σοι Hipp. 1425. κακοῖς πρὸς αὐτῆς σχετλίοις ἐλαύνομαι· λέγει γάρ, ὥς νιν φαρμάκοις κεκρυμμένοις τίθημ' ἄπαιδα καὶ πόσει μισουμένην Andr. 32. ἔδειξεν ἡ Λάκαινα τοῦ στρατηλάτα Μενέλα· διὰ γὰρ πυρὸς ἦλθ' ἑτέρῳ λέχει, κτείνει δέ — ib. 488. ch.

Cf. Rhes. 890. Hec. 231. Or. 565. Hipp. 626. 1301. Iph. T. 682. 819. Iph. A. 1611. Tr. 433. Suppl. 95. 238. 552. Bacch. 303. 369. 1296. Heracl. 140. 850. 489. 1000. Hel. 1291. 1666. Ion. 21. Herc. f. 462. Sic etiam in narrando. *δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα· ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ, ἡ δ' ἀντελάζυτο* Med. 1215. Cf. Suppl. 704. *τὸ λοίσθιον δὲ — ἐξειργάσαντο δεῖν'· ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων πόρπας λαβοῦσαι τὰς ταλαιπώρους κόρας κεντοῦσιν, αἱμάσσουσιν* Hec. 1169. *πάταξε δεινά· διὰ μέσου γὰρ αὐχένος ὠθεῖ σίδηρον* Phoen. 1466. *πάλιν δ' ἄχη (Θηβαίων τήνδε γῆν ἔβα Οἰδίπους)· μέσοι γὰρ γάμους δυσγάμους — ξυνάπτει* ib. 1054. ch. *τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν· χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα λεχρία πάλιν χωρεῖ τρέμουσα κῶλα* Med. 1168; cf. ib. 1197. Bacch. 760. [*θαῦμα δ' ἦν αἴφνης ὁρᾶν· πληγῆς κτύπον γὰρ πᾶς τις ᾔσθετ' ἂν σαφῶς* — Iph. A. 1582.] Cf. Bacch. 1062. [*εἰσιδόντες — φάσμ', ὅ γε μήδ' ὁρωμένου πίστις παρῆν· ἔλαφος γὰρ ἀσπαίρουσ' ἔκειτ' ἐπὶ χθονὶ ἰδεῖν μεγίστη* — Iph. A. 1587.] *καί μοι καθ' ὕπνον δόξα τις παρίσταται· ἵππους γὰρ εἶδον λύκους ἐπεμβεβῶτας ἑδραίαν ῥάχιν* Rhes. 781. *ἔργου δ' ἔργον ἐξημείβετο· ὁ μὲν γὰρ ἱστὸν, ὁ δὲ πλάτην καθίστατο* — Hel. 1550. Cf. Andr. 804. Bacch. 1052. *δισσὰ δ' ἦν μέλη κλύειν· ὁ μὲν γὰρ ᾖδε —, οἰκέται δ' ἐκλαίομεν δεσποίνην* Alc. 764. Cf. Heracl. 854. Hel. 38. 1386. Eiusdem rationis sunt *καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς τὸ Θεσσαλὸν εἰσήγαγεν σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονός· ἐξαλλαγεὶς γὰρ τοῦ παρεστῶτος πόνου λαιὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀμφέρει πόδα πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος* Phoen. 1420 sq. Similiter *Καπανεὺς δὲ πῶς εἴποιμ' ἂν ὡς ἐμαίνετο· μακραύχενος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις ἔχων ἐχώρει* Phoen. 1180, h. e. *Capaneus autem dici vix potest quam insanierit: longam enim scalam gestans accessit.* Cf. praeterea Phoen. 1323 sqq. 1428 sq. Or. 611 sq. Hipp. 24 sq. 1175 sq. Iph. T. 1367 sq. 1394 sq. Rhes. 919 sq. Tr. 9 sq. Ion. 69 sq. 1178 sq. El. 509 sq. Ita *ἐπεὶ γάρ. ἡμεῖς δ' ἀβούλως κἀκλεῶς ὀλώλαμεν· ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς εὔνασ' Ἑκτόρεια χεὶρ ξύνθημα λέξας, ηὕδομεν πεδοστιβεῖς —, οὐδ' ἐφρουρεῖτο στρατός* etc. Rhes. 762. Cf. Alc. 156. Iph. A. 1548. Heracl. 12. Or. 496.

2. Interdum non tota sententia, sed unum tantummodo nomen accuratius exponitur. *ᾤμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον τοὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτενῶ τἄμα· δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος ἔξειμι γαίας* Med. 792 sq. *πολλοὶ — πάρεισι λυπρὰν χάριν, ἀναγκαίαν δ' ἐμοὶ διδόντες (Δαναοί)· ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι πόλιν* Phoen. 435. Saepius in talibus vocabulum aliquod vel solum vel cum nomine praemittitur, quod expositionem suppositam diserte praenuntiet. *μιᾶς δέ μ' οὔπω συμφορᾶς ἐλευθεροῖς· φόβος γάρ, εἰ*

τοι ζῶσιν — Heracl. 791. ἑνὸς δ' ἄθικτος (εἰμί) —· λέχους γὰρ εἰς τόδ' ἡμέρας ἁγνὸν δέμας Hipp. 1003. Cf. ib. 1022. Iph. T. 670. ἓν τὸ πάντων λοίσθιον κἀνερῶ θνητοῖσι κακόν· καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' ηὗρον σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων etc. Med. 1107, *fac enim*. Imprimis praemittitur pronomen demonstrativum vel cum nomine vel etiam nudum. ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν δίδως κρεῖσσον· πόλις γὰρ ἧς ἐγὼ πάρειμ' ἄπο ἑνὸς πρὸς ἀνδρός, οὐκ ὄχλῳ κρατύνεται Suppl. 410. φροίμιον μὲν ἄξιον φόβου τόδ' ἐστίν· ἐν γὰρ χερσὶ προσπόλων σέθεν βίᾳ πρὸ τῶνδε δωμάτων ἐκπέμπομαι Tr. 896. Cf. Med. 308. Alc. 281. ch. Herc. f. 1295. ἄλλοισι δὴ πόνησ' ἁμιλληθεὶς λόγῳ τοιῷδ'· ἔλεξε γάρ τις ὡς τὰ χείρονα πλείω βροτοῖσίν ἐστι τῶν ἀμεινόνων Suppl. 196. Porro ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ'· οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς φαῦλοι παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν Hipp. 988. Cf. Or. 1504. El. 501. Heracl. 172. τοιαῦτα κἀγὼ σημανῶν ἐλήλυθα· ἀνὴρ γὰρ στείχει φίλος Rhes. 276. Ita etiam res, quae alias per ὅτι vel infinitivum participiumve additur, per γάρ adiicitur libera enuntiatione (*nämlich dass*): εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων μύθων ἔχομεν φράσασθαι· σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις ᾤκτειρεν παθοῦσαν δεινότατον παθέων Med. 655. ch. σαφῶς ἤκουσας, οὐδ' ἐμοὶ καλὸν κρύπτειν —· βασίλεια γὰρ τῶνδ' οἴχεται φυγὰς δόμων Andr. 1056. Cf. ib. 62. Suppl. 693. 708. Hec. 1181. Hipp. 437. Ion. 669. ἀλλ' ἦν ἄπιστον· μυρίων γὰρ ἐκ χερῶν οὐδεὶς τὰ τῆς θεοῦ θύματ' ηὐτύχει βαλών Iph. T. 328.

3. Praecedit etiam sententia aliqua generalis, quae accuratius deinde exponitur per γάρ, ita quidem, ut certo quodam facto vel exemplo sententia generalis confirmetur. In his per γάρ indicas, quo spectent quae ante dixeras vel quo exemplo edoctus ea dixeris: *in der That wenigstens, ja, so, denn.* κράτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα· οὗτος γὰρ ἁνὴρ — ἐν τοῖς πολλοῖς ὢν ἄριστος ηὑρέθη El. 380, *es hat sich ja gefunden — so hat sichs gefunden, dass dieser Mann* —. V. Seidler. ad l. πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος· χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους φιλίας θνατοὺς ἀνακίρνασθαι Hipp. 253. τὴν εὐγένειαν τῆς τύχης νικωμένην νῦν δὴ μάλιστ' ἐσεῖδον· οἵδε γὰρ πατρὸς ἐσθλοῦ γεγῶτες δυστυχοῦσ' ἀναξίως Heracl. 235. Cf. Tr. 415. El. 1100. χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν κακῶς πιτνόντα καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται· ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος, ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ λέξαι — δεσποίνης τύχας Med. 56 sq. εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλὸν ἔφυ —, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις· νῦν δ' οὐδ' ὅμοιον οὐδὲν — πλὴν ὀνομάσαι, τὸ δ' ἔργον οὐκ ἔστιν τόδε· ἐγὼ γὰρ οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ etc. Phoen. 506 sq. Cf. Andr. 959. Hipp. 403. Iph. A. 451. Herc. f. 63. Heracl. 6. Suppl. 1087. οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολ-

λάκις τραχεῖαν ὀργὴν ὡς ἀμήχανον κακόν· σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε - ἔχειν κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα, λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός Med. 448 sq. Cf. Hel. 722. Andr. 355. Sic etiam πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ προσκεῖται φρενί· καὶ γὰρ σὺ ποίμνας δεσπόταις τελεσφόρους ἥκειν ἔοικας ἀγγελῶν ἵν' οὐ πρέπει Rhes. 267, ubi καὶ γάρ est *nam etiam*, non *etenim*.

II. Sententia per se obscurior *explicatur* (*Erklärung*, *Aufschluss*). Quae explicatio iis maxime sententiis vel dictis subiicitur, quae mirari aliquis vel in dubium vocare possit. In talibus ita confirmatur sententia praegressa, ut indices per γάρ, quid sibi velint vel qui fiant quae ante dixeras. Nec solum in continuo sermone, sed etiam in diverbio particula sic usurpatur.

1. In continuo sermone, ubi est *ja*, *nämlich*, saepe etiam dess *wisse dass*. Talia sunt

a) ἤρξω τοῦ λόγου ψευδῶς ζητῶν τύραννον ἐνθάδ'· οὐ γὰρ ἄρχεται ἑνὸς πρὸς ἀνδρός, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις Suppl. 404, *die Stadt hat ja — hat nämlich keinen Alleinherrscher.* Ἕκτορ, ταχύνεις πρὶν μαθεῖν τὸ δρώμενον· ἄνδρες γὰρ εἰ φεύγουσιν οὐκ ἴσμεν τορῶς Rhes. 77. ὦ δώματ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι θεός περ ὤν· Ζεὺς γὰρ κατακτὰς παῖδα τὸν ἐμὸν αἴτιος Ἀσκληπιόν Alc. 3 sq. (Alcestis) νῦν κατ' οἴκους ἐν χεροῖν βαστάζεται ψυχορραγοῦσα· τῇδε γάρ σφ' ἐν ἡμέρᾳ θανεῖν πέπρωται ib. 20 sq. οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσ'· οὐ γὰρ ἐννέπειν θέλει Hipp. 271. μὴ μὲν οὖν ἄγειν (ξυγκελεύων)· φρονῶν γὰρ ἔτυχε σὸς πόσις τότ' εὖ Iph. A. 893. Acerbe dictum ab Electra in cogn. fab. 1120: φρονεῖ μέγ' (Aegisthus)· ἐν γὰρ τοῖς ἐμοῖς ναίει δόμοις. Cf. v. sq. Porro χωρεῖ δὲ πρύμναν· οὐ γὰρ εἰς καιρὸν τυπεὶς ἐτύγχανε etc. Andr. 1120. Cf. praeterea El. 29. 517. Herc. f. 53. Heracl. 680. Rhes. 122. 344. 788. Andr. 311. 1249. Hipp. 1033. Alc. 125. 691. Bacch. 1074. 1220. Tr. 993. Suppl. 761. Iph. T. 914. Porro huc pertinent τοὔναρ ὧδε συμβάλλω τόδε· τέθνηκ' Ὀρέστης, οὗ κατηρξάμην ἐγώ· στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες· θνήσκουσι δ' οὓς ἂν χέρνιβες βάλωσ' ἐμαί Iph. T. 57. μητέρα δὲ τὴν σὴν ἄρτι Ναυπλίαν παρὼν Μενέλαος Ἑλένη τε θάψει· Πρωτέως γὰρ ἐκ δόμων ἥκει λιποῦσ' Αἴγυπτον οὐδ' ἦλθεν Φρύγας El. 1278. Cf. Phoen. 861. Hec. 47. 53. κἂν τῷδε μόχθῳ πτηνὸς εἰσπίπτει δόμοις κῶμος πελειῶν· Λοξίου γὰρ ἐν δόμοις ἄτρεστα ναίουσι Ion. 1197. τὸ δ' αὖ δύνασθαι πρὸς θεῶν χρῄζω τυχεῖν· ἥκω γὰρ ἀνδρῶν ξυμμάχων κενὸν δόρυ ἔχων —, σμικρᾷ ξὺν ἀλκῇ Or. 688. κίνδυνος· Ἑρμιόνη γὰρ οὐ σμικρὰ φύλαξ Andr. 86. οὐδεὶς τάδ' οἶδεν· οὐ γὰρ εἰσηκούσαμεν Iph. T. 251. οὐκ ἂν δυναίμην· ἄρθρα γὰρ πέπηγέ μοι Herc. f. 1395.

γὼ (θύσω)· θεᾶς γὰρ τῆσδε προστρόπαιον ἔχω Iph. T. 618. ἐγὼ (οἴσω ἱκέτας)· θιγεῖν γάρ ὅσιόν ἐστ' ἐμοὶ μόνῃ ib. 1045. κραυγῆς ἀκούσας ἦλθον· οὐ γὰρ ἥσυχος λέλακ' ἀνὰ στρατὸν Ἠχώ Hec. 1109. οἰωνὸν θέρμην καλλίνικα σὰ στέφη· ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθ' ὥσπερ οἶσθα σὺ δορὸς Δαναϊδῶν Phoen. 866. Cf. praeterea Or. 868. 1530. 1656. Hipp. 56. 493. 804. 839. Phoen. 708. 1584. 1596. Med. 722. 784. Alc. 821. Andr. 159. 168. 372. 455. 760. 890. 1049. Suppl. 724. 865. 930. 1221. Iph. A. 425. Iph. T. 20. 60. 691. 945. Rhes. 47. 285. 290. 620. 865. Tr. 26. 887. 961. Cycl. 251. Heracl. 17. 34. 275. Bacch. 635. 669. 816. 1034. Hel. 8. 81. 765. 884. 1568. Ion. 78. 109. 604. Herc. f. 287. 1166. El. 37. 346. 417. 756. Sic etiam καὶ γάρ, nam etiam. ταῦτ' ἐμοὶ πάσχεις ἄρα· κἀγὼ γὰρ ἡβῶ κἀπιχειρήσω χοροῖς Bacch. 190. Cf. Heracl. 998. Andr. 1235. Et καὶ γάρ, etenim. τοιοῦτος εἴη τῶν ἐμῶν ὁμοσπόρων ὅσπερ λέλειπται· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγώ, ξένοι, ἀνάδελφός εἰμι Iph. T. 612.

b) Nec solum tota aliqua sententia saepe talis est, qualem mireris, sed etiam una aliqua sententiae pars vel unum verbum. ὁ δὲ (Orestes) πεσὼν ἐν δεμνίοις κεῖται, τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ μανίαισιν· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς Εὐμενίδας, αἳ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ Or. 37 sq. In his particula ad verba τὸ μητρὸς αἷμα refertur: his enim cur utatur explicat Electra. Sic etiam ἀπέκτυσ'· ὁσίᾳ γὰρ δίδωμ' ἔπος τόδε Iph. T. 1161. Et καὶ γάρ, nam etiam. ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς ὢν ᾐσθόμην σου Hipp. 1391. Itaque enuntiatio explicationem continens saepe in mediam orationem interponitur, „ne quis demonstrationis cursum dubitatione interrumpat." *Hand.* p. 376. καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με, τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο, γαμεῖ δὲ Λάϊός με Phoen. 12. οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχω, ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι, ἀλλ' ὡς etc. Med. 558; cf. ib. 546. καὶ τόνδε τοὐμοῦ δαίμονος πόνον λέγεις, σκληρὸς γὰρ αἰεὶ καὶ πρὸς αἶπος ἔρχεται, εἰ χρή με παισὶν οἷς Ἄρης ἐγείνατο μάχην ξυνάψαι Alc. 503. πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ, νεκρὸς γὰρ οὗτος οὕνεκα σμικρᾶς πνοῆς, θάσσω Or. 84. Cf. ib. 1192. ἥκω πόλλ' ἔχων λέγειν φίλα αὐτός τε σωθείς, ᾑρέθην γὰρ ἐν μάχῃ, — νίκην τε Θησέως ἀγγελῶν Suppl. 635. Cf. ib. 684. 1116. Med. 937. Alc. 301. Iph. A. 620. 1199. Tr. 87. Bacch. 847. Herc. f. 83. 1361. Heracl. 151. 340. 989. Hel. 45. El. 98. Imprimis post vocativum inseritur haec parenthesis explicativa. Scilicet in his declaratur, qui fiat ut personam vel rem appelles vel invoces. ὦ φίλτατ', ᾐσθόμην γάρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾷς ἃ πάσχομεν; Hec. 1114. δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω λέγουσά σε, Ἑκάβη, τί δράσω; ib. 736. Cf. Phoen. 1374. Med. 465. Bacch. 521. 1315. 1328. Hel. 567. 1209. Hipp. 88. Alc. 161. 280. Andr. 64. Suppl. 8. Tr. 235. 862. Ion. 1440. Herc. f. 217. 1113.

El. 82. 493. Ab his non differunt nisi mutata constructione ὦ φῶς, προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄνομ᾽ ἔξεστί μοι, μέτεστι δ᾽ οὐδὲν πλὴν ὅσον χρόνον ξίφους βαίνω μεταξὺ καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως Hec. 435. Similis locus est ἄγ᾽, ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι —, ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ, νῦν ποῖ τράπωμαι; Med. 499, ubi ex altera parenthesi altera nexa est. V. *Matth.* gr. p. 1525 et s. ἀλλά p. 184. Sic etiam post exclamationem. οἴ μοι, κακῶν γὰρ τῶν τότ᾽ οὐκ ἀμνημονῶ etc. Iph. T. 361. Cf. ib. 855. Tr. 717. Hel. 868. Herc. f. 1140. Or. 1018. Post interrogationem. νῦν οὖν τίνα — πόρον σωτηρίας ἐξευμαρίζει, πρέσβυ; πρὸς σὲ γὰρ βλέπω· ὡς οὔτε γαίας ὅρι᾽ ἂν ἐκβαῖμεν λάθρᾳ etc. Herc. f. 81, ubi ad vocativum πρέσβυ refertur explicatio. Similis locus est Or. 75 sqq.

c) Denique id, quo sententia explicatur, saepe etiam „ipsi praemittitur, atque hoc inverso ordine persuasio ante occupatur." *Hand.* p. 387, 3. ἀνὴρ σύ γ᾽, οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε δέσποιναν, ἡσύχαζε Med. 80. ἐγὼ δὲ, νικῶμαι γὰρ Ἀργείας θεοῦ Ἥρας Ἀθάνας τε, λείπω τὸ κλεινὸν Ἴλιον Tr. 23. Cf. Phoen. 975. Hipp. 114. Alc. 742. Iph. T. 95. 591. Tr. 447. Cycl. 434. Bacch. 1044. Herc. f. 44. 565. El. 608. νῦν δ᾽, οὐ γὰρ εἶπέ σ᾽ οὐρίους πνοὰς θεὸς, μένειν ἀνάγκη Hec. 900. Ἀτρέως δὲ, τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας, Ἀγαμέμνων ἔφυ Or. 16. ἴτ᾽, εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων ἔσω Med. 89. Cf. Andr. 662. 691. 732. 943. Herad. 945. Ion. 14. 25. El. 102. 945. βουλόμεσθ᾽ ἐν ἡμέρᾳ τῇδ᾽, αἰσία γὰρ, θεοῦ λαβεῖν μαντεύματα Ion. 421. εἰ δ᾽, οὐ γὰρ ἔσται, τῷ λόγῳ δὲ χρήσομαι, δίκας βιαίων δώσετ᾽ ἀνθρώποις γάμων etc. ib. 444. Cf. ib. 498. 808. καὶ μή σε πρὸς θεῶν, εὖ λέγεις γὰρ, αἰσχρὰ δὲ, πέρα προβῇς τῶνδε Hipp. 503. Cf. Andr. 370. Iph. T. 62. 678. 1378. 1447. Tr. 869. 983. Ion. 30. Iph. A. 1117. Hipp. 803. Huc pertinet etiam formula ἀλλὰ γάρ Hec. 724. Or. 723. 1366. Phoen. 374. 898. 1318. 1750. Med. 252. 1067. 1084. 1301. 1344. Hipp. 51. 923. Andr. 264. Iph. A. 511. Rhes. 106. 444. 701. Cycl. 432. Bacch. 1164. Heracl. 155. 481. 770. 1401. Herc. f. 442. El. 107. 391. Iph. T. 118. Ion. 392. El. 1245. Tractavit hos locos *Aug. Matth.* s. ἀλλά p. 123 sqq. Cf. gr. p. 1465 et ad Phoen. 371. Quamquam causae reddendae γάρ inservire in his non dicere debebat: explicationi enim inservit.

2. In diverbio: *ja, ja weil.* Hipp. 279 chor. θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τάδ᾽ ἐξαρκεῖ πόσει. Nutr. κρύπτει γὰρ ἥδε πῆμα κοὔ φησιν νοσεῖν, *ja sie verhehlt ihr Leiden.* Cf. Ion. 1341. Phoen. 141 Antig. οὗτος — ἀλλόχρως ὅπλοισι, μιξοβάρβαρος. Paed. σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον, *ja weil die Aetoler alle Schildträger sind.* Suppl. 160 Thes. οὕτω τὸ θεῖον ῥᾳδίως σ᾽ ἀπεστράφη. Adrast. νέων γὰρ ἀνδρῶν θόρυβος ἐξέπληξέ με, *ja das Geschrei der Jugend bethörte mich.* Cf. Iph. T. 539. Cycl. 678. El. 615 et impr. Iph. T. 529. Suppl. 1054.

o etiam καὶ γάρ, nam etiam, Bacch. 1345 Agav. ἐπεξέρχει λίαν, acch. καὶ γὰρ πρὸς ὑμῶν θεὸς γεγὼς ὑβριζόμην. Cf. ib. 1374. In s diverbii locis cave quidquam supplendum censeas.

III. Sententia per se infirmior comprobatur causa allata vel ratione ddita (*Begründung*). In his ita confirmatur sententia praegressa, indices per γάρ, aut cur sit vel fuerit aliquid aut quatenus sit vel erit aliquid.

1. Cur quid sit vel fuerit indicatur; *in der That wenigstens, ja, enn.* a) Tritissima huius modi exempla sunt ὦ τέκνον, σοὶ πείσομαι· έγεις γὰρ εὖ Iph. A. 1446. οὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων· ει γὰρ αὐτὰ καιρόν Phoen. 474. μάταια μοχθεῖς· οὐ γὰρ ἂν τύχοις άδε Phoen. 1660; cf. Iph. T. 629. Herc. f. 502. τοῖς σοφοῖς εὐκτὸν σοφῶ ἔχθραν συνάπτειν· πολλῆς γὰρ αἰδοῦς κἀσφαλής τις ἂν τύχοι Heracl. 461; cf. Herc. f. 301. ὦ τέλας· διασσῶς αὐτῶ· μεγάλα γὰρ έρω κακά Phoen. 1347. ἄλλως τε τὴν σὴν ἄλοχον οἰκτείρω, πάτερ, παιδα γηράσκουσαν· οὐ γὰρ ἀξία πατέρων ἀπ' ἐσθλῶν οὖσ' ἀπαιδίαν οσεῖν Ion. 619. ὄνομα δὲ χώρας, ἥτις ἥδε καὶ λεώς, οὐκ οἶδ'· ὄχλον άρ εἰσπεσεῖν ᾐσχυνόμην Hel. 422. Cf. El. 298. ἐνθένδε δ' οὐκ ἔμελ-ες αἰσχύνας ἐμὲ ἄξειν βίᾳ τούσδ'· οὐ γὰρ Ἀργείων πόλει ὑπήκοον ήνδ', ἀλλ' ἐλευθέραν ἔχω Heracl. 287. ἔξωθεν δέ με γάμοι τ' ἐλῶσι Θεσσαλῶν καὶ ξύλλογοι γυναικοπληθεῖς· οὐ γὰρ ἐξανέξομαι λεύσσων δάμαρτος τῆς ἐμῆς ὁμήλικας Alc. 955. οὐκ ἀφήσομαι πέπλων σῶν· μεγάλα γὰρ σπεύδεις κακά Hel. 1645. καρβῶ· χρόνιος γὰρ ἄπεστιν Rhes. 559. σιγῷμ' ἂν ἤδη· σὸς γὰρ οὑντεῦθεν λόγος Hipp. 336; cf. b. 335. ὄμμα δ' οὐκ ἐδείκνυμεν ξένῳ τέγγοντες· Ἄδμητος γὰρ ὧδ' φίετο Alc. 767. Cf. Hel. 1685. λόγῳ φράσω σοι πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις· ἐν ἀσφαλεῖ γάρ Iph. T. 762. λόγῳ φράσω σοι πάντα τἀγγε-γραμμένα· πιστὸς γὰρ ἀλόχῳ τοῖς τ' ἐμοῖς δόμοισιν εἶ Iph. A. 114. ἡ δ' αὖ τὸ θῆλυ παιδὸς Ἀλκμήνη γένος σῴζει· νέας γὰρ παρθένους αἰδούμεθα ὄχλῳ πελάζειν κἀπιβωμιοστατεῖν Heracl. 43. οὐ δῆτα τοῦ 'μοῦ γ' οὕνεκ' ἀθλίου βίου (κτενοῦμαι παῖδα)· ἐν τῷδε μὲν γὰρ ἐλπὶς εἰ σωθήσεται, ἐμοὶ δ' ὄνειδος μὴ θανεῖν Andr. 409. τοὺς δ' ἐνθάδ' εἰς τὸν θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ· οὐδένα γὰρ οἶμαι δαιμόνων εἶναι κακόν Iph. T. 391. ἐγὼ δὲ — γνώμην ἔχω πλείω τὰ χρηστὰ τῶν κακῶν εἶναι βροτοῖς· εἰ μὴ γὰρ ἦν τόδ', οὐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει Suppl. 199. Cf. Med. 37. 44. τοῦτον δὲ (Ulixem) ζῶντα συλλαβὼν ἐγὼ θήσω γυψὶ θοινατήριον· λῃστὴν γὰρ ὄντα δεῖ νιν τῷδε κατθανεῖν μόρῳ Rhes. 516. ἴθ' εἰς ἀγῶνα δεῦρ', ἐγὼ δ' ἡγήσομαι· σωτηρίας γὰρ τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη Or. 1343. ἔχεις τἀμὰ μέμψασθαι κακά· τὸ γὰρ δάκνον σου τὴν διάγνωσιν κρατεῖ Hipp. 696. πεῖσ' (Orci)

ἐπιθυμῶ δώματα ναίειν· οὔτε γὰρ αὐγὰς χαίρω προσορῶν etc. Alc. 871. ἐῶ τοῦτ'· οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν Or. 1145. οὐκ ἂν θάνοιμι τῇ τύχῃ λαχοῦσ' ἐγώ· χάρις γὰρ οὐ πρόσεστι Heracl. 549. οὐκ ἔχοιμ' ἄν σοι παρασχεῖν (λέκτρα)· ὧν γὰρ ἐκτήσω κακῶς ἦρχες Iph. A. 383. χορευτέον κοὐ θεομαχήσω σῶν λόγων πεισθεὶς ὕπο· μαίνει γὰρ ὡς ἄλγιστα Bacch. 326. Δίρφυν δ' ἐρωτῶν ἥ σ' ἔθρεψ' Ἀβαντίδα οὐκ ἄν σ' ἐπαινέσειεν· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου ἐσθλόν τι δράσας μάρτυρ' ἂν λάβοις πάτραν Herc. f. 186. Praeterea cf. Hec. 320. Or. 235. 305. 308. 358. 1348. 1623. Hipp. 48. 184. 1019. 1327. Alc. 114. ch. 416. 618. Med. 228. 395. 583. 739. 977. 1185. Phoen. 469. 515. 1455. Suppl. 78. ch. 190. 561. 1178. 1228. Andr. 745. 966. Iph. A. 683. 858. 1258. 1273. 1401. 1423. Iph. T. 60. 257. 304. 1049. Tr. 404. 433. 473. 998. Rhes. 625. 961. 985. Bacch. 183. 518. 1111. 1311. Heracl. 53. 493. 589. 607. 680. 952. Hel. 13. 652. 1054. 1306. 1539. Ion. 370. 448. 690. 927. 1231. Herc. f. 173. 606. El. 68. 399. 403. 1074. *Εἰ γάρ* Hipp. 1042. Or. 1584. Ion. 678. 1382. El. 40. 1122. Iph. A. 907. *Ὅταν γάρ* Or. 696. Suppl. 481. *Οὐ γὰρ ἀλλά* Suppl. 570. *Καὶ γάρ, etenim.* Hec. 899. 1019. 1241. 1289. Alc. 370. Or. 684. Phoen. 544. Andr. 515. Suppl. 352. 857. Iph. A. 447. Rhes. 518. Tr. 1054. Heracl. 886. Hel. 1017. 1279. Ion. 418. 657. 1535. Herc. f. 755. El. 1105. *Καὶ γάρ — καί* Heracl. 920. *Καὶ γάρ, nam etiam.* Med. 314. 463. 866. 1249. Hipp. 1443. Andr. 463. Iph. T. 1197. Tr. 1281. Herc. f. 1221. *Καὶ γὰρ εἰ, nam etiamsi,* Ion. 1277.

b) „Imprimis hoc γάρ ponitur in gnomis s. in sententiis, quae veritatem generalem exponunt.“ *Hand.* p. 378, 2. οὐχ οἷόν τε μὴ στένειν κακά· πᾶσιν γὰρ οἰκτρὸν ἡ φίλη ψυχὴ βροτοῖς Or. 1034. παῖδες — μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ Med. 48. μάλιστα μέν νυν σοὶ τάδ' ἔῤῥωγεν κακὰ, λύπη δὲ κἀμοί (Dianae)· τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσι Hipp. 1339. ἡμεῖς πρὸς αἰθέρ' ἐκτενοῦμεν· ἐμπέφυκε γὰρ γυναιξὶ τέρψις τῶν παρεστώτων κακῶν ἀνὰ στόμ' ἀεὶ ἔχειν Andr. 93. Cf. Hec. 294. 378. Or. 454. 912. Phoen. 445. 512. 519. 972. 1006. Med. 125. 219. 263. 319. 797. 810. 909. 1228. Hipp. 7. 247. 358. 377. 395. 410. 424. 443. 666. 701. 912. 982. 1047. 1050. 1107. ch. Alc. 75. 355. 604. 788. Andr. 177. 189. 230. 376. 421. 471. 621. 818. 946. Suppl. 78. ch. 83. ch. 312. 331. 361. 775. 849. 911. 945. 1006. ch. Iph. A. 380. 563. 688. 923. 1000. 1490. Iph. T. 114. 122. 907. 1005. 1121. 1118. ch. Rhes. 102. 162. 583. Tr. 51. 989. 1201. 1205. Cycl. 150 (ἦ γάρ). 311. Bacch. 260. 274. 298. 391. 515. 672. 889. Heracl. 293. 301. 328. 391. 700. 746. 906. 989. Hel. 283. 336. 506. 520. 732. 737. 761. 909. 912. 947.

1694. Ion. 398. 472. 481. 597. 646. 780. 854. 1017. 1025. 1099. 1621. Herc. f. 101. 104. 275. 292. 309. 311. 732. 777. 1334. 1345. 1349. El. 80. 290. 295. 386. 388. 430. 522. 606. 958. 1084. 1098.

c) Frequens causale γάρ etiam post imperativum, coniunctivum, optativum. In his indicas per γάρ, cur quid iubeas vel moneas vel optes. κόμιζε διὰ μέσης με Θηβαίας χθονός· μόνος γάρ εἰμ' αὐτῶν ἀνὴρ τολμῶν τόδε Bacch. 960. σιγήσατ'· ἔξω γάρ τις ἐκβαίνει Φρυγῶν Or. 1367; cf. Iph. T. 459. καὶ τλῆθι τοὺς σοὺς προσβλέπειν ἐνάντιον ἐχθρούς· κρατεῖ γὰρ νῦν γε κοὺ κρατεῖς ἔτι Heracl. 944. εἰσακούσατε τῶν ἐμῶν λόγων· μάτην γάρ σ' εἰσορῶ θυμουμένην σῷ πόσει Iph. A. 1369. ἀπαλλάσσου, γύναι· τῷ γὰρ θεῷ τἀναντί' οὐ μαντευτέον Ion. 373. ἀλλ' ἴθι ναοὺς —, ἴζ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων, κήρυσσε θεούς· ἢ γάρ σε λιταὶ διακωλύσουσ' ὀρφανὸν εἶναι etc. Hec. 150. Cf. ib. 408. 551. 963. 981. 1284. Or. 224. 251. 257. 259. 314. 377. 415. 475. 638. 660. 1074. 1083. 1132. 1241. 1244. 1367. 1394. 1519. Phoen. 19. 389. 457. 460. 527. 633. 636. 754. 852. 874. 901. 928. 959. 980. 1215. 1235. 1462. Med. 92. 185. 346. 356. 585. 623. 625. 730. 756. 821. 898. 926. 962. 972. 1134. 1223. 1277. 1360. Alc. 48. 177. 300. 309. 326. 335. 432. 739. 794. 843. 990. 1051. 1069. 1104. 1135. 1141. Hipp. 84. 244. 323. 474. 508. 709. 860. 892. 956. 1097. 1184. 1433. Andr. 258. 436. 551. 748. 995. 1049. Suppl. 112. 143. 584. 649. 1181. 1230. Iph. A. 439. 622. 625. 844. 846. 851. 986. 996. 1146. 1209. 1218. 1398. 1413. Iph. T. 490. 578. 708. Rhes. 10. 147. 338. 375. ch. 452. 607. 665. 730. 870. Tr. 348. 356. 467. 724. 770. 773. 892. 908. 1223. 1247. Cycl. 297. 351. 431. 476. 479. 657. Bacch. 186. 332. 351. 366. 451. 784. 932. 960. 1240. Heracl. 285. 313. 424. 463. 502. 520. 531. 560. 576. 600. 621. 644. 775. ch. 881. 1042. 1054. Hel. 450. 484. 932. 999. 1181. 1200. 1273. 1531. Herc. f. 261. 326. 330. 495. 512. 576. 601. 628. 824. 1160. 1305. 1409. Ion. 517. 527. 651. 1211. 1320. 1363. 1388. 1521. 1553. 1604. El. 358. 619. 672. 683. 883. 888. 893. 898. 905. 1000. 1138. 1141. 1250. 1290. 1323. 1344. Similiter ὦ πάτερ, καλεῖ σ' Ὀρέστης παῖς σὸς ἐπίκουρον μολεῖν· διὰ σὲ γὰρ πάσχω τάλας ἀδίκως Or. 1227. Cf. Iph. A. 482. Rhes. 670. Ion. 1120. Post coniunctivum. παύσωμεν βοήν· στείχει γὰρ ἐσπεσοῦσα δικτύων βρόχους Or. 1315. Cf. ib. 1360. [Iph. A. 1560.] Post optativum. ὄλοιο· καλλίστων γὰρ ὀμμάτων ἄπο αἰσχρῶς τὰ κλεινὰ πεδί' ἀπώλεσας Φρυγῶν Tr. 767. Cf. El. 950. Med. 83. Hec. 904. Phoen. 250. 357. Alc. 462. Ion. 721. Sic etiam post εἴθ' ὤφελε Med. 6.

d) Saepe etiam per γάρ indicas, cur quid putes vel statuas. πολλὰς ἂν εὕροις μηχανάς· γυνὴ γὰρ εἶ Andr. 83. ἔστιν ἡ ξενὴ γένος

ἐκεῖθεν Ἀργεία τις· οὐ γὰρ ἄν ποτε δέλτον τ' ἔπεμψε καὶ τάδ' ἐξεμάνθανεν Iph. T. 666. Cf. Ion. 1069. Heracl. 151. Phoen. 1606. ἀλλ' εἶδε φαίνουσί τινες δαίμονες ἢ θεῶν τῶν οὐρανίων· οὐ γὰρ θνητῶν γ' ἥδε κέλευθος El. 1235. τοῦ ζῆν λυπρῶς κρεῖσσόν ἐστι κατθανεῖν· ἀλγεῖ γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν ᾐσθημένος Tr. 633. σὺ Διὸς ἔφυς θυγατήρ· πτανὸς γὰρ ἐν κόλποις σε Λήδας ἐτέκνωσε πατήρ Hel. 1159. ch. θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδεὶς οὐδ' εὐδαίμων· οὔπω γὰρ ἔφυ τις ἄλυπος Iph. A. 163. ch. οὐδ' ἄκραντ' ᾐκούσαμεν· λεύσσω γὰρ αὐτῆς ὄψιν οὐκ εὐδαίμονα Bacch. 1230. θνήσκοιμεν ἄν· λαθεῖν γὰρ οὐχ οἷόν τέ μοι Hel. 830, καί με καίει πλευρὰν ξίφει ἀνὴρ ἀκμάζων· φασγάνου γὰρ ᾐσθόμην πληγῆς Rhes. 795. ἐγγὺς ἀλκή· βώμιοι γὰρ ἐσχάραι πέλας πάρεισι κοὐκ ἔρημα δώματα Phoen. 281. τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματα χθονὸς οἶσθ'· οὐ μακρὰν γὰρ τειχέων περιπτυχαί ib. 1366. ὄλωλεν ἡ δύστηνος γυνή· ἤδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ἐκτείνουσι δή Hipp. 789. καίτοι ποδῶν σῶν μόχθον ἐκλύει παρών· ὁρῶ γὰρ αὐτὸν πρὸς δόμους στείχοντ' ἐμούς Phoen. 703.

e) Enuntiatio causam indicans non raro interrogatio est. ἐγὼ σιγῶ· τί γὰρ ἂν ὠφελοῖμί σε; Hel. 157. ἐγὼ δ' Ὀρέστῃ τ' ἀδελφῇ τ' οὐχὶ θυμοῦμαι· τί γὰρ πρὸς τοὺς σθένοντας θεοὺς ἁμιλλᾶσθαι καλόν; Iph. T. 1478. δοκεῖ (μένειν)· τί γὰρ δεῖ συμποτῶν ἄλλων; Cycl. 540. οὐ σοῦ χατίζων δεῦρ' ἄναξ στρατηλατεῖ· τί γὰρ γέροντος ἀνδρὸς Εὐρυσθεῖ πλέον θανόντος; Heracl. 467. λυπρὸν διάξω βίοτον —· πῶς γὰρ δόμων τῶνδ' εἰσόδους ἀνέξομαι; etc. Alc. 944. Cf. Rhes. 401. Med. 309. Hipp. 960. Iph. T. 740. Iph. A. 1144. Tr. 976 sqq. Herc. f. 574. Sic etiam praecedente exclamatione. οἴ 'γὼ πόλεως, οἴμοι δὲ σέθεν· τί γὰρ οὐκ ἔχομεν, τίνος ἐνδέομεν —; Tr. 791. Praecedente interrogatione. ποῖ τρεψόμεσθα; τίς γὰρ ἄστεπτος θεῶν; ποῖον δὲ γαίας ἕρκος οὐκ ἀφίγμεθα; Heracl. 441; nisi hunc locum in iis numerare malis, quos s. VI, 2 tractavimus. Sic etiam νικώμεσθα· ποῦ γὰρ ἄγγελοι; El. 759. Cf. Rhes. 861.

f) **Subtilior particulae ratio est, ubi declarationi vel interrogationi subiungitur, ad quam, si verum quaeris, non pertinet.** Nempe hic indicat γάρ, non cur quid sit vel fuerit, sed cur quid dicas vel interroges, ubi nos vel plane omittimus particulam vel reddimus *ja*, *ja doch wohl*, *in der That wenigstens*. aa) Cur quid dicas γάρ indicat. Heracl. 135 Demoph. σὸν τὸ φράζειν ἐστί, ποίας ἀφῖξαι δεῦρο γῆς ὅρους λιπών. Copr. Ἀργεῖός εἰμι· τοῦτο γὰρ θέλεις μαθεῖν, *das willst du ja wohl wissen*. Iph. T. 1318 Thoas: τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκτημένη (οἴχεται Ἰφιγένεια); Nunt. σώζουσ' Ὀρέστην· τοῦτο γὰρ σὺ θαυμάσει

El. 230 Elect. ἆρα ζῶντος ἢ τεθνηκότος (λόγους φέρων ἥκεις); Orest. ζῇ· πρῶτα γάρ σοι τἀγάθ' ἀγγέλλειν θέλω. Med. 1370 Medea ad Iasonem: οἵδε (παῖδες) οὐκέτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται. Similiter ἡμεῖς ἐπὶ τὸν ἔσχατον ἀγῶν' ὁπλιζώμεσθα φασγάνῳ χέρας, Πυλάδη· σὺ γὰρ δὴ συμπονεῖς ἐμοὶ πόνους Or. 1224. Item καὶ γάρ, nam etiam. Ion. 1022 Paedag. οὐκ εὖ τόδ' εἶπας· καὶ σὺ γὰρ τοὐμὸν ψέγεις. bb) Cur quid interroges γάρ indicat. ἔστ' οὖν ὅπως ἂν κἀγὼ λαβοίμην τοῦ τυφλοῦντος δαλοῦ; φόνου γὰρ τοῦδε κοινωνεῖν θέλω Cycl. 471; *darf ich wohl auch den Pfahl mit fassen? Gern nähm' ich ja an diesem Morde Theil:* τί χρῆμα μαστεύουσα; μῶν ἐλεύθερον αἰῶνα θέσθαι; ῥάδιον γάρ ἐστί σοι Hec. 755. τίς οὗτος; ἢ κτύπον φοβούμεθα; ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται Phoen. 277. τίν' ἄνδρα τόνδ' ἐπὶ σκηναῖς ὁρῶ θανόντα Τρώων; οὐ γὰρ Ἀργεῖον πέπλοι — ἀγγέλλουσί μοι Hec. 735. ἔχεις δὲ βίοτον; εὖ γὰρ ἤσκησαι πέπλοις Ion. 326. ποῖ ποῖ ποθ' ἡλάμεσθα δεμνίων ἄπο; ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ Or. 279. πόθεν ποτ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην; ἀμνημονῶ γὰρ τῶν πρὶν ἀπολειφθεὶς φρενῶν ib. 216. καὶ ποῦ 'στι (Ἑλένη); κἀμοὶ γάρ τι προὐφείλει κακόν Iph. T. 523. τί δεῖ φίλων; ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς ὠφελεῖν θέλων Or. 667. τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ Phoen. 714. τί προστετάχθαι δρᾶν (ἕπτ' ἄνδρας φασίν); τὸ γὰρ σθένος βραχύ ib. 745. πῶς (Ἑλένην κτάνωμεν); τὸ γὰρ ἕτοιμόν ἐστιν, εἴ γ' ἔσται καλῶς Or. 1106. Καὶ γάρ, etenim. τί χρῆμ' ἐρωτᾷς; καὶ γὰρ οὐ κάμνω σχολῇ Ion. 276. Cf. praeterea Or. 673. 1110. 1111. Phoen. 747. 967. 1751. Med. 202. 1042. 1268. 1296. 1376. Hipp. 419. 465. 618. 677. 792. 827. 878. 938. Alc. 917. 947. 1053. Andr. 203. 539. 557. 561. 1283. Suppl. 288. 323. 419. 528. 735. 790. Iph. A. 462. 726. 804. 980. 1125. Iph. T. 96. 414. 476. 544. 588. 655. 759. 1015. 1018. 1036. 1073. 1172. 1295. Rhes. 18. 39. 78. 580. 751. 813. Tr. 154. 233. Cycl. 194. Bacch. 501. 640. 649. 920. Heracl. 190. 436. 452. 1048. Hel. 69. 93. 264. 490. 498. 565. 775. 867. 1043. 1062. 1250. 1536. 1596. Ion. 954. 1002. 1107. 1252. Herc. f. 1176. 1284. 1378. El. 517. 547. 624. 1062.

g) Denique etiam in diverbio γάρ adhibetur ad indicandam causam. Et quidem aa) quod unus dicit alter affirmat causam addens: *ja, ja weil.* κέκτησό νυν σὺ τοῦτ', ἐγὼ δ' οὐ κτήσομαι. alter: ὀργῇ γὰρ ἅμα σου καὶ τὸ γῆρας οὐ σοφόν Or. 491. πέπονθα δεινά. alter: τότε γὰρ ἦσθ' ἀνωφελής ib. 1616. ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος — alter: καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν Phoen 610. τί δ'; ἔκτανές τἄν μ' ὡς τότ' ἦσθ' ὠργισμένος. alter: δόξης γὰρ ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι Hipp. 1414. πᾶς ἀναχορεύει βαρβάρων τάδ' ὄργια. alter: φρονοῦσι γὰρ κάκιον Ἑλλή-

νων πολύ Bacch. 488. ἀλλ' οὐ γνοίην ἂν εἰσιδοῦσά νιν. alter: νέα γὰρ, οὐδὲν θαῦμ', ἀπεζεύχθης νέον El. 284. καὶ σύ γ' αὐθάδης ἔφυς. alter: ἀλγῶ γάρ ib. 1118. μέγας γ' ὁ κόμπος, τὴν τύχην δ' οὔπω λέγεις. alter: ὁρᾷς γὰρ αὐτὸς, εἰ φρονῶν ἤδη κυρεῖς Herc. f. 1117. Insignis huiusmodi locus est Phoen. 622, ubi Iocasta: εἰς πόλλ' ἄθλια πέφυκ' ἐγώ. Polynices: ὅδε γὰρ (Eteocles) εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει, *ja weil dieser mich gemisshandelt*. Rursus Eteocles: καὶ γὰρ ἀνθυβρίζομαι, *ja weil er dies auch mir gethan*. Sic etiam post imperativum. Hel. 453 Menel. ἃ μὴ πρόσειε χεῖρα, μηδ' ὤθει βίᾳ. An. πείθει γὰρ οὐδὲν ὧν λέγω, ubi nos: *ja du hörst ja nicht*. Denique huc pertinet Iph. A. 407, ubi Menel. δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταὐτοῦ γεγώς; Ag. συσσωφρονεῖν γὰρ, οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν. Nimirum interrogatio Menelai hanc vim habet: *tu non* declaras te fratrem meum esse. bb) Quod unus interrogat alter affirmat causam addens: *ja; allerdings, denn; ja wohl, denn*. Iph. A. 650 Iphig. λείβεις δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων σέθεν; Agam. μακρὰ γὰρ ἡμῖν ἡ 'πιοῦσ' ἀπουσία, *eine lange Trennung steht uns ja bevor*. Porro οὕτω δοκεῖτε τὴν δόκησιν ἀσφαλῆ; alter: αὐτὸς γὰρ ὄσσοις εἰδόμην καὶ νοῦς ὁρᾷ Hel. 121. ἢ τοῦδ' ἕκατι καὶ βοὴ κατὰ στέγας; alter: ἱκέτης γὰρ Ἑλένης γόνασι προσπεσὼν βοᾷ τλήμων Ὀρέστης Or. 1332. βούλει παρόντος δῆτά σοι τούτου φράσω; alter: κλύων γὰρ ἂν τέρποιτο τῆς σωτηρίας Phoen. 917. σὺ δ' ἂν καλῶς (θίγοις χερνίβων); alter: ἁγνὸς γάρ εἰμι χεῖρας Or. 1604. κᾆτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τὸν οὐδὲν εἰς μάχην; alter: ἀσφαλὴς γὰρ ἔστ' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης Phoen. 602. ὡς δὴ σκότος λαβόντες ἐκσωθεῖμεν ἄν; alter: κλεπτῶν γὰρ ἡ νὺξ, τῆς δ' ἀληθείας τὸ φῶς Iph. T. 1026. κἄπειτα κρύπτεις χρῆσθ' ἱκνουμένης ἐμοῦ; alter: ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν ἐσθλὰ μηχανώμεθα Hipp. 331. ἀρᾷ γονεῦσιν οὐδὲν ἔκδικον παθών; alter: μακροῦ βίου γὰρ ᾐσθόμην ἐρῶντά σε Alc. 718. Cf. ib. 826. Suppl. 1059. λιπών σε (φεύγω); alter: κρεῖσσον γὰρ ἢ σε τἄμ' ἀποκτείνει λέχη Hel. 813. Item καὶ γάρ, *nempe etiam*. ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω; alter: καὶ γὰρ οἷα δρᾷς κλύει Phoen. 614. Cet. cf. Med. 817. Iph. T. 1211. Ion. 546. Suppl. 117. Bacch. 196. Hel. 1241. 1646. El. 633. cc) In talibus ubi *cur* quid sit vel fiat interrogatur, γάρ simpliciter est *weil*. τί χρῆμα μέλλεις — λιπεῖν μ' ἔρημον σὺν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς; alter: ἀνδρῶν γὰρ ἀλκή· σοὶ δὲ χρὴ τούτων μέλειν Heracl. 711. τί κερτομεῖς με, τὸν θανόντα δ' οὐκ ἐᾷς; alter: πιστὴ γὰρ εἶ σὺ σῷ πόσει φεύγουσά με Hel. 1246. dd) Quod si negativa est interrogatio, apertum est γάρ esse *nein, denn*. Scilicet hic unus opinatur rem aliquam non esse, idque affirmat alter causam addens. Med. 326 Med. ἀλλ' ἐξελᾷς με κοὐδὲν αἰδέσει λιτάς; *so treibst du mich von hinnen und achtest*

nicht mein Flehen? Creon: φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς, *nein, denn mein Haus gilt mir mehr als du.* Ubi si priora vertis: *so treibst du mich von hinnen trotz meines Flehens*, γάρ est *allerdings, denn.* Sic etiam οὐχὶ δεινά; τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι; alter: πλάγια γὰρ φρονεῖς Iph. A. 332. οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις; alter: ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα Or. 794. σοὶ δ' οὐχὶ θεμιτὸν πρὸς φίλων στείχειν τάφον; alter: δεῖξαι γὰρ Ἀργείοισι σῶμ' αἰσχύνομαι Or. 98. Cf. ib. 430. 444. Phoen. 1645. Hipp. 281. Alc. 145. Iph. T. 506. Ion. 329. 1452. [In his igitur diverbii locis cave vel ναί vel οὔ supplendum censeas, quae Graecos in talibus omittere docet *Hermannus* Vig. p. 826. not. 494. et ad Bacch. 203. Vana haec est opinio γάρ saepe referri ad omissam vel sententiam vel vocem, quam opinionem aegre feras etiam recentissimis temporibus recoctam esse a *Rostio* gr. p. 706. ed. 5, *Kuehnero* gr. §. 754, *Ellendtio* in lex. I. p. 331, 2. Sapienter de hac re soli iudicarunt *Hartungius* Part. I. p. 473 et *Handius* Tursell. II. p. 376 sqq. Scilicet ναί illud sponte iam inest in γάρ, quia natura sua vim habet affirmativam, negationem autem nos passim de nostris addimus in Graecis non necessariam. V. supra dd. *Const. M.*]

2. Quatenus quid sit vel fuerit indicatur: *in der That wenigstens, ja, denn.* καί νιν δοκῶ χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον· οὔτε γὰρ θρασὺς οὔτ' ἄλκιμος πέφυκε Or. 1201; cf. ib. 1528. διὰ δίκας ἔβα θεῶν νέμεσις ἐς Ἑλέναν· δακρύοισι γὰρ Ἑλλάδ' ἅπασαν ἔπλησε ib. 1363. ὕστερον μὲν ἦλθον, ἐν καιρῷ δ' ὅμως· σὺ μὲν γὰρ ἤδη δέκατον αἰχμάζεις ἔτος κοὐδὲν περαίνεις Rhes. 444; cf. ib. 53. Herc. f. 702. νῦν ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην· οὗτος γὰρ ἀνὴρ ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων Med. 767; cf. ib. 803. Or. 53. οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος· ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν ἢ τύχης Hec. 865. εἰς ταὐτὸν ἥκεις· πάντα γὰρ σιγᾷ τάδε Hipp. 273; cf. ib. 302. ὁρῶ δὲ κἀγὼ ταῦθ' —, ὡς τοῖς ἐμοῖσιν οὐχὶ πρόσφορον τρόποις φεύγειν τὰ δεινά· πολλὰ γὰρ δράσας καλὰ ἔθος τόδ' εἰς Ἕλληνας ἐξελεξάμην ἀεὶ κολαστὴς τῶν κακῶν καθεστάναι Suppl. 339. ἢ 'μοὶ πᾶσί τ' οἰκέταισιν ἦν μήτηρ· κακῶν γὰρ μυρίων ἐρρύετο ὀργὰς μαλάσσουσ' ἀνδρός Alc. 773. γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον τοὐμοῦ νομίζω· τῆς μὲν γὰρ οὐδὲν ἄλγος ἅψεταί ποτε, — ἐγὼ δὲ λυπρὸν διάξω βίοτον ib. 940. Cf. Suppl. 1063. Hipp. 996. ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, ἀλλ' εὐλάβειαν· οἶδα γὰρ κατακτανὼν Κρέοντα καὶ θρόνους ἔχων — Herc. f. 166. λόγοις ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ Med. 325. ὦ λέκτρον, — ἀπώλεσάς με μόνην· προδοῦναι γάρ σ' ὀκνοῦσα καὶ πόσιν θνήσκω Alc. 178. Cf. Tr. 653. Cycl. 693. Acerbe Ῥῆσος ἔδειξεν οἷος ἦν Τροίᾳ φίλος· ἥκει γὰρ εἰς δαῖτα Rhes. 325. Porro Εὐρυσθέα σοι τόνδ'

ἄγοντες ἥκομεν, ἄελπτον ὄψιν, τῷδέ τ' οὐχ ἧσσον τυχεῖν· οὐ γάρ κοί ηὔχει χεῖρας ἵξεσθαι σέθεν Heracl. 931. σοὶ τοῦτ' ὄνειδος· οὐ γὰρ ἤθελες θανεῖν Alc. 724. Cf. praeterea Or. 933. 937. 1635. Phoen. 1209. 1490. Alc. 293. 302. Andr. 337. 1249. Rhes. 968. El. 1266. Sic etiam ubi sententia praecedens interrogatione comprehenditur. ἆρ' οὐκ ἐλάσσω τῶν ἐμῶν ἔχει κακῶν Πολυξένης ὄλεθρος, ἣν καταστένεις; ἐμοὶ γὰρ οὐδ' ὃ πᾶσι λείπεται βροτοῖς ξύνεστιν ἐλπίς Tr. 676.

IV. Sententia nondum plena et absoluta expletur atque conficitur (*Ergänzung*). Omissa enim causa, quam vel sponte intelligis vel indicare non attinet, aliud quid assumitur, quod ad confirmandam sententiam praegressam valeat: *in der That wenigstens, ja, und wahrlich, und in der That, und — ja, ja auch.* Plenius hoc sensu dicitur καὶ γάρ. V. infr.

1. In expositione continua. δάκρυα παρέξω· ταῦτα γὰρ δυναίμεθ' ἄν Iph. A. 1215, *das kann ich ja, und in der That das kann ich.* Ἄδμητ', ἀνάγκη τάσδε συμφορὰς φέρειν· οὐ γάρ τι πρῶτος οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες Alc. 417, *und du bist ja doch nicht etwa der erste —.* ἐγὼ φιλῶ ἐμαυτοῦ τέκνα· μαινοίμην γὰρ ἄν Iph. A. 1256. τάδε σοι δίδομεν πλήγματα κρατὸς στέρνων τε κόπους· τῶνδε γὰρ ἄρχομεν Tr. 790. ἔξεστι· πείσομαι γάρ Hel. 449. Ἑλένη, πείθου, μέν' αὐτοῦ· ταὐτὰ γὰρ παροῦσά τε πράξεις τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἤν τε μὴ παρῇς Hel. 1409; cf. ib. 1414. οὐκ οἶδ' ἐγὼ Κρέοντα δεσπόζοντ' ἐμοῦ, οὐδὲ σθένοντα μεῖζον, ὥστ' ἀναγκάσαι δρᾶν τὰς Ἀθήνας ταῦτ'· ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι τὰ πράγμαθ' οὕτως, εἰ 'πιταξόμεσθα δή Suppl. 520. ἓν δεῖ μόνον μοι, τοὺς θεοὺς ἔχειν ὅσοι δίκην σέβονται· ταῦτα γὰρ ξυνόνθ' ὁμοῦ νίκην δίδωσιν ib. 795. κόσμον τὸν σὸν οὔποθ' ἥδ' (Alcestis) ἐνδύσεται· οὐ γάρ τι τῶν σῶν ἐνδεὴς ταφήσεται Alc. 635. δώσειν ἔμελλες ἀνοσίου δαιτὸς δίκας· κακῶς γὰρ ἂν Τροίαν γε διεπυρωσάμην, εἰ μή σ' ἑταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην Cycl. 694 sq. Eiusdem generis loci sunt Rhes. 185. 399. Or. 907 sq. 1147. 1151. 1175. Hec. 970. Med. 267. Hipp. 488. 1120. Alc. 473. Heracl. 89. 224. 283. 543. Suppl. 83. 303. 343. 855. 947. Tr. 640. 765. 989. Hel. 508. 954. 974. 1026. Ion. 137. 839. Andr. 426. El. 104. 336. Herc. f. 1216. Iph. A. 455. Iph. T. 120. 604. 994. Similiter praecedente interrogatione τί δῆτ' ἔτερψας ὦ τάλαινά μ' ἐλπὶς τότ' οὐ μέλλουσα διατελεῖν χάριν; συγγνωστὰ γάρ τοι καὶ τὰ τοῦδ', εἰ μὴ θέλει κτείνειν πολιτῶν παῖδας Heracl. 435. Interdum enuntiatio sententiam explens simul causam continet. τοῦτον ζῶντα συλλαβὼν ἐγὼ θήσω πετεινοῖς γυψὶ θοινατήριον· λῃστὴν γὰρ ὄντα — δεῖ νιν τῷδε κατθανεῖν μόρῳ Rhes. 516, h. e. δεῖ γάρ νιν τῷδε κατθανεῖν μόρῳ· λῃστὴς γάρ ἐστι. Frequens

etiam καὶ γάρ, *etenim*, *et vero*, idque in talibus proprium ac solemne. Nempe καί novum quid adiungit, quod γάρ affirmat (*und wahrlich*). Falsissimum enim quod *Kuehnerus* dixit gr. §. 754. not. 3, καί in καὶ γάρ semper esse *etiam*. V. supra II, 1, a et III, 1, a. εἴ τοι δοκεῖ σοι, στεῖχε· καὶ γὰρ οὐ πρόσω πηγαὶ μελάθρων τῶνδε El. 77. Cf. Iph. A. 456. 1385. Iph. T. 676. 1087. Andr. 520. Heracl. 203. Herc. f. 632. Rhes. 525. *Καὶ γάρ — καί* Or. 1089. *Καὶ γάρ*, ubi καί est *etiam*, El. 362. Ion. 440. 1535. Bacch. 317. Hel. 1017. Or. 647. 706. Iph. T. 452. *Εἰ γάρ* Ion. 750. Hipp. 976. Iph. T. 980. Med. 66. 137. 490. Hel. 857. 1170. El. 1096. Cycl. 354.

2. Enuntiatio sententiam explens saepe etiam interrogatio est. V. s. III, 1, e. Τίς, τί. τούτοισι μέν νυν οὐ φθονῶ· τί γάρ με δεῖ; Hipp. 20. Cf. Hec. 349. οὐκ ἐπαιδεσθήσομαί γε προσπεσεῖν τὸ σὸν γόνυ θνητὸς ἐκ θεᾶς γεγῶτα· τί γὰρ ἐγὼ σεμνύνομαι; Iph. A. 901. Cf. ib. 1048. ἐκεῖνος εἶ σύ, ὃς πολλὰ μὲν τὸν — ἐμὸν παῖδ' ἠξίωσας, ὦ πανοῦργ', ἐφυβρίσαι; τί γὰρ σὺ κεῖνον οὐκ ἔτλης καθυβρίσαι; Heracl. 948. Cf. Suppl. 1120. Rhes. 133. Andr. 939 sq. Or. 1093. Huc pertinet formula τί γὰρ πάθω; Phoen. 902 Hec. 614 Suppl. 257, de qua v. *Valck.* ad l. Phoen. *Pflugk.* ad l. Hec. et nos s. πάσχειν. [Notabilis etiam formula est τί γάρ; Suppl. 51, cui simillima Latina *quid enim?* V. *Hand.* Turs. p. 386, 14. Probe autem hoc τί γάρ discernendum ab aliis eiusdem modi formulis, quarum unam attigit *Heindorf.* ad Plat. Soph. p. 328. V. nos s. VI, 2. *Const. M.*] Ποῦ, ποῖ Or. 802. Phoen. 1668. Notandae praeterea formulae sunt πόθεν γάρ; Alc. 784. πῶς γὰρ οὔ; Rhes. 754. πῶς γάρ; Ion. 1543, quod Herc. f. 280 plenius est: ἐγὼ φιλῶ μὲν τέκνα· πῶς γὰρ οὐ φιλῶ ἅ 'τικτον, ἅ 'μόχθησα; Cf. Rhes. 116. Ceterum etiam interrogationi sententiam explenti interdum simul causa immixta est. τυραννίδος τὸ μὲν πρόσωπον ἡδύ, τἀν δόμοισι δὲ λυπηρά· τίς γὰρ μακάριος, τίς εὐτυχὴς ὅστις δεδοικὼς καὶ περιβλέπων βίαν αἰῶνα τείνει; Ion. 623, ubi causa continetur verbis δεδοικὼς καὶ περιβλ. βίαν. Similis locus est Ion. 862, nisi quod hic interrogatio interrogationem praecedit et causa postea demum singulari enuntiatione (οὐ πόσις ἡμῶν προδότης γέγονεν) subiuncta est.

3. Etiam in diverbio γάρ ad explendam sententiam adhibetur. Nempe quod unus dicit alter affirmat novum quid addens. Or. 782 Or. καί τις ἂν γέ μ' οἰκτίσειε Pyl. μέγα γὰρ ηὐγένειά σου. Or. θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον. Ubi causam, cur hominum miserationem speret, ipse Orestes indicat verbis θάν. ἀσχ. πατρῷον, Pylades autem spem amici alia ex parte confirmat: *in der That wenigstens — und in der That thut deine edle Abkunft viel.* Ib. 103 Hel. δέδοικα πατέρας τῶν ὑπ'

Ἰλίῳ νεκρῶν. El. *δεινὸν γὰρ Ἄργει γ' ἀναβοᾷ διὰ στόμα.* Ib. 399 Or. *λύπη μάλιστά γ' ἡ διαφθείρουσά με.* Menel. *δεινὴ γὰρ ἡ θεός, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος.* Ib. 410 Menel. *οἶδ' ἃς ἔλεξας, ὀνομάσαι δ' οὐ βούλομαι.* Or. *σεμναὶ γάρ* —. Iph. A. 1504 Iph. *θανοῦσα οὐκ ἀναίνομαι.* Chor. *κλέος γὰρ οὔ σε μὴ λίπῃ.* Rhes. 579 Diom. *ἴσως ἐφ' ἡμῖν μηχανὴ στήσων τινά.* Ulix. *θρασὺς γὰρ Ἕκτωρ νῦν, ἐπεὶ κρατεῖ, θρασύς.* Cf. ib. 723. Bacch. 1186. Heracl. 716 Iol. *οἶδ' οὐ προδώσουσίν σε, μὴ τρέσῃς, ξένοι.* Alcm. *τοσόνδε γάρ τοι θάρσος, οὐδὲν ἄλλ' ἔχω.* El. 580 El. *οὐδέποτε δόξασα.* Or. *οὐδ' ἐγὼ γὰρ ἤλπισα.* Ib. 754 El. *ἤκουσε κἀγὼ τηλόθεν μέν, ἀλλ' ὅμως.* Chor. *μακρὰν γὰρ ἕρπει γῆρυς, ἐμφανής γε μήν.* Herc. f. 1237 Thes. *ἐγὼ δὲ πάσχων εὖ τότ' οἰκτείρω σε νῦν.* Herc. *οἰκτρὸς γάρ εἰμι τἄμ' ἀποκτείνας τέκνα.* Med. 686 Aeg. *τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.* Med. *σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.* Andr. 77 Andr. *ὦ τέκνον, κτενοῦσί σε* — *γῦπες· ὁ δὲ κεκλημένος πατὴρ ἔτ' ἐν Δελφοῖσι τυγχάνει μένων.* Fam. *δοκῶ γὰρ οὐκ ἂν ὧδέ σ' ἂν πράσσειν κακῶς κείνου παρόντος.* Iph. T. 552 Iph. *τὸν ὄλβον αὐτοῦ* (Agamemnonis) *τὸν πάροιθ' ἀναστένω.* Or. *δεινῆς γὰρ ἐκ γυναικὸς οἴχεται σφαγείς.* Cf. ib. 1032. Iph. A. 1355. 1357. Herc. f. 1396. Phoen. 417. El. 645. Bacch. 1371.

V. Dehinc magis magisque a solemni usu deflectit particula. E vicinia enim paulatim recedens vim suam in ipsam in qua posita est enuntiationem contrahit. In confinio sunt ea exempla, ubi sententia praecedens aliis verbis vel alia aliqua ratione repetita affirmatur, velut si nos dicimus: *er hat ausgelitten, ja er ist dahin.*

1. In continuo sermone. Nos in his particulam vel non exprimimus vel reddimus per *ja* in fronte quidem positum, vel etiam *in der That, wahrlich, jedenfalls, gewiss* convertimus. Sed etiam innatam notionem *in der That wenigstens* hic pariter atque in prioribus omnibus obtinet. *ἔσται· πόνους γὰρ δαίμονες παύσουσί μου* Hel. 1081, *es wird geschehn: die Götter werden meine Leiden enden.* *οὐκ ἀπαιτούμεσθ'· ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δόμον* Phoen. 605. *εὖ γ' εἶπας· οὐ γὰρ ζῶ κακοῖς, φάος δ' ὁρῶ* Or. 386. *οἶδ'· οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου* Hec. 242. *ἔκ τοι πέπληγμαι· σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με λόγοι* Hipp. 935; cf. Med. 277. *οὐκ οἶδ', ἄδελφε φίλτατε (ποῖ φύγωμεν μητρὸς χέρας)· ὀλλύμεσθα γάρ* Med. 1272. *δράσω τάδε —· οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς* Hipp. 1089. *καλῶς γ' ἂν οὖν δέξαιτό μ' οἴκοις ὧν πατέρα κατέκτανον· ἔχει γὰρ οὕτω* (*ja so ist's*)· *τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις ἐχθρὰ καθέστηκα* etc. Med. 506. *κομίζετ' αὐτόν, δμῶες, εἶτα χρὴ κυσὶ δοῦναι κτανόντας· μὴ γὰρ ἐλπίσῃς ὅπως αὖθις πατρῴας ζῶν ἔμ' ἐκβαλεῖς χθονός* Heracl. 1051, *ja hoffe nicht* —. Cf. ib. 161.

ἠικάζομεν ταῦτ᾽· οὐ γὰρ ἐξηκούομεν Heracl. 677. δεῖ σε κατθανεῖν κακῶς· καὶ κερδανεῖς ἅπαντα· χρὴ γὰρ οὐχ ἅπαξ θνήσκειν σὲ πολλὰ πήματ᾽ ἐξειργασμένον ib. 959. In Iph. T. 1169 Thoas: ἡ δ᾽ αἰτία τίς; ἦ τὸ τῶν ξένων μύσος; Iph. ἤδ᾽, οὐδὲν ἄλλο· δεινὰ γὰρ δεδράκατον. Cf. praeterea Phoen. 1617. Suppl. 459. Iph. T. 1052. [Iph. A. 637.] Heracl. 104. Hel. 994. 1425. Cycl. 610. Καὶ γὰρ εἰ Andr. 266. Quodsi negatio praecedit, γάρ patet non esse *ja*, sed *nein*. Huius modi locus est Rhes. 755. τάδ᾽ οὐκ ἐν αἰνιγμοῖσι σημαίνει κακά· σαφῶς γὰρ αὐδᾷ συμμάχους ὀλωλότας. Rursus *ja* est post interrogationem. τί χρῆμα; — τί ταῦτα, μῆτερ; — προσδοκῶ τι γὰρ νέον Suppl. 99. Et in interrogatione. αἰὼν δυσαίων τις ἔλαχεν ἔλαχεν ὅτε σε τέκετο ματρόθεν Ζεύς —· τί γὰρ ἄπεστί σοι κακῶν; τίνα δὲ βίοτον οὐκ ἔτλας; Hel. 219, similiter ut sine interrogatione ὦ δυστυχεστάτα, ὦ παντάλαινα νύμφα· οἰκτροτάτα γὰρ ἐμοί γ᾽ ἔμολες, γύναι Ἰλιάς, οἴκους Andr. 141. Porro ἔτ᾽ εἴσ᾽ ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις —· δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ᾽ ἄν, εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην; Med. 368 sq.

2. In diverbio. Iph. T. 520 Iph. φασίν νιν (Τροίαν) οὐκέτ᾽ οὖσαν οἴχεσθαι δορί. Or. ἔστιν γὰρ οὕτως, *ja so ist es, so ist es in der That.* Tr. 1314 Hec. Πρίαμε Πρίαμε, σὺ μὲν ὀλόμενος ἄταφος ἄφιλος ἄτας ἐμᾶς ἄϊστος εἶ. Chor. μέλας γὰρ ὄσσε κατεκάλυψε θάνατος ὅσιον, *ja der schwarze Tod hat seine Augen umhüllt.* Med. 329 Med. ὦ πατρίς, ὥς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω. Creon: πλὴν γὰρ τέκνων ἐμοί γε φίλτατον πόλις, *ja mir wenigstens ist das Vaterland am liebsten nach den Kindern.*

VI. Sextum denique genus eorum est locorum, ubi γάρ nihil pertinet ad praecedentia, sed solam eam in qua positum est sententiam affirmat. In quibus, a primario quippe usu deflexum, non est *in der That wenigstens*, sed simpliciter *in der That, wahrlich, gewiss, jedenfalls, ja.* Creberrima haec particulae potestas in interrogatione et in optatione; sed etiam extra hos terminos vagatur. Eamdem vim habet in compositis τοιγάρ, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν.

1. In sententiis affirmativis. δεινὰ τυράννων λήματα καί πως ὀλίγ᾽ ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες, χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν. τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ᾽ ἴσοισιν κρεῖσσον Med. 122, *jedenfalls — in der That ist es besser —.* Nemo interpretum haec intellexit. Itaque *Brunck.* et *Porson.* δ᾽ ἄρ᾽ scribendum putarunt, quin scholiasta γάρ pro δέ positum existimavit eique fidem habuisse videtur *Elmsleius.* Med. 571 sqq. Iason ad Medeam: ἢν γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος, τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα τίθεσθε. χρῆν γὰρ ἄλλοθέν πο-

θεν βροτοὺς παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος. Nec haec perspecta ab interpretibus, unde factum ut et *Porsonus* ἄρ' corrigeret et *Elmsleius* exempla apponeret particulae *γάρ* in gnomis usurpatae, quasi id hic ageretur (v. *Matth.* ad l.), et *Pflugkius* denique in sententiis copulandis operam perderet. Dicit Iason: *ja — wahrlich die Menschen sollten ihre Kinder anderswoher bekommen.* Huc pertinent etiam ii loci, ubi *γάρ* cum oppositione quadam infertur: *ja aber, aber — ja.* Bacch. 204 sqq. Tiresias: *ἐρεῖ τις ὡς τὸ γῆρας οὐκ αἰσχύνομαι μέλλων χορεύειν κρᾶτα κισσώσας ἐμόν. οὐ γὰρ διῄρηχ' ὁ θεός, εἴτε τὸν νέον ἐχρῆν χορεύειν εἴτε τὸν γεραίτερον.* *Elmsleius* hic ante *οὐ γάρ* omissum putat *κακῶς φρονῶν*, *Hermannus* *ἥκιστα.* Nihil omissum. Sensus: *aber der Gott hat ja — hat wahrlich nicht entschieden —.* Sic etiam in diverbio. Iph. T. 643 sq. chor. *κατολοφύρομαί σε —.* Orest. *οἶκτος γὰρ οὐ ταῦτα.* Sic etiam *εἰς ξυμφορὰν γὰρ ἀντὶ τἀγαθοῦ φέρει* Hel. 319, quae falso explicuit *Pflugkius.* Similiter Iph. A. 939 Iphig. *ὦ πάτερ, ἐσεῖδόν σ' ἀσμένη πολλῷ χρόνῳ.* Agam. *καὶ γὰρ πατήρ σε, wahrlich auch der Vater dich.* Et cum interrogatione. Or. 1335 Herm. *ἐπ' ἀξίοισί τἄρ' ἀνευφημεῖ δόμος.* El. *περὶ τοῦ γὰρ ἄλλου μᾶλλον ἂν φθέγξαιτό τις.* In talibus cave ne *γάρ* pro *δέ* poni existimes. Scilicet per *γάρ* etiam hìc affirmatur aliquid (*ja*); hoc autem quum prioribus oppositum sit, particula adversativa a nobis additur.

2. In interrogationibus. In his qui per ellipsin aliquam vel aliud artificium *causalem* particulae vim extricare studuerunt, ut *Herm.* ad Arist. Nub. 192 et ad Vig. p. 826. n. 300. *Reisig.* in comment. exeg. O. C. ad v. 64 et 1575. *Matth.* gr. p. 1464, ii non minus errarunt quam qui ut *Hartung.* Part. I. 478 et *Kuehner.* gr. II. p. 575 *conclusivam* aliquam potestatem nescio quo pacto expiscati sunt. Quin ne id quidem verum est, quod iidem *Hartung.* et *Kuehner.* ll. cc. monuerunt, *γάρ mirationis* vim in talibus admixtam habere. Imo *γάρ* etiam in interrogationibus *affirmativam* vim habet. Scilicet interrogationem si quis *affirmat* graviter interrogat vel urget interrogando (*dringende Frage*). Nec aliam in interrogando vim habet nostrum *denn.* V. supra in. Quin etiam Latinum *nam* licet origine diversum cum Graeca vocula in talibus convenit. Recte enim *Ramshorn.* gr. Lat. §. 191, not. 1: „*nam dringt auf bestimmte Auskunft und Erklärung über den gefragten Gegenstand.*“ Cf. *Hartung.* Part. I. p. 481. *δοκεῖς γάρ;* Rhes. 706. *εἶδες γὰρ αὐτήν;* Cycl. 154. *ἦλθες γὰρ ὄντως δώματ' εἰς Ἅιδου, τέκνον;* Herc. f. 610. *τὸν θεὸν ὁρᾶν γὰρ φῂς σαφῶς, ποῖός τις ἦν;* Bacch. 477. *οὐ γάρ με λεύσσων σὴν δάμαρθ' ὁρᾶν δοκεῖς;* Hel. 582. πρός

θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; Med. 670. ἀρκεῖ σιωπὴ γὰρ μαθεῖν ὃ βούλομαι Herc. f. 1126. κεῖνον γὰρ ὅδε πέφυκε τοιοῦτος γεγώς; Or. 484. ταυτὸν γὰρ ἡβῶντ' ἄνδρα καὶ πρέσβυν θανεῖν; Alc. 714. οὐ γὰρ μέγ' αὐτῇ βασιλικῶν λέκτρων τυχεῖν; Tr. 259. ἤδη γὰρ ὡς εἰς ἔργον ὥπλισται στρατός; Heracl. 672. Acerbe interrogantis est Hec. 1257, ubi Polym. χαίρεις ὑβρίζουσ' εἰς ἐμε. Hec. οὐ γάρ με χαίρειν χρή σε τιμωρουμένην; Cf. praeterea Med. 59. Or. 1112. Herc. f. 559. Hel. 596. 1216. In his omnibus γάρ nil nisi affirmativum esse etiam ex eo apparet, quod particulam affirmativam ἦ saepissime adiunctam habet: ἦ γάρ, *denn wirklich*. V. s. ἦ et s. ἀλλά p. 129 sqq. πυρὶ δ' ἀνάψομεν δόμους. alter: ἦ γὰρ πατρῷον δῶμα πορθήσεις τόδε; Or. 1595. οὐκ εἰς γάμους σοὺς ξυμφορὰν κτήσει γόοις. alter: ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτέ; Phoen. 1667. Ἑλένη νιν ὤλεσ', οὐκ ἐγώ, μήτηρ γε σή. alter: ἦ καὶ πρόσω γὰρ τῶν ἐμῶν ψαύσεις κακῶν; Andr. 249. Cf. praeterea Or. 1611. Hec. 1047. Heracl. 729. Saepe etiam vocula aliqua interrogativa praefigitur. Τίς. τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ —; Phoen. 379. τί γὰρ ὁ Λαέρτου γόνος; Iph. T. 533. τίς γὰρ ἔσθ' ὅδε; Heracl. 658. τίς γάρ νιν ἔκτανε; Hec. 709. τίς γάρ νιν ἐξέθηκεν; Ion. 952. τίς γὰρ ἐπ' αὐτῷ; Rhes. 540. τί γάρ με χρὴ δρᾶν; Ion. 971. τί γὰρ λέγουσιν —; Suppl. 123. τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ', ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν; Hipp. 322. εἰς γὰρ τί μ' ἄλλο δεῖ προθυμίαν ἔχειν; Phoen. 909. Cf. praeterea Suppl. 611. Hipp. 328. Hel. 675. [Huc pertinet τί γάρ; Quo duplici modo utuntur Graeci. Aut enim est *quid vero, wie ist es denn nun damit, wie denn nun, wie nun*. Usurpant hanc formulam in colloquio novum quid interrogaturi, ut attentionem alterius excitent. Ion. 209 Hemich. λεύσσεις οὖν ἐπ' Ἐγκελάδῳ γοργωπὸν πάλλουσαν ἴτυν; Hemich. λεύσσω Παλλάδ' ἐμὰν θεόν. Hemich. τί γάρ; κεραυνὸν ἀμφίπυρον — ἐν Διὸς ἑκηβόλοισι χερσίν; Hemich. ὁρῶ. Sic etiam Iph. T. 820. τί γάρ; κόμας σὰς μητρὶ δοῦσα σῇ φέρειν (οἶσθα); Aut est *quid aliud*, ubi nos simillime *was denn, wie denn*, cum vi pronuntiantes *denn*, vel etiam *was denn sonst, wie sonst*. Cf. Soph. O. C. 539. Plat. Phaedr. p. 273, B. Quam interrogationem pro affirmatione usurpant: *omnino*. Or. 481 Tynd. Μενέλαε, προσφθέγγει νιν (Orestem), ἀνόσιον κάρα; Menel. τί γάρ; φίλου μοι πατρός ἐστιν ἔκγονος. Cf. Soph. O. C. 542 et *Heindorf.* ad Plat. Soph. p. 328. Ad haec duo τί γάρ tertium accedit, de quo egimus s. IV, 2. Tres igitur huius modi formulas discernere, non unam tamquam solam commemorare debebat *Herm.* ad Vig. p. 729. *Const. M.*] Porro τί, *cur*. τί γὰρ πρὸς ἡμᾶς ἦλθον ἱκεσίᾳ χερί; Suppl. 108. Cf. El. 64. Heracl. 656. Herc. f. 1198. Iph. T. 936. τί δὴ γὰρ οὔ; Or. 1602.

Ποῦ, πῇ, ποῖ, πῶς. ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς ἢ 'ξωθεν δόμων; Med. 1312. πῇ γάρ; Cycl. 686. ποῖ γὰρ τράπωμαι —; Bacch. 1363. πῶς γὰρ τρόπαια Ζηνὸς ἔστησεν —; Suppl. 647. πῶς γὰρ κτάνη νιν —; El. 969. Sic etiam πῶς γὰρ οὔ; Bacch. 611 Bacch. εἰς ἀθυμίαν ἀφίκεσθε —; Chor. πῶς γὰρ οὔ; τίς μοι φύλαξ ἦν, εἰ σὺ συμφορᾶς τύχοις; *wie hätte es denn nicht sein sollen h. e. wie anders? wie sonst?*

3. In optationibus. Scilicet optationem si quis *affirmat* acriter s. vehementer optat (*dringender Wunsch*). Eamdem affirmationem exprimit vocula nobis in talibus consueta *doch.* Frequens imprimis εἰ γάρ, *utinam, wenn doch.* V. *Hartung.* Part. I. p. 485. ἐκλύετε τάδε γ' ἐκλύετ' ἄνακτος ὅσια περὶ θεούς —. εἰ γὰρ ἐπὶ τέρμα καὶ τὸ πλέον ἱκόμενος ἔτι ματέρος ἄγαλμα φόνιον ἐξέλοι, γᾶν δὲ φίλαν τὰν Ἰνάχου θεῖτ' ὀνήσας Suppl. 369. εἰ γὰρ ὤφελον τὴν Ἑλλάδος μιάστορ' εἰς Ἅιδου βαλεῖν Or. 1582. εἰ γὰρ εἴη δυνατόν Ion. 979. εἰ γὰρ τόδ' ἦν Or. 1614. ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τοῦτο κατθάνοιμ' ἰδών ib. 1100. Cf. Cycl. 437. Ion. 410. Sine εἰ. Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν ἐλθεῖν Κιθαιρὼν εἰς ἄβυσσα χάσματα, ὅς μ' οὐ διώλεσε Phoen. 1598. μόλοι γάρ Hel. 1217.

Haec fere erant, quae de γάρ particula disserenda esse viderentur. In quibus exempla non pauca esse, quae etiam alii quam cui a nobis subiuncta sunt generi subiungi possint, facile concedimus. Multa enim imprimis eorum, quae s. II et III tractavimus, ita sunt affinia, ea ut aequo iure et huic et alii generi adscribere liceat.

Peculiaris particulae usus est

1. quando γάρ non ad verba quae proxime praecedunt, quippe quae vel in parenthesi interposita sint vel sententiam secundariam contineant, sed ad remotiorem enuntiationem refertur. οὐκ ἐν σιωπῇ τἀμά· μή με νουθέτει· ὁρῶ γὰρ ἄγγος — Ion. 1398. ὦ δαῖμον, μὴ σφήλῃς δόμους, αἰτουμένης δὲ κλῦθί μου· πρὸς γάρ τινος οἰωνὸν ὥστε μάντις εἰσορῶ κακοῦ Hipp. 872. σίγα· τὰ Φοίβου δ' οὐδὲν ὠφελεῖ μ' ἔπη· γυνὴ γὰρ ἥδε δωμάτων ἔξω περᾶ Iph. T. 724. τοὔμον μὲν οὖν δίκαιον ἐμὲ λέγειν χρεών· ἄλλος δ' ὁ χρῄζων αὐτὸς ὑπὲρ αὑτοῦ φράσει. γῆν γὰρ λιπὼν Φάρσαλον μένω etc. Iph. A. 812. ναοῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερίαν τίθησί με, ὅθεν νόμοισι τοισίδ' ἥδεται θεὰ Ἄρτεμις ἑορτῆς, τοὔνομ' ἧς καλὸν μόνον· τὰ δ' ἄλλα σιγῶ τὴν θεὸν φοβουμένη· θύω γὰρ ὄντος τοῦ νόμου etc. Iph. T. 37. Cf. praeterea Hel. 154. 1662. El. 45. 617. 645. Suppl. 99.

2. Saepe duo γάρ sese excipiunt. Quae res nihil habet difficultatis, dummodo teneas repetitum γάρ numquam idem significare, sed pro va-

riis particulae significationibus varias repetitionis causas esse. V. *Ellendt.* lex. Soph. I. p. 340, d. ἀλκῇ δέ σ' οὐκ ἂν — σώσαιμ' ἄν· οὐ γὰρ ῥάδιον λόγχῃ μιᾷ στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν, ἅ σοι πάρα· οὐ γάρ ποτ' Ἄργους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν προσηγόμεσθα Or. 714 sqq. ἥκω κλύων τὰ δεινὰ — δισσοῖν λεόντοιν· οὐ γὰρ ἄνδρ' αὐτὼ καλῶ· ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον ὡς — ἄφαντος οἴχεται etc. ib. 1555 sqq. δῆλον οἵ γ' ἐμοὶ λόγοι· ἐγὼ γὰρ οὔποτ' εἰς τόδ' εἶμι συμφορᾶς, ὥστε σφαγέντα παῖδα προσθεῖναι πόλει· πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος etc. Phoen. 970 sqq. Cf. ib. 952 sqq. ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι δοκοῦσα μή τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς ὅμως δ'· ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ Med. 499 sqq. Cf. ib. 215 sqq. 243 sqq. 296 sq. 580 sq. Hipp. 640 sq. 1005 sq. 1420 sq. 1436 sq. Alc. 300 sq. 317 sq. 345 sq. 365 sq. 668 sq. 686 sq. 1029 sq. 1160 sq. Andr. 764 sq. Suppl. 226 sq. 267 sq. 361 sq. 735 sq. 843 sq. Iph. A. 804 sq. 936 sq. 1017 sq. 1030 sq. 1385 sq. 1408 sq. 1423 sq. Iph. T. 172 sq. 257 sq. 476 sq. 589 sq. 1118 sq. 1325 sq. Rhes. 608 sq. Tr. 4 sq. 356 sq. 871 sq. 1020 sq. Bacch. 298 sq. 332 sq. 640 sq. 889 sq. Heracl. 194 sq. 303 sq. 385 sq. 476 sq. 502 sq. 523 sq. 593 sq. 1022 sq. Hel. 264 sq. 310 sq. 1096 sq. 1409 sq. 1446 sq. Ion. 847 sq. 1271 sq. 1314 sq. Herc. f. 272 sq. 495 sq. 827 sq. 1337 sq. El. 368 sq. 941 sq. 1062 sq. 1068 sq. 1125 sq. In diverbio Phoen. 623 sq. Hel. 318 sq. Tria γάρ sese subsequuntur Andr. 1268 sqq. Hel. 484 sqq. Ion. 473 sqq.

[Restant aliquot loci, in quibus γάρ corruptum esse videatur, non quo libri in his dissentiant, sed quod γάρ disertam *consequentiae* significationem habet, qua praeterea numquam legitur. Loci sunt: Hel. 570, ubi Hel. ἐγὼ δὲ Μενέλεῴ γε σ' (ὅμοιον εἶδον), οὐδ' ἔχω τί φῶ. Menel. ἔγνως γὰρ ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον. Med. 701, ubi Aeg. δίδωσι δ' αὐτῷ (Iasoni) τίς (κῆδος); Med. Κρέων —. Aeg. ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι. Rhes. 682, ubi chor. πόθεν ἔβας; ποδαπὸς εἶ; Ulix. οὔ σε χρὴ εἰδέναι. Hemichor. θανεῖ γὰρ σήμερον δράσας κακῶς. V. s. δρᾶν. His igitur in locis vix dubium est quin γ' ἄρ' vel γ' ἄρα scripserit poeta. V. s. γε p. 607 sq. Helenae versum etiam Aristophanes in Thesmoph. 911 sic scripsit: ἔγνως ἄρ' ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον, nec refragor, si quis hoc malit quam γ' ἄρ'. De Med. 122 et 573, ubi idem γ' ἄρ' vel ἄρ' pro γάρ induxit *Porsonus*, v. s. VI, 1. *Const. M.*]

γαστήρ, *venter*. Cycl. 219 chorus: μή 'μὲ καταπίῃς. Cyclops: ἐπεί μ' ἂν ἐν μέσῃ τῇ γαστέρι πηδῶντες ἀπολέσαιτ' ἄν. τὰ κοῖλα γαστρός Phoen. 1420. ἐν γαστρὸς βορᾷ Suppl. 865. σκάφος ὁλκὰς ὣς γεμισθεὶς ποτὶ σέλμα γαστρὸς ἄκρας Cycl. 504. ὅστις γαστρὸς ἀφαι-

ρῶν σῶμα — κακοῖ Dan. fr. VII (IV), 2. γαστέρ' ὑπτίαν Cycl. 325. εὔογκος εἶναι γαστρὶ μὴ πληρουμένῃ fr. dub. XXIV, 5. τῇ μεγίστῃ γαστρὶ τῇδε δαιμόνων (θύω) Cycl. 334. ἀκόλαστον ἦθος γαστρός Antiop. fr. XXXIII (VII), 4, *intemperantia ventris*. γαστρὸς κρατεῖν Ion. fr. III (XIV), 4. νικᾷ χρεία μ' ἡ κακῶς τ' ὀλουμένη γαστήρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντα γίγνεται κακά fr. inc. tr. CLIX. γαστὴρ ἅπαντα (δούλα γίνει) Alex. fr. X (VIII), 2. λαβὼν ἅπαν Μουσῶν — μέλος οὐκ ἂν πίθοιμι γαστέρ', ἀλλὰ δεῖ βίου fr. dub. XXIV, 12. *Uter*. γαστρὸς διήνεγκ' ὄγκον Ion. 15. Stirps aperta. Nam propter *capacitatem* a γάω (χαίνω χανδάνω) formatum est. Ceterum huc pertinet *Hesychii* glossa γέντερ, ἡ κοιλία. Nempe Aeolica haec forma est pro γαστήρ, unde Lat. *venter*. Cf. *Buttm*. lex. II. p. 161. not.

γαῦρος, proprie *qui praestantia sua gaudet, qui laeto et alacri animo est, qui animo elatus est* (*voll freudigen Selbstgefühls*). V. s. γάνος. γαῦρον σπέρμα γενναῖόν τε Beller. fr. XX (XVI), 11. Hinc etiam in peiorem partem de *sublato s. superbo animo* dicitur. τὸ γαῦρον ἐν φρεσὶν κεκτημένοι δοκοῦμεν εἶναι δαιμόνων σοφώτεροι Suppl. 217. ὡς γαῦρος, ὡς φοβερὸς εἰσιδεῖν Phoen. 128, *superbus*. ἥκιστα δ' ὄλβῳ γαῦρος ἦν (Capaneus) Suppl. 862. οὐδὲν οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ Philoct. fr. I, 4. Obscura sunt νόμῳ γαῦρον αὐτὸ κραίνει χρόνος Alex. fr. XVI (XII), 9. *Const. M.*

γαυροῦσθαι, *elatum esse*, hinc etiam *superbire, se iactare*. V. γαῦρος. σκῆπτρα — γαυροῦται (Aegisthus) λαβὼν El. 322. ἀλλ' ἴτω ξανθοῖς βοστρύχοις γαυρούμενος Or. 1532. χρήμασιν γαυρούμενος Alcmen. fr. IV, 2. πλούτῳ καὶ γένει γαυρούμενον fr. inc. IV 2. Cf. Stheneb. fr. VIII (VII), 1. τοὔνομ', ᾧ σὺ κατθανεῖ γαυρουμένη Hipp. 502. μὴ γαυροῦ Aeol. fr. IV (XIII), 2. γαυρούμενος τοῖς ἀγρεύμασι Bacch. 1239, ut θήρᾳ γαυρουμένη (Agave) ib. 1142.

γαύρωμα, *id quo quis superbit*. κενὸν δὲ γαύρωμ' ἐστὶ τῶν ζώντων τόδε (πλούσια κτερίσματα)' Tr. 1250, *vivi hoc temere sibi gloriae ducunt*.

γε. Stirps voculae est ἄ intensivum (v. s. ἄνα p. 233), abs quo etiam aliae particulae affirmativae partim sono mutato, ut ἤ (ἦ), αὐ — (v. s. αὐτός p. 465), partim spiritu condensato, ut ζα —, δα — (δαί δή), καί, κε (nisi hoc a negativo ἄ deducas, v. p. 190), porro etiam μα (μάν μήν) et ναί (νή) originem duxerunt. Et ex ἄ quidem γα (γε) factum est, ut γαῖα ex αἶα, γαίω (γαῦρος) γάω (γένω γίγνομαι) γέγωνα (s. vv.) et multa alia ex ἄω. V. impr. *Buttm*. lex. II. p. 161, 4. Rursus ex γε ortum (*qui*) *quin* et *quidem* (qui-dem). V. *Hartung*. Part. I. p. 359 sq. et p. 354 sqq. *Ja* autem nostrum etsi vi est simil-

limum, tamen forma quoque cum *γε* cognatum dicere non ausim, ut ausus est *Hartung*. l. c. p. 358. Quod quum *ᾰ* illud vim indat vocabulo affixo, sponte consequitur etiam *γε* adiunctae vel voci vel sententiae vim addere eamque distinguere. V. *Schneider*. ad Plat. Civ. T. III. p. 50. Id autem non duobus fit modis, ut *Hermannus* docet ad Med. Elmsl. p. 375, sed perquam multis. Nempe *γε*

I. simpliciter *affirmans* est *quidem*, *profecto*, *sane*, *vero*, *wahrlich*, *fürwahr*, *gewiss*, *doch*, *in der That*. Etiam haec significatio varie mutatur pro varietate orationis. Immutata est

1. in continuo sermone. *οὐκ ἐπαιδεσθήσομαι γε προσπεσεῖν τὸ σὸν γόνυ* Iph. A. 900. *φεῦ φεῦ, κακόν γε θνητοῖς τὸ νέον* Andr. 184. *τοῦτο δέ γ' ἐστὶν τὸ καλὸν σφαλερόν* Iph. A. 22. *οὔκουν φθόγγος γ' οὔτ' ὀρνίθων οὔτε θαλάσσης* ib. 9. *ἥξω δέ γε* Iph. T. 1010. *ὅς γε πίνων μὴ γέγηθε μαίνεται* Cycl. 168. *καλός γ' ὁ παιάν* ib. 664. *θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία· ὡς ἕψομαί γε* Hec. 346. *ὄλοιτο μὲν μή· ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται* Med. 84. *καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας ἥ τ' ἔσωσά σε* ib. 514. *δῆλα μὲν, ὦ φίλοι, δῆλά γε* Alc. 217. *ἀτὰρ το τοῦ θεοῦ γ' οὐ διέφθορέν σέ πω μάντευμαι* Iph. T. 719. Cf. ib. 912. Ion. 381. 979. 1312. Hel. 961. Suppl. 151. 819. Hipp. 1080. Herc. f. 717. 857. Or. 111. Alc. 803. Bacch. 799. 988. ch. 1149. Cycl. 282. Andr. 80. 460. Heracl. 270. Iph. A. 521. 1010. 1013, ubi *γε* est *doch*, 1132. 1168. 1394. Oed. fr. XII (XI). Praeterea huc pertinent Cycl. 335. *ὡς τοὐμπιεῖν γε καὶ φαγεῖν —, Ζεὺς οὗτος ἀνθρώποισι τοῖσι σώφροσι.* Et *γε* quidem omnes libri. Tamen *Herm*. sententiae vim frangens: *τοὐμπιεῖν τε καὶ φαγεῖν*. V. infr. s. VII. Heracl. 385. *οὔ τι μὴ ψεύσει γε κήρυκος λόγος*, *gewiss nicht*. *Γε* libri quod sciam omnes. Tamen *Elmsl*. et *Herm*. *ψεύσῃ σε*. Ib. 689. *ἀλλ' οὖν μαχοῦμαι γ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι*, *doch wahrlich*. Vlg. *μαχοῦμ' ἀριθμ*. Inserendum *γε* sensit *Erfurdtius* ad Ai. 190. V. *Matth*. ad l. Admirandum autem inane studium, quo particularum *ἀλλ' οὖν — γε* iunctarum exempla compilarunt *Elmsleius* ad Aesch. Prom. ed. Blomf. Lips. p. 194 et *Pflugkius* ad Heracl. l. Talia exempla nisi tota exscripta diligentissime discernuntur, prorsus sunt nihili. V. infr. s. VI. Passim cum *ἄρα* vel *ἆρα* coniunctum reperitur. Quod si consecutionis vim habet (s. v. 3), iunctis ambobus aliquid consequens esse (*ἄρα*) affirmatur (*γε*). Med. *ξυγγνωστὰ μέν γ' ἄρ' ἦν σε λυπεῖσθαι*, *dann — wahrhaftig*. Ita locum et certissima et facillima correctione emendasse mihi videor s. *γάρ* p. 605. Libri, *μέν* partim omisso, *γάρ*, quod quamvis ineptissimum tamen edidit *Elmsleius*. Reliqui ex *Herm*. coni. *μεντἄρ'*. Eadem medela sanandum

dixi Rhesi locum 683 sic vulgo scriptum: θανεῖ γὰρ σήμερον δράσας κακῶς. Γ' ἄρα posuerat poeta. V. s. γάρ p. 605. Sic etiam, ubi τοι insuper accedit, Hipp. 441. οὐ τἄρα γ' οὐ δεῖ τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας, *dann — doch wahrhaftig nicht*. Sic optimi codd. V. s. δεῖ. Sin ipsum iam ἄρα vel ἆρα affirmativum est (s. v. 4), ambo sua quidque ratione sententiam affirmant, ita ut gravior sit affirmatio. Eaque omnium locorum ratio, ubi γε cum aliis affirmandi particulis consociatur. V. s. VI. κλαίων τις αὐτῶν ἆρ' ἐμοῦ γε θίξεται Hipp. 1086. πλούτῳ (κρινεῖ τις αὐτά); πονηρῷ γ' ἆρα χρήσεται κριτῇ El. 374. Sic libri. *Herm.* ut solet in talibus τἄρα. V. s. ἄρα p. 385. Γ' ἄν vel ἄν γε. κλαίων γ' ἂν ἦλθες, εἴ σε μὴ 'πεμψεν πόλις Suppl. 459. λέχος γε τῆσδ' ἂν οὐκ ἐκτησάμην Tr. 416. καί τις ἄν γέ μ' οἰκτίσειε Or. 784. Cf. Andr. 1185. Ironice καλῶς γ' ἂν οὖν δέξαιντό μ' οἴκοις ὧν πατέρα κατέκτανον Med. 504, *scilicet*. Καίτοι γε, *und doch — wahrlich, und doch — gewiss*. καίτοι γ' ἐνουθέτουν σε πολλὰ πολλάκις Tr. 1015. Cf. Alc. 651. Or. 77. Iph. T. 720. Suppl. 486. Sic etiam ἤτοι — γ' ἢ Rhes. 817. Ion. 431. Γε μήν, quod nunc est *freilich wohl, allerdings*. μεγάλα δ' ἐπινοεῖς ἐλεῖν· μακάριός γε μὴν κυρήσας ἔσει Rhes. 196; cf. Plisth. fr. I; nunc *doch gewiss, doch wahrlich*. χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἔστι τοῦτο, σοί γε μήν Or. 1083; cf. El. 754. Γε μέντοι, *doch in der That*. ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς δίδαξιν ἐσθλοῦ Hec. 600. Cf. Phil. fr. IX. Οὐ μήν — γε, *doch gewiss — doch wahrlich — nicht*. οὐ μήν τι φεύγω γ' οὐδέ μ' εἰ θανεῖν χρεὼν σώσασά σε Iph. T. 1004. Cf. Phoen. 1616. Hipp. 285. Alc. 661. Hel. 577. Alop. fr. III (I).

2. Eadem vi in diverbio frequentatur, quando ad ea, quae unus dixerat, alter plura addit cum affirmatione. Iph. T. 619 Or. θύσει δέ τίς με —; Iph. ἐγώ· θεᾶς γὰρ τῆσδε προστροπὴν ἔχω. Or. ἄζηλά γ', ὦ νεᾶνι, κοὐκ εὐδαίμονα. Herc. f. 1114 Herc. πράσσω δ' ἐγὼ τί λυπρόν —; Amph. ἃ κἂν θεῶν τις εἰ πάθοι καταστένοι. Herc. μέγας γ' ὁ κόμπος. Andr. 908 Or. ἄλλην τιν' εὐνὴν ἀντὶ σοῦ στέργει πόσις; Herm. τὴν αἰχμάλωτον Ἕκτορος ξυνευνέτιν. Or. κακόν γ' ἔλεξας ἄνδρα δίσσ' ἔχειν λέχη. Hel. 1649 Theocl. ἥ με προὔδωκεν — Chor. καλήν γε προδοσίαν —. Phoen. 1640 Creon: Ἐτεοκλέους βουλεύματ', οὐχ ἡμῶν, τάδε. Antig. ἄφρονά γε. Or. 795 Or. ἕρπε νυν, οἴαξ ποδός μοι. Pyl. φίλα γ' ἔχων κηδεύματα. Cf. praeterea El. 638. Iph. A. 305. 710. 1364. Ion. 1290. 1617. Alc. 62. 379. Cycl. 551. Bacch. 968. Or. 417. Herc. f. 716. Similiter Iph. A. 656 Iphig. μέν', ὦ πάτερ, κατ' οἶκον —. Agam. θέλω γε, τὸ θέλειν δ' οὐκ ἔχων ἀλγύνομαι, *ich bliebe wahrhaftig gern*. Violentior hic fuit *Hermannus*, quum soloecismo viso corrigeret θέλων γε τὸ θέλειν οὐκ ἔχ. ἀλγ. Optima oratio. V. *Hartung*.

d 1. Cum ironia dictum quod Bacch. 499 ad Bacchi verba λύσει μ' ὁ δαίμων αὐτός, ὅταν ἐγὼ θέλω respondet Pentheus: ὅταν γε καλέσῃς αὐτὸν ἐν Βάκχαις σταθείς, *gewiss wenn du* —. Sic etiam καί — γε, *und in der That, und wahrlich.* Hec. 975 Hec. νόμος γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον. Polym. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν. Cf. Phoen. 1221. Ion. 1617. Med. 943. Or. 780. El. 619. Porro etiam hic γε ad alia saepe affirmandi vocabula adiicitur. Γε μέντοι. Alc. 727 Pher. οὐκ ἐγγελᾷς γέροντα βαστάζων νεκρόν. Admet. θανεῖ γε μέντοι δυσκλεής, ὅταν θάνῃς. Cf. Hipp. 102. Heracl. 637. Sic etiam γέ τοι Phoen. 737. fr. inc. tr. XIV, 3; καὶ μήν — γε Rhes. 493. Alc. 1102. Iph. T. 515. Cycl. 176. 539. οὐ μήν — γε Heracl. 556 Hel. 577; οὐ δῆτα — γε Alc. 389; οὔτοι — γ' ἄν Alc. 54.

3. Alia particulae significatio est a) quando in diverbio id ipsum, quod unus interrogavit, affirmat alter seu annuit cum aliqua accessione. Scilicet hic est *ja, ja wohl, o ja, allerdings.* Cf. *Herm.* ad S. O. C. 476 et impr. *Fritzsch.* Qu. Luc. p. 119 sq. Hel. 842 Menel. τί φῄς; θανεῖσθαι —; Hel. ταὐτῷ ξίφει γε. Cui loco simillimus est El. 279. Porro Iph. T. 498 Iph. πότερον ἀδελφὼ μητρός ἐστον ἐκ μιᾶς; Or. φιλότητί γε. Hipp. 89 fam. ἆρ' ἄν τι μου δέξαιο βουλεύσαντος εὖ; Hipp. καὶ κάρτα γε. Ib. 95 fam. ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις; Hipp. πλείστη γε. Iph. A. 1361 Clyt. ἥξει δ' ὅστις ἅψεται κόρης; Achill. μυρίοι γε. Andr. 245 Androm. ὁρᾷς ἄγαλμα Θέτιδος εἰς σ' ἀποβλέπον; Herm. μισοῦν γε πατρίδα σὴν Ἀχιλλέως φόνῳ. Iph. A. 1450 Clyt. εἰπὼ δὲ παρὰ σοῦ φίλον ἔπος τι παρθένοις; Iphig. χαίρειν γε. Herc. f. 610 Amphitr. ἦλθες γὰρ ὄντως δώματ' εἰς Ἅιδου; Herc. καὶ θῆρά γ' εἰς φῶς τὸν τρίκρανον ἤγαγον, *ja — sogar.* Luculentus imprimis locus est Andr. 912 sqq., ubi Orestis interrogationes quater deinceps per γε affirmat accuratiorem rei expositionem addens Hermiona. Or. μῶν εἰς γυναῖκ' ἔῤῥαψας οἷα δὴ γυνή; Herm. φόνον γ' ἐκείνῃ καὶ τέκνῳ νοθαγενεῖ. Or. κἄκτεινας ἤ τις συμφορά σ' ἀφείλετο; Herm. γέρων γε Πηλεὺς τοὺς κακίονας σέβων. Or. σοὶ δ' ἦν τις ὅστις τοῦδ' ἐκοινώνει φόνου; Herm. πατήρ γ' ἐπ' αὐτὸ τοῦτ' ἀπὸ Σπάρτης μολών. Or. κἄπειτα τοῦ γέροντος ἡσσήθη χερί; Herm. αἰδοῖ γε. Sic etiam γε δή. Iph. T. 511 Iph. φυγὰς δ' ἀπῆρας πατρίδος —; Or. φεύγω τρόπον γε δή τιν' οὐχ ἑκὼν ἑκών. Porro huc trahenda τῶν κατθανόντων γ' ἀκροθίνια ξένων Iph. T. 75. Sic recte *Herm.* Libri τἀκροθ. θύρσον γε χειρὶ (προσθήσω) Bacch. 833. Sic recte *Herm.* Libri τε. Bacch. 1270 Cadm. κλύοις ἂν οὖν τι κἀποκρίναι' ἂν σαφῶς; Agav. ὡς ἐκλέλησμαί γ' ἃ πάρος εἴπομεν. Particulam vulgo omissam e cod. Pal. iure apposuerunt editores. Andr. 1063 Pel. γῆμαι θέλων

(Orestes cum Hermiona abiit); Chor. καὶ σοῦ γε παιδὸς παιδὶ πορσύνων μόρον, ja und deinem Enkel bereitet er den Tod. Cave igitur particulam ad σοῦ παιδός pertinere putes. Iph. A. 1454 Clytaemn. ἐσθ' ὅ τι κατ' Ἄργος δρῶσά σοι χάριν φέρω; Iphig. πατέρα γε τὸν ἐμὸν μὴ στύγει, ja, zürne meinem Vater nicht. Particulam in Ald. rell. omissam suppeditant Par. C. Flor. 1. 2. Vict. Editores tamen coniecturae indulgere quam egregiam illorum codd. lectionem approbare maluerunt. Plerique enim e *Scaligeri* coni. πατέρα τὸν ἀμόν, quod ne Graecum quidem: v. s. ἀμός. Quin etiam *Hermannus*, qui particulas in talibus omissam toties restituit, hic male edidit: πατέρα τε τὸν ἐμὸν — πόσιν τε σόν. Verum iam dudum viderat *Barnesius*. Cf. praeterea Iph. T. 1177. Andr. 899. Ion. 268. 270. 272. 545. 547. 550. Hel. 597. 835. Cycl. 378. Suppl. 146. Med. 1398. El. 287. Hec. 766. Iph. A. 721. 1465. 1466. Phoen. 730. 1218. Simile exemplum, interrogationis tantum forma diversum, est Iph. T. 1187. Talia considerans libenter credes ναί illud versui Androm. 241 in libris aliquot praepositum interpretis esse atque Hermionae interroganti: οὐ γυναιξὶ ταῦτα πρῶτα πανταχοῦ; Andromacham respondere: καλῶς γε χρωμέναισιν. Et sic *Hermannus*. Neque difficile nunc est iudicium de versu eiusdem fab. 586, ubi Men. οὔκουν ἐκείνου τἀμὰ τἀκείνου τ' ἐμά; Pel. ναί· δρᾶν εὖ. Scilicet respondet Peleus: δρᾶν γ' εὖ. Γε enim affuisse coarguit ναί ad explicandum illud ab interprete agglutinatum. Idque in Lasc. Ald. rell. Par. E omissum iure delevit *Hermannus*. Pari modo in diverbio usurpatur formula πολλή γ' ἀνάγκη, quam illustravimus s. ἀνάγκη p. 244. Bis illa obvia, Phoen. 1668 et Alc. 379. Quorum locorum prior huc referendus, alter ad eos pertinet, de quibus diximus s. 2. Neque alia particulae vis in responsionibus cum relativo vel coniunctione consociatae. Cum ὅς, ὅστις. Cycl. 691 Cycl. πῶς εἶπας; ὄνομα μεταβαλὼν καινὸν λέγεις; Ulix. ὅπερ γ' ὁ φύσας μ' ὠνόμαζ' Ὀδυσσέα. Med. 1368 Med. σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς; Ias. ἥτις γε σώφρων, für eine vernünftige allerdings. Cum ὅσος Suppl. 575. 755. Cum εἰ, εἴπερ. Hipp. 95 fam. ἦ κἀν θεοῖσι ταὐτὸν ἐλπίζεις τόδε; Hipp. εἴπερ γε θνητοὶ θεῶν νόμοισι χρώμεθα, allerdings, wenn anders. Cf. Soph. El. 1221. O. T. 369. Porro Andr. 252 Herm. λείψεις τόδ' ἁγνὸν τέμενος ἐναλίας θεοῦ; Andr. εἰ μὴ θανοῦμαί γε, ja, wenn ich nicht sterben soll. Cf. Phoen. 732. Cum ἤν Ion. 1309, o ja wenn —. Cum ὡς. Or. 1595 Menel. ἦ γὰρ πατρῷον δῶμα πορθήσεις τόδε; Or. ὡς μή γ' ἔχῃς σύ, ja wohl dass —. Cum ὥστε. El. 272 Or. αἰδ' οὖν φίλαι σοι τούσδ' ἀκούουσιν λόγους; El. ὥστε στέγειν γε τἀμὰ καὶ σ' ἔπη καλῶς. Sic etiam Cycl. 158. 217. V. s. ὥστε.

) Eamdem particula vim habet, ubi quod unus negavit alter affirmat ait. Heracl. 972 nuntius: *οὐκ ἔστι τοῦτον ὅστις ἂν κατακτάνοι.* lcmen. *ἐγώ γε, o ja, ich.* Cum *ἤν, si.* Hel. 1653 Theocl. *οὔ σε τἀμὰ ρῆ δικάζειν.* Chor. *ἤν γε βελτίω λέγω, wenn ich besseres sage, al-erdings.* Iph. A. 404 Menel. *φίλους ἄρ' οὐχὶ κεκτήμην τάλας.* Ag. *ἰ τοὺς φίλους γε μὴ θέλεις ἀπολλύναι, o ja, wenn du —.* Sic etiam *ἰ μή γε* Alc. 496, *o ja, es müsste denn sein, dass —; εἴπερ γε* Phoen. .646, *o ja, denn —.* Huc etiam Andromachae l. 587 sq. refero sic cilicet correctum: Menel. *ὡς τήνδ' ἀπάξεις οὔποτ' ἐξ ἐμῆς χερός.* Pel. *σκήπτρῳ γε τῷδε σὸν καθαιμάξας κάρα, o ja, nachdem ich —.* Vlg. *σκήπτρῳ δέ — καθαιμάξω,* sed Flor. A. *τε. Δέ* prorsus incommodum esse omnes senserant. Veram scripturam post *Lenting.* invenit *Pflugkius.* V. infr. s. d. Interdum etiam quod unus vetuit alter nihilominus futurum esse affirmat. Heracl. 271 chor. *μὴ πρὸς θεῶν κήρυκα τολμήσῃς θενεῖν.* Demoph. *εἰ μή γ' ὁ κῆρυξ σωφρονεῖν μαθήσεται, allerdings geschieht dies, wofern er nicht —.* c) Denique *γε* ita reddendum, ubi quod unus dixit alter vel ex parte vel totum comprobat cum aliqua accessione. Phoen. 924 Creon: *ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ χρόνῳ κακά.* Tires. *σοί γ', ἀλλὰ πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια, ja für dich, für dich allerdings.* Cf. Heracl. 257. Phoen. 611. El. 240. Ion. 1257. 1296. Iph. T. 866 c. not. *Herm.* Hec. 782. Bacch. 1284. Suppl. 805. Cum *εἰ δή.* El. 264 Or. *γενναῖον ἄνδρ' ἔλεξας εὖ τε δραστέον.* El. *εἰ δή ποθ' ἥξει γ' εἰς δόμους ὁ νῦν ἀπών, ja wenn nämlich —.* Cum *εἴπερ.* Iph. T. 1199 Iph. *ἁγνιστέον μοι καὶ τὸ τῆς θεοῦ βρέτας.* Tho. *εἴπερ γε κηλὶς ἔβαλέ νιν μητροκτόνος, ja wenn es wahr ist, dass —.* Cum *ἐπεί.* Ion. 1351 Ion: *μητρὸς τάδ' ἡμῖν ἐκφέρεις ζητήματα.* Pyth. *ἐπεί γ' ὁ δαίμων βούλεται, ja weil.* Cum *ὅθεν.* El. 636 Or. *ὁδὸν παρ' αὐτὴν ὡς ἔοικ' ἀγροὺς ἔχει.* Sen. *ὅθεν γ' ἰδών σε δμωὶ κοινωνὸν καλεῖ, ja wohl, von dort —.* Cum *ὥστε.* Hec. 249 Hec. *ἔσωσα δῆτά σ' ἐξέπεμψά τε χθονός.* Ulix. *ὥστ' εἰσορᾶν γε φέγγος ἡλίου τόδε, ja wohl, so dass.* Cf. ib. 246. El. 667. Or. 1122.

4) Cum imperativo copulata particula triplicem significationem habet: a) *so — doch, doch, doch nur,* ubi Latini vel *quin,* quod ipsum ex *γε* ortum esse supra monuimus, vel *quaeso.* *δρᾶ γ', εἴ τι δράσεις* Iph. A. 817, *quin age, si quid ages.* *εἰπέ γ' ὡς σοφώτερος νέοισιν ἀστῶν τῶνδε* Suppl. 842, *indica quaeso.* Sic etiam *ὅρα δέ γ' εἴσω τριγλύφων ὅποι κενὸν δέμας καθεῖναι* Iph. T. 113. Cf. Iph. A. 671. 831. Ion. 518. b) *nur, immerhin,* ubi Latini *sane.* *στράτευέ γε* Iph. A. 394. Sic etiam *ψαῦσόν γε* Andr. 589, *kühne mich nur an.* Quod aptissime dici a minitante quivis intelliget. Et sic Ald. rell. et Par.

A. a prima manu. Contra Flor. A. 10. 15. Taur. Guelf. φαῦσόν δ', Lasc. Par. E. Flor. 2. Vict. φαῦσον δ', idque recepit *Hermannus*, quia altercantes eadem dicendi formula, qua alter usus erat, respondeant. At hoc non pertinet ad coniunctiones, quae ne in talibus quidem usurpari possunt nisi consueta vi *coniunctiva*; δέ autem post φαῦσον omni sensu caret. Iustam habes eiusdem formulae iterationem, si praecedentem versum rescripseris: *σκήπτρῳ γε τῷδε σὸν καθαιμάξας κάρα.* Nam etiamhic δέ genuinam particulam depulserat. V. supra s. 3, b. p. 611. Negatione denique adiuncta c) est *doch nicht, ja nicht*, ubi Latini fere *utique ne. καὶ μή γ' ἐπ' οἰκτόν μ' ἔξαγε* Ion. 361. *μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε* Med. 1056. Cf. Bacch. 949. Iph. A. 1438. Hinc verbo omisso *μὴ σύ γε*, in quibus aeque ac Medeae in loco cave ne cum pronomine iungas particulam. Neque blande precantium haec est formula, ut *Valck.* ad Phoen. v. 535 et *Pflugk.* ad Hec. 408 dicunt, verum graviter admonentium. *νουθετητέος μοι Φοῖβος, τί πάσχων παρθένους βίᾳ γαμῶν προδίδωσι —. μὴ σύ γ', ἀλλ', ἐπεὶ κρατεῖς, ἀρετὰς δίωκε* Ion. 439. *τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύ γε* Phoen. 535. *μὴ σύ γ'· οὐ γὰρ ἄξιον* Hec. 408. Sic etiam Iph. A. 1460. Ion. 1334. Alia ex aliis dederunt *Valck.* l. c. *Matth.* gr. p. 1030. *Lob.* ad Ai. p. 151. *Stallb.* ad Plat. Rep. I. p. 62. Est igitur plane nostrum *ja nicht, nicht doch.*

5. Vario sensu γε dicitur cum particulis condicionalibus et causalibus, si a locis diverbii s. I, 3 allatis discesseris. a) *Εἴ γε* vel εἰ — γε: *wenn — wirklich, wenn anders, wenn nämlich*, ubi Latini quoque *si quidem, si vero*, vel etiam *si modo*. Pari sensu Graeci usurpant *ἐάν ἤν (ἄν) εἴπερ*, unde etiam *ἐάν γε, ἤν γε, εἴπερ γε* coniuncta reperiuntur. V. infr. et s. *ἄν* p. 225 sq. *θαυμαστὸν δέ σε ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν' ἐγώ, εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη* Med. 512. *πῶς; τὸ γὰρ ἕτοιμόν ἐστιν, εἴ γ' ἔσται καλῶς* Or. 1106. *εἰ ζῇ γ' ἀπιστῶ δέ* Hec. 429. *οὔκ, εἴ νιν εἰς Ἄργος γ' ἀποστελεῖς πάλιν* Iph. A. 515. Huc pertinet etiam Iph. A. 963. *χρῆν αὐτὸν αἰτεῖν τοὐμὸν ὄνομ' ἐμοῦ πάρα —, εἰ Κλυταιμνήστρα γ' ἐμοὶ μάλιστ' ἐπείσθη θυγατέρ' ἐκδοῦναι πόσει, wenn — wirklich.* Vlg. *ἡ Κλυτ. δέ.* Εἰ pro ἡ emendavit *Hermannus*, γε pro δέ *Hartungius*, quem v. Porro εἰ μή γε vel εἴ γε μή, *nisi vero. ὅδ' ἐστὶν ὃν γῆς νέρθεν εἰσηκούομεν, εἰ μή γ' ὄνειρον ἐν φάει τι λεύσσομεν* Herc. f. 517, ut ib. 719, ubi Lyc. *ὅδ' οὐ πάρεστιν, οὐδὲ μὴ μόλῃ ποτέ.* Amphitr. *οὔκ, εἴ γε μή τις θεῶν ἀναστήσειέ νιν. Ἤν γε. σὺ δ' ἤν γ' ἐρωτᾷς εἰκότ', εἰκότ' ἂν κλύοις* Iph. A. 1134, *wenn anders*, ut *οὔκ, ἤν γε πείθῃ τοῖσι σοῦ σοφωτέροις* Hec. 399. Item *οὔκ, ἤν θάνῃ γε πρόσθε* Iph. A. 519, nisi

hic particulam ad verbum referre mavis, in hoc ut sit emphasis. V. s. 3 et s. *θνήσκειν*. *Εἴπερ γε*. ἔκτεινά τοί σ' ἂν κοὐ φυγαῖς ἐζημίουν, εἴπερ γυναικὸς ἠξίους γ' ἐμῆς θιγεῖν Hipp. 1044, *wenn — wirklich* Particulam vulgo omissam post ἠξίους e Flor. 10 addidit *Matthias*. Cf. Soph. O. C. 27 cum *Hermanni* observatione in ephem. ant. Darmst. a. 1835. p. 761 sq. Eodem fere sensu dicitur εἰ δή γε, *wenn es wirklich wahr ist, dass —*. πρὸς ἧπαρ δακρύων τ' ἐγγὺς τόδε, εἰ δὴ κακός γε φαίνομαι δοκῶ τέ σοι Hipp. 1071. Sic Flor. A. 10. Par. A. B. D. Contra Ald. rell. Lasc. Flor. 2. 15. Havn. τε, quod praeter *Valckenarium* fere omnes tenuerunt. Ferrem τε post φαίνομαι locatum, nunc valde incommoda eius collocatio, γε autem aptissimum in re tam gravi. Paulo etiam gravius est ἤν γε δή, quod Helenae versui 1192 restituit *Hermannus*: θανεῖται δ', ἤν γε δὴ ληφθῇ μόνον, *wenn er nur erst wirklich ergriffen ist*. Sic Par. E. Flor. 1. 2. Vict. Ald. rell. ἤν γε συλληφθῇ; Par. G. ἤν γε ληφθῇ. Interdum εἴ γε gravem involvit causam, ubi Latini plane ut Graeci: *siquidem*. ἄρτι γιγνώσκεις τόδε, ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ —, εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ; Med. 88. Saepius sic frequentatur εἴπερ γε. Cuius formulae exempla aliquot supra posuimus s. 1, c. Cf. etiam Soph. El. 1216 et v. s. εἴπερ. Eamdem vim causalem b) habet ἐπεί γε, ubi nos *da ja*, *da doch*, aptius vero maiores nostri *sintemal*, quod nostra aetas male polita repudiavit. χρὴ δ', ἐπεί γε δεσπότης ὑμῶν καθέστηχ', ἱστορεῖν ἃ βούλομαι Herc. f. 141. ἤδη νυν αὔχει —, ἐπεί γ' ἐλήφθης Hipp. 955. ἵστημ', ἐπεί γε τοῦδ' ἐφάπτομαι τόπου Hel. 563. οὔκουν, ἐπειδὴ τὴν νεᾶνιν εἴλετε, ἅπαντες αὐτὴν διεκροτήσατ' ἐν μέρει, ἐπεί γε πολλοῖς ἥδεται γαμουμένη; Cycl. 181. Cf. ib. 219. Med. 495. Sic etiam ἐπειδή γε. δεῖξον δ', ἐπειδή γ' εἰς μίασμ' ἐλήλυθας, τὸ σὸν πρόσωπον — πατρί Hipp. 946.

6. Cum relativo coniunctum γε reddi potest *der ja*, *der doch*. Saepius tamen nosmet in talibus pronomen vel substantivum, ad quod spectat relativum, cum vi repetimus: *er*, *der — sie*, *die — du*, *der — wir*, *die*. Latini in his *qui quidem* vel *quippe qui*. Usu non explorato, sed rationem ut solet secutus ὅς γε rem definire cum restrictione exclusis aliis et *certe qui* esse contendit *Hermannus* in Praef. Oed. Tyr. p. VI: quod ut per se esse possit, est tamen longe rarissime. V. s. II, 1. Imo est a) *Ὅς γε*. ἀλλ' εὖ σ' ὁ Μαίας παῖς ἐκεῖσε καὶ πάλιν πέμψειεν Ἑρμῆς, ὅς γε φηλητῶν ἄναξ Rhes. 216. ὅν (Iasonem) ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ' αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους, οἵ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν Med. 165, *sie*, *die —*. καίτοι τί πάσχω; τοῦ θεοῦ προθυμίᾳ πολεμῶ, τὰ μητρὸς σύμβολ' ὅς γ' ἔσωσέ μοι Ion. 1386, *der*

doch — des Gottes, der —. ᾠδὴ τὸν Λατοῦς αὐδῶ, ὅς γ' ὀμφὰν κληροῖς — ib. 908, nisi hic ὅς τε corrigendum, quod et sententiae et omnino melicis accommodatius est. Venustissimus locus est Suppl. 1099. (παῖς) οὐκέτ' ἔστιν, ἥ γ' ἐμὴν γενειάδα προσήγετ' ἀεὶ στόματι καὶ κάρα τόδε κατεῖχε χειρί, *sie, die —.* Duo huius modi exempla sunt in subditicio Iphig. Aul. epilogo, quorum in uno bene habet γε: ἅπας ἐπήχησε στρατὸς ἄελπτον εἰσιδόντες — φάσμ', οὗ γε μήδ' ὁρωμένου πίστις παρῆν 1586. Ineptum autem γε in altero, quod est 1572: δέξαι τὸ θῦμα τόδ', ὅ γέ σοι δωρούμεθα. *Herm.* cum *Porsona* propter γε nescio an propter metrum τοῦθ' ὅ σοι. Sed inutile est corrigere interpolatorem. Porro ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἄσημος —, οὔ γέ μ' εἰσπέμπεις δόμους Herc. f. 850, quae sic proprie dicenda erant: εἰσπέμπεις μ' ἀνδρὸς τοῦδε δόμους, ὅς γ' οὐκ ἄσημός ἐστι, *der doch —.* τοῦ θεοῦ λεγόμενος οὐκ ἔσχες ἄν ποτ' οὔτε παγκλήρους δόμους οὔτ' ὄνομα πατρός· πῶς γάρ, οὗ γ' ἐγὼ γάμους ἔκρυπτον αὐτὴ καί σ' ἀπέκτεινον λάθρα; Ion. 1543. τὸν ὄλβον οὐδὲν οὐδαμοῦ κρίνω βροτοῖς, ὅν γ' ἐξαλείφει ῥᾷον ἢ γράφει θεός Pel. fr. IV. Cf. Or. 1092. Med. 1340. Δή insuper additum Suppl. 162. εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ' εὐβουλίας, ὃ δή γε πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας, *was wahrlich schon —.* V. *Matth.* ad l. b) Ὅστις γε. ὦ θεοί, τί δῆτα τοὐμὸν οὐ λύω στόμα, ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω, διόλλυμαι; Hipp. 1061, *der ich doch — ich, der ich —.* τὸ ταύτης σῶμα τιμᾶσθαι χρεών, ἥτις γε τῆς σῆς προὔθανε ψυχῆς, τέκνον Alc. 623. Cf. Soph. Phil. 1282; praeterea Antol. fr. I (III), 26. Dict. fr. VIII (I), 6. c) Ὅπου γε. πρὸς σὲ δειμαίνω λέγειν, ὅπου γε μέλλω σήν τι λυπήσειν φρένα Or. 544.

7. Mentione etiam digna particulae cum participio constructio. Iungitur autem cum participio eadem saepe vi qua περ et καίπερ. Nempe actionem vel condicionem participio expressam distinguit summi eam prae alia re momenti esse significans, nos ubi *doch.* εἶτα πῶς φέρων γε δέλτον οὐκ ἐμοὶ δίδως λαβεῖν; Iph. A. 894. τίς οὖν ἂν εἴη μὴ πεφυκότων γε πω παίδων γυναικὶ συμφορὰ πλὴν εἰς λέχος; Andr. 905. εἰ παθών γε σοῦ τάδ' ἡσσηθήσομαι, σύ μαρτυρήσει μ' Ἴσθμιος Σίνις ποτὲ κτανεῖν ἑαυτόν Hipp. 976. οὐδὲν μέλει μοι σοῦ γέ μοι δόντος δίκην Hec. 1274, *hast du doch gebüsst.* Cf. Philoct. fr. VI (VII), 4. Huc etiam Iph. T. v. 570 numerare licet: οὐδ' οἱ σοφοί γε δαίμονες κεκλημένοι ὀνείρων εἰσὶν ἀψευδέστεροι, *auch nicht die Götter, die man doch allweise nennt —.* Denique huc refero Penthei verba a nemine intellecta Bacch. 924: οὐχὶ τὴν Ἰνοῦς στάσιν ἢ τῆς Ἀγαύης ἑστάναι (φαίνομαι), μητρός γ' ἐμῆς; h. e. μητρός γ' ἐμῆς οὔσης, *die doch meine Mutter ist.* Γε hic non posse *utpote* significare, ut *Elmsleio*

st *Matthiae* visum, recte monuit *Hermannus*, sed longe etiam minus apta significatio *adeo*, quam particulae hic tribuit *Hermannus*. Alias aliter reddenda particula, ut Heracl. 265, ubi est *nur*. Cf. *Matth. gr.* p. 1423. Locus vocularum affirmantium coacervatione insignis est Hel. 1275. *διδούς γε μὲν δὴ δυσγενὲς μηδὲν δίδου*, quod est: *ja allerdings wenn du einmal gibst, gib ordentlich.* Quem locum si inter illos, de quibus s. 3, c. p. 611 expositum est, referre mavis, non refragor.

II. Peculiaris particulae usus est, ubi rem ita distinguit tamquam praecipuum aliquod, ut eam aut minuat aut augeat. Quam duplicem vim ad restrictionem non recte refert *Hermannus* ad Med. Elmsl. v. 800, nec magis illa vi totum particulae usum contineri existimandum est.

1. Minuendi vim habet, ubi nos *wenigstens*, Latini vel *quidem* vel etiam gravius affirmantes *certe*, *saltem*. Quam particulae potestatem pro propria ac primaria multi indocti vel olim habuerunt vel etiamnunc habent, *restrictivam* quippe appellantes. *ἐμοί γ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως, ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν* Med. 124. mel. *ἀλλὰ τήνδε γε λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν* Med. 1247. Cf. Ion. 965. Phoen. 618. *χειρὶ δ' εἰ μηδὲν σθένεις, ἀλλ' οὖν ἐπεγκέλευέ γε* Cycl. 652. Ib. 670 Cycl. *ἀπωλόμην*. Chor. *αἰσχρός γε φαίνει*. Sic etiam *οὐκ ἐμοῦ γ' ἑκόντος* (*παῖς σφαγήσεται*) Iph. A. 1361, *mit meinem Willen wenigstens nicht.* Iph. A. 878 Clyt. *τίς αὐτὸν οὑπάγων ἀλαστόρων;* Sen. *θέσφαθ', ὥς γέ φησι Κάλχας*, sicut *δόλια γάρ, ὥς γέ φασιν οἱ πεπονθότες* Iph. T. 539. Cf. Alc. 804. Bacch. 1277. Sic etiam *ὄλωλεν, ὥς γ' ἦν ἐν Μυκηναίοις λόγος* Iph. T. 532, quae verissima *Lentingii* emendatio est *Hermanno* quoque probata pro vlg. *ὡς ἦν*. Particulam *γε* saepius omittere quam addere librarios recte observavit *Matth.* ad Phoen. 554 et ad Or. 116. Porro *ἐρεῖ δὲ τίς μ' ἐ; οὐ γνώσεταί γ' ὅς εἰμ' ἐγώ* Hel. 824, „*quis me nominabit? certe non noscet qui sim:* quare nominare non poterit.“ *Herm.* *ἢ νῦν ἐκείνους ἀπόδος ἐμψύχους πάλιν ἢ τήνδ' ἀνάγκασόν γε — τἀμά γ' ἀποδοῦναι λέχη* ib. 979. Pariter interpretandum *τοσόνδε γε* Iph. T. 555; *ἐμοί γε* Med. 329 et Alc. 474. ch. Semel *ὅς γε* sic dictum videtur *certe qui* significans Iph. T. 544. *τίς* (*ὃν λέγουσ' εὐδαιμονεῖν*)*; οὐ γὰρ ὅν γ' ἐγᾦδα τῶν εὐδαιμόνων*, h. e. *ἐκεῖνός γ', ὅν*, quamquam id etiam simpliciter cum emphasi dictum existimare licet. Semel *τοι* insuper adiectum. Cycl. 223. *λῇσταί τινες κατέσχον ἢ κλῶπες χθόνα· ὁρῶ γέ τοι τούσδ' ἄρνας* etc. V. *Buttm.* ind. ad Plat. dial. p. 214. Praeterea multa, sed aliena, ex Euripide huc traxit *Hermannus* ad *Viger*. p. 822. Quorum ut unum excerpam, quis illud intelliget, quod choro Diomedis equos non faciles domitu esse monenti Herculem vult respondere: *we-*

nigstens wenn sie nicht Feuer schnauben. Scilicet Graeca sunt: εἰ μή γε πῦρ πνέουσι, h. e. *o ja, sie müssten denn Feuer schnauben.* V. s. I, 8, b. Contra nihil impedit quominus huc referamus Achillis verba Iph. A. 968. *νῦν οὐδέν εἰμι παρά γε τοῖς στρατηλάταις ἐν εὐμαρεῖ τε δρᾶν τε καὶ μὴ δρᾶν καλῶς*, quae minime necessarium est ita cum *Hermanno* corrigere: *παρὰ δὲ τοῖς στρατηλ. ἐν εὐμαρεῖ τὸ δρᾶν* —, hinc ut nova incipiat enuntiatio. Cf. v. 961. Simillimus quem consulto huc reservavi locus est Bacch. 985. *κἀμοὶ δοκοῦσι παρά γε δεξιὸν πόδα, wenigstens am rechten Fusse.* Cf. v. sq. Heracl. 371.

2. Augendi vim habet. Qua vi a) est *ja, auch, auch noch, sogar*, ubi Latini *quin, etiam, vel, adeo*. *τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν φίλους τιθέντες τούς γε πολεμιωτάτους* Hec. 848, ubi v. *Herm.* *οὓς δ' εἷλε δόρυ νεκροί γ' ἐς οἴκους φερόμενοι φίλων ὕπο ἐν γῇ πατρῴᾳ περιβολὰς εἶχον χθονός* Tr. 388. Huc referas *ἦν* (Alcestidem) *καὶ μητέρα πατέρα τέ γ' ἐνδίκως ἂν ἡγοίμην μόνην* Alc. 650. Ita cum Lasc. Ald. rell. rectissime edidit *Matth.* Flor. A. 10. 15. Havn. *πατέρα τ' ἐνδ.* Violenta agendi ratio est, qua *Elmsleio* auctore *πατέρα τ' ἂν ἐνδ.* scripserunt *Monk. Pflugk. Dindorf.* *Γε* additum, quia per se mirum est mulierem dici patrem. Sic etiam *εἴ γε*, *adeo si, etiam si.* *ἐνδικώτατα (ἡ Τυνδάρειος παῖς διώλετο), εἴ γε λαιμοὺς εἶχε τριπτύχους θανεῖν* Or. 1513. In diverbio. Phoen. 1352 sqq. nunt. *ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε* —; Chor. *ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον.* Longe frequentius hac vi est *καί — γε*, *ja sogar, quin etiam, quin adeo.* *πλείστη γε (χάρις ἐστὶ ἐν εὐπροσηγόροισιν), καὶ κέρδος γε σὺν μόχθῳ βραχεῖ* Hipp. 96. *ναί (εἴς μ' ἀφίκετο)· κἀπὶ καρπῷ γ' αὐτ' ἐγὼ χερὸς φέρω* Ion. 1009. *μάλιστα (σὺν ὅπλοις ἦλθες), κἀπίμπρας γ' Ἐρεχθέως δόμους* Ion. 1293. In diverbio. Suppl. 765 Adrast. *ἔνιψεν αὐτὸς τῶν ταλαιπώρων σφαγάς;* Nunt. *κἄστρωσέ γ' εὐνὰς κἀκάλυψε σώματα.* Or. 1600 Menel. *ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σε;* Or. *καὶ κρατεῖν γε γῆς.* Phoen. 613 Polyn. *ἀνόσιος πέφυκας, ὅς μ' ἄμοιρον ἐξελαύνεις.* Eteocl. *καὶ κατακτενῶ γε πρός.* Med. 607 Ias. *αὐτὴ τάδ' εἵλου — ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.* Med. *καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.* Cf. praeterea Hec. 993. Phoen. 1675. Alc. 47. Cycl. 178. Ion. 340. El. 658. Hel. 106. Negatis autem prioribus *γε* b) est *vielmehr, nein*, ubi Lat. *imo, imo vero.* Huius significationis ap. Eurip. tria tantum eaque in diverbio exempla reperi. Cycl. 682 chor. *ἔχεις;* Cycl. *κακόν γε πρὸς κακῷ.* Ion. 530 Ion: *μαρτυρεῖς σαυτῷ.* Xuth. *τὰ τοῦ θεοῦ γ' ἐκμαθὼν χρηστήρια.* Bacch. 483 Penth. *φρονοῦσι γὰρ κάκιον Ἑλλήνων πόλυ.* Bacch. *τάδ' εὖ γε μᾶλλον.* Eadem vi *γε τοι* exstare videatur fr. inc. tr. XIV. *ἂν οὐκ ἀκαρκεῖ*

πλησμονή· τρυφῇ γέ τοι ἄλλων ἐδεστῶν μηχανὰς θηρεύομεν. Quamquam in fragmentis non certum de talibus particulis iudicium. Paulo etiam graviore sensu, miratione quippe vel indignatione fere admixta, γε c) est *gar*, *gar noch*, *erst*, *vollends*, *vollends gar*, *etiam*, *adeo*. ἡμεῖς δὲ χωλοί γ' ἀρτίως γεγενήμεθα Cycl. 633, *wir sind nun gar noch so eben lahm geworden*. Ib. 666 Cycl. ἀπωλόμην. Chor. αἰσχρός γε φαίνει. Cycl. κἀπὶ τοῖσδέ γ' ἄθλιος, *und obendrein noch gar ein Krüppel*. Sic etiam sumendum εἴ γε Ion. 961, ubi paedag. τλήμων σὺ τόλμης, ὁ δὲ θεὸς μᾶλλον σέθεν. Creus. εἰ παῖδά γ' εἶδες χεῖρας ἐκτείνοντά μοι, *wenn du nun erst — wenn du nun vollends* —, ut Phoen. 1555. δι' ὀδύνας ἔβας, εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἅρματα λεύσσων — τάδε σώματα νεκρῶν ὄμματος αὐγαῖς σαῖς ἐπενώμας. V. s. VII. Eadem ratione δή γε (*gar endlich*) dictum putat *Hermannus* in loco Iph. T. 943. ἔνθεν ἐμὸν πόδα εἰς τὰς Ἀθήνας δή γ' ἔπεμψε Λοξίας. 'Non refragarer, si Athenas delatum esse Orestem mira res esset et inaudita. Nunc δή γε, quod in libris est omnibus, sincerum quidem, quin etiam aptissimum censeo, sed longe aliter interpretandum. Dicit Orestes: *darauf schickte mich denn endlich Apollo nach Athen*. Nimirum δή est *denn endlich*, id vero distinguitur adiecto γε, ita ut cum emphasi pronuntiandum sit. Est igitur i. q. ἤδη γε. V. nos s. 3 et *Matth.* ad Herc. f. 1118. Ceterum δή γε illud *Hermannus* optimo iure et hic et ad Herc. f. 1137 defendit contra aliorum doctorum dubitationes, quorum nemo maiorem exprompsit ignorantiam quam *Blomfieldius* in Mus. crit. 2. p. 182. Etiam *Ellendtium* miror post accuratam tragicorum lectionem in lex. Soph. I. p. 416 scribere potuisse: „δή γε iuxta non ponitur." V. praeter l. Iph. T. Suppl. 162. Heracl. 632. Herc. f. 1146.

III. Saepe etiam γε id, quod explicationis causa ad praecedentia adiicitur, distinguit, quippe quod grave sit et magni ponderis. In his igitur γε explicationi inservit, idque triplici potestate. Est enim

1. *und zwar*, *nämlich*, ubi Latini *scilicet*, *quippe*, *et quidem*. Hec. 995 Hecubae interroganti: χρυσὸς δὲ σῶς, ὃν ἦλθεν ἐκ Τροίας ἔχων; respondet Polymestor: σῶς, ἐν δόμοις γε τοῖς ἐμοῖς φρουρούμενος. Med. 460. ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ' — ἥκω, τὸ σόν γε προσκοπούμενος. Sic Ald. rell. Rom. C. Flor. 15. Rell. codd. partim τὸ σὸν δέ, ut male edidit *Elmsleius*, partim τοσόνδε. Hec. 1003 Polym. ταῦτ' ἔσθ' ἃ βούλει παιδὶ σημῆναι σέθεν; Hec. μάλιστα, διὰ σοῦ γε. Alc. 376 Alc. παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου. Admet. δέχομαι, φίλον γε δῶρον ἐκ φίλης χερός. Cycl. 581 Silen. ἐγὼ γάρ ὁ Διός εἰμι Γανυμήδης; Cycl. ναὶ μὰ Δί' ὃν ἁρπάζω γ' ἐγὼ 'κ τοῦ Δαρδάνου. Porro θύσω, φόνον γε θῆλυν Bacch. 795. Cf. Andr. 199 ex emend. *Hermanni*, Heracl. 794 ex emend.

Elmsleii nescio cur spreta a *Dindorfio*, et ib. 792, ubi distinguendum esse ζῶσιν, μέγιστόν γ' εὔκλειἀ κατὰ στρατόν editores non intellexisse miror. Sic etiam δράσω τάδ', ὀλίγον φροντίσας γε δεσποτῶν ib. 161, ubi γε plane alienum censuisse *Hermannum* fidenterque correxisse τῶν δεσποτῶν hoc magis mireris, quo certius est quod idem in Ione 1035 coniecit: ἐν πέπλοις ἔχων τόδε κάθες βαλὼν εἰς πῶμα τῷ νεανίᾳ, ἰδίᾳ γε — χωρίσας ποτὸν τῷ τῶν ἐμῶν μέλλοντι δεσπόζειν δόμων. Antea hic legebatur ἰδίᾳ δέ. Tamen haec explicativa particulae significatio *Hermannum* etiam in Helenae loco 433 latuit, ubi Menelaus: ἐν δ' ἄντρου μυχοῖς κρύψας γυναῖκα — ἥκω, τούς γε περιλελειμμένους φίλων φυλάσσειν τἄμ' ἀναγκάσας λέχη. Sic omnes codd. et edd. Solus *Herm.* τε scripsit nimis hic importunam particulam opinans. Cf. praeterea Hipp. 1394. Med. 1395. In diverbio. Hel. 1649 Theocl. ἥ με προὔδωκεν τἀμὰ λέκτρ' ἄλλῳ διδοῦσα. Chor. τοῖς γε κυριωτέροις. Hipp. 93 fam. μισεῖν τὸ σεμνὸν (βροτοῖσιν καθέστηκεν νόμος). Hipp. ὀρθῶς γε, *et recte quidem*. Cf. Bacch. 964. Quod si explicationis causa adduntur quae non sunt laeta quaeque invitus profitearis, γε

2\. est *freilich*. ἥκει (Ἑλένη), κακῶς γ' ἐλθοῦσα τῶν ἐμῶν χάρι Iph. T. 622. ἔστ' (Ὀρέστης), ἄθλιός γε ib. 568. Huc trahas etiam quod Orestes in cogn. fab. 212 dicit: ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον —, ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες, ἐν δέοντί γε. Decem codd. et Stob. δέοντί τε; sed γε non modo Plutarch. T. II. p. 165, E, sed etiam Ald. rell. Flor. 2. 10. 25. 33, idque a librariis pro τε illatum esse nemo spero existimabit. Spreverunt tamen γε editores praeter *Matthiam*, qui recte vertit *quippe opportuno tempore*. Germanice exprimas: *allerdings — freilich bedurfte ich des Schlafes*. Sic etiam δή γε Heracl. 632. πάρεσμεν, οἷα δή γ' ἐμοῦ παρουσία, ubi nos: *es ist nun freilich darnach*.

3\. Fit etiam, ut ea, quae adduntur, causam simul contineant, ubi nos plerumque *als*, Latini vero *scilicet*, *quippe*, *utpote*. κἀμὲ στρατοῦ γ' ἄνακτα Μενέλεω χάριν εἵλοντο, σύγγονόν γε Iph. A. 85, *utpote fratrem*. Sic etiam intelligenda videntur ἡμεῖς συνναῦταί γε τοῦδ' Ὀδυσσέως ὄντες τὸ λοιπὸν Βακχίῳ δουλεύσομεν Cycl. 704. Cf. praeterea Hel. 961. Aliquoties hoc γε librariorum ignorantia sustulit. Androm. 25 scribebatur: κἀγὼ — ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδὶ, δεσπότῃ τ' ἐμῷ. Egregie vero *Hermannus* δεσπότῃ γ' ἐμῷ, in quod iam *Brunckius* et *Wellauerus* ad Aesch. Ag. 1567 inciderant. Matth. et *G. Dindorf*. *Elmsleio* ad Med. v. 940 male morigeri ἐμοὶ δὲ συγγ. Med. 970 Med. ἀλλ', ὦ τέκνα, — πατρὸς νέαν γυναῖκα δεσπότιν τ' ἐμὴν ἱκετεύετε. Sic libri. Optime vero *Hermannus* in Cens. Med. Elmsl. p. 382 δεσπότιν γ' ἐμήν, quod etiam *Wellauerus* ad Aesch.

Ag. 1567 voluerat quodque recepit *Dindorfius*. *Δέ* etiam hic poetae obtrudit *Elmsleius*, quem laudare non debebat *Matthias*. Iph. A. 1455. πατέρα γε τὸν ἐμὸν μὴ στυγεῖ πόσιν τε σόν. Sic libri. At πόσιν γε σόν scribendum viderunt *Elmsl. Herm.* l. c. *Matth. Dind.* Soli id displicuit *Hartungio*. V. *Matth.* ad l. Ib. 1153. τὼ Διός σε παῖδ' ἐμώ τε συγγόνω — ἐπεστρατευσάτην. Sic libri. Ἐμώ γε συγγόνω emendandum esse hic nemo vidit. Praeterea huc numeranda εἰ μὲν ἄνδρα σοι δοκεῖ σῶσαι ξένον, ζητοῦντά γ' ὀρθῶς ἀπολαβεῖν δάμαρτ' ἐμήν, ἀπόδος Hel. 961. εὐδαιμονήσει — μυρία, ἀνδρός γ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου κεκτημένη τε κόσμον Med. 953. Ἀνδρός τ' Par. A. Rom. A. B. et omnes praeter *Matthiam* editores. Rom. C. Lasc. Ald. rell. ἀνδρός γ' ἀρ. „Utrumque probum, sed auctoritatis aliquanto plus habet γ', idque facilius in τ' quam contra mutari potuit." *Matth.* Etiam aptissimum est ad ironiam Medeae exprimendam.

IV. Longe autem frequentissimus particulae usus est, quem dicunt emphaticum. Nempe et sententiis et locutionibus et singulis omnium generum vocibus, in quibus vis est s. emphasis, adiungitur, hae ut tamquam primariae orationis vel enuntiationis partes distinguantur. Nos id efficimus graviore pronuntiatione, Latini tum pronuntiatione tum ut Graeci particulae *quidem* ex ipso γε formatae adiectione.

1. Luculenta huius modi exempla sunt a) ubi duo sibi invicem opponuntur. Quorum aut priori aut alteri adiicitur particula. Alteri adiecta est in his: Bacch. 504 Bacch. αὐδῶ με μὴ δεῖν —. Penth. ἐγὼ δὲ δεῖν γε. Alc. 1102 Herc. ἁμαρτήσει γε μὴ δράσας τάδε. Admet. καὶ δρῶν γε λύπῃ καρδίαν δηχθήσομαι. Andr. 579 Pel. χαλᾶν κελεύω δεσμά —. Menel. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γε. Or. 1239 Orestes ad patrem defunctum: δακρύοις κατασπένδω σε. El. ἐγὼ δ' οἴκτοισί γε. Iph. T. 1194 Tho. ὁσιώτερον γοῦν τῇ θεῷ πέσοιεν ἄν. Iphig. καὶ τἀμά γ' οὕτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι. Cf. El. 648 c. not. *Seidleri*. Hec. 1248 Agam. ad Polymestorem: τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥᾴδιον ξενοκτονεῖν, ἡμῖν δέ γ' αἰσχρὸν τοῖσιν Ἕλλησιν τόδε. Hel. 569 Menel. Ἑλένῃ σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστ' εἶδον, γύναι. Hel. ἐγὼ δὲ Μενέλεῴ γέ σε. Bacch. 489 Penth. δίκην σε δοῦναι δεῖ σοφισμάτων κακῶν. Bacch. σὲ δ' ἀμαθίας γε κἀσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν, nisi hic scribendum σέ γ' ἀμαθίας τε κἀσεβοῦντα etc. Ion. 1256 chor. ἱκέτιν οὐ θέμις φονεύειν. Creus. τῷ νόμῳ δέ γ' ὄλλυμαι, ubi νόμος et θέμις opponuntur. Sic etiam Ἑλένη νιν ὤλεσ', οὐκ ἐγώ, μήτηρ γε σή Andr. 247, ubi v. *Herm.* ὡς, εἰ καθ' Ἑλλάδ' ὄνομα δυσκλεὲς φέρω, μή μοι τὸ σῶμά γ' ἐνθάδ' αἰσχύνην ὄφλῃ Hel. 67. τοσήνδ' ἐγὼ δώσω χάριν σοι, σὺ δέ γ' ἐμοὶ δίκην πατρός El. 1146. Iph. A. 1137 Agamemnonis exclamationi: ὦ δαί-

μου ἐμός subiungit Clytaemnestra: κἀμός γε καὶ τῇσδε. Cf. El. 1224 cum v. 1221 et Or. 1236. Porro ἀλλ' οἵδε — φαίνουσι τινὲς δαίμονες ἢ θεῶν τῶν οὐρανίων· οὐ γὰρ θνητῶν γ' ἥδε κέλευθος El. 1235. sed. Cf. praeterea Alc. 519. 521. Andr. 439. 463. Heracl. 439. 500. Tr. 1311. Iph. T. 749. 1049. Cycl. 537. Rhes. 284. Hel. 989, ubi opponuntur τἀμά γε λέχη et ἐκείνους v. 978. Hipp. 1340 et ib. 1398, ubi προσφιλής et ὑπηρέτης opp. V. s. δυσκοτμός. Porro Ion. 674. Or. 546. Priori quoque membro γε saepissime adiunctum. ἄρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς μᾶλλον φρένας τοῦδ' ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς; Hec. 745. Insigne huiusmodi exemplum est φίλα μὲν ὅτ' ἦν γε μεθ' ἡμῶν, φίλα δ' ἔτι καὶ θανοῦσα Alc. 994. Magna hic *Monkii* ἀκρισία fuit, qui, quod numeri non satis iucundi viderentur, non tantum γε delevit, sed etiam antistrophicum versum accuratissime respondentem αὕτα ποτὲ προὔθανεν ἀνδρός sic mutilavit: αὕτα ποτὲ προὔθαν' ἀνδρός. Γε in quinque codd. omissum sententiae hic si usquam accommodatum est: vita enim morti opponitur: idque etiam a poeta additum fuisse ipse ille versus antistrophae declarat, in quo libri non variant. *Monkium* tamen plerique editores secuti sunt. Porro οὔκουν ἐμαυτῷ γ', εἰ δὲ σοί, σὺ τοῦδ' ἔρα Iph. T. 516; v. s. ἐρᾶν. ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους, δράσειέ τι Med. 95, ut ib. 1397, ubi, quum Iason ὦ τέκνα φίλτατα exclamasset, Medea obiicit: μητρί γε, σοὶ δ' οὔ. Item καὶ νῦν γέ φημι καὶ τελευτήσω τάδε Alc. 375. ἐμός γε σωτήρ, οὐχὶ συγγενὴς μόνον Iph. T. 923. Hinc fit ut γε pro μέν exstare videatur. τὸ τῆς θεοῦ φίλον γ', ἐμοὶ δ' οὐκ εὐτυχές Iph. A. 747; v. *Hartung*. ad l. καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασιν, μέλλουσι δέ Phoen. 400. ζηλωτὸς ἔν γε τῷ πρὶν χρόνῳ, νῦν δ' εἴ τις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνή Andr. 5. ἦ μὴν πολύν γε τὸν κάτω λογίζομαι χρόνον, τὸ δὲ ζῆν σμικρόν Alc. 695. σὺ δ' οὐ λέγεις γε, δρᾷς δέ μ' εἰς ὅσον δύνῃ Andr. 238. ἡμεῖς τά γ' ἔξω (προφητεύομεν), τῶν ἔσω δ' ἄλλοις μέλει Ion. 1414. καὶ μὴν στολήν γ' Ἕλληνα καὶ ῥυθμὸν πέπλων ἔχει, τὰ δ' ἔργα βαρβάρου χερὸς τάδε Heracl. 131 sq. Cf. praeterea Iph. A. 656. Hel. 439. Sic etiam Sophocles in El. 319. φησίν γε, φάσκων δ' οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ. Scilicet γε etiam hic verbum appositum distinguit. Quod quum hoc modo contra verbum per δέ oppositum iam satis munitum sit, μέν in talibus familiare hoc facilius omitti poterat, quo saepius etiam alias in antithesi omittitur. V. *Hartung*. Part. I. p. 381. Itaque haud sane scias quid egerit *Hermannus*, qui et Iphigeniae Aul. exempla soloeca quippe opinans violenter correxerit et in Andromachae loco, ne γε et δέ sibi respondere viderentur, γε *adeo* esse existimaverit. Eum in Iphig. refutavit *Hartungius*, in Androm. autem non reputavit γε, si *adeo* esset,

cum *δρᾷς*, non cum *λέγεις*, coniunctum esse oportere. b) Nec solum ubi duo opponuntur, sed etiam ubi duo ex adverso ponuntur, particula priori adiungitur. *τούσδε γ' εἰς γαῖαν παρεὶς ἡμᾶς τ' ἐάσας ἐξάγειν τί κερδανεῖς;* Heracl. 154. Sic Ald. rell. Praepropere editores e *Reiskii* coni. *τούσδε τε.* Porro *δοκοῦσί τε δόμοι γ' ἐλαύνειν φθέγμ' ἔχοντες οἶδε με μισεῖ τε γαῖα Φθιάς* Andr. 925. Ita haec legi utique et sententia poscit et librorum scriptura. Nempe *οἶδε με* omnes et codd. et edd. *Δόμοι γ'* non modo Ald. sed etiam Par. A. E. Flor. 2. Vict. Lasc. Contra Par. B. Flor. A. 10. 15. Havn. *δόμοι μ'*, in quo manifestus error est, quum iidem etiam *οἶδε με* habeant. Denique omnes praeter Ald. *δοκοῦσί γε.* Itaque aliquod certe a libris praesidium habet *Matthiae*, quam etiam *Dindorfius* adscivit, scriptura *δοκοῦσί γε δόμοι τ' ἐλ. οἶδε με*, nisi quod *γε* sic positum est sine sensu. At omni librorum ope destitutum nec sententiae aptum est quod edidit *Hermannus*: *δοκοῦσί με δόμοι τ' ἐλ. οἶδε γε.* Andromachae quoque locum 385 ab *Hermanno* correctum huc pertinere s. *λαγχάνειν* ostendetur. Sic etiam *οὔκουν ἐν Ἄργει γ', οὐδ' ἐπ' Εὐρώτα ῥοαῖς* Hel. 123. Particulam a librariis omissam reduxit *Musgravius*, iterum eiecit *Dindorfius.* c) Singularis denique huc pertinet particulae usus, quo Graeci, quum duo vel plura afferuntur, vel alterum vel ultimum vel etiam paenultimum *γε* addito distinguunt, nimirum ne unum prae altero vel unum prae alteris vel altera prae alteris negligantur. Similiter nos in talibus *und — auch.* Recentiorum solus *Buttmannus* veram particulae in talibus potestatem perspexit, scite monens ad Plat. Crit. §. 7, not. 1 *γε* novam classem in serie aliqua constituere. In eo tamen non modo *Buttmannus*, sed etiam *Heindorfius* ad Protag. §. 100 et ad Hipp. §. 47, *Poppo* ad Xen. An. 3, 2, 39 et in indice s. *γε* p. 466, *Matthias* gr. p. 1422 sq. et ad Or. 111, *Stallbaumius* ad Plat. Apol. S. p. 72 et ad Crit. p. 120 falsi sunt, quod non nisi in plurium rerum enumeratione *γε* sic usurpari statuerunt. *Stallbaumius* etiam de vi particulae erravit, addi illam dicens ei nomini, quod maximam vim et gravitatem habeat. Plerisque autem et veterum et recentiorum plane ignotum hoc loquendi genus fuit. Hinc factum ut particula innoxia interpretum saepe ignorantiam lueret. Aptissimum huius modi exemplum *Heindorfius* attulit e Xen. Hier. 2, 1. *πολλοὺς ὁρῶ — ἑκόντας μειονεκτοῦντας καὶ σίτων καὶ ποτῶν καὶ ὄψων καὶ ἀφροδισίων γε ἀπεχομένους.* Ex Eurip. huc pertinent Bacch. 1192, ubi Agave: *τάχα δὲ Καδμεῖοι* Chor. *καὶ παῖς γε Πενθεὺς ματέρ'* Ag. *ἐπαινέσεται.* Non apta *Hermanni* interpretatio: *atque adeo Pentheus.* Iph. T. 1185. (*καθεῖσαν δέλεαρ ἡδύ μοι φρενῶν ἀγγέλλοντε*) *τὸν μόνον Ὀρέστην ἐμὸν ἀδελφὸν εὐτυχεῖν —*

καὶ πατέρα γε ζῆν καὶ καλῶς πράσσειν ἐμόν. Ib. 1206 Iphig. *δεσμὰ τοῖς ξένοισι πρόσθες — κἀκκομιζόντων γε δεῦρο τοὺς ξένους.* Porro *τοὺς πόδας ἑστῶτες ἐσπάσθημεν — καὶ τά γ᾽ ὄμματα μέστ᾽ ἐστὶν ἡμῶν κόνεως ἢ τέφρας* Cycl. 636. *ἐφόρουν τὰ χρήματα καὶ τόν γε τυρὸν — ἤσθιον τούς τ᾽ ἄρνας ἐξεφοροῦντο* Cycl. 232. *καλῶς ἔλεξας· πείθομαί τε σοι, κόρη, καὶ πέμψομέν γε θυγατέρα* Or. 111, ubi omnes credo *τε* pro *γε* scribi iussissent, si id fieri posset per antecedens *καί*. Quia etiam suspectum hunc versum habuit *Matthiae*. Nec nego eum suspectum videri posse, sed propter verba *εὖ γάρ τοι λέγεις*, quae deinde repetuntur, non propter *γε*. Et *πέμψομεν* quidem, quod est in Lib. P. Flor. 10. 21. Taur., pro vulgato *πέμψομαι* scribendum esse in promtu est. Sed etiam *γε* recte legitur in libris omnibus. Nos quoque: *und wir werden die Tochter schicken*, verbum *schicken* gravius pronuntiantes. Sic etiam quae statim sequuntur accipienda censeo: *ἔξελθε δόμων πάρος καὶ λαβὲ χοὰς τάσδε —, ἐλθοῦσα δ᾽ ἀμφὶ Κλυτ. τάφον μελίκρατ᾽ ἄφες γάλακτος οἰνωπόν τ᾽ ἄχνην καὶ στᾶσα γ᾽ ἐπ᾽ ἄκρου χώματος λέξον τάδε.* Vulgo *στᾶσ᾽ ἐπ᾽ ἄκρου*, et sic edidit *Dindorfius*. Sed *γε* addunt Mosqu. Aug. b. c. Gu. et sex Florr., quod unde venerit nisi ab ipso poeta vix quisquam dicat. Iure igitur servatum a *Matthia*, quem v. Etiam Iph. A. 1158 huc referrem: *καὶ τὼ Διός γε παῖδ᾽ ἐμώ τε συγγόνω — ἐπεστρατευσάτην.* Sic certe libri. Sed haec et per se diversa sunt et verbum *ἐπεστρατ.* necessario sibi poscit pronomen *σε*. Probo igitur *Marklandi* correctionem a *Dindorfio* receptam: *καὶ τὼ Διός σε παῖδ᾽ — ἐπεστρατ.* Quamquam *σε* recepto etiam *ἐμὼ δὲ συγγόνω* scribendum esse *Elmsleio* ad Med. p. 242 nequaquam concedo. Imo *ἐμώ γε συγγόνω* poetam scripsisse arbitror. V. nos s. 3. extr. p. 619 et *Herm.* ad Androm. 25. Omnium horum locorum s. a. b. c. enumeratorum haec est communis ratio, ut *γε* adiuncto alterum contra alterum firmetur ac muniatur. Sed etiam absque hac vicissitudine *γε*

2. sententiis, in quibus emphasis est, adiungitur. Huc a) pertinent Ion. 367, ubi Ion: *αἰσχύνεται τὸ πρᾶγμα* (Phoebus), *μὴ ᾽ξέλεγχέ νιν.* Creus. *ἀλγύνεται δέ γ᾽ ἡ παθοῦσα τῇ τύχῃ.* Andr. 585, ubi Menel. *εἷλον νιν αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας ἐγώ.* Pel. *οὑμὸς δέ γ᾽ αὐτὴν ἔλαβε παῖς παιδὸς γέρας.* Porro *μισεῖ γε πρὸς θεῶν* Or. 531. *ἐκλύετε τάδε γ᾽ ἐκλύετ᾽ ἄνακτος ὅσια* Suppl. 366. *ὅσον γε δυνατόν* Iph. A. 997, *so weit es thunlich ist.* Cf. Iph. T. 630. Or. 1345. Hel. 1034. *ἐγὼ φόνον γε μητρὸς ἐξαρτύσομαι:* El. 647. *καὶ τάς γ᾽ ἐν οἴκῳ μὴ μόνας εἶναι κόρας (καλόν ἐστι)* Iph. A. 737. *πολλοῦ γε δεῖ* Tel. fr. IX (XIII). *ὡς θέλοιμί γ᾽ ἄν* Ion. 979. *εὖ γ᾽ εἶπας* Or. 386. *ἅ γ᾽ εἶπας* Heracl. 1014. Sic etiam *οὐ (εἶμι) πρίν γ᾽ ἂν εἴπῃ τοὔπος ἑρμηνεὺς τόδε* Iph. T. 1302,

ut οὐ πρὶν ἂν δείξω γε Δαναοῖς πᾶσι τἀγγεγραμμένα Iph. A. 324, et καὶ μὰ Δί' οὐ πρὶν ἄν σέ γε στέφανον ἴδω λαβόντα γεύσωμαί τ' ἔτι Cycl. 555, ubi cave ne ad pronomen referas particulam, qua tota sententia distinguitur. Eadem particulae vis Heracl. 966, ubi, quum Alcmena interrogasset: ἐχθροὺς τοιούσδ' οὐ καλὸν κτανεῖν; respondetur: οὐχ ὅντιν' ἄν γε ζῶνθ' ἕλωσιν ἐν μάχῃ. Item b) in gravi optatione. Iph. T. 518, quum Iphigenia dixisset: Τροίαν ἴσως οἶσθα, Orestes respondet: ὡς μήποτ' ὤφελόν γε. Qui locus *Hermannum* docere poterat etiam in Iph. A. 70 rectissimam esse librorum scripturam ἣ δ' (Ἑλένη) εἵλεθ', ὥς γε μήποτ' ὤφελεν λαβεῖν, Μενέλαον. *Herm.* ὡς δέ, quod ante ipsum neminem scribere voluisse non mirandum est cum *Hermanno*, sed laudandum. Idque iure etiam *Hartungius* repudiavit. Similiter ἐμὸν δὲ μή ποτ' ἐζύγη δέμας γ' εἰς τιν' ἀνδρὸς εὐνάν Suppl. 823, ubi γε praebuit Par. A. Vulgo omissum. Crebrum γε etiam c) in interrogatione est, ubi de re gravi graviter interrogatur. ὃ δ' ἐστί γ' Ἀτρέως θυγατρὸς ὁμογενὴς ἐμός; Iph. T. 918. ἡμῖν δέ γ' ἀλλὰ πατρικῆς οὐκ ἦν μέρος; Ion. 1304. εὕρες δέ γ' ἄλλους ἐν κακοῖσι μείζοσιν; Herc. f. 1239. καὶ μὴ μετασχεῖν γ' ἀλκίμου μάχης φίλοις (πρὸς ἐμοῦ ἐστί); Heracl. 683, quibus interrogandi signum male dempserunt *Elmsl.* et *Pflugk.* V. *Matth.* ad l. καί σε διαφεύγουσί γε; Cycl. 680, quibus interrogandi signum vulgo omissum recte addidit *Hermannus.* Sic etiam interrogandi vocabulo praefixo. Hec. 773 Agam. θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ (Polydorus) — ; Hec. τίνος γ' ὑπ' ἄλλου; Sic Ald. rell. septem Flor. Mosqu. B. C. Aug. a. b. c. idque optimo iure servavit *Matthias*, quem *Pflugkius* secutus est. *Fritzschii* praepropero iussu ad Luc. dial. deor. p. 14 *Hermannus* et *Dindorfius* cum quatuor codd. τίνος δ' ὑπ' ἄλλου, quum ad Phil. 439 γε rectissime defendisset *Herm.* *Porsonum*, qui γε nihil ad sensum aut elegantiam conferre opinans τίνος πρὸς ἄλλου coniecerat, *Matthias* refutavit ad v. 757. Tria denique tentavit *Elmsleius* ad Med. p. 287. not. et ad Oed. C. 977, omnia scilicet tentaturus, modo ne γε in interrogatione reperiretur. Tamen hic nihil hac vocula aptius: cum gravi enim dolore ideoque cum emphasi Hecuba interrogat, plane ut Or. 188, ubi chor. θρόει τίς κακῶν τελευτὰ μένει; Electr. θανεῖν θανεῖν· τί γ' ἄλλο (v. s. εἰπεῖν); et Tr. 241, ubi Talthyb. ἤδη κεκλήρωσθε. Hec. αἶ αἶ τίνα γ' ἢ Θεσσαλίας πόλιν ἢ Φθιάδος εἶπας —; Insigne eiusdem modi exemplum est Herc. f. 1146, ubi Hercules horrendae iam tandem caedis conscius cum acerbissimo dolore exclamat: τί δή γε φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς τῶν φιλτάτων μοι γενόμενος παίδων φονεύς —; Librorum haec est egregia scriptura, sententiae gravitati unice conveniens. Incredibile est igitur non modo

Schaeferum, *Blomfieldium*, *Elmsleium*, *Reisigium*, sed *Matthiam* quoque et *Dindorfium* fidenter correxisse, *τί δῆτα*. De *δή γε* v. s. 2. extr. Nec solum si quis cum dolore, sed etiam si quis cum indignatione vel miratione vel terrore interrogat, *γε* particula inseritur. Cum indignatione: Phoen. 620 Polyn. *ὦ κασίγνηται.* Eteocl. *τί ταύτας ἀνακαλεῖς γ' ἔχθιστος ὤν;* Sic Ald. Leidd. In rell. edd. et codd. *γε* deest. Recte vero *Matthias*: „quid ad addendam particulam librarios impulerit, non assequor." Nimirum ab ipso poeta addita, a librariis autem ut solet omissa est. Editorum tamen solus *Valckenarius* eam in textu posuit. Cum miratione: *ἔγνως· ἀτὰρ τίς ὢν γε πυνθάνει τάδε;* Andr. 884. Sic Par. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc. Qua in optima scriptura quum *γε* excidisset, librarii codicum Flor. A. 10. 15. Gu. Taur. indeque Ald. rell. *δή* male interposito (*ἀτὰρ δὴ τίς ὢν πυνθ.*), quin Havniensis cod. corrector etiam verbis transpositis (*ἀτὰρ δὴ πυνθ. τίς ὢν*), mutilum versum explèverunt. Editores tamen has correctiones adsciscere vel σύ insuper pro ὤν corrigere quam *Musgravium* sequi maluerunt, qui quod poeta scripserat solus agnovit. Etiam nos cum emphasi: *wer bist du denn, dass du —?* Suppl. 1048 Iphis ad Evadnam filiam diu quaesitam: *τέκνον, τίς αὔρα, τίς στόλος; τίνος χάριν δόμων γ' ὑπερβᾶσ' ἦλθες εἰς τήνδε χθόνα;* Par. A. *δόμων ὑπερβ.* Sed Flor. 1. *δόμων σ' ὑπερβ.*, quo confirmatur quod rell. codd. et edd. habent *δόμων γ' ὑπερβ.* Editores tamen plerique inde a *Marklando δόμων*. V. s. *ὑπερβαίνειν*. Tr. 945 Helena ad Hecubam: *οὔ σ', ἀλλ' ἐμαυτὴν τοὐκὶ τῷδ' ἐρήσομαι, τί δὴ φρονοῦσα γ' ἐκ δόμων ἅμ' ἑσπόμην ξένῳ.* Sic omnes edd. et codd. Tantum Havn. et Harl. a *Burgessio* collatus *φρονοῦσ' ἐκ δόμων;* unde quum *Dindorfius* tacite corrigeret *τί δὴ φρονοῦσ' ἐκ δωμάτων*, non cogitavit particulam sexcenties a librariis omissam esse. Cum terrore: Cycl. 374 sqq. Ulix. *ὦ Ζεῦ, τί λέξω —*. Chor. *τί δ' ἔστ', Ὀδυσσεῦ; μῶν γε θοινᾶται σέθεν φίλους ἑταίρους — Κύκλωψ;* Sic libri omnes. Omnes tamen editores, etiam *Hermannus*, e *Reiskii* coniectura *μῶν τεθοίναται*. Ingeniosa et facilis haec est correctio, sed nequaquam necessaria. Aptissima imo particula ad rem horribilem et inauditam describendam. V. s. *θοινᾶσθαι*. In his omnibus igitur non propter restrictionem, de qua *Hermannus* ad S. Phil. 439 cogitat, particula inserta est, sed quia cum emphasi interrogatur. Multi horum locorum insciae *Elmsleii* ad Med. 1334 libidini elapsi, multi arrepti ab eo et corrupti sunt. Quin quum caeco studio diversissima confunderet, ne talibus quidem locis pepercit, ubi particula non pertinet ad interrogationem, sed ad singulum aliquod vocabulum refertur, ut Iph. A. 894 (v. s. 1, g). Tr. 1050. Bacch. 1176 (v. s. 4, d). *Elmsleium*

autem quamvis *Hermannus* in adnot. ad Med. Elmsl. p. 402 et ad S. Phil. 439 refutasset, tamen ingentem eius errorem ita renovavit *Pflugkius* ad Heracl. 683, ut de particula nostra incredibilia proferret.

3. Locutionibus, in quibus emphasis est, adiungitur. *ἐπ' αὐτάς γε δόμων πύλας* El. 661. *τήν γ' ἑκούσιον φυγήν* Suppl. 151. *σά γ' ὄμματα* Hel. 586, ubi v. *Herm.* *ὄμμασίν γ' ἐμοῖς* Bacch. 501. *Ἀμφιάρεώ γε πρὸς βίαν* Suppl. 158. *πρός γε τοὺς φίλους* El. 491. *νόμιζ' εἰς ταὐτό γε* Iph. T. 1471. *ἐπὶ λεπταῖς ταῖσδέ γ' Εὐρίπου δίναις* Iph. A. 813, ubi γε indignabunde loquentis est: cum emphasi enim pronuntiamus ea, de quibus cum indignatione loquimur. *τόν γε μὴ σιγῶντα* Or. 1128. *οὗτός γ' ἀνήρ* Oenom. fr. III. Cf. Alc. 723. *καὶ σήν γε παῖδα* Hec. 1275. *ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις* Andr. 934. *τοῖσδέ γ' οἴκοις* Alc. 42, ut *κἀοίσδε τοῖσδέ γε* Ion. 314, ubi male plerique *τοισίδε*. V. s. *ὅδε*. *οἵ γ' ἐμοὶ λόγοι* Phoen. 967. *τό γ' ἐμὸν πρόθυμον* Med. 178. *ἥ γ' ἐμὴ ῥώμη* Heracl. 648. *τούς γε νοῦν ἔχοντας* Andr. 945. *τό γε θεῖον σθένος* Bacch. 881. ch. *ἐθνείου γ' οὕνεκα νεκροῦ* Alc. 813. *στολήν γ' ἄμορφον* Hel. 561. *βίον γ' ἀχρεῖον* Herc. f. 1302. *οἶνον τὸν πάρος γε* Cycl. 201. *ὡς τὰ πολλά γε* Ion. 239. *πλήν γ' εἰς ἐμέ* Or. 1615.

4. Singulis, in quibus emphasis est, vocabulis adiungitur. a) *Verbo.* Bacch. 1171, quum Agave gestiens clamasset: *φέρομεν ἐξ ὀρέων ἕλικα νεότομον —*, chorus: *ὁρῶ γε καί σε δέξομαι σύγκωμον.* Sic rectissime *Seidler.* et *Matth.* cum libris longe plurimis. Solus Pal. γε omisit. *Herm.* et *Dind.* τε, quod hic frigidissimum. Nos quoque in talibus *ich seh's*, hoc ut cum emphasi pronuntietur. Mirum igitur *Hermanni* iudicium γε hic nullo modo ferri posse censentis. *ὁρῶ γε* est etiam in Polyid. fr. I, 1. Porro *ὅρα γε μή τι φάσμα νερτέρων τόδ' ᾖ* Alc. 1134. *τί δ', εἴ σε τέρπει γε;* Cycl. 526. *οὐ γάρ τι βακχεύσας γε μέμνημαι φρένας* Herc. f. 1122. *εἰ δή ποθ' ἥξομέν γε* Heracl. 739. *οἷα δεῖ γε* Tr. 1247. *ἀλλ' ὅ γ' ἐν λεγόμεθά γε (τεκεῖν σε)* Ion. 1325. Alia id genus s. IV, 1, a citata sunt. b) *Substantivo.* *οὔ ποτ' αὐχῶ Ζῆνά γ' ἐκφῦσαί σ' ἐγώ* Tr. 765. *ἐθαύμασα, τίς ποτ' ἀνθρώπων ἔτλη πρὸς τύμβον ἐλθεῖν· οὐ γὰρ Ἀργείων γέ τις* El. 517. *πόθεν ποθ' οἵδε διαπρεπεῖς εὐψυχίᾳ θνητῶν γ' ἔφυσαν;* Suppl. 842, ubi γε e Par. A. iure addidit *Herm.* Vlg. omissum. *μεγαληγορίαισιν δέ γ' ἐμὰς φρένας οὐ φοβήσεις* Heracl. 357. ch. *οὔτοι νιν ἥ γ' ἐμὴ δεξιά γ' ἀπώλεσεν* Med. 1365. Ita egregie emendavit *Hermannus*, quem v. ad Med. Elmsl. v. 1332. Vlg. *οὐ τοίνυν ἡ 'μὴ δεξιά σφ' ἀπ.* Sic etiam *οὐδ' ἂν βάρβαρός γ' ἔτλη τόδ' ἄν* Iph. T. 1174, quae verissima *Matthiae* emendatio est pro *οὐδ' ἐν βαρβάροις τόδ' ἔτλη τις ἄν.* Incommoda *Hermanni* correctio *οὐδ' ἐν βαρβ. ἔτλη τόδ' ἄν*, nam τις (s. v.) hic abesse nullo pacto posset. Porro *ἢ δέ γ' ἄλλως* —

καὶ ἐξέπραξεν αὐτὸ μᾶλλον ἢ σὺ καὶ τὸ σὸν σθένος Iph. A. 992. λαμπροὶ εἰς γένος γε El. 37. ὥστ' οὐδ' ἴχνος γε γνωρίμων εἶναι σαφές Hel. 108. δεινὸν γὰρ Ἄργει γ' ἀναβοᾷ διὰ στόμα Or. 1003; v. s. ἀναβοᾶν. καὶ μὴν Διός γε μείζον' ἂν ζώης χρόνον Alc. 716. Cf. praeterea Iph. T. 1214. Hel. 1198. c) *Adiectivo.* καὶ ἐν βακχεύμασιν οὖσ' ἥ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται Bacch. 318. Cf. Phoen. 557. 1692. (τἀνταλμόν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν) ἢν πονηρά γ' ᾖ κακῶς τ' εἰρημένα Phoen. 1643. βαθύς γέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος Phoen. 737. αἴσθημά τι κἀν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίγνεται Iph. A. 1244. κἂν μὴ γάμοι σοι πρόθυμά γ' ᾖ Tr. 355. κἀν ἡμέρᾳ τό γ' αἰσχρὸν ἐξεύροις ἂν Bacch. 488; cf. Hec. 602. Andr. 244. καὶ ἐχθρὸς ὢν ἀκούσεται τά γ' ἐσθλά Heracl. 999. τί γ' ἄλλ' ἐπ' ἀσθενοῦς ῥώμης ὀχούμεθα Or. 68; ut τἄλλα γε Hel. 1111. ἕν γ' ἀκούσασ' ἴσθι μὴ ψευδῶς μ' ἐρεῖν Iph. A. 1005. Cf. praeterea Bacch. 445. Andr. 673. Alc. 390. Ion. 404. Med. 534. d) *Pronomini: personali.* οὐ γὰρ δὴ σύ γε Ion. 954, *du doch gewiss nicht.* Cf. ib. 1326. Suppl. 610. Or. 1528. 1617. Iph. A. 1034, ubi *Hartung.* male σύ τοι, ib. 1241. 1441. Tr. 991 c. not. *Matth.* Med. 80. Heracl. 692. 1005. Alc. 697. σοῦ γε Hipp. 1041. Alc. 879. πρός γε σοῦ Med. 506. σοί γε Ion. 559. Or. 1074. 1117. Herc. f. 1220. σέ γε Ion. 1309. Iph. A. 654. Herc. f. 1045. Hel. 117. Etiam El. 1231 φάρεά σε γ' ἀμφιβάλλομεν coniecit *Seidler.* Sed hoc ad sensum nihil melius est quam φάρεά γ' ἀμφ., quod vulgo legitur, aut φάρεα δέ γ' ἀμφ., quod habent Flor. 1. 2. Vict. Locus nondum sanatus est. Porro ἐγώ γε μετὰ σοῦ (εἶμι) Iph. A. 1460. Cf. Heracl. 680. Bacch. 655. Andr. 428 ex em. *Lob.* Cycl. 269. 272. ἔκ γ' ἐμοῦ Iph. T. 1176. ἐμοί γε Med. 123. mel. 687. Bacch. 629. Hel. 1647. Alc. 467, ubi *Herm.* et *Dind.* sine codd. et sine causa τε, ib. 478. Heracl. 372. Andr. 141. fr. inc. tr. CXLIX. ἐμαυτῷ γε Hel. 1267. ἔν γ' ἐμοί Dict. fr. XIV (IV). παρ' ἐμοί γε El. 738. πρὸς ἡρώων γε Alc. 721. Alia huius modi exempla s. IV, 1. a. notavimus. V. etiam *Wunder.* ad S. Phil. 1097. *Possessivo.* καίτοι τό γ' ἐμὸν εὐπρεπὴς πάρα Bacch. 842. *Demonstrativo.* μὴ δῆτα τοῦτό γε Med. 336. Cf. Hel. 586. El. 96. ἐκ τοῦ γε El. 1268, ubi v. *Seidler.* τί μοι τῶνδέ γ' ἐστὶ φίλτερον; El. 243. Et sic ὅ γε Or. 334. τῇδέ γε Andr. 658. τῷδέ γε Alc. 730. τοῦδέ γε Med. 367. τοσόνδε γε Tr. 367. Suspecta vero habeo καὶ τίς πρὸ δόμων ὅδε γ' ἐστὶν ἀστήρ Rhes. 587; nam etiam si iunguntur: ὅδε γ' ἐστὶν ἀστήρ τις, quid sibi velit particula non video. Porro καὐτή γε Med. 1361. αὐτῷ γε Hel. 104. αὐτά γε Med. 982 ex em. *Pors.* αὐταί γε Suppl. 771. *Relativo.* Hel. 1587 Theoclymeno τίς νιν ναυκληρία ἐκ τῆσδ' ἀπῆρε χθονός interroganti respondet nuntius: ἥν γε ξένῳ δίδως σύ, h. e. ἐκείνη γε, ἥν, ut

ἆρ' ἦν ταῦθ' ἅ γ' ᾐσθόμην ἐγώ; Ion. 942, h. e. ταῦτά γε, ἅ, *war es das, was ich ahnete?* Et sic ὅν γε Iph. T. 544, ἅ γε Or. 583. ὧν γε Iph. T. 681. ὅπου γε Suppl. 442. Sic etiam ubi relativum enuntiationem quippe incipiens pro demonstrativo est. ὅς γε Or. 921, ubi γε licet aptissimum editores tamen omnes omiserunt, credo quia in libris multis omissum est. V. infr. VII. οὗ γε Or. 434, i. e. τούτου γε. ὅθεν γε El. 637, i. e. ἔνθεν γε. Restat locus El. 681, ubi Orestes ad patrem defunctum: *νῦν πάντα νεκρὸν ἐλθὲ σύμμαχον λαβών, οἵπερ γε σὺν σοὶ Φρύγας ἀνάλωσαν δορὶ χὤσοι στυγοῦσιν ἀνοσίους μιάστορας,* ubi editores miror omnes tolerasse inutilem particulam. Scribendum οἵπερ τε, cui respondet χὤσοι. Ceterum hi loci probe discernendi sunt ab iis, quos s. I, 6 tractavimus. *Indefinito* quoque pronomini particulam adiungi mirum est *Ellendtium* credidisse in lex. Soph. I. p. 343, f. Ab huius pronominis natura γε prorsus abhorret. Scilicet in loco, quem affert, Soph. O. T. 369 γε est *ja wohl, allerdings*. V. s. I, 3, a.

e) *Adverbio.* μᾶλλόν γε μέντοι τοῖς ἐμοῖς πείθου λόγοις Hel. 1000. Et sic μάλιστά γε Or. 399. Hel. 860. λίαν γε Heracl. 204 et ἄγαν γε ib. 205: in utroque loco γε temere eiecerunt *Elmsl.* et *Dind.* πρός γε Hipp. 893. Hel. 110. οὕτω γε Heracl. 1016. νῦν γε Iph. A. 661. Heracl. 944. κᾆτά γε Phoen. 420. κἄπειτά γε Suppl. 122. καὶ πρίν γε Iph. T. 1470. πάρος γε Tr. 1060, quod male mutarunt *Elmslei.* ad Med. p. 314 et *Dindorf.* V. *Matth.* ad l. et nos s. πάρος. πρῶτά γε Bacch. 1176, quam librorum scripturam rectissime tenuit *Matth.* Solus liber Pal. particulam omisit, quem celerius secuti πρῶτα scripserunt *Elmslei.* ad Med. p. 314. *Herm. Dind.* Cf. fr. inc. tr. CLI, 10. Sic etiam δεύτερον γε Phoen. 604.

V. Bis crebro in eadem enuntiatione poni particulam hodie confessa res est. *Musgravium* et *Brunckium* olim de hac re dubitantes nemo quod sciam imitatus est praeter *Porsonum* et *Elmsleium*. Quorum dubitationes *Hermannus* convellit ad O. T. 1030. ed. 2. V. praeterea *Matth.* gr. p. 1423 et *Stallbaum.* ad Phileb. p. 213 sq. Exempla Euripidea sunt: τά γ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν Phoen. 557, ubi etiam nos: *der M ä s s i g e begnügt sich mit dem* N ö t h i g e n. Duobus γε additum, quia in duobus est emphasis (IV, 4). σοφήν γ' ἔλεξας τήν γ' ἑκούσιον φυγήν Suppl. 151, ubi prius γε affirmantis est (I, 1), alterum emphaticum (IV, 3). Eadem ratio est loci Alc. 379. πολλή γ' ἀνάγκη (I, 2) σοῦ γ' ἀπεστερημένοις (IV, 4, d). Porro πλείστη γε (χάρις), καὶ κέρδος γε σὺν μόχθῳ βραχεῖ Hipp. 96, ubi prius γε affirmandi (I, 3, a), alterum augendi vim habet (II, 2, a). Eadem affirmandi vi (I, 3, a) prius γε exstat Iph. A. 1455. πατέρα γε τὸν ἐμὸν

μὴ στύγει, πόσιν γε σόν, alterum autem hic explicativum est (III). Rursus prius *γε* emphaticum est (IV, 4, d), alterum minuendi vim habet (II, 1) in Med. 123 sq. *ἐμοί γ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως, ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.* Duo restant exempla in libris olim foede corrupta. Prius est Hel. 979. *ὦ νέρτερ' Ἅιδη, — ἢ νιν ἐκείνους ἀπόδος ἐμψύχους πάλιν ἢ τήνδ' ἀνάγκασόν γε δυσσεβοῦς πατρὸς κρείσσω φανεῖσαν τἀμά γ' ἀποδοῦναι λέχη.* Vlg. *ἀνάγκασόν γ' εὐσεβοῦς π.* et *τἄμ' ἀποδ. λέχη.* Prius emendavit *Elmsleius* ad Bacch. 263, alterum *Barnesius*. Utrumque iure adscivit *Dindorfius*. V. s. *εὐσεβής*. Et *γε* quidem imperativo additum minuendi vim habet (II, 1), alterum emphaticum est oppositioni inserviens (IV, 1). Alterum exemplum Iph. A. 84 sq. in libris sic legebatur: *κἀμὲ στρατηγεῖν κἆτα Μενέλεω χάριν εἵλοντο, σύγγονόν γε.* In his *κἆτα* corrigendum quidem esse omnes intellexerunt, sed alii aliter correxerunt. Ego verum puto quod *L. Dindorfius* ingeniose coniecit ejusque frater recepit: *κἀμὲ στρατοῦ γ' ἄνακτα.* *Γε* hic primum emphaticam (IV, 3), tum explicativam vim habet (III). Locus denique falso huc numeratus est Med. 867. *οὐκ ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γε.* Sic et libri omnes et scriptor Christi patientis v. 1983. Tantum Aldus cum rell. edd., nimirum ne *ἂν* ante vocalem produceretur, *οὐκ ἄν γ' ἁμ.* Iniuria igitur hoc omnes praeter *Dindorfium* amplexi sunt, licet per se multo aptius inepta *Porsoni* et *Elmsleii* correctione *οὐ τἄν*. V. s. *ἄν* p. 232.

VI. De collocatione particulae verba non facerem, nisi mirabilia quaedam de ea pervulgari scirem. Nempe in sententiis et locutionibus uni alicuipiam eorum ex quibus illae constant vocabulorum subiungi solet; negationi tamen simplici haud facile adhaerescentem videas. Liberae eius in sententiis collocationis exemplum est *οὐ πρίν γ' ἂν εἴκῃ* — Iph. T. 1302, pro quo Iph. A. 324 est *οὐ πρὶν ἂν δείξω γε* et Cycl. 555. *οὐ πρὶν ἄν σέ γε στέφ. ἴδω λαβόντα.* Uni autem vocabulo ubi vim addit, huic ipsi subiungitur, ita quidem, ut, si articulus vel praepositio nomini antecedit, *γε* inter utrumque fere collocetur, ut *ἥ γε σώφρων* — *ἔκ γ' ἐμοῦ*, interdum etiam post nomen, ut *ἐκ τοῦ γε* El. 1263, *τἄλλα γε* Hel. 1111 (*τά γ' ἄλλα* Or. 68); sin praepositionem vel articulum vel ipsum nomen copula subsequitur, *γε* post hanc demum locum habeat, ut *ἡ δέ γ' ἐλπίς* — *τῷ νόμῳ δέ γε* — *ἡμῖν δέ γε.* Firma haec positionis lex est, abs qua Graeci numquam recedunt, neque inanius quidquam est hyperbato illo, quod Graecis licitum fuisse sibi docti nonnulli persuaserunt. *Ellendtium* lex. S. I. p. 349 gravissime in hoc genere lapsum meliora edocuit *Hermannus* in eph. ant. Darmst. 1835. p. 760 sqq. Maxime autem cavendum est, ne, quoties *γε* alii particulae appositum vel propinquum reperitur, id etiam

vi sua cum illa coniunctum credas. Singularis igitur *Elmsleii* error ad Med. 83 γε sententiae non inutile putantis, „quod praecesserit ἀτάρ." Adverbiorum quidem plurimis adiungitur, multis tamen, ut ἄν αὖ ἤτοι καίτοι μήν (καὶ μήν, οὐ μήν) μῶν et negationibus οὐ et μή nonnisi ita opponitur, ut ad totam sententiam pertineat, nonnullis, ut ἦ ναί νυν τοι, plane non additur. Porro cum praepositionibus numquam ita, ut ipsis vim addat, consociatur. Coniunctionibus denique, si a condicionalibus causalibus ac temporalibus, quae eodem sensu περ adiunctum habent, et ab ὡς et ὥστε, quatenus οὕτως ὡς — ὥστε valent, discesseris, γε aut plane non adiungitur, aut ita, ut etiam hic ad totam sententiam spectet. Patet ex his, quam vana sit, in qua multi operam consumunt, talium exemplorum congeries, ubi οὐ — γε vel οὐδέ γε et μηδέ γε (S. El. 1347. O. C. 1541. 1743) vel ἀλλά γε (ἀλλά — γε) vel ἀλλ' οὖν — γε (*Pflugk.* ad Heracl. 689) vel τέ γε vel ἄν γε et imprimis ubi δέ γε vel propinqua vel etiam coniuncta exstant, quippe in quibus omnibus γε tum ad nomen antecedens tum ad sententiam totam refertur. Quod vero *Wunderus* not. cr. ad Soph. El. 1348 (cf. ad Phil. 1097) contendit, falli vehementer qui γε ad aliud quam quod proxime praecesserit vocabulum referri posse opinentur, ne id quidem verum esse iam sponte intelligitur.

VII. Vim ac naturam particulae antiquiore tempore penitus perspectam nemo habuit, recentiore perpauci. *Eustathium* certe non puduit eam ab Homero saepe ad hiatum vitandum adhiberi dicere; nec *Vigerus* p. 490 eam a Platone solius ornatus causa saepissime usurpari et *Hoogeveenus* eam etiam παραπληρωματικόν esse docere dubitarunt; quin etiam *Valckenarius* ὁ πάνυ ad Phoen. 557 particulam πρὸς ῥυθμοῦ χρησμῳδίας poni somniavit, et recentiorum pauci sunt quin illam soli restrictioni vel summum emphasi inservire opinentur. Ita factum ut critici et olim et nunc multum peccarent in hac particula tractanda. Librarii quidem rarissime inseruerunt voculam, quam non concoxerant, innumerabilibus autem in locis vel mutarunt vel omiserunt. V. *Matth.* ad Phoen. 554 et ad Or. 116. Hoc vero non reputantes nostrae aetatis critici tantum abfuit ut libris variantibus subtiliorem particulam praeferrent, hanc ut saepissime etiam ab optimis vel omnibus libris exhibitam vel corrigerent vel adeo expellerent. Quam viam etiam *G. Dindorfium*, prudentissimum alias in re critica arbitrum, in Poetarum Scenicorum editione iniisse mirari licet. Is enim Euripidi plus quadragies particulam opportune positam eripuit. *Γε* saepe corrupte legi quis umquam negavit. Iph. A. 736 libri: καλὸν τεκοῦσαν τἀμά γ' ἐκδοῦναι τέκνα. Ferrem particulam, si ad καλόν vel ad τεκοῦσαν adiecta esset;

nunc intolerabilem esse contendo. Apte *Marklandus* τάρα μ' ἐκδ. Sed etiam aptius videtur: τάρα κἀνδοῦναι τέκνα. Hic tamen γε omnes tacite tolerarunt, etiam *Dindorfius*. Hipp. 1393 vulgo: ἔστ' ἐν τόποισι τοῖσδέ γ' Ἄρτεμις θεά. At γε etiam hic prorsus otiosum. Flor. 10 τοῖσι. Havn. τοῖσιν. Hinc recte reposuerunt formam tragicis familiarem τοισίδ', quam ipsam suppeditat Par. A. Cf. Heracl. 250. Temere tamen etiam alibi τοισίδε pro τοῖσδέ γε correxerunt. V. s. ὅδε. Cycl. 340. λήψει — πῦρ καὶ πατρῷον τόνδε λέβητά γε. Sic libri sine sensu. Egregie *Hermannus*: πῦρ καὶ πατρῷον τόδε λέβητά τε. Ion. 999 vulgo: Ἐριχθόνιον οἶσθ'; ἢ τί γ' οὐ μέλλεις; Importunam hanc formulam frustra expediit *Hermannus* ad S. Phil. 439; nam ἢ illud quid sibi vellet non expediit. Turpe vitium e quatuor codd. ingeniose sustulit *G. Dindorfius*, quem v. in Praef. Poet. Scen. p. XXVI. Scripserat poeta: Ἐρ. οἶσθας, τί δ' οὐ μέλλω; Iph. A. 867 libri: οἶσθα δῆτά γ' ὅστις ὢν σοὶ καὶ τέκνοις εὔνους ἔφυν. Sed ineptissimum hic γε, quod sic non ponitur nisi ubi de re gravissima interrogatur. Μ' pro γ' reposuit *Porsonus* in Adv. p. 253 et receperunt *Hermannus* et *Hartungius*. Γε toties iniuria depulsum hic tamen tenuit *Dindorfius*. Or. 188 inepte vulgo: θανεῖν. τί δ' ἄλλο γ' εἴπω; Quorum ultima γ' εἴπω in libris multis omissa librariis deberi perspexit *Dindorfius* in Praef. Poet. Scen. p. XXVI. Quamquam pro τί δ' ἄλλο malim τί γ' ἄλλο, quod est in Flor. 10. V. s. IV, 2, c. Heracl. 567, ubi θνήσκειν γ' erat, θνήσκειν σ' redintegravit *Reiskius*. Cf. Iph. A. 1233. Ibid. 1465 in γε latere γάρ *Hermannus*, Heracl. 781 γᾶς *Erfurdtius* vidit. Cf. etiam Heracl. 410. His corruptae particulae exemplis alia nonnulla ex iis, quae antea scripsimus, adiicies. Sed haec perpauca sunt prae infinita eorum copia, ubi librarii particulam vel omiserint vel corruperint vel oculorum errore consuetudini captantium neglexerint. V. s. III, 3 et s. τε extr. Itaque editoribus scriptorum veterum allaborandum est, ut obscurata particula in pristinam dignitatem restituatur: editionibus vett. et libris consentientibus rarissime corrigenda, numquam fere delenda; dissentientibus plerumque recipienda, licet codd. per se optimi vel omittant eam vel aliud quid praebeant; saepe etiam, ubi loquendi usus ac sententia flagitare videatur, libris invitis omnibus interserenda. Quamquam etiam cavendum est, ne prae nimio particulae studio eam alieno in loco inferamus, id quod quum aliis saepe multis accidit, tum *Elmsleio* in Iph. A. 1458 et Heracl. 264, *Dindorfio* in Andr. 885, *Hermanno* in Iph. T. 514 (501). Iph. A. 1479 (1484). Cycl. 237 (299). 340 (344); *Porsono Hermanno Dindorfio* in Hec. 1279. Alia vero particulae in melicis ratio est. In his quidem metrici illa turpiter

abusi sunt, tum ut hiatus vitaretur, tum ut brevis syllaba produceretur, tum ut numerus ipsis suavior efficeretur. Accedit quod γε, ut in reliquis fabulae partibus frequentissimum, ita in canticis rarissimum est: natura enim sua politiori potius ac subtiliori sermoni factum est quam liberiori ac subliniori dictioni canticorum. Itaque in melicis particula non sine summa cautione ac diligentia et recipienda est et adiicienda. Quod iis potissimum dictum volo, qui quotquot sunt cantica, ea in carmina antistrophica redigere vel vi adhibita contendunt. *Const. M.*

γεγωνέναι, γεγωνεῖν, γεγωνίσκειν. Ex verbo *γνόω* per metathesin formatum esse inepta] est *Eustathii Stephani Dammii* aliorumque opinio. Immo cum *φωνεῖν* cognatum est. Ut enim *φωνέω* e *φάω* (*φημί*), ita ex *ἄω* (*ἠμί*) *γέγωνα* factum. V. s. *ἄυειν*. Quum autem gravior forma graviorem notionem exprimat (v. s. *ἀναλοῦν* extr.), *γέγωνα* non simpliciter est *loquor*, sed *clara voce loquor*, *vociferor*, *clamo*, vel etiam *distincte* s. *plane loquor*, omnino ita loquor, ut et audiar et intelligar. V. *Valck.* ad Hipp. 584. *Nitzsch.* ad Hom. Od. ε', 400. p. 63. Hinc omnino est *strepitum edere* (*laut sein*), ut Or. 1220. *γέγωνε εἰς δόμους ἢ σανίδα παίσασ' ἢ λόγους πέμψασ' ἔσω*, h. e. *clare nuntia* s. *indica*. Quum autem *γέγωνα* ut alia *vocandi* verba praesentis notionem recepisset (v. *Kuehner.* gr. §. 439. not. 2), non mirum novam inde fluxisse praesentis formam *γεγωνῶ*. *οὐκ οἶσθα δῶμα τοὐμὸν, οἷ χρῇ γεγωνεῖν σ' εὐτυχοῦντα ποίμνια;* Rhes. 270, *laeto clamore nuntiare*. *ἰαχὰν κλύω, σαφὲς δ' οὐκ ἔχω γεγωνεῖν ὅπα* Hipp. 586, *distincte* s. *certo indicare*, ut *πότερ' ἐμᾷ δεσποίνᾳ τάδε τορῶς ἐς οὖς γεγωνήσομεν πόσιν —;* Ion. 696, quo de loco v. *Erfurdt.* ad S. Ant. 212. Rursus ex *γεγωνεῖν* nova forma *γεγωνίσκω* procusa est. *εὔχετ' οὐ γεγωνίσκων λόγους* El. 809, *verba non clare enuntians.* Tertiam praeterea formam *γεγώνω* exstitisse, quam *Ellendt.* in lex. proposuit, nondum credo. Coni. *γεγώνω* recte reposuisse videtur *Herm.* Soph. O. C. 213: *τί γεγώνω*, i. e. *quid dicam.* Cf. *Matth.* gr. §. 228.

γεῖσον, omne id, *quod super al. rem*, imprimis domum vel murum, *procurrit* s. *prominet*, hinc et *suggrundium* et *cymatium* et *lorica spinna* (*Gesims*). V. schol. ad Eur. Or. 1565. ed. *Matth. Ruhnk.* ad Tim. p. 65 et Hesychii interprr. Singularis insolitus. V. s. *γύαλον*. *γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο* Phoen. 1165. *γεῖσα τειχέων* ib. 1187. *κάταιθε γεῖσα τειχέων* Or. 1620. *τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν ῥήξας παλαιὰ γεῖσα, τεκτόνων πόνον* ib. 1570, quem locum respicit *Etymol. M.* p. 229, 36. Formam *γεῖσσα* in scholiis regnantem libri Euripidei non praebent: eamque damnandam iure censet Herod. *π. μονηρ. λεξ.*

p. 40, 25. V. *Iacobs.* ad Anthol. Pal. p. 640 et nos s. *ἀΐσσειν* p. 78. De stirpe non liquet; perinepta certe Etymologi a *γέα* derivatio.

γείτων, *propinquus*, *vicinus*. *Adiect.* *Σκαμάνδρου γείτον' Ἰλίου πόλιν* Cycl. 280. *Ἀθήναις γείτων πόλις* Ion. 294. (*Φοῖβος*) *Κασταλίας ῥεέθρων γείτων* Iph. T. 1258. *χῶρος — γείτων δειράδος Καρυστείας* ib. 1451. *Ἥφαιστε —, γείτονος κακοῦ — ἀπαλλάχθηθ' ἅπαξ* Cycl. 595, *entledige dich des schlimmen Nachbars.* Cum *dat.* *νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχω* Herc. f. 1097. *Subst.* *γείτονες μελάμβροτοι* Phaëth. fr. I, 4. *μὴ — γείτοσιν εἴη κακὸν Τρώων* Hec. 1143. Stirps nondum explorata. Prorsus enim improbo grammaticorum veterum, itemque *Dammii* et *Passovii*, a *γέα γεῖτων* (*γῆ γηῖτων*) deductio, ut sit is, *cuius terra prope meam est.* Verisimilius est ex *ἐγγύς* (*ἄγχι*) initiali litera abiecta formatum esse (v. s. *πυκνός* et *πείρειν*).

γελᾶν cum *γάλα γαληνός γαλερός γλαυκός ἀγάλλειν ἀγλαός* ex *ἕλη* (*ἀλέα*) factum est. Itaque proprie non est *risum edere*, uti in lexicis docetur, sed *nitere* s. *renidere* (*hell sein, strahlen*). V. s. *ἥλιος.* *Hesych.* *γελεῖν· λάμπειν, ἀνθεῖν.* V. Hom. Il. *τ'*, 362. Hes. Theogon. 40. Theogn. 9. Apoll. Rhod. 4, 1171. Qua vi etiam de mari *sereno ac tranquillo* dictum est. V. nos s. *γαληνός* et *Bergler.* ad Alciph. 3, 1. Huc pertinet versus Euripidi vulgo tributus: *ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ.* V. *Matth.* T. IX. p. 417. Imprimis autem *renidendi* vis ad oculos et vultum tralata est indeque *ridendi* significatio fluxit, sicut etiam nos: *das Auge — das Gesicht strahlt von Freude.* V. S. El. 1310. *γέλασε* (*Ζεύς*), *ὅτε τέκος ἄφαρ ἔβα* Iph. T. 1274. *γέλασεν θεά* (*Κύπρις*) Hel. 1365. Hinc varias animi affectiones declarat: a) hilaritatem. *ὃς* (Baechus) *τάδ' ἔχει, θιασεύειν τε χοροῖς μετά τ' αὐλοῦ γελάσαι* Bacch. 379. b) Aequum animum. *οὐδ' ἤλλαξεν οἰνωπὸν γένυν, γελῶν δὲ καὶ δεῖν κἀπάγειν ἐφίετο* Bacch. 439. *γελῶντι προσώπῳ περίβαλε βρόχον* ib. 1019. c) Levitatem vel iocum. *ὡς ἡδέως κακοῖσιν οἰκείοις γελᾷς* Tr. 406, *de malis domesticis.* d) Benevolentiam. *φίλος οὐδεὶς γελᾷ μοι* Iph. A. 912. e) Malignitatem vel cavillationem. *ὅταν δέ τις — εὖ λέγῃ πένης ἀνήρ, γελᾶν* (*φιλοῦσι*) Dan. fr. XII, 4. *ἄλλος δέ τις — ἐγέλασεν εὐχαῖς* Iph. T. 276, *de precationibus.* *Παισίν, οἵ μοι γελῶσι* Cycl. 688. *οὐ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν* Med. 797. *ἀνόσιοι θανόντες οὐ γελῴμεθ' ἂν* Iph. T. 502. Conf. M.

Γελέων, unus ex Ionis filiis, ut docet Herod. V, 66 et Ion. 1579, abs quo nomen duxisse fertur tribus *Γελέοντες*. Euripidis locus est: *οἱ τοῦδε* (Ionis) *παῖδες γενόμενοι τέσσαρες ῥίζης μιᾶς ἐπώνυμοι γῆς κἀπιφυλίου χθονὸς λαῶν ἔσονται, σκόπελον οἳ ναίουσ' ἐμόν.* (Minervae). *Γελέων μὲν ἔσται πρῶτος, εἶτα δεύτεροι Ὅπλητες Ἀργάδης.*

μῆς τ᾽ ἀπ᾽ αἰγίδος ἓν φῦλον ἕξουσ᾽ Αἰγικορεῖς. Ita locum emendavimus in eph. antiqu. Darmst. a. 1840. p. 761 sqq., ubi etiam de nomine Γελέων (p. 766 sq.) et de tribu inde ducta copiose disputatum est. His quae hic addam non habeo. V. etiam s. Αἰγικορεῖς et Ἀργαδεῖς.

γελοῖος, *ridiculus*. In malam partem de nugatoribus dicitur μισῶ γελοίους, οἵτινες μὲν ἐπὶ σοφῶν ἀχάλιν᾽ ἔχουσι στόματα Melan. fr. XXIX (XX), 3. Scripturam γέλοιος iure improbarunt *Goettling*. de acc. p. 299 et p. 408 et *Schneider*. ad Plat. Civ. T. II. p. 14.

γέλως, *risus* prodens laetum animi affectum. (τέκνα) τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων; Med. 1041. ἔλεξε δ᾽ ἅμα γέλωτι παραπεπληγμένῳ Herc. f. 935. διπλοῦς ὀπαδοῖς ἦν γέλως φόβος θ᾽ ὁμοῦ ib. 950. ταῦτ᾽ οὐ γέλως κλύειν ἐμοί; Ion. 528, *ridiculum*. Τειρεσίαν ὁρῶ πατέρα τε μητρὸς τῆς ἐμῆς πολὺν γέλων νάρθηκι βακχεύοντα Bacch. 250, v. s. ἄτη. Hinc *derisio*, *irrisio*. γέλωτα ὀφλεῖν Med. 404. 1049. Bacch. 852. Suppl. 846. γέλωτος ἄξια Alc. 807. Heracl. 508. θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων Med. 383; cf. Ion. 1172, ἐχθροῖσιν γέλων διδόντας Herc. f. 285. γέλωτ᾽ ἐν αὐτοῖς μωρίαν τε λήψομαι Ion. 600. ἄγω τὸν ὑμᾶς κἀμὲ τἀμά θ᾽ ὄργια γέλων τιθέμενον Bacch. 1079, *deludentem*. γέλως ἐχθροῖς γίγνεται τὰ τοιάδε Cress. IV (VI) 4, ut ταῦτα γὰρ πολὺς γέλως Tr. 983; cf. Or. 1560. πολλοὶ τοῦ γέλωτος οὕνεκα ἀσκοῦσι χάριτας κερτόμους Melan. fr. XX, 1, ut ib. 5. ἐν γέλωτι εὐπρεπεῖς.

γέμειν, *refertum esse*. θεοῦ χρυσοῦ γέμοντα γύαλα, θησαυροὺς βροτῶν Andr. 1094. γέμειν κύματος θεοσπόρου Alop. fr. I (VI). Huc pertinet gl. *Hesych.* γεμεῖν (immo γέμειν) · κύειν. Tralate ὄμμα πυρὸς γέμεις Syl. fr. III (IV), 3. γέμω κακῶν Herc. f. 1245, ubi etiam nos tralate *überhäuft sein*. Origo quae sit verbi prodere videntur Hesychianae glossae: γέντερ · ἡ κοιλία, et γεμπός · κοῖλος. Ex his coniicias γέμειν cum γαστήρ (s. v.) cognatum atque de *cavis* proprie dictum esse, quae onus aliquod *ceperunt*, imprimis de *onusta nave*. Non male igitur Antiattic. p. 86, 30. γέμειν τὴν ναῦν φασὶ δεῖν λέγειν, τὰ δ᾽ ἄλλα μεστὰ λέγειν. V. s. σκάφος.

γεμίζειν, *refercire*. σκάφος ὁλκὰς ὣς γεμισθεὶς ποτὶ σέλμα γαστρὸς ἄκρας Cycl. 503.

γενεά, *genus*. θνητῶν γενεᾷ In. fr. XVIII (XVII), 4. λαῶν γενεάν Hel. 1345. γενεὰν θῆλυν Med. 1083. Τιτάνων γενεάν Hec. 472. ἀδίκων γενεάν Beller. fr. XXVI (VI), 4. Abstracta *procreationis* vi ap. Eur. non legitur.

γενέθλιος, *ad genus s. familiam pertinens* (*geschlechtlich*). αἷμα γενέθλιον Or. 89, *sanguinem maternum*. *Natalis*; hinc τὰ γενέθλια,

natalicia. *θῦσαι — γενέθλια* Ion. 653, ut ib. 805. *παιδὸς προθύσων ξένια καὶ γενέθλια.* V. schol. ad Or. 89 et nos s. *θύειν.*

γένεθλον, *progenies*, *proles*. *Ζηνὸς γένεθλον* Hipp. 62. *Νηρέως γένεθλον* Andr. 1275. *Λήδας γένεθλον* Iph. A. 686. *Αἰακοῦ γένεθλον* ib. 855. *τὰ Κάδμου γένεθλα* Bacch. 1180.

γενειάς i. q. *γένειον*. *Gena*. *ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας* Phoen. 1390. *οὐκέτ' ἔστιν, ἥ γ' ἐμὴν γενειάδα προσῆγετ' ἀεὶ στόματι* Suppl. 1099. *γενειάσιν πάρα σέθεν πνέω* Ion. 1460. *πλήγματ' ἦν γενειάδων* Iph. T. 1366. *Mentum*. *ὁρῶ σε — πρόσωπον ἔμπαλιν στρέφοντα, μή σου — προσθίγω γενειάδος* Hec. 344, quem locum respiciens *Eustath.* p. 129, 12. *κεφαλῆς δὲ οὐ τῆς ὅλης ἥπτοντο, ἀλλὰ τοῦ ἀνθερεῶνος καὶ τοῦ γενείου, ὡς καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ λέγων· ὁ ρ ῶ σ ε* etc. Sic etiam *ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος* Med. 709. Cf. Suppl. 277. Iph. A. 909. *ἱκετεύω ἀμφὶ σὰν γενειάδα καὶ γόνυ καὶ χέρα προσπιτνῶν* Herc. f. 1207. *λαβέσθαι φιλτάτης γενειάδος* Andr. 575. Huc pertinet *Eustathii* nota p. 129, 3. *τοῖς παλαιοῖς ἦθος ἦν, ὁπηνίκα ἱκέτευον, κεφαλῆς λαμβάνεσθαι——· κεφαλῆς μὲν διὰ μέσης γενειάδος κατὰ Εὐριπίδην ἢ ἀνθερεῶνος καθ' Ὅμηρον.* *Barba*. *ἀφρὸν κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδος* Herc. f. 934. (*ἱδρῶτα*) *ἐκ μετώπου — ἔσταζεν προστιθεὶς γενειάδι* Tr. 1199.

γένειον, (*γέννς*), inferiorem faciei partem significat, hinc et *genam* (*Kinnbacken*, *Backen*) et *mentum* (*Kinn*) et aeque ac *mentum* etiam *lanuginem in mento nascentem* h. e. *barbam* (*Kinnbart*, *Bart*). Ap. Eur. *menti* tantum significatio obvia. *στάζων ἀφρῷ γένειον* Iph. T. 308. *γενείου θιγγάνων χερί* Bacch. 1317. *πρὸς γένειον χεῖρα βαλὼν* Herc. f. 987. *ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα* Iph. T. 362. *οὑμὸς* (*λόγος*) *— περὶ σὸν ἐξαρτωμένης γένειον, ὃν νῦν ἀντιλάζομαι χερί* Iph. A. 1227. Cf. Iph. T. 363. *ἱκετεύω σε — σοῦ γενείου δεξιᾶς τε* Hec. 753. *πρὸς γενείου σ' ἀντόμεσθα* Iph. A. 1247 et Heracl. 228, ut *μὴ πρὸς γενείου κρύπτε* Med. 65. *ἀλλ', ὦ φίλον γένειον, αἰδέσθητί με* Hec. 286; quem locum citat *Eustath.* p. 129, 16. Verba *μὴ πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα,* quae inter Eurip. fr. inc. tr. retulit *Matth.* p. 428, Sophoclis sunt in El. v. 1208. Cet. v. s. *γνάθος.*

γένεσις. *φεύγω γένεσίν τε βροτῶν καὶ νεκροθήκης οὐ χριμπτόμενος* Cret. fr. II, 18. Intelligunt: *fugio partus hominum* i. e. *fugio procul a puerperiis.*

γενέτης, *genitor*, *pater*, i. q. *γενέτωρ.* *Κρόνιε, γενέτα πάτερ* Tr. 1288. *εἰς ἐμὲ καὶ γενέταν ἐμόν* Or. 1010. *Filius.* V. *Ellendt.* s. v. *ὁ δ' ἐμὸς γενέτας καὶ σός* (Creusae et Apollinis) Ion. 916. *Adiective.*

Ion. 1130. θύσας γενέταις θεοῖσιν, diis genitalibus h. e. qui proli creandae faverent. V. *Herm.* ad l.

γενέτειρα, *genitrix.* Γαῖαν (s. v.) πάντων γενέτειραν fr. inc. tr. CLXXIV, 2.

γενέτωρ, *genitor, parens.* Φοῖβός μοι γενέτωρ πατήρ Ion. 136. Διὸς αἰθὴρ — ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ Chrys. fr. VI (VII), 2. ὃς (Tantalus) ἔτεκε γενέτορας ἐμέθεν δόμων Or. 986. V. schol.

γέννα, i. q. γένος. 1. *Progenies, proles, stirps, familia, genus.* πρόπασα γέννα Πέλοπος Or. 970. οὐκ εἴσ' οἶκοι πατρῷοι· οἴμοι φρούδος γέννα Iph. T. 155. παῖδα δ' Ἀδράστου λαβὼν (Tydeus) συνῆψε γένναν Oen. fr. I, 5, *genus s. familiam coniunxit*, h. e. *suam cum Adrasti familiam coniunxit.* ἄπαιδα γέννας ἔθηκεν ἀριστοτόκοιο Rhes. 908, *praeclara progenie orbam fecit. Filium* hic intelligere nec necessarium nec poeticae gravitati aptum. *Genus, gens.* ἀρσένων γέννᾳ Med. 428, *virili sexui.* Σπαρτῶν γέννᾳ Phoen. 802, Thebanis, ut Καδμογενῆ γένναν ib. 817 et γένναν ὀδοντοφυῆ ib. 828. γέννα Φρυγῶν Tr. 531. Κενταύρων γένναν Herc. f. 365. ἀμερίῳ γέννᾳ Phoen. 132, *generi humano.* Notanda autem diversa in his genitivi ratio. Nam Πέλοπος γέννα est *familia, quae originem trahit a Pelope*, at γέννα Φρυγῶν *gens, quae Phrygibus efficitur* vel *quae constat e Phrygibus*, ita ut genitivus appositionis sit loco. V. *C. Matth.* Quaest. Soph. p. 20. *Familia* an *gens* dicatur ambiguum est Hec. 160. ποία γέννα, ποία δὲ πόλις (ἀμύνει μοι); Certum tamen τέκνον, quod schol. intelligit, non intelligi. 2. Abstracta *procreationis s. originis* vi semel exstat, Andr. 119. Φθιὰς ὅμως ἐμολον ποτὶ σὰν Ἀσιήτιδα γένναν, *ad originem tuam Asiaticam* h. e. *ad te ex Asia oriundam.* V. *Matth.* De loco Hec. 191 v. s. Πηλείδης. Ceterum γέννα bis, Hec. 160 et Iph. T. 155, ultimam longam habere recte monuit *G. Dindorf.* in Praef. Poet. Scen. p. XXVI, cui frustra obloquitur *Herm.* ad Hec. 157. Celerius igitur illis in locis γενεά correxerunt *Porson.* et *Elmsl.* V. s. τόλμα.

γενναῖος aeque ac Lat. *generosus*, ad verbum si vertis, est *von Geschlecht.* Hom. Il. ε', 253. οὔ μοι γενναῖον, *non e genere meo, non ingeneratum mihi est.* Quum autem veteres genus suum non praedicarent nisi si bonum erat ac nobile, hinc γενναῖος et *generosus* κατ' ἐξοχὴν dicebatur *nobili genere natus.* Similiter nos de claro homine κατ' ἐξοχήν: *er hat einen Namen.* Nempe *clarus* multum nominatur; de obscuro nemo loquitur. Itaque 1. est genere *nobilis, generosus.* τὸν Οἰκλέους γενναῖον τόκον Suppl. 925. ἀνδρα γενναίου πατρὸς El. 369. γενναίων πατέρων Cycl. 41; cf. Ion. 262. ἐκ γενναίων δόμων Hipp. 409; cf. Alc. 1100. ὁ θεοῦ ποντίου γεννατὰ καὶ Cycl. 285.

μή τῳ — τέκνα γενναίῳ τέκοι El. 26. γαμεῖν ἐκ γενναίων Andr. 1280. γενναίων ἐκ τοκάδων Cycl. 42. γενναῖον λέχος Andr. fr. XX (XIV), 2. σπέρμα γενναῖον Beller. fr. XX (XVI), 4. 11. τὸ τοῦ πατρὸς γενναῖον Temen. fr. XIII, 5; cf. Archel. fr. V (XVIII, XIX). 4. σφάγια γενναίων τεκέων Or. 813; cf. Suppl. 12. τοὔνομα λαβὼν γενναῖον Phoen. 1324. στεῖχε — πεδαίρουσ', Ἶρι, γενναῖον πόδα Herc. f. 872. ἐμβαλὼν πόρπακι γενναίαν χέρα Hel. 1392. Atqui generi nobili apud veteres etiam ingenium ac mores congruere solebant, id quod ipsius Euripidis verba declarant: τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἁπανταχοῦ πρέπει γεραστὴρ χρηστὸς εἰς εὐψυχίαν Dan. fr. V (II), nisi vero haec idem significare putes ac τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἅπαν καλόν fr. inc. tr. CXIX. Itaque γενναῖος, ut *generosus*, ad animum tralatum 2. est *ingenuus*, *liberalis*, *honestus*. γενναῖος ἀνήρ, Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι Med. 762. Cf. fr. inc. tr. XXXVII, 2. γενναῖον πόσιν Alc. 164. γενναία γυνή Tr. 1013. γενναιοτάταν πασᾶν ἄκοιτιν Alc. 996. γενναίου φίλου Or. 1157. γενναῖον ξένον Alc. 1123. τῷδε γενναίῳ πατρί Heracl. 53. τῷ γενναίῳ φύσιν Iph. A. 448. ἐντεῦθεν χρὴ τὸν προστρόπαιον τόν τε γενναῖον καλεῖν Heracl. 1015; v. *Pflugk*. ad l. χρὴ ἀψευδὲς εἶναι παισὶ γενναίοις στόμα ib. 891. ὡς γενναῖος ἐκφαίνει πατρί Hipp. 1452. ὢν γενναῖος Alc. 860; cf. ib. 863. γενναία εἶ Iph. A. 1412. ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος (Polyxena) Hec. 592. V. *Matth*. gr. p. 297. ὦ γενναία καὶ μέγ' ἀρίστη Alc. 744. γενναίας ψυχᾶς Suppl. 1030. γενναίαν φύσιν Antiop. fr. XXI (XXXV), 1. ῥᾷον νόσον μετὰ γενναίου λήματος οἴσει Hipp. 206. τὸ γενναῖον — μένει, *generositas*, fr. inc. tr. LXI, 2. De fr. inc. tr. CXIX v. supr. Hinc 3. generatim de *liberalitate* ac *generositate* dicitur, etiam servorum et pauperum. ἐγὼ μὲν εἴην κεἰ πέφυχ' ὅμως λάτρις ἐν τοῖσι γενναίοισιν ἠριθμημένος δούλοισι, τοὔνομ' οὐκ ἔχων ἐλεύθερον, τὸν νοῦν δέ Hel. 735. Cf. ib. 1657. καί μ' ἔφερβε σὸς δόμος πένητα μέν, χρῆσθαι δὲ γενναῖον φίλοις Or. 868. πένης γενναῖος ἀνήρ El. 253; cf. ib. 262. Denique 4. de rebus dicitur: *generosus*, *nobilis*, *honestus*, *praestans*. ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε Alc. 627. V. *Ellendt*. p. 355. γενναίους λόγους Heracl. 538. γενναίων πόνων Herc. f. 357. γενναία φυγή Phoen. 1686. γενναῖα δράσαντε Or. 1060, ut γενναίως ἴσως ἔπραξας Alcmen. fr. X (IX), 1. γενναῖ' ἔλεξας Iph. A. 504. γενναῖα τάδ' εἴπας Heracl. 465; sed εἰπὲ γενναίως Iph. A. 1129, *ingenue*. γενναῖα φρονεῖς ib. 1423. γενναῖα παθόντες — ἀντιδρᾶν ὀφείλομεν Suppl. 1177. τὸ σὸν γενναίως ἔχει Iph. A. 1403. συστενάζειν γενναίως φίλοις Ion. 935. Facete dictum γενναιότατ' ὠθεῖτε, σπεύδετε Cycl. 652, ubi nos: *stosst tapfer zu*.

γενναιότης, *generositas*, *animus generosus*, *honestus*. γενναιότης

σοι καὶ τρόπων τεκμήριον τὸ σχῆμ' ἔχεις τόδε Ion. 237. γενναιότητι — ἀρετὴν ἐπεκτήσατο fr. inc. tr. LXXXVIII, 2. μόνον δ' ἂν αὐτὰ χρημάτων οὐκ ἂν λάβοις, γενναιότητα κἀρετήν Meleagr. fr. XII (XIV), 2. γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεστί τις Phoen. 1674, verkehrte, alberne *Grossmuth*. Simili ironia dictum εἰς τόδ' ἦλθον, ἐνδεῖξαι — σῆς γυναικὸς οἶστρον ἢ τρόπον τινὰ γενναιότητα Hipp. 1301.

γεννᾶν (γένος), *gignere*, *parere*. πρὶν τὸν ἐμὸν — πατέρα γεννῆσαί ποτε Hel. 397, ut ὁ γεννήσας πατήρ Iph. T. 360; cf. ib. 499. πατὴρ ἐκ τῆσδε γεννᾶται σέθεν Heracl. 209. ὡς στένω τὰν παιδοτρόφον, ἃ μάταν τέκεα γεννᾶται Herc. f. 903. Huc pertinet etiam Iph. A. 1065. μέγα, ὦ Νηρῇ κόρα, μέγα φῶς γεννάσεις, *paries*. Hanc loci sententiam esse primus vidit *Musgravius*, quum antea γεννάσεις *generationes* hic esse statuissent idque etiamnunc statuat *Hermannus*.

γέννησις, v. s. γεννᾶν extr.

γεννήτωρ, *genitor*. ὁ γεννήτωρ ἐμός Hipp. 683. οἱ ἐμοὶ γεννήτορες, *parentes*, Iph. T. 576. ὦ πατρῴα χθὼν ἐμῶν γεννητόρων Phoenic. fr. X (III), 1. ἄξι' ἀξίων γεννητόρων ἤθη Ion. 735.

γένος, 1. abstracto sensu a) *genus*, *stirps*, *origo*. γένους ποίου χὠπόθεν Iph. A. 696. ὅθεν πεφύκασ' οἱ στρατηλάται γένος ib. 953. Μυκηναῖος γένος Phoen. 126. Ἀργεῖαι γένος Suppl. 1164. Cf. Iph. T. 665. Ἰθακήσιοι τὸ γένος Cycl. 276. βάρβαροι ὄντες γένος Andr. 666. μὴ γένους κοινωνίαν ἔχοντι Rhes. 904. τὸν γένει ἄγχιστον Tr. 48. ξυνέσει, γένει — μέγαν ib. 669. ὅστις εἶ γένει Bacch. 460. τῶνδ' ἄνειμί σοι γένος ib. 210. γένους ἥκεις ὧδε τοῖσδε ib. 214. λαμπροὶ εἰς γένος El. 37. γένει κρείσσους γάμους Melan. fr. XVI (IX), 1. πλούτῳ καὶ γένει γαυρουμένους Stheneb. fr. VIII (VII) 1; cf. fr. inc. IV, 2. ἔνθεν εὔχομαι γένος fr. inc. tr. XCVIII, 3. τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με Phoen. 408, *der Stand erhielt mich nicht*, ut τὸ γένος μ' οὐκ ὠφελεῖ Ion. 268. γένει εὐτυχοῦμεν Iph. T. 850. εἰς γένος οὐκ εὐτυχῆ Beller. fr. XX (XVI), 6; cf. ib. 12. b) *Natus*, *aetas*. ἀδελφοὶ — οἷσι πρεσβεύει γένος Heracl. 45; v. *Pflugk*. ad l.

2. Concreto sensu a) *stirps*, *suboles*, *progenies*, *proles*. μάταν γένος φίλιον ἔτεκες Med. 1262. οὐκέτι μοι γένος Andr. 1178. Ξούθῳ τε καί σοι γίγνεται κοινὸν γένος Ion. 1589. χθόνιον γένος ἐκφύς τε δράκοντός ποτε Πενθεύς Bacch. 539. τὸ τοῦ Νηρηΐδος ἰσόθεον γένος Iph. A. 626. λεαίνας τινὸς ἢ Γοργόνων γένος Bacch. 989. οἶδ' ἄνδρα κρόταλον, δριμὺ Σισύφου γένος Cycl. 104. τὸ θῆλυ παιδὸς γένος Heracl. 41. παίδων καὶ πεφυκότος γένους Dict. fr. IX, 1. Saepe etiam vocabulo γένος b) ii comprehenduntur, qui *origine* seu *sanguine* inter se *coniuncti* sunt: *genus*, *stirps*, *familia*, *gens*. Οἰδίπου γένος

Phoen. 862. *ἐκ γένους Πανδίονος* Heracl. 36. *τί τὸ Νείλου μεμπτόν ἐστί σοι γένος;* Hel. 469. *Herm.* sine idonea causa e Vict. admisit *γάπος.* De Aegypto etsi loquitur Menelaus, tamen non terram, sed incolas perhorrescit. Cet. cf. Ion. 1519. *γένος τὸ Ταντάλειον* Hel. 861. *γένος Ἑρμιόνας* Andr. 1191; v. s. *ἀμφιβάλλειν.* *τὸ παλαιὸν Ἐρεχθέως γένος* Ion. 470. *Σπαρτῶν γένος* Herc. f. 794. Cf. Phoen. 947. 949. Herc. f. 5. *Λαμίας τῆς Λιβυστικῆς γένος* Lam. fr. 2. *ἐπαίσαντον γένος* Ion. 590. *οὐ γὰρ ἔδ' ἀνάστατον γένος γενέσθαι δεῖ τὸ σὸν κἀμόν, γέρον, Τροίας τε* Andr. 1251. *τὸ σὸν γένος ἄγονον* (s. v.) Herc. f. 886. *ἀρηκὶς γένους* Herc. f. 1261. *καταισχύνεις γένος* Bacch. 265. Cf. Or. 1154. *ἵνα τιμὴ παντὶ τῷ γένει προσῇ* Bacch. 336. *θνῃσκέτω γένους ὕπερ* Heracl. 546. Cf. ib. 590. *ἡ φύσις ἑκάστῳ τοῦ γένους ἐστὶν πατρίς* fr. inc. XIII; v. Matth. p. 435. *τῷ γένους ἀρχηγέτῃ* Or. 554. *ξυναρτήσας γένος* Med. 564. *οἱ προσήκοντες γένει* ib. 1304. *ἐμοί τις ἦν ἐν γένει, ᾧ* — Alc. 906. *πρεσβεύειν γένους* Heracl. 480. Hinc *γένος* c) dicitur multitudo animantium *natura similium: genus, natio, gens.* *δαιμόνων γένος* Hec. 490. Sisyph. fr. II, 2. *θεῶν γένος* Med. 747. Hipp. 7. fr. inc. tr. CLXXXVI. *ἀνθρώπων γένει* Med. 468; cf. ib. 1324. Hipp. 1415. *γένος θνητῶν* Melan. fr. VI (XXII), 6. *βρότειον γένος* Cf. Hipp. 618. Hel. 1354. fr. inc. tr. III, b. 3. Sisyph. fr. I, 7. *τὸν φιλόξενον γένος (ἀνθρώπων)* Herc. f. 636. *πολύμοχθον γένος ἁμερίων* Iph. A. 1330. *τὸ θῆλυ γένος* Hec. 885. Cf. ib. 1184. Med. 574. 909. In. fr. VIII, 2. Melan. fr. XIX (XI). ib. XVIII (XXVI), 1. fr. inc. tr. LV, 1. *γυναικεῖον γένος* Phoen. 359. Iph. T. 1298. Med. 418. *γυναικῶν γένος* Hipp. 1252. Cycl. 185. *φιλόφρον ἀλλήλων γένος (γυναικῶν)* Iph. T. 1061. *τὸ ἄρσεν γένος* Dan. fr. IX (VIII), 3. *θηρῶν γένος* Cycl. 117. *ἰχθύων πᾶν γένος* ib. 264. *τὸ βάρβαρον γένος* Hec. 1200; cf. Andr. 173. *γένος οὔτε πόντος οὔτε γῆ τρέφει τοιόνδε* Hec. 1181. *ἰὼ Θρῄκης λογχοφόρον — Ἄρει κάτοχον γένος* ib. 1090. *Κενταύρων γένος* Herc. f. 181. *Κενταύρειον γένος* Iph. A. 706. *τὸ Θηβαίων γένος* Bacch. 1313. Denique hinc *γένος* d) ad singularem animantium partem vel condicione vel vitae ratione vel moribus similium translatum est: *genus.* *γένος Τυρσηνικὸν λῃστῶν* Cycl. 11. *οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένος* Autol. fr. I (III), 2. *ἐπίσημον ἔτεκε Τυνδάρεως γένος θυγατέρων* Or. 250. *τὸ δοῦλον γένος* Or. 1115; cf. Alex. fr. X (VIII), 1. Antiop. fr. XII (XVI), 1. *διακόνων γένος* Alex. fr. XI (IX), 1. *πρεσβυτῶν γένος* Andr. 728. *ναυαγὸς — ξένος, ἀσύλητον γένος* Hel. 456. *τὸ γὰρ γένος τοιοῦτον* Or. 893. *παῦρον τόδε δὴ γένος* Med. 1087. Huc pertinere videtur *οὐδὲν δικαιόν ἐστιν ἐν τῷ νῦν γένει* Tenn. fr.

γένυς (v. s. γένειον), gena, mentum. τέκνων γένυς σκιάζεται Phoen. 63. σκιάζοντας γένυν Suppl. 1218. ἁπαλόχροα γένυν Hel. 1578. οἰνωπὸν γένυν Phoen. 1167. Bacch. 438. πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος Phoen. 32. φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν Hec. 241. ὄφεσι λιχμῶσιν γένυν Bacch. 697. πλόκαμος γένυν παρ' αὐτὴν κεχυμένος ib. 456. πλοκάμους περιβαλλομένα γένυσιν ἐσκίαζον Iph. T. 1152. φίλημα πικρὰ γένυν τιθέντα Suppl. 1153. πρὸς γένυν ἐμὰν τιθεῖσα γέρας El. 1218. ὦ φίλιον στόμα καὶ γένυ Andr. 1182. De Bacch. 1183 v. s. ὑπό. *Mala, maxilla.* κάπροι ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν Phoen. 1389. κάρηνα Τυδεὺς γένυσι Μελανίππου σπάσας Meleagr. fr. XV (XVIII), 2. ἐθόαζον — σῖτα γένυσι (Diomedis equi) Herc. f. 384. ὃς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς Phoen. 948. λάβρον δράκοντος ἐξερημώσας γένυν Herc. f. 253. δράκοντες πάγχρυσοι γένυν Ion. 1427. διὰ ξουθᾶν γενύων ἐλελιζομένα (ἀηδών) Hel. 1118. παιᾶνας κύκνος ὣς γέρων ἀοιδὸς πολιᾶν ἐκ γενύων κελαδήσω Herc. f. 693. Hinc de *bipenni.* V. *Ellendt.* lex. Soph. s. v. πελέκεως δίστομον γένυν ἔπαλλε Meleagr. fr. III (VI), 6. [Ultimam in hoc Meleagri fr. et in El. 1218 propter metrum produci *Dindorfius* docuit in Praef. Poet. Scen. p. XII. Cf. *Matth.* gr. p. 230, not. 1. Electrae quidem in l. duo Florr. γε habent post γένυν, sed recte particulam a metricis haud dubie additam omittunt reliqui libri et scripti et impressi. De altero loco v. s. Ἀγκαῖος. De origine vocis s. γνάθος. *Conf. M.*]

γεραιός (γέρας), propr. *honorabilis, venerabilis, der ehrwürdige,* hinc *senex, senilis.* V. s. γέρων et γεραρός. *Adjective: senex.* ὦ γεραιοῦ τέκνον Αἰγέως Hipp. 1431. πατρὸς γεραιοῦ Alc. 470. Cf. Suppl. 1032. Herc. f. 447. 901. 1259. Phoen. 1528. 1705. πατρὸς γεραιὸς τροφεύς El. 16. γεραιᾷ Ἑκάβῃ Hec. 52; cf. Tr. 462. γεραιὰ ἥδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων Hec. 621. ἥδε τροφὸς γεραιά Hipp. 171. γεραιὰν μητέρα Alc. 16. Cf. Suppl. 93. Heracl. 447. Tr. 882. γύναι γεραιά Hipp. 267. ὦ γεραιά δυστυχεστάτη γύναι Tr. 1269. *Senilis.* κατ' αὐλὰν ἀλαίνων γεραιὸν πόδα Phoen. 1533. ὦ γεραιὲ πούς Tr. 1275; cf. Ion. 1041. γεραιᾶς χειρὸς Hec. 64; cf. ib. 145. Suppl. 276. ὄρεγε γεραιὰν νέᾳ χεῖρα Phoen. 103. Ib. 1688. γεραιᾷ φιλτάτης ψαῦσον χερί. Sic recte *Matth.* e *Valcken.* coni. Vulgatum γεραιαῖς φιλτ. φ. χερί retinuit *Dindorf.* τῆς γεραιᾶς προσπίτνων παρηίδος Hec. 274. σάρκας γεραιάς Med. 1217. γεραιὸν ἴχνος Phoen. 1710. γεραιὸν δέμας Med. 1212. Suppl. 1106. γεραιῷ κάρᾳ Tr. 277. γεραιὰ μέλη Suppl. 172; cf. Tr. 1305. γεραιὰ δέμνια Herc. f. 107. *Substantive: senex.* τίς οὐ γεραιὸς ἐκ δόμων (ἔβα); Tr. 528. τις γεραιὰ προσπόλων Med. 1171, *anus.* In alloquio. γεραιέ Herc. f. 1358. γεραιά Suppl. 42. Cf. Tr. 1046. Heracl. 654. ὦ γεραιέ

Or. 861. Cf. Phoen. 125. 175. Med. 68. Andr. 560. 1072. 1077. Iph. A. 874. Hel. 709. 740. Ion. 774. 951. Herc. f. 115. 747. El. 503. 553. 570. 577. 598. 651. Alcmaeon. fr. III (XI), 1. Dict. fr. XVIII (V), 1. Eurysth. fr. VIII (IX), 1. *ὦ γεραιά* Hec. Cf. 889. Med. 133. Heracl. 888. 911. *ὦ γεραιαί* Suppl. 258. 359. *Comparativus. ὁμιλίας τὰς γεραιτέρας φίλει* Erechth. fr. XX (II), 21. *Substantive. ἃ ξυνεθέμην πρέσβυς ὢν γεραιτέρῳ* Bacch. 175. *εἴτε τὸν νέον ἐχρῆν χορεύειν εἴτε τὸν γεραίτερον* ib. 207. *χαίρειν προσεῖπα πρῶτα τὸν γεραίτατον* Cycl. 101. *γνῶμαι ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων* Beller. fr. XIII (XXII), 2. *βουλαὶ τῶν γεραιτέρων* Melan. fr. XXIII (XVII), 2. Media vocis *γεραιός* corripitur Hec. 64. Hipp. 171, ubi v. *Monkium*, et Herc. f. 447. Idem cum *Elmsl.* ad Med. 133 et *Matth.* gr. p. 97, b de locis Herc. f. 115 et 901 statuere non necessarium: amborum enim locorum sunt numeri trochaici, v. 115: – ⏑ ⏑́ ⏑, ⏑⏑⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ –, et v. 901: – ⏑ ⏑́ ⏑, – ⏑ ⏑́ ⏑ –. Ambigitur de versu Med. 133: *οὐδέ πω ἤπιος; ἀλλ', ὦ γεραιά*, cuius aut haec est forma: –́ ⏑ ⏑, –́ ⏑ ⏑ –, –́ ⏑ ⏑ – aut: –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –, ⏑ –́ –. Forma *γεραός* ap. Soph. Oed. C. 240 vereor ne metricis debeatur. V. *Markland.* ad Suppl. 42 et nos s. *παλαιός*.

γεραίρειν (*γέρας*), *venerari, honorari. τίμιος γεραίρεται* Suppl. 553. *χρυσέοι Ἀτρειδᾶν ἐγέραιρον οἴκους* El. 712.

Γεραίστιος, *ιον*, et *ια*, *ιον*, a *Γεραιστός*, promontorio et oppido Euboeae. *λευκοκύμοσιν πρὸς Γεραιστίαις ᾐόσιν* Or. 993. *Σουνίου πέτραι Γεραίστιοί τε καταφυγαί* Cycl. 294. V. *Barnes.* ad l.

γεραρός. Supplicum chorus in cogn. fab. 42: *ἱκετεύω σε, γεραιά* (Aethra), *γεραρῶν ἐκ στομάτων πρὸς γόνυ πίπτουσα.* *Marklandus*, quia *honorabile* s. *venerandum os* parum conveniat miserabili choro, *γεραιῶν ἐκ στομάτων* scribendum censuit, idque probavit *Musgravius*, recepit *Hermannus*. *Γεραιός γεραρός γεράσμιος* proprie sunt *honorabilis, venerabilis*; quum autem hac vi de senibus potissimum dicerentur, etiam hominem *senilem* et corpus *senile* denotant. V. Aesch. Ag. 704. Apoll. Rhod. 1, 683. Plut. V. Alex. c. 26. Clem. Alex. p. 263. Heliod. 7, 7. p. 264. *Hesych.* *γεραρώτερος· ἐντιμότερος, πρεσβύτερος.* Cf. *Etymol. M.* s. v. Iure igitur etiam in l. Suppl. admitteres hanc significationem. Sed ne opus quidem. Recte enim *γεραρῶν* retinuit *Matthiae*, et quia in *γεραρῶν* consentiant codd. et edd. et quia non tantum *os senile*, sed etiam *os venerandum*, utpote supplicum (imo anuum) indicare voluisse videatur Euripides. V. s. *γεράσμιος*. *Γεραιῶν ἐκ στομ.* fortasse posuisset poeta, si *γεραιά* non ad Aethram, sed ad easdem supplices referretur: *ἱκετεύω σε γεραιὰ γεραιῶν ἐκ στομ.* Nunc eiusdem verbi repetendi non erat causa. Anus autem istae quo mise-

biliores erant, hoc venerabiliores. Quod *Marklandi* causa dico. Cf. . 35. 50.

γέρας, *quidquid honoris causa datur* et *quidquid accipienti ho orem affert* (*Sturz.*), *munus, praemium.* *αἰτεῖ* (Achilles) *Πολυξένην ὑμβῳ φίλον πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν* Hec. 41. *ἥτει γέρας — τινὰ Γρωιάδων* ib. 96. Neoptolemus Andromacham *ἔλαβε γέρας* Andr. 585. Cf. ib. 14. *Ὀδυσσέως χρὴ εἰς χεῖρα δοῦναι τήνδε καὶ πέμπειν γέρας* Tr. 1286. *τάσδε, Τρωάδος χθονὸς ἐξαίρετ', ἀντὶ παιδὸς — σμικρὸν γέρας, καλὸν δὲ κέκτημαι δόμοις* El. 1008. *φέρνας πολέμου καὶ δορὸς λαβὼν γέρας* Ion. 298. *χρυσὸς πάρεστιν, εἰ τόδ' αἰτήσει γέρας* Rhes. 169; cf. ib. 181. Ex hac primaria vi duplex potestas fluxit. a) *Honor*, „omninoque *quod quis insigne et prae aliis praecipuum habet*“ (*Dind.*). *οὔτε γέρας πατρὶ οὔτ' ἔξοδον διδόντες* Phoen. 881; v. infr. *Κάδμος — γέρας τε καὶ τυραννίδα Πενθεῖ δίδωσι* Bacch. 43. Ibid. 1177 chor. *τίς ἁ βαλοῦσα πρῶτά γε;* Agav. *ἐμὸν τὸ γέρας.* Hipp. 84 Hippol. ad Dianam: *μόνῳ ἐστὶ τοῦτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν· σοὶ καὶ ξύνειμι καὶ λόγοις σ' ἀμείβομαι.* Sic etiam *τὸ νικᾶν τἄνδιχ' ὡς καλὸν γέρας* fr. inc. tr. XVII, 1. *οὐκ ἔστι τοῦδε παισὶ κάλλιον γέρας, ἢ πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι γαμεῖν τ' ἀπ' ἐσθλῶν* Heracl. 298. Cf. Bacch. 876. 896. Hinc b) *munus* universe. aa. *Munus, donum.* *καλόν γε τὸ γέρας τῷ ξένῳ δίδως* Cycl. 548. *ἀραῖσιν, ἃς — Ποσειδῶν ὤπασεν Θησεῖ γέρας* Hipp. 45. *ᾧ* (Casandrae) *γέρας ἔδωκ' ἄλεκτρον ζωάν* (Phoebus) Tr. 253. bb. *Munus, provincia.* *ἄλλῳ ἄλλο πρόσκειται γέρας, σοὶ μὲν μάχεσθαι* — Rhes. 107. Plur. *γέρα* ultima producta nunc legitur Phoen. 881. Neque de productione ista dubitatio est. V. *Matth.* gr. p. 237. not. 2. Pluralis tamen ab illo loco plane alienus. Revocandum igitur quod Ald. et rell. edd. vett. exhibent *γέρας.* De stirpe vocis v. s. *γέρων.*

γεράσμιος, *venerabilis*, hinc etiam *senilis*, ut *γεραρός* (s. v.). *ἐκ γερασμίων ὄσσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν δάκρυ* (chorus Supplicum) Suppl. 95. Phoen. 930 Creon ad Tiresiam: *ὦ πρός σε γονάτων καὶ γερασμίου τριχός.*

Γερήνιος. Ita ad Homeri exemplum vocatur Nestor Iph. A. 274. V. Hesiodi edit. Dindorfianam p. 79 et Steph. Byz. s. v. *Γερηνία.*

γερουσία, *senatus*, deinde i. q. *πρεσβεία*, *legatio*, quatenus senes vel certe natu maximi legati mittuntur. Rhes. 401 Hector ad Rhesum: *τίς σε κῆρυξ ἢ γερουσία Φρυγῶν ἐλθοῦσ' ἀμύνειν οὐκ ἐπέσκηψεν πόλει;* Hinc ib. 936 Musa ad filium caesum: *Τροίας ἀπηύδων ἄστυ μὴ κέλσαι ποτὲ —, ἀλλά σ' Ἕκτορος πρεσβεύμαθ' αἵ τε μυρίαι γερουσίαι ἔπεισαν ἐλθεῖν.*

γέρων, senex. γέροντος Οἰδίπου Phoen. 1249. 1869. Πιτθεῖ τῷ γέροντι Hipp. 691. γέρων Πηλεύς Andr. 915. γέρων Τυνδάρεως Iph. A. 66. Σιδωνίου γέροντος Bacch. 1024. σὺν τῷ γέροντι Τειρεσίᾳ ib. 1222. Ἰόλεως γέρων Heracl. 630. 793. Βακχίου γέροντος Oen. fr. IX (VIII), 2. In alloquio: γέρον Hec. 507. 516. Phoen. 171. Andr. 577. 661. 1169. 1185. 1245. 1251. Suppl. 1078. Iph. A. 16. Bacch. 1319. Cycl. 145. 228. Heracl. 88. 334. 344. 502. 549. Ion. 804. 947. 999. Herc. f. 70. 92. 165. 519. 584. 1170. 1189. 1264. El. 581. 618. 630. 664. ὦ γέρον Or. 543. 584. Phoen. 137. 143. 922. Andr. 573. Iph. A. 890. Cycl. 193. Heracl. 81. Hel. 968. Ion. 934. 967. Herc. f. 308. El. 524. ὦ φίλτατε γέρον Phoen. 161. ὦ γέρον Αἰακίδα Andr. 791. γέρον Πηλεῦ ib. 1074. ὦ δυστυχὴς γέρον ib. 1215. γέροντες Herc. f. 275. 760. 817. 823. 1081. 1109. 1123. ὦ γέροντες ib. 508. 728. 1054. Καδμεῖοι γέροντες ib. 1042, chorus senum Thebanorum. Praeterea cf. Or. 469. Andr. 23. Herc. f. 1001. Suppl. 722. Phoen. 1002. Herc. f. 575. 1009. El. 421. Rhes. 880. Bacch. 1309. Herc. f. 544. 556. Andr. 646. πρὸς γέροντα πόσιν (Priamum) Hec. 422. ὁ γέρων πατήρ Hec. 711. Cf. Or. 985. Med. 1220. Alc. 823. Hel. 726. Herc. f. 539. γέροντα νεκρόν Alc. 727. γέρων ἀοιδός Herc. f. 678. 692. παιδαγωγὸς ἀρχαῖος γέρων El. 287. ὑπὸ γέροντος — ἀρχαίου τινός ib. 853. γέροντος ἀνδρός Heracl. 467. Cf. Melan. fr. XXVII (XVIII). δέσποινα γέροντι νυμφία γυνή Phoen. fr. I (IV), 3. γέρων νεκροπομπός Alc. 442, Charon. γέροντα τυφλόν Phoen. 1095. γέρων εὔψυχος Andr. 765. γέροντ' ἀχρεῖον Herc. f. 42. ἄπαις γέρων Alcmaeon. fr. X (IX), 1. Cf. Andr. 1207. τέκέων ὀρφανοὶ γέροντες Andr. 308. γέροντα πληγαῖς πρόσωπον φαλακρὸν ἐξῳδηκότα Cycl. 225. ἴδετε τὸν γέροντ' ἀμαλὸν ἐπὶ πέδῳ χύμενον Heracl. 75. ἐλαύνει τὸν γέροντά μ' ἐκ πάτρας Phoen. 1715. γέροντα μὲν σ' ὁρῶντες, ἀσθενῆ δ' ἐμέ Andr. 755. γέρων εἰμί Hec. 497. γέρων ὢν Alc. 638. γέρων γ' ἐκεῖνος Andr. 80. γέρων γέρων εἶ ib. 679. γέροντές ἐσμεν Heracl. 636. γέροντες ὄντες Bacch. 189. ἥκω μέτα γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην Phoen. 1328. βαρβάρους ἀφίξομαι γέρων μέτοικος Bacch. 1352. ἐξηγοῦ σύ μοι γέρων γέροντι ib. 186. γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ ib. 198. γέρων γέροντα παρακόμιζε Herc. f. 126. τοῦ γέροντος ἡττήθη χερί; Andr. 918. θάρσει γέροντος χεῖρα ib. 994. ἔσφηλεν γόνυ γέροντος Heracl. 130. δυοῖν γερόντοιν οὐ καλῶς ἀγωνιεῖ ib. 653. Cf. ib. 39. Bacch. 365. γέροντι οὐχ οἷόν τε μηκύνειν χρόνον Polyid. fr. XIII (Glauc. III), 2. μάτην οἱ γέροντες εὔχονται θανεῖν γῆρας ψέγοντες καὶ μακρὸν χρόνον βίου· ἢν δ' ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βούλεται θνῄσκειν Alc. 672. οὐκ εἰς γέροντας ἥδε σοι τείνει τύχη· νέοι θανόντες ἀλγυνοῦσί σε Hipp.

797. διάδοχα ὦ τάλας ἐγὼ γέρων καὶ δυστυχὴς δακρύω Andr. 1203. ἔτ' ὀρθοὶ κοῦ γέροντες ib. 762. φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνήρ Melan. fr. XXVII (XVIII). γέροντες οὐδέν ἐσμεν ἄλλο πλὴν ὄχλος καὶ σχῆμα· ὀνείρων δ' ἕρπομεν μιμήματα Aeol. fr. XVIII, 2. Similiter τὸν γέροντα τύμβον Med. 1209, ut γέροντος οὕνεκα τύμβου Heracl. 167. V. *Hesych.* s. τυμβογέρων, *Pflugk.* ad Med. l. et nos s. τύμβος. ἡ Ἀφροδίτη τοῖς γέρουσιν ἄχθεται Aeol. fr. IX (XIX), 2. νέος μεθέστηκ' ἐκ γέροντος Heracl. 796. τί δὴ βροτοῖσιν οὐκ ἔστι νέους δὶς εἶναι καὶ γέροντας αὖ πάλιν; Suppl. 1081; cf. ib. 1085. ἀγόμεθα ὁμοῦ γέροντες καὶ νέοι Herc. f. 455. Cf. fr. inc. XV, 1. *Adiective: senilis.* γέροντι δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδί Or. 456. ῥυσῷ γέροντι τῷδε ποδί El. 490. ἑλκῶσαι γέροντα χρῶτα Hec. 406. δακρύοις γέροντ' ὀφθαλμὸν ἐκτήκω τάλας Or. 528. Hinc i. q. παλαιός, *vetus, antiquus.* γέρων τις ἐστὶ Καδμείων λόγος Herc. f. 26. [Γέρων (γῆρας) et γέρας cognata esse in promtu est: ambobus enim *dignitatis* atque *honoris* notio communis. Quamvis autem, notionem si spectas, γέρας a γέρων derivandum videatur eamque derivationem etiam Plutarchus Mor. p. 789, E. proponat, tamen formae γέρων γεραιός contrarium statuendum esse coarguunt. V. *Eustath.* p. 477, 45. Γέρων igitur dictus propter *honorem* (γέρας), qui senectuti defertur, et virum proprie *venerabilem*, ut γῆρας aetatem *venerandam*, denotat. Reconditior vocabuli γέρας origo est. Affine id fortasse verbis *gero* et φέρω, ita ut proprie significet rem *oblatam*. *Const. M.*]

γεύειν, *gustandum dare*, cum dupl. accus. βούλει σε γεύσω — ἄκρατον μέθυ; Cycl. 149. Alias res, quam quis gustandam praebet, *genitivo* effertur. *Med. gustare.* Cum genit. ποτοῦ ἐγεύσατο Ion. 1203, ut γεῦσαί νυν (vinum) Cycl. 155, et οὐ πρίν ἄν γε — γεύσωμαι — ἔτι ib. 556. ὡς βορᾶς γευσαίατο Iph. A. 423. Tralate: *gustare, experiri, empfinden.* πένθους γεύομαι πικροῦ Alc. 1072. γεύεσθαι κακῶν Hec. 375. πόνων μυρίων ἐγευσάμην Herc. f. 1353. τῆς σῆς τόλμης εἴσομαι γεγευμένος Hipp. 663. In his *genitivus* non, ut vulgo putant, partitivus est, sed materiam indicat, *qua* gustatus s. fructus *efficitur.* V. s. ἀκούειν. Stirps verbi est ἕω (ἵημι). V. s. ἀμείβειν p. 153. Nempe γεύειν proprie est *admovere* aliquem ad aliquid et γεύεσθαι *se admovere* ad al. vel *ad se admovere* aliquid, nos ubi similiter: *etwas zu sich nehmen — zulangen.* Quam vocis radicem confirmare videtur Homericum illud ἐκεί χ' ἕωμεν πολέμοιο (Il. τ', 402), de quo *Buttmannus* lexil. II. p. 130 sq. ita disputat, ut quid sibi velit vix dispicias.

γεῦμα, *gustatus.* ἡ γὰρ γεῦμα τὴν ὠνὴν καλεῖ Cycl. 150.

γέφυρα. Recentiore tantum *pontis* significatione ap. Eur. obvium.

πῶς γεφύρας διαβαλοῦσ' ἐκπηλάται; Rhes. 117. De origine vocis ineptissima excogitarunt veteres grammatici. Conflata est ex *γέα* (*γῆ*) et *φύρειν* (s. v.) *terramque* proprie *aggeratam* h. e. *aggerem* significat (*Damm*), sive secundum fluvium ad aquas coërcendas (Hom. Il. ε', 88. 89.) sive transverso fluvio ad transitum parandum ductus sit. Quum autem agger per fluvium ductus intervallum efficiat, *γέφυρα* per similitudinem ad vacua inter binos aciei instructae ordines intervalla tractum (Hom. Il. θ', 378. 549. λ', 160. υ', 427); quum transitum angustiorem s. semitam faciat, de *isthmo* dictum (Pind. Nem. 6, 67. Isthm. 4, 34); quum denique pro ponte sit, quovis de *ponte* frequentatum est. *Const. M.*

γεωργεῖν, *agrum colere*. *κακαὶ γεωργεῖν· χεῖρες εὖ τεθραμμέναι* Rhes. 176.

γῆ (*γᾶα γαῖα γέα* (*γῆ*) *γᾶ*), *terra*. V. s. *γαῖα* et *γίγνεσθαι*.

1. *Tellus* dea. *πάντων Γᾶ τροφός* Phoen. 693. *Γοργόν' ἔτεκε Γῆ* Ion. 989. *ἄλλον Γᾶς τέκνον* ib. 218. *Θέμιν Γᾶς παῖδα* Iph. T. 1259. [*καὶ Γῆ τ' ἄνασσα, χεῖρας ᾗ δίδωμ' ἐμάς* El. 678; ubi v. *Matth.*] *ὦ Ζεῦ καὶ Γᾶ καὶ φῶς καὶ νύξ* Or. 1496; cf. Med. 148. Hipp. 672. *ἰὼ Ζεῦ, ἰὼ Γᾶ* Phoen. 1297. *ἰὼ Γᾶ καὶ Ζεῦ* El. 1177. *ἰὼ Γᾶ καὶ — ἀκτὶς Ἀελίου* Med. 1251. *Γᾶ καὶ — Σελάνα καὶ — φαεσίμβροτοι αὐγαί* Heracl. 748. *ὄμνυ πέδον Γῆς πατέρα θ' Ἥλιον* Med. 746.

2. *Tellus* (*τέλλειν* h. e. *gignere*), *humus*, primum quatenus res gignit et alit, tum quatenus densa ac solida massa est indeque mari et aëri opponitur, *Erdreich*. *ἔτεκες, ὦ γᾶ, — τὰν — γένναν ὀδοντοφυῆ* Phoen. 825. (*Σπαρτῶν*) *λόχος, ὃς γᾶν τέκνων τέκνοις μεταμείβει* Herc. f. 795. *ἐξανῆκε γᾶ πάνοπλον ὄψιν* Phoen. 674. *δράκων —, γᾶς πελώριον τέρας* Iph. T. 1247. *γῆς ἄρ' ἐκπέφυκα μητρός;* Ion. 542. *τὸν μονῶπα παῖδα γῆς* Cycl. 644. *ἐκ γῆς — ἔβλαστεν —;* Ion. 267. *ὦ γῆς λόχευμα* Herc. f. 252; cf. Phoen. 1026. *τοῖσι γῆς βλαστήμασιν* Herc. f. 178; cf. Hec. 1204. *γῆ — θάλλουσα* Dan. fr. III (X), 3. *ἁ τεκοῦσα γᾶ βροτούς* Alex. fr. XVI (XII), 4. *ὅσα γᾶ τρέφει* Hipp. 1278. *καρπίμοις γῆς φυτοῖς* In. fr. XVIII (XVII), 3. *βαθυσπόρου γᾶς* Phoen. 649; v. *Matth.* ad l. *πεδία καρποφόρα γᾶς* Hel. 1501. *ἄχλοα πεδία γᾶς* ib. 1343. *ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησε σπορά* Andr. 638. *εἰ γῆ κακὴ — εὖ στάχυν φέρει* Hec. 592. *ἀρῶν γῆν* Antiop. fr. XXV (XXXIII), *agrum*. Porro *γῆς πέδον* Bacch. 705. Suppl. 829. *γῆς σεισμός* Herc. f. 862. *ἐς Ἀΐδαν στείχω κατὰ γᾶς* Hipp. 1366. *τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας μετοικεῖν* ib. 836; cf. Suppl. 1024. Rhes. 831. Ion. 1441. El. 144. *κατὰ δνοφερᾶς γᾶς* Iph. T. 1265. *ὦ κάτω γῆς οἰκῶν* El. 677. *κατὰ γᾶν* Or. 830. 1398. Alc. 237. Bacch. 371. *ὅ τι τοῦτο στίλβει κατὰ γῆν* Hipp. 194. *τὸ κατὰ γῆν* Andr. fr. XXIX

XXIII), 1. [οὐ γῆς εἰσεῖδον Iph. A. 1583.] πῶς οὐχ ὑπὸ γῆς τάρταρα ῥύπτεις δέμας; Hipp. 1290. τὰ ὑπὸ γῆς ἰδεῖν Iph. A. 1219. εἶμι γῆς ὕπο Herc. f. 1247. τὸ ὑπὸ γῆν Ἅιδου σκότος Meleagr. fr. XIII XVII), 1. ὅ καί με γῆς ὑπεξέπεμψεν Hec. 13. γᾶς ὑποπεμπομέναν κότον Hec. 208. τοὺς γῆς νέρθεν Hec. 791; cf. Phoen. 508. Herc. 262. 516. γῆς ἤκοντ' ἄνω ib. 616. εἴσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀραί Or. 241. τὸν γᾶς ἐνέρων τ' ἐς ὄρφναν μολόντα Herc. f. 352. γῆς σκότῳ κέκρυπται Hel. 61. σκότια γᾷ καλύψω Phoen. 1735, i. e. ἐν σκότῳ γᾶς καλύψω. ὃς γᾶς ἐξέβα θαλάμων (νερτέρων) Herc. f. 807. γῇ ἐπὴν κρύψῃς νεκρούς ib. 1364. Cf. Suppl. 531. Tr. 1148. γῆς κοσμῆσαι τάφῳ Andr. 1161. πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα, τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν (ἀπῆλθε) Suppl. 534. ὅστις αἷμα γῇ δωρήσεται Tr. 382. Cf. Phoen. 940. Praeterea notanda sunt εἰς γῆν φέροντες γῆν Hypsip. fr. VI (IV), 5. κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ γῆ καὶ σκιά Meleagr. fr. XIX (XV), 2 et ὁ θανὼν γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὢν Soph. El. 245, quod de *cineribus* dictum putat *Ellendt.* lex. I. p. 362. Imo in his γῆ dici videtur corpus anima nudatum ideoque in *terrena* elementa solutum, ubi nostri poetae *Staub.* Cf. *Matth.* ad Suppl. 533 et Chrysipp. fr. VI (VII), 8 sqq. Denique huc pertinent χθὼν ἀπεννέπουσά με — μὴ θιγγάνειν γῆς καὶ θάλασσα μὴ περᾶν Herc. f. 1296. γένος οὔτε πόντος οὔτε γῆ τρέφει τοιόνδε Hec. 1181. ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἔπτατο — ὄρνις Polyid. fr. I, 4. εἰς γῆν — κλύδων ἦγε ναῦν Iph. T. 1396. ἐπ' ἀπείρου γᾶς ἔβασαν Hipp. 763, *in terram continentem.* εἰς χεῖρα γῇ συνῆψαν (ναυτίλοι) Heracl. 430; v. *Matth.* et *Pflugk.* ad l. Hinc

3. est *humus*, quatenus in ea consistitur, h. e. *solum*, quod alias accuratius dicitur γῆς (*des Erdreichs*) πέδον (*Fussboden*), *Erdboden.* Huc pertinet ὁ πεδοστιβὴς σφαγεὺς (Dolon) τετράπουν μῖμον ἔχων ἐπὶ γᾶν Rhes. 257. V. *Dind.* Praef. ad Poet. Scen. p. XXI. Porro πιτνοῦντα πρὸς γᾶν Andr. 1226. ἴχνος ἐν γᾷ κρούουσαι Iph. A. 1043. εἰς γῆν γόνυ καθεῖσαν Iph. T. 332. θύρσῳ κροτῶν γῆν Bacch. 188. πρὸς γῆν ὄμμα βαλὼν Ion. 582. ξυνηρεφὲς πρόσωπον εἰς γῆν — βαλοῦσα Or. 956. εἰς γῆν ἐρείσασ' ὄμμα Iph. A. 1123. οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς πρόσωπον Med. 27. πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω Hec. 1010. Hinc denique

4. est *solum terrae*, quatenus incolitur, atque hac vi aut *universam terram* denotat aut *certam* quamdam *partem.* a) *Terrae orbis* s. *globus*, *Erdkreis.* ὦ γῆς ὄχημα κἀπὶ γῆς ἔχων ἕδραν (Ζεῦ) Tr. 884, ubi *schol.* δόξα γάρ τις ἐθρυλλεῖτο τῶν Φυσικῶν, ὅτι πλατεῖα οὖσα ἡ γῆ ὀχεῖται ἐν τῷ ἀέρι. Huc pertinet fr. inc. tr. I, 2 sq. ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ — αἰθέρα καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν

ἀγκάλαις· τοῦτον νόμιζε Ζῆνα. Similiter *ὅδ' οὐρανός μοι συμμεμιγμένος δοκεῖ τῇ γῇ φέρεσθαι* Cycl. 575, quamquam hoc ebrii phantasma est. *Φοιβήιος — γᾶς μεσόμφαλος ἑστία* Ion. 461. *μέσον ὀμφαλὸν γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος* ib. 223. *μέσον γᾶς ἔχων μέλαθρον* (Phoebus) Iph. T. 1258. *ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν* Med. 668. *ὦ γῆς παλαιὸν Ἄργος* El. 1. *ἵν' εἶ γῆς* Andr. 168. *Σπάρτη — ποῦ γῆς ἐστί —;* Hel. 499. *ποῦ γῆς — φυγὰς ἔχων;* El. 233. *ποῖ πατὴρ ἄπεστι γῆς;* Herc. f. 74. *ὅπῃ γῆς* Heracl. 19. b) *Certa quaedam ac singularis terra, Land.* *τᾷ Σιμουντίδι γᾷ* Hec. 641. *ἀπὸ γᾶς Ἰλιάδος* ib. 941. *γᾶ Κυκλωπία* Or. 963. *Καδμείων γᾶν* Phoen. 224. *Θηβαίαν γᾶν* ib. 1052. *Κρησίας ἐκ γᾶς* Hipp. 759. *Φθιάδος ἐκ γᾶς* Andr. 862. *γῆς Φθιώτιδος* ib. 665. *γᾶν φίλαν Ἰνάχου* Suppl. 371; cf. Or. 930. *εἰς γᾶν Ἑλλάδα* Iph. A. 771; cf. ib. 1457. Iph. T. 448. 1386. Cycl. 290. 296. Hel. 1609. Or. 573. *ἀπὸ γᾶς τᾶς Ἑλλανίδος* El. 1192; cf. Tr. 878. Bacch. 23. Heracl. 307. Hec. 1260. Phoen. 1231. *Ἀθηναίων ἐπὶ γᾶν* Iph. T. 1131. *ἐπὶ γᾶν Φρυγῶν* Rhes. 721. *γῆν Φρυγίαν* Iph. A. 1627. *Ἀσίας ἀπὸ γᾶς* Bacch. 64; cf. Or. 853. *Ἀσιάτιδος γῆς* Andr. 1; cf. Ion. 1586. *Τρῳάδος ἐκ γᾶς* Hel. 534; cf. ib. 588. 1236. El. 3. *Τρωικῆς γῆς* Hec. 6. *Πριαμίδος γᾶς* Hel. 1173. *τᾷ Λακαίνᾳ γᾷ* ib. 1489. *Λακεδαίμονος γῆς* Hel. 481. *ἐν γῇ Χερρονησίᾳ* Hec. 33. *Φωκέων γῇ* Or. 769. *γῆν Δελφίδα* ib. 1094; cf. Andr. 1168. *Φοίνισσα γῆ* Phoen. 287. *Αἰτωλίδ' εἰς γῆν* ib. 988; cf. Meleagr. fr. II (I), 3. *γῆς Ἰωλκίας* Med. 7. *γῆν Κορινθίαν* ib. 10; cf. ib. 70. 702. 910. *γῆς Τροιζηνίας* Med. 683. Hipp. 12. 29. 1159. *γῇ Σισύφου* Med. 1381. *γῆς Φαρσαλίας* Andr. 22. *Μολοσσίαν γῆν* Andr. 1245. *γῆς Ἀσωπίας* Suppl. 571. *γῆν Φάρσαλον* Iph. A. 812. *εἰς γῆν κυανέαν Συμπληγάδα* Iph. T. 241. *Παιόνων γῆν* Rhes. 408. *γῆν ἐπ' Ἀργείαν* Rhes. 471. *γῆς Κεφαλλήνων* Cycl. 103. *γῆς Ἀτθίδος* Ion. 13. *γῆν Εὐβοΐδα* Ion. 60. Cf. Rhadam. fr. II (I). *γῆς Ἀθηναίων* Herc. f. 1164. *Φωκέων εἰς γῆν* El. 18. *Σπαρτιάτιδος γῆς* ib. 411. *Ἀχαΐδος γῆς* ib. 1285. *Ἰσθμίας γῆς* ib. 1288. *ἰὼ γᾶ μᾶτερ ὦ Πελασγία* Iph. A. 1497. *ἐκ μελαμβρότοιο — Αἰθιοπίδος γῆς* Archel. fr. II, 4. *εἰς γῆν ἐναλίαν Κύπρον* Hel. 147. *γᾶς ἐκ πατρῴας* Hec. 947. Cf. Phoen. 302. 1063. Hipp. 1148. Tr. 164. Hec. 1221. Phoen. 1457. Alc. 167. Tr. 389. Hel. 1108. Iph. T. 1066. *πατρῴας γῆς πέδον* Rhes. 278. Oen. fr. I, 1. *γῆς πατρῴας ὅρον* El. 1315; cf. Dict. fr. XIV (IV), 4. *γᾶς πατρίας* Med. 653; cf. Tr. 857. Rhes. 932. Hel. 529. Ion. 483. *τᾶς πατριώτιδος γᾶς* Heracl. 755. *πατρίδα γῆν* Iph. A. 1558; cf. Hel. 280. Ion. 261. *γῆς πατρίδος πέδον* Herc. f. 620. *γῆ πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος* Hel. 16. *πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ* Phaëth. fr. XIV (II). *τὰν ἀγχιστεύουσαν γᾶν — πόντῳ* Tr. 224.

Χρᾶθις — εὔανδρον ὀλβίζων γᾶν ib. 229. εἰς φίλαν γᾶν ib. 1319; cf. Phoen. 677. παντοδαπᾶς ἐπὶ γᾶς Hel. 532. ἐκ γῆς βαρβάρου Med. 256; cf. Iph. T. 739. 775. 906. 1400. γῆν ἄσυλον — παρασχών Med. 387. ἄγνωστον εἰς γῆν Iph. T. 94. ἐν ξένῃ γῇ Tr. 378. γῆν σέβοντ' ἐλευθέραν Heracl. 114. γῆς παραλίας Ion. 1592. ἰὼ γᾶ τρόφιμε τῶν ἐμῶν τέκνων Tr. 1302. γᾶν ἄλλαν κατέχει El. 203. γῆς τῆσδε — πέδον Hel. 82. Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν Phoen. 641; cf. ib. 5. βᾶθι τάνδε γᾶν ib. 687. ἀμῦναι τᾷδε γᾷ ib. 695. ἐπέσυτο τάνδε γᾶν — τις ἄτα Phoen. 1072. ἀλλά νιν ἅδε γᾶ καπφθίμενον — οἴσει Rhes. 377. τᾶσδε γᾶς πόσιν Tr. 854, ex hac terra oriundum. θανεῖν Ὀρέστην ἔδοξε τῇδε γῇ Or. 1328. εἰς γῆν τήνδε μὴ παριέναι Suppl. 468. γᾶ πᾶσα χορεύσει Bacch. 114. Et nudum γῇ de certa ac singulari terra (v. s. γαῖα extr.). τὰ ἑπτάπυργα κλῇθρα γᾶς Phoen. 1065. ὄνομα γᾶς ἀφανὲς εἶσιν Tr. 1322. οὖδας γᾶς καὶ πόλις Heracl. 771. γῆς ὅρους Or. 443. γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροισιν Med. 540. γῆς ὅρια Tr. 375. ὃ καὶ γῆν καὶ πόλεις ὄλλυσ' ἀεί Or. 524. φροῦδα φροῦδα γᾶ γᾶ ib. 1373. γᾶς βασιλεῦσι Phoen. 806. γᾶς ἄναξ Herc. f. 746. πρὸ γᾶς (mori) Heracl. 622. Cf. Rhes. 243. καταφθίνει γᾶ Tr. 1299. ἥκει εἰς γῆν Μενέλεως Τροίας ἄπο Or. 53. τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς; ib. 431. οἵπερ σώζουσι γῆν ib. 918. εἰ δ' ἐστὶν ἐν γῇ Suppl. 469. γῆς προδότιν Med. 1332. γῆς ἀνάσσει Θόας Iph. T. 31. κρατεῖν γῆς Or. 1600. ἄρξουσι γῆς In. fr. V (XII), 2. ᾧ κράτος δίδωμι γῆς Bacch. 213. πατρὸς γῆν διδόντος Ion. 1296. οἰκτείρειν — γῆν Tr. 403. γῆς ἐξανελθών ib. 748. γῇ δορὶ πεσοῦσα ib. 868. τὸν θεὸν εἰς γῆν δέχου Bacch. 312. πόθεν γῆς ἦλθες; Ion. 258.

γηγενέτας, *terrigena*. Γίγαντι γηγενέτᾳ προσόμοιος (Ἱππομέδων) Phoen. 130. ἀνηβᾷ Ἐρεχθεὺς ὅ τε γηγενέτας δόμος (Erechtidarum) οὐκέτι νύκτας δέρκεται Ion. 1465.

γηγενής, *terrigenus*. Γίγας γηγενής Phoen. 1138, ut μὰ τὴν παρασπίζουσαν Νίκαν Ἀθάναν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔπι (Gigantes) Ion. 1529, ubi v. *Barnes*. Unde γηγενὴς μάχη dicta Cycl. 5 et Ion. 987. Λήιτος ὁ γηγενής Iph. A. 259; v. *Barnes*. ad l. τοῦ γηγενοῦς Ἐριχθονίου Ion. 20. Ἐχίονος γόνον γηγενῆ Bacch. 994. 1014. ὁ γηγενὴς Σπαρτῶν στάχυς Herc. f. 4 Bacch. 264, ut τὸ γηγενὲς δράκοντος θέρος ib. 1024. δράκων ὁ γηγενὴς — Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος Phoen. 938; cf. ib. 942.

γηθεῖν; γεγηθέναι. Ut apud Sophoclem teste *Ellendtio*, sic apud Euripidem quoque solum perfectum invenitur praesentis vi indutum. *Gaudio elatum esse, laetitia perfusum esse, laetitia gestire s. exsul-*

tare. γέγηθα, κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας ἀνεπτέρωκα Hel. 638. γέγηθα, μαινόμεσθα τοῖς εὑρήμασιν Cycl. 463. ταύτῃ γέγηθα κἀπιλήθομαι κακῶν Hec. 279; cf. Or. 66. *C. partic.* γέγηθα μεγάλα — εἰργασμένα Bacch. 1196. γέγηθε κόσμον προστιθεὶς ἀγάλματα καλὸν κακίστῳ — Hipp. 631; v. *L. Dindorf.* ad l. ὅς γε πίνων μὴ γέγηθε μαίνεται Cycl. 167. θεὸς ἐν ἀσκῷ πῶς γέγηθ' οἴκους ἔχων; ib. 523. ἰδοὺ γέγηθά σ' ὡς γέγηθ' ὁρῶν, τέκνον, Iph. A. 649. Γέγηθα verbi γηθέω perfectum esse non credo grammaticis. Imo ambas formas singulas ac per se ex γάω (γαίω) fictas puto. V. s. γαῦρος, ἥδεσθαι, χαίρειν. E γηθεῖν factum *gaudeo.*

γῆθεν, *e terra.* ἥ καί σφε (Erichthonium) Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετο; Ion. 269, i. q. γηγενῆ ὄντα. Ἰλιόθεν ὅτι με —Ἑλλάδι λάτρευμα γᾶθεν ἐξορίζει Tr. 1105, i. e. *e terra patria.* V. *Lobeck.* ad Phryn. p. 93 sq.

γηπετής, *in terram lapsus.* γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας εἰς γύας, ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ πάνοπλον ὄψιν Phoen. 672. ch. Quibus simillima sunt χαμαιπετὴς πίπτει πρὸς οὖδας Bacch. 1109. Haec iis addas, quae enotavit *Lobeckius* ad Ai. p. 193. ed. 2. *Const. M.*

γηπονεῖν, *agrum colere.* ἀρούρας γαπονεῖν Rhes. 75. Sic Flor. 10. Flor. A. γᾶν πονεῖν. Vlg. γηπονεῖν. Item Suppl. 420 Ald. rell. γᾷ πόνος ἀνὴρ πένης, unde γαπόνος fecerunt *Canter.* et *Scaliger.* Par. A. B. C. ap. Markl. Flor. 1. 2. γηπόνος. Vict. γῇ πόνος. *Herm.* in l. Suppl. ob γηπονεῖν in Rhes. l. et ob glossam *Hesych.* γηπόνος· γεωργός, γαμόρος praefert γηπόνος. At idem *Hesych.* habet γάμοροι· οἱ περὶ τὴν γῆν πονούμενοι etc. et γάπεδα· ἄγροικοι καὶ οἰκεῖαι. Rhesi autem locus nihil probat. Nos *Matthiam* ad Rhes. 75 et *G. Dindorfium* in nov. Steph. thes. II. p. 606 sq. sequimur dumtaxat γαπόνος et γαπονεῖν in usu fuisse arbitrantes. Quamquam non solum γαπόνος sic usurpatum puto, sed etiam γατόμος γαμόρος γάπεδον, nec solum tragicos his usos esse, sed omnino Graecos, neque Doricas has formas esse, sed, ut in γεωγράφος γεωργός et similibus, ita in γαπόνος γατόμος γαμόρος γάπεδον vetustiores formas γεα et γα ex γᾶα illas quidem partim soni mutatione partim contractione factas apparere. Omnino vetustissimas has esse voces ex eo apparet, quod suam quaeque variam formam ex γέα fictam habet: γαπόνος γεωπόνος, γατόμος γεωτόμος, γαμόρος, γεωμόρος, γάπεδον γεώπεδον. Quod quum non cadat in γηγένης γηπετής γήποτος eaque serioris esse originis etiam usus et significatio doceat, haec apud Dores tantum γα, apud Iones et Atticos γη habuisse censeo. Quin γαγενής et γαγενέτης nec semel quidem dictum reperies.

γηπόνος, v. γηπονεῖν.

γηραιός, senex. ὤνοιντ' ἂν οἷς πάρεστι γηραιοὺς θανεῖν Alc. 60. Adiect. senilis. γηραιῷ ποδὶ Alc. 614. Cf. Andr. 547.

γῆρας, senectus, senium. γήρᾳ δειλαία δειλαίῳ δουλεύσω Hec. 203. γήρᾳ πενθίμῳ καταφθίνειν Alc. 625. τὸ γῆρας βαρὺ ib. 675. γῆρας πολιὸν Suppl. 170. Cf. Bacch. 258. Ion. 700. Erechth. fr. XIII (VI), 3. ὦ δυσπάλαιστον γῆρας Suppl. 1108. δύσκολον τὸ γῆρας Bacch. 1249. τὸ γῆρας — βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων Herc. f. 638. τὸ λυγρὸν φόνιόν τε γῆρας ib. 649. γῆρας πικρὸν Autol. fr. I (III), 11. τὸ γῆρας ὡς ἔχει πολλὰς νόσους Polyid. fr. XIII, 1. δυσώνυμον εἰς γῆρας ἐλθεῖν Oenom. fr. IV, 2. ὦ γῆρας, οἷον τοῖς ἔχουσιν εἶ κακὸν Phoen. fr. III (VIII). ὦ γῆρας, οἵαν ἐλπίδ' ἡδονῆς ἔχεις; fr. inc. tr. LXXVIII, 1. γήρᾳ τρομερὰν ποδὸς βάσιν Phoen. 310. γήρᾳ τρομερὰ γυῖα Herc. f. 231. τοῦ γήρως μοι συνεκπονοῦσα κῶλον ἰατρὸς γενοῦ Ion. 739. λευκὰ γήρᾳ σώματα Herc. f. 910. ὅπως εἰς γῆρας μόλοι Alc. 53. οὐδὲ γήρως ἔβας τέλος ib. 415. γήρως ἐσχάτοις πρὸς τέρμασιν Andr. 1082. γήρᾳ μηδὲν ὑπείκων Iph. A. 138. οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ πρόσεστιν, ἀλλ' ἡ 'μπειρία ἔχει τι δεῖξαι τῶν νέων σοφώτερον Phoen. 531. τὸ γῆρας τῶν νεωτέρων φρενῶν σοφώτερον πέφυκε Pel. fr. V, 1. τὸ γῆρας ὡς ἀναιδείας πλέον Alc. 730. ἃ δ' ἂν μάθῃ τις, ταῦτα σώζεσθαι φιλεῖ πρὸς γῆρας Suppl. 917. τὸ γῆρας τὴν Κύπριν χαίρειν ἐᾷ Aeol. fr. IX (XIX), 1. βάρβαρον λέχος πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι Med. 592. πρὸς τὸ γῆρας τοὺς γάμους ποιουμένους Dan. fr. II (VI), 2. ἐρεῖ τις ὡς τὸ γῆρας οὐκ αἰσχύνομαι μέλλων χορεύειν Bacch. 204. τὸ (σου) γῆρας οὐ σοφὸν Or. 490. ἀναίνομαι τὸ γῆρας ὑμῶν εἰσορῶν νοῦν οὐκ ἔχον Bacch. 252. ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λέγειν Or. 548, quae Orestis ad Tyndareum senem verba sunt, ut ib. 630. στεῖχ', ὡς ἀθορύβως οὐπιὼν ἡμῖν λόγος πρὸς τόνδ' ἵκηται γῆρας ἀποφυγὼν τὸ σόν. γῆρας τοὐμὸν ἄυπνον Iph. A. 4. γήρᾳ τῷδ' ἀσυμφορώτατα Tr. 491. δέδοικα μὴ πόνοις ὑπερβάλῃ με γῆρας Cresph. fr. XV (IV), 4. ἀτιμάζοντα σὸν γῆρας Alc. 662. μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὔχονται θανεῖν γῆρας ψέγοντες καὶ μακρὸν χρόνον βίου ib. 673. μῶν Πιτθέως τι γῆρας εἴργασται νέον; Hipp. 794. μένε καὶ γῆρας Med. 1396. Dativum non γήρᾳ, sed γήρᾳι scribendum esse monuerat *Hermannus* ad Soph. El. 1397 eamque sententiam ab *Ellendtio* lex. Soph. I. p. 363 impugnatam rationibus confirmavit in eph. ant. Darmst. 1835. p. 762 sq. Cui scripturae secundae et primae declinationis analogiam obstare recte quidem me monuit *Bernhardus* frater: nam eodem iure quo λόγο-ς, λόγο-ος λόγοο (λόγοιο) λόγου, λόγο-ι λόγῳ, et μοῖρα, μοίρα-ος μοίρας, μοίρα-ι μοίρᾳ, etiam γῆρα-ς, γήρα-ος,

tare. γέγηθα, κρατὶ δ' ὀρθίους ἔθειρας ἀνε... γηθα, μαινόμεσθα τοῖς εὑρήμασιν Cycl. 46... θομαι κακῶν Hec. 279; cf. Or. 66. C. ... γασμένα Bacch. 1196. γέγηθε κόσμον ... κίστῳ — Hipp. 631; v. *L. Dindorf* ... μαίνεται Cycl. 167: θεὸς ἐν ἀσκῷ ... ἰδοὺ γέγηθα σ' ὡς γέγηθ' ὁρῶν ... γηθέω perfectum esse non cre... gulas ac per se ex γάω (γα... χαίρειν. E γηθεῖν factum ...

γῆθεν, *e terra.* ἡ ... λετο; Ion. 269, i. q. γῆ... γᾶθεν ἐξορίζει Tr. 1... p. 93 sq.

γηκετής, *in te...* ...ς est, omni-θεν ἐξανῆκε γᾶ ... ...que restituenda. Const. M. χαμαικετὴς κὶν ... ...m γεγήρακα Ion. 1392, *senescere.* enotavit *Lobe...* ...ι. Ion. 619. ἄτεκνος γηράσκω Suppl. 967.

γηκονεῖ ... ...οὶ τέκνων Dict. fr. I (XIV), 6. Tralate. οὐ Flor. A. γε... ἐκ τινος θεηλάτου εὑρεῖς τ' ἄπεστι πλεγμάτων Ion. ἀνὴρ πέν... ...ράσκουσαν ἐχθαίρω φίλων Herc. f. 1223. Aoristi infin. ap. Ma... ...αι et partic. γηράσας *G. Dindorfius* docuit in nov. Steph. γηκον..., p. 610.

μόρ... ...ροβοσκεῖν, *senem alere, nutrire.* οἳ (παῖδες) γηροβοσκήσουσι τή... ...ανόντα σε περιστελοῦσι Alc. 666. Cf. Med. 1033, ubi eadem sen-...ia iisdem fere verbis effertur.

γηροβοσκός, *senectutis altor.* ὦ γηροβοσκὼ μητρὸς Phoen. 1445. ἐγὼ δὲ γηροβοσκὸν οὐκ ἔχω τεκοῦσ' ἃ τάλαινα παῖδα Suppl. 923.

γηροτρόφος i. q. γηροβοσκός. κεῖνον λέγω, καὶ παῖδά μ' εἶναι καὶ φίλον γηροτρόφον Alc. 671.

γηρύειν, *vocem edere, loqui, dicere, sonare.* Med. ὦ δώματ', εἴθε φθέγμα γηρύσαισθέ μοι καὶ μαρτυρήσαιτε Hipp. 1074. δεινὸν τόδ' ἐγηρύσω El. 1327. ὦ παῖ, τί θροεῖς; οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσει Hipp. 213. Longum ῡ in futuro et aoristo, in praesenti et imperfecto anceps, breve plerumque ante brevem syllabam, longum ante longam esse *G. Dindorfius* docuit in nov. Steph. thes. II. p. 612. De stirpe v. γῆρυς.

γῆρυς, *vox, sonitus.* μακρὰν γὰρ ἕρπει γῆρυς, ἐμφανής γε μήν El. 754. σὴν γῆρυν ᾐσθόμην κλύων, σοφὴν σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς Bacch. 178. φθέγματος ᾐσθόμην τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν Rhes. 609. Ἡλίου

...ονήεσσαν ἤεουσίν ποτε, πικρὰν Ὀδυσσεῖ γῆρυν, Tr. ω', 396. τί σιγᾷς γῆρυν ἄφθογγον σχάσας; Phoen. ...άτᾳ γῆρυϊ — ἀηδονὶς μερίμνας Rhes. 549. Ὀρ...ρυν οὐχ Ἑλληνικὴν Rhes. 294. Tralate. δέλ...ν σοφοὶ κλέονται Erechth. fr. XIII (VI), 8. ...ξ. Ambo enim ex ἄω spiritu condensato V. s. γεγωνέναι et ἀΰειν. E χηρύειν ... ut simul onomatopoëticum sit, lo...

...ν γιγαντοφόνον Herc. f. 1192. 1138. Γίγαντι γηγενέτᾳ ... πτήν' ἐναρμόσας βέλη ... 1272. ποίους — Γίγαν... ...ο58 sq. Ellendtium qui Herculis ...iderint nescientem edocere poterat Bar... φόνιον Γίγαντ' ἀντίπαλον θεοῖς Bacch. 543. ...ᾳ Γίγαντες ἔστησαν θεοῖς Ion. 988. κλόνον Γιγάν... ...ι. Stirpem per se apertam ipse etiam Euripides in tribus pr... positis significavit. Cf. *Etym. M.* p. 231, 20.

γίγ...εσθαι. Radix verbi est ἄω, unde γάω (γαῖα αἶα). A γάω est 1. γέγαα (γεγαώς γεγώς) et γέγηκα (unde inf. γεγάκειν Pind. Ol. 6, 83 et coniunct. γεγάκω ap. Hesych.); forsan hinc etiam aoristus ἔγαν ab Hesychio notatus; 2. (γέω γένος) γενέσθαι (γενήσομαι, γεγένημαι); v. s. βλαστάνειν. Rursus a γενέσθαι praeter praesens γείνεσθαι est 1. ἐγεινάμην et γέγονα, ut a μένω ἔμεινα et μέμονα, quamquam illa etiam e praesenti γείνομαι formata esse possunt, ut ἔκτεινα et ἔκτονα a κτείνω; 2. γίγνεσθαι, quod e γιγένομαι contractum permire putant grammatici. Imo consona inserta sonoque mutato ex γενέσθαι factum est, ut πίπτω e πέτω, μίμνω e μένω. V. s. ἀμπέχειν p. 165. Apparet autem ex his formam γίνεσθαι, quam variam pro γίγνεσθαι formam esse volunt, non magis legitimam esse quam si quis πίτω vel μίνω pro πίπτω et μίμνω diceret. Imo apertum est γίνομαι esse formam assiduo usu e γίγνομαι mutilatam ac depravatam, quae, quum seriore tempore invaluisset, a doctis illius aetatis hominibus in scripta veterum illata est. Egregie id confirmatur eo, quod fere omnes usque ad Aristotelem scriptores, imprimis Attici, fortiorem formam γίγνεσθαι usuparunt et post hunc demum deterior forma γίνεσθαι frequentari coepta est; quamquam etiam tunc nonnulli, ut Polybius et Appianus, antiquiores hac in re scriptores imitati sunt. Tragicos quidem forma tenuiore abstinuisse constat. V. *Ellendt.* lex. Soph. I. p. 364. Nec verum est quod in novo thes. Steph. II. p. 621

γήρα-ι γήρᾳ declinari. Cf. *Buttm.* gr. mai. I. p. 106. At enim ipse, si usum antiquissimum et rationem spectes, rectius et *μοίραι* pro *μοίρᾳ* et *λόγωι* pro *λόγῳ* vel *λόγοι* ut *οἴκοι πέδοι Ἰσθμοῖ* scribi existimat. Quam veram scribendi rationem etsi nostrae aetati nimium superstitiosae umquam persuasum iri despero, tamen prima certe et antiquissima declinatio, quae tertia fuit, perniciosa ista litera purganda est. *Γήραι δέπαι σέλαι*, ut *ξίφει* et *αἰδοῖ*, Graecos veterrimos exarasse certissime efficitur diaeresi epicis et Ionibus in his omnibus consueta, quae, si *γήρᾳ δέπᾳ σέλᾳ* scripsissent veteres, fieri nullo pacto potuisset. Itaque *Hermanno* toto pectore assentior, modo sibi constitisset vir clarissimus neque tum *γήραι* (Hec. 201) tum rursus *γήρᾳ* (Iph. A. 188) edidisset. Apud Homerum autem ut persaepe est *γήραϊ*, ita *γήραι ὑπὸ λιπαρῷ* scribendum Od. λ', 135 et ψ', 283, ut *δέπαϊ* est Il. ψ', 196, ita *χρυσέῳ δέπαι*, *ὄφρα πίοιμι* scribendum Od. κ', 316, ut *σέλαϊ* est Il. ρ', 739, ita *σέλαι* scribendum Od. φ', 246. Eaque scriptura, nisi diaeresis est, omnibus huius generis nominibus in ας exeuntibus ubique restituenda. *Const. M.*

γηράσκειν, *γηρᾶν*, unde perfectum *γεγήρακα* Ion. 1392, *senescere*. *ἄπαιδε γηράσκετε* Alc. 739. Cf. Ion. 619. *ἄτεκνος γηράσκω* Suppl. 967. *ὅσοι γηράσκουσιν ὀρφανοὶ τέκνων* Dict. fr. I (XIV), 6. Tralate. *οὐ γεγήρακ' (ἀντίπηξ) ἔκ τινος θεηλάτου εὐρώς τ' ἄπεστι πλεγμάτων* Ion. 1392. *χάριν γηράσκουσαν ἐχθαίρω φίλων* Herc. f. 1223. Aoristi infin. esse *γηράναι* et partic. *γηράσας* *G. Dindorfius* docuit in nov. Steph. thes. II. p. 610.

γηροβοσκεῖν, *senem alere*, *nutrire*. *οἳ (παῖδες) γηροβοσκήσουσι καὶ θανόντα σε περιστελοῦσι* Alc. 666. Cf. Med. 1033, ubi eadem sententia iisdem fere verbis effertur.

γηροβοσκός, *senectutis altor*. *ὦ γηροβοσκὼ μητρὸς* Phoen. 1445. *ἐγὼ δὲ γηροβοσκὸν οὐκ ἔχω τεκοῦσ' ἁ τάλαινα παῖδα* Suppl. 923.

γηροτρόφος i. q. *γηροβοσκός*. *κείνου λέγω καὶ παῖδά μ' εἶναι καὶ φίλον γηροτρόφον* Alc. 671.

γηρύειν, *vocem edere*, *loqui*, *dicere*, *sonare*. *Med.* *ὦ δώματ', εἴθε φθέγμα γηρύσαισθέ μοι καὶ μαρτυρήσαιτε* Hipp. 1074. *δεινὸν τόδ' ἐγηρύσω* El. 1327. *ὦ παῖ, τί θροεῖς; οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσει* Hipp. 213. Longum ῡ in futuro et aoristo, in praesenti et imperfecto anceps, breve plerumque ante brevem syllabam, longum ante longam esse *G. Dindorfius* docuit in nov. Steph. thes. II. p. 612. De stirpe v. *γῆρυς*.

γῆρυς, *vox*, *sonitus*. *μακρὰν γὰρ ἕρπει γῆρυς*, *ἐμφανής γε μήν* El. 754. *σὴν γῆρυν ᾐσθόμην κλύων*, *σοφὴν σοφοῦ παρ' ἀνδρός* Bacch. 178. *φθέγματος ᾐσθόμην τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν* Rhes. 609. *Ἡλίου*

βόας — σάρκα φωνήεσσαν ᾖσουσίν ποτε, πικρὰν Ὀδυσσεῖ γῆρυν, Tr. 441. V. Hom. Od. μ', 396. τί σιγᾷς γῆρυν ἄφθογγον σχάσας; Phoen. 967. ὑμνεῖ πολυχορδοτάτᾳ γήρυϊ — ἀηδονὶς μερίμνας Rhes. 549. Ὀρφεία γῆρυς Alc. 972. γῆρυν οὐχ Ἑλληνικὴν Rhes. 294. Tralate. δέλτων ἀναπτύσσοιμι γῆρυν, ἃν σοφοὶ κλέονται Erechth. fr. XIII (VI), 8. Γῆρυς cognatum est cum κῆρυξ. Ambo enim ex ἄω spiritu condensato et consona interserta facta sunt. V. s. γεγωνέναι et ἄϋσιν. E γηρύειν Lat. garrire ita videtur fictum esse, ut simul onomatopoëticum sit, loquacitatem quippe depingens.

γιγαντοφόνος, *Gigantes caedens.* δόρυ γιγαντοφόνον Herc. f. 1192.

Γίγας, *Gigas.* Γίγας γηγενής Phoen. 1138. Γίγαντι γηγενέτᾳ ib. 129. τοῖσι γῆς βλαστήμασι Γίγασι πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη (Hercules) Herc. f. 179, ut ipse Hercules ib. 1272. ποίους — Γίγαντας — οὐκ ἐξήνυσα; Cf. Soph. Tr. 1058 sq. *Ellendtium* qui Herculis cum Gigantibus congressum tradiderint nescientem edocere poterat *Barnesius* ad Herc. f. 177. φόνιον Γίγαντ' ἀντίπαλον θεοῖς Bacch. 543. ἣν (μάχην) Φλέγρᾳ Γίγαντες ἔστησαν θεοῖς Ion. 988. κλόνον Γιγάντων ib. 207. Stirpem per se apertam ipse etiam Euripides in tribus locis primo positis significavit. Cf. *Etym. M.* p. 231, 20.

γίγνεσθαι. Radix verbi est ἄω, unde γάω (γαῖα αἶα). A γάω est 1. γέγαα (γεγαώς γεγώς) et γέγηκα (unde inf. γεγάκειν Pind. Ol. 6, 83 et coniunct. γεγάκω ap. Hesych.); forsan hinc etiam aoristus ἔγαν ab Hesychio notatus; 2. (γέω γένος) γενέσθαι (γενήσομαι, γεγένημαι); v. s. βλαστάνειν. Rursus a γενέσθαι praeter praesens γείνεσθαι est 1. ἐγεινάμην et γέγονα, ut a μένω ἔμεινα et μέμονα, quamquam illa etiam e praesenti γείνομαι formata esse possunt, ut ἔκτεινα et ἔκτονα a κτείνω; 2. γίγνεσθαι, quod e γιγένομαι contractum permire putant grammatici. Imo consona inserta sonoque mutato ex γενέσθαι factum est, ut πίπτω e πέτω, μίμνω e μένω. V. s. ἀμπέχειν p. 165. Apparet autem ex his formam γίνεσθαι, quam variam pro γίγνεσθαι formam esse volunt, non magis legitimam esse quam si quis πίτω vel μίνω pro πίπτω et μίμνω diceret. Imo apertum est γίνομαι esse formam assiduo usu e γίγνομαι mutilatam ac depravatam, quae, quum seriore tempore invaluisset, a doctis illius aetatis hominibus in scripta veterum illata est. Egregie id confirmatur eo, quod fere omnes usque ad Aristotelem scriptores, imprimis Attici, fortiorem formam γίγνεσθαι usuparunt et post hunc demum deterior forma γίνεσθαι frequentari coepta est; quamquam etiam tunc nonnulli, ut Polybius et Appianus, antiquiores hac in re scriptores imitati sunt. Tragicos quidem forma tenuiore abstinuisse constat. V. *Ellendt.* lex. Soph. I. p. 364. Nec verum est quod in novo thes. Steph. II. p. 621

notavit *G. Dindorfius*, Euripidis codicem Vaticanum 909 (Rom. A) locis tantum non omnibus *γίνεσθαι* exhibere. Primum enim, si accurati fuerunt editores, septem tantum in locis scriptura variat, quum quadraginta aliis in locis libri in *γίγνεσθαι* consentiant; deinde talis est illa varietas: Herud. 626 Ald. rell. Par. E. G. Flor. 1. 2. *γίνεται*. — Hipp. 360 Havn. Flor. 2. Par. A. *γίνεται*. — Ibid. 805 Havn. Flor. A. 10. 15. *γίνου*. — Med. 710 Rom. C. E. tres Florr. *γίνομαι* (Rom. A. cum aliis multis *γίγν*.). — Andr. 685 Ald. rell. *γίνεται*. — Phoen. 483 Ald. rell. *γίνεται*. — Ibid. 1396 Ald. rell. *γίνεσθαι*. Sed haec pauca nullius plane momenti sunt prae tot genuinae formae exemplis. Atque haec omnium antiquiorum scriptorum ratio est. Longe plurimis in locis *γίγνεσθαι* sine dissensu legitur; nonnullis tantum in locis nonnulli codd. vel edd. mutilam formam *γίνεσθαι* exhibent vel a librariis invectam vel e *γενέσθαι* corruptam. Itaque verissime iam dudum Heraclid. ap. Eustath. p. 1064, 2. 1173, 52 et 1722, 55. πταίοιτο ἂν ὁμοίως καὶ τὸ γίνεσθαι καὶ τὰ κατ' αὐτὸ πάντα, οἷς οἱ μὲν παλαιοὶ ἐν δυσὶ γάμμα ἐχρῶντο, γίγνομαι λέγοντες καὶ γιγνόμενος. Cf. *Moer*. p. 108. *Valcken*. ad Phoen. 1396. *Poppo*. ad Thuc. I. p. 208. *Schneider*. ad Plat. Civ. II. p. 99 sq. Cet. v. s. *γιγνώσκειν*. — Quum autem *ἄειν spiritum*, *vigorem*, *vitam* denotet, hinc etiam *γίγνεσθαι* de *vita* dicitur, quae vel *datur* vel accipitur.

1. *Vitam dare*, *gignere*, *procreare*. Hac vi solus aor. 1. medii usurpatur. De matre. ἥ σφ' ἐγείνατο Or. 29. ἥ μ' ἐγείνατο Iph. A. 949. Cf. Ion. 3. El. 964. ἡμᾶς (Clytaemnestram) ἔδωκε — οὐχ ὥστε θνήσκειν, οὐδ' ἃ γειναίμην ἐγώ El. 1019. ἣ σοῖς τέκνοισι δεσπότην ἐγείνατο νόθον Hipp. 308. Ἰὼ — Καδμείων βασιλῆας ἐγείνατο Phoen. 836. οἷον παῖδά σ' ἡ Τιρυνθία — ἐγείνατ' Ἀλκμήνη Διί Alc. 842. Λάκαινα Τυνδαρίς σ' ἐγείνατο; Iph. T. 806. ἀριστεύοντ' ἐγεινάμην τέκνα (Hecuba) Tr. 475. ἑπτὰ κούρους ἐγεινάμεθα (matres supplices) Suppl. 964. De patre. σ' οἴκων δεσπότην ἐγεινάμην (Pheres) Alc. 684. παῖδας, οὓς ἐγεινάμην (Agamemno) Iph. A. 399. Ζεὺς — πολέμιόν μ' ἐγείνατο Ἥρᾳ Herc. f. 1263. παισὶν οἷς Ἄρης ἐγείνατο Alc. 504. De patria. πατρίδος, ἥ μ' ἐγείνατο Phoen. 1003. ἅ σε γειναμένα (Troia) Tr. 825. Parentes sunt οἱ γεινάμενοι Med. 1093. *Medii* in his vim *Schillerus* expressit verbis: die *schaffende Gewalt*, *die sprossend eine Welt aus sich geboren*.

2. *Vitam accipere*, *gigni*, *nasci*. Hac vi perfectum maxime et aoristus 2, nonnumquam etiam praesens et futurum, usurpantur. *Perfect*. Ἀργεῖος γεγὼς Suppl. 896. Ἑκάβης παῖς γεγὼς Hec. 3. σὸν γεγῶτα (παῖδα) —; Ion. 537. Cf. Iph. A. 856. σοὶ μὲν αὐτανέψιος γεγώς, τῷ σῷ δὲ παιδὶ συγγενής Heracl. 987. ἀδελφή, εἰ γεγῶσα τυγχάνει Iph. T. 473. πότερα δὲ φῦναι δεῖ γυναικὸς ἔκ τινος

τὸν παῖδ', ὃν εἶπας, ἢ γεγῶτ' ἐθέσπισεν; Ion. 779, *iam natum.* ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες Med. 558, *qui nati sunt*, liberi, ut παίδων γεγώτων ib. 490. πόθεν γεγώς; Phoen. 124. ἄλλοθεν γέγονας Ion. 1471. πατρὸς Οἰδίπου γεγὼς Phoen. 631. πατρὸς κλεινοῦ γεγὼς Andr. 648. Ἀτρέως γεγὼς Iph. A. 321. οὐχὶ Πηλέως, ἀλλ' ἀλάστορος γεγὼς ib. 946. ἀληθῶς εἶ κεῖθεν γεγώς; Iph. T. 509. αὐτανεψίῳ πατὴρ ἂν εἴη σός τε καὶ τούτων γεγὼς Heracl. 213. Αἰόλου γεγὼς Ion. 64. δωρεῖταί σε αὐτοῦ γεγῶτα ib. 1585. πατέρων ἐσθλῶν — γεγὼς Archel. fr. V (XVIII), 2. πατρὸς ἐσθλοῦ γεγῶτες Heracl. 236. γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς Med. 406. ἁ τῶν εὐπατριδᾶν γεγῶσ' οἴκων Ion. 1073. πολλοῖς — μὴ γεγῶσιν. αἵματος ταὐτοῦ El. 531. ἐξ ἐμοῦ γεγὼς Hipp. 943. ἐξ ἡμῶν γεγὼς Andr. 710. πατρὸς ἐκ ταὐτοῦ γεγὼς Iph. A. 406. ἐκ θεᾶς γεγῶτα ib. 901. παιδὸς ἐξ ἐμῆς γεγὼς Bacch. 1308. ἐκ πατρὸς χρηστοῦ γεγὼς Hel. 948. ἐκ τῶν Ἐρεχθέως γεγὼς Ion. 1573. ἐκ ταὐτοῦ πατρὸς Ἀγαμέμνονος γεγῶσα Iph. T. 801. θάλλει ἐλαίας ἐξ ἀκηράτου γεγὼς Ion. 1436. ἀπὸ Θεσσαλοῦ πατρὸς γεγῶτα Alc. 681. πατέρων Μυκηναίων ἄπο γεγῶσιν El. 36. Cf. Hel. 1701. *Aorist.* Ion. 1288 Creus. ἀλλ' οὐκέτ' ἦσθα Λοξίου, πατρὸς δὲ σοῦ. Ion: ἀλλ' ἐγενόμεσθα, πατρὸς οὐσίαν λέγω, quem locum egregie explicuit *Hermannus.* ἐπεὶ ἐγενόμην Phoen. 1594. τίς — παῖς ἐγένετο σῷ πόσει; Bacch. 1274. τὸ μὴ γενέσθαι τῷ θανεῖν ἴσον λέγω Tr. 632; cf. fr. inc. tr. LXXX (CXLVIII), 1. ἢ μὴ γενοίμαν ἢ πατέρων ἀγαθῶν εἴην — μέτοχος Andr. 767. Cf. Tr. 504. ἐσθλῶν γενέσθαι Hec. 380. ὁ κείνου γενόμενος Or. 509. Αἴγινα θυγάτηρ ἐγένετ' Ἀσωποῦ πατρὸς Iph. A. 697. Διὸς παιδὸς γενέσθαι παῖς Ion. 559. οἱ τοῦδε παῖδες γενόμενοι Ion. 1576. Cf. ib. 1582. οἱ ἐκ σοῦ γενόμενοι παῖδες Tr. 699; cf. ib. 1254. ὃς ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ μητρὸς Phoen. 159. ἐκ τοῦδ' ἐγενόμην Herc. f. 1258; cf. Dict. fr. XV (XI), 2. *Praes.* Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεός, ἀλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ Hipp. 360. Sic etiam ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν ἐσθλὰ γίγνεσθαι τέκνα Alcm. fr. VII (VIII), 2. Cf. Oenom. fr. II, 2. θνήσκει δ' οὐδὲν τῶν γιγνομένων Chrys. fr. VI (VII), 12.

3. Ex primaria vero *procreationis* vi creberrima ista significatio fluxit, qua est *fieri* (*werden* et de factis *geschehn*), indeque etiam *exsistere, evadere.* Hoc sensu omnia praeter aor. 1. tempora usitata sunt, maxime autem *perfectum* γεγώς. Perfectum autem quum continuationis vim habeat, sponte quidem intelligitur γεγὼς saepe esse i. q. ὤν, plerumque tamen propriam admixtam habet notionem: *qui factus est, qui exstitit. Perf.* οὐδὲν γεγῶσι (βροτοῖς) Andr. 320, *qui nihil facti vel nati erant.* κείνου γὰρ ὅδε πέφυκε τοιοῦτος γεγώς; Or. 483, *qui talis exstiterit* vel *sit.* Cf. Heracl. 816. κακὸς γεγὼς Or. 1617. αὐθάδης γεγὼς Med.

223. *ἔχθιστος γεγώς* ib. 467. *σοφὸς γεγώς* ib. 548. *οὐ σοφὸς γεγώς* Suppl. 219. *φυγὰς γεγώς* Med. 554, *als ein flüchtig Gewordener.* *σωφρονέστερος γεγώς* Hipp. 995. *εὐσεβὴς γεγώς* ib. 1309. *γενναῖος γεγώς* Alc. 863. *τῆσδε πολλῷ κυριώτερος γεγώς* Andr. 581. *φίλον γεγῶτα* Iph. T. 686. *θεὸς γεγὼς ἐνδείξομαι* Bacch. 47. Cf. ib. 284. 1345. *θεὰ γεγῶσα* Andr. 1255. *θνητὸς γεγώς* Bacch. 199; cf. ib. 1330. Herc. f. 1320. Cress. VII (Thyest. II), 2. fr. inc. tr. LXIX. *ἄτεκνος ἀρσένων παίδων γεγώς* Bacch. 1304. Cf. Ion. 110. *ἐνδάξιος σῷ ποδὶ παρασκιστὴς γεγώς* Cycl. 6. *συγγενὴς γεγώς* Heracl. 30; cf. Alc. 535. Bacch. 1248. *οὐδὲν κακίων γεγὼς πατρός* Heracl. 327. *ἔκδικος γεγώς* Hel. 1036. *οὐ κατάξιος γεγώς* El. 46. *ἄνθρωπος γεγώς* Alcmen. fr. IV, 1. Cf. Chrys. fr. IV, 1. In. fr. XIV (XX), 2. *ὄλβιος γεγώς* Archel. fr. XVII (XXI). *σεμνοὺς γεγῶτας* Med. 216. *ἀδύνατοι γεγῶτες* Iph. A. 369. *ποίας πολίτης πατρίδος — γεγώς;* Iph. T. 495. *δοῦλοι γεγῶτες τῆς τυραννίδος* Herc. f. 251; cf. Andr. 435. *ἥσσους γεγῶτες* Beller. fr. XXV (XXI), 4. *κακοὶ γεγῶτες* Oenom. fr. II, 6. *πολλοὶ γεγῶτες ἄνδρες* Temen. fr. XIV, 1. *Φοίβῳ γυνὴ γεγῶσα;* Ion. 339; cf. Herc. f. 1175. *γεγῶσα τηλικήδε* Meleagr. fr. XIII (XVII), 3. [*ὡς ἄπυρος χρυσὸς γεγώς* Dan. prol. 30.] Sic etiam *χωλοί γ' ἀρτίως γεγενήμεθα* Cycl. 683. *οὐ πόσις ἡμῶν προδότης γέγονεν;* Ion. 864. [*θεῶν τοῦ κλέμμα γέγονας;* Iph. A. 1615.] *Praes.* et *imperf.* *μὴ κακόν τι δρᾶσαι καὶ παθεῖν ἃ γίγνεται* Phoen. 483. *ἤθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε* Hipp. 1327. *ἃ δὴ κατ' ἄνδρα γίγνεται νεανίαν* Iph. A. 933. *τὸ δ' εὖ μάλιστά γ' οὕτω γίγνεται, εἰ* — Iph. T. 580. *τὰ δ' οἴκοι τοῖσδ' ὅμοι' ἐγίγνετο* Tr. 379. *ἄξια δ' εὐγενίας τάδε γίγνεται* Heracl. 626. Cf. ib. 700. El. 606. Heracl. 294. *κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίγνεσθαι κακόν* Or. 735. *Κρέων Μεγάρας τῆσδε γίγνεται πατήρ* Herc. f. 9. *ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ* Phoen. 1396. *κακῆς ἀπ' ἀρχῆς γίγνεται τέλος κακόν* Aeol. fr. XII (II). *στείχοιμ' ἄν, εἴ τις ἡγεμὼν γίγνοιθ' ὁδοῦ* El. 669. *πρὸς τάδ' ἄνδρα γίγνεσθαί σε χρή* ib. 693. *ἄντομαί σε — ἱκεσία τε γίγνομαι* Med. 710. *θρασὺς — κακὸς πολίτης γίγνεται* Bacch. 271. *γίγνομαι δέ πως ἔννους μετασταθεῖσα τῶν πάρος φρενῶν* ib. 1268. *πολλῶν σοφιστὴς πημάτων ἐγιγνόμην* Heracl. 993. *τοιαῦτα δρῶντι τἄμ' ἐγίγνετ' ἀσφαλῆ* ib. 1004. *διωκόμεσθα —, ἔκδοτος δὲ γίγνομαι* Ion. 1251. *ἀκόλαστα — γίγνεται δούλων τέκνα* fr. inc. tr. CXXX. *δράκων μου γίγνεται τό γ' ἥμισυ* Cadm. fr. ap. *Matth.* p. 118. *ἀὼς δὴ πέλας, ἀὼς γίγνεται* Rhes. 536. Ita etiam imperativus *γίγνου*, quem *Blomfield.* ad Pers. 176 temere negavit. V. *Matth.* ad Hipp. 304. *πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα γίγνου θαλάσσης* Hipp. 305. *ἀλλ' ἥσυχοι γίγνεσθ', ἵν' ἐκπυθώμεθα* Cycl. 94. *φίλον ξύλον ἔγειρέ μοι σεαυτὸ καὶ γίγνου θρασύ*

Syl. fr. VII (VII), 2; *Eustath.* p. 107, 28. *γενοῦ.* De Iph. A. 1242 v. s. *ἱκέτης.* Porro: *ἐκ φίλτρων — γίγνεται βροτοῖς χάρις* Hec. 832. *κἂν μὴ νοσῇς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζῃς, νοσεῖν κάματος βροτοῖσιν — γίγνεται* Or. 315. *ἡ τοῦ πατρὸς εὐγένεια — τοῖσιν ἄλλοις γίγνεται σωτηρία* Tr. 738. *τί τοὔτ' Αἴαντι γίγνεται κακόν;* Hel. 101. *Ξούθῳ δὲ καὶ σοὶ γίγνεται κοινὸν γένος* Ion. 1589. *ἡμῖν δὲ κῆδος — κακὸν μέγιστον — γίγνεται* Herc. f. 36. *ἡ ὁμιλία πάντων βροτοῖσι γίγνεται διδάσκαλος* Andr. 685. *ἐξ ὧν πάντα γίγνεται βροτοῖς* fr. dub. XXIV, 4. *ὅπου βότρυος ἐν δαιτὶ γίγνεται γάνος* Bacch. 261. *αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖσι γίγνεται* Cresph. fr. XIX (III). *σὺν μυρίοισι τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις* Archel. fr. XII (inc. tr. XXXIV). *τὸ κινδύνευμα γίγνεται καλόν* Iph. T. 1001. *αὕτη γίγνεται πονηρία;* Cycl. 641, *num haec fit iam subito ignavia?* *Aor.* *ἄχθος ἡμῖν ἐγένεθ' ἡ Φρυγῶν πόλις Ἑλένη τε* Iph. A. 682. *λόχευμα τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ἐγένετο τέρας ὀλοὸν Ἀτρέος* Or. 1000. *ἐγενόμην μητροκτόνος* Or. 587. *νῦν δ' ἐγένετό τις οὖρος ἐκ κακῶν* Ion. 1509; cf. Herc. f. 95. *καλλίνικος γενόμενος* Phoen. 1259. *ψευδὴς γενομένη* Iph. A. 852. Forsan huc pertinet fr. inc. tr. CVIII. *ἔχει τελευτὴν ἥσπερ οὕνεκ' ἐγένετο.* Denique huius modi est *νόστος Ἀχαιῶν ἐγένετο;* Iph. T. 527. Longe saepius autem aoristus futuram rem indicat, quae pariter ac iam *praeterita* vel *absoluta* cogitatur. *ἢν γυνὴ γένῃ οἵαν γενέσθαι χρή σε τῷ ξυνευνέτῃ* Hel. 1308, *si uxor eris, qualem te esse oportet.* Cui loco simillimus est Hipp. 512. *ἠράσαθ' ἡμέραν μίαν νέος γενέσθαι κἀποτίσασθαι δίκην ἐχθρούς* Heracl. 852. *μὴ πέτρος γένῃ* Or. 1520. Cf. Alc. 782. *σύ μοι γενοῦ τιμωρὸς ἀνδρός* Hec. 790. *γενέσθω δή ποτ' εὐτυχὲς γένος τὸ Ταντάλειον* Hel. 861. *ἵν' Ἴλιον πάλιν κατοικίσειαν καὶ πόλις γένοιτ' ἔτι* Tr. 700. *γενοίμην πέτρος* Herc. f. 1397. Cf. Med. 975. *σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή* Med. 818. Cf. ib. 738. *οὐκ ἂν γενοίμην φονεύς* Iph. T. 1007. Cf. Iph. A. 988. 1023. Rhes. 335. Heracl. 952. Herc. f. 95. *ὡς ἔρις γένοιτο* El. 1282. Futuri notio imprimis conspicua in his: *τοὐμὸν οὐχὶ συγγνώμην ἔχει προδότην γενέσθαι πατρίδος* Phoen. 1003. *ἄγονον Ἀπόλλων — μ' ἐθέσπισεν φονέα γενέσθαι πατρός* ib. 1593. Cf. El. 1304. De facto. *εἰ γὰρ γένοιτο* Or. 1209. *γένοιτο δ' εὖ πως* Hec. 902. *εὖ σοι γένοιτο* Alc. 630. *ὃ μὴ γένοιτο* Ion. 731. Cf. Heracl. 714. [*γένοιτό σοι καλῶς* Iph. A. 1626.] *εἰ τύχοι, γένοιτ' ἂν* Or. 778. *πῶς ἂν γένοιτ' ἄν, ὥστε —;* ib. 1017. *πῶς — γένοιτ' ἂν — καλῶς;* Bacch. 824; cf. El. 534. *τί μὴ γένηται;* Suppl. 544. *οὐκ ἂν γένοιτο τοῦτο* Heracl. 66. *ἢ γένοιτ' ἂν ἐνδικωτέρως* ib. 544. *τάχ' ἂν γένοιτο* Alcmen. fr. XII (XI), 2. *γένοιτο δ' ἂν πόλλ', ὧν δόκησις οὐκ ἔνι* Androm. fr. XIII (inc. tr. LXXIV), 2. *οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακά* Aeol. fr.

II (VI), 8. Huc pertinet formula ἀλλ' ὡς γενέσθαι Hec. 888 Tr. 721 Iph. T. 603, quam alii γενέσθω scribi volunt. *Herm.* ad Hec. 868: „Quum huius formulae ἀλλ' ὡς γενέσθαι tria tantum exstare videantur in Euripide exempla, quorum secundum in Iph. T. 603, tertium Tr. v. 721 est, atque in Troadibus quidem liber Harleianus, in Iphigenia Taurica autem codd. omnes γενέσθω habeant, hic quoque e membranis et Musgravii libro P. et quibusdam aliis γενέσθω cum *Brunckio* exhibendum putavi, quod postea etiam *Porsonus* adscivit." Secutus hos est *Dindorfius*. Circumspectior fuit *Matthias*, qui ad Hec. 871 rectissime monet: „Quomodo e γενέσθαι fieri potuerit γενέσθω, intelligo; γενέσθω quomodo in γενέσθαι mutari potuerit, non intelligo. Cf. *Hemsterh.* ad Arist. Plut. v. 598. Videtur fuisse formula solemnis in Atheniensium decretis, in quibus infinitivi pro imperativis recepti erant." V. *Pflugk.* ad Hec. l. et *Matth.* gr. p. 1269. οἶσθά νυν ἅ μοι γενέσθω; Iph. T. 1204. *Futur.* κύων γενήσει Hec. 1265. εἰ μὴ οἶδμα νήνεμος γενήσεται Iph. T. 1412. De facto. νόστος εἰ γενήσεται Heracl. 645. Cf. Iph. T. 527. ποῦ γενήσεται τόδε; Hel. 981. πῶς τάδ' οὖν γενήσεται; Heracl. 1021. εἰ γενήσεται τάδε Med. 931. Cf. Iph. T. 999. τὸ μέλλον, ὅ τι γενήσεται Hel. 354. Saepe autem hac potestate cum dativo iungitur commodeque vertitur *obtingere* (*zu Theil werden*). ὅ σοί γε γίγνεται Ion. 559. εἰ δεῖ τῷ Πηλέως χάριν γενέσθαι παιδί Hec. 884. ἐμοὶ χρῆν πημονὰν γενέσθαι ib. 630. ἐμοὶ τόνδ' ἐξεγεῖραι ξυμφορὰ γενήσεται Or. 139. καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν Phoen. 761. τί δῆτα ῥῦμά μοι γενήσεται; ib. 990. Cf. ib. 1268. Med. 544. 598. 669. 715. Alc. 71. τοῖς γὰρ ἐμοῖσιν γέγον' ὠφέλια Andr. 539. Cf. Hec. 392. Iph. T. 415. 596. Heracl. 582. Hel. 330. 487. Ion. 672. Herc. f. 603. Aeol. fr. VI (VII), 2. Antiop. fr. XLVI (XLI).

4. Quoniam vero id, quod *factum est* (ἐγένετο), revera *est*, hinc γενέσθαι saepissime est i. q. εἶναι. V. s. 3. εὐδαίμων, ὃς ὕπερθε μόχθων ἐγένετο Bacch. 903. τοὔνομα γένοιτ' ἂν πολλαχοῦ, τὸ σῶμα δ' οὔ Hel. 594. Ἄργει γενέσθαι Iph. T. 999. σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ Hec. 372. σὺ νῦν γενοῦ τοῖσδ' ἀντ' ἐμοῦ μήτηρ τέκνοις Alc. 377. πόλει μοι ξύμμαχος γενοῦ Suppl. 630. λυτήριος ἐκ θανάτου γενοῦ Alc. 224. Διὸς κρείσσων γενοῦ Tr. 948. οἰνοχόος γέ μου γενοῦ Cycl. 563. γενοῦ τοῖσδε συγγενής, γενοῦ φίλος Heracl. 230. ἰατρὸς γενοῦ Ion. 740. ὦ γεραιὲ πούς, νεανίας γενοῦ ἔργοισι ib. 1041. σοφὸς γενοῦ Herc. f. 139. παρ' ἐμοὶ γενοῦ νῦν, μὴ 'πὶ φροντίδας τρέπου Iph. A. 646. γενοίμεθ' ὧδε ματέρες γενοίμεθ' εὔτεκνοι Phoen. 1067. κριτὴς δέ τις θεῶν γένοιτο ib. 471. εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις Hipp. 230; cf. ib. 732. εἰ γὰρ γενοίμην — ἀντὶ σοῦ νεκρός Hipp. 1410. γένοισθ' εὐδαίμονες

Iph. T. 1078. *εἴθ', ὦ βραχίων, — σύμμαχος γένοιό μοι* Heracl. 742. *εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι* Hec. 836. *εἴθε ποτανοὶ γενοίμεθα* Hel. 1495; v. s. *εἴθε*. *εἰ δὴ γενοίμην δειμάτων ἐλευθέρα* El. 911. *θεοῦ χορὸς γενοίμαν ἄφοβος* Phoen. 243. *μηδὲ Μοῦσά μοι γένοιτ' ἀοιδός* — Tr. 385. *ἀπότροπος γένοιό μοι τῶν πημάτων* Herc. f. 821. *ὅπως δαιτὸς γενοίμην — δίχα* Iph. T. 952. *οὔκοτ' ἂν φίλον τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἕλλησιν γένος* Hec. 1200. *πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα;* Phoen. 1357. *εὐτυχέστερος ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος* ib. 1230. [*θυγατρὸς ἕνεκ' ὄλβιοι γενοίμεθ' ἂν* Iph. A. 1621.] *τίς ἂν γένοιτο τῆσδε γῆς εὐεργέτης* ib. 151. *ἅπας μὲν οὐ γένοιτ' ἂν εἰς ἡμᾶς φίλος* Ion. 427. *τίς — μάρτυς γένοιτ' ἄν;* El. 378. *ἅλις ἐλθὼν ἱκανὸς ἂν γένοιο σύ* Herc. f. 495. *ἔτλα σοῖσι μηλονόμας* (Apollo) *ἐν δόμοις γενέσθαι* Alc. 578. *οὐ γὰρ ὧδ' ἀνάστατον γένος γενέσθαι δεῖ τὸ σόν* Andr. 1250; cf. ib. 885. *αἰσχύνομαι — κακὸς γενέσθαι* Suppl. 913. *πολλῷ γενέσθαι — σοφώτερος* Iph. A. 445. [*δὸς γενέσθαι πλοῦν — ἀπήμονα* Iph. A. 1575.] *μήτ' ἀναγκάσῃς ἐμὲ κακὴν γενέσθαι περὶ σὲ μήτ' αὐτὸς γένῃ* ib. 1184. *ἀλκὰν ἥσσονες Ἑλλάδος ἐγενόμεθ' αἰχμᾶς* Or. 1485. *ἐκ θαλάμων ἐγένετο — ἄφαντος* ib. 1495. *Φοίβῳ λάτρις γενόμαν* Phoen. 229. *φίλος ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος* ib. 1455. *γενόμεθα γενόμεθ' ἄθλιοι — μάλιστα* ib. 1708. *ἔξω ἐγενόμην γνώμης ἐμῆς* Ion. 926. *τίς ἡμῶν ἐγένετ' ἀθλιωτέρα;* Hel. 600. *ἐξ οὗ Διὸς Ἰδαίου μύστης γενόμην* Cret. fr. II, 11. Praeterea huc traho *ἔστι δ' οὐ σιγὴ λόγου κρείσσων γένοιτ' ἂν* Or. 639. *δάκρυα γοῦν γένοιτ' ἂν* ib. 786. *ἔκπληξις ἂν γένοιτο* Phoen. 786. *γένοιτ' ἂν κέρδος* Suppl. 608; cf. Heracl. 464. Hel. 316. Hipp. 961. El. 536. *ὄνομα ἐμοῦ γένοιτ' ἂν* Iph. T. 697, sit, h. e. vigeat. *ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, τὰ δὲ σὸν εὐτυχές* Hel. 364. *πόμπιμοι λαίφει πνοαὶ γένοιντο καὶ νεὼς δρόμος* ib. 1080. Cf. Alc. 1138. Inanes essent argutiae in his notionem *fieri* anxie scrutari. Etiam *futurum γενήσομαι*, quod ab aoristo 2 quippe derivatum proprie denotat *factus ero*, saepe ita usurpatur, ut simpliciter sit i. q. *ἔσομαι*. *ὀπαδῶν τίς ὄλεθρος γενήσεται;* Or. 1126. *καί μου κλέος — μακάριον γενήσεται* Iph. A. 1384. *εἰ σύμμετρος σῷ ποδὶ γενήσεται* (*βάσις*) El. 538. *τῆς γε τόλμης οὐ σπάνις γενήσεται* Or. 940. *ἄταφος ὅδ' ἀνὴρ — γενήσεται* Phoen. 1650. *ἐμποδὼν γενήσομαι — τῇ θεῷ;* Iph. A. 1396; cf. ib. 974. *σοῖς ἀραῖα δώμασιν γενήσομαι* Iph. T. 779. *ἐγὼ προφήτης σοι λόγων γενήσομαι* Bacch. 211. *οὐδὲ — ἥσυχος γενήσομαι* ib. 1359. *καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν — γενησόμεσθα* Med. 766. *κακὸν χἀτέρῳ γενήσομαι θανοῦσα* Hipp. 728. *ταῖς θεαῖσι — σύμμαχος γενήσομαι* Tr. 969. *κομψὸς γενήσει καὶ λαλίστατος* Cycl. 314.

Locus corruptus nec dum sanatus est βρόχοισι δ' ἀρκύων γενήσεται ξιφηφόροισι Herc. f. 729; v. *Matth.* ad l.

γιγνώσκειν, 1. *cognoscere*, *percipere*, (*unmittelbares*, *objektives*, *sinnliches Erkennen*). a) Videndo: *cognoscere*, *agnoscere*, *erkennen*. οὔ με γιγνώσκεις ὁρῶν; Heracl. 689. νῦν δὲ γιγνώσκω σε δή El. 768. κατ' εὐφρόνην ἀμβλῶπες αὐγαὶ κοὔ σε γιγνώσκω τορῶς Rhes. 737. ἔγνω δέ σ' Ἑλένη Hec. 243. ἔγνως ἄρ' ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον Hel. 571. θεὸς — τὸ γιγνώσκειν φίλους ib. 567. μὴ γνῶναι φίλους Ion. 1596. οὐ γνοίην ἂν εἰσιδοῦσά νιν El. 283; cf. ib. 285. εἴ μέ τις γνοίη σκοπῶν ζητοῦσ' ἀδελφήν ib. 97. ὡς — γνωσθῇ (παῖς) Κρεούσῃ Ion. 72. ἐγνώσθη δ' ὑπὸ γέροντος (Orestes) El. 852. κἄπειθ' ὑποβλεπώμεθ' ὡς ἐγνωσμένοι —; Herc. f. 1287. ἐγνωσμένος καὶ πάροιθέ σοι Tr. 237. οὐκ ἔστιν — κερκίδος ὅτῳ γνοίης ἂν ἐξύφασμα σῆς; El. 539. οὐ μαστόν ποτ' ἔγνων μαστόν Ion. 319. C. partic. ἔγνω κλύδωνα πολεμίων προσκείμενον Iph. T. 316. μάντεις — διαλλαγὰς ἔγνωσαν οὐ τελουμένας Heracl. 820. b) Audiendo: *cognoscere*, *percipere*, *audire*, *vernehmen*. ἔγνωκα γλῶσσαν λόγων ἐμοὺς ὥστε γιγνώσκειν ὅπα Suppl. 904, ubi legendum puto: οὐδέ τι γνῶ ὅπα. Alii aliud coniecerunt. ἔγνως γὰρ ἄτην παιδός —; Hec. 686. ἐπειδὴ ξυμφορὰν ἔγνω Φρυγῶν ib. 776. γνόντας ὡς εἰς Ἴλιον οὐκ ἦλθον Hel. 58. παιδὸς γνοῦσα θανάσιμον μόρον Hec. 1145. C. partic. γνόντες ἄγαμαι ζῶντα Πριαμιδῶν τινα ib. 1140.

2. *Cognoscere*, *intelligere* (*mittelbares*, *subjektives*, *intellektuelles Erkennen*). a) Intelligere, *perspicere*, *animadvertere*. ἢ γνοὺς ἤ τινος μαθὼν πάρα Phoen. 33. ἰδὼν μὲν γνούς τε σῇ ψυχῇ οὐκ οἶσθα Tr. 1171. αὐτὸς σὺ γέγνωκας Hel. 1273. ἔγνωκα καὐτός Alc. 1083. γνώσει τάδ' αὐτός Ion. 1357. Huc pertinet formula ἔγνως, *du ist's*, propr. *intellexisti* s. *perspexisti*. V. Or. 1131. Phoen. 990. Andr. 884. 921. Rhes. 281. El. 617. Etiam Ion. 1115 ex ingeniosa Porsoni emendatione nunc legitur: ἔγνως· μεθέξεις οὐκ ἐν ὑστάτοις κακοῦ. Antea hic scriptum erat ἐγνώσμεθ' ἐξ ἴσου κἀν ὑστάτοις κακοῦ. Dormitavit hoc loco *Matthiae*. ἀλλὰ κρατεῖ μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι Hipp. 249, *inscium*, ut ἃ δ' ἠπάτα σε — οὐκ ἐγνωκυῖα El. 938. γιγνώσκω καλῶς Med. 935 Heracl. 982, et alio sensu Med. 228. ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις. V. s. καλῶς. οἷα τοῦδε γιγνώσκω κλύων Rhes. 746. θέλω σε γνῶναι, ἵν' εἶ γῆς Andr. 168. ἐγνώκαμεν ταῦτα Bacch. 1344. γνόντας τάδε Suppl. 555. πῶς τόδε γνῶναί με χρή; Ion. 1344. ποίῳ τόδ' ἔγνω χρωμένη τεκμηρίῳ; ib. 349. ᾧ δ' ἔστ' ἄσημα κοὐ σαφῶς γιγνώσκομεν Suppl. 211. τἀφανῆ γνῶναι σαφῶς Hipp. 346. τὰ χρήστ' ἐπιστάμε-

σθα καὶ γιγνώσκομεν Hipp. 380. Cf. Iph. T. 491. γίγνωσκε τἀνθρώπεια Io. fr. XXI, 1. γνῶτε τἀνθρώπων κακὰ Suppl. 549. γνῶθι τύχαν, λόγισαι τὸ παρὸν κακὸν Andr. 126. γίγνωσκε ἀλκὴν καὶ παρουσίαν κακῶν τῶν σῶν Hec. 227. ἔγνως τὴν νικῶσαν — βουλὴν Med. 912. μίασμα δ' ἔγνως — πρίν ... κρόνῳ; Iph. T. 1178. γνοὺς τἀμπλάκημα Phoen. 23. [εὐνὴν κρυφαίαν γνοῦσα καὶ μὴ γνοῦσα δή Dan. prol. 14; cf. ib. 33.] τὴν ἐμὴν ἐρημίαν γνόντες τέκνον τε τοῦδε Andr. 571. γνώσῃ — τὴν ἐμὴν προθυμίαν Rhes. 667. γνώσει αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν Med. 1223. (Oedipus) δυσξύνετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω Σφιγγός Phoen. 1511, ut ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἔγνω ib. 1747. τίς ἂν δίκην κρίνειεν ἢ γνοίη λόγον —; Heracl. 180, de re controversa, ubi etiam nos erkennen. Sic etiam πόλλ' ἁμιλληθέντα μαρτύρων ὕπο τἀναντί' ἔγνων Phoen. fr. IV (IX), 3, arbitria feci. Porro τούς τε κακοὺς γνῶναι καὶ τοὺς ἀγαθοὺς Herc. f. 666. ὦ τεκμηρίῳ μαθὼν ἢ χρηστὸν ὄντα γνώσομαι σέ γ' ἢ κακόν Alex. fr. XVIII (II), 2. ἄρτι γιγνώσκεις τόδε Med. 85. γίγνωσκε ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται Alc. 420. γιγνώσκων ὅτι τοιοῦτός ἐστιν Phoen. fr. IV (IX), 8; cf. Med. 560. Cycl. 420. ὅταν σφαλῶμεν οὐ γιγνώσκομεν fr. inc. VII, 2. ἔγνωκε δ' οἵου πατρίας μὴ 'κπολείπεσθαι χθονός Med. 34. Cf. Iph. T. 934. ὡς ἂν — γνῷ τὸν Ἥρας οἷός ἐστ' αὐτῷ χόλος Herc. f. 840. οὐ γνώσεσθ' ... ὡς εἰμ' ἐγώ Hel. 824; cf. Sisyph. fr. I, 13. καλῶς γνῶναι τὸν ἐχθρὸν ἢ μάλισθ' ἁλώσιμος Temen. fr. IX, 2. Eodem sensu cum *participio* iungitur. ἔγνων πόνου τιν' εἰς δόμους πεπτωκότα Herc. f. 597. γυνή τε πρὸς τρᾶσδ' οὖσ' ἐγίγνωσκον καλῶς Hipp. 406. ὕποπτος οὖσα γιγνώσκει πόλει El. 644. τὰ πρὶν δεδραμένα ἔγνωκε πράξασ' οὐ καλῶς Andr. 816. ἔγνων ἀγῶνα τόνδ' ἀγωνιούμενος Heracl. 992. γνῶθι οὖσα — δμωίς Andr. 136. γνώσει αὖθις ἀμπλακὼν Hipp. 892. At cum *inf.* est *scire* vel *discere*. V. *Matth.* gr. p. 1228. εἰ σωφρονεῖν ἔγνωτε Bacch. 1340. b) *Noscere*, *cognoscere*, *cognitionem* al. rei *capere*. μηδὲ γιγνώσκοισθέ μοι οἱ τοὺς φίλους βλάπτοντες, οὐ φροντίζετε etc. Hec. 256. Sic etiam γνώσει σὺ πάσχων Suppl. 580. γνώσει σύ Heracl. 65. γνώσεται τὸν Διὸς Διόνυσον Bacch. 857. γνώσεται ἔχθραν ἐμὴν Andr. 1007. Est etiam *nosse* et in *pass.* *notum esse*. Huc pertinet γιγνώσκεται γοῦν ἡ ἄμπελος τῇ 'μῇ χερί Cycl. 564, notum s. *familiare manui meae vinum*. c) *Cogitare*, *sentire*. γνοὺς πρόσθεν οὐκ εὖ Iph. A. 388. ἃ οὐ καλῶς ἔγνων τότε ib. 108. οὐ κρεῖσσον γάρ ποτε τῶν νόμων γιγνώσκειν χρὴ καὶ μελετᾶν Bacch. 890. [Sic etiam τῶν δ' ἃ γιγνώσκω πέρι ἄμουσον Ion. 588. Ita hunc locum emendandum esse solus ad hunc diem intellexit *Reiskius*, nisi quod τἀνδ' aperto errore scripsit. Vulgo editur ὧν δὲ γιγνώσκω πέρι, quae

inepta sententia est; nec minus et a verbo et a sententia aliena *deliberandi* significatio, qua γιγνώσκειν hic dici vult *Hermannus*. *Const. M.*]
d) *Indicare*, *statuere*. γνοίη δ' ἂν ὡς τὰ πολλά γ' ἀνθρώπου πέρι τὸ σχῆμ' ἰδών τις Ion. 239. C. *inf.* ὅθενπερ ἔγνω τοὺς φόβους εἶναι βροτοῖς Sisyph. fr. I, 29. V. *Matth.* gr. p. 1275. not. 2. *Decernendi* significatio tantum in spurio Dan. prol. 43 obvia: ἔγνωκεν ἄμφω ποντίους ἀφιέναι.

[Formam γινώσκειν ap. Eurip. novem in locis, quoad cognoscere potui, vel codices aliquot vel editiones praebent: Rhes. 737 Ald. rell. Hel. 1273 Ald. rell. Alc. 420 Flor. A. 10. Med. 85 omnes edd. et codd. praeter Flor. 2. Ib. 228 Rom. A. B. C. D. Ib. 560 Rom. A. D. Lasc. Ib. 935 Rom. A. B. C. Denique etiam Suppl. 211 et fr. inc. tr. VII, 2 vulgo legebatur γιν. Viginti praeterea in locis nihil diversitatis enotatum. Quae codicum testimonia non flocci facio. Primum enim ne optimi quidem in talibus scripturis quidquam valent, quia sui quisque librarii, non scriptoris, scribendi consuetudinem repraesentant. Deinde scio ut in Platone edendo *Bekkerum* (v. *Schneider*. ad Plat. Civ. T. II. p. 99 sq.), ita qui Euripidis codices excusserint omnes praeter *Elmsleium* in his minutiis negligentissimos fuisse, ut non mirarer si et in novem illis locis et in viginti reliquis tantum non omnes codices tenuiorem formam exhiberent. Codicem certe Parisiensem A. fere ubique habere γινώσκω *Brunckius* testatus est, nec tamen, ubi id habeat, vel *Matthias* vel alius ullus recentiorum editorum commemoravit. Mittamus igitur libros veteres, qui si centum in locis verbum γινώσκω uno ore tuerentur, nullo tamen pacto efficerent hanc legitimam esse formam et ab antiquis scriptoribus usurpatam. Stirps verbi est νόος. Hinc γ praefixo ἔ-γνων factum indeque ex una parte γνώσομαι ἔγνωκα, ex altera praesens γι-γνώσκω, ut βι-βρώσκω τι-τρώσκω δι-δάσκω μι-μνήσκω, alia. V. s. βλαστάνειν. Hinc primum intelligitur γινώσκω ex linguae lege non magis dici posse quam νώμη pro γνώμη, ἀνοεῖν pro ἀγνοεῖν, *conoscere* pro *cognoscere*, *narus* pro *gnarus*: nam γ in talibus inseparabile est ab ν. Deinde egregie docuit nec solum *Valckenario* ad Phoen. 1396, sed etiam *Schneidero* ad Plat. Civ. T. II. p. 100 persuasit *Heraclides* ap. Eust. ad Od. T. II. p. 25, 6 sqq. prius γ in γιγνώσκειν ab altero demum originem ducere, hoc alterum igitur necessarium ac primitivum esse. At enim omnibus temporibus a consonarum concursu pingue vulgi os abhorruit. Itaque γιγνώσκειν vulgari dialecto in γινώσκειν depravatum primum in quotidianum sermonem transiit indeque ita paulatim invaluit, ut altera forma magis magisque obscuraretur. Quae quum sint ita, librarios formam aetati suae consuetam in veterum scripta intulisse profecto non mirum est; id autem mirum

etiamnunc doctos non paucos ita religiosos esse, ut Homerum Platonem aliosque hac barbara forma liberare codicum quorumdam causa vereantur. Homerum quidem γιγνώσκειν dixisse primae productio declarat; codicum vero auctoritas hac in re tam vilis est, ut editores facile excusem, qui formam barbaram in codicibus repertam ne mentione quidem dignam iudicarint. Ceterum simillima quidem verbi γίνεσθαι depravatio est, nec tamen recte agunt qui verba γίγνεσθαι et γιγνώσκειν ad eamdem formulam exigunt: formatione enim sua ambo sunt diversissima. *Const. M.*]

Γλαῦκος, n. pr. ὁ ναυτίλοισι μάντις Νηρέως προφήτης Γλαῦκος, ἀψευδὴς θεός, Or. 364.

γλαυκός. Mirum quantum ab huius vocis notione aberrarint et veteres et recentiores. Inveterata est enim ac pervulgatissima opinio *coeruleum* illa colorem (*himmelblau*, *bläulich*) significari. Quin eo iverunt caecitatis, ut, quum Cicero Minervae *caesios* oculos tribuisset, continuo etiam *caesius* i. q. *coeruleus* esse opinarentur. Turpem hanc fraudem esse coarguit etymologia. Γλαυκός e γλαύσσω factum et cum γάλα γαλήνη γελᾶν γλήνη γλαύξ cognatum est. *Hesych.* γλαύσσω· λάμπω, φαίνω. *Etym. M.* p. 234, 15. γλαῦξαν· ἐπίλαμψον. Est igitur *serenus*, *lucidus*, *nitidus*, *caesius* (v. s. γλαυκῶπις), unde *lunae*, *aurorae*, *stellarum* epitheton est (*hell*), ut χαροπός. De mari: *hell*, *spiegelnd*, *spiegelhell*. γλαυκὴν ἅλα Cycl. 16 et Hel. 407, ut γλαυκὸν ἐπ' οἶδμ' ἅλιον ib. 1517, ubi mirum est *Hermannum*, ut trimetrum sibi conficeret, et ἐπ' in ὑπέρ mutare et ἅλιον totum delere maluisse quam immutata librorum lectione in antistrophico versu *Matthiae* levissimam correctionem ὅστ' pro ὅς cum *Dindorfio* et *Pflugkio* adsciscere. γλαυκὰ πόντου θυγάτηρ Γαλάνεια Hel. 1473. De oliva: *hellfarbig*, *lichtfarben*. γλαυκᾶς ἐλαίας Iph. T. 1101. Cf. Tr. 799. γλαυκὴν χλόην φυλλάδος κατάστεφῆ. Suppl. 258. De Minerva: γλαυκᾶς Ἀθάνας Heracl. 754. V. Pausan. I, 14, 6 et nos s. γλαυκῶπις. *Const. M.*

γλαυκῶπις (γλαυκώψ). Fr. inc. tr. ap. schol. ad Apoll. Rh. I, 1280. Εὐριπίδης δὲ ἐπὶ τῆς σελήνης ἐχρήσατο (τῷ γλαυκῶπις) εἰπών· γλαυκῶπίς τε στρέφεται μήνη. Ita poetico more vocatur luna *lucida* s. *fulgens*, ut in noto Empedoclis versu: ὅσον μήνης γλαυκώπιδος ἔπλετο εὖρος. Alias simpliciter vocatur γλαυκή. Talia vel caeco persuadeant Minervam γλαυκώπιδα vocari non propter coeruleos quos ei φαντασία grammaticorum affinxit oculos, nisi vero serpentibus quoque (Pind. Ol. 6, 76. Pyth. 4, 443) oculos tam suaves tribuas, sed propter oculos *nitidos*, *fulgentes*, *ardentes*. Quod quum facile possent cognoscere ex verbis Ciceronis, qui de nat. deor. 1, 30 diserte distinguit

Minervae caesios oculos et *caeruleos Neptuni*, tamen etiam *caesius* nomen coloris qui coeli habeat speciem esse maluerunt quam alios Minervae oculos tribuere. *Caesius* et *caecus* a *caedo* descendunt; nempe *caecus* est *geblendet*, *blind*, et *caesius blendend*, *funkelnd*. Hinc *caesius leo* ap. Catull. 46, 7. *Const. M.*

γλυκερὸς, *dulcis*. Tralate τέκνων γλυκερὸν βλάστημα Med. 1099.

γλυκὺς (γάλα) proprie *dulcem s. iucundum lactis saporem habens*, hinc omnino *dulcis*. οἶνος γλυκύς Cycl. 557. γλυκεῖαι μέλιτος ῥοαί Bacch. 710. γλυκύτατά φασι (Cyclopes) κρέα τοὺς ξένους φορεῖν Cycl. 126. Tralate *dulcis*, *suavis*, *iucundus*. εἰσάγων γλυκεῖαν ψυχαῖς χάριν Hipp. 526. γλυκείας ἡδονῆς ἥσσων Antiop. fr. XXIII (XXIX), 6. ὕπνου γλυκυτάταν χαράν Or. 159. ἀρσένων μείζονες ψυχαί, γλυκεῖαι δ' ἧσσον εἰς θωπεύματα Suppl. 1103. γλυκεῖα φροντὶς βίου Aeol. fr. XXII (XV); cf. Med. 1036. τὸ ζῆν σμικρὸν, ἀλλ' ὅμως γλυκύ Alc. 696. τοῦτο δέ γ' ἐστιν τὸ καλὸν σφαλερόν· γλυκὺ μὲν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον Iph. A. 23; vid. *Herm.* ad l. ὦ γλυκεῖα προσβολὴ — τέκνων Med. 1074. μεταβολὴ πάντων γλυκύ Or. 234. εἰς ὄμματ' εὔνου φωτὸς ἐμβλέψαι γλυκύ Ion. 732.

γλυφύς. Proprie γλυφίδες sunt αἱ χηλαὶ τοῦ βέλους, ἀπὸ τοῦ γεγλύφθαι καὶ κεκοιλᾶνθαι, εἰς ἃς ἡ νευρὰ ἐντίθεται τοῦ τόξου (*Hesych.*), unde ad ipsas *sagittas* tralatum est. τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας Or. 274.

γλῶσσα, *lingua*, quatenus est μέρος τοῦ σώματος (*Etymol. M.* s. v.). σταγόνα ἐκ παρηίδων γλώσσῃ δράκοντες ἐξεφαίδρυνον χροός Bacch. 767. γλώσσῃ διαφαίρουσα μυκτήρων κόρους fr. inc. tr. CCXIII. αἱ χεῖρες, ἡ γλῶσσ' ἡ, ταλαίπωρός τε φρήν El. 334. ἄγγελον γλῶσσαν λόγων δοὺς Suppl. 204. Hinc *lingua*, quatenus est ἄγγελος λόγων, ut ipse dicit Euripides. ἀνὰ στόμ' ἀεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν Andr. 95. διὰ γλώσσης ἰόν Suppl. 112. φήμας — γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν Ion. 101. Φοίβου ἄσοφοι γλώσσης ἐνοπαί El. 1302. τοῦτό σ' εἰπεῖν ἔχω γλώσσῃ Med. 466, ubi *Matthias*: „reticetur oppositio, *quum manu te ulcisci nequeam*," et *Pflugkius*: „similis orationis abundantia, ut in Virgilianis illis: *sic ore loquuta est*, *sic ore refert*." Simillime ἵνα γλώσσῃ σύντονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδᾷ Iph. A. 117. Cf. locum Alc. 453 infra exscriptum. γλώσσης ψόφον Herc. F. 229. γλώσσης σιγήν Rhes. 649. τὰ ἐκ ποδῶν σιγηλὰ καὶ γλώσσης ἄπο σῴζοντες Bacch. 1047. V. *Blomfield.* gl. ad Aesch. Agam. 786. γλώσσῃ κατασχὼν δῆμον Suppl. 425. εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν Aeg. fr. VIII (III). μή σου γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς Hipp. 924. γλῶσσαν ἀφεῖσα Hipp. 901. ἄγαν γ' ἐφῆκας γλῶσσαν Andr. 955. οὐκ εἰς σὲ τείνεται γλῶσσα

Rhes. 876. ἣν εἰ μὴ — γνώμη παράσχῃ γλῶσσαν ἐν λόγοις ἐμήν Iph. A. 1542. νεῖκος ἀνθρώποις μέγα γλῶσσ᾽ ἐκπορίζει Alc. 644. ὧν ἀτηρὰ γλῶσσα ἐξωβαλεῖ περὶ τῶν ἀφρασιῶν fr. inc. tr. CLVIII, 4. Celebres loci sunt ἡ γλῶσσ᾽ ὀμώμοχ᾽, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος Hipp. 612. λέγοντες ἄλλα μὲν γλώσσῃ, φρονοῦντες δ᾽ ἄλλα (Spartiatae) Andr. 453. γλώσσῃ οὐδὲν πιστόν, ἣ θυραῖα μὲν φρονήματ᾽ ἀνδρῶν νουθετεῖν ἐπίσταται, αὐτὴ δ᾽ ὑφ᾽ αὑτῆς πλεῖστα κέκτηται κακά Hipp. 395. καλόν τοι γλῶσσ᾽ ὅτῳ πίστις παρῇ Iph. T. 1064. Porro δειλίᾳ γλώσσῃ χαρίζει Or. 1514. γλώσσῃ — τἄδικ᾽ εὖ περιστέλλειν Med. 582. ἀθώπευτον γλώσσης Andr. 486. γλῶσσαν ἡδίστην ἔχειν fr. dub. X, 1. γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φηλούμενοι Suppl. 243. γλώσσης κόμποι Hec. 627. ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν Or. 10. σκαιόν γε τἀνάλωμα τῆς γλώσσης τόδε, φόβους πονηροὺς καὶ κενοὺς δεδοικέναι Suppl. 547. διπτύχῳ γλώσσᾳ Tr. 268. εὔτροχον γλῶσσαν ἔχεις Bacch. 268. γλῶσσα φλαύρα fr. inc. tr. XVII, 3. γλῶσσ᾽ ἐπίφθονος σαφής Iph. A. 333. οὐκ ἐχρῆν ποτε τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον Hec. 1188. ἣν τὴν γλῶσσαν δάκνῃς Cycl. 313. γλώσσης πικροῖς κέντροισι Herc. f. 1288. γλώσσῃ πικρότης ἔνεστί τις El. 1014. Ὀρφέως γλῶσσα καὶ μέλος Alc. 358. [*Γλῶσσα* cum *γλίχεσθαι λίχνος λιχμᾶν λείχειν* a *λάω* descendit, quibus omnibus *appetendi* notio subest, ut nostro *lecken*. V. *Passov.* s. *λάω* et nos s. *λίαν* et *λίσσεσθαι*. Ita *lingua* a *lingendo* dicta, *lingo* autem cum *lambo* cognatum. Quum vero lingua ex ore promineat, hinc et *γλῶσσα* et *γλὼξ* et *γλωχίν* de re prominenti usurpantur. *Const. M.*]

γλωσσαλγία, *linguae pruritus*, hinc *linguae petulantia, loquax maledicentia*. τὴν σὴν στόμαργον γλωσσαλγίαν Med. 525. ἦν δ᾽ ὀξυθυμῇς, σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία μείζων Andr. 690. V. *Ellendt*, lex. Soph. I. p. 371.

γναθμός i. q. *γνάθος*. Tralate γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων Med. 1201, „i. e. *morsibus*“ *Matth.* „Male haec interpretatur schol. *Γναθμοί* venenis tribuuntur, ut ap. Aesch. Choeph. 273 morbo σαρκῶν ἐπαμβατῆρας ἀγρίαις γνάθοις λειχῆνας. Cf. Prom. 376.“ *Iacobs.* ap. *Pflugk.* ad l.

γνάθος, *mala, maxilla*. βορὰν δυσσεβῆ θέσθαι γνάθοις Cycl. 288. ἄνδρας ἀρταμοῦσι λαιψηραῖς γνάθοις Alc. 497. Κυκλωπίαν γνάθον τὴν ἀνδροβρῶτα Cycl. 92. πάσσε τὸ μάργον σῆς γνάθου ib. 309. πηδῶν καὶ γνάθον πλήσας σέθεν ib. 302; cf. 146. Hinc γνάθου δοῦλος Autol. fr. I (III), 5, de homine vorace. δράκοντες ἔφερον τέκνα — γνάθοις Phoen. 1145. ἐνδακρῦσαι στόμια — γνάθοις (πῶλοι) Hipp. 1223. χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις Alc. 495. σιγῶμεν ἐγκάψαντες αἰθέρα γνάθοις Cycl. 625. Tralate πελεκέων γνάθοις Cycl. 394. V. s. *γένυς*. γνάθον χαλάσας καλῶς Autol. fr. I (III), 17. *Γνάθος* cognatum est

cum γένος (γένεσον) γαμφήλη γένυ. Quorum quae communis stirps sit indicio est vox γαμφός. V. s. κάμπτειν.

γνήσιος (γόνος), *matrimonio natus*, *genuinus*, *legitimus*, *ehelich*, γόνῳ γεγονώς ex definitione Demosthenis p. 1090. 1095. 1099. Cf. Hom. Od. ξ, 202. παίδων γνησίων τυχεῖν Hipp. 1455, ut παῖδας γνησίους Andr. 942, opp. νοθαγενεῖς. νόθοι πολλοὶ γνησίων ἀμείνονες ib. 639. νόθον τοῖς γνησίοισι πολέμιον πεφυκέναι Hipp. 968; cf. Androm. fr. XXX (XXIV), 2. Hinc et generatim *legitimus*. Θεσσαλόν με κἀκ Θεσσαλοῦ πατρὸς γεγῶτα γνησίως ἐλεύθερον Alc. 681, ubi γνησίως ad γεγῶτα pertinet, ἐλεύθερον autem ἐκ παραλλήλου positum ad γνησίως γεγῶτα. Quod *Pflugkii* et *Dindorfii* causa moneo, qui comma posuerunt ante γνησίως. Cf. Isocr. Paneg. p. 45, B. γνησίων νυμφευμάτων Andr. 192, ut γυνὴ γνησία ap. Xen. Cyr. 4, 3, 1, opp. παλλακίς. Et *sincerus*, *ingenuus*. νόθον φρονοῦντα γνήσια Hipp. 309, ut γνησίου φρονήματος Soph. Iphig. fr. II, 2 et γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς Pind. Ol. 2, 21.

γνοφώδης (ζόφος, δνόφος, γνόφος, κνέφας, νέφος, v. nos s. νέφος et *Buttm.* lexil. II. p. 266), *nebulosus*. ὄμβρον καὶ χάλαζαν ἄσπετον γνοφώδη τ' αἰθέρος φυσήματα Tr. 79.

γνῶμα, τό, *sententia*. ἓν δὲ πάντων γνῶμα ταὐτὸν ἐμπρέπει· σφάξαι κελεύουσίν με Heracl. 408. Semper hac forma *sententia*, non *mens* vel *animus* denotatur. Cf. S. Trach. 493. Aesch. Ag. 1325.

γνώμη, ἡ, ea animi facultas, qua quid iudicamus, cogitamus, cognoscimus (*Denkvermögen*, v. s. γιγνώσκειν, 2), *mens*, *animus*. οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ (muliebri) γνώμᾳ λύρας ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν Φοῖβος Med. 424. γλῶσσα οὐδὲν γνώμης μετέχουσα fr. inc. tr. CLVIII, 5. [ἤν τι μὴ σφαλεῖσά που γνώμη ταράξῃ γλῶσσαν ἐν λόγοις ἐμήν Iph. A. 1542.] τί — γνώμην ὑφαιρεῖ τὴν ἐμὴν πλέκων λόγους; Rhes. 834. θυμοῦ κρείσσονα γνώμην ἔχειν Teleph. fr. XXIV (XVII). γνώμης πονηροῖς κανόσιν ἀναμετρούμενος τὸ σῶφρον El. 52. γνώμαι δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ὄλβου, τοῖς δ' εἰς μέσον ἥκει Iph. T. 419; v. s. ἄκαιρος. καί μοι δοκοῦσιν οὐ κατὰ γνώμης φύσιν πράσσειν κάκιον (θνητοί) Hipp. 377. Hinc speciatim

1. *mens*, *animus*, *ingenium* (*Denkungsart*). εὐμενῆ — γνώμην ἔχειν Or. 120. [μαλακῇ γνώμῃ Iph. A. 601; v. s. ἀγανός.] γνώμην δικαίαν κἀγαθήν Hipp. 427. Cf. Iph. T. 1469. ἀδίκῳ γνώμᾳ Bacch. 995. ἐξ ἀνδρὸς ἀνοσίου γνώμην Cycl. 348. εὐγενεστάτης γνώμης Hel. 1703. γνώμαν σώφρονα Bacch. 1000; v. s. ἀπροφάσιστος. γνώμην μεγάλην El. 372.

2. *Mens* (*d. Denkkraft*, *die Aeusserungen des Denkvermögens*, *das Denken*). a) *Mens*, *cogitatio*. ἦλθεν ἄρτι μοι γνώμης ἔσω Hipp. 510.

ἐν τοῖς τοιούτοις ἡνίκ' ἂν γνώμη πέσῃ El. 426. *ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς λόγοις γνώμην ἔχοντες* Beller. fr. XXI (XXV), 5. *γνώμην προσάπτων* Erechth. fr. XX (II), 10. b) *Mens, ratio, intelligentia, prudentia.* *ὁ νοῦς τῶν κατθανόντων ζῇ μὲν οὔ, γνώμην δ' ἔχει ἀθάνατον* Hel. 1021. *γνώμη ἀρίστη μάντις ἥ τ' εὐβουλία* ib. 763. *οὐδ' ἀπὸ γνώμης σοφῆς* Ion. 1313. *γνώμην λίαν σοφήν* El. 296. *γνώμῃ σοφός* Chrys. fr. III, 1. *σοφὸς γνώμην ἀνήρ* Sisyph. fr. I, 12. *γνώμῃ βραχείᾳ* Hipp. 644. *ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει* Med. 230. *ἔστιν ὅπου χρήσιμον γνώμην ἔχειν* Iph. A. 925. Cf. Chrys. fr. I, 2. *διαζῆν τὸν βίον γνώμης μέτα* Iph. A. 923. *ὑπὸ γνώμας ἐσορᾶν τὸ δέον* ib. 565. *γνώμῃ φρονοῦντες* Antiop. fr. XXXIX (IX), 2. *γνώμῃ ἀνδρὸς εὖ οἰκοῦνται πόλεις* ib. XXXI (XII), 1. *γνώμῃ ἀδέλφου λελειμμένος* Suppl. 904. *γνώμῃ νικᾶν τὴν Κύπριν* Hipp. 1304. *ἔξω ἐγενόμην γνώμης ἐμῆς* Ion. 926. *γνώμας ἐξέσταν* Iph. A. 136. *τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμαν ὀδυνᾷ* Hipp. 247. *ποῖ παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς;* ib. 240. c) *Sententia, consilium, iudicium:* qua vi etiam pluralis frequentatur, itemque altera forma *γνῶμα* (s. v.). *χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις* Hec. 867. *ὅταν τἀκεῖ θῶ κατὰ γνώμην ἐμήν* Andr. 738. *παρὰ γνώμην* Herc. f. 594. Cf. Iph. A. 506. *καὶ παρὰ γνώμην ἐρῶ* Med. 577. *τήνδ' ἔχω γνώμην* Rhes. 130. *ἥντινα γνώμην ἔχεις* Herc. f. 85. *τούτοις ἀντίαν γνώμην ἔχω* Suppl. 198. Cf. Herc. f. 205. 248. *ὅστις τῆς ἡμετέρας γνώμης μᾶλλον φίλος ἐστίν* Tr. 784. *ἀπεφηνάμην γνώμην* Suppl. 336. *λέξω — τῆς ἐμῆς γνώμης ὁδόν* Hipp. 391. *στυγνὴν ὀφρὺν λύσασα καὶ γνώμης ὁδόν* ib. 290. *μετάστασις γνώμης* Andr. 1005. *κριτὴς ἂν εἴης οὐ σοφὸς γνώμης ἐμῆς* Suppl. 1053. *γνώμης ἄκουσον* Iph. T. 1012. Cf. Herc. f. 279. *διδύμα πραπίδων γνώμα* Andr. 481. *γνώμαισιν ὑστέραισιν ἐξορθούμεθα* Suppl. 1083. *γνῶμαι ἀμείνους τῶν γεραιτέρων* Beller. fr. XIII (XXII), 2. *κἀποσώσαι' ἂν πατρὸς γνώμας φράσαντος* Erechth. fr. XX (II), 8. *τοτὲ δ' ἀνθρώπων γνῶμαι πολλαὶ καὶ δυσάρεστοι διέκναισαν* Iph. A. 26. *τὰς βροτῶν γνώμας σκοπῶν* Oen. fr. V, 2. *ἐλευθέρας γνώμας διώκειν* Antiop. fr. X (XIV), 2. *ἐξεχώρησαν κακῶς — ὑπὸ γνώμης πολιτῶν ἀσυνέτου* Iph. A. 368. *γνώμῃ μιᾷ ξυνεχωρείτην τὸν Ἀχίλλειον τύμβον στεφανοῦν* Hec. 127. *εἰδέναι γνώμην στρατοῦ ψῆφόν τε τὴν κρανθεῖσαν* ib. 218. *Ἀργείων κοινὰ γνώμα* ib. 190. *ἐρέσθαι βούλομαι γνῶμαι τίνες Ἕλλησι καὶ σοὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι* Tr. 899.

γνωρίζειν, 1. *agnoscere, cognoscere.* *οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν εἰσιδών* Or. 379. *ἦ πού τις ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδών;* El. 630. *ὥς νιν γνωρίσασα μὴ κτάνῃ* Bacch. 1114. *οἰμωγμένον γε πρόσθεν ἤ σε γνωρίσαι* ib. 1284. *σημεῖ' ἰδὼν ἀσπίδων ἐγνώρισα* Phoen. 144. *σαυτοῦ*

γνωρίσαις τὰ φίλτατα Ion. 525. ὡς ἐγνώρισαν σαφῆ κελευσμὸν Βακχίου Bacch. 1086. εἰ τῶν ἐμῶν τι πημάτων ἐγνώριζε Alc. 567. 2. Notum facere, indicare, promulgare. ἔμελλε (Phoebus) ἐν ταῖς Ἀθήναις γνωριεῖν ταύτῃ τε σὴν σέ θ' ὡς πέφυκας τῆσδε καὶ Φοίβου πατρός Ion. 1567.

γνώριμος. ἃ δ' εἰς γυναῖκας, — σιωπῶ, γνώριμος δ' αἰνίξομαι El. 946, proprie ita ut cognosci vel intelligi queat, h. e. plane, perspicue. Alias est notus, familiaris.

γνωσιμαχεῖν. Obscurae significationis vox, Herodoto imprimis amata. Bekker. anecd. I. p. 233, 20 et p. 228, 27. γνωσιμαχῆσαι· τὸ μεταβουλεύσασθαι καὶ τῇ ἤδη κεκυρωμένῃ γνώμῃ μάχεσθαι. Hoc sensu dictum videtur quod chorus ad Iolaum senem pugnae cupidissimum dicit in Heracl. 706: χρὴ γνωσιμαχεῖν σὴν ἡλικίαν, τὰ δ' ἀμήχαν' ἐᾶν. V. s. ἡλικία. Herod. 3, 25: εἰ μέν νυν μαθὼν ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐγνωσιμάχεε καὶ ἀπῆγε ὀπίσω τὸν στρατὸν ἐπὶ τῇ ἀρχῆθεν γενομένῃ ἁμαρτάδι, ἦν ἂν σοφὸς ἀνήρ· νῦν δὲ οὐδένα λόγον ποιεύμενος ἤιε αἰεὶ ἐς τὸ πρόσω. Est igitur sententiae suae repugnare, hinc sententiam mutare, a sententia recedere. Cf. Arist. Av. 555. Isocr. ad Phil. p. 83, D. Paus. Boeot. 7, 4.

γνωτός, notus, celeber. ὡς — γνωτὸν θείη τὸν κράτιστον Ἑλλάδος (Achillem) Hel. 41. Formae γνωτός et γνωστός quomodo differant expositum est a nobis s. ἀκλαύστος p. 90. Ellendtius quid sibi velit haec verbalia cum κλαυτός et κλαυστός contendi non posse dicens, non intelligo. De forma γνωτός egregie curavit Blomfieldius ad Pers. 403.

γοᾶσθαι, lugere. ὑπηρετῶν χαίρουσιν, οὐ γοωμένοις Ion. 639, tristibus. V. Matth. ad l. C. accus. deflere. γοᾶσθ', ὦ Τρῳάδες, με Tr. 289. Cf. Androm. fr. VIII. De stirpe verbi v. s. βοή.

γοερός, lugubris, flebilis. νόμον ἱεῖσα γοερόν Hel. 189. ἥξει τι μέλος γοερὸν γοεραῖς Hec. 84. δάκρυα γοερά Phoen. 1560.

γόης, incantator. λέγουσι δ' ὥς τις εἰσελήλυθε ξένος γόης, ἐπῳδός, Λυδίας ἀπὸ χθονός Bacch. 234. ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς, οὐ γόης πέφυχ' ὅδε —; Hipp. 1038. De stirpe vocis recte disseruit Daviesius s. v. γοῶ. Cf. Soph. Ai. 582. Arcadius p. 38, 11: τὸ δὲ γόνος ἐκ τοῦ γόης γέγονε. Imo contra.

γονεύς, genitor, οἱ γονεῖς, parentes. τοὺς θρέψαντας γονεῖς (τιμᾶν) Antiop. fr. XXXVIII (IV), 2. γονέας ὑβρίζειν τοὺς ἐμοὺς οὐκ ἠξίου El. 257. ἀρᾷ γονεῦσιν Alc. 717. τῇ δ' (ἐστὶν) ἐν γονεῦσι καὶ φίλοις τὰ πράγματα Andr. 677.

γονή, partus. εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν Phoen. 1591. [πολὺς παρῆλθε εἰς γονὴν παίδων χρόνος Dan. prol. 21.] παίδων γονὰς

σπείρειν Med. 717. παίδων ἦν ἐπαγγέλλει γονάς ib. 721. Ἀπόσπορα παίδων εἰς γονὰς ἐφθέγξατο Ion. 729. αἱ δ' ὠδίνων γοναί Phoen. 358. ὦ πικραὶ γοναί Hipp. 1082. μία γονὰ τό τ' εὐγενὲς καὶ τὸ δυσγενές Alex. fr. XVI (XII), 6, 7, h. e. idem est nobilium et ignobilium partus. Ortus, genus. τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου βλαστόντα γονῆς Chrys. fr. VI (VII), 10. τᾶς σᾶς ἀπὸ χρυσέας γονᾶς ἔβλαστεν Med. 1256. ἀνάξια τῆς Παρθένου γονῆς Tr. 1296. Hinc vi concreta proles: qua vi etiam Latini vocabulum partus usurpant. τέκνων δίπτυχος γονή Med. 1136. ἐξευρεῖν γονάς Ion. 328.

γόνιμος, genitalis. ὦ τάλαινα (mater) ἔδυν πέπλων — ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖσιν — πρὸς πέδῳ τιθεῖσα γόνιμα μέλεα El. 1209, genitalia.

γόνος, ὁ, proles. τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον Or. 62. Cf. ib. 325. 1038. Iph. A. 621. Iph. T. 1416. Ἀταλάντης γόνος Phoen. 152. Cf. ib. 1160. Suppl. 888. Οἰδίπου γόνος Phoen. 290. τὸν Ἀλκμήνης γόνον Alc. 508. Cf. ib. 1009. Tr. 803. Herc. f. 712. ὁ τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος Andr. 275. Ἀχιλλέως γόνος ib. 952. 1240. τὸν Οἰλέως Τελαμῶνός τε γόνον Iph. A. 193. ὁ Σισύφου γόνος ib. 1362. ὁ Λαέρτου γόνος Iph. T. 533. ὁ Λητοῦς γόνος ib. 1234. τὸν Λατοῦς εὔπαιδα γόνον Herc. f. 689. τὸν Πηλέως γόνον Rhes. 186. Cf. Hel. 97. ὁ Πελίου γόνος Tr. 1128. Ἕκτορος γόνος ib. 1185. ὁ Σεμέλης γόνος Bacch. 278. Διὸς γόνος ib. 603. 724. 1340. Hel. 1491. Ἐχίονος γόνον γηγενῆ Bacch. 994. τὸν ὠκύπουν Μαιάδος γόνον Hel. 243. Πρωτέως γόνος ib. 793. Ἀτρέως γόνος ib. 1567. Λοξίου γόνον Ion. 78. Θέτιδος ἐνάλιον γόνον El. 450. Αἴγυπτος δίκαιος γόνος fr. inc. XVIII (inc. tr. CXC.). τοὺς Ἡρακλείους γόνους Heracl. 817. τὸν κασιγνήτου γόνον Or. 1464. τὸν ἐμὸν γόνον Hec. 1022. Cf. Andr. 70. ἐμὸς ὅδε γόνος Herc. f. 1190. σὸς γόνος Phoen. 1151. Cf. ib. 1242. Tr. 592. Rhes. 905. σὸς γόνος Heracl. 911. τὸν αὑτοῦ γόνον Ion. 965. ὁ καινὸς γόνος Ion. 1202, i. e. Ion, ut ὁ μαντευτὸς γόνος ib. 1209. τεκοῦσ' ἔθαψα τόνδε δύστηνον γόνον Rhes. 913. λείπει δ' ἐν οἴκοις ἄλλον Ἀγαμέμνων γόνον; Iph. T. 561. ἄλλον — τίκτει γόνον Ion. 856. Plural. οἱ γόνοι βελτίονες, liberi, Meleagr. fr. VII (IX), 5. Femin. ἡ γόνος exstat Iph. A. 794. ch. τᾶς κύκνου γόνου, Helenam. V. Matth. gr. p. 260.

γόνυ, genu. ἔξω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ Hec. 1150. ὡς ἐμὸν (senis) κάμνει γόνυ Phoen. 850. ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ Med. 1215. ἐσφαλὲν γόνυ γέροντος Heracl. 129. ἐξελκτέον διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλίρροπον γόνυ El. 492. ὡς ἐλαφρίζον γόνυ ἔχοιεν Meleagr. fr. III (VI), 8. καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ Hec. 561. εἰς γῆν γόνυ καθεῖσαν Iph. T. 332. τῷδε πέρι βρόχους ἔβαλλε γόνασι καὶ χηλαῖς

ποδῶν Bacch. 619. σῶν γονάτων οὐ μεθήσομαι Hipp. 326. εἶδον βαλιὰν ἔλαφον — ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν Hec. 92. εἴ με — γονάτων ἀπώσαιτο ib. 742. διάδοχά σοι γόνυ τίθημι γαίᾳ Tr. 1307. πρόσπιπτε — τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ Hec. 339. Cf. 787. Andr. 165. Suppl. 10. Iph. A. 900. Hel. 998. ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ Hec. 787; cf. Hel. 900. πρὸς γόνυ πίπτομεν τὸ σόν Suppl. 42. ἀμφιπιτνοῦσα τὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα ib. 279, et Herc. f. 1207. Ponto ὡς πρὸς πατρῷον προσπεσούμενοι γόνυ Herc. f. 79. Ἑλένης γόνασι προσπεσεῖν Or. 1332. τῶν σῶν πάρος πιτνοῦσα γονάτων Andr. 574. γόνασι προσπεσὼν πατρός Herc. f. 986. τέκνα ἀμφὶ γούνασι πίπτοντα Alc. 950. ἢ δούλα δούλας γούνασι προσπέσω; Andr. 861. ἥψω γονάτων τῶν ἐμῶν Hec. 245. τῶν σῶν γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω Or. 382. ὡς πάνθ' ὁμαρτῇ σῶν ἔχοιντο γουνάτων Hec. 839. περὶ γόνυ — χεῖρας ἱκεσίους ἔβαλον Or. 1414. ἑλίξας ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ Phoen. 1616. γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερί Suppl. 165. βούλει νιν — σὸν περιπτύξαι γόνυ; Iph. A. 992. σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμάς Andr. 896. ἀντίασον γονάτων ἔπι χεῖρα βαλοῦσα Suppl. 272. γόνασιν ἐξάπτω σέθεν τὸ σῶμα τοὐμόν Iph. A. 1216. γόνασι σοῖσι σῶμα δοῦσ' ἐμόν ib. 1221. γονάτων τοῦ τεκόντος ἐξηρτημένη Iph. T. 363. λίσσου γούνασι δεσπότου χρίμπτων Andr. 529. γόνατα μὴ χρίζειν Phoen. 1619. οὐκ ἄχρωστα γόνατ' ἐμῶν ἕξει χερῶν Hel. 887. ἐξ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων Hec. 147. γονάτων τῶν σῶν ἱκεσία γίγνομαι Med. 710. πρὸς γονάτων σε — ἱκετεύομεν ib. 853. Cf. Hec. 752. πρὸς σὲ γονάτων Phoen. 980. Cf. Med. 324. Hipp. 607. Iph. T. 1070. Tr. 1042. Hel. 1253. Andr. 893. φεῦ δεξιὰ χείρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου καὶ τῶνδε γονάτων Med. 497, ubi v. *Matth.* οὐκ ἔχω βωμὸν καταφυγεῖν ἄλλον ἢ τὸ σὸν γόνυ Iph. A. 911. [Ionica forma γουνάτων exstat Hec. 752. 839. Andr. 893, γούνασι Alc. 950. Andr. 529. 861. Breviores Ionum formas γοῦνα et γούνων in Phoen. 859 et Med. 324 invehere conatus est *Porsonus*. Quas formas si *Elmsleius* ad Med. 318 propterea reiecit, quod, si tragicis in usu fuissent, frequenter in eorum scriptis exstarent, quippe quae pedem disyllabum saepe praeberent, ubi γόνατα et γονάτων trisyllabum, perspectum non habuit tragicos non solum propter metrum, sed etiam cum quodam notionis discrimine formas Ionicas usurpavisse. V. nos s. ἀεί p. 41 et *Wunderum* in Exc. ad Soph. O. C. p. 224 sqq. Sed aliae sunt causae, quae *Porsono* adstipulari vetent. In Med. l. tantum Lasc. et MS. Cotton. μὴ πρός σε γούνων, rell. codd. et edd. μὴ πρός σε γονάτων. Atqui Euripides bis τῶνδε pronomine adiuncto maiore cum vi dixit πρός σε τῶνδε γουνάτων Andr. 893 et ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων Hec. 752; sexies autem in hac formula simpliciter posuit πρὸς γονάτων. Hinc parum credibile

est eum in uno Medeae loco singulari cum vi dixisse *μή πρός σε γονάτων*, praesertim quum solenne illud *μή πρός (σε) γονάτων* plerique libri exhibeant. In Phoenissarum autem loco particula *γοῦν*, quam libri longe plurimi suppeditant, et aptissima est et prorsus etiam necessaria, quia vocula copulativa remota *ἀσύνδετος* esset oratio. V. s. *γοῦν*. De stirpe vocabuli *L. Dindorfius* in novo Steph. thes. II. p. 718: „*γόνυ* esse ab eadem stirpe qua *γνάμπτειν*, inserto per epenthesin σ, ostendunt formae *γνύξ* et *γνύπετος*, ut omittam Germanorum *Knie.*" Vera haec sunt, si ab epenthesi discesseris, ad quam nequaquam confugiendum esse docent *γαμψός γαμφήλη κάμπτω*: perpetua enim in hac verborum familia inter *γ* et *γν* et *κ* fluctuatio. V. s. *κάμπτειν*. *Const. M.*]

γονυπετής. *γονυπετεῖς ἕδρας προσπίτνω σ', ἄναξ*, Phoen. 300; i. e. *genu succiduo ad pedes tuas procumbo*. V. *Matth.* ad l. et nos s. *ἕδρα*.

γόος, *fletus, luctus, gemitus*. *γόων ἅλις* Suppl. 1147. *πάρεισι γόοι* Ion. 769. *παρὰ βωμὸν ἦν δάκρυα καὶ γόοι* Iph. T. 860. *εἰς γόον, εἰς δάκρυα* Bacch. 1160. *ταῦτ' εἴς τε δάκρυα καὶ γόους — εἴρηκα* Or. 676. *οὐκ εἰς γάμους σοὺς ξυμφορὰν κτήσει γόοις* Phoen. 1666. *ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοισι τὸν θανόντα πατέρα πατρίδα τε — καταστένουσ' ἔχεις* Tr. 816. *τέκνον, οὐκ ἀδάκρυτος ἐκλοχεύει, γόοις δὲ ματρὸς ἐκ χερῶν ὁρίζει* Ion. 1459. *ὦ θεαί, ἀβάκχευτον αἳ θίασον ἐλάχετ' ἐν δάκρυσι καὶ γόοις* Or. 380. *γόος ἅμα χαρᾷ* Iph. T. 832. *ὑμεναίων γόος ἀντίπαλος* Alc. 925. *κακόγαμβρον γόον* Rhes. 260; „i. e. (*περὶ*) *κακοῦ γαμβροῦ*." *Matth.* *ἴηον κλύων γόον ματρός* El. 1211. *γόων σῶν κλύουσα θρήνους* Hec. 297. *ἰαχὰν ἄιον πολύστονον γόων* Med. 204. *ἀγὼν ὅδ' ἄλλος ἔρχεται γόων γόοις διάδοχος* Suppl. 71. *ἄπληστος — χάρις γόων πολύπονος* ib. 79. *τὸ θανόντων τέκνων ἐπίπονόν τι κατὰ γυναῖκας εἰς γόους πέφυκε πάθος* ib. 85; v. *Matth.* ad l. *ἰηλέμων γόων ἀοιδός* Herc. f. 110. *ποῖον ἁμιλλαθῶ γόον;* Hel. 164. *ἐς τίνα στεναγμὸν ἢ γόον ἢ φθιτῶν ᾠδὰν — ἰαχήσω;* Herc. f. 1025. *τὸν αὐτὸν ἔγειρε γόον, ἄναγε πολύδακρυν ἁδονάν* El. 125. *ὡς εἰς στεναγμοὺς καὶ γόους δραμουμένη* Or. 957. *γόους πρὸς αὐτὴν θησόμεσθα* ib. 1121. *ἐγκείμεσθ' ἀεὶ θρήνοισι καὶ γόοισι* Andr. 92. *ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῷ γόους* Suppl. 839. *δίδυμα μέμονε φρήν, σὲ πάρος ἢ σ' ἀναστενάξω γόοις* Iph. T. 657. *κατοιμῶξαι γόοις* Andr. 1160. *πρὸς τὰς τύχας τὸ χάρμα τοὺς γόους τ' ἔχε* Hel. 328. *συνενέγκαιμ' ἂν ἐκ πάντων γόους* Herc. f. 488. *ἵνα πατρὶ γόους νυχίους ἐπορθοβοάσω, — πάτερ, σοὶ κατὰ γᾶς ἐνέπω γόους* El. 144. *γόοισιν ὀρθρευομένα* Suppl. 977. *θανόντα — γόοις νόμῳ τῶν νερτέρων κατάρξω* Andr. 1199. *γόους ἀφείην αἰθέρ' εἰς μέγαν πατρί* El. 59. *ἀφεῖσα τοὺς γυναικείους γόους* Or. 1022.

κωφεὶς γόον Suppl. 111. ἀπαλλαχθεὶς γόων Hipp. 1181. οὔπω παύεται γόων Med. 59; cf. ib. 1211. ἄπαυστος γόων Suppl. 82. πικροὺς γόους δώσουσι Θηβαίᾳ χθονί Phoen. 890. Κρέοντι λιπὼν γόους ib. 1064. μὴ — προλάμβανε γόους Hel. 346. τήνδε — ἐκτήκω γόοις Hec. 434. ἐξετηκόμην γόοις Or. 858. τὸ ἐμὸν οἴχεται βίου τὸ πλέον μέρος ἐν στεναγμοῖσί τε καὶ γόοις ib. 204. κλύει τις γόων; Alc. 88. τίνων γόων ᾔκουσα; Suppl. 87. δοκεῖς τὸν Ἅιδην σῶν τι φροντίζειν γόων; Dict. fr. I (XIV), 1. [Restat locus Suppl. 490, qui in edd. et codd. sic scribitur: μούσαισι προσφιλεστάτη (εἰρήνη), ποιναῖσι δ' ἐχθρά. In quibus ποιναῖσι aperte corruptum est. Plurimi ex *Stobaeo* receperunt γόοισι, *Herm.* et *Both.* coniecerunt πόνοισι. Nec hoc nec illud scripsit Euripides, sed φοναῖσιν. De stirpe vocabuli γόος v. s. βόη. *Cont. M.*]

γοργός (ὀργή), *torvus, trux.* ὄμμασι γοργός Phoen. 149, i. q. γοργωπός. γοργὸς ὁπλίτης ἰδεῖν Andr. 1124. εἰς γυναῖκα γοργὸς ὁπλίτης φανείς ib. 459. Hinc τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν — ἀναβλέπει σὴ πατρίς Suppl. 322; v. *Matth.* ad l.

Γοργοφόνη, *Gorgonis interfectrix,* et Γοργοφόνος, *Gorgonis interfector.* De Minerva: ἴστω Γοργοφόνα, ἃ σκοπέλοις ἐπ' ἐμοῖς (Athenarum) τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον θάσσει Ion. 1478. De Perseo: ὁ πετόμενος — ἀνὰ Διὸς αἰθέρα Γοργοφόνος Andr. fr. II.

Γοργώ, οῦς, et Γοργών, όνος, *Gorgo.* Γοργόν' ἔτεκε Γῆ Ion. 989. χθονίας Γοργοῦς ib. 1054. Περσεὺς — τὸ Γοργόνος κάρα κομίζων Andr. fr. IX. μὴ πέτρος γένῃ δέδοικας, ὥστε Γοργόν' εἰσιδών; Or. 1520. τὸ Γοργοῦς σὺ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα ib. 1521. οὐ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα Γοργόνος, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς Phoen. 459. ἔρχεται δέ σοι κάρα 'πιδείξων (Orestes), οὐχὶ Γοργόνος φέρων, ἀλλ' Αἴγισθον El. 856. περιδρόμῳ ἴτυος ἕδρᾳ Περσέα λαιμοτόμον — φυὰν Γοργόνος ἴσχειν El. 461. σταλαγμοὺς αἵματος Γοργοῦς ἄπο Ion. 1003. Cf. ib. 1054. 1265. δρακόντων ἰὸς τῶν Γοργόνων ib. 1015. θεὰ χρυσῆν ἔχουσα Γοργόνα (Minerva) Beller. fr. XXX. V. *Matth.* p. 117. ὁρῶ δὲ Ῥῆσον ὥστε δαίμονα ἑστῶτ' ἐν ἱππείοισι Θρῃκίοις ὄχοις — Γοργὼ δ' ὡς ἀπ' αἰγίδος θεᾶς χαλκῆ μετώποις ἱππικοῖσι προσδέτους — ἐκκτυπεῖ φόβον Rhes. 306. Γοργὼ μὲν ἐν μέσοισιν ἠτρίοις πέπλων Ion. 1421. Vlg. Γοργών. V. infr. καὶ δὴ προτείνω (χεῖρα) Γοργόν' ὡς καρατομῶν Alc. 1121: „ὡς ἄν τις καρατομῶν Γοργόνα, id est, capite averso, ut de Perseo narrat Apollod. 2, 4, 2: ἀπεστραμμένος ἐκαρατόμησεν αὐτήν." *Lobeck.* ad Ai. p. 354. V. s. καρατόμος. De aliis animantibus, quae similia sunt Gorgonibus. μέσον ὀμφαλὸν γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος — στέμμασί γ' ἔνδυτον, ἀμφὶ δὲ Γοργόνες Ion. 225, i. e. dracones vel angues. λαίνας

τινὸς ἢ Γοργόνων Λιβυσσᾶν γένος (Pentheus) Bacch. 988. Νυκτὸς Γοργὼν, — Λύσσα μαρμαρωπός Herc. f. 882. De hoc loquendi more *Const. Matth.* Quaest. Soph. p. 186. Aliter dictum ἀγρωπὸν ὄμμα Γοργόνος στρέφων (Hercules) Herc. f. 990, h. e. *truces vertens oculos, tamquam si Gorgonis essent.* [Minervam quoque ab Euripide Γοργώ appellatam esse interpretes nonnulli crediderunt duobus locis fulti, Hel. 1302 Erechth. fr. XVII (I), 46. Quorum primus in libris sic legitur: ἃ μὲν τόξοις Ἄρτεμις, ἃ δ' ἔγχει Γοργὼ πάνοπλος. Vitiosa haec esse metrum ostendit. Nimirum scripserat poeta: ἃ δ' ἔγχει Γοργῶπις πάνοπλος, id quod *Bergkii* mei ingenium divinavit in eph. ant. Darmst. 1836. p. 63. *Hermanni* ratio, qui novo ficto vocabulo ἃ δ' ἔγχει Γοργῶπα πάνοπλος elidit, nemini credo probabitur. In altero Erechth. fr. loco: ἀντ' λόγχας χρυσέας τε Γοργόνος „facile quilibet perspiciet non ipsam deam, sed eius insigne ita vocari." *Bergk.* l. c. Ad formas quod attinet, „in genitivo clarum est tragicos, ubi optio data esset, Γοργοῦς maluisse dicere quam Γοργόνος, iis quidem in versuum generibus, quibus vitarent brevium syllabarum concursum; sed Phoen. 459 falluntur *Porson.* et *Valck.* Γοργοῦς desiderantes in fabula metris minus elegantibus scripta. Γοργών vero tragici non videntur usi nisi hiatus vitandi causa, velut Herc. f. 990, ut Γοργοῖ scribendum sit Ion. 1421, Rhesique l. 306 praestet scriptura Γοργοῖ εἰ, quae non paucis in libris est Γοργών." *L. Dindorf.* nov. thes. Steph. II. p. 786. Prorsus damnanda forma Γοργόνη, quae praecipitatae tantum aetatis scriptoribus usurpatur. Eam tamen in l. Alc. 1121 inducere voluit *Hermannus. Const. M.*]

γοργωπός, *torve tuens.* γοργωποὺς ὄφεις Herc. f. 1265. ἑλίσσει γοργωποὺς κόρας (Hercules) ib. 868. κύκλον βλεφάρων γοργωπὸν ἕδραν Rhes. 8, de Hectoris micantibus oculis. γοργωπὸν πάλλουσαν ἴτυν, aegidem Palladis Ion. 210. Praeterea huc pertinere Hel. 1332 s. Γοργώ diximus.

γοργώψ i. q. γοργωπός. αἱ κυνώπιδες γοργῶπες — δειναὶ θεαί (Furiae) Or. 261. γοργῶπες ὀμμάτων αὐγαί Herc. f. 131. γοργῶφ' ὑπερτείνουσά σου κάρᾳ κύκλον El. 1257, aegidem Palladis.

γοῦν. Compositum est ex γε, quatenus rem tamquam minimam distinguit (s. v. II, 1), et οὖν (s. v.). Etsi autem et Latini et Germani ad exprimendas particulas γε et γοῦν iisdem vocabulis *certe saltem quidem wenigstens* utuntur, Graecis tamen γοῦν paullo maiorem vim habet quam γε, quippe quod *distinctionem* istam (γε) ad *praesentem rerum statum* (οὖν) referri expresse significet, *wenigstens* (γε) *stehn die Sachen so* (οὖν), *dass* —. 1. In responsionibus. Or. 788 Or. ἢ λέγωμεν οὖν ἀδελφῇ ταῦτ' ἐμῇ; Pyl. μὴ πρὸς θεῶν. Or. δάκρυα γοῦν

γένοιτ' ἄν. Phoen. 621 Polyn. μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε. Ioc. χάρτα γοῦν πάσχω, τέκνον. Or. 781 Or. ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω. Pyl. θανὼν γοῦν ὧδε κάλλιον θανεῖ. Iph. T. 73 Or. καὶ βωμὸς (δοκεῖ σοι εἶναι), Ἕλλην οὗ καταστάζει φόνος; Or. ἐξ αἱμάτων γοῦν ξάνθ' ἔχει θριγκώματα. Ib. 1194 Iphig. θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. Tho. ὁσιώτερον γοῦν τῇ θεῷ πέσοιεν ἄν. Bacch. 887 Penth. μολεῖν χρὴ πρῶτον εἰς κατασκοπήν. Bacch. σοφώτερον γοῦν ἢ κακοῖς θηρᾶν κακά. Ion. 557 Xuth. πατέρα νυν δέχου, τέκνον. Ion: τῷ θεῷ γοῦν οὐκ ἀπιστεῖν εἰκός. Ib. 1027 Paed. αὐτοῦ νυν αὐτὸν κτεῖν', ἵν' ἀρνήσῃ φόνους. Creus. προλάζυμαι γοῦν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς. El. 350 colon. ἀνὴρ ἔστι καὶ λεύσσει φάος; El. ἔστιν λόγῳ γοῦν. Hel. 1293 Theocl. ταύτης ὁ μόχθος, ὡς λέγεις, θάπτειν πόσιν. Menel. ἐν εὐσεβεῖ γοῦν νόμιμα μὴ κλέπτειν νεκρῶν. Cycl. 472 chor. ἔσθ' οὖν ὅπως ἂν κἀγὼ λαβοίμην τοῦ — δαλοῦ; φόνου γὰρ κοινωνεῖν θέλω. Ulix. δεῖ γοῦν· μέγας γὰρ δαλός· οὐ ξυλληπτέον. V. *Herm.* ad l. Ib. 523 Ulix. (ὁ Βάκχιος θεὸς νομίζεται) μέγιστος ἀνθρώποισιν εἰς τέρψιν βίου. Cycl. ἐρυγγάνω γοῦν αὐτὸν ἡδέως ἐγώ. Hel. 1243 Theocl. ὀρθῶς μὲν ἥδε συμφορὰ δακρύεται; Hel. ἐν εὐμαρεῖ γοῦν σὴν κασιγνήτην λαθεῖν. Interrogationem his recte cum *Hermanno* dempseris, si incorruptum esse γοῦν putaveris: tum enim ironice illa efferuntur. Nescio tamen an servata interrogatione scribendum potius sit: ἐν εὐμαρεῖ γ' οὖν σὴν κασ. λαθεῖν; V. s. θνήσκειν. Cf. praeterea Cycl. 564. Rhes. 707. 2. In continuo sermone. ἀλλ' ὁπόσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθοάζω Med. 1408. εἰ μὴ γάμοισιν ἐζύγης, ἀλλ' ἐκλήθης γοῦν — παρθένου πόσις Iph. A. 908. ὡς δέ μοι δοκεῖ, ψοφεῖ γοῦν ἀρβύλη δόμων ἔσω, εἰς προνώπι' αὐτίχ' ἥξει Bacch. 638. Tribus in locis γοῦν manifesto corruptum erat. Ion. 408 libri: οὐκ ἠξίωσε τοῦ θεοῦ προλαμβάνειν μαντεύμαθ'· ἓν γοῦν εἶπεν. Scribendum hic esse δ' οὖν recentiore demum tempore animadversum a *L. Dindorfio*. El. 508 non solum libri, sed etiam editiones et veteres et recentiores: ἀνόνηθ'· ὅμως γοῦν τοῦτο γ' οὐκ ἠνεσχόμην. Ineptum γοῦν esse atque ex δ' οὖν corruptum intellexit vir doctus in *Edinb. rev.* 38. p. 480. Idque a *Matthia* probatum, a *Dindorfio* receptum est. Ib. 770 in libris et omnibus usque ad *G. Dindorfium* editionibus ineptissime scribebatur: τέθνηκε· δίς σοι ταῦθ', ἃ γοῦν βούλει, λέγω. Sola in Dindorfiana nunc scriptum ἅ γ' οὖν βούλει, quod virum doctum in *Edinb. rev.* 38. p. 480 emendasse in notis suis, probatum nescio an improbatum, retulit *Matthias*. In locis corruptis non numero Alc. 697. Nam in *Dindorfii* tantum et *Pflugkii* editionibus typothetico forsan errore sine sensu legitur: σὺ γοῦν ἀναιδῶς διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν,

quum omnes ante hos editiones et vero etiam libri veteres recte exhibeant: σύ γ' οὖν. Γοῦν solus habet Vict. Denique dubium est γοῦν in corruptissimo Erechth. fragmento XVII (I), 41. *Const. M.*

Γουνεύς, n. pr. Αἰνιάνων δώδεκα στόλοι ναῶν ἦσαν, ὧν ἄναξ Γουνεὺς ἄρχε Iph. A. 278. V. Hom. Il. β', 748.

γραῖα, *substantive: anus.* ὦ γραῖα Hel. 448. ἄγησαί μοι, παῖς, ἄγησαι τᾷ γραίᾳ Hec. 171. λάβετε — γραίας ἀμενοῦς Suppl. 1116. γραῖαν πεσοῦσαν αἴρετε Tr. 465. ἀδελφὴν γραῖαν Phoen. 1328. γραῖαν μητέρα ib. 1452. τὴν ἔσω γραῖαν δόμων — μητέρ' Ἀλκμήνην Heracl. 584. ἄθλιαι γραῖαι γυναῖκες ἠδὲ πρεσβῦται Hec. 323. *Adiective: vetus, vetulus.* χερὶ γραίᾳ Hec. 877. γραῖαν ὠλένην Ion. 1213. γραίας ὄσσων πηγάς Herc. f. 450. Contractum putant ex γεραιός. Permirum tamen esset, primum nunquam substantivo sensu usurpari masculinum γραῖος, deinde, quum penultima vocis γεραιός (s. v.) nonnumquam corripiatur, dissyllabam non potius formam contractam γραῖος esse adhibitam, porro pro γραῖα etiam γραῦς dici, quod e γραῖα factum esse vix quisquam putet, denique *anus* notionem ita deflexam esse, ut γραῦς etiam *crustulam rugosam* significaret. His de causis et γραῖα et γραῦς cum γράφω cognatum puto, ut nomen habeant a *rugis*. V. *Damm.* s. v. γραῦς.

γράμμα. *Hesych.* γράμματα· τὰ γεγραμμένα καὶ συλλαβαὶ καὶ τὰ ζωγραφήματα. Itaque 1. est *litera.* συλλαβάς τε θεὶς (ἀφώνων καὶ φωνούντων) ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι Palam. fr. II, 3. γραμμάτων διαπτυχάς Iph. T. 793. οὐκ ἂν δύ' (αἰδοῖ) ἤστην ταὔτ' ἔχοντε γράμματα Hipp. 387. καὶ ταὐτὰ πάλιν γράμματα συγχεῖς Iph. A. 37. κεἰ τὴν ἐν Ἴδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις πεύκην Hipp. 1253. δέλτον καλίστων γραμμάτων ὑπηρέτιν Iph. A. 322. μίσθον — λαβὼν κούφων ἕκατι γραμμάτων σωτηρίαν Iph. T. 594. βάκχευε πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπνούς Hipp. 954. γραμμάτων οὐκ ἴδρις Thes. fr. VII (V), 1. Hinc in *plur. literae, scriptum.* σύντονα τοῖς σοῖσι γράμμασιν — αὐδῶ Iph. A. 118. τοῖς σοῖς φίλοισι γράμματ' ἀποδώσω τάδε Iph. T. 745. ἢν — γράμματ' ἀφανισθῇ τάδε ib. 764. 2. *Pictura.* οὐδ' ἂν γένοιτο γράμμα τοιοῦτ' ἐν γραφῇ, οὐδ' ἂν λόγος δείξειεν fr. inc. tr. LIII, 5. ἐνῆν ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαίδ' ὑφαί Ion. 1146.

γραμμή, *linea.* Thes. fr. VII (V), ubi formae literarum describuntur, v. 5. πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο· ταύτας διείργει δ' ἐν μέσαις ἄλλη μία, i. e. litera *H*, et v. 11. γραμμαὶ εἰσὶν ἐκ διεστώτων δύο, αὗται δὲ συντρέχουσιν εἰς μίαν βάσιν, i. e. *Δ*. V. *Matth.* p. 358. Iam quum olim et initium, unde cursus incipiebatur, et extremum, quo pertinebat, *linea* ducta notabatur, hinc γραμμή, ut βαλβίς (s. v.), et

carceres vel tralato sensu *initium*, et *metam* vel tralato sensu *extremum* s. *finem* significat. Ap. Eurip. duo sunt ultimae significationis exempla. El. 954 sqq. vita cum stadio comparata: *μή μοι τὸ πρῶτον βῆμ' ἐὰν δράμῃ καλῶς νικᾶν δοκείτω τὴν δίκην, πρὶν ἂν πέλας γραμμῆς ἵκηται καὶ τέλος κάμψῃ βίου,* similiter ut Horatius *mortem ultimam rerum lineam* appellat. Antig. fr. XIII. *ἐπ' ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν.* Quamquam incertum de hoc mutilo versu iudicium est. Ceterum hanc verbi vim prorsus neglexit *Passov.*

γραπτός, exaratus. γραπτοὺς ἐν αἰετοῖσι προσβλέπειν τύπους Hypsip. fr. XI, 2, i. e. *picturas.* V. s. *γράμμα.*

γραῦς i. q. *γραῖα, anus. ἄγετε τὴν γραῦν πρὸ δόμων* Hec. 59. *κἂν γραῦς ὄληται* Alc. 57. *εἰς τάσδε βλέψασα γραῦς* (Supplices) Suppl. 9, ut *ἐκβαλεῖς χθονὸς γραῦς* ib. 266. *αὐτὴ δούλη, γραῦς, ἄπαις* — Hec. 945; cf. ib. 810. Tr. 1186. *παίδων ἄπαιδας γραῦς* Andr. 613; cf. Cycl. 305. *δούλα γραῦς* Tr. 140. *δούλη γυνὴ γραῦς* ib. 490. *ποῦ γαίας δουλεύσω γραῦς* ib. 191.

γράφειν, proprie *insculpere, exarare:* nempe cum *χράειν χραίνειν ῥήσσειν* (*ῥηγνύναι ῥάσσειν*) *ῥαίειν* ex *ῥάω* factum, quod sonum, qui *stringendo, insculpendo, findendo, rumpendo* editur, depingit. Eadem onomatopoeia formata nostra *reissen, ritzen. εἰς σκῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς· „Θήβας πυρώσας τάσδε Πολυνείκης θεοῖς ἀσπίδας ἔθηκε;“* Phoen. 577. *τί ποτε γράψειεν ἄν σε μουσοποιὸς ἐν τάφῳ;* Tr. 1189. *ἐν δέλτου πτυχαῖς γράψας* Iph. A. 99. *ἐν Διὸς δέλτου πτυχαῖς γράφειν τίν' αὐτά* (*τὰ ἀδικήματα*) Melan. fr. XII (III), 3; cf. ib. 5. Huc pertinet Bacch. 1065. *κυκλοῦτο δ' ὥστε τόξον ἢ κυρτὸς τροχὸς τόρνῳ γραφόμενος περιφορὰν ἕλκει δρόμον*, quae egregie explicuit *Hermannus.* V. tamen s. *ἕλκειν.* Hinc *scribere. δέλτον γράφεις τήνδε* Iph. A. 35; cf. Iph. T. 585. *ψευδεῖς γραφὰς ἔγραψε* Hipp. 1311. *πρὸς τὰ πρὶν γεγραμμένα* Iph. A. 891. *ὃν* (*ὄλβον*) *ἐξαλείφει ῥᾷον ἢ γράφει θεός* Pel. fr. IV, 2, imagine ducta a scriptis, quae facilius delentur quam exarantur. *παισὶν χρημάτων μέτρον γράψαντας εἰπεῖν* Palam. fr. II, 7; v. s. *εἰπεῖν. τοὺς νόμους — βροτοῖς γράψαντας* Ion. 443, ut *γεγραμμένων τῶν νόμων* Suppl. 433. V. *Matth.* gr. p. 1095. *πρῶτος γέγραπται* Eurysth. fr. VI, 2, *censetur.*

γραφεύς, pictor. ὡς γραφεὺς ἀποσταθεὶς ἰδοῦ με Hec. 807. V. s. *γράμμα.*

γραφή, 1. *scriptum*, ut *γράμματα. ψευδεῖς γραφὰς ἔγραψε* Hipp. 1311. *μεταβαλὼν ἄλλας γραφάς* Iph. A. 363. *τάσδε πορθμεύσειν γραφάς* Iph. T. 735. *ἣν ἐκσώσῃς γραφήν* ib. 762. *οἷον εἶδον ἐν γραφαῖσιν μέλος φθεγγόμενον* Hipp. 879. *νόμων γραφαί* Hec. 866; v. s.

γράφειν. 2. *Pictura.* ἀστραπωπὸς ἐν γραφαῖσιν Phoen. 131. ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ Phoen. 1142; v. *Matth.* ad l. λόγῳ κλύων γραφῇ τε λεύσσων Hipp. 1005. γραφῇ ἰδοῦσα καὶ κλύουσα Tr. 682; cf. fr. inc. tr. LIII, 5. ὥσπερ ἐν γραφῇ νομίζεται (s. v.) Ion. 271.

γύα, v. γύης.

γύαλον cum κοῖλος et γυνή ad κύω referendum est (v. *Passov.* s. κύω), hinc omnem *cavitatem*, κοίλωμα, denotat. In *plurali* plerumque exstat. V. *Const. Matth.* Qu. Soph. p. 162. *Cavum, fundus.* ἐν κρατήρων γυάλοις Iph. A. 1052, *ventre. Cavum, antrum.* ὑπὸ πέτρινα μύχατα γύαλα Πανός Hel. 190. *Convallis.* Δηλιάσιν ἐν καρποφόροις γυάλοις Iph. T. 1236. De loco Parnassi, ubi situm erat templum Apollinis. παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοίβου Phoen. 244, ut εἰς δαφνώδη γύαλα (Phoebi) Ion. 76, et θεοῦ χρυσοῦ γέμοντα γύαλα Andr. 1094. Porro θεοῦ γύαλα Ion. 233. 245. Cf. ib. 220.

γύης, γύη, *arvum, pratum, ager.* Non cum γυῖον γύαλον, ut plerique existimant, cognatum, sed ex γεα (γαῖα γάω) mutato sono factum. *Hesych.* γύας· γῆς. Id. s. Ἰλλυρὶς γυνή· γύη ἀντὶ τοῦ γῆ. Id. s. γύης· δηλοῖ δὲ καὶ μέτρον γῆς καὶ αὐτὴν γῆν. Nempe ut γῆ universam proprie *terram* frugiferam, sic γύης singulam *terrae partem* frugiferam significat. De parte vero terrae s. agri quoniam usurpabatur, hinc etiam certum agri modum s. *iugerum* significare coepit. V. s. γῆ. νοτὶς ἐπέρχεται γύας Δίρκας χλοηφόρους καὶ βαθυσπόρους Phoen. 649, ut γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας ἐς βαθυσπόρους γύας ib. 673. διέβα Φρυγῶν πρὸς εὐκάρπους γύας (Graeciae) σκηπτός Andr. 1046. ἀρότοις γυᾶν καὶ πεδίων δαπέδοις ὅρον — αἰθέρα τὰν Μολοσσῶν τίθεται Alc. 593. πολυπλέθρους σοι γύας λείψω ib. 690. λιπὼν Λυδῶν τοὺς πολυχρύσους γύας Φρυγῶν τε (Bacchus) Bacch. 13. ὃς (Νεῖλος) Αἰγύπτου πέδον — ὑγραίνει γύας Hel. 3; v. s. πέδον. τί δῆτα Νείλου τούσδ' ἐπιστρέφει γύας; Hel. 88. ἅμ' ἡμέρᾳ βοῦς εἰς ἀρούρας ἐσβαλὼν σπερῶ γύας El. 79. ὦ τὸν Ἀργείων γύην σπείροντες Heracl. 839. πεμφθέντα (Iasonem) — σπεροῦντα θανάσιμον γύην Med. 479. „Γυία forma nititur nonnisi vitio librorum: de quo monuit iam *Toupius* Emend. Vol. I. p. 191, *Porson.* ad Phoen. 655, et minus fidenter ad eumdem locum *Valck.* Cf. *Elmsl.* ad Bacch. 13.“ Vera haec *L. Dindorfii* verba sunt in novo Steph. thes. II. p. 798. Mirum autem quam invaluerit in libris veteribus vitiosa ista forma. Quatuor in locis Hel. 88 El. 79 Heracl. 839 Med. 479 nihil varietatis enotatum. Sed Hel. 3 Ald. rell. Flor. 1. 2. γυίας, quod nescio cur memorare neglexerint et *Pflugkius* et *Hermannus.* Bacch. 13 Flor. 2. Vat. γυίας, quod neque hic notatum ab *Hermanno.* Alc. 690 Lasc. Ald. γυίας. Ib. 593 Ald. γυιάν (sic).

Andr. 1046 codd. et edd. praeter Flor. 2. Lasc. γυίας, quod etiam hic omisit *Hermannus*. Phoen. 673 codd. et edd. γυίας. Ib. 649 Flor. A. Flor. 10. 83 et a sec. m. Aug. d. γυίας. Porro femininae formae γύα duo ap. Eurip. exempla legebantur, Hel. 88, ubi libri τάσδε — γύας, et Bacch. 13, ubi libri τὰς — γύας. Utrobique τούσδε — τούς correxit *Elmsleius* ad Heracl. 839, solum γύης legitimum esse tragicis contendens. Eum omnes secuti. Nec nos discedimus. Quamquam femininum non ideo spernendum arbitramur, quod Attici eo abstinuisse videantur, sed quod, quum masculinum apud omnium generum scriptores frequentissimum sit et ab Euripide quoque diserte usurpetur in Heracl. 839, feminini contra, si a duobus Euripidis locis, ab Aesch. Promethei versu 369, ubi in libris est λευρὰς γύας, et a glossis Hesychii aliorumque grammaticorum discesseris, auctoritas omnino nulla est. Gravis igitur de his formis error *Passovii*. Ap. Aesch. *Rob. Valcken. Elmsl.* iure emendarunt λευρούς. *Const. M.*

γυῖον, *artus*, *membrum*. γῆρα τρομερὰ γυῖα Herc. f. 231. περὶ γυῖα χεῖρας ἔβαλον Hel. 640. τετραβάμοσι γυίοις, *pedibus*, ib. 382. Stirpe neque cum γύαλον neque cum γύης cognatum est, sed cum γαμψός γένυς γόνυ (s. v.). Dictum enim a *curvitatibus*. V. s. κάμπτειν. *Const. M.*

γυμνάζειν (γυμνός), *exercere*. Cum *accusat*. ὅπως ἂν ἅρμασι ζεύξας ὕπο (ἵππους) — γυμνάσω τὰ πρόσφορα Hipp. 112. μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῆς; Scyr. fr. I, 3; v. s. χολή et *Matth.* p. 321.

γυμνάς, 1. *qui re aliqua exercetur*. ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα (currendo) στόλον — ἐκ τρόχων πεπαυμένον Alop. fr. VI (IV). κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους Hipp. 1134, in curriculo. 2. i. q. γυμνός, *nudus*. κἀμὲ — νεκρὸν — γυμνάδ' ἐκβεβλημένην Tr. 448: ita *Schaef.* ap. Seidl. pro γυμνάν θ', quod confirmat Havn. qui habet γυμνὰ δ'.

γυμνάσιον, *gymnasium*. γυμνασίων δρόμοι Tr. 834. ἱππόκροτα δάπεδα γυμνάσιά τε — Εὐρώτα Hel. 210. γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων Hipp. 229. χρόνιος ἰδὼν — γυμνάσια Phoen. 371. γυμνάσια δ' οἴχοιτο Phaëth. fr. VII (XI), 1.

γυμνής, *nudus*, i. e. *leviter armatus*. γυμνῆτες, ἱππεῖς Phoen. 1154. τοξόται, πολὺς δ' ὄχλος γυμνής Rhes. 313.

γυμνήτης i. q. γυμνής. γυμνητῶν μόναρχοι τοξοφόροι τε Rhes. 31.

γυμνός, *nudus*, sine pallio. πορεύου γυμνός Heracl. 724, *armis non gravatus*. γυμνὸν ὦμον Phoen. 1405. γυμνοῖσι μηροῖς καὶ πέπλοις ἀνειμένοις Andr. 599. ἐκμοχθοῦσα κερκίσιν πέπλους, ἢ γυμνὸν ἕξω σῶμα καὶ στερήσομαι El. 308. Cum *genitivo*. γυμνόν μ' ἔθηκαν

διπτύχου στολίσματος Hec. 1156. γυμνὸν σῶμα θεὶς πορπαμάτων Herc. f. 959. Cum ἐκ. γυμνὰ ἐκ πέπλων μέλη Ion. 1208. γυμνὰς ἐξ ἐπωμίδων (s. v.) χέρας Iph. T. 1404. Stirps est γυῖον, artus.

γυμνοῦν, nudare. σῶμα γυμνωθέν Hec. 679. γυμνοῦντο πλευραὶ σπαραγμοῖς Bacch. 1132. λαβὼν μόσχου πόδα λευκὰς ἐγύμνου σάρκας El. 823. γυμνωθεὶς ὅπλων Herc. f. 1382.

γυναικεῖος, muliebris. γυναικεῖον γένος Phoen. 359. Cf. Iph. T. 1298. Med. 418. τὰς γυναικείους φύσεις (s. v.) Andr. 957; γυναικείας Vict. Hav. Gu. V. *Matth.* gr. p. 298. γυναικεῖον λέχος Protes. fr. IX; γυναικεῖον γάμον Alop. fr. VII. Melan. fr. XVI (IX), 5. ὦ γυναικεῖαι φρένες In. fr. IX, 1. θιάσους γυναικείων χορῶν Bacch. 679. τοὺς γυναικείους γόους Or. 1622. γυναικείοις — κουραῖσι καὶ θρήνοισι Hel. 1059. γυναικείαις τέχναισιν ib. 163. διὰ γυναικείαν ἔριν Andr. 362. τὰν γυναικείαν ὄψιν ὀμμάτων Iph. A. 233. γυναικεῖόν τι δρᾶν Ion. 843.

γυναικόμιμος, mulieres imitans. ἐν γυναικομίμῳ στολᾷ Bacch. 978, muliebri vestitu. γυναικομίμῳ μορφώματι Antiop. fr. XXI (XXXV); V. ap. *Matth.* p. 73.

γυναικόμορφος, muliebri habitu indutus. γυναικόμορφον ἀγόμενον δι' ἄστεως Bacch. 853.

γυναικοπληθής, mulierum frequentia plenus. ξύλλογοι γυναικοπληθεῖς Alc. 955.

γυναικόφρων, qui animo est muliebri. γυναικόφρων θυμὸς ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ Erechth. fr. XX (II), 34.

γυναικώδης, muliebris, effeminatus. Euripidem hoc verbo usum esse testatur *Olympiodorus* ad Plat. Gorg. p. 485, E. V. *Valcken.* diatr. p. 74. Antiopae illud fragmentum est XXI (XXXV) ap. *Matth.* p. 73.

γυνή. Stirps est κύω (v. *Passov.* s. v.), ut ap. Lat. cognata sunt femina et fetus.

1. Generatim ad sexum refertur: femina, mulier. V. s. ἀνήρ, II, 1, γύναι Hec. 108. 218. 309. 508. 518. 765. Med. 136. 290. 350. 460. 614. 703. 720. 725. 816. 868. 908. 1129. 1310. Hipp. 574. 656. 841. Alc. 338. 387. 465. Andr. 228. 236. 302. 313. 366. Suppl. 1072. Iph. A. 837. 841. 999. 1257. 1621. Iph. T. 496. 498. 542. 546. Tr. 237. Bacch. 1032. Heracl. 983. Hel. 81. 162. 213. 564. 569. 785. Ion. 255. 263. 289. 333. 372. 1454. 1603. Herc. f. 497. 530. El. 1152. Antiop. fr. VIII (XX), 2. Dan. fr. III (X), 1. Erechth. fr. ap. *Matth.* p. 172. Hypsip. fr. VI (IV), 1. fr. inc. tr. CXXXIX. ὦ γύναι Hec. 504. 997. Med. 337. 525. 741. Alc. 1064. Andr. 117. 206. Iph. A. 725. Iph. T. 483. Heracl. 981. Hel. 83. 157. Ion. 238. 244. 309. 329. 379. 402.

422. Herc. f. 626. *γυναῖκες, o feminae,* Hec. 658. Or. 842. Phoen. 998. Med. 1043. 1293. Hipp. 301. 354. 790. Suppl. 634. Bacch. 846. Ion. 747. El. 215. Alcmaeon. fr. XVII (XII), 1. *ὦ γυναῖκες* Hipp. 565. 1154. Bacch. 1038. Hel. 557. Andr. fr. VIII. *ὦ φίλταται γυναῖκες* Or. 136. 1318. Andr. 803. Iph. T. 1056. Tr. 1237. *φίλαι γυναῖκες* Hel. 262. In. fr. XVII (II), 1. *ὦ φίλα γυναικῶν* Hipp. 848. *κλειναὶ γυναῖκες* Ion. 1106. *δύστανε γύναι* Med. 357. Andr. 498. Tr. 572. *κακοτυχὲς γύναι* Med. 1274. *ὦ γύναι τάλαινα* Iph. A. 1345. *ὦ τλήμονες γυναῖκες* Ion. 252. *ἀθλία δ' ἐγὼ γυνή* Hec. 417. *τίς οὕτω δυστυχὴς ἔφυ γυνή;* ib. 785. *σὺ δ' ἂν γένοιο ἀθλιωτάτη γυνή* Med. 818. *κακὴ φανοῦμαι καὶ φιλόψυχος γυνή* Hec. 348. *σὺ δὲ γυνὴ κακὴ φανεῖ* Hel. 964. *τῆς μὲν κακῆς κάκιον οὐδὲν γίγνεται γυναικός* Melan. fr. XIV (VII), 1. *κακῆς γυναικὸς οὕνεχ' αἷμ' ἐπράξαμεν* Or. 1139. *κακῆς γυναικὸς ἦλθόνθ' οὕνεκα εἰς Τροίας πέδον* ib. 521; cf. Iph. T. 566. Iph. A. 1169. *οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω κακῆς* Andr. 271. *κακὴν γυναῖκα κἄθεον* Or. 923. *κακῶν γυναικῶν εἴσοδοι — αἵ μοι λέγουσαι τούσδ' ἐχαύνωσαν λόγους* Andr. 931. *σώφρων γυνή* Hipp. 494; cf. Tr. 413. *γυναικὸς ἔργα — σώφρονος* Med. 913. *εἰς γυναῖκα σωφρονεστέραν* Or. 1132. *ἐσθλῆς γυναικός* Melan. fr. XIV (VII), 2. *μισεῖται ἀνόσιος γυνή* El. 645; cf. Or. 517. *τί δεῖ καλῆς γυναικός;* Antiop. fr. XIX, 2. *εὐτεκνωτάτην πασῶν γυναικῶν δυστυχεστάτην τε* Hec. 582. *πασῶν γυναικῶν τιμιωτάτη* Heracl. 598. *γυνὴ — ἐν δόμοισιν νηπία* Sthenob. fr. VIII (VII), 2. *ἔστι δ' ἡ πάλαι γυνή* Or. 129. *γυνὴ ὀξύθυμος ῥᾴων φυλάσσειν* Med. 319. *ἡ ἀμήχανος γυνὴ γνώμη βραχεία* Hipp. 643. Porro *βασιλὶς γυνή* Hipp. 779. *βασίλεια γύναι* El. 988. *δούλης γυναικός* Andr. 90. Tr. 490. Ion. 838. El. 110. *γυναικὶ δυστυχεῖ δούλῃ* Andr. 327. *δορίκτητος γυνή* ib. 155. *αἰχμαλωτίδος γυναικός* ib. 964. 1060. Hec. 1016. 1095 sq. 1120. *γύνη βάρβαρος* Hel. 264. Bacch. 604. *ξένης γυναικός* Ion. 1221. Phoen. 285. Andr. 882. *τις οἰκέτις γυνή* El. 104. *γυνὴ θυραῖος* Alc. 808. *γυναῖκα γραῖαν* fr. inc. tr. CLVII, 1. Hec. 323. *γύναι γεραιά* Hipp. 267. *ὦ γεραιὰ δυστυχεστάτη γύναι* Tr. 1269. *ἐν γυναιξὶ θηλείαις* Or. 1205. *πρόσπολοι γυναῖκες* Ion. 510. *Ἑλληνὶς γυνή* Med. 1339. Iph. T. 64. 1153. 1468. Hel. 264. *Τυνδαρὶς γυνή* Andr. 899. *ὑπ' Ἀργείας τινὸς γυναικός* Iph. T. 705. *γυναικὸς Μαινάδος Βάκχης* Bacch. 913. *γυναῖκα Σπαρτιᾶτιν* Hel. 114. *γύναι Ἰλιάς* Andr. 141. *Ἰδαίαισιν γυναιξί* Hec. 355. *γυναιξὶν Εὐβοίς* Phoen. 660. *Κορίνθιαι γυναῖκες* Med. 214. *Τροιζήνιαι γυναῖκες* Hipp. 373. *Φθιώτιδες γυναῖκες* Andr. 1048. *γυναῖκες Ἀργεῖαι* Suppl. 1164. *ὦ λιποῦσαι Τμῶλον γυναῖκες* Bacch. 56. *γένος γυναικῶν* Cycl. 186. *γυναικῶν πᾶν γένος* Hipp. 1252. *ἐξ αἵματος γυναικῶν* Bacch. 987. *οὐ μὴ γυναικῶν*

δειλὸν εἰσοίσεις λόγον; Andr. 758. ὄχλος γυναικῶν Phoen. 205. ἐχθίστην ὁρῶ γυναικὸς εἰκὼ Hel. 72. μισῶ γυναῖκας Meleagr. fr. XXV, 1. *Sexus* notio imprimis conspicua in his est. τὰ γυναικὸς ἀσθενῆ Iph. T. 1006. τὰ γυναικῶν δυσχερῆ πρὸς ἄρσενας Ion. 398. ἔχει δύναμιν εἰς οἶκτον γυνή Iph. T. 1054. γυναικὶ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν κάλλιστον Heracl. 477. τὴν φρονοῦσαν μεῖζον ἢ γυναῖκα χρὴ ib. 979. γυναῖκα συμπονεῖν γυναικὶ χρή Hel. 336. ὡς γυναικὶ πρόσφορον γυνή ib. 836. γυνὴ γυναικὶ σύμμαχος πέφυκε Alop. fr. IV (II). γυναικὶ πείθου μηδὲ τἀληθῆ κλύων Hipp. fr. XI (VIII), 2. πιστεύειν χρὴ γυναικὶ — μηδέν Sthenob. fr. VI, 2. ἔνδον μένουσαν τὴν γυναῖκ' εἶναι χρεὼν ἐσθλήν Meleagr. fr. IX (XII), 1. πάντων δυσμαχώτατον γυνή Oed. fr. VIII (X). γυνὴ πάντων ἀγριώτατον κακόν Phoenic. fr. XI (VI). οὐδὲν οὕτω δεινὸν ὡς γυνὴ κακόν fr. inc. tr. LIII, 4. πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κράτος; Hec. 883. γυναιξὶ δουλεύειν Or. 935. νόμος γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον Hec. 975. εἰ ἀρσένων φόνος ἔσται γυναιξὶν ὅσιος Or. 936. οὐδ', εἰ γυναῖκές ἐσμεν ἀτηρὸν κακὸν, ἄνδρας γυναιξὶν ἐξομοιοῦσθαι (χρή) φύσιν Andr. 354. πάντα δι' ἀρσένων γυναιξὶ πράσσειν εἰκός Suppl. 41. εἷς ἀνὴρ κρείσσων γυναικῶν μυρίων Iph. A. 1394. δειναὶ αἱ γυναῖκες εὑρίσκειν τέχνας Iph. T. 1032. γυναιξὶ τέχναι μέλουσι Dan. fr. X (VIII), 1. λελείμμεθα πᾶσαι γυναῖκες ἀρσένων ib. XI (IX), 2. τί δὴ τόδ' εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελῶ; Bacch. 820. οὐ σθένει νικητέον γυναῖκας ib. 952. μῶρον — γυναῖκες El. 1035. ἔνδον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέταις λογος fr. inc. tr. CCXIX. πάσας συντιθεὶς ψέγει λόγῳ γυναῖκας ἑξῆς Protes. fr. III, 2. γυναιξὶ — ὅπου βότρυος ἐν δαιτὶ γίγνεται γάνος, οὐχ ὑγιὲς οὐδὲν — τῶν ὀργίων Bacch. 260. Saepe etiam cum emphasi ponitur nomen γυνή. μετέσχον, οἷα δὴ γυνή, φόνου Or. 32. μῶν εἰς γυναῖκ' ἔῤῥαψας οἷα δὴ γυνή; Andr. 912. καὶ γυνὴ περ οὖσα Or. 679. γυνὴ γὰρ εἶ Andr. 85. γυναῖκές ἐσμεν φιλόφρον ἀλλήλων γένος Iph. T. 1061; cf. Aug. fr. IV, 1 sq. Φοίβῳ (μιγῆναι. φησί τις) γυνὴ γεγῶσα; Ion. 339. ὦ παγκακίστη καὶ γυνή Beller. fr. XII (XIII), 1. ἡμεῖς πρὸς γυναῖκα μάρνασθαι μίαν οἷοί τε Tr. 726. ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας Hec. 289. ἐν γυναιξὶν ἄλκιμος Or. 752. τοῦτ' εἰς γυναῖκας δόλιόν ἐστι Bacch. 487. οὐ γυναῖκες εἷλον Αἰγύπτου τέκνα; Hec. 886. ἀπενώτιζον φυγῇ γυναῖκες ἄνδρας Bacch. 763.

2. *Mulier s. femina* cum viro coniugata, i. e. *coniux, uxor*. ὁμόλεκτρος γυνή Or. 507. κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίγνεσθαι κακόν ib. 735. κακῆς γυναικὸς πῶλον Andr. 622; cf. fr. inc. tr. XLIX, 3. κεδνῆς γυναικός Alc. 97. ἐσθλῆς γυναικός ib. 198. 420. 1086. Cress. fr. II (XI), 4. γάμον ἐσθλῆς γυναικός fr. inc. tr. L, 2. γυναῖκ' ἀρίσταν

[illegible] Alc. [illegible] [illegible] γυναικὸς ἀθλίου τύχας ib. 1041. γυναῖκα σώφρον' ἐν [illegible] ἔχων Andr. 595; cf. Alc. 619. Oed. fr. IV (I), 1. γυναῖκα [illegible] Iph. A. 750. φλαύραν οὐ σπάνις γυναῖκ' ἔχειν ib. 1163. [illegible] — γυνὴ εἰς τ' Ἀφροδίτην σωφρονοῦσα ib. 1158. γενναία [illegible] τὸν πάρος ἄνδρα Tr. 1013. πικρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης [illegible] Phoen. fr. II (V). δέσποινα γέροντι νυμφίῳ γυνή ib. I [illegible] fr. VIII (XI), 1. ἀμνήστευτος (s. v.) γυνή, i. e. [illegible] Phoen. fr. XIII. γυνὴ ἐσθλὴ παραζευχθεῖσα fr. inc. tr. [illegible] [illegible] γὰρ ἀγαθὴ γυνή, ἥτις ἀνδρὶ συντέτηκε, σωφρονεῖν [illegible] fr. inc. tr. CLI. CLII; v. Matth. p. 399. οὐδὲ καλὸν δυοῖν [illegible] ἄνδρ' [illegible] ἔχειν Andr. 178. γυναῖκας σώφρονας κα[illegible] [illegible] γυναῖκας οὖσα παρθένος El. 311. δειλῶν [illegible] Aeg. fr. IX (V). γυναικὸς ἡσσημέ[illegible] [illegible] — ἐκπολεγοῦσα Ion. 608. ἀποξένη[illegible] [illegible] τε Herc. f. 1376. ὁ τῆς γυναικός, οὐχὶ τἀνδρὸς [illegible] προστατεῖν δωμάτων γυναῖκα αἰσχρόν ib. 933. [illegible] [illegible] γυνὴ τοῖς πρόσθεν ἡ [illegible] δευτέρῳ πόσει Aeg. fr. [illegible], 1. γυναικὶ — δοῦναι [illegible] Cress. fr. II (XI). [illegible] [illegible] τῶν πατρῴων δόμων τοῦ λέχους (ἐστί) Dan. fr. II [illegible], 1. [illegible] ἀνδρὶ τέκνα καὶ γυνή Oed. fr. VII (IX), 1. [illegible] [illegible] — [illegible] ἔχθιστόν ἐστι Phrix. fr. VI (XI), 1. γυναικὶ [illegible] [illegible] fr. inc. tr. LVI. οὐκ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ [illegible] Med. 237. γυναῖκας ἀνδρῶν — οὐ παίδων φίλαι El. 265. [illegible] [illegible] El. 1100; cf. Andr. 905. νόμοι γυναικῶν οὐ [illegible] [illegible] Ino fr. XIII (VII), 1; cf. v. 3 sq. εἴπερ — [illegible] [illegible] γυνή. [illegible] Med. 963. γυναικὸς [illegible] [illegible]; cf. El. [illegible]

[illegible] γυνὴ [illegible] Rhes. 515. [illegible] [illegible] γυνή [illegible] Tr. 535. [illegible] σε [illegible] λαβόντες [illegible] [illegible], i. e. Menelaus eiusque filia Hermione. Cognatum [illegible] [illegible] et [illegible]: nam vultur nomen habet ab adunco rostro.

[illegible], TYPIS B. G. TEUBNERI.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

Pag. 9 lin. 28 scribe *certe* pro *certo*.
— 11 — 3 scr. *οὐ γὰρ Ἀργεῖον πέπλ. ἀγγ. μοι* pro *οὐ γὰρ Ἀργείων πέπλ. ἀγγ. μοι*.
— — — 20 scr. El. 1301 pro El. 1300.
— — — 33 scr. *Elmsl.* pro *Elmst.*
— 33 — 8 scr. *τότ' ἔλακεν* pro *τότ' ἄρ' ἔλακεν*.
— 46 — 5 scr. *ἀμβρωτοπώλου* pro *πώλου*.
— 54 — 10 scr. *πέποιθε* pro *πέποιθα*.
— 55 — 37 scr. *αἶ αἶ κακῶν* etc. pro *αἲ αἲ κακῶν* etc.
— 70 — 8 scr. *αἱματηρὸν ἄταν* pro *τὰν αἱματηρ. ἄταν*.
— — — 39 scr. Ulixis pro Ulyssis.
— 73 — 21 post *ἕλκε με* colon inserendum.
— 75 — 9 scr. [Iph. A. extr. *ἐκσχεῖν αἰῶν*, ubi est *compotem fieri*.]
— 78 — 30 scr. vero pro vere.
— 79 — 26 scr. simillima forma pro simillimae formae.
— 87 — 6 post *ἐν αἰχμαῖς Μυσῶν* adde Rhes. 252.
— 88 — 23 scr. *μέσον χθονός* pro *μέσον καὶ χθονός*.
— 97 — 36 scr. *γ' ἀκροθίνια* pro *τἀκροῦ*.
— 108 — 31 scr. condemnanda pro condemnenda.
— 112 — 13 scr. *ἐμῶν* pro *ἐμοί*.
— 114 — 22. Post hunc versum inserenda: *ἀλκυών, halcyon. ὄρνις, ἃ παρὰ πετρίνας πόντου δειράδας, ἀλκυὼν, ἔλεγον οἶτον ἀείδεις.*
— 126 — 27 scr. oppositio pro opposito.
— 140 — 39 scr. *ἄρ'* pro *ἀρ'*.
— 144 — 30 post *μοῦσα* adde Phoen. 1035.
— 148 — 9 scr. erret pro errat.
— 149 — 18 scr. utique pro ubique.
— 150 — 22 dele verba: At vid. impr. s. *βλαστάνειν*.
— — — 39 scr. Or. 648 pro Bacch. 648.
— 156 — 34 scr. Iam quia pro nam quum.

Pag. 166 lin. 32 scr. plures aoristi pro plura praesentia.
— 168 — 10 scr. post ῡ pro ante ῡ.
— — — 26 scr. μβλάξ pro μβάξ.
— 169 — 8 scr. abiiciatur pro obiiciatur.
— 176 — 39 scr. Hec. 908 pro Hec. 968.
— 178 — 34 scr. centrum pro centum.
— 180 — 37 scr. C. Matth. Quaest. Soph. pro C. Quaest. Soph.
— — — 38 ante verba Graviter hic locus etc. parentheseos signum insere.
— 184 — 22 ante unam comma ponendum.
— — — 23 post intrasset comma delendum.
— 188 — 20 scr. ἀμφότεροϛ pro ἀμόφτεροϛ.
— 190 — 2 scr. habes pro habe.
— — — 8 scr. deducit. Ἂν sane quidem etc. pro deducit, ἂν etc.
— 195 — 11 post μηκέθ' insere Ἅιδου.
— 202 — 34 scr. εἴκοις pro εἶκοις.
— 207 — 33 scr. *revera s. certo* pro *revera certo*.
— 208 — 8 delendum Iph. A. 843.
— 217 — 38 delenda verba pravorum codd.
— 239 — 5 scr. Cet. v. s. βοᾶν.
— 258 — 9 scr. definiretur pro defineretur.
— 323 — 29 parentheseos signum post *Const. M.* delendum.
— 352 — 36 scr. tritissima pro tritissime.
— 354 — 7 scr. ἀσθενὴς pro ἀνθενής.
— 357 — 14 scr. Xen. Anab. 5, 1, 13. V. Matth. ad l. Eur.
— 468 — 35 scr. τοῦτον pro αὐτόν.
— 469 — 39 sq. scr. Hec. 1232 et Hipp. 1084.
— 477 — 8 ante Notandum autem etc. parentheseos signum insere: inde enim quae sunt scripta Augusti patris verba sunt.
— 572 — 28 post fluxit signum parentheseos ponendum.
— 613 — 36 delenda verba Imo est.
— 624 — 2 scr. De δή γε v. s. II, 2. extr.